

විද්‍යුත් ප්‍රතිරෝධී

“සදාමි” දෙවන කොටස

DANGER
අනවබලිත
වෙන සුලුය

02
කොටස

ගුණිගාරත්මක කෘතියකි වැඩිහිටියන්ට පමණයි
acid.fun4@gmail.com

සිදුම

රිමෙල් පත් එවමින් මාගේ කතාවල ගුණදොස් පෙන්වා
දෙමින් නැවුම් කෘතියකට මා දිරි ගන්වන

සියලුම දෙනාට.

පෙරවදන

"....බිඳුණු යදම්...."

ඉතිහාසයේ සිට ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් නව තහංචි හා සීමාවන් පැනවෙමින්, සමහරක් දෑ ගිලිහෙමින් අප සිතූම් පැතූම් ආශාවන් සංකෘතිය, සබ්‍යත්වය නාමයෙන් යදම්ලා ඇතයි මට සිතෙයි. එය ජීවත් වෙන සංකෘතිය හා දේශපාලනය මත එකින් එකාගෙන් වෙනස් වෙයි.

"වත්සලා" එවැනි එක් සංස්කෘතියකින් යදම් ලූ ගැහැනියක් වුවත්, "මේනකා" නැමති මිතුරිය නිසාවෙන්, තම හිත වට ඇති යදම් බිඳ ගන්නා අපූරුව "යදම්" තුලින් මම ගෙන එන්නට උත්සහා කෙළෙමි.

"යදම්" දෙවන කොටස වන "බිඳුණු යදම්" තුලින්, සීමා මායිම් බිඳගත් ඒ වත්සලා ඇය හා තවත් පිරිසක් එකතුකර ගන්නා අපූරුවත්, වත්සලාගේ අඩි පාරේ යමින් "හංසි" ඇයවත් ඉක්මවා යන අපූරුවත් "බිඳුණු යදම්" තුලින් දිග හැරේ.

මේය මාගේ පුද්ගලික මතයකි. ඔබට වෙනයම් තර්කයක් තිබීමට පුළුවන.

----- Acid -----

ඔබ දක්වන ගුණ දොස් අගය කරමි.

එය තවත් නැවුම් කෘතියක ආරම්භයයි.

මාගේ වෙනත් කෘතී

- වැහිළිහිණි
- හෘද සාක්ෂිය
- බිසෝ
- සමන්තී (බිසෝ දෙවන වෙළුම)
- අසම්මත
- බිහිදොර
- නදී
- බේදවාචකයක මිහිර
- කඳුලක නැවතුම
- පට්ටන්දර
- කින්තරාවී
- දිම්සාදඹුව (ගිනිදැල්ල)
- අසම්භව
- සංගදෝරු
- යදම්

මාගේ කතා ඕනෑම වෙබ්සයිට් එකක පලකිරීමට අවසර ඇත්තේ, කොටස් වශයෙන් හෝ සංස්කරනය කොට (පිටකවරය හා පිදුම ඉවත් කොට) පලනොකරන ලෙස ඉල්ලා සිටිමි.

"බිඳුනු යදම්"

"යදම්" කතාවේ දෙවන කොටසක් ලියන්නට මා කිසිසෙත් නොසිතූ වෙමි. එහෙත් බොහෝ මිතුරන් ඊමෙල් පත් එවමින්, බලකොට සිටියේ "යදම්" කතාවේ දෙවන කොටසක් පළකරන ලෙසයි. ඔබගේ ඒ ලෙංගතු බලකිරීම "බිඳුනු යදම්" කෘතියේ ආරම්භයයි.

"බිඳුනු යදම්" කෘතියට එක් වූ බොහෝ දෑ පාඨක ඔබගේ ෆැන්ටසියන්ය. ඒ බොහෝ මිතුරු, මිතුරියන් ඔවුනගේ ෆැන්ටසියන්, ඔවුන් සොයනා මිහිර මාවෙත හෙලිකල නිසාවෙන්ය

මා හැකි තරම් එයට සාදාරණයක් ඉටු කරන්නට උත්සහා දැරුවෙමි. එබැවින් එක් කාන්ඩයකට පමණක් කියා මෙම කතාව කොටු කළ නොහැක. එක් මිතුරන් කොටසක අවැසි මිහිර, ෆැන්ටසියන් තවත් මිතුරන් කොටසකට අමිහිරිවිය හැක. එම නිසාවෙන් යම් අරුවි කොටසක් ඇත්තම් එය මහ හැර දමන ලෙස ඉල්ලා සිටිමි.

"යදම්" කතාව අවසන මා කිසිම මාගේ කතාවක් කොටස් වශයෙන් ගෙන එන්නට නොසිතුවෙමි. ඒ ඔබගේ නොසිවසිලීමත් බව නිසාවෙනි. පවතින වසංගත තත්වය සමඟ ගැටෙමින් අපට ජීවන වෘතියන්ගේ යෙදෙන්නට සිදුව ඇති නිසාවෙන් "බිඳුනු යදම්" කෘතිය වසරක් පමණ පරක්කු විය. එහෙත් තවත් පරක්කු විය නොහැකි නිසාවෙන් බොහෝ දෙනෙකුගේ ඉල්ලීම පරිදි මෙම කතාවත් කොටස් වශයෙන් ගෙන එන්නට සිදුවිය. එයට සමාව.

ලහි ලහියේ ඉදිවන තම සිහිනය දෙස නිමන්ත බලා සිටියේ සතුටෙන්ය. දැවන්ත යන්ත්‍රෝපකරණ සමඟ කඩියන් මෙන් යුහුසුලුව වෙහෙසෙන කම්කරුවන් ගේ වෙහෙස නිමන්තට නොදැණුනේය. නිමන්ත ඔවුන් අතරින් වැඩ බිමෙහි අධිකෂණය සඳහා පැමිණ සිටින සමන්ත හා ව්‍යාපාර ජාලයේ ප්‍රධාණියා අසලට ගියේය.

"ආ.. Mr. නිමන්ත..." ඔහු නිමන්තට අතට අත දුන්නේය.

"කොහොමද... Mr. පතිරණ..." නිමන්ත ද ඔහු වෙත අත දික්කලේය.

"මම කැන්ඩි වලට යන ගමන්... පොඩක් බැලුවා කොහොමද පෝග්‍රස් එක කියලා..." ඔහු වට පිටට නෙත් හෙලමින් පියගැට පෙල අසලට ගියේය.

"වැස්ස තමා පොඩක් වැඩ ටික පරක්කු කරන්නේ..." සමන්ත නිමන්තට පෙර පිළිතුරු දුන්නේය.

"කොහොම උනත් කමක් නෑ..., ඔක්තොම්බ, නොවැම්බ සිසන් එක, වෙනකොට ඕපනින් එක වෙන්න ඕන..." පතිරණ එලෙස කීවේ අසලට ආ කොන්ත්‍රාත් සමාගමේ, මෙම වැඩ බිමෙහි සිටින ප්‍රධාණියාටත් ඇසෙන ලෙසය.

"ඔවු සර්.... බයවෙන්න එපා..." ඔහු තරමක බැගෑපත්ව කීවේය.

කොන්ක්‍රීට් කනු මත ඇති, හත් වන මහලට ගොඩ වූ පතිරණ හා පිරිස නගරය දෙස බැලුවේය. එම දසුන නිමන්තට ගෙන දුන්නේ ආඩම්බරයකි. "ටවුන් එකේ තියන උසම බිල්ඩිං එක..." ඔහුගේ සිතුවිල්ල සැකයක් නොවුණේය. මෙය නගරයේ වූ උසම ගොඩ නැගිල්ල විය.

"හම්..., වැඩ ටික හොඳට කෙරිලා තියනවා. මේ..., සමන්ත ලිපිට් දෙකේ කොට්ඨාසන් එක මට ආවේ නෑ...." ව්‍යාපාර ජාලයේ ප්‍රධානියාට මහල් හතක් පියගැටපෙළ නැගිලා සේම පහලට බහින්නටත් තිබෙනවා නොවේ දැයි සිහි වුණේය.

"තව එක කම්පැණියක කොට්ඨාසන් එකක් එන්න තියනවා..." සමන්ත පිළිතුරු දුන්නේය.

වැඩ අරඹා හයමසක් වූ ගොඩ නැගිල්ලේ අමාරු කාර්යන් බොහොමයක් අවසන්ව තිබුණේය. ඒ කොන්ත්‍රාත් සමාගමේ දක්ෂතාවය හා පතිරණගේ මුදල් මතය. පතිරණත් ගොඩනැගිල්ල ලබා ඇති මෙම වේගවත් ප්‍රගතිය කෙරෙහි සැහීමකට පත්ව සිටියේය. ඔහු පිටතට නොපෙන් වුවත් එම සතුටු හිතෙන් තම රථයට නැගිලග, තවම කතා බහක යෙදෙන සමන්ත හා නිමන්ත දෙස බලමින්ය.

"අයියා අදම යනවද....?" නිමන්ත, සමන්තගෙන් එලෙස ඇසුවේ පතිරණ රථයට නගින දෙස බලමින්ය.

"ඔවු මල්ලි.... කැන්ඩි වල සයිට් එකත් බලලා ආපහු කොළඹ යනවා. වැඩ ටිකක් ගොඩ ගැහිලා"

"මම හිතුවේ අයියා ඉදී කියලා...."

"අද අක්කත් මෙහේ එන නිසා මේනූ තනියම. නෙක්ස්ට් චීක් එන්ඩ් එකේ ආවහම ඉඳලා යන්නම හිතාගෙන ඉන්නේ" එවිටම පතිරණගේ රථයේ නලා හඬ ඇසුණේය.

"එහෙනම් මම යනවා මල්ලි..., අම්මලව මතක් කරා කියන්න..." සමන්ත රථය අසලට ඇවිද ගියේය.

ගෙවුන හත් මස වත්සලා ඇතුලු සෑමට විටෙක ප්‍රීතියත්, විටෙක ගෝකයත් එක් කර ගෙවී ගොස් තිබුණේය. සතුටට කරුණු බොහොමයක් වුවත් කණගාටුවට වූයේ

එකම කරුණක් විය. ඒ වත්සලාගේ කුළුණු ගැබ මසක් ගෙවෙන්නටත් ප්‍රථමව ගබ්සා විමසයි. එය සැමටම ගෙන දුන්නේ ප්‍රභල දුකක් උවත්, දෙමසක් ගෙවෙන්නටත් ප්‍රථමව ඇය නැවත ගැබ ගත්තේ ඒ ශෝකී බව පරයා පෙරටත් වඩා සතුටක් සැමටම ගෙන දෙමින්ය.

වර්ජිට කොළඹ කාශීලයට ස්ථාන මාරුවක් ගැන්මට නොහැකි වූනේය. ඒ ඔහුට තවත් වසර දෙකක් නුවර කාශීලයේම සේවය කිරීමට නියම වෙමින්ය. ඉන් අලුතෙන් ගත් නිවසේ පදිංචියට යෑමේ, වර්ජිගේ හා වත්සලාගේ සිහිනය කළකට පසු බැස්සේය. ඒ නිසාවෙන් වත්සලා එම නිවස කුලියට දීමට සිතුවේ, එහි තමා පමණක් තනිව සිටීම නිශ්චල ක්‍රියාවක් බැවින්ය.

විදෙස් රැකියාවක නිරත වන හංසිගේ පියාගේ පැමිණීමෙන් නිමන්ත හා හංසිගේ විවාහ ගිවිස ගැන්ම සිදු වූයේ මසකට පෙරය. එහෙත් නිමන්තගේ ව්‍යාපාරය ආරම්භ වන තෙක් මංගල උත්සවය හා ඇයව නිවසට කැන්දාගෙන යෑමක් සිදු නොවූනේ දෙපැත්තේම කැමත්ත අනුවය. ඒ වැඩියමක්ම හංසිගේ පාර්ශ්වයට විවාහ උත්සවයට සුදාන්ම වීමට කලක් අවැසි බැවින්ය.

කුළුණු ගැබ, ගබ්සා විමට හේතුව උදය භවස වත්සලාගේ වෙහෙසකර, කාශීල ගමන වග වර්ජිගේ මව තරයේම කියා සිටියාය. වත්සලා එය එතරම් හිතට නොගත්තත් වැඩි පරිස්සමට නැවත කාශීල ගමන මේනකාගේ නිවසේ සිට ඇරඹුවේ සැමගේ ඉල්ලීමටය. එහෙත් ඇය සෑම සති අන්තයකම නිවසට පැමිණියා සේම, වර්ජිද සතියකට හෝ දෙසතියකට වතාවක් මේනකාගේ නිවසට යෑමටත් අමතක නොකළේය. ඒ වත්සලා නිසාම නොව, හත් මස් ගැබ්ණියක් වූ මේනකා ද නිසාවෙනි.

"හලෝ.... මල්ලී කොහේද ඉන්නේ..." වත්සලා වරුවක නිවාඩු දමා මෙදින කාශීලයෙන් කළියෙන් පිටත්ව තිබුණාය.

"සයිටි එකේ...., සමන්ත අයියන් බොස් එක්ක ඇවිත් ඉඳලා දැන් ගියා විතරයි. අක්කා කොහෙද..?" නිමන්තගේ මුහුණ සිනහවකින් පිරී ගියේය.

"දැන් නිට්ටබුව පහු කරා...." වත්සලා එලස කීවේ කැගල්ල නගරයට තම පැමිණීමේ වේලාව ගැන ඔහුට මාණයක් ගැණමට ඉඩ සලසමින්ය.

ගොඩනැගිල්ල ඉදිරිපිට නැවතුවෙන් වත්සලා බස් රථයෙන් බැස්සේ, සුපුරුදුලෙස ඉදිකිරීම් වල ප්‍රගතිය දෙස බලමින්ය. ඇයට ඒ හෑම දිනයකදීම

ගොඩනැගිල්ල පෙරට වඩා නැවුම්ව පෙනුණේ, දිනෙන් දින අත්කර ගන්නා ඉක්මණි ප්‍රගතිය හමුවේය.

"උඩ භොලෝ එකේ කණු ටික ගලවලා...." උඩ තට්ටුවේ කොණ්ක්‍රීට් තට්ටුව සවිවෙනකම් වූ මුක්කු කණු ගලවා ඇති වග වත්සලා දුටුවාය.

"දැන්නම් වැඩ ගොඩක් ඉවරයි..., ලබන සතියේ කැලැඬින් ටිකයි, ටයිල් ටිකෙයි වැඩ පටං ගන්නවා" නිමන්ත සිනහා වූනේය.

"ආසාවේ බෑ හලෝ... උඩම තට්ටුවට නගින්න" වත්සලාට ඉහළම මහලට නැග නැග පහල බලන්නට හිතුවේය.

"ඒකනම් මටත් බැහුම් අහන්න වෙන වැඩක්"

"දැන් කොහොමත් බෑ හලෝ ඔව්වර පඩි නගින්න.. පොඩි මහංසියක් දැණෙනවා. යමුද එහෙනම්...."

නගරය කෙමෙන් කෙමෙන් පසු වෙත්ම, දෙදෙනා අතර වූ දුරස්ථ බව දුරුකොට ගනිමින්, වත්සලා කලකට පසුව නිමන්තට කීවිටු වූවාය. ඒ තම කුස නිමන්තගේ පිටේ දැවටෙන ලෙසය.

"ඉස්සරනම් මෙහෙම යනකොට බඩ නෙමෙයි ගැවුණේ...." කලකට පසුව දැණෙන ස්පර්ශය නැවුම් වූවත්, නිමන්ත පෙර ලෙස අනවශ්‍ය තීර්ණ පැහීම් හා වෙට්ටු නොමැතිව සිරුවට පරිස්සමට යතුරුපැදිය පැදවූවේය.

"එහෙනම්..." වත්සලා ඔහුගේ බඳ වටා දැන දැමුවේ තවම කුස එයට බාදාවක් නොවන නිසාවෙන්ය.

"කුක්කු දෙක..." ඔහුට එවලේ වත්සලාගේ දෙනන පිට මත දැවටෙන වග දැණුණේය. ඒ හිත උණුහුම් කරමින්ය.

"දැන් හරිද...." වත්සලා තවත් ලැමද ඔහු වෙත තෙරපුවාය.

"හම්... ඉස්සරට වඩා සොඹ්ටි වගේ..." නිමන්තට වත්සලාගේ දෙනන පෙරට වඩා මෙලෙක් වගක් දැණුණේය.

"පිස්සු..."

"නෑ ඇත්තමයි"

"වෙන්නත් ඇති... දැන් බ්‍රා සයිස් එකත් වෙනස් කරා" වත්සලාත් හිනහුනාය.

"ඒ ඇයි..."

"ඇයි මොඩයෝ... බබත් එක්කම ඒවත් ටිකෙන් ටික ලොකු වෙනවනේ...." වත්සලා ඔහුගේ බෙල්ල අසල සියුම්ව සැපුවාය.

"ඒයි., එයි..., පිස්සු කරන්න එපා... තව පොඩ්ඩෙන් දෙන්නම බිම" වත්සලාගේ එම සියුම් දත් පහරෙන් දැනුන කිතියෙන් ගිලිහුන යතුරුපැදියේ සමබර තාවය නිමන්ත රැක ගත්තේ අපහසුවෙන්ය.

"මට අමතක වුනා..." සැබවින්ම තම පරිස්සම වත්සලාට අමතකව තිබුනාය.

"මොකද මේ කාලෙකට පස්සේ.....?"

"ඇයි හොඳ නැද්ද..."

"හොඳදත් අහනවා.... මට නලියන්නත් ගත්තා...." දිගු කලකට පසුව දැණුන වත්සලාගේ උණුහුමෙන්, නිමන්තගේ ලිඟුව යටි කලියම තුල කෙමෙන් කෙමෙන් දඟලන්නට ගත්තේය.

"මොකද්ද නලියන්න ගත්තේ....?" වත්සලා නොදන්නා සේ ඇසුවාය.

"මල්ලියා..."

"එහෙම නෙමෙයි හලෝ... කියනවකෝ....?"

"ඕන්න ඉතින් පටං ගත්තා..." කලකට පසුව වත්සලාට අවැසිව ඇති ඒ අසැබි ආශාවෙන් නිමන්තගේ ලිඟුව තවත් අවදි කළේය.

"කියනවකෝ ඉතින්..., ටික දවසකින් අපි දෙන්නට මෙහෙම වල් වැටි එකක් දන්නත් බැරි වුනානේ" වත්සලාගේ හිතද ඉන් අවදි වුනේය.

"මේ..., මේ..., ඔයා දන්නවනේ හලෝ ඒ මොකද්ද කියලා" කලකට පසුව නිසාවෙන් නිමන්ත ගොත ගැසුවේය.

"ඒ නලියන්න ගත්තේ මේ දහයද...." කලකට පසු නිසාවෙන් ඇගේ මුවෙහි
ඒ අසැබි වදන පිට නොවුණේය. එහෙත් නිමන්තගේ බඳ වට වූ තම අත පහලට
ගෙන, වත්සලා ඔහුගේ මදක් අවදි වූ ලිඟුව ඇල්ලුවේ කලිසමට පිටින්ය.

"හම්.... ඔයා මාව පිස්සු වට්ටනවා හලෝ" කලකින් දැණෙන ඒ උණුහුම
නිමන්තට ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"ඇයි.. මොකද....? ඉවසන් ඉන්න බැරිද...?" ලිඟුව හා කෝෂ දෙක යටි
කලිසමෙන් එක්තැන්ව හැඳුන නිමන්තගේ පොට්ටනිය වත්සලා දැනින්ම අල්ල
ගත්තාය. ඒ යන්තමින් මිරිකමින්ය.

"ඇත්තටම බෑ හලෝ... කොච්චර දවසිකින්ද, මෙච්චර කල් මොකක් වෙලාද
හිටියේ..." නිමන්තට ඇයගේ පහස ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"ඒ කාලේ මතක් කරන්නත් එපා මල්ලී... මට මාවම එපා වෙලා හිටියේ"
නිමන්ත ඒ අදුර සිහි කරාවි යැයි වත්සලා බිය වූවාය.

වත්සලා හා නිමන්ත මෙලෙස ශුංගාර කතා බහක, ලෙංගතු ස්පර්ශයක
වෙලෙන්නේ කලකට පසුවය. ඒ හය මසකට පෙර කුළුදුලේ හට ගත් ගැබ නොසිතුව
ලෙස ගබ්සාවීම නිසාවෙන් ඇගේ හිතේ හටගත් කනස්සල්ල, රාගික හැඟීම් සේම
හිතේ සතුටද ඇගෙන් උදුරාගත් නිසාවෙන්ය.

ගබ්සාවෙන් පසු වත්සලා නැවතත් වර්ජිත හා ලිංගිකව එක් වූයේ ද, තම හිතේ
ආශාවට නොව දරුවෙකුගේ සිහිනය වෙනුවෙන්ය. ඇයට එම ලිංගික ජීවිතය එපාව
තිබුණේ ඇයටත් නොදැනීමය. එලෙස එක් වූවා නම් ඒ ඇගේ ඇගේ සරු දිණයන්හිදී
පමණක්ය. එයත් මේනකාගේ හා සමන්තගේ පෙරෙත්තය මත හා වර්ජිතගේ
බලහත්කාර කමට ඉඩ දෙමින්ය.

කෙසේ උවත් සැමගේ හිත් තුලට සතුටක් එක් කරමින්, පළමු ගබ්සාවෙන්
තෙවන මස වත්සලා නැවතත් ගැබිත්තාය. "අම්මලා කියන දේවල් පරණ අදහස්
කියලා අහක දාන්නත් බෑනේ.... මේ මාස දෙක තුනේ ටිකක් පරිස්සම් වෙමු" හිතේ
සතුට අස්සේම වත්සලා එසේ කීවේ, ගියවර එතරම් පරිස්සම් නොවීමත්, ගබ්සාවට
හේතු වන්නට ඇතැයි වර්ජිතට අභවන්නටය. ඒ වර්ජිතගේ ගැලවි සිටින්නටය.

ගැබ් ගත් පසු ලිංගික සංසර්ගය යහපත් නොවේ යැයි වූ මතය, යල් පැනගිය
අදහසක් වුවත් වර්ජිත ඇයගේ එම විශ්වාසය පළදු නොකලේය. ඔහුත් තම අශාවන්

මැඩ ගත්තා සේම, ගැබ් ගැනීමෙන් පසු වත්සලා මේනකාගේ නිවසේ සිට නැවතත් කාශීල ගමන පටන් ගැන්මෙන් ලිංගිකව එක් වීමට තිබූ අවස්තාවන්ද මග හැරුණේය. එලසම නිමන්තතද ඇය නිවසට ආ විට පෙර මෙන් තම ලිංගික අශාවන් සඳහා පෙරටුකොට නොගත්තාය. ඒ ඇය සිටින මානසිකත්වය දන්නා නිසාවෙන්ය.

වත්සලා තම රාගීක සිතුවිලි මැඩ ගත්තා නොව, ඇයට කාමුක ආශාවන් ඇති නොවුණාය. එහෙත් මේනකා හා සමන්තගේ ඔවදන් මත, අකමැත්තෙන් උවත් සති අන්තයේ නිවසට ආ විට ඇය වර්ෂයේ අවැසි තාවයන් මුඛයෙන් හා දැතින් සතපන්ට අකමැත්තෙන් වුවත් අමතක නොකළාය.

ගැබ් තෙතවන මස ලංවෙන්ම ඇයටත් නොදැණීම එම යටපත් වූ ලිංගික අශාවන් නැවතත් කෙමෙන්, කෙමෙන් යලි දළුලා නැගුණේය. ඒ නිසාවෙන් ඇය තෙදිණකට පෙර කාශීලයෙදී මේනකාට කීවේ "මට ඉස්සර වගේ ආසාවක් ආවා උඹලා දෙන්නනා සෙට් වෙනවා බලං ඉන්න" යැයි කියාය. මේනකාට එය කොතරම් සතුටක් වීද යත් ඇය "උඹට එක පාරටම මාර දොළ දුකක්නේ ඇවිත් තියෙන්නේ" යැයි කීවේ, එදිණ රැයෙම ඇගේ ආශාව සපුරමින්ය. එලසම මේනකා එය වර්ෂයටත් ඇමතුවකින් දැණුම් දුන්නේ "ඔන්න වත්සු ආයෙන් ට්‍රැක් එකේ.. ගෙදර ආවහම ඔන්න හොඳට සලකන්න වෙයි" කියාය.

එලසම වත්සලත් එදිණ රැයේ සමන්තගේ ලිඟුව ස්පර්ශයන් හා ඔහුගේ ඇඟිලි තුඩින් මිහිරක් ද ලැබුවේ පස් හය මසකින් පසුව තම ගත සිත උණුහුම් කර ගනිමින්ය. සමන්තටද බොහෝ කලකට පසුව වත්සලාගෙන් ලද එම මිහිරේ නැවුම් බවක් දැණුණේය.

වර්ෂත්, සමන්තත් ඇයව යථා තත්වයට ගෙන එන්නට නොගත් උත්සහයක් නොමැති වුවත්, වත්සලාට එම මානසිකත්වයෙන් ගොඩ එන්නට වඩාත් ඉවහල් වූයේ මේනකාගේ ඔවදන්ය. එහෙත් ඒ සැමට වඩා වත්සලාට හංසිගේ ඇසුර ඊට ප්‍රහලව ඉවහල් වූණේය. ඒ ගැහැනියකට තවත් ගැහැනියකගේ හිතෙහි බව පණ්නරයක් වග පසක් කරමින්ය.

සැබවින්ම වත්සලා මෙදිණ කාශීලයෙන් කළියෙන් නික්ම ආවේද ඒ යම් අරමුණක් උදේසාය. එනම් පූර්ණ ලිංගික එක් වීමකට වඩා ඇය කවදත් දැඩි ඇල්මක් දක්වන, නිමන්තගේ රාගීක කතා බහා හා ස්පර්ශයන් තුලින් වැඩි වෙලාවක් ලිංගිකව අවදිව සිටීමට ඇති අශාව කලකට පසුව පහල වූ නිසාවෙන්ය.

එහෙත් නිමන්තව මෙලස හමුවන්නේ බොහෝ කලකට පසුව නිසාවෙන් ඇයට තම හිත එක් වරම හෙළිකරන්නට හිත් නොදුන්නාය. ඒ හිතේ විලියෙන්ය. එම නිසාවෙන් ඇය නිමන්තට ඒ තම අවැසිතාවය දැනෙන්නට ඇරියේ ස්පර්ශයෙන්ය.

"අක්කි... මේ..., මේ.." නිමන්ත මාර්ගයේ වූ වලවල් කිහිපයක් මහ හරිමින් ගොත ගැසුවේය. ඒ ඇයගේ අවැසිතාවය තරමක් ඔහුට වැටහුන නිසාවෙන්ය.

"ඇයි... මොකද...." නිමන්තගේ එම ගොත ගැස්මෙන් වත්සලාට ඔහු තම අවැසිය වටහා ගත් වග තවත් සැකයක් නොවුණාය.

"නෑ... මේ..., මේ..., ඔයාට ඉක්මණටම ගෙදෙට්ට යන්න ඕනද....?" නිමන්ත ඇසුවේ යම් බියකින්ය. ඒ වත්සලා තවම පෙර තත්වයේම යැයි සැකයෙන්ය.

"ඇයි..." වත්සලා එය නොවැහැටුන ලෙස ඇසුවාය.

"නෑ..., මේ..., මේ..., ඔයා මේ විදියට ටික දවසකින් නිසා..."

"තමුසෙට ඕන්නම් කොහෙට හරි ගිහිල්ලා යමු..., මටත් අද හිතෙනවා තමුසේ එක්ක ටිකක් කතා කර කර ඉන්න. කාලෙකට පස්සේ නේ.." වත්සලා හිතේ වූ සත්‍යම කීවාය.

"උඩහා වත්තට...?" නිමන්ත හා වජීර අතර තවම නොබෙදුන අක්කර දෙකට වඩා වැඩි වූ ඉඩමට හැරෙන පාර පසුවෙන්ම නිමන්ත ඇසුවේ, වෙන නිදහස් තැනක් සිහියට නොආව නිසාවෙන්ය.

"යමු.... මම ආසයි එකේ උඩහා වරකා ගහේ පොළොස් ගෙඩියක් කන්න..." වත්සලාට එය සිහි වූවාය.

නිමන්ත යතුරුපැදිය වත්තට යෑමට ඇති අතුරු පාරට, දෙවටට හැරවූවේය. එම මාවත වැඩි බාවිතයක් නොමැති නිසාවෙන් පිළිසකර නොවී සෝදා පාඨවට ගොස් තිබුණේ ගැටිති හා කාණු, මාර්ගය හරහා නිර්මාණය වෙමින්ය.

"මල්ලී... හිමිට යමු ගැස්සෙනවා, මේ පාර හදන්නේ වත් නැද්ද..." වත්සලා ඔහුව දැඩිව අල්ල ගත්තාය.

"හදලා වැඩක් තියනවැයි.... ගෙවල් කීයද උඩහා තියෙන්නේ"

මාර්ගයේ වූයේ නිවෙස් දෙකක් පමණි. එම නිවෙස් දෙකක් පහුකොට හැතැම්ම

භාගයක් පමණ ගොස්, පාර අවසන්ම කන්ද උඩ වූ වත්තේ කුඩා ගේට්ටුව අසල බයිසිකලය නතර කළ නිමන්ත එය විවර කළේය.

"කුන්වෙණි පාරට මේ වත්තට ආවේ... බලනවකෝ කැලෑවක්නේ.. කවුරු හරි දාලා සුද්දකරලා දාන්න එපැයි. ගෙට්ටුවක් කැඩිලා" වත්සලා නිමන්තට යතුරුපැදිය ඇතුලට ගන්නට ඉඩ සලසා ගෙට්ටුව වසා නැවතත් යතුරුපැදියට නැග්ගාය.

"මොනවටද.....? මොනවා පරිස්සම් කරන්නද...?" නිමන්ත යතුරුපැදිය අඩි පාර දිග ඉහළට පැදවූවේ ඇවිදින වේගයට සමවය.

වත්ත මැද්දට වන්නට පාර අවසන් බයිසිකලය නතර කෙරු නිමන්ත ඉන් බැස්සේ වත්සලාට පළමුව බසින්තට ඉඩ සලසාය. වත්සලා බයිසිකලයෙන් බැස පළමුව කළේ පහල කුඩාවට පෙනේනා නගරය දෙස බැලීමය.

"නියම පෙලේස් එක හලෝ... බලනවකෝ ටවුම ජේන ලස්සන..." වත්සලා තම අත් බෑගය බයිසිකල් හැඩලයේ එල්ලුවාය.

"තව ටිකක් උඩහට ගියහම අපේ බිල්ඩිං එකත් ජේනවා..." නිමන්ත ඇය අසලට ආවේය.

"මේ...., මෙහෙට කවුරු හරි යනවා එනවා වගේ.." වත්සලා මදක් වට පිට බලන විට පසෙක වූ කඩදාසි හා පොළිතින් බෑගයන් කීපයක් දුටුවේය.

"කවුරු එන්නද..?... පොල් අරගෙන යන්න ඉඳලා හිටලා ලැන්ඩ්මාස්ටර් එක එනවා. අනික කවුරු ආවත් මොකද? අපේ වත්තනේ. හොර වැඩක් යැයි" නිමන්ත එය තැකීමක් නොකළේය.

"වත්තනම් අපේ තමයි. ඒත්.... අයිගේ ගැනිව මෙහෙම පාළු තැන්වලට එක්කගෙන එන එක මල්ලිගේ හොර වැඩක් නොවෙයිද...?" වත්සලා එය ඇසුවේ සිනහා වෙන්ය.

"ඇයි මට අයිතියක් නැද්ද...? මම මස්සිනානේ" නිමන්තත් එයට හිනහුනේය.

"ආ... එහෙමද..?, මාව ගෙනාවේ අයිගලා මල්ලිලා දෙන්නටම කියලා මම අදනේ දන්නේ" නිමන්තගේ එම කතාවෙන් කලට පෙර ඇගේ හිතේ ඇති වී මැකි ගිය යම් අදහසක් නැවතත් මෙවලේ හිත තුලට ඇතුළු වූයේ නොදැනීමය.

"ඇයි එහෙම හොඳ නැද්ද...?"

"හොඳයි.... හොඳයි.... කිසිම වරදක් නෑ. ඉස්සරත් එකගේ කැවේ ඕන කරමි. හැබැයි මෙහෙම හැංගිලා නෙමෙයි එලිපිට හරිද...?" ඇගේ හිත එම සිතුවිල්ලෙන් නොදැණීම ඉපිල ගියේය.

"දැන් එහෙම එලි පිට බැනේ හලෝ... ඒ නිසා මෙහෙම හොඳයි ඡේප් එකේ...."

"එහෙම ඡේප් එකේ යනවනම් ඉතින්, තමුසෙටත් දෙයක් කරන්න වෙනවා.. " ඇයගේ මුවෙන් එය එලියට ආවේ නොදැණීමය.

"ඒ මොකද්ද අප්පේ ඒ....?"

"මට ඉස්සර වගේ තමුසේ එක්ක දැන් හැම දාම හොර වැඩ කරන්න බෑ. දන්නවනේ අයියට මාට්ටු වුනොත් මං ඉවරයි" වත්සලා ගැඹුරු හුස්මක් හෙළවේ හිතා මතාමය. ඒ පැනයේ ගැඹුරු බව නිසා නොව, නිමන්තට පැණයේ ගැඹුර දැණෙන්නටය.

"ඉතින්.... " ඔහුට එහි ගැඹුර නොදැණුනාම නොවේය.

"ඉතින් කියන්නේ..., මාව අයියටයි තමසෙටයි දෙන්නටම අයිතිනම්..., මේ..., මේ..., හංසිවත් ඡේප් එකේ දෙන්නා එක්ක බෙදා ගන්නවා. එතකොට ප්‍රශ්ණේ එතනම ඉවරයි" වත්සලා එය තැකීමක් නොකොට කියා දැමීමත් ඔහුගේ මුහුණ දෙස බලා සිටියේ හොරහිත්ය.

මෙතුවක් සිනහවෙන් වූ නිමන්තගේ මුහුණ තරමකට අඳුරුවෙනු ඇයට පෙනුණාය. "මම ඉක්මණේ උනා වැඩිද...?" ඇයට එලෙස නොසිතූනාම නොවේය. එබැවින් වත්සලා නිමන්තගේ අත අල්ලගත්තේ වත්ත උඩහට පිය නගන්නටම නොවේය.

"එක ඇහුවම මොකද තමුසේ එක පාරටම ගොළු වුනේ..." වත්සලා මද දුරක් ඇවිද ගොස් ඔහුගෙන් ඇසුවාය.

"පිස්සුනේ කියවන්නේ"

"පිස්සු කතාවක් නෙමෙයි..., තමුසෙට හොඳනම් අයියට මොකද නරක. අනික තමුසේ හංසිටත් කියලා තියෙන්නේ..." කළකට ඉහතදී නිමන්ත හංසිට කී

කතාවක්, හංසි වත්සලාට කියා තිබුණාය.

"මොකද්ද..?"

"තමුසෙට අපි දෙන්නා එක්කම ඉන්න ආසයි කියලා..."

"මම එයාට කිවුවේ එහෙම නෙමෙයි. මම කිවුවේ ඔයාට පෙන්න එයා එක්ක ඉන්න ආසයි කියලා..." එම සිහිවීමෙන් ඔහුගේ ලිහුව යටිකලීසම තුළ දඟ දැමුවේය.

"ආ.... ඒක මාර වැඩක්නේ. මම කොටද නිකන් කාටත් ලාමිපු අල්ලනේ..." වත්සලා ඔහුව තවත් ඇවිස්සුවාය.

"එහෙනම් ඉතින් ලාමිපුව පැත්තකින් තියලා එන්නයි තියෙන්නේ..." නිමන්තත් දැනුන එම උනුහුමෙන්ම එය කියා දැමීමේය.

"පිස්සු....., හංසි නිකන් ඉඳි මෙන්න කියලා..." වත්සලා නොදන්නා සේ කීවාය.

"එයා අකමැති වෙන්නේ නෑ...." වත්සලාගේ එයට අකමැත්තක් නැති වග නිමන්තට ඇගේ පිළිතුරෙන් දැනුණේය.

"තමුසේ කොහොමද හරියටම කියන්නේ..." වත්සලාට ඔහුගේ කතාවෙන් සිනහවක් නැගුනත් එය සභවා ගත්තේ අපහසුවෙන්ය. ඒ තමා හා හංසිගේ උගුලට ඔහුව හොඳින් හසුව ඇති වග තවත් රහසක් ඇයට නොවුන නිසාවෙන්ය.

"මම දන්නවනේ..."

"හංසි එහෙම කැමතියි කිවුවද...?"

"හම්... කිවුවා.." ඔහුගේ හිත ඉන් ඉපිල ගියේය.

"මට මැවිලා ජේනවා හලෝ....., තමුසේ අපි දෙන්නව එකට තියාගෙන ඉන්න විදිය....." වත්සලා දැඩිව ඔහුගේ අත අල්ල ගත්තේ හිතා මතාමය. ඒ ඔහුට එම සිහිනය දකින්නට ඉඩ සලසමින්ය. ඒ ඊලඟ තුරුපුව එලියට ගන්නට ඔහු දක්නා එම සිහිනය වඩාත් ඉවහල් වෙන නිසාය.

වත්සලා සිතුව ලෙසම නිමන්තට මැවී පෙනුනේ සුන්දර රැයක ඉටිපහන් ආලාකයෙන් දුහුල් සඵ ඇඳ වත්සලා හා හංසි තමා වෙත එන අපූරුවය. ඉන් ඔහුගේ හුස්ම වැටෙනා වේගය පවා තරමක් ඉක්මන් වූයේ නොසිතුව ලෙසය.

"තමුසෙටත් මැවිලා පෙනුනා නේද..." වත්සලා ඔහුගේ සිහිනය තුළ හංසි හා තමා යහන අසලට ඇවිද එන දසුනෙන් ඔහුව අවදි කලේය.

"හම්... ඉන්න බෑ හලෝ.. ඔයා මාව අවුස්සනවා.." නිමන්ත ඇගේ කණ් දෙපසින් ඇඟිලි තුඩු රිංගවා, ඇයගේ හිස අල්ල ගත්තේ දෑස දෙස එක එල්ලේ බලමින්, වෙවුලන දෙනොල් තද කර ගනිමින්ය.

නිමන්තගේ මුහුණ දෙස වත්සලාට බලා සිටින්නට නොහැකි වූවාය. ඒ ඔහුගේ දෑස රත් පැහැයෙන් ගිණියම්ව, දෙනොල ගැහෙමින් ඉල්ලනේ කුමක්දැයි ඇයට රහසක් නොවුන නිසාවෙන්ය. එහෙත් එම මිහිර අස්සේ තම ඉක්මණ ඉදිරි සැලසුම් බිඳ දමන වග ඇයට වැටනොහුනාම නොවේය.

"මල්ලී.... අපේ සීමාව ඉස්සර වගේම තාම එහෙම්මයි..." ඇය ඔහුගේ දැන දෙකම් පෙනි අතරින් ඉවතට ගත්තේ හිතේ අකමැත්තෙන්ය.

"මට කවදාවත් ඒ සීමාව පහු කරන්න බැරිවෙයිද අක්කී" නිමන්ත බිඳුනු හඬින් ඇසුවේය.

"බෑ මල්ලී..., කවදාවත්ම බැරිවෙයි. ඒ..., මටත් ආසවක් නැතිව නෙමෙයි. මමත් ආසයි ඒ සීමා කඩුළු බිඳ ගන්න, මේ දහයගේ දැහලිල්ල මගේ නංගියාට විදින්න දෙන්න. ඔයාටයි හංසිටයි තුරුළුවෙන්න. ඒත් මල්ලී මට අයිසට ආසාධාරණයක් කරන්න බෑ" වත්සලා නිමන්තව සිහින තුළ අතරමත් කොට තම සිතැහියාව නොකියා කීවාය.

"අපි අයිසට අසාධාරණයක් කරන්නේ නෑනේ. අයිසයි හංසියි ඔයයි මමයි වගේ නෙමෙයිනේ අක්කේ. හංසි අපි දෙන්නට කැමති වුනත් අයිසා එක්ක...? අනේ මංදා..., ඒ දෙන්නා එහෙම දෙයක් හිතන්නේ වත් නැති වෙයි" නිමන්ත එසේ කීවේ තම හිතේ ඇති අකමැත්තය.

"ඔයා හිතනවද ඉඩක් පැවුණොත්, ඒ දෙන්නගෙන් ඉනෙන් පල්ලෙහා නෑදැකම් තියෙයි කියලා" වත්සලා යන්තමින් සිනහා වූවාය.

"ඔයා කියන්නේ ඒ දෙන්නා අතරක් මෙහෙම....." නිමන්තට හංසි හා අයියා අතර සිදුවන ලිංගික දසුන් පෙළක් මැවී නොපෙණි ගියේ හිතට ගුප්තභාවය ජනක හැඟීමක් එක්කොටය.

"ඔයා කැමති නෑ නේද හංසි, අයියයි අතරේ අපි දෙන්නගේ වගේ බැඳීමක් ඇති වෙනවට"

"හිතෙනකොටත් මොකද්ද වගේ... අනික මම හිතන්නේ නෑ හංසි එහෙම ඔයා වගේ වෙයි කියලා..." නිමන්තට හංසි ගැන එවැන්නක් හිතන්නටත් නොසිතුවේය.

"මල්ලී... ඔයා කවදා හරි මට ඔහොම කියයි කියලා මම දැනගෙන හිටියා. ඔයාගේ වරදක් නෑ මල්ලී, මම තමයි වැරදි..., මම මහා වල් වනවර ගැනියෙක්. ඔයාගේ හංසි එහෙම නෑ....." වත්සලා බොරුවට මුහුණ පුළුටු කොට ගත්තාය.

"අනේ අක්කී... මම එහෙම හිතලා කිවුවේ නෑ. මම කිවුවේ හංසි ඔයා තරම් සෙක්ස් ගැන ඕපන්ව හිතන එකක් නෑ කියලා"

නිමන්ත සැබවටම නොකියා කීවේ "මගේ ගැනී, උඹ වගේ වල් ගැනියෙක් නෙමේයි" කියා උවත්, නොහිතා වූ එම වැරද්ද ඔහුට වැටහුනේ වත්සලාගේ ප්‍රච්චාරයෙන්ය. එම නිසාවෙන් ඔහු එය නිවැරදි කර ගැන්මට බොරුවක් ගෙතුවේ තම වාසියටය. වත්සලාටත් ඒ වග තේරුම් ගියත් ඇය එම වදන් පෙළ පසුපස එතරම් හඹා නොයන්නට සිතුවේ එයින් සිදුවන හිත් නොහොදකම තම ඉදිරි සැල්ස්ම බිඳ දමනා නිසාවෙන්ය.

"ඒ හංසි ගැන ඔයා හිතන විදිය... මල්ලී මං ගැනත් ඉස්සර එහෙමනේ හිතුවේ? පොඩ්ඩක් හිතන්න. කොයි පිරිමියද නිකන් ඉන්නේ ගැනියකගෙන් ඉඩක් ලැබුනොත්. ඔයාලා දවසට දකින කී දෙනෙක් එක්ක හිතීන් නිදියනවද. ඒ ඇයි...? හිත වෙනසක් හොයන නිසා. ඉතින් ගැනු අපේ හිතත් එහෙම වෙන්න බැරිද්ද?"

ඒත් ඔයාලට වඩා ගැනු අපි වෙනස්. අපි සමාජයට සංස්කෘතියට බයේ ඒ අශාව හිතේ හංග ගන්නවා. තමන්ගේ මිනිහටවත් ඒ හිතේ තියන ආශාවල් එලි කරන්න බයයි. ගැනු අපිව එදා ඉඳලා හිර කරලා, නිකම්ම නෙමේයි අපේ සිතූම පැතුම් අශාවලුත් එක්ක. ඒත් අපිත් ලේ මස් නහර වලින් හැදිලා ඉන්නේ.

ඔයාලා වගේම, අපිත් ආසයි වෙනසකට හැබැයි පරිස්සමට" වත්සලා සියල්ල අමතක කොට සිනහා වූවාය.

"පරිස්සමට කිවුවේ..." ඔහුට එය නොවැහැටුණේය.

"මෙහෙමයි.... ඇයි මම තමුසෙවම තොර ගත්තේ?"

"මම දන්නේ නෑ..."

" තමුසෙ හිතනවද පෙනුමට කියලා..."

"දන්නේ නෑ...." නිමන්ත සත්‍යම කීවේය.

"අපි ඉස්සලා හිතන්නේ විශ්වාසය ගැන. මම තමුසෙව තොර ගත්තේ, මගේ හස්බන්ඩ්ගේ මල්ලී නිසා, තමුසෙට මේ රහස කාටවත් කියන්න ඉඩක් නෑ, හිතනවා ටිකක්.... මම වෙන කාගේ එක්ක හරි මෙහෙම ආශ්‍රයක් තිබ්බනම්.... ඌ අනිවාර්යෙන්ම තව එකෙකුට හරි හරි කියනවා... මම ඔකට ගැහුවා බං කියලා... බොරුද මම කියන්නේ?. ඒත් තමුසෙට එහෙම කාටවත්ම කියන්න බෑ, මොකද මම විතරක් නොමෙයි, තමුසෙත් අයිසගේ වයිග් එක්ක ඉඳලා කරේ වැරද්දක් නිසා. අනික පවුලට වෙන ලැජ්ජාව නිසා....."

"ඒක ඇත්ත" ඇය කියන දේ සත්‍යක් ඇති බව නිමන්තටද මෙවලේ සිතුවේය. එහෙත් වත්සලාගේ කපටි බව ඔහුට නොවැහැටුණේය.

"මම හැම ගැනියෙක්ම මම වගේ කියන්නේ නෑ. ඒත්, විශ්වාස කරන්න පුළුවන් මිනිහෙක් ලහදී හැම ගැනියෙක්ම කටිත් නොකිවුවට ඒ සුදර හීනේ දකිනවා. හැබැයි දෙගොල්ලන්ම හෙවුවේ එකම වෙනස උනත්, සමාජය ඉස්සරහා ඒ වගේ දෙයක් එලියට ගියාම, පිරිමි ඔයගොල්ලෝ දිහා බලන්නෙයි, ගැණු අපි දිහා බලන්නෙයි දෙවිදියකට. සමහර විට අපි ප්‍රොස්ටිටුඩ්ලා..., පිරිමි ඔයාලා විරයෝ.....? ඒකයි මම කිවුවේ ගැණු අපි ඔය වගේ දේකට හරිම පරිස්සම් කියලා" වත්සලා ඔහුගේ අත තරමක් ලිහිල් කළාය.

"ඔයා හිතනවද හංසිත් එහෙමයි කියලා.."

"ඇත්තම කියන්නද.... මම හිතනවා හංසිත් ඇඹුල් කෝලිකුටුවු වගේම ලොකු ඇම්බුං, ආනමාළු කෙහෙල් ගෙඩියකත් ඉඳලා හිටලා රහා බලන්න අකමැති වෙන එකක් නෑ කියලා. ඒක තමා සත්‍ය. ඒත් එයා තවමත් සංස්කෘතිය

සබ්‍යන්වය කියන සීමාවන් වලට හිරවෙලා නිසා අපිට ඒ ඇත්ත කියන එකක් නෑ"

වත්සලාට හංසිගේ හැබෑ හිත මෙවලේ හෙලිකරන්නට සිතුවත් ඇය එලෙස නොකරන්නට වග බලා ගත්තාය. ඒ වෙන කිසිවක් නොව පළමුව නිමන්තගේ හිත නොදැන හංසිගේ හිත ඔහුට විවර කිරීමෙන් සිදු වන විනාශයේ බරපතලකම ඇයට සැකයක් නොවුන බැවින්ය. ඒ ඔහුගේ හිතේ හංසි කෙරෙහි එක් වැරදි සිතුවිලක් ඉපදීම ම, ඔවුනගේ ඉදිරි විවාහ දිවිය විනාශකර දමන බැවින්ය. එහෙත් ඇයගේ යටි හිත නිමන්තට සිනහා වූයේ ඔහුගේ හිතේ හංසි කෙරෙහි ඇති විශ්වාසයට නොව, නිමන්තට ගැනු හිත් කියවීමට තවම නොහැකි කමටය. ඒ නිසාවෙන් වත්සලා උත්සහා කලේ නිමන්ත ලවාම හංසි වෙත එම ඇරයුම යවන්නටය.

"කවදාවත් හංසි මට එහෙම දෙයක් කියලා වත්, එයාගෙන් එහෙම දෙයක් දැණිලාවත් නෑ" ඔහු එය පිළිගන්නට මැලිවුනේය.

"අපිට තමංගේ මිනිහටවත් විශ්වාසයක් තියලා එහෙම ආසාවක් නිකමටවත් කියන්න පුළුවන්ද...? තමුසේ මෝඩයෙක් වගේ එක පාරටම ඔයවගේ දෙයක් අහන්න යන්නත් එපා..., වාටුවෙන් අහන්න යන්නත් එපා. ඒක අපිට තෙරෙනවා..., හැබැයි කවදා හරි තමුසෙව හරියටම ශුවර් උනොත් විතරක් හංසි ඇත්ත කියයි"

"ඒ ඔයා අපි දෙන්නා ගැන දන්න විදිය, එහෙම විශ්වාසයක් නැත්තම් එයා මගෙන් එක්ක එන්ගෙජ් වෙයිද?" ඔහු තවමත් හංසි එලසක යැයි හිතන්නට නොසිතුවේ උඩු හිතේ බලපෑමටය.

"තමුසේ හිතනවද කාසාදයක් බැන්දා කියලා, ගැනියෙක්ගේ හිතේ තමංගේ මිනිහා එක්ක උනත්, ඔයවගේ දෙයක් ඕපන්ව කතා කරන්න තරම් ටුස්ට් එකක් ඇති වෙනවා කියලා. ගැනු හිත් තේරුම් ගන්න හරි අමාරුයි මල්ලී, මම හිතන්නේ නෑ මැරිකරලා ඉන්න ෆැමිලී වලින් සියට පහක්, දහයක්වත් ඔයවගේ සබ්ජට් එකක් දෙන්නට දෙන්නා ගංගන්නේ නැතුව ඕපන් එකේ කතා කරනවා ඇති කියලා"

"වෙන්න පුළුවන්..." නිමන්තට යමක් වැටනොවුනාම නොවේය.

"වෙන්න පුළුවන් නෙමෙයි ඒකයි ඇත්ත. ලොකු දේවල් හිත්තන යන්න ඕන නෑ, නිකමට හොයලා බලනවා..., පිරිමි කී දෙනෙක් වයිල්ට් හොරෙන් බිලු

ලිල්මිස් බලනවද, සෙක්ස් ස්ටෝරීස් කියවනවද, එහෙම නැත්නම් ස්පාවලට යනවද? කියලා. වයිෆ්ලත් එහෙම නෙමෙයි කියන්න පුළුවන්ද...? ඉතින් මම කිවුව ට්‍රස්ට් එක එතන දෙන්නා අතරේ තියනවද?" වත්සලා ගෙඩි සපිරි කොස් ගහා අසල නැවතුනාය.

"ඒකනම් ඇත්ත. මැරි කරපු මගේ එහෙම යාළුවෝ කී දෙනෙක් ඉන්නවද? ස්පා එකකට නොයන එකෙක් නැති තරම්" නිමන්තට එය වැටහුනේය.

"හැබැයි තමුසෙගෙයි, හංසිගෙයි තියන ට්‍රස්ට් එක තියමයි..., නැත්නම් තමුසේ මම ඉස්සරහා සෙක්ස් කරන්න ඕන කිවුවම වෙන ගැනියෙක්නම් මෙලහකට ඩිවොස් එකත් ෆයිල් කරලා" වත්සලා ඔහුගේ හිතේ හංසි කෙරෙහි ඇති විශ්වාසය පලුදු නොකරන්නට වග බලා ගත්තාය.

"ඔවු හලෝ.... හංසිනම් පුදුම කෙල්ලෙක්..... මම කියන දේවල් එහෙම කවදාවත් වැරදියට හිතන්නේ නෑ" නිමන්තට ඇය කෙරෙහි ආඩම්බරයක් දැණුනේය. වැඩියමක්ම ඒ වත්සලාගේ පිදුම මත්තේය.

"ඒක තමා කියන්නේ..., තමුසෙම හෙමිට අභවනවා අපි හතර දෙනා අතරේ එහෙම දෙයක් උනාට අවුලක් නෑ වගේ නේද කියලා. හැබැයි ඉතින් ඒක රහා කරලා එයාට දැනෙන්න කියන්නත් ඕන. ඊට පස්සේ බලනවකෝ දවසක් යන්න ඉස්සර එයාම නොකියා කියයි, ඔයාට වගේම මටත් එහෙම ආසාවක් තියනවා කියලා. හැබැයි ඒ නොකියා කියන, ඉඹියෙන් කියන ඒක තේරුම් ගන්න තමුසෙට හැකියාව තියෙන්නත් ඕන. අනික හලෝ මමනම් කියන්නේ අපි හතර දෙනා අතරේ එහෙම රහස් ක් නැතිවෙන එක හොඳයි කියලා" වත්සලා තම මතය හෙළි කළාය.

"පිස්සු... මට පුළුවන්ද එහෙම අයියා ඉස්සරහා.." නිමන්තගේ හද ගැහුනේය.

"එහෙම නෙමෙයි හලෝ.. හංසිටයි මටයි ඉඩ දිලා, තමුසෙලා දෙන්නා දන්නවා වුනත්, නොදන්න ගානට ඉන්නවා. එතකොට මට තමුසේ ගාවට එන්නත් පුළුවන්, හංසිට ඕනනම් අයියා ලඟට යන්නත් පුළුවන්. ඕන්නම් අයියලා මල්ලිලාට අපි දෙන්නවම එකට උනත්" වත්සලා එලස කියා හයිසෙන් සිනහා වූයේ මුවත් වසාගෙනය.

"අක්කිට පිස්සු... මට උං දෙන්නා, අපිදෙන්නා වගේ වෙයි කියලා ශුවර් නෑ.

ස්පෙශලි අපේ එකා..." නිමන්තගේ හද පෙර තරම් මෙවෙර නොගැහුණේය. ඔහුට සිහි වූයේ වත්සලා හා හංසි තමාට තුරුළු වී සිටින අපුරුවය.

"අයියා ගැන මම බලා ගන්නම්. තමුසේ මොකද කියන්නේ...?"

"ටිකක් හිතලා බලමු..." නිමන්ත කපටි ලෙස පිළිතුරක් දුන්නේ, තම හරි පිළිතුරෙන් ඇගෙන් ලැබෙන මේ ටිකක් විටෙක නැතිවෙන්නට ඉඩක් ඇති බව නොදැනම නොවේය."

ඔහු දුන්නේ කපටි පිළිතුරක් වග වත්සලාට නොවැහැටුනාම නොවේය. එහෙත් ඇය ඔහුට බලකරන්නට නොගියේ "මල්ලී මම දන්නවා උඹව කැමති කරගන්න විදිය" යැයි සිතමින් විසල් කොස් ගසේ විහිදුන එක් මුලක් මත නොසැලිකිලීමත් ලෙස ඉඳ ගනිමින්ය. ඉන් ඇගේ සාය හා යට සාය දෙකලවා දක්වා නිරුවත් වූයේ නිමන්තගේ දෑස එවෙත ඇඳ බැඳ ගනිමින්ය.

"අක්කී... ඔයා එන්න එන්න ලස්සන වෙනවා හලෝ...." නිමන්ත කලකින් දකින එම රුව දෙස බලා සිටියේය.

"ලස්සනද, නැත්තම් වෙන මොකක් හරිද..?" වත්සලා නොදැනෙන්නට දෙපා තරමක් පළල් කළාය. ඒ දෙකලවා හොඳින් පෙනෙන පරිදිය.

"ඇත්තටම කිවුවොත් සෙක්සි...." වත්සලාගේ තුන් මස් ගැබ සැබවින්ම ඇයට ගෙන දුන්නේ කාමුක පෙණුමක්ය.

"හම්... මටත් හිතුනා තමසේ කියන්නේ ලස්සනම නෙමේයි කියලා" වත්සලා එසේ සිනහා වන විටම හුලං රැල්ලක් හමා ආවේ, ඇගේ ගතම වෙලා ගනිමින්ය.

"මේ හරියට මරු හුලහක් එන්නවා... සිතලත් වගේ" එම සුලත් රැල්ල වත්සලාගේ දෙපා අතර දැවටෙන විට ඇගේ ගතේ හිරිගඩුත් නැගුණේය. ඒ දවස පුරා රෙදිකඩෙන් වැසි උණුහුම්ව ඇති ඇගේ යටි කයටත් මද සිහිලක් ගෙන දෙමින්ය.

"මේ... ඉතින් අර හුලන්නේ, ඒකයි ඒ..." නිමන්ත සිනහා වුණේය.

"මොන...?" වත්සලා නොදන්නා සේ ඇසුවාය.

"මේ... මේ.... අර..." නිමන්ත ගොත ගැසුවේය.

"මොකද්ද හලෝ... කියනවකෝ. කෙල්ලෙක් වගේ ගෙන ගන්නේ නැතුව..."
වත්සලා කවදත් ඔහුගේ මේ කුලෑටි බවට ඇලුම් කළාය.

"මේ... මේ.. අර වතු හුලන්නේ..." නිමන්ත සිනහා වෙමින් ඇය අතර ඉඩක්
තබා ඉඳ ගත්තේය.

"ඇයි....., අපේ දැන් එහෙම වෙලාද...?" වත්සලා සිනහා වූවාය.

"මොකද්ද...?"

"වතු හුලං වගේද... හැබයි මගේ එහෙම උනත් හංසිගෙනම් තවම එහෙම
නැතුව ඇති" වත්සලා නැවතත් හමා ආ සුලභෙන් සාය එසවෙන්නට ඉඩක්
නොදුන්නාය.

"දෙකෙන් එකක් නම් තාම සිල් පිට..." නිමන්ත සිනහා වූනේය.

"ඔවු, ඔවු... මම දන්නවා, ඒ සිල් එක කඩපු එකේ දැන් ගන්න දෙයක් නෑ
කියලා හංසි මට කිවුවා. මේ... ඒක නෙමෙයි තමුසේ මොකද ඔව්වරම ඒ
පැත්තට ආස..."

"මොන පැත්තටද..?" නිමන්තත් නොදන්නා සේ ඇසුවේය.

"අතේ තමුසේ බබා....., දන්නෙම නෑ..." වත්සලා ඔහුගේ උරහිසට සියුම්
පහරක් ගැසුවාය.

"කියනවකෝ අක්කේ...." නිමන්තට එය ඇගේ මුඛවෙන්ම අසා ගැන්මට ආස
හිතුවේය.

"ගැනුන්ගේ පුකවල් වලට..." වත්සලා එසේ කීවේ, මෙලස කලකින් නිසාවෙන්
දැණුන ලැජ්ජාවෙන් මුව දැකින් වසාගෙනය.

"ඒකට ඉතින් වග කියන්න ඕන ඔයා තමා...." නිමන්ත තමා හා ඇය අතර දුරස්
බව මදක් අඩු කොට ගත්තාය.

"මම..., ඒ මොකද?" ඔහු ටිකෙන් ටික කිට්ටුවට එන වග ඇයට දැණුනාය.

"ඔයා අපේ ගෙදරට ආව දවසේ ඉඳලා තමයි... මට මේක දැකලා ඔය ලෙඩේ

හැදුනේ" නිමන්ත එසේ කීවේ ඇගේ නිතඹ නෙතින් පෙන්වමින්ය.

"වික්... ඒ දවස්වලත් තමුසේ හරි වලත්තයෙක් නේ..."

"ඇයි..."

"ඇයි අහනේ අයියේ වයිඟ්ගේ පුකට කෙල හලන්තේ..."

"කාටද හලෝ මේක දැක්කම එහෙම නොහිතෙන්නේ..." නිමන්ත එසේ කියමින් කමිසයේ බොත්තම් කිහිපයක් ලිහිල් කළේය.

"මොකද මේ..." වත්සලා එය දුටුවාය.

"මේ හුලඟ සනීපයි....."

"මටත් හිතූනා හලෝ..." වත්සලා බැනියමක් නොමැති ඔහුගේ ලැමදේ මවිල් ගොමුව දෙස බැලුවාය.

"ඉතින්.... ඕන නම් එහෙම ඉන්නවකෝ.." ඔහුගේ ගතම ඉන් හිරිවැටි ගියේය.

"තමුසේ නම් ආස ඇති නේ.... බයයි හලෝ කවුරුත් එයි කියලා... අනික මෙහෙම එලිමහනක" එහෙත් වත්සලා බලවුසයේ එක් බොත්තමක් පන්නා දැමුවාය.

"මෙහෙට කවුරුත් එන්නේ නෑ හලෝ.... බයවෙන්න එපා" නිමන්ත ඇයව දිරිමත් කළේය.

"එහෙනම් තමුසේ ඉස්සෙල්ලා එහෙම ඉන්නවකෝ..." වත්සලා එය තම වාසියට ගත්තාය.

"ආපෝ.... සිම්පල්නේ..." නිමන්ත කමිසය ගලවා පසෙකට දැමුවාය.

"ඕක නෙමෙයි.... මේක.." වත්සලා නෙතින් නිමන්තගේ කළිසම ඉහි කළාය.

"හරි මම මේක ගැලොවුවොත් අක්කිත් එහෙම ඉන්නවද..?"

"උඩ එක විතරයි..., ඩා එකත් බෑ..."

"බයවෙන්න එපා හලෝ..."

"බයට නෙමෙයි... අපේ සීමාවට..."

"අයිගෝ... මම ඔය දෙක ඕන තරම් දැකලා තියනවනේ...."

"මොන දෙකද...?"

"මේ.. මේ.. කුක්කු දෙක..." නිමන්ත මෙවර එලස කියන්නට එතරම් නොපැකිලුනේය.

"ඒ වනවරයා හොරෙන් බලලනේ...."

"නෑ එදා ලීද ලගදී...."

"ඒ රැනේ.... හරි හරි ඉතින් තමුසේ ඉස්සෙල්ලා ගලවනවකෝ. මම පස්සේ හිතලා බලන්නම්"

නිමන්ත පළමුව සපත්තු දෙක ගලවා, දෙවනුව කළිසම පහතට කොට එය ගලවා පසෙක තැබුවේය. එදෙස වත්සලා බලා සිටියේ ඇසිපිය නොහෙලාය. වැඩියමක්ම ඒ කලකින් දකින ඔහුගේ යට කළිසම තුල පොට්ටනියෙන් එසවී ඇති ලිඟුව දෙසය.

"හරි ඔයා...." නිමන්ත එලෙස හිටගෙනම ඇයට කීවේය.

"ඇයි මේක..." වත්සලා නෙතහින් ඔහුගේ ලංකට්ටුව ඉඟි කළාය.

"ඒක පස්සේ.... දැන් ඔයා...." නිමන්ත අවදිව ඇති ලිඟුව මනාව ලංකට්ටුවෙන් සැදුන පොට්ටනිය තුල සකස ගත්තේ ඇයට පෙනෙන ලෙසටමය.

වත්සලා එකින් එක බොත්තම් ගලවා බලවුසය දෙපසට කළත්, එය දැන් වලින් පන්නා දමන්නට පෙර, වට පිට බැලුවේ සැකයෙන්ය. එහෙත් නිමන්තගේ නෙත් තිබුනේ කිරි බරට හැඩගෙන ඇගේ දෙනන් ඉස්මත්ත වෙතය. "මෙකීගේ ගෙඩි දෙක තවත් ලොකු වෙලා" නිමන්තට එලස සිතුවේ, සැබවින්ම ඇගේ දෙනන තරමක් කිරි බරට හුරුවන්නට විසල්ව ඇති නිසාවෙන්ය.

"මේ බලනවා දැන් මේවගේ සයිස් එක..." වත්සලා ගැලෙවුව බලවුසය පසෙක තබා, දෙනන යටින් ඔසවා නිමන්තට පෙන්වීය.

"නියමයි හලෝ..." වත්සලාගේ පිරිපුන් දෙනන් ඉස්මත්ත වෙන්නදාට වඩා

කිරිපැහැයෙන් දියුලන විට, නිමන්තගේ ලිඟු හිස අද්දර යටි කලිසමත් සතුටු කඳුලු බිඳුවකින් තෙමී ගියේය.

"තමුසෙලාට නම් නියමයි... අපි එපැයි එල්ලන් ඉන්න..." වත්සලාගේ එම කියමනට නිමන්තටත් සිනහා ගියේය.

"අපිත් මේ එල්ලන් ඉන්නේ..." නිමන්ත තම යටි කය මිරික ගත්තේය.

"හම්... එකනම් ඇත්ත..., අයියගෙයි මල්ලිගෙයි මේ දෙන්නගේ තරමට අත පය තිබ්බනම් ඉස්කෝලේ යවන්නත් තිබ්බා" යටි කලිසමට මනා කොට ඇහීරි ඇති ගුළිවත්, කොෂ දෙකත් නිමන්ත මිරික ගන්න දෙස වත්සලා බලා සිටියේ අශාවෙන්ය.

"ඇයි.. ඔයා අපිදෙන්නගේ එකට වඩා ලොකු එකක් දැකලා නැද්ද..." නිමන්ත තම ලිඟුව ලංකට්ටුව මතින් හොඳින් විසල්ව පෙනෙන ලෙස මෙවලේ සකස ගත්තේය.

"පිස්සුද.... තමුසෙලා දෙන්නගේ ඇර වෙන කාගේ දකින්නද" වත්සලා සමන්තගේ රහස හෙළි නොකළාය.

"ඇත්තටම..."

"හ...ම්....., ආ.. දැකලා තියනවා, දැකලා තියනවා..." වත්සලා තරමක් කල්පණා කොට තරමක් උත්කුසුවය කීවාය.

"කාගෙද..?" නිමන්තට එය කුකුසක් විය.

"අපේ අප්පව්වගේ... තමුසෙලා දෙන්නගේ එක වගේ දෙකක් විතර ඇති ඇති හලෝ එක. අපේ අම්මට කටට ගන්න පුළුවනුත් ඔළුව හරිය විතරයි" වත්සලා එලෙස තරමක් අතිශෝක්තියෙන් පියාගේ ලිඟුව වර්ණා කළේ අයියා මලෝ දෙදෙනාව වචනයෙන් බාල්දු කරමිණිය.

"ඇත්තටම..?" ඔහු එය ඇසුවේ පුදුමයෙන්ය.

"හම්... අපේ අම්මා ඉස්සර කෙඳිරි ගනවා තාත්තා වැඩේ දෙනකොට... මට ඉඳලා හිටලා ඇහිලා තියනවා හරියට අම්මා අඬනවා වගේ" වත්සලා කීවේ අතිශෝක්තියකින්ම නොවේය. සැබවින්ම වත්සලාගේ පියා සතු වූයේ විසල් ලිඟුවක්ය.

"මේ... අක්කේ තමුසේ දෙන්නා කරනවත් දැකලා තියනවද..." නිමන්තට එම මෘතුකාව නැවුම් විය. එම නිසාවෙන් ඔහු නැවත ඇය අසල ඉඳ ගත්තේය. ඒ ඇගේ වෙනදාට වඩා මෙදිණ යහමින් පෙනෙන දෙනන් කාණුව දෙස බලමින්ය.

"දෙන්නා කරනවනම් එක පාරක් දෙකක් අහමිබෙන්. හැබැයි මම ලොකු ළමයෙක් වෙන්න කිට්ටු දවස් වල, අප්පව්විගේ එක දැක ගන්න මාර ට්‍රයි එකක් දුන්නේ..."

"සිරාවටම..."

"හම්..., ඇයි හලෝ ඒ දවස්වල ආසයිනේ, ඒක මොන වගේද කියලා දැක ගන්න. ඇයි ඉස්කූල් එකේ ඉන්න එක එකියනුත් කියන්නේ එක එක විදියටනේ. එකියක් කියන්නේ මෙව්වරක් දිගයි, තව එකියක් අව්වරක් මහතයි... තවත් එකියක් මෙවගේ එල්ලෙන්නෙ කියලා. හැබැයි පොඩ් අයගේ වුට්ටං, වුට්ටං එවා දැකලා තිබ්බට එකියක් වත් ඒ වෙනකම් හරියටම ලොකු කෙනෙක්ගේ දැකලා තිබ්බේ නෑනේ. ඉතින් මට අප්පව්විගේ එක බලන්න මාර ආසවක් ආවේ" වත්සලා කීවේ සත්‍යය.

"ඒක මේක කියන්නේ නැතුව, හරියටම කාගේ මොකද්ද කියලා හරියට කියනවකෝ..." නිමන්තට එය ඇගේ මුවෙන් එලියට ගන්නට හිතුවේය.

"එහෙම බෑ හලෝ.... නිකන් මොකද්ද වගේ නේ" වත්සලා මෙලස පසු බැස්සේ කලකින් නිසාවෙන් දැණුන ලැජ්ජාවෙන්ය.

"මොකද්ද අක්කේ අර ඉස්සර විදියට කියන්නකෝ...." නිමන්ත ඇයට බල කළේය.

"මොකක්ද ඉතින් අප්පව්විගේ පයිය තමා..." වත්සලා එලෙස කියා උස් හඩින් සිනහා වූයේ මුව දැනින් වසාගෙනය. එහෙත් සිනහව අවසන ඇය "දැන් හරිද ආසාව" ඇසුවේ ලැජ්ජාබර්ත දෑස ඔහු වෙත පාමින්ය.

"ඉතින්..." නිමන්ත එම කතා බහට දැඩි ඇල්මක් දැක්කුවේය.

"ඉතින් කියන්නේ... කොහොම හරි ට්‍රයි එකක් දිලා දැක ගන්නා. අප්පව්විගේ නැගලා නැති වෙලාවටත් තමුසෙගේ මේ නැගලා තියන එක සයිස් ඇති, හිතා

ගන්නවා එතකොට නැග්ගම කොහොමට ඇතිද කියලා... මේස කකුලක් විතර ඇති..." ඇය තම අතේ අල්ලට පහළ කොටසෙන් ලිඟුවේ මහත් බව පෙන්වා සිනහා වූවාය.

"අම්මා පවු ඇති හලෝ" නිමන්තට අවැසි වූයේ ඇයව තවත් අවුස්සා ගන්නටය.

"පිස්සු ද... අම්මා ආසයි හලෝ....."

"කොහොමද එහෙම කියන්නේ..."

"මොන ගැනිද හලෝ එහෙම සයිස් එකකට අකමැති, හැබැයි ඒ එව්වර ලොකුනම් සමහර විට අප්පව්ව් ඒකේ ගාන තෙල් නිසා වෙන්න ඇති. මම දැකලා තියනවා පොඩ් තලතෙල් බෝතලයක් හැම වෙලාවෙම ඇද අයිනේ තියනවා. එක දවසක් අම්මා අප්පව්ගේ එකේ ගානවත් දැක්කා.."

"තලතෙල් ගැවම එහෙම වෙනවද?"

"ඒක ඇහුවම තමුසෙටත් ආස හිතූනා නේද....? ඇයි හලෝ දන්නේ නැද්ද..? ඒකේ විතරක් නෙමෙයි මම ලොකු ලමයෙක් වුන දවස් වල අපේ අම්මා හැමදාම වගේ රැට මේ දෙකේ රැට තලතෙල් ගානවා" වත්සලා එලෙස කීවේ තම දෙනන දෙස බලමින්ය.

"කොයි දෙකේද...?" ඔහු එය ඇයගේ මුවෙන්ම අසා ගැන්මට ආශා කළේය.

"කුක්කු දෙකේ හලෝ... ඉන්නවකෝ ටිකක් මැදින් පයිනේ නැතුව කියනකම්..... ඉතින් ඒ දවස්වල එහෙම මගේ තෙල් ගාන්නේ ඇයි කියලා ඇහුවම ඉස්සෙල්ලා, ඉස්සෙල්ලා කිවුවේ රිදෙන එක ටිකක් අඩුවෙන්න කියලා. ඒත් පස්සේ දවසක කිවුවා තෙල් ගැවම, මේවා ලස්සනට රවුම්ව හොඳට හැදෙනවා, එල්ලෙන්නෙන් නෑ කියලා... මට එවලේ හිනා.. ඊට පස්සේ මම ඇහුවා, ඒ දවස්වල අම්මගේ තෙල් ගාපු නිසාද මේ ලොකු කියලා...?" එය සිහිවීමෙන් වත්සලාට මෙදිනත් සිනවක් නැගුණාය.

"පස්සේ"

"පස්සේ අම්මා මගේ කණ මිරිකලා පැහිව්වකම් ඕන නෑ කියලා ටොක්කකුත් ඇන්නා" වත්සලා නැවතත් එම සිනහව වැඩි දියුණු කර ගත්තාය.

"ඉතින් ඒක අපිට කොහොමද හොඳ...?"

"පස්සේ තමා දන්නේ..., ඉස්සර පිරිමි ළමයින්ගෙන් පොඩි කාලේ ගානවලු... එතකොට හොඳට හැදෙන වලු, තව තමුසෙලගේ එකට ගම්බිරිස් පිඹිනවා කියලා එකකුත් කරනවලු, ඒකනම් හරියටම මම දන්නේ නෑ"

"හරි.. තෙල්වලින් කොහොමද කියනවකෝ..." නිමන්තට ඒ ගැන කුතුහලයක් දැනුණේය.

"මම O/L, A/L කරන කාලේ අප්පවිවි ලඟ තිබ්බ පොත් කියවන්න ගත්තා. සමහර ඒ පොත් අප්පවිවි ලොක් කරලා තිබ්බේ. පස්සේ අම්මා එක්ක කියනවා ඇහුනා, ඒ පොත් මම දැන් කියෙවුවට කමක් නෑ කියලා. ඒ වෙදපොතක තමා ඔය විස්තරය තිබ්බේ, පිරිමින්ගේ ලිඟුවේ ගැවම තිරිහන් වෙනවා කියලා. ඒකට විතරක් නෙමෙයි, ඔය සමහර ගැනු අයට වෙට් වෙන්තේ නැලුනේ ඉක්මනට. ඉතින් ඒක තෙත් කරගන්නත් හොඳ බෙහෙතක් තල තෙල. ඉස්සර ඔය ජෙල් වර්ග ක්‍රීම් වරග තිබ්බේ නෑනේ" වත්සලා තමා දන්නා දේ කීවාය.

"මරුනේ..., එහෙනම් අප්පවිවි එවා ගලා වෙන්න ඇති, අම්මට වැඩේ දෙනවා ඇත්තේ" නිමන්තට එම බෙහෙතේ ගුණයට වඩා සිහි වූයේ වත්සලාගේ පියා එම මැණියන් සමඟ තෙල් ගල්වා රතියේ යෙදෙන අපුරුවය.

"හම්... වෙන්න ඇති. නැත්තම් අපේ අම්මා කොහොමද ඒ වගේ එකක් බස්ස ගන්නේ" වත්සලා තම මවු පියන් ගැන එලෙස අසැබි ලෙස කියා සිතනවා වූවාය. ඒ නිමන්තව අවුස්සා ගන්න හිතෙන්නේය.

"අපෝ අක්කි තමුසෙනම්..., බලනවා ඒක කියපු කැත. ඒ අම්මා අප්පවිවි නේද?" වත්සලාගේ වදන් පෙලෙන් නිමන්තගේ හිත හිරිවැටි ගියේය.

"හලෝ... සෙක්ස් කියන්නේ ආර්ට් එකක්. ඒක අපේ අම්මලා අප්පවිවිලා කියලා වෙන්සක් නෑ. ඒ දෙන්නත් අපි වගෙම ජොලි කරන්න ඇති. හැබැයි ඉස්සර ඒ දෙන්නා ගැන එහෙම හිතෙන කොට මමටත් මොකද්ද වගේ. ඒත් දැන් එහෙම හිතෙන්නේ නෑ. දැන් හිතෙන්නේ දෙන්නා මරු ආතල් ගන්න ඇති කියලා. ඇත්තටම පුළුවන්නම් දැන් මම දෙන්නට හෙල්ප් එකක් උනත් දෙනවා..." වත්සලා එසේ කියා සිතනවෙන් නිමන්තගේ උරහිසට පහරක් ගැසුවාය.

"මරුවට තියෙයි... එහෙනම් තුන් දෙනාම" නිමන්තගේ හිත ඉන් නොසිතුව

ලෙස සලිතව ගියේ මිහිරෙන් මක්වය.

"බුරුවෝ... මම කිවුවේ එහෙම දෙයක් නෙමෙයි. නොදකින් විතරක් වලත්තයා. ඔය ඉතින් තමුසෙගේ හිත තමා" වත්සලා මෙවර නිමන්තට දුන් පහරේ යම් තරහක් ද විය.

"පිස්සුද හලෝ..." නිමන්තගේ හිත ඉන් කීරී ගැසී ගියේය.

"යනවා හලො යන්න බොරු නොකියා. අයියා මට කියලා තියනවා තමුසෙලා දෙන්නත් ඉස්සර හොරෙන් අම්මා නාන දිහා බලන් ඉන්නවා කියලා... ඒ විතරක් නෙමෙයි ඒක බලාගෙන තමුසෙලා දෙන්නා කරපු දෙවලුත්. අපිනම් එහෙම බැලුවනම් බැලුවේ හිතේ කුතුහලයට මිසක්, තමුසෙලා වගේ XXX ආශාවකට නෙමෙයි"

"ඌනම් මාර යකෙක් නේ හලෝ..... ඒවත් කිවුවද...?" නිමන්තගේ ගතට දහඩියත් දැමුවේ ලැජ්ජාවටය.

වත්සලා තම මව හා පියා ගැන කියන අයිරු නිමන්ත ආශාවෙන් අසා සිටියත්, තම මව හා පියා ගැන එම මතකය වත්සලා සිහිකළ විට ඔහුට දැණුනේ දැඩි අපහසුවක්ය. ඒ එකල කල තම වැරද්ද ගැන දහස් වරක් පසු තැවෙමින්ය.

"ඒක තමා අයියගෙයි මගෙයි ටුස්ට් එක.. අපි අතරේ රහස් නෑ..." වත්සලා එලෙස කීවේ ආඩම්භරයෙන්ය.

"ඒ ලඟදි ඉදලනේ. ඔයා දැන් මට කිවුව ඒවත් අයියට කියලා තියනවද?"

"හම්... අවුරුද්දක විතර ඉදලා, සේරම කියනවා රහසක් නෑ"

"එහෙනම් ඒක තමා අපේ පොල් බුරුවත් සේරම වාමාරලා තියෙන්නේ.. ඒක් ලැජ්ජාවේ බෑ හලෝ" නිමන්තට තමා කෙරෙහිම ලැජ්ජාවක් දැණුනේය.

"මොනවටද හලෝ ලැජ්ජා වෙනේ..., කවුරුත් ඔහොම තමා ඒ වයසට"

"ඔකොමලා...?"

"ඔක්කොමලම එහෙමයි කියන්න බෑ. හැබැයි තමුසෙලා දෙන්නා වගේ වල් කමටම නොවුනත්, ඒ වයට තියන කුතුහලයට එහෙම දෙයක් දැක ගන්න ටුයි"

එකක් නොදීපු එකෙක් හොයා ගන්නත් බැරිවෙයි. වැඩේ කියනේ හලෝ ඒක කාටවත් කියන්න බැරි නිසා ඔකොමලා හිතේ හංග ගන්නවා"

"ඇයි හලෝ ඒ..."

"ඇයි අහන්නේ...? ඒ වයසෙදී තියන කුතුහලය ලේසියෙන්ම ඇරගන්න පුලුවන් ගෙදරින්නේ. ඒකට ගෙදර වාන්ස් වැඩිනේ, ඒකයි. හැබැයි දැන් එහෙම හිතෙන කොටට හිතට අවුල් වගේ වුනාට, ඒ දවස් වලනම් ඒක මරු නේද..?"

"අනේ මංදා හලෝ..."

"කියනවකෝ... ඒ දවස්වල කොහොමද..?"

"නිකන් ඉන්නවා හලෝ.... තමුසෙට පිස්සු.." නිමන්තට එකල කල ඒ නොහොබිනාව සිහි කරන්නටත් හිත් නොදුන්නේය.

"එහෙනම් මම කිවුවේ තමුසෙට..?" වත්සලාට ඔහුගෙන් එය රස කර අසා ගැන්මට හිතූනාය.

"හරි, හරි එහෙම දෙවල් ඒකාලේ වුනා එව්වරයි.."

"මොකද්ද හලෝ... කියනවකෝ"

"අපේ අම්මා පවු හලෝ..."

"ඇයි..."

"මම හිතන්නේ අම්මට ඒකට එහෙම ලොකු උවමනාවක් තිබ්බේ නෑ වගේ කියලා"

"ඇයිගේ..."

"මම දන්නේ නෑ හලෝ... එයා ඔහේ අප්පච්චිට ඉඩ දිලා හිටියක් මිසක්. වෙලාවකට පවු කියලත් හිතලා තියනවා අප්පච්චි බලන්ම වගේ කරනකොට. ඒ නිසා වෙන්න ඇති දෙන්නා වෙනම නිදා ගන්න ගත්තෙත්" ඇයගේ බල කිරීම මත නිමන්ත තරමක් හෙලිකළේය.

"අපේ දෙන්නනම් එහෙම නෑ.. මට දැනිලා තියන විදියට දෙන්නා හොදට

එන්ජොයි කරා. මම නම් හිතන්නේ දැනුත් ඒ දෙන්නා එහෙමයි කියලා"

"මේ..., මම ඔයාට පොඩි දෙයක් කියන්නම්... ප්‍රොමිස් වෙන්න අයිගෙන් වත් අහන්නේ නෑ කියලා.." නිමන්ත ඇයට අත දිගු කළේය.

"නෑ... ප්‍රොමිස්"

"ඔය හේතුව නිසා දෙන්නගේ පොඩි පොඩි රංචුත් තිබ්බා..., අප්පව්ව්ගේ වෙන සම්බන්දයකුත් තිබ්බා. අයියා කියලා තියනවද?" නිමන්ත තම පවුලේ රහස්‍ය වත්සලා හමුවේ හෙළිකළේය.

"නෑ.... කාගෙන් එක්කද..." නිමන්ත සිතුව ලෙස වත්සලා පුදුම නොවුනාය ඇය සිනහා වුවා පමණි.

"පුංචි අම්මත් එක්ක..." වත්සලා එය තැකීමක් නොකිරීම නිමන්තට සහනයක් ගෙන දුන්නේය.

"මේ අපේ නුවර ඉන්න....?" වත්සලා මෙවලේ නම් පුදුම වුවාය.

"ඔවු... එයා එක්ක තමා"

"අම්මා දැනගෙන හිටියද ඒ දවස්වල?"

"ඔවු... "

"එහෙනම් ඒක තමා අම්මා අකමැති වෙන්න ඇත්තේ තාත්තා එක්ක සෙක්ස් කරන්න"

"නෑ, නෑ... අම්මා අකමැති නිසා තමා අප්පව්ව් එහෙම කරේ. ඒක හොර වැඩක් විදියට නෙමෙයි වුනේ. අම්මත් මුකුත්ම කිවුවේ නෑ ඒකට"

"මාරයිනේ..."

"හැබැයි පුංචි ගැනනම් කියලා වැඩක් නෑ අක්කී..., ඔයත් පරාදයි හලෝ. හැබැයි හරිම හොඳයි, අපිටත් මාර ආදරෙයි. ඉස්සර අපි දෙන්නට එයාලා ගැන තරහක් තිබ්බත් දැන්, පුංචි අම්මටවත්, අප්පව්ව්ටවත් අපිට දොස් කියන්න බෑ. හැබැයි එහෙම දේකට ඉඩ දුන්න අම්මටත් වරදක් කියන්නත් බෑ"

"හම්... එහෙම තමා මල්ලී..., මැරෙප් ලයිල් එක බැලන්ස් වෙන්න ඕන. එක් එකේනාගේ උවමනා එපාකම් තෙරුම් ගන්න ඕන. නැත්තම් ඔයවගේ දෙවල් ඇතිවෙන එක වලක්කන්න බෑ. කොච්චර පංචිතයා උනත් මමත් පහුගිය ටිකේ ඔය වැරද්දම අයියට කරා. මම අදටත් දන්නේ නෑ ඇයි මට එහෙම උනේ කියලා" වත්සලා එසේ කියමින් නැගිටියා.

"දැන් ඡේප්නේ... ඒවා අමතක කරලා දාන්න" එවිටම නිමන්තත් නැගිටිවෙය. ඒ ඇගේ ලෑම දෙස නෙත් හෙලමින්ය.

"බලනවකෝ අක්කේ මේ දෙක බ්‍රා එකට හිරවෙලා තියන විදිය" වත්සලා හිටගත් විට ඒ වග ඔහු මැනවින් දුටුවේය.

"ඔවු හලෝ මේකත් දැන් ටිකක් හිරයි. මේ දවස්වල මෙහෙම හිරට අදින්නත් හොඳ නෑ. මේ බලනවා ඉරිත් මතුවෙන්න අරගෙන" වත්සලා කිහිල්ල අසල සමේ, දෙතනේ නැග්මේ යන්තමින් මතුව ඇති රේඛාව පෙන්වීය.

"ක්‍රීර්ම් එකක් වත් ගාන්න වෙයි.." ඔහුට එම දසුන ගෙනදුන්නේ මිහිරක්ය.

"ක්‍රීම් ඕන නෑ.. අපේ අම්මා තලතෙල් ටිකක් ගෙනත් දුන්නා, සැවන්දරයි තව බෙහෙත් වගයකුයි දැම්ම. අපේ අම්මා එක දිලා හිනාවෙලා කිවුවා..., ඔය හමේ ඒවටම විතරක් නෙමෙයි මේ දවස්වල තෙත අඩුකමටත් හොඳයි කියලා" වත්සලා සිනහවෙන් එසේ කියමින් බ්‍රොසියරයේ යටින් ඇඟිලි තුඩු දමා තරමක් ලිහිල් කර ගත්තාය.

"ඒ මොකද අක්කී"

"ඒ කියන්නේ හලෝ ප්‍රෙග්නට් වුනම සමහර අයට ටිකක් වෙට් වෙන්න හොරයි. එතකොට කරද්දී ටිකක් රිදෙනවා.." වත්සලා කොස් ගස දෙස බැලුවාය.

"මේ..., මේ..., එහෙනම් ඒකෙන් ටිකක් මටත් දෙනවකෝ.." නිමන්ත ගොත ගසමින් කීවේය.

"ඇයි තමුසෙටත් තමුසෙටත් වෙට් වෙන්නේ නැද්ද....." එයින් දෙදෙනාටම ඇති වූයේ සිනහාවක්ය.

"නෑ හලෝ.... මෙකේ ටිකක් ගාලා බලන්න..." නිමන්ත තම ලිඟුව ලංකට්ටුවට

පිටින් අත ගා ගනිමින් කීවේය.

"දෙන්නම්... දෙන්නම්... තෙල් ටික ගලා විනාඩි පහළවක් විතර උඩ අතට හොඳට මසාපි කරනවා..., බලනවකෝ මාසයක් විතර කරලා. හැබැයි හලෝ පිරිමි හැදෙන වයසෙදී එහෙම කරාම තමයිලූ ප්‍රථිපල හොඳ" වත්සලා එසේ කියමින් කොස් ගස වටේ ඇවිද ගියාය.

"එහෙනම් දැන් වැඩක් නැතිවෙයිද?" නිමන්තගේ මුහුණ අඳුරු වුනේය.

"පොතේ තිබ්බේ හොඳ ශක්තිමත් වැඩිමකට පුංචි කාලේ එහෙම කරන්න ඕන කියලා. සමහර විට තමුසෙලා දන්නෙ නැති වුනාට අම්මා කරන්නත් ඇති. ඒ දවස්වල එහෙමනේ"

"එහෙනම් ඔයා කිවුවේ අප්පච්චි ගානවා කියලා"

"ලොකු අයට, හොඳ පිරිපුන් ශක්තිමත් ලිඟුවකට නම්, තලතෙල් එකට සාදික්කා මදේ උරච්චි කරලා කලවම් කර ගත්තම ගත්තම හරි. ඔය පත්තර වලයි, නෙට් එකේයි තියන බොරු බෙහෙත් වලටයි, එක එක අයිටම් වලටයි කොල්ලෝ අහුවෙනවා. මේක සිම්පල් බෙහෙතක්. හැබැයි එක දිගටම කරන්න ඕන. වැඩිය හොඳ රැට කරාම තමා. තෙල් ටික පහුවදා උදේ වෙනකම් තියනවනේ, අනික ඉතින් තමුසෙට වැඩි වෙලාවක් අල්ලන් බැරි අමාරුවට හොඳම බේතක් ඒක" වත්සලා කොස්ගස වටේ වටයක් කැරකි නැවතුණාය.

"ඇත්තටමද...." නිමන්තගේ මුහුණේ සිනහා රැල්ලක් මතු ව ගියේය.

"හම්...පිරිසිදු තල තෙල් බෝතල් කාලකට, සාදික්කා ඇට දෙකක් හොඳට ගලේ උරච්චි කරලා කලවම් කරලා තියන්, රැට රැට ගානවා ඕකේ..., පොතේ නම් තිබ්බේ ගැහැනියක්ව තුන්වරක් සතුටුවෙන තුරු, පුරුෂයෙකුට ඒ තෙල් ගුනයෙන් අල්ලන් ඉන්න පුළුවන් කියලා" වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන් උවත් උවදනක් ලෙසය.

"මේ... ඔයාට කොලෙක් ඉපදුනොත් ඔයා ඒ ටික කරනවද..." ඔහුට එම අත් බෙතේ වටිනාකම අස්සෙ උවත් එය සිහිවුනේය.

"නැතුව... කොල්ලෙක් ඉපදුනොත් මම එයාට දැනුම් තෙරුම් එන කාලේ එනකම් ඔය බේත කරනවා. මිනිහට යමක් හමක් තෙරෙන්න ගත්තම ඕක

කරන්න බැනේ, බලයි මේ මොකද අම්මා හැමදාම මේකේ තෙල් උලන්නේ කියලා" වත්සලා සිනහාවෙන් කීවාය.

ඇය හිටගෙන සිටින නිසාවෙන්, හා උඩුකය වූයේ බ්‍රෙසියරය පමණක්ම නිසාවෙන්, ඇගේ තුණමස් කුස මැනවින් නිමන්තට පෙනුනේ කාමුක ලෙසින්ය. ඒ ඇයගේ කුස ඉදිරියට නෙරා ඇති බැවින්, නිතඹ වඩාත් වටකුරුව පිටිපසට නෙරා යමිණය. එයින් නිමන්තගේ දහයා යට කළිසම තුල දහ දැවේ ඉවසුම් රහිතවය.

"අක්කී, මේ...මේ.... ස්කර්ට් එකත් ගලවමුද?" නිමන්තට ඇගේ සායෙන් වැසුන එම නිතඹ දැක ගැණමට හිතුවේය.

"බෑ...." වත්සලා එක එල්ලේ කීවාය.

"මොකද්ද හලෝ...පිළිස්, මාව ශුවර් නැද්ද?" නිමන්ත ඇයට ඇවිටිලි කළේය.

"තමුසෙව ශුවර් නැත්තම් අපි දෙන්නගේ මෙහෙම බොන්ඩ් එකක් තියෙයිද..... මාත් ආසයි හලෝ මෙහෙම එලි මහනක නිදහසේ හුලං ටිකක් ඇඟට වදින්න දෙන්න. ඒත් බයයි හලෝ. කවුරුහරි එයි කියලා..." වත්සලා සැකයෙන් වට පිට බැලුවාය.

"මෙහෙට කවුරුත් එන්නේ නෑ හලෝ... බය වෙන්න එපා.." නිමන්ත ඇයට තවත් ඇවිටිලි කළේය.

"ශුවර්ද..?" වත්සලා ඔහු අසලටම ගියාය.

"එකතේ මමත් මෙහෙම ඉන්නේ...." නිමන්ත තමා අසලට ඇවිද එන වත්සලා දෙස බලමින් කීවේය.

"හම්.... එහෙනම් ගලවනවා..., ආසත් ඇතිනේ ගැනියෙක්ගේ ඇඳුම් ගලවන්න" වත්සලා ඔහුට හුස්මක දුරින් නැවති, එලස කීවේ නිමන්තගේ හිත තවත් නොසන්සුන් කරමිණය.

වත්සලාගේ ගතෙන් නික්මෙන සුවද විලවුන් හා දහඩිය මුසු පුසුඹ නිමන්තගේ නාස්පුඩු වලට වෙන්කොට ගන්නට අපහසුවක් නොවුනේය. එයින් නිමන්තගේ නාස් පුඩු වැඩියමක්ම කිතිකැවිගියේ ඇගේ දෙනන මැද කාණුවෙන් නැගෙන දහඩිය පුසුඹටය.

"අක්කී ඔයා මාව පිස්සු වට්ටනවා..." නිමන්ත එම සුවඳ විඳිමින් ඇගේ දෙපා මුලට පහත් වූවාය.

"තමුසේ කැමතිම මගේ මේ පැත්තටනේ..." වත්සලා එවිට ඔහුට පිටුපා හැරුනේ නිතඹ ඔහු වෙත පාමිත්ය.

නිමන්ත ගැහෙන දැනින් වත්සලාගේ සාය ඉහළ වාටිය අල්ල ගත්තේ, යාට සායත් එකතුවය. ඉන් පසු ඔහු හෙමිහිට එය පාත් කළේ හිත්සේ ඇයගේ නිතඹේ සෑම දඹයක්ම මනාකොට නෙතට ග්‍රහනයකර ගනිමිත්ය. එවිට ඔහුගේ ලිඟු හිසෙන් නොකඩවා කඩා හැලූන කඳුලු බිඳු මතින්, මෙතුවක් කුඩාවට වූ තෙත පැල්ලම තවත් විසල්ව ගියේය.

"දැන් හරිද ආසාව..." වත්සලා ඇහිලි තුඩු පැන්ටියේ තට්ටම් දාර දෙක තුලින් ඇතුලට දමා එය නිසි පරිදි සකස ගත්තාය.

වත්සලා මෙදින ඇඳ සිටියේ ජී-ස්ට්‍රින් පැන්ටියක් නොවීම, නිමන්තගේ හිතට දුකක් එක් කළත් ඔහුගේ සතුට වූයේ, මෙලස ඇයව නිරුවත් කිරීමට ඉඩක් ලැබීම ගැනය. එයින් ඔහුගේ හිත නොසන්සුන්ව ගැහුනේ "ඉඹපං ඉතින් තවත් බලං ඉන්නේ නැතුව" යැයි ඔහුට බල කරමිත්ය. එහෙත් ඔහු තම හිතට වහල් නොවුනේ ඇයගෙන් නොවීමසා එලෙස කිරීම තුලින් කිරීම තුලින් වන විශ්වාසය කඩවීම, මතුවට පාඩුවක් වෙන නිසාවෙන්ය.

"අක්කියෝ... මම ටිකක් ඉඹින්නද..?" ඔහුගේ වදන් එම මිහිරෙන් කැලතුනේය.

"හම්..." වත්සලාගේ හිත ඔහුගේ මුවෙන් නැගුන උණුහුමෙන් කිතිකැවී ගියේ, වදන් පෙළ අරුත මොළය තෙරුම්ගන්නටත් ප්‍රථමවය.

නිමන්ත හිස නිතඹ මත තබා ගනිමින්, දෙකලවා දැනින් බදා ගන්නා විට වත්සලාගේ ගතම හිරිවැටී ගියේය. ඒ දැසත් අඩවන්ව යමිත්ය. ඇයට වඩාත් ඉවසුම් නොදුන්නේ නිමන්තගේ දෙකොපුල් තට්ටම් දෙක මත මාරුවෙන්, මාරුවට දැවටෙන විට දීය. ඉන් ඇගේ ගතම සලිතව ගිය නිසාවෙන් ඇය කොස්ගස අල්ල ගත්තේ හිතේ වාරුවට නොව ගතේ වාරුවටය.

වත්සලාගේ පිරිපුන් නිතඹ නිමන්තගේ හිත කිතිකවා දැමීමේ, හංසිගේ කුඩා නිතඹේ නොමැති මෘදු මොලොක් බව ප්‍රථම වරට ඔහුට විඳ ගන්නට ඉඩ සලසාය.

එයින් නිමන්ත උමතුව ගියේ ඇයව දැඩිව බදා ගනිමින්, තම දෙකපුල් තොරක් නොමැතිව එම නිතඹ පුරා තදින් ගෙන යමින්ය.

නිමන්තගේ ඒ නොහික්මුන උණුහුම් සිප ගැන්මෙන් වත්සලාගේ ගතත් කිලිපොලා ගියේ නොසිතුව විලසය. ඒ වර්ජවත් ඇයගේ නිතඹට වහල්ව මෙතුවක්, මෙතරම් සැපතක් නොදී තිබුන නිසාවෙන්ය. "ඇත්ත්තට මල්ලී ඉන්නේ මගේ පුකට පිස්සුවෙන්" යැයි එබැවින් වත්සලාට සිතනාය.

"ආහ්..... මල්ලී ඔය ඇති..." දෙතූන් මොහොතක් නිමන්තගේ නොහික්මුණ දෙතොල් සහලේ උණුහුම නිතඹෙන් විදගත් වත්සලා හිතකින් නොවුනත් නිමන්තගෙන් දුරස් වූයේ, තම හිත පාලනයෙන් තොරවන්නට වැඩි වේලාවක් නොගන්න වග වැටහුන නිසාවෙන්ය.

"අනේ.. අක්කියෝ... ඔයා මාව පිස්සෙක් කරනවා..." නිමන්ත නැගිට ඇය අසලට ආවේ ඇයව වැලඳ ගන්නා අදහසින්ය.

"එපා මල්ලීයෝ.... අපි අපේ සීමාව පන්නනවා" වත්සලා ඔහුව මද දුරක් තබා නවත ගත්තාය.

"ඔයාට ගලලා...." නිමන්ත එවිට වත්සලාගේ පැන්ටියේ තෙත් බව දුටුවේය.

"නැතුව තියෙයිද..., පිස්සෙක් වගේ ඉඹින්න ගත්තම..." වත්සලා එම තෙත පැල්ලම වසා ගැන්මට උත්සහා නොකළාය.

"මොකක් ඉඹින්න ගත්තම ද..?" නිමන්ත යටි කළිසම තුල හරට ගිය ලිඟුව උස්සා කෙලින් කොට ගත්තේ, වත්සලාට එය මැනැවින් ලංකට්ටුව තුලින් පෙනෙන ලෙසටය.

"මගේ මේ..., මේ..., පුක..." වත්සලා දැන පිටුපසට යොමා, නිමන්තගේ සිප ගැන්මෙන් අපිලිවෙලක් වූ පැන්ටිය ඇඟිලි දෙතූ තුලින්, නිසිපරිදි සකස ගත්තේ, නිමන්තගේ ලිඟුව ලංකට්ටුව මතින් පෙනෙන අපුරුව දෙස බලමින්ය.

"දැන්නම් ඉන්න බෑ අක්කේ... මගේ මේ දෙකත් නලියනවා.." නිමන්ත තම කෝෂ දෙක තරමක් මිරික ගත්තේ, එතුල ශුක්‍ර පැහෙන උණුහුම දරා ගත නොහැකිවය.

"මොන දෙකද...?" වත්සලා ගිණියම් දැසින් එදෙස බලා ඇසුවාය.

" මේ..., මේ..., මගේ ඇට දෙක..." නිමන්තක් සිනහවෙන් පිළිතුරු දුන්නේය.

"එහෙනම් ඉතින් ටිකක් නිදහසක් දෙනවා... හුලු පොඩ්ඩක් වදින්නක් එක්ක.." වත්සලාට කලකින් නිසාවෙන් ඔහුගේ යටි කය දැක ගැන්මට වූ ඉවසුම සහවා ගන්නට නොහැකි වුණාය.

"ඔයත්..."

"බෑ...." වත්සලා කොස් ගසට හේත්තු වූවාය.

නිමන්ත ඇය ඉදිරියේම කෙමෙන් කෙමෙන් තම ලංකට්ටුව පහතට කලේ ඇගේ නෙත් දෙස එක එල්ලේ බලමින්ය. ඒ ඇගේ නෙත් තුලින් දකිනා කාමුක බවෙන් "අදනම් මේකීට පුකේ ඇරගන්න වාන්ස් එකක් ලැබෙයි" යැයි සිතමින්ය.

නිමන්තගේ ලංකට්ටුව කෙමෙන්, කෙමෙන් පහතට වන විට ප්‍රථමව ඔහුගේ ලිහ හිසත්, ඉන් පසුව පූර්ණ ලෙස යටි කයත්, මතු වන දෙස වත්සලා බලා සිටියේ ඉවසුම් නොමැතිවය. ඇයගේ එම ඉවසුමු වඩාත් තීවාර කලේ ලංකට්ටුව පූර්ණ ලෙස පහත් වූ විට ලිහුව දන්ඩක් සේ එලියට මතු වූ නිසා නොව, ඔහු හුස්ම ගන්නා හා හෙලනා වාරයක් පාසා කොෂ දෙක යන්තමින් උස්පහත් වෙන අපුරුවෙන්ය.

"අක්කී මේ.." නිමන්ත ඇගේ නොහික්මුන බැල්ම වටහා ගත්තේය. ඒ ලිහුවටම ගුළි වූ කොෂ දෙක දෙතුන් විටක් පහලට කරමින්, පෙරසම විවර කර රත් පැහැ ලිහ හිස ඇයට පෙන්වමින්ය.

ඔහුගේ ලිහ හිස සතුටු කඳුලු බිඳුව, බිඳුව වගුරවමින් රත්පැහෙයෙන් හිනහන අපුරුව, වත්සලාගේ යෝනිය හැඩෙවුවේ ඉකි ගස්සවමින්ය. ඒ ඉක්කි බිඳුම වත්සලා විඳ ගත්තේ දෙතුණ් විටක් යෝනී මස් පිඩු හකුලුවා ලිහිල් කරමින්ය. එලසම ඇගේ හිත දහස් වාරයක් "මල්ලී උඹ තව ටික දවසයි ඔක මගේ පරිස්සම් කරන් ඉන්නේ, එදාට මම ඔක පතුරු ගහනවා" යැයි මිමුණුවේය. විටෙක ඒ නොදැනීම වියලෙන දෙනොල කාමුක ලෙස දිවතෙන් තෙත්කොට ගනිමින්ය.

සැබවින්ම වත්සලාට මෙදිණම උවත් ඔහුගෙන් පූර්ණ මිහිරක් ලැබැමට ඕනෑ තරම් ඉඩ පහසු ඇතත්, ඇය එය සිතීන් මැඩ ගත්තේ "මම උගට ඕන ටික දැම්ම දුන්නොත්, මුගෙන් හංසිව මගේ අතට ගන්න එක අමාරුවෙනවා" යැයි සිතමින්ය. ඒ හංසි දැනටත් ඇය අත උවත්, නිමන්ත තවම වැට උඩ නිසාවෙන්ය.

"මල්ලී තමුසේ එක, එක එවා කරලා මාව අවුස්සනවා...." වත්සලා ඔහුව තවත් අවුස්සා ගන්නට සිතුවාය.

"ඇයි..." ඔහු එලස ඇසුවේ අපමණ සතුටකින්ය. ඒ ලිඟුහිස විවරව තිබෙන්නට හැරය

"දැන්නම් මල්ලී ඕක මේක ඇතුලට දාගන්නේ නැතුව, හිත හදාගෙන ඉන්නේ අමාරුවෙන්" එය අසත්‍යක්ම නොවේය. එහෙත් එම වදන් පෙළෙන නිමන්තව තවත් උණුහුම් කළේය.

"මොකක් ඇතුලටද..." ඔහු එම උණුහුම එක් වරම පිට නොකළේය.

"මේක ඇතුලට මල්ලියෝ..." වත්සලා නිතඹ වටකුරුව අතගා ගනිමින් නිමන්ත දෙස බැලුවේ, සැබවින්ම තම හිත තුල ගැහෙන මිහිර මුහුණෙන් නොසහවා ගෙනය.

"ඔයා ආසද අක්කියෝ මට කියලා පුකේ ඇරගන්න..." නිමන්ත තම ඉළක්කය හරි බව වැටහුන නිසාවෙන්, කෙමෙන් කෙමෙන් ඇයට කිට්ටු වූනේය. ඒ නොහික්මුණ බව හිත යට සහවන්ය.

"ඔවු මල්ලියෝ ඔවු..., ඒත් අනේ.. මල්ලියෝ... දැම්ම එපා..." වත්සලා ඔහු හුස්මක දුරට ආ පසු ඔහුට පිටුපා හැරුනේ, යම් ඉඩක් ඔහුට දීම තවත් වාසියක් නිසාවෙන්ම නොව, ඔහුගේ දහයා නිතඹේ දෙපළ අතර දවටා ගන්නට ඇයටත් හිත් වූ නිසාවෙන්ය.

"අදනම් වැඩේ හරි. බොරුවට එපා කියලා පුක දික්කරන්නේ ඕන කමටමයි" නිමන්තට සිතුවේය. එම නිසාවෙන් නිමන්ත ඇයව පිටුපසින් බදාගත්තේ ලිඟුව හොඳින් ඇගේ නිතඹට හෙත්තුවන පරිදෙන්ය.

නිමන්තගේ දැන ලැමදට පහතින් විත් තම ගත තුරුළුව ගිය මිහිරෙන් වත්සලාගේ ගතම හිරිවැටි ගියේය. එහෙත් එම හිරිය පරදා ඔහුගේ ලිඟුව තම නිතඹේ දැවටෙන මිහිර, වත්සලාගේ නොහික්මුන හිතට නැවුම් මිහිරක් එක් කළේ "වජ්ජි වඩා මල්ලී පුකට සැපක් දෙයි" යැයි සිතුවිලෙන්ය. එහෙත් ලිඟුව නිතඹේ දෙපළ අතරට පැන්ටිය හිර කරමින් තෙරෙපෙන විට "මු පැන්ටියත් හිල් කරයිද.." යැයි ඇයට නොසිතූනාම නොවේය.

මීට පෙර වත්සලාගෙන් නොලැබුන, එහෙත් මෙදින ඇගෙන් ලැබුන ලිහිල, නිමන්තව සිහින විමානයකට ගියේය. ඉන් ඔහුට මැවුනේ වත්සලා කොස්ගස අල්ලන් තමාට නිතඹ දිගු කරන් ඉන්නා අපුරුවත්, ඇයගේ අකමැත්ත නොතකා තම ලිහුව ඇගේ ගුද සිදුර මතින් ඇතුලට රිංගා යන අපුරුවත්ය. එහෙත් එම නොහික්මුන සිහිනයට පෙර, නිමන්ත ඇගේ බඳ වටා වෙලුන දැන ඉහලට ගෙන ආවේ, ඇගේ දෙපියයුරු වෙත, බ්‍රෙසියරයට යටින් රිංගවන්නට සිතාය.

තම ගැබ මත මෘදුව දැවටුන නිමන්තගේ අත්ල කෙමෙන් කෙමෙන් ඉහළට විත්, එහි ඇඟිලි තුඩු මාන බලන්නේ තම බ්‍රෙසියරයට යටින් දෙනන සොයා යන්නට වග වත්සලාට දැණුනාය. එම ඇඟිලි තුඩේ කිතිය හා නිතඹට ලිහුවෙන් දැනෙන උණුහුම කොතරම් තිවෘර වුවත් වත්සලා, "මේ හොඳටම ඇති... ඉතුරු ටිකට දැමීම ඉඩක් දෙන්න හොඳ නෑ" යැයි සිතුවාය. ඒ හිතා මතාම " ආ....ග්... මල්...ලී...යෝ.." ලෙසින් කෙදිරියක් පිට කොට, ඔහු වෙත හැරමෙන්නය.

"මගේ අක්කියෝ...." ඇය සිතුව ලෙසම එම කෙදුරුම නිමන්තව තවත් උමතු කළේය. ඒ ඔහුගේ දැන නැවත ඉහළට එසවෙමින්ය.

"එපා මල්ලී, එපා.... මේ ඇති....., මට මීට වඩා දුරක් දැමීම යන්න බෑ.." වත්සලා තම දෙපියයුරු මතට ගොඩ වෙන්නට හැදු නිමන්තගේ දැන අල්ලාගෙන කීවේත් රාගාන්විත කෙදුරුමකින්ය.

"ඇයි අක්කේ මේ.... අනේ පිළිස්..." නිමන්තට ඒ වදන් තුල ගැබ්ව ඇති, ඇයට අවැසි බවේ උණුහුම ඉවසුම් නොදුන්නේය. එම නිසාවෙන් ඔහු මදක් මුරණ්ඩු වුනේය.

"බෑ මල්ලී, බෑ..., මට අයියට අසාධාරණයක් කරන්න බෑ..." වත්සලා තම අරමුණ වෙත නැවත කිට්ටු වූයේ, ඔහුගේ දැන ලැමඳ මතට තුරුළුකොට ගනිමින්ය.

"පිළිස් අක්කියෝ... අපි එයාට එහෙම අසාධාරණයක් කරන්නේ නෑ නේ.." ඇයට තම උණුහුම ඇවැසි උවත්, ඊට ඇගේ හිත ඉඩ නොදීමෙන්, ඇගේ මුහුණේ මතු වූ අසරනකම නිමන්තට ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"බෑ මල්ලී, ඒ මම ආස නැතුව නෙමෙයි, මම මේ දැන් ඉන්නෙත් ඔයාව මගේ කරගන්න බැරි පුදුම අසරණකමකින්. මේ... ඔයාගේ මල්ලියා වගේම, මගේ නංගියාත් අඩනවා දෙන්නා එක්ක සෙල්ලම් කරන්න ඕන කියලා" වත්සලා තම

තෙත් වූ පැන්ට් පැල්ලම හා නිතඹ නිමන්තට පෙන්වා, ඇඟිලි තුඩක් ඔහුගේ ලිඟුවේ මෘදුව දැවටෙන්නට ඇරියාය.

"ඉතින් අක්කී ඇයි ඔයාට බැරි..." නිමන්ත වත්සලාගේ එම අත ලිඟුවට උඩින් තබා අල්ල ගත්තේය.

"බෑ මල්ලී..., මට බෑ..., අයියා පවු. ඔයා පස්සේ හිමිට ටිකක් හිතලා බලලා අර දේ ගැන කියන්න. ඔයාට මාව වගේම, අයියටත් හංසිව ලැබෙනවනම් විතරක් අපි මෙතනින් ඉස්සරහට යමු. එතකන් අපි අපේ ලිමිටි එක තියා ගමු" වත්සලා ඔහුව මිහිරේ අතරමන් කොට, අත්ල හෙමිහිට ලිඟුවේ ඉවතට ගත්තාය.

නිමන්තගේ හිතම වූයේ වත්සලාගෙන් ලද මිහිරෙන් මත්වය. එම නිසාවෙන් තම වස්තුව, හංසිව අයියා සමඟ බෙදා ගැන්ම ඔහුට මෙවලේ එතරම් පැනයක් නොවින. ඒ වත්සලාගේ පහසට ලොල්වය. "අක්කීව මටත් අයිති වෙනවනම්, අයියා ලඟට හංසි ටිකක් ගියාම මොකද?" එම සිතුවිලෙන් නිමන්තට වත්සලා තමාට තුරුලුව ඉන්නා හා ඇය සමඟ ගුද සංසර්ගයේ යෙදෙන අපුරුව මැවී පෙනුණේය. එහෙත් ඔහුට හංසි තම එකුස උපන් අයියාගේ ලිඟුව යෝනියට දමා ගන්නා අපුරුව නොපෙනුණේය. ඔහු මෙවලේ එතරම් වත්සලාට ලොල්ව සිටියේය.

"අක්කී... මගේ අවුලක් නෑ..., ඒත් හංසි මොනවා කියයිද දන්නේ නෑ..." ඔහු තම හිතට වඩා දකිනා සිහිනයට අවනත වෙමින් ඇයට කීට්ටු වුණේය. ඒ නොහිමුන කමෙන් ඇයව නැවත බදා ගනිමින්ය.

"ඒ කියන්නේ මල්ලීගේ අවුලක් නෑ නේ..." වත්සලා එලෙස ඇසුවේ ඔහුට තම උණුහුම විදින්නට යම් ඉඩක් දෙමින් රාගීක කෙඳුරුමකින්ය.

"හම්... ඒ ඔයා නිසා" ඔහු වත්සලාගේ නළ සිප කීවේ මෙවර ගැහුන හිත හංගා ගෙනය.

"මම දන්නවා..." වත්සලාත් ඔහුව පෙර නොවූ විරූ අයුරෙන් දැඩිව වැලඳ ගත්තේ, මුහුණට ආ සිනහව සහවාගෙනය. ඔහු කෙරෙහි ආලවන්ත බවක් මුවට ගෙනය.

"මල්ලී හංසිගෙන් මුකුත් අහන්න, කියන්න යන්න එපා..., මම ඒ දෙන්නා ගැන බලා ගන්නම්. මේක එහෙම අහලා කරලා කරන්න බෑ... අපි දෙන්නා වගේ, ඒ දෙන්නටත් ඉබේම සෙටි වෙන්න යවන්න ඕන. ඔයා පොඩි නිදහසක් විතරක්

හංසිට දෙන්න" වත්සලා ඔහුගේ ලැමදේ මව්ලේ අතර ඇහිලි තුඩු ගෙන ගියේ රාගික බව මදක් පහව ලොංගතු බව ඔහුගේ හිතේ මතුවන්නට ඉඩක් සලමින්නය.

"ඔයයි, හංසියි දෙන්නමගේ මගේ අක්කි...." නිමන්ත නැවත ඇගේ නළල සිප ගත්තේය.

"ඔවු මල්ලී, අපි දෙන්නා ඔය දෙන්නගේ..." වත්සලා ඔහුට එම සිහිනය දකින්නට ඉඩ සලසා ඔහුට තුරුළු වූවාය.

නිමන්තගේ පිළිතුරෙන් වත්සලාගේ හිත සතුටෙන් ඉපිල ගියේ, තම සිතහියට නම්මා ගන්නට තවත් ඇත්තේ එකුකෙ පමණක් වග සිහි කරමින්නය. එලසම මේ වග ඇයට හංසිට කියන තුරුත් ඉවසිල්ලක් නොවින. එම නිසාවෙන් පිට මත වූ නිමන්තගේ දැන කෙමෙන් කෙමෙන් පහළට ඇදෙන විට ඇය නිහඬව සිටියේ "ටිකක් ඉඩ දෙනවා පවුනේ..." සිතමින්නය.

නිමන්තගේ දැන කෙමෙන් වත්සලාගේ පිට දිගේ පහළට විත් ඇගේ නිතඹට ගොඩ වුනේය. එවිටම වත්සලා "ආහ්... මල්ලියෝ.. " යැයි කෙදිරියක් නැගුවේ සැබවටම දැනුන මිහිරෙන්ය. එම නිසාවෙන් වත්සලා ඔහුගේ උරහිස මතට තම හිස හොවමින් තුරුළු වුවේ, නිමන්තගේ දැනට උමතුවෙන් මෙන් නිතඹේ සෑම මානයක්ම මෘදුව තෙරපන්නට ඉඩ හරිමින්නය.

වත්සලාගේ නිතඹේ මෘදු පහස නිමන්තගේ ඇහිලි තුඩෙන් පන ගැහි, විදුලියක් මෙන් ගත පුරා ඇදී ගියේය. තම දෙකපුල් වලට මෙම මෘදුව බව දැනෙන විට "හංසිගේ එකට වඩා අක්කිගේ මාර සොඹටි" යැයි වූ සිතුවිල්ල ඔහුට තහවුරු වූයේ, ප්‍රථම වරට ඇගේ නිතඹේ පහස ඇහිලි තුඩින් විදිමින්නය. එම නිසාවෙන් නිමන්ත විටෙක වත්සලාගේ තට්ටම් දෙපළ, යටි නැමමෙන් අල්ලා මදක් ඔසවා බැලූවා සේම, විටෙක තට්ටම් දෙපළ මදක් රළු බවෙනුත් මිරිකුවේය.

නිමන්තගේ දැනින් විටෙක මෘදුවත්, තවත් විටෙක රළුවත් දැණෙන පහසින් මත් වූ වත්සලාට, ඔහුගේ ලිඟුව දෙපා මුල යෝනියේ දවට ගන්නට සිතන්න එය තම ගැබ නිසා අපහසු වග වැටහුනාය. ඒ වත්සලාගේ යෝනි මුල්ල හා නිමන්තගේ ලිඟුව අතර ඇගේ තුණ් මස් කුස බාදකයක්ව නැගුන බැවිණි. එම නිසාවෙන් වත්සලා හෙමිහිට අත පහළට කළේ, මෙතුවක් වරක්, දෙවරක් පමණක් තම අල්ලට දැණුන එම නාඹර ලිඟුවේ උණුහුම සොයාය.

"ආහ්.... අක්කී....." වත්සලා ලිඟුව අල්ලා ගත් විට නිමන්තට එම උණුහුම ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"ඇයි... එපාද..." වත්සලා එලෙස ඇසුවේ කෙදිරියෙන්ය.

"ඕන මයේ අක්කියේ... ඕන..." එම පහසෙන් මත්ව නිමන්ත තම දැන ඇගේ පැන්ටියට යටින් නිතඹ වෙත ගෙන එන්නට ඇගේ ඉහ අසලට ගෙන ආවේය.

"එපා මල්ලියෝ... එපා. තාම ඔයාට එහෙම අයිතියක් නෑ..." වත්සලා ඔහුට ඉඩ නොදුන්නාය. ඒ ඔහුගේ ලිඟුවත්, අතින් මුදා හැර මදක් පසුපසට පය තබමින්ය.

"පිළිස් මොකද්ද අක්කියෝ...." නිමන්ත එසේ කියමින් නැවත ඇය අසලට කීට්ටු වූයේ නළියන කොෂ දෙකත් තදින් මිරික ගනිමින්ය.

"බෑ... බෑ... මේ හොඳටම වැඩියි" වත්සලා තව පයක් පසු පසට තැබූ විට, කය හේත්තු වූයේ කොස් ගසටය.

"පිළිස් අක්කී ඉන්න බෑ..." නිමන්ත එසේ කියමින් ලිඟුවේ පෙරසම දෙතුන් විටක් ඉහළ පහල කලේය.

"හොහොම්ම යවා ගන්න..." වත්සලාගේ හිත තුල වෙනයම් අදහසක් වුවත් එය එලියට නොදැම්මාය.

"අදනම් එහෙම බෑ... මට ඔයාගේ කකුල් දෙකේ වත් කරන්න ඕන" නිමන්ත මැසිවිලි නැගුවේය.

"බෑ මල්ලියෝ... බෑ, එයාලා දෙන්නත් මෙහෙම වෙනකම්. අපේ සීමාව එහෙමයි. ඕනනම් ටිකක් ලඟට එනවා..." වත්සලා කොස් මුල මත ඉඳ ගත්තාය.

ඇය බිම ඉඳගත් නිසාවෙන් නිමන්තට සිතුවේ ඇය ලිඟුව මුවට ගන්න ඇරයුම් කළ වගක්ය. එවැන්නක් ඇගේ මුවෙන් පිට වූයේ ප්‍රථම වතාවට නිසාවෙන් නිමන්තගේ හිත ගැහුනේ "කමක් නෑ අද කටට වත් ගන්නවනේ" යැයි සිතමින්ය. එම නිසාවෙන් නිමන්ත ඇය ලඟට කීට්ටු වූයේ ලිඟුවේ පෙරසමත් පහතට කර, ලිඟු හිස මනාව මතුකොට ගනිමින්ය.

නිමන්ත සිතුව ලෙස වත්සලා ලිඟුව මුවට නොගෙන අතින් පෙර සම උත් පහත්

කරන්නට ගත්තේය. එවිට ඔහුගේ ලිඟු හිස මුව අද්දර හින හුනේ ඇයට ඔලොක්කුවට මෙන්ය. "ඔහොම ටික දවසක් මට හිනා වෙයන්කෝ..., මේ කටට ගන්න බැරි කමට නෙමෙයි. වෙලාව ආවම මම උඹට ඇඬෙන්නම දෙනම්" ඇයි හිනින් නිමන්තගේ ලිඟුවට ප්‍රථිචාර දැක්වූයේ, තම හිත තුලවූ ආශාවක් මැඩගනිමින් ඉදිරි සැලැස්ම උදෙසාය.

"අක්කී... කටට ගන්නකෝ..." තම සිහිනය බිඳ වැටුණු බව වැටහුන නිමන්ත මැසිවිලි නැගුවේය.

"අනේ මල්ලියෝ... තව ටික දවසක් ඉවසන්න කෝ... ඔයාට මේ වෙනදට වඩා දේවල් අද ලැබෙන්නේ" වත්සලා එසේ කියමින් ඔහුගේ කොෂ දෙක ඒක් අතකින් මෘදුව පිරිමදිමින් අනෙක් අතින් ලිඟුව අත් ගැසුවේය.

"අනේ අක්කියෝ එහෙනම් මට මේ දෙක අල්ලනවත් දෙන්න..." එක් අතකින් කොස් ගස අල්ලා වාරු ගෙන නිමන්ත අනෙක් අත පහලට ගෙන ආවේය.

"මොන දෙකද..." වත්සලා නොදනා සේ ඇසුවාය. ඒ ඔහුගේ අතට ලැමදට කිට්ටු වනට ඉඩක් නොතබාය.

"ඔයාගේ කුක්කු දෙක...." නිමන්තට, කොෂ දෙකටත් ලිඟුවටත් ලැබෙන උණුහුම එම වදන් පෙළෙන් ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"මල්ලියාට මගේ කුක්කු විතරද ඕන, ඇයි... ඔයාට මගේ නංගියාව එපාද..." නිමන්තට ශුක්‍ර පහාවෙන්නට ආසන්න වග දැනුන වත්සලා එසේ ඇසුවේ තම දෙපා හොදින් පළල් කර ගනිමින්ය.

"ඕන අක්කියෝ ඕන.. මට ඔක් පතුරු යනකම් කරන්න ඕන..." ඇගේ පළල් වූ දෙපා මැදින් තෙත් වූ පැන්ටිය යෝනී දෙතොල් මත ඇලවී ඇති අපුරුව නිමන්තගේ ඉවසුම තවත් හීන කොට දැමුවේය.

"ඔයාට මගේ මොකේද පතුරු යවන්න ඕන...." වත්සලා ඔහුගේ කොෂ දෙක මත වූ අත ඉවතට ගෙන, තම පැන්ටිය පැත්තකට කොට යෝනිය මතුකරේ ඔහුගේ නෙත් දෙස එක එල්ලේම බලමින්ය.

"ඔයාගේ ඔය නංගියාගේ අක්කී, ඔය නංගියාගේ.." එම සිතුවිලෙන් නිමන්තට කොෂ දෙක තුල බුබුළු දමමින් පැහෙන ශුක්‍ර, ඉවතට ඒම තවත් වලකා ගත නොහැකි වූනේය.

"එහෙම නෙමෙයිනේ කියන්නේ...." වත්සලා යෝනී දෙතොල් ඇඟිලි තුඩෙන් පළල් කළාය. ඒ යෝනීය ඇතුලත රත් පැහැය නිමන්තට හොඳින් පෙනෙන ලෙසටය.

"මට ඕන ඔය හුත්ත පතුරු ගහන්න....." නිමන්තගේ කොෂ දෙකක් එම දසුනෙන් හිරිවැටී ගියේය. ඒ තම ලිඟුව එම මස් වැදලී මතින් රිංගා යන අපුරුව මැවෙමින්ය.

"කාගේද....." වත්සලා ඇඟිල්ලක් යෝනී විවරයට දැමුවේ නිමන්තගේ නෙත් දෙස බලමින්ය.

"අක්කගේ හුත්ත.... අක්කේ..." නිමන්ත කොෂ දෙක මිරික ගත්තේ කෙදිරියෙන්ය.

"එහෙම නෙමෙයිනේ....." වත්සලා යෝනීය තුල වූ ඇඟිලි තුඩ දෙතුන් වතාවක් උස් පහත් කළාය. ඒ තම සතුටු දියරයන් නිමන්තට පෙනෙණ ලෙසටය.

"මගේ අයිසගේ ගැනිගේ හුත්ත... මට ඕන එක පතුරු ගහන්න" නිමන්තගේ කයම ගැස්සෙන්නට ගත්තේය.

"ආ... එහෙනම්, මේකේ පතුරු යවන්න " වත්සලා තම යෝනී දෙතොල් ඇඟිලි තුඩින් මැත් කොට රත් පැහැ යෝනී පතුල ඔහුට පෙන් වූයේ, මුව ඔහුගේ ලිඟු හිස අසලටම ගෙන එමින්ය.

ගතම ගැහෙන්නට වූ නිසාවෙන් නිමන්ත දැනම කොස් ගස මතට තබා වාරු ගත්තේ, ලිඟු හිසෙන් එලියට විදුන තම ශුක්‍ර බීදු වත්සලා දෙතොල විවර කොට මුවට ගන්නා අපුරුව දෙස බලමින්ය. එය ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නේය.

එබැවින් නොසුතුව ලෙස නිමන්ත, ඇගේ හිසෙන් අල්ලා, තම ලිඟුව ඇගේ මුවට එබුවේය. එහෙත් ඔහු සිතුව ලෙස වත්සලා මෙවලේ එයට අකමැත්තක් නොදැක්වූවාය. ඇයත් වර්ෂගෙ, හා සමන්තගේ ශුක්‍ර කැදලීවට පසුව තවත් පුරුෂයෙකුගේ ශුක්‍රවල රස බැඳුවේ අකමැත්තකින් නොවේය. ඒ නිමන්තගේ කොෂ දෙක තුල ඇති අවසන් ශුක්‍ර බීදුවත් තම දිවනෙන් උරා ගනිමින්ය.

"දැන් හරිද...." වත්සලා නිමන්තගේ ශුක්‍ර කැදලී උගුරෙන් පහතට දමා ගත්තාය. ඒ ඔහුට පෙනෙන්නට දිවගට ගෙන රස බලමින්ය.

"අම්මේ.... ඇඟම පණ නැතිවෙලා ගියා. බෑ, බෑ.... කියලා අනිත්තිම ටික උරපු ඉරිල්ලට මේ දෙකම හිස්වුනා වගේ" නිමන්තත් ඇය අසලින් ඉඳ ගත්තේ කෝෂ දෙක මිරික ගනිමින්ය.

"මොකටද අහක දාන්නේ... දැන් කොහොමත් මට ඒවගේ ගුණය ඔන..." වත්සලා පැන්ටිය නැවත යෝනී දෙනොල් වැසෙන පරිදි සකස ගෙන නැගිටිවේ ඉහ දෙපසින් අල්ලාගෙනය.

"ඒ මොකද..?" නිමන්ත තවම හිරිවැටි ඇති කොෂ දෙක මාදුව අතගා ගත්තේය.

"ඔවා හරි ගුණයි... ඇඟට ශක්තියක් දෙන්නේ, හරියට එනපි ඩ්‍රින්ක් එකක් වගේ" වත්සලා සිනහාවෙන් මදක් ඉවතට ඇවිද ගියාය.

"ඔය කොහෙද යන්නේ..." නිමන්ත ගැබ්බර වත්සලා ඇවිද යන අපුරුව බලා සිටියේ ආශාවෙන්ය.

"වූ බරයි.." වත්සලා උක්කුටික ඉරියවුවෙන් බිම ඉඳ ගත්තේ, පැන්ටිය දණහිසෙන් පහළට කරමින්, නිමන්තට මුහුණ ලාය.

වත්සලාගේ යෝනී දෙනොල් මතින් "විරිස්.....ස්" හඬ නගමින්, මුත්‍රා පහර වේගයෙන් පොළව සිපගන්නා දෙස නිමන්ත බලා සිටියේ සිනහවෙන්ය. ඔහුට එය නැවුම් විය. ඒ ඔහු මෙලස ගැහැණියක් මුත්‍රා කරනු පැහැදිලිව දුටු පළමු වර මෙය නිසාවෙන්ය. ඔහුට ගැටලුව වූයේ මෙතරම් වේගකින්, යෝනී දෙනොල් ඇත් කරමින් එම මුත්‍රා එලියට විද දමන්නේ කෙලසක දැයි කියාය.

"මොකද හිනා වෙන්නේ..." වත්සලා ඔහුගේ සිනහව දුටුවාය.

"හයි ප්‍රෙෂර්..., සේවිස් සෙන්ටර් එකක් දාන්න තිබා" ඔහු සිනහවෙන් පිළිතුරු දුන්නේය.

"ඇයි තමුසෙලා ඉස්සර දුර මනින්නේ, කවුද වැඩියෙන් දුරට විදින්නේ කියලා" වත්සලා පැන්ටිය ගලවා යෝනිය හොඳින් පිසද ගත්තාය.

"ඕක නැතුවද යන්නේ.." ඇය සාය අතට ගන්න විට නිමන්ත ඇසුවේය.

"ඔවු... ඇයි" වත්සලා යට සාය ඇඳ, අනෙක් සාය අතට ගත්තාය.

"එහෙනම් ඕක මට..." නිමන්ත නැගිට ඇය අසලට ආවේය.

"දවසම ඇඳන් ඉඳලා දාඩියත් ඇති, අනික මම වූත් පිහිදැම්මා" වත්සලා සාය හිසෙන් පහලට දමා ගත්තාය.

"එහෙම තමා හොඳ..." නිමන්ත එය අතට ගෙන සුවඳ බැලුවේ, ඇගේ සතුටු කඳුලු තැවරුන පෙදෙස නාසයට ලංකරමින්ය.

"සුවඳ හොඳයිද..."

"මහා වල් සුවඳක්... ආයෙත් මට මොකද්ද වෙගෙන එනවා වගේ" වත්සලාගේ සතුටු කඳුලු හා මුත්‍රා සුවඳ ඔහුගේ නාස් පුඩු කිතිකවා දැම්මේය.

"වල් ගැනියෙක්ගෙන් වල් සුවඳක් නැතුව..., සමන්පිව්ව මල් සුවඳක් එන්නැයි" වත්සලා සාය ඔසවා තම යටි කය ඔහුට පෙන්වා හිනාහුනේ බලවුසය අතට ගනිමින්ය.

"යන්න හදිස්සිද...?" ඔහුගේ ලිඟුව එම සුවඳෙන් නැවත තරමක් ඉකි ගැසුවේය.

"යමු නේද... හොඳටම හවස් වෙලා. දැන් ඉතින් පොළොස් ගෙඩියක් කඩලා දෙනවා" ඇතින් වූ නගරයේ වෙලඳසැල් කිහිපයකම ඇතුලත විදුලි බුබුළු දල්වා ඇති අයුරු ඇයට පෙනුනාය.

"හම්... පොළොස් හොඳයි කියනවා කිරි එරෙන්න" නිමන්ත ලංකට්ටුව අතට ගත්තේය.

"ඕක අදින්න එපා..." වත්සලාට ඔහුව හෙලුවෙන්ම ගසට නන්වන්නට හිතේ අශාවක් උපන්නේය.

නිමන්ත අහලපල ඇවිද පොල් පිත්තක් සොයා ගසට හෙත්තුකොට, එයට හෙලුවෙන්ම නැග්ගේය. එවිට මෙතුවක් ලිඟුවටම ඇලි තිබුන කොෂ දෙක වැලමඩු දෙකක් මෙන් පහතට දික්ව වත්සලාට පෙනුනේය.

"මොකද හිනා වෙන්නේ.." නිමන්ත පොළොස් ගැට දෙක තුනක්ම කඩා බිමට දමා බහින්නට ගත්තේය.

"නිකන් ගල් යුගයේ වගේ..." වත්සලා සිනහවෙන් පිළිතුරු දුන්නාය. ඒ ඔහු බිමට බැසිය පසුවත් තාලයට වැනවෙන කොෂ දෙක දෙස බලමින්ය.

"ඇයි.." නිමන්ත දෙතුන් පොළක වූ කැඩු පොළොස් ගෙඩි දෙක තුන එක

තැනකට ඇහින්දේය. විටෙක ඒ ඇයට පිටුපාමින්ය.

"නිමයයි හලෝ ඔහොම... ඔය දෙක සංචාරේ වගේ වැනවෙන කොට ආසාවේ බෑ. එනවා ටිකක් ලඟට" ඇයට එය ඉවසුම් නොදුන්නාය.

"නිකන් ඉන්නවා... මාව කොමිටලෙට ගත්තා"

"දැන්නම් වැල මදුලු දෙකක් වගේ... මරු හලෝ.." වත්සලා ඔහුගේ කොෂ දෙක නැවතත් මෘදුව අතගැවේ, කොෂ දෙක පෙර හැකිලී තිබෙනවිට ලද මිහිරට, වෙනස් මිහිරක් මෙවලේ විදිමින්ය.

"මේ, මේ..., ඔන්න ආයෙත් වැල වරකා වෙන්න හදන්නේ" නිමන්තට ඒ වග ඇහුණේය.

"අම්මෝ ආයෙනම් බෑ..." වත්සලා ඔහුගේ දෙපා මුලින් නැගිටියා. ඒ යමක් සිහිවී නැගුන සිතභාවෙන්ය.

"මොකද හිතා වෙන්නේ...."

"එක දවසක් අයියා එක්ක පිටකොටුවට ගියා. එතකොට ජේමන්ටි එකේ ඔයාලගේ අන්ඩර් වෙයා විකුනන විදිය මතක් වුනා..." වත්සලා ඔහුට ලංකට්ටුව ඇඳ ගැන්මට ඉඩ දී මදක් පසුපසට වී එදෙස බලා සිටියාය.

"ඒ කොහොමද...?" නිමන්ත ලංකට්ටුව ඔසවා ලිඟුව හරි හැටි එතුල රඳවා ගත්තේය.

"වැල වරකා කරනවා....., අල ගෝනී කරනවා.... කියලා, කෑ ගහහා උඩ දානවා. දැන්නම් ඒක ඇත්තක් කියලත් හිතෙනවා" වත්සලා ඔහුගේ ලංකට්ටුව තුල ඇසුරුන ලිඟුවත් කොෂ දෙකත් මනාව එක් තැන්ව ඇති පොට්ටෝය මෘදුව පිරිමැද්දේ හිතේ ආශාවෙන්ය.

"ඇයි එයාලා බ්‍රා වලට, උක්කුන්ට තොප්පියක්.... උක්කුන්ට තොප්පියක් කිය කියලා කෑ ගහහා විකුණනවා ඇහුනේ නැද්ද" නිමන්ත බ්‍රෙසියරයට පිටින් ඇගේ දෙතන මෘදුව, වට කුරුව අත ගෑවේය.

"ඒකත් මරුනේ හලෝ...." වත්සලාට ඔහුගෙන් ස්පර්ශයින් මිහිරක් දැනුනාසේම ඔහුගේ යටි කය ස්පර්ශයින් මිහිරක් ද වින්දාය. ඒ අසංවර ආශාවක් ඇගේ හිතට නැගෙමින්ය.

වත්සලා නැවතත් ඔහුගේ දෙපා මුල දණ ගසා ගත්තේ, ලංකට්ටුව ඉහ පටියෙන් අල්ලා පහතට කරමින්ය. එයින් නිමන්තගේ මද පමණ අවදි වූ ලිඟුව තවත් අවදි වූයේ ඔහුගේ හිතට නැවුම් බලා පොරොත්තුවක් ගෙන එමින්ය.

"ඇයි... මේ... ආයෙත්" නිමන්ත ලංකට්ටුවෙන් හිරව තිබූ ලිඟුවත් කොෂ දෙකත් ලිහිල් කොට ගත්තේය.

"මේක මට දීලා, ඔයා මගේ පෑන්ටිය ඇදගන්න.." වත්සලා සිනහවෙන් කීවේය.

"මේක ලොකුයි හලෝ... මගේ සයිස් වගේ දෙකක් ඇති" නිමන්ත එසේ කීවේ ආශාවක් නොමැතිව නොවේය. ඒ ඇගේ පෑන්ටිය දැනින් දෙපසට ඇද ඇගේ ඉගේ තරම පෙන්වමින්ය.

"කෝ දෙනවා එහෙනම් වැඩක් කරලා දෙන්න..." වත්සලා පෑන්ටිය අතට ගෙන ඉහ දෙපසෙන් කුඩා ගැට දෙකක් දමා ඔහුට දුන්නාය.

"මරු අයිඩියා එක.." නිමන්ත එක් පයක් ඔසවා එතුලට දමන දෙස වත්සලා බලා සිටියේ සිනහවෙන් උවත්, තෙත් තිබුනේ ඔහුගේ එල්ලෙන කොෂ දෙක වෙතය.

"චුට්ටක් එනවා ලහට..." පෑන්ටිය ඇදී පසුව වත්සලා ඔහුව නැවත තමා අසලට ගත්තාය.

"තමුසේ දන්නවද.... වැඩේ කරද්දී මේ දෙක "තප, තප" ගාලා වදිනවට මම ආසයි. වැඩියෙමිම ඒ එන සද්දට" වත්සලා එලස කීවේ තම පෑන්ටියෙන් හැඩ වූ ඔහුගේ යටිකය මැනවින් නරඹා, කොෂ දෙක නැවතත් පෑන්ටිය මතින් මෘදුව මිරිකමින්ය.

"ඒ මොකද ඒ සද්දට ඔව්වරම ආස..." නිමන්ත ඇයට තම කොෂ දෙක මෘදුව පිරිමදිට පිරිමදින්නට ඉඩ දී සිටියේය.

"අර කිවුවේ... මම පොඩිකාලේ දවසක අපේ අප්පව්ව් අම්මට කරනවා දැක්කා කියලා. ඉතින් අප්පව්ව් කරකොට ඒ දෙක තප, තප ගාලා වදිනවා"

"ඒ දෙක කිවුවේ හලෝ...." නිමන්ත එලෙස නොදන්නා සේ ඇසුවේ ඇයගේ මුවෙන් එම අසැබිය අසා ගැන්මට ආශාවෙන්ය.

"ඒ දෙක කිවුවේ...., ඇට දෙකට. තමුසෙට ඕකනේ අභාගන්ත ඕන වුනේ...." වත්සලා එසේ කීවේ මුවට නැගුන සිනහව මෙවර සහවා නොගෙනමය.

"ඉතින්...." නිමන්ත එලෙස ඇසුවේ තම ලංකට්ටුව හිරට හිරේ ඇගේ යටි කය වසා ගන්නා දෙස බලමින්ය.

"ඊට ඉස්සෙල්ලා සමහරක් දවස්වලට රැට, රැට ඔය සද්දේ ඇහිලා තිබ්බත් මොකද්ද කියලා දැනගෙන හිටියේ නෑ, ඒත් එදයින් පස්සේ රැට ඒ සද්දේ ඇහෙනකොට දන්නවා දෙන්නා අද සෙටි කියලා" වත්සලා එලස සිනහා වුයේ නිමන්තගේ ලංකට්ටුව ඇද සාය පහතට දමා ගනිමින්ය.

"ඒ කියන්නේ අක්කී ඒ දවස්වල හොඳට දෙන්නගේ ඒවා බලලා..." ඔහුගේ හිත වත්සලාගේ ඒ නොහොබිනා කතා වලට දැඩි ඇල්මක් දැක්කුවේය.

"සත්තයි... අහම්බෙන් මිසක් හිතලා බලලා නෑ හලෝ...., හැබයි මම අර කිවුවේ ලොකු ළමයෙක් උන දවස්වල, අප්පච්චි එක දිහානම් බලන්න මාර ට්‍රයි එකක් දුන්නේ කියලා, ඒත් O/L පංති වෙලට එනකොට ඒක එහෙමම ඇරිලා ගියා"

"ඒ ඇයි..."

"අළුත් වාරට පොත් දුන්න ගමන් අපි ඔක්කොමලම ඉස්සෙල්ලම කියවල තිබ්බේ විද්‍යාව පොතේ ප්‍රජණනය පාඩම, රූප සටහන් එක්කමනේ තිබ්බේත්. හැබයි ඒකෙන් තවත් දෙයක් වුනා..., අපි ඒක ගැන හොයලා බලන්න තවත් උනන්දු වුනා. ඉස්සර ඉතින් එහෙම ලේසියෙන් ඉගෙන ගන්න දැන් වගේ ඉන්ටනෙට් තිබ්බේ නෑනේ. ඒ නිසා වැඩියෙමම අපි කියෙවුවේ කුණුහරූප පොත් පත් තමා"

"අපිත් ඉස්සෙල්ලම කියෙවුවේ විද්‍යා පොතේ ඔය පාඩමම තමා" නිමන්ත එලෙස කීවේ සිනහාවෙන්ය.

"හැබැයි අනික් ළමයින්ට වඩා මට ඒ ගැන ඉගෙන ගන්න වාන්ස් එකක් ලැබුනා අප්පච්චිගේ වෙද පොත් නිසා. ඒකෙන් හිතේ තිබ්බ කුතුහලය ටිකක් ඇරිලා ගියා. හැබැයි හලෝ ඇත්තම කියන්නම්.... ඒත් දෙන්නා සෙටි වෙන සද්දේ ඇහුනම නම් ඒ දවස්වල නිකම්ම ඇඟ හිරිවැටිලා යනවා. ඇයි දන්නවද....? ඒ සද්දේ එන්නේ අපි ඉගෙන ගත්ත විදියට තම වර්ගයා බෝකිරිමටම නෙවෙයි

කියලා දන්න නිසා. ඒත් එහෙම හොරෙන් බලන්න ඕන කමක් තිබ්බේ නෑ" වත්සලා මුල් ටික ගැබුරෙන් කීවත් අවසන් කොටස කීවේ සිනහාවෙන්ය.

"ඔයා හරියට සමහර දේවල් එක්ස්පෙලේන් කරන්නේ ලෙක්චර් කෙනෙක් වගේ" නිමන්ත ඒ වන විට ඇඳුම් ඇඳ අඟවරව තිබුණේය.

"ඇයි එහෙම හොඳ නැද්ද...?" වත්සලා එක් පොළොස් ගෙඩියක් අතට ගෙන අනෙක් අතින් ඔහුගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"අපෝ... කිසිම නරකක් නෑ..., ඒත් පුදුමේ ඒ දේවල් ඔව්වරම දන්න ඔයා ඇයි මැරිකරපු මුල් කාලේ අයියා එක්ක එහෙම ලයිෆ් එක එන්ජොයි කරේ නැත්තේ කියලා"

"ඒකට හේතු ගොඩක් තිබ්බා මම තමුසේ එක්ක ඉස්සර කියලා තියනවනේ... ඇයි මතක නැද්ද අර දියත පාක් එකේදී... හැබයි මල්ලී එක දෙයක් කියන්න ඕන, අමතක වෙලා තිබ්බ මගේ ලයිෆ් එක මම හොයන්න ගත්තේ මේනකාව ආශ්‍රය කරන්න ගත්තම තමා. ඇත්තම කිවුවොත් මම වල් වුනේ මේනකාගේ අශ්‍රයෙන්" වත්සලා හෙමිහිට පහලට බහින්න ගත්තේ වැඩියමක්ම නිමන්තගේ වාරුවෙන්ය.

"අම්මෝ ඒක මම නොදන්න වැයි... මේ ඒක නොමෙයි, අද නම් අයියයට හොඳ සැපක් ලැබෙයි නේද ඔයාගෙන්..." ඔහුට එලෙස හිතුවේ වත්සලා වෙනදාට වඩා නිමන්තගේ කයේ වැඩි පරිස්සමකින් තොරවම වෙලෙන්නට ගත් නිසාවෙන්, ඔහුගේ හිතත් නැවත උණුහුම් වෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"හම්..., අද නම් මාරම ෆීල් එකක ඉන්නේ, කකුල් දෙක දිගෙත් ගලනවද කොහෙද.." වත්සලාට තම දෙකළවා එකින් එක ඇතිල්ලෙන ලිහිසි බව දැණුණාය.

"ඇයි අක්කී ඔයා එහෙම ඉවර කරගන්නේ නැතුව ෆීල් එකෙම ඉන්නේ.."

"එහෙම ඉන්නකොට මරු හලෝ... මම ආස එහෙම තමා. මට ඕන එක පාරටම ඉවර කර ගන්නේ නැතුව මෙහෙම ෆීල් වෙලාම ඉන්න. හිතනවා මම දැන් ඉන්නේ කොහොම ෆීල් එකකද කියලා" වත්සලා බයිසිකලය අසලදී පොළොස් ගෙඩිය බිමින් තැබුවාය.

"එනවා හග් එකක් දෙන්න... හෙට අනිද්දට බැරි වෙයිනේ" වත්සලා ඔහුව තරයේ වැලඳ ගත්තාය.

"ට්ටියි එකක් දෙන්නකෝ..." නිමන්තත් ඇයව තරයේ තුරුළුකොට ගත්තේය.

"බැ... මේ වෙලාවෙන් පස්සේ මම අයිගේ විතරයි... මේ බලනවා, අයිගා වෙනුවෙන් මම තමුසෙගෙන් ශිල් වෙලා ඉන්න විදිය" වත්සලා ඔහුගේ අත ගෙන සාය ඉදිරිපසින් ඔසවා තම යෝනිය මත තබා ගත්තාය. ඒ ඔහුගේ පහස අවැසි නිසාම නොවේය.

වත්සලාගේ යෝනිය තෙත් බව නිමන්තගේ ගත පුරාම විදුලියක් මෙන් ඇදී ගියේය. වඩාත්ම ඒ ඔහුට, ඇගේ යෝනිය ස්පර්ශය කරන්නට ලැබුණ ප්‍රථම වතාව මෙය නිසාවෙන්ය. එම නිසාවෙන් නිමන්ත ඇගේ විසල් යෝනී දෙතොල් ඇඟිලි තුඩින් පිරිමැද්දේ නොසන්සුන් හිතෙන් "අක්කී ඔයා මාව ආයෙන් අවුස්සනවා" යැයි සිහින් කෙඳිරියක් නඟමිණිය.

නිමන්තගේ ඇඟිලි තුඩු නොහික්මුණ ලෙස යෝනී දෙතොල් මත සැරිසරන විට වත්සලාටත් ඉවසුම් නොදුන්නාය. ඒ ගතත් තරමක වාරු නොමැති මඬවක් අඟවමිණිය. එම නිසාවෙන් වත්සලා, ඇඳ සිටි ඔහුගේ ලංකට්ටුව මදක් පහතට කොට ඔහුගේ ගෙලවටා දමා බදා ගත්තේ "ආහ්..., මල්ලියෝ ඇඟිල්ලක් දාන්න" යැයි ඔහුගේ කණට කොඳුරමිණිය.

"අක්කී... ඔයා මාව පිස්සෙක් කරනවා" ඒ නිමෙගයෙන්ම තම මැද ගිල්ල යෝනී දෙතොල් අතරින් ඇතුළට දැමුව නිමන්ත, ප්‍රථම වරට ස්ත්‍රී යෝනියක ඇතුළත මස් වැදලී වල පහස මෙන්ම අත්දැකීමද විඳ ගත්තේ උමතුවෙන්ය.

"ටිකක් ගහන්න..." වත්සලා දෙපා පළල්කොට ගත්තාය. ඒ ඔහුගේ පහසුව තකාය.

නිමන්තගේ ඇඟිලි තුඩ හත් අට වරක් වේගයෙන් ඇගේ යෝනිය තුළ උස් පහත් වූනේ, යෝනියයේ සෑම මස් වැදැල්ලක්ම ඇඟිලි තුඩට නතු කර ගනිමිණිය. එයින් වත්සලාට ලැබුනේ නොහික්මුණ දඩබ්බර මිහිරක්ය.

සැබවින්ම නිමන්තට ඇවිසි වූයේ යෝනිය ඇතුළත කෙසේ දැයි වූ කුතුහලය ඇඟිලි තුඩින් විඳ අත්දකින්නට. එම නිසාවෙන් නිමන්ත ඇගේ යෝනිය තුළ සෑම අස්සක් මුල්ලක් තුළටම ඇඟිලි තුඩ ගෙන ගියේ එම කුතුහලයෙන්ය. එහෙත් ඔහුට

යෝනිය ඇතුළත උණුහුමත්, මස්පිඩුවල මෘදු බවත් දැනෙන විට, කුතුහලය පරදා නැවතත් ලිඟුව හොඳින් අවදි වුනේය. එම නිසාවෙන් නිමන්ත වත්සලාගේ අත ගෙන නැවතත් තම ලිඟුව මතින් තබා ගත්තේ "අක්කී මට ආයෙත් ඕන" යැයි කොඳුරමිත්ය.

"ආ....ඵ.., බෑ.. මල්ලියෝ මට මේ ඇති" නිමන්ත නොසිතුව ලෙස වත්සලා ඔහුගේ අත ඉවතට ගත්තේ සායත් පහළට දමමිත්ය. ඒ තම අභිප්‍රාය සාර්ථක වූ නිසාවෙන්ය.

"ඇයි... ඔයාට උනාද..?" නිමන්තට එය කුතුහලයක් ගෙන දුන්නේය.

"පිස්සුද?... මෙව්වර ඉක්මණට..."

"එහෙනම්...."

"මට ඕන වුනේ අද ඔයාට අළුත් එක්ස්ට්‍රියන්ස් එකක් දෙන්න. ඉස්සරහට තවත් දේවල්" වත්සලා බිම තැබුව පොළොස් ගෙඩිය අතට ගත්තායා.

"අක්කී ඔයා මාව පිස්සෙක් කරනවා...." නිමන්ත ඇයව නැවත තදින් බදා ගත්තේය.

"ඉවසන්න මල්ලී තව ටික දවසයි..., හංසිට පොඩි නිදහසක් දෙන්න. ඒ දෙන්නගේ වැඩේ ඉවර උනාම. ඔයාට මගේ මේ ඕන දෙයක්" වත්සලා ඔහුට තවත් තුරුළු වූවාය. ඒ ඔහුව හොඳින් අවුසා පූර්ණ ලෙස තම අනාසක යටතට ගනිමිත්ය.

යතුරු පැදියේ නිවසවෙත එන අතර මහ වත්සලා නිමන්තට කීවේ, මෙතුවක් හංසිට රහසක්ව ඇති තම ඇසුර හෙළිකරන්නට දැන් කාලය පැමිණ ඇති වගයි. එහෙත් එම ඇසුර කලක සිටත් පැවතියක් වග කිසි ලෙසකින් වත් ඇයට හෙලිනොකරන ලෙසද ඇය නිමන්තට තරයේ අවවාද කළාය. "ෂේප් එකේ කියනවා, තමුසේ මාව අල්ල ගත්ත විදියට. ලොකු දේවල් කියන්න යන්න එපා..., මමත් තමුසෙට ඉඩ දිලා හිටියා කියනවා. ඒ ඇති.. ඊට පස්සේ මම බලාගන්නම්.." වත්සලා නිමන්තට එලෙස ඉගැන්වූයේ, සැකක් නොසිතෙන ලෙසට, මෙම ඇසුර නැවුම් ආරම්භයක් වග හංසිට ඇහෙවෙන ලෙසට කියන්නේ කෙලසක දැයි කියාය. ඒ හංසිගේ හිතේ ඔවුන් දෙදෙනා කෙරෙහි ඇති විශ්වාසය නොබිඳෙන්නටය.

නිවසට ගොස් මොහොතක් ගත වෙන්නටත් පෙර වත්සලාට හා නිමන්තට මවගෙන් ලැබුණේ වාග් ප්‍රභාරයකි. වැඩියමක්ම ඒ නිමන්ත වෙතය. "උඹ මොකට මේ බඩදරු අම්මවත් ඇන්න ඒ වත්තේ ඊංගුවද? පොළොස් ගෙඩියක් ඕනෑනම් උඹට ගිහින් කඩගෙන එන්න තිබ්බා. සතෙක් සර්පයෙක්ගෙන් කරදරයක් වුනානම්..." වර්ජිගේ මව පරලව ගියේය. එහෙත් වත්සලා එය සමතකයට පත් කලේ "නෑ අම්මේ..., ආස හිතූනා මටම ගිහින් කඩා ගන්න" යැයි කියා සුදර ඇනුම් බැනුම් මතින් නැගුන සිනහව සහවා ගනිමිණිය.

එදින රැයේ නිමන්තගෙන් අවුස්සා ගත් හිත කය, වත්සලා වර්ජි මතින් සතප ගත්තේ, කලකට පසුව හොඳ, පූර්න මිහිරක් ලබා ගනිමිණිය. ඒ ඇය තුන් වතාවක් තම සුරාන්තය විදිමිණිය. එලසම ඇය වෙන දිනයන්ට වඩා වර්ජි සමඟ වඩාත් මේ දෙතුන් දිනය මුකුළුවට යොමු වූයේ නොහිතාමය. විටෙක ඒ ඔහුගෙන් ලැබෙන වැඩි ආදරය හා සැලකිල්ල නිසාවෙන් වෙන්නට ඇතිය.

එලසම වර්ජිටද තෙදිනක් පුරාවට ඇගෙන් ලැබුන මිහිර නැවුම් බවක් ගෙන දුන්නේය. ඒ කලකට පසුව ඇය ප්‍රකෘතී තත්වයට පත්වීමේ සතුට හා ඇගෙන් වෙනදා නොදුටුව නොහික්මුන කමෙන්ය. එම නිසාවෙන් වර්ජි මෙම තෙදින තුල වත්සලා සමඟ හතර වරක් ලිංගිකව එකව තිබුණේ, කලකින් දවහවලේ දෙවරක් ද සමඟිණිය. එහෙත් ඔහුට වඩාත් අපහසු වූයේ තමා පාලනය කර ගැන්මට වඩා වත්සලාව පාලනය කර ගැණීමය.

02

සුදර වූත් යහපත් වූත් සති අන්තයක් කැගල්ලේ නිවසේ ගත කළ වත්සලා නැවත කොළඹ බලා අවේ සතුටු හිතෙන්ය. ඒ කෙළින්ම කාශීලය වෙතය. එහි සේවය නිමා කළ වත්සලා හා මේනකා ත්‍රිවිල් රථයට නැග්ගේ නිවසවෙත එන්නටය. ඒ මේනකාගේ අටමසක් වූ මස් ගැබ්නී සමය නිසාවෙන් බස් රථයේ ගමන දැන් සුභ නොවන බැවිනී.

"හම්මේ..... ඉන්න බෑ බං තද කරන් ආවේ..." මේනකා බෑගය යහන මතට දමා තම පෑන්ටිය ගලවා නානකාඹරයට රිංගුවේ, හෝරාවකට ආසන්න කාලයක් හිර කරන් සිටි මුත්‍රා බර නිදස් කර ගන්නටය.

"මටත් එහෙමයි... බං" වත්සලාටද එලසම විය. එය ගැබ් සමයට අරුමයක් නොවේය.

ප්‍රථමව මේනකාද, දෙවනුව වත්සලාද තම මුත්‍රා බර හැල්ලු කොට ගනිමින් යහනේ මදක් දිග ඇදුනේ, වතට බ්‍රෙසියරය පමණක් ඉතුරු කොට ගනිමින්ය. වත්සලාට වඩා වැඩි වෙහසක් මේනකාගෙන් පෙනෙන්නට වූයේ ඇගේ අට මසක් වූ ගැබ්නී සමය නිසාවෙන්ය.

"දැන්නම් ටික ටික මහන්සිය දැණෙන එක වැඩි වෙනවා බං" මේනකා තම කුස අතගා ගත්තාය.

"මටත් එහෙමයි..., පෙරෙදා ආසවටත් එක්ක වජ්ගේ ඇඟ උඩ නැග්ගා..."

කොහෙද විනාඩියක් ගහන්න බැරි වුනා හනි.." වත්සලාද මේනකාගේ තරම් නොවුන තම කුඩා කුසද අතගා ගත්තාය.

"පුදුමයි උඹට පොල් ගෙඩියක් ලෙලි ගහලා දෙන්න හිතුවා..." මේනකාට එම ආරංචිය සතුවක් ගෙන දුන්නාය.

"ඔවු බං... දැන් ආයෙත් පරණ ට්‍රැක් එකේ වගේ. දැන් වෙනදටත් වැඩිය ද මංදා..." වත්සලා සත්‍යම කීවාය.

"ඇයි..." මේනකාට එම වදන් පෙළෙන් නැගුනේ සිනහවක්ය.

"හිටපු දවස් තුනට, හතර පාරක් කරා... අනේ මංදා බං මට මොනවා වෙලාද කියලා..."

"ඒ ඉතින් ආපහු රහා දැණුනේ කාලෙකට පස්සේ නිසා වෙන්න ඇති. හැබැයි මෙහෙම වෙන්නත් පුළුවන්, සමහර උන්ට බඩ වෙලා මාස දෙක තුන පහුවෙදී, සෙක්ස් වලට තියන උවමනාව වැඩි වෙනවලු. සමහර උන්ට එපාම වෙනවලු" මේනකා වත්සලා සිටින ඇලයට හැරුනාය.

"උඹට..?" වත්සලත් ඇය දෙසට හැරුනාය.

"උඹ දන්නවනේ ඉතින්.. වමනේ යන මුල් ටිකේනම් ඔක්කොම එපා වෙලා හිටියේ.. පස්සේ නොමල් වුනා. හැබැයි එහෙම වැඩි පුර කියලා විශේෂයක් නෑ" සැබවින්ම මේනකාට ගැබ්සමයේ කියා ලිංගික හැඟීම් ගැන අඩුවක් හෝ වැඩියක් නොවුනාය.

"ඒත් සමන්ත අයියට නම් උඹේ බඩ ටිකෙන් ටික ලොකු වෙනකොට මොල් අමාරුව ගැහුවා" වත්සලා හිනහුනාය.

"ඌ මාර ආසයි මේ බඩ ගෙඩියට. උගේ හිතේ ඉස්සර ඉදම්ම ඔය ආසාව තිබ්බා. ප්‍රේශ්නට ගැනියෙක් ජේන්න බෑ, දෙතුන් පාරක් පස්ස හැරී, හැරී බලනවා. ඌට ඒක මාර විදියට ඊල් වෙනවලු. හැබැයි ඒ නිසාම දැන් වෙනදා තරම් අල්ලගෙන ඉන්නත් බෑ... දැන් විනාඩි පහා කියන්නේ උපරිම වෙලාව" මේනකා සිනහා වූවාය.

"අපේ එකා කොහොම වෙයිද දන්නේ නෑ..."

"වර්ජිත එහෙම නෑ බං... අර උඹ පිස්සු කෙළින දවස් වල මගේ ලඟට ආවත් වැඩි වෙලාවක් කරන්නේ මේක ඉබින එකයි, මට තුරුල් වෙලා ඉන්න එකයි" මේනකා එසේ කියමින් නැවත කුස අතගා ගත්තාය.

"තැන්කස් බං.... උඹ ඒ දවස් ටිකේ නොහිටින්න... අනේ මංදා.."

"උඹට පිස්සුද තැන්කස්කුවක් ගහන්නේ.... මමත් කොච්චර අසාවෙන්ද ඉන්නේ උඹ එනකම්. මම මාර ආසයි බං වර්ජිත මසාජ් එකරන විදියට. ඒ වෙලාවට දෙන්නම හිතුවන වාර අනන්තයි, දවසක් වර්ජිත අර උඹ දුන්න තෙල් ගලා මසාජ් එකක් දුන්නා... මට ඉන්නම බැරි වුනා. උඹ සමන්තට කියන්න එපා, සමහර විට වර්ජිත උඹට කියන්නත් ඇති... මම උඹව පෙරළගෙන ඇඟ උඩටත් නැග්ගා. ඒත් බාගෙට දාගන්න ලැබුනේ, මු බෑම කිවුවනේ" මේනකා කී කතාවෙන් වත්සලාට සිනහවක් නැගුණාය.

"වර්ජිත කවදාවත් උඹලා දෙන්නා අතරේ වෙන දේවල් මට කියන්නේ නෑ... ඒත් දැන්නම් බං එහෙම දෙයක් අපි අතරේ උනා කියලා අවුලකුත් නෑ. ආ.. මේ මම අන්න අනිත් තෙල් බෝතලෙන් ගෙනවා..." වත්සලා එය තැකීමක් නොකලාය.

"උඹ දැන් ඔය කියන්නේ නම් උඹේ වාසියට....." මේනකා එයට සිනහා වූවාය.

"උඹට පිස්සු...." ඇය කිවූ කතාවේ සත්‍යක් නොවුනාම නොවේය.

"හරි.... උඹ ඇත්ත කියපං මගේ බඩේ අත තියලා" මේනකා ඇගේ අතගෙන තම කුසේ තබා ගත්තාය.

"හම්.... මෙහෙමයි එහෙම ආසාවක් නැතුව නෙමෙයි. ඒත් බං දැන් අපි අතරේ නොවෙන්නේ ඔය දේ විතරනේ. ඒක නිසයි එහෙම කිවුවේ"

"හැබැයි මටනම් උඹලා දෙන්නව නම් ශුවර් නෑ.... සමහර විට දෙන්නා ඒ වැටත් පැනලද දන්නේ නෑ. අපේ එකත් කිසි දෙයක් මට කියන්නේ නෑ"

"පිස්සුද බං..... පහුගිය මාස ටිකෙම මට සමන්ත අයිසා ගැන කියා වර්ජිත ගැනවත් හිතන්න හිතක් තිබ්බේ නෑ. වර්ජිත නම් මෙහෙ ආව දවසට කොහොම හරි උඹේ ලඟට ආවා. ඒත් සමන්ත අයිසා නිකමටවත් මගේ ලඟට ආවේවත්, එහෙම එකක් ඇහුවේ වත් නෑ" වත්සලා එම අතපසුවීම ගැන දුක්වූවාය.

"හම්... මටත් දවසක් දෙකක් පවු කියලා හිතුවා. වර්ජිත ආවම රූම් එකෙන්

එලියට යනවා අපි දෙන්නට ඉඩ දීලා. වරින් කැමති නෑ සමන්ත ඉන්න වෙලාවට එහෙම මොනවත් කරන්න..."

"මමනම් හිතුවේ මේ පහුගිය මාස ටිකේ උඹලා තුන්දෙනා එකට සෙට් වෙන්න ඇති කියලා" වත්සලා සිතා සිටියේ තමාට මහ හැරුනු ඒ දෙතුන් මස තුල ඔවුන් තිදෙනාම එකට එකතුව මිහිරක් ලබන්නට ඇතයි කියාය.

"මමයි සමන්තයි ටුර්යි එකක් නොදන්නාම නෙමෙයි. එක දවසක් සමන්තම, මවං මම හිටියට කමක් නෑ උඹ සෙට් වෙයන් කියලා ඇදේ අයියනට ගියා මාව මැදට අරගෙන. කොහෙද වරින් මට ටිකක් තුරුලුවෙලා, බඩ අත ගහා, වල් පල් කියව කියවා ඉඳලා නැගිට්ටා, මම එහෙනම් යන්නම් කියලා. පස්සේ සමන්ත නෑ... නෑ... උඹ හිටපං, කියලා කාඹරයෙන් එලියට ගියා"

"ඉතින් උඹට තිබ්බෙන් ටිකක් ෆෝම් කරලා ගන්න... එහෙනම් උෟ ඇඹරෙන එකක් නෑ"

"කොහේද... මම දෙතුන් පාරක් ෂෝට් ඇතුලට අත දැම්මා, මු ශේප් එකේ අත අයිත් කරා. පස්සේ මම සමන්ත එලියට ගිහාම ඇහුවා ඇයි ඒ කියලා..? සමන්ත ඉන්නකොට එහෙම මට මුකුත් කරන්න හිතෙන්නේ නැතුලු උගේ වයිල්තේ කියලා...."

"මාර පොරක්තේ.... මට ඔය කිසිම දෙයක් කිවුවේ නෑ. උඹ අවුලක් පෙන්නුවේ නෑ නේ?"

"උඹට පිස්සුද...? මට මොන අවුලක්ද..., උඹට සිරාවටම කියන්නම්, මමයි සමන්තට කිවුවේ එදා එහෙම තුණ් දෙනාම ඉමු කියලා. මට ඇත්තටම ඕන වුනේ දෙන්නගෙන්ම සැපක් ගන්න" මේනකා හිතේ වූ සත්‍යම කීවාය.

"මොකද එහෙම දොළ දුකක් ද...?" වත්සලා එය ඇසුවේ සිනහාවෙන්ය.

"අතේ මංදා බං... එහෙම හිතනා" මේනකත් එයට සිනහා වූවාය.

"හිටපං, හිටපං... ඊලඟ පාර ආවම මම සෙට් කරලා දෙන්නම්..."

"හැබයි බං..., ඕන එකක් එහෙම එක පාරටම අවුල් වෙනවා මිනිහා ලඟ ඉද්දී ඒ මිනිහගේ ගැණි එක්ක සෙට්වෙන්න ගියාම. උඹ ශේප් එකේ කියපං" මේනකා එලෙස කීවේ ඔවදන්ක් ලෙසටය.

"ඉස්සර මට සමන්ත අයියගෙනුත් ඒක දැනිලා තියෙනවා..., උඹ ලඟ ඉන්න වෙලාවට වඩා, උඹ නැතිවෙලාවට කරන කියන දෙවල් දෙවිදියක් කියලා.. උඹ නැති වෙලාවට හෙන දහයා..."

"අපි උනත් එහෙමයිනේ බං.... හා... බොරුද..?"

"හම්.. ඇත්තක් නැතුවම නෙමෙයි"

"නෑ.. ඒක තමා ඇත්ත... මම දන්නවනේ ඉස්සර මම ලඟ නැති වෙලාවට උඹ දැමීම වැඩ කැලීටික" මේනකා යහනේ ඉඳ ගත්තාය.

"හරි, හරි.... උඹ දිණුම්" වත්සලත් යහනෙන් ඉඳ ගනිමින් බ්‍රෙසියරය ගැලවුවේ "බලපං බං මේකත් දැන් හිරයි" යැයි කියමිත්ය. එවිට මේනකා වත්සලාගේ දෙතන් නැගීම අසල සමේ ඇති රෙබා කිහිපයක් දුටුවාය.

"මේ... උඹේ ඔය තියෙන්නේ ස්ට්‍රෙච් මාක්ස් ද...?" මේනකා එය මෘදුව අල්ලා බැලුවාය.

"ඔවු බං....." වත්සලා එයට පිළිතුරු දුන්නේ දුක්මුසු මුහුණෙන්ය.

"අර ඩොක්ටර් දුන්න ලොෂන් එක ගැවට වඩා, උඹලගේ අම්මා දුන්න ඔයිල් එකෙන් මගේ සේරම මාක්ස් ටික ගියා. මේ බලපං බඩෙන් එක මාර්ක් එකක් වත් නෑ" වත්සලා තම පිරිපුන් කුස ඇයට පෑවාය.

"පහුගිය ටිකේ මම ගැවේ නෑනේ බං... ඔන්න ගෙදර ගිය දවස් ටිකේනම් වර්ජරට කියලා ගාගත්තා.." එලස කියමින් වත්සලා මේනකා අසලට ආවාය.

"උඹ පංචිතයා වගේ මටයි කීවුවේ..." වත්සලා නාඹිය අසල සිප ගන්නා විට මේනකා ඇයගේ හිස අත ගැව්වාය.

"ඔවු බං... අද ඉඳලා දිගටම ගාගන්න ඕන..., ස්ට්‍රෙච් මාක්ස් වලට වඩා බං, පොඩි මාසාජ් කරගත්තම මාර රිලැක්ස් එකක් දැනෙන්නේ. අමාරුව කොහෙන් යනවද දන්නේ නෑ"

"හැබැයි ඕකට එක්ස්පර්ට් නම් වර්ජර..." මේනකා සිනහුවෙන් පිළිතුරු දුන්නේ දෙතන බ්‍රෙසියරය මත නිසි ලෙස සකස ගනිමිත්ය.

"බලමු.. දෙන්නගෙන් කවුද හොඳ කියලා..., අද සමන්ත අයියට කියන්න ඕන

පොඩි මසාජ් එකක් දෙන්න කියලා" වත්සලා එලෙස කීවේ මේනකාව මදක් පසුකර යමිනි.

"ඔය නම් උඹට ඕන වෙලා තියෙන්නේ මසාජ් එකක්ම නෙමෙයි" මේනකා ඇය පසුපසින් කාඹරයෙන් එලියට ආවාය.

"වෙන්න පුළුවන්...., ඇයි උඹට අද ඊරිසියා හිතුවද.... ඕන්නම් උඹත් වරෙන්"

"වැඩේමයි ඊරිසියා කරන්න. කාලෙකට පස්සෙන් අපේ එකක් කැමති වෙයි මම නැතුව. අපි මොකටද කාටවත් කරදරයක් වෙන්නේ, ඔය කවුරුත් නොකියුවට" මේනකා එලස බොරු නෝක්කාඩුවක් පෑවාය.

"අද වත් එහෙම හිතුවම් හොඳයි, හැමදාම කරන්නේ රිංගන එකනේ..., අපිත් ටිකක් කැමතියි නිදහසේ" වත්සලා එලස සිනහාවෙන් කීවත් මේනකාට එම සිනහවේ හඬ මිසක් ඇගේ මුහුණ නොපෙනුණාය.

"වාටාස්..... පර බැල්ලි..., වජ්රටයි මටයි වඩා අඩියක් හරි තොපි දෙන්නා ඉස්සරහට ගියොත් මම අද දෙන්නවම මරනවා" මේනකා ඇගේ නිරුවත් විසල් නිතඹට පහරක් ගසා ඇඟිල්ල දික්කොට ඇයට කීවේ තරවටු සිනහාවකින්ය.

"ඒවා ඉතින් දැම්ම කියන්න බෑ... මටත් එහෙම ඉස්සරහට අඩියක් තියන්න හිතෙයිද කියලා, අනිත් අයට වගේ. එතකොට කරන්න දෙයක් නෑ. තමන්ගේ මිනිහා හාදාගන්න එක තමන්ගේ වැඩක්" වත්සලා එලස කීවේ පහර වැදුන නිතඹ සියුම්ව අතගා ගනිමින්, කේතලයට වතුර එකක් පුරවමිනි.

එයින් දෙදෙනාටම ඇති වූයේ සිනහවක්ය. එම සිනහවෙන් මුළුතැන් ගේ පමණක් නොව මුළු නිවසම දහවලේ පටං සිටි තනිකම බිඳ ගත්තේය.

"මේ.... උඹගෙන් සිරාවටම අහන්නේ.. සමන්තට ඕන වුනොත් උඹ දෙනවද...?" මේනකා කෑම මේසයේ පුටුවක් ඉදිරියට ඇද ඉඳ ගත්තාය.

"හම්.... ඔවු....., ඒත් එහෙම වෙනවනම් ඒ හතර දෙනාම දැණුවත්ව. මම ආසයි අපි හතර දෙනාම එකම දවසක ඒ වැට පනින්න" වත්සලා කේතලය ලිප තැබුවාය.

"ඒකට ගොඩක් කල් යයිද බං...." මේනකා එලස ඇසුවේ මේසය මත වූ අතට නිකට බර කරමිනි.

"උඹට ඕන නම්, ඒක වැඩි ඇතක නෑ"

"මම හිතන්නේ නෑ බං අපේ එකා ඒකට කැමති වෙයි කියලා..." මේනකා සුසුමක් හෙළවාය.

"හරි.... අද ඒක මම බලා ගන්නම්....." වත්සලා හිතට ආ සැලැස්ම ඇය හමුවේ දිග හැරීයාය.

මෙම සිවුකොණේ බැඳීම ඇරඹුමෙදීම, මේනකා හා වජීර අතරත්, වත්සලා හා සමන්ත අතරත් පූර්ණ සංසර්ගයකට යා නොහැකි තහංචි සීමාවන් පනවා ගන්නේ, සිවුදෙනාගෙම එකමතික කැමෙත්තෙන්ය. එහෙත් වැඩි කළක් නොගොස් අනෙක් තිදෙනාට එම තහංචිය බිඳ දමනට අවැසි වුවත්, සමන්ත සෑම විටම එය ආරක්ශා කර ගැනීමේ සටනක තනිව යෙදුනේය. ඔහු එයට බොහෝ හේතු කාරණා දැක්වුවත්, සැබවින් ඒ ඇයි දැයි වටහා ගත්තේ වත්සලා පමණක්ය.

සිවුකොණේ මෙම බැඳීමට මුල්ම අධිකාරය වැටෙන්නේ, සමන්තගේ විවෘත බාවය හා ඔහු ලිංගිකත්වය කෙරෙහි දක්වන නිදහස් චින්තනය නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඔහුගෙන් උගත්, එලෙස හිතන්නට හුරු වූ, අනෙක් තිදෙනා, ඔහුටත් වඩා පිවර කිහිපයක් ඉදිරියට තබන්නට වැඩි කාලයක් නොගත්තේය. එහි පෙරමුණ ගත්තේ වත්සලාය. ඒ වත්සලා තම ලිංගික දිවියේ එතුවක් වූ සමාජීය හා සංකෘතික බැඳීම් සැමටම ඉහළින් හා සැමට කළියෙන් බිඳ ගනිමින්ය.

එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස පෙර සිවුදෙනා අතරේ වූ බොහෝ තින්දූ තිරණ හා නැවුම් මානයන් බිහි වූයේ සමන්ත හා මේනකාගෙන් උවත්, එය ඉබේම වත්සලා අතින් ඉටුවන්නට වැඩි දවසක් නොගියාය. ඒ මේනකාව මෙන්ම සමන්තවත් අහිබවා, සිවුකොණේ සබැඳියාවේ මුල් තැන ඉබේම වත්සලාට හිමිවෙමින්ය.

දීර්ඝ කාලීන මෙම සබැඳියාව තුළ ඔවුනොවුන් අතරත් ඉඳ හිට, පුංචි, පුංචි හිත් නොහොඳකම් ඇති නොවුනාම නොවේය. ඒ මිනිස් ස්භාවය ය. එහෙත් වත්සලා ඒ සෑම යහපත් ලෙස විසඳා ගත්තේ, එකින් එකා කෙරෙහි මනා අධ්‍යනයකින්ය. එහි ප්‍රථිපලක් ලෙස වත්සලා එකින් එකාගේ වූ දුර්වල තාවයන්ත්, හා සැබෑ ආශාවන් මනාකොට හඳුනා ගත්තාය. එබැවින් සමන්තගේ එම සීමාව පැන ගන්නට ඇති බිය, අකමැත්ත කුමක් දැයි වත්සලාට රහසක් නොවුනාය.

තම බිරිඳ වජීරගෙන් පූර්ණ ලිංගික තෘප්තියක් ලබනවාට සැබවින්ම වජීරගේ

යටි හිත අකමැති වූනේය. ඒ මේනකාගේ හිතේ තමා පරයා වජිර ඉස්මතු වේයැයි බියෙන්ය. ඒ පූර්ණ පොදු පුරුෂ ස්භාවය ඔහුගෙන් තවම නොගිලිහුන බැවින්ය. ඔහු එය සහව ගනිමින් වෙනත් තර්ක විතර්ක ගෙන හැර පෑවේය. නමුත් ඔහු එම මිහිර වත්සලාගෙන් පැතු වේය.

වත්සලා ඔහුගේ ඒ සැබෑ හිත අඳුනගෙන සිටියාය. එබැවින් වත්සලා සමන්තව එතනින් ඉවතට ගන්නට සිතුවේ කුට උපායකින්ය. නමුත් සමන්ත වැනි පරිනතයෙකු හමුවේ තම උපක්‍රමය සාර්ථක වේයැයි ඇයට දැඩි විශ්වාසයක් ද නොතිබුනේය.

වත්සලාගේ දුරකථන ඇමතුමෙන් වෙනදාටත් කළියෙන් එදින සමන්ත නිවසට ආවේ දහසකුත් බලාපොරොත්තු ඇතිවය. ඒ බොහෝ කළකට පසුව වත්සලාගෙන් ලැබෙන මිහිරට උත්කුසුවය. ඔහු ඒ ගැන මේනකාටත් වත්සලාටත් පෙන්වා නොසිටීමට උත්සහා කළත්, ඒ වග ඔවුන් දෙදෙනාට රහසක් නොවූනේය.

සමන්ත පුදුම වී සිටියේ වත්සලාගේ එම වෙනස් වීම ගැනය. ඔහු ප්‍රථම එය විමසීම් කළේ මේනකාගෙන්ය. මේනකා එය සමන්තට පහද දුන්නේ "ඒකීට ඔය හිතලා තියෙන්නේ කාලෙකින්නේ..., ඒ නිසා මම ඉන්න තැන එපා... ඔයාලා උඩට යන්න. සමහර විට අළුත් දෙවලුන් ඔයාට ලැබෙන්න බැරි කමක් නෑ" යැයි කියාය. ඒ ඔවුන් දෙදෙනාට වැඩි නිදහසක් දෙන්නට සිතා නොව සැලැස්මේ අංගයක් නිසාවෙන්ය.

"මේ.. උඹලා දෙන්නා දැම්ම උඩට යනවද, නැත්තම් කාලම යනවද..?" මේනකා එසේ ඇසුවේ කාශීලයෙන් ගෙනා ලිපි ගොනුවක් විවර කරමින්ය.

"මටනම් දැම්ම බඩගින්නක් නෑ බං... වොග් එකක් දා ගන්නත් ඕන..". බ්‍රෙසියරයෙන් හා පෑන්ටියෙන් පමණක් සැරසී සිටි වත්සලා ඔවුනගේ කාඞරයේ වූ පෙර තමා හා මේනකා ගලවා දැමූ ඇඳුම් එකතු කොට රෙදිසෝදන යන්ත්‍රය අසලින් තැබුවාය.

"මටත්...." සමන්තත් එයට පිලිතුරු දුන්නේය.

"ඔවු ඉතින් මේයාට නම් අද ඇත්තේ වෙන ගින්නක්..." මේනකා ඇඳ විට්ටමට කොට්ටය තබා ගත්තාය.

"නෑ කියන්නත් බෑ.... ආඟ්ටිට ලෝන්ග් ටයිම් නේ...." සමන්ත එලෙස කීවේ තුවාය අතට ගත් වත්සලාගේ නිතඞට සියුම් පහරක් ගසමින්ය.

"එනවකෝ අද...! මට ඇරියසුත් තියනවා මෙයාගෙන් අල්ල ගන්න.."
වත්සලත් එලෙස කීවේ ලිහිල් කෙටි කලිසම මතින් සමන්තගේ ලිඟුවට සියුම්
පහරක් ගසමිණිය. එවිට ඔහුගේ ලිඟුව මද පමණ අවදිව වග ඇයට ඇඟුණේය.

"ඇයි....., මටත් තියනවා මාස තුන හතරකම එරියස්, මෙයාගෙන් කවර්
කරගන්න...." සමන්තත් එලෙස කීවේ වත්සලාගේ යෝනිය පෑන්ටිය පිටින්
අල්ල මිණිය.

"මේ... මේනු..., මෙන්න මුට කවදාවත් නැතුව දැම්ම නැගිටලා" වත්සලා
එලෙස කීවේ දුහුල් කෙටි කලිසම මතින් සමන්තගේ ලිඟුව අල්ල ගනිමිණිය.

"නැතුව.... කාලෙකින්නේ..." එවිට සමන්ත වත්සලාව වැලඳ ගත්තේ ඇගේ
ගනේ දහඩිය සුවද ගෙල අසලින් විද ගනිමිණිය.

"ඉන්න... මම ටක් ගාලා වොග් එකක් දාගෙන එන්නම්..." වත්සලා එලෙස
කීවේ සැබවින්ම කලකින් දැණුන සමන්තගේ උණුහුම අත් හැරිය නොහැකි
ලෝබ කමෙන්ය. එහෙත් සමන්ත ඊට ඉඩක් නොදුන්නේය.

"උඩ නෙමෙයි අද දෙන්නා මෙනනම අල්ලයි වගෙ....." මේනකා එලෙස කීවේ
තම හිමියා හා වත්සලා දෙස සතුටෙන් බලමිණිය.

"මේ අපේ පුරුදු තැන.., උඹට ඔලිස් වැඩ කරන්න ඕන නම් වෙන තැනකට
පලය...., මේක ඔලිස් රූම් එකක් නෙමෙයි නේ. නේද සමන්ත අයියේ...?"
වත්සලා ඊට පිලිතුරු දුන්නේ සමන්තගේ තුරුලෙන් නැවත මිදෙමිණිය.

වත්සලා ඉහළ මහලේ නාන කාඹරයට වැදී ඇඟ පත සෝද ගත්තේ වෙනදාට
වඩා ඉක්මණින්ය. එහෙත් ඇය පිරිසුදු විය යුතු බොහො තැන් නිසි පරිදි පිරිසුදු කර
ගන්නට අමතක නොකළාය. එහෙත් ඇයව තවත් ඉක්මණේ කර වූයේ කාඹරය තුල වූ
දුරකථනය නාද වීමයි.

ගැබ්බර නිසාවෙන් සුපුරුදු ලෙස මේනකාට ඇවැසි දෑ යහන අසලට ගෙනවිත්
තැබූ සමන්ත, ඇය අසලින්ම ඉඳ ගත්තේය. ඒ එක් වරම කාඹරයෙන් පිටව යා
නොහැකි කමෙන්ය. එහෙත් ඔහුගේ උවමනාව මේනකාට හැඳින ගැණීමට
අපහසුවක් නොවූනාය.

"මොකටද මෙනන බොරුවට කැරකෙන්නේ..." මේනකා සිනහවෙන් ඇසුවාය.

"තාම වොෂ් දානවා ඇති..." සමන්ත පිළිතුරු දුන්නේය.

"ඔවු, ඔවු, අදට වෙනදටත් වැඩියෙන්..."

මේනකා තම යහන පසෙක වූ වත්සලාම පෙර ගෙනවිත් දුන් බෙහෙත් අවුෂද්‍ර අඩංගු තලතෙල් බොතලය සමන්ත අතට දුන්නාය. සමන්ත එය අතට ගත්තේ කාඞරයේ පසෙක වූ අඩක් හිස් වූ තම මත් පැන් බොතලය ද අනෙක් අතට ගනිමින්ය.

"මේ....., ඒකීට බොන්න දීලනම් අහුවෙන්න එපා..." මේනකා සමන්තට තදින් ඔවදනක් දුන්නේ දෙදෙනා ගැනම වූ සැකයෙන්ය.

"ඔයාට පිස්සුද..?"

"අනික ටිකක් පරිස්සමින්, වදදෙන්න එපා.... දන්නවනේ ඒකී දැන් ඉන්න තත්වේ" මේනකා තවත් ඉභියක් ද දුන්නාය. ඒ වත්සලාගේ වැඩි පරිස්සමටය.

සමන්ත ඉහළ මහලට යන විට වත්සලා ද නාන කාඞරයෙන් ඉවතට ආවේ දෙනන මතට තුවාය ඇදගෙනය. එහෙත් සමන්තව දුටු විට වත්සලාට ඇති වූයේ සිනහාවක්ය. ඒ ඔහු බොතල් දෙකක් අතතිව ඉන්නා අපුරුවෙන්ය.

"ඔය බෙහෙත් බෝතල් දෙක දෙක මාරු වෙන එකක් නෑනේ..." වත්සලා එසේ කියමින්, අල්මාරිය ඇර පැරණි පොරවනයක් යහනමත එලුවේ සිනහාවෙන්ය.

"කොහොමත් මේ දෙක මාරු වෙන්නේ නෑ.." සමන්ත තෙල් බෝතලය යහන අසල තබා, මත්පැන් බෝතලය මේසය මතින් තැබුවේ විදුරුවට මදක් වක්කරමින්ය.

"අයියේ... වුට්ටක් දෙන්නකෝ සුවද බලන්න..." එම විදුරුව බුබුළු නගමින් පිරෙන විට වත්සලාට පෙරෙන කමක් දැණුනාය.

"මේ.... මටත් බැනුම් අහන වැඩ කරන්න නම් එපා.." සමන්ත විදුරුව ඇය අතට නොදී, ඇගේ නාසයට ලං කලේය.

"කෙලත් ගිලෙනවා අයියේ... දැන් මාස හත අටකටත් වැඩියි මම හිතන්නේ නවත්තලා" වත්සලා එසේ කියමින් වත දවටාගෙන සිටින තුවාය ගලවා නිරුවත් වූනේය.

ඇගේ නිරුවත දෙස සමන්ත බලා සිටියේ ඇසි පිය නොහෙලාය. ඇගේ නිරුවත ඔහුට අරුමයක් නොවුනත් මෙවලේ සමන්තට ඇගේ පෙණුම නැවුම් බවක් එක්

කළේය. ඒ තුන් මස් සපිරුන කුස ඇයට කාමුක බවක් එක් කර ඇති වග සැක හැර ගනිමින්ය.

"මේ.. බංඩි ගෙඩියෙන් වත්සු ඔයා තවත් වල් වෙලා..." සමන්ත ඇයව බදා ගත්තේය.

"ඇයි.. අයියා ඒකට ආස නැද්ද..." වත්සලත් ඔහුගෙන් මුවෙන් නික්මෙන ඒ මත් පැන් සුවඳ විඳිමින් ඔහුට තුරුළු වූවාය.

"ආසයි ගොඩක්... ඊටත් වැඩිය ආසයි මගේ ඉස්සර හිටිය වත්සුව ආපහු දකින්න ලැබිවිව එකට" සමන්ත ඇගේ නිතඹේ සිට ඉහලට දැන ගෙන ආවේ මාදුව කොඳු ඇට පෙල කිහි කවමින්ය.

"සොරි අයියේ, අර දවස් වල මගෙන් උනේ වරදක්" වත්සලා කෝල ලෙසින් ඔහුට තවත් තුරුළු වූයේ උරහිස මතට හිස තබමින්ය.

"පිස්සි...., එහෙම දෙයක් නෑ.... ඔයා හිතුවද මට ඒ මානසිකත්වය තේරුම් ගන්න බෑ කියලා" සමන්ත ඇගේ නිකටින් අල්ලා හිස එසවූවේය.

"ආයෙනම් එහෙම වෙන එකක් නෑ... මට මේයා නැතුවම බැරිවෙයි" වත්සලා හෙමිහිට අත පහළට දමා ඔහුගේ ලිඟුව අල්ල ගත්තේ කෙටි සැහැල්ලු කළිසමට පිටින්ය.

"මේයා විතරද....?" සමන්ත හෙමිහිට දෙනොල, ඇයගේ දෙනොලට කිට්ටු කළේය.

"නෑ..., දෙන්නම" එහෙත් වත්සලා තම මුව මත දැන තබා, සමන්තගේ සිප ගැන්ම වලක ගත්තේ කෝල ලෙසින්ය.

දෙතුන් මොහොතක ලෙංගතු වැලඳ ගැන්මකින් හා උණුහුම් සමාලොචනයකින් පසුව, වත්සලා යහනේ මුනින් අතට දිගා වූයේ කුසට බරක් නොදැන ලෙසටය. ඒ දෙතුන් විටක් නද දුන් දුරකථනයක් අතට ගෙනය.

"වජිර...., තුණ් පාරක්ම කෝල් කරලා..."

"අරන් බලන්න..." සමන්ත තවත් මත් පැන් උගුරක් අඟවර කොට යහනේ පසෙක ඉඳ ගත්තේ තෙල් බෝතලයක් අතට ගෙනය.

වත්සලාට දුරකථනයෙන් වජිරව අමතන්නට ඉඩ සලසා, සමන්ත ඇගේ

කණේරුව දිග තෙල් බිඳු වැක්කෙරුවේය. ඒ ඇගේ ගතම තරමකට හිරිවට්ටාය.

"හලෝ.. මම ඒ වෙලාවේ බාත් රුමි එකේ හිටියේ.... ඔයා කොහෙද.."

"ගෙදර... දැන් ආවා විතරයි. ඔයා කෑවද...?" වජිර පිළිතුරු දුන්නේය.

"තාම බඩගින්නක් නෑ.... ඊට ඉස්සෙල්ලා කාලෙකට පස්සේ පොඩි වැඩක් වත්සලා එසේ කීවේ සමන්තට ඇහක් ඉහිමාරාය.

"ඒ මොකද්ද...."

"ඔයාට ඊරිසියා හිතෙයි...."

"කියන්නකෝ..."

"සමන්ත අයියට කියලා පොඩි මසාජ් එකක් දා ගන්නවා..." ඇය එලස කීවේ සමන්තගේ දැන පිට පුරාවට තෙල් තවරන මිහිර විදිමිත්ය.

බොහෝ කලකට පෙර වත්සලා හා සමන්ත මිහිරක් ලබන වග දැණුන විට හිතට වද දුන් ගුප්තඝා ජනක සිතුවිල්ල, දැන් වජිරගේ හිතෙන් පහව ගොස් තිබුණේය. ඔහුට දැන් එසේ හිතෙන විටත් ගෙන එන්නේ මිහිරක්ය. එම නිසාවෙන් ලංකට්ටුවට හිර වුන ඔහුගේ ලිඟුව නොදැනීම දහ දැමුවේ, සමන්ත වත්සලාව සම්භාහනය කරන අයුරු මැවී පෙනෙමිත්ය.

"මසාජ් එකක් විතරද..." එම උණුහුමෙන් අවදි වූ වජිරටගේ හිතට පහළ වූයේ වෙනයම් අදහසක්ය.

"තාම පටං ගත්තා විතරයි.... වැඩ හොදද බලා සලකන්නත් වෙයි නේද...?" ඒ තම කොඳු ඇට පෙළ දිග සමන්තගේ ඇහිලි තුඩු කරනා දැඟලිල්ල වත්සලා ගත අඹරවමින් ඉවසා ගනිමිත්ය.

"නැතුව..., නැතුව..., වැඩක් ගත්තම සලකන්න එපැයි" වජිර කලිසම ගලවා දමා ලංකට්ටුව පහත් කොට ලිඟුව එලියට ගත්තේය.

"ආහ්.... හම්..., ඔවු... මේ.. මේ..., කාලෙකින්නේ..." ඇය පිළිතුරු දෙන විටම සමන්ත ඇගේ උරහිස දෙපසින් අල්ලා මදක් තදින් පහතට දැන ගෙන ආවේය. එම මිහිර ඇයට ගෙන දුන්නේ වජිර හා කතාව මැද සිහින් කෙදිරියක්ය.

"ඔයාට කෙදිරිත් ගැවෙනවා..., සමන්ත මොකක්ද ඇඳලා ඉන්නේ...." වජීර ලිඟුවේ පෙර සම පහත් කළේය. ඒ ඇය විඳ ගන්නා මිහිරි ඔහුට ඉසසුම් නොදුන් නිසාවෙන්ය.

"සුපුරුදු එයාගේ ගල් ශෝච එක... ඇයි" වත්සලාට ඔහුගේ ඒ කතාවේ අමුත්තක් දැණුණාය.

"එහෙනම් උගේ වන්ඩියා ඇත්තේ නැගිටලා....." වජීර තම ලිඟු හිස මිරික ගත්තේ සමන්තගේ ලිඟුව තම බිරිඳගේ නිතඹේ දැවටෙන අපුරුව සිහියට ගෙනය.

"ඉන්න බලන්න..." වත්සලා සමන්තගේ ලිඟුව දෙස බැලුවේ සිනහාවෙන්ය.

සමන්තගේ ලිඟුව ඒ වන විටත් සිටියේ ඔහු ඇඳ සිටි කෙටි කළිසමේ දෙපා අසලින් එලියට හිස යොමමින්නේය. එය වත්සලාට ගෙන දුන්නේ මිහිරිත් සේම සියුම් සිනහාවක්ය.

"නැගිටලා....., නැගිටලා..... කළිසමේ කකුලක් අස්සෙන් ඔළුවත් එලියට දාලා..."

"පවුනේ... එහෙනම් ඉතින් එලියට ගන්න වෙයි නේද..?" වජීර වේගයෙන් අත් ගැසුවේ, වත්සලා සමන්තගේ කෙටි කළිසම පහත් කොට, ඒ ලිඟුව ඉවතට ගන්නා අපුරුව දෑස අඬවත් කොට හිතේ මවා ගනිමින්නේය.

"ඔවු නේද...? ඒත් මෙහෙම බෑ නේ ෆෝන් එකත් අල්ලන්. මම ඔයාට පස්සේ ගන්නද..?" වත්සලාටත් එලෙස සිතූණාය.

"ඇයි මෙහෙම ෆෝන් එකේ ඉද්දීම බැරිද..?" ඒ තම බිරිඳ වෙත පුරුෂයෙකුගෙන් ලබන මිහිරිට වජීරගේ හිත ලොල්වය.

"මේ, මේ... පොඩ්ඩක් ඉන්නවා... ඔයා ඔහේ ඉඳන් ඔය මොනවද කරන්නේ?. ඇත්ත කියනවා..?" වත්සලාට ඔහු කරන දේ වැටහුණාය.

"මේ..., මේ...." වජීර ගොත ගැසුවේය.

"අර වැඩේ නේද....?" වත්සලාගේ ගතම උණුහුම්ව ගියේ නොසිතුව ලෙසය.

"හම්..."

සුළු මොහොතක් දෙපසේ දුරකථන දෙකෙන් නැගුණේ සිනහවත්ය. ඒ වත්සලාගේ දැස් අගටත් කඳුලක් එක් කරමින්ය. එහෙත් එයට මේ වෙලාව නුසුදුසු බව ඇයට හැඟුණේ සමන්තගේ නිහඬ බව නිසාවෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් "මේ.... ඔයා මේනකාට කෝල් එකක් දෙන්න, එයා පල්ලෙහා තනියම... මම ෆෝන් එකේ හිටියොත් මේයාට පවුනේ" වත්සලා එය වර්ජ්ට පහද දුන්නේ හිත නොරිදෙන ලෙසටය.

"වර්ජර මොකද කියන්නේ..." සමන්තත් සිනහවෙන් ඇසුවේ ඇගේ විසල් නිතඹ වෙත තෙල් බිඳු කිහිපයක් දමමින්ය.

"අයියා මාව මසාප් කරනවා කිවුවම, මිනිහා ඇවිස්සිලා, හස්ත කර්මාන්තයේ..." වත්සලා සිනහවෙන් පිළිතුරු දුන්නත්, සමන්තගේ දැන තට්ටම් යුගලය මාදුව මිරිකන විට දැණෙනා මිහිර ඉවසා සිටියේ අපහසුවෙන්ය.

"ඔයා දවස් දෙක තුණක්ම ගෙදර හිටියනේ, දැන් පාළු ඇති මිනිහට" සමන්ත ඇගේ ඉහ අසල සිට දැන කළවා දක්වා ගෙන ආවේය.

"ඔවු..., ඔවු.. ඒක තමා ඔය. ඇයි හිටිය දවස් ටිකක්ම නිකන් හිටියා කියලැයි...." සමන්තගේ දැන තට්ටම් දෙපළු අස්සෙන් රිංගා ගුද සිදුර ස්පර්ශ්‍ය කරන විට වත්සලා ගැස්සී ගියාය.

"එහෙනම් ඉතින් මේකත් දෙන්න ඇති..." සමන්ත ඇගේ ගුද සිදුර ඇඟිලි තුඩින් මදක් ඇතුලට තෙරපුවේය.

"හම්... මිණිහට ඔක ඔනමයි" සියුම් ලෙස සමන්තගේ ඇඟිලි තුඩ ගුද සිදුර මත කරනා දැහලිල්ල වත්සලා විඳ ගත්තාය.

"කවුද ආස නැත්තේ, ඒත් අපිට කොහෙද එහෙම වාන්ස් එකක්..." සමන්ත ඇඟිලි තුඩ පෙරට වඩා තදින් ඇගේ ගුද සිදුරට තෙරපුවේය. ඒ ඇය වර්ජ්ට නිතඹ පා සිටින අයිරු සිහියට නන්වාගෙනය.

සමන්ත මදකට සම්භාහනය නවතා, ගැබුරු හුස්මක් හෙලමින් යහනෙන් බැස්සේ තම මත්පැන් වීදුරුව වෙතය. එහෙත් ඔහුගේ මුහුණේ මෙවලේ මතු වූ කනස්සල්ල වත්සලාට නොපෙනුනාම නොවේය. "අයියේ... ටිකක් ඉවසපං..., ඒ සේරම වැඩි දුරක නෑ" වත්සලා එලෙස තම හිතටම කොඳුර ගනිමින් මේනකාගේ අංකය දුරකතනයේ ඉහලින්ම තබා ගත්තේ ඇවසි විට ඇමතිමේ පහසුව තකාය.

"මට තේරෙනවා අයිගේ ඔයාට ඒක ඕන කියලා, හැබයි එක කවදාවත් මෙනුගෙන් ඔයාට ලැබෙන්නේ නෑ කියලත් මම දන්නවා. අයිගේ... මට ඒ සතුව ඔයාට දෙන්න බැරි කමක් නෑ. ඒත් අයිගේ අපි එකතුවෙලා හදා ගත්ත සීමාවක් තියනවා. මට ඒක කඩ කරන්න බෑ. එහෙම නැතුව මම අකමැතිව නොමෙයි. ඇත්තටම මට දුකයි ඔයා ගැන අයිගේ...." වත්සලා එලෙස කීවේ ඔහුගේ හිත හදන්නටම නොවේය.

"මම දන්නවා වත්සු.... මට කවදාවත් ඒ එක්ස්ප්‍රියන්ස් එක ගන්න බැරි වෙයි" සමන්ත පුරවාගත් ඒ මත් පැන් විදුරුව එක උගුරට හිස් කළේය.

"ඇත්ත කියන්න..., අයිගේ මගෙන් ඒ දේ ඕනමද....?" වත්සලා ඒ තීරණාත්මක පැණය කාමුක ලෙස අසමින් උඩුබෙලි ඇතට හැරුණාය. ඒ සමන්තගේ නෙත් දෙස එක එල්ලේ බලමින්ය.

"හම්... ඇත්තටම..., මම හැමදාම හිතනවා මෙනුගෙන් බැරි වුනත් ඔයාගෙන් පුළුවෙන් වෙයි කියලා. ඒ වගේම ඔයා ගෙදර ගිය දාට මම හිතෙන් මවා ගන්නවා වර් ඔයාට ඒ කරන විදිය" සමන්තට ඇගේ නෙත් දෙස වැඩි වෙලාවක් බලාසිටිය නොහැකි වුණේය.

"ඇයි... කවදා හරි අයිගේ මගෙන් ඒකට වාන්ස් එකක් ලැබුනොත්, මට ඒ දේ කොහොමද කරන්නේ කියලා අයිගා හිතේ මවා ගත්තේ නැද්ද...?" වත්සලා ඔහුව තවත් ඇවිස්සුවේය.

"අනන්තවත් හිතනවා....., මේ දැණුත්" සමන්ත තම ලිඟුව හිමිහිට අත ගා ගත්තේ ඒ මිහිර සොයමින්ය.

"මොකද්ද.....?" ඇය එසේ ඇසුවේ කුමකට දැයි සමන්තට රහසක් නොවුණේ, ඒ ඇය මෙවැනි වෙලාවට අසැබි වදන් තුලින් විදිනා මිහිර දන්නා නිසාවෙන්ය.

"මේ.... මේ..., ඔයාට පුකේ අරින්න..." සමන්ත එයට පිළිතුරු දුන්නේ සිනහාවෙන් උවත් එම සිතුවිල්ල ඔහුගේ ලිඟුවට සිනහවක් එක් නොකලේය. ඒ කොට කළිසම තුල දඟලමින්ය.

"මාත් ආසයි... කවදාක හරි අයිගේ මේ දහයගෙන් ඒක විදගන්න" සමන්ත යහන අසලට ආ විට වත්සලා ඔහුගේ ලිඟුව අල්ල ගත්තේ කළිසමේ කකුල් අතරින් අතක් ඉහළට දමමින්ය.

"මොකක්ද..?" ඇගේ අත්ලේ උණුහුම දැණුන සමන්තගේ ලිහුව මෙන්ම හිතද හිරිවැටී ගියේය.

"අයියට කියලා ඇර ගන්න...." වත්සලා සිහින් කෙඳුරුමෙන්, ඔහුගේ ලිහුව කොට කළිසම ඇතුලතම පෙරසම ගැසුවේය.

ඇගේ එම පිළිතුරත්, ලිහුවට දැණුන ඇගේ අත්ලේ උණුහුමත් ඉවසුම් නොදුන් සමන්ත ඇගේ ලැමද කරා මුව පහත් කළේය. එහෙත් වත්සලා දෙනන දැනින් වසා ගත්තේ හිසෙන් එපා යැයි අඟවමිණිය.

"ඇයි...."

"දැම්ම එපා... මට ඕන අයියගෙන් හොඳ මසාප් එකක්..." ඇය නැවත වසා සිටි දෙනන විවර කොට, මුණින් අතට හැරුණේ ඔහුගේ කළිසම දණහිස් දක්වා පහතට කොටය.

"දෙකම එකට එපාද...?" ඔහු දණහිස් අසල නැවතුන කළිසම දෙපා වලින් පන්නා දැමුවේය.

"ආසයි.... ඒත් අයියගෙන් හුග දවසකින් නිසා මට ඉවසන්න බැරිවෙයි.... එතකොට මාසාප් එක අමතක වෙයි" වත්සලා සත්‍යම කීවාය.

වත්සලාගේ නිතඹ මතට මදක් වැඩිපුර තෙල් බිඳු දැමූ සමන්ත, විටෙක මෘදුවටත්, තවත් විටෙක රළුවටත් ඇගේ නිතඹ සම්භාහනය කළේය. එවිට තෙල් තැවරුන ඇගේ නිතඹ විදුලිපහන් එලියෙන් තවත් ඔපවත්ව, විසල්ව සමන්තට පෙනුණේ හිතත් හොඳ හැටි ගිණියම් වෙමිණිය. "කවදා හරි මම මේකීට පුකේ අරිනවමයි...." සමන්ත එලෙස හිතේ සපත කොට ගත්තේ, මෙතුවක් වූ මෘදු සම්භාහනය මදක් රළුව ඇගේ නිතඹට ලබා දෙමින්, දහස් වරක් හිතෙන් ඇගේ ගුදයට තම ලිහුව ඇතුල් කරමිණිය.

සමන්ත සිටින්නේ හිත ගිණියම්ව වග වත්සලාට සැකයක් නොවුණාය. එබැවින් වත්සලා වර්ජිත හා තම ගුද ඇසුර වර්ණා කරමින් සමන්තව තවත් අවුස්සන්න හිතුවේ තම ඉදිරි සැලැම්ම උදෙසාය.

"අයියේ... වර්ජිතගේ එක ඇතුලට බහිද්දී එකේ ඔපව තවත් ලොකු වෙනවද කොහොද..., අම්මේ.... බහිද්දී හිරම හිරයි. එයා කියන්නේ නංගියාගේ මුල් දවස්වල වගේ කියලා. ඊයේ පෙරෙදා නම් හිතුවේ ඉරෙන්නත් ඇති කියලා ඇයි

ගොඩ දවසකින්නේ" වත්සලා නිතලේ දෙපළ ඇත් කොට ගුද සිදුර මනාව මතුකලේ සමන්තට මැනවින් පෙනෙන ලෙසටය.

"හම්.... රතු වෙලා. මේ පොඩි හිලේ වර්ගේ එක කොහොම බහිනවද මංදා..." සමන්තගේ හිත මෙන්ම ගතත් ඉන් හිරිවැටී ගියේය. ඒ වර්ගේ ලිඟුව ඇගේ ගුද සිදුරේ සැඟවෙන විට, වත්සලාගේ මුඛෙන් නැගෙනා කෙදිරියෙන් තම දෙසවන් පුරවා ගනිමින්ය.

"මොන පොඩි හිලෙද....?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ මෙතුවක් පලේ කරන් සිටි නිතලේ දෙපළ ලිහිල් කරමින්ය.

"ඔයාගේ මේ පුකේ හිලේ" එහෙත් වැසී ගිය එම ගුද සිදුර සමන්ත නැවත මතු කොට ගත්තේය.

"මොකද්ද එකේ බහින්නේ අයිගේ....?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ රාගාන්විත කෙදිරියෙන්ය.

"වර්ගේ පයිගේ..." හිත උමතුකොට ගත් සමන්ත එලෙස කීවේ ගුද හිළ දෙපළවෙන අයිරු හිතෙන් මවා ගනිමින්ය.

වත්සලා සිතුව ලෙසම සමන්ත මෙතුවක් හිතේ වූ තම සංවර කම බිඳ ගත්තේය. ඒ වත්සලාගේ කාමුක, අසැබි වදන් තුලින් හෙලිවන, මෙතුවක් තමා නොවිඳී, එහෙත් වර්ගේ සිත්සේ මැගෙන් විඳින ගුද ඇසුරේ මිහිර, සමන්ත සමන්ත නොහික්මුණ ලෙස තම ඇහිලි තුඩට මුදා හරිමින්ය.

දැණෙනා එම රළ මිහිරෙන් වත්සලාත් "අයිගේ පාරක් දෙකක් ගන්න...." යැයි කෙඳුරුවේ, සම්භාහනය අමතක කොට, කාමුක සැපතේ මිහිර පතමින්ය. එයින් තම හිතත් අවුස්සා ගත් සමන්ත "වටාස්... පටාස්" ගා ඇගේ තට්ටම් දෙකට මාදු අත් පහරවල් දෙක තුනක් හැසුවේ, යන්තමින් ඇගේ නිතලේ රත්පැහැ තම ඇහිලි මතු වෙන්නටය.

"තව ටිකක් හයිගේ...." වත්සලාත් එම හඬට හා දැණුන සියුම් රිදුමට අශාවෙන් කෙඳුරුවාය.

"විටිස්... වටා...ස්..." මෙවර සමන්ත තරමක වෙරක් අතට ගත්තේය.

"ආහ්.... අයිගේ.... දැන්නම් ඉන්න බැ..., ඇහිලකුත් දාන්න..." වත්සලා ලද එම පහරවල් දෙක තුනෙන් උමතුව ගියාය. එහෙත් ප්‍රථම වරට "දැන්නම් ඉන්න

බැ..., ඇඟිලකුත් දාන්න " යැයි කොඳුරමින් ඊට ඉඩක් දුන්නේ ඉදිරි සැලසුම උදෙසාය.

"ඇත්තටමද....?" සමන්තට එය හිතා ගැන්මට නොහැකිව ගියේය.

"හම්.... ඔහු අයිගේ..." වත්සලා එලෙස කෙදිරි නැගුවේ ඔහුගේ හිතට බලාපොරොත්තුවක් එක් කරමින්ය.

සමන්ත තම තෙල් තැවරුන මැද ගිල්ල ඇගේ රත්පැහැති ගුද සිදුරට තබා තද කළේ එක් අතකින් තට්ටම් දෙපළ ඇත් කොට, මනාව ගුද සිදුර මතු කොට ගනිමින්ය. ඔහුට ගුද සිදුර වට රත්පැහැ වක්‍රය පළල් වී ඇඟිලි තුඩ රිංගන අපුරුව ඉවසුම් නොදුන්නේය. එබැවින් ඔහු ඇඟිලි තුඩ දෙතුන් විටක් උස් පහත් කළේ දිවියේ ප්‍රථම වරට ගුද සිදුරක ඇතුළත ඇඟිලි තුඩින් නොහික්මුණ ලෙස විද ගනිමින්ය.

සමන්ත වත්සලාගෙන් කොතරම් සතුටුව ඇතත්, ඇය ඔහුට මෙලස ලිහිලක් දුන්නේ ප්‍රථම වතාවටය. ඒ ඔහුගේන් මිහිරක් පතාම නොවේය. එහෙත් සමන්ත ලද මෙම අවස්තාවෙන් උපරිම ඵල නෙලා ගත්තේ, නොහික්මුණ හිත පසෙකලා ගුදය ඇතුළත මස් ගොඹ, විටෙක මෘදුවත්, තවත් විටෙක රළුවත් ස්පර්ශය කරමින් පරික්ෂාකාරීව අත්විඳිමින්ය.

"ආහ්..... අයිගේ..." එහෙම දිගටම කරන්න... කෙළ ටිකකුත් දාන්න..." වත්සලා ඔහුගේ පහසුවට තම තට්ටම් දෙක දැතින් පළල් කොට ගත්තාය.

ඇගේ ගුද සිදුරට බෙට පිඩක් දැමූ සමන්ත නැවත ඇඟිලි තුඩ ගුද සිදුර තුළට ඇතුල් කළේය. ඒ ඇගේ ගුදය මත, තම ඇඟිලි තුඩ උස් පහත් වෙන අපුරුව සිත් සේ විඳිමින්ය. එහෙත් වත්සලාට සමන්තගේ ඇඟිලි තුඩ වේගයක් ඇවැසි වූයේ සැලසුම උදෙසා නොව, ලැබෙනා එම මිහිරෙන් ගතත් සලිතව යන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"ආ...ග් අයි..ගේ.... ටිකක් හයිගෙන්, හයිගෙන් ගහන්න..." වත්සලා මෙතුවක් පළල් කොට අල්ලාගෙන සිටි තට්ටම් දෙක අත හැර, යහනේ රෙද්ද ගුලිකොට අල්ල ගත්තේ, ඔහුගේ වෙගවත් ඇඟිලි පහසේ මිහිර ඉවසා ගත් නොහැකි කමෙන්ය.

සමන්තගේ හිත මෙන්ම ගත ද සලිතව ගියේ වත්සලාගේ කෙදුරුමේ උණුහුමෙන්ම පමණක් නොව, ගුදයක මිහිර අත් විඳින ප්‍රථම වතාව මෙය නිසාවෙන් තරමක නොසන්සුන් කමත් එකතුව හිතේ කැලතෙන්නට ගත් මිහිරෙන්ය. "මේකීට දැන් ඕන මහේ දැන් ඇඟිල්ල නෙමෙයි..., අම්මේ මගේ පයියව දාන්න තිබ්බනම්...,

ආයේ මගෙන් මිස වර්ෂ ගෙන් ඉල්ලන එකක් නෑ මේ සැප" ඔහුට සිතුවේය. එය කොතරම් බ්‍රහල වූයේද කියන හොත් ඔහුට දෙනුත් විටක්, හොඳින් හෝ නරකින්, ඇගේ ගුදයේ පහස ලබන්නටද නොසිතුවාම නොවේය. එහෙත් තවම හික්මුණ හිතක් ඇති සමන්ත, එසේ නොකලේ "කොයි වෙලාවක හරි මෙකිම කියයි... අයියේ දැන්නම් ඉන්න බෑ මට අරින්න කියලා" යැයි සිතමින්ය. ඒ සිවුදෙනා අතර ඇති බැඳීම හා විශ්වාසය ඊට වඩා වැදගත් නිසාවෙන්ය.

මෙතරම් ලිහිලක් වෙනත් පුරුෂයෙකුට ලැබුන නම්, මෙලහකටත් තම ගුද සිදුර හොඳින් හෝ නරකින් ඔහුගේ අනසකට ගෙන හමාර වග වත්සලාට සැකයක් නොවුනාය. එහෙත් ඇය සමන්තගේ එම ඉවසීම ගැන පුදුම නොවුනාය. එලසම වත්සලා ඔහුගේ ඉවසීම හමුවේ කිසි ලෙසකින්වත් තම සැලසුම හකුලා ගන්නටද නොසිතුවාය. ඒ තමා එයට පෙරමුණ ගන්නට හිතමින්ය.

"ආහ්... ඇහිල්ල මදි අයියේයේ... ඇහිල්ල මදි.., දැන්නම් මට මේයාව ඕන..." වත්සලා සිහින් කෙඳිරියෙන් ඔහුගේ ලිහුව අල්ල ගත්තේ ඒ නිසාවෙන්ය.

කිසිදා නොමැතිව ඇගේ මුවෙන් පිටවුන, මෙතුවක් බලාපොරොත්තුව සිටි එම වදන් පෙළෙන් සමන්තගේ හිතේ ඉවසුම ක්ශයනයෙන් වාෂ්පව ගියේය. ඒ ඇගේ ඉල්ලීම හිතේ දෝන්කාර නඟමින්ය. ඉන් “ආහ් වත්සු... ඔයා මගේ ඉවසීම නැති කරනවා...." යැයි ඔහුට කෙඳිරියක් නැගුනේ, මොහොතකට පෙර හිතේ වූ එම විශ්වාසය හා බැඳීම බිඳ වැටී, තම ලිහුව ඇගේ යෝනියට ඇතුල්වෙන අපුරුව මැවී පෙනෙමින්ය.

"මේනුයි වර්ෂයි අපි දෙන්නා හොරවැඩක් කරා කියලා දැනගත්තොත්....." ඔහුට එලෙස නොසිතුවාම නොවේය. එහෙත් "සමහර විට මේකී කියන එකකුත් නෑ.... එහෙම වුනොත් ගොඩ..." ඔහු නැවත එම වදන් පෙල ඇගෙන් පැතුවේය. ඒ සිවුදෙනාගේ බැඳීම තුල, ප්‍රථම වරට ඔහුගේ ඔහුගේ හිතේ වංචාවක් දළුලමින්ය.

"මටනම් තවත් ඉවස්ස බෑ අයියේ...." වත්සලාට ඒ හිත නොදැණුනාම නොවේය එබැවින් ඇය කෙඳිරියෙන් ඔහුගේ ලිහුව පෙරසම ගැසුවාය.

"ඔයාට ඕනමද වත්සු..?" ඔහුගේ සීමාව මෙවලේ ඉක්ම ගියේ ඇගේ එම පිළිතුර මතට තම විශ්වාසය හා බැඳීම පමණක් නොව වංචාවේ වගකීමද පවරමින්ය.

"ආහ්...., ඒත් එපා අයියේ... එපා, අපිට එව්වර දුරක් යන්න බෑ" වත්සලා ඔහුව උච්චමයට ගෙන අතහැර දැමුවේය. එහෙත් මෙතුවක් ඔහුගේ ලිහුව අත් ගැසුව

වේගය මදක් වැඩි කළාය.

"ඒ ඇයි...." ඔහුගේ හිත කීරී ගැසී ගියේ නොසිතුව ලෙසය. එහෙත් ඔහු ඇගේ ගුදයට ඇඟිලි තුඩෙන් දෙන මිහිරි බිඳුවකුද අඩුවක් නොකලේය.

වත්සලා ඔහුව දෙලොවක් අතර අතරමත් කොට දැමුවා සේම, ඔහුගේ ඇඟිලි තුඩෙන් " ආහ්....ඇති.. ඇයියේ... ඇති... ඇති... " කියමින් එක් මිහිරිකද වින්දාය. ඒ හිතේ වූ සැලසුම අනුව නොව අහම්බෙන්ය. එහෙත් ඇයගේ හිතේ වූ සැලසුම එලෙසම දළලා වැඩුණේ, එයට නව පන්තරයක් එක් කරමින්ය.

"ඔයාට උනාද උනාද...?" ඔහුගේ හිත බිඳ වැටී ගියේය.

"හම්... අම්මේ... තාම හිරිවැටිලා" වත්සලා මුණින් අතට හැරුනාය.

සිදු වූයේ සමන්ත කිසිලෙසකින් වත් නොසිතුවක්ය. ඔහු ඒ සිදු වූයේ කුමක් දැයි මොහොතක් සිතුවේය. දෙලොවක් අතර අතරමත් වූන සමන්ත යහනෙන් බැස නැවතත් වීදුරුව පුරවා හිස් කලේය.

ඔහුගේ ඒ නොසන්සුංකම වත්සලාට එක් කලේ මිහිරිකය. ඒ තම සැලසුම ක්‍රියාත්මක කරන්නට තවත් වැඩි මොහොතක් නොයන වග වැටහීමෙන්ය. එලෙසම ඇගේ මුවට සිනහවක් මෙන්ම හිතට උණුහුමක්ද නැවත දැණුණේ සමන්තගේ ලිඟුව තවම මනා කොට අවදිව ඇති නිසාවෙන් නොව, ඔහු මනා කොට ලිඟුව වට මවිල කපා ඇති වග දැකීමෙන්ය.

හිත දෙලොවක් අතර උවත්, තවමත් මනාව අවදිව තිබුන ඔහුගේ ලිඟුව මිහිරි පතමින් සිටියේ කඳුළු සලමින්ය. ඒ ඇගේ නිතඹේ පහස ලිඟුවට අහිමිවීමේ දුක තුලින් උවත් සමන්ත, ප්‍රථම වරට ලද නැවුම් අත්දැකීමෙන් සතුටුවය. එලෙසම ඔහුගේ එම බලාපොරොත්තුව හිතෙන් මුළුමනින්ම පහව ගොස්ද නොතිබුණේය.

සමන්ත ව යහනේ පෙරාලාගත් වත්සලා, පෙරෙතකම නිසාවෙන් ලිඟුව මුවට ගත්තේ පෙරසම පෙරසමත් නොගසාය. ඒ විටෙක තුන් හතර මසක මසකින් ඔහුගේ ලිඟුවේ රස බලා නොතිබුන නිසාවෙන් වෙන්නටත් ඇතිය. එහෙත් වත්සලාට ඔහුගේ ලිඟුවේ රස බලන්නට වෙනදා තරම් වේලාවක් මෙදින නොලැබුණේය.

"ආහ්... වත්සු...." ඇය මොහොතක්, දෙකක් පමණ ලිඟු හිසවට දිවන ගෙන යන විට සමන්තගේ කොෂ දෙක ගැහුණේය.

"සුදු අයියේ... අද අද ඉක්මණටනම් යවන්න නම් එපා..." ඇයට ඒ වගක් දැණුනාය.

"ආහ්... එහෙනම් ඔය ඇති.., ඔය ඇති" ඒ නිසාවෙන් සමන්ත වහා ඇගේ මුවෙන් ලිඟුව ඉවතට ගෙන ලිඟු හිස මිරික ගත්තේය.

"වෙන්නද ආවේ.... මෙව්වර ඉක්මණට?" වත්සලා මාදුව ඔහුගේ කොෂ දෙක අතගාමින් පුදුමයෙන් එලෙස ඇසුවේ, ඔහුගේ වෙනදා වේලාවේ තරම දන්නා නිසාවෙන්ය.

"හම්..." ඔහු යහනේ පසක ඉද ගන්නට හැදුවත් වත්සලා එයට ඉඩක් නොදුන්නාය. ඒ පසෙක වූ තෙල් බොතලයෙන් මදක් අල්ලට දමා ගනිමින්ය.

"ඔයා මේක දාන්න, දාන්න කියලා කෙදිරි ගාපු වෙලෙම මට නොගිය එකයි පුදුමේ" සමන්ත එසේ කියමින් පයක් යහන මත තබා ගත්තේ, වත්සලා එක් අතකට දමා ගත් තෙල් බිඳු දැනේම තවර ගන්නා දෙස බලමින්ය.

"ඉතින් අයියට ආස හිතනද...?" තම අරමුණ වෙත ඔහු පැමිණි නිසාවෙන්, වත්සලා ඔහුව තවත් අවුස්සා ගන්නට හිතුවාය.

"හම්... ඔයාට වෙන්ත තව ටිකක් වෙලා ගියානම් මොනවා වෙයිද දන්නේ නෑ. මට ඉවසන්ම බැරි වුනා" ඇයගේ දැකින් ලිඟුවට ලැබෙන තෙල් සත්කාරය විඳ ගනිමින් සමන්ත ඇගේ දෙනන මාදුව පිරිමැද්දාය.

"මටත් ආස නැතුව නෙමෙයි, ඒත් එහෙම හොඳ නෑනේ නේද..., අපි දෙන්න විතරක්" වත්සලා ඔහුව තම සැලසුමේ ගැබුරු කතා බහට නම්මා ගත්තාය.

"මටත් එහෙම හිතනා..... ඒක නිසා තමයි මෙව්වර වෙලා හරි ඉවසුවේ, ඒත් ඔයා තව එක පාරක් හරි එහෙම ඉල්ලුවනම්... අනේ මංදා.."

එලෙස කීවත් ඔහුට මැවි පෙණුනේම තම ලිඟුව ඇගේ ගුද සිදුර තුලට ඇතුල්වන අපුරුවය. එම නිසාවෙන් ඇගේ ලැබෙන මාදු තෙල් සත්කාරයේ මිහිරි ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නේ හිත මෙන්ම කයද නැවත එම මිහිරෙන් මත්ව ගැහෙමින්ය.

"එපා වත්සු... එපා..." වජිර ලිඟුව මත වූ ඇගේ දැන තරයේ අල්ල ගත්තේය.

"ආයෙත් වෙන්ත ගියාද..?" වත්සලා ඇසුවේ ඔහුගේ මුහුණ දෙස බලමින්ය.

"හම්... අද නම් වත්සු... මට එහෙම ඉන්න බෑ" සමන්ත සත්‍යම කීවේය.

"ඇයි ඒ....." වත්සලා නොදන්නා සේ ඇසුවාය.

"වෙනදට වඩා අද ස්පෙෂෙල් ටිකක් ලැබුනනේ..." සමන්ත එලෙස කීවේ සිනහාවෙන්ය.

"ඒ මොනවද....?" වත්සලා කිසිවක් නොදන්නා ලෙස ඇසුවේ ඔහුගේ ඇඟිලි හා තම ඇඟිලි එකින් එක තරව පටල ගනිමින්ය.

"ඇයි... ඇඟිලක් දාන්න දුන්නේ..." සමන්ත ඇයගේ නළල සිප ගත්තේය.

"කොහෙටද....?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ දැස කුඩා කරගනිමින් සියුම් සිනහවකින් මුව සරසාගෙනය.

"පුකට..." සමන්ත එලෙස කීවේ සිනහවෙන් උවත් එම අසංවර වදනෙන් හිත කළතා ගත්තේය.

"ඉතින් ඔයාට ආස හිතුවද අයිගේ.." වත්සලා තම මුහුණේ කාමුක බව තවත් ඔප්පත්වා ගනිමින් සමන්ත දෙස බැලුවාය.

"හම්..... ඉන්න බැරුව ඉන්නේ ඒකයි..." සමන්ත ඇගේ හිස අත ගැවේ එම කාමුක මුහුණට වහල්ව නොව, ඇය කෙරෙහි හිතේ ඇති ලෙංගතු කමටය.

"එහෙනම් එන්න ටිකක් ඉමු.... එතකොට මේ වත්ඬියා ආපහු නියුට්ටුල් වෙයි..." වත්සලා යහනේ උඩු බෙලි අතට දිගා වූයේ, තම දෑතේ වූ තෙල් දෙනත් මත තවර ගනිමින්ය.

මද වෙලාවක් යහනේ වැතිර සිටි සමන්තගේ අත්ලේ පහස ඇයගේ දෙනත් හා ගැබ සිසාර ඇදුනත්, වත්සලා ඔහුගේ ලිඟුව ස්පර්ශය කරන්නටවත් නොගියාය. ඇය තම ආශාව අගුළු ලා, ඔහුගෙන් ලැබෙන සම්භාහනයේ මිහිර පමණක් විඳ ගත්තේ හිතකින් නොවේය.

"මේ රවුම් දෙක දැන් තවත් ලොකු වෙලා..." තම මිහිරෙන් මත්ව වත්සලාගේ හිරිගඩු නැගුන තත් පුඩු පහළ කළ විසල් රවුම වට සමන්ත ඇඟිලි තුඩු ගෙන ගියේය.

"ඒක විතරක් නෙමෙයි මේවත් ලොකු වෙලානේ..." වත්සලා එම පහස විඳිමින් දෙනන යටින් ඔසවා මිරික ගත්තේ සමන්තට පෙනෙන ලෙසය.

"එව්වරම නෑ... ටිකයි" සමන්ත වත්සලා මිරිකා ගත් දෙනෙන් ඉහළට හොඳින් මතු වුන තන් පුඩු ඇඟිලි තුඩින් මිරිකුවේය.

"ආ...න්... අයිගේ.. සනීපයි" වත්සලාට එවිට සිහින් කෙදිරියක් නැගුනේය.

"ආස ද..?"

"හම්..." වත්සලා දෑස අඩවන් කොට ගත්තේ, ඔහුගේ අවැසියකට ඉඩ සලසාය. ඒ මිනිත්තු දහා පහළවක් පුරාවට ගතට ලැබුන සම්භාහනයෙන් වෙනස් වූ සැපතක් සොයමින්ය.

වත්සලාගේ කිරිබරට හුරුවන දෙනන් පුඩු සමන්ත උරා බිඳුවේ මාදු සම්භාහනයත් අමතක නොකොටමය. එයට ප්‍රථිචාර ලෙස වත්සලාත් ඔහුට මේවර මිහිරක් දෙන්නට සිතුවේ, නැවතත් ඔහුගේ ලිඟුව හා කොෂ දෙක මාදුව පිරිමදිමින්ය.

"ආ..න් අයිගේ... ඉන්න බෑ..." සමන්තගෙ දිවත තම පියයුරුව වට තෙත් කරමින් ඉහළට විත් තන් පුඩු කිතිකවනා මිහිර වත්සලාට ඉවසුම් නොදුන්නාය. එම නිසාවෙන් ඇගේ දෙපා නොදැනීම පළල් වූයේ, යටි කයම එම මිහිරෙන් තෙත්ව යමින්ය.

"ඇයි..." සමන්තට ඇය විදිනා මිහිර සැකයක් නොවුනත්, එම පැණය ඇසුවේ ඇයගේ මුව අවුස්සා ගන්න අදහසින්ය.

"ඉන්න බෑ අයිගේ..., ආයෙන් ඇඟම හිරිවැටිලා යනවා, මේයාව වූට්ටක් කටට දෙන්නකෝ..." වත්සලාට සමන්තගේ ලිඟුවට මුවට ගන්න තෙත් ඉවසුමක් නොවුනාය.

"කාවද....?" ඔහුට වත්සලාගේ මුවෙන් එම අසැබි වදන අසා ගැන්මට තිබුනේ හදිසියක්ය.

"ඔයාගේ සුදු පයියව අයිගේ....." වත්සලාත් එම අසැබි වදන මුවෙන් පිට කළේ කෙදිරියකින්ය.

සමන්ත තම ලිඟුව ඇගේ මුවට කීට්ටු කොට, තම හිස ඇගේ දෙකළවා මුල්ලට ගෙන ගියේය. එහෙත් වත්සලා ලිඟුව මුවට ගත්තේ පෙරසමත් පහතට නොකරමය. ඇය මුව තුලදී ලිඟුව පෙරසම ගසන විට දී සමන්තත් තම දිවත ඇගේ යෝනි දෙතොල මත තැබුවේ, යන්තමින් දැණෙන ඇඹුල රස කරමින්ය. එම නැගුන මිහිරෙන් මදක් තිගැස්සුන වත්සලාගේ අත, පසෙක වූ දුරකථනය මත නොදැණීම

දැවටුණේය.

සමන්තත් වත්සලාත් දෙතුන් මොහොතක් සිත් සේ ලිඟුවන්ගේ රස බැලුවේ ඉවසුම් රහිතව. වත්සලා විටෙක සමන්තගේ කෝෂ දෙක මිරිකමින් ලිඟුව උගුර පත්ලටම දමා ගන්නා විට, සමන්ත තම දිවක ඇගේ යෝනී පතුල දක්වා ඇතුළු කළේ, ඇගේ ගැටිත්ත ඇඟිලි තුඩින් මිරිකමින්ය.

"ආහ්..... අයියේ..... ඉන්න බැ..., ආයෙන් වෙන්න යන්නේ..." සම්භාහනයෙන් ලද උත්තේජනයෙන් මනා කොට ඇවිස්සී සිටි වත්සලා, ඔහුගේ හිස දෙපා මුල්ලට තබා තද කර ගත්තාය.

"මටත් වත්සු....." කොෂ දෙක තුල ගුක්කු කැකෑරෙන උණුහුම සමන්තටත් ඉවසුම් නොදුන්නේය.

තම සැලසුමේ අවසන් අදිරට මෙය සුදුසුම වේලාව වග වත්සලාට වැටහුණාය. ඒ ඔහුට තම නිතලේ පහසු නැවත දෙන්නට මෙන් ගොස්, නොදී සිටීමටය. එවිට ඔහුගේ බලහත් කාර කමක් ඇය පැතුවාය. එම නිසාවෙන් වත්සලා තවත් සමන්ත ඇවිස්සුවේ ඊලඟ නිමේගයේ ඔහුට නිතල පානා අදහසින්ය.

වත්සලාගේ කාඞරය අසලට පැමිණි මේනකා ඔවුන් දෙදෙනාගේ රාගීක කෙදිරියේ මිහිරි හඬ අසා සිටියේ බාගෙට වැසුන දොර පියන් හිඩසෙන් ඇතුලත බලමින්ය. එම දසුන් පෙළෙන් ඇගේ හිත හිරිවැටී ගියේ තම හිමියා වෙනත් ගැහැනියකට මිහිරි දෙන දඩබ්බරකමටය. තවත් වේලාවක් ඔවුන් දෙදෙනා දෙස බලා සිටීමට අවැසි වුවත්, වේලාවේ ඉහිය නිසාවෙන් ඇය ඇතුලට ගියේ සිනහාවකින් මුව සරසා ගනිමින්ය.

"ආහ්... තවම දෙන්නා වැඩනේ..." මේනකා කාඞරයට ඇතුලු වන විටම වත්සලා "ආහ්... අයියේ..." යැයි කෙදිරි නැගුවේ සුරාන්තයේ අබ්මුව දීය. ඒ ඔහුට නිතල පා හැරෙන්නට හදන විටමය.

නොසිතුව ලෙස ඇය කලියෙන් පැමිණීම සැලසුමට බාදාවක් උවත්, වත්සලා තම දෑස පියා ගත්තේ, එය දැන් සිතා එලක් නොවන නිසාවෙන්, ලැබෙනා මිහිරට එය බාදාවක් කර නොගනිමිණිය. ඒ සමන්තගේ ලිඟු හිස දෙතොල් මතින් හිරකොට ගනිමින්ත් ලිඟු හිසේ පැල්ම දිවතෙන් කිතිලමින්ය.

"ආහ් වත්සු....." මේනකාගේ හදිසි පැමිණීම සමන්තගේ මිහිරටත් බාදාවක් නොවුණේය. ඒ නිසාවෙන් ඔහු වත්සලාගේ දෙපා තවත් පළල් කරගත්තේ නොහික්මුණ ලෙස ඇගේ යෝනිය පුරාවම ලෙවකමිත්ය.

එදෙස බලා සිටි මේනකාගේ හිත උණුහුම් වූයේ, තම හිමියාට මිහිරක් දෙන ගැහැනියගේ උමතු බවෙන් නොව, තම හිමියා උමතුවෙන් මෙන් එම ගැහැණියට දෙන මිහිරේ පහසෙන්ය. එහෙත් ඇගේ තෙත් වැඩියම ඇදුනේ වත්සලා සමන්තගේ ලිඟුවට මුවෙන් දෙන සැපත වෙතය. ඉන් ඇයගේ හිතද නොදැණීම උණුහුම් වුණේය. ඒ වත්සලාගේ බේටයෙන් නැහැවුන ලිඟුව කඳුළු සලන අපුරුව දෙසය.

"ආහ්... අයියේ.... දැණෙනම් ඉන්න බැ..... ඇති.., ඇති.... ආහ්...." වත්සලා සමන්තගෙන් මිහිරක් ලැබ, කෙදිරි නගන හඬ හා එම දැහලිල්ල මේනකාට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

එහෙත් සමන්තගෙන් ඇයට ගැලවීමක් නොවුණේය. සමන්ත තවත් ඇගේ දෙපා තදින් හිරට අල්ල ගත්තේ දිවනේ දැහලිල්ලට නිමක් නොතබාය. එදෙස මේනකා බලා සිටියේ ඇසිපිය නොහෙලාය. ඒ දියෙන් ගොඩ දැමූ මත්සයෙකු ලෙස සුනියේ මිහිරෙන් දහලන වත්සලා දෙසය.

"ඇති, ඇති, මගේ සුදු අයියේ ඇති, ඇති..... ටිකක් ඉන්න... ටිකක් ඉන්න" සුනිය අහවරවත් දැණෙන මිහිර වත්සලාට ඉවසුම් නොදුන්නේය. ඒ නිසාවෙන් වත්සලා තමේ ගතේ පූර්ණ ශක්තියම යොදවා සමන්තව පැත්තකට තල්ලු කරේ යහනේ ඉඳ ගනිමිත්ය.

වත්සලාට තවත් සුරාන්තයක් ගෙන දුන් සමන්ත, යහනෙන් බැස්සේ ලිඟුවේ තැවරුන වත්සලාගේ බේටය කොට කලීසමෙන් පිහිද ගනිමිත්ය. ඒ මේනකා දෙස සිනහවෙන් බලමිත්ය. ඔහුට මේනකා ඉදිරියේ දැණුනේ මහත් අහිමානයක්ය.

"මම හිතුවේ වැඩේ ඉවර වෙලා දෙන්නා වැටි එකක් දාගෙන ඇති කියලා... මට බඩ ගින්නක් ආවා ඒකයි බලන්න ආවේ... මම කරදරයක් කරාද මංදා...." මේනකා තවම හති අරින වත්සලා දෙස බලමින් සිනහවෙන් කීවාය.

"උඹට පිස්සු..... අම්මේ... ඇහම හිරිවැටිලා ගියා.." වත්සලා දැන දෙපසට විහිදා හිරිය විඳ ගත්තාය. එහෙත් තම සැලසුම කඩා දැමූ මේනකා කෙරෙහි ඇයට වූයේ තරහක්ය.

"මේ.. මම කන්නම් උඹලා දෙන්නා හෙමිට පස්සේ කාපල්ලා...." මේනකා

මේසය මත වූ විදුරුව නැවත පුරව ගන්නා සමන්ත දෙසත් වත්සලා දෙසත් බලමින් කීවාය.

"අයිගේ අපිත් කාලා ඉමුද... දැන්නම් ටිකක් මහංසිත් වගේ" සැබවින්ම ඇයට වෙහෙස කර බවක් දැණුණාය.

"හම්..." සමන්තත් එයට සතුටු වූයේ තවම ගිණියම් හිත, මදක් නිවා ගනිමින් නැවත ඇරැඹීමකට ඇති කැමැත්තෙන්ය.

තිදෙනාම කාඞරයෙන් ඉවතට ආවත්, සමන්ත ඔවුනට පෙර පහළට බැස්සේය. එයින් ඉඩක් හොයා ගත් වත්සලා මේනකාගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"මොකද බං දැම්ම ආවේ...? පැලැන් එකම ඉවරයි ඒකෙන් "

"ඇයි උඹනේ ඊං කරේ..."

"පිස්සුද උඹට..."

"මේ බලපං..... බොරුද කියලා" මේනකා තම දුරකථනය ඇයට පෙන්වුවාය.

තම දුරකථනයෙන් කෙලෙසක හෝ තම සැලසුමේ වේලාවට කළියෙන් ඇමතුමක් ගොස් ඇති වග වත්සලාට වැටහුණාය. එය තම වැරද්දක් මිස ඇයගේ වැරද්දක් නොවන වග වත්සලාට වැටහුණේ එවිටය.

"වැරදිලා එබෙන්න ඇති බං....., ඒ වෙලාවේ මට මෙලෝ සිහියක් තිබ්බේ නෑ.... ටික් අපරාදේ....." වත්සලා වෙන්නට ඇති දේ හිතා ගත්තාය.

"ඔවු ඉතින් අනික්වා ඔබා ගන්න තියන හදිස්සියට, මේක දන්නෙම නැතුව එබෙන්න ඇති" මේනකත් එයට සිනහවෙන් පිළිතුරු දුන්නාය. එහෙත් එම සැලසුම අවුල්වීම ගැන ඇගේ හිතෙන් වූයේ කනස්සල්ලක්ය.

තිදෙනාම පහත මහලට බැස්සේය. ඒ වත්සලා හා සමන්ත නිරුවතින් වුවත්, මේනකා පැන්ටියක් හා තරමක් සැහැල්ලු බ්‍රෙසියරයක් ඇඳ සිටියාය. ඒ මෙම කාලය තුළදී ගතේ වන වෙනස් කම් හමුවේ දෙනන එල්ලා වැටීම වලක ගන්නටය. එහෙත් ඇය ආශාවෙන් බලා සිටියේ ගතේ තැවරුන තෙල් මතින් සැහැල්ලුවෙන් ඇවිද යන වත්සලා දෙසය.

දැන සොදන වත්සලා ගේ තෙල් තැවරුන නිතඞ විදුළි පහන් එලියෙන් දිළිසුනේ, එහි විසල් බව පෙනුමෙන් තවත් වැඩි කරමින්ය. එම නිසාවෙන් ඇයට පිටු

පසින් සිටි සමන්ත තම ලිඟුව ඇගේ නිතඹේ දෙපළ අතර දැවටුවේ විහිච්චය. එහෙත් නොසිතුව ලෙස වත්සලා දෙපා මදක් පළල් කොට ලිඟුව තට්ටම් දෙපළ අතර හිර කොට ගත්තේ නම් විහිඳුවටම නොවේය. ඒ ගිලිහුන තම සැලසුම මෙවලේ හෝ කරලියට ගන්නා අදහසින්ය.

ඇගෙන් ලද යහපත් ප්‍රථිචාරය සමන්තට මිහිරක් ගෙන දුන්නේය. ඒ නිසාවෙන් ඔහු වත්සලාව පිටිපසින් වැලඳ ගත්තේ, ඇගේ දෙනනත්, ගැබත් මෘදුව පිරිමදිමින්ය. එලසම ඔහු වත්සලාගේ තට්ටම් දෙක තුල හිරවුන ලිඟුව හෙමිහිට සෙලෙවුවේ තවත් පියවරක් ඉදිරියට තබමින්ය. එවිට වත්සලා කෙදිරියක් පිට කළේ හිතා මතාමය. එහෙත් එම කෙදුරුමෙන් කෑම කාඹරයම උණුහුම් වූයෙ තිදෙනාටම නොදැණීමය.

මේනකා ඔවුන් දෙදෙනා දෙස බලමින්, පළමුව සමන්තගේ පිහානට බත් හැන්දක් දමා තමාට ඇවැසි ප්‍රමාණය බෙදා ගත්තාය. එහෙත් එයින් වැඩි කොටසක් මේසය මත විසුරුනේ, ඇගේ නෙත හා හිත වූයේ ඔවුන් දෙදෙනා වෙත නිසාවෙන්ය.

"ආහ්... ඉන්න බෑ වත්සු..." සමන්තට ලිඟුව ගුද සිදුර අසල දැවටී නොදැවටී දැණෙන පහස ඉවසුම් නොදුන්නේය. ඒ නිසාවෙන් ඔහුට තම ඇඟිලි එහි ඇතුලට රිංගු අපුරුව මැවි පෙනුනේය. එහෙත් ඔහුට අසල මේනකා සිටින වග තරමකට අමතකව ගියේය.

"මටත් අයිගේ... ආහ්.." වත්සලා නිතඹේ දෙපළ තවත් මැත් කර ගත්තේ, ලිඟු හිස හොදින් ගුද සිදුර මත දැවටෙන ලෙසය. ඒ හිතා මතාම ඔහුව අවුස්සා ගන්න අදහසින්ය.

"තවත් ඉවසන්න බෑ වත්සු..., අරින්නමයි හිතෙන්නේ..." වත්සලා සිතුව ලෙසම සමන්ත කෙදිරියෙන් කීවේය.

"කොහෙට ද අයිගේ.....?" වත්සලා පැන්ට්‍රි මේසයට තම කයේ බර දුන්නාය. ඒ තම ඉලක්කය සඵල වූ වග වටහා ගෙනය.

"ඔයාගේ මේ පුකේ....." සමන්ත එවර තරමක් ලිඟු හිස ගුද සිදුරට තෙරපුවේය.

"ආහ්... අයිගේ....." වත්සලා කෙදිරියක් නැගුවේ හිතා මතාමය.

බත් පතට දමා ගන්නට ගත් පරිප්පු හැන්ද, මේනකාගේ අතින් විසිරී ගියේ හිත මෙන්ම කයද සමන්තගේ, හා වත්සලාගේ ඒ වදන් තුලින් හිරිවැටී ගිය නිසාවෙන්ය. එලසම වත්සලා මේසය අල්ලන් නැවි සිටිනා අපුරුවත්, ඇයගේ නිතඹේ දෙපළ අතර

ලිඟුව සභවන් සිටිනා සමන්තගේ නොහික්මුණ කමත් ඇගේ හිත තවත් ඇවිස්සුවේය.

"ආහ්.... හම්..... අයියට ඕනමද....." වත්සලා තවත් හරි බරි ගැහුණාය. ඒ ඔහුට තම කැමත්ත දැනෙන ලෙසටය.

"මොකක්ද..?" ඔහුගේ හිත මෙන්ම කොෂ දෙකත් එම මිහිරෙන් ගැහුණේය. ඒ ඔහුගේ ලිඟු හිස ඒ වන විටත් ඇගේ ගුද සිදුරට තෙරපුමක් කොට හමාර නිසාවෙන්ය.

"අයියට ඕනමද මට පුකේ අරින්න..." වත්සලා එය ඇසුවේ දැස අඬවත් කොට ගනිමින් වඩාත් උණුහුම් වූ රාගාන්විත කෙදිරියකින්ය.

"ඔවු... වස්තුවේ..." සමන්තගේ එම වදන් පෙළ, වත්සලාගේ මෙන්ම, මේනකාගේ හිතද උණුහුම් කළේය.

"ඒකට මට විතරක් උත්තරයක් දෙන්න බෑ අයියේ. ආ...හ්..., ඔයා ගේ අයිතිකාරිය ඔය පිටිපස්සෙන් ඉන්නේ.... ඕන නම් අහලා බලන්න කමක් නැද්ද කියලා... අඩුම තරමේ අදට විතරක් වත්.... " වත්සලා නිසි තැනදි තම මතය හෙළිකළාය. ඒ සමන්තව නිසි ලෙස අවුස්සා අතරමත් කර දමමින්ය.

"ඔය ඇත්තටමද..?" සමන්ත එලෙස ඇසුවේ පුදුමයෙන්ය.

"හම්... එයා පර්මිෂන් දෙනවනම්... දැන්නම් මටත් ඉන්න බෑ අයියේ, මටත් ඕන ඒක" වත්සලා මෙවලේ කරන්නේ නම් හිතා මතා හැසිරීමක් වග මේනකාට හැඟුණාය.

වර්ගේ රත් පැහැ වූ දැස තමා වෙත වැටෙත්ම මේනකා බිම බලා ගත්තාය. ඒ ඔහු අසන පැනයට පිළිතුරක් දිය නොහැකි කමෙන් නොවේය. ඒ වත්සලා මෙතුවක් ගත් උත්සහය වතුරේ යන්නට නොදී එයට අවැසි නිසි පිළිතුරට ගැටලන්නටය.

"මේනු...." සමන්ත ඇයට තම මුහුණ දෙස බලන ලෙස ඇමතුවේ පිළිතුරක් අවැසිවය.

"මට තනියම උත්තරක් දෙන්න බෑ සමන්ත..., අපිත් එක්ක වර්ගත් ඉන්නවනේ" එහෙත් ඔහුගේ ඊලඟ පැණය කුමක් වේවි දැයි මේනකාගේ හිත ගැහුණේය.

"මම වර්ග ගැන බලා ගන්නම්.... මට දැන්නම් ඕනමයි අයියේ..." වත්සලා එලෙස කීවේත් කෙදිරියෙන්ය. එයින් සමන්තගේ හිත තවත් දිරිමත් වුණේය.

"මේනූ පිළිස්...." සමන්ත බැගැපත් ලෙස මේනකා දෙස බැලුවේය. ඒ වත්සලාගේ ගුදය තුලට ලිඟුව ඇතුල් කරන්නට වූ නොහික්මුණ බවෙන්ය.

"එහෙනම් මේ..., මේ....., වර්ජිත මට්ටමක් ඔය ශ්‍රීඩම් එක ඕන..." මේනකා බිම බලාගෙන එසේ කීවේ, එය සමන්තගේ නෙත් දෙස බලා කියා ගත නොහැකි කමෙන්ය.

"ඔයාට ඔයාට වත්සු වගේ මේ පැත්ත බැනේ... දෙන්න වෙන්නේ ඉස්සරහා" සමන්තගේ හිත කීරී ගැසී ගියේ මේනකාගේ ඉල්ලීම නිසාවෙන්ය.

"හම්... ඔවු ඒක තමා" මේනකා ඔහුගේ නෙත් දෙස නොබැලුවාය.

සමන්තට එවලේ මැවි පෙණුනේ තම ගැබ්බර බිරිඳගේ යෝනිය තුල වර්ජිත ලිඟුව උස්පහත් වෙන අපූරුව හා වර්ජිත දර දඩු බව නොවේය. ඔහුට මැවි පෙණුනේ මේනකා ඔහුගේ ලිඟුවෙන් පූර්ණ ලිංගික සුතියක් ලබනා රාගාන්විත බවය. ඒ තමාගෙන් ලබනා මිහිරටත් වැඩි මිහිරක් ඇය වර්ජිතගෙන් ලබන අයුරුවය.

ඉන් සමන්තගේ හිත කැලති ගියේ, ඒ "එතොට මේනූට මට වඩා උභව ලොකු වෙයි....." යැයි වූ ගිලිහි යන තම ආත්මාහිමානය හමුවේය. එබැවින් සමන්ත මෙතුවක් වත්සලාගේ ගුදයේ දැවටුන ලිඟුව මදක් පසුපසට ගත්තේ හිතකින් නොවේය.

"ඒත් මේනූ එහෙම කරන්න බෑ නේ...." ඔහුගේ හිත කඩා වැටුනේය.

"එහෙනම් බෑ සමන්ත වෙරි සොරි....., මොකද ඒකෙන් වර්ජිත මට්ටම වෙන්නේ අසාධාරණයක්... හිතන්න ඇයි එහෙම ඔය දෙන්නට විතරක්" මේනකා කිසිදාකවත් නොමැතිව එලෙස කීවේ වත්සලා කියා දුන් පරිද්දෙන්ය.

එහෙත් එවිටම "අනේ අයියේ... මටනම් ඒ දෙන්නා මොනවා කරත් කමක් නෑ... දැන්නම් මට ඔයාගෙන් ඕනමයි....." යැයි කියා වත්සලා කෙදිරි නැගුවේ, නිතමේ දෙපළු පළු කොට අල්ලා ගනිමින්, ගුද සිදුර නැවත ලිඟුවට තෙරපවමින්ය. ඒ වත්සලා නොසිතුව ලෙස උවත් තම සැලසුම සර්ථක වූ සතුටෙන්ය.

එවිට සමන්තට වත්සලාගේ රත්පැහැ ගුද හිල, තම ලිඟුවේ පහසු පතා හිනෙහෙන අයුරු පෙණුනේය. එය වඩාත් ඉවසුම් නොදුන්නේ වත්සලා "අයියේ.... ඉන්න බෑ අයියේ.... ටිකක් තද කරන්නකෝ" යැයි නැවත නැවතත් කොඳුරමින් ගුද සිදුර තවත් ලිඟු හිසට තෙරපන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. ඉන් සමන්තගේ ඉවසුම ගිලිහි

ගියේ නොසිතුව ලෙසය.

"හම්..... හරි කමක් නෑ, හැබැයි එක දවසකට විතරක්... ඒත් මේ මෙකීගේ ඕනකමට මම එහෙම හිතුවේ" සැබවින්ම ඔහු එලෙස අනුමැතිය දුන්නේ මෙවලේ ලැබී ඇති මිහිර තවත් ඉවසා ගත නොහැකි කමෙන්ය. එහෙත් එයට හෙතෙම සැපයුයේ වත්සලාගේ අවැසියක් ලෙසටය.

"හරි.. එහෙනම් ඔය දෙන්නත් අදට විතරයි" මේනකා හිතේ වූ අපමණ සතුටෙන් වර්ජිගේ හා තම අයිතිය ලැබීම බුක්තිවිත්දාය.

එම එකඟ තාවය එක් දිණකට සීමා උවත්, එයින් බිඳී යන වැට කොඩොලූ තුලින් නැගෙන මිහිර, එය එක් දිණකට පමණක් සීමා නොකරන වග වත්සලාට සැකයක් නොවුනාය. එහෙත් ඇයට මෙවලේ පැනය වූයේ සමන්තගෙන් මෙදින වැලකී, සිවු දෙනාම එක් දිණක තම සීමාව පැනීම තෙක්, සමන්තව හිත නොරිදෙන ලෙස පාලනය කර ගන්නේ කෙලෙසක දැයි කියාය. එහෙත් සමන්ත නොහික්මුණ කෙමෙන් තම නිතඹේ දෙපළ පළල් කොට ගුද සිදුර මතුකොට ගන්නා විට, වත්සලා හොඳ හුස්මක් ගත්තේ එයට පිළියමක් හිතමින්ය.

ඉවසුම බිඳ ගත් සමන්ත නිතඹ පා මේසය බදාගෙන වැතිර සිටින වත්සලාගේ තට්ටම් දෙක ඇත් කොට ගුද සිදුර මනාව මතුකොට ගත්තේ දහසක් පැතුමන් මැද්දේය. ඒ තම එක් හීනයක් සඵල වන සතුටෙන්, ඇගේ ගුද සිදුරත්, තම ලිඟුවත් බේටයෙන් තෙත් කොට වත්සලාගේ ඉහ දැඩිව අල්ල ගනිමින්ය. ඔහුට ලිඟුව ඇගේ ගුදයට ඇතුලුකරන තෙක් ඉවසමක් නොවුනේය.

සමන්තගේ ලිඟුව ටිකෙන් ටික ගුද සිදුර මතට තෙරපෙන විට වත්සලා දෙවන වරටත් හොඳ හුස්මක් ගත්තාය. ඒ ගැලවිල්ලට යම් සැලස්මක් හිතට ආ නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇය තවත් ඉවසා සිටියේ ඔහුගේ ලිඟුව හොඳින් ගුද සිදුරට තෙරපෙන තෙක්ය.

"අනේ අයිගේ... ඉන්න, ඉන්න, ටිකක්. ආවූවා....." සමන්තගේ ලිඟුවේ දැඩි තෙරපුම දැණෙන විටම වත්සලා කය කෙලින්කොට ඔහු වෙත හැරුනාය. ඒ වේදනා බරිත බවක් මුහුණට නන්වා ගනිමින්ය.

"ඇයි... මේ මොකද වත්සු..." එක් වරම වූ දෙයින් සමන්ත මෙන්ම, මේනකාද බිය වුනේය.

"බඩ කොරවෙලා ගියා.... උඟ්... ඉන්න බෑ.. අයිගේ" වත්සලා ඉහ අල්ලාගෙන මදක් පහත් වූයේ මේනකාට මෙන්ම සමන්තගේ හිතටද බියක් එක් කරමිණි. එහෙත් සමන්තගේ දැසින් වහන්ව වත්සලා කළ ඉහිය මේනකාට වැටහුණාය.

අහිමිව ගිය වත්සලාගෙන් ගුද ඇසුරේ මිහිර පතා සමන්ත එදිනට පසු තවත් දෙතුන් දිනක් උත්සහා කළත් වත්සලාගෙන් ඉඩක් නොලැබුණේය. වත්සලාට අවැසි වූයේ එකම දිනක සිවුදෙණාම, ඒ මෙතුවක් වූ තම සීමා වැට කඩොළු බිඳ සතුවු වනු දැකීමයි. ඒ නිසාවෙන් ඇය සමන්තගේ හිත නොරිදෙන ලෙස එය පහද දුන්නාය. එහෙත් සමන්තගේ නොවිසිලීමත් හැඟීම් එම දිනය එන තෙක් ඉවසා නොයින්ද, ඇගේ පහස නොපැතුවාම නොවේය.

Swalzone.com

වත්සලා හා මේනකා කාශීලයෙන් ඉවතට බැසී විගස මේනකාට දුරකථන ඇමතුමක් ආවේ ඇගේ මවගෙන්ය. එම කතා බහා අතර තුරම ඔවුන් දෙදෙනා ත්‍රීරෝද රථයකට නැගුණේය.

මේනකා හා ඇගේ මව අතර දුරකථන සංවාදය කුමක් දැයි වත්සලාට නොවැහැටුනාම නොවේය. එම නිසාවෙන් ඇය තම එකුස උපන් සහොදරියකටත් වඩා තමාට ලෙගතු වග වත්සලාට සිතූනාය.

"අපේ අම්මගෙන් කරදරේ බං....." දුරකථනය ක්‍රියා විරහිත කළ විගස මේනකා කීවායා.

"පවු බං..... මොන අම්මද ආස නැත්තේ, මේ කාලෙදී දුවව ලහින් තියාගෙන බලා ගන්න.." වත්සලා සුසුමක් හෙළවාය.

"උඹ කියන්නේ මට, උඹව මෙහේ තනියම දාලා එහේ ගිහින් ඉන්න කියලද..?" මේනකා එය ඇසුවේ තරමක උස් හඬින්ය.

"මට තනියම ඉන්න බැරි කමක් නෑ බං..... මම බබෙක් නෙමෙයිනේ. උඹලා දෙන්නා ටික දවසක් ගිහින් හිටියනම් ඉවරයිනේ..." වත්සලාට මේනකාගේ මව ගැන දුක සිතූනාය.

"උඹ නම් බබෙක් නෙමෙයි... ඒත් මේ ඉන්නේ බබෙක්...?" මේනකා ඇගේ කුස මත අත තැබුවාය.

"උඹලට මම හිංදා කරදරේ....., මම සතියක් විතර ගෙදර ඉඳන් ඔරිස් එන්නම්... උඹලා ගෙදර ගිහින් ඉඳලා වරෙල්ලා, පවුනේ අම්මා" වත්සලා ඇගේ අත උඩින් තම අත තැබුවාය.

"විකාර කියවන්නේ නැතුව ඉදපං බං..." මේනකා එය තැකීමක් නොකළාය.

එදින රාත්‍රී අහර ගත් වත්සලා ඉහළ මහලේ තම යහන මත දිග ඇඳුනේ, මේනකා හා තමා අතර ඇති බැඳීමට නමක් හිතමිණිය. එහෙත් එයට බාදා කරමින් නිමන්තගෙන් ඇමතීමක් ආවේය.

"අක්කී... මම අර ඔයා කිව්වුව විදියට ඡේප් එකේ අරක හංසිට ඇහෙවුවා. එකී බයවෙලා ගියා. එයා හිතන්නේ මම බොරුවක් කියනවා කියලා, සමහර විට කෝල් එකක් දෙයි ඔයාට" වත්සලා කී පරිදි නිමන්ත තම කාරිය නිසි ලෙස ඉටු කර තිබුණේය.

"හරි... හරි.., මම ඒක බලා ගන්නම්... තමුසේ බය වෙන්න එපා.." වත්සලාට සිනහවක් නැගුණාය. එවිටම එම ඇමුතුවේ සිටියෙදීම ඇයට තවත් දුරකථන ඇමතීමක් එන වහ දැණුණාය.

"මේ..., හංසි කෝල් කරනවා... මම තමුසෙට ගන්නම්" වත්සලා ඔහුගේ ඇමතීම විසන්දි කොට ඇයව ඇමතුවාය.

"මොකද....? දැන් ද මාව මතක් වුනේ...?" වත්සලා සිනහවෙන් ඇසුවේ ඇය දෙදිණක් පමණ ඇමතීමක් නොගත් නිසාවෙන්ය.

"පිස්සුද අක්කියෝ.... එහෙම වෙනවද..?"

"කොහොමද ඉතින්.... අද දෙන්නා කොටුවක් පනිනවා කියලනම් ආරංචි වුනා" වත්සලා කොට්ටයක් ගෙන ලැමද මත තබා ගත්තේ සිනහාවෙන්ය.

"හම්... පැන්නා, පැන්නා..." හංසිත් සිනහවෙන් පිළිතුරු දුන්නාය.

"ඉතින්.."

"මේ....., මේ....., අක්කී..." මද වේලාවක කතා බහකින් පසුව හංසි නියම තැනට

ආවාය.

"මොකද ගොත ගහන්නේ.....?" වත්සලා ඇය අහන්න යන්නේ කුමක් දැයි දැනසිටියත් එය නොඇඟවූවාය.

"මේ..., මේ..., ඒක අහන්නත් මොකද්ද වගේ හලෝ...."

"ඇයි... මොකද්ද සින් එක"

"මේ... අක්කී, ඔයාට එදා අපේ එකාගේ අමුත්තක් දැණුනද....?"

"කවදද...?" වත්සලා මුවේ වූ සිනහව තද කොට ගනිමින් ඇසුවාය.

"මේ.... මේ..., ඔයා ගෙදර ආපු දවසේ... ටවුන් එකේ ඉඳලා බයික් එකේ යනකොට...." හංසි එය ඇසුවේ තරමක බියකින්ය.

"ඇයි... මල්ලී මොනවද කිවුවේ....?"

"එහෙම නෙමෙයි.... ඔයා කියන්නකෝ..."

"හම්.... ඔවු..., ඇයි මිනිහා මොනවද කිවුවේ කියනවකෝ ඇඹරෙන්නේ නැතුව..."

"ඔයා කියන්නකෝ ඉස්සෙල්ලා.." හංසි මදක් පසු බැස්සාය.

"මිනිහගේ ටිකක් අමුත්තක් දැණුනා..., වෙනදා වගේ නෙමෙයි ඇහේ ගැවෙන්න, එක, එක එවා කියවන්න එහෙම ගත්තා. මේ..., මිනිහා මොනවද කිවුවේ කියනවකෝ..." වත්සලා තරමක් ඇගේ බිය පහා කෙරුවාය.

"නෑ, නෑ..., මිනිහා එහෙම කරා කියලා මට කිවුවා. ඔයත් මොනවත් කිවුවේ නෑ කියලත් කිවුවා..."

"ඔවු, ඔවු... මමත් මොකුත් කිවුවේ නෑ...." වත්සලා තම සිනහව තදකොට ගත්තාය.

"සිරාවටම....."

"හම්.... ඔවු, පවුනේ... ටිකක් ඉඩ දුන්නා "

"ඇත්තටමද.....?" භංසිට එය සිදු වන වග දැන සිටියත් මෙතරම් කළියෙන් එය සිදුවීම විශ්වාස නොකළාය.

"ඇයි මාව ශුවර් නැද්ද..? සිරාවටම කියන්නේ. මටත් එදා ටිකක් ආස හිතුනා. අනික අපි දෙන්නගේ අර පැලෑන් එකටත් ඒක වාසියක් නිසා.."

වත්සලා භංසිට එය බොරුවක් නොවන වගත්, එදින එලෙස සිදු වූයේ ප්‍රථම වතාවට වගත් ඇයට ඇහෙන ලෙස පිළිතුරු දුන්නා සේම, නිමන්තගේ එදින නොහික්මුණු කම ඇය රස කොටද භංසිට කීවාය. ඒ පෙර එක් දිනක මාතලේ නිවසේ දී ඇය හා වූ කතා බහක් ද නැවත සිහිකොට දෙමිත්ය.

"මේ... ඒ වෙලාවේ එදා එහෙම කිවුවට, දැන්නම් මොකද්ද වගේ අක්කියෝ... බයෙන් බෑ..." සැබවින්ම භංසිගේ හිත ගැහුණාය.

"එහෙනම් එහෙම ඕන නැද්ද.....?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ විහිළුවටය.

"බයයි හලෝ.... නිමන්ත අයියා මොකද කිවුවේ" එහෙත් ඇයගේ එම පිළිතුරේ කැමත්ත ගැබ්ව තිබුණේය.

"පිස්සි... එහෙම එක පාරටම, එක දවසින් ඒ වගේ දෙයක් අහන්න පුළුවන්ද...? ඉන්නවා මම හිමින් සැරේ මිනිහව අල්ල ගන්නම්.."

"අනේ අක්කියෝ... මේ.., කොයි වෙලාවක වත් මම එහෙම දේකට කැමතියි කිවුවා කියලා නම් නිමන්ත අයියට කියන්න එපා" ඇයගේ හිත බියෙන් මෙන්ම සැහවුන ආශාවෙන් ද සලිතව ගියේය.

"බයවෙන්න එපා හලෝ... මම ඒක ගානට කරන්නම්...., මිනිහා මට දැන් අහුවෙලා ඉවරයි...."

"ඒකනම් ඇත්ත, ඔයා ගැන පිස්සුවෙන් වගේ කතා කරේ..., ඔයා බයින් එකේ ගියේ ඇගේ ගැවී, ගැවී කියලත් කිවුවා. ඒ ඇත්තද හලෝ.."

"එහෙම නැතුවමත් නෙමෙයි..."

"සිරාවටම..."

"හම්... මටත් ආස හිතුනා...., පොඩි එකෙක්ව අවුස්ස ගන්න. මේ.. ඔයා එක

අහලා අවුලක් පෙන්නුවේ නෑනේ..."

"නෑ..., නෑ..., මට එක ඇත්තද බොරුද කියලා හිතා ගන්න බැරිවුනා"

වත්සලා හා නිමන්ත අතරේ ඇති වූ මේම ඇසුර හංසිට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය. එලසම ඇගේ හිතේ ඔවුන් දෙදෙනා තුළ වූ විශ්වාසය ඉන් තවත් ඔපවත් වුනේය. ඒ එය දෙදෙනාම රහසක් කර නොකර තමාට සත්‍ය පැවසුවායි ඇය සිතුව නිසාවෙන්ය.

"මේ... අක්කී, ඔයා කවද්ද එන්නේ..."

"මේ වීක් එන්ඩ් එකේ එනේ නැතුව ඉන්න කියලා හැඳුවේ...."

"අනේ.. මොකද්ද අක්කියෝ එන්නකෝ....."

"මේ මොකද මේ..., පොඩි එකියක් වගේ" ඇගේ තොදොල් බසට වත්සලාට සිනහවක් නැගුණාය.

"එන්නකෝ අක්කී.... මේ..., මේ...." හංසි ගොත ගැසුවාය.

"මේ..., මේ....., දැන් මට ගෙදර ආවහම තුන්දෙනෙක්ම නලවන්න බෑ" වත්සලා ඇය නොකී දේ වටහා ගත්තාය.

"බෑ..., බෑ... මේ පාරනම් මට ඕනමයි..." ඇය වත්සලා හමුවේ තොදොල් වූවාය.

"හරි.. හරි... බලමු. මේ..., මම මල්ලීව අල්ල ගන්න ට්‍රයි එකක් දෙන අතරේ තමුණේ හිමිට අයිසව අල්ල ගන්න ට්‍රයි එකක් දෙනවකෝ. මම ම ඔක්කොම කරනකම් බලං ඉන්නේ"

"මට බයයි හලෝ....."

"බයවෙන්නේ නැතුව ඉන්නවකෝ, මම ඒකට පැලෑන් එකක් ගහලා දෙන්නම්.... දැනට ඔයා දවසකට දෙකකට සැරයක්, වර් අයිසට නිකන් කෝල් එකක් දෙන්න..."

"මට බයයි අක්කී.... එහා දැක්කනේ, හරියට මගේ මුණ දිහාවත් බැලුවේ නෑ" ඇයට තම මගුල් ගිවිස ගැන්මේ දිනය සිහි වූවාය.

"බය නැතුව මම කියන විදියට කරනවකෝ.... මම අනික්වා බලා ගන්නම්"

"එක පාරටම නිකන් මොකද්ද වගේ අක්කී..."

"හරි..., හරි..., ඉන්නවකෝ මම මේ පාර එනකම්.."

"එහෙනම් ඔන්න එනවා නේද...."

"හරි..., හරි..., එන්නම්. මලයව හරියටම අල්ල ගන්නත් එපැයි"

"මේ.. මට ඔය දෙන්නා අතරේ වෙන දේවල් කියනවා හරිද..... ඕන්න හංගන්න බෑ" හංසි එය කීවේ නෝක්කාඩු කෝළ බවෙන්ය.

"හරි..., හරි... කියන්නම්, කියන්නම් හලෝ. හැබැයි මේ පාරනම් එදාට වැඩිය මට ටිකක් දුර දිග යන්න වෙයි" වත්සලා සිනහවෙන් කීවාය.

වත්සලාගේ ඉල්ලීම මත හංසි දෙදිණක් පමණ වර්ෂට දුරකථනයෙන් ඇමතුවාය. එහි දී වර්ෂ දැක්වූව යහපත් ප්‍රථිචාරය නිසාවෙන් ඇගේ හිතේ වූ බිය තරමකට පහව ගොස් තිබුණේය. එහෙත් නොසූතුව ලෙස සිකුරාදා සැඳෑ වරුවේ වත්සලාගෙන් ඇයට දුරකථන ඇමතුමක් ආවේ, හංසි යම් කරුණකට නුවරට පැමිණ සිටි විටකදීය. වෙනදා මෙන් නිමන්ත මෙදින හංසි සමඟ පැමිණ නොසිටියේ වත්සලාගේ සැලසුම අනුවය.

"නංගී දැන් කොහෙද ඉන්නේ....."

"සිටි සෙන්ටර් එකේ..." හංසි වත්සලාට පිළිතුරු දුන්නාය.

"මේ.... වර්ෂ අයිශා තව ටිකකින් ඔරිස් එකෙන් ඔඟ් වෙනවා. බයික් එකේ එයා එක්ක එන්න"

"ඒ.... බෑ හලෝ එහෙම එක පාරටම, බයයි හලෝ...." හංසි එයට අදි මදී කළේ සැබෑවටය.

"මේ.... පිස්සු කෙලින්න එපා..., මේක හොඳ වාන්ස් එකක්, මම දැන් අයිශට කෝල් එකක් දෙන්නම් ඔයාවත් අරගෙනම එන්න කියලා"

"අනේ..., අනේ, එපා අක්කී... වෙන දවසක" හංසිගේ හදත් ගැහෙන්නට ගත්තාය.

"මේ... අනෙ, පනේ... වැඩක් නෑ, කියන විදියට කරන්නවකෝ..."

සුපුරුදු ලෙස සිකුරාදා දිනයේ තම රාජකාරියන් කළියෙන් නිමකළ වත්සලා ඒ වන විටත් සුකොපහොඟී බස් රථය තුළ සිටියේ ගමේ නිවස වෙත එන්නට කැගල්ල නගරයට කිට්ටුවමය. බස් රථය තුළ නිසාවෙන් ඇය යම් කරුණු කාරණා භංසිට පහදා දුන්නේ අපහසුවෙන්ය. ඒ තම හඬ බස් රථයේ අනෙක් වුන්ට ඇසෙනැයි වූ බියෙන්ය. එහෙත් ඇයව කෙසේ හෝ තම බහට ඇයව අවනත කර ගැන්මට වත්සලාට වැඩි අපහසුවක් නොවුනේය. ඒ ඇගේ හිතේ වූ බිය තරමකට තුරන් කරමින්, වෙන්න ඕනෑ විදියක් ඇයට කෙටියෙන් පවසමින්ය.

"මේ..., වජී..., භංසි කැන්ඩි ඇවිත් ඉන්නවා තනියම. ඔයා එනකොට එයත් එක්කගෙනම එනවද? හරි නෑනේ ඒකී තනියම හැන්දෑවේ බස් එකේ එන එක" වත්සලා වජීරගෙන් ඇසුවාය.

"ඇයි මල්ලී...?"

"එයා මෙහේ. ලිප්ට් වල බඩු ඇවිත් සයිට් එකට. කෙල්ල බයේ හැන්දෑවෙලා නිසා තනියම එන්න" වත්සලා බස් රථයෙන් නැගිට්ටේ තම නැවතුම කිට්ටු නිසාය.

"හරි..., හරි... එයාට කිවුවද?, බයික් එකේ එහෙම අවුලක් නෑනේ.....?"

"ඔවු, ඔවු..... කිවුවා, අවුලක් නෑ. ඔයත් ආස නැතුවයි කෙල්ලෙක් දාගෙන බයික් එකේ එන්න..." වත්සලා එසේ කීවේ බස් රථයෙන් බසිමින් සිනහුවෙන්ය.

"පිස්සු..." නොමනා කතාවට වජීරට සිනහා ගියේය.

"පිස්සු නෙමෙයි... වෙනදට වැඩිය බ්ලක් එහෙමත් වදි නේද...?" වත්සලා සිහින් ඉහියක් වජීරට පෑවාය.

"පිස්සු කියවන්න එපා.... දැන් ඔයා කොහෙද?" වජීරට ඇගේ නොසන්ධාල කතා බහට නැගුන සිනාව යටපත් කර ගනිමින් ඇසුවේය.

"බස් එකෙන් බැස්සා විතරයි.."

"ඔයා එහෙනම් ත්‍රිවිල් එකක යන්න..., මම ඉක්මණට එන්නම් නංගිවත් අරගෙන"

"හදිස්සි වෙන්න එපා... හෙමිට එන්න. නංගිත් ආසද දන්නේ නැතේ ඔයා එක්ක බයික් එකේ එන්න" ඇය එලෙස කීවේ විහිලුවක් ලෙස ඇහෙන්නට උවත්, ඔහුගේ හිතට යමක් ඇහෙන්නටය.

"අතේ මේ... මගෙන් මුකුත් අහගන්න එපා..., ඉන්නවකෝ ඇවිත් අල්ල ගන්න"

වර් දුරකථනය විසන්දි කලේ ඇයගේ වාචාල කමට ඇති වූ සිනහාවෙන්ය. "ඉස්සර හිමිඪී වගේ හිටියට, දැන් මේකිගේ කට තමා කට" ඒ නිසාවෙන් ඔහුට බිරිඳ ගැන දැණුනේ සතුටක්ය.

"නංගී ගොඩක් වෙලා බලං හිටියද..?" වර් හෙල්මටුව ඇය අතට දුන්නේය.

"හම්.. පැය කාලක් විතර.." හංසි හෙල්මටුව අතට ගත්තේ හිතේ බියෙන්ය. ඒ ඔහුගේ මුහුණ දෙස බැලිය නොහැකි නිසාවෙන්, හිස පහත් කොට ගත් වමය.

"සොරී නංගී... ඔලිස් එකෙන් පැන ගන්න ටිකක් පරක්කු වුනා"

"අයියෝ... කමක් නෑ. හරි නම් මමයි සොරී කියන්න ඕන අයියට කරදර කරාට..." හංසි ගැහෙන හදින් වර්ගේ උරහිස අල්ලා, මෝට බයිසිකලයට නැග ඉඳ ගත්තේ වැඩි දුරක් ඔහු අතර තබා ගනිමින්ය.

"ඕක මොකද්ද..., මල්ලිට එන්න විදියක් නෑ කිවුවා නේද..." වර් යතුරු පැදිය පණ ගැන්වුවේය.

"ඔවුනේ... හදිසියෙන්ම බඩු වගයක් ඇවිත්. වෙනදටම එයා එක්ක හරි අම්මා එක්ක හරි තමා එන්නේ. අනික අද ටිකක් හැන්දෑත් වුන නිසා බය හිතූනා" හංසි දැනම ඔහුගේ උරහිසට තැබුවේය. ඒ ඔහු පළමු ගියරය දැමූ නිසාවෙන්ය.

"අම්මා බනින්නේ නැද්ද, දැම්ම මල්ලී එක්ක රවුම් ගහනවා කියලා..." වර් එසේ ඇසුවේ සිනහාවෙන්ය.

"අම්මෝ... ඉස්සරනම් හොරෙන් තමා. දැන්නම් වැඩිය එහෙම මුකුත් කියන්නේ නෑ" හංසිත් සිනහා වූවය.

"දැන් ඉතින් ලයිසන් එක තියනවනේ..." වර් එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"එහෙමම නෑ... ලයිසන් එක තවම සීමා සහිතයි"

"එහෙම තමා වෙන්න ඕන..." වර්ජර ඒ කතාවට සිනහා වුනේය.

"ඇයි.."

"වෙඩින් එක ගන්නකම් එහෙම හැමදේටම හොඳයිනේ....."

"ආපෝ... අයියන් අපේ අම්මලා වගේ නේ... ඉස්සරනේ අයියේ එහෙම හිතුවේ... දැන් එහෙම නෑ" යම් තරමක් ඔහු සමඟ දුරකථනයෙන් උසුළු විසුලු කතා බහක යෙදී ඇති නිසාවෙන් හංසිට මෙදින එතරම් අමුත්තක් නොදැණුණාය.

"එහෙනම් දැන් කොහොමද..?" ඇගේ මේ කට කාර බව වර්ජරගේ හිත් ගත්තේ නොදැණීමය.

"දැන් ලිවින් ටුගෙද ඉඳලනේ ගොඩක් අය මැරී කරන්නෙත්..."

"ඒවා අපිට හරියන්නේ නෑ..."

"හැබැයි එහෙම තමා හොඳ, එතකොට දෙන්නට දෙන්නව හරියට තේරුම් ගන්න පුළුවන්..."

"එතකොට ඉතින් වෙන්න ඕන හරිය ඔක්කොම වෙලත් ඉවරවෙයි" නොසිතුව ලෙස එය වර්ජරගේ මුවෙන් එලියට පැන්නේය.

"අයියෝ.... අයියන් කියන කතා. එහෙමෙම නොවී තියෙයිද එකට ඉන්නකොට... හැබැයි එහෙම නරකුත් නෑ නේද...?" හංසිත් සිනහාවකින් එයට පිළිතුරු දුන්නේ මද ලැජ්ජාවකුත් තම වදන් තුලට ගැබ් කරමින්ය.

ඇගේ විවෘත කෙලිලොල් කතා බහට වර්ජරගේ හිත නොදැණීම ඇදී ගියේය. "මේකිට මම අයියා කියලවත් ගානක් නෑ..., කටට එන එක එහෙමිම කියලා දානවා" වර්ජරට සිතුවේය.

හංසිටත් කෙමෙන් කෙමෙන් ඔහු ගැන වූ බිය පහව ගියේය. එයින් "නිමන්ත මාව බොරුවට බය කරලා තියෙන්නේ අයියා නපුරුයි කියලා" හංසිට සිතුවාය. එම නිසාවෙන් ඇයගේ හිතේ වර්ජර ගැන වූ, ගරු බය පක්ෂපාතීත්වය කෙමෙන්, කෙමෙන් ගිලිහී ගියේය.

කොළඹ, නුවර මාර්ගය හරහා වූ ජේරාදෙණිය දුම්රිය ගේට්ටුව වැසි ගිය නිසාවෙන්, ඔවුන් දෙදෙනාට ඉදිරිපසින් වූ රථ දෙක තිරිංග තද කළේය. එය වරින් නොසිතුවක් වූ නිසාවෙන්, ඔහුත් එක් වරම තම තිරිංග තද කළේය. එයින් පිටුපස සිටි හංසිව එක් වරම ඔහුගේ ගතේ දැඩිව දැවටුණේය.

හංසිගේ මෘදු දෙනන තම ගත සිපගත් වග වරින් දැනුණේය. ඒ ඔහුට නැවුම් උණුහුමක් සිතුවිල්ලෙන් එක් කරමින්ය. ඒ වත්සලාගේ "වෙනදට වැඩිය බ්ලේක් එහෙමත් වදී නේද" කියමන සිහි විමෙන්ය.

නොසිතාම උවත් වත්සලා කී දේ, ඉබේම ඉටුවීම ගැන හංසිට සතුටක් දැනුණාය. "මම කරන්න ඉස්සෙල්ලම ඔය ඉබේටම වුනේ" ඇය එක් වරම තම ගත පස්සට නොගත්තාය. ඒ නිමේඟයක් දෙනනට ඔහුගේ පහස විදින්නට ඉඩ හරිමින්ය.

"සොරි නංගී..., මු එක පාරටම බ්ලේක් ගැහුවනේ.." වරින් තමා එය හිතා මතා කල දෙයක් නොවන වග ඇහෙවුවේය.

"මමයි සොරි කියන්න ඕන අයියගේ පිට උඩ නැග්ගට, මම අල්ලගෙන හිටියෙත් නෑනේ" තමා එය තැකීමක් නොකරන වග හංසි ඇහෙවු වාය. ඒ මදක් පසුපසට වෙමින්ය. එහෙත් ඒ පෙර තරම් නොවේය.

"බයික් වල යනකොට ඔහොම තමා...." තාමත් එය තැකීමක් නොකල බව වරින් අඟවන්නට උත්සහා කළේය.

"ඇයි... එහෙම කරේ යන්න ඕනද..., අයියලත් ආස ඇති නේද එහෙම... ?" හංසි එලෙස ඇසුවේ සිනහාවෙන්ය.

"එහෙම යන අයත් ඉන්නවා..., එහෙම ආස අයත් ඉන්නවා" වරින් එසේ කියමින් රථ දෙක තුනකට එහායින් සිටි යුවලක් දෙස බැලුවේය.

"එහෙනම් අයියත් ඉස්සර අක්කී එක්ක එහෙම තමා යන්න ඇත්තේ" ඇය එය කීවේ තරමක හඬ උස් කොටය. ඒ දුම් රියේ හු හඬ පරදාය.

"නැතුවමත් නෙමෙයි..." ඔහුත් එයට පිළිතුරු දුන්නේය.

නමුත් දුම්රියේ නලා හඬ හා එහි වේගයෙන් නැගුන සොෂාව නිසාවෙන් හංසිට එය නෑ සුන්ය. එම නිසාවෙන් ඇය තරමක් හිස ඔහු වෙත කිට්ටු කළාය. එයින්

ඇගේ දෙනන මෘදු ඔහුගේ පිට පෙදෙසේ දැවටුවේය.

"මොකද්ද..... ඇහුණේ නෑ....?" භංසි තම ලැමද ඔහුගේ පිටේ දැවටීම තැකීමක් නොකොටම, ඔහුගෙන් එය නැවත ඇසුවාය.

"එහෙම නැතුවමත් නෙමෙයි කියලා කිවුවේ" වජිරට මෙවර ඇගේ දෙනනෙන් දැනුණේ මෘදු පහසකය.

"අපේ ඔවු... අක්කා නැග්ගම ඉතින් සිටි එකත් ඉඩ මදිනේ, කොහොමත් එහෙම ම තමා යන්න වෙන්නේ" භංසි නැවත කය කෙලින් කොට ගත්තේ සිනහවෙන්ය. ඒ ඔහුට පළමු ගියරට දැමීමට ඉඩ සලසමින්ය.

"ඒ මොකද..." වජිර නොදන්නා සේ ඇසුවේය.

"අපේ වගේද එයාගේ..... බොරුවට නොදන්නවා වගේ අහනේ, ඉඳ ගත්තම සිටි එකෙන් එකයිනේ" භංසි කෙලිකවට ලෙස පිළිතුරු දුන්නාය.

"මොනවද...." ඔහුත් එලෙස ඇසුවේ කවට ලෙසය.

"එයාගේ තරමට වඩා පිහිටලා තියන කෝකත් තමා..." භංසි සිනහවෙන් පිළිතුරු දුන්නාය.

"ඒ නම් ඊරිසියාවේ..." වජිර කීවේ සිනහවෙන්ය. එවිටම බස් රථයක හඬ නිසාවෙන් භංසිට එය හරි හැටි නැසුණාය.

"මොකද්ද...." ඇය නැවතත් පෙර ලෙසම ඔහුගේ ගතේ දෙනන වද්දමින් මදක් ලංවී ඇසුවාය.

"ඊරිසියාවේ කියලා කිවුවේ..." වජිර හිතා මතාම පිට කොන්ද පිටිපසට තෙරපුවේය.

"වැඩේමයි ඊරිසියා කරන්න... එව්වරම නැති වුනත් අපිටත් තියනවා උවමනා ගානට" භංසි පිළිතුරු දුන්නේ නැවතත් කය කෙලින් කොට ගනිමින්ය.

"ඇහුණේ නෑ" ඇය කී දේ හොඳින් වජිරට ඇසුනත්, එලෙස කියන්නට හිත ඔහුට බල කළේය.

"එයාට තරම් නැති වුනත්, අපිටත් ඒවගෙන් අඩුවක් නෑ කියලා කිවුවේ" හංසි පෙරට වඩා ඔහුගේ ගතේ දැවටුණාය.

කඩුගන්නාව අසලට එන විට මාර්ගයේ වූ තද බදය කෙමෙන්, කෙමෙන් පහව ගොස් තිබුණේය. ඒ ඔවුන් දෙදෙනා ගමන් ගන්නා යතුරු පැදියටත්, තරමක වේගයක් එක් කරමින්ය. එහෙත් ඔවුනගේ ගතේ හා, හිතේ මෙතුවක් වූ දුරස් බව පලා ගොස් තිබුණේ එම වේගය නිසාම නොවේය.

වජීරගේ හා හංසිගේ ගතේ දුරස් බව වූයේ කෙස් ගසක දුරින්ය. ඒ බොහෝ විට හංසිගේ ලැමද වජීරගේ ගතේ ස්පර්ශය ලබමින්ය. එහිත් කඩුගන්නාව කඳු ඉහල වැලමිට වංගුව අරක්ගෙන සිටි, මද අඳුරේ සිත බව ඔවුන් දෙදෙනාටම නොදැණුණේ හිත් උණුහුමෙන් නිසාවෙන්ය.

"අයියේ... බඩඉරිඟු කරලක් කාලා යමුද...?" හංසිට සිතුවාය.

"ඇයි.. මොකක් හරි ලෙඩක්ද...?" වජීරත් සිතහවෙන් ඇසුවේය.

"අපෝ...., අපිට තවම එහෙම ලෙඩක් නෑ. කවුද දන්නේ නෑ අක්කට ඒ ලෙඩේ බෝකරලා තියෙන්නේ" හංසි බයිසිකලයෙන් බැස්සේ ඔහුගේ උරහිසට වැඩි බරක් දෙමින්ය.

"ඒ ලෙඩේ ඉතින්, ගැනු කොයි කාටත් පොදුයි. හැදෙන්න ඕනම ලෙඩක්නේ " වජීරත් බයිසිකලයෙන් බැස්සේය.

"හම්... ඒකනම් ඇත්ත. නිසිකලට නිසි වෙලාවට..." හංසි සිතහවෙන් පිළිතුරු දුන්නාය. ඒ ඔහුත් සමඟ පාරේ අනෙක් පසට මාරු වෙන්නට උත්සහා කරමින්ය.

"නංගි.. ඔයා ඉන්න මම අරගෙන එන්නම්.." වජීර ඇයව වලකා පාරේ මැද්දට ගමන් කළේය.

"අයියේ.. මට ටිකක් මෝරපු කරලක්...."

ඇගේ ඉල්ලීමට නැගුන සිතහවෙන්ම පාර අනෙක් පසට මාරු වූ වජීර, ඇයට තැම්බූ මදක් මෝරාපු බඩඉරිඟු කරල්ක්ද, ඔහුට ලපටි කරලක්ද ගෙන නැවත ඇය අසලට ආවේය. ඒ වන විට ඇය සිටියේ අත් වැට අල්ලන් ඇත බතලේ ගල කඳු ගැටය

දෙස මිදුම් අතරින් බලමින්ය.

"ආ... මේන්න එතන තිබ්බ මෝරපුම කරළ" වර් වය සිනහවෙන් ඇයට දුන්නේය.

"ශුවර්ද..." ඇය එසේ ඇසුවේ කෝළ ලෙසින්ය.

"හම්... මොකද මෝරපුවටම ආස... ලපටි එකතේ රහා..." වර් තම ලපටි කරලේ රස බැලුවේය.

"මෝරපු අයිශලා ලපටි ඒවට ආස වුනාට, ලපටි අපි ආස මෝරපුවට" හංසි සිනහවෙන් එසේ කියා බඩඉරිඟු කරළ ඒ මේ අතට කරකවා හැඩ බැලුවාය.

"නංගී... තමුසෙගේ කටනම්...." වර් එසේ කීවේ ඇගේ කට හැකර බවට අකමැත්තෙන් නොවේය.

"හා... මම බොරුද කිවුවේ..." හංසි වැටට හේත්තු වූවාය.

"මම දන්නේ නෑ...." වර් අය අසලින්ම වැටට හේත්තු වූවාය.

"මේයාට තියන ලැජ්ජාව, අක්කා බොරුද කොහෙද අපිට කියන්නේ..." හංසි කරලේ රස බැලුවාය.

"ඇයි... මොනවද බොරු..?" සැබැවින්ම වර් සිටියේ තරමක ලැජ්ජාව මුසු සිනහවෙන්ය.

"වෙන මොනවද ඉතින්..., තියන දැහලිල්ල තමා..." හංසි කරලේ යටි පැත්තේ ඇට කිහිපයක්ම මුවට ගත්තාය.

"කාගෙද....?"

"වෙන කවුද අක්කා එක්ක දහලන්න ඉන්නේ... එයා මට සේරම කියනවා..." හංසි එසේ කීවේ ඔහුගේ මුහුණ දෙස එක එල්ලේ බලමින්ය.

"එයාට ඉතින් පිස්සුනේ..." වර්ගේ ලැජ්ජාව තවත් වැඩි වූනේය.

"ඔවු, ඔවු... අපි දන්නවා දෙන්නටම පිස්සු කියලා, හැබැයි ටිකක් නෙමෙයි හොඳටම..." හංසි එසේ කීවේ මුවෙන් ගිලිහුන ඉරිඟු ඇට කිහිපයක්, බලවූසයේ කර තුලින් ඇතුලට රිංගුව නිසාවෙන්, එය බිමට වැටෙන්නට ඉඩ සලසමින්ය.

"තාම හරියට බඩඉරිඟු කරලක් කන්න බෑ.... ඒ වුනාට කටනම්" ඇගේ ලැමදේ හිර වුන ඇට දෙක තුන පහළට වැටෙන දෙස වර්ජිත බලා සිටියේ සිනහාවෙන්ය.

"අපිට ඉතින් අක්කලට වගේ තාම හරියට පැට්ටිස් එකක් නෑනේ, මෙහෙම කරල පිටින්ම කාලා..., එයාටනම් මොකද..." ඇය එසේ කීවේ කා අහවර කළ බඩඉරිඟු කරලේ යටි පැත්ත මුවට ගෙන එහි ඇති ලුණු රසය උරා බොමිත්ය.

"වික්... පෙරෙතී..." වර්ජිතගේ ගතම ඉන් හිරිවැටි ගියේ, ඇගේ එම ක්‍රියාවේ නොහොඹිනාකම හා මුවෙන් ගිලිහුන අසංවර වදන් පෙළෙන්ය.

හංසිටත් තමා ඒ නොසිතා කළ දේ වැටහුනේ පසුව. එයින් ඇගේ හිතටත් ලැජ්ජාවක් මෙන්ම සිනහවකුත් නැගුනේ තම නොසැලිකිලීමත් බවටත් දොස් නගා ගනිමිත්ය.

"අනේ... සොරී අයියේ.. මම හිතලා එහෙම දෙයක් කරලා පෙන්නුවේ නෑ. මම ඉස්සර ඉදම්ම හරි ආසයි ඇට ටික කාලා එහෙම ලුණුරහා බලන්න.." ඇය එසේ කීවේ එක් අතකින් මුහුණ වසාගෙනය.

"පෙරෙන වැඩ වලටම තමා ආස..." වර්ජිත ඇට හිස් කරල පහතට විසි කළේය.

ඇගේ වාචාල කෙළි ලොල් හැසිරීම වර්ජිතගේ හිත ඇද බැඳ ගත්තේය. එහෙත් තමා සමඟ මෙතරම් විවෘත කත බහක් ඇගෙන් එලියට එන්නේ, ඒ වත්සලා හා ඇති මිතුරුකම නිසාවෙන් වග ඔහුට සැකයක් නොවුනේය. ඒ "වත්සු දැනටමත් මේකීව නරක් කරලා" යැයි සිතමිත්ය. එබැවින් වර්ජිතට ඇයව පෙනුනේ හිතුවක් කාර සොහොයුරියක් ලෙසටය. එහෙත් ඇයගේ ඒ කතා බහා හමුවේ ඔහු, කැලතුන නොතෙරුන යම් ශුංගාර මිහිරක් නොවින්දාම නොවේය.

"යමු..., යමු..., පරක්කු වෙනකොට අම්මත් බයවෙයි..." වර්ජිත බයිසිකලයට නැග්ගාය.

"අක්කිට බඩඉරිඟු කරලක් අරගෙන යන්නේ නැද්ද...?" ඇය බයිසිකලයට නගින අතරේ ඇසුවාය.

"එයා ආස නෑ..." වර්ජිත යතුරුපැදිය පණ ගැන්වුවේය.

"ඔවු ඉති.... ඉඳලා හිටලා කන අපිට වගේ නෙමෙයිනේ, හැම දාම ගෙඩිය පිටින් කනකොට එපා වෙනවත් ඇති" හංසි මෙවරනම් ඔහුට තුරුළුව නොවුනත්

ගතේ දැවටෙමින් ඉඳ ගත්තාය. ඒ සිනහාවෙන්ය.

"ගන්න දෙයක් නෑ... අපේ එක්කේනා ඔයාවත් නරක් කරලා... ඒ හැකර කට්ටියි තියෙන්නේ" ඔහුට ඇයගේ ඒ ව්‍යාංගය වැටහුණේය.

"මේ, මේ, ඔයයි ඒවා වැරදි විදියට තේරුම් අරගෙන තියෙන්නේ. අයියි, මල්ලියි දෙන්නම එකයි, වල් හිතක්මයි තියෙන්නේ..." ඇය ඔහුගේ උරහිසට මදක් සැරෙන් පහරක් ගැසුවේ කෝළ ලෙසින්ය.

"එහෙම වෙන්න එපැයි නේද...?, රිදුනත් එක්ක ගැහුව පාරට" වජිරට ඒ රිදුම එක් කළේ මිහිරක්ය.

"අම්මෝ එහෙනම් බයෙත් බෑ..." ඇය එසේ කීවේ දෙනන මද පමණ ඔහුගේ පිට වත දැවටෙන්නට හැර, ඔහුගේ පිටට ගැසූ තැන මෘදුව පිරි මදිමින්ය.

"ඒ මොකද... ඒ" ඇයගේ ලෙංගතු පහස ඔහුගේ ගතට වඩා හිතට දැණුණේය.

"අක්කා කියයලා තියනවනේ අයිගේ තරම, බය මල්ලිත් එහෙම මට වද දෙන්න ගනිද කියලා" ඇය එසේ කීවේ තවත් ලැමද ඔහුගේ පිට වතට හෙත්තු කරලමින්ය.

"ඇයි.. අක්කා කිවුවද එහෙම වෙන දේවල් වදයක් කියලා...?" ඇයගේ දෙනන ලැමද මත දැවටෙන මිහිරෙන් ඔහුගේ ගතම උණුහුම් වූණේය.

"අපෝ නෑ... එයාට කොහොමද ඒක වදයක් වෙන්නේ.... අක්කට තියෙන්නේ සුළුපටු අමාරුවක් යැයි" හංසි එසේ කියා ඔහුගේ මුහුන දෙස බැලුවේ පැති කණ්ණාඩිය හරහාය.

දෙදෙනාට නැගුණේ සිත්භවක්ය. එයින් දෙදෙනාගේ හිත් තුලවූ දුරස් බව පහව ගියේ නොදැණීමය. ඒ මෙතුවක් නොවූ කිට්ටු බවක් වජිරට හංසිගෙන් දැණෙමින්ය.

"අක්කලට දොස් කිවුවට නංගිලත් එහෙම ඇති, බොරුවට මෙනන ඇඹරුනාට" ඔහුත් පැති කණ්ණාඩිය හරහා ඇය දෙස බැලුවේ සිනහවෙන්ය. ඇගේ මුහුන දුටු විට වජිරගේ හිතේ ඇය හා නිමන්ත අතර ඇති විය හැකි යම් ශූංභාර ක්‍රියාවන් මැවී නොපෙනී ගියේය.

"අපි එහෙම නෑ හරිද..., ඔය ඉඳලා හිටලා පොඩ්ඩක් එහේ මෙහේ වුනාට" ඇයත් එසේ කීවේ ඔහුගේ එම වදන් පෙළෙන් හිතට නැගුන උනුහුමෙන් මුහුණත් විකසිත කර ගනිමින්ය.

"තියන මේ ගායෙන්..., ඉඳලා හිටලා කියලනම් ජේනවා" ඇයගේ මුහුණේ මතු වූ ඒ කාමුක සිනහවෙන් ඔහුගේ දහයාද වූයේ යටි කළිසම තුළ මද සිනහාවකින්ය.

"අපිත් එහෙම නොවුනනම් ඉතින්..., ඔය කොයි අයියා, මල්ලිවත් ගැට ගහලා තියා ගන්න වෙන්තේ නෑ..." ඇය මදක් ඔහුගෙන් දුරස් වූයේ වර්ජිගේ මුවෙන් නික්මුණ "තියෙන ගාය" කියමනට තරමක බියෙන්ය.

"අක්කා වෙන්ත ඇති එහෙනම් කියලා දෙන්න ඇත්තේ..." ඔහුට ඒ අහිමිව ගිය උණුහුමෙන් තමා නොසිතා කී දේ ගැන පසුතැවුණේය.

"හම්.... ගොඩක් දේවල්. ඇයි නරකද..?" ඇය එසේ කීවේ පැති කණ්ණාඩියෙන් නැවතත් ඔහුගේ මුහුණ දෙස බලමින්ය.

"අපේ නෑ..., මොනවද දන්නේ නෑ ඒ..." වර්ජිගේ හිත ඒ ශූංඟාර කතා බහට බැඳුණේය.

"මල්ලිට සලකන විදිය තමා ඉතින්..." හංසි එසේ කීවේ එක් අතකින් මුවත් වසාගෙනය.

"ඇහුන්තේ නෑ..." ඔහුට ඒ වදන් හොඳින් ඇසුනත් ඇයව නැවත ලංකොට ගන්නට හිත බල කළේය. ඒ ඇගේ වදන් පෙළෙ උණුහුමට ලොල්වය.

"අක්කා කියලා දුන්නේ ඉතින්..., මල්ලිට සලකන විදිය තමා" ඇය නැවතත් තම දුරස් බව දුරු කොට ඔහුගේ දෙසවනට ලංව කීවාය.

"මොන...?" ඔහුගේ හිත එම වදන් පෙළෙන් නලියන්නට ගත්තේය.

"මොන කියන්නේ...?, මල්ලිට තමා ඉතින්..." ඇය එසේ කීවේ තම මුහුණ පැති කණ්ණාඩියෙන් ඔහුට පෙනෙන්නට හැර ලැජ්ජාවෙන් ඉවත බලා ගෙනය.

"ඒක තමා ඇහුවේ මේ..., මේ..., මොන මල්ලිටද කියලා..." ඇගේ වදන් පෙළේ උණුහුමත්, ලැමදේ උණුහුමත් දැණුන වර්ජිගේ හිත, ඇගේ ශූංඟාර කොළ බවට

බැඳී ගියේය.

"මම කිවුවේ? තියෙන්නේ මහා වල් හිතක් කියලා. වනවරයා..." ඇය නැවතත් ඔහුගේ උරහිසට පහරක් ගැසුවාය.

"ඌයිසා... රිදෙනවා හලෝ..." එය බොරු මැසිවිල්ලක් විය.

හංසිගේ හිතත් වර්ජිගේ මේ කොළ වචන ඇලුම් කළා මෙන්ම, ඔහුගේ ශූංඟාර කතා බහටත් බැඳුණේය. ඒ නොදැකීම නම් නොවේය. ඇයගේ හිත මේ ශූංඟාර කතා බහෙන් ඇවිස්සී සිටියේ, නිමන්තගේන් පසුව වෙනත් පුරුෂයෙකු සමඟ මෙවැනි කතා බහක යෙදෙන පළමු වර නිසාවෙන්ය. එලෙසම වර්ජිගේ මුවෙන් පිට වූන "හලෝ" ආමන්ත්‍රනයෙන් ඇයට දැණුණේ වඩා ලොංගතු බවක්ය.

"රිදෙන්න තමා ගැහුවේ, අහන වනවර කතා වලට...." ඇය නැවත තමා පහරක් ගැසූ තැන මාදුව අත ගැව්වාය.

"ඉතින් මම වැරදි දෙයක් ඇහුවයි... මම ඇහුවේ කොයි මල්ලිටද කියලනේ.."
ඔහුට නැවතත් ඇය පහරක් දෙනවානම් කොතරම් සැපතක් දැයි සිතුවේය.

ඔහු එය අසන්නේ පිළිතුර නොදැන නොවන වග හංසිට සැකයක් නොවූනාය. එහෙත් ඇයගේ හිත ගැහුණේ එම පිළිතුර එක් වරම ඔහුට දෙන්නේ කෙලසක දැයි සිතාය. ඒ තරමක බියකින්ය. එහෙත් "අයිසටත් ඕන මගෙන්ම ඒක අහන්න.... මිනිහත් ඇවිස්සිලා ඇත්තේ, නැත්තම් බොරුවට මගෙන් ඒක අහන්න ඕනද...." පිළිතුරු වද ගිලිහීමෙන් පසුව තවත් ඔහු හා තමා අතර දුරස් බවකුත් නොවන වග වැටහීමෙන් ඇගේ හිත තවත් දිරිමත් වූනේය.

"වෙන කාටද ඉතින්, ඔයාගේ මල්ලිගේ මේ... මේ... මේ..., දහ මල්ලියාට මිසක්. දැන් හරිද ? අයිසට ඕන උත්තරේ ලැබුනද..?" ඇය එසේ කීවේ දිවත් උප්ප්පාය. එහෙත් ඇගේ හිතේ බියක් සේම විලියක්ද නොවූනාම නොවේය.

"ඔයා නම් මරු හලෝ... මේ..., අක්කද කියලා දුන්නේ සලකන විදිය...?" හංසි නිමන්තගේ ලිඟුව මුවට ගෙන ඉන්නා අපුරුව ඔහුට මැවී ගියේය.

"දැනගෙන ඉන්න ඕන බෙසික් ටික දැනගෙන හිටියා.... එත් හයි එඩියුකේෂන් වත්සු අක්කගෙන්" වර්ජිගේ එම පැනයෙන් හංසිගේ හිතේ වූ බිය මුළුමනින්ම පහව ගියේය.

"මට තේරුනේ නෑ..." ඒ ඔහුට මාර්ගයේ නැගුන සෝෂාව නිසාවෙන්ය.

"කිවුණේ... මමත් දැනගෙන ඉන්න ඕන බෙසික් ටික දැනගෙන හිටියා... ඒත් හයි එඩියුකේෂන් වත්සු අක්කගෙන්" ඇය එසේ කීවේ හොඳින් ඔහුගේ ගතට තුරුළු වෙමින්ය.

ගත හිත දෙකම උණුහුම්ව හිටි හංසි මෙතුවක් දුරස්ථ තබාගෙන සිටි තම ඉහෙන් පහළ ඔහුගේ ගතට ලං කළේ දෙපා තරමක් මැත් කරමින්, යටි බඩ පෙදෙසත් ඔහුගේ ඉහ පහළ දැවටෙන ලෙසටය. එයින් වර්ජිතයේ හුණුහුම් වූ හිත මෙන්ම ගතද නොසිතුව ලෙස සලිතව ගියේය.

ඇයගේ මේම කිට්ටු වීම වර්ජිතයේ දැණුනේ උණුහුම් වැලඳ ගැන්මක් ලෙසය. ඒ මෙතුවක් වේලා ගතේ දැවටුන ඇගේ දෙනතේ උණුහුමට අමතරව ඇගේ යටි කයත් ඔහුගේ ගතට තුරුළුව යමින්ය. එයින් ඔහුගේ මෙතුවක් අඩකුණුව සිටි ලිඟුව හොඳින් අවදි වූයේ "බ්ලේක් එකක් ගැහුවොත් ශුවර් එකටම මේකි මාව බදාගන්නවා" යැයි සිතුවිල්ලෙන්ය.

"එහෙනම් අහන්න දෙයක් නෑ, එහෙනම් මෙලහකට ඩිග්‍රියත් අරගෙන ඇති... මරු ලෙක්චර් කෙනෙක් නේ ඔයාට ඉන්නේ" ඇයව තවත් අවුස්සා ගන්නට වර්ජිතයේ සිතුවේය.

"අපෝ නෑ... පරිස්සමට තියෙන්න ඕන දෙවල් තාම පරිස්සමට. ඔයාගේ මල්ලී හදිස්සි කාරයා වුනාට, මට එව්වරම ඉක්මණක් නෑ" ඇය එසේ කීවේ තම මුඛේ උණුහුම, හෙල්මට්ටුව අතරින් ඔහුගේ දෙකම් පෙනී පහළට දැවැටෙන්නට ඉඩ හරිමින්ය.

"ඒ මොකද ඒ...."

"නැන්දම්මට ජපන් කොඩිය බලන්න ඕන වුනොත්" ඇය එසේ කීවේ සිනහවෙන්ය.

"අපේ අම්මා එන එකක් නෑ..." වර්ජිතයේ ඇගේ කතාවට සිනහවක් නැගුනේය.

"මෙකීගේ කට තමා කට" යැයි ඔහුට නැවතත් හිතෙමින්ය.

"ඇයි... අක්කා දැම්ම ජයකොඩිය බලන්න අම්මා ආවේ නැද්ද...?" ඇය එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"නෑ.... මගේ හිතේ..." ඔහුට ඒ මතකයක් නොවුණේය. එහෙත් "වත්සු තමා මේකීව නරක් කරලා තියෙන්නෙ" ඔහුට දැනුණේ සතුටු හිතක්ය.

"බලන්න ආවේ නැද්ද, නැත්තම් ඊට කළින් දෙන්නා කොඩිය දාලද දන්නේ නෑ තිබ්බේ" ඇය කවට ලෙස ඇසුවාය.

"අපෝ නෑ..., එයත් එදා තමයි ජපන් කොඩිය ඇදට එලලා තිබ්බේ" වර්ජින සිනහාවෙන් පිළිතුරු දුන්නේය.

"එහෙනම් අයියත්, මල්ලී වගේම ඒ දවස්වල අමාරුවෙන් ඉන්න ඇත්තේ, කොඩිය කලින් ඇදේ එලා ගන්න බැරුව" ඇය ඒ වදන් කීවේ ඔහුගේ මුහුණ දෙස බලමින්ය.

"හම්.... එහෙම නැතුවමත් නෙමෙයි.." ඔහු තම දෑස ඇයගේ දෑසෙන් ගලව ගත්තේය.

"කොඩිය දන්න දුන්නේ නැති වුනත්, වත්සු අක්කා නොසලකා ඉන්න නැතුව ඇති..."

"හම්.... හැබයි ඒ ටිකයි"

"ඒ මොකද අප්පේ...?"

"එයා ඉස්සර මේවගේ නෑ... දැන් තමා ඔය. අනික ඉතින් අපි ප්‍රොපෝසල් නේ.... ඔයලා වගේ ලවු එතෙයාර් නෙමෙයි නේ" වර්ජිනගේ හිතේ දුරස් බව පහව ගියේය.

"ඒකට මොකද..? දැන් ඔය අක්කගෙන් ලැබෙන්නේ අයියට ඒ කාලේ ඇරියසුත් එක්ක" ඇය එලෙස කීවේ සිනහාවෙන්ය.

"හම්... ඒකනම් ඇත්ත...?" ඔහුත් ඇගේ සිනහවට පිළිතුරු සිනහව පෑවේ සතුටෙන්ය.

"හැබයි මමනම් එහෙම නෑ..." ඇය ඇත් වුන දෙපා මතින් තම යටි කය හොඳින් වර්ජිනගේ කයට හේත්තු කළාය.

"මට හිතනා...." ඔහුට ඇයගේ දෙපා මුළු උණුහුම හොඳින් දැණුණේය.

"මොනවද.....?"

"අපේ එකාව පිස්සු වට්ටලා ඇති කියලා..." වර්ජි ඇගේ මුහුණ දෙස බලා සිනහා වුණේය.

"එහෙම නැතුව බැනේ ඉතින්....?"

"කාටද දන්නේ නෑ නේද, එහෙම නැතුව බැරි...?" වර්ජිට අවැසි වූයේ ඒ ඇයටම වග, ඇගේ මුවෙන්ම අසා ගැන්මටය.

"හ....ම්.... දෙන්නටම තමා ඉතින්...."

ඇය එසේ කියමින් දෑස ඔහුගේ දෑසෙන් ඉවතට ගත්තාය. ඒ මෙතුවක් වෙලා නොතිබුණ ගතේ දුරස් බව නැවත දෙදෙනා අතරට තබා ගනිමින්ය, ඒ හිතාමතා වග ඔහුට දැණෙන්නටය.

"ඇයි පස්සට ගියේ..?" ඔහුට නොදැනීම ඇසුණේය.

"දැන් ටවුන් එකේනේ.... කවුරු හරි එහෙම දැක්කොත් හරි නෑනේ..." ඇය දෙදෙනා අතරින් බැගයද තබා ගත්තාය.

ඇගේ එම පිළිතුර වර්ජි නොසිතුවක් විය. "ඒ කියන්නේ එහෙම කවුරුවත් නොදකිනවනම් අවුලක් නෑ. එහෙනම් මේකින් ආසාවෙන් ගැවී, ගැවී ඇවිත් තියෙන්නේ" වර්ජිට ඇයව තම සහොදරයාගේ පෙම්වතිය වග නිමේෂයෙන් අමතකව ගියේය. ඒ ඔහුගේ ගත, සිත නැවු පහසක වූ ලපටි පිබිදීමකින්ය.

"ඒ වුනාට දුකයි වගේ..." ඔහු යතුරු පැදිය කැගල්ල නගරයෙන්, ඇගේ නිවස වෙත ඇති අතුරු මාවතට හැරවුවේය.

"ඒ ඇයි..." හංසිට ඔහු නොකියා කී දේ සැකයක් නොවුණාය.

"කියන්න බෑ....." ඔහුගේ මුහුණ ලැජ්ජාවෙන් රතුව තිබුණේය.

වර්ජි සභවගත් හිත හංසිට සැකයක් නොවුණාය. එහෙත් ඊලඟ පිම්ම තබන්නට ඇයට දැණුණේ බියක්ය. "හිතන දෙයක් හිතපුවාට්ටේ.., වත්සු අක්කා බේරගන්නේ නැතයි" අවසන ඇයට සිතූණය. ඒ ඊලඟ පියවර කිහිපය වත්සලාගෙම සැලැස්ම අනුව නිසාවෙන්ය.

"කියන්න ඕන නෑ, මට තේරුනා... එහෙනම් ආයේ දවසකත් මාව මෙහෙම බයික් එක් දාගෙන එනවද...?" හංසි එසේ ඇසුවේ ඔහුගේ ලෑම දෙපසින් දැන දමා වර්ජිත තුරුළු කොට ගනිමින්ය. ඒ ඇයගේ හිතත් ගැහෙමින්ය.

එය වර්ජිත සිහිනෙකෙදු නොසිතුවක් විය. එම නිසාවෙන් වර්ජිත එක් වරම තිරිංග පැහැනේය. එයින් දෙදෙනා අතර මෙවලේ කුඩා අත් බැගයක් වූවත්, දෙදෙනාගේම ගත හොඳින් තුරුළුව ගියේ ඇගේ ලෑමද මෙන්ම, ඇගේ හිසද ඔහුගේ උරහිස මතට හොවමින්ය.

හංසින් සිටියේ නිමන්තගෙන් පසුව තම ගතට දැණුන ප්‍රථම පුරුෂ උණුහුම් පහසක මත් බවට ලොල්වය. එම නිසාවෙන් ඇය තවත් ඔහුව තම ගතට තුරුළු කොට ගත්තේ උණුහුම් හුස්ම පොදු ඔහුගේ ගෙල පෙදෙසට මුදා හරිමින්, ඔහුගේ දහඩිය සුවද විඳිමින්ය.

"ඇත්තටමද....?" වර්ජිත ඇය දෙස හිස කරකවා බැලුවේය.

"හම්..." ඇය හිස පහත් කොට ගත්තාය. ඒ ඔහුගේ රත් පැහැ දෑස දෙස බලා සිටිය නොහැකි කමෙන්ය.

එහෙත් වර්ජිත නිකටින් අල්ලා ඇගේ හිස එසවුවේ, නෙත් දෙස එක එල්ලේ බලමින්ය. නමුත් ඔහුටත් ඇගේ ඒ රත් පැහැ දෑස දෙස වැඩි වේලාවක් බලා සිටින්නට නොහැකි වූනේය. ඒ ඇගේ දෑස මෙන්ම රත් පැහැ දෙනොල් සහලද වෙවුලන්නට වූ නිසාවෙන්ම නොවේය. ඒ තම ලෑමද මත වූ ඇගේ දැන කෙමෙන් කෙමෙන් පහළට ඇදෙන්නට වූ නිසාවෙන්ය.

"නංගී...." වර්ජිත ඇගේ මුහුණ වෙත තම මුහුණ කිට්ටු කළේය.

"අපිට එව්වර දුර යන්න බෑ අයිගේ....., මම ඔයාගේ මල්ලිගේ" හංසි තම මුහුණ පසෙකට මෙන්ම, තම තුරුලද ලිහිල් කොට ගනිමින් යතුරු පැදියෙන් බැස්සාය. ඒ නිවස අසලම ටම පැමිණි සිටි නිසාවෙන් නොවේය.

"අයිගා මේවා වත්සු අක්කට කියන්නේ ණෑ නේද..?" ඇය එලෙස ඇසුවේ බිමබලා ගත් වගමය.

"නෑ...." ඔහුගේ හිත නලියන්නට ගත් නිසාවෙන් පිට වූයේ කෙටි වදනක්ය.

"එහෙනම් මම යන්නම්..., අනික මේ..., මම අර ඉස්සෙල්ලා කියපු එක අමතක කරන්න" ඇගේ වදන් පෙළ ගොත ගැසුනේ හිත මතාම නොවේය.

"මොකක්ද...?"

"ආපහු මාව බයික් එකේ එක්කගෙන එන එක" හංසි එලෙස කියා ඉක්මණ ගමනින් නිවස දෙසට පිය මැන්නේ වර්ජිට දනකුදු කියන්නට ඉඩක් නොතබාය.

නිවසට ආ වර්ජිට වත්සලා සුභද ලෙස පිළිගත්තත්, ගමනේ විස්තර කිසිවක් නොවිමසුවා මෙන්ම, ඔහුටත් ඒ ගැන කියන්නට ඉඩක් නොදුන්නාය. ඒ යම් පසු අරමුණක් උදෙසාය. එහෙත් වත්සලාට වර්ජිගේ හිතේ වූ ඒ නොයිවසිලීමක් කම රහසක් නොවුනේය.

"යමු... මාත් ඔයා එනකම්ම හිටියේ..." තේ එක බී අහවර කළ වර්ජිට වතුර ටැංකිය දෙසට යන විට වත්සලා කීවේය.

"ඔඵවේ නානවා එහෙම නෙමෙයි...." ඒ අසල සිටි වර්ජිගේ මව මෙදිනත් ඇයට දැනමුතුකමක් දුන්නේ පුරුද්දට මෙන්මය.

"නෑ අම්මේ.. ඇඟ හෝද ගන්නවා විතරයි..." ඇයත් මවට සුපුරුදු පිළිතුරම දුන්නාය.

ගෙයි පිටුපස වතුර ටැංකිය වෙත ගිය වත්සලා, මෙතුවක් තම ගතේ තිබුන උදයේ සිට ඇඳි බලවුසය, මෙන්ම ලිහිල් සායද ගලවා බේසමට දැම්මාය. ඒ ගතට බ්ලෙසියරය හා යට සාය පමණක් ඉතුරු කොට ගනිමින්ය. එදෙස බලා සිටි වර්ජි කුසියේ වූ දොර තරමක් අඩවල් කළේ, කවුරුන්ගේ හෝ හදිසි පැමිණීමේ සැකයක් ඇතිවම නොවේය.

"තව ටික දවසකින් මේ සායවල් අදින්න වෙන්නේ නෑ..." ඇය කෙටි බංකුව මත ඉඳ ගත්තේ ටැංකියට වාරු දෙමින්ය.

"ඉන්න, ඉන්න, මම හෝදන්නම්..." වර්ජිට ඇගේ අපහසුව දැණුනේය.

වර්ජිගේ පෙරෙත්තය මත වත්සලාට රෙදි සෝදන්නට ඉඩක් නොලැබුනාය. ඒ වර්ජි තම හා ඇගේ කිලිටු රෙදි ටික ලඟට ගත් නිසාවෙන්ය. එයින් සිනහවක් නැගුන වත්සලා නැවත නැගිටිවේ ඔහුට එම කාරිය කිරීමට ඉඩ සලසමින්ය.

"එහෙනම් අපි හෙට අනිද්දට ප්‍රෙගී ගවුම් දෙක තුනක් ගමු" ඔහු තෙමා ගත් තම ඇඳුම් මත හා වත්සලාගේ ඇඳුම් මත සබන් තවරමින් කීවේය.

"එකක් විතර ගමු.... තව ටික දවසක් යනකොට මේනකාගේ ඒවා අදින්න පුළුවන්නේ. අපරදේ බොරුවට" ඇය ටැංකියට හේත්තු වූවාය.

"දෙන්නම එකම ඇඳුම එහෙම ඔරිස් ඇඳම, කමක් නැද්ද..."

"අපරාදේ බොරුවට වියදම් කරන්නේ..., අනික එයාට ඉස්සර ගත්ත එවා දැන් අදින්නත් බෑ. ඔරිස් එකේ අයට අමතකවෙලත් ඇති එවා..." වත්සලා කීවේ තම හැබෑ සිතුවිල්ලය.

"කෝ ඔය දෙකත් දෙන්න.." වර් ර බේසමේ වූ ඇඳුම් සියල්ල සබං දමා අතුලා තිබුනේය.

යට සාය ගිහ මත තිබියෙදී පෑන්ටිය හා බ්‍රෙසියයරය ගලවා වත්සලා එය වර් අතට දුන්නාය. එහෙත් වෙනදා මෙන් ඇය යට සාය මෙදිණ දෙනන මතට උස්සා නොගත්තාය. ඒ මෙදිණ දෙනනට, රැ කල හද වට වූ තරු රැන පෙන්වන අහදහසින් නොවේය.

ඇගේ කුසත් දෙපියයුරුත් පෙර සතියට වඩා මෙදින වන විට නෙරා ඇතයි වර් රට සිතුවේය. වැඩියමක්ම වත්සලාගේ ගැබය. බිරියගේ මේ නැවුම් පෙණුම ඔහුට ගෙන දුන්නේ නොහික්මුණ හිතකිය. ඔහුගේ හිත වඩාත් ගැහුනේ, දිනෙන් දින ඇයගේ රූපයේ මතුවන කාමුක බව කෙරෙහිය.

"ගිය සතියට වඩා තවත් ලොකු වෙලාද කොහෙද..." වර් එසේ කීවේ ඇගේ දෙනන දෙස බලමින්ය.

"නෑ... ඒ ඔයාට ජේන විදිය. හැබැයි මේ රවුම් දෙකනම් ලොකුවෙලා, ටීට්ස් දෙකත් එක්ක" වත්සලා තන පුඩුව හා කළුපැහැති රවුම වක්‍රව අතගා ගනිමින් වර් රට කීවාය.

"එහෙනම් සමන්තගේ අත් ගුනේ හොඳ ද කොහෙද මටත් වඩා..." වර් එසේ කීවේ ඇය දුන් බ්‍රෙසියරයේ හා පෑන්ටියේ සුවද බලමින්ය.

"වික්.... වූ ගද ඇති. සමන්ත අයියගෙන් තමා ඔය වල් වැඩේ ඉගෙන ගත්තේ..., පෙරේතයා.." ඔහුගේ එම ක්‍රියාවට වත්සලා සිනහා වූවාය.

ඇගේ සිනහවට අනුරූපීව දෙනන සෙලවෙන අපුරුව වර්ෂයේ හිත ගත්තේය. ඒ හැඳූ වරුවේ විඳි හංසිගේ දෙනනේ මද තද බව ඔහුට නැවතත් හිතට දැණෙමින්ය. එයින් ඔහුගේ ලිඟුවත් ප්‍රාණවත් වූයේ නොදැනීමය.

"මේ, මේනකා ඉන්නේ ඔයා එනකම්... පවුනේ ලබන සතියේ ඇවිත් බලලා යන්න" වත්සලා ඔහු සේදුව ඇඳුම් මතට ටැංකියෙන් ගෙන වතුර බාල්දියක් හැඳුවේය.

"බලමු..., මෙ..., සමන්තනම් දැන් ඇත්තේ හැපි එකේ නේද.." ඔහු ඇඳුම් වල සබන් සෝදා හැරියේය.

"මිනිහා එදා හිටියේ පිස්සුවෙන් වගේ... ඇයි මම මාස තුන හතරකට පස්සෙන්, හරියට තෙල් ටිකවත් ගැවේ නෑ අනේ.. " වත්සලා සිනහවෙන් පිළිතුරු දුන්නාය.

"තෙල කෙසේ වෙතත්, මාසාප් එකෙන් එහෙනම් අඩුවක් වෙන්න නැතුව ඇති" වර්ෂයටත් සිනහවක් ගියේය.

"හම්... ටිකක්. හැබයි ඔයාට තරම් හොඳට මාසාප් එකක් දෙන්න එයාට බෑ... මේනකත් ඒක කිවුවා, මසාප් එකට ඔයා තමයි බෙස්ට් කියලා...."

"ඇයි අනික්වාගෙන් මම බෙස්ට් නැද්ද..?" වර්ෂ ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"අනික්වගෙන් දෙන්නව එහෙම කම්පෙයා කරන්න බෑ නේ. ඒ වැඩේ සීමාවල් තියනවනේ.." වත්සලා ඔහුගේ ඔළුවටත් එක්ක ටැංකියෙන් ගෙන වතුර බාල්දියක් වක්කෙරුවේ සිනහවෙන්ය. ඒ කල්යැල් බලා තම සැලස්මට වදන් පෙළ පිට කරමින්ය.

"මම නාන්තත් නෙමෙයි හිටියේ...." වර්ෂ බොරු මැසිවිල්ලක් නැගුවේය.

"ගඳයා..... නාගන්නවා..." ඇය විහිළුවෙන් තවත් බාල්දියක් ඔහුගේ හිසට දැමුවේ සේදුව රෙදි ටික පසෙක තැබුව පසුවය.

"එහෙනම් සමන්ත මට වඩා සුවඳ වෙලා ඇති?" ඔහු එසේ අසමින් නැගිටිවේය.

"ඔයා හිතනවද එහෙම...?"

"නිකන් ඇහුවේ.... මම දන්නවා..." වර් ආගේ හිස අත ගැවේය.

දැණුන ලෙංගතු පහසෙන් වත්සලා ඔහුව වැලඳ ගත්තේ තම ගැබ ඔහුගේ කුසට හේත්තු කොට ගනිමින්ය. එවිට වර් දැන ඇගේ උරහිස් මත සිට, ඇගේ නිතඹ දක්වා පහළට ගෙන ආවේය. ඒ ඇගේ නිතඹ යට සායට පිටින් මෘදුව මිරිකමින්ය.

"එහෙනම් ආයේ එහෙම අහන්න එපා...." වත්සලා ඔහුගේ ලැමදේ මවිල් අතර හිස තබා ගත්තාය.

"විහිලුවටතේ ඇහුවේ..." ඔහුට ඇගේ උණුහුමෙන් හංසිව සිහි වුනේය. එයින් ඔහුගේ ලිඟුවත් අවදි වුනේ නොසිතුව ලෙසය.

"මේ..., මොකද මේ..." වත්සලා ඔහුගේ ලිඟුව, කෙටි කරගත් සරමට යටින් අත දා අල්ල ගත්තාය.

"සතියකට පස්සෙන්..." වර් ඇගේ පියයුරුවක් මෘදුව පිරිමැද්දේය.

"මෙතන....?" වත්සලා ඔහුගේ ලිඟුව පෙරසම ගැසුවේය.

කුඩා බංකුව තමා අසලට ගෙන වත්සලා එහි ඉඳ ගත්තේ, වර්ගේ සරම බිමට වැටෙන්නට ඉඩ සලසාය. ඉන් දැණුන පහසුවෙන් වර් තම එක් පයක් ඔසවා ටැංකි කංචිය මත තැබුවේ ඇගේ පහසුව මෙන්ම තම මිහිරද උදේසාය.

වර්ගේ ලිඟුව මුවට ගත් වත්සලා දිවතෙන් ඔහුගේ ලිඟු හිස සැතපුවේ, ලිඟුව මුව තුල තිබියේදීමය. ඒ ඔහුගේ කොෂ දෙකත් මෘදුව පිරි මදිමින්ය. ඉන් දැණුන මිහිරෙන් වර්ගේ ගතම කිති කැවි ගියේ හංසිවත් සිහි වෙමින්ය. එම නිසාවෙන් වර් වත්සලාගේ හිස තවත් ලිඟුව වෙත තෙරප ගත්තේ, වත්සලාගේ මුවෙන් හංසිගේ උණුහුම සොයමින්ය.

වර්ගේ ලිඟු හිසෙන් දැණුන ඇඹිල් මුසු රසය, වත්සලාට ගෙන දුන්නේ සිනහවක්ය. "අරකිත් හොඳට අවුස්සලා එවලා තියෙන්නේ" ඉන් වත්සලාට සිතුවාය. එම සිතුවිල්ලෙන් වත්සලාට මැවි ගියේ, හංසි වර්ට තුරුළුව යතුරුපැදියේ ආ අපුරුවය. ඉන් ඇගේ ගතත් හිරි වැටි ගියේ යෝනියටත් යම් තෙත් බවක් එක් කරමින්ය.

"හම්..... ආ.....හ්" වර් වහා තම ලිඟුව වත්සලාගෙ මුවෙන් ඉවතට ගත්තේය.

"වෙන්න ආවද...." එහෙත් වත්සලා කෝෂ දෙක පිරිමැදීම නතර නොකළාය.

"හම්.... ලහටම" වර්ජිත ලිඟු හිස තදින් මිරික ගත්තේය.

කෑම ටික මේසය මත තැබුව වර්ජිතගේ මව, සැමියා ඉඳගත් විට වතුර වීදුරුව ලඟින් තැබුවාය. එහෙත් ඔහුගේ නෙත වූයේ කෑම මේසයේ වූ වැංජන වෙතය. එහි වූ සෑම වැංජනයක්ම සුදට තිබීම ඔහුගේ සිත් නොගත්තේය.

"ඔයැයි කෑවානම්....., දෙන්නා තවම ඇඟපත හෝදනවා" වර්ජිතගේ මව ඔහුට පිගානත් කිට්ටු කළේය.

"දෙන්නත් ආපුවාදෙන්....., එතකත් සැරට එණු සම්බලයක් වත් හැඳුවනම්"

"හම්..., යහමින් මිරිස් සැර නැත්තේ කෙල්ලට අගුණ නිසා" ඇය එයට හේතු දැක්වුවාය.

"ඒක මම දන්නවා..." වර්ජිතගේ පියා එසේ කීවේ පුටුවෙන් නැගිටින අතරේ මේසය මත වූ බැඳපු කරොල කැල්ලක් අතට ගනිමින්ය.

බංකුවෙන් නැගිටි වත්සලා ඔහුව වැලඳ ගත්තේ තම දෙතොල, ඔහුගේ දෙතොල වෙත කිට්ටු කරමින්ය. ඉන් පන්තරය ගත් වර්ජිත ඇගේ දෙතොල උරා බිඳුවේ, ඇගේ පිරිපුන් කුස මෙන්ම, කිරි බරෙන් පිරිනු දෙනනත් මෘදුව පිරිමදිමින්ය.

තොල් සිප ගැන්ම අතරේ වර්ජිතගේ දැන, ඇගේ කුසත් දෙනනත් පමණක් පිරිමැදිලෙන් නොනැවතුනේය. ඒ ඇගේ දෙපා අතරටත් එම මෘදු පහස එක් කරමින්ය. එයින් වත්සලාගේ දෙපා පළල් වූයේ නොදැණීම උවත්, ඔහුගේ ඇඟිලි තුඩ ගැටිත්ත මතට එන මිහිර විඳ ගත්තේ ගතම සලිත කරගනිමින්ය.

එහෙත් එම මිහිර දෙතුන් මොහොතකට වඩා විදිය නොහැකි වූ වත්සලා "ආහ්... වජී... ඇඟිලක් දාන්න...." යැයි කෙදිරි නැගුවේ එක් පියයුරුවක් ඔහුගේ මුවට ලංකොට ඔහුගේ ලිඟුව අල්ල ගනිමින්ය.

වත්සලාගේ උණුහුම් කෙදිරියෙන් ගත, සිතම අවුලවා ගත් වර්ජිත, ඇගේ තන පුඩුවක් මුවට ගත්තේ, ඇඟිලි තුඩක් ඇගේ යෝනී දෙතොල් මතින් ඇතුලට යොමමින්ය. "ආහ්.. වජී.... ඉන්න බෑ..., වජී.... ඉන්න බෑ... ටිකක් හපන්න" වත්සලා තම යෝනියට ඔහුගේ ඇඟිලි තුඩෙකුත්, තනපුඩුවට දිවතෙකුත් දැනෙනා මිහිර විඳ ගත්තේ අපහසුවෙන්ය. ඒ එක් කෙටි සුරාන්තයක් වෙත ගතම ගැහෙන්නට වූ නිසාවෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් "ආහ්.... වජී..." යැයි කොඳුරමින්, වත්සලා ටැංකියේ

බැම්ම අල්ල ගත්තේ, ඔහුට නිතඹ දිගු කරමින්ය.

එණු සම්බෝලයේ ගම්බිරිස් හා ලුණු රසය සැක හැරගත් වජීරගේ මව, එණු පොතු ටික අතට එක්කාසු කර ගනිමින් දොර අසල කුණු බඳුන වෙත පිය මැන්නාය. එතුලට කසල දෑ දැමුව ඇය කය කෙළින් කොට ගත්තේ "තාම නානවා මයේ හිතේ" යැයි සිතමින් අඩවල් කර ඇති දොර හිඩසෙන් ටැංකිය දෙසට නෙත් හෙලමින්ය. එහෙත් එදෙස බැලූ ඇයගේ මුවට සිනහවක් නැගුනේ ඉබේටමය.

ටැංකි කන්ඩිය අල්ලන් ඉහෙන් නැමී සිටින ගැබ්බර ලේලිය හට තම පුතු ලිඟු පහර දෙන දසුන ඇගේ මුවට එක් කලේ සිනහවක්ය. වැඩියමක්ම ඒ වත්සලා ඉන්නා අපුරුවටය. "සතියකින් නොවෑ ඉතිං ඔය" ඇය එසේ සිතුවත් හිතට බියක් දැණුනේ "අපේ එකාගේ ගායට කෙල්ල ලෙස්සලා වත් ගියොත්" යැයි සිතුවීල්ලෙන්ය. එම බියෙන්ම නොවුනත් ඇයගේ නෙත් දෙතුන් මොහොතක් ඔවුන් දෙදෙනා වෙත නතර වූයේ ඇයටත් නොදැනීමය.

"ඔයැයි කැවනම් අහවරයි.... දෙන්නා පරක්කු වෙයි මයේ හිතේ" වජීරගේ මව සෑදුව එණු සම්බෝලය මේස මත තැබුවේ වජීරගේ පියා නැවත මේසය වෙත එන අතරේය. ඒ සභවාගත් සිනහාවකින්ය.

"ඒ මොකෑ...?" ඇය සභවාගත් සිනහව ඔහුට පෙනුනේය.

"නානවා විතරක්ම නෙවෙයිනේ...., හය හත් දිනකින් නොවෑ දෙන්නා ඔය" ඇය එලෙස කීවේ මෙවර එම සිනහව හංගා නොගෙනමය.

"දැම්ම එහෙම හොඳ යැයි?" ඔහු එසේ ඇසුවේ නිකමට උවත්, මුහුනේ වූයේ සිනහා රැල්ලක්ය.

"තුණ් මහා පැනලා නොවෑ, බත් ටික බෙදන්ටද..?"

"ආවහම කන්න බැරි යැයි... හදිසියක් නැතුවා.." ඔහු නැවතත් කුඩා කරොළ කැල්ලක් අතට ගත්තේය.

"දැන් ඉතින් ඔය මැදෑ..., හොඳ යෑ ඔය හැටිත්" ඇය දිවියේ ප්‍රථම වරට ඔහුට තහංචියක් එක්කලාය.

වජීරගේ පියා එය තැකීමක් නොකොටම කෑම කාඹරයෙන් ඉවතට ගියේ ඇය වෙත සිනහවක් පාමින්ය. එහෙත් කලාතුරකින් මතු වන එම සිනහවේ ලොංගතු බව

වජීරගේ මවට රහසක් නොවුණාය. "නාකී අප්පට මෙහෙම විසයක් තියේ නම්, ආයේ පුතාලා ගැන කවර කතා ද..." ඇයට එම සිතුවිලෙන් සිනහවක් නැගුනත්, කළකට පසුව ලැබුණ ඔහුගේ ඉභියෙන්, මෙදින එම කාලය වෙත යන්නට ඇයගේ හිතේ ද, අකමැත්තක් නොවුණේය. විටෙක ඒ මොහොතකට පෙර දුටුව අපුරු දසුනෙන් වෙන්වන ඇතිය.

වත්සලාගේ ඉලීම පිට වජීර සිටියේ ඇය හා ගුද ඇසුරේ මිහිර විදිමින්ය. ඒ වත්සලාට රාත්‍රියෙදී හොඳ මිහිරක් අවැසි නිසාවෙන්, යෝනියේ පහස කල් තැබුව නිසාවෙන්ය. වජීරටත් මේ ඇයගේ යෝනිය, නිතඹ කියා පැනයක් මෙවලේ නොවුණේය. ඒ වජීරගේ හිත වූයේ හංසිගේ කුඩා නිතඹ වෙත වූ බැවින්ය. එම නිසාවෙන් වජීර වත්සලාගෙන් හංසිව සෙවුවේ පරිස්සම නොගිලිහුන නොහික්මුන කමෙන්ය.

"ආහ් වජී..... ටිකක් හයියෙන්..." වත්සලා තම ගතේ සියලු බර දැන වෙත ගත්තාය. ඒ හංසිගේ වාඩුව තමාවෙත පවර ගනිමින්ය.

"කමක් නැද්ද...." වජීරට බියක් දැණුනේ ඇගේ ගැබ ගැනය.

"නෑ, නෑ... මෙහෙම කමක් නෑ" ඇය හොඳ හුස්මක් ගත්තාය.

වත්සලාගේ ඉහෙන් අල්ලාගත් වජීර, තම පූර්ණ ශක්තියෙන් නොවුනත් යම් සැර බවකින් ඇයට ලිඟු පහර දුන්නේය. ඒ හංසිගේ මෙතුවක් නිරුවතින් නොදුටුව නිතඹ පූර්ණව හිතෙන් නිරුවත් කොට ගනිමින්ය. "වූටි පුකක් ඒකීට ඇත්තේ" ඔහු හිතෙන් වත්සලාගේ හා මේනකාගේ විසල් නිතඹවල් හංසි හා සැසඳුවේය. "හිරටත් ඇති" මෙවලේ වත්සලා ගුද සිදුර තටඹා හිරකරගත් නිසාවෙන් ඔහුට සිතුවේය. එයින් වජීරට මැවි පෙනුනේ හංසිගේ රෝස පැහැති කුඩා ගුද සිදුර, තම ලිඟුවේ තෙරපුමෙන් විසල්ව ඇදී යන අපුරුවය.

එහෙත් ඔහුට එසැණින් "දැනටමත් අපේ එකාට ඒක පුදලද දන්නෙත් නෑ.... හිමිජීවගේ වගේ හිටියට සුළුපටු අමාරුවක් යැයි තියෙන්නේ" යැයි සිතුවේ, හංසි හා නිමන්තගේ කාමුක ආලිංගනයන් හිතේ මැවෙමින්ය. එයින් ඔහුගේ ඉඟ ගැස්සෙන වේගය තවත් වැඩි වූයේ, වත්සලාගේ ගැබ්බර බව තරමකට අමතක වෙමින්ය.

"ආහ්.... වජී.... එහෙම ගහන්න..., එහෙම ගහන්න..." හත් දිනකට පසුව ගුද සිදුරට දැණෙන ඔහුගේ එම වේගවත් ලිඟුපහරේ මිහිරෙන් වත්සලා මත්ව

ගියාය.

"ඇයි සමන්ත... මේක ඉල්ලිවේ නැද්ද...." ඉන් වර්ෂයේ හිතක් හිරිවැටුණේය. එලසම ඔහුටත් ඇවැසි වූයේ ශුංගාර කතා බහක්ය.

"ඉල්ලුවා, දුන්නේ නෑ.... ආ.....හ් වජී..." ඔහුගේ වදන් තුලින් වත්සලාට මැවුණ සමන්ත එදින තම නිතලේ පහස පතා හැසුරුන උමතු විය.

"ඇයි ඒ.... දෙන්න එපැයි, එහෙනම් උෟ හොඳ සැපක් දෙයි මේකට" වර්ෂ ඇගේ තට්ටමට පහරක් ගැසුවේය. ඒ තම බිරිදගේ නිතලේ පහස වෙන එකෙකු විදින අයිරූ සිහියට ගෙනම නොවේය. හංසිගේ හුරුබුහුටි නිතලේ හැඩහුරුවටත් ලොල් විය.

"ඇයි මම විතරක්. මේනු ඔයාට දුන්නොත් විතරයි, මමත් සමන්ත අයියට දෙන්නේ" වත්සලා ඔහුගේ හිත තුලට මේනකාව ඇතුල් කරන්නට වෙර දැරුවාය. ඒ නිකමටම නොවේය.

"ඔයා කැමතිද එහෙම...., මම මේනකාට පුකේ අරිනවට....?" එම මිහිර ඉවසුම් නොදුන් වර්ෂගේ වදන් තුල කැඩුණ බව වත්සලාට දැණුණාය. එහෙත් වත්සලා එලෙස ඇසුවේ ඇත්තටම කියා වග ඔහුට නොවැහැටුණේය.

"හම්..... ආහ්..... ඔවු..., මම ආසයි ඔයා මේනකාට පුකේ අරිනවා බලන් ඉන්න" වත්සලා ඔහුව ශුංගාර වදන් තුලින් තවත් අවුස්ස ගත්තාය.

"බලං ඉන්න විතරද....?" ඔහුගේ හිතේ එම දසුන් මැවී ගියේය.

"නෑ..... මටත් ඕන... සමන්ත අයියට කියලා මෙහෙම ඇරගන්න" වත්සලාගේ හිත තුලත්, තම නිතලට අශාවේ උමතුවෙන් දැහලුව සමන්තගේ දහකාර කම මැවී ගියේය. එම මිහිරෙන් වත්සලා තම ගුද සිදුර තට්ටා හකුල ගත්තාය.

"කොහේ ඇර ගන්නද වත්සු...?" වත්සලාගේ එම තැටිලිලෙන් "හංසිගේ හිල, මේනුගේ හිලටත් වඩා හිරට ඇත්තේ..., ඇයි වූවී පුකක්නේ ඒකීට තියෙන්නේ" යැයි වර්ෂට නැවත හංසිව සිහි වුණේය.

"සමන්ත අයියට කියලා මට පුකේ ඇරගන්න....., ආ.....ග්..., අනේ වජී....., දැන්නම් ඉවසන්න බෑ ටිකක් ලහ, ලහ, ගහන්න...." වත්සලාටත් වර්ෂගේ ලිඟුවෙන් මෙවලේ දැණුණේ සමන්තගේ ලිඟුවේ උණුහුමය.

"ආහ්..... වත්සු....., ඔහොම හිර කර ගත්තම ඉන්න බෑ....., මට හිතෙන්නේ ඒකීට ඇබෙන්ම අරින්න, පහුවදාට නැගිට ගන්නත් බැරි වෙන්න....." වජීර වේගවත් කෙටි ලිඟු පහර එල්ල කරන්න වූයේ වත්සලාගේ ගුදයට උවත්, ඔහුට පහස දැණුනේ හංසිගේ කුඩා ගුද සිදුරේ හිර බවෙන්ය.

"ආ...හ්... වජී....., ඔයාට කාටද එහෙම ඇබෙන්ම අරින්න ඕන....." වත්සලාට ඇවසි වූයේ, තමා සමන්ත සමඟ ගුද ඇසුරේ යෙදෙමින්, වජීර මේනකාගේ ගුදයේ පහස විදින අපූරුව හිතෙන් විදින්නටය.

"හංසිට.... නෑ, නෑ..., මේ..., මේ..., මේනකාට..." වජීරට නොදැණීම හංසිගේ නම මුවෙන් එලියට පැත්තේය.

තම හිතට මෙවලේ ඇවැසි නාමය එය නොවුනත්, අහම්බෙන් හෝ ඔහුගේ මුවෙන් පිටවුන "හංසි" නාමය වත්සලාගේ හිතට සැනසීමක් ගෙන දුන්නේය. ඒ වජීර දැන් හංසි ගැන හිතන්නට පටංගෙන ඇති බවට සැකයක් තවත් ඇයට නොමැති නිසාවෙන්ය. එහෙත් මෙවලේ එය කතා බහට ගැනීම නොසුදුසු නිසාවෙන් වත්සලා නිහඬව සිටියේ "හිටපංකෝ....., මම රැට අල්ලගන්නම්" යැයි සිතුවිලෙන්ය.

"එහෙනම් රිදෙන්නම අරින්න... එයත් ආසාවෙන් ඉන්නේ ඔයාට කියලා ඇරගන්න" වත්සලා මේනකාගේ නම නොකියා එම තැනට "එයත් " කියා මෙවර යෙදුවේ ඔහුගේ සිහිනයට බාදාවක් නොවන්නටය.

"එයා එහෙම කිවුවද....?" වජීරගේ කොෂ දෙක තුළ ශුක්‍ර කැලතෙන්නට ගත්තේ, මේනකාගේ සිතුවිලෙන් නොව හංසි ගැන වූ සිතුවිලෙන්ය.

"හම්.... ඔවු කිවුවා. ඔයාට කියලා ඇර ගන්න ආසයි කියලා..., ආ...ග්..... ව....ජී....., මට වෙන්න යන්නේ....., මට වෙන්න යන්නේ" එක් වරම, නොසිතුව ලෙස, යටිකය හිරි වට්ටවා නැගුන මිහිරෙන් වත්සලා ඔහුගේ ලිඟුව, ගුද සිදුර තටඹා හිරකොට ගත්තාය.

"ආහ්.... මටත්..." වජීරටත් වත්සලාගේ ගුද සිදුරේත් දැණුන, හංසිගේ ගුද සිදුරේ පහස ඉවසුම් නොදුන්නේය.

කුස්සියේ දොර එක් වරම විවර වූයේ, දෙදෙනාම නොසිතුව විලසය. දොරෙන් මතු වූ එම රුව දුටු විට වජීර කළබලයෙන් පසෙක වූ සරම ඉහවට පටල ගත්තත්, වත්සලා එය තැකීමක් නොකොටම කය කෙළින් කොට ගත්තාය. ඒ ආපසු නිවස

වෙන යන එම රුව දෙස සිනහවෙන් බලමින්ය.

වර්ජිත කැම මෙසයෙදී දැණුන අපහසුව සුළු පටු නොවුනේය. එම නිසාවෙන් වර්ජිත ඔහුගේ මුහුණ දෙස බලන්නට නොගියා මෙන්ම, ඔහුද වර්ජිතගේ මුහුණ දෙස නොබැලුවේය. එහෙත් දෙදෙනා දෙසම බලා සිටින වත්සලාගේ මුඛ සැමවිටම වූයේ සතුටු සිනහවක්ය. එයින් වර්ජිතගේ මවට සිතුවේ "පිවිච මලක් වගේ දැන් උන්නට, තියන විසේ මම නොදැක්කා නොවේනේ" යැයි කියාය.

"විහික්..... මාර වැඩෙතේ වුනේ, වස ලැජ්ජාවේ බෑ.." වර්ජිත යහනේ දිගා වූයේ කොණ්ඩය පිරන වත්සලා දෙස බලමින්ය.

"ඔයාට නම් මොකද... මම කොහොමද හෙට මල්ලිගේ මුණවත් බලන්නේ..? මගේ සේරම දැක්කද කොහේද...? එක ඇඳුමක්වත් ඇගේ තිබ්බැයි" වත්සලා එසේ කීවේ, හඹුවෙන් වූ එම යහපත ගැන සතුටු හිතෙන්ය.

"කවුද හිතුවේ එහෙම එකක්..." වර්ජිත සිටියේ තවම නොසන්සුන් හිතෙන්ය.

"උන දේ උනා.... ඒක ගැන දැන් එව්වර හිතන්න එපා....." වත්සලා කොණ්ඩය ගැට ගසා ගනිමින් යහන අසලට ආවාය.

"අතේ මංදා... මට නිකන් මොකද්ද වගේ..."

"ඒක අමතක කරලා දාන්න, මල්ලි දැන් පොඩි එකෙක් යැයි..." වත්සලා යහනේ ඉඳ ගත්තාය.

"ඒ වුනත්...." වර්ජිතගේ හිත තවම වූයේ ලැජ්ජා බරිතවය.

"ඔයා නෙමෙයි, හරිනම් මමයි ලැජ්ජා වෙන්න ඕන" වත්සලා යහනේ දිගා වූවාය.

"අතේ මංදා.. හිතත් අවුල්වෙලා ගියා..." ඇය කියන්නේ සත්‍යක් වග ඔහුට සිතුවේය. ඒ තම බිරිඳගේ රුව සොහොයුරා හමුවේ නිරුවත් වීමේ ලැජ්ජාව හමුවේය.

"ඒක දැන් අමතක කරලා දාන්න, මේ..... ඒක නෙමෙයි..., මොකද වුනේ අද, ඉබ්බේ එහෙම වැඩිය ගැහුවේ නෑනේ.....?" වත්සලා පයක් ඔහුගේ ඇඟ මතට දමා ගත්තාය. ඒ ඔහුගේ හිත වෙනතකට ගෙන යන අදහසින්ය.

"අපෝ නෑ... හැබයි ඔයා ඒකීව නරක් කරලා..." වජීරට ඒ සෑම අමතකව ගියේ වත්සලා හංසිව කතාවට ඇදගත් නිසාවෙන්ය.

"ඇයි.....?" හංසිව සිහිවීමෙන් ඔහුගේ මුහුනට යළි ඵලිය වැටුන වග වත්සලාට පෙනුණාය.

"ඔයාගේ කටමයි එකීටත් තියෙන්නේ..., ඕන එකයි එපා දෙයි හැම දේම කියවනවා.." ඔහු ඵලස කීවේ හිතේ හංගාගත් සතුටෙන්ය.

"ගැනියෙකුට කාව හරි විශ්වාස උනාම එහෙම තමා, එතකොට තමා එයාගේ හරිම වර්තය ඵලියට එන්නේ...." ඔහුගේ හිත තුළ හංසි තබා ඇති විශ්වාසය වත්සලා තවත් ඔපවත් කළාය. ඒ ඇය ගැන විවෘත කතා බහකට ඔහුට විශ්වාසයක් දැණෙන්නටය.

"ඒකනම් ඇත්ත..., දහයට ගණින්න බෑ වගේ හිටියට... ටිකක් සෙට් වෙන්න ඕන බලන්න" ඔහුටත් වත්සලා තැබුව ඒ විශ්වාසය සැකක් නොවුණේය.

"එහෙනම් ඔයත් ආසාවෙන් එන්න ඇත්තේ, නංගිව පිටිපස්සේ තියාගෙන" වත්සලා ඔහුට එම මතකයට යන්න මඟ පෑදුවාය.

"අතේ මේ... නිකන් ඉන්නවා...." වජීරට දැණුණේ ලැජ්ජාවක්ය.

"ඇත්ත කියනවා..., බඩේ අත තියලා....?" වත්සලා සිනහවෙන් ඔහුගේ අත ගෙන ගැබ මත තබා ගත්තාය.

"මොකද්ද වත්සු...." වජීරට එලෙස දිවුරන්නට හිත් නොදුන්නේය.

"බෑ....., බෑ..., දැන් අපි දෙන්නා අතර රහස් නෑනේ...? ඇත්ත කියන්න ඕන" වත්සලා ඔහුගේ මුහුණ සිප ගත්තාය.

"බෑ....., ඔයා මම ගැන වැරදියට හිතයි..." වජීර ඇගේ කුසෙන් අත ඉවතට ගත්තේය.

"එහෙම වෙන්නේ දෙන්නට දෙන්නගේ රහස් තිබුබොත් තමා. දැන් අපි දෙන්නා අතරේ එහෙම දෙයක් වෙයි කියලා ඔයා හිතනවද.....?"

"කවදාවත් නෑ..." වජීර ගැඹුරු හුස්මක් ගත්තේය.

"එහෙනම්....."

"ඔයාට බොරුවක් කියන්න බෑ....., මට නුවර ඉඳලා ආවා දැණුනේවත් නෑ....., ඇයි මේකී පිටිපස්සේ ඉඳන් කියවනවා ඉවරයක් නෑනේ..." ඔහුගේ සතුට වත්සලාට මුහුණෙන් පෙනුනේය.

"කියෙවුවා විතරද...?" වත්සලා එසේ ඇසුවේ ඇහක් ඉඹිමරාය.

"අනෙ මේ....., ඔය ලයිට් එක ඔඟ් කරන්නකෝ.." ඇය තම මුහුණ දෙස බලා සිටිම වර්තමාන වදයක් වූනේය.

"ඒක ඇහුවම මෙයාට කියන ලැජ්ජාව...."

වත්සලා යහනෙන් බැස තම රාත්‍රී නිදන ඇඳුම ගලවා ඇඳ විට්ටමට දැමුවේ තෙල් බොතලයක් ලඟට ගෙනය. එය කුමක් සඳහා දැයි වැටහුන වර්තමාන යහනෙන් බැස්සේ, ඇඳ රෙද්දට උඩින් පැරණි රෙදි කඩක් දමන්නට ඇයට ඉඩ සලසමින්ය.

"ඔන්න මුකුත්ම හංගන්න බෑ...." වත්සලා උඩුබෙලි අතට යහනේ දිගා වූවාය.

"එහෙම කියන්න දෙයක් නෑ අනේ....." තම මුහුණ ඇයට නොපෙනීම ඔහුට සහනයක් වූනේය.

"බෑ..., බෑ, කියන්න ඕන..." වත්සලා කුඩා එකියක් මෙන් ඔහු හමුවේ තොදොල් වූවාය.

ඇයගේ කෙඳු ඇට පෙළ දිග තෙල් බිඳු කිහිපයක් දැමුව වර්තමාන එය පිට පුරා මාදුව ගැවේ කතාව කොතනනින් පටන් ගන්නේ දැයි සිතමින්ය. වර්තමාන ඇයට හංගන්න දෙයක් නොවුනේ, ඔවුන් දෙදෙනා අතර පවතින විවෘත බාවය නිසාය. ඒ දෙදෙනාම, තම හෙළිවන රහස් සිතුවිලි තුලින් අමනාපයක් සැකයක් නොසිතන නිසාවෙන්ය. එබැවින් වත්සලා වර්තමාන හෙළිකරන එම සිතුවිලි හා සිදුවීම් රස කර අසා සිටියේ තම හිතත් මිහිරෙන් අවදි කර ගනිමින්ය.

සිදු වූ සියළු සිදුවීම් රස කොට කිවේ, වර්තමාන එතුලින් මිහිරක් නැවතත් විඳිමින්ය. ඉන් ඔහුගේ ලිඟුවත් වූයේ අවදිවය. එහෙත් වර්තමාන, හංසි යතුරුපැදියෙන් බැස තමා වැලඳ "ආයේ දවසකත් මාව මෙහෙම බයික් එකේ දාගෙන එනවද...?" යැයි කල ඉල්ලීම හෙලිනොකොට සභව ගත්තේය.

"ඔයාට ඉතින් නංගිගේ වුට්ටං කුක්කු දෙක එහෙම ගැවෙදී ආස හිතුනද...?"
වත්සලා එසේ ඇසුවේ මුනින් අතට හැරෙමින්ය. ඒ තම දෙනන ඔහුට පෙනෙන
ලෙස මිරික ගනිමින්ය.

"හම්... බොරු කියන්න ඕන නැතෝ" වර්ජර ඇගේ තන් පුඩු දෙකට තෙල් බිඳු
කිහිපයක් දැමුවේය.

"ඔයා අසද ඉතින් නංගිගේ ඒ වුට් කුක්කු දෙකට?" වත්සලා ඔහුගේ දැන තම
දෙනන මත ඇදී යද්දී ඇසුවේ ඔහුගේ මුහුණ දෙස එක එල්ලේ බලමින්ය.

"කවදාවත් එහෙම දෙයක් හැබැහින් කරන්න ඕන නැති වුනත්, අනේ මංදා.....
මට එහෙම හිතුනා....." වර්ජර මුහුණ ඉවතට ගත්තේ ඇය දෙස බැලිය නොහැකි
කමෙන්ය.

"මගෙයි, මේනුගෙයි කුකුදෙකෙන් බාගයක් තරම්වත් නංගිගේ කුක්කු දෙක
ලොකු නෑ නේ... ටිට්ස් දෙකත් පුටියට ඇත්තේ" වත්සලා එසේ කීවේ ඔහුගේ
ඇඟිලි තුඩු තුලින්, තම තන්පුඩුවට දැනෙන මිහිර වීද ගනිමින්, ඔහුගේ හිතට ඒ
ඇසැබිය එක්කරමින්ය.

"හම්... එහෙම ඇති.." වර්ජර හිතෙන් හංසිගේ දෙනන සිහිකර ගන්නට උත්සහා
කලේය.

"ඔයා ආසද එහෙම පොඩි කුක්කු දෙකකට....?"

"හම්.... ආසයි බලන්න..." වර්ජර එම සිහිනය ඔස්සේ, වත්සලාගේ විසල් තන්
පුඩුව ඇඟිලි තුඩින් මිරිකුවේය.

"සමහර විට නංගී ඔයාට එහෙම නොදෙන එකකුත් නෑ..." තන් පුඩුවට දැනුන
සිහින් රිදුම වත්සලාට මිහිරක් ගෙන දුන්නාය.

"ඔයාට පිස්සු.... එයා එහෙම ඇගේ ගැවී, ගැවී එන්න ඇත්තේ, එහෙම හිතකින්
නෙවෙයි වෙන්න ඇති" වර්ජර මවිල් රහිත ඇගේ යෝනී ඉස්මත්තට තෙල් බිඳු
කිහිපයක් හැලුවේය.

වත්සලා කිවු දේ බොරුවක් නොවන වග ඔහුට සිතුවේ, යතුරු පැදියෙන් බැස
හංසි කළ ඉලීම නැවතත් ඔහුට සිහිවීමෙන්ය. ඉන් ඔහුගේ හිත මෙන්ම ගතම හිරිවැටි
ගියේ උඩු හිතෙන් එවැන්නක් කිසි ලෙසකවත් නොපතමින් උවත් යටි හිතේ සැඟවුන

ආශාවෙන්ය.

"කියන්න බෑ..., එකිගේ තියන දැහලිල්ලට. එහෙම වුනොත්...?" ඔහුගේ යටි හිතේ අශාවේ ගිණිනට වත්සලා පිදුරු එක් කළාය.

"එහෙම වෙන එකක් නෑ... ඔයාට පිස්සු" වජිර ඇගේ දෙපා අතරට අත්ල ගෙන ගියේය. ඒ ගැහෙන හිතින් හංසිව සිහිකර ගනිමින්ය.

"කොහොමද දවසක නංගිත් මෙහෙම කකුල් දෙක පළල් කරලා ඔයාට දුන්නොත්....?" වත්සලා තම දෙපා පළල් කළේ හොඳ හැටි යෝනිය මතුව පෙනෙන ලෙසටය.

"ඔයාටනම් පිස්සු... එයාට මල්ලි ඉන්නේ" වජිරගේ හිත වත්සලා මැවූව ඒ දසුනෙන් ගැහෙන්නට ගත්තේ වේගයෙන්ය. එම සිහිනය මතින් වජිර වත්සලාගේ යෝනී දෙතොල් මත තෙල් තැවරුවේ හංසිව සිහියට ගෙනය.

"කියන්න බෑ... එයාට මල්ලි මොකද අයියා මොකද කියලා හිතෙයිද කියලා? මේ, කොහොමද එයත් මේනකා වගේ ඔයාට සෙට් වුනොත්..." වත්සලා එසේ කීවේ ඔහුගේ ඇඟිලි තුඩු යෝනී දෙතොල් මත කරනා දහය ඉවස ගනිමින්ය.

"මේ... මේ කතාව නවත්තමු.... ඔයාට පිස්සු" වජිරට එය මිහිරක් ගෙන දුන්නත්, එම කතා බහා ගෙන දුන්නේ හිතට අපහසුවක්ය.

"අපේ වගේ මෙහෙම කට ඇරිලා නැතුව, නංගිගේ වූටි ඇති නේද මේක....?" වත්සලාගේ ඒ වදන් හමුවේ වජිරගේ හිත කිරි ගැසි ගියේය.

"මොනවද වත්සු ඔයා මේ කියවන්නේ....." එහෙත් එම මිහිරෙන් මිහිරෙන් වජිර ඇගේ යෝනී දෙතොල මත තෙල් තැවරුවේ හංසිගේ යෝනී දෙතොල සිහිකරමින්ය.

"ඇයි ඔයා ආස නැද්ද.....? නංගිත් ආසාවෙන් ඇත්තේ ඔයාට කියලා එකිගේ අඩන මේකීව නලෝ ගන්න..." වජිර වැඩි කැමත්තක් නොදැක්කුවත්, හංසි ගැන ඔහුගේ හිත පත්ලෙන් නැගෙන ආශාවේ ශූංචාර කතා බහා අවදි කර ගන්නට වූ උත්සහය වත්සලා අත් නොහැරියාය.

"ඔයාට පිස්සු. නංගී එහෙම එයාගේ මේකීව නලවන්න මට දෙයිද....?" වජිර එසේ කීවේ ඇඟිලි තුඩෙන් වත්සලාගේ ගැටිත්ත කිහි කවමින්ය.

"නංගිගේ කෝකිවද...?"

"මේ....., මේ..., නංගිගේ වුවා..." වත්සලාට දිණුම දී අවසන වර්ජිත පරාද වුනේය. ඒ හංසිගේ නැඹුල් යෝනියේ පහස සොයමින්, වත්සලාගේ යෝනී දෙනොල් වර්ජිත උමතු වෙන් මෙන් එකට තබා මිරිකමින්ය.

"ආහ්..... වජී..., එහෙම නෙමෙයිනේ කියන්නේ....?" වත්සලා එසේ කීවේ මවා ගත් මිහිරකින් හා නගා ගත් කෙදිරියකින්ය.

"නංගිගේ මේ..., මේ..., වූවී හුත්ත....." වර්ජිත ඒ තම වදන් පෙළම ඉවසුම් නොදුන්නේය.

තම අභිප්‍රාය සාර්ථක කරගත් වත්සලාට දැණුනේ අපමණ මිහිරකය. ඒ මෙතැන් පටන් ඇරඹෙන කතා බහෙන් හා ඔහු එයින් ලැබ ගන්නා මිහිරේ පිහිටෙන්, තමා දකින සිහිනය තවත් වැඩි ඇතක නොවන වග සිහි විමෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් වත්සලා ඔහුගේ ලිඟුව සරමට පිටින් මෘදුව ස්පර්ශ්‍ය කළේ, හංසිගේ දෑතේ සිනිදු බව ඔහුට විදින්නට ඉඩ සලසමින්ය.

"වූටින් නැතුව ඇති. කවුද දන්නේ මල්ලී දැනටත් පෙට්ටිය කඩලද කියලා?" වත්සලා ඔහුගේ ඇඟිලි තුඩක් යෝනී දෙනොල් මැත් කරමින් ගැටිත්ත අසලට එන විට කෙඳුරුවාය.

"තවම එහෙම නෑ..." වර්ජිත ඒ උණුහුම් හිතෙන් වත්සලාගේ ගැටිත්ත මත ඇඟිලි තුඩ තැබුවේය.

"එයාගේ වූටී පෙට්ටිය තවම මල්ලී කැඩුවේ නෑ කියලා, නංගී ඔයාට කිවුවද?" වත්සලා ගැටිත්තට දැනෙන මිහිර ඉවසා සිටියේ අපහසුවෙන්ය. සැබවටම ඒ නැවුම් කතා බහා ඇයටත් මිහිරක් ගෙන දෙන නිසාවෙන්ය.

"හම්..... කිවුවා..." වර්ජිත වත්සලාගේ බගමනියෙන් හංසිගේ මිහිර සෙවුවේ, වත්සලාගේ දැකීන් හංසිගේ දෑතේ නැඹුල් දහකාර බව විදිමින්ය.

"එහෙනම් ඒ වූටී පෙට්ටිය ඔයාට කඩන්න දෙයිද්ද දන්නෙත් නෑ..."

"ඔයාට පිස්සු...." වර්ජිතගේ හිත මෙන්ම ගතද හිරි වැටී ගියේ, රෝම කූපයන් අවදි කරමින්ය. ඒ ඇගේ කන්‍යා බාවය තමා හිමි කරගන්නා අපූරුව හිතේ

මැවෙන්නට වූ නිසාවෙන්ය.

"ඔයාට බැරවෙන එකක් නෑ.... සමන්තයි මේනකයි වගේ, ඒ දෙන්නත් අපිට සෙට් කර ගත්තොත්" වත්සලා නිසි තැනදී තම වචනය එලියට දැම්මාය.

"වෙනවනම් හොඳයි.... ඒත් එහෙම වෙයි යැයි...?" ඔහුට මැවී ගියේ, හංසිගේ බිඳුණු කන්‍යා බවයෙන් ගැලු රුදිරය තැවරුන තම ලිඟුව හිනහන අපුරුවය. එහෙත් එම මිහිරේ උණුහුමෙන් මත් වූ ඔහුට, එම සැපත සඳහා තම බිරිඳවත් සොහොයුරා සමඟ බෙදා ගන්නට වෙන බවක් මෙවලේ හිතට නොනැගුණේය.

"ට්ටි එකක් දෙමු බැරවෙන එකක් නෑ...." වත්සලා ඔහුට එම සිහිනය දකින්නට තවත් ඉඩ පාඩු සකස දුන්නාය. ඒ ඔහුගේ ලිඟුවේ පෙරසම පහතට කරමින්ය.

"නංගි කැමති වෙයිද...?" ඔහුගේ හිත එම මිහිරෙන් වල්මත්ව තිබුණේය. එම නිසාවෙන් ඔහුට තම ලිඟුවේ පෙර සම පහත් කළේ වත්සලා කියා නොදැණුණේ, හංසිගේ අත්ලේ පහස විඳිමින්ය.

"නංගි නම් බැරවෙන එකක් නෑ.... ඒත් මල්ලිව තමා අල්ලගන්න ඕන" වත්සලා එය කියා දැම්මේ කිසි බැරැරුම් කමක් නොමැතිවමයි.

වත්සලාගේ මුවෙන් නික්මුණු එම වදන් පෙළ මොහොතකට වර්ජගේ හිත මෙන්ම ගතද නිහඬ කළේය. ඒ මද පමණ අවදිව තිබූ ලිඟුවත් කෙමෙන් අඩකුණු වෙමින්ය. ඔහු එලෙස කම්පා වූයේ වත්සලාගේ මුවෙන් එවැන්නක් බලාපොරොත්තු නොවූන නිසාවෙන් නොව, ඔහු තම බිරිඳව කිසි දිනක එකුස උපන් සොහොයුරා සමඟ බෙදාගන්නට නොසිතුව නිසාවෙන්ය.

"ඔයාට පිස්සු ඒක කවදාවත් එහෙම වෙන එකක් නෑ...." ඔහු වත්සලාගේ යෝනියෙන් ඇහිලී තුඩ ඉවතට ගත්තේ බොඳ වූ සිහිනයෙන්ය. ඒ ඔහුගේ සිහිනය තුලට නිමන්ත ඇතුළුවූ නිසාය.

"හරි... ඔයා මොකද කියන්නේ කියන්නකෝ....?" වත්සලා යහනේ පසෙක දිගා වූන වර්ජගෙ දෙකලවා මත ඉඳ ගත්තාය.

"පිස්සුද ඒ මගේ මල්ලි..." ඔහුගේ මනා කොට අවදිව තිබූ ලිඟුව එම සිතුවිලෙන් වූයේ අඩකුණුවය.

"ඔයාට ඊරිසියා හිතූනා නේද...?" වත්සලා ඔහුගේ ලිඟුව අල්ල ගත්තාය.

"ඇයි...."

"නංගිව ගන්න ඕන නම්, මාවත් මල්ලිට දෙන්න වෙන නිසා?" වත්සලා එසේ ඇසුවේ ඇසක් කුඩා කරමිත්ය.

"අනේ මේ... ඕන නැති දේවල් කතා නොකර ඉමු. මේ... මේකත් බැස්සා" වජිර හැකිඵන ලිඟුව සොලවා වත්සලාට පෙන්වුයේ තරමක කේන්තියක් වදන් තුලට ගැබ් කොටය.

"හරි... ඔයා මොකද කියනේ කියන්නකෝ...?, එතකොට ඔයාගේ මේ වත්ඪියාව කටට ගන්න මමයි මේතකයි විතරක් නෙමෙයි..... හංසිත් ඉදියි" වත්සලා ඔහුගේ අඬකුණු වූ ලිඟුව මුවට ගත්තාය. ඒ ඔහුගේ කෝපය තැකීමක් නොකොටමය.

"ඔයා පිස්සු කියවනවා.... අපි දෙන්නා එකුස උපන් සහොදරයෝ" ඔහුට කෙලසක වත් නිමන්ත හා වත්සලා එකතුව සිතන්නට නොහැකි වූනේය.

ඔහුගේ වදන් තුල පෙරට වඩා මෙවර කෝපයක් ගැබ්ව ඇති වග වත්සලාට සැකයක් නොවූනාය. එම නිසාවෙන් තවත් ඒ මහ ඔස්සේ වජිරව තම බහට නම්මා ගැන්මට නොහැකි බව ඇයට සිතූනාය. එම නිසාවෙන් ඇය තමා සතු අනෙක් මහ කරළියට ගන්නට සිතුවේ දෙවරක් නොසිතාමය.

"ඇත්තම කියන්නමිද.... තරහා වෙන්තේ නෑ නේද?" වත්සලා ඔහුගේ අත ගෙන ගැබ් මත තබා ගත්තාය. ඒ යහනේ පසෙක ඇලවෙමිත්ය.

"අපි දෙන්නට දැන් තරහා වෙන්න පුළුවන්ද කවදාවත්...?" මෙවර ඔහුගේ හඬ තරමක සන්සුන්ව ගියේය.

"මල්ලි අද අර වෙලාවේ දී මගේ දිහා ඒ බලං හිටිය විදියට මටනම් මොකද්දෝ වෙලා ගියා, මට මාර ෆිලින් එකක් ආවේ. ඒක මතක් වෙදී දැණුත් මොකද්ද වගේ..." වත්සලා හදිසියකින් තොරවම නිසි තැනට ආවාය.

"මටනම් ලැජ්ජාවේ බැරුව ගියා..." වජිර එය තැකීමක් නොකලේය.

"ඔයාට එහෙම හිතෙන්නේ ඒ දැක්කේ ඔයාගෙම මල්ලි නිසා....., එතන මල්ලි නැතුව හංසි හිටියනම් ඔයාට එහෙම හිතෙන එකක් නෑ. බොරුද මම

කියන්නේ.." වත්සලා වාටුවෙන් එක් පයක් ඔහුගේ ගත මතට දැමුවාය.

"හම්.... ඔවු.... එහෙම වෙන්න තිබ්බා...." ඔහුගේ හිත එම සිතුවිලෙන් නැවත උණුහුම්ව ගියේය. ඒ කුස්සියේ දොර අසල සිටි නිමන්තගේ රුව බොඳව ගොස් හංසිගේ රුව එතන මැවෙමින්ය.

"ඒක එව්වර හිතන්න එපා..., මට නම් ඒ වුන දේ හරි ජොලී" වත්සලා තමා එය තැකීමක් නොකරන වග වර්ජිත ඇහෙවූවේය.

හෙලි වූ ඇගේ සත්‍ය හිත, වර්ජිතගේ හිතේ ඇය කෙරෙහි වූ විශ්වාසය තවත් තහවුරු කළේය. ඒ "වෙන ගැනියෙක් නම් කවදාවත් මිනිහා එක්ක මෙහෙම දෙයක් කියයිද...?, අනික මිනිහගෙම මල්ලි ගැන" යැයි වූ සිතුවිල්ලෙන්ය. එහෙත් හිතේ වූ එම සතුව අස්සේ වර්ජිත ඇය කෙරෙහි නොපහන් සිතුවිලක් නැගුනේ, ඇය එම මිහිර විද ඇත්තේ තම එකුස උපන් සොහොයුරා හමුවේ වීමෙන්ය.

"ඒක්... ඔයා මහා වනවරියක්" එහෙත් වර්ජිත ඇය විදී එම මිහිරට ගැරහීමක් නොකළේය.

"මේ... ඒක නෙමෙයි, මල්ලි අර මාව දැකපු විදිය මතක් කරගෙන, දැන් හස්ඵ කර්මාන්තයේ යෙදෙනවා ඇති නේද..?, මිනිහට අද හොඳ ජොලියකුත් ඇති.."
වත්සලා එලෙස සිනහාවෙන් කීවේ වර්ජිතගේ හිත ගැන නොදැන නොවේය.

වත්සලාගේ එම සිහි ගැන්වීමෙන් වර්ජිතගේ හිත තවත් කඩා වැටුනේය. ඒ එකුස උපන් සොයුරා, තම බිරිඳගේ රුව සිහිකරමින් ස්වාං වින්දනයේ යෙදෙන රූප පෙළක් වර්ජිතගේ හිතේ මතු වෙමින්ය. එය ඔහුගේ හිතට ගෙන දුන්නේ ගුප්තඛසා ජනක සිතුවිල්ලක්ය.

"මම හිතන්නේ නෑ, මල්ලි ඒ වගේ කියලා?" ඔහුට එවැන්නක් හිතන්නටත් හිත් නොදුනේය.

"හරි..., ඔයාට හංසි ගැන එහෙම හිතුවේ නැද්ද...?" වත්සලා ඔහුගේ ලැමඳට දැන තබා ඒ මත නිකට තබා ගත්තාය.

"ඒක ඇත්ත..... ඒත්... මේ.. මේ....." වර්ජිත ගොත ගැසුවේය.

"ඒකනේ කියන්නේ, හැම කෙනෙකුටම ඒ ධර්මතාවය පෙදුයි.., අපේ පවුල අමතක කරන්න..., හිතන්න වෙන පවුලක අයිසා කෙනෙකුයි මල්ලි

කෙනෙකුයි ඉන්නවා කියලා. ඔයා හිතනවද ඒ මල්ලිට අයියාගේ වයිල් ගැන අරහම සිතුවලක් නොයෙයි කියලා, මල්ලි බැඳලනම් අයියටත් ඒ සිතුවිල්ල පොදු නැද්ද? ඒත් වර්... ඒ හැංගිවිච්ච හිත කවදාවත් එලියට එන වද? නෑ..., ඒක සබ්බන්දයේ නාමයෙන් හැමදාම හැංගිලා තියෙන්නේ.

හැබයි දෙන්නම එකින් එකට හොරෙන් ඒක විදිනවා. ඒ හිත නතර කරන්න කාටවත් බෑ. අනික ඒහෙම හිතෙන එක වනවර කමක් කියලා කියන්න පුළුවන්ද...? බෑ... ඒක තමා සොහො දහම කියන්නේ. හැබැයි ඒ හිතට එන දේවල් ඉශ්ට කරගන්න යන එක නම් වනවර කමක් තමා..." වත්සලා සිනහවෙන් උවත් ගැබුරින් එය පහදා දෙමින්, ඔහුව නිසි තැනට ගෙන ආවේය.

"ඔයා කියන්නේ මල්ලිත්....?"

"හම්.... එයත් ඔයා වගේ වෙන්න එපැයි. ඔයාට හංසි ගැන එහෙම දේවල් හිතනම්, මල්ලිටත් මං ගැන එහෙම දේවල් නොහිතෙයි කියලා කියන්න පුළුවන්ද...? මොකද ඔක්කොමලා ලේ මස් නහර වලින් හැදිවිච්ච මිනිස්සුනේ" වත්සලා එය තැකීමක් නොකොට කියා දැමීමය.

ඇගේ එම පිළිතුරෙන් වර්ජිට නැවතත් මැවෙන්නට වූයේ සොහොයුරා තම බිරිඳව සිහිකරමින් ස්වාං වින්දනයේ යෙදෙන රූප පෙළක්ය. එය සොහො දහමට කොතරම් නතු වුවත්, ඔහුගේ හිත එයින් කීරී ගැසී ගියේය. එහෙත් එම කීරී ගැසුන හිත තුලම තමාත් කරන්නේ එවැන්නක් නොවේදැයි ඔහුටත් සිහි නොවුනාම නොවේය.

"ඔයා මේ පොඩි දේ මෙව්වර හිතනවා. ඇයි අනේ.. අහලා නැද්ද?, ඉස්සර අයියලා මල්ලිලා දෙන්නටම ගෙනාවෙත් එක ගැනියෙක්ව කියලා" ඒ ඔහුගේ කීරී ගැසුන නිහඬ හිත වත්සලාට නොදැණුනාම නොවේය.

"මට මල්ලි එහෙමයි කියලා හිතන්න බෑ" ඔහුගේ යටි හිත එය සැබැවක් වග පිළිගත්තත්, එම සත්‍ය හෙළි කරන්නට උඩු හිත ඔහුට ඉඩක් නොදුන්නේය.

"ඒ ඔයා දන්න තරම... ඔයාට නොකිවුවට, මම කලින් ඉඳලම මල්ලි ගැන හොඳට දන්නවා..." වත්සලා ඔහුගේ නාසය මිරිකමින් එලෙස කීවේ සැහැල්ලුවෙන් උවත් තම වදන් පෙළේ බරපතල කම ඇය නොදැන එලෙස කීවා නොවේය.

"මොනවද....?" වරින් එක් වරම ඇය සිටින පැත්තට හැරුණේය.

"මල්ලී ඉස්සර ඉදන්ම මගේ ගැන උනන්දුවෙන් හිටියේ...." වත්සලා බියක් සැකක් නැතුවම එය හෙළිකලාය. ඒ වදන් තුලට බරපතල බවක් එක් නොකොටමය.

"ඔයා කොහොමද එහෙම කියන්නේ...?" වරින්ගේ හිතක් ඉහළ ඇති විදුලිපංකාව සේ බ්‍රමණය වෙන්න ගත්තේය.

"ඔයාට මේක කලින් නොකිවුවේ හේතුවක් ඇතුව. මල්ලී ගැනවත්, මං ගැනවත් වැරදියට හිතන්න එපා. මට ඉස්සෙල්ලම එහෙම දෙයක් දැණුනේ මගේ පැන්ටි එහෙ මෙහේ වෙන්න ගත්තම. පස්සේ හොයලා බලද්දි අහුවුනේ. අනික... මේ..., මේ..., මම නාන දිහා එහෙමත් හොරෙන් බලන් ඉන්නවා කියලත් මට දැණිලා තියනවා.." වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහුවෙන්ය. ඒ තම වදන් තුලට සැහැල්ලුවක් එක් කරමින්ය.

"ඔයා මට කලින් කියන්න එපැයි... එහෙනම් මම...." ඇය බොරුවක් නොකියන වගට ඔහුට විශ්වාසය තිබුණේය.

"ඒකනේ මම කලින් කිවුවේ නැත්තේ..., ඒවා සාමාන්‍ය දේවල්. ඒවට කලබල වෙලා වැඩක් නෑ"

"ඒ වුනත් මුව තියන්න වටින්නේ නෑ නේ, හිතන්න එපැයි අයියගේ වයිත් කියලාවත්..." ඔහුට තම සොහොයුරාගේ නොමනා කම නිසාවෙන් ලැජ්ජාවක් සේම, එතුලින් උපං තරහක්ද හිතට ආවේය.

"ඉතින් ඔයත් අද කරලා තියෙන්නේ එහෙම දෙයක්නේ...? ඔයයි හංසියි අද බයිසිකලේ ආපු විදියයි, කතා බහා කරපුවයි මල්ලී දැනගතොත්..? මල්ලීගේ ඒ අහිංසක වැරද්ද වගේද ඔයා කරලා තියන වැරද්ද?" ඇගේ එම පිළිතුරෙන් වරින් මොහොතකට ගල් ගැසුණේය.

"මම එහෙම හංසිගේ ඒවා මේවා බලන්න ගියේ නෑ....." වරින් එලෙස කීවේ හිතේ සත්‍ය සභවා ගෙනය.

"එහෙනම් අර ඔයා ඉස්සෙල්ලා කිවුවේ. හිතන්න..., ඔයා වගේම එයත් මනුස්සයෙක්.... ඔයාට හංසි ගැන හිතනවා වගේම, එයාටත් මම ගැන එහෙම හිතෙන එක සාදාරණයි. ඒ වගේම ඒක පොදුයි. ඉස්සර දෙනා එකට

එකතු වෙලා අරවා මේවා කරන්න හොඳයි. දැන් නරකයි..." වත්සලා නැවතත් සිනහවෙන් ඔහුගේ නාසය මිරිකුවාය.

"හරි.., ඇයි ඔයා ඔය කතාවක් මගෙන් එක්ක කලින් කිවුවේ නැත්තේ..." ඔහුට අනෙක් සැමටම වඩා පැනය වූයේ එයයි.

"එහෙම කියන්නේ කොහොමද....? ඉස්සර වර්ජයි, දැන් ඉන්න වර්ජයි කියන්නේ දෙන්නෙක්. ඒ කාලේ හිටිය වර්ජට මම ඔය කතාව කිවුව නම් මෙතන මිනීමැරුමක් වෙන්නේ. මම දන්නවනේ ඉස්සර වර්ජගේ හැටි. අනික එකට ජීවත් වෙදී, මට වගේම මේක හැම ගැනියෙකුටම වෙන්න පුළුවන් පොදු දෙයයි. ඔයා හිතනවද එහෙම දේවල් ගැනියෙක් මිනිහා එක්ක කියනවා කියලා.

එහෙම නොකියන්නේ අපි ඒ කියන එක ඔයාලා කොයි පැත්තට ගනීද කවුද දන්නේ..? සමහර විට කියපු අපිම ඔයාලට වැරදි වෙන්න පුලුවන්. ඒ නිසා මම වගේම ගොඩක් ගැනු අය ඔය වගෙ දේවල් කියන්න යන්නේ නෑ. හැබයි මටනම් ඒක එහෙම කියන්න තරම් විශේෂ දෙයකුත් වුනේ නෑ..." වත්සලා ඔහුගේ හිත යම් තැනකට ගෙන ආවාය.

ඇයගේ එම පහාදා දීමෙන් වර්ජගේ හිතේ එම කරුණ ගැන වූ බැරැරුම් සිතුවිල්ල කෙමෙන් පහව ගියේය. එලසම එකල ඇය එවැන්නක් කීවානම්, තමා ගන්නේ කාගේ පැත්තද කියා ඔහුටම සිතුවේය. එම නිසාවෙන් එකලදී ඇය එය නොකියා සිටීම ගැන වත්සලා කෙරෙහි ඔහුට වූයේ ගෞරාන්විත හැඟීමකි.

"ඇත්තටම ඔයා ඒ දේ කලින් නොකියා හිටපු එක හොඳයි....." වර්ජ හොඳ හුස්මක් ගත්තේය.

"ඇති යංතම් තේරුම් ගත්තා....., දැන්නම් බයක් නෑ.. ඒ නිසාම මම ඔයාට තවත් දෙයක් කියන්නම්...." වත්සලා සිනහවෙන් නැවත ඔහුගේ ලැමද මත දැන තබා, නිකට ඒ මත තබා ගත්තේ ඔහුගේ මුහුණ දෙස බලමිනිස.

"මොකද්ද"

"ඔයා දන්නේ නෑ, ඉස්සර මේ බිත්තිය උස්සන කලින් මට අනන්ත දැනිලා තියනවා මල්ලී අපි දෙන්නා දිහා හොරෙන් බලන් ඉන්නවා කියලා" වත්සලා

එලෙස කීවේ නැගුන සිනහව එක් අතකින් වසා ගනිමින්ය.

"එව්වර දේවල් මම දන්නෙ නැතේ..." ඔහු ලහදී උස්සපු ඒ බිත්තිය දෙස බැලුවේය. එහෙත් එය බොරුවක් විය නොහැකි වග වර්ජිත සිතුවේ කුඩා කල දෙදෙනාම එකතුව මෙවැනි හොර වැඩ කළ නිසාවෙන්ය.

"ඇත්තටම ඒ කාලේදී මට ඒක වදයක් වුනා...., ඒකනේ මම ඔයාට ඒ ගැන නොකියා අපි වෙනම ගෙදරකට යමු කිවුවේ..... ඇහුවද...?" වත්සලා ඔහුගේ නාසය නැවත සිහින් මිරිකුවේ කෙළිලොල්වය.

"ඒ කිවුවේ මෙහෙම දෙයක් හිංදා කියලා මට නිකමට වත් හිතුවේ නැ..." වර්ජිත එයට පසු තැවුණේය.

"ඒත් මට දැන් එහෙම ගානක් නැ....."

"ඒ මොකද...?"

"මට දැන් තමයි හිතෙන්නේ ඒවා එව්වර හිතන්න ඕන දේවල් නෙමෙයි කියලා..... අනික දැන් එහෙම මට පොඩි පොලියකුත් හිතෙනවා"

"ඔයා කියන්නේ මේ....." වර්ජිත ඇගෙන් අහන්න හැදුවේ නිමන්තගේ එම ක්‍රියාවන්ගෙන් දැන් ඇය මිහිරක් විදිනවා දැයි කියා අසන්නට උවත්, ඔහුට එලෙස අසන්නට තරම් දිරියක් නොවුණේය.

"ඔයා අහන්න හැදුව එකට, මම ඇත්තම කියන්නම් ද...?" වත්සලා යහනේ ඉඳ ගත්තාය.

"හම්.... කියන්න" වර්ජිත කොට්ටය ඇඳ විට්ටමට තබා හේත්තු වුණේය.

"ඕන්න ඇත්තම කියන්නේ හරිද...? ඔයාට හංසි ගැන වගේ මටත් මල්ලි ගැන දැන් එහෙම ටිකක් හිතෙන්න අරගෙන. උගේ ඒ වනවර දහ වැඩවලට මම ආසයි. අනික මම ආසයි කවුරු හරි මං දිහා වල් විදියට බලනවට" වත්සලා යහනෙන් නැගිට ගොස් මේසය මත වූ වතුර වීදුරුව හිස් කළේ සිනහවෙන්ය.

වර්ජිතගේ තොල කට වියලී ගියේ වත්සලා එම වතුර වීදුරුව හිස් කල අයිරු, අසැබි පෙණුමක් ගෙන දුන් නිසාවෙන් නොවේය. ඒ වත්සලාගේ අසම්මත ආශාව ගැන බියෙන්ය. එහෙත් ඔහුට ඇයට විරුද්ධව කිසිවක් කියන්න නොහැකි වූයේ, තමාද

සිටින්නේ එවැනිම අසම්මත සිතුවිල්ලක නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඔහුට සැකය වූයේ එම සිතුවිල්ල, ඇය ක්‍රියාවට නාගාවී දැයි කියාය. එයින් වර්ජ්‍යයේ මුහුණත් අඳුරුව ගියේය.

"ඒක අහලා ඔයා අප්පෙට් වුනා ද?" වත්සලා නැවත යහනේ ඉඳ ගත්තාය.

"බොරු කියන්න ඔන නෑනේ, ඔවු...." වර්ජ්‍ය සත්‍යම කීවේය.

"ඒක එව්වර ගනන් ගන්න දෙයක් නෙමෙයිනේ...., හිතන්න ඒකෙන් කොච්චර ජොලියක්ද තියෙන්නේ කියලා. අපිට මේනකාලා වගේ ඒ දෙන්නත් සෙට් කරගන්න පුළුවන්නම්, ඔයාට වූවී නංගී කෙල්ලෙක්ව ලැබෙනවා, මටත් ඒ වගෙම වූවී මල්ලී කොල්ලෙක්ව ලැබෙනවා, අනික ප්‍රශ්ණයකුත් නෑනේ මොකද පිට උං කියලැයි" වත්සලා ඔහුගේ ගනේ වෙලුනාය.

වත්සලාගේ වදන් තුලින් මැවුන සිතුවිලි ජාලයෙන් වර්ජ්‍යගේ හිතේ මෙතුවක් වූ ගුප්තභාවය ජනක සිතුවිල්ල පහව ගියේ නොදැනීමය. ඒ හංසි තමාට අවැසි විට මේම කාඞරයට ගෙන්න ගන්නා අපුරුව ඔහුගේ හිත තුල මැවෙමින්ය. එලසම තම සොහොයුරු ඉදිරිපිටදීම, ඔහුගේ බිරිඳ හා තමා රතී කෙලියේ යෙදෙන අයිරුත් ඔහුගේ හිතේ හොල්මන් කරන්නේ ගත්තේ නොසිතුව විලසය. ඒ ඔහුගේ හිතේ මෙතුවක් සැඟව තිබූ අසම්මත, අසංවර, අශාවක් අහඹුවෙන් දළුලමින්ය.

වත්සලා කෙමෙන්, කෙමෙන් වර්ජ්‍යව නිසි තැනට ගෙන ආවේ බොහෝ ඉවසුම් මැද්දේය. එහෙත් වර්ජ්‍යව මේයට නම්මා ගැනීමට එතරම් අපහසුවක් නොවුනේ, මේනකා හා සමන්ත ඇසුරෙන් වර්ජ්‍ය විදිනා මිහිරත් එයට ඉවහල් වූ නිසාවෙන්ය. ඉන් වත්සලාටත් දැනුන සතුට අපමණය. ඒ මෙතුවක් රහසක් වූ ඇගේ හා නිමන්තගේ ඇසුරට තවත් තවත් නොබො දිනකින් රහසා භාවයක් උවමනා නොමැති කමෙන්ය.

වත්සලා ඇවුළුව ගිණිනෙන් වර්ජ්‍යගේ බුබුළු දමමින් මතුවන සිතුවිලි අතරින් "මම හංසිට වගේම මේකිට මල්ලිත් අරිසි පලු යන්නම..." වූ සිතුවිල්ල තවත් උණුහුම් වූයේ, වර්ජ්‍ය ඉදිරිපිටම නිමන්ත වත්සලා සමඟ රතී කෙලියේ යෙදෙන අපුරුවත් ඔහුට මැවී පෙනෙමින්ය. "ඉස්සර අයිසා, මල්ලිලාට එක ගැනියෙක් ගෙනාවනම්..... දැන් දෙන්නා මාරු කර ගත්තම ඇති වැරද්ද මොකද්ද?, අපේ අප්පෙට්ට් පුංචි අම්මට වැඩේ දුන්නේ" එයින් ඔහු උද්ඝාමයට පත්වූයේ නොසිතුව ලෙසය. එලසම "මේකී පතුරු ගහලා දායි උගේ එක. ඇයි... මේකිටත් පොඩි එකෙක්ව පේන්න බෑනේ.." යැයි කියාත් වර්ජ්‍යට සිතුවේ, වත්සලා ලාබාල කොල්ලන්ට කැමති වග ඔහුට සැකක්

නොමැති නිසාවෙන්ය.

"ඔයාට පිස්සු අනේ..." ඔහුට තම හිත එක එල්ලේ එලිකරන්නට නොහිතුවේය.

"ඇයි...?"

"නෑ මේ.. මේ... එහෙම වෙයි යැයි..." ඔහුගේ වදන් පෙළ ගොත ගැසුවේය.

ඔහුගේ එම පැනයෙන් වත්සලාගේ හිත සතුටෙන් ඉපිල ගියේය. ඒ වරින් හිතේ සහවත් සිටිනා කැමැත්ත ඇයට තවත් සැකයක්ම නොවුන නිසාවෙන්ය. එබැවින් වත්සලා වරින්ගේ ලිඟුව මුවට ගත්තේ ඔහුව තවත් අවුස්සා ගන්නට හිතමිත්ය.

"ඔයාට තියෙන්තේම වනවර ආසාවල්" ලිංගුවට දැනෙන මිහිරට වඩා වරින් මෙවලේ අවැසි වූයේ වත්සලා හරහා නැවත ඒ කතා බහා අවදි කර ගන්නටය.

"ඇයි... එහෙම හොඳ නැද්ද..?" වත්සලා හදිසි නොවුනාය.

"අනේ මංදා.... මේ..., මෙ..." ඔහුගේ වදන් පෙළ ගොත ගැසුවේ වත්සලා නැවත ලිඟුව මුවට ගත් මිහිරෙන්ම නොවේය.

"ඇයි.. මොකක් අහන්නද තෙපර බාන්නේ..?" වත්සලා ඇසුවේ සිනහවෙන්ය. ඒ ඔහුගේ හිත ඇදින ගනිමිත්ය.

"මේ..., මෙ..., ඔයා ආසද මල්ලිගේ එකාව මෙ..., කටට ගන්න...." එම එම සිතුවිලි තුලින් වරින්ගේ ලිඟුව ඒ වනවිටත් වූයේ හොඳ හැටි අවදිවය.

"මල්ලිගේ මොකද....?" වත්සලා ඔහුගේ ලිඟුව අල්ලගත්තේ, ඔහුගේ මුවෙන් පිට වුන ඒ වදන් පෙළ ගැන හිතේ ඇති වූ අපමණ සතුටකින්ය.

"මල්ලිගේ ලොකු පයිය ව..." වරින්ට එය ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"නෑ... මම ආස මල්ලිගේ වූවි පයියට..." වත්සලා වැසි තිබුණ වරින්ගේ ලිඟුව නැවත මුවට නොගෙන පෙරසම ගැසුවාය. ඒ හිතින් නිමන්තගේ ලිඟුව සතුටු හිතෙන් සිහියට ගෙනය.

"ඔයා එහෙම වුනොත් මේකත් මල්ලිට දෙනවද....?" වරින් ඇගේ යෝනි දෙනොල් මෘදුව පිරිමැද්දේය.

"හම්.... ඔයා ආසද මල්ලි මට අරිනවා බලන්න....?" වත්සලා වර්ජරගේ ඇහිලි තුඩෙන් යෝනියට දැනෙන පහස විදිමින් ඔහුගේ ලිඟුව හිමිහිට අත් ගැසුවාය.

"හම්... තනියම නෙමෙයි නංගි එක්ක බලන්න. මට ආසයි නංගිට එක පෙන්න්න" වර්ජර ඵලස කීවේ කෙදිරියෙන්ය.

"එහෙනම් ඔයත් මට පේන්නම හංසිට අරිනවද....." වත්සලා දෙනන මිරික ගත්තේ එම මිහිරෙන්ය.

"හම්.... මල්ලිට පේන්නම මම එයාගේ ගැනිගේ හුත්ත පලනවා එහෙනම්" වර්ජරට තවත් ඉවසා සිටින්නට නොහැකි වුනේය.

"මමත් ආසයි බලන්න..., ඔයා නංගිගේ ඒ වූටි හුත්ත මගේ වගේ ලොකු කරන විදිය" වත්සලාත් එම කතිකාවත හමුවේ සිටියේ අව සිහියෙන්ය.

වත්සලාගේ එම වදන් හමුවේ වර්ජර ඇයව යහනේ දන ගස්සවා ගත්තේ ලිඟුව යෝනිය තුලට ඇතුල් කරමින්ය. ඒ වත්සලාගේ යෝනියේ පහසෙන් හංසිට සොයමින්ය. සැබවින්ම මෙදින වත්සලා ද සෙවුවේ වර්ජරගේ උණුහුමෙන් නිමන්තගේ දහකාර පහසය.

"හිර කරලා අල්ලන්න..." වර්ජරට අවැසි වූයේ හංසිගේ යෝනී පහසය.

"ඔයාට ඕන අද නංගිව ද..?" වත්සලාට එය වැට හුනාය.

"හම්....." වත්සලා යෝනිය තටඹා හිරකර ගත් වග වර්ජරට දැනුනේය. එබැවින් ඔහු ලිඟුව සොලවන්නට ගත්තේ හිතෙන් හංසිට නොරිදෙන ලෙසටය.

"ආහ්...එහෙනම් මමත් මල්ලි එක්ක කමක් නෑ නේ..." වත්සලා ඇසුවේ කෙදිරියෙන්ය.

"හම්... කමක් නෑ..." වර්ජරගේ හඬ කෙදුරුමක් බඳු විය.

හිත ඉපිල ගිය සතුටෙන් වත්සලා, හැකි තරම් වෙර ගෙන යෝනිය තවත් තටඹා හිර කොට ගත්තාය. එයින් ඇයටත් දැණුන මිහිර සුළුපටු නොවුනාය. "තව ටිකක් අවුස්සලා ගන්න ඕන" ඇය සිතුවේ හංසිව සිහිපත් කොට එතුලින් වර්ජරට මෙදින දැඩි මිහිරක් දෙන්නටය. ඒ ඉදිරි සැලසුමේ පහසුව තකාම නොවේය.

"ආහ්... ඉන්න බෑ අයියේ ඉන්න බෑ...., මට රිද්දන්න" එබැවින් වත්සලා තම

වදන් තුලින් වර්ෂයට භංසිව ලංකලේය.

"නංගි ආසද මගේ පයියට..." වර්ෂ ඒ වදන් හමුවේ තවත් ඇවිස්සුනේය.

"ඔවු අයියේ ඔවු..... ඔයාගේ මල්ලිට තියෙන්තේ වූටි පයියක්නේ, මම ආසයි අයියගේ ලොකු එකෙන් ඇරගන්න" වත්සලා කෙදිරි නැගුවේ ඔහුගේ ලිඟ පහර හමුවේ දැණුන මිහිරෙන්ය.

"ආහ්.... නංගියෝ....., මම අද මේක පලනවා...." වර්ෂ ඒ වදන් හමුවේ වේගවත් ලිඟ පහරවල් කිහිපයක් වත්සලාගේ යෝනියට එල්ල කලේය. ඔහුට දැඩි මිහිරක් දැණුනේ භංසි කෙදිරියෙන් කී සොහොයුරාගේ ලිඟවේ කුඩා බව කෙරෙහිය.

"මටත් ඉන්න බෑ අයියේ..., ඉන්න බෑ. මට රිදෙන්නම අරින්න..." ඇයටද ඇවැසි වූයේ එයම නිසාවෙන්, වර්ෂගෙන් වැදෙන සෑම ලිඟ පහරකටම, තම දෙනනට නිදහසේ වැනෙන්නට වත්සලා ඉඩ හැරියාය.

"මල්ලී මම තරම් හොඳ නැද්ද නංගියෝ...?" ඔහුගේ පහරවල් වේගවත් වූනේය.

"එයාට බෑ අයියේ ඔයාට තරම්..., අයියා මට හරියට රිද්දනවා" වත්සලා ඔහුව තවත් ඇවිස්සුවේය.

"ඔයා ආස නංගියෝ මගේ ලොකු එකට" වර්ෂගේ කාම ප්‍රීතිය ඉහවහා ගියේය. එබැවින් වර්ෂ වත්සලාලේ නිතඹට පහරක් ගැසුවේ, අත්ලට භංසිගේ කුඩා නිතඹේ මඳු බව විදින්නට ඉඩ හරිමින්ය.

"ඔවු අයියේ ඔවු..... මගේ වූටි එකේ ඇතුලටම වදිනවා" වත්සලා සිටියෙන් වැදෙන ලිඟ පහරේ මිහිරෙන් මත්වය.

"ඔයාගේ වූටි මොකේ ඇතුලටද නංගියෝ....?" වර්ෂගේ කොෂ දෙක තුල ශුක්‍රත් ඉන් නලියන්නට ගත්තේය.

"මගේ වූටි හුත්ත ඇතුලටම අයියේ... ආහ්... ඉන්න බෑ අයියේ.." වත්සලා කෙදිරි නැගුවේ දැණුන සැබෑ මිහිරෙන්ය.

මිනිත්තු හත අටකට පසුව වත්සලා මෙන්ම වජීරද යහනේ දිගා වූයේ හති අරිමිත්ය. ඒ වත්සලා ඔහුගේ ශුක්‍ර රස කොට තළ මරමිත්ය. එලසම දෙදෙනාටම මෙදින මේම මිහිර නැවුම් වූයේ, තම ජීවිතයට එක් වූ නැවුම් වර්ත දෙක නිසාවෙන්ය.

"වූත් බරයි දැන්නම්....., රිදෙන්නම වැදුනනේ" වත්සලා තම යටි බඩ අතගා ගත්තාය.

"එහෙනම් යමු....." වජීර යහනෙන් නැගිටිටිය.

"මුලදී බෑ, බෑ..... කියලා, කොහොම හරි මාව මල්ලිට දුන්නා නේද..." වත්සලා නිදන ඇඳුමේ යටි ඇඳුම පමණක් ගතට දා ගත්තාය.

"ඔයා මට නංගිව දුන්නනේ...." වජීර සරම ඇඳ කාඹරයේ දොර හැරියාය.

කුස්සියේ වූ විදුලි පහණ දැල්වෙත්ම වජීරගේ මව පියාගේ කාඹරයෙන් ඉවතට ආවේ ඔසරි පොටත් සකස ගනිමිත්ය. ඒ කිසිවෙකුත් ඉන්නා බව නොදැනාය. එහෙත් වත්සලා හා වජීර ඉන්නා බව දුටු විට ඇයගේ මුහුණ ලැජ්ජාවෙන් බරිතව ගියේ, රැලි වැටුනු සමේ රෙබා මුහුණ තුල මතු කරමිත්ය. එම නිසාවෙන් වජීර දොර හැර මිදුලට බැස්සේ සහවා ගත් සිනහාවෙන්ය.

"අප්පව්විගේ පපුවේ සිද්ධාර්තේ ටිකක් ගෑවා" ඇය එසේ වත්සලාට කීවේ බිම බලාගත් වගමය.

"මමත් මේ තලතෙල් ටිකක් වජීරට කියලා ගාගත්තා විතරයි" වත්සලා දුහුල් රාත්‍රී නිදන ඇඳුම්, පලල් කර සකස ගත්තේ දෙනන වැසෙන ලෙසය. ඒ සිනහාවෙන්ය.

වත්සලා හා වජීර නැවත කාඹරයට ආවේ බරත් සැහල්ලු කොට ගනිමිත්ය. එහෙත් දෙදෙනාගේ මුහුණේ වූ සිනහව තවම වියකී නොතිබුණේය. වැඩියමක්ම වත්සලාගේ දෙතොල් මතය.

"පවු වැඩේ.... අම්මගේ මුණ අප්පෙටි වුනා අපිව දැක්කම...." වජීර කාඹරයේ විදුලි පහණ නිවා යහනේ දිගා වූවාය.

"මොකද්ද පවු..... වයසට ගිහිනුත් එහෙම වෙන එක කොච්චර හොඳද" වත්සලා ඔහුට තුරුළු වූවාය.

"මේ ඒක නෙමෙයි..... මම හෙට මල්ලිව ටිකක් අවුස්ස ගන්නද.....?" වත්සලා ඔහුගේ බඳ වටා දැන දැමුණාය.

"මම ඉන්න වෙලාවේ එහෙම හරි නෑ නේද.....?" ඔහුට ඉන් මැව් ගියේ හංසිවත් තමාට හිමිවන අපුරුවය.

"ඔයා බයවෙන්න එපා, ඉන්නකෝ... මම හොඳ පැලෑන් එකක් ගහන්නම්" වත්සලා එසේ කීවේ තවත් වර්ජිත තුරුවවෙමින්ය.

"මේ..., මම..... ඔයාට කියන්නේ නැතුව ඉස්සෙල්ලා පොඩි දෙයක් හංග ගන්නා" වර්ජිත එය සභවා සිටින්නට හිත් නොදුන්නේ ඇය හා තමා අතර දැන් රහසක් නොමැති කමෙන්ය.

"මොකද්ද...."

"මේ... මේ... නංගී බයිසිකලෙන් බැහැලා මාව බදාගෙන ඇහුවා, ආයෙත් එයාව එහෙම බයිසිකලේ දාගෙන යනවද කියලා...?" වර්ජිතගේ මුහුණ රත් පැහැ වී තිබුණත් එය වත්සලාට නොපෙනුනේ විදුලි බුබුල නිවා ඇති නිසාවෙන්ය.

"එහෙනම් එකී ගැන බයවෙන්න දෙයක් නෑ... ශුවර් එකටම නංගී ඔයාට සෙට්. ආවු අම්මා කොල්ලට දැන් මරු සැපනේ..." වත්සලා ඔහුගේ නාසය මිරිකුවේ කිසිවක් නොදන්නා ලෙසය.

"සොරි... ඉස්සෙල්ලා ඒක කීවේ නැති වුනාට"

"කමක් නෑ... පස්සේ හරි කිවුවනේ.... ඔන්න ආයෙත් නම් එහෙම රහස් තියාගන්න බෑ..." වත්සලා පොරොන්දයකින් දෙදෙනාගෙම ගත වසා ගත්තාය.

"සත්තමයි ආයේ එහෙම ඔයාට නොකියා ඉන්නේ නෑ. හැබැයි මේ..., ඒත් ඒකී පස්සේ කිවුවා ඒක අමතක කරලා දාන්න වැරදිලා කිවුවේ කියලා" ඔහුගේ හිතේ ඒ කනස්සලුව ඉස්මතු වුනේය.

"අයියෝ... ඔයාට තාම බෑ ගැණු හිතක් අඳුන ගන්න. ඒ කිවුවේ ඔයාට එන්නම කියලා" වත්සලා නැගුවේ සිනහවක්ය. ඉන් හංසි කෙරෙහි ඔහුගේ හිතේ වූ කණස්සලුව පහව ගියත්, නිමේෂයෙන් තවත් කනස්සලුවක් හට ගත්තේය.

"ඒත් මට සැකයි මල්ලි ගැන" වර්ජිත ඇගේ නළල සිප ගත්තේය.

"ඔයා බයවෙන්න එපා. මම ටිකක් එහෙත් මෙහෙත් පෙන්නලා හිටියොත් ඔයා හිතනවද මල්ලි අයියේ ගැණිනේ මේ කියලා නිකන් ඉඳි කියලා? ඉන්නකෝ මම ඔයාගේ මල්ලිව අවුසලා අරගෙන පෙන්න්න. ඉහෙත් පහළ නැදැකම් නෑ කියන්නේ නිකමට නෙමෙයිනේ" වත්සලා ඔහුගේ උරහිස මත හිස තබා ගත්තේ දැණුන සිත බව නිසාවෙන්ම නොවේය.

swalzone.com

පසුවදා උදයේ ඇහැරුන වත්සලා යට සායක් හා පෑන්ටියක් සේම, බ්‍රෙසියරයද නොමැතිව, උඩුකයට ටී-ෂර්ටුවක් සමඟ යටට ලිහිල් සායක් ඇඳ ගත්තේ වර්ෂයේ නින්දට බාදාවක් නොකොටමය.

"අම්මා තේ බිචුවද...." වත්සලා කේතලයට වතුර එකක් පිරවුවාය.

"කැඳ ඩිංගක් ලිප තියන්නට..." ඇය එලස කීවේ වත්සලා දෙස නොබලාමය.

"අප්පව්ව්ගේ පපුවේ මාරුව මොකද අම්මේ දැන්...." වත්සලා එසේ ඇසුවේ සිනහව හංගාගෙනය.

"මොන පපුවේ අමාරුවක්ද...., වෙන අමාරුවක් මිසක්. නාකි විසේ" ඇය මෙදින සත්‍ය කියා වත්සලා දෙස බැලුවේ යටසිත්ය.

"ඉතින් ඒක නරකක් යැ..., වයසට ගියත් හොඳ සෞඛ්‍ය සම්පන්න මිනිස්සු එහෙම තමා..." ඇය හා තමා අතර මේවැනි කතිකාවතක් පෙර තිබුණේ දැයි වත්සලාට මතකක් නොවින.

"ඒකනම් හැබෑව... ඒත් මේ නහින දෙහින කාලේ අහවල් කාරියක්ද..." ඇය ගැරු හාල් ටික මුට්ටියට දැමුවාය.

"එහෙම කියන්න එපා අම්මේ..., ඔවුවා අත අරින්නට අම්මලට මොන වයසක් ද...? අනික ගැනු අපේ අතින් ඔයවගේ දේවල් මඟ හැරුනම තමා එයාලත්

නරක් වෙන්නේ" වත්සලා ඇයට එසේ දුන්නේ දැනමුතු කමක්ම නොවේය. ඒ ඇයව කතා බහකට නම්මා ගන්නා අදහසින්ය.

"එවුවම් ඉතින් එහෙම තමා.... ඉස්සර අපේ අම්මලා කියන්නේ, පුරුෂයෝ වයසට යන්න යන්න තිරිහන් වෙනවලු....." ඇය වත්සලාගේ මුහුණ දෙස බැලුවේ සිනහුවෙන්ය. එහෙත් එකල ඒ අතපසුව නිසාවෙන් හිමියා තම නැගෙනියව යහනට ගත් අයුරුත් ඇයට සිහිනොවුනාම නොවේය.

"ඒකනම් ඇත්ත අම්මේ.... බස් එකක ගියත් ඇගේ ඇතිල්ලෙන්න වැඩි පුරම එන්නේ පනහා, හැට පැනපු උං....., සමහර විට ඒ ගෙදරින් වෙන අඩු පාඩු නිසා වෙන්නත් ඇති..." වත්සලා ඇයට හාල් ටික ලිප තබන්නට ඉඩ හැරියාය.

"ඒත් දරුවෝ අපිට දැන්, ඔය ඉඳ හිට මිසක්, එවුවගේ අසාවල් එහෙමටම නැතුවා" ඇය කලියෙන්ම සෝදා පසෙක තබා තිබුණු පෙනෙල දළ ටික වංගෙඩියට දැමුවාය.

"ඒ ඉතින් අම්මලා ඕනෑවට වඩා වයස හිතට අරන් නිසා..." වත්සලා ඇගේ එයට ඇති අකමැත්ත නොදන්නා බවක් අඟවන්නට නොගියාය.

"මේක සිංගක් කෙටුවනම්..." ඇය මොල් ගස වත්සලා අතට දුන්නේ, ඇගේ ඉදිරි යහපත උදෙසාය.

"පෙනෙල විතරද අම්මේ...?" වත්සලා මෝල් ගස අතට ගත්තාය.

"හම්....." ඇය මදක් පසුපසට වූයේ වත්සලාට ඉඩ සලමින්ය.

වත්සලා දෙතුන් විටක් වංගෙඩිය තුලට මෝල් ගස ඇතුල් කලේ යම් රටාවකටය. ඒ රිද්මයටම, ඇගේ බෙසියරයක් නොමැති දෙනන ද තාලයකට හෙලවුනේ වජිරගේ මවට සිනහවක් එක් කරමින්ය. ඒ කිරි බරට හැඩ වන දෙනන වෙනදාටත් වඩා හොඳින් ඇගේ ටී-ෂර්ටුව තුලින් මතු ව පෙනෙමින්ය. ඒ ඇගේ දෙනන් පුඩුත් හිමිදිරි හිතලට ඉලිප්පෙමින්ය. එලසම ඇය වත්සලා මෙලස කාඹරයෙන් ඉවතට එනු කිසි දිනක දැක නොතිබුනේය.

"ඔවුවා මේ කාලේ යහමින් නිදැල්ලේ ඉන්නට ඇරියොත්.... එල්ලිලා තමා ඕන් නවතින්නේ.." ඇය එසේ කීවේ සිනහාවෙන් උවත් ඔවදනක් ලෙසය.

"නෑ.. අම්මේ සිංගක් මේ යටි පැත්ත කෙවෙන්නට ගත්තා..." වත්සලා ටී-ෂර්ටුව

මනින් දෙනනේ යටි පැත්ත අත ගා ඇයට පෙන්වීය. එවිට ඇගේ විසල් දෙපියයුරු තවත් හැඩව වර්ජිතයේ මවට පෙනුනේ පෙර දිණයක් සිහි කරමින්ය.

"එවුවා ඉතින් ඔය කාලෙදී අඩුවක් නැතුවා.... තෙල් සිංගක් ගුව නම් අහවරයි"

"ඊයේ රෑ වර්ජිත ගුවා අම්මේ..." වත්සලා වංගෙඩිය තුලවූ පෙනල දළ ටික අනෙක් පසට හැරෙවුවාය.

"මම මේ... මේ..., කියන්නටම කියලා හිටියේ මේක..." ඇය වත්සලාට තරමක් කිට්ටු වූවාය.

"මොකද්ද අම්මේ..." වත්සලා කෙටිල්ල නතර කොට ඇයට කණ දුන්නාය.

"මේ.., මේ දැන් ඔය තුන් මහා පැනපු එකේ එවුවා මෙවුවා ටිකක් උනා කියලා අවුඩක් නැති වග ඇත්ත. ඒත් මේ..., සිංගක් පරිස්සමින්. අඩමානේ හොඳ නැතුවා. අනික මේ එලිපහලියෙ" ඇය එසේ කියා ලිපේ ඇති මුට්ටියට දර එක්කාසු කලේ, ලිපට ගිණි අවුසි නිසාම නොවේය.

"නෑ..., අම්මේ පරිස්සමින් තමා. ඒත් වර්ජිතගේ කොහෙද අම්මේ පරිස්සමක්. මාව මේ විදියට ඡේනකොටත් දැන් නිකම්ම ඇවිස්සෙනවා" ඇය තම වර්තය පරිස්සම් කර ගන්නට උත්සහා කළාය. එහෙත් මේ වමාරන්නේ ඇයගේ පුතුවගේ තරම වග වත්සලාට නොදැනුනාය.

"එවුවා එහෙම තමා, පුරුෂ පක්ෂෙට කාලෙන් කාලේට අපේ මේ වෙන හැම වෙනස් කමක්ම පෙන්නේ අරහෙම තමා. හැබැයි මම ඊයේ නොදැක්කම නෙවෙයි කාගේ, කාගෙන්, ඕනෑ එපා කම් වල තරම, ටැංකිය ලහ" ඇය වත්සලා කෙටු පෙනළ දල ටික මිරිකා යුෂ ජොග්ගුවකට ගත්තාය.

"ඒ ඉතින් සුමානෙකට පස්සෙ හිංදනේ අම්මේ..., හැබැයි අනේ මංදා අම්මේ..., මේ.. දැන් මටත් මේ.. ටිකක් වැඩිපුර ඒ ගැන හිතෙනවද කොහෙදෝ.... වෙලාවකට බයත් හිතෙනවා" වත්සලා එලස කීවේ ඇගේ මුහුණ දෙස බලා සිනහාවෙන්ය.

"එවුවා ඉතින් සමහරක් බඩ දරු උදවියට ඔය කාලෙදී කලාතුරකින් දැණෙන දොලක්..., එහෙම දොලදුකක්නම් ඉතින් එවුවා යහමින් සපුර ගත්තා කියලා වරදක් නෑ, ඒත් මේක පරිස්සමට තියන්" ඇය ප්‍රථම වතාවට වත්සලාගේ ගැබ අත ගුවේ තම දියණියකගේ ගැබ යැයි වූ ආදරණීය මවු සෙනහසකින්ය.

"අම්මට කියන්න ආයේ රැන් පාරක්....." වත්සලාට ඇගේ අත්ලේ උණුහුමෙන් තම මවගේ ලෙංගතු බව දැණුණාය.

"හප්පේ එක වංගියක් වෙලා දෙතුන් පැයක් ගෙවුනා කියල යැ...." ඇය නිකට අත තබා ගත්තේ සිනහව හංගා නොගෙනමය.

"ඒවා ඉතින් මගෙම උවමනාවන්ට වෙන ඒවා නෙවෙයි.. පුතන්ඩියාගෙන් නොසන්ඩාල කමට තමා.." ඇය එලෙස කීවේ සිනහවෙන් උවත් බිම බලාගෙනය.

"හප්පේ... ඉස්සර හිමිප්පි වගේ හිටියට දැන් මෙකිගේ කට.." ඇය වත්සලාගේ කට මිරිකුවේ ආදරයෙන්ය. ඒ ඇයට වත්සලාගෙන් මේනකාගේ දඟකාර බව පෙනුන නිසාවෙන්ය.

"ඇ.. අම්මේ එහෙම උනා කියලා වරදක් නෑ නේද..?, වෙලාවකට මේ... ඒවා මේවා..., අම්මට කියන්නත් නිකන් මොකද්ද වගේ" වත්සලා එසේ ඇසුවේ නොදන්නා කමට නොවේය. ඒ ඇයත් ඔවදක් දෙන්නට ආශා කරන නිසාවෙන්ය.

"සමහර බඩ දරු උදවියට තුන් මහා ගෙවෙන්නක් කලියෙන් ඕන් ඔය විසේ ගහන්නේ. ඒක විසයක් කිවුවට විසයක් නෙමෙයි ඔන්. ඇඟපතට අළුත් ලේ ඩිංගක් වැඩියෙන් උනලා එනකොට හැදෙන දොළ දුකක් මිසක්. ඇඟපතට අමාරුවක් නැත්තම් ඉතින් තුන් මහා ගෙවුන කල ආයේ අවැඩක් නැතුවා. යහමින් හිත සතුටෙන් ඉන්න එක තමා වැදගත්. ඒ කොකත් ඉතින් පරිස්සමින්. ඉස්සර වගේ දඟ දාන්ට නාකයි..., ලේසි පහසු විදියක් බලලා ඉඩ දුන්නම් අහවරයි" ඇය ඒ උපදෙස දුන්නේ හිතේ සතුටෙන් තම දියණියකට ලෙසය.

"මම බයේ හිටියේ... මට විතරක්ද මේ කියලා" වත්සලා ඇගේ ඔවදන අගය කළාය.

මුට්ටියේ වූ හාල, බත් බවෙන් බෙරි බව සැක හැර ගත් වජිරගේ මව, මිරිකා ගත් පෙනල දළ සාරය මුට්ටියට එක් කලේ වත්සලාගේ මේ නැවුම් කට කාර බවට නැගුන සිනහවෙන්ය. ඇය වත්සලාගේ මේම වෙනසට ආදරය කළේ ඇය මීට පෙර එම ලෙංගතු බව මේනකාගෙන් දැක, හිත බැඳුන නිසාවෙන්ය.

වත්සලාටත් මේ නැවුම් බැඳීම හිතට එක් කලේ නැවුම් මිහිරක්ය. ඇයට

වජිරගේ මව මෙදින හැඟුනේ යෙහෙලියක් තරමට ලොගතුවය. ඒ තම මව සමඟවත් නොවූ කිට්ටු බැඳියාව මෙදින වජිරගේ මවගෙන් විඳිමින්ය.

එලසම වජිරගේ මව දුන් ඔවදන් හා මසකට ඉහත දී වෛද්‍යවරයා දුන් ඔවදන් අතර ඇති වෙනස භාෂාව පමණක්ම බව වත්සලාට සිතුවේ, වෛද්‍යවරයාගේ ඒ විද්‍යාත්මක පැහැදිලි කිරීමක් මෙවලේ සිහි වෙමින්ය.

“ගැබ් ගත් මුල් මාසය හෝ දෙක තුළ මවට දැනෙන ශාරීරික අපහසුතා ටිකක් මඟ ඇරිලා ගිහාම එන ඊලඟ මාස කිහිපය සමහරක් මවුවරුන්ට වැඩි වශයෙන් ලිංගික හැඟීම් ඇති වෙන කාල සීමාවක්.

ඒක එහෙම වෙන්නේ හෝමෝන වල ක්‍රියාකාරිත්වය වෙනදට ශාපේක්ෂව ගර්භනී කාලයේ වැඩි නිසා. එකේ ප්‍රතිඵලයක් විදියට ලිංගික අවයව වලට රැබර ගලා ඒම වැඩි වෙනවා. එතකොට ලිංගික උත්තේජනය පෙරට වඩා වැඩියි.

ඒත් මේ කාලේදී ලිංගික සම්බන්ධතා පැවැත්වීම අනාරක්ෂිතයි කියලා හිතලා ගොඩාක් දෙනෙක් ඒකෙන් ඇත් වෙනවා. මොකද එයින් කුසේ ඉන්න දරුවට . හානියක් වෙයි කියලා හිතලා, ඒක අනවශ්‍ය බියක්.

කුස තුළ වැඩෙන දරුවා ජලය හා පටක වලින් සැදුණු ආරක්ෂක ආවරණයකින් සුරක්ෂිත වෙලයි ඉන්නේ.අපි කියන්නේ water bag එක කියලා. ඒ නිසා ලිංගිකව එක්වීම අනතුරු දායක වෙන්නේ නැහැ.

ඒ නිසා වැදගත් වෙන්නේ අම්මිමා ඒ කාලේදී සතුටෙන් ඉන්න එක. මොකද ඒ දැන ලිංගික හැඟීම් යටපත් කරගෙන ඉන්න ගිහාම එකෙන් අම්මා මානසික ආතතියට උනත් පත්වෙන්න තියන ඉඩ කඩ වැඩියි. ඒ නිසා අම්මා ඒ කාලයේ දැනෙන ඒ ලිංගික අශාවන් ඉශ්ට කරගන්න එක තමා හොඳම දේ, හැබයි ඒ හැමදේම මවට පහසු, ආරක්ෂාකාරී ඉරියවු වලින් වෙන්න ඕන. අනතුරුදායක ඉරියවුවලට කොයි වෙලාවක වත් මේ කාලේ යන්න හොඳ නෑ.

ඒ වගෙම විශේෂයෙන්ම මේකත් මතක තියාගන්න, කලාතුරකින් ගර්භනී කාලයේ ලිංගික සම්බන්ධතා පැවැත්වීම අනාරක්ෂිත අයත් ඉන්නවා. ඒ අය තමයි, ගැබ් ගෙලේ දුර්වලතාවයත්, යෝනි මාර්ගයෙන් ලේ වහනය වීම්, යෝනි මාර්ගය සම්බන්ධ ආසාදන, වැදෑමඟ පහතින් පිහිටා තිබීම වගේ සංකූල තාවයන් තියන කාන්තාවන්. එයාලා අනිවාර්යෙන්ම වෛද්‍ය උපදෙස් ගන්න ඕන ඔක්කොටම කලින්.

ඉතින් මේ අම්මට එහෙම කිසිම කරදරක් නැතේ. ලිංගිකව එක් වුනා කියලා කිසිම ප්‍රශ්නයක් නෑ. මෙන්න මේ අත්පත්‍රිකාවේ ගර්භනී කාලයේ ලිංගිකව එකතු වෙන්න හොඳ ඉරියව්‍වු මොනවද කියලා රූප සටහන් වලින්ම තියනවා. මේ විදියම කියලා දෙයක් නෑ අම්මට පහසුවිදිය තමා වැදගත් වෙන්නේ.

අනික අම්මා අහපු අනික් ප්‍රශ්නය. මම හිතන්නේ මේ ප්‍රශ්නය ඇහුවේ, අම්මයි තාත්තයි රැකියාවේ ප්‍රශ්න නිසා වැඩි දවසක් දුරස්ථ ඉන්න නිසා වෙන්න ඇති. ඒ කොහොම වුනත් එහෙම ආශාවක් ආවහම ස්වයං විංදනය කරා කියලා කිසි වරදක් නෑ. හැබැයි යෝනියට දිලීර, බැක්ටීරියා වගේ ආසාදන හැදෙන්න ඉඩක් තියන දේවල් ඇතුල් කර ගැනීම නම් හයානකයි.

අම්මා මෙහෙම ප්‍රශ්න අහපු එක ගොඩක් හොඳයි. ගොඩක් අම්මලා මේ වගේ පුංචි, පුංචි ප්‍රශ්න ආවහම ඒ දේවල් හංගගෙන ඉන්නවා. එයාලට ලැජ්ජයි අපෙන් එහෙම දේවල් අහන්නත්. ඒ හිංදා එයාල සමහර වෙලාවට නොදැනුවත් කමට ලොකු විනාශයක් කරගන්න යනවා මේ පුංචි ප්‍රශ්න වලින්.

කොයි වෙලාවක වත් වෛද්‍යවරයා එක්ක හරි, පවුල් සෞඛ්‍ය මහත්මිය එක්ක හරි මේ වගේ දේවල් කතා කරන්න බයවෙන්න එපා. අනික ඒ අහන ප්‍රශ්න වලට ලැජ්ජාවෙන් නැතුව, හංගන්න නැතුව හරි පිළිතුර දෙන්න ඕන. ඒ ඔක්කොම ඔයාලගේ හොඳටයි කරන්නේ.

දැන් හරි නේද...? අම්මගේ තිබ්බ ප්‍රශ්න වලට උත්තර ලැබුනා නේද... ? ඉස්සර කාලේ අම්මේ ඔකත් අපේ පැරණි උදවිය දොල දුකක් විදියට තමා හිතුවේ, හැබයි එහෙම හිතුව එකෙන් වරදකුත් නෑ.

වෛද්‍යවරයාගේ අවසන් වැකිය වූ “ඉස්සර කාලේ අම්මේ ඔකත් දොල දුකක් විදියට තමා හිතුවේ, හැබයි ඒකේ වරදකුත් නෑ” කියමනෙන් වත්සලාට සිනහවක් නැගුනා සේම, වජීරගේ මව කෝප්ප මේසය මතින් තැබූ හඬින් ඒ මතකයෙහුත් අවදි වූවාය.

"මොකද හිතාව...." ඇය වත්සලාගේ සිනහව දුටුවාය.

"අම්මා ඉස්සෙල්ලා කියපුවාම තමා ඩෝක්ටත් අපිට කිවුවේ. ඉතින් මට හිතුවා ඉස්සර අම්මලටත් ඩොක්ටස්ට්‍රලට වගේ දැණීමක් තියෙනවා කියලා...." වත්සලා ඇය සලට ගියා.

"මේ.... ඉහ පැහැනේ නිකමම නෙමෙයි දරුවෝ. මේ..., අප්පව්ව් ඇහැරිලා

ඇත්තෙ..'' ඇය පළමු කොට කැඳ කොටහා ඔහුගේ කෝප්පයට දැමුවාය.

''මම ගිහින් දෙන්නද...? අම්මා ගිහින් දෙනවද...?''

''දුව ගිහින් දෙන්නට...'' තම හිමියා හිමිදිරියේ වත්සලාගේ මුහුණ බලන්නට පෙර සිටම කැමති බව ඇය දැන සිටියාය.

''අම්මා අතින්ම දුන්නනම් තමා හොඳ නේද'' වත්සලා එය කීවේ කවට ලෙසින්ය.

''ඒ මොකද...?''

''ඊයේ රූ වුන දේවල් එක්ක බලද්දී, අද තකහනියෙම වැල්පෙනෙල කැඳක් හැදුවම, මට ඒකේ මොකද්දෝ රහසක් තියනවා කියලා හිතෙනවා?'' වත්සලා පියාට මුව සෝද ගන්නට වතුර එකක් ද ජොග්ගුවට පුරවගත්තේ එම සිනහව හංගා නොගෙනමය.

''යන්නට, යන්නට මේක දීලා එන්නට, මයෙන් මුකුත් අහගන්නේ නැතුව..'' ඇය එසේ කීවේ හංගාගත් සතුටකින්ය.

පියාගේ කාඹරයට වත්සලා යන විටත් ඔහු සිටියේ අවදිවය. එම නිසාවෙන් වත්සලා කට සෝද ගන්න වතුර ජොග්ගුව ප්‍රථමවත්, පසුව කැඳ කෝප්පයත් ඔහු අතට දුන්නාය. ඔහු එය සිනහවෙන් අතට ගත්තත්, ඔහුගේ නෙත් ඇගේ ගැබ ඉස්මත්ත මතුව ඇති නාඹිය ලහත්, ටී-ෂර්ටුවෙන් මතු වුන ඇගේ විසල් දෙනත් පුඬු මතත් බිඳක් නතර නොවුනාම නොවේය. ඒ ඔහුත් වත්සලා මීට පෙර මෙලස සිටිනවා දැක නොතිබුන නිසාවෙන් වෙන්නට ඇතිය.

පියාගේ නෙත් දැවටුනෙ කොහෙදැයි කියා වත්සලාටත් නොහැගුනාම නොවේය. එහෙත් වත්සලා එය තැකීමක් නොකොටම ඔහුගේ කාඹරයෙන් ඉවතට ආවේ සමන්පිච්ච මලක සිරියාව ගැබ් වූ සිනහවක් ඔහුට පුද කොටය.

''ආහ්..... මේ නැගිටලා ඉන්නේ... ගුඩි මෝනීන්'' වත්සලා නැවත කුස්සිය වෙත එන විට නිමන්ත් පැමිණ සිටියේය.

''ගුඩි මෝනීන්..., තේ හැදුවේ නැද්ද..'' නිමන්ත එය ඇසුවේ මවගෙන්ය.

''ඉන්ට හදලා දෙන්නම්....'' ඇය කේතලය ලීප තැබුවාය.

"ඇයි...නේ, ආ... බොනවා කැඳ විකක්.."

"මොකද්ද අක්කේ... උදෙමම තේ එකක් නැතුව මොකද්ද වගේ නේ..." ඔහුගේ නෙත් ඇඳුනෙන් වත්සලාගේ මේ නැවුම් පෙනුමටය.

"නෑ..., නෑ..., බොනවා මේ කැඳ එක. මේක වැල්පෙනල....." වත්සලා බලෙන්ම ඔහු අත කැඳ විදුරුව තැබුවේ මවගේ සිනහව දෙස බලමිත්ය.

"වැල්පෙනල ඉතින්.... මොකද්ද?" ඔහු එය අතට ගත්තේය. ඒ වත්සලාගේ බ්‍රෙසියරයක් නොමැති ලැමඳ ගැස්සෙන තාලය දෙස බලමිත්ය.

"තමුසෙට තමා හුගක්ම හොඳ..., හෙට අනිද්දට කසාදයකුත් කර ගන්න ඉන්න එකේ" ඇයගේ එම වදන් හමුවේ මවගේ මුහුණ හැකිලි ගියේ, තමා ඉදිරිපිට ඇය මෙවලේ කීවේ හොඳ කතාවක් නොවන වග සිතමිත්ය. එම නිසාවෙන් ඇය කුස්සියෙන් ඉවතට ගියේ නිමන්තගේ මුහුණ දෙසවත් නොබලාය.

"මොකද්ද හලෝ.. මේකේ තියන ගුනේ..." ඔහු එලස ඇසුවේ එය නොදන්නා කම නිසාම නොවේය. එහෙත් පෙනෙල කැඳ ගුණයට පෙරම ඔහුගේ ලිඟුව මද පමණ අවදි වුනේ වත්සලාගේ ලිහිල් ඇඳුම මතින් පෙනෙන ඇගේ රුවේ හැඩ හුරුවටය.

"පංචිතයා නොවි බොනවා.. මෙකෙන් ඉතින් තමුසෙලට වෙන්තේ මේක තමා..." ඇය එසේ කීවේ අත්ල ගලිකොට ශක්තිය පෙන්වමිත්ය.

වත්සලා ඇඟිලි ගලිකොට ශක්තිය පෙන්වූ අයුරට නිමන්තට සිනහවක් නැගුනේය. ඉන් ඔහුගේ මුවේ වූ කැඳ උගුරත් ඉස්මොල්ලේ ගියේ, දෙතුන් විටක් කැස්සත් ඇති කර ලමිත්ය. එවිට වත්සලා ඔහුගේ පිටට දෙතුන් පහරක් ගැසුවේ සිනහාවෙන්ය.

"මාර කතානේ හලෝ කියන්නේ" ඔහු දෑසට නැගුන කඳුලු පිසද ගත්තේය.

"ඇත්තටම කිවුවේ, සතියක් විතර එක දිගට බීලා බලනවකෝ..., ඔය එක, එක, පෙනි ජාතී, ජරාව බොන්න ඕන නෑ.. යවන්නේ නැතුව අල්ලන් ඉන්න පුළුවන් පැයක් විතර" ඇය එලෙස පෙනල කැඳේහී ගුණය ගැන වර්තා කළේ තරමක අතිශෝක්තියෙන්ය. ඒ පැයක පමණ දිර්ග සංසර්ගයක ආශාව නිමන්තට ඇති කරන අදහසින්ය.

"සිරාවටම...." එහෙත් ඔහු රස වින්දේ කැඳ උගුර නෙමේය. වත්සලාගේ රුවය.

"පැයක් විතර කිවුවේ බොරුවට හලෝ..... හැබයි බිලා බලනවකෝ වෙනදට වඩා අල්ලන් ඉන්න පුළුවන් ගේමක් නැතුවම. අනික තමුසෙට ඉස්සරහට දෙනෙක් එක්කම දහලන්නත් වෙයිනේ..., අම්මට කියනවා හැම දාම පෙනෙල කැඳක් හදලා දෙන්න කියලා..., මාත් කියන්නම් අම්මට" වත්සලා තම කැඳ කෝප්පය අතට ගත්තාය.

"පිස්සු කරන්න එපා හලෝ..." ඇය අම්මට කියන්නම් කිවු වදන් පෙළෙට නිමන්තගේ හිතට ලැජ්ජාවක් දැණුනේය.

"එක නෙමෙයි... තමුසේ මොනවද ඊයේ අර කරේ"

"මම දන්නේ නැතුව හලෝ ආවේ. මාර වූ බරකින් හිටියේ ඒ වෙලාවේ. මටත් අප්පෙට ගියා අයියා මගේ මුණ බැලුවම. මේ..., ඇයි අයියා මොකද කිවුවේ...?"

"අහම්බෙන් හරි එහෙම වුන එක හොඳයි හලෝ..., ඒකෙන් අයියව අර කතාවට අල්ල ගන්න ලේසි වුනා. මම පස්සේ තමුසෙට විස්තරේ කියන්නම්. දැනට වැඩේ හරි කියලා විතරක් හිතා ගන්නවා" වත්සලා එලෙස කීවේ වට පිට බලා කවුරුත් නොමැති වග සැක හැර නිමන්තගේ නාසය මිරිකමින්ය.

එවිටම වජිරත් කුස්සියට ආවේය. ඒ ඇඟ මැලි කඩමින්ය. නිමන්තත් ඉන්නා බව දුටුව නිසාවෙන් දැණුන ලැජ්ජාවෙන් ඔහු කෙලින්ම වතුර එකක් ගෙන උළුවස්ස අසලට ගියේ මුහුණ නිමන්තගෙන් හංගාගෙනය. නිමන්තත් මුහුණ බිමට හරව ගත්තේ කළ හැක්කක් නොමැති කමෙන්ය.

"අද.... තේ නෑ, වැල් පෙනෙල කැඳ"

"කෝ අම්මා.." වජිර එසේ ඇසුවේ කියන්නට කිසිවක් නොමැති කමටය.

"මිදුල අතුගාන්න ගියාද කොහෙද... මල්ලී බිලා ඉවරද..?" වත්සලා නිමන්ත වෙනුවෙන් පිටවන තම වදන් මෙවලේ සංවර කර ගත්තාය.

"ආ..., මේ..., ඔවු අක්කේ" නිමන්ත කෝප්පය සෝදන්නට නැගිටිවේය.

"හොම ඉන්න..., ඔහොම ඉන්න..., ආ... තව ටිකක්..."

වත්සලා ඔහුගේ කෝප්පයට තවත් කැඳ එකක් පුරවා දුන්නේ මදක් පහත් වෙමින්ය. එවිට බෙරෙසියරයක් නොමැති වත්සලාගේ දෙනන කර පළල් ටී-ෂර්ටුවෙන් නිමන්තට මෙන්ම ඔහුට පිටුපසින් සිටි වජිරටද මැනවින් පෙනුණේය. එවිටම වජිරගේ තෙත් ඇඳුණේ නිමන්ත වෙතය. ඔහු එදෙස බැලූ බැල්මම වජිරගේ හිත හිරිවට්ටා දැමුවේ නොසිතුව ලෙසය.

"අනේ... මේවිචර එපා අක්කේ..." නිමන්තට තම දෑස දෙස සොහොයුරා බලා සිටින වග දැනුන නිසාවෙන් දැඩි අපහසුවක් දැනුණේය.

"නෑ..., නෑ..., බොන්න බොන්න... පිරිමි අයට තමා හුගක් හොඳ" වත්සලා මේසයට හේත්තු වූයේ දෙදෙනාගෙම මුහුණු දෙස යටසින් බලමින්ය.

"මට නම් ආයේ එපා...." තම කෝප්පය හිස් කළ වජිරට අවැසි වූයේ මෙතනින් ඉවතට යන්නටය. වඩාත් ඒ වත්සලාගේ වදන් හමුවේ දැනුන ලැජ්ජාවෙන්ය.

"බෑ, බෑ.... ඔයත් බොන්න ඕන.." ඇය වජිරටත් බලෙන්ම තවත් කැඳ කෝප්පයක් දුන්නේය.

එහෙත් වජිරට මෙන්ම නිමන්තටද අවැසි වූයේ ඉක්මණින් පැන ගන්නටය. එම නිසාවෙන් නිමන්ත කැඳ කෝප්පය උගුරු දෙක තුනට හිස් කළේය. එසැණින් කෝප්පය මේසය මත තැබූ නිමන්ත, වත්සලා කිසිවක් කියන්නට පෙරම කුස්සියෙන් ඉවතට ආවේ ලැජ්ජ බරිත මුහුණ සහවාගෙනය.

"හරි වැඩක් නේ.... මම ලැජ්ජා වෙන්න ඕන එක්කට. මේ දෙන්නනේ ලැජ්ජාවෙන්නේ"

"ඔයාට පිස්සු..., මොනවද ඒ කියෙවුවේ" වජිරගේ හිතේ තරහක් නොවූණේය.

"වැරදි දෙයක් කිවුවැයි... දැක්කද මම පාත් වෙනකොට කොහෙද මල්ලිගේ ඇස් දෙක තිබ්බේ කියලා?" වත්සලා තම ටී-ෂර්ටි කර තවත් පහතට කර ගත්තාය.

"මේ..., එක පාරටම මගේ ඉස්සරහා එහෙම කරන්න එපා. මටත් නිකන් මොකද්ද වෙලා ගියා" වජිර තමාට දැනුන අපහසුව හෙළි කළේය.

"හරි, හරි, ඒක පොඩි දෙයක්නේ...., මේ මොනවද උදෙට කන්නේ. කැඳත්"

බිච්ච නිසා පාත් කමුද..?"

"හම්..., මම දවල් වෙලා සයිට් එකට ගිහින් එන්නත් ඕන. පුළුවන් දවසකට වත් ගියේ නැත්තම් හරි නෑ නේ...."

"මේ..., එහෙනම් මාව නංගිලගෙ ගෙදරට දාගෙනම යනවද....? අපි දෙන්නට අද පොඩි වැඩක් තියනවා"

"මොකද්ද...?"

"එවා රහස්... ඔය දෙන්නට දැම්ම එවා අදාල නෑ" වත්සලා ඔහුගේ නාසය මිරිකුවාය.

වත්සලා වර්ජිත සමඟ හංසිගේ නිවසට ගියේ පෙර දිනයේ ඇය හා කතිකා කරගත් පරිද්දෙන්, මව සුපුරුදු ආගමික වැඩසටහනකට ගිය වෙලාවේය. ඒ යන විටත් හංසි සිටියේ වත්සලා එනතෙක් මඟ බලමින්ය. එහෙත් වර්ජිත ගෙට්ටුව සලින් යතුරුපැදියෙන් බසිනු දුටු හංසිගේ හිත ගැහුණේ තමා ඇද සිටිනා ඇඳුම ගැන නොපැහැදුන සිතෙන්ය.

හංසි ඇද සිටියේ දණ හිසට මදක් කෙටි වූ කොට කළිසමක්ය. ඉන් ඇගේ කුඩා නිතඹ හොඳින් මතුව පෙනුනා සේම, කළවා නැග්මේ රෙබාවෙන් දෙකලවා හී පැහය ගැන ඉඟියක් ද සැපයුවේය. එලසම ඇගේ උඩු කය වසා ඇති ස්කීෂ්ගේ අත් කැපුම තරමක ගැඹුරු නිසාවෙන්, බ්ලෙසියරයේ පැහැයත් කිහිලි අතරින් පෙනුණේ ඇයට කාමුක බවක් ගෙන එමින්ය.

වර්ජිත වත්සලා නිසාවෙන් හංසි හමුවේ ගොළුවුවා මෙන්ම, හංසිත් ගොළු වූයේ, පෙර දිනයේ වූ සිදුවීම් පෙළ ඇයට මෙදින සියුම් ලැජ්ජාවක් ගෙන දුන් නිසාවෙන්ය. එය වඩාත් තිවාරව හංසිට දැනුණේ, වර්ජිතගේ නෙත් හැම විටම තම කය මත වග ඇයට වැටහුන විටදීය. එම නිසාවෙන් හංසි කිහිප විටක් තම ස්කීෂ් කර සකස ගත්තේ, වැඩියමක් වත්සලා හා ඇය අතර වූ කතා බහා මැද්දේය.

හංසිගේ හා වර්ජිතගේ හැසිරීම් රටාව වත්සලාට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය. ඒ ඔවුන් දෙදෙනාගෙම නෙත් රහසින් ඔවුනොවුනගේ කය සිපගන්නා වග වත්සලාට රහසක් නොවුන නිසාවෙන්ය.

වර්ජිතගේ නෙත් තුලින් හංසිට ගැලවීමක් නොවූ නිසාවෙන්, ඇය පුටුවෙන් නැගිටිටි "ඉන්න මම තේ එකක් හදන් එන්නම් අයියට" කියමින්ය. එහෙත්

නොසිතුව ලෙස වත්සලත් නැගිටිටිටි "මේ අයියා විතරක් නෙමෙයි මාත් තේ බොනවා.... මොකද එයාට විතරක් වැඩි සැලකිලි" යැයි කියමිත්ය. එම වදන් තුලින් දෙදෙනාගෙම ලැජ්වෙන් රත්පැහැ වුන මුහුණු වත්සලාට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

"මේ..., මොකද වුනේ.... මම කෝල් දෙක තුනක්මත් ගත්තා... ඔයා ආන්සවර් කරේ නෑ නේ" කුස්සියට යන්නට පෙරම පෙරදා වූ කතිකාවතේ ප්‍රතිඵලය කුමක්දැයි දැනගන්නා තුරු හංසිට ඉස්පාසුවක් නොවුනාය.

"පස්සේ කියන්නම්...." වත්සලා එය අගය කළාය.

"කියනවකෝ අක්කි.... දැන්නම් මොකද්දත් වගේ හලෝ අයියගේ මුණ දිහා බලන්න" හංසි එලෙස කීවේ ඇගේ හැබෑ හිතය.

"මුණ බලන්න බැරිනම්... අයියගේ වෙන එකක් දිහා බලපං..." වත්සලා එලෙස සිනහවෙන් කීවේ, ඇය වතුර ජොග්ගුවට විදුලි හීටරය දමන දෙස බලමිත්ය.

"මේ... කියනවකෝ හලෝ.. මොකද්ද උනේ කියලා"

"පස්සේ කියන්නම්...."

"මොකද්ද අක්කි...." ඇය වත්සලාගේ කරේ එල්ලි පෙරෙත්ත කළාය.

"වැඩේ හරි කියලා හිතා ගන්නවකෝ.... වැඩි විස්තර ප්‍රධාන පුවත් විකාශයෙන්" වත්සලා එසේ කීවේ කෝකටත් කියා පිටුපස බලා සැක හැර, හංසිගේ ගෙලක් සිපගනිමිත්ය.

දෙදෙනා කුස්සියට ගිය නිසාවෙන්, සාලයේ තනිවුන වර්ජිගේ හිත, මෙදිණ දුටු හංසිගේ නැවුම් පෙනුම වෙත නිරායාගයෙන්ම ඇදී ගියේය. "මෙහෙම ඇඳලා ඉන්නකොට හරියට පොඩි එකියක් වගේ" වර්ජිට එලෙස සිතුවේ ඇය එවැනි ඇඳුමක් ඇඳ සිටිනු දුටුව ප්‍රථම වර මෙය නිසාවෙන්ය. එයින් ඔහුගේ හිත උණුහුම් වූයේ ලංකට්ටුව තුල ලිඟුවත් පණ ගහමිත්ය. වැඩියමක්ම ඇගේ ඒ කිහිල්ල අසල ස්කිණි හිඩෙසෙන් පෙනුන බ්‍රෙසියරය ඉස්මත්ත වෙත බැඳුන ලොබ සිතෙන්නේය. "තන් දෙක කිරි පාටට ඇත්තේ" වර්ජි කැබැනෙට්ටුව මත වූ ඇගේ වායාරූප කිහිපය වෙත ඉබේම ඇඳුනේය.

"මේ මට නිකන් මොකද්ද වගේ අක්කි... අනික මෙහෙම ඇඳගෙන" හංසි තේ

එක අතට ගන්න අතරේ කීවාය.

"පිස්සුද... මේ..., ඔහොම නෙමෙයි, ඉන්නවා ටිකක්" වත්සලා ඇගේ ස්කිණිය තවත් පහතට කොට, දෙතන් ඉස්මත්ත බ්‍රෙසියරයේ නැවතුවම දක්වා පෙනෙන පරිදි පහතට කළාය.

"ඒයි.. අක්කී පිස්සු කරන්න එපා..., මෙහෙම බෑ හලෝ..." ඇය ඊට අදි, මදි කළත් ට්‍රේ එක මත තේ එක තබාගෙන සිටිය ඇයට, එය සකස ගන්නට ඉඩක් නොලැබුනේ වත්සලා බලහත් කාරයෙන්ම ඇයව ඉදිරියට තල්ලු කළ නිසාවෙන්ය.

හංසිගේ පවුලේ බොහෝ වායාරූප අතුරෙන් වඩාත් වජීරගේ හිත් ගත්තේ, ඇය ශිෂ්‍ය නායිකාවක් වූ දිනයේ ගත් රාමු කළ වායාරූපය වෙතය. එම ඡායා රූපය ඔහුගේ හිත කිති කවා දැමීමේ, පාසල් සමයේ ඇගේ ලපටි අභ පසභ දැකීමෙන්ය. "මේකී තවමත් එහෙමමයි" ඔහු එලස සිතුවේ වායාරූපයේ ඇති ඇගේ ලැම හා දැන් ලැමද හිතීන් සසඳමින්ය. ඉන් හිත අවුස්සා ගත් වජීර තම ජංගම දුරකථනයෙන් එම ඡායාරූපයේ පිටපතක් ගත්තේ සැකයෙන් වටපිට බලමින්ය. එහෙත් ඔහු නොසිතුව ලෙස වත්සලා හා හංසි ඒ අසලට පැමිණියත්, එය නොත ගැටුනේ වත්සලාගේ පමණක් වීම වජීරගේ හිතට සහනක් වූනේය.

"ආ.... අයියේ" හංසි තේ එක ඔහු අතට දුන්නේ මදක් පහත් වෙමින්ය.

පෙරට වඩා ඇගේ ස්කිණි කර පහත වීමෙන් ඇගේ දෙනන මැද සාණුවත් වජීරට හිනහුනේය. එහෙත් ඔහු අසලින්ම වත්සලත් ඉදගත් නිසාවෙන් වජීර සිටියේ දැඩි අපහසුවකය. වජීරගේ එම අපහසුව හංසිට කෙසේ වෙතත් වත්සලාට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

"එහෙනම් මම යන්නම්..." වජීර තේ එක පානය කොට මද වේලාවකින් එලෙස කීවේ හිතකින් නොවේය.

"ඔයා වැඩ ටික කරගෙන ගෙදර යන්න.... මම මල්ලිට කෝල් එකක් දිලා එයා එක්ක එන්නම්" වත්සලා ඔහු යතුරු පැදියට නගින අතරේ කීවාය.

"නෑ.... මම එන්නම්..." ඔහු වත්සලාට පමණක් ඇසෙන ලෙස කීවේය.

"ඕන්නම් ඇවිත් යන්න එන්න, මම රිංග් එකක් දෙන්නම්. ඒත් මට ඕන මල්ලි එක්ක බයික් එකේ යන්න" වත්සලා තම කැමත්ත කෙලින්ම වර්ජ්‍ය කීවාය. ඒ රහසෙන්ය.

"ඒකට කමක් නෑ... මට ඕන ආයෙන් සැරයක් මේකීව බලලා යන්න" වර්ජ්‍ය සත්‍යම කීවේය.

වර්ජ්‍ය නිවසෙන් ගිය විගස ගෙට්ටුව හා ඉදිරිපස දොර අගුළු දැමූ හංසි වත්සලාව බදා ගත්තේ, තොරක් නැතුව ඇගේ දෙකොපුල් හා දෙතොල සිප ගනිමින්ය. ඒ හත් අට මසක් සාගින්නේ සිටි කොටියෙකු මෙන්ය. එහෙත් එයින් වත්සලාට දැනුණේ බියකි. ඒ හංසිගේ හැසිරීම් එතරම් දරුණු නිසාවෙන් ගැබ ගැන සිතුවිලෙන්ය.

"මගේ නංගියෝ වුට්ටක් ඉන්න... මෙහෙම මට අමාරුයි..." වත්සලා ඇයගේ මුහුණ අල්ල ගත්තේ තම ගතට වාරු ගෙනය.

"අක්කියෝ... මේ කොච්චර කාලෙකින්ද..." හංසි ඇයව බදා ගත්තාය.

"මේ මොකද මේ..." වත්සලාට ඇගේ දෑසේ කඳුලු පෙනුණේය.

"ඔයා මාව අමතක කරලා හිටියා..." ඇගේ වදන් හැඬුම් බර විය.

"නෑ නංගියෝ... ඔයාව විතරක් නෙමෙයි. හැමෝවම මට අමතක වෙලා හිටියේ. දැන් ඒවා කතා කරලා වැඩක් නෑ....." වත්සලා ඇගේ හිස අත ගැව්වාය. එවිට ඇගේ මුහුණේ වූයේ සිනහවක්ය.

"යමු කාඹරේට..." හංසි ඇගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"ඒ මොකටද...."

"මට ඕන මගේ අක්කී දැන් කොච්චර ලස්සනද කියලා බලන්න.." ඇය වත්සලා ඇද සිටි ගැබ්ණි උඩු ඇඳුමේ කර අසල බෝපටිය ලිහිල් කළාය.

"ඉතින් කාඹරේටම යන්නම ඕනද... මෙහෙම හොඳයිනේ..." වත්සලා ඇයට අවැසි දෙයක් කරන්නට ඉඩ හැරියාය.

"මෙතන.... අම්මේ... මමනම් සාලේ කවදාවත් එහෙම ඉඳලා නෑ"

"එහෙනම් අද ඉන්න...." වත්සලා ඇගේ දෙතන ස්කිණියට පිටින් මෘදුව අත ගැව්වාය.

"අනේ අක්කී.... මට මෙතන මොකද්ද වගේ..."

හංසි තම නිවසේ උවත් නිදන කාඞරයේ හා නාන කාඞරේදී හැර වෙන කිසියම් තැනක නිරුවතින් ඉඳ නොතිබුණාය. එයින් ඇගේ හිතට දැණුනේ එලස නිරුවතින් සිටිම ගැන බියක්ය. ඇගේ එම බිය මුසු මුහුණ වත්සලාට සිහිකොට දුන්නේ, තමාත් කළට පෙර නිරුවත ගැන බියෙන් පසුවුවා නොවේ දැයි කියාය.

"වෙලා තියනවනේ හදිස්සි වෙනන එපා..." ඇය හංසිගේ පියා මෙවර අලුතෙන්ම ගෙනා සොභාව මත ඉඳ ගත්තේ, ඇයට තම බලවුසය දෙපසට කරන්නට ඉඩ සලසමින්ය.

"බෑ, බෑ..., මට හදිස්සියි.... යමුකෝ අක්කී කාඞරේට" එහෙත් ඇය මැසිවිලි නැගුවාය.

"මගේ නංගියෝ... එහෙම වැඩක් නෑ, එක පාරට ඔක්කොම ඉවරයි. මට ඕන ඔයා එක්ක මෙහෙම තුරුළු වෙලා ඉන්න..." වත්සලා ඇයව තුරුළුට ගත්තේ ඇගේ ස්කිණිය යටින් අත දමා, බ්‍රෙසියරයට පිටින් ඇගේ පියයුරුවක් මත අත තබමින්ය.

"අනේ අක්කී... මෙහෙම මට මොකද්ද වගේ..., කාඞරයට යමුකෝ..., මේ... අම්මිගෙයි තාත්තිගෙයි ෆොටෝ එකත් මෙතන.." හංසිට කෙලසකවත් සාලය තුලදී එවැන්නකට හිත් නොදුන්නාය.

"ඔයා ෆෝටෝ එක ඉස්සරහා ඉන්න බයි. ඒත් වෙන රටවල අම්මලා, තාත්තලා, දරුවෝ ඔකොමලා එකට නියුඩ් ඉන්නවා... ෆෑම්ලි නියුඩ්සම්"

"අක්කිට පිස්සු....."

"ඉන්නවා පෙන්න්නන්....." වත්සලා තම ජංගම දුරකථනය අතට ගත්තාය.

ජංගම දුරකථනය හරා එවැනි පවුල් කිහිපයකගේ පිංතූර වත්සලා ඇයට පෙන්වීය. එයින් හංසිගේ හිත ගැහුනේ කියා ගත නොහැකි පැටලී සහිත හිතකින්ය.

"මේ අක්කේ.... ලොකු ළමයිනේ මේ..., අම්මලා තාත්තලත් නියුඩිනේ" එයින් හංසිගේ හිත ගැහුනේය.

"ඒක තමා කියන්නේ... අපිට එහෙම කරන්න බෑ තමා, ඒත් තනියම ඉන්න වෙලාවට වත් ගේ ඇතුළේ මෙහෙම ටිකක් ශ්‍රීඑකේ ඉන්නවා..."

"අම්මෝ..... " හංසිගේ දෑසත් උඩ ගියේ ඊට ඇති අකමැත්ත නිසා නොවේය.

"ඉස්සෙල්ලම ලේසි නෑ තමා... ඒත් එහෙම හුරුවුනාම මාර රිලැක්ස්.... වෙලාවක පොඩි ට්‍රයි එකක් දීලා බලන්නකෝ" වත්සලා තවත් වෙබ් අඩවි කිහිපයක් සිසාරා ගියාය.

"ගෙදර අය ඉස්සරහා ඔයා එහෙම ඉදලා තියනවද..." හංසිට එය ගැටළුවක් විය.

"පිස්සුද....? ඔක්කොමලා ඉන්න වෙලාවට නෙමෙයි, තනියම ඉන්න වෙලාවට එහෙම ඉන්නවා. වැඩිපුරම අරගේ ඉන්නකොට තමා තමා..." වත්සලා එලෙස කියා තම දුරකථනය පසෙක තැබුවේ හංසිව තුරුලට ගෙනය.

"අනේ අක්කි... මට නිකන් මොකද්ද වගේ මෙනත..." වත්සලාගේ අතින් ඇගේ ඉස්කිණිය එසෙවෙන විට ඇය සැකෙන් වට පිට බැලුවාය.

"බය වෙන්න එපා... එහෙනම් ඉස්සෙල්ලා ඔයා මගේ ඇඳුම් ගලවන්න" වත්සලා ඇයට ඉඩ පහඬු සලස දුන්නාය.

"ඉන්න එහෙනම් මම ජනෙල් රෙදි ටික පාතට දානකම්..." ඇය වත්සලා අසලින් නැගිට්ටාය.

"එපා..., ඒවා ඔහේ තිබුනාවේ.." වත්සලා ඇයව අල්ල ගත්තාය.

"මේ..., පිස්සුද.... අර පිටිපස්සේ ගේ හදන බාස්ලා හිටපු ගමන් තාප්පේ දිගේ යනවා..." ඇය වත්සලාගෙන් ගැලවෙන්නට උත්සහා දැරුවාය.

"ඉතින් මොකද...." වත්සලා ඇයව තම තුරුලට ගත්තේ ඇයට ගැලවීමට ඉඩක් නොතබාමය.

වත්සලාගේ අතක් හංසිගේ ස්කිණියේ යටින් දෙතන දක්වා ඉහලට ආවේ ඇගේ දැහලිල්ල නොතකාය. එහෙත් වත්සලාගේ අත්ල හංසිගේ බ්‍රෙසියරට උඩින් නතරවන විට ඇගේ දැහලිල්ල පහව ගියේ, වත්සලාගේ උණුහුමට හංසිගේ ගත

පමණක් නොව හිතත් මෙල්ල වෙමින්ය. ඒ නිසාවෙන් හංසි වත්සලාගේ ලිහිල් බ්‍රෙසියරයෙන් පියයුරුවක් එලියට ගත්තේ ඉවසුම් රහිතවය.

"ආහ්... අක්කියෝ...." තුන් හතර මසකට පසුව ලැබෙන තම ලැමදට දැණෙන ඇගේ පහස විදිමින් හංසි වත්සලාගේ පියයුරුව මුවට ගත්තේ, පුඩුව දිවතෙත් කිනි කවමින්ය.

"ආහ්... නංගි...." වත්සලාට ඇගේ බ්‍රෙසියරයට යටින් අත දමා බෙලි ගෙඩියක් තරම් වූ පියයුරුව අත්ලෙන් වසා ගත්තාය.

විටෙන් විට පියයුරුව මාරු කරමින් වත්සලාගේ දෙනන හංසි උරා බිවුවේ කුඩා එකියක මෙන්ය. ඉන් වත්සලාගේ ගතම ක්ෂණයකින් උණුහුම් වූයේ, සුපුරුදු විරුද්ද ලිංගික පහසට වඩා, කලකින් ලබන සමලිංගික ඇසුරේ නැවුම් මිහිරෙන්ය. එම නිසාවෙන් වත්සලා ඇගේ ස්කිණිය තිබියෙදීම, බ්‍රෙසියරයෙන් දෙනන ඉවතට ගත්තේ හොඳින් තම අත් පහස දෙනනට ලබා දෙමින්ය.

වත්සලාගේ දැනේ උණුහුම ලැමද පුරාවට දැණෙන විට හංසිගේ හද ගැස්ම තිවාර වූයේ ඒ හඬ වාතලයට මුසු කරමින්ය. "ආහ්.... අක්කියෝ.... ටිකක් තදින් මිරිකන්න" හංසි කෙදිරි නැගුවේ ඒ හඬ සහව ගන්නටය. එහෙත් ඇගේ කෙදිරිය පරදා හද ගැහෙන හඬින් සාලයම පිරි ගියේ, යෝනියත් තෙත් කර ගනිමින්ය. එහෙත් වත්සලාට මෙදින එවැනි ඉක්මණ මිහිරක් ඇවසි නොවුණාය.

"මෙව්වර ඉක්මණට බෑ" ඒ බව දැණුන වත්සලා වත්සලා ඇගේ ස්කිණිය තුලින් දැන ඉවතට ගත්තාය.

"අනේ මොකද්ද මොකද්ද අක්කියෝ....." හංසි එම පහස පතා කෙදිරි නැගුවාය.

"බෑ, බෑ, කෝ.. අර මට අද දෙනවා කිවුව ස්පෙෂේල්" වත්සලා ඇගේ ඉල්ලීම නොසලකා හැරියාය.

"එහෙනම් කාඹරේට යමු....." හංසි ඇගේ අතින් ඇද්දාය.

"බෑ... මෙනත" වත්සලා නොක්කාඩු පෙණුමක් මුවට මවා ගත්තාය.

"අයියෝ.... වද කාරියක්නේ... ඉන්නවා එහෙනම්" හංසි කුඩා එකියක මෙන් රහපා කීවේ තම කාඹරය වෙන යමින්ය.

ඇය කාඹරයට ගිය නිසාවෙන් වත්සලා කැබිනට්ටුව මත වූ, ඇගේ හා පවුලේ ඡාරූප දෙස බැලුවේ නිකමටම නොවේය. ඒ වර්ජිත දුර කථනයෙන් පිටපත් කර ගත් ඡායාරූපය කුමක් දැයි සැක හැර ගන්නටය. හංසිගේ ඒ කුමන ඡායාරූපය දැයි වත්සලාට වටහා ගන්නට අපහසුවක් නොවූන නිසාවෙන් ඇය එම වායාරූපය අතට ගත්තේ, ඇගේ හිත තුළත් හංසිගේ එම රුවෙන් මිහිරක් නැගෙන්නට වූ නිසාවෙන්ය.

"අක්කී....., ඇස් දෙක වහා ගන්න. ඔන්න මම කියනම් අරින්න බෑ...." හංසි ඇයට සැඟවී කීවාය.

"හරි....." එහෙත් වත්සලා දැස පූර්ණ ලෙස වසා නොගත්තාය.

"බෑ, බෑ....., හොඳටම" හංසි ඇය දෙස බැලුවේ උච්චස්සේත් හිස පමණක් එලියට දමාය.

"ඔන්න... හරි" වත්සලා සැබවින්ම සැස වසා ගත්තාය.

සිමෙන්තී පොළවේ දෙපා ස්පර්ශය වන හඬින්, ඇය තමා අසලටම පැමිණි වග වත්සලාට වැටහුනාය. එහෙත් ඇයගේ අණ කිරීම එන තෙක් වත්සලා දැස පියාගෙනම සිටියේ නොයිවසිල්ලෙන්ය.

"දැන් හරි... ඇස් අරින්න...."

වත්සලා දැස් හැර මද වේලාවක් ඇය දෙස බලා සිටියේ නෙතු පිය නොගසාමය. එහෙත් වත්සලාගේ දැසේ කළු ඉංගිරියාවන් විටෙන් විට, ඡායාරූපය වෙතත්, ඇගේ පියවී රූපය වෙතත් ගමන් කළේ නොයිවසිළීමත්වය.

කලකට ඉහතදී මාතලේ නිවසේදී වත්සලා දුන් තම පාසල් නිල ඇඳුමෙන් හංසි සැරසී සිටියේ මුවේ නැගුන ලැජ්ජා බරිත සිනහාවෙන්ය. එම ගවුම නැවතී තිබුනේ ඇගේ දෙකලවා ඉස්සමත්තට වන්නට පමණි. එයින් ඇගේ දෙකලවා වැඩියමක්ම වූයේ නිරුවතින්ය. එලසම ඇය බ්‍රෙසියරයක් ඇඳ නොසිටි නිසාවෙන්, ලැමට හිරවූන ගවුමෙන් ඇගේ දෙතන් පුඩුත් මතුව තුබුනේ දෙපියයුරු තලා දමමින්ය. එලසම හංසි මහා එකියක් යැයි වත්සලාට නොසිතුවේ, කොණ්ඩයත් කරල් දෙකකට ගොතා රිබන් පටිය මලක් ලෙස ගැට ගසා තිබුන නිසාවෙන්ය.

ඇගේ හුරුබුහුටි රුව වත්සලාගේ හිත නොසිතුව ලෙස අවදි කළේ, මෙතුවක් වූ ඉවසුම හීන කරමින්ය. එම නිසාවෙන් වහා පුටුවෙන් නැගීටි වත්සලා හංසිව බදා

ගත්තේ ඇගේ දෙකලවා ඉහළට නැවතුන එම සුදු ගවුම ඔසවමින් තම දැන ඇගේ නිතඹ වෙත ගෙන එමින්ය.

"නංගියෝ.... උඹ දැන්නම් මගේ ඉවසීම නැති කරා..." වත්සලා ඇගේ නිතඹ ඇඟිලි තුඩු තුලින් මිරිකුවාය.

"මාව මෙහෙම දැක්කම ඉවසන්න බැරි වුනා නේද...." හංසි ඇයට රිසි දෙයක් කිරීමට ඉඩ හැරියාය.

"ඔවු නංගියෝ.... උඹ මාව පිස්සු වට්ටනවා..." වත්සලා ඇගේ දෙකොපුල් අල්ල ගත්තේ, තම දෙතොල ඇගේ දෙතොල වෙත පහත් කරමින්ය.

වත්සලාගේ දැන ඇගේ දණහිස් නැමීමේ සිට නිතඹ වෙත ආවේ, හංසිගේ සුදුපැහැ දෙකලවා මත රත් පැහැ ඇඟිලි රේඛා මතු කරමින්ය. එලසම ඇගේ තට්ටම් මස් ගොබ මතත් වත්සලාගේ ඇඟිලි තුඩු මිහිර රතු වදමල් ලෙස නොපිපුනාම නොවේය. එහෙත් එය නෙත නොගැටුනේ වත්සලාගේ දෙතොල් හංසිගේ දෙතොල් පහසෙන් තවම නොගැලවුන නිසාවෙන්ය.

එම පහසෙන් මත් වූ හංසි වත්සලාගේ පියයුරුවක් එලියට ගත්තේ ලිහිල් බ්ලෙසියරයට උඩින්ය. එවිට කිරි බරට හුරු වන වත්සලාගේ පියයුරුවේ තත් පුඩුව හංසිට හිනහුනේ, කිරි වගුරන්නට පෙරහුරුවක් අවැසි බව අභවන්නට මෙන්ය. ඒ වත්සලාගේ තත් පුඩුව වටා වූ විසල් කළුපැහැති රවුමේ හිරිගඩුත් මතුවෙමින්ය.

"අක්කියෝ.... මේ.... මේ රවුම් දෙක තවත් ලොකුවෙලා..." හංසි තම දිවත වත්සලාගේ තත්පුඩු රවුම වටා වක්‍රව ගෙනගියේය.

"ආහ්... නංගියෝ...." වත්සලාට කලකින් දැණෙන සමලිංගික දිවතේ මිහිර ඉවසුම් නොදුන්නාය.

වත්සලාගේ දැනින් සුදු ගවුමට තද වූන හංසිගේ දෙන න මිරිකෙන්නට ගත්තේය. එය හංසිටත් ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය. එම නිසාවෙන් හංසි වත්සලාගේ පියයුරුව උරා බොන අතර ඇගේ ලිහිල් සායේ ගැටය ලිහා දැමීමේය.

හංසිගේ අතින් ගැලවුන වත්සලාගේ සාය දෙපා මුල වක්‍රව පතිතවුනේය. ඒ වත්සලාගේ යටි කයට පැන්ටිය පමණක් ඉතුරු කොටය. එම පැන්ටියත් තිබුනේ ගැබෙන් පහලටය. එයින් වත්සලාගේ තුණමස් පහු වූන ගැබ්බර කුස මනාව හංසිට පෙනුනේ, වෙරළ ගෙඩියක් තරමට නාඹියත් ඉහලට මතුවය.

"අනේ අක්කියෝ... යමුකෝ කාඹර්ට....." හංසි ඇගේ අත අල්ල ගත්තාය. ඒ වත්සලාගේ පෑන්ටිය ගලවා දමන්නට වූ නොයිවසිලීමක් කමෙන්ය.

අකමැත්තෙන් වුවත් වත්සලා ඇගේ කාඹරය තුලට ගියේ හංසිගේ හිතට සැනසිලක් දෙන්නට. ඒ "මම උඹව පස්සේ මට ඔන විදියට හදලා ගන්නමකෝ" යැයි වූ සිතුවිල්ලෙන්ය.

කාඹරයට ගිය විගස හංසි ඇගෙන් තරමක් දුරස්ථ හිට ගත්තේ වත්සලාගේ කයේ වූ නැවුම් වෙනස දෙස කාමුක ලෙස බලමිණිය. එම දැකුමෙන් හංසිට සිතුවේ "බඩ ගෙඩිය හිංදා බැක් එක තවත් ලොකු වෙලා" යැයි කියා පමණක් නොව, එයින් වත්සලාගේ රූව තවත් කාමයෙන් ඔපවත් වූ වගක්ය.

"අක්කී ඔයා ලස්සන වෙලා...." හංසි වත්සලාගේ බ්‍රෙසියරයේ හක් එක පැන්නුවාය.

"ලස්සනද නැත්තම්....." වත්සලා හංසිගේ දැකීන් ගැලවුන බ්‍රෙසියරය අත්වලින් පන්නා දැමුවාය.

"ඉස්සරට වඩා සෙක්සි..." හංසි ඇගේ දෙපාමුල දණ ගසා ගත්තේ ඇගේ පෑන්ටිය ඉහ අසලින් අල්ල ගනිමිණිය.

"ඉතින් ඔයා අස නැද්ද නංගියෝ....." වත්සලා ඇගේ හිස මාදුව අත ගැව්වාය.

"ආසයි අක්කියෝ.... මේ....., ඔයාට දැම්ම ගලලත් එක්ක..." හංසි වත්සලාගේ යෝනිය දැවටෙන පෑන්ටියේ යට කොටස මාදුව අත ගැව්වාය.

"ආ...හ්.. මගේ නංගියෝ..... එහෙම නැති වෙයිද මගේ පුංචි නංගී පැටියා මට මෙහෙම කරද්දී" වත්සලා එම මිහිරෙන් හංසිගේ හිස තම දෙපා මුලට හිරකොට ගත්තාය.

වත්සලාගේ පහසෙන් හා වදන් තුලින් තම ඉවසුම හීන කර ගත් හංසිගේ දැකීන්, වත්සලාගේ ගතේ වූ පෑන්ටියත්, බ්‍රෙසියරයත් ගැලවී යන්නට වැඩි වෙලාවක් නොගියාය. එවිටම වත්සලා ඇයව යහනට තල්ලු කොට ගත්තේ, ඇගේ දෙපා ඇත් කරමින් තම මුහුණ හංසිගේ දෙපා අතරට ගෙනයමිණිය. ඒ හංසිගේ සුදු ගවුමක් ඉහෙන් ඉහළට ඔසවමිණිය.

"ඔයාටත් හොඳටම ගලලනේ නංගියෝ..... මේ කකුල් දෙකෙන් බෙරිලා"

හංසිගේ ගවුම එසවුන පසුව පැන්ටියත් නොමැති ඇගේ යටිකය වත්සලාට පෙනුණාය.

"මගේ අක්කි ආස නැද්ද ඉතින්....." හංසි තවත් දෙපා ඇත් කොට ගත්තේ වත්සලාගේ දිවතට ඇරයුමක් ලෙසටය.

"ආසයි මගේ නංගියෝ..." වත්සලා ඇගේ යෝනී දෙතොල මත තම දිවත තැබුවේ දෙවිටක් කට ඉනුව කේටය උගුරෙන් පහලට දමා ගනිමින්ය.

හංසිගේ යෝනී දෙතොලත්, ගැටිතත්, කන්‍යා සිවියත් තෙත්ව ගියේ වත්සලාගේ නොහික්මුණ දිවතෙන් ගැලුව බෙටයෙන්ම පමණක් නොවේය. ඒ හංසිගේ සතුටු කඳුලුත් එකතුව කැලතන ලිහිසි ශ්‍රාවයෙන්ය. එයින් නැගුන ඇඹුල මුසු, ගැට අඹ රසය වත්සලාගේ දිවතේ සංවර බව බිඳ දැමුවේ, දැනෙනා එම පහසෙන් හංසිගේ මුවටත් බේටය උනවමින්ය.

"ආහ්.... අක්කියෝ..... මටත් ඕන රස බලන්න, ඉන්න බෑ.... කටට කෙලත් උන්නවා" හංසිටත් ප්‍රෙනකමක් දැණුනේ, රසයේ ඇල්මට වඩා එම ශ්‍රාවය තනිව රස කරනා වත්සලා කෙරෙහි නැගුන ඊෂාවෙන්ය.

වත්සලත් යහනේ දිහා වී, දෙපා පළල් කොට, දණහිස් නවා ගත්තේ ඇගේ ඉල්ලීමටම නොවේය. ඒ ඇගේ යෝනියත් හංසිගේ දිවතේ පහස පතා හඬන්නට ගෙන තිබුන නිසාවෙන්ය. ඒ නැගුන කඳුලෙන් වත්සලාගේ යෝනී දෙතොල් වූයේ රත් පැහැයෙන් බැබෙලෙමින්, හංසිට සිනහවක් පාමින්ය. එහෙත් වත්සලාගේ යෝනී දෙතොල් සහලට රිසි ලෙස හිනහෙන්නට වැඩි වේලාවක් වේලාවක් නොලැබුනේ, හංසි තම යෝනිය වත්සලාගේ මුව මතට පහත් කොට, වත්සලාගේ යෝනිය තම දිවතේ අණසකට ගත් නිසාවෙන්ය.

දෙතුන් මොහොතක ඉස් පාසුවක් නොලබා ලැබෙන පහසින් දෙදෙනාගේම මෙතුවක් හිනහුන යෝනී දෙතොල් හඬන්නට ගත්තේය. ඒ බේටය මුසු වූ සතුටු කඳුලු යෝනී අග්ගිසි තුලින් බේරෙමින්ය. ඉන් දෙදෙනාගේම කය හිරි වැටි ගියේ හිරිගඩුක් මතුවෙමින්ය.

"දැන්නම් ඉන්න බෑ නංගියෝ...." වත්සලා ඇගේ හිස තම යෝනියට තබා තද කොට ගත්තාය.

"මටත් අක්කියෝ....." හංසිත් තම යෝනිය වත්සලාගේ නාසයේ ඇතුල්ලුවාය.

"ඉන්න... එහෙනම්....." වත්සලා එසේ කියමින් යහනෙන් බසින්නට ඉඩක් සෙවුවේය.

"ඔයා ඉන්න....." ඊට පෙරම හංසි යහනෙන් බැස්සේ, තම සුදු ගවුමේ යට වාටියෙන් අල්ලා ඔසවමින්ය.

"ගවුම ගලවන්න එපා නංගියෝ...." වත්සලා ඇය ගවුම ගලවනවාට අකමැති වූවාය.

"ඔයා ආස මෙහෙමද...?" හංසි ගවුම ඉහළට ඔසවමින් ඇසුවාය.

"ඔවු නංගියෝ..... මට ඕන වූවී කෙල්ලෙක්ව" වත්සලා යහන අද්දරට තම යටි කය ගෙන එමින් දෙපා දණහිසෙන් නවා ගත්තාය.

බඩ ගෙඩියක් උළුපත් සිටිනා වත්සලාගේ පළල් වූ දෙපා මැද්දට ආ හංසි, තම එක් පයක් ඔසවා යහන මත තබා උස සකස ගත්තේ, යෝනිය ඇගේ යෝනියට තෙරපවමින්ය. ඉන් දෙදෙනාගෙම යෝනී දෙනොල් මිරිකි, තැලි ගියේ ලිහිසි බවෙන් දෙදෙනාටම මිහිරක් ගෙන දෙමින්ය. එහෙත් මොහොතක් ගෙවෙන්නටත් ප්‍රථමව විටෙක මෘදුවත්, විටෙක රළුවත් වන යෝනී සිප ගැන්ම දෙදෙනාටම ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"ආත්.... නංගි පැටියෝ.... ඇතිල්ලුවා ඇති, දැන් ගහන්න...." වත්සලාට ඇවැසි වූයේ හංසිගේ ලපටි යෝනියේ නොහික්මුණ පහසක්ය.

"මට බයයි අක්කියෝ....." හංසිටත් තරමක තදින් ඇගේ යටි කය මත තම කය වද්ද ගන්නට ඇවැසි වුවත් වත්සලාගේ ගැබ් බව ගෙන දුන්නේ බියක්ය.

"නෑ, නෑ, අවුලක් නෑ.... ඔයා ටිකක් සැරටම ගහන්න" වත්සලා තම දෙපා තවත් පළල්කොට අල්ල ගත්තාය.

හංසි එක විට එක "තග්, තජ්" ගා හඬ නැගෙන ලෙස තම යෝනිය වත්සලාගේ යෝනියට ගැසුවේය. එවිට ලිහිසි ශ්‍රාවයෙන් නැහැවුණ යොණි යුගලය, සෙවල බවෙන් "විරි..... විරිස්..." හඬින් විටෙක ඇතිල්ලී ගියේය, විටෙක තැලී පොඩිවී ගියේය. එහෙත් ඒ එයත් දෙතුන් මොහොතක් පමණි.

කළකට පසුව දෙදෙනාම සමලිංගික පහසෙන් ගතම හිරිවට්ටා මිහිරක් විඳ ගත්තේය. ඒ හංසි වත්සලා අසලින් යහනේ දිගාව හති අරිමින්ය. එවිට වත්සලා ඇගේ

හිස පිරිමැද්දේ අපමණ ලෙංගතු සෙනහසකින්ය.

"දැන්නම් කාඞරයම මහා වල් සුවදයි" වත්සලා දෙදෙනාගේ ගතින් ගලා හැලුන දහඩිය හා යෝනී ශ්‍රාවය මුසුවෙන් නැගුනු, කාමුක සුවද වින්දේ අපමණ සතුටින්ය.

"ඒකනම් ඇත්ත අක්කියෝ" හංසින් දිගු හුස්මක් ගෙන නාස්පුණ්ඩු කිති කවන ඒ කාමුක සුවද විද ගත්තාය.

"ආප්පේ බිත්තර ආපපයක් වුනානේ, ඒකයි මෙව්වර සුවද....." වත්සලා තම යටිකය අතගා එහි සෙවල බව ඇඟිලි තුඩට ගෙන හංසිට පෙන්වීය.

"ඇත්තටම බිත්තර සාරුව වගේ..... " හංසි යෝනී ශ්‍රාවය තැවරුන වත්සලාගේ ඇඟිලි තුඩු මුවට ගත්තේ රස කරමින්ය.

"වික්... පෙරෙකී...." වත්සලා එසේ කීවේ විහුලුවටය.

"කවුද දන්නේ... පිරිමින්ගේ ඒවා වගේ, අපේ ඒවත් ගුණයිද කියලා.." ඇය එසේ කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මම හිතන්නේ නෑ....."

"ඒ ඇයි..?"

"පිරිමින්ට එවා හැදෙන්නේ, එයාලගේ ඇගේ තියන ශක්තියත් එකට එකතුවෙලා....., ඒත් අපිට මෙහෙම ගලන්නේ වැඩේ ලේසියට, ටිකක් ලෙස්සලා යන්න... ඒවයි මේවයි වෙනස්, පිරිමින්ගේ එවා ගැනු අපිට නම් එනඪ් ඩුන්ක් එකක් වගේ" වත්සලා සිනහා වූවාය.

" මමත් ආසයි අක්කියෝ..... අමුතු රහක්නේ"

"කොයි රහටද වැඩියෙන්"

"අපේ ඒවට වඩා මම ආස අනික්වට... වෙරළ මල් සුවදයි" හංසි හිතෙන් ශුකාණුවල රසය හා සුවද විද ගත්තේ, දිගු හුස්මකින් පෙනහලු පුරවා ගනිමින්ය. ඒ වත්සලාට පෙනෙන ලෙස දැසත් පියාගනිමින්ය.

"හෙට අනිද්දට බැරියැයි පෙරේකිට දෙන්තෙක්ගෙම එවගේ රහා බලන්න" වත්සලා ඇය සිටින ඇලයට හැරුණාය. ඒ හංසිගේ රංගනයට ඇගේ මුවේ නැගුන සිනහාවෙන්ය.

වත්සලා පෙරදා රැයෙ වර්ෂර හා වූ කතා බහා සැකෙවින් හංසිට හෙලි කළාය. විටෙක ඒ සිනහවෙන් මෙන්ම තවත් විටෙක ශූංභාරයෙන්ය. හංසිත් ඒ හැම අසා සිටියේ විටෙක පුදුමයෙන් මෙන්ම තවත් විටෙක දැණුන ලැජ්ජාවෙන්ය.

"ඒ උනාට මටනම් බයෙන් බෑ අක්කි"

"මොකටද...."

"වර්ෂරගේ අයිගේ එක නිමන්ත අයිගේ එකට වඩා ලොකුයිද දන්නේ නෑ නේ..."

"ඒකනම් මටත් තාම හරියට කියන්න බෑ, හැබයි අද නම් කියන්න බැරිවෙන එකකුත් නෑ..." වත්සලා එසේ කීවේ, නිමන්ත හා තමා අතරේ ඇති සබඳ තාවයේ ගැඹුර තවම හංසිට රහසක් නිසාවෙන්ය.

"ඒ කියන්නේ...?" හංසිට එය නොවැහැටුණාය.

"ඒ කියන්නේ... මම අද මල්ලිව හරියටම අල්ල ගනවා" වත්සලා සිනහවෙන් කීවාය.

"ඇත්ටම ද හලෝ..... වර්ෂර අයිගත් දන්නවද..?" හංසි එසේ ඇසුවේ පුදුමයෙන්ය.

"හම්.... මම කිවුවා....., අද ගෙදර එන්නේ මල්ලි එක්ක කියලා"

"මේ, ඔය දෙන්නගේ වෙන දේවල් සේරම කියන්න ඕන හරිද..? ඕන්න හොර වැඩ බෑ" තමා සතු වස්තුවක් වූ නිමන්තගේ ලිඟුව වත්සලා මුවේ දමා ගන්නා අයිරූ හංසිට මැවී පෙනුණාය.

"හෙමම බෑ හලෝ..... පොඩි හොර වැඩකුත් තියෙන්න ඕන එතකොට තමා ආතල් එක" වත්සලා ඇගේ නාසය මිරිකුවාය.

"එහෙනම් මමත් කියන්නේ නෑ...." හංසි තෝක්කාඩු මුහුණක් මුවට නන්වා

ගත්තාය.

"ඉතින් මම ඇහුවයි....., උඹගේ කිවුවේ...." වත්සලා එය කීවේ විහිලුවටය.

"අක්කියෝ උඹනම් මහා පට්ට බැල්ලියක්....., තියන්න වටින්තේ නෑ....."

හංසි වත්සලා සමඟ යහනේ පොරබැඳුවේ පරිස්සමටය. ඒ වත්සලාගේ කුස නිසාවෙන් හිතට දැණුන බියෙන්ය. එහෙත් ඒ හිතේ වූ අංශු මාත්‍රයක තරඟකින් නම් නොවේය.

දෙදෙනාගේ සතුටට මහත් දුකක් වින්දේ යහන මත වූ කොට්ට දෙකය. ඒ කොට්ට දෙක දෙපසට මාරුවෙන් මාරුවට විසි වෙමින්ය. තැලෙමින් පොඩිවෙමින්ය.

"මේක ගලවලා දාන්නම් හලෝ.... හිරට හිරේ... දාඩියත් එක්ක" දෙනුත් මොහොතක මිහිරි දඟ ලෑමකින් පසුව හංසි යහනෙන් බැස්සාය.

"මේ.... එපා, එපා..... පොඩි වැඩක් කරමු" වත්සලා ඇගේ අතින් අල්ල ගත්තාය.

කෙටි සාකච්චාව අභවර වූයේ හංසිගේ හිතට සියුම් බිය මුසු ලැජ්ජාවක් ගෙන දෙමින්ය. එහෙත් ඇගේ හිත වූයේ එයට දැඩි කැමත්තකින් වග වත්සලාට සැකයක් නොවුනේ, අඟවෙන් නලිය ඇගේ දෑසෙන්ය.

"මේක ඇඳලා... අනේ මොකද්ද වගේ හලෝ....." වත්සලාගේ එම අදහසට, හංසිගේ ගත සිත නැවුම් මිහිරකින් ඉපිල තිබුනත්, ඇගෙන් බොරු පසු බෑමක් වූයේ ගැහැණු කමටය.

"බය නැතුව ඉන්නවකෝ... අදම මේ වැඩේ දෙකෙන් එකක් ඉවර කරමු, හැමදාම මෙහෙම වාත වෙන්ත බැනේ හලෝ" වත්සලා තම දුර කථනය අතට ගත්තේ හංසිගේ හිතේ වූ මිහිරියාව මුසු බියත් තුරන් කොටය.

අඩපැයක් ගෙවෙන්නට ප්‍රථමව වර්ෂගේ යතුරු පැදිය ගේට්ටුව අසල නතර වන හඬ ඇසුන වත්සලාගේ මුවට සිනහවක් නැගුනත්, හංසිගේ හිතට දැණුනේ ගුප්තබසාජනක බවක් ය. එහි තරමක බියත්, ප්‍රථම වරට පෙම්වතෙකු හමුවන්නා සේ සතුටත් ගැබ්ව තිබුනේය. එහෙත් මෙම හමුවේ වත්සලා තමා අසලම නිසාවෙන්, හංසිගේ හිතට ශක්තියක් ද නොවුනාම නොවේය.

"ආ... ඔයා ආවද....." දොර හැරියේ වත්සලාය.

"යමුද එහෙනම්?" නිකමට එසේ ඇසුවත් නෙත් වූයේ හංසිව සොයමින්ය.

"කලින්ම කිවුවනේ අද මම යන්නේ මල්ලි එක්ක කියලා. බොරුවට අහන්නේ"

වත්සලාගේ එම කවට වදන් හමුවේ වර්ෂ අසරණව ගියේය. එහෙත් ඔහුගේ නෙත් සේම හිතද වූයේ හංසි දැක ගන්නා නොයිව සිල්ලෙන්ය. එම නිසාවෙන් ඔහුට නොදැණීම සුපුරුදු ගෙයක මෙන් ඇතුළු ගෙයටත් එබුනේය.

"නංගී තේ හදනවා... මොකද ඔව්වර හදිසිසි.....?" වත්සලා ඔහුව තවත් අසරණ කලාය.

"ඔයාට පිස්සු..." ඒ නිසාවෙන් වර්ෂ ලැප්ඡාවෙන් සෝෆාවේ ඉඳ ගත්තේය.

වත්සලාගේ සැලසුම පරිදි සුදු ගවුමෙන් සැරසී, හංසි තේ කෝප්ප තුනක් සමඟ සාලයට ආවාය. එහෙත් ඇයගේ නෙත් වූයේ බියෙන් හා ලැප්ඡාවෙන් බිමට පහත්වය. එහෙත් ඇගේ හද ගැහෙනා හඬට සමව, දැනේ වූ ට්‍රේ එකේ ඇති තේ කෝප්ප තුන එකින් එක ගැටුනේ ප්‍රීතිමත් හඬකින්ය.

හංසිව දුටු විටම වර්ෂට සෝෆාවෙන් ඉබේටම නැගීටුනේය. ඒ ඇගේ රුව අදහා ගත නොහැකි කමෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් ඔහුගේ නෙත් කිහිප විටක් ඇගේ දෙපතුල් මත සිට හිස වෙතට ඇදුනේ නොහික්මුණ කමෙන්ය.

"මොකද මේ...? නංගී බුලත් හෙප්පුව නෙමෙයි ගෙනාවේ" වත්සලා සිනහවෙන් වර්ෂට කීවේය.

"නෑ....., මේ....., නෑ...., නෑ....." වර්ෂ ගොත ගැසුවේ ගැහෙන තම හිතත් හංගාගෙනය.

"මේකින් එහෙමයිනේ... බුලත් හෙප්පුව අතේ වගේ..., වෙවුලන්නේ" වත්සලා ඇයගේ ට්‍රේ එක මත වූ තම තේ කෝප්පය අතට ගත්තාය.

"මේයාට පිස්සු අයියේ....." වර්ෂත් තේ එක අතට ගත් විගස, හංසි ගේ ඇතුළට දුවගෙන ගියේ තම තේ එකත් අතට ගනිමින්ය.

හංසි ඇතුළු ගෙට දුව යන විට ඇගේ කෙටි සුදු ගවුම, කලවා මතින් ඉහලට තවත් එසවුනේ වර්ෂගේ හිත තවත් නොසන්සුන් කරමින්ය. එලසම ඔහුගේ දහයාත් ලංකට්ටුව තුළ දඟ දැමුවේ නොයිවසිලිමත්වය. "පොඩි එකියක් වගේ..." වර්ෂට එලෙස

සිතුවනේ ඇගේ දහ කාර කමටම නොවේය.

"තාම පොඩි එකියක් වගේ නේ....?" වත්සලා ඔහු අසලින්ම ඉඳ ගත්තාය.

"හම්....." වජිරට ලැජ්ජා සිතුවේය.

එහෙත් ඔහුගේ හිතේ මැවුනේ හංසිව සුදු ගවුම පිටින්ම සෝඟාව මත පෙරළ ගන්නා අපුරුවය. ඉන් ඔහුගේ හිත සේම ලිඟුවද මනා කොට අවදි වුනේය. ඒ හිතට දිරියක් ගෙන දෙමින්ය.

"ආස හිතුවද කෙල්ල සුදු ගවුම පිටින් ඉන්නකොට....?" වත්සලාට අසන්නට ලැබුනේ එපමණි, වජිර වත්සලාගේ අත ගෙන ලිඟුව මත තබා තබා ගත්තේ හිතේ වූ සිතුවිල්ල මුවෙන් පිට නොකොටය.

"වික්.... කුපාඩියා. මල්ලිගේ කෙල්ලට කෙල හලන්නේ ලැජ්ජා නැතුව" වත්සලා ඔහුගේ යටි කයට සෙමෙන් පහරක් ගසා නැගිට්ටාය.

"මේ ඔයා අරක ගැන මොනවා හරි කිවුවද?" ඔහුට හංසිගේ ඒ වෙනස් කම දැණී තිබුනේය.

"හම් ටිකක්" වත්සලා ඔහුට පිටුපා හැරුනේ සිනහවෙන්ය.

"කොහෙද යන්නේ....?"

"ඒකීට ලැජා හිතෙන්න ඇති, කන්න වගේ බලන් හිටියනේ.... ඉන්නවා එක්කන් එනකන්" වත්සලා සිනහවෙන් ඇතුලට ගියේ, වජිරගේ හිතට නොසන්සුන්කම දායාද කොටය.

වජිරගේ කාමුක බැල්මෙන්ම ගතම උනුහුම් වූ හංසි සිටියේ විලියෙන් රත් පැහැ වුනු මුහුණෙන්ය. ඒ ඇයට නිමන්තගෙන් ප්‍රතම වරට උණුහුමක් දැණුන දිනයෙදී මෙන්, මෙදිනත් ඇගේ හිත කුළැටි, ලැජ්ජා බරිතවය. එහෙත් වත්සලාව දකින විට ඇය හිස එසවුවේ සිනහවක් මුවට ගෙනය.

"මොකද මේ... යමු" වත්සලා ඇයගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"මට මොකද්ද වගේ අක්කී..... මේ පපුවත් ගැහෙනවා" ඇය වත්සලාගේ අත්ල තම ලැමද මත තබා ගත්තාය.

තේ උගුරු දෙක තුනක් වර්ජිත හිස් කළත් හිතේ ඇඳුනේ හංසිගේ රුවමය. ඔහුට ඇගේ සුදු ගවුමට හිරවුන ලැමද මෙන්ම, කෙටි ගවුමෙන් නිරුවත් වූ කලවා යුගලක් සිහි වූයේ, ඇගේ ලැජ්ජා බරිත මුහුණත් අමතක නොවීමය. ඉන් වර්ජිත පෙණුනේ පාසල් යුවතියකගේ කෝමල දහ කාර බවය.

හංසිගේ එම කෝමල, දහ කාර පෙනුම වර්ජිත පාසල් වියට රැගෙන යන්නට තරම් ප්‍රභල වූනේය. එයින් නොහික්මුණ වර්ජිතගේ හිතේ මැවෙන්නට ගත්තේ, පාසල් යුවතියකගේ කැකුළු දෙනන හා කැකුළු යෝනිය තම දැතින් මිරිකෙන අපූරුවය. ඉන් ඔහුගේ ලිඟුව ලංකට්ටුව තුල වද දෙන්නට ගත්තේ ඉවසුම් රහිතවය.

හංසිව කැටුව ආ වත්සලා වර්ජිතට ඉදිරිපිට පුටුවේ ඉඳ ගත්තාය. එහෙත් හංසි වූයේ බිම බලා ගත් වගමය.

"නංගිලගේ බැක් වූ ඉස්කූල් ඉවෙන්ටි එකක් තියනවලෑ. ඉතින් මේක ඇඳලා මගෙන් අහනවා හොඳයිද කියලා...." වත්සලා දෙදෙනා අතර වූ නිහඬ බව බිත්දේය.

"මේ..., මේ..., මේක ඇඳගෙන" වර්ජිතට තේ උගුරත් හිර වූනේය.

"ඇයි හොඳ නැද්ද....?" වත්සලා ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"අනේ බොරු අයියේ..., වෙන සුදු යුණිෆෝම් එකක් මහනවා. මම මේක නිකමට ඇන්දේ..." හංසි එලෙස කීවේ විලියෙන්ය.

"මේ..., මම වොෂ් රූම් එකට යන්නවා" දෙදෙනාට කතා බහකට මුලපුරා දුන් වත්සලා සොඟාවෙන් නැගිටිටේ, හංසිට ඇහක් ඉහිමරමින්ය.

වත්සලා ඉවතට ගියත් දෙදෙනාගේ නිහැඬියාව මොහොතක්, දෙකක් දීර්ග වූනේය. එහෙත් එය දෙදෙනාටම දැණුනේ හෝරාවක් දෙකක් තරමටය. ඒ තවත් මොහොතකින් පසුව සිදුවන දේ ගැන තවත් රහසක් නොවන නිසාවෙන් හිතේ වූ තිගැස්මෙන් ගොළුවය.

"ඔහොම ඇඳලා ඉන්න කොට පොඩි කෙල්ලෙක් වගේ...." එම නිහැඬියාව වර්ජිත බිඳ දැමුවේය. ඒ බිඳුන හඬින්ය.

"බොරු කියන්න එපා" හංසි එලෙස කීවේ ලැජ්ජාවෙන් උවත් සතුටෙන්ය.

"බොරු නෙමෙයි ඇත්තමයි..." වර් පුටුවෙන් නැගිට ඇය අසලට ආවේය. ඒ ගැහෙන දෙපයින්ය.

"මොකද ඊයේ.... මාව මතක් කරගෙන අක්කට වද දුන්නා කියන්නේ..." හංසි හිස නොවුස්සාම ඇසුවාය.

"අක්කා එහෙම කිවුවද?" වර් තවත් ඇයට කිට්ටු වුනේය. එහෙත් ඔහු බිය වූයේ තම හද ගැහෙන හඬ ඇයට ඇසෙව් යැයි කියාය.

"හම්..." එවිට වර්ගේ මෙන්, හංසිගේ හිත හා ගත ද ගැහුනේය.

"ඒක විතරක් ද අක්කා කිවුවේ....?" වර්ට අවැසි වූයේ වත්සලා තම හිත ගැන කියා ඇත්තේ මොනවා දැයි කියා දැනගන්නටය.

"නෑ.... තවත් ඒවා..." වර් පුටුව අසලට එන විට හංසිට ඉබේම නැගිටුනාය.

"මොනවද.....?" වර්ගේ නෙත් ඇයගේ ලැම මත නතර වුනේය.

"එවා කියන්න බෑ....., ඔය දෙන්නා කතා කරේ මොනවද කියලා ඔය දෙන්නා දන්නවනේ. බොරුවට මගෙන් අහන්නේ..." වත්සලාගේ අකමැත්ත නොතකා තමා තනපටක් ඇන්දේ හොඳ වේලාවට යැයි හංසිට සිතුවාය.

"ඔයා මොකද කියන්නේ..." වර් ඇගේ අත අල්ල ගත්තේය.

"මුකුත් නෑ..." එම උණුහුම් පහසෙන් හංසිගේ ගතම හිරිවැටි ගියේය.

"මුකුත් නෑ කියන්නේ....."

"කියන්න දෙයක් නැති නිසා..." ඇය එසේ කීවේ කෝල ලෙසින්ය.

"ඇත්තම කියන්න...." වර් මෙතුවක් පහතටම වූ ඇගේ මුහුණ නිකටින් අල්ලා එසෙවූවේය.

"මොකද්ද...." එහෙත් හංසි වර්ගේ දෑස මඟ හැරියාය.

"අක්කා කියපු දේ ගැන...." එහෙත් වර් එම දෑස නැවත තමා වෙතට හරව ගත්තේය.

හදිසියේම ගෙට්ටුව ඇරෙන අහසින් තිගැස්සුන හංසි තම කාඛරය වෙත දිවුවා මෙන්ම වජිරද වහා සොභාවේ ඉඳ ගත්තේය. එවිට වජිරට පෙනුනේ ඇතින් හංසිගේ මව වත්තට ඇතුළුව ගෙට්ටුව වසන අයිරුයි. එයින් ඔහුගේ හිත කීරී ගැසී ගියේ බොඳ වුන සිහින මත්තේය.

මිදුලේ නවතා ඇති යතුරු පැදිය දුටු හංසිගේ මවගේ හිතට තරහක් නැගුනේය. "කියලා ගියේ එපා කියලා...." ඇයගේ හිත තරහින් ගැහුනේය. එහෙත් එක්වරම නිවස වෙත ඇතුලු නොවන්නට විනයක් හා හැදියාවක් ඇය සතුව ඇති නිසාවෙන් ප්‍රධාන දොර අසල නැවතුනේ දෙනුත් විටක් උගුර පාදමිත්ය.

"නැන්දේ...." වජිර දොර අසලට ගියේ ඇයගේ ඉහිය වැටහුන නිසාවෙන්ය.

"ආ... පුතා.." ඇයට මෙවලේ නිමන්ත නොසිට වජිර සිටීම යම් සහනයක් ගෙන දුන්නාය.

"මම.. මේ.., මේ.., වත්සලාව එක්කගෙන යන්න අවා...." වජිර එසේ කියන විට වත්සලා මෙන්ම හංසිද එතනට ආවේය. හංසි සිටියේ තම ඇඳුම මාරු කොටය.

"කොහොමද නැන්දේ..., භාවනා වැඩසටහන හොඳයි ද....?" වත්සලා එසේ අසමින් ඉඳ ගත්තාය.

"එක විදියට ඉඳගෙනම ඉඳලා කොන්දත් රිදෙනවා....." ඇය ඉහට අත තබා ගත්තාය. එහෙත් ඇගේ මුහුණේ වූයේ වෙනදාට වඩා සැහැල්ලු බවක්ය.

සති අන්තය ගෙවී වත්සලා නැවත කොළඹට ආවේ එතරම් සතුටු හිතකින් නොවේය. ඒ ඇයට දැන් මේනකාගේ නිවසට වඩා කැගල්ලේ වීසීම සතුටක් ගෙන දෙන බැවින්ය.

"හලෝ.... මේ අක්කියෝ..?" සඳුආ උදයේ භංසි වත්සලාට දුරකථන ඇමතුමක් ගත්තාය.

"ඇයි..., මොකද...?" එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"ඔය දෙන්නනම් පුදුම බඩු දෙකක් තමා...."

"කොයි දෙන්නද...?" ළිපි දෙක තුනකට තම අත්සන යෙදුව වත්සලා එය පසෙක තැබුවාය.

"වෙන කවුද ඉතින්... අපේ එකයි, ඔයයි මිසක්...."

"ඇයි...." වත්සලාට නොදැනීම පෑනේ උඩ කොටස දෙතොල මත රැඳුණේ සිනහව අතරේය.

"මට නිමන්ත අයියා කිවුවා ඊයේ උන දේවල්....."

"ඉතින් උඹට ඊරිසියද.....?" වත්සලා එසේ ඇසුවේ සිනහවෙන්ය. එවිට වත්සලාට ඇසුණේ තම කුටියේ දොරට තට්ටු කරන හඬය.

"ඔවු.... නැතුව, අපිට තමා වාන්ස් එකක් නැති වුණේ...." භංසි එලෙස කීවේ නෝක්කාඩු ලෙසය.

හංසිගේ එම කතාවට නැගුන සිතවෙන්ම ඇය දොර දෙස බැලුවාය. එවිට විදුරු දොර තුලින් ඇයට පෙනුනේ තමා යටතේ සේවය කරනා සේවිකාවක්, ඇතුලට එන්නට අවසරය ලැබෙන තෙක් බලා සිටිනා බවය. වත්සලා ඇයට ඇතුලට එන්නට අවසර දුන්නේ එම නැගුන සිතහව යටපත් කොට ගනිමින්ය.

"නංගී මම ඔබේ එකේ වැඩක ඉන්නේ..... රැවෙලා ගන්නද? ඒවා එහෙම හදිස්සියේ කතා කරන්න පුළුවන් දේවල් නෙමෙයිනේ" වත්සලා එලෙස කීවේ සේවිකාවට ඉඳ ගැන්මට ඉඟි කරමින්ය.

මවගේ පැමිණීම නිසාවෙන් වර්ෂගේ හා හංසිගේ පැතුමන් එදින බිඳ වැටුනත්, වත්සලා ඊට පසු දින නිමන්තව නිවසේ දී තනිකොට ගත්තේ තම අවස්තාව මඟ හැර නොගනිමින්ය. ඊට මඟ පෑදුනේ වර්ෂගේ මවට වෙදමහතා හමුවට යෑමට එදින අවැසි වූ බැවින්, වත්සලා මව සමඟ වර්ෂත් ඊට පිටත් කරමින්ය. වර්ෂත් මව සමඟ එලියට බැස්සේ වත්සලාට නිමන්තව ඊට පොළබා ගන්නට ඉඩ පාඩු සකස දෙමින්ය. ඒ ඔහු වත්සලා හා නිමන්තගේ ඇසුරේ තරම තවම නොදන්නා කම නිසාවෙන්ය.

වත්සලාට එදින නිමන්තගෙන් මිහිරක් අවැසි නොවුනාය. ඒ පෙර දින දහවලේ හංසිගෙන් උණුහුම් කරගත් ගත හිත, රැයේ දී වර්ෂගෙන් සනස ගත් නිසාවෙන්ය. වත්සලාට සැබවින්ම එම හමුව අවැසි වූයේ, වර්ෂට තමා හා නිමන්ත අතර ඇසුරකට අඩිතාලම වැටුන වග පෙන්වීමටය. ඇය සිතුව ලෙසම වර්ෂ නිවසට පැමිණි විගස ඇසුවේද එය මය.

"මොකද වුනේ....."

"මොනවා වෙන්නද ඉතින්....." වත්සලා එය අගය කළේ හිතා මතාමය.

"කියන්නකෝ...." වර්ෂට එය අසා ගැන්මට ඉස්පාසුවක් නොවුනේය. ඒ වර්ෂ දන්නා පරිදි වත්සලා හා නිමන්තගේ පළමු හමුව මෙය නිසාවෙන්ය.

සැබවින් සිදුවූ දෙය කුමක් වුවත් වර්ෂට මෙන්ම හංසිටද, දෙදෙනා කිය යුත්තේ එකම දෙයක් වග වත්සලා නිමන්තට ඔවදනක් දී තිබුනාය. ඒ හංසිට හා වර්ෂට තම සැබැඳියව දිගු කලක සිටින පැවතෙන්ක් වගට සැකක් නොසිතෙන ලෙසට වග බලා ගත යුතු බැවින්ය.

එදින සේවය නිමකොට පැමිණි වත්සලා හා මේනකා තම සුපුරුදු දිවිය ඇරඹුවේ ගතට වතෙන් නිදහසක් දෙමින්ය. ඒ අඩ නිරුවතින් රාත්‍රී අහර සකසමින්ය.

එහෙත් සමන්තගේ පැමිණීමෙන් සුපුරුදු ලෙස මුළුතැන් ගෙය සිනහවෙන් පිරී ගියේ ඔහුගේ නොමනා උසුළු විසුලු තුලින් හා වත්සලා හමුවේ වූ ශුංගාර ක්‍රියාවන් ගෙන්ය.

"මෙ.... උඹ පල්ලෙහා නේද නිදා ගන්නේ....." මේනකාට වත්සලාගේ මෙදින වරියාව සැක සිතුවාය.

"බෑ... බං අද ටිකක් හොඳට අත පය දිග ඇරලා නිදා ගන්න ඕන. උදෙමම නැගිටලා මහන්සිත් එක්ක..." වත්සලා හේදුව පිහන් තුන සමන්ත අතට දුන්නේ පිහදා නිසි තැන තබන්නටය.

"මේකී ගෙදර ගිහින් ආව හැම දාම ඕහොම්මයි..." මේනකා එලස කීවේ නොක්කාඩුවට මෙන්ය.

"මහංසිඪි බං.... එපා වෙනවා පාන්දර එහෙ ඉදන් බස්වල එන්න ගියාම" වත්සලා මේනකා සින්ක් එක අසල තැබූ හිස් ව්‍යාංජන දැමූ බාජන දෙක තුන ලඟට ගත්තාය.

"මහංසි නැතුව තියෙයිද, අරුගේ දවස් හතර පහක ඇරියස් අල්ලන්නත් දුන්නම" වත්සලාගේ කතාවට උල්පන්දම් දෙමින් වජිර ඇගේ නිතඹට සියුම් පහරක් ගැසුවේය.

"එකතේ අයිගේ.... මේකීට එවා තෙරෙන්තේ නෑ ඔයාටයි මේයාටයි වගේ" වත්සලා එලෙස කවට ලෙස කීවේ සබන් රැඳී අත්ලෙන් වජිරගේ කෙටි කලිසමෙන් වැසුන ලිඟුවටද සියුම් පහරක් ගසමින්ය.

ඉහළ මහලේ තම කාඹරයට ගිය වත්සලා විදුලි පංකාව පණ ගන්වා යහනේ ඇල වුනේ වතේ සැහැල්ලුවට වූ කෙටි කළිසමක් ස්කිනියත් ගලවා දමා නිරුවතින්, දුරකථනයත් අතට ගනිමින්ය. ඒ වන විටත් දුරකථනයේ හංසිගෙන් මහ හැරුන ඇමතුම් දෙකක් තිබුනත් ඇය පළමුව ඇමතුම ගත්තේ වජිරටය. එම සංවාදය කෙටි වේලාවකින් නිම කළ වත්සලා හංසිට ඇමතුමක් ගත්තේ මුවේ නැගුන සිනහවෙන්ය.

"මොකද....? කෝල් දෙකක්ම අරගෙන තිබ්බා...." වත්සලා නොදන්නා සේ ඇසුවාය.

"ඔහෙට ආවහම අපිව අමතකයි නේද...?" හංසි සුපුරුදු නොක්කාඩුව නැගුවාය.

"ඇයි.. උඹේ කෝල්ස් වලට ආන්සවර් කර, කර, ඉන්නවා ඇරෙන්න අපිට වෙන වැඩක් නැද්ද...? අපිට තව වැඩ තියනවා" වත්සලා එලෙස කීවේ ඇයව කෝප කරවන ගස්සන අදහසින්ය.

එයින් නැගුන දෙදෙනාගේ ලෙංගතු රංචුව, තුන් හතර මොහොතක් දක්වා නොපැවතුණේය. ඒ හංසි වත්සලාව තමාට අවැසි කතා බහට යොමුකර ගනිමින්ය.

"මොකද්ද හලෝ... කියනවකෝ අක්කේ එදා මොකද වුනේ කියලා "

"ඇයි.. මල්ලී කිවුවේ නැද්ද ?"

"නෑ හලෝ... ඔයාගෙන්ම අහගන්න කිවුවා..."

"මේකයි වුනේ.... එදා ඔයලගේ අම්මා ආව නිසා, මල්ලී එක්ක යන්න හිටපු මගේ පැලෑන් එකත් වක බලාස්ටි වුනානේ. ඉතින් මම පහුවදා අම්මට බෙහෙත් ගන්න යන්න තිබ්බ එකට මම යන්නේ නැතුව වර් අයියව යැවුවා කතාව කියලා..."

"ඔයා අයියට කිවුවද ඒ ඇයි කියලා....?" හංසිට වුයේ එය දැනගැන්මේ හදිසියය.

"ඔවු නැතුව...? මම කිවුවවා, මට මල්ලී එක්ක අර ගැන කතා කරන්න ඕන කියලා. පස්සේ අයියා අම්මා එක්ක ගියා..."

"අයියා මොකද කිවුවේ...." ඇය වඩාත් උනන්දු වුයේ වර්ගේ පිළිතුර දැනගැන්මටය.

"එහෙම මුකුත් කිවුවේ නෑ.... එයා දන්නවනේ මම ඒ කරන්නේ මල්ලිව වැඩට අල්ල ගන්න කියලා. හැබැයි එක දෙයක්නම් කිවුවා පළවෙනි පාරම ඕනෑවට වඩා යන්න එපා මිනිහා වැරදියට හිතයි කියලා" වත්සලා එසේ කියමින් සිනහා වූවාය.

"පස්සේ...." හංසිටත් වර්ගේ ඒ වදන් පෙළ කෙරෙහි නැගුණේ සිනහවක්ය.

"එයාලා ගිහාම මම මල්ලිට කෝල් එකක් දුන්නා... ඉතින් මිනිහත් කියන පමාවට ආවා. ඉතින් වැඩේ ඉවරයි" වත්සලා එලෙස කීවේ හංසිට දැන ගැන්මට අවැසි තැනම කතාව නතර කරමින්ය.

"ඔය ටික නෙමෙයි හලෝ මට දැන ගන්න ඕන.... ඊට පස්සේ ටික"හංසි හදිසි වූවාය.

"ඊට පස්සේ ටික කියන්නේ..." වත්සලා නොදන්න ලෙස ඇසුවාය.

"කියනවකෝ අක්කේ....." හංසි එසේ ඇසුවේ නොහික්මුණ කමෙන්ය.

"උඹට දැන ගන්න ඕන නංගියේ, මම උඹේ මිණිහව කොහොමද අල්ල ගත්තේ කියලද..." වත්සලා එසේ ඇසුවේ තරමක උස් සිනහා හඬින්ය.

"එහෙම කියන්න එපා හලෝ.... එතකොට වැඩේ නිකන් වනවරයි වගේ...." එහෙත් හංසිත් එයට සිනහා වූවාය.

"ඇයි.. ඒක වනවර වැඩක් නෙමෙයි ද...?"

"ඒවා වැඩක් නෑ හලෝ.... මොකද්ද අක්කේ කියනවකෝ...."

"හම්..... හරි මෙහෙමයි, එයාලා ගියාට පස්සේ මම මෙහේ නිදාගන්න අදින පොඩි කොට කලිසමක් තියනවා, ඒකයි ඔයා එදා ඇදලා හිටියා වගේ කර පළල් ඉස්කිනියකුයි ඇද ගත්තා. මිනිහා මාව දැකලා එක පාරටම ඩිම් වුනා. ඇයි ගෙදරත් කවුරුත් නෑ නේ.

මිණිහටත් දැණිලනනේ තිබ්බේ මොකද වෙන්තේ කියලා. ආව ගමන් ඇහුවේ ඇයි හදිස්සියෙම එන්න කිවුවේ කියලා. මම ඉති ටිකක් ඇඹරිලා කිවුවා තනියම ඉන්න හිතුවේ නෑ, ඒ නිසයි එන්න කිවුවේ කියලා. මිනිහට දාඩියත් දැම්මා ඒක අහලා. පස්සේ මම ඇහුවා, එදා බයික් එකේ අර මොනවද කියෙවුවේ කියලා. මිනිහා බයවෙලා වගේ සද්ද නැතුව හිටියා.

කිසිම ප්‍රථිවාරයක් නැති නිසා මම කිවුවා, එදා මටත් ආස හිතුවා කියලා. මිනිහට ඒක අහලා මාර හිනාවක් ගියේ. මිනිහා කිවුවා, මට ඕන්නම් ආයෙත් එහෙම බයික් එකේ යමු කියලා.

මම එක පාරටම මුකුත් කියන්න ගියේ නෑ... ටික වෙලාවක් සද්ද නැතුව ඉඳලා, අද එහෙම එහෙම බයික් එකේ යන්න ඕන නැතේ, ගෙදරත් කවුරුත් නැති එකේ කියලා මම මිනිහගේ අත අල්ලගෙන පුටුවේ ඉඳ ගත්තා.... පවු හලෝ මිනිහා වෙවුලන්න ගත්තා.

කොච්චර බය වෙලාද කියනවනම් මිනිහා ඉඳ ගත්තේ ලහින් නෙවෙයි. ඒ නිසා මම මිනිහා ලහට කිට්ටු වුනා... එක පාරටම මිනිහා අහපි... අයිසලා දැමම එයිද කියලා.., මට ඒකට හිතත් ගියා.

මිනිහත් හැබැයි එහෙම හිටියේ ටික වෙලාවයි. හොරෙන් වගේ ටිකෙන් ටික, අත මගේ තයිස් දෙකේ ගාවන්න ගත්තා. හැබැයි මම එවලෙනම් කෙලින්ම ඇහුවා, අල්ලන්න ආසයිද කියලා. මිනිහා ඒකට උත්තරේ දුන්නේ කටින් නෙමෙයි... කෙලින්ම මගේ තයිස් දෙක අල්ලලා. මිනිහගේ අත වෙඩුලනවා වගේ, හැබැයි නංගියෝ බොරු කියන්න ඕන නැතේ මටත් ඒ වෙලාවේ නම් ඉවසන් ඉන්න බැරි වුනා. ඊට පස්සේ මම ම තමයි මිනිහගේ අත මගේ පපුවෙන් තියා ගත්තේ..” වත්සලා නිමන්ත හා ගොතාගත් කතාව හංසි හමුවේ කීවේ සැකක් නොසිතෙන ලෙසටය.

"ඒ... ඔයා ස්කිණි එකත් ගැලෙවුවද...?" හංසි එලෙස ඇසුවේ පුදුමයෙන්ය.

"පිස්සුද..? ඉස්සෙල්ලම දවසේ එහෙම පුළුවන්ද...? හැබැයි මම බ්‍රා එකක් නම් ඇඳලා හිටියේ නෑ" වත්සලා එලෙස කීවේ තරම සිනහවකින්ය. ඒ එයට තිබූ ආශාව හංසිටත් දැණෙන ලෙසටය.

" පුදුමයි ගලවන්න හැදුවේ නැති එක...?" හංසිට එම නැවතුම සිහි සැකයක් ගෙන දුන්නාය.

"මිනිහා ඒකට පොඩි ටුර්යි එකක් දුන්නා.... ඒත් මම එපා කිවුවම බලෙන් මුකුත් කරන්න ගියේ නෑ. හැබැයි ඊට පස්සේ මාව නැගිටිටවලා මගේ පිටිපස්ස අත ගැවේ, ඉම්බේ නම් මගේ කළිසමට යටින් අතත් දලා...." වත්සලා එය තවත් රසවත් කළේ එම බොරුව ඇයත් විඳිමින්ය.

"ඌ.. කොහොමත් පිස්සු වැටිලා ඉන්නේ අක්කිගේ ඕකට තමා.." එයින් හංසිගේ හිතත් හිරිවැටි ගියේය. ඒ නිමන්ත එලෙස වත්සලාගේ නිතඹ හා තුරුළුවෙන අයුරු හංසිගේ හිතේ මැවෙමින්ය.

"මගේ මොකටද....? පුකටද..?" වත්සලා එසේ ඇසුවේ සිනහාවෙන්ය.

"එපා හලෝ එහෙම කුණුහරුප කියන්න..... නිමන්ත අයිසත් දැන් ඔයා වගේ තමයි" හංසි එලෙස එපා කියුවත්, ඇය ඉන් සිහින් වින්දනයක් ලැබුවාය.

"ඇයි ඔයා එහෙම ආස නැද්ද...?" නිමතටත් එය පුරුදුකළේ තමා නිසාවෙන් වත්සලා එම සිනහව සහව ගත්තාය.

"වික්... එහෙම මොකද්ද වගේ..., ඒකෙන් වැඩක් ඉතින් ඊට පස්සේ.."

"මිනිහා ඉතින් වැඩි වෙලාවක්ම කරේ මගේ පස්ස ඉඹින එක්කි අතගාන එකයි තමා.. පවුනේ මමත් මුකුත් කියන්න ගියේ නෑ"

"ඒ නම් එයා පවු හිංදම වෙන්න බෑ....." හංසි එසේ ඇසුවේ සැකයෙන්ම නොවේය.

"හම්... ඇත්තනම් නංගියෝ... මමත් හිටියේ ඉවසන් ඉන්න බැරුව.."

"ඒකෙන් කියන්නේ, ඉතින්...." නිමත්තගේ උනුහුමෙන් මත්වුන වත්සලාගේ මුහුණ හංසිට මැවි පෙනුණාය.

"ඉතින්... මටත් ආස හිතූනා මිනිහගේ එක ටිකක් අල්ලලා බලන්න... මාර වැඩේ කියන්නේ මම මිනිහගේ එක කලිසමට පිටින් ඇල්ලුවා විතරයි.. කලිසම ඇතුලෙම ගියා..... මට පවු කියලත් හිතූනා හලෝ" වත්සලාගේ සිනහව දෝන්කාර දුන්නේය.

"මට ඔහොම කලිසම ඇතුලෙම ගිය කතාවක් කිවුවේ නෑ..... ආපුදෙන්කෝ මම අල්ල ගන්න" හංසිට එයින් නැගුනේ සිනහවක්ය. ඒ වත්සලා කී දේ වඩාත් තහවුරු වෙමින්ය.

"ලෑජ්ජා හිතෙන්න ඇති ඔයාට එහෙම කියන්න...."

"හම්... හැබැයි ඔයා කිවුව ටිකම නම් ඒ විදියටම තමා කිවුවේ...."

"මොඩ්..., එහෙනම් මගෙන් අහගන්න කිවුවවා කියලා කිවුවේ...." වත්සලාට ඇය එලෙස තමා ගෙනුත් අසා ගත්තේ ඇයි දැයි මෙවලේ වැටහුණාය.

"මට බොරුවක් කිවුවද දන්නේ නෑ නේ.... ඒකයි දෙන්නගෙන්ම අහා ගත්තේ..." හංසි එලෙස කීවේ ජයක්ග්‍රාහී සිනහවෙන්ය.

"තෝනම් තියන්න වටින්තේ නෑ.... පර බැල්ලි.. එහෙනම් මේ ටිකත් අහාගන්න, අන්තිමට මම උච බදාගෙන ලිපි කිසි එකකුත් දුන්නා. ඊලඟ දවසේ"

මිනිහගේ එක කටට ගන්නවා කියලත් කිවුවා. දැන් ඇතිනේ මගෙන් අහගත්ත ටික...?” වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"අපෝ ඒකත් මම දන්නවා... කිස් එකත් විනාඩියයි කියලා..., එතකොටමනේ වර්ෂ අයියගේ බයික් එකේ සද්දේ ඇහුනේ" හංසිත් තම සටන අත් නොහැරියාය. ඒ නිමන්ත ඇයට කියා ඇති පරිද්දෙන්ය.

අඩ හෝරාවකට වඩා ගෙවුන සොඳුරු දුරකථන සංවාදය නිමකළ වත්සලා කොට්ටයක් දෙපා අතරට ගත්තේ, පොරවනයෙන් ගත්තේ වසා ගනිමින්ය. ඒ නිමන්ත හා එකතුව, එක් කතාවක් ගොතා ගත්තේ හොඳ වෙලාවට යැයි සිතමින්ය.

එහෙත් හංසිනම් මෙතුවක් වෙලා ගත වසාගෙන සිටි පොරවනය ඉවත් කොට ගත්තේ, නිදන ඇඳුම ඉහ දක්වා උස්ස ගනිමින්ය. ඒ වත්සලාගේ හා නිමන්තගේ එකතුවෙන් නැගුන කතාවෙන් අවදි වුන ගතට, හිතට නිදහසක් දෙන හිතීන්ය. ඇය ගැටිත්ත මත ඇඟිලි තුඩ තබන විටත්, වත්සලාගේ ඒ කතාපෙලෙන් නැගුන මිහිරෙන් යෝනිය තිබුනේ හොඳින් කඳුලු වගුරවාය.

බදාදා දිනය වෙලද නිවාඩු දිනයක් වූ බැවින්, වත්සලා සේම මේනකා හා සමන්තත් සිටියේ නිවසේය. ඒ වර්ෂයේ පැමිණීම නිසාවෙන් වෙනදාට වඩා විශේෂිතයක් දහවල් අහරට සකසමින්ය. වැඩියමක්ම ඒ මේනකාගේ උවමනාවටය. එම නිසාවෙන් ඇයව වත්සලා හා සමන්තගේ ලොගතු විහිළුවට ලක්වූවාය. මේනකාගේ හිතට ඒ සුදර ලොගතු බව එක් කලේ සතුටක්ය.

"ආවු අම්මා.... බලන්නකෝ අයිසේ, මේකිගේ අද සෙක්සි ලූක් එක" වත්සලා එලෙස කීවේ දහවල අහර පිස සිහිල් දියපහස ලැබ කාඹරයෙන් එලිට ආ මේනකා දෙස බලමින්ය.

"අම්මට සිරි... අද හනිමුත් එකද...?" සමන්තත් එලෙස කීවේ කොණ්ඩය පිරන මේනකා දෙස බලමින්ය.

"ඔවු... අපිට ඉතින් අද ඒ වගේ තමා....., මොකද අනිත් අයට වගේ දවස් පහේම ලඟ ඉන්න කවුරුත් අපිට නෑනේ..." මේනකා එලෙස නොක්කාඩු ඉඟිය කලේ දෙදෙනාටමය.

මේනකා සැරසී සිටියේ යටිකයට ඇඳී රෝස පැහැති පැන්ටියක් මානාව පෙනෙන පරිදි, කලවා මැද්දට දිගුවන් සැහැල්ලු, දුහුල්, කොට කළිසමකින් හා දෙනනෙන් අඩක්ම විවර වූ, ගැඹුරු කර කැපුමකින් යුත් ස්කිණියක්ය. ස්කිණිය කොට බැවින් හා කළිසම ගැබෙන් පහතට ඇඳී නිසාවෙන් ඇගේ හත්මස පසු වූ කුස මුළුමනින්ම වූයේ නිරුවතින්ය. ඇගේ මෙම කාමුක පෙනුම තවත් ඔපවත් කලේ විසල් ගැබ මත කොතක් ලෙස මතු ව ඇති නාඹියෙන්ය.

සැබවින්ම මේනකාගේ උද්යෝගිමත් හැසිරීමට හේතුව, වත්සලාගේ සැලසුම පරිදි මෙතුවක් එකින් එකා කෙරෙහි පැවතී සීමාවන් මෙදින බිඳී යන මිහිර ඇගේ

හිතේ කැලතෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එය අතෙක් දෙදෙනටත් එකලෙසම තිබුනත් ඔවුනගෙන් එය නොපෙනුනේය.

"මාත් වොෂ් එකක් දාගන්න ඕන..." වත්සලා සෝෆාවෙන් නැගිටිටේ තම ටී-ෂර්ටුව ගලවා දමමින්, මේනකා හිස පිහිදමින් සිටි ඇගේ තුවාය උදුරා ගනිමින්ය.

"යකෝ.. මේකීට ඔක්කොම ඕන මගේ ඒවනේ" මේනකා එලෙස නෝක්කාඩු නැගුවේ තරහින් නොවේය.

"උඩට නගින්න කම්මැලි බං...." වත්සලා එලෙස කියමින් සායන් ගලවා දැමුවේ මේනකාගේ නානකාඔරයට ඇතුලු වෙමින්ය.

"හැබැයි කම්මැලි නැතුව, අදවත් හරිට නාගෙන වරෙන්.. ඔය පුකත් හොඳට හෝද ගනීන්..." මේනකා සිනහවෙන් එලෙස කීවේ සමන්ත අසලින් ඉඳ ගනිමින්ය.

"උඹට මගේ පුකෙන් වැඩක් නෑනේ..., සමන්ත අයියා අද ඒක බලා ගනියි" වත්සලා එලෙස කීවේ ඉහෙන් නැව්, තට්ටම් දෙක දෙපසකොට, ගුද හිල සාලයේ සිටි ඔවුන් වෙත පෙන්වමින්ය.

මේනකාට මෙන්ම සමන්තටද ඇගේ එම ක්‍රියාවෙන් නැගුනේ සිනහවක්ය. "මේකීනම් දැන් පට්ට වලත්තියක් වෙලා" යැයි මේනකා සමන්තට කීවේ ඒ සිනහව අතරින්ය. එහෙත් වත්සලාගේ එම ක්‍රියාව සමන්තට එක් කළේ උණුහුමක්ය.

වර් වත්සලාගේ නිවසට එන විට දහවල් එකොලහත් පසුව තිබුනේය. ඒ වන විටත් සමන්ත සාලයේ මේසය මත ඔවුන් දෙදෙනාගේ අඩු වැඩිය සකස තිබුනේය. එලෙසම මේනකාත් ඔහුව පිළිගත්තේ දෙතුන් මොහොතක් දක්වා දිගු වූ තොල් සිප ගැන්මකින්ය. එදෙස වත්සලා මෙන්ම සමන්තත් බලා සිටියේ සතුටු හිතෙන්ය.

මේනකාගෙ මෙම පෙනුම වර්ට එක් කළේ නැවුම් බවක්ය. ඒ දෙතුන් සතියකින් නොදුටු මේනකාගේ ගැබ්බර කුසම පමණක් නොවේය. එලෙසම ඇගේ මෙදින කාමුක පෙනුමත් ඔහුට එක් කළේ නොහික්මුණු බවක්ය. එබැවින් වර් තම ඇඟ පත සොදාගෙන පහළ මහලට බැස්සේ දහසකුත් පැතුමන් මැද්දේය.

"මේ...., දෙන්තටම කියන්නේ..., ඕන්න අදනම් දෙන්තටම හදිස්සි වෙන්න

බෑ...." වත්සලා සෝභාවේ මේනකා අසලින්ම ඉඳ ගත්තේ, මේනකාගේම පැන්ටියකින් හා බ්‍රෙසියරයකින් සැරසී ගෙනය.

"බලන්නකෝ වර්... මේකී අදින්නේම මගේ ඒවා..." මේනකා එසේ කීවේ තරහින් නොව, සතුටෙන්ය.

"මේ..., මේ..., අද ඉඳලා උඹේ එවා මගේ ඒවා කියලා වෙනසක් වෙන්න බෑ" වත්සලා සිනහා වූයේ කොට්ටයක් උකුලට ගනිමින්ය.

"උඹටනම් කවදත් එහෙම වෙනසක් තිබ්බේ නෑනේ....." මේනකා එලස කියමින් වත්සලාගේ උකුලේ වූ කොට්ටය සිනහවෙන් උදුර ගත්තාය.

"මේ..., මේ..., දෙන්නා මේක වරද්ද ගන්න නම් එපා.... අද මේ වෙන ඒවනම් ඔන්න අදට විතරයි" සමන්ත එසේ කීවේ තිදෙනා දෙසම බලමින්ය.

"මේ..., බලපංකෝ සමන්ත අයියා අද බයවෙලා තියන තරම..... බයවෙන්න එපා..., වර් මේකිව ගෙදර අරගෙන යන්නේ නෑ..." වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන් වුවත් ඇගේ වදන් තුලින් සමන්තට දැණුනේ සියුම් ලැජ්ජාවක්ය.

"උඹ බයවෙන්න එපා.... මම මේනුව අරගෙන ගියත්... උඹට වත්සසුව තියලා යන්නේ" වර් වත්සලාගේ කතාවට පිළිතුරු දුන්නේ සිනහවෙන්ය.

"දෙන්නම ආස ඇති නේද...? මාරුවට අපි දෙන්නව තියා ගන්න....?" මේනකා එලෙස කීවේ වර්ටය.

"ඔවු... ඇත්තටම, රටේ ලෝකේ මිනිස්සුන්ට ඒක ප්‍රශ්ණයක් නැත්තම්..., වත්සුව සතියකට උඹට දිලා, මම මේනුව සතියකට ගෙදර අරගෙන යනවා... ඒත් ඒක කරන්න බෑ නේ.." වර් තම සැබෑ හිත හෙලිකළේය. එහෙත් සමන්ත නිහඬව සිටියා මිස එයට පිළිතුරක් නොදුන්නේය.

"ඒ මොකටද...." වත්සලා එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"මොකටද....? ඒක මම දැන් කියන්නේ නෑ..., කරලා පෙන්න්නම්" වර් එකට එක කීවේය.

"එහෙනම් මේකීගේ මේකට නිදහසක් නැති වෙයි ද.....?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ මේනකාගේ යෝනිය පෙදෙස අත ගාමින්ය.

වර්ෂයේ සමන්තද මත්පැන් බොතලයේ අඩක් හිස් කරේ, උසුළු විදුලු කතා බහා මැද්දේය. එලසම සමන්තටත්, වර්ෂයටත් වත්සලා හා මේනකාගේ සෝභාව මත වූ දැහලිල්ල එක් කළේ මිහිරක්ය. ඒ හඬින් පමණක් නොව, ඔවුන් දෙදෙනාගේ එකමුතුවෙන් නැගුන නොමනා ක්‍රියාවන්ගේ දසුනත් එකතුවය.

"මේ.., ඔය ඇති අතේ.. දෙන්තම එන්නකෝ...." ඔවුන්ගේ පරක්කුව ඉවසා බැරීම තැන, මේනකා එලෙස නැගුවේ නෝක්කාවක්ය.

"ඇයි උඹට ඉවසන්න බැරිද...?" වත්සලා එය සිතහවකට ලක් කලත්, වර්ෂ මෙන්ම සමන්තද සිටියේ එකිනෙකාට ඉකමණ විය නොහැකි කමෙන් වූ ලතවිල්ලෙන්ය. මේනකාගේ ඉල්ලීම ඔවුන්ට පන්නරයක් වුණේය.

"යමු..." වර්ෂට පෙරම සමන්ත වත්සලාගේ අත අල්ල ගත්තේ එ නොහික්මුණ කමෙන්ය.

"අද එහෙම කොහොවත් යන්න බැ..., අද අපි ඔක්කොම එකට...." වත්සලා සමන්තගේ කළිසමට පිටින් ලිඟුව අල්ල ගත්තේ, වර්ෂ හා මේනකා දෙස බලමින්ය.

"අතේ මේ....." සමන්ත මෙන්ම වර්ෂද එකින් එකාගේ මුහුණ දෙස බලා ගත්තේය.

එය වර්ෂටත්, වත්සලාටත් වත් පැණයක් නොවුණේය. එහෙත් මේනකාට මෙන්ම සමන්තට ද එය ගෙන දුන්නේ ගුප්තබසාජනක සිතුවිල්ලක්ය. වර්ෂට මේනකාගේ හා සමන්තගේ ඒ හිත දැණුන බැවින්, ඔහු මේනකාව තුරුලට ගත්තේ ඇගේ වූ පසුබැස්ම නොතකා තරමක බලහත්කාර කමෙන්ය.

"සමන්ත අයියේ..., වර්ෂ මෙනත හිටියා කියලා කිසිම අවුලක් නැ... අද මම ඔයාගේ. ඔයා කැමති ඕන දෙයක්, ඕන විදියට...." ඔහුගේ පසුබැස්ම ලැජ්ජාව නිසා නොව, ඔහුගේ සිතැහිය හා ආශාවන් වර්ෂ හමුවේ ගෙනහැර දක්වන්නට ඇති අකමැත්ත නිසාවෙන් වග වත්සලාට වැටහුණාය.

"ඒත් වත්සු....." මේනකත් තරමක් අදි මදි කළේ වර්ෂගේ තුරුලෙන් ගැලවෙන්නට ඇවැසි නොවුනත් ඒ වග සමන්තට පෙන්වමින්ය.

"මේනු.... මාව අමතක කරපං.... උඹ අද වර්ෂව උඹේ කර ගණින්න.." වත්සලා

ඇයටත් පණිනරය දුන්නාය. ඒ වර්ගේ කළිසම පහතට කොට ලිංගුව මතුකොට ගනිමින්ය.

සිවුදෙනාගේ මෙම ඇසුර කලක් පුරාවට පැවතියත්, සමන්ත මෙන්ම වර්ගේ තම බිරිත්දැවරුන් අනෙකාගෙන් සතුටුවන අයිරු දැක නොතිබුනේය. මේනකාට නම් වත්සලාගේ හා සමන්තගේ ඇසුර සාමාන්‍ය කරණය වුවත්, වත්සලාට තම හිමියා හා මේනකාගේ ඇසුර දැක්මට හිතේ වූයේ දැඩි ආශාවක්ය. එම නිසාවෙන් වත්සලා ඔවුනගෙන් තවත් වදනක් පිටවන්නටත් ප්‍රථමව, සමන්තගේ ලිඟුව මුවට ගත්තේ වර්ගේ වෙත කාමුක බැල්මක් හෙලමින්ය.

මේනකා වර්ගේ කළිසම පහත් කළේ සමන්ත දෙස බලමින් ගැහෙන හිතෙන්ය. ඒ සමන්ත ඉදිරිපිට වර්ගේ හමුවේ මෙවැන්නක නුහුරු කමෙන්ය. එහෙත් ඒ කිසිවගක් නැතුව වත්සලා සමන්තගේ ලිඟුව මුවෙන් සතපන කාමුක බව මේනකාට ගෙන දුන්නේ පණිනරයක්ය. එබැවින් මේනකා වර්ගේ ලිඟුව මුවට ගත්තේ තවත් දෙතුන් විටක් සමන්තගේ මුහුණ දෙස බලමින්ය.

මේනකාගේ තුරුලෙ උනුහුම විදිමින්, වර්ගේ බලා සිටියේ තම බිරිද වෙනත් පුරුෂයෙකුගේ ලිඟුව රස කරන අපුරුවය. ඒ ඔහුත් වත්සලා හා සමන්තගේ ඇසුර මෙතුවක් දැක නොතිබුන නිසාවෙන්ය. එයින් හිත අවුළුවා ගත් වර්ගේ මේනකාගේ දෙපියයුරු ස්කිණිය තුලින් ඉවතට ගත්තේ "උඹට වගේම මටත් පුළුවන්" යැයි වූ වත්සලාගෙන් පළිගන්නා ශූංඟාර වේතනාවෙන්ය. ඒ මේනකාගේ වූ පසු බැස්ම යම්තාක් දුරට තම බලහත් කාරයෙන් මැඩ පවත්වමින්ය.

මේනකාගේ සියුම් පසුබැස්ම නොතකා බලහත් කාරයෙන් වර්ගේ ඇගේ දෙතන නිරුවත් කරගන්නා දසුන, සමන්තට ගෙනදුන්නේ ශූංඟාරාත්මක තරහක්ය. ඉන් ඔහුගේ හිතේ නොදැණීම වැඩුනේ, වර්ගේ පළිගැන්මේ වේතනාවක්ය. එම තරහවේ වාඩුව වත්සලාගෙන් සපුර ගන්නට හිතුව සමන්ත, මෙතුවක් දණහිස අසල රැඳුන කොට කළිසම බිමට වැටෙන්නට හැරියේ වත්සලාගේ හිස දැඩිව අල්ල ගනිමින්ය.

"සමන්ත ඒක නම් කරේ මට ජේන්නමයි. හිටපංකෝ" හිමියාගේ ඒ නොහික්මුණ දඩබර කම දුටු මේනකාට වර්ගේ හමුවේ නැගෙන තම දඩබර කමක් ඔහුට පෙනෙන්නට ඇරිය යුතුයැයි මෙවලේ සිතූනාය. ඒ වර්ගේ දෙතනට ලැබෙන මිහිරෙන්, ඇගේ හිතේ වූ පසු බැස්ම තරමක තුරන්ව ගිය බැවින්ය. එබැවින්

මේනකාත් දණ ගසා ගත්තේ, වජිරටත් වත්සලාටත් හොඳින් පෙනෙන ලෙස සමන්තගේ ලිඟුව පෙරසම ගසමින්ය.

වත්සලා හා මේනකා දණ ගසා ගනිමින් හුවමාරු වූ හිමියන්ගේ ලිඟුවත් උරා බොන්නට ගත්තේ තරඟයකට මෙන්ය. විටෙක ඒ තම හිමියන් හමුවේ මෙතෙක් ගෙනහැර නොපෑ කාමුක ක්‍රයාවන්, හුවමාරුවේ පිහිටෙන් තරඟයට මෙන් කල එලි දක්වමින්ය. එයින් වජිරට මෙන්ම සමන්තටද දැණුන මිහිර සුළුපටු නොවේය. එම මිහිරෙන් සමන්තගේ හිතේ මෙතුවක් වූ ගුප්තභාවයක සිතුවිල්ල පහව ගියේ "බලපං... උඹේ ගැනී මට දෙන සැප" යැයි වූ වදන් පෙල, වජිරට නොකියා එය තම බැල්මෙන් වජිරට පෙනෙන්නට හරිමින්ය.

ඔහුගේ මුහුණ දෙස බැලූන වජිරට ඔහු නොකියා ඇඟ වූ දේ වැටහුනේය. එබැවින් වජිර හිසෙන් සමන්තට ඉහි කරේ "උඹට ඕන හුත්තක් ඔකී එක්ක කර ගනිනින්, අද මම උඹේ ගැණිව ඉවරයක් කරනවා" යැයි කියාය.

"ආහ් ඉන්න බෑ වත්සු... මේ දෙකත් උරන්න...." සමන්තට එලෙස නොදැණීම කියවුනේය, ඒ වජිරගේ ඉහිය වැටහුන නිසාවෙන්ය.

"මොන දෙක ද මගේ අයියේ...?" වත්සලාත් එලෙස පෙරලා ඇසුවේ සමන්තගේ පන්නරය උදෙසා වුවත්, බැල්ම වූයේ වජිර වෙතය.

"මේ, මේ, මේ.. දෙක" වජිර නිසාවෙන් සමන්තගේ අසැබි වදන් වත්සලා හමුවේ ගොළුව ගියේය.

"මේ ඇට දෙකද අයියේ...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ සමන්තගෙන් උවත් නෙත් වූයේ වජිර හා මේනකා වෙතය.

"හම්... ආහ්..... ඔවු..." සමන්තට කෙදිරියක් නැගුනේය. ඒ වජිරට ඇසෙන්නටම වත්සලා තමාගෙන් එලෙස අසැබි ලෙස ඇසුව නිසාවෙන්ය.

සමන්තගේ වූ මෙම වෙනස වත්සලාට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය. ඒ එතුවක් ඔහුගේ හිත තුළ වූ ගුප්තභාවයක සිතුවිල පහව ගිය බව දැනුන නිසාවෙන්ය. එබැවින් වත්සලා තවත් අඩියක් පෙරට තබන්නට හිතුවේ ඔහුව තවත් මානයකින් අවුස්සා ගන්න අදහසින්ය.

"ඔයා ආසයිද සුදු අයියේ..... ඔයාගේ ගැනිටයි, මගේ මිනිහටයි ජේන්නම මම

ඔයාගේ මේ ඇට දෙකයි, පයියයි උරනවට...." වත්සලා මවා ගත් කෙදිරියෙන් ඇසුවේ සමන්තගෙන් උවත් බැල්ම වර්ණා මේනකා වෙත පාමිත්ය.

වත්සලාගේ එම වදන් තුලින් සමන්තට වඩා මිහිරක් වින්දේ වර්ණය. එහෙත් "මෙකී පට්ට බැල්ලියක්..." යැයි වූ සිතුවිල්ල ප්‍රථමව පහල වූයේ මේනකාටය. ඒම නිසාවෙන් මේනකා මෙතුවක් වර්ණගේ දණහිස් අසල නැවතුන කලීසම පහතටම කළා මෙන්ම, තම උඩුකය ස්කිණියද ගලවා දැමුවාය. ඒ සමන්තට වඩා වත්සලාගෙන් පළිගන්නා ශූංභාර වේතනාවෙන්ය.

උඩුකය නිරුවත් වූ මේනකාගේ දෙනන වෙනදාට වඩා වටකුරුව හැඩව වර්ණට පෙනුනේ කලකින් නිසාවෙන්ය. ඒ ඔහුගේ හිතේ මෙතුවක් වූ ඉවසුමක් ගිලිහෙමිත්ය. ඔහුට ඇහුනේම දැන් මේනකාගේ දෙනනින් තුලින් කිරි ගලනවා ඇතයි කියාය.

"දැන්නම් මටත් ඉන්න බෑ මේනු..... මට මේ දෙක උරන්න ඕන" වර්ණ මේනකාව නැගුටුවා සෝභාව මත ඉන්දුවේ පරිස්සමටය.

"මගේ කොයි දෙකද වර්ණ උරන්න ඕන...." මේනකත් කෙදිරියෙන් ඇසුවේ වර්ණගෙන් උවත් ඒ වත්සලා හා සමන්ත දෙස බලමිත්ය. ඒ වත්සලාගේ පළිගන්නා වේතනාවෙන්ය.

"ඔයාගේ මේ කුක්කු දෙක මේනු...." වර්ණ ඇයගේ පියයුරුවක් මුවට ගත්තේ අනෙක අතින් හුරතල් කරමිත්ය.

"ඔයා වෙනදට කියන්නේ කියන්නේ එහෙම නෙමෙයිනේ....." මේනකා දෙනන උරා බොන ඔහුගේ ලිඟුව අල්ල ගත්තාය. ඒ සමන්තට මෙන්ම වත්සලාටත් පෙනෙන්නටය.

"ඔයාගේ මේ ලොකු තන් දෙක..." වර්ණ එසේ කීවේ මේනකාගේ දෙනනට වඩා වත්සලාගේ දෙනන කුඩා බව ඇයට ඇගෙන්නටය.

වර්ණගේ එම වදන් පෙළට වත්සලාට නැගුනේ අවමන් සිනහාවක්ය. ඒ නිසාවෙන් මෙතුවක් මුවේ වූ සමන්තගේ ලිඟුවට නිදහසක් දුන් වත්සලා මේනකාගේ ගතේ දැවටෙමින් සෝභාවේ ඉඳ ගත්තේ "ඔයත් ආසද අයියේ මගේ පුංචි මේ තන් දෙක උරන්න...." ඇයි සමන්ත ගෙන් අසමින්, බ්‍රෙසියරය ගලවා ලැමද නිදහස් කොට ගනිමිත්ය.

සාලය මැද වූ සෝෆාව මත දිග ඇඳුන බිරියන් දෙදෙනාව වර්ජිත හා සමන්ත උනුහුම් කළේ හුවමාරුවට ගෙනය. ඒ වර්ජිත සමන්තටත්, සමන්ත වර්ජිතටත් පාරද නොවෙමින්, තම දන්න සියලු ශිල්ප ශාක්ත්‍ර හුවමාරු වූ බිරියන් වෙත ගෙන හැර පාමින්ය. එයින් වත්සලා මෙන්ම මේනකාද වෙනදාට වඩා මිහිරක් ඔවුනගෙන් වින්දේය. ඒ දෙදෙනාගෙම යටිකයන් වෙනදාට වඩා ඉක්මණින් මනා කොට තෙත්ව යමින්ය.

"ඉන්න බෑ වර්ජි... දැන්නම්, මට ගලනවා...." මේනකා දුහුල් කෙටි කලිසම පහත් කළේ පැන්ටියත් එකටමය.

"ඔයාගේ මොකෙන්ද මේනු ගලන්නේ..." වර්ජිත ඇගේ කොට කලිසම ගලවා දැමුවත් පැන්ටිය නැවත නිසිලෙස ඇන්දුවේය.

"මගේ මේ..., මේ..., පැටික්කිගෙන් වර්ජි....." එහෙත් මේනකා තම යෝනිය වර්ජිතට පෙන්වූයේ පැන්ටිය පැත්තකට කොටය.

මේනකාගේ රත්පැහැති යෝනි දෙතොල වෙනදාට වඩා මෙදින වර්ජිතට පෙනුනේ විසල්වය. ඒ සතුටු කඳුලින් නැහැව දිලිසෙමින්ය. එහෙත් වර්ජිතගේ ඉවසුම හීන කළේ එම පෙණුමට වඩා යෝනියෙන් පහතට බේරෙන ඇගේ සතුටු කඳුලය. ඒ නිසාවෙන් සෝෆාව මුල දණ ගසාගත් වර්ජිත ඇගේ යෝනි දෙතොල මත දිවත තැබුවේ එහි රසයට ඇති පෙරෙන කමෙන්ය.

"ආහ්..... ඉන්න බෑ..... මගේ වර්ජි පැටියෝ... ඉන්න බෑ" මේනකාගේ මුවෙන් එලෙස පැටියෝ කියා පිට වූයේ වර්ජිත කෙරෙහි වූ ලෙංගතු බැඳීම නිසාවෙන්ම නොවේය. ඒ තම හිමියාව, සමන්තව රිදවන ගුංගාර චේතනාවෙන්ය.

මේනකාගේ එම වදන් පෙළ සමන්තගේ හිත කිතිකවා දැමීමේය. ඒ තම බිරිඳ වෙනත් පුරුෂයෙකු හමුවේ ලැබෙනා මිහිරෙන් උමතුව ඇති දසුන ඔහුට ඉවසුම් නොදුන් නිසාවෙන්ය. එබැවින් සමන්තට "මෙකී පට්ට වෙසියක්.." යැයි කියා නොදැනීම සිතුවේය. ඒතරහකින් නොවේය.

වර්ජිත මේනකාගේ යෝනිය රස බලනා අපුරුව දුටු වත්සලාගේ හිතත් මිහිරෙන් හැගුනේය. ඒ මේනකාගේ එක් සතුටු කඳුලු බිඳුවක් වත් අපතේ යන්නට ඉඩක් වර්ජිත නොතබන නිසාවෙන් නොව, තම හිමියාගෙන් ලැබෙන මිහිර මතින් මේනකා විඳ ගන්නා සැපත කෙරෙහි දැණුන සතුට මුසු ඉර්ෂාවෙන්ය.

"මටත් ඉන්න බෑ සමන්ත අයිගේ.... හොඳම ගලනවා" එබැවින් වත්සලාත් එලෙස කීවේ දෙනන හුරතල් කරනා සමන්තටය.

"ඉතින්.. ඔයාට මොනවද ඕන වත්සු...." සමන්ත ඇගේ මද පමණ තෙත්ව ඇති පැන්ටිය පැත්තකට කොට යෝනිය මතුකර ගත්තේය. ඒ ඇය එලෙස කීවේ ඇයි දැයි කියා සමන්තට සැකයක් නොවුන නිසාවෙන්ය.

"මේක ලෙවකන්න අයිගේ.... දැන්නම් මටත් ඉන්න බෑ.... මේ.." වත්සලා තම යෝනී දෙතොල් පලල් කොට, යෝනී සිදුර තුලින් බිඳුවෙන් බිඳුව සතුටු කඳුලු උනන අයිරූ සමන්තට පෙනෙන්නට ඉඩ හැරියාය.

"කෝකද වත්සුවේ ලෙවකන්න ඕන්න....." සමන්ත එසේ කීවෙන් ඇගේ යෝනිය මතට හිස පහත් කොටත් හමාරවය.

"ආහ්..... සමන්ත අයිගේ.... මගේ මේ..., මේ.... හු..ත්..ත...." වත්සලාට වර්තන නිසාවෙන් ඒ ඇසැබිය කියන්නට නොහිතන්නේ, ලැබෙනා මිහිර නිසාවෙන් එය තැකීමක් නොකොටම කියා දැමීමේ, දැන දෙපසට විහිද ගනිමින්ය.

වත්සලා විහිදා ගත් දැනේ එක් අතක්, මේනකාගේ ලැමදේ දැවටුනේ අහඹුවෙන්ය. එහෙත් වත්සලාට එම අත ඉවතට ගන්නට ඉඩක් නොලැබුනේ, වර්තනගෙන් දැණෙනා මිහිර ඉවසා ගත නොහැකිව, මේනකා එම අත තරයේ ලැමදට හිරකර ගත් නිසාවෙන්ය. ඒ ඇගේ එක් පියයුරුවක් මතටය.

වත්සලාගේ දැන දැඩිව තම පියයුරුව වෙලාගත් වග දැනුන මේනකාත් තම දැනත නිදහස් කළේ දෙපසට විහිදුවමින්ය. එයින් ඇගේ අත්ලත් වත්සලාගේ පියයුරුවක් ස්පර්ශය වූයේ ඉබේටමය. යෝනියට වර්තනගේ ලැබෙනා මිහිරත්, දෙනනට වත්සලාගේන් දැනෙනා මිහිරත් ඉවසා ගත නොහැකි වූ මේනකාට, වත්සලාගේ එම පියයුරුව දැඩිව මිරිකුනේ නම් නොදැනීම නොවේය.

අහඹුවෙන් උවත් එම දැනුන එම හුරුපුරුදු ස්පර්ශය වත්සලාට ගෙන දුනේ මිහිරක්ය. එබැවින් වත්සලා ඇගේ දෙපියයුරු තුඩු විටෙන් විට මාරුවට මිරිකුවේ ඇයව තවත් එම මිහිරෙන් අවුස්සගන්න අදහසින්ය.

තම යෝනියන් වෙත ලැබෙන පහස හමුවේ මේනකා වත්සලාගේ දෙනන හුරතල් කළේ නොදැනීම උවත්, වත්සලා එය කළේ හිතා මතාමය. ඒ හංසි හමුවේ ගෙන හැර පෑ ශිල්පයන් මේනකා හමුවේත් සහවා නොගනිමින්ය. එබැවින්

සමලිංගික මිහිරක පැතුමක් හිතේ නොවුනත්, මෙවලේ මේනකා එම මිහිරට ලොල් වූයේ දැණුන නැවුම් පහසින් මත්වය.

"දැන්නම් ඉන්න බෑ වච්චි..... මට මෙයාව ඕන...." එම පහසෙන් මත්ව මේනකා වර්ජන නැගිටුවා ගත්තේ ඔහුගේ ලිඟුව යෝනී දෙතොල් මත තබා ගනිමින්ය.

මේනකාට වත්සලාගෙ දැනෙන් දැන මිහිර නැවුම් විය. ඉන් ඇගේ ගත හිත උණුහුම්ව ගියේ මෙතුවක් වූ ඉවසුමක් හීන කොට ගනිමින්ය. ඒ දෙදෙනෙකුගේ පහස ඉවසිය නොහැකි මිහිරෙන් යෝනී පත්ල සිහින් හිරියකින් ගැහෙමින්ය.

මෙතුවක් වත්සලාගේ යෝනිපත්ල පමණක්ම සිප ඇති වර්ජගේ ලිඟුව, මේනකාගේ යෝනී දෙතොල් මත දඟ ලෑවේ ඉවසුම් රහිතවය. ඒ විටෙක ඇගේ ගැටිත්තත්, යෝනී දෙතොලත් තලා පොඩිකරමින්ය. වර්ජගේ එම නොහික්මුණු කම මේනකාට ඉවසුම් නොදුන්නාය. "අනේ දාන්න වච්චි..., දාන්න... මට තවත් ඉවසන්න බෑ... මාව මැරිලා යයි" මේනකා දැස අඩවන් කොට ගනිමින් කෙඳුරුවේ එබැවින්ය.

එහෙත් ඇගේ එම කෙඳුරුමේ උණුහුම දැණුනේ සමන්තටය. ඒ තම බිරිඳ වෙනකෙකුගේ පහස පතා හැඬුම් දෙන අපුරුවය. එබැවින් ඔහුගේ ඉවසුමක් ගිලිහී ගියේ, ඔහුටත් නොදැණීමය.

"වත්සු මටත් දැන්නම් ඉන්න බෑ.... නිකන් පුපුරන්න වගේ...." සමන්ත එලෙස කීවේ වත්සලාගෙ දෙපා මුලින් හිස ඉවතට ගනිමින්ය.

"මොකද්ද මයෙ අයිගේ පුපුරු ගහන්නේ....." වත්සලා මෙතුවක් තම ග්‍රහණයේ වූ මේනකාගේ පියයුරුව අත හැර සමන්තගේ කෝෂ දෙක වෙත දැන ගෙන ගියේය.

"මගේ ඇට දෙක වත්සු.., ඇට දෙක...." සමන්තගේ ගතම හිරි වැටි ගියේ වත්සලාගේ අත්ලේ ඒ උණුහුමෙන්ය.

"ඔයාට මේක මගේ එක ඇතුලට දාන්න ඕන ද අයිගේ.....?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ ලිඟුව පෙරසම ගසා, තම දෙපා පළල් කොට ගනිමින්ය. වඩාත්ම ඒ වර්ජව රිදවන ශූංඟාර වේතනාවෙන්ය.

"කෝක ඇතුලට දාන්නද වත්සු...." වර්ජ සතුටු කඳුලෙන් නැහැවුන ඇගේ යෝනිය මිරිකුවේය. ඒ මේනකාට පෙනෙන්නටය.

"ආහ්..... මගේ හුත්ත ඇතුළට අයියේ... මගේ හුත්ත ඇතුළට" වත්සලා එම මිහිර විද ගත්තේ කෙදිරියෙන්ය. එහෙත් ඒ මිහිර ඇය පිට කළේ වජිරටත් මේනාකටත් දැණෙන්නටය.

"නෑ..., වත්සු මට දැන් ඕන ඔයාගේ පුක ඇතුළට මේක ඔබන්න..." සමන්ත ඇයව නැගිටුවා ගත්තේය. ඒ ඇයට සෝභාව අල්ලන් පහත් වෙන්නට ඉඩ සලමින්නය.

වත්සලා සෝභාවෙන් නැගිටි නිසාවෙන් මේනකා හොඳින් හරි බරි ගැසී ඉඳ ගත්තේ, වජිරට මෙන්ම තම පහසුව ද තකාය. එයින් ඇයට වත්සලාගේ ගුද ඇසුර පතා නොහික්මුණු තම හිමියාගේ මුහුණ මැනවින් පෙනුනාය. එය මේනකාට ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය. එබැවින් මෙතුවක් යෝනී දෙතොල මතත්, ගැටිත්ත මතත් මනා හික්මිමකින් දැවෙටෙමින් සිටි වජිරගේ ලිඟුව, මේනකා යෝනී දෙතොල මත තබා හිරකොට ගත්තාය.

"වජී දැන්නම් ඉන්න බෑ.... මට අරින්න.... රිදෙන්නම අරින්න" එහෙත් මේනකා එලෙස හැඬුම් බරව කීවේ වජිරට වුවත්, බැල්ම වූයේ සමන්ත වෙතටය.

"ආ....හ් අයියේ මටත් ඉවසන්න බෑ... ඔය ඇතිල්ලුවා ඇති....." වත්සලත් එලෙස කීවේ සමන්තගේ ලිඟු හිස, ගුද සිදුර මත කරනා කිවිය ඉවසා ගත නොහැකි තැනාය.

සොභාවේ දිගා වී සිටි මේනකාගේ දෙපා පළල් කොට අල්ලා ගත් වජිර, ඇගේ යෝනී දෙතොල් මතින් ලිඟුව ඇතුළට තෙරපුවේය. ඒ සමන්තට නිතඹා නැවි සිටින වත්සලාගේ මුහුණ දෙස බලමින්නය.

"වජී.... ඔයාගේ එක බස්සගන්නකන් ඔකී හිටියේ පුදුම අමාරුවකින්..... ඔකීට රිදෙන්නම අරින්න...." වත්සලා එලෙස කීවේ මේනකාගේ හා වජිරගේ මුහුණු දෙස මාරුවෙන් මාරුවට බලමින්නය.

"ඇයි..... මමට විතරද..? සමන්ත... මේකිටත් ඕන වෙලා තිබේ ඔයාට කියලා ඇර ගන්න" මේනකාත් එසේ කීවේ වජිරගේ පහසුවට තම දෙපා පළල් කොට අල්ල ගනිමින්නය.

"මේකීගේ කොහෙටද මේනු අරින්න ඕන...." වෙනත් ගැහනියක හමුවේ තම බිරිදගේ මුවෙන් නික්මුණු එම වදන් පෙළ සමන්තගේ හිත ගිණියම් කළේය.

"ඕකිට පුකේම අරින්ත සමන්ත... ඔයාට කියලා ඇර ගන්නකම් ඕකින් පුදුම අමාරුවකින් හිටියේ.... ආ....න්...." මේනකා එලෙස කෙදිරියෙන් දෙඩුවේ, යෝනී දෙනොලට වරින්ගේ ලිඟු හිසෙන් දැනෙන දැඩි තෙරපුම හමුවේ අව සිහියෙන්ය.

මෙතුවක් සමන්තගේ ලිඟුවේ හුරු බව පරයා, වරින්ගේ ලිඟුවෙන් දැනෙන නැවුම් මිහිරෙන් මේනකාගේ යෝනී දෙනොල විවර වූයේ සතුටු කඳුලු වගුවමින්ය. ඒ යෝනිය ඇතුලත මස් ගොබ වරින්ගේ ලිඟුව ආදරයෙන්, දැඩිව වෙලා ගනිමින්ය.

යෝනිය විදිනා එම නැවුම් පහස හමුවේ මේනකාගේ ගත වෙවුලන්තට ගත්තේ, එම මිහිර දරාගත නොහැකිවය. එබැවින් මේනකා "ආන්..... ව...ඒ... ඇතුලෙ ඔහොම ටිකක් තියාගන්න....." යැයි කෙදිරි නැගුවේ ගත් මුළු වෙරම යොදා යෝනී මස් පිඩු හකුලවා ගනිමින්ය.

වත්සලාගේ යෝනියට හැර වෙනත් යෝනියක ඇතුලත උණුහුම විඳ නොමැති වරින්ගේ ලිඟුව, දැනුන මෙම නැවුම් පහසින් ඉකි ගසන්නට ගත්තේය. ඒ යෝනිය ඇතුලදී ලිඟු හිස තරමකට ගැස්සෙමින්ය.

කොෂ දෙක තුල මද පමණ පිරි තිබුන ගුක් පිරි ඉතිරි ගියේ, අතිරික්තය සතුටු කඳුළු ලෙස බිඳුවෙන් බිඳුව ලිඟු හිසෙන් මේනකාගේ යෝනිය වෙත නිදහස් වෙමින්ය. "මේනු..... මේහොම තියාගෙන ඉන්න බෑ වස්තුවේ...." යැයි වරින්ට කියවුනේ එම දැනෙන මිහිර ඉවසා ගත නොහැකි තැනය.

වරින්ගේ ලිඟුව තම බිරිඳගේ යෝනියේ සැඟව යන පුරුව බලා සිටි සමන්තගේ ඉවසුම හීන වූයේ, තම බිරිඳත් මෙම නැවුම් පහස විඳ ගන්නා අපුරුව දැක්මෙන්ය. ඉන් ඔහුගේ කොෂ දෙකත් හිරිවැටි ගියෙය.

"ආන්.. සමන්ත අයියේ..... ජේනවනේ ඔයාගේ ගැනිගේ වල් කම..., ඒකිට පෙන්නම ඔයත් මට අරින්ත" මෙතුවක් ඒ හැම දෙස බලා සිටි වත්සලාගේ හිතත් වූයේ ඉවසුම් රහිතවය. ඒ කුළුලෙ සමන්තගේ ලිඟුව ගුදයට රිංගව ගන්නා හදිස්සියෙන්ය.

"ආන්.... ඔවු වත්සු..... මටත් ඕන ඒකිට පෙන්න්නම ඔයාට අරින්ත..." සමන්ත ලිඟු හිස ඇගේ ගුද සිදුර මතට තබා තෙරපුවේය. ඒ බේට පිඩක් ඇගේ ගුදයට නිදහස් කරමින්ය.

"ආහ්.....අයියේ... ඒකීට කවදාවත් මේක ඔයාට දෙන්න බෑ" පළල්ව ගිය ගුද සිදුර තුලට සමන්තගේ ලිඟු හිස ඇතුලු වුන වග දැණුන වත්සලා, එලෙස කීවේ මේනකාගේ මුහුණ දෙස බලමින්ය.

"ආහ්..... ඔවු වත්සු ඕකීට බෑ....." ගුදයක් තුලට ප්‍රථම වතාවට ලිඟුව ඇතුලු කළ සමන්තට, මිහිරට වඩා දැණුනේ නව ජවයක්ය. ඒ මෙතුවක් සිහිනයක්ම වූ ඒ පැතුම "මම කොහොම හරි මම ගැණියෙකුට එහෙනම් පුකෙත් ඇරියා" මෙදින ඉටුවීමෙන් වූ නොහික්මුණු කමෙන්ය.

"ආහ්... අයියේ... ඉන්න බෑ....., හයියෙන් ගහන්න....., ඔයාට අද ඉදන් එක එකීලගේ ආඩම්බර බලන්න ඕන නෑ, මම ඉන්නවා.." සමන්ත ලිඟුව ගුදය තුලට රිංගවා සන්සුන්ව සිටීම වත්සලාගේ හිත නොගත්තාය.

වත්සලාගේ එම වදන් මේනකාගේ හිතම අවුළුවා දැමීමාය. ඒ වර්ජිතගෙන් එක පිට එක වැදෙන, නොහික්මුණු ලිඟු පහරේ මිහිර තවත් උච්ච කරලමින්ය. එයින් මේනකා මෙතුවක් දෙපසට විහිදුන දෙපා අල්ලන් සිටි දැනෙන්, සෝඟාව දැඩිව අල්ල ගත්තේ තම දෙපාවල බර වර්ජිතගේ දැනට පටවමින්ය. ඒ "වර්ජි පෙනවනේ ඔයාගේ ගැනිගේ වල් කම..... එකී පට්ට වෙසියක්.... ඔයාට ජේන්නම මගේ මිනිහට කියලා පුකේ ඇරගන්නවා" යැයි කොඳුරමින්ය.

මේනකාගේ ඒ වදන් හමුවේ වර්ජිතගේ හිත ගැහුනේය. ඒ තම මුවට නැගුන වදන් පෙළ සමන්ත හමුවේ හිර කොට ගනිමින්ය. එහෙත් මේනකාට පිළිතුරක් ලෙස වත්සලාගේ මුවෙන් පිට වූ "ඔවු... මම වෙසියක් වගේම, මගේ මිනිහට කියලා හුකාගන්න තෝත් වෙසියක්" ඇයි වූ වදන් හමුවේ වර්ජිතට තවත් තම වදන් පෙළ සහවා ගන්නට නොහැකි වුනේය. එබැවින් වර්ජිතට "සමන්ත... මගේ ගැනිට රිදෙන්නම ඇරපං.... ඔකීටත් පුදුම ඇම්මක් තිබ්බේ උඹට කියලා හුකාගන්න" යැයි වූ වදන් පෙළ කියවුනේ ඉබේටමය.

වර්ජිතගේ එම වදන් පෙළ හමුවේ සමන්තගේ ගත කිළිපොලා ගියේය. ඒ නැවුම් පහසෙන් දැණුන ජවයට, බලයත් එක් වෙමින්ය. එබැවින් සමන්ත "මගේ ගැනිත් එහෙමමයි..., ඕකීටත් උඹට කියලා ඇරගන්නකම් ඉවසිලක් තිබ්බේ නෑ..., ඇරපං ඔකීගේ හුත්ත පතුරු ගැහිලම යන්න" යැයි කීවේ මෙතුවක් හිතට පමණක් දැණුන බලය, ජවය, ශක්තිය, තම ලිඟුවටත්, ඉහටත් සමසේ බෙදා හරිමින්ය.

සාලය මැද බිරියන් හුවමාරුව වර්ධනය, සමන්තයන් ගෙන දුන්නේ නැවුම් මිනිරක්ය. එය වඩාත් කිවාර වූයේ සිවු දෙණාගෙම මුවෙන් නැගුන අසැබි වදන් හමුවේය. එය කිසි විටකත් එකින් එකාට බැන ගැන්මක් නොවුනා සේම හඬහි උස් බවකින්ද නොවුනේය. එම මිනිරෙන් සෝභාව අල්ලන් නැවි සිටි වත්සලාට සමන්ත මෙන්ම, සෝභාවේ දිගා වි සිටි මේනකාට වර්ධන් ලිඟු පහර දුන්නේ, බිරියන් දෙදෙනාගේ ගැබ්බර බව මොහොතකටවත් අමතක නොකරමින්ය.

හිමියන් මාරුවෙන් ලැබෙනා නැවුම් පහස හමුවේ වත්සලා මෙන්ම මේනකාද සිටියේ, දැඩි මිනිරකින්ය. ඔවුන් දෙදෙනාටත්, හිමියන් දෙදෙනාගේ අසැබි වදන් එක් කළේ මිනිරක්ය. එහෙත් වත්සලා හා මේනකා වැඩි මිනිරක් වින්දේ, තම හිමියන් දෙදෙනා තමන් ඉදිරිපිටම, වෙනත් ගැහැනියක හා සංසර්ගයේ දෙදෙන අපුරුව දැක්මට වූ අසංවර ආශාව මෙදින සපත වීමේ සතුටෙන්ය. එබැවින් වත්සලා මේනකාගේ අත තරයේ අල්ල ගත්තේ "මේනු..... උඹ අද මගේ මිනිහට කියලා ඇති වෙන්න හුකාගනිත්. ඕකගෙ පයිය පතුරු ගහලම දාපං" ඇයි කාමුක කෙඳුරුමෙන්ය.

වත්සලාගේ එම ලෙංගතු පරිත්‍යාගය මේනකාගේ දෙසවන් පුරවා දැමීමා ලෙසම, හදවතද අවුළුවා දැමීමේය. ඒ නිසාවෙන් මේනකා වත්සලාගේ හිස දැනිත්ම අල්ල ගත්තේ "ඔවු.. වත්සු... ඔවු....., මම අද උඹේ මිනිහගේ පයියා පතුරු ගහලා මිසක් නවතින්නේ නෑ. උඹත් මගේ මිනිහගේ පයිය විතරක් නෙමෙයි ඇට දෙකත් පතුරු ගහලා දාපං.." යැයි කෙඳුරුවේ වත්සලා පරදන සිහින් කාමුක කෙඳිරියෙන්ය.

මේනකාගේ දැනත් වත්සලාගේ කෙහේ රැල්ල තුලට රිංගුවේ, ඇගේ දෙකම් පෙතිත් උණුහුම් කරමින්ය. එයින් වත්සලාගේ හිස ඇගේ ලැමද වෙතට පහත් වූයේ නොදැණීමය. ඒ මේනකාගේ තන් පුඩුවක් වත්සලා මුවට ගනිමින්ය.

වර්ධන් ලිඟු පහර හමුවේදැණෙන මිනිර, වත්සලාගෙ දෙතන් පුඩු ඉරිල්ලෙන් තවත් කිවුවාරව මේනකාට දැණුනේ, මිනිර නැවුම් මානයන් හෙලිපෙහෙළි කරමින්ය. ඇයට එම සමලිංගික පහස ගෙන දුන්නේ මිනිරක්ය. එම නිසාවෙන් මේනකාත් වත්සලාගේ හිස තම පියයුරුවට තබා තද කොට ගත්තේ "අහ්.... වත්සු..." යැයි කොඳුරමින්ය. ඒ ඇයගේ දැනත් නොදැණීම තම හිමියාගේ ලිඟු පහර හමුවේ නිදහසේ වැනවෙන වත්සලාගේ දෙනන වෙත ගෙනයමින්ය.

"ආහ්.. මේනු... ටිකක් රිදෙන්නම මිරිකකපං.." මේනකාගේ දැනේ උණුහුමෙන් වත්සලා කෙඳිරියක් නැඟුවේ ඇගේ දෙතන් පුඩුවලට නිමේෂයක නිදහසක්

දෙමිත්ය.

වත්සලාගෙන් මේනකාගෙන් මේම අසැබිය, වජීරට මෙන්ම සමන්තටද ඉවසා ගන්නට නොහැකි වූවේය. ඒ සෑම පුරුෂයෙකුගේම හිතේ වන පොදු පැතුම, බිරිය සමලිංගික පහසු විදින අපුරුව අහම්බෙන් මෙවලේ ඉටු වූ නිසාවෙන්ය. එබැවින් වජීරට මෙන්ම සමන්තටත් තම ලිඟු පහරේ වේගය වැඩි වූවේ ඉබේටමය. ඒ සමන්ත ලිඟුපහර දෙන තම බිරිඳගේ තට්ටමකට වජීර "වාටාස්, පටාස්" ගා දෙවරක් ගසමින් "ඔකී ආසයි රිඳ්දනවට..." යැයි සමන්තට කියමින්ය.

වජීරගේ එම ක්‍රියාව හා වදන් පෙළ සමන්තටද මිහිරක් එක් කළේය. එබැවින් ඔහුත් වත්සලාගේ තට්ටමට පහරක් හැසුවේ "ආහ්..... අයියේ... තව ටිකක් හයියෙන්" යැයි කියා වත්සලාගේ මුඛෙන් පිට වෙන්නටය.

ලිඟු ඇසුර ඇරඹී පස්වන මිනිත්තුවේ වජීර මේනකාගේ යෝනියෙන් ලිඟුව ඉවතට ගෙන කය කෙළින් කොට ගත්තේය. ඒ මේනකා දිගා වී සිටි සෝෆාවේ උස මදි කම නිසාවෙන්, මෙතුවක් එක දිගට දණහිස් වලින් නැමී සිටි ඉරියවුව, මෙවලේ ඔහුට අපහසුවක් ගෙන දුන් බැවින්ය. එහෙත් මේනකා "ආහ්.... වජී නතර කරන්න එපා...., මට ඕන..., මට ඕන...." යැයි කියා උමතුවෙන් කෙදිරි නැගුවේ ඇය එක් සුරාන්තයක අඛිමුව සිටි නිසාවෙන්ය.

එහෙත් වජීර සිටියේ ඉහ අල්ලා හති අරිමින්ය. එය දුටු සමන්තට මෙවලේ නැවුම් සිතුවිල්ලක් පහල වූයේ ඉබේටමය. ඒ "වජී..... උඹ දැන් ටිකක් මේකීට ගහපන්..., මම මේකීව අල්ලගන්නම්" යැයි කීවේ ඒ නිසාවෙන්ය. ඒ සමන්ත මෙතුවක් වත්සලා හමුවේ හිටි පහසු ඉරියවුව, මේනකා හමුවේ අපහසු ඉරියවුවට පෙරළ ගනිමින්ය.

ඔවුන් දෙදෙනාගේ එම මාරුවෙන්, බිරියත් දෙදෙනාටම නැවුම් බවක් දැණුණේය. ඒ වත්සලාට මෙන්ම මේනකාටත් තම දිවියට වූ හොඳම ග්‍රහා මාරුව වූයේ මෙදින යැයි එක විටෙම හිතෙමින්ය. එබැවින් මේනකාගේ දැන වත්සලාගේ දෙනන හමුවේ වූ දාංගලය වැඩි වූවා මෙන්ම, වත්සලාගේ දිවතේ දාංගලයත් මේනකාගේ තන් පුඬු මත වැඩි වූවේය.

එම මිහිර එක් සුරාන්තයක් අඛිමුව සිටි මේනකාට ඉවසා සිටීමට අපහසු වූවාය. ඒ "ආහ්..... සමන්ත.... මට යන්න එන්නේ.." යැයි කොඳුරමින්ය. එබැවින් සමන්ත

මෙතුටු වත්සලා හමුවේ ලද පහසුව, මේනකා හමුවේ කැප කලේ, ඉරියවුව අහස සු වුත් ලිඟු පහරේ වේගය අඩාල නොකොට ගනිමින්ය.

වර්ෂ හමුවේ කැලකුන මේනකාගේ යොනියට එම පහස තවත් ඉවසා දරා ගැන්මට අපහසු වුනේය. එබැවින් ඇය එක් සුරාන්තයක් ලැබුවේ වත්සලාගේ හිස පියයුරුවට තද කොටගෙන සේම, යෝනි බිත්තීන් හකුලවා සමන්තගේ ලිඟුවත් හිරකොට ගනිමින්ය.

එහෙත් ඉවසුමක් නොමැති වූ සමන්තගෙන් නොකඩවා ලැබෙන ලිඟු පහර හමුවේ "අනේ..... සමන්ත.... දැන් ඇතී.., දැන් ඇතී.." යැයි කීවේ ඔහුව දෙපා තුලින් පටල ගනිමින්ය. එහෙත් සමන්තව වලක ගන්නට මේනකාට නොහැකි වූයේ "උඹට අද පයි දෙකෙන්ම ඇරලා.... මේ හුත්ත පතුරු ගහලා මිසක් අද නවතින්නේ නෑ" යැයි කොඳුරමින් සමන්ත දරදඩු වූ නිසාවෙන්ය.

එහෙත් මේනකාට එය දැඩිව අපසුවට දැණුනේ හුස්මත් හිරවෙමින්ය. "අනේ සමන්ත.... ඇතී..., ඇතී..., හුස්සම ගන්නත් බැ... මාව මැරෙයි" කියා මේනකා කෑ ගැසුවේ එබැවින්ය.

මේනකාගේ දැඩි කෑ හැසිම හමුවේ තරමක් මෙල්ල වූ සමන්ත ඇගේ යෝනියෙන් ලිඟුව ඉවතට ගත්තේය. එවිට ඔහුගේ ලිඟුවෙන් මේනකාගේ සතුටු කඳුලු බේරෙන්නට ගත්තේ රැන් පිටින්ය.

එය දුටු වර්ෂගේ ලිඟු පහර විදිමින් සිටි වත්සලාගේ මුවට කෙළත් ඉනුවේ නොදැණීමය. එබැවින් මෙතුටු වේලා සෝභාව අල්ලන් නැවි සිටි වත්සලා, සමන්තගේ ඉහෙන් අල්ල ගත්තේය. ඒ කිසිවෙකු නොසිතුව ලෙස සමන්තගේ ලිඟුව මුවට ගනිමින්ය.

සිදුවූයේ කුමක් දැයි කියා එක් වරම නොවැහැටුන වර්ෂ සේම සමන්තත්, හති අරිමින් සිටි මේනකාත් මොහොතක් බලා සිටියහ. ඒ වර්ෂගේ ලිඟුව ගුදයේ තිබියෙදී සමන්තගේ ලිඟුව මුවට ගත් වත්සලා දෙසය. එහෙත් කාරනය වැටහුන සමන්තට මෙන්ම වර්ෂටත් ඇයදෙස වැඩි වෙලාවක් බලා සිටිය නොහැකි වූයේ, ගතම ගිණියම් වෙමින්ය. එබැවින් වත්සලාගේ පහසුව තකා සමන්ත සෝභාවේ වාඩි වූවා සේම, වර්ෂද තම ලිඟු පහරේ වේගය වැඩි කළේය.

වර්ෂගේ ලැබෙනා වේගවත් ලිඟු පහර හමුවේ වත්සලා සමන්තගේ ලිඟුව

මුළුවන් හුරුකල් කළේ වැඩියමක්ම මෙනකා දෙස බලමින්ය. ඉන් මේනකාට පෙර නරඹා ඇති, විඩියෝ පට කිහිපයක වූ රංභනයන්, මෙදින වත්සලා, වජිර හා සමන්ත හමුවේ සැබවින්ම පෙනෙන්නේය. එයින් සෑම ගැහැනියකගෙම හිතේ සැඟවුන පොදු ආශාවක් වන, පුරුෂ දෙනෙකු හමුවේ ලැබගන්නා මිහිර ඇගේ හිත තුලක් හොල්මන් කරන්නට ගත්තේය. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස එක් සුරාන්තයකින් නිසලව සිටි මෙනකාගේ ගත නැවතත් අවදි වුනේය. ඒ වත්සලා කෙරෙහි නැගුන "මේකීනම් පට්ටම වේසියක්...." යැයි ශුංගාරය මුසු වූ ඉර්ෂාවෙන්ය.

"අනේ වජී..... ඉන්න බැ..., ඔයා ගැහුවා ඇති... සමන්ත අයියට ටිකක් දෙන්නකෝ....." යැයි වත්සලා කෙසුරුවේ එම මාරුවේ නැවුම් බව සොයමින්ය.

"උඹට ඕන වෙසියේ.... අපි දෙන්නටම කියලා පුකේ ඇරගන්නද...?" වජිරගේ හිතක් මෙම පහසෙන් සිටියේ උමතුවය.

"ඔවු.... මට ඕන සමන්ත අයියට කියලා පුකේ ඇර ගන්න ගමන්, උඹේ මේ වල් පයියව උරන්න...." වත්සලත් කෙදිරි නැගුවේ, දෙදෙනා ගේ මාරුවට ගත වූන නිමේෂය කෙරෙහිත් ඉවසුම් රහිතව.

"සමන්ත ඇරපං මේ වෙසිට උණ ගන්නම...." යැයි වජිර කීවේ සමන්තට ඇගේ ගුදය බාර කොට තම ලිඟුව ඇගේ මුවට හිත් පිත් නැතුව ඔබමින්ය.

අඩ හෝරාවක් ගෙවුන තැන සිවු දෙනාම එක්, එක් අත වැටි හති අරින්නට ගත්තේය. මේනකා නම් සිටියේ ඔවුන් හා නැවතන එක්වීමෙන් ලද, දෙතුන් විටක, එක පිට එක ලද සුරාන්තය හමුවේ සුළුදියත් පහාකර ගනිමින්ය. ඒ මේනකා දිවියේ ප්‍රථම වරට අධි සුරාන්තයක් විඳ ගනිමින්ය. මේනකාට අවසන් සුරාන්තය හමුවේ තමාට ලිඟු පහර දුන්නේ සමන්තද නැතිනම් වජිරද කියාවත් හිතන්නට ඉඩක් නොලැබුනේ, වත්සලත් ඇගේ දෙනනට මිහිරක් එක්ල නිසාවෙන් නොව, ඇය ඒ තිදෙනාගෙන් ලැබෙන මිහිර හමුවේ සිටියේ අවසිහියෙන් නිසාවෙන්ය.

වජිරටත් සමන්තටත් මේම අපුරු හුවමාරුව මෙන්ම, එකතුවද ගෙන දුන්නේ දැඩි මිහිරක්ය. ඒ දෙදෙනාගෙම මෙතුවක් සැඟව සිටි කාම යක්ෂයන් මනා කොට අවදි වෙමින්ය. එබැවින් දෙදෙනාම තම බිරියන් හමුවේ හැසුරේ දූෂකයන් දෙදෙනෙකු ලෙසය. ඒ දිවියේ මෙතුවක් සංසර්ගයකින් ලද උපරිම මිහිර සමන්ත මෙන්ම වජිරද මෙදින විඳ ගනිමින්ය.

වත්සලාට සුළු දිය පහා නොවුනත්, පුරුෂයන් දෙදෙනා හමුවේ වැඩිම වේලාවක් සිටියේ ඇයය. ඒ ඇයත් එක පිට තුන් වරක් සුරාන්තය විඳ ගනිමින්ය. වත්සලාටත් එම මිහිර මිහිරේ උච්චතමය විඳ ගන්නට මේනකා සහය වූයේ නොදැණීම වූවත්, අවසන මේනකාට අසම්මත පහසක ඇරඹුමකට අශාවක් අශාවක් නොදැණීම හිත තුල උපන්නේය.

ලද මිහිරෙන් පසුව, සිවු දෙනාටම සියුම් ලැජ්ජාවක් නොදැනුනාම නොවේය. ඒ මිහිරෙන් මත්ව මෙදින තම මුවෙන් පිටවුන, දැඩි අසැබි වදන් නිසාවෙන්ය. වත්සලාට එය එතරම් වගක් නොවුනාය. එහෙත් සිවු දෙනාම සංසර්ගයෙහි එලෙස අසැබි වදන් කෙරෙහි හිත යටින් අශාවක් දැක් වූවත්, සංසර්ගයෙන් පසුව අසැබි වදන් කෙරෙහි දැක්වූයේ අකමැත්තක්ය.

මිහිරිතම සතියක් මේනකාගේ නිවසේ ගත කළ වත්සලා, සිකුරාදා දිනයේ කායාලයෙන් කලියෙන් ඉවතට ආවේ සුපුරුදු ලෙස ගමේ නිවස වෙත එන්නට හිතාය. ඒ මේනකාගේ හා සමන්තගේ දැඩි අකමැත්ත හමුවේය. ඇයටත් සිවු දෙනාගෙම එකමුතුව හමුවේ බැඳුන නැවුම් හිත නිසාවෙන් සමන්තගේ හා මේනකාගේ හිත් රිදවා එලස එන්නට ද හිතක් නොවුනාය.

වත්සලා නොමැති නිසාවෙන් සමන්ත, මේනකාගේ ගමනේ ආරක්ෂාව සිතුවේය. ඒ නිසාවෙන් ඔහු තම සේවය නිම නොවුනත් මේනකාගේ කායාලය වෙත ගියේ, ඇයගේ සේවය නිම වන වෙලාවටත් කලියෙන්ය.

"මොකද්ද සමන්ත අපිට මේ වෙලා තියෙන්නේ....." මේනකා එසේ ඇසුවේ රථවාහන තබදය අතරේය.

"අනේ මංදා මේනු..... මටත් හිතා ගන්න බෑ.... අරකි අපේ ජීවිතේම වෙනස් කරා...." සමන්ත රථය තුල සිත බව මදක් අඩු කළේය.

"මම නම් කවදාවත් හිතුවේ නෑ යාළු කමට ගෙදෙටට ආපු එකී..., අපිට අපිවම නැතිකරයි කියලා" මේනකා එසේ කීවේ සියුම් සිනහාවක් දෙනොලට ගෙනය.

"ඇත්තනම් මේනු....., මට ඒකී ගමේ යනවා කිවුවමත් හිතට මොකදෝ වෙලා යනවා" සමන්ත දිගු හුස්මක් හෙළුවේය.

"අද ඉතින් මුළු ගේම පාළුවට යයි...." මේනකත් සුමක් හෙලුවාය.

"අද උයන්න ඕන නෑ කඩින් මොනවා හරි අරගෙන යමුද....?" ඔවුනගේ දිවියම වත්සලා නොමැති කමෙන් මංද ගාමිව තිබුනේය.

"හම්..., ඕන දෙයක් ගන්න..." මේනකත් කීවේ ඕනෑවට එපාවටය.

දෙදෙනා අතර ද වැඩි කතා බහක් නොවුන නිසාවෙන්, මේනකාට රථය තුළම දැස පියවුනේය. සමන්තත් රිය පැදවූයේ, වත්සලා තම දිවියට රිංගා කළ කළඹගැනිය ගැන සිතමින්ය. ඔහුට විටෙන් විට වත්සලාගේ ක්‍රියාවන් සිහිවී තනිවම සිනහවක් නැගුනත්, නිවසට හැරෙන අතුරු මඟට පෙර රථය නතර කෙරුවේ රාත්‍රී අඟර ගන්නටය.

"මොනවද ගත්තේ" සමන්ත රථයෙන් බැස යනු නොදැණුනත්, නැවත අඟරත් ගෙන රථයට නැගී හඬින් මේනකා අවදි වූවාය.

"කොත්තු...." සමන්ත ඇය අතට ගෙනා බෑගය දුන්නේය.

"තුනක්.... මොකටද?" මේනකා සමන්තගේ මුහුන දෙස බැලූවේ සිනාවෙන්ය.

"විහික්.... මට මතක නැතිවුනා අරකී අද ගියා කියලා....." වර්ෂ හිස කසා ගත්තේය.

රථය නිවසට ඇතුලු වූයේ අඩ අඳුරේමය. එලසම නිවසත් වූයේ අඳුරේය. එහෙත් වත්සලා නොමැති කමෙන් අඳුරු වූ ඔවුනගේ හිතට එම දසුන එක් කලේ දැඩි තනිකමක්ය. මේනකා දොර හැර විදුලිපහණ දැල්වූයේ ඕනෑවට එපාවටය. එහෙත් එම විදුලිපහන් එලියෙන් සෝඟාවේ වැතිර සිටී ගැහැනියක් ආලෝකමත් වුනේය.

"තෝනම් මහා පට්ට බැල්ලියක්....." මේනකා සිනහවෙන් සමන්ත දෙස බැලූවාය.

"උඹලව දාලා යන්න හිතුවේ නෑ බං....." වත්සලා සෝඟාවෙන් නැගිටිටේ සිනහා මුසු මුහුණෙන්ය.

සෙනසුරාදා හවස් වරුවේ වත්සලා හා මේනකා දියත උයනයට පැමිණියේ සමන්තත් සමඟින්ය. ඒ වෛද්‍යවරයාගේ උපදෙස් පරිදි මදක් ඇවිදින්නටය. ඒ අතර වත්සලාට දුරකථන ඇමතුමක් ආවේ හංසිගෙන්ය.

"අක්කී..... මගේ වැඩේ ඉවරයි...." හංසි එලෙස කීවේ නුවරට පැමිණි තම කාරණය අහවර වූ පසුවය.

"ඉතින් මට කියන්නේ....." වත්සලා එලෙස කීවේ විහිළුවටය.

"හරි..., හරි..., මම වර් අයියට කෝල් එකක් දුන්නා... අයියා එන ගමන්..."

"දැන් හරි වැඩ නේද... අයියලා නංගිලාට..." වත්සලා එලෙස ඇසුවේ සමන්තටත් මේනකාටත් නොඇසෙන ලෙසටය.

"අයියලා නංගිලා කෙසේ වෙනත්..., අපි නෑනලා මස්සිනාලනේ" හංසිත් එලෙස පිළිතුරු දුන්නේ සිනහවෙන්ය.

"නෑනලා මස්සිනාලට වඩා..., අයියලා නංගිලා වුනාම වෙනම පොඩි ආතල් එකක් තියනවා..." සමන්තගේ අත අල්ලන් ඇවිදින මේනකාට වඩා වත්සලා ගමනේ වේගය තරමක් අඩාල කළාය.

"ඒ මොකද...?"

"එතකොට උඹට අයියා පස්සෙන් යන්න පුළුවන්නේ.." වත්සලා එලෙස කීවේ නැගුන සිනහව වට පිටාවේ සිටින වුන්නට නොපෙනෙන්නට දැනින් වසා ගනිමින්ය.

"තමුසෙගේ කටනම් අක්කේ.... එතකොට අක්කලා, මල්ලිලා...." ඇය සිනහවෙන් එසේ කියන විටම වර් යතුරු පැදිය ඇය අසල නැවතුණේය.

"ඒකට තාම එහෙම කතාවක් ගෙනිලා නෑ..... මම ටිකක් හොයලා බලලා කියන්නම්....." වත්සලාගේ මතකයට එවැන්නක් නොආවේය.

"මේ.., වර් අයියා ආවා..., පොඩ්ඩක් ඉන්න...." හංසි වර්ට දුරකථනය දුන්නාය.

"හලෝ...." වර් ඇයව ඇමතුවේ සිනහවෙන්ය.

"මේ.., මට දැණුයි තේරුනේ නිවාඩු දවසෙත් අද ඔෆිස් එකට ආවේ මොකද කියලා..." වත්සලා කළේ කොලොප්පමක්ය.

"නෑ..., නෑ..., මම එහෙම කිවුවේ මල්ලි හිටිය නිසා. නැත්නම් මිනිහා එන්න හැදුවේ නංගිව එක්කන් යන්න" වර් සත්‍යම කීවේය.

"ඇත්ත කිවුවනම් ඉවරයිනේ. දැන් හංගන්න දෙයක් නැතේ...?"

"ඔයාට පිස්සු..., ඔය දෙන්නා එහෙම කතා බහා කරලා තිබ්බට, මල්ලී හංසිට එහෙම මුකුත් අහවලා නෑ" වජිර එලෙස කීවේ හංසි අතට හෙල්මට්ටුව දෙමිත්ය.

"අයියෝ... පිස්සුනේ..., ඉන්නවකෝ මම මල්ලිට කියන්නම්"

"මොනවද....?"

"ඔය දෙන්නට කෙලින්ම අනුමැතිය දෙන්න කියලා.... එතකොට කතාව ඉවරයිනේ" වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මේ..., මිනිහව මගෙත් එක්ක ඔය ගැන කතාවට එවලා පිස්සු කරන්න එපා..., ඕන දෙයක් හංසිට කියන්න කියන්න" නිමන්ත කෙලින්ම තමා සමඟ ඒ ගැන කතා කරාවි යැයි බියක් වජිරට දැණුනේය.

"අපෝ... දෙන්නම බය ගුල්ලෝ..." වත්සලා ඔවුන් දෙදෙනාටම සිනහා වුවාය.

"මේ..., මේ..., අපි තියනවා.. රැවෙලා මම කෝල් එකක් දෙන්නම්" වජිර යතුරු පැදිය පණ ගැන්වීය.

"ඇයි හදිස්සිද...?" වත්සලා එලස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"ඔය කවුරු කවුරුත් වාන්ස් ගත්තට..., අපිට එහෙම වාන්ස් එකක් තවම නෑ නේ" වජිර එලෙස නෝක්කාඩුවක් නැගුවේ වත්සලා හා නිමන්ත නිවසේ තනිවීම ඇයට සිහිකොට දෙන්නට මෙන්ය.

හංසිගෙ හා වජිරගේ දුරස්ත බාවය මෙදින වන විට පලාගොස් තිබුනේය. ඒ ගෙවුන සතිය තුල ඔවුන් දෙදෙනාගේ දුරකථනය හරහා වූ ලොංගතු බැදීම ඔස්සේය. එම නිසාවෙන් හංසි මෙදින යතුරු පැදියට නැග ඉඳ ගත්තේ වජිරගේ ගතේ යන්තමෙන් දැවටෙමිත්ය.

"අක්කිට නම් පිස්සු අයියෝ...." හංසි මද දුරක් යන විට වජිරගේ උරහිසෙන් අල්ල ගත්තාය.

"මේ සතියේ ආවේ නෑනේ.. ගෙදරම පාළයි... අම්මත් කියවනවා...." වජිරටත් වත්සලා නැති පාළුව දැණී තිබුනේය.

"අම්මට කෙසේ වෙතත්, පුතාට නම් හොඳටම පාළ ඇති" හංසි එලෙස කීවේ

වජීරගේ උරහිස මතට බර වෙමින්ය.

"නැතුවමක් නෙමෙයි..., ඒත් මම ගිහිල්ලනේ ආවේ" වජීරට යාන්තමට දැවෙටන ඇගේ දෙපියයුරුවල උණුහුම දැණුනේය.

"එහෙනම් යුතුකම් ඉෂ්ට කරලා එන්න ඇත්තේ...." හංසි පැති කණ්ණාඩිය හරහා ඔහුගේ මුහුණ දෙස බැලුවාය.

"හම්.... අඩුවක් නැතුවම" වජීරට එයට පිළිතුරු දුන්නේ සිනහුවෙන්ය.

"අපෝ.. ඒ ගැන නම් අක්කා කියලා තියනවා ඕන තරම්.., ඒත් මෙඳා පාරනම් අයියා අරගෙන ගියපුවා ඔක්කොම, අක්කා ගෙන්න දුන්නද කියලනම් සැකයි?" හංසි එලෙස ඇසුවේ දැස කුඩා කොට වජීර දෙස පැති කණ්ණාඩියෙන් නැවත බලමින්ය.

"වෙක් කරලා බලන්න ඕනද...?" වජීරට මෙදින එලෙස අසන්නට දිරියක් තිබුනේය.

"දැම්ම නිකන් බෑ වගේ...." හංසි පිළිතුරු දුන්නේ සිනහුවෙන්ය.

"ඒ මොකද...."

"තවම ටිකක් එලිය වැඩියි වගේ..." ඇය මෙවර නම් එලෙස කීවේ ඔහුගේ මුහුණ දෙස නොබලාමය.

"ඒ චූනාට මටනම් දැම්ම නිකන් මේ.. සිතලක් වගේ දැණෙනවා.." වජීර එලෙස කීවේ අහක බලාගෙන සිටින ඇය දෙස බලාය.

"ජැකට් එකක් ගෙනාවේ නැද්ද..?" හංසි එලෙස ඇසුවේ ඔහු කී දේ නොවැහැටුන නිසාවෙන් නොවේය. ඔහු කී දේ වැටහුන නිසාවෙන් ඔහුව අවුස්ස ගනටය.

"නෑ නේ... අමතක උනා. දැන්නම් සිතල වැඩිත් වගේ" ඔහු සිනහුවෙන් හංසි දෙස බැලුවේය.

"නංගියෙක් පිටිපස්සේ ඉන්ද ගත්තම ගොඩක් අයියලා ඔහොම තමා...., සිතලයි, පාරේ වලවලයි, බ්ලොක් එහෙමත්" ඇය එලෙස කීවේ වජීර දෙස බලමින්ය.

"අක්කලව ඉන්ද ගත්ත මල්ලිලා එහෙම නැතුව ඇති නේද....?"

"ඒක ඉතින් අක්කගෙන් තමා අහන්න ඕන. හැබැයි එයාට නම් ඇතිලෙන්න බ්ලෙක් ගහන්න ඕනමත් නැතුව ඇති, තියන විසේට යි, ඒවගේ සයිස් එකටයි."

"ඇයි... නංගිට එහෙම විසයක් නැද්ද...?" වජීර එලෙස ඇසුවේ ඇය දෙස පැති කණනාඩියෙන් බලමිත්ය.

"අපි ඉතින් ලැජ්ජා බයට හැදුන ළමයිනේ....., අපිට එක පාරටම එහෙම හිතෙන්නේ නෑ..., ඔන්න අයියලා හයිගෙන් බ්ලෙක් එකක් වත් ගැහුවොත් සමහර විට හිතලා බලයි" ඇය අවසන් වදන් පෙළ කීවේ ඔහුගෙන් දෑස ඉවතට ගෙනය.

එවිටම වජීර වැරෙන් තිරිංග තද කළේය. එය මෙතරම් ඉක්මණින් සිදු වෙතැයි නොසිතූ බැවින්, සුදානමකින් නොසිටි හංසිගේ කය වජීරගේ ගතේ වෙලුනේය. ඒ ඇගේ දෙනන හොඳින් වජීරගේ පිට මතට තෙරපෙමිත්ය.

මෙතුවක් වූ දුරස් බව පරයා තම ගතේ වෙලුන හංසිගේ උණුහුමෙන් වජීරගේ හිත මෙන්ම ගතද අවදි වුනේය. ඒ පෙර මතකයෙන්, පාසල් ඇඳුමෙන් සැරසී සිටි හංසිගේ රුව ඔහුට නැවතත් සිහි වෙමිත්ය. එයින් ඔහුට දැණුනේ පාසල් යුවතියකගේ නාඹර උණුහුමය.

"තියන කුපාඩි කම... නිකමට කිවුවා විතරයි.." හංසි එලෙස කීවේ ඔහුගේ මුහුණ දෙස බලමිත්ය. ඒ මදක් නැවත පසු පසට යමිත්ය.

"අම්මේ දැණුන සනීපේ...." වජීර එලෙස කීවේ කවට ලෙසටය.

"අක්කගෙන් තරම් නැතුව ඇති...." හංසිගේ ගත මෙන්ම හිතත් එම අහඹුවෙන් අවදිව තිබුනේය.

"ජම්බෝල වලට වගේම පැණි දොඩම් වලටත් මම ආසයි...." වජීර කීවේ සිනහුවෙන්ය.

"අපිත් එහෙමයි...." හංසිට එලස කියවුනේ නොදැණීමය.

"ඒ කියන්නේ...."

"ඇඹුල්, සීනී කෙසෙල් වලට වගේම, අපිත් ආනමාළු ඇම්බුන් වලටත් ආසයි.." නොසිතා පිට වූ වදන් පෙළ කෙරෙහි ඇයටම ඇතිවූයේ විලියක්ය. එහෙත් ඇය

වදන් පෙළ නැවත හරි ගස්සන්නට නොසිතුවාය.

එම වදන් පෙළෙන් දෙදෙනාටම නැගුනේ සිනහවක්ය. එහෙත් එම වදන් පෙළෙන් වර්තමානයේ ඉහියක්ද දැනුනේය. ඒ නිමන්තරයේ ලිඟුවට වඩා තම ලිඟුව විසල් වග ඇය දන්නා බවක්ය. ඉන් ඔහුට දැනුනේ සිහින් සතුටක්ය.

දෙදෙනාගේ උසුලු විසුළු මතින් යතුරු පැදිය කඩුගන්නාව බැවුමට කිට්ටු වූයේ වෙනදාට වඩා මද ගාමිවය. එහෙත් ඔවුන් දෙදෙනාගේ හිත් වූයේ වෙනදාට වඩා සිසුගාමී ගමනකය. එම උත්සුකු බවම දෙදෙනාගෙන් කෙනෙකු පයක් පෙරට තබන්නට වූ සිතුවිල්ල මැඩලුවේය.

කඩුගන්නාව පල්ලම දෙපස කඩපිල් විදුලි පහන් එලියෙන් ආලෝකමත් වූයේ වෙනදාටත් වඩා කලියෙන්ය. ඒ සෙනසුරාදා දිනයක් වූ බැවින්, විනෝද චාරිකා හා වෙනත් ගමන් බිමන් මතින් පිරි ගිය සෙනගකට එලිය සපයන්නටම නොවේය.

"අයියේ එදා වගේ බඩඉරිඟු කරලක් කාලා යන්න ආසයි....." හංසි එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඇයි එකක්..... අද දෙන්නම්කෝ දෙකක්...." වර්තමානයේ සිනහා වූනේය.

"දෙකක්...?" හංසිට එය නොපැහැදිලි වූවය.

"කරල් දෙකෙන් එකක් නම් බඩඉරිඟු..., අනික මේ..., මේ..., " වර්තමානයේ අනෙක කියන්නට තරමක් පසුබැටුවේය.

"ඇයි..., අක්කා ඒක එහේ තියා ගත්තේ නෑ කියලා ඔප්පු කරන්නද....?" හංසි එලෙස සිනහවෙන් ඇසුවේ යතුරු පැදියෙන් බසිමින්ය.

"අද ගෙදර යන්න කලින් එහෙම හරි ඔප්පු කර ගත්තොත් හොඳයි වගේ" වර්තමානයේ සිනහා කීවේ යතුරු පැදියෙන් බසිමින්ය.

"ඇයි... අක්කත් මේ දවස්වල ගෙදර නැති නිසාද..... ?" හංසි හෙල්මටුව ගැලවූවය.

"අර දෙන්නනම් ඉතින් වැටත් පැනලා..... අපි දෙන්නා තමා තවම මේ..., මේ..." වර්තමානයේ හෙල්මටුව යතුරුපැදියේ හැඩලයේ එල්ලුවේය.

"කවුද ඉතින් බෑ කිවුවේ..., කවුරු හරි දකියි කියලා බය වුනා මිසක්... දැන්නම් එහෙම බැරිවෙන එකකුත් නෑ... කරුවලත් වැටිලා" හංසි අවසන් වදන් පෙළ කීවේ වර්ජිත පිටු පා මිදුමෙන් වැසුන බතලේගල කඳු වැටිය දෙස බලමිත්ය.

"මෝරපු කරලක් ද?, ලපටි කරලක්ද?" ඇගෙ එම වදන් පෙළ වර්ජිත එක් කළේ සතුටක් සේම නොහික්මුණ ඉක්මණේ කමක්ය.

"මෝරපු කරලක්..., ලපටි එවා හැමදාම කන එකනේ" හංසි එලෙස කීවේ දෑස බිමට හරවා ගනිමිත්ය. එහෙත් ඇගේ මුහුණේ සිනහව වර්ජිත පෙනුණේය.

වර්ජිත පාර මාරු වුන පසුව ඇය අසලට කාන්තාවක් පැමිණියේ කුඩා දියණියක්ද කැටුවය. එහෙත් ඇය කතා කරන තුරු හංසි ඇයව නොදුටුවාය.

"මිස් කොහෙද මේ..."

"ආ... මේ ශනුදිගේ අම්මනේ..., මම මේ නුවර කලාස් ගිහින් එන ගමන්. ඔයාලා කොහෙද මේ....?" හංසිට ඇයව අඳුන ගන්නට අපහසුවක් නොවුණාය.

"හෙට මාලිගාවේ උදේ පුජාව. මිස්.. මේ..., මේ..., තනියම..?" ඇය වට පිට බලමිත් ඇසුවාය.

"අද නිමන්තට එන්න විදියක් නෑ..., අයියා ඔරිස් ඇරිලා එන ගමන්, එයා එක්ක මේ ගෙදර යන ගමන්. අයියා ගියා අක්කට කඩවොරු මොනවා හරි ගන්න කියලා" හංසි කුඩා දියණියගේ හිස අත ගාමිත් කීවාය.

"දවස් දෙක තුණක්ම හිතුවා කෑමක් හදාගෙන වත්සලා මිස්ව බලලා එන්න යන්න. කොහෙද මොකක් හරි වැඩක් වැටෙනවා..." ඇය එලෙස කියන විටම ඔවුනගේ වෑන් රථයේ නලා හඬ ඇසුණේය.

ඇය ගිය විගසම වර්ජිත ඇය අසලට ආවේය. ඒ තමා කැමති ලපටි බඩඉරිඟු කරලක් සේම, හංසිට තරමක මෝරපු කරලක් ද ඇතතිවය.

"කවුද ඒ..."

"මොන්ට් සෝරියේ ළමයෙක්ගේ අම්මා කෙනෙක්..., වත්සු අක්කගෙත් යාළුවෙක්" හංසි වර්ජිත දුන් බඩඉරිඟු කරල අතට ගත්තේය.

"ඉතින් මොකද බයවෙලා වගේ?" වර්ජිත ඇගෙ නොසන්සුන් කම මුහුණෙන්ම

පෙනෙන්නේය.

"ඛයට නොමෙයි..." මෙතුවක් වෙලා යතුරු පැදියෙදි දුරස් කමක් පැවතුනේ ඇයි දැයි, මේ අහඹුව ගෙන හැරපාමින් භංසි වජිරට පහද දුන්නාය. ඒ වැනි රථයේ සිටි ඇයගේ සමුගැන්මේ ඉඟියට ප්‍රථිචාර ලෙස භංසිත් ඔවුනට අත වනමිනිය.

වැනි රථය නොපෙනී ගිය පසු භංසි වැට හෙත්තු වූයේ සැනසිලි හිතෙන්ය. ඒ වජිර ලපටි බඩඉරිඟු කරල රස කරන අපුරුව දෙස සිනහවෙන් බලමිනිය. ඇගෙ එම සිනහව වජිරට මිහිරක් එක් කළේ, ඇයගේ ගතේ තවමත් නොවියකුණු පාසල් වියේ ගැටිස්සි කම දෙස ප්‍රෙන කමෙන් බලමිනිය.

ඇය ඇඳ සිටියේ දණහිසෙන් මදක් පහළට වූ ලිහිල් සායක් හා ලැමදට තරමක් හිර වූන ටී-ෂර්ටුවක්ය. ඉන් ඇගෙ කුඩා දෙනන දොඩම් ගෙඩි දෙකක් මෙන් වටකුරුව මතුව පෙනුනේ, කප් සහිත බ්‍රෙසියරයෙන් තවත් හැඩවය. ඒ අමතර පංති ගිය මුරණ්ඩු කෙල්ලගේ රුවක් වජිරගේ හිතේ දහ කරමිනිය.

"චික්.... බලන කැත විතරක්" භංසි එලෙස කීවේ ඔහුට පිටුපා බතලේගල කඳු වැටිය දෙස බලමිනිය.

"තවම පොඩි එකියක් වගේ....." වජිරත් අත්වැටට හේතු වූයේ ඇය ලෙසම ඇත කඳු වැටිය දෙස මීදුම අතරින් බලමිනිය.

"මෙහෙම ගියොත් නම් කොයිවෙලාවක හරි, ගැනියි මිණිහයි දෙන්නා පොළිස් කුඩුවේ තමා නවතින්නේ...." ඇය එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඒ මොකද...."

"B/A ඩිග්‍රිය ගහලා...." ඇය එලෙස කියා සිනහා වූයේ මුවෙන් ගිලිහුන බඩඉරිඟු ඇට දෙක තුනක් අතට ගනිමිනිය.

"B/A...?" වජිරට එය නොවැහැටුනේය.

"B/A කියන්නේ බාල අපරාද වලට..., ගැනිටයි මිණිහටයි දෙන්නටම පොඩි උන්ව ජේන්න බෑ නේ" භංසි සිනහවෙන් කීවේ, නැවත පාර දෙසට හැරී වැටට හේත්තු වෙමිනිය.

"අපෝ..... හොඳ පොඩි කම දෙන්නගේ" වජිරත් ඇය ලෙසම වැටට හෙත්තු වුනේය.

"ඔවු... අපි තවම පොඩ්පි තමා..."

"අහ පසහින් වෙන්න ඇති..." වජිරත් ඇය සමඟ සුදර රංචුවකට පැටළුනේ හිතේ ආශාවෙන්ය.

"හැම දේකිමම..."

"හම්... ඒකනම් ඇත්ත. අක්කා කිවුවා එදා එක්කෙනෙකුගේ එක අල්ලන්න වත් ලැබුනේ නෑ කළිසමේම ගියා කියලා... පවු" වජිර එලෙස කීවේ නිමන්තව සිහිකර දෙමින් සිනහවෙන්ය.

"ඒ එක්කෙනා කවුද දන්නෑ.... තමන්ගේ මල්ලිනේ..." එය සිහිවීමෙන් හංසිටත් ඇති වූයේ සිනහවක්ය.

එම මාතෘකාව වජිරව මෙන්ම හංසිව ද නව මාවතකට යොමු කළේය. ඒ නිමන්ත හා වත්සලා එකතුව ගෙතු කාතාව කරලියට පැමිණෙමින්ය. වත්සලා ගෙතුව එම කතාව අවිශ්වාස නොකළ දෙදෙනාටම ඉන් දැණුනේ මිහිරක්ය.

"ඒ දෙන්නා නම් එහෙමවත් කර ගත්තා... ඒත් අපි තමා තවම මේ..." වජිර එය තම වාසියට ගෙන නෝක්කාඩුවක් පෑවේය.

"හරි..., හරි..., ඉන්නකෝ..." හංසි තමා අහවර කළ බඩඉරිඟු කරලේ හිස් ගොබය පහලට විසිකළේ දැන ලේන්සුවෙන් පිසද ගනිමින්ය.

කඩුගන්නාව බෑවුම පහල වූ දසක අඳුර හංසිට මෙවලේ සැනසීමක් ගෙන දුන්නේය. ඒ දැන් කිසිවෙකුට තමන්ව පැහැදිලිව අඳුන ගත නොහැකි වග ඇයට වැටහෙමින්ය. එබැවින් ඇය මෙතුවක් වජිර හා වූ දුරස් බව දුරු කොට ගත්තේ තම ලැමද ඔහුගේ පිටවනේ යාන්තමට දැවටෙන්නට හරිමින්ය.

"දැන්නම් සිතලත් වගේ...." වජිර එලෙස කීවේ ඇගේ දෙනනේ පහස පිටවතින් විඳිමින්ය.

"කුපාඩියා..... එහෙනම් දැන් හරිද....?" හංසි එලෙස ඇසුවේ වජිරගේ ගත වටා දැන යොමා ඔහුව තුරුලට ගනිමින්ය.

හංසිගේ උණුහුම වජිරගේ ගත කිතිකවා දැමීමේය. ඒ වත්සලාගේ හා මේනකාගේ උණුහුමට පසුව දැණුන තවත් ගැහැනියකගේ උණුහුමෙන්ය. එය වඩාත්

තිවාරව වර්ජිත දැනෙන්නට ගත්තේ ඇගේ දෙනත් තම පිට මත තදින් ඇතිලෙන්ට ගත් විටදීය. ඉන් ඔහුගේ ලිඟුවක් ලංකටුව තුළ දැහලුවේය.

ලැමදට දැඩිව දැනෙන වර්ජිත උණුහුම හංසිගේ හිතත් අවුළුවා දැමුවේය. ඒ ඇයත් නිමන්තගෙන් පසුව වෙනත් පුරුෂයෙකු හමුවේ තම ගත සිත අවදි කර ගනිමින්ය. ඉන් ඇගේ හිතෙන් මෙතුවක් වූ පාලනය ගිලිහී ගියේ, තම යටි කයත් ඔහුගේ කයට හොදින් හෙත්තු කොට ගනිමින්ය.

ඇගේ දෙපා පළල් වී යටිකයත් හොදින් තම කයේ දැවටුන වග දැනුන වර්ජිතගේ හිතේ මෙතුවක් වූ ඉවසුම පහව ගියේය. ඒ "නංගියෝ... ඔයා මාව පිස්සු වට්ටනවා..." යැයි කොඳුරමින්, තම බඳ වටා වෙලුන ඇගේ දැන මෘදුව ස්පර්ශය කරමින්ය.

තම ගත පුරාවට දැනුන මෙම නැවුම් පුරුෂ පහස හංසිගේ ඉවසුම හීනකොට දැමුවේය. වැඩියමක්ම ඒ වර්ජිතගේ පිටවත මත තැලි පොඩිවෙන තම දෙනත බිහිකරනා මිහිර ඇයට නැවුම් වූ නිසාවෙන්ය. එබැවින් "මාවත් ඔයා පිස්සු වට්ටනවා අයිගේ..." යැයි හංසිත් කෙඳුරුවේ ඔහුගේ උරහිස මත හිස තබා ගනිමින්ය.

නිමන්තගෙන් වෙනස් වූ වර්ජිතගේ උණුහුම හමුවේ හංසි සිටියේ උමතුවය. ඒ නිසාවෙන් මද වේලාවක් යන්නටත් ප්‍රථමව, ඇයට නොදැනීම වර්ජිතගේ බඩවත මෘදුව පිරිමැදුනේය. එම මිහිරෙන් වර්ජිතත් තම අතක් ඇගේ දණහිසෙන් පහල ස්පර්ශය සොයා යෑම වලක ගන්නට නොහැවුනේය.

දණහිසෙන් පහල කෙන්ඩා ස්පර්ශයන් හංසි මදක් ගැස්සී ගියාය. ඒ ගතට දැනුන නුහුරු පුරුෂ පහස මිහිරෙන්ය. ඉන් හංසිගේ ගතේ හිරිගඩුත් මතු වූයෙ රෝම කුපයනුත් අවදි කරමින්ය. එබැවින් ඇය දෙවරක් නොසිතා වර්ජිතගේ ටි-ෂර්ටුව තුළට අත දැමුවේ, ඉදගෙන සිටින නිසාවෙන් ඔහුගේ නාඕය අසල රැළි නැගුන කුස මෘදුව පිරි මදිමින්ය.

ඇගේ එම මෘදු ස්පර්ශයන් වර්ජිතගේ ගත තිගැස්සී ගියේ කිතියෙන්ය. ඒ යටි බඩත් ඇතුළට තද වෙමින්ය. එය හංසිට ගෙන දුන්නේ සිනහවක්ය.

"මහා ලොකුවට මල්ලිට හිතා වුනාට අයගෙන් කිතිය තම එහෙම්මයි...." හංසි ඔහුගේ කුසේ රැල්ලක් සිහින්ව මිරිකුවාය.

"මම හිතන්නේ අක්කා ඒ කිවිය අරින්න ඒක නංගිට ඉතුරු කරන්න ඇති...." වර්ජිත එලෙස කීවේ නුහුරු ස්පර්ශය විඳි ගනිමින්ය.

"ආ.... එහෙමද....?" හංසි එලෙස කීවේ ඔහුගේ කුසේ රැල්ලක් සියුම්ව කොනින්තමිත්ය.

විටෙන් විට වර්ෂයේ අත කළවා පහළ බත් කෙන්ඩ අසල දැවටුනත් ඉන් ඉහළට නොයෙන්නේ, ඔහුට එවැනක් අවැසි නිසාවෙන් නොව, යතුරු පැදිය ධාවනය කරමින් ඊට වැඩි යමක් කිරීමට නොහැකි කම නිසාවෙන් වග හංසිට වැටහුණාය. එහෙත් ඇයට අවැසි වූයේ ඊට වඩා මිහිරක් විඳි ගන්නටය. ඒ නිසාවෙන් මෙතුවක් වර්ෂයේ නාභිය අසල මෘදුව දඟ කල දැන හංසි ඔහුගේ ලැමද දක්වා ඉහළට ගෙන ආවේ, යාන්තමින් ඔහුගේ ටී-ෂර්ටුවක් දෙපසින් ඔසවමිත්ය.

හංසිගේ දැන කෙමෙන් කෙමෙන් ඉහළට ඇදෙන විට වර්ෂයේ ගම්මිරිස් ඇට දෙකක් තරම් වූ තන් පුඩු මවිල් අතර ගල් ගැසුණේය. ඒ වත්සලාගෙ හා මේනකාගේ මෘදු පහසට පසුව තම ලැමදට ගොඩවුන හංසිගේ දැනතේ කෝල බවෙන්ය. එහෙත් එය වැඩි වේලා වර්ෂට ඉවසා සිටින්නට නොහැකි වුණේය. එබැවින් වර්ෂ ඇගේ අත ටී-ෂර්ටුව ඇතුලතින් ඉවතට ගෙන, මනාව අවදි වූ තම ලිඟුව මත තබා ගත්තේය.

කලීසමට පිටින් වුවත් ඔහුගේ ලිඟුව හොඳින් අවදිව වග හංසිගේ අත්ලට දැණුණාය. ඉන් ඇගේ ගතම සලිතව ගියේ නොසිතුව ලෙසය. ඒ කලීසම මතින් වුවත් මෙතුවක් දිවියේ දෙවන පුරුෂ ලිඟුවක උණුහුමක් අතලෙන් විඳිමිත්ය. එය හංසිට තිගැස්මක් ගෙන දුන් බැවින් ඇයගේ අත ඉබේම ඉවතට ඇදුණේය.

"ඇයි....." වර්ෂ එම අත නැවත අල්ල ගත්තේය.

"නිකන් මොකද්දෝ වගේ...." ඇයගේ හිතේ ආශාව මතින් කොළබවක් නැගුණේය.

"ඇයි ආස නැද්ද....?" වර්ෂ නැවත ඇගේ අත කලීසමින් මතු වුන ලිඟුව මත තබා ගත්තේය.

මෙවර ඇගේ අත වර්ෂ තම යටි කයේ තබා ගත්තේ ලිඟුව මතට මදක් තෙරපා ගනිමිත්ය. ඉන් හංසිගේ අත්ලට ඔහුගේ ලිඟුවේ තරමේ ඉභියක් දැණුණේ හුරුවෙන් නිමන්තගෙ යටිකය හා සසඳමිත්ය. ඉන් ඇයට සිතුවේ නිමන්තගේ ලිඟුවට වඩා වර්ෂගේ ලිඟුව තරමක් විසල්ව බවක්ය. එයින් සිතට නැගුන මිහිර නිසාවෙන් වර්ෂගේ අත ඉවතට ඇදුනත්, හංසි ඔහුගේ ලිඟුව හා කොෂ දෙක් එක්කාසු කරමින් ලංකටුවෙන් සැදුන පොට්ටනිය, කලීසම මතින් අත ගෑවේ, අනෙක් අතක් පහලට

ගනිමිත්ය.

"ආසයිද...?" වජිර එලෙස ඇසුවේ තම යටි කය පොට්ටනිය පුරාවට විටෙක මෘදුවත්, විටෙක රළුවත් දිවෙන ඇගේ ඇඟිලිතුඩු පහස විදිමිත්ය.

"හම්... ඒ වුනාට බයයි..." හංසි එලෙස කීවේ බියකින්නම් නොව ආශාවෙන්ය.

"ඒ මොකද....?"

"අක්කා කියලා තියනවනේ මේයාගෙ වන්ඩි කම ගැන..." හංසි එලෙස කීවේ හිතේ වූ මිහිර මතින් තම දෙනන තවත් දැඩිව වජිරගේ පිටවතට තදකොට ගනිමිත්ය.

"ඇයි.. වංචියෙකුට ආස නැද්ද...?" වජිර එලෙස ඇසුවේ අපහසුවෙන් උවත් එක් අතක් පමණක්, යතුරු පැදියේ හැඹලයට බාර කොට අනෙකින් ඇගේ කළුවයක් සායට පිටින් ස්පර්ශය කරලමිත්ය.

"හැම ගැනියෙක්ම ආස වන්ඩියෙක්ට තමා....." ඇය එලෙස කීවේ, වත්සලා කියා ඇති පරිදී ඔහුගේ ලිඟුවේ දහ කාර කමට ආශාවෙන්, ලංකට්ටුව මත නලියන ඔහුගේ ලිඟුව දැඩිව මිරිකමිත්ය.

යතුරු පැදි ගමන් තුලදී ඇය කොතරම් නිමන්තගේ ලිඟුව මෙලස සතපා තිබුනත්, ඇයට වජිරගේ ලිඟුව මෙවලේ එක්කලේ නැවුම් මිහිරක්ය. ඒ වජිරගේ යකට හොදින් හෙත්තුව ඇති ඇගේ යෝනියත් තරමකට තෙත්ව යමිත්ය. එය වඩාත් තිවාරව දැණෙන්නට වූයේ දෙනත් පුඩුත් අවදිව නලියන්නට ගත් විටදීය.

ඇයගෙන් තමා මිහිරක් ලැබුවත්, යතුරු පැදිය ධාවනය කරමින් ඇයට හරි හැටි සැපතක් දිය නොහැකි කමෙන් වජිරගේ හිත තැවුනේය. ඒ හංසි ඇගේ කුඩා දෙනන පිට වනේ මිහිර සොයමින් අතුල්ලනට ගත් නිසාවෙන්ම නොව, ඔහුටත් දැඩිව එම අවැසිය දැණුන නිසාවෙන්ය.

"ටිකකට බයික් එක නතර කරන්නද...?" වජිර එලෙස ඇසුවේ, ඇගෙ දෙනන ස්පර්ශය නොකර තවත් ඉවසා ඉන්නට බැරිම තැනය.

"එපා අයියේ... පාරේ වහාන වැඩිය..." හංසිටත් එම මිහිරෙ ඇවැසිය දැඩිව දැණුනත්, ඇයට බියක් දැනුනාය.

"බයවෙන්න එපා....." වජීර යතුරු පැදියේ වේගය, මර්ගයේ අඳුරු තැනකදී මදක් අඩු කළේය.

"අයියේ....., ජැකට් එකක් තියනවද....?"

වජීර ස්කූට් යතුරු පැදිය නවතා, අසුන යට බහාලුමේ වූ ජැකටුව අතට ගත්තේ, ඇය කුමකට සැරසෙනවා දැයි වූ සිතුවිල්ලෙන්ය. ඇය ජැකටුව ඇඳ "හරි... දැන් යමු" යැයි කීවිට කිසිවක් නොතෙරුන වජීරට තවත් ඉවසා සිටින්නට නොහැකි වුණේය. එබැවින් ඔහු වට පිට සැකයෙන් බැලුවේ හංසි වෙත ලංවෙමින්ය.

"එපා සුදු අයියේ... මේ පාරේ" හංසි එලෙස කියන විටම වාහන පෙළක විදුලි පහන් එලි ඔවුන් දෙදෙනාගේ කය සිප ගත්තේය. එහෙත් වජීර නොසන්සුන්ව එම රථ පෙළ තමාව පහු කරනකම් බලා සිටියත්, තවත් නොකැඩුණු රථ පෙළක් ඊට පසුපසින් මතු වුණේය.

කඩවුන පැතුම් මැද්දේ වජීර යලි යතුරු පැදිය පණ ගන්වා ගත් පසු හංසි පිටුපසින් ඉඳ ගත්තාය. ඒ පෙරට වඩා යම් දුරක් බවක් තබා ගනිමින්ය. එහෙත් යතුරු පැදිය මද දුරක් යන්නටත් ප්‍රථමව හංසි තම දැන ටී-ෂර්ටුව තුලට දමා බ්‍රෙසියරය ඔසවා දෙන නිදහස් කොට ගත්තේ, ජැකටුවෙන් තම කාරිය අනෙකෙකුට නෙපෙන්නට ශුක්ෂමව වසා ගනිමින්ය. ඇයට මෙම කාරියේ හොඳ හුරුවක් තිබුණේය. ඒ නිමන්ත හා යතුරු පැදි ගමනේ අත් දැකීමිතුලින් උගත පාඩම් ඇසුරෙන්ය.

"දැන් හරිද....." බ්‍රෙසියරයෙන් නිදහස් වූන, එහෙත් ටී-ෂර්ටුවෙන් වැසුන දෙන න හංසි වජීරගේ පිටවත දැවටුවේ මෘදුවය.

"කොහෙන්ද ඉගෙන ගත්තේ...." වජීරට ඇගේ අවදි වූන දෙතන් පුඩු ස්පර්ශය පෙරට වඩා හොඳින් පිටවතට දැණුණේය.

"මල්ලී පුරුදු කරපුවා තමා මේ....." හංසි එසේ කියමින් නැවත වජීරව හොඳින් බඳා ගත්තේ, බ්‍රෙසියරයෙන් නිදහස් දෙන න දැඩිව වජීරගේ පිටවත මත තෙරපවමින්, නැවත ඔහුගේ යටි කය පොට්ටනිය දැතින් පිරිමදිමින්ය.

පෙරට වඩා මෘදු බවක් ඇගේ දෙනනින් පිටවතට දැණුනත්, එය වත්සලාගේ ගා මේනකාගේ විසල් දෙතන් තරම් මෙලෙකක් නැති බව වජීරට හැඟුණේය. එහෙත් ඔහු හංසිගේ එම මද තදැති දොඩම් ගැට දෙකක් වන් දෙනනට දැඩිව ලොල් වුණේය. ඒ "තාම ගැට තන් දෙකක් තියෙන්නේ.." යැයි සිතුවිල්ලෙන්, විවාහයේ මුල් කල

වත්සලාගේ දෙතනින් දැණුන ඒ තදැති බවේ නාඹර කම, මෙදින හංසිගෙන් නැවත විඳ ගනිමින්ය.

"තාම ගැට දොඩම් වගේ...." හිතේ වූ එම මිහිරෙන් වර්ජිත ඵලස කියවුනේ ඉබේටමය.

"අයිසා ඉති... ආස නැද්ද ගැට වලට...." හංසි ඔහුගේ හිත දැනම උවත්, එලෙස ඇසුවේ ඔහුව අවුස්සා ගන්නටය.

"ආසයි නංගියෝ...." ඇගේ වදන් තුලින් ඇවිස්සුන වර්ජිත මාර්ගයේ නිදහස් තැනකදී, එක් අතක් පිටුපසට යොමුවේ ඇගේ සායට යටින් කළවා මතටය. ඒ දණහිස් වලින් මදක් ඉහලටය.

"මාත් ආසයි සුදු අයිසේ...." වර්ජිතගේ අතලේ උණුහුමෙන් ගතම හිරිවැටුන හංසි වර්ජිතගේ උරහිස මාදුව සැපුවාය.

"මොකටද නංගියෝ....." වර්ජිත එලෙස ඇසුවේ තම අත එලියට ගනිමින්ය. ඒ ඉදිරියෙන් වූ නගරය නිසාවෙන්ය.

"ඒක කියන්න බෑ....." සැබවින්ම තම හිත හෙළිකරන්නට හංසිට මෙවලේ විලියක් දැනුනාය.

"කියන්නකෝ..." වර්ජිත ඇයට ඇවටිලි කළේ තම ලිඟුව මතින් ඉවතට ගන්නා ඇගේ දැන අල්ල ගනිමින්ය.

"ඒ ගැට දෙක අයිසගේ මොරපු අත්වලින් හුරතල් කර ගන්න ආසයි....." ඇය එලෙස කීවේ පැති කණ්ණාඩියෙන් තම මුහුණ දෙස බලා සිටින ඔහුගෙන් තම මුහුණ සහවා ගනිමින්ය.

වර්ජිතට එයට නිසි පිළිතුරක් දිය නොහැකි වූයේ කෑ ගල්ල නගරයේ වූ දැඩි තදබදය නිසාවෙන් නැවතුන යතුරු පැදිය අසලට අහඹුවෙන් මිතුරෙකු පැමිණි නිසාවෙන්ය. එවිට හංසි ජැකට්ටුව එක්කාසු කොට අල්ල ගත්තා සේම වර්ජිත එම පිළිසඳර වදන් දෙක තුනකට සීමා කළේය.

හංසිගේ නිවසට යන අතුරු මගට වර්ජිත යතුරු පැදිය හැරවූයේ හිතකින් නොවේය. එහෙත් එම අඳුරු මාවතේ නිසල පාඨ තැන් හොදින් දන්නා හංසි

ජැකට්ටුව නැවත ලිහිල් කොට වර්ෂයේ ටී-ෂර්ටුව ඉහලට එසවූයේ "ටිකක් හෙමිට යමු" යැයි කොඳුරමිත්ය.

වර්ෂයේ ටී-ෂර්ටුව පිටුපසින් ඔසවා පිටවන නිරුවත් කර ගත් හංසි, තම ටී-ෂර්ටුවත් ඔසවා, වර්ෂයේ නිරුවත් පිටවන මත, තම නිරුවත් දෙපියරු තෙරපුවේ වර්ෂයේ කලිසම් සාක්කු තුලින් දැන ඇතුලට යොමමිත්ය. එහෙත් එක් සාක්කුවක වර්ෂයේ දුරකථනය වූ බැවින්, හංසිගේ එක් අතක් පමණක් වර්ෂයේ ලිඟුව අසලට කිට්ටු වූනේය.

"නංගියෝ.... දැන්නම් මට මෙහෙම ගෙදර යන්න බෑ...." වර්ෂය යතුරු පැදිය නැවතුවේ, ලිඟුවට දැණෙන මිහිර නිසා නොව, ඇගේ නිරුවත් ලැමද දැක ගන්නට ඇති නොයිවසිලිමත් කමෙන්ය.

"බෑ සුදු අයිගේ පාරෙදී මීට වඩා දෙයක් බෑ..." හංසි වර්ෂයට යතුරු පැදියෙන් බසින්නට ඉඩක් නොතබා දැඩිව වැලඳ ගත්තේ, තම හිතේ ආශාව කලිසම් සාක්කුවේ දුහුල් රෙද්ද මතින් යම් තරමකින් විඳ ගනිමිත්ය.

"අනේ සුදු නංගියෝ..." වර්ෂය එසේ කියන විටම යතුරු පැදියක ලාම්පු එළිය ඇතින් දෙදෙනාටම පෙනේනේය.

යතුරු පැදියේ වූ හෑම සිදුවීමක්ම එදින රැයම හංසි වත්සලාට කීවේ කිසිවක් සභවා නොගනිමින්ය. ඒ පළමු දිනය නිසාවෙන් තමා හිතා මතාම වර්ජිත වැඩි යමකට ඉඩ නොදුන් බවද පවසමින්ය. ඔහුන් විදි එම මිහිර වත්සලාට සතුටක් එක්කලා සේම හංසි කී සෑම දෙයක්ම ඇය නිමන්තගෙන් ද නොසැඟවුවාය. ඒ ඇගේ කොටහකුත් එයට එක් කරමින් වඩාත් රසවත් කරමින්ය.

නිමන්ත විවෘතව ඒ ගැන අද කතා කරතැයි, හෙට කතා කරතැයි යැයි කියා හංසි සිතුවත් ඔහුගේ වූයේ නිහඬ පිළිවෙතක්ය. එලෙසම ඔහුගෙන් ඊට කිසිම අනුබලයක්ද හංසිට නොපෙනුනේය. එම නිසාවෙන් ගෙවුන එම පස් දිණය තුලම ඇය නිමන්ත හමුවේ සිටියේ දියෙන් ගොඩ දැමුව මත්සායයකු ලෙස බියෙන් තැනී ගෙනය. ඔහුගේ එම මුණිවත රැකීම හමුවේ නැගුන බියෙන්, හංසිගෙන් මෙන්ම වර්ජිතගෙන්ද වත්සලාට ආ දුරකථන ඇමතුම් අඩුවක් නොවුනී.

සුපුරුදු ලෙස සිකුරාදා දිනයේ රාජකාරිය නිමා කළ වත්සලා කැගල්ල නිවහනට එන්නට පිටත් වූවාය. ඒ නිමන්තගේ ගැටළුවට පිළියමක් සිතමින්ය. හරි හමන් විසඳුමක් හිතට නාවත්, වත්සලා බස් රථයෙන් බැස්සෙ, තම සුපුරුදු සිනහව මෙදින නිමන්තගෙන් සභවා ගනිමින්ය. එලෙසම ගමන තුලත් නිමන්ත සුපුරුදු ලෙස ඇයට ඇහැලුම්කම් පෑවත්, වත්සලා එය තැකීමක් නොකලා සේම, ඔහුගේ පැනයන්ටද පිළිතුරු සැපයුවේ ඕනෑවට එපාවටය.

"අද මොකද මේ.....?" නිමන්ත එලෙස ඇසුවේ තම උඩහා වත්තට හැරෙන අතුරු මඟ අසල යතුරු පැදියේ වේගය අඩාල කොට ගනිමින්ය. ඒ සුපුරුදු ලෙස නිවසට යෑමට පෙර ඇය හා මෙදිණක් එහි යන අදහස අත් නොහරිමින්ය.

"මට ගෙදර යන්න ඕන...." වත්සලාට ඔහුගේ අවැසිය දැණුනාය.

"ඇයි අක්කේ මේ...." නිමන්ත එක් වරම යතුරු පැදිය නැවතුණේය.

"මල්ලී... සිද්ද වුන දේවල් අමතක කරලා දාන්න..., ආයේ ඒ ගැන හිතන්න එපා..." වත්සලා තැකීමක් නොකොටම කියා දැමුවාය.

"මොකද වුනේ කියනවකෝ හලෝ....." නිමන්ත කිසිවක් හිතා ගන්නට නොහැකි වුනේය.

"ඒවා කතා කරලා වැඩක් නෑ... දැන් මට ගෙදර යන්න ඕන" වත්සලා නැවතත් තැකීමක් නොකොටම කීවාය.

"මොකද අක්කේ මේ.... එක පාරටම..?"

"මම දැන් සැරයක් කිවුවනේ ගෙදර යන්න ඕන කියලා..., තමුසෙට ඒකත් කරන්න බැරි නම් මම බැහැලා පයින් යන්නම්" වත්සලා යතුරු පැදියෙන් බසින්නට සැදුවේ මවා ගත් කේන්තියෙන්ය.

නිහඬවම යලි යතුරු පැදිය පණ ගැන්වූ නිමන්ත පැති කණනාඩියෙන් ඇගේ මුහුණ දෙස බැලුවේය. ඔහුට මෙදින වත්සලාගේ මුහුණේ කිසි හැඩයක් නොපෙනුනා සේම සැඩපරුෂ ස්ත්‍රී දෙවොල් රුවක මුහුණක්ද ඔහුට වත්සලාගේ මුහුණ තුලින් සිහි වුනේය.

"මට කියනවද ඇයි මේ කියලා.....?" නිමන්ත පැති කණනාඩියෙන් ඇගේ මුහුණ දෙස බැලුවේය.

"දැන් එක පාරක් කිවුවනේ... වෙච්ච දේවල් වුනා... අදින් පස්සේ ආයේ එහෙම දේවල් වෙන්නේ නෑ.. එච්චරයි" ඇය තැකීමක් නොකළාය.

"හරි... ඒ ඇයි කියලා විතරක් කියනවද..?" ඔහුගේ හිත එම වදන් තුලින් ගැහුනේය.

වත්සලා හිතේ ඇති තරඟව, බිඳකදු අඩු නොකොට, ඒ හේතුව ඔහු හමුවේ ගෙන හැර පෑවාය. ඒ තම නිවසට හැරෙනා අතුරු මඟට එන තෙක්මවය. ඉන් නිමන්ත සිටියේ අසරණවය.

"ඉතින් මම එයාලට එපා කිවුවද..?" නිමන්ත අතුරු මඟට යතුරු පැදිය හරවමින් ඇසුවේය.

"තමුසේ එයාලට එපා කියන්නෙත් නෑ... හා කියන්නෙත් නෑ..."

"මට එහෙම කියා ගන්න බෑ හලෝ...., ඔයා කියන්න මගේ එහෙම අවුලක් නෑ කියලා..."

"එතකොට ඒ ගැනිගේ මිනිහා මම ද...?" වත්සලා මිදුලේ නැවතුන යතුරු පැදියෙන් බැස්සේ මුහුණේ වූ එම තරහව බිඳුවකුද අඩු නොකොට ගනිමින්ය.

මෙතුටු වෙලා මුහුණට ආරූඩ කොට ගත් තරහව හමුවේ, මුවේ සහවා ගත් සිනහව වත්සලා මව හමුවේ නිදහස් කලේ නිමන්තට නොපෙනෙන්නටය. නිමන්ත නිවස තුලට එතැයි සිතුවත්, ඔහු නිවසට නැවිත්ම නැවත යතුරු පැදිය හරවා ගන්නා දෙස ඇය ජනෙල් කවුලුවෙන් බැලුවේ මවට නොදැනෙන්නටය. නිවසේ ගේට්ටුවෙන් නිමන්ත නොපෙනී ගිය පසු වත්සලා සිනහවෙන් කාඞිරයට ආවේ, "හිටපංකෝ.... හෙට මම උඹව අල්ල ගන්නම" යැයි වූ සිතුවිල්ලෙන්ය.

එදින රැයෙදී වත්සලාට නිමන්තව මුළුතැන් ගෙයිදී තනිකොට ගන්නට හැකි වූනේය. එවලේ වත්සලා ඔහුට තම වෙනස් වීම සිදු වූයේ යැයි දැයි සැකෙවින් පහද දුන්නාය. ඒ සවස වුනු දෙයට සමාව අයදිමින් හා හෙට දිනයේ නැවුම් පැතූමත් සමුදායක් ඔහුට ජණිත කරවමින්ය. ඉන් නිමන්තගේ හිතේ මෙතුටු වූ පුළුටු බව පහව ගියා සේම, කෙසේ හෝ මේ ගැන විවෘතව හංසි සමඟ කතා බහා කරන්නට හිතට දිරියක් ද ගත්තේය. ඒ සැඳවුවේ වත්සලාගේ මුවෙන් නැගුන නොක්කාඩුව ඔහුගේ හිතට තදින් කා වැදි තිබුන නිසාවෙන්ය.

"මල්ලී මොකද කිවුවේ....." වජිර එලෙස ඇසුවේ නිදන ඇඳුම ගලවා නිරුවත් වෙන වත්සලාගෙන්ය.

"ඔයාලා බය වුනාට මිනිහගේ එහෙම අවුලක් නෑ..." වත්සලා නිදන ඇඳුම රැක් එක මතට දැමුවේ කණ්ණාඩියෙන් වජිර දෙස බලමින්ය.

"කරගන්න දෙයක් නැතුවට සද්ද නැතුව හිටියට, මමනම් හිතන්නෙ මල්ලීගේ හිතේ මේකට වැඩි කැමත්තක් නෑ..." වජිර ඇයට යහන මත දිගා වෙන්නට ඉඩ පාඩු සකස දුන්නේය.

"එහෙම අකමැත්තක් නෙමෙයි.... මිනිහට කියාගන්න බැරූව ඉන්නේ" වත්සලා තෙල් බෝතලය වජිර අතට දුන්නාය.

"ඔයාට ශුවර් ද...?" වජිර වත්සලා දුන් බෝතලයෙන් තෙල් බිඳු කිහිපයක් අල්ල මතට දමා ගත්තේය.

"ඔවු... මට ශුවර්. ඔය දෙන්නගේ එදා බයික් එකේ වුන දේවල් මම කියද්දීත් එහෙම කිසිම අවුලක් පෙන්නුවේ නෑ...." වත්සලා තම කොඳුනාරටිය දිග මෘදුව ඇදෙන වර්ජිගේ පහස විඳ ගත්තාය.

"සමහර විට උෟ ඔයාට එහෙම අවුලක් පෙන්නන්නේ නැතුව ඇති..., මොකද එතකොට මිනිහට පාඩු නිසා..." වර්ජිගේ වත්සලාගේ ඉහ පෙදෙස තරමක් දැඩිව සම්භාහනය කළේය.

"එහෙම නෙවෙයි කියලා මට ශුවර්..." වත්සලා එම පහස විඳ ගත්තේ තරමක් ගතත් අඹරවමින්ය.

"ඔයා කොච්චර කිවුවත් මටනම් ශුවර් නෑ.... මම හිතන්නේ පස්සට මේක ලොකු අවුලක් වෙයි කියලා.." වර්ජිගේ වත්සලාගේ ඉහ පෙදෙස නැවතත් මෘදුව තෙරපුවේය.

"ඔක්කොටම වැඩිය ඔයලා දෙන්නා බයිගෙන්..., එදා කොමහරි ඔය දෙන්නගේ බයික් එකේ වුන දේවල් හලා මිනිහා ඇවිස්සුනා..., මම අන්තිම ටික කියනකොට මිනිහගේ අත තිබ්බෙන් සරම ඇතුළේ..." වත්සලා එලෙස කීවේ වර්ජිගේ ලිඟුව සර මතින් අල්ල ගනිමින්ය.

"ඔයාට කිවුවද....?" එයින් වර්ජිගේ හිත මදක් සලිතව ගියේය.

"හම්... අන්තිමට ඔය දෙන්නා නොකරපු දෙවලුත් මට කියන්න උනා, මිනිහට යවා ගන්න" වත්සලා වර්ජිගේ කෝෂ දෙක මෘදුව පිරිමැද්දාය.

"ඒ මොනවද....?" වර්ජිගේ ගත සිත ඉන් අවදි වුනේය.

"මම කිවුවා ඔයාගේ මේකත් එදා හංසි කට අරගෙන කියලා..." වත්සලා එලෙස කීවේ වර්ජිගේ සරමේ ගැටය ලිහිල් කොට ලිඟුව අල්ල ගනිමින්ය.

"වෙන...?" වර්ජිගේ එලෙස ඇසුවේ ලිඟුවට වත්සලාගේ දැනින් දැනෙන මිහිර විදිමින් ඇගේ නිතඹ මත මෘදුව තෙල් තවරමින්ය.

"ආසයි නේද එහෙම අහගන්න...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ උඩුබෙලි අතට හැරෙමින් වර්ජිගේ නෙත් දෙස එක එල්ලේ බලමින්ය.

"හම්..." වර්ජිගේ එලෙස කීවේ ඇගේ දෙනන මතට තෙල් බිඳු කිහිපයක්

වක්කරමින්ය.

"එතකොට ඔයාට හංසි එහෙම කරනවා මැවිලා ජේනවද...?" වත්සලා වජීරගේ ලිඟුවේ පෙරසම පහත් කළාය.

"නෑ...." වජීර ඇගේ දෙතන් පුඩු මත්තේ සිට ඇඟිලි තුඩු පහලට ගෙන ආවේ, දෙපියයුරු මස් ගොබ මාදුව තෙරපවමින්ය.

"එහෙනම්...." වත්සලා වජීරගේ ලිඟු හිස වට ඇඟිලි තුඩු මාදුව ගෙන ගියාය.

"ඒක කියන නිකන් මොකද්ද වගේ..." වජීර දැනින්ම ඇගේ පියයුරුවක් යටි පැත්තේ සිට මාදු සම්භාහනයෙන් ඉහළට ගෙන ආවේය.

"කියන්නකෝ... මමත් ආසයි ඒ ඇයි කියලා දැනගන්න..?" වත්සලා වජීරගේ දෑතේ උණුහුම විදිමින් එලෙස කීවේ තරමක කෝළ ලෙසින්ය.

"මට එතකොට හිත්තෙන්තේ හංසියි මායි එහෙම කරද්දි මල්ලි අපේ දෙන්නා දිහා බලන් ඉන්නවා කියලා..." වජීර සත්‍යම කීවේය.

"ඔයා ආසයිද මල්ලිට පෙන්නම එයාගේ වයිඟට කරන්න..." වත්සලාටත් එවලේ තරමක උණුහුමක් දැණුණාය.

"මොනවා කරන්නද....?" වත්සලාගේ එම වදන් තුලින් වජීරගේ ගත හිරිවැටි ගියේය.

"මල්ලිට පෙන්නම මේ..., මේ..., හංසිට.. කරන්න.." වත්සලාට වජීරගේ අවැසිය දැනුණාය. එහෙත් වත්සලා "හුකන්න" කියන වදන් පෙළ ඔහුට කීවේ කණට කොට සිනහවෙන්ය.

"හම්... මට ඕන උඟට පෙන්නම උගේ ගැනිට වැඩේ දෙන්න..." වජීර එලෙස කීවේ දැනුන මිහිරෙන් හිරිවැටුණ තම කෝෂ දෙකත් මිරික ගනිමින්ය.

"එතකොට ඔයා ආස නැද්ද ඔයාගේ මල්ලීත් මට එහෙම කරනවා බලන්න....?" වත්සලාත් සිටියේ තම ගත හොඳ හැටි උනුහුම්වය.

"ආසයි.... මට ඕන මල්ලි ඔයාට පුකේ අරිනවා බලන්න..." වජීර එලෙස ඇගේ කණට කොට කීවේ, ඇගේ ගුද සිදුර තුලට තෙල් තැවරුන මැද ගිල්ල සිහින්ව තෙරපවමින්ය.

"ඇයි.... එතකොට ඔයා ආස නැද්ද..., අයියලා මල්ලිලා දෙන්නම එකතුවෙලා හංසිටයි මටයි දෙන්නම එක පාරට..." වත්සලාගේ ගතම තම එම සිතුවිල්ලෙන්ම හිරිවැටි ගියේය.

"මට ඔන එදා සමන්තයි, මේනු යි එක්ක, අපි ගත්තා වගේ ආතල් එකක් ගන්න..." වජීර එලෙස කීවේ වත්සලාව යහනේ දණ ගස්ස ගනිමින්ය.

"මටත් ඔන එහෙම.... ආහ්...." වත්සලාට එලෙස කෙදිරියක් නැගුනේ වජීරගේ ලිඟු මනාව තෙල් තැවරුන ගුද සිදුර තුලින් රිංගුව විටදීය.

"ඔයා ආසද අපි දෙන්නම කියලා ඇර ගන්න..." වජීර එලෙස ඇසුවේ ලිඟු පහර කිහිපයක් ඇගේ ගුදයට එල්ල කරමින්ය.

"කොයි දෙන්නගෙන්ද...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ කොට්ටයක් සෙලවෙන තම ගැබට හේත්තු කොට ගනිමින්ය.

"සමන්තටයි මටයි කියලා...." වජීර තම වේගය තවත් තීව්‍ර කළේය. ඒ එදින මේනකාට හා වත්සලාට තමා සමන්ත හා එකතුව දුන් මිහිර නැවතත් හිතීන් විඳ ගනිමින්ය.

"නෑ... මට ඔන ඔයාටයි මල්ලිටයි කියලා..." වත්සලා එලෙස කියමින් දෑස අඩවන් කොට ගත්තේ, වජීර යෝනියට පහර දෙන විට නිමන්ත ගුදයට පහර දෙන අයිරු හිතේ මවා ගනිමින්ය.

"ආහ්... වත්සු.... ඔයා ඉස්සෙල්ලා කුස්සියෙදී මල්ලිගේ එක ඇල්ලුවද..?" වජීර එලෙස ඇසුවේ යාන්තමට නෙත ගැටුන එම වායාව සැක හැර ගන්නටම නොවේය.

"හම්.... ටිකක්..., එතකොටම අම්මා ආවනේ..., නැත්තම් මම මිනිහගේ කළිසම ඇතුලෙම යවනවා" වත්සලා එලෙස කීවේ වජීරගේ සෑම ලිඟු පහරක්ම නිමන්තගේන් යැයි හිතමින්ය.

"මගේ එකට වඩා ඒක ලොකුයිද....?" වජීර එලෙස ඇසුවේ වත්සලා එලෙස නිමන්තගේ ලිඟු පූර්ණ ලෙස ස්පර්ශ්‍ය කළේ අද යැයි හිතමින්ය.

"නෑ... පොඩියි වගේ.., ඒත් මම ආසයි. හාහ්.... වජී... ටිකක් හයියෙන්" වත්සලා එලෙස කීවේ එම මතකයෙන් ඇවිස්සුන හිතෙන්, වජීරගේ ලිඟු පහරේ දැඩි බව

නිතඹට දැණුන නිසාවෙන්ය.

"ඔයා ආසයිද මල්ලිගේ පොඩි එක මේකට දා ගන්න...?" වජීර ඇයව උඩුබෙලි අතට හරව ගත්තේ තම සොහොයුරු, මුළුතැන් ගෙයි බිම තම ගැබ්බර බිරිඳව පෙරළ ගන්නා අයුරු හිතේ මවා ගනිමින්ය.

"ආහ්..... ඔවු අසයි වජී..... හැබයි මම ඊටත් වඩා ආසයි, පොඩිම පොඩි එකෙක්ගේ එකක් මේක ඇතුලට ඔබා ගන්න.." වත්සලා එලෙස කියමින් දෙපා පළල් කොට ගත්තේ වජීරගේ ලිඟුවට, යෝනිය හොඳින් පළල් කරමින්ය.

"උඹනම් බාල අපරාද කරන පට්ට වෙසියක්..." වජීරට මුහුණ කාගේ දැයි පැහැදිලි නොවුනත්, වයසින් අවුරුදු දහා දොළහක කොළ ගැටයෙක් තම බිරිඳගේ ගත මත නැග සිටිනු මැවී පෙනුනේය. එබැවින් ඔහුගේ ලිඟු පහරද ඉන් දැඩිව ගියේය.

"ආහ්....., මම විතරක් මෙනෙයි... උඹත් වෙසාවෙක්, අර පොඩි එකීට කියලා පයියව අල්ල ගත්ත" වත්සලත්, පහරෙන් පහරට දරුණු වන වජීරගේ ලිඟු පහරෙන් ගතම කිළිපොළා ගත්තාය.

ඔවුන් දෙදෙනාගේ රතිය අඬහොරාවකට කීට්ටුව පැවතුනේය. ඒ විටෙක වජීර වත්සලාට නිමන්තව සිහිකර දෙමින් හා විටෙක වත්සලා වජීරට හංසිව සිහිකොට දෙමින්ය. එයින් වත්සලා එක් යෝනී සුරාන්තයක් ලැබ තව සුරාන්තයක් අහිමුවදී වජීර තම ශුක්‍ර ඇගේ යෝනිය තුලම පහාකොට ගත්තේය.

"මොකද අද ඉක්කමණට වුනේ....." වත්සලා එලෙස ඇසුවේ ඇඳ විට්ටම මත කලියෙන්ම ගෙන තබා ගත් යට සාය යෝනියට තබා ගනිමින්ය.

"අද අල්ලං ඉන්න බැරි වුනා....." වජීර සත්‍යම කීවේය.

"ඒ ඇයි...?" වත්සලා එය කුමක් නිසා දැයි කියා නොදන්නා සේ ඇසුවාය.

"අපි හතර දෙනාම එකතුවෙලා.... මට නිකම්ම මැවුනා..." වජීර සරමෙන්ම ලිඟුව පිසද ගත්තේය.

"එහෙනම් මම මල්ලි ලඟට යනවා කිවුවම සමහර වෙලාවට මුණ දෙක කරගන්නේ" වත්සලා ඔහු සිටින ඇලයට හැරුනාය.

"සමහර වෙලාවට හිතට නිකන් මොකද්ද වෙනවා.., මල්ලී ඔයාට කරයි නේද කියලා මතක් වෙනකොට" වජීර හිතේ සත්‍ය සඟවා නොගත්තේය.

"හැබැයි වෙලාවකට එක එහෙම මතක් වෙදී වෙනම ආතල් එකක් නේද...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"හම්... වෙලාවකට අප්පෙට්... තවත් වෙලාවකට ආතල්" වජීරත් එයට සිනහා වුනේය.

"දෙන්නගෙම කෝළම් ඔය එක පාරක් වෙනකම් විතරයි..., ඊට පස්සේ අපිට බලන්න බැරි යැයි අයිසලා මල්ලිලගේ තරම. ඉස්සර සමන්ත අයිසට මාව සෙක්සී විදියට ම ජේනවටත් අකමැති වුන මිනිහා, අන්තිමට නැවතුනේ සමන්ත අයිසට මට දෙපැත්තම දෙන්න කියලා..." වත්සලා එලෙස කීවේ වජීරගේ නාසය සිහිත්ව මිරිකාය.

"හම්... මටත් හිතා ගන්න බැ..."

"මේ.... ඒක නෙමෙයි, ඔන්න හෙට නම් මල්ලියි මායි අතරේ මොනවා වෙයිද දන්නේ නෑ ඔන්න...?" වත්සලා එලෙස කීවේ ඔහුගේ හිත මෙවලේ හඳුනා ගන්නටම නොවේය.

"එහෙනම් අපිදෙන්නටත් එහෙම ඕන?" වජීර මෙවලේ එයට කිසිවක් නොකියා තම අයිතිය ඉලා සිටියේය.

"ඒක අපේ වැඩක් නෙමෙයි... ඒක ඔය දෙන්නගේ වැඩක්"

"ඒ වුනාට හංසි බයයි... අරූ හරියට මුකුත් කියන්නේ නැති නිසා..." වජීර සුසුමක් හෙලුවේය.

"හරි... හරි..., ඉන්නකෝ..., ඒක මම හෙට බලාගන්නම්..." වත්සලා පෝරොනය දෙදෙනාගෙම නිරුවත් ඇඟමතට දමා ගත්තේය.

"ඇත්තටම ඔයා හෙට..... මේ.., මල්ලිට කියලා මේ..." වජීර ගොත ගැසුවේ අවසන් පෙළ කියා ගැන්මට නොහැකි කමෙන්ය.

"හම්..... මිනිහා ෆෝවඩ් වුනොත් එහෙම වෙයි, ඇයි.. එපා ද...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ නිකමටය.

"මට දැන් එහෙම ඔය දෙන්නට මුකුත් කියන්න බෑනේ.... මේ.., එහෙනම් හෙට මටත් පොඩි වැඩක් කරලා දෙන්නකෝ..." වජිරගේ හිත යන්තමින් කිරී ගැසී ගියත් එය සභව ගත්තේය.

"මොකද්ද...?"

"මේ.. මේ.. හංසිට කියනවද හෙට අර ස්කූල් යුනිලොම් එක ඇඳලා ඉන්න කියලා" වජිර එලෙස කීවේ තරමක කුලෑටි බවෙන්ය.

"හරි කෝළමක්නේ මේක.., අතර මැදියෝ මොකටද...?"

සැලසුම් කරගත් පරිදි වත්සලා හංසිගේ නිවසට ආවේ වජිරත් සමගින්ය. එහෙත් ඔවුන් දෙදෙනාටත් නිමන්තගේ පසු බෑම හමුවේ තමා ක්‍රියාවට නැන්වීමට ඉටාගත් සැලසුම වත්සලා හෙළි නොකළාය. ඇය නිමන්තටත් කීවේ "මල්ලී මම කෝල් එකක් දෙන්නම් මාව ගන්න එන්න..." යැයි කියා පමණක්ය.

හංසිගේ මෙන්ම වජිරගේ හිතේ ද, නිමන්තගේ දෙබඩ පිළිවෙත ගැන වූ බිය හා සැකය කෙමෙන් දුරු කළ වත්සලා, ඔවුන් දෙදෙනාට තනිවන්නට දිය යුතු බව වටහා ගත්තාය. ඒ තමා ඉදිරි පිට නිසාවෙන් දෙදෙනා තුලින් දක්නා දැඩි හික්මීමෙන්ය.

නංගියෝ... මට ටවල් එකක් දෙනවකෝ? දවල් වරුවෙම නාගත්තනම් හොඳයි වගේ" වත්සලා එලෙස කීවේ වජිරට ඇහැක් ඉහිමරමින්ය.

"මොකද... ගිණියමද...?" හංසි එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"ටිකක් නෙමෙයි හොඳටම..." වත්සලත් එයට පිළිතුරු දුන්නේ සිනහවෙන් උවත්, ඇය මෙවලේ ස්නානය කොට ගන්නට සිතුවේ, හැන්දෑවේ ස්නානයට අම්මාගෙන් අසා ගන්නට වන නෝක්කාඩුව දන්නා බැවින්ය.

කාඹරයට ගිය වත්සලා හංසිව යහනට තල්ලු කලේ, ඇය දුන් තුවාය අතට ගනිමින්ය. ඒ හංසි ඇඳ සිටි ඉලාස්ටික් ඉහ පටිය ඇති කොට කළිසම තුලට අත දමා ඇගේ යෝනී පෙදෙස අත ගාමින්ය. ඉන් හංසිගේ ගත ද කිනි කැවී ගිය නිසාවෙන් දෙදෙනාගෙම දෙතොල් එකින් එක බැඳී ගියේ ඉබේටමය.

යහනේ පෙරලා ගත් හංසිගේ ගතම තම දැනින් හා මෘදු සිප ගැන්මෙන් වත්සලා මනා කොට අවදි කලේ, ඇගෙන් ලැබෙනා මිහිරත් විඳි ගනිමින්ය. ඒ දෙදෙනාගේ දෙපියයුරුම ඇඳි වතට පිට ස්පර්ශයන් හා හංසිගේ දැන වත්සලාගේ ගැබිණි ඇඳුම

තුලින් වත්සලාගේ යෝනී පෙදෙසටත් ඇදෙමින්ය. එයින් වත්සලාගේ ඇඟිලි තුඩුත්
හංසිගේ ගැටිත්ත සොයන්නට ගත්තේය.

"ආ...හ්.., අක්කි" මොහොතක් ගෙවෙන්නටත් ප්‍රථමව හංසි කෙදිරියක් පිට
කළේ වත්සලාගේ ඇඟිලි තුඩු ගැටිත්ත මත කරනා දාන්ගලය ඉවසා ගත
නොහැකිවය.

"ඇයි.... නංගියෝ..?" වත්සලා නොදන්නා ලෙස ඇසුවාය.

"හිරි වැටිලා යනවා අක්කියෝ..." හංසිගේ එම සිහින් කෙදිරියෙන් ඇයට සමු
දෙන්නට දැන් හොඳම වේලාව වග වත්සලා වටහා ගත්තාය.

"එහෙනම් දැන්.., ඔය හිරිය ඇරගන්න හොඳ මාව නෙමෙයි...." වත්සලා ඇගේ
තුරුලෙන් මිදුනාය. ඒ ඇයට අවැසි වූයේ හංසිව අවුස්සා තැබීම පමණක්ම
නිසාවෙන්ය.

"එහෙනම්..." හංසිත් නොදන්නා සේ ඇසුවාය.

"ඔය ඉස්සරහා ඉන්නේ... මද කිපිලා දැන් හොඬයත් වනව වනව ඇත්තේ..."
වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඔයා තමා හරියටම හොඬේ ගැන දන්නේ...?" හංසිත් යහනෙන් නැගිට තම
වත නිසි ලෙස සකස ගත්තේ කෙහෙඳුල්ලත් එක්කය.

"දැන් ඉතින් හැම දේම මම විතරක් දැනගෙන හරියන්නේ නෑ.... අවුස්සලා
කුලප්පු කර ගත්තොත් දෙන්නටම තමා හොඳ..." වත්සලා තුවයත් කරට
දමාගෙන කාඹරයේ උඵවස්ස අසලටම ආවාය.

"හොඳ අදහසක් නැද්ද....?" හංසි එලෙස ඇසුවේ නිකමටය.

"මොකටද....."

"ටිකක් හොඳට කුලප්පුකර ගන්න"

"නියනවා.... උඹේ සුදු ගවුම" වත්සලා එලෙස සිනහවෙන් කීවේ නිකමටම
නොවේය.

වත්සලා හා හංසි කාඹරයෙන් එලියට ආවේ දෙවරකටය. ඒ වත්සලා පළමුවත්

හංසි දෙවනුවත්ය. වත්සලා කෙළින්ම ගේ පිටු පස නාන තැනට ගියා මෙන්ම, හංසි වෙවුලන දෙපා මතින් ගියේ වජීර හමුවටය.

හංසිව දුටු විට වජීරට සෝභාවෙන් නැගිටුනේ ඉබේටමය. ඒ සුදු ගවුමෙන් සැරසුන හංසිගේ තම සිහින රුව දෙස විමකියෙන් බලමිත්ය. එහෙත් හංසිගේ මුහුණ වුයේ තම දෙපයෙ මහපට හිල්ල සිමෙන්ති පොළව භාරන අපුරුව වෙතය.

"අක්කා කෝ..." වජීර ඇගේ නිකටින් අල්ලා හිස එසවුවේය.

"නාන්ත ගියා..." හංසි එලෙස කීවේ ඔහුගේ නෙත් දෙස එක එල්ලේ බලමිත්ය.

හංසිගේ හා වජීරගේ රත් පැහැ වූ නෙතු සහල, එකින් එකාව හමු වූයේ දහසක් පැතුමත් මැද්දේය. ඒ දෙදෙනාම මොහොතක් දෙකක් ඇසිපය නොගසාමය. එහෙත් හංසිගේ දැසට තවත් ඒ මිහිර නොවිදා ඉන්නට නොහැකි වුනේය. ඒ ඇගේ ගත මෙන්ම හිතද වජීරගේ කාමුක නෙත් සහලේ උණුහුමෙන් නලියමිත්ය.

"අයියේ....." නොසිතුව ලෙස හංසිගේ දැන තම ගත වටා වෙලෙන විට, වජීරගේ දැනද ඇය වටා වෙලුනේය.

ලෙංගතු වැලඳ ගැන්ම මොහොතක් දෙකක් ගතවන්නට ප්‍රථමව දෙදෙනාටම ගෙන දුන්නේ නොහික්මුණ උණුහුමක්ය. ඒ වජීරගේ දහඩිය සුවද හංසිගේ නාස් පුඩු මෙන්ම, හංසිගේ ගතේ නැගුන දහඩිය සුවද වජීරගේ නාස් පුඩු තුලටත් රිංගමිත්ය. ඒ නිසාවෙන් හංසි වජීරගේ ලැමදට හිස තබා ගනිමින්, ඔහුගේ පිටවත මෘදුව අත ගැවා මෙන්ම. වජීරගේ දැනත් ඇගේ පිටවත පුරාවට මෘදුව ඇදුනේය.

වැලඳ ගැන්මේ දැඩි බව නිසාවෙන් වජීරගේ කලිසම තුල හොඳින් අවදි වී සිටි ලිඟුව හංසිගේ නාඹිය මත දැවටුනේය. එහි උණුහුම හංසිට එක් කළේ නොහික්මුන බවක්ය. එලෙසම ඇගේ හිත තවත් නොසන්සුන් වූයේ වජීරගේ දැන විටෙක ඉහ අසලටම විත්, නිතඹ පහලට නොයා නැවත ඉහළට ඇදෙන විටය. ඉන් ඇයට ගෙනදුන්නේ, තවත් මොහොතක් යන්නට මත්තෙන්, ඔහුගේ දැන නිතඹ මතට ගොඩවන බවට වූ බලාපොරොත්තුවක්ය.

හංසිගේ කැකුළු දෙනන වජීරගේ කයට තුරුළුව ගෙන දුන්නේ, ඔහුට ගැටවර හිතක්ය. ඒ පෙරදිනයේ පිටවතින් විදි ඇගේ ගැට දෙනනේ පහස නැවතත් සිහි වෙමිත්ය. එහෙත් පරිනත බවේ ඉවසිලිමත් කම නිසාවෙන්, කිහිප විටක්ම ඇගේ ඉහෙන් පහළට ඇදෙන්නට ගිය දැන වජීර වලක ගත්තේය. නමුත් එම පහස පතා තම

හිත, තවත් මොහොතක් ගතවන්නට පෙරම, තම අණසකින් මිදෙන වග ඔහුට නොදැණුනාම නොවේය.

වර්ජිත සිතුව ලෙසම තවත් මොහොතක් ගත වෙන්නටත් ප්‍රථමව, ඔහුගේ දැන නොදැණීම හංසිගේ කුඩා නිතඹ මතට ගොඩ වූනේය. එහෙත් එය දැණුන විගස හංසිගෙන් දැණුනේ තිගැස්මක්ය. ඒ දසත බියෙන් නෙත් හෙලමින්ය.

"මොකද බයෙන් වගේ..." තම කයට කොතරම් තුරුළුව සිටියත් විටෙන් විට හංසිගෙන් වන විපරම වර්ජිතට දැණුනේය.

"අක්කා එයිද කියලා...." හංසි සත්‍යම කීවාය.

"ඉතින් ආපුදෙන්... හොර වැඩක් නෙමෙයිනේ..."

"ඒත් මගේ හිතට මොකද්ද වගේ..."

වත්සලා සිටින නිසාවෙන් සීමා සහිත වූ දෙදෙනාගේ ප්‍රථම නිදහස් ආලිංගනය අඩ හෝරාවක් පුරාවට ගෙවුනේ, සුදර වැලඳ ගැනීම හා ලෙංගතු ස්පර්ශයන් හමුවේය. එම මිහිර හමුවේ හංසි සිටියේ උමතු විය. ඇයට තම සීමාවන් බිඳ ගැන්මට කොතරම් හදිසි වුවත්, වත්සලා නිසාවෙන් හා මනා හික්මීමකින් හෙබි වර්ජිතගෙන් ඇයට රුකුලක් ද නොලැබුනේය. එහෙත් වර්ජිත සුදු ගවුමෙන් සැරසුන කෙල්ලගෙන්, මනා හික්මීමෙන් සෙවුවේ, පාසල් සමයේ අත හැරුන තම දඩබ්බර සෙනහසය.

අඩ හෝරාවක් පමණ සිත් සේ ස්නානය කළ වත්සලා කුස්සියට පැමිණියත්, මැද සාලයට නොපැමිණියාය. ඒ ඔවුන් දෙදෙනා දෙස හොරහින් බලන්නට හිතක් ඇයට හදිසියේම පහල වූ නිසාවෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් වත්සලා කුස්සිය හා සාලය අතර තිර රෙද්දේ හිඩස වෙත හිස යොමුවේය.

හංසි සිටියේ වර්ජිත දැඩිව වැලඳගෙනය. එහෙත් වර්ජිතගේ දැන ඇගේ සුදු ගවුමෙන් වැසුන නිතඹ මත දහ දැමුවේ අහිංසක ලෙසය. ඒ හංසිගෙ කුඩා නිතඹේ වටකුරු බව වර්ජිතගේ ඇඟිලිතුඩු සියුම්ව සොයමින්ය.

එහෙත් සුදු ගවුමෙන් සැරසුන, හංසිගෙන් තවම දුරස් නොවූ විමසිලිමත් කම වත්සලාට පෙනුනේ, පාසල් පෙම්වතියකගේ පළමු හමුවීමේ කුලැටි බවය. ඒ නිසාවෙන් "වර්ජි මේ පොඩි එකීව වජ්ජ කරලා දායි" යැයි වත්සලාට සිතුවේ ඇගේ හිතත් හංසිගේ ඒ ලාබාල පෙනුමට වගි වෙමින්ය.

වජීරගේ උණුහුමෙන් හංසිගේ ගතම කිළිපොලා ගියේ නොසිතුව ලෙසය. ඉන් "ආ.....හ් අයි.....යේ..." යැයි කෙදිරියක් නැගුනේ, ඇගේ යටි කයත් තෙත්ව යමිත්ය. ඒ වජීර කෙරෙහි වූ තම බැම්ම හංසි තවත් දැඩි කොට ගනිමිත්ය.

එම මිහිරත්, හංසිගේ කෙදුරුමේ උණුහුමත් මෙතුවක් වජීරගේ යටතේ වූ ඉහිලෙන්නට වෙර දරන හිතට නිදහසක් ගෙන දුන්නේය. ඒ මෙතුවක් ඇගේ සුදු ගවුමට උඩින් දැවටුන දැන නිතඹෙන් පහළට රූටා යමිත්ය.

වජීරගේ දැන සුදු ගවුමේ යටි වාටිය පසු කොට, කලවා ස්පර්ශයන් නැවත ඉහළට ඇදුනේ සුදු ගවුමට යටින්ය. ඒ සිහින් තඹවත් හංසිගේ රෝම කූපයන් තලා පොඩි කර දමමින්, වජීරගේ දැන හංසිගේ තට්ටම් දෙක මතට ගොඩ වෙමිත්ය.

පාසල් යුවතියක්ව ග්‍රහණයට නතු කර ගත් තම හිමියාගේ නොහික්මුණු බව වත්සලාට ගෙන දුන්නේ අපමණ මිහිරක්ය. ඒ ඔහුගේ දැනින් සුදු ගවුමට යටින් වූ ඒ ලපටි නිතඹ තැලී, පොඩිවී, මිරිකී යන මිහිර ඇයටත් ගෙන දෙමිත්ය. ඉන් "සුදු ගවුම ඉරලා දාලා... වජී මෙකිගේ පෙට්ටිය බලෙන්ම කැඩුවනම්" කොතරම් අපුරුදැයි දැයි වත්සලාට සිතුවේ, ඇගේ යටි කයත් මද පමණ තෙත්ව යමිත්ය.

එහෙත් වත්සලාගේ ඒ සිතුවිල්ලට වැඩි දුරක් යන්නට ඉඩක් නොතබාම නිවසේ ගේට්ටුව අසල නතරවූන යතුරු පැදියේ නලා හඩින්, තිදෙනාම මදකට තිගැස්සී ගියේය. ඒ හංසි කාඞරය වෙතත්, වජීර සෝභාව වෙතත් දුරස් කරමිත්ය. එහෙත් කුස්සියේ සිට දෙදෙනාගේ මිහිර විඳී වත්සලාට සිතුවේ "අපරාදේ මල්ලිට දැමීම එන්න කියලා කෝල් කරේ" කියා යැයි වූ පසු තැවිල්ලක්ය.

"අක්කා මට කෝල් එකක් දුන්නා එක්කන් යන්න එන්න කියලා....." නිමන්ත වජීරව දුටු සැනින් මදක් නොසන්සුන් වූයේය. ඒ හංසිව හා වත්සලාව ගෙනලෙන් සොයමිත්ය.

"ආ...ඔවු..., මේ..., මේ..., මම හදිස්සියකට එලියට ආවා. පස්සේ මේ පැතෙන්ම ආවා" වජීරත් තම නොසන්සුන් කම සහව ගන්නට උත්සහා කළේය.

"මල්ලී ආවත් එක්කද..., නංගී.... මේන්න මල්ලී ඇවිත්.." හංසිට ඇසෙන ලෙස වත්සලා හඬ උස් කළාය.

"අපරාදේ මමත් ආවේ. වැඩකුත් අතර මහ කියලා" නිමන්ත සොභාවෙන් ඉඳ ගත්තේය.

"නෑ..., නෑ..., මම යන්නේ ඔයත් එක්ක. අයියට දැන් වෙන වැඩක් තියනවා" වත්සලා එසේ කියමින් ඉඳ ගත්තේ නිමන්ත අසලිත්ය.

සොහොයුරා ඉදිරිපිටම, ගෑවී නොගෑවී මෙන් තමන් ලඟම වත්සලා ඉඳගත් නිසාවෙන්, නිමන්තගේ හිතේ වූ අපහසුව තවත් තිවාර වූනේය. ඒ විටෙන් විට වර්ජිතයේ මුහුණ වෙත ඔහුගේ දැස හොරහින් සක්මන් කරමින්ය. එලසම එම අපහසුව වර්ජිතයේ නොදැකාම නොවේය. ඒ තම බිරිඳ වෙනත් පුරුෂයෙකු හමුවේ අසංවර වීම ගැන නොව, ඇය එලෙස අසංවර වන්නේ තම එකුස උපන් සොයුරා හමුවේ වීමෙන්ය. එහෙත් වත්සලා මෙය කළේ හිතා මතාම වග දෙදෙනාටම සැකයක් නොවූනේය.

"ඔයාට තේ එකක් හදන්නද....?" හංසිත් ඔවුන් අසලට ආවය. ඒ මෙතුවක් ඇගේ ගතේ වූ සදු ගවුමක් මාරු කොටය. නමුත් ඇගේ මුහුණේ මෙතුවක් වූ සැහැල්ලුව පහව ගොස් තිබුනේය.

"එපා..., සයිටි එකෙන් බිලා ආවේ" නිමන්තත් එලෙස කීවේ ඕනෑවට එපාවටය.

"මල්ලී එහෙනම් යමුද...?" වත්සලාට එය නොවැහැටුනා නොවේය.

"එතකොට අයියා....?" නිමන්තට එය ඇසුනේ ඉබේටමය. එහෙත් පසුව ඔහුට සිතුවේ එය මෙවලේ නැසිය යුතු පැනයක් වගය.

"මම.. මේ....., මේ..." වර්ජිත ගොත ගැසුවේය.

"ටිකක් ඉඳලා එන්නේ නැතයි... අපි දෙන්නා යමු.." වර්ජිතගේ ගොතය හමුවේ වත්සලා පිළිතුරු දුන්නාය.

පෙර දිණ රැයේ වත්සලා මෙදින බිඳී යන තම සීමාවන් ගැන ඉහියක් නිමන්තට දී තිබුනත්, ඔහු සිතා සිටියේ එය තමන් හා ඇය අතර සැබැඳියාව පමණක් යැයි සිතාය. එහෙත් වත්සලා කියා ඇත්තේ තමන් දෙදෙනා ගැන පමණක්ම නොව, සොහොයුරා හා තම පෙම්වතිය අතර සැබැඳියාවෙන් වැට කඩාලු බිඳී යාමක් බව ඔහුට වැටහුනේ මෙවලේය.

පෙරදා රැයේ සිට හිතට දිරි ගෙන සිටියත් නිමන්තගේ හද මෙවලේ ගැහුනේය. ඒ තම පෙම්වතිය, තම එකුස උපන් සොයුරාගේ තුරුලේ ඉන්නා රූප රාමු පෙළක් ඔහුගේ මනසේ මැවෙමින්ය. ඉන් ඔහුගේ යටි හිතේ වූ අසම්මත ආශාව පරයා,

මෙවලේ උඩු හිතේ වූ ලෝභ කම මතු වුනේය. එයින් ඔහුගේ මුහුණ අඳුරුව ගියේ නොසිතුව ලෙසය.

"නෑ..., නෑ..., මමත් මේ..., සයිට් එකට යනවා..." තම සහෝදරයාගේ හිතේ අපහසුව වර්ධනය වූ දැනුමෙන්ය.

"නෑ..., නෑ..., ඔයා හංසි එක්ක ටිකක් ඉඳලා එන්න" වත්සලා එසේ කීවේ එය තැකීමක් නොකොටමය.

"ගියොත් හොඳයි වගේ.....?" සැබවින්ම වර්ධනය වූ හිතට අපහසුවක් දැනුණේය.

ජීවිතයේ මෙවැනි පෙරළියක හිතක වන දෝලනය වත්සලා නොදැන සිටියා නොවේය. නිමන්තට ඒ එහි අවැසිතාවයක් නොමැති කම නිසා නොව, එය ලබා ගැනීමට ඔහුටත් කිරීමට සිදුවන කැපකිරීමට ඇති අකමැත්ත නිසාවෙන් වග වත්සලාට සැකයක් නොවුණි. වර්ධනය කලකට ඉහත ජීවිතයේ එම ප්‍රථම පිම්ම පණින්නට පසුබට වන විට, මේනකා එදින තමාට දුන් ඔවදන වත්සලාට මෙවලේ සිහි වූයේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"හැම හිතක්ම ඔහොම තමයි බං. වර්ධනය මාව ඕන උනත්, මිනිහා උඹව සමන්තට දෙන්න ලැස්තී නෑ. හැබයි උඹ හිතනවද මම වර්ධනය කිවුවොත් අපි හොරෙන් මේ සම්බන්ධය නිසා ගමු කියලා, උඹ ඒකට අකමැති වෙයි කියලා. කවදාවත් අකමැති වෙන්නේ නෑ.

ඒ වගේම තමයි අපේ හිත් කියලත් වෙනසක් නෑ..., හිතපත්..., උඹයි මමයි බස් ජැක් එකකට කොච්චර ආසද...?, අපි ඉඳලා හිටලා හරි ඒ ආතල් එක හොරෙන් ගන්නේ නැද්ද..? ඒත් අපි කැමතිද අපේ මිනිහා වෙන ගැනියෙකුට ජැක් එකක් ගහලා ආතල් එකක් ගන්නවට. අපේ හිත් හරි ආත්මාර්ථ කාමීයි බං.

පිරිමි කීදෙනෙක් ගැනිට හොරෙන් සල්ලී වියදන් කරගෙන, ස්පා වලටයි වෙන ගැනු ලඟටයි යනවද..., ඒ ඇයි... වෙනසක් ඕන නිසා. ඒත් තමන්ගේ ගැනීගේ මොකක් හරි දෙයක් අහු වුනොත් උන් නිකන් ඉදීද..?, කවදාවත් නෑ. අපිට වගේම අනික් කෙනාටත් ඒ ආසවල්, ඒ හීන නියනවා කියලා හිතන්න අපි තවම පුරුදු වෙලා නෑ. අපිම හිතන්න ඕන, තමන්ට හොඳනම් ඇයි අනික් කෙනාට නරක කියලා.

හැබයි වත්සු එහෙම හිතලා ජීවිතය බැලන්ස් කර ගන්න අය ගොඩක් අඩුයි... ඔය හොර වැඩේ කරන එක පිරිමියෙක් හරි, එක ගැනියෙක් හරි නිකමට හිතුවද ඕක

හොරවැඩක් නොවෙන විදියට කර ගන්න පුළුවන් කියලා. නෑ... කවදාවත් හිතන්නේ නෑ. මොකද ඒ දෙන්නා අතරේ විවාහ භාවයක් නැති කම. ඒ නිසා දෙන්නට හොරෙන් දෙන්නා හොරා කනවා.

ඔය ස්භාවලටයි, හොර ගැනුලඟටයි යන එක පිරිමියෙක් හරි අවංකව හිතනව ද, මම වගේ මගේ ගැනින් වෙනසකට ආස ඇතියි.., මම ගැණිට නිදහසක් දෙන්න ඕන කියලා. එහෙම හිතන්න ඒකට ඉඩක් දෙයිද...? කවදාවත්ම නෑ. ඒකට තමයි බං කියන්නේ ඉර්ෂාව, කුහක කම කියලා. ඒක පිරිමියාට විතරක් පොදු දෙයක් නොමෙයි අපේ හිත් වලටත් පොදුයි.

හැබයි නිකමට හිතපං.., දෙන්නා ඒ ගැන ඕපන් එකේ කතා බහා කරලා තීරණයක් ගන්නවා..., උදාහරණයකට සමන්තයි මමයි. අපි දෙන්නා මැරිකරලා ගොඩක් කල්.., දැන් අපිටම මේ සෙක්ස් ලයිෆ් එක බෝර්ට්ට් වෙලා. සමන්ත උඹ ගැන කිවුවම මටත් මුලදී අප්පෙට් ගියා. පස්සේ මටම හිතනවා එහෙනම් මම වර්ජ් ගැන හිතනවා කියලා. ඉතින්.. අපි දෙන්නා ඩිස්කස් කරලා එක තීරණයක් ගත්තා... හිතපං හොර වැඩකට වඩා මේක කොච්චර ජෙනුයින්නද කියලා"

මේනකාගේ එම කතාව සිහි වුන වත්සලා හොඳ හුස්මකින් තම පෙනහළු පුරුව ගත්තාය. ඒ එදින මේනකාගේ වදන් තුලින් නැවුම් මානයකට පෙරළාගත් තම විවාහ ජීවිතයේ දැන් හැම දිනකම නැවුම් වන ලිංගික තෘප්තිය ගැන හිතමින්ය.

එලසම එම සැබැඳියාවට වර්ජ්ගේ මුලදී තිබූ පසු බැස්මේ හා මෙදින නිමන්තගේ පසු බැස්මේ වෙනසක් නැති වගත් ඇයට හිතනාය. එහෙත් ඒ හැම පසු බැස්මක්ම පළමු පියවර තබන තෙක් පමණක්ම වග හොඳින් දැන සිටි වත්සලා "තවත් බොරුවට මෙතන මුණට, මුණ බලන් ඉන්දලා වැඩක් නෑ" යැයි සිතුවේ නිමන්ත හා වර්ජ්ගේ අත් තම දැනින් අල්ල ගනිමින්ය.

"මෙතන කවුරුත් දැන් බොරුවට රහපාලා වැඩක් නෑ. මල්ලී..., මම අද ඔයා එක්ක යන්නේ මොකටද, ඊට පස්සේ අපි දෙන්නා අතරේ වෙන්වේ මොනවද කියලා අද අයිසක් දන්නවා, හංසින් දන්නවා.

ඒ වගේම ඒ දෙන්නා අතරෙන් අපි දෙන්නා අතරේ වගේම සම්බන්දයක් තියනවා කියලා ඔයත් දන්නවා, මාත් දන්නවා. ඉතින් අපි තවත් මෙතන බොරුවට රහ පාන්නේ මොකටද..?

මල්ලී... ඔයාට එහෙම බැරිනම්, අකමැතිනම් කෙලින් කියන්න. මොකද මේක වෙන්තේ අපි හතර දෙනාම එකතුවෙන් විතරයි. ඔයාට මාව ඕන නම් ඒ දෙන්නටත් ඒ නිදහසම දෙන්න ඕන. දැන් අපි හතර දෙනාම මෙතන ඉන්නවනේ, ඔයා කෙලින් තීරණයක් ගන්න...?" වත්සලා නියමිත වේලාවට පැනය දිග හැරියාය.

නිමන්ත සිටියේ අසරණව කිසිවක් කර කියා ගත නොහැකි කමෙන්ය. ඒ වත්සලාගෙන් ලැබෙන මිහිර අත් හැරිය නොහැකි කමෙන් හා තම පෙම්වතියව සොහොයුරාට පිදිය නොහැකි වූ අසරණ කමෙන්ය.

"වර් මොකද කියන්නේ..." නිමන්තගේ දිගු නිහඬ බව නිසාවෙන් වත්සලා වර්ගෙන් ඇසුවාය.

"මේ..., මේ..., මගේ නම අවුලක් නෑ...." තම හිත යට කැමත්ත එකුස උපන් සොයුරු හමුවේ වර්ගත් හෙළිකලේ තරමක අපහසුවෙන්ය. ඒ ඉවත බලාගත් වගමය.

"මල්ලී...?" වත්සලා කෙලින්ම නිමන්ත දෙස බැලුවාය.

"මේ... මට හංසි එක්ක ටිකක් තනියම කතා කරන්න ඕන"

දෙදෙනාට ඉඩ දී වත්සලා හා වර් මිදුලට බැස්සේය. එවලේ වර්ගේ හිතෙන් සතුට පරයා දෙබඩ බවක් ගත්තේය. ඒ තම බිරිඳ හා තම එකුස උපන් සොයුරු අතර මෙතුවක් වූ ඤාතී කමේ බැඳීම හා සීමාවන් අද දින බිඳී යන වග වැටහුන නිසාවෙන්ය. එයින් ඔහුට මැවී ගියේ, තම බිරිඳ හා එකුස උපන් සොයුරා නිරුවතීන් යහන මත තුරුව ව ඉන්නා අපුරුවය. එම සිතුවිලෙන් මෙතුවක් පැහැපත් වූ ඔහුගේ මුහුණත් අඳුරු වනු වත්සලාටත් පෙනුණාය.

"ඔයත් මොකද මේ... මෙව්වර වෙලා හොඳට තිබ්බ මුණ දැන් එල්ලගෙන?" වත්සලා ඔහු අසලට ආවාය.

"අනේ මංදා.... හිතට නිකන් මොකද්ද වගේ..." වර් සත්‍යම කීවේය.

"එහෙනම් අපි මේනකායි සමන්ත අයියයි එක්කත් ජොයින් වුනේ....?" වත්සලා ඔහුගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"මේක එහෙම එකක් නොමෙයි නේ..?" වර් ඇගේ මුහුණ දෙස එක එල්ලේ බැලුවේය.

"එහෙනම්... මොනවගේද?"

"මගේ එකුස උපන් මල්ලී මගේ ගැනින් එක්ක..... අනේ මංදා" වර්ජිත සුසුමක් හෙළවාය.

"ඔය නියෙන්තේ ඊරිසියාව..... මාව මල්ලීට දෙන්න බැරි"

"හම්... ඇත්තනම් ඔවු....."

"එව්වර හිතන්න එපා...., බලන්නකෝ අදින් පස්සේ මොකද වෙන්තේ කියලා? මමත් දැක්කනේ ඉස්සෙල්ලා අර පොඩි කෙල්ලගේ පස්ස මිරික, මිරික හිටපු විදිය?" ඇය ව්‍යංගෙන් ඔහුටත් පහරක් ගැසුවාය.

"අනේ මංදා.... කොකටත් මම දැන් සයිට් එකට යන්නම්?"

"එපා..., එපා..., මිණිහට තේරෙන්නම ඔයා අද ඉන්න"

දෙතුන් මොහොතක් ගත වුවත්, නිමන්ත හා හංසි සිටියේ ගොළුවය. ඒ දෙදෙනාටම හිතට හයියක් නොමැති කමෙන්ය. ඒ නිහඬ බව බිඳිමින් "එහෙනම් මම යනවා.." නිමන්ත හංසිගේ නළල සිප ගත්තේ මුවෙන් පැවසිය නොහැකි තම කැමත්ත, හාදුවේ ගැබ් කරමින්ය. එහෙත් හංසිට මෙවලේ ඇවැසි වූයේ ඔහුගේ වදනින්ම නිසි පිළිතුරක්ය.

"ඔයාගේ එක හීනයක් අද ගෝඩක් වෙලාවට ඉශ්ට වෙයි..." හංසි එලෙස කීවේ, නිමන්තව එම කතා බහට නම්ම ගන්නා අදහසින්ය.

"හම්....." එහෙත් නිමන්ත නිහඬව ඇය දෙස බලා සිටියේය.

"එහෙනම් යන්න....., අක්කා බලාගෙන ඉන්නවා ඔයා එනකම්"

"මේ.., එහෙම කමක් නැද්ද...?" නිමන්ත ඇසුවේ ගොත ගසමින්ය.

"කමක් නෑ, ඒක ඔයාගේ කැමත්තනේ..." හංසි තමා පල කළ එම කැමත්ත ඔහුගෙනුත් බලාපොරොත්තු වූවාය.

"එහෙනම් මම යන්නම්. අම්මා එනකම් දොර වහාගෙන ඉන්න" නිසි පිළිතුරක් වදනින් පිට නොකළ නිමන්ත ඇයට සමු දුන්නේ මෙතුවක් අල්ලන් සිටි ඇගේ

දැන ලිහිල් කරමින්ය.

නිමන්ත අවසන් මොහොතෙන් ඇයගේ හිත නොවිමසුවා සේම, තම කැමත්ත නිසි ලෙස ඇයට ප්‍රකාශ ද නොකළේය. එහෙත් එම වදන ඔහුගේ මුඛෙන් ගැන්මට මෙතුටක් උත්සහා කළ හංසිගේ හිතට එය වදක් එක්කලා මෙන්ම, ඔහු ගැන තරඟවක් ද ඇති කළේය.

"අයිියව එලවලා දොර වහාගන්නද කියන්නේ...? දැන් එහෙම කරන්න අපි පරක්කු වැඩි නැද්ද..?" හංසි ඉවසා බැරීම තැන එලෙස ඇසුවේ වදන් තුලට සියුම් තරඟක් ද ගැබ් කොටය.

නොසිතුව ලෙස ඇගේ මුඛෙන් නැගුන එම වදන් පෙළට නිමන්තගේ හිත කීරී ගැසී ගියේය. ඒ නිසාවෙන් ඔහු නැවතත් ඇය වෙත හැරුනත්, මුඛේ නිසි පිළිතුරක් නොතිබුණේය.

"හැබැයි තාමත් අපි පරක්කුත් නෑ.... ඔයාගේ කැමත්ත, අකමැත්ත අදම මට කියලා යන්න" හංසි නැවතත් ඔහුගේ එම නිහඬ බව බිඳ දැමීමාය.

"ඒක ඔයාගේ තීරණයක්....." නිමන්ත එය හංසිට බාර කළේය.

"මේකට එහෙම මට තනියම තීරණයක් ගන්න බෑ.... ඔයා තමයි කියන්න ඕන..." හංසිත් එලෙස කීවේ බිම බලා ගත් වමය.

නිමන්ත හා හංසි අතර නැවතත් පැතිර ගියේ නිහඬියාවකි. හංසිට එම නිහඬියාව කල්පයක තරම් දිගු බවක් දැණුණාය. ඒ ඇයට එම පිළිතුර අද වඩාත් වැගත් නිසාවෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් හංසි නැවතත් තම හඬ අවදි කරන්නට සිතුවාය.

"අක්කයි අයිියයි මිදුලට වෙලා බලං ඉන්නවා. ඔයා ඩිසයිඩ් කරන්න දැන් අක්කා එක්ක යනවද?, නැත්තම් ඒ දෙන්නව යවලා ඔයා මගෙන් එක්ක මෙහෙ ඉන්නවද කියලා..?" හංසි එලස කීවේ යමක් ලබන්නට තවෙකක් කැපකිරිය යුතු බව අභවන්නට මෙන්ය.

තවත් දෙතු මොහතක් පුරාවට නිමන්තගේ නිහඬියාව පැවතුණේය. එහෙත් එහි අවසන නිමන්ත හොඳ හුස්මකින් පෙනහළු පුරවාගෙන හංසිගේ අත අල්ල ගත්තේ ඇගේ මුහුණ දෙස එක එල්ලේ බලමින්ය.

"හම්... එහෙනම් මම යනවා, අයියන් අයියන් ඇතුළට අරගෙන දොර වහා ගන්න..." නිමන්ත මෙතුවක් හිතේ වූ බර හැල්ලු කර ගනිමින්, හංසිගේ නළලත සිප මිදුලට බැස්සේ කැකෑරෙන දහසක් සිතුවිලි හිත තුළ හංගාගෙනය.

නිමන්ත ගෙයින් පිටතට ආ වග වර්ෂට මෙන්ම වත්සලාටත් පෙනුණේය. එහෙත් වර්ෂ එතනම සිටියේදී වත්සලා නිමන්ත අසලට ඇවිද ආවාය. ඒ ඔහුගේ විසඳුම ගැන කිසි සැකයකදු නොමැතිවය.

"අක්කේ අපි යමු..., අයියා ටිකක් ඉඳලා ආපුචාවේ....." නිමන්ත එලෙස කීවේ වත්සලාට උවත්, හඬ වැඩි කළේ වර්ෂටත් හංසිටත් ඇසෙන ලෙසටය.

නිමන්තගේ ඒ හඬ තිදෙනාගෙම හිත් තුළට එක් කළේ සැහැල්ලුවක්ය. ඒ ඉඩෝරයෙන් ඉරිතලා ගිය මහා පොළවට වැහි කෝඩයක් ලෙසින්ය. එයින් හංසිගේ මුහුණේ මෙතුවක් දැක නොමැති නැවුම් සිනහවක් මතු වන අපූරුව නිමන්තට පෙනුණේය.

නිමන්ත බයිසිකලයට නැගී පසු වත්සලා පිටිපස අසුනේ ඉඳ ගත්තේ, දෙදෙනා අතර ඉඩක් නොතියා ගනිමින්ය. ඒ තම ගැබ්බර කුසත්, ලැමදත් හොඳින් නිමන්තගේ පිටවනේ දැවටෙන්නට ඉඩ හරිමින්ය. එය දුටු හංසිට සිනහවක් නැගුනත්, වර්ෂගේ හිත කීරී ගැසී ගියේය.

"මල්ලි පරිස්සමින් යන්න... වලවල් වල දාන්න එපා, දන්නවනේ අක්කා ඉන්න තත්වේ" ඔහු නොකියා කීවේ යතුරු පැදියේ ගමන ගැනම නොවේය.

"මල්ලි මොකද නොදන්නේ...? මම මේ ප්‍රශ්නට උනාට පස්සේ මල්ලි එක්ක බයික් එකේ යන පළවෙනි පාර යැයි..?" ඔහු නොකියා කියූ දේ වත්සලාට වැටහුණාය. එම නිසාවෙන් නිමන්ත වෙනුවෙන් වත්සලා පිළිතුරු දුන්නේ සිනහවෙන්ය.

"මමත් සයිටි එකට ගිහින් ඉක්මණට ගෙදර යනවා..." වර්ෂ මෙවරත් නොකියා කීවේ වත්සලාට ඉක්මණින් නිවසට එන ලෙසටය.

"ඒක අපිට නම් හරියටම කියන්න බෑ..., අනික මේ... මොකටද ඔව්වර හදිස්සි?" වත්සලා එයත් තැකීමක් නොකළාය.

සමන්තගේ හා වත්සලාගේ ඇසුර ඇරඹුමේදී තරම් වර්ෂගේ හිතට මෙදින

වත්සලාගේ හා නිමන්තගේ ඇසුර වදයක් නොවුණේය. ඔහුගේ හිත තරමකට හෝ තැවුණා නම් ඒ, වත්සලාගේ නව ඇසුර තම එකුස උපන් සොයුරා හමුවේ අසම්මතයක් වීම පමණක්ය. වත්සලාගේ එම අසම්මතයක් විටෙක වර්ජිත මිහිරක් එක් නොකළාම නොවේය.

සැබවින්ම වත්සලා මෙම සැබැඳියාව වර්ජිත හෙළි කළ දිනයේ පටන්, ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් ඔහුගේ හිතේ සැඟව තිබුණ අසම්මත අභාව ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් දළුලෑවේය. ඒ තම බිරිඳ හා තම එකුස උපන් සොයුරා යහන් ගත වන අයුරු නැරඹීමේ අභාවය. එම අභාවට විටෙක උඩුහිත එරෙහිව නැගී සිටියත්, යටි හිත පැතුවෙම එයය. එබැවින් ඔහු ඒ අසම්මත අභාව සදාරණිය කර ගත්තේ "ඉස්සර ඔය ඔනෑ තරම් අයිසා මල්ලිට එකම ගැනියෙක් ගෙනත් තියෙන්නේ. මේක එහෙමද... මල්ලිගේ ගැනීත් මට අයිතියිනේ..?" යැයි සිතමින්, හංසිගේ ඇසුර මූලික කොට ගනිමින්ය.

තම බිරිඳව නන්වාගෙන සොහොයුරා යතුරු පැදියේ යන දෙස සේම, තම හිමියා සමඟ වෙනත් ගැහැනියක් තුරුළුව යන දෙසත්, දෙහිතකින් වර්ජිත හා හංසි බලා සිටියේය. එහෙත් වර්ජිතගේ උඩුහිත සියුම් දෙගෙඩියාවකින් පෙළුනත්, හංසිගේ හිතේ වූයේ සතුටක්ය. එම සතුටෙන් ඇය ගේට්ටුව වසා දැමීමේ වත්සලාගේ අත් වැනුමට ඇයත් ප්‍රථිචාර දක්වාය.

"අයිසට අස්සෙට වගේ.... " හංසි වර්ජිතට දුරක් තබා සෝඟාවේ ඉඳ ගත්තාය.

"නෑ...., ඒත් හිතට මොකද්ද වගේ"

"දුකයි ද...? වයිඟ්ව මල්ලිට දුන්න එක ගැන" හංසි එම කතා බහට යොමු වූයේ අවැසි මූලික කරුණට ඉස්සර විය නොහැකි කමෙන්ය.

"නෑ.... එහෙම එකක් නෑ.."

එකින් එකට හෙළි නොකොට ගත්තත් දෙදෙනාගේම හිත් තුළ සැඟවුණ අභාවන් නැවතත් බුර, බුරා නැගුණේය. එහෙත් දෙදෙනාගෙන් එකෙකුවත් මෙවලේ ඉස්සර නොවුණේ ලැබුණ නිදහස හමුවේ හිතට දැණෙන වකිතයෙන්ය.

"ඉස්සෙලා සුදු ගවුම, මේකට වඩා ලස්සනයි..." වර්ජිත එලෙස කීවේ ඒ නිහඬ බව බිඳිමින්ය.

"ලස්සනද...?, නැත්තම් වෙන මොකක් හරිද...?" හංසි එසේ ඇසුවේ සිනහවකින්ය.

ඇගේ එම පැනයෙන් වර්ජිත සැබැවටම සිනහවක් නැගුණේය. ඒ එම වදන් පෙළේ අයිතිකරු ඇය නොව, වත්සලා නිසාවෙන්ය.

"ඇයි ඒකට හිනා වුනේ.... " හංසි ඔහුගේ එම සිනහව දුටුවාය.

"ඔය වචන ටික ඔයාගේ නෙමෙයි හිංදා"

"ඔවු අක්කිගෙන්. ඒත් කෝ... මම අහපු ප්‍රශ්නට උත්තරේ..?"

"උත්තරේ ද...?" වර්ජිත හෙමිහිට ඇය අසලට විත් ඉඳ ගත්තේය.

"හම්... උත්තරෙ තමා..?" ඇය ඒ නිසාවෙන් බිම බලා ගත්තේ ඔහුගේ මුහුණ දෙස බැලිය නොහැකි කමෙන්ය.

"ඒ උත්තරේ තමයි, ඔයා ස්කූල් යුනිෆෝම් එක ඇන්දම ටිකක් සෙක්සි වගේ"

"ටිකක් ද..? ඇයි මම අක්කි තරම් සෙක්සි නැද්ද..?" හැම ගැහැනියකට මෙන්ම එම පැනය හංසිටත් පොදු විය.

"එහෙම නෙමෙයි.... දෙන්නට, දෙන්නා වෙනස්... ඔයා පොඩි එකියක් වගේ" වර්ජිතගේ එම පිළිතුරත් පිරිමි සැමටම පොදු එකක් විය.

"හැබයි වැඩවලින් නම් එහෙම වෙනසක් වෙන එකක් නෑ මගේ හිතේ.." හංසි දෙපා සෝඟාව මතට ගත්තාය. ඒ සායෙන් දෙකලවා මදක් විවර වෙන්නට ඉඩ හැරය.

සායයෙන් විවර වූ හංසිගේ සුදුපැහැති කලවා යුග්මය දෙස වර්ජිත බලා සිටියේය. ඒ වත්සලාගේ හා මේනකාගේ තරම්, හංසිගේ කලවා යුග්මය මසින් නොපිරුනත්, ඒ දෙදෙනාගෙම සමේ පැහයට වඩා හංසිගේ කලවා යුග්මය පැහැපත් යැයි සිතමින්ය.

තම කලවා යුග්මය දෙස වර්ජිත බලා සිටින වග දැණුන හංසිගෙ ගතේ හිරිහඩු නැගුණේය. ඒ ඔහුගේ ගිණියම් දෑසෙ උණුහුම හංසි පැහැදිලිව දුටු ප්‍රථම වතාව මෙය නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇය සාය නිසි ලෙස සකස නොගත්තේ වර්ජිතගේ දෑසේ උණුහුමට ඇගේ හිත ලෝභ කමක් දැක්වූව නිසාවෙන්ය.

ඔහුගේ එම සිතුවිල්ල තවත් සපත කරමින් හංසිගේ කලවා යුග්මයේ වූ සිහින් තඹ පැහැති රොම කූපයන් අවදි වූයේ, රොම කූපයන්ගේ මූලය අසල සමේ පැහැය රෝස පැහැක් ගනිමින්ය. ඒ වර්ජිතගේ බැල්මේ කාමුක උණුහුමට හංසිගේ ගතේ නැගුන

සිහින් හිරි ගඬුය.

"අම්මා දැම්ම එයිද...?" තමාට ලැබුන ඉඟිය වටහා ගත් වර්ෂ පෙරට වඩා ඇය වෙතට කිට්ටු වුනේය.

"ඇයි එහෙනම් යන්නද...?" හංසි එලස ඇසුවේ ඔහු දෙස යටසින් බලමින්, කෝළ ලෙසින්ය.

"අද නම් නිකම්ම යන්න, කොහෙත්තම හිතක් නෑ..." වර්ෂ ඇගේ අත අල්ල ගත්තේ එක් වරම දෙකලවා ස්පර්ශය කළ නොහැකි කමෙන්ය.

"මටත්" ඇය එලෙස කීවේ හිස පහතට කර ගණිමින්ය. එහෙත් ඇගේ එම පිළිතුරෙන් තම බිය හා වකිතය දුරුකොට ගත් වර්ෂ ඇගේ දෙකොපුල් මතින් අල්ලා, තම දෙතොල ඇයගේ දෙතොලට කිට්ටු කළේ ඉවසුම් රහිතවය.

එවිටම ගේට්ටුව අසල නැවතුන ත්‍රීරොද රථයේ හඬින් දෙදෙනාටම සොඟාවෙන් නැගුටුනේ එකටමය. ඒ දෙදෙනාගෙම හිතට බියක් ගෙන දෙමින්ය. එබැවින් වර්ෂ දොර අසලට ගියා නොව ඔහුට ඉබේටම යැවුණාය.

යතුතුරු පැදි ගමනේ අතර මහ නිමන්තගේ පැනයන් බොහොමයක් වත්සලා නිරවුල් කළේ සිනහවෙන්ය. ඒ මෙදින සිදු වූ කිසිවක් අහඹුවක් නොවන වගත්, තමා සිටු දෙණාගෙම විවෘත කතා බහකට මෙය සැලසුම් කළ වගත් පහද දුන්නාය.

"ඔයා නම් මාරයි හලො...." ඔහුගේ දෙබඩි හිත මේ වන විටත් දුරස්ථ නොතිබුනේය.

"ඇයි..., තමුසෙට දැන් අයියා ගැන ඉරිසියද...?" වත්සලාටත් එය වැටහුණේය.

"හිතට මොකද්ද වගේ. මම හිතුවේ නෑ ඔයා ඒ දෙන්නව මෙව්වර ඉක්මණට මෙහෙම සෙට් කරයි කියලා"

"තමුසෙට දැන් ඉරිසියා හිතුවේ, අයියා හංසිට තොලක් දානවා ඇති කියලා හිතීලා නේද...?" වත්සලාට අවැසි වූයේ ඔහුගේ එම දෙබඩි හිත බිඳ දමන්නටය. එම නිසාවෙන් වත්සලා ඔහුගේ හිතේ එවැනි දසුනක් මැවුවේය.

"මොනවද හලෝ කියවන්නේ....?" නිසකවම අද දින එවැනි යමකට වඩා වැඩි දෙයක් ඔවුන් දෙදෙනා අතර සිදුවන බවට ඔහුට සැකයක් නොවුනත්, යටි සිත එය පිළිගන්නට නොහැකි කමෙන් තැවුනේය.

"හැබයි මටනම් ශුවර්, අයියා අද භංසිට අමතක නොවෙන ආතල් එකක් දෙයි කියලා" වත්සලා ඔහුව තවත් ඇවිස්සුවාය.

"පිස්සු.... මමනම් හිතන්නේ නෑ එක දවසට එව්වර දුරක් යයි කියලා?" භංසි පළමු දිනයේම එවැන්නක් කරාවි යැයි නිමන්තට නොසිතුවේය.

"ඔය පළවෙනි දවස යැයි....? මටනම් ශුවර්...., එදා බයික් එකේ දෙන්නා ගත්ත ආතල් එකත් එක්ක, අයියා පස්ස ගැහුවත් භංසි අත අරින්නේ නෑ කියලා. මොකද මම එකීව හොඳට ෆෝම් කරලා තියලා ආවේ අයියා ගැන කියලා" තමා ඇයව සමලිංගික පහසකින් අවුස්සා තැබුව වග වත්සලා නිමන්තගෙන් සහවා ගත්තාය.

"ඒත්..., මේ..., අදම එහෙම වෙන එකක් නෑ" ඔහුට භංසි ගැන එලස හිතන්නට හිත් නොදුන්නේය.

"ඒ තමුසේ දන්න තරම, මම තමුසේ එන්න ඕන්න මෙන්න කියලා ගියා වොශ් එකක් දා ගන්න. මම එනකොට දෙන්නා සෙට් වෙලත් එක්ක" වත්සලා හිතා මතාම ඔහුව ඇවිස්සුවේය.

"සෙට්වෙලා කිවුවේ....?" ඉන් ඔහුගේ හිත ගැහුණේය.

"දෙන්නා බදාගෙන කිස් එකක්"

"සිරාවටමද....?" ඔහුගේ හිත ඉන් කීරී ගැසී ගියේය.

"මම තමුසෙට බොරුවක් කියනවද? උන් දෙන්නව එහෙම දැක්කම මටත් මොකද්ද වෙලා ගියා" වත්සලා කෙමෙන් කෙමෙන් ඔහුව නිසි තැනට ගෙන ආවේය.

"එහෙනම් ඉතින් අද..." ඔහු එසේ කීවේ දුකෙන්ය. ඒ ඔහුට තම පෙම්වතිය හා සොහොයුරු නිරුවතින් සෝභාව මත වැතිර සිටින අයුරු හිතේ මැවෙමින්ය.

"හැබයි හලෝ වැඩිය සෙල්ලම් දාන්නක් දෙන්නට ලැබෙන එකක් නෑ.... සමහර විට ඊට කලින්ම ඇන්ට් එයිද දන්නේත් නෑ නේ? හැබයි දෙන්නා අද කොහොමහරි සෙට් වුනානම් තමා මරු..."

"ඇයි...?" වත්සලා එලෙස පැතුටත් ඔහු පැතුටේ භංසිගේ මව ඒ සැමට

කලියෙන් පැමිණෙවා යැයි කියාය.

"මොකද උන් දෙන්නගේ අද එහෙම දෙයක් වුනොත්, මට තමුසෙව අපේ කාඞරෙට උනත් ගෙන්න ගන්න පුළුවන් බයක් නැතුව. අයියට මුකුත්ම කියන්න බැනේ" වත්සලා නිසි තැනට ඔහුව ගෙනවිත් අත හැරියාය.

ඇය ගේ එම වදන් පෙළ හමුවේ නිමන්තගේ හිත මෙවලේ ගැහෙන්නට ගත්තේ, හංසිගේ මව පැමිණෙවායි කියා පතනවාද..?, නැත්නම් එසේ කලින් එන්නට ඉඩක් නොලැබේවා කියා පතන වාදැයි කියාය.

"මේ.... එහෙම උනා නම් මරු නේද..? ආසයි හලෝ අම්මලට හොරෙන් තමුසේ එක්ක ගෙදර සෙට්ටෙන්න...." වත්සලා ඔහුගේ සිහිනයට ලෙහෙසි ගමන් මග හෙළි පෙහෙළි කළාය.

ඔහුගේ දෙබෙඩි හිත, ඔහුටත් නොදැනීම අවසන ගිලිහුනේ, හංසිගෙ මවට ඉකමණින් එන්නට ඉඩක් නොලැබේවා යැයි පතමිත්ය. ඒ සොහොයුරා දැණුවත්ම තමා ඔවුනගේ කාඞරයට රිංගන අපුරුව නිමන්තගෙ මනසේ මැවෙමිත්ය. එවිටම ඔහුගේ හිතට "එතකොට මට අයියට පෙන්නම මෙකීට අරින්න පුලුවන්" යැයි අඟාවක් උපන්නේය. ඒ එකුස උපන් සොයුරා, තම කුළුපුල් පෙම්වතියව අයිති කරගත් වෛරය නිසාවෙන් නොව, හිතට මැවුන එම අසම්මත සිතුවිල්ලේ මිහිරෙන්ය.

එම මිහිරෙන්ම නිමන්ත යතුරු පැදිය, නගරයට ඇතුල් කළේ "අද නම් මම බලෙන් හරි මේකීට අරිනවා" යැයි හිතෙ සපතකොට ගනිමිත්ය. ඒ වත්සලා නගරය නිසාවෙන් මදක් දුරස් වන වග නොදැනීම නොවේය.

හංසිගේ මව පැමිණ ඇතයි හිතා වර් ර මිදුලට බැස්සත්, ඔහුට පෙනුනේ ගේට්ටුවට උඩින් මතුවන පිරිමි හිසක්ය. ඔහු කවුදැයි වූ කුතුහලයෙන්ම වර් ර ගෙට්ටුව අසලට ගියේ බිඳ වැටුන සිහින හමුවේ නැගුන කෝපයෙන්ය.

"අයියේ 55/7 මෙහෙද...?" ගේට්ටුවෙන් ඉහළට එස වූන හිස නිවසක් ඇසුවේය.

"නෑ..., නෑ.... මෙහේ නෙමෙයි" වර් ර පිළිතුරු දුන්නේ තරහින්ය.

"අයියේ... පාරේ උඩහද..? පල්ලෙහා ද දන්නේ නෑ නේද....?" ඔහු නැවතත් ඇසුවේය.

"දන්නේ නෑ... පොඩ්ඩක් පල්ලෙහාට ගිහින් බලන්න" වජිර කේන්තියෙන් නිවසට එන්නට හැරුණේය.

"අයිගේ.... මේ., මේ, පතිරණ කියාලා කෙනෙක්....?" ඔහු නැවතත් ඇසුවේය.

"එහෙම දන්නේ නෑ... වජිර මෙවරනම් පිලිතුරු දුන්නේ තම කේන්තිය ඔහුට දැනෙන්නටමය.

"මෙහේ ඇටුස් එක මොකද්ද අයිගේ...?" එය නොවැහැටුන ඔහු නැවතත් ඇසුවේය.

වජිරගේ නොසන්සුන් තාවය දෙස ගෙතුල සිට හංසි බලා සිටියේ සිනහවෙන්ය. එහෙත් නොසිතුව ලෙස "තමුසෙට මොකටද මෙහේ නම්බර් එක....?" යැයි කියා වජිර ඔහුට බනින විට, ඇයට බියක් නොදැණුනාම නොවේය. එහෙත් ඒ සිනහවක් කැට්ටිය.

ගෙතුලට ආ වජිරට නැවතත් හංසිගේ කිට්ටුවට යෑමට මුල සිට පියවර තබන්නට සිදු වුණේය. එහෙත් ඒ පෙර තරම් වේලාවක් වැය නොකොටය. එයට හංසිගේ මෙවර උනන්දුවත් බල නොපෑවාම නොවේය.

"ඔව්වර කේන්ති ගන්න එපා..., ඉක්මණටම නාකීවෙයි" වජිර ඇගේ අත අල්ලා ගත් විට හංසි කීවාය.

"පිස්සෙක් නේ..." වජිර ඇගේ අත, ඇයගේම කළවා මත තබා ගත්තේය.

"මට බය හිතුනා..., ඒ මිනිහට ගහයිද කියලත්" ඇය එසේ කීවේ එකට බැඳී ගිය දෑතේ උණුහුම විඳිමින්ය.

"මේ ගෙදරදී නෙවෙයිනම්, සමහර විට එහෙම වෙන්නත් තිබ්බා" ඇගේ එම පැණයෙන් වජිරගේ හිතට ආඩම්බරයක් මෙන්ම, ඇගේ කළවයේ උණුහුම ද දැණුණේය.

"ඇයි ඒ...? මේ ගෙදරදී ඔයාට වන්ඩි පාටි දාන්න බැරිද?" ඇය එසේ ඇසුවේ ව්‍යාංගයෙන්ය.

"කොටන කුකුලට නම්, කොයි පොරපිටියත් එකයි. ඒත් මම මේ.."

"එහෙනම් කොටන එකතේ ඇත්තේ..?" ඇය එම වැකිය වජිරට නිම කරන්නට

ඉඩක් නොතබාම තම හිත කීවේ, ඔහුගේ දෙනෙතින් තම දැස ඉවතට ගෙන, නැගුන සිනහව දැකින් වසා ගනිමින්ය.

එම පිළිතුරෙන් දිරිමත් වූ වජිර ඇයව සෝභාව මත පෙරළ ගත්තේ, ඇය කිසි විටෙකත් නොසිතුව ලෙසය. එහෙත් ඇය එම නොහික්මුන කමට ආශා කළ නිසාවෙන් ඔහුගෙන් ගැලවෙන්නට නොසිතුවාය. එහෙත් වජිරගේ දැන සායට යටතින් කළවා දිග ඉහළට ඇදෙන විට, එම මෘදු ස්පර්ශය හංසිට ඉවසුම් නොදුන්නාය. එම නිසාවෙන් ඇය දෙපා එකින් එක පටල ගත්තේ, එයට ප්‍රථමව ඔහුගෙන් දෙතොලේ පහස ලැබගන්නට සිතාය. එම නිසාවෙන් හංසි ඔහුගේ දෙකොපුල් අල්ල ගත්තේ එම දැස දෙස එක එල්ලේ බලමින්ය.

වජිරට ඇයව පෙනෙන්නට ගත්තේ, හිත හොරා ගත් ඒ පාසල් නිල ඇඳුමෙන් සිටි, දහ කාර නාඹර යුවතිය ලෙසටමය. එයින් ඔහුට හැඟුනේ, මේ කෙලි පොඩිත්ත මෙලස තම දෙකොපුල් අල්ලා අයදින්නේ, ඇගේ රත්පැහැ නැඹුල් දෙතොලක තම පහසට ගන්නට කියා නොවේදැයි කියාය. එම නිසාවෙන් වජිර තවත් කල් නැරඹ ඇගේ දෙතොලක මත තම දෙතොල තැබුවේ, බාල වයස් මිහිරකින් ගත මෙන්ම හිත ද උණුහුම් කර ගනිමින්ය.

නිමන්තගෙන් පසුව තම දෙතොලට දැණුන ප්‍රථම විරුද්ද ලිංගික පහසෙන් හංසිගේ ගත සිත නැවතත් මිහිරෙන් මත් වූනේය. ඒ ඇය ඇය මොහොතක් යන්නටත් පෙරම දෙතොල විවර කොට, වජිරගේ දිවතට තම දිවත සොයා එන්නට ඉඩ හරිමින්ය. ඉන් වජිරගෙන් හිත උණුහුම්ව ගියේ කැකුළු දිවතක පහසෙන් මත්වය.

හංසිගේ නිවස පසුකරමින්, තමාට අවැසි නිවස සොයමින් මාවතේ අවසනටම ගිය, අඩු වයස් ත්‍රීරෝද රථ රියදුරුගේ බලා පොරොත්තුව ඉටු නොවූනේය. නැවතත් තම රථය හරවාගෙන එමින් සිටි ඔහුගේ හිත වූයේ කඩ වූන බලාපොරොත්තුව නිසාවෙන් මද කෝපයෙන්ය. එම තරහව හංසිගේ නිවස කිට්ටු වෙත්ම ඔහුට වඩාත් ප්‍රබලව දැණුනේ, වජිරගේ බැන වැදීමෙන් ඇති වූ ලැජ්ජාවත් මුසුවය. එම නිසාවෙන් ඔහු දෙවරක් නොසිතා රථය නැවත ගෙට්ටුව අසල නතර කලේය.

නැවුම් මිහිරක මිහිරියාවෙන් දෙතොල් පහස විදිමින් සිටි හංසි හා වජිර නැවතත් දෙපසට වූයේ ත්‍රීරෝද රථයේ නලා හඬට බියෙන්ය. හංසි සෝභාවෙන් නැගිට තම වත සකස ගත්තා මෙන්ම වජිරද නැවත හනික මිදුලට බැස්සේය.

දෙදෙනාගෙම හිත මෙවරනම් බියෙන් ගැහුණේ හංසිගේ මවට කියන්නේ කුමක් දැයි සිතමින්ය. එහෙත් ගේට්ටුව අසලට ගිය වර්ජිට නැවත දැක ගත හැකිවූයේ පෙර දුටුව ත්‍රිවිල් රථය හා ඔහුගේ මුහුණය. එයින් වර්ජිගේ කෝපය තවත් ඉහ වහා ගියේය. ඒ නිසාවෙන් වර්ජිගේ අතින් ගෙට්ටුවක් විවර වුනේ වෙගයෙන්ය.

පීල්ල දිග ඇඳුන යකඩ ගෙට්ටුවේ හඩ පරදා, ත්‍රිරෝද රථයේ හඩ උස් වුනේය. එහෙත් ඒ නැගුන හඩවල් දෙකම පරදා, ගෙයි උළුවස්ස අසල සිටි හංසිගේ හිත බියෙන් හැඩුවේය. ඇගේ ඒ හඩත් පරයා නැගුන හඩත් හා දුමාරයත් විහිදා ත්‍රිරෝද රථය නොපෙනී ගියේ හීයක වෙගයෙන්ය.

දෙතුන් විටකම වූ බදාවන් හා හිතේ ඇති බිය හමුවේ, හංසිගේ හා වර්ජිගේ මිහිරට එක දිගට නිදහසේ ගලා යෑමට ඉඩක් නොලැබුනේය. එය දෙදෙනාටම ගෙන දුන්නේ හිතට නොසන්සුන් බවක්ය. එම නිසාවෙන් දෙදෙනාටම එම මිහිරේ අවැසි තාවය තදින්ම දැණුනේය. එහෙත් එවිටම ඇගේ දුරකථනය නාද වූයේ, නැවත වරක් දෙදෙනාගෙම හිත් තුලට හිස් බවක් ගෙන එමින්ය.

"අයිගේ අම්මා..... ටවුන් එකට ඇවිලා වෙන්න ඇති" ඇය දුරකථනය වර්ජිට පෙන්නුවේය. ඇගේ මුහුණ කඩවුන බලා පොරොතු හමුවේ මුකුලිතව තිබුනේය.

"විහික්.... දැන් මොකද කරන්නේ.. මම යන්නද?" වර්ජි සිටියෙන් බිඳුන සිහින හමුවේය.

"මාව අවුස්සලා තියලා, දැන් දැන් පැනගන්න හදනවා බය ගුල්ලා" ඇය එසේ කීවේ හිස පහතට කර, නෙතහින් වර්ජි දෙස බලමින්ය.

"සුදු නංගියෝ.... මටත් එහෙමයි, ඒත් දැන් අපි මොකද කරන්නේ..?" වර්ජි ඇගේ අත අල්ල ගත්තේය.

"මේ..., මේ..., අයිගේ... අපි යංද කොහෙට හරි....?" හංසි එය කීවේ ඉවසා ගත නොහැකි තැනය.

"අම්මට මොකද්ද කියන්නේ...?" වර්ජිගේ හිතටත් ඒ අදහසට සතුටක් දැණුනේය.

"අම්මට බොරුවක් කියමු.... වත්සු අක්කා එක්ක එහේ ගෙදර ඉන්නේ කියලා"

ඇය සැක කළ ලෙසම ඇගේ මව නගරයට පැමිණ සිටියා සේම, ඇය කීවේත් තමා සිටින්නේ වත්සලා සමඟ කියාය. ඒ නිසාවෙන් ලෙහෙසි පහසු ඇඳුමකින් සැරසුන හංසි ගේ දොර වසා වරින්ගේ යතුරු පැදියට නැග්ගේ ඔහු හා වැඩි දුරක් තබා ගනිමින්ය. ඒ නිවස අහල පහළක කිසිවෙකුටත් සැකක් හිතෙන්නට ඉඩක් නොතබාය. එහෙත් වරින්ට ඒ දුරස් බව නොදැනුනේ, යන්නේ කොහෙට දැයි කියා හිත ගැටලන්නට වූ නිසාවෙන්ය.

තම හුරු පුරුදු නිදහස් වට පිටාවේ යතුරු පැදිය නැවතු නිමන්ත, වත්සලා බිමට බැසි පසුව යතුරු පැදිය ඇතට නොපෙනෙන ලෙස නැවත් වූයේ වැඩි පරිස්සමටය. ඒ වන විටත් වත්සලා පරිස්සමට කොස් ගස් සෙවනට යන්නට පය ඔසවා තිබුණේය.

"අදනම් එදාට වඩා මහංසි වගේ....." වත්සලා කොස් ගස මුල ඉඳ ගත්තේ ඉහට දැන බර කොටය.

"ආ...." නිමන්තට ඇයගේ අවැසිය දැනුන නිසාවෙන් අත වූ වතුර බෝතලය දිගු කළේය.

වතුර උගුරු තුන හතරක් බිඳු වත්සලා තම බලවූසයේ ගැටය ලිහිල් කොට, එය දෙපසට කලේ දැනුන දඩය නිසාවෙන්ය. එහෙත් නිමන්ත ඇගේ බ්‍රෙසියරයෙන් වැසුන ඇගේ ලැමද දෙස බලා සිටියේ අශාවෙන්ය. එවිට ඔහුට නැවතත් හංසිව සිහි වුණේය.

"අයියා තවම එහෙද දන්නේ නෑ නේද....?" නිමන්ත එසේ අසමින් ඇතින් කුඩාවට පෙනෙන තම ගොඩ නැගිල දෙස බැලුවේය.

"දෙන්නා තවම වැඩ ඇති..." වත්සලා සිනහවෙන් තම බලවූසය ගලවා දැමුවාය. ඒ ගතේ සැහැල්ලුව පතාය.

"නෑ.. සමහර විට අයියා එන්න ඇති" නිමන්තත් ටී-ෂර්ටුව ගලවා දැමුවේය.

"තමුසෙට එහෙම හිතෙන්නේ, මම තමුසේ ලඟ මෙහෙම ඉන්නවා වගේ, හංසිත් අයියා ලඟ මෙහෙම ඇති කියලා ඉරිසියාවට..."

"ඔවු හලෝ... දැනටත් මොනවා වෙලාද දන්නේ නෑ?" නිමන්ත එම සත්‍ය පිළිගත්තේය.

"තමුසෙට බයයිද අයියා හංසිගේ පෙට්ටිය කඩයි කියලා?. බය වෙන්න එපා හලෝ... අයියා එහෙම කරන්නේ නෑ" වත්සලා අතර මහදි ගත් මාළු බනිසයක් අතට ගත්තාය. ඒ එකක් නිමන්ත අතටත් දෙමිත්ය.

බනිස් ගෙඩිය අතට ගත්තත් නිමන්තගේ හිතේ මැවුනේ, තම සොහොයුරා හා තම පෙම්වතිය සෝඟාවේ තුරුළුව ඉන්නා අපුරුවය. ඒ එකදු ඇඳුමක් වත් දෙදෙනාගේ ගතේ නොමැතිවය. එය ඔහුගේ හිත හිරි වට්ටා දැමුවත්, තම සොහොයුරාගේ පහසෙන් හංසි උමතු වෙන් මෙන් හැසිරෙන මුහුණ, නිමන්තගේ හිතට එක් කලේ බියක්ය. ඒ "අයියා මට වඩා සැපක් හංසිට දෙයිද..?" යැයි කියාය.

හමා ආ සිත සුලත් රැල්ල වත්සලාගේ ගත සිප ගියේ ඇගේ උඩුකයේ වූ සියුම් දහඩිය බිඳු වාණිප කරමිත්ය. ඉන් ඇගේ ගතත් හිරි වැටි හියේ එම සිත සුලගේ සුපුරුදු එහෙත් මෙදුන දැණෙන නැවුම් පහසිත්ය.

"අද නම් බිමට මොනවා හරි දාගන්නත් වෙයි...?" වත්සලා නිමන්තව ලඟට ගත්තේ කොස් ගසට හේත්තු වෙමින්, ඔහුගේ උරහිස මත තම හිස හොවා ගනිමිත්ය.

"අක්කියෝ අදනම් හදිස්සි වෙන්න බෑ....." එම වදන් හමුවේ නිමන්තට දැණුන සතුට අසීමාන්තික විය. ඒ නිසාවෙන් නිමන්ත ඇයව තුරුලට ගත්තේ, ඇගේ හිස සිප ගනිමිත්ය.

"මම යෑ හදිස්සි වෙන්නේ... ඔයානේ...?" වත්සලාටත් මැවුනේ නිමන්තගේ හුරුබුහුටි ලිඟුව මෙදින තම යෝනී පත්ලේ සැඟවෙන අපුරුවය.

"ඔන්න අක්කියෝ අද නම් මට සීමාවල් දාන්න එපා..." නිමන්ත මේවන විටත් සිටියේ සැබවින්ම හිත කරගත් ඉවසුමෙන්ය. ඒ වත්සලාගේ නිරුවත් පිටවන මෘදුව ස්පර්ශය කරමිත්ය.

"නෑ මල්ලියෝ... අද ඉඳලා අපි හතර දෙනා අතරේ එහෙම සීමාවල් මුකුත්ම නෑ. මාව අයියට වගේම, දැන් ඔයාටත් අයිතියි..., මායි හංසියි දැන් ඔය දෙන්නගේම" වත්සලා හිතට දැණුන එම මිහිරෙන් නිමන්තව බදා ගත්තාය.

"මට කවදා හරි ඔයාලා දෙන්නවම එකට ඕන..." ඔහුගේ හිත මෙම නැවුම් ඇරඹුමෙන් උමතු ව තිබුනේය.

" ඒක අයිියලා, මල්ලිලා කැමති විදියක්.... අපි ඔය දෙන්නටම එක වගේ"

නිමන්තගේ දැන වත්සලාගේ පිටවන පුරාවට තාලයකට ඇදී ගියා සේම වත්සලාගේ දැනත් නිමන්තගේ නිරුවත් පිට පුරාවට ඇදී ගියේ ඇඟිලි තුඩේ පහර ඔහුගේ පිටවනට සටහන් කරමින්ය. ඒ "අදනම් මල්ලියෝ මම උඹව අත අරින්නේ නෑ" යැයි තම හිතටම කොඳුර ගනිමින්ය.

දෙදෙනාගෙම උණුහුම් වැලඳ ගැන්ම දෙතුන් මොහෝතකට සීමා කරමින් නිමන්තගේ දැන ඇගේ ඉහෙන් පහලට ආවේ, ඇය තවම ඇදගෙන සිටිනා සායේ ඉහ පටියට යටින්ය. එහෙත් ඒ ඇගේ පැන්ටියට උඩින්ය. ඉන් වත්සලාගේ ගතම කිති කැවී ගියේ වෙනදාට වඩා ඇගේ හිත මෙදින නැවුම් මිහිරකට අර අදිමින් සිටින නිසාවෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් වත්සලාත් නිමන්ත ඇද සිටි බොටමේ ඉහ පටිය තුලින් අත ඇතුලට දැමුවේ, ලංකට්ටුවට පිටින් ඔහුගේ ලිඟුව අල්ල ගනිමින්ය.

"ආහ්.... අක්කියෝ...." එම උනුහුමෙන් නිමන්තට නොදැණීම කෙදිරියක් පිට වුනේය. ඒ ඇගේ දෙකම් පෙති මතට තම දෙතොල ගෙනයමින්ය.

"මගේ... මල්ලියෝ...." වත්සලාටත් කෙදිරියක් පිට වූයේ, යෝනියට දැණේනා ඔහුගේ ඇඟිලි තුඩේ පහස නිසාම නොව, ඔහුගේ දිවතෙන් දෙකම් පෙති යටට දැණුන උණුහුමෙන්ය. එබැවින් වත්සලා ඔහුගේ ලංකටුව ඇතුලටත් අත දැමුවේ, බොටම් කළිසමේ ලිහිල් ඉහ පටිය තම වාසියට ගෙනය.

"ආහ්....." වත්සලාගේ අත්ලේ උණුහුමෙන් තම ලිඟුව ගිණියම්ව යන මිහිර නිමන්තට ඉවසුම් නොදුන්නේය. ඔහුට එය වඩාත් තිවාරව දැනුනේ, වත්සලා ඔහුගේ කොෂ දෙකත් මෘදුව සම්භාහනය කරන්නට ගත් විටදීය.

දෙදෙනා තුරුලුව, එකින් එකාගේ මිහිරි තැන් ස්පර්ශය කරලමින්, තම ගත සිත හොදින් අවදි කර ගත්තේය. එහෙත් එය මිනිත්තු පහා භයකට වඩා දික් නොවුනේය. ඒ නිමන්තගේ එක් අතක් ඇගේ සාය ඉදිරි පසින් රිංගා යෝනිය අසල පෙරට වඩා නිදහසකින් දැවෙටෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

නිමන්තගේ දහකාර ඇඟිලි තුඩේ පහසට ලොල් වූ වත්සලා, තම එක් පයක් කොස් ගසේ මුල මත තබා ගත්තේ ඔහුගේ පහසුව උදෙසාම නොව, තම නිදහස් මිහිරේ අවැසිය උදෙසාය. ඒ "මල්ලි කිලිට් එකට ඇඟිලකින් කරන්න" යැයි ඔහුගේ කණට උණුහුම් කෙදිරියකින් කොඳුරමින්ය.

"අද මොකද මෙව්වර හදිස්සි..?" යැයි අසමින්, නිමන්ත ඇඟිලි තුඩක් ඇගේ පෑන්ට් දාරයෙන් ඇතුළට රිංගවා, යෝනී දෙනොල් අතරට ගෙන ගියේ, ඇගේ ඒ ඉල්ලීමටම නොවේය. ඒ ඔහුගේ හිතටත් වත්සලාගේ යෝනී දෙනොල් හා ගැටිත්තේ පහසු තදින්ම දැණුන නිසාවෙන්ය.

"ආ...හ් මල්ලියෝ..., අදනම් මට ඉවසන්න බෑ.... මාව ඔයාගෙම කර ගන්න" යැයි කියා ඇය කෙඳුරුවේ, ඔහුගේ ඒ ඇඟිලි තුඩ, තෙත් වූ යෝනී දෙනොල් ඇතුළත කරනා දැහලිල්ල ඉවසා ගත් නොහැකිවය. ඒ නිසාවෙන් වත්සලා ඔහුගේ බොටම් කළිසම ඉහෙන් පහතට කළේ, පෙර දින තම ඉලීම ඔහු ඉටුකර ඇත් දැයි අත්ලෙන් නොව දැසින් දැක සැක හැර ගන්නටය.

ඇයගේ අශාව වෙනුවෙන් නිමන්ත පෙරදා රැයේම තම ලිඟුව වට වූ මවිල් රොඹුව කපා දමා තිබුණේය. ඒ නිසාවෙන් ඇගේ අශාව දන්නා නිමන්ත, බොටම් කළිසම මෙන්ම ලංකට්ටුවත් පහතට කළේ ඇයගේ මුහුණ දෙස බලමින්ය. එවිට මවිල් නොමැති නිමන්තගේ යටි කය වත්සලා සමඟ නිදහසේ හිනාහුනේ ඇගේ පැතුමත් ඉටු කරමින්ය.

වර්තමාන වඩා ලාබාල නිමන්තගේ මවිල් රහිත ලිඟුව ඇය හා හිනාහුනේ ගැටවර පෙනුමකින්ය. ඒ නිසාවෙන් ඇගේ හිතේ ප්‍රභලව ඇති, එහෙත් තවම ඉටු නොවුන, නාබර කොළ ගැටයෙකුගේ පහසට ඇති අසම්මත ආශාව ඇගේ හිතේ මෙවලේ මෝදු වුණේය. එබැවින් මවිල් රහිත නිමන්තගේ යටි කය ඇයට පෙනුනේ දොලොස් විය නොසපිරුන කොළගැටයෙකුගෙ ලෙසය.

ඉන් වත්සලාට හැඟුනේ තව සුළු මොහොතකින් තමා ලාබාල කොළු ගැටයෙකුගේ දඩබ්බර ලිඟුවේ පහසු ලබනා බවක්ය. එම සිතුවිල්ලෙන් ඇගේ ගතම කිනි කැවි ගියේ බාල වයස් මිහිරකින් තම ගතම උණුහුම් කර ගනිමින්ය. එබැවින් ඇයගේ හිත ඇයට ද අවනත නොවුනේ, එම පහසු විද ගන්නා හදිස්සියක් හිතට එක් කරමින්ය.

දරු සෙනහසකට දින ගනිමින් සිටියත්, හිතේ වූ කුඩා කොළු ගැටයෙකුගේ පහසට ඇති ලොල් බව වත්සලාගේ හිතෙන් බැහැරව නොතිබුණේය. ඒ සෑම තිරිහන් ගැහැනියකුගෙම එම අසම්මත පොදු පැතුම හා ආශාව, ඇයටත් පොදු වූ නිසාවෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් ඇය එම අසම්මත පහසු නිමන්තගෙන් පැතුවේ, සම්මත හිතකින් නොවේය.

"මගේ හොඳ වූ කොල්ලා" වත්සලා ඔහුගේ දෙපා මුල ඇත තබා ගත්තේ ඔහුගේ මව්ලේ රහිත ලිඟුව හා ඒ වට මාදුව අත ගාමිත්ය.

"වූවී කොල්ලා කිවුවේ මටද, නැත්තම් මෙයාටද...?" නිමන්ත තම ලිඟුවේ පෙරසම පහතට කොට රත් පැහැ ලිඟු හිස මතු කළේය. ඒ ලිඟුව වට වෙනදාට වඩා මාදු බවක් ඔහුත් අත්විදිමිත්ය.

"අද නම්... ඔයාට වඩා මේ පැටියා තමා හොඳ.." ඇය නිමන්තගේ රත් පැහැ ලිඟු හිස ආදරයෙන් තම දෙකොපුල් මත මාදුව දවට ගත්තාය.

උදයේ පටන් නිසි සැලකිල්ලක් නොලැබුව වර්ෂයේ ලිඟුවෙන් වහනය වන මුත්තා සුවද වත්සලාට දැණුනෙය. ඒ හිතුවක් කාර කොලු ගැටයෙකුගේ ඇති, රහස් පෙදෙස ගැන නොසැලකිලිමත්, අපිරිසිදු බව විසිවසරකට පසුව නැවතත් අත් විදිමිත්ය. එබැවින් ඇයට තම පාසල් කළ තමා හා හැදුන වැඩුන අසල්වැසි ඤාති සොහොයුරුව සිහි වූයේ, එකල හත් හැවිරිදි ඔහුගේ ලිඟුවේ පෙණුමත්, ඔහුගේ යටි කයෙන් වහනය වන, එකල තමා අගා කළ ඒ පුසුඹත් අහම්බෙන් සිහිවෙමිත්ය. එයින් ඇයට සිහි වූයේ ඔහුව නහවා පිරිසිදු කළ එම තම අතිතය ය.

ඔහුගේ යටි කයේ එම සුවදට ඇය කොතරම් අගා කලත්, නිමන්තගේ ලිඟුව එලෙස මුවට ගන්නට වත්සලාට නොසිතූනාය. ඒ නිමන්ත කොලුගැටයෙකු නොවේ යැයි කියා, අහඹුවෙන් සිහි වූ ඒ ඤාති සොහොයුරුගේ ලිඟුවේ මතකයෙන් ඇගේ යටි හිත කියන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එබැවින් "බලනවා.... වූ ගද...? සතියකින් විතර හෝදලා නෑ වගේ..." ඒ නිසාවෙන් ඇය පසෙක වූ වතුර බෝතලය අතට ගත්තේ, විසිවසරකට පමණ පෙර එම ඤාති සොහොයුරුගේ පිරිසිදු කම සෙවූව සොහොයුරිය, මෙදින නිමන්ත හමුවේ යලි බිහිවෙමිත්ය.

වත්සලාගේ දැනින් නිමන්තගේ ලිඟුව සෝදා බේරෙන දිය රැන "විරි.., විරි..." ගා වියලි කොල මතට වැටුනේය. ඒ පරිසරයේ වූ නිහඬ බව බිදිමිත්ය. එහෙත් එක් වරම එම හඬ පරයා නැගුන, යතුරු පැදියක හඬ දෙදෙනාටම ඇසුනේ වත්ත පහලිත්ය. එබැවින් බියට පත් වූ වත්සලා හා නිමන්ත පහල බැලුවේ දැවැන්ත කොස් ගසට මුවා වෙමිත්ය.

වත්ත මැදටම ආ වර්ෂයේ යතුරු පැදිය එහි නතර වුනේය. ඒ වර්ෂ විපරමින් වට පිට බලමිත්ය. එහෙත් ඔහුගේ දැසට නිමන්තගේ යතුරු පැදිය ඇස නොගැටුනේය.

එහෙත් හංසි හා වජීර දුටු විට, නිමන්තට බියක් සිතුවත්, වත්සලාට නැගුණේ සිනහාවක්ය.

"මොක්ද දැන් කරන්නේ...? ශුවර් එකට අපිව හොයන් එන්න ඇත්තේ?" නිමන්ත වහා කළිසම උස්ස ගත්තේය.

"බයවෙන්නේ නැතුව ඉන්නවා.... අපි දෙන්නා මෙහෙට එනවා කියලා කවුරුත් දන්නේ නෑ" වත්සලා එය තැකීමක් නොකළාය.

හංසිව රැගෙන යෑමට ආරක්ෂාකාරී තැනක් වජීරගේ සිහියට නොආවේය. ඒ නගරයේ හා ඒ අවට ගම්බලා වලත් විජේසේකර නාමය, අලුතෙන් ඉදිවන විසල් ගොඩ නැගිල්ල නිසාවෙන් ප්‍රචලිත බැවින්ය. එලසම හංසිත්, නිමන්ත සමඟ එකල ගිය ද, ලඟකදී සිට එවැනි හෝටල් කාඹර ගැන විශ්වාශය නොතැබුවේ, ජනමාද්‍ය හරහා එවැනි ලැහුම් හල් කිහිපයක සිදුවී ඇති නොකයටුකුකම් හෙලි වූ නිසාවෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් අහම්බෙන් වජීරගේ හිතට ආ තම වත්ත, වඩාත් සුදුසු හා ආරක්ෂාකාරී තැනකක් යැයි හංසිටද සිතුවේය.

යතුරු පැදියෙන් බැසි විගස වජීර හංසිව තුරුලට ගත්තේ හිතේ බියක් සැකක් නොමැතිවමය. එලසම හංසිත් ඔහුට අනුබල දුන්නේ ඇයත් ඔහුව හොඳින් වැලඳ ගනිමින්ය. එය දුටු කොස් ගසට සැඟවී සිටි නිමන්තගේ හිත කීරී ගැසී ගියත්, වත්සලාගේ මුවේ සිනහා රැල්ලක් මතුවුණේ, මෙතුවක් හීනයක් වූ තම පැතූ මෙදිණ යථාර්තයක් වෙත ලකුනු ඇයට දැනෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"දැන්නම් වන්ඩියා වගේ නේද.....?" හංසි වජීරගේ ලැම මත හිස හොවා ගත්තේ යතුරු පැදියට තම කයේ බර බැර කරමින්ය.

"දැන් කාට බය වෙන්නද...?" ඔහු හංසිගේ දෙකපුල් අල්ල ගත්තේය.

වජීරගේ හා හංසිගේ දෙතොල් එකින් එක වෙළී ගියේය. ඒ නිවසේ වූ බිය සැක දෙදෙනාගේ හිතෙන් බැහැරව යමින්, වැඩි නිදහසක් මෙහි අත් විඳිමින්ය. එම නිදහස ප්‍රභලව හිතට දැණුන හංසි, මෙවලේ හැසුරුනේ වජීරට හොඳින් අනුබල දෙමින්ය. එහෙත් "ආහ්... අයියේ...." කියා හංසි කෙදිරි නැගුවේ, වජීරට අනුබලයක් දීම සඳහා නොව, වජීරගේ දිවතේ පහසින් ඇගේ ගතම හිරිවැටී ගිය නිසාවෙන්ය.

එදෙස බලා සිටි වත්සලාට සිනහවක් නැගුනත්, කීරී ගැසුන නිමන්තගේ හිත හඩන්නට ගත්තේය. ඒ තම පෙම්වතිය, තම එකුස උපන් සොහොයුරාගේ ගතේ වෙළී

තොල් සිප ගන්නා අපූරුවෙන් නොවේය. ඒ ඇය කෙරෙහි ඔහුගේ හිතේ වූ යහපත් ආකල්පයන් බිඳ වැටෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"බලනවා මම බොරුද කිවුවේ?" වත්සලා සිනහවෙන් නිමන්තගෙන් ඇසුවේය.

"මම නම් හිතුවේ නෑ හලෝ, හංසි මෙව්වර ෆෝවඩ් වෙයි කියලා" ඔහුට එය තවම අදහා ගත නොහැකි වූවේය.

"එහෙම තමයි හලො.... හිතේ හංගන් හිටියට කවුරුත් ආසයි අලුත් එක්ස්පෙරිමන්ට් එකකට" වත්සලා එසේ කීවේ වර්තමාන හංසිගේ නිතඹ සාය මතින් පිරිමදින දෙස බලමින්ය.

"අක්කා කිවුව එක හරි... ඉහෙන් පහලට නෑදැකම් නෑ කියලා" නිමන්තටත් එය සත්‍යක් වග තහවුරු වූයේ, වර්තමාන ලැබෙන මිහිරට ප්‍රථිවාර දක්වමින් හංසිත් ඔහුගේ ලිඟුව කළිසමට පිටින් ස්පර්ශා කරන්නට ගත් විටදීය.

වත්තේ වූ නිහඬ පාච්ච විදිමින් හංසිත් වර්තමාන හැසුරුනේ ඔවුනගේ ලෝකයක් තුළය. ඒ දෙතුන් වතාවක් නිවසේ දී වූ බාදාවේ වාඩුව, හිත්සේ මෙවලේ විඳ ගනිමින්ය. ඒ නිසාවෙන් හංසිව යතුරු පැදිය උඩ ඉඳවූ වර්තමාන ඇගේ ටී-ෂර්ටුව ඔසවා බ්‍රෙසියරයෙන් වැසුන දෙනන මතු කොට ගත්තේ ඉවසුම් රහිතවය.

"බයයි අයිසේ..." හංසි එලෙස සැකයෙන් වට පිට බැලුවත් වර්තමාන ක්‍රියාවට බදාවක් නොකලේ ඇයටත් එම මිහිර ඇවැසිව සිටි නිසාවෙන්ය.

"බයවෙන්න එපා සුදු නංගියෝ..... මෙහෙට කවුරුත් එන්නේ නෑ" වර්තමාන ඇගේ ටී-ෂර්ටුව උසවා මෙතුවක් හීනයක්ම වූ බ්‍රෙසියරයෙන් වැසුන ඇගේ කුඩා ලැමඳ දෙස බලා සිටියේ ඇස්පිය නොහෙලාය.

හංසිගේ ලැමඳ වසා සිටි රොස පැහැති බ්‍රෙසියරයේ මෘදුක කුඩා මල් පොකුර වර්තමාන හා ලොංගතුව හිනහුනේය. ඒ ඔහුගේ දැනීන් නිදහස පතමින්ය. එහෙත් වර්තමාන ඇගේ බ්‍රෙසියරයට මෙතරම් ඉක්මණින් නිදහසක් දෙන්නට නොසිතුවේය.

"ඔහොම බලන් ඉන්න එපා...." හංසි දැනීන් ඇගේ ලැමඳ වසා ගත්තේ වර්තමාන දැසේ උණුහුම ඉවසා ගත නොහැකි තැනය. එහෙත් ඇගේ එම ක්‍රියාව වර්තමාන හිතට එක්කලේ ලැජ්ජා බරිත කෙල්ලකගේ කෝලබවේ මිහිරය.

"ආසාවේ බෑ නංගියෝ... වූවි කෙල්ලකගේ වගේ...." වර්ජිත දෙනන වසාගෙන සිටින හංසිගේ දැන දෙපසට කළෙය.

"මටත් අයිගේ...." හංසි වර්ජිත දැඩිව බදා ගත්තේ බ්‍රෙසියරයෙන් වැසුන ලැමද ඔහුගේ ලය පහළට තෙරපෙන්නට ඉඩ හැරය.

නගරයේ සිට ත්‍රීරෝද රථයෙන් පැමිණ නිවස තුළට ගිය හංසිගේ මවට, සෝභාව මත පිළිවෙලකට තිබූ කොට්ට දසතට විසිරී අපිළිවෙලකට තිබෙන අයිරු පෙනුණේය. ඇයට පුදුම සිතුවේ හංසි කිසිදා එලෙස අපිළිවෙලකට නිවස තබා නොගන්නා නිසාවෙන්ය. ඇය වැඩියමක් ඒ ගැන නොසිතා ගෙනා අඩු වැඩිය කුස්සියේ මේසය මතින් තැබුවේ "වත්සලා දුව අද උදේමම එන්න ඇති..., ඒක තමා ගේ අස්පස් කරගන්නත් වෙලාවක් තියෙන්න නැත්තේ" ඇයි හිතමින්නේ. එහෙත් අහම්බෙන් ඇගේ නෙත ගැටුණේ තාම නොසේදුව තේ කෝප්ප හතරය. "හතර දෙනෙක්.....?"

හිතට දැණුන සියුම් සැකයෙන් ඇය හංසිගේ කාඞරයට එබුණාය. එවිට ඇයට පෙනුණේ යහන මත අපිළිවෙලකට දමා ඇති සුදු ගවුමක් හා හංසි උදේ ඇඳ සිටි අනෙක් ඇඳුමිය. ඇය එම සුදු ගවුම අතට ගත්තේ සැකයෙන්ය. ඒ ගවුමේ කරේ හැඩයෙන්, මෙම ගවුම හංසිගේ පාසල් නිල ඇඳුමක් නොවන වග වැටහීමෙන්ය. ඒය හංසිගේ නොවන වග තහවුරු කරගත් ඇය, හංසි ගලවා දමා ඇති අනෙක් රෙදිපිළි ගැන විපරම් කරන්නට සිතුවේ මවගේ සියුම් ඉව නිසාවෙන්ය.

තමා නිවසේ නැති අතර කුමක් හෝ සිදුව ඇති වගට ඇයට තවත් සැකයක් නොවුණාය. ඒ හංසි "කවදාවත් ගෙදරට මෙව්වර හොඳ යට ඇඳුම් අදින්නේ නෑ..." යැයි වූ සිතුවිල්ලෙන්ය. ඒ නිසාවේ ඇය ඒ රෙදිපිළි යට තිබූ හංසිගේ පැන්ටිය අතට ගත්තාය.

ඇයගේ සැකය තහවුරු කරමින්, පැන්ටියේ යටි පැත්තේ වූ තවම නොවියලුන තෙත පැල්ලම ඇයට නෙත ගැටුණාය. ඇය එම තෙත පැල්ලම නාසයට ලංකොට බැලුවේ, එයින් වහනය වන්නේ මුත්‍රා සුවදමද කියාම නොවේය.

ගැහැනියක් වූ ඇයට එම සුවද කුමක් දැයි කියා වටහා ගැන්මට අපහසුවක් නොවුණාය. ඉන් ඇගේ හිත හිරිවැටී ගියේය. ඒ "වත්සලා දුව එන්න කලින්, නිමන්තව ගන්න ගන්න ඇති...?" යැයි සිතුවිල්ලෙන්ය.

විවාහ ගිවිස ගැන්මෙන් පසු හංසිගේ වූ වරියාවේ වෙන්සකම් ඇය හොඳින් ඇඳින ගෙන තිබුණාය. ඉන් ඇයගේ හිතේ මැවුනේ, තමා නැති අතරේ, එම නිදහස විඳිමින්, හංසි හා නිමන්ත සෝභාවේ තුරුළුව අනග රැගුමේ යෙදෙන අසුරුවය. ඒ පිළිවෙලකට ඇත්ති සෝභාවේ කොට්ට දස අත විසිරව යමින්නය. එම සිතුවිලෙන් හංසිගේ යහන මත ඉඳගත් ඇය හොඳ හුස්මක් ගත්තේ, යහනේ එලා ඇති රෙද්ද මෘදුව පිරිමඳිමින්නය. ඒ සෝභාව මතින් ඇරඹුන ඔවුනගේ රැහුම විටෙක කෙලවර වන්නට ඇත්තේ මේ යහන මත වෙන්නට ඇතයි සිතමින්නය. එහෙත් "කෝප්ප හතරකට තේ...." ඇයගේ හිතෙන් එය බැහැරව නොතිබුනේය.

හංසිගේ කොළ බව පරයා වර්ෂයේ දැන ඇගේ බ්ලොසියරයෙන් වැසුන දෙනන මතට ගොඩ වෙද්දී, හංසිගේ හිතට වඩා ගැහුනේ නිමන්තගේ හිතය. ඔහුට තවත් ඔවුන් දෙදෙනා දෙස බලා සිටින්නට හිතට වාරු නොමැති කම නිසාවෙන් වෙනතක බැලුවේ ඉවසුම් රහිතවය. එහෙත් බැල්ම වෙනතකට යොමුවන අවසන් නිමේෂයේ හංසි වර්ෂයේ කළිසමේ සිපරය පහත් කරන අයිරු ඔහුගේ නෙත ගැටුනේය. එබැවින් ඔහුට නැවතත් එදෙස බැලුනේ ඉබේටමය.

තම කළිසමේ සිපරය පහත් කිරීමට ඇයට ඉඩපාඩු සකස දුන් වර්ෂ, හංසිගේ ටි-ෂර්ටුව මුලුමනින්ම ඔසවා ඇගේ ගෙළ මත රැඳෙවුවේය. එවිට හංසි වර්ෂට රිසිලෙස්සකට ඉඩ සැලසුවේ ඔහුගේ ලිඟුව ලංකට්ටුවට පිටින් මෘදුව පිරිමඳිමින්නය. එම උණුහුම ඉවසිය නොහැකි තැන වර්ෂ ඇගේ බ්ලොසියරයෙන් වැසුන කුඩා දෙනන ඉස්මත්ත සිප ගත්තේය. ඒ ගැටිස්සියකගේ නැඹුල් පහස හමුවේ උමතුව ඇගේ නාඹිය අසලත් මෘදුව පිරිමඳිමින්නය.

"ආහ්.... අයියේ...." හංසිට කෙදිරියක් පිටවූයේ වර්ෂගේ ඇහිලි තුඩු මතින් නාඹිය අසලට දැණුන කිතියෙන් නොව, දෙනත් ඉස්මත්තට ඔහුගේ දිවතෙන් ලැබෙන පහස හමුවේය. එබැවින් ඇයට නොදැනීම ලංකට්ටුවෙන් වැසුන වර්ෂගේ ලිඟුව දැඩිව ඇල්ලුනේය. "සුදු නංගියෝ...." වර්ෂටත් ඒ උණුහුම දැණුනේය. එබැවින් ඔහු තම ඇහිලි තුඩු හංසිගේ බ්ලොසියරය තුලට දැමුවේය.

හංසි හා වර්ෂ දෙස බලා සිටි වත්සලාගේ හිත එයින් උණුහුම්ව ගියේය. ඒ වර්ෂ තවත් ගැහැණියකගෙන් සතුවක් ලබනු දැක්මෙන්ම නොවේය. ඒ තම හිමියා මෙලෙස හැසිරෙන්නේ කුඩා එකියක් හමුවේ විමෙන්ය. "මේකීගේ බ්ලා එක ගලවලා දාන්නේ නැතුව.. වර්ෂ තවත් මොන මගලක් කරනවද මංදා...." යැයි වත්සලාට එලෙස දැක්මේ හදිසි හිතක් පහළ වූයේ එබැවින්ය.

වජිරගේ ඇහිලි තුඩු බ්‍රෙසියරයෙන් වැසුන තම දෙනන් පුඩු සමඟ කරනා දාංගලය හංසිට ඉවසුම් නොදුන්නාය. ඒ නිමන්තගෙන් පසුව දෙනන් පුඩු මත දැවටුන පළමු පුරුෂ ස්පර්ශය හමුවේය. එයින් ඇගේ ගතත්, හිතත් හිරිවැටී ගියේ නොසිතුව ලෙසය. එබැවින් ඇයට තම බ්‍රෙසියරය ගලවා දමා, එම නිදහස හිත් සේ විදින්නට සිතුවත්, වජිර හමුවේ පළමු දිනම එයට තම පෙරමුණ ගන්නට ඇයට නොසිතුවාය.

වජිරගේ දැන බ්‍රෙසියරය මතින් උවත් හංසිගේ දෙපියයුරු මතට ගොඩ වෙන්ම නිමන්තගේ හිත කීරී ගැසී ගියේය. එබැවින් ඔහුට තවත් එදෙස බලා සිටිය නොහැකි කමෙන් නෙත වෙනතකට යොමු කලේය. එහෙත් නොදැණීම ඔහුගේ නෙත් නැවත යොමු වූයේ ඔවුන් දෙදෙනා වෙතමය. ඒ වජිරගේ එක් අත්ලකට, හංසිගේ පියයුරුවක් පූර්ණයෙන් නොපෙණී යන අපූරුව වෙතය.

ඔවුන් දෙස නොබලා සිටින්නට නිමන්ත කොතරම් උත්සහා කලත්, ඔහුගේ දැස යොමු වූයේම ඔවුන් වෙතමය. ඔහුට ඇදහිය නොහැකි වූයේ, ලිංගික සැපතේදී තමා හමුවේ සේම, තම සොයුරු හමුවෙන් හංසිගේ වෙනසක් නොවීමය. ඒ හංසි වජිරගෙන් ලැබෙනා මිහිර විදිනා අපූරුවය. නිමන්ත සැබවින්ම සිතුවේ වජිර හමුවේ හංසිගේ පසු බැස්මක්ය.

"ඇයි... ඒ දිහා බලන් ඉන්න බැරිද....?" වත්සලාට ඔහුගේ නොසන්සුන් කම වැටහුණාය.

"මම කවදාවත් හිතුවේ නෑ හලෝ...., අයියා කෙසේ වෙතත් මෙකී මෙහෙම...?" නිමන්ත අත මිටි මොලවා කොස් ගසට පහරක් ගැසුවේ හෙමිහිටය.

"කවුරුත් වාන්ස් එකක් ලැබුනම ඔහොම තමා හලෝ.., ඇයි... අපි දෙන්නා කියලා ඊට වෙනස්ද..?"

"ඒත් මට නම් මෙහෙම තවත් බලන් ඉන්න බෑ අක්කේ...?" නිමන්ත තම හිත ගැන කීවේ සත්‍යක්ය.

"මට නම් මාර ෆීල් එකක් එන්නේ උන් දෙන්නා දිහා බලන් හිටියම, හිමිප්පී වගේ හිටියට..., බලනවකෝ හංසි..." වත්සලා කීවේත් ඇගේ හිත ගැන සත්‍යය.

වත්සලාගේ හා මේනකාගේ දෙනනින් අත් නොවිදි මිහිරක්, වජිරට හංසිගේ දෙපියයුරු මතින් දැනුණේය. ඒ වත්සලා හා මේනකාගේ දෙපියයුරු මතින් දැනෙන මෙලෙක් බව පමණක්ම නොවේය. ඒ ස්පර්ශයන්ම තත් පුඩු හා දෙනන්

ප්‍රමාණයන්, රුපුරුදු ප්‍රමාණයෙන් අඩකටත් අඩුවෙන්, ඔහුගේ අත්ලට හා ඇහිලී තුඩු මතට දැනෙමින්ය. එහෙත් වර්ජිගේ හිත ඔහුටම අවනත නොවුනේ, ජීවිතයේ මෙතුවක් තම ඇහිලී තුඩු මතට දැණුන හුරුපුරුදු මෙලෙක් බව පරයා හංසිගේ දෙතනින් දැනුන මද තද බවටය.

එබැවින් හංසිගේ දෙපියයුරු තවත් බ්‍රෙසියරයෙන් වසා තබන්නට වර්ජිට හිත් නොදුන්නේය. ඒ ඔහු තුළ මෙතුවක් වූ ඉවසුම හීන වෙමින්ය. එබැවින් වර්ජිට හංසිගේ බ්‍රෙසියර ඉහළට ඔසවන්නට සැදුවේ මෙතුවක් තම දැසට හීනයක්ම වූ ඒ සුදර ගැටිසි දෙතනක දැකුමටය.

වර්ජිගේ දැනින් බ්‍රෙසියරය කෙමෙන් කෙමෙන් ඉහළට එසවෙන විට හංසි එය වලක ගත්තේ හිතකින් නොවේය. ඒ ඇයටත් ඇවැසි වූයේ එයම උවත්, ගැහැණියකට ජංමයෙන් උරුම කෝමළ, ලැජ්ජා බරිත බව මෙවලේ හංසිගෙන් ඉබේම මතු ඉස්මතු වූ නිසාවෙන්ය. එබැවින් හංසි වර්ජිගේ දැන හා බ්‍රෙසියර එක්ව අල්ල ගත්තේ ඔහුගේ නෙත් දෙස වත් නොබලමින්ය.

"ඇයි..... එපාද..?" වර්ජි ඇගේ එම කෝළ බවට ඇළුම් කළේය.

"ලැජ්ජයි....." ඇය එසේ කීවත් වර්ජි දෙස හිස ඔසවා නොබැලුවාය.

"එහෙනම්.. ටිකක්..... විතර " වර්ජි එලෙස ඇවිටිලි කළේ හිතේ සතුටෙන්ය.

"හම්...." හංසි ඔහුගේ දැන ලිහිල් කළේ දැස තදින් පියා ගනිමින්ය.

දොඩම් ගෙඩි දෙකක් තරම් වූ ඇගේ දෙතන, කුළුඳුලෙ පෑ සිනහවෙන් වර්ජිගේ හිත උමතුව ගියේය. ඒ වර්ජි මෙතුවක් දුටු කුඩාම, එහෙත් පිරිපුන් දෙතන හමුවේ හිත වශීවෙමින්ය.

ගැහැනුන් දෙදෙනෙකුගෙම ලැමදේ පහස විදි සිටි වර්ජිට හංසිගේ දෙතන ගෙන දුන්නේ නැවුම් පෙණුමක්ය. ඒ වත්සලාගේ හා මේනකාගේ විසල් දෙතන මතින් හංසිගේ දෙතන හුරුබුහුටිවය. ඒ නිසාවෙන් හංසිගේ දෙතන "හරියට හිච්චන් හිච්චන් පොඩි එකියකගේ වගේ" යැයි වර්ජිට සිතුවේය.

හංසිගේ කුඩා දෙතනේ තන් පුඩු ඒ වන විටත් හොඳින් අවදිව තිබුනේය. ඒ තන් පුඩු වටා වූ ලා දුඹුරු පැහැති කුඩා රවුම වටත් හිරිගඩු මතුවය. එය සැබවින්ම වර්ජි හැබැහින් දුටු කුඩාම පියයුරු යුගලය විය. ඒ නිසාවෙන් ඔහුට එක් වරම ඇගේ දෙතන ඇල්ලීමටත් ලෝබ සිතුවේය. ඒ ඇය ඇඳ සිටි බ්‍රෙසියරයේ තද වූන දාරයන්ගෙන්,

දෙනන් මතු වූන රොස පැහැති ලේ රේඛා නිසාවෙන්ය. එබැවින් වර්ෂ මොහොතක් දෙකක් ඇයගේ ලැමද දෙස බලා සිටියේ පාසල් යුවතියකගේ ගැටිසි දෙනනක මිහිර දැකුමෙන් විද ගනිමින්ය.

ඔහුගේ බැල්ම හංසිට එක් කළේ ලැජ්ජාවක්ය. එබැවින් ඇය තම දෙනන දැනින් වසා ගත්තේ, වර්ෂගේ දැසේ උණුහුමෙන් දෙනන ගලවා ගනිමින්ය. එහෙත් වර්ෂ ඇගේ දැනින් වැසුන ඒ ලැමද නැවත විවර කර ගත්තේ, ඇගේ මුහුණත් තමා වෙත හරව ගනිමින්ය.

"ඔහොම බලං ඉන්න එපා....." හංසි නැවතත් හිස පහත් කොට ගත්තාය.

"ඇයි ඒ....?" වර්ෂ එලෙස ඇසුවේ ඇගේ නාඹිය අසලට අතල තබමින්ය.

"මාව පිටිවිලා මැරෙයි....."

තම සොහොයුරුගේ දැන, කෙමෙන් කෙමෙන් හංසිගේ නාඹියේ සිට ඉහළට ඇදෙන විට, නිමන්තගේ හද ගැස්මේ වේගයද ක්‍රමයෙන් ඉහළ ගියේය. ඒ ඔහුගේ හද ගැහෙනා "ලබ්..., ඩබ්..." හඬ වත්සලාටත් ඇසෙන තරමෙන්ය. එහෙත් වත්සලා තවත් දෙනුත් මොහොතක් ඉවසන්නට හිතුවේ තම ආශාව බිඳකට අමතක කොටය. ඒ නිමන්තට තම පෙම්වතියව, තම එකුස උපන් සොයුරා විසින්ම ඉඳුල් කරනා දැක්මෙන් හිතට දැනෙන වේදනාව විදින්නට ඉඩ හරිමින්ය.

කෝම්පිට්ටු දෙකක් වත් ලැමදට දැන ගොඩ වුනේ, පාසල් යුවතියකගේ නාඹර දෙනන් පහස වර්ෂ හංසිගෙන් පතමින්ය. එයින් මෙතුවක් නිමන්තගේ අතලේ පුරුෂ පහස පමණක්ම විද ඇති හංසිගේ දෙනන, මේ නැඹුල් අත්ලෙන් දැණෙනා උණුහුම හමුවේ කිති කැවි ගියේය. ඒ ඇගේ කුඩා දෙපියයුරු වර්ෂගේ දැනෙන් වැසී යන්නටත් ප්‍රථමවය. එබැවින් වර්ෂගේ අත්ලෙන් දෙනන වැසී යත්ම "ආහ්.... අයියේ...." ඇයි හංසිට කෙදිරුනේය. ඒ හංසි දැඩිව වර්ෂව වැලඳ ගනිමිණිය.

දෙනුත් මොහොතක් ගෙවෙන්නටත් ප්‍රථමව, නිමන්තගෙන් පසුව තම දෙනනට ප්‍රථම වරට දැනෙන විරුද්ද ලිංගික පහසෙන් හංසි සිටියේ හොඳ හැටි මත්වය. වඩාත්ම ඒ මනා අත් දැකීමෙන් පිරිපුන් වර්ෂගෙන් දැනෙනා හික්මුණ පහස හමුවේය. එබැවින් "ගැනියෙක්ව අවුස්ස ගන්න, මල්ලිට වඩා අයියා එක්ස්පට්" ඇයි හංසිට එක් වරම සිතූනාය. ඒ නිමන්තගෙන් මෙතුවක් දෙනනට නොදැනුන පහසක්, මිහිරක්, ඔහුගේ සොහොයුරාගෙන් හංසි අත් විදිමින්ය. එයින් ඇගේ යටි කයත් මද පමණ

තෙත්ව ගියේය.

සොයුරාගේ පහසින් උමතුව සිටිනා තම පෙම්වතියගේ දසුන, නිමන්තගේ මෙතෙක් වූ ඉවසුම බිඳ දැමුවේය. ඒ "පට්ට වෙසී... තෝනම්...." ඇයි නිමන්ත හිතෙන් හංසිට බැන වදිමින්ය. ඒ තම කැමත්ත හමුවේ උවත්, ඇයට පසු බැස ඉන්නට තිබුනා නොවේ ඇයි කියා, ඔහුගේ හිතේ වූ ආසධාරණ සිතුවිල්ල හමුවේය. එබැවින් ඔහුගේ ගතේ දුවනා ලේ ධාතුව පවා රත්ව ගියේය.

තම සිතහියට නිසි වේලාව මෙය වග වත්සලාට ඔහුගේ නොසන්සුන් කම මතින් දැණුනාය. එබැවින් වත්සලා ඔහුව බදා ගත්තේ තම දැන ඔහුගේ ඉහ වට යොමමින්ය.

"මල්ලී ඇයි මේ.....? අපි දෙන්නම කැමති වෙලානේ ඒ දෙන්නට මේ වාන්ස් එක දුන්නේ...?" වත්සලා ඔහුගේ ලය මත මුහුණ හොවා ගත්තාය.

"ඒත් අක්කි මමනම් හිතුවේ නෑ අරකී මේ වගේ වේ..." නිමන්ත කියන්නට ලැබුනේ එපමණක්ය. "වාටාස්" වත්සලා ඔහුගේ කම්ඹුලට පහරක් ගැසුවාය.

"තමුසේ මගේ ලඟට ඇවිත් කරන්නෙත්, කරෙත් ඔය ටිකම තමා. හංසි ඒ වගෙනම් මාත් එහෙමයි. එහෙනම් අපි දෙන්නා විතරක් නෙමෙයි අපි දෙන්නට වහල් වෙලා, අයියලා මල්ලීලා වුන තමුසෙලා දෙන්නා කරන්නෙත් ඒ පිරිමි වෙස වැඩේම තමයි..." වත්සලාගේ ඒ වදන් සැර පරුෂ උවත් හසින් බාල විය. එහෙත් ඒ වදන් පෙළ නිමන්තගේ ලය සිදුරු කරන්නට සමත් වුනේය.

"හිතනවා කවුද ඉස්සෙල්ලම ඔය හොර වැඩේ කරේ...? ඒ තමුසෙ. තමුසෙ තමයි තමුන්ගේ එකුස උපන් අයියගේ වයිඟ්ට කෙළ හැලුවේ. හංසි දැන් කරන්නේ තිරිසන් වැඩක්නම්, තමුසේ තමයි ඉස්සෙල්ලම ඒ තිරිසන් වැඩේ මට කරේ. ඇයි තමුසෙට දැන් මතක නැද්ද ? මේනාකලගේ ගෙදරදී....?" ඒම වදන් පෙළ දිග හැර වත්සලා තරමක් නිහඬව සිටියේ ඔහුට එහි අරුත වටහා ගන්නටය. එහෙත් වත්සලා එලෙස බැන්නේ සැබවින්ම මවා ගත් හිතේ කෝපයෙන්ය.

ඔහුගේ මුහුණේ ඉරියවු මැනවින් නිරීක්ෂණය කල වත්සලා තරමක් තම හඬ බාල කරන්නට සිතුවාය. ඒ තමන් දෙදෙනා මෙන්ම ඔවුන් දෙදෙනාත් සම කිරීම වැදගත් වග වැටහුන නිසාවෙන්ය.

"බලනවා... තමුසේ මගේ මේ දෙකේ එල්ලීලා ඉන්න විදියටම නෙමෙයිද තමුසෙගේ අයියා අර කෙල්ලගේ එල්ලීලා ඉන්නේ.....? මම තමුසේ ලඟ ආදරයෙන් හිටපු විදියටම නෙමෙයිද හංසි තමුසෙගේ අයියා ලඟත් ඉන්නේ? අපි දෙන්නා සේරම වැරිදි කලා, ඒ දෙන්නට මෙහෙම බනින එක වැරදි මල්ලී. මම තමුසේ ලඟදී වගේම තමයි දැන් හංසි අයියා ලඟත් ඉන්නේ. අපි දෙන්නට මල්ලී ඔය දෙන්නව කිසි වෙනසක් නෑ....."

හිත් වේදනාවේ උපරිමයේ සිටි නිමන්තට, වත්සලාගේ ඒ වදන් මරු පහරක් වුනේය. ඒ ඔහුගේ වේදනාවේ හා කේන්තියේ උපරිමය පුස්සක් බවට පත් කරමින්ය. එබැවින් නිමන්තට කිසිවක් කර කියා ගැන්මට නොහැකි වූයේ, තමා වරදේ මුල්ම කොටස් කරුවා වග වැටහෙමින්ය. එබැවින් ඔහු බිම බලා ගත්තේ වත්සලාට මුහුණ දිය නොහැකි ලැජ්ජාවෙන්ය.

වත්සලා මෙතුවක් ඉවසුමෙන් සිටියේ මේ මොහොත එන තෙක්ය. ඒ නිමන්තගේ දෙබෙඩි පිළිවත බිඳින්නට හොඳම වේලාව එන තෙක්ය. එබැවින් කේන්තියේ හා හිතේ දුකේ උපරිමයට පත් නිමන්තට, වත්සලා නිසි වේලාවේ දී තම එන්නත ගැසුවේය. ඒ මෙම වරදේ මුල්ම කොටස් කරුවා ඔහු වග නිමන්තට සිහි කැඳවමින්ය. සිතුව ලෙසම එම කාර්ය සාර්ථක කර ගත් වත්සලා, බිඳක් ඔහුට නිහඬව ඉන්න දෙන්නට සිතුවේ ඊලඟ තම ඉලක්කය වෙත ලෙහෙසියෙන් පියමන් තබන්නටය.

කිසිවක් නොදන්නා වර්ජිත හා හංසි සිටියේ තමන්ගේ ලෝකයක් තුලය. ඒ මෙතුවක් දැනින් පමණක් සැතපුව හංසිගේ දෙතන වර්ජිත දිවතෙන් සතපමින්ය. ඒ නිමන්තගේ හා වත්සලාගේ දිවතේ පහසට පමණක් ලොල්ව සිටි හංසිගේ දෙතන් වර්ජිතගෙන් ලැබෙනා මේම පරිනත බවේ මිහිර හමුවේ කඳුළු වගුරමින්ය. එහෙත් හංසිගේ දෙතන් පුඩු එම මිහිර හමුවේ හැඩුවේ තනිවම නොවේය. ඒ දෙත් පුඩු සහයට යෝනියත් ඉකි ගසමින්ය.

ඇයට වර්ජිතගෙන් දිවතෙන් ලැබෙනා මනා හික්මිමකින් වූ පහස තවත් ඉවසා ගත නොහැකි වුනේය. ඒ ජීවිතයේ මෙතුවක් විඳ ඇති නිමන්තගේ දඩබ්බර ඉක්මණ පහස හමුවේ වර්ජිතගෙන් ලයාන්විත මිහිරක වෙනස අත්විඳිමින්ය.

"ආහ්.... අයියේ.., ඔයා මාව පිස්සු වට්ටනවා...." තම දෙතන පුරාවටම වර්ජිත දිවතෙන් රටා ඇදීම හංසිට ඉවසුම් නොදුන්නාය. එබැවින් ඇය වර්ජිතගේ හිස

දෙනන මතට තබා තද කොට ගත්තාය.

"සුදු නංගියෝ.... ඔයන් මාව පිස්සු වට්ටනවා" වජීරගේ දිවක පියයුරුවේ යට පැත්තේ සිට වක්‍රව ඉහිලට ඇදුනේ ඇගේ දෙනන් පුඬු දක්වාය.

හංසිගේ එම වදන් පෙළ වජීරට ආඩම්බරයක් ගෙන දුන්නත්, ඔහු ඉකමණේ නොවුනේය. ඒ සෑම තිරිහන් පුරුෂයෙකුගේම පැතුම වූ, ලපටි ලාබාල කෙල්ලකගේ පහසට ඇති නොහික්මුණ ආශාව, වජීර මතු යහපත උදෙසා හික්මීමෙන් විද දරා ගනිමින්ය. ඒ තම මිහිරට වඩා ඇගේ මිහිර ගැන සිතමින්ය. එබැවින් වජීර මෙතුවක් ගැහැනුන් දෙදෙනෙකු හමුවේ දැන උගත්, ඔවුනට අවැසි, ඔවුන් වඩාත් ප්‍රිය ජනක ඉසවුවන් හංසි හමුවේ නොපිරිහෙලා ඉටු කළේය. ඒ තිරිහන් පුරුෂයෙකුගේ මනා හික්මීමත්, ඉවසීමත්, අත්දැකීමෙන්ම ඔහුගේ ජීවිතයට උරුම වූ නිසාවෙන්ය.

තම පෙම්වතිය, හා සොහොරුගේ අනුරාගී දසුන් පෙළ දෙස නිහඬව බලා සිටිනා නිමන්තට නොදැණීම ගැබුරු හුස්මක් හෙළන්නේය. එබැවින් තම ඊලඟ පියවරට දැන් හොඳම වේලාව වග වටහා ගත් වත්සලා නිමන්තව නැවත බදා ගත්තාය. ඒ ඔහුගේ පිට පුරාව තම දැකීන් මෘදුව ස්පර්ශය කරලමින්ය.

"මල්ලී.., දැන් මේ මොන දේ උනත් මට ඔයා නැතුව බෑ. මට ඔය දෙන්නවම වෙනසක් නෑ. ඔයා දන්නවද....? මම අද ආවේ ඔයාට ඕන ඔක්කොම දීලා යන්න. මල්ලී.. මම ඒ වෙනුවෙන් ගොඩාක් දේවල් කැප කරා.." වත්සලා තම වදන් පෙළට වඩාත් මෘදු බවක් එක් කළාය.

"මම දන්නවා අක්කේ...." නිමන්ත ඒ වන විට සිටියේ තරමක තැම්පත් හිතෙන්ය. එබැවින් ඔහුගේ හිතත් වත්සලාගේ වදන් හමුවේ මෙලෙක්ව ගියේය.

"මල්ලී.... ඔයාගේ හිත අප්පෙටි වෙන්නේ, ඔයා ඒ දෙන්නා දිහා බලන විදිය වැරදි නිසා.., ඇත්තටම මටනම් මුං දෙන්නා දිහා බලන් හිටියම මාර ෆීලීන් එකක් එන්නේ..." වත්සලා නිමන්තට ඔවුන්දෙනා දෙස බැලීමෙන් මිහිරක් ලබන්නට හිත පුරුදු කරන්නට දැන් වේලාව හරි යැයි සිතුවාය.

සංසුන් වූ නිමන්තගේ හිත මත වත්සලා කෙමෙන් කෙමෙන් මල් පුබුදන්නට ගත්තාය. ඒ වජීරගේ හා හංසිගේ ශූංඟාර ක්‍රියාවන් රස කරමින්ය. එයින් වත්සලා සිතුවාටත් වඩා පහසුවෙන්, ඉකමණින් නිමන්තගේ හිත එයට ඇල්මක් දක්වන්නට ගත්තේය. ඒ නිමන්තත් තම එකුස උපන් සොහොයුරුගේ හා තම පෙම්වතියගේ ලිංගික ක්‍රියා කාරකම් තුලින් මිහිරක් ලැබ ගන්නට නොදැණීම පෙළඹෙමින්ය.

නිමන්තගේ ඒ වෙනස් වීම වත්සලාට දැණුනාය. ඒ විටෙක වජීරගේ හා හංසිගේ ක්‍රීරාවන් හමුවේ, මුවේ නැගෙන සිනහව ඔහු හංගා ගන්න අයුරු වත්සලාට පෙනුන නිසාවෙන්ය. එබැවින් නිමන්තව නැවත අවුස්ස ගන්නට හිතුව වත්සලා, ඔහුගේ කලිසම තුලට අත දැමුවාය. ඒ ඔහුගේ මිහිර ගැනම හිතා නොව, වජීර හා හංසිගේ ලිංගික කිරියාවන් හමුවේ ඇයත් සිටියේ හොඳ හැටි ගිණියම්ව නිසාවෙන්ය.

පූර්ණ ලෙස දෙබඩ හිත පහව නොගියත්, නිමන්තගේ ලිඟුව ඒ වනවිට තිබුණේ මදක් අවදි වය. එහෙත් හංසි උමතුවෙන් මෙන් තම සොහොයුරුගෙන් මිහිරක් ලබන අපුරුව දැකුමෙන් හා වත්සලාගේ අත්ලෙන් ලිඟුවට දැණෙන පහස හමුවේ, නිමන්තගේ ලිඟුව හොඳින් හිස ඔසවන්නට ගත්තේය. වඩාත්ම ඒ වත්සලාගේ අත්ලෙන් ලිඟුවට දැණෙන පහස හමුවේය. එබැවින් ඔහුගේ දැත් වත්සලාගේ ලැමද වෙත ආවේ ඔහුටත් නොදැනීමය.

"බලනවකෝ අක්කේ, හංසි ඉන්නේ නම් හිමිප්පී වගේ...." නිමන්ත මෙවර නම් එලෙස කීවේ, වජීරට සාය තුලට අත දමන්නට හංසි දෙපා පළල් කල අපුරුවෙන් ඔහුට දැණුන මිහිරෙන් වග වත්සලාට සිතුවාය.

"එහෙම තමා මල්ලී...., හැම ගැණියෙක්ම තමන්ගේ මිනිහා එක්ක ඉන්නවට වඩා, වෙන මිනිහෙක් එක්ක ඉන්න කොට ගොඩක් වෙනස්. එයා කවදාවත් තමන්ගේ මිනිහා ඉසරහා වගේ, ඒ මිනිහා ඉස්සරහා හිතට එන දේවල් හංග ගන්නේ නෑ. ඒ නිසා තමයි ඒ ගැනුන්ට වගේම, ඒ පිරිමින්ටත් ඒ හොරකමේ රහා වැඩි. හැබයි ගැණු විතරක් නොමෙයි පිරිමින්, තමන්ගේ ගැනී ලහදී වගේ නොමෙයි, පිට ගැනියෙක් ලහදී කියලා දැන් මට හිතෙනවා. බලනවකෝ.... අයිසා පොඩි එකෙක් වගේ දඟලන දැහලිල්ල"

"ඔයා කියන්නේ හැම කෙනාම හොර මිනිහගෙන් හරි, හොර ගැනිගෙන් හරි, තමන්ගේ මිනිහගෙන් හරි ගැනිගෙන් හරි ලැබෙනවට වඩා සතුටක් විදිනවා කියලද...?" ඔහු එලෙස ඇසුවේ හංසිගේ දෙකලවා විවර කරමින් වජීරගේ දැත ඇගේ යෝනිය අසලටම ඇදෙන දෙස බලමින්ය.

"එහෙම වෙන්න එපැයි නේද.....? අපි දෙන්නටත් ඒකම නේද උනේ..?" වත්සලා එසේ කියමින් නිමන්තගේ ලිඟුව කලිසම තුලම පෙරසම ගැසුවේය.

"ඒ කියන්නේ මම ඔයාගේ හොර මිනිහද....?" නිමන්තගේ හිත මෙවලේ ඉපිල ගියේ වජීරගේ හා හංසිගේ දැකුමෙන් නොව වත්සලාගේ වදන් පෙලෙන්ය.

"ඔවු... මම ආසයි ඔයාගේ හොර ගැණිකමට..." වත්සලා වර්ජර හා හංසි දෙස බලමින් ඔහුගේ කොෂ දෙක මෘදුව පිරිමැද්දාය. ඒ තම වදන් තුලින්ම ඇයත් හිත අවුසා ගනිමින්ය.

වත්සලාගේ ඒ වදන් පෙළෙන් නිමන්තගේ හිත හිරිවැටි ගියේය. ඒ තමාට හොර ගැනියක් සිටිනවා යැයි වූ ආඩම්බර සිතුවිලෙන්ය. එබැවින් බහුතරයකගේ සේම ඔහුගේ හිතෙන්, හොරා කැමට ඇති සැඟවුන ආශාව දඩබ්බරව මෙවලේ ඉස්මතු වුනේය.

ඔහුගේ ඒ අකීකරු සිතුවිල්ලට වාඩුව ගෙවන්නට වූයේ වත්සලාගේ දෙනනටය. ඒ ඇගේ තන් පුඩුව, ඔහුගේ ඇහිලි තුඩින් වැරෙන් මිරිකෙමින්ය. ඒ නිසාවෙන් "ආහ්.... මල්ලියෝ..." යැයි වත්සලාටත් කෙදිරියක් නැගුනේ, හොරකමට ඇති ඇගෙන් ලොල් බව නිසාවෙන්ය.

දෙතුන් මොහොතක් පුරාවට වර්ජර හංසිගේ යෝනිය ඇහිලි තුඩෙනුත්, ඇගේ දෙනන මුවෙණුත් සැතපුවේය. වර්ජරගේ ඇහිලි තුඩු පෑන්ටියේ දාර තුලින් ඇතුලට නොරිංගුවත්, හංසිට එම මිහිරේ අඩුවක් නොදැණුනාය. ඒ නිමන්තගෙන් පසුව යෝනියට දැණෙන ප්‍රථම විරුද්ද ලිංගික පහසෙන්, ඇගේ පෑන්ටියත් මද පමණ තෙත්ව යමින්ය.

වර්ජරගේ ඇහිලි තුඩටත් හංසිගේ සිහින් යෝනි දෙනොල එක් කළේ මිහිරක්ය. ඒ මෙතුවක් වත්සලාගේ හා මේනකාගේ විසල් යෝනි දෙනොල් මතින් දැණුන මිහිරට වෙනස්, නැවුම් මිහිරක් හංසිගේ සිහින් යෝනි දෙනොල් මතින් විද ගනිමින්ය. ඒ වැඩියමක්ම, හුරු පුරුදු යොනියන් දෙකටම වඩා හංසිගේ යෝනිය කුඩා බව ඔහුගේ හිත කියන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එම නිසාවෙන් ඔහුගේ හිත හංසිගේ කුඩා යෝනිය දැක ගැන්මේ හදිසියකින් පෙළුනත්, වර්ජර එම හිත සංසුන් කරගත්තේ, තම මිහිරට වඩා හංසිගේ අවැසියන්ට මුල් තැන දෙමින්ය. ඒ හෙට දිණයේ තමා ඇය සොයා නොව, ඇය තමා සොයා එන්නට මඟ පාද ගන්නටය.

පෑන්ටියට පිටින් තම යෝනියට දැනෙන පහස හංසිට වැඩි වේලාවක් ඉවසා ඉන්නට බැරි වූයේය. ඒ "අයියනම්, එකෙන්ම වැඩ කාරයෙක්" යැයි සිතුවිල්ල ඇයට පහළ වෙමින්ය. ඒ නිමන්තගෙන් මෙතුවක් නොදැණුන, එහෙත් වර්ජරගේ ඇහිලි තුඩෙන් දැණෙන අත්දැකීම් බහුල බවේ පරිණත මිහිර, ඇය ඔහු ඇහිලි විහිදුවන රටාවෙන්ම විද ගනිමින්ය.

"ආහ්... අයිගේ... ඉන්න බැ...." හංසි දෙපා ලංකොට ගත්තේ වර්ජිත අත අල්ල ගනිමින්ය.

"ඇයි නංගියෝ... ඔයාට උනාද....?" වර්ජිත හංසිගෙන් ඇසුවේ හිතේ සතුටෙන්ය.

"හම්..... වෙන්නම ආවේ...." හංසි යතුරු පැදියෙන් බැස්සේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"ඉතින් වෙන්න දෙන්න එපැයි...." වර්ජිත එලෙස කීවේ සතුටෙන්ය.

"එව්වර ඉක්මණට.....? මෙව්වර දවසක් මම බලාගෙන ඒකටද...." හංසි එලෙස කීවේ වර්ජිතගේ කලිසම ඔසවමින් මතු ව ඇති ලිඟුවේ අත්ල, නොදැණි මෙන් වද්දමින්ය.

ඇයට ඇවැසි කුමක් දැයි වටහා ගත් වර්ජිත, බඳ පටිය ගලවා තම කලිසම පහතට කළේය. එහෙත් හංසි ඔහුගේ දෙපා මුළු දණ ගසා ගත්තේ ඔහුගේ ලංකට්ටුවක් පහත කරමින්, මෙතුවක් ඇගේ දැසින් සැඟව සිටි ඒ දහයා මනා කොට මතු කර ගනිමින්ය.

නිමන්තගේ ලිඟුවේ ලාබාල පෙනුමට වඩා වර්ජිතගේ ලිඟුවේ පරිනත බවට හංසිගේ හිත එක් වරම ඇදී ගියේය. ඒ වර්ජිතගේ ලිඟුවේ යන්තමින් මතු වූන ලේ නහර දෙස හංසි ප්‍රේත කමෙන් බලමින්ය. ඉන් ඇයට සිහි වූයේ දෙනුන් මසකට පෙර, පියා ලංකාවට පැමිණිවිට දුටුව ඔහුගේ ලිඟුවය. "අප්පව්වගේ ඒකත් මේ වගේ මයි, නහරත් මතුවෙලා. එදා අම්මට කීපාරක් වුනාද අප්පව්වට එක පාරක් වෙන්න...?" ඒ තම මව කලකට පසුව විදි මිහිර ඇයට වර්ජිතගේ ලිඟුවෙන් නැවතත් සිහි වෙමින්ය.

"මොක්ද හිනා වෙන්තේ..." වර්ජිත ඇයගේ මුහුණේ එම් මතකයෙන් නැගුන සිනහව දුටුවේය.

"මට බඩ්ඩක් මතක් වුනා....." ඇය වර්ජිතගේ එල්ලෙන කොෂ දෙක මදක් උස්සා බැලුවාය.

"මොකද්ද...?"

"අපේ අප්පව්වගේ එක....."

"ඇයි... මගෙන් එහෙම නාකිසි වගේ ද..?" වර්ජිතගේ හිත ඉන් කිරිගැසි ගියේය.

"අපෝ නෑ.... අපේ අප්පව්වින් නාකියෙක් යැයි. හැබයි අපේ අප්පව්වට වඩා අයිසා හොඳට මේකෙන් වැඩ අරගෙන කියලා හිතෙනවා" හංසි තම සිනහවෙන්

වරින්දේ හිතේ වූ තැනිගැන්ම දුරු කළාය.

"එහෙම කොහොමද කියන්නේ...."

"මේ..? නිකම්ම ඔපව මතුවෙන්න හදනවා..." ඇගේ එම වදන් පෙළට වරින්දේ සිනහවක් නැගුණේය.

"ඉතින්.. ඔයා වැඩ ගත්ත එකකට ආස නැද්ද..?"

"ආස නැත්තේ මොකද.....? අපි දන්නවා පුරුදු ගොනාට හොඳට බර අදින්න පුළුවන් කියලා..." හංසි එසේ කීවේ මුවට නැගුන සිනහව සහවා නොගෙනමය.

"කොහොමද හරියටම එහෙම කියන්නේ" වරින්දේ ඉන් සිනහවක් නැගුණේය.

"මම දැක්කතේ... අප්පව්වි අර ඇවිත් හිටිය ටිකේ, අපේ අම්මගේ බර ඇදපු විදිය. තව අවුරුද්දකට හරි යන්න අම්මට සලකලා අප්පව්වි ගියේ" හංසිගේ එම කට හැර බවෙන් වරින්දේ නැගුණේ සිනහවක්ය.

පියාගේ ලිඟුවේ එම දඩබ්බර මතකය ඔස්සේ "අක්කගේ එක පතුරු ගැහිලා තියන එක අහන්නත් දෙයක් මේකේ සයිස් එකට..? අපේ අම්මා වගෙම, අක්කත් මේවගේ ලොකු එකකට අල්ලගෙන ඉන්න එකම මදි ද?" ඇය තම පියාගේ දඩබ්බර කම හමුවේ, මව විදි මිහිර වත්සලා හා සැසඳුවාය. ඒ පියාගේ ලිඟුවේ පරිනත බව විද ගන්නට වරින්දේ ලිඟුව වෙත දැන යොමමින්නේය.

වරින්දේ ලිඟුව හංසි වටකුරුව අල්ලා ගත්තත්, මහපට ගිහිල්ලේ හා දබර ගිල්ලේ තුඩු එකින් එක නොගැවුණේය. ඒ ඇයට හුරුපුරුදු නිමන්තගේ ලිඟුවට වඩා ඔහුගේ එකුස උපන් සොහොයුරාගේ ලිඟුව මහනින් වැඩි බව ඇය, පෙනුමෙන් පමණක් නොව ප්‍රමාණයෙනුත් සැක හැර ගනිමින්නේය. ඒ නිසාවෙන් ඇය වරින්දේ ලිඟුව පෙරසම ගැසුවේ, පියාගේ ලිඟුවේ හිස ඉවසුම් රහිතවය වරින්දේ සොයමින්නේය.

ඇය සිතුව ලෙසම නිමන්තගේ ලිඟුවේ පෙරසමට වඩා පහසුවෙන්ම වරින්දේ ලිඟුවේ පෙරසම ඉබේම පහත්ව ගියේය. ඒ නිමන්තගේ ලිඟුවට වඩා වැඩි පුර වරින්දේ ලිඟු හිසක් මනාව මතු වෙමින්නේය. ඉන් ඇයට තරමෙන් නොවුනත් ලිඟු හිසේ පැහැයෙන් සිතුවේ "අප්පව්විගේ එක වගේමයි" කියාය. ඒ නිමන්තගේ ලිඟු හිසේ රත් පැහැයට වඩා, ඇයගේ පියාගෙ මෙන්ම වරින්දේ ලිඟු හිසේ රත් පැහැය මදක් අඩු බව සැක හැර ගනිමින්නේය. එබැවින් ඇයට සිතුවේ "අප්පව්විගේ එක වගේ, මේකත්"

හොඳට පදම්වෙලා" යැයි කියාය. ඒ වර්ජිත වත්සලාගේ යෝනියට තොරක් නොමැතිව ලිඟුවෙන් පහර දෙන අයිරු මැව් පෙනෙමින්ය. ඒම මිහිරෙන් මත්ව හංසි හත්, අට විටක් වර්ජිතගේ ලිඟුව අත් ගැසුවේ උමතු වෙන්නේය.

හංසි තම සොහොයුරාගේ ලිඟුව උමතු වෙන් මෙන් අත් ගසන දෙස බලා සිටි නිමන්තගේ හිත නැවතත් හඬන්නට ගත්තේ, වැඩි වේලාවක් නොගොසින්ම ඇය සොහොයුරාගේ ලිඟුව මුවට ගන්නා බවට සැකයක් තවත් නිමන්තට නොවුන නිසාවෙන්ය.

නොසිතුව ලෙස නැවත මතුවුන එම දෙබෙඩි සිතුවිල්ලෙන්, ඔහුගේ ලිඟුව අඬකුණු වෙන්නට ගත්තේ ඔහුටත් නොදැණීමය. එහෙත් ඊට ඉඩක් නොතබාම වත්සලා තම අත් පහස මදක් වැඩි පුර ඔහුගේ ලිඟුවට දුන්නේ ඒ වග දැණුන නිසාවෙන්ය. එයින් ඔහුගේ ලිඟුවට අඬකුණු වෙන්නට ඉඩක් නොලැබී ගියේය.

"බලනවා කොච්චර ආසාවෙන්ද ඒකී අයිගේ එක අතේ ගහන්නේ කියලා.....?" වත්සලාට හංසිගේ එම පිම්ම මිහිරක් ගෙන දුන්නාය. ඒ ඇගේ අත් පහසින් වර්ජිත විදිනා මිහිර ඇයටත් දැණෙන්නට වූ නිසාවෙන්ය.

"ඔවු හලෝ..... මගේ එක කාලෙකින් ඔහොම අතේ ගහලා නැතුව ඇති"

"එක තමයි හලෝ... මමත් අයිගේ කාලෙකින්, අතෙන් ඔහොම සැපක් දෙන්න නැතුව ඇති...." වත්සලාට එය දැණුනේ තම වැරද්දක් ලෙසය.

"හංසි මුලදි නම් එහෙම නෑ....." ඔහුට වත්සලත් තම ලිඟුවේ පෙරසම පහත් කළ වග දැණුනේය.

"කවුරුත් මුලදි එහෙම තමා.... ඒත් පහුවෙනකොට ඒක සාමාන්‍ය දෙයක් වෙනවා. ඒක ඔයාලා අපි හැමොටම පොදුයි" වත්සලා එය ගැහැනු අත පමණක් තිබෙන වැරද්දක් නොව, පිරිමින්ටත් පොදු බව ඇහෙවුවාය.

හංසි තම දිවියේ තෙවන වරට පිරිපුන් පුරුෂයෙකුගේ ලිඟුවේ හැඩරුව බැලුවේ ඉවසුම් රහිතවය. ඒ ඇය ප්‍රථම වතාවට තම පියාගෙන්, දෙවණුව නිමන්තගෙන් හා මෙදින වර්ජිතගෙන්ය.

එහෙත් ප්‍රමාණයෙන් අනෙක් දෙදෙනාට වඩා තම පියාගේ ලිඟුව විසල් බව ඇයට සිතුවේ, දෙතුන් මසකට ඉහතදී දුටුව ඒ හොඳ මතකය නිසාවෙන්ය. එබැවි

ඇයට වරින්වේ ලිහුව මුවට ගන්නා හදිසියක් ඉබේම ඇති වූවාය.

හංසි වරින්වේ ලිහුව මුවට ගත් විටදී, නිමන්තගේ මෙන්ම වත්සලාගේ හිතක් හිරිවැටි ගියේ මිහිරෙන් මත්වය. එහෙත් වත්සලාගේ හිතට මෙවලේ අහම්බෙන් පහළ වූයේ වෙනයම් අදහසක්ය. ඒ මෙතුවක් නිමන්තගේ ලිහුව මත වූ අත ඉවතට ගනිමින්ය. එහෙත් ඒ කුමක් සඳහා දැයි නොදන්නා නිමන්ත ඇය දෙස බලා සිටියේ ප්‍රශ්නාථය කින්ය.

උඩු කය බ්‍රෙසියරයෙන් පමණක් වැසුන වත්සලා, බඩ ගෙඩියත් එලියේ දමාගෙන තමා වෙත ඇවිද එන දෙස වරින්වේ, හංසිත් බලා සිටියේ පුදුමයෙන්ය. එහෙත් එක් වරම තිගැස්සුන වරින්වේ වට පිට බැලුණේ ඉබේමය. එවිට ඔහුට පෙනුණේ මදක් දුරස්තව ඇති නිමන්තගේ යතුරු පැදියය.

"ආ... දෙන්නා හොරෙන්ම වැඩ වගේ....?" වත්සලා වකිතයකින් තොරවම ඔවුන් දෙදෙනා අසලට ආවාය. ඒ වරින්වේ කළිසම උස්සා ගන්නා දෙස ඇය සිනහවෙන් බලමින්ය.

"අක්කි ඔයත් මෙහේ....?" හංසි ටි-ෂර්ටුව පහත දා ගත්තේ දෙනත හරි හැටි බ්‍රෙසියරය තුළ රඳවා නොගෙනමය. එහෙත් ඇය ඇහෙන හදින් වට පිට බැලුවේ නිමන්ත කොහෙදැයි කියාය.

"මොකද මේ බයේ....." වත්සලා නිමන්ත සැඟවි සිටින කෝස් ගස දෙස බැලුවාය.

"මේ..., මල්ලීත්... මේ..." වරින්වේ ගොත ගැසුවේය.

"හම්... අපි දෙන්නා මෙව්වර වෙලා බලාගෙන හිටියේ දෙන්නගෙම වැඩ කැලී දිහා..." වත්සලා පළමුව වරින්වේ දෙසත් දෙවනුව හංසි දෙසත් බැලුවේ සිනහා වෙන්ය.

"මේ..., මේ..., කෝ දැන්...." හංසි එලෙස ඇසුවේ ගොත ගසමින්ය. බිය නිසාවෙන් ඇගේ මුහුණත් රතුව තිබුණේය.

"අයියව දැක්කම ලැජ්ජා හිතෙන්න ඇති. මේ... ජේනවනේ එයාගෙන් තරම" වත්සලා තම දෙපියයුරු යටි පැත්ත මෘදුව අතගා ගත්තාය.

"මේ..., එහෙනම් අපි යන්නම්..." එවිට වරින්වේ දැණුණේ අපහසුවක්ය.

"දැන් කොහේ යන්නද....?" වත්සලා වර්ජිත අසලටම ගියාය.

"බෑ වත්සු.... මල්ලිත් මේ.... ඉන්න එකේ" වර්ජිත වත්සලා දෙස බැලුවේ බැගෑපත්වය.

"මෙන්න මෙහේ එන්න...., හදිසියේ හරි ගේට්ටුව ලඟට කවුරු හරි ආවොත් මෙතන හොඳටම ජේනවා...." වත්සලා වර්ජිතගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"පිළිස් වත්සු.... මම කියන දේ ටිකක් අහන්න..." වර්ජිත අදි මදි කළේය.

"බෑ..., බෑ..., දැන් කවුරුත් බොරුවට හැංගිලා වැඩක් නෑ" වත්සලා ඔහුගේ අත අත්තොහැරියාය.

වර්ජිතගේ අකමැත්ත නොතකාම වත්සලා ඔහුව කොස් ගහා හෙවනට රැගෙන ගියේය. එහෙත් එවිට නිමන්ත සිටියේ ඔවුනට පිටුපාය. වැඩියමක්ම ඒ තම එකුස උපන් සොයුරාගේ මුහුණ දෙස බැලිය නොහැකි ලැජ්ජා බරිත අසරන කමෙන්ය.

"මොකද මේ... හරියට පොඩිවුන් දෙන්නෙක් වගේ" වත්සලා ඔහුව වර්ජිත වෙත හැරෙවේය.

එහෙත් දෙදෙනාම සිටියේ බිම බලාගත් වගමය. දෙදෙනාටම දෙදෙනා දිහා බලන්නට තරම් සවියක් නොවුනේය. ඒ නිසාවෙන් වත්සලා වර්ජිතගේ දෙපා මුල දණ ගසා ගත්තේ ඔහුගේ කළිසමත් පහතට කර, හංසිටත් ඉහියක් දෙමින්නය.

වත්සලාගේ ක්‍රියාව වලක ගන්නට වර්ජිත උත්සහා කළත්, ඊට ඉඩක් නොතබාම ඇය වර්ජිතගේ ලිහුව මුවට ගත්තාය. ඒ නිමන්ත දෙස බලමින්නය. එවිට නිමන්තගේ මෙන්ම හංසිගේ හා වර්ජිතගේ නෙත් වූයේ ද වත්සලා වෙතය.

වත්සලා ඉහියෙන් කීවේ කුමක්දැයි හංසිට වැටහුනත්, එයට ඉස්සර වන්නට තරම් හිතේ සවියක් හංසිට නොවුනාය. එලෙසම ඇය සිටියේ බියෙන් ගැහෙමින්නය. එබැවින් ඇගේ නෙත් කිහිප විටක්ම නිමන්තගේ නෙත් මානයට හසු වුවත් ඇය එය වලක ගත්තේ බිමට හිස යෝමා ගනිමින්නය.

හංසිගේ හිතේ ව්‍යාකූලත්වය හඳුනා ගන්නට වත්සලාට අපහසුවක් නොවුනාය. එබැවින් ඇය වර්ජිතගේ දෙපා මුළින් නැගිටේ හංසිගේ අත අල්ලා ගනිමින්නය. ඒ හංසිව නිමන්ත වෙත කිට්ටු කරමින්, ඔහුගේ අකමැත්ත නොතකාම වත්සලා නිමන්තගේ

කලීසමත් පහත් කරමින්ය.

එවිට නිමන්තට මෙන්ම වර්ජිතයක් එකින් එකාගේ නෙන් දෙස බැලූනේ ඉබේටමය. එයින් දෙදෙනාටම දැණුන ලැජ්ජාව සිලුපටු නොවුනේය. එහෙත් හංසිගේ මුළු බලහත් කාරයෙන්ම, වත්සලා ඔහුගේ ලිඟුවට කිට්ටු කරන විට නිමන්ත බිම බලා ගත්තේ සොහොයුරුගේ නෙත දෙස තවත් බලා සිටිය නොහැකි කමෙන්ය.

දෙතුන් මොහොතක් ගෙවෙන විට, සොහොයුරන් දෙදෙනාගේ හිත් කොතරම් ලැජ්ජාවෙන් පිරී තිබුනත්, එය වගක් නොකොටම දෙදෙනාගෙම ලිඟුවන්, ගැහැනුන් දෙදෙනාගේ මුඛේ පහසින් නැවත හිස එසෙවුවේය. ඒ නිසාවෙන් වර්ජිත හා නිමන්තට, එකින් එකා දෙස හොරහින් බැලෙන්නට ගත්තේ, විටෙක දෙදෙනාගෙම නෙන් එකින් එක මුණ ගැහෙමින්ය. ඒ වසර විස්සක් විසිපහක් පමණ පැරණි තම අතීතය දෙදෙනාට නැවතත් සිහි කරවමින්ය.

වර්ජිත මෙන්ම නිමන්තට ද සිහි වූයේ ඔවුනගේ කුඩා කල අතීතය ය. ඒ දෙදෙනා එක්ව ස්වාං වින්දනය කළ අපුරුවය. එය සිහි වී දෙදෙනාගෙම මුළු සිනහවක් නැගුනත්, දෙදෙනාම එය සහව ගත්තේය. එහෙත් වර්ජිත නිමන්තගේ ලිඟුව දෙසත්, නිමන්ත වර්ජිතගේ ලිඟුව දෙසත් හොරහින් බැලුවේ, එකල මතකයේ වූ ප්‍රමාණයන් හා හැඩයන් වසර විසි තුනකට පසුව මෙදින හා හිතෙන් සසඳමින්ය.

එකල දස හැවිරිදි වියෙදී නිමන්තගේ ලිඟුවේ දුටු හුරුබුහුටි පෙණුම, මෙකල ඔහු විසි හත් හැවිරිදි උවත් තවම වියකී නොමැති වග වර්ජිතට සිතුවේය. ඒ ඔහුගේ අකමැත්ත නොතකාම, බලහත් කාරයෙන් ඔහුගේ කුඩා ලිඟුවේ පෙරසම තමා පහත් කළ දිනය වර්ජිතට සිහි වෙමින්ය. ඒ නිමන්තගේ ලිඟු හිස මෙලොව එලිය දුටු පළමු දිනය විය. එබැවින් ඔහු බියෙන් හා වේදනාවෙන් එදින හැඬුව මිහිරි මතකය මෙදිනත් වර්ජිතට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

එම සිහිවීමෙන් වර්ජිතගේ මුළු සිනහවක් නැගුනත් එය ක්ෂණයෙන් වියකී ගියේ, එදා තම දැනින් ප්‍රථම වරට පෙරසම ගැසෙන වේදනාවෙන් හැඬුව ලිඟුව, මෙදා හංසි පෙරසම ගසා ඇති විට හින හෙන අපුරුවෙන්ම නොවේය. ඒ කුළුණුලේ තමා ඉඳුල් කළ ලිඟුවෙන්, මෙදින හංසි විදින මිහිරි හමුවේ දැණුන ඉර්ෂාවෙන්ය.

නිමන්තගේ හිතත් වූයේ ඒ සුදර මතකය හමුවේය. ඒ සොහොයුරා කුළුණුලේ ලබා දුන් පහස හමුවේ, තමා කී දිනක් ඔහුගේ ලිඟුව මුළු ගත්තා ද කියා නොව, ඔහු කීවරක් තම ලිඟුව මුළු ගන්නට ඇති දැයි හිතමින්ය. එහෙත් එම වාරයන් ගණනය කළ නොහැකි වග ඔහුටම සිතුවේ මෙදින සියුම් ලැජ්ජාවක් හිතේ නලියමින්ය.

සෞභෝයුරන් දෙදෙනාටම එම සුදර මතකයන් මෙදිණ ගෙන දුන්නේ ගුප්තබසා ජනක මිහිරක්ය. ඒ මාරුවට දෙදෙනාම දෙකළවා මත ගුකු හලා ගත් අපුරුවත් සිහි වෙමින්ය. එම නිසාවෙන් මෙතුවක් දෙදෙනාට, දෙදෙනා හමුවේ හිතට දැණුන දෙබෙඩි හිත, ටිකෙන් ටික පහව ගියේය. ඒ "එදා හොදනම් අද මොකද නරක" යැයි සෞභෝයුරන් දෙදෙනාගෙම හිත්වලට නව පණක් ගෙන එමින්ය.

තම හිමියන්ගේ ලිඟුවට මුවේ පහසු ලබා දෙන හංසිගේ හා වත්සලාගේ නෙත් බොහෝ විට තිබුනේ, ඔවුන් දෙදෙනා අතරේමය. ඔවුන් දෙදෙනාම තම එකිනේකාගේ ක්‍රියාවන් හමුවේ මිහිරක් ලැබුවේය. එහෙත් ඒ විටෙක වත්සලාගේ නෙත් නිමන්ත වෙතත්, හංසිගේ නෙත් වජීර වෙතත් නොයාම නොවේය. නමුත් වත්සලා හා හංසි වැඩි මිහිරක් වින්දේ, දෙදෙනා මතින් නැගුන ක්‍රියාවන් හමුවේය. වැඩියමක්ම ඒ හංසිය. ඒ හංසි තමා නොදන්නා බොහෝ දෑ වත්සලාගේ ක්‍රියාවන් හමුවේ දැණ ඉගෙන ගනිමින්ය.

ලිඟුවන් මුව තුළ ගෙවුන තුන්වන මිනිත්තුවේ, වත්සලාගේ නෙත් වැඩි වේලාවක් හංසිගේ නෙතු මත නතර වුනේය. එයින් හංසිගේ හිතම සලිතව ගියේ වත්සලාගේ නෙතු සහල ඉඟියෙන් කීවේ කුමක් දැයි වැටහුන නිසාවෙන්ය.

මෙතුවක් දණ නමාගෙන හිටි වත්සලා, වජීරගේ ලිඟුවට සමුදෙමින් හිට ගත්තේ ඔහුගේ ගතෙන්ම වාරූ ගෙනය. එහෙත් එය හොද පොටකටම් නොවන වග වජීරට සේම, වත්සලා දෙස බලා සිටි නිමන්තටත් සිතුවේය. වත්සලා එය තැකීමක් නොකොටම, මෙතුවක් තම යටි කය වසා හිටි සාය ඉහෙන් පහතට වැටෙන්නට ඉඩ හැරියේ පිටුපස සිපරය ලිහිල් කරමින්ය. එවිටම වජීරට ඉබේම බැලුනුනේ නිමන්තගේ මුහුණ දෙසය.

තම සාය ගලවා දැමුව වත්සලා බ්‍රෙසියරය හා පෑන්ටිය පිටින් නිමන්ත ලඟට ගියේ, ඔහුගේ දෙපා මුල තවමත් දණ ගසාගෙන සිටින හංසිව නැගිටවා, නැවත වරක් ඇයට ඉඟියක් දෙමින්ය.

නිමන්තගෙන් හංසිව දුරස් කොට වත්සලා ඔහුව තරයේ වැලඳ ගත්තේ වජීර දෙස බලමින්ය. ඒ නිමන්තගේ ලිඟුවන් දැතින් මෘදුව ස්පර්ශා කරමින්ය. එහෙත් වජීරට එදෙස බලා සිටිය නොහැකි කමෙන් හිස පහත් කර ගත්තේය. නමුත් හංසි සිටියේ වත්සලා හා නිමන්ත දෙස ඇසිපිය නොහෙලාය.

හංසිගේ හා වජීරගේ නෙත් දෙස බැලිය නොහැකි කමෙන් නිමන්ත බිම බලා ගත්තේය. එහෙත් ඔහුගේ නෙත් කිහිප විටක් හංසි වෙතත්, තම සෞභෝයුරු දෙසත් හොරහින් නොබැලුනාම නොවේය. එහෙත් හංසි හා වජීර සිටියේ දැඩි දුරස් බවකින්

නිහඬවය. "වර් මොකද මේ....." වත්සලා දුරස්ත බවෙන් නිහඬව සිටිනා හංසි හා වර් දෙස බලමින් ඇසුවේය සිනහවෙන්ය.

"මේ..., මේ.. අක්කේ අපි යන්නම්..." හංසි එලෙස කීවේ සැබවින්ම මෙවලේ දැණුන විලියෙන්ය.

"පිස්සි...." වත්සලා හංසිගේ අත අල්ල ගත්තේ ඇයව වර් වෙත කිට්ටු කරමින්ය.

"පිලිස් වත්සු... අපි දෙන්නා පල්ලෙහාට යන්නම්" වත්සලා හංසිගේ අත බලෙන්ම මෙන් වර්ගේ කලිසම තුලට දමන විට වර් එලෙස කීවේ හිතකින් නොවේය.

"ඇයි.. මෙහෙම ආස නැද්ද....?" වත්සලා ඔවුන් දෙදෙනාවම තම තුරුලට ගත්තේ නිමන්ත දෙස බලමින්ය.

"ඒත් අක්කේ...." හංසිත් මෙවලේ එලෙස කීවේ හිතේ අකමැත්තෙන් නොවේය. ඒ හොරහින් නිමන්ත දෙස බලමින්ය.

"එයත් ආසයි මෙහෙම...?" වත්සලා හංසිගේ ටී-ෂර්ටුව ඔසවා, හංසිගේ ලැමද මත වර්ගේ දැන තැබුවාය.

වර් නෙත් පහළට කර ගත්තේ නිමන්ත නිමන්තගේ දෙනෙත් තුලින් ගැලවෙන්නට හිතාය. එහෙත් හංසි ටිකෙන් ටික තම කයට තුරුළුවෙන විට වර්ට ඉබේම නිමන්ත දෙස නැවත බැලුණේය. ඒ සිහින් සිනහවක් මුඛ මත යාන්තමට මතු ව යමින්ය. ඉන් "දැන් ඉතින් වැඩේ හරි" යැයි වත්සලාට සිතූන නිසාවෙන් ඇය නැවත නිමන්ත අසලට විත් ඔහුව වැලඳ ගත්තේ තම දෙනොල් ඔහුගේ දෙනොල මතට බර කරමින්ය.

වත්සලාගෙ දෙනොලකින් දැණෙනා මිහිර හමුවේ නිමන්තගේ දැන කිහිප විටක් වත්සලාගේ නිරුවත් පිටවතට ගොඩ වෙන්නට උත්සහා දැරුවත් එය වැලකී ගියේ, වර්ගේ නෙත් ඔහු වෙතටම වැටී ඇති නිසාවෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් නිමන්තගේ හිතට අපහසුවක් දැණුණේය. එහෙත් ඊට පිළිතුරු ලෙස වර්ගෙන් නැවත් මතු වූයේ අනුමැතියේ සිනහවක්ය. ඒ හංසිත් ඇගේ දෙනොල වර්ගේ මුඛට කිට්ටු කල නිසාවෙන්ය.

වර්ව තම කයට තුරුල් කරගත් හංසි, මෙවර ඔහුගේ දෙනොල මත තම දෙනොල තැබුවේ නිමන්ත දෙසම බලමින්ය. ඒ මෙම මිහිර ඇයට දැන් විලිය පරදා දැනෙන්නට ගත් නිසාවෙන් හා නිමන්තගෙන් තවත් අකමැත්තක් මෙයට නොමැති

වග වැටහුන නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇසිපිය නොගහන නිමන්තගේ එම බැල්ම ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ, හිතම හිරිවට්ටා දමමින්ය. ඒ නිසාවෙන් හංසි වජීරගේ දෙතොල උමතු වෙන් මෙන් සිප ගත්තෙ, තම හිමියා ඉදිරි පිට, ඔහුට පෙන්වන්නට, වෙනත් පුරුෂයෙකුගේ පහස ලබන්නට හිතේ ඇති වූ අසංවර ආශාව මුදුන්පත් කර ගනිමින්ය. එය දුටු නිමන්තගේ හිතත් උණුහුම්ව ගියේ දැන නොදැණීම වත්සලාගේ ගත වටා වෙලමින්ය.

එකුස උපන් සොහොයුරුගේ ගතේ වෙලී, තම ගැබ්බර බිරිද ලබන පහස වජීරගේ හිතට ගෙන දුන්නේ උණුහුමක්ය. වඩාත්ම ඒ ඇයට එම පහස ලබා දෙන්නේ වෙනකෙකු නොව තම එකුස උපන් සොහොයුරා වීම නිසාවෙන් හිතට දැනෙන අසම්මත මිහිරෙන්නය. එබැවින් වජීරගේ හිතටත් අශාවක් උපන්නේ, ඔහුට පෙනෙන්නටම ඔහුගේ පෙම්වතියවත් නිරුවත් කර ගන්නටය.

දැන ඉහලට එස වූ තම පෙම්වතියගේ ටී-ෂර්ටුව, තම එකුස උපන් සොයුරා ගලවා දමන අපුරුව දෙස නිමන්ත බලා සිටියේය. එහෙත් ප්‍රථිචාර දක්වමින් හංසි විසින්ම, තම සාය ගලවා දැමීම නිමන්තට ඉවසුම් නොදුන්නේය. ඒ හංසි එසේ කලේ හිතා මතාම නිමන්තට පෙනෙන්නට හා දැණෙන්නට වීම නිසාවෙන්ය.

වත්සලා නිමන්තගේ ගතේ මෙන්ම, හංසි වජීරගේ ගතේ ද වෙලුනේ අඩ නිරුවතීන්ය. ඔවුන් දෙදෙනාටම එම පහස ගෙන දුන්නේ නැවුම් මිහිරක්ය. ඒ එකතුව හා හුවමාරුව කෙරෙහි වත්සලාගේ හා හංසිගේ ඇති අසංවර කැමත්ත නිසාවෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් වැඩි වෙලාවක් නොගොසින්ම වජීරගේ කලිසම හංසිගේ දැතින්ද, නිමන්තගේ කලිසම වත්සලාගේ දැතින්ද ගැලවී ගියේ ලංකට්ටුවත් සමහින්මය.

එයින් වජීරගේ සේම නිමන්තගේද යටි කය පූර්ණව හෙලුව ගියේය. ඒ වත්සලාගේ මෙන්ම හංසිගේද මෙතුවක් වූ ඉවසීමේ සීමාව බිඳ දමමින්ය. ඒ නිසාවෙන් වත්සලා නිමන්තගේ කෝෂ දෙක මෙන්ම, හංසි වජීරගේ ලිඟුවද මුවට ගත්තේ, අයිසා මලෝ දෙදෙනාව එක් කොස් ගසට හෙත්තු කොට ගනිමින්ය.

කොස් ගසට හේත්තු වූන අයිසා මලෝ දෙදෙනා අතර හිඩස වියතක් නොවූනා සේම, ඔවුන් දෙදෙනා පා මුල දණ ගසා සිටින නෑනන්ඩිලා දෙදෙනා අතරේ එවැනි හිඩසක් වත් නොවූනේය. ඒ වත්සලාගේ හා හංසිගේ නිතඹවල් එකින් එක ස්පර්ශය වෙමින්ය. එම දසුන වජීරට හා නිමන්තට ඉවසුම් නොදුන්නත්, දෙදෙනා සිටියේ අන්තෝකාගේ වස්තුව ඔහු ඉදිරිපිට ඉඳුල් කිරීමට කිරීමට නොහැකි අසරණ කමෙන්ය.

එහෙත් වත්සලාගේ දැතින් කෝෂ දෙකට ලැබෙන සම්භාහනයත්, දිවනෙන් ලිඟු හිසට දැණෙන මිහිරත් නිමන්තට වැඩි වෙලාවක් ඉවසා සිටින්නට නොහැකි

වුනේය, ඒ කොෂ දෙක තුළ වූ ශුක්‍ර, මේ අසම්මත මිහිරෙන් කළියෙන්ම නලියන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් මෙතුවක් හික්මිම මත වූ නිමන්තගේ දැන නොහික්මුන ලෙස වත්සලාගේ හිසෙන් අල්ල ගත්තේ "ආ....භ්...., අක්කියෝ..." යැයි නොදැණීම සිහින් කෙදිරියක් පිට කරමින්ය.

තම බිරිඳගේ දෙතොලතේ හා දිවනෙ පහසෙන් සොහොයුරුගේ ලිඟ හිස රත් පැහැයෙන් බැබලෙනු වර්ජිත දුටුවේය. ඒ තම බිරිඳගේ බේටයන් රැන්, රැන් ඔහුගේ ලිඟවෙන් පහලට බේරෙන අපුරුවත් කැටිවය. එහෙත් ඔහුගේ හිතේ මෙතුවක් වූ ඉවසුම ගිලිහුනේ එය දැකීමෙන් නොව, නිමන්තගේ ලිඟව රස කළ වත්සලාගේ මුහුණෙ වූ කාමුක පෙණුමෙන්ය. ඒ ඇගේ මුව දෙපස සේම දැනත් බේටයෙන් නැහැවී ඇති අපුරුවෙන්ය.

එම දසුනත්, නිමන්තගේ මුවෙන් පිටවූ කෙදිරියෙනුත්, වර්ජිතගේ කොෂ දෙක තුළ වූ ශුක්‍රත් නොසිතුව ඉක්මණින් පැහවන්නට පටන් ගත්තේය. එබැවින් එම මිහිර ඉවසුම් නොදුන් වර්ජිත "ආ....භ්.... නංගියෝ.." යැයි කොඳුරමින් හංසිගේ මුවෙන් ලිඟව එලියට ගත්තේය. එහෙත් ඇගේ මුහුණ තම යටි කයට හේත්තු කොට ගත්තේ ඉවසුම් නොමැති කම නිසා නොව, හංසිගේ සිහින් දෙකොපුලේ පහසට ඇති ලෝබ කමෙන්ය.

තම සොහොයුරුගේ යටිකය වැලඳ ගෙන සිටින පෙම්වතීගේ කාමුක මුහුණ නිමන්තට ඉවසුම් නොදුන්නේය. ඒ නිසාවෙන් නිමන්ත වත්සලාව නැගිටිටවා කොස් ගසට හේත්තු කොට ගත්තේ ඇගේ කිරට හුරුවෙන දෙනන බ්‍රෙසියරයෙන් ඉවතට ගෙන, එක් තන පුඬුවක් මුවට ගනිමින්ය. ඉන් වත්සලාගේ මුවෙන් පිට වූයේ "ආභ්... මගේ මල්ලියෝ උරන්න" යැයි කියා කෙඳුරමක් නොව, සියුම් කෑ ගැසීමක්ය.

වත්සලාගේ එම කෙඳුරුම අනෙක් තිදෙනාටත් එක් කලේ උණුහුමක්ය. ඒ නිසාවෙන් වර්ජිත හංසිගේ කුඩා දෙපියයුරු මිරිකන්නට ගත්තේ ඇයව තම කයට තුරුලුකොට ගෙන, ඇගේ බ්‍රෙසියරය නොගලවාමය. එහෙත් "අනේ මල්ලියෝ..... අනික් එකත් උරන්න..." යැයි කියා වත්සලා කෙදිරි නගන විට, වර්ජිතට ඇගේ මුහුණ බැලුනේ ඉබේටමය.

වත්සලා මෙතරම් නොහික්මුන කමෙන් හැසුරෙන්, තම හිමියා ඉදිරිපිට, වෙනත් පුරුෂයෙකු හමුවේ ලැබෙන මිහිරෙන් පමණක් මත්ව නොවේය. ඇයට වැඩි මිහිරක් දැණුනේ, තම හිමියා ඉදිරිපිට, ඔහුට පෙනෙන්නටම, ඔහුගේ සොහොයුරාගෙන් ලැබගන්නා මිහිරේ අසම්මත කමෙන්ය. එම නිසාවෙන් වත්සලාට තවත් වර්ජිතගේ මුහුණ දෙස බලා සිටින්නට තරම් හයියක් නොවුනේය. එබැවින් වත්සලා නිමන්තට පිටුපා ඉහෙන් නැවුනේ, නිතඹ නිමන්තගේ යටි කයේ වද්දමින්ය.

වත්සලාට ඇවැසි කුමක්දැයි වරින් වරින් සේම නිමන්තට ද සැකයක් නොවුණේය. එහෙත් නිමන්තගේ හිත සලිතව ගියේ, පළමු කොට ඇගේ යෝනී පහසු ලබනවා ද?, නැති නම් ගුද සිදුරේ පහසු ලබන වාද කියා නොවේය. ඒ සොහොයුරා දිරිපිටම ඇගේ බිරිඳගේ යෝනිය තමා සතු කර ගැනීම කොතරම් සදාචාරක්මක දැයි ඔහුට සිතන බැවින්ය. එහෙත් ඔහුගේ ලිඟුව නම් සැදි පැහැදී සිටියේ, ප්‍රථම වරට ඇගේ ගුද සිදුරේ පහසු ලබන්නට නොව, තම දිවියේ ප්‍රථම වරට යෝනී සිදුරක පහසු ලබන්නට ඇති නොයිවසිලීමත් කමෙන්ය. ඒ ඔහුගේ ලිඟුව ඕනෑ තරම් ගුද සිදුරක පහසු හංසිගෙන් විඳ ඇති නිසාවෙන්ය.

නිමන්තගේ එම නොසන්සුන් කම වරින් වරින් පෙනුණේය. ඒ තමා ඉදිරිපිට නිසාවෙන් ඔහුගේ හිත දෙලොවක් අතර බව ඔහුට වැටෙහෙමින්ය. ඔහුගේ හිතටත් මෙවලේ ඇවැසිව වූයේ තම බිරිඳ සොහොයුරුගෙන් සතුටුවන අයිරු දැක ගැනීමේ නොවසිලීමත් කමය. එම නිසාවෙන් වරින් වරින් කල් නැරඹ තම මුහුණට සිනහවක් නන්වා ගත්තේ "උඹ මම ඉන්නවා කියලා හිතන්න එපා.... උඹ ඕන දෙයක් මගේ ගැණිට කරපං" යැයි ඔහුට තම අනුමැතිය දැණෙන ලෙසටය.

වරින් වරින් අනුමැතිය ගැබ් වූන සිනහව නිමන්තගේ හිත අවුළුවා දැමුවේය. ඒ තම සොහොයුරා ඉල්ලා සිටින්නේ "මල්ලී මගේ ගැනී දැන් උඹේ..., උඹ ඕකීට රිදෙන්නම ඇරපං" කියා නොවේ දැයි නිමන්තට හිතන නිසාවෙන්ය. එම සිතුවිලෙන් නොහික්මුණ නිමන්ත වත්සලාගේ ඉහේ අල්ල ගත්තේ, ලිඟුව ඇගේ තට්ටම් දෙපළ මැද්දට හිර කරමින්ය.

වරින් වරින් ලිඟුවේ උණුහුම තට්ටම් දෙක මැදට දැණෙන විට, වත්සලා එය යෝනී දෙතොල් මත තබා ගත්තේ "මල්ලී., ඉස්සෙල්ලා ටිකක් හිමිට, හිමිට කරන්න" යැයි කොඳුරමින්ය. ඒ තම යෝනියට ඔහුගේ ලිඟුව දරා ගත නොහැකි වෙයැයි සැකයෙන් නොවේය. ඒ මෙතුවක් වරින් වරින් හා සමන්තගේ පරිණත ලිඟුවත් පමණක් රිංගා ඇති ඇගේ යෝනී සිදුරට, නිමන්තගේ ලිඟුවේ නාඛර හා නොයිඳුල් බව විඳගන්නට ඉඩ හැරිය යුතු යැයි සිතන නිසාවෙන්ය. එම නිසාවෙන් වත්සලා යෝනිය ඇතුළත මස ගොබ තට්ටා හිරකොට ගත්තේ, තම දිවියේ දෙවන වරටත් කන්‍යා බාවය බිඳී යන එම මිහිර විඳ ගන්නටය.

මෙතුවක් යෝනී දෙතොලක පහසු පමණක් විඳ ඇති නිමන්තගේ ලිඟුව, සෙමෙන්, සෙමෙන් වත්සලාගේ යෝනී දෙතොල ඇතුළට රිංගුවේය. ඒ හංසිගේ කුඩා යෝනී දෙතොලතේ ගැඹුරට වඩා වැඩි ගැඹුරක්, වත්සලාගේ විසල් යෝනී දෙතොලකින් නිමන්තගේ ලිඟුව විඳ ගනිමින්ය. එලසම ඇගේ යෝනී සිදුරත් මහ බලමින් සැදි පැහැදී සිටියේ ඒ නාඛර ලිඟු හිස පිළිගන්ට නොවසිලීමත්වය.

යෝනී සිදුර අහිමුවදී, ඉබේටම පෙර සම පහත්ව තම ලිඟු හිස, ඇගේ යෝනී සිදුර කර වට ස්පර්ශ්‍ය වීට නිමන්තගේ හද ගැහුනේය. ඒ වත්සලාගේ යෝනී සිදුරේ මස් වැදලී, මල් මාලයක් සේ ඔහුගේ ලිඟුව වට ආදරයෙන් වෙලෙමින් පිළිගන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

ජීවිතයෙ ප්‍රථම වරට ලැබුන එම ලෙංගතු උණුහුම් පිළිගැන්මෙන් නිමන්තගේ ගත සලිතව ගියේය. එම නිසාවෙන් ලිඟුව යෝනී සිදුරේ අඩක් ඇතුලුවන්නටත් ප්‍රථමව "ආ.....හ්.... අක්කියෝ...." යැයි නිමන්තට කෙදිරියක් පිට වුනේය. ඒ ප්‍රථමවරට දැණෙන්නට ගත් යෝනියක් ඇතුලත උණුහුම තවත් ඔහුට ඉවසා දරා ගත නොහැකිවය.

නිමන්තගේ ලිඟුව පූර්ණ ලෙසම තම යෝනී තුලට රිංගු බව වත්සලාට දැණුනාය. ඒ ප්‍රථම වරට යෝනියක් ඇතුලට රිංගුව නිමන්තගේ ලිඟුව, කුතුහලයෙන් හා නොහික්මුන කමෙන්, යෝනිය ඇතුලත සිරි නරඹන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එබැවින් එයට ප්‍රථිවාර ලෙස, හුරු පුරුදු ලිඟුවන් දෙකට දක්වන සැලකිල්ල වාඩා වැඩි සැලකිල්ලක්, වත්සලාගේ යෝනී ඇතුලත මස් වැදලී නිමන්තගේ ලිඟුවට ලබා දුන්නේ, ඒ නොහික්මුණු වත්සලාගේ යෝනිය ඇතුලත මස් වැදලීත්, නිමන්තගේ ලිඟුවේ නාඹර බවට ලොල්ව උණුහුමෙන් වෙලෙමින්ය.

යෝනිය ඇතුලත නැවුම් කැලතුමෙන් වූ එම ලිඟුව පිළිගැන්ම තවත් ඉවසුම් නොදුන් නිසාවෙන් වත්සලා "ආහ් මල්ලියෝ... හෙමිට, හෙමිට කරන්න" යැයි කෙදුරුවේ වජීර හා හංසි දෙස කාමයෙන් අඩවන් වූ දෙනෙකින් බලමින්ය.

හංසි හා වජීර ඇසි පිය නොහෙලා බලා සිටියේ, නිමන්ත හා වත්සලා දෙසය. වත්සලා නිමන්තගේ ලිඟුව යෝනියට දමා ගත් අයුරෙන් වජීරගේ හිත කිනි කැවී ගියා මෙන්ම, වත්සලාගේ යෝනියට තම පෙම්වතා ලිඟුව ඇතුල් කළ අපුරුවෙන් හංසිගේ හිත ද හිරි වැටී ගියේය. ඒ ඔවුන් දෙදෙනාගෙම හිත් තුල මෙදින ජනිත වූන, තම හිමිකරු හා හිමිකාරිය වෙනකෙකු සමඟ ලිංගිකව එක්වනු දැකීමේ අශාව සපත වෙමින්ය. ඉන් හංසිගේ සේම වජීරගෙන් මෙතුවක් වූ ඉවසුම පහව ගියේය. එබැවින් වජීර හංසිව ලඟට ගත්තේ, ඇගේ දෙපියයුරු බ්‍රෙසියරයෙන් ඉවතට ගනිමින්ය.

වජීරගේ දැනේ උණුහුම හැරුණුකොට හංසිගේ දෙනන වෙනත් පුරුෂ හස්තයක උණුහුම ලබා නොතිබුනේය. එබැවින් හංසිගේ දෙපියයුරු වජීරගේ දැනේ උණුහුමෙන් අවදි වුනේ, තන් පුඩුන් ගැහෙමින්ය. එබැවින් හංසිට "ආ.... හ් අයියෝ..... දැන්නම් තවත් ඉවසන්න බැ...." යැයි කෙදිරියක් නැගුනේ වජීරගේ දැනේ නැවුම් පහස නැවතත් විදගනිමින්ය. එහෙත් එම මිහිර තවත් විද ඉවසා ගත නොහැකි තැන හංසි හංසි තම අත පහලට යොමා වජීරගේ ලිඟුව අල්ල ගත්තේය.

පෙරට වඩා වර්තමාන ලිඟු ව පුර්ණ ලෙස අවදිව වග හංසිට සැකයක් නොවුණාය. ඒ නිමන්තගේ ලිඟුවට වඩා දෙගුණයක් තරම් වත් විසල්ව වග යැයි ඇයට සිතුවේය. "මේක ඇතුලට බහිද්දී කොහොමට තියෙයිද..?" යැයි කියා හංසි එම මිහිර හිතෙන් විද ගත්තත්, තමා මේ අත දරා සිටින්නේ මෙතුවක් ගෙවුන තම දිවියෙ තුන්වන ලිඟුව බවත් ඇයට අහඹුවෙන් සිහි වූවාය.

ඇයට ඒ සිහි වූයේ හිතේ උනුහුමකින් ලිඟුවක් ස්පර්ශය කළ ජීවිතයේ ප්‍රථම වතාවය. ඒ වෙන කෙකුගේ නොව, නිමන්ත හා යහළුවන්ට ප්‍රථමව හිතට දැණුන ආශාව, හා කුතුහලය ඉවසා දරා ගත නොහැකි තැන, රූපිකාගේ පොඩි පුතුවේය. එයින් ඇගේ හිත හිරිවැටී ගියේ තමා එදින හුරුකල් කළ, තම මහපටහිල්ලට තරම්වත් විසල් නොවූ ඒ කුඩා ලිඟුවක්, කෙදිනක හෝ වර්තමාන තරමට විසල් වන වග සිහි විමෙන්ය. එයින් දැණුන මිහිර හංසි පිට කළේ, වර්තමාන ලිඟුව හමුවේ තම අත්ලට මදක් දඩබ්බර බවක් ගෙන දෙමින්ය.

තම සොහොයුරුගේ දැනේ පහසෙන් මත්ව හංසි විදිනා මිහිර නිමන්තට ගෙන දුන්නේ නොහික්මුන බවක්ය. ඒ නිසාවෙන් මෙතුවක් තාලයකට පැද්ද ඉහට නිමන්ත තරමක වේගයක් එක්කාසු කොට ගත්තේ, සොහොයුරුගේ ලිඟුව තම පෙම්වතියගේ අතින් දඩබ්බර ලෙස හුරුකල්ව පෙරසම ගැසෙන අපුරුවත් විදිමින්ය.

මෙතුවක් තාලයට රිංගු හා එලියට ආ නිමන්තගේ ලිඟුව දැන් රටාවක් නොමැතිව තම යෝනී පහස සොයන වග වත්සලාට දැණුණාය. එයින් ඇයට දැණුනේද මිහිරක්ය. ඒ නිසාවෙන් වත්සලා "මල්ලී ටිකක් හයියෙන් පාරක්, දෙකක් ගහන්න" යැයි කෙළුරුවේ වර්තමාන නෙත් තමා වෙත හරව ගන්නටය.

"කමක් නැද්ද....?" නිමන්තට තම සොහොයුරා ඉදිරියේ එවැනි නොහික්මුණ කමකට හිත් නොදුන්නේය.

"කමක් නෑ..., කමක් නෑ...." වත්සලා එසේ කීවේ නිමන්තගේ අත් පහරක වේදනාව විදින්නට තම නිතඹ ලැහැස්ති කරගනිමින්ය.

"වාටස්..." ගා නිතඹට වැදුන අත් පහරේ හඬින්, වර්තමාන දෙස බැලූ වග වත්සලා දුටුවාය. "ආ...හ්..., මල්ලී... තව පාරක්" යැයි ඇය නැවතත් කෙළුරුවේ, වර්තමාන තමා ඔහුගේ සොහොයුරා සමඟ විදින මිහිරේ තරම පෙන්වන්නටය.

"වාටස්...: පටාස්" හඬ නැගෙන්නට පහරවල් දෙක තුනක්, නිමන්ත වත්සලාගේ නිතඹට ගැසුවේ සොහොයුරා හා තම පෙම්වතිය දෙස බලමින්ය. ඔවුන් දෙදෙනාගේ එම බැල්ම නිමන්තට ඉවසුම් නොදුන්නේය. ඒ නිසාවෙන් නිමන්ත තවත් දෙතුන් විටක් වත්සලාගේ නිතඹට අත් පහර දුන්නේ, එම බැල්මෙන් හිතට දැණුන

නොහික්මුණ කමෙන්ය.

"නංගියෝ... දැන්නම් මටත් තව ඉන්න බෑ" වර්ජිත භංසිගේ තෙත්ව ඇති පැන්ටිය පහලට කළේය. භංසි එම පැන්ටිය දෙපා මතින් අතට ගත්තේ ඔහුගේ පහසුවටම නොවේය. එහෙත් වර්ජිත ඇගේ දෙපා මුල දණ ගසාගත් විට, ඔහුට අවැසි කුමක් දැයි වැටහුන භංසි, එක් පයක් ඔසවා කොස් මුල උඩින් තබා ගත්තේ සතුටු කඳුලෙන් නැහැවුන යෝනිය, අතේ ඇති පැන්ටියෙන් පිසද ගන්නටම නොවේය.

"එපා, එපා..., නංගියෝ..." වර්ජිත ඇයට යෝනිය පිස දමන්නට ඉඩක් නොදුන්නාය.

"අතේ අයිගේ....." ඉන් භංසිට දැණුනේ දැණුනේ ලැජ්ජාවක්ය.

"මම ආසයි මෙහෙම....."

භංසිගේ පළල් වූ දෙපා මුලින් මවිල් රහිත භංසිගේ යෝනිය වර්ජිතා හිනහුනේ, සතුටු කඳුලේ දිය පහසින් නැහැවීගෙනය. ඒ නිමන්ත හැරුණු කොට වෙනත් පුරුෂයෙකු හමුවේ පළමුවරටය. භංසිත් යෝනියෙන් නැගුන එම සිනහවෙන් මිහිරක් ලැබුවේ, ඒ තම යෝනිය හිනහුනේ වෙන කවුරුත් අහිමුව නොව, තම හිමියාගේ සොහුරු අහිමුව යැයි වූ අසංවර සිතුවිලෙන්ය.

භංසිගේ නා දළ වත්, හීනී වූත්, දිගැටි වූත්, කුඩා යෝනී තොල් සහලේ සිනහව වර්ජිතගේ හිතම කළඹා දැමුවේය. ඒ වර්ජිත මෙතුවක් තම දිවියේ හැබහින් දුටු කුඩාම යෝනිය භංසිගේ විමය. ඒ නිසාවේ භංසි තවමත් පාසල් යුවතියක් මයි කියා හිතන්නට, සුදු ඇඳුමෙන් සැරසී සිටි ඇගේ එම මතකය වර්ජිතට බල කළේය. එබැවින් වර්ජිත මුහුණ ඇගේ යෝනියට කිට්ටු කලේ, ඇය තවම වැඩිවියට පත්ව මහා කලක් නොවේ යැයි කියා, තම හිත රවට ගනිමින්ය.

වර්ජිත මෙතුවක් හොඳින් දැක තිබුනේ වත්සලාගේ හා මේනකාගේ විසල් දෙනොලකින් යුතු යෝනියන් පමණක්ම නොවේය. ඔහු බොහො කළකට පෙර, තම මවගේ හා පුංචි අම්මාගේ යෝනියනුත් හොඳින් දැක තිබුනේය. ඒ හැම යෝනියකටම වඩා භංසිගේ යෝනිය කුඩා බව වර්ජිතට මෙවලේ සැකයක් නොවුනේය. ඒ "මට මෙකිගේ පෙට්ටිය කඩන්න තිබ්බනම්" කියා හොර හිතක් වර්ජිතට පහළ වෙමින්ය.

එම සිතුවිලෙන් උමතු වූ වර්ජිත, භංසිගේ යෝනී දෙනොල ඇහිලි තුඩින් විවර කළේ ඇය තවම කන්‍යාවියක් දැයි සැක හැර ගන්නටම නොවේය. ඔහුට ඇවැසි වූයේ ඇයගේ කන්‍යා සිවිය හැබහින් දැක ගන්නට පමණක්ය. ඒ ඔහු මධුසමය දිනයේ දී වත්, වත්සලාගේ කන්‍යා සිවිය බලා නොතිබුන බැවින්ය.

වර්ගයේ ඇඟිලි තුඩින් තම යෝනී දෙතොල විවර වන විට භංසිගේ ගත එක් වරම ගැස්සී ගියේය. ඒ "ආහ්... අයිගේ..., එතනට ඇඟිලවත් තියන්න එපා..., ඒක තවම ඔයාගේ නෙමෙයි, ඒක තවම අයිතී ඔයාගේ මල්ලිට" යැයි කොඳුරුමිත්ය. එහෙත් ඇගේ කන්‍යා සිවිය නම් හැඬුවේ, ඇය උපන්දා සිට යෝනී සිදුර ආරක්ෂා කරන්නට ගත් වෙහස නිසාවෙන් හෙමබත්වය. එබැවින් ඒ හැඬුම බව නලවන්නට හොඳම බේත භංසි දැන සිටියාය. එබැවින් "අයිගේ.. දිවෙන් කරන්න...." යැයි ඇය වර්ගයට කීවේ, යෝනීගේ එම හැඬුම ගැනම හිතා නොවේය.

තම පෙම්වතියගේ පාමුල දණ නමා සිටින සොහොයුරුගේ නොහික්මුණ කම හමුවේ නිමන්තගේ හද සලිතව ගියේය. වැඩියමක්ම භංසිගේ මුවෙන් පිට වූ "ආහ්... අයිගේ.." යැයි කෙඳුරුමෙන්ය. ඉන් මෙතුවක් ඔහුගේ හිත තුල යාන්තමට වූ දෙබෙඩි බවත් පහව ගියේ භංසි කෙරෙහි නැගුන අභිමානයෙන්ය. එහෙත් ඔහුගේ එම අභිමානයට වන්දි ගෙවන්නට වූයේ වත්සලාගේ නිතඹටය. ඒ නිමන්තගෙන් දෙතුන් විටක් වැදුන අත් පහර අමුවේ තට්ටම් මුහුණු රතුකර ගනිමින්ය.

වර්ග සොහොයුරු දෙස බැලුවේ, තම බිරිඳගේ නිතඹට "වට.... පට..." ගා ගැසුවේ ඇයි දැයි කියා අසන්නට නොවේය. ඔහු නිමන්තගේ මුහුණ දෙස බැලුවේ තම දිවතෙන් ඔහුගේ පරම වස්තුව ඉඳුල් කරාට කමක් නැද්දැයි අසන්නටය. සොයුරුගේ බැල්ම ඒ කුමක් සඳහා දැයි වැටහුන නිමන්ත, ඔහුට හිසෙන් ඉඟි කලේ තම ඇණුමැතියය.

භංසිගේ කන්‍යා සිවියේ රොස පැහැති මෘදුබව වර්ගයේ දිවතට දැණුනේ මඳ ඇඹුල් රසයෙන්ය. ඒ භංසි වර්ගයේ දිවතේ පහසෙන්, තම යෝනී මස් පිඬු තටඹා ලිහිල් කර ගන්නා විට, ඇගේ කන්‍යා සිවියත් හැකිලෙමින්, දිග හැරෙමින්, ඒ ඇඹුල හොඳ හැටි වාස්සන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. ඒ වර්ග කන්‍යාවකගේ යෝනියක් සතුටෙන් හඬනු දුටු පළමු අත්දැකීම විඳ ගනිමින්ය.

ඔහු මෙම අපුරු දසුන එකල වත්සලාගේ යෝනියෙන් වත් දැක නොතිබුනේය. ඒ වත්සලාගේ යෝනිය එකල නොහඬා සිටි නිසාවෙන් නොව, යෝජිත විවාහය නිසාවෙන්, එකල මෙවැණි නිදහසක් ඔහුට සීමා වූවා සේම, ඔහුට මධුසමය දිනයේ වත් එලස අත්දකින්නට උවමානාවක් ද නොතිබුන බැවින්ය. ඒ වර්ග මෙදා තරම්, එකල එතරම් ලිංගික උනන්දුවකින් නොසිටි නිසාවෙන්ය.

එකල තම වැරද්දෙන් ලබා නොගත් අත්දැකුමේ මිහිරේ වාඩුව, මෙදින වර්ග තමාට දස වසරකට වඩා ලාබාල භංසිගෙන් හොයන්නට ගත්තේ කාමයෙන් උමතුවය. එහෙත් එම තිරිහන් උමතු දිවතේ පහස, කන්‍යා සිවියට ඉවසා දරා ගත නොහැකි තැන භංසි "ආහ්.... අයිගේ... දැන්නම් ඉවසන්න බෑ, කිලිටි එකටත්

කරන්න" යැයි කීවේ තම දෙනන දැනින් මිරික ගනිමින්ය, ඒ මෙතුවක් නිමන්තගේ නාඛර බවෙන් නොදැණුන, තිරිහන් මිහිරක මායිම හංසි වජිරගෙන් සොයමින්ය.

සොහොයුරු, තම බිරිදගෙන් ලැබ ගන්නා පූර්ණ සැපත, තමාට තවම හංසිගෙන් ලැබ ගන්නට නොහැකි බව වජිර දැන සිටියේය. ඒ නිමන්තගෙන් තවමත් නොබිඳුනු වැට කඩොලු, හංසිගේ පරිස්සමට ඇති නිසාවෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් වජිර ඇයගේ සායත්, තම කළිසමත් බිමට එලා එහි වැතුරුනේ, ගැටිසි කුඩා කෙල්ලව තුරුලට ගනිමින්ය.

එය කුමකට දැයි සැකයක් නොවුන හංසි තම යෝනිය ඔහුගේ මුව මතට පහත් කොට, ඔහුගේ ලිඟුව මුවට ගත්තාය. ඒ වජිරගේ තිරිහං ලිඟුවේ රස බලන්නට ඇති ප්‍රෙත කමෙන්ය. එහෙත් පෙරසම පහත් කළ ලිඟුව දෙස, හංසි මද වේලාවක් බලා සිටියේ ඇසි පිය නොහෙලාය. ඒ වජිරගේ ලිඟු හිස පැල්මෙන් නොකඩවා මතු වන සතුටු දිය බිඳු දෙසය.

බිඳුවෙන් බිඳුව වජිරගේ ලිඟු හිසෙන් මතුව රේඛාවක් මෙන් ගලා හැලෙන එම සතුටු දිය පහර දුටු විට, ඇගේ හිත කිරී ගැසී ගියේය. ඒ තුන් හතර මසකට පෙර දුටුව, පියාගේ ලිඟුවට මව දුන් සැපතත් සිහි විමෙන්ය. එහෙත් පියාගේ ලිඟු හිසේ මෙන්, වජිරගේ ලිඟු හිසේ පැත්සලක් තරම් විසල් සිදුරක් නොමැති උවත්, හංසි තම දෙනොලක පිටපොට පෙරලා ලිඟු හිස ගෙලෙන් සිරකර ගත්තේ, ඇගෙ මව පියාගෙ මෙන්, හංසිත් වජිරගේ ලිඟු හිසේ පැල්ම දිවතෙන් කලතමින්ය.

"ආහ්... නංගියෝ..." වජිරට හංසිගේ නාඛර දිවතේ පහසෙන් කෙදිරියක් නැගුනේය. එම හඬට නිමන්තට මෙන්ම වත්සලාටත් එදෙස බැලුනේ ඉබේටමය. එම දසුනෙන් ඔවුන් දෙදෙනාගෙම හිත් නොසිතුව ලෙස උමතුව ගියේය. ඒ නිසාවෙන් "ආහ්... මල්ලියෝ.. දැන්නම් ටිකක් සැරට ගහන්න, හැබයි මල්ලියෝ.. දැම්ම යවා ගන්නනම් එපා" යැයි වත්සලා නිමන්තට කෙදුරුවේ, ඒ දැකුමෙන් ලද මිහිරෙන් තම යෝනිය ඇතුලත මස් පිඬු තවත් තටඹා හිරකොට ගනිමින්ය.

ඇය නොකියුවත් එම දසුනෙන් නිමන්ත ගේ ලිඟු පහරේ වේගය ඉබේම වැඩි වුනේය. ඒ "අද නම් අක්කියෝ මම උඹව නිකම අත අරිනේ නෑ... උඹට පුකෙත් ඇරලා මිසක්" යැයි හිතෙන් විදිමින්ය. ඒ තම පෙම්වතිය උමතුවෙන් මෙන් සොහොයුරාගේ ලිඟුව උරාබෙන අපුරුව දෙස පමණක්ම බලමින් නොවේය. ඒ පෙම්වතියගේ යෝනිය උරා බොන තම සොහොයුරුගේ ප්‍රෙතකමත් දැක නැගුන අසංවර හිතෙන්ය. එහෙත් එම දැකුමෙන් නොසිතුව ලෙස ඔහුගේ කොෂ දෙක තුල වූ ශුක්‍ර කැදලීන් නලියන්නට ගත්තේය.

තම දිවියේ දෙවන වරට ලිඟුවක රහා බලන හංසිට වජිරගේ දිවතෙන් ලැබෙන පහස ඉවසුම් නොදන්නාය. ඒ ස්ත්රීන් දෙදෙනෙකු හමුවේ දැන උගත් දෑ වජිර ඇය හමුවේ පරිනත බවෙන් ගෙන හැර දක්වන්නට වූ නිසාවෙන්ය. වාඩත්ම ඒ ඇගේ කුඩා ගැටිතටය. හංසිගේ ගැටිත්ත ඒ වන විටත් හිරිවැටි තිබුනේ වජිරගේ දිවතේ පහසෙන්ම පමණක් නොව, ඔහුගේ සියුම් දත් පහරෙන් නැගුන මෘදු වේදනාවක් කැටිවය.

"ආහ්.... අයියේ..., දැන්නම් මට ඉවසන්න බෑ..." වජිරගෙන් ලැබෙන පරිනත මිහිර තවත් ඉවසා ගත් නොහැකි තැන හංසි වජිරගේ කොෂ දෙකත් මුව තුලට ගත්තේය.

"වෙන්නද යන්නේ නංගියෝ...." ඇයගේ එම කෙඳුරුම වජිරට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

"ඔවු සුදු අයියේ ඔවු.." එම මිහිරෙන් මත්ව හංසි වජිරගේ ලිඟුව මත හිස වේගයෙන් උස්පහත් කලේ රටාවක් නොමැතිවමය.

ගැහැණුන් දෙදෙනෙකුගේ මුවේ පහස හොඳ හැටි විඳ පදමව ඇතත්, වජිරගේ ලිඟුවත් ඉක්මණින් ඉකි ගස්සනට ගත්තේ නොසිතුව ලෙසය. ඒ හංසිගේ මුව ලිඟුවට නැවුම් නිසාවෙන් නොව, එම මුව කුඩා කෙලිපැටික්කියකගේ යැයි කියා වජිරගේ හිත කියන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. ඔහුට මැවුනේ පාසල් ඇරි නිවෙස වෙත යුවතියක් කෙලිලොල් ලෙස අයිස් පලමක් රසකරනා ප්‍රෙතකමක තරමය.

හංසිගේ හා වජිරගේ උණුහුම් කෙදිරියෙන් වත්සලාගේ හිත මෙන්ම ගතද කිති කැටි ගියේය. ඒ නිමන්තගේ ලිඟුවෙන් ලබන පහසට වැඩි පහසක්, ඇය හංසි හා වජිරගේ අනග රැගුම දැකුමෙන් විඳ ගනිමින්ය. වත්සලාගේ හිත මෙන්ම ගතද කැලතුවෙන්, හිමියා වෙනත් ගැහැනියකගේ පහස ලබන දැකුමෙන්ම නොව, ඔහු ඒ පහස ලබන කෙලි පොඩිත්ත ඔහුගේ සොහොයුරුගේ පෙම්වතිය විමෙන්ය. එබැවින් "මල්ලියෝ.... කෙළ ටිකක් හගලම ආයි ඇතුලට දාන්න" යැයි වත්සලා කීවේ එම හැඟුමෙන් ඇගේ යෝනිය ඇතුලත ගිණියම්ව ගිය නිසාවෙන්ය.

වත්සලාගේ කෙදිරියෙන් හංසිට සේම වජිරටත්, ඔවුන් දෙදෙනා දෙස බැලුනේය. ඒ නිමන්ත තම ලිඟුව මතට බේට පිඩු දෙක තුනක් දමා, අතලෙන් එය තවර ගන්න අපුරුව වෙතය. එහෙත් හංසිගේ ගත කිලි පොලා ගැහුනේ, කොස් ගස අල්ලන් නැවි සිටින සොහොයුරුගේ ගැබ්බර බිරිඳගේ යෝනිය තුලට, නිමන්ත එක් වරම ලිඟුව වේගයෙන් ඇතුල් කළ නොහික්මුණ කමටය. එවිට වත්සලාගේ මුවෙන් නික්මුණ "උහුගේ... මල්ලියෝ..." කෙදිරිය හා ලිඟුව ඇතුල් කිරීමේ වේගයට

සමානුපාතිකව ඇගේ දෙනන වැනවීම හංසිගේ මෙන්ම වර්ජගේ හිතත් කළඹා දැමුවේය.

හංසිට තවත් එදෙස බලා සිටිය නොහැකි තරමෙන් හිත මෙන්ම ගතද නළියන්නට ගත්තේ, වත්සලාගේ විසල් නිතඹෙන් අල්ලා ගත් නිමන්ත, දෙමෝලෙන් පිටිකොටනා සේ ලිඟු පහර දෙන්නට ගත් විටය. එබැවින් හංසි වර්ජගේ ලිඟු දත් මතින් සිහින්ව හැපුවේ, ඔහුගේ තෙත් තමා වෙත හරව ගන්නට සිතාම නම් නොවේය.

බේටයෙ ලිහිල් බවෙන් නිමන්තගේ ලිඟු වත්සලාගේ යෝනිය තුලට කිඳා බැස්සේ, වත්සලාට සේම නිමන්තටත් ලිහිසි බවෙන් මිහිරක් දැණෙමින්ය. එබැවින් නිමන්ත බේටය නැහැවුන තම ලිඟුව, ඇගේ යෝනිය ඇතුලට යන හා පිටතට එන අපූරුව බලා සිටියේය. ඒය නොදත් වත්සලා, දැනෙන්නට වූ එම මිහිරෙන් තම යෝනිය ඇතුලත මස් කොට්ට තටඹා ලිහිල් කරන්නට ගත්තාය.

නිමන්තට පළල් වූ ඇගේ තට්ටම් මතින්, මදක් දුඹුරු පැහැයෙන් වූ ඇගේ ගුද සිදුරත් එයට සමගාමීව මුකුලිත හා විකසිත වන අපූරුව පෙනුණේය. ඉන් තම ඉවසුම හීන කරගත් නිමන්ත "ටිකක් හිටපං අක්කේ... මම අද උඹේ මේ පුකත් පළනවා" යැයි හිතෙන් කොඳුරු ගත්තේය. එහෙත් නිමන්තගේ කෝෂ දෙක තුල වූ ශුක්‍ර, නොසිතුව ලෙස රත්ව නළියන්නට ගත්තේය. ඒ ඔහුගේ හිතේ නැගුන වත්සලා හා ගුද ඇසුරේ යෙදෙන සිතුවිල්ලේ බ්‍රහලත්වය නිසාවෙන්ය.

නිමන්තට නිතඹේ සැපත තබා, වත්සලාගේ යෝනියවත් සතුටු කරන්නට ඉඩක් නොලැබුණේය. ඒ ඔහුගේ කොෂ දෙක තුල පැහෙන ශුක්‍ර බුබුළු දමමින් නළියන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"ආහ්.... අක්කියෝ... දැන්නම් ඉවසන්න බෑ... යන්න ඕන්න මෙන්න" එම මිහිර ඉවසා ගත් නොහැකි තැන නිමන්ත කෙඳුරුවේය.

"දැම්ම යවන්න නම් එපා මල්ලියෝ..... මටත් වෙන්න ඕන්න මෙන්න" වර්ජගේ ලිඟුවෙන් හොඳ හැටි පදම්ව ඇති වත්සලාගේ යෝනියටත්, මෙදින සුනිය ඉකමණ වූයේ නිමන්තගේ ලිඟුවේ පසෙන් නොව, හිත තුල වූ අසංවර ආශාවට අද දින තටු ලැබුන නිසාවෙන්ය.

"තවත් නම් ඉවසන්න බෑ..... අක්කියෝ....." නිමන්තගේ ගතම වෙවුලන්නට ගත්තේය.

"අනේ එපා මල්ලියෝ...." වත්සලත් කෙදිරි නැගුවාය.

"බැ..., බැ..., අක්කියෝ අල්ලන් ඉන්න බැ.... ඇතුලෙම යවන්නද....?" ඒ වනවිටත් නිමන්තගේ කෝෂ දෙකෙන් ශුක්‍ර පිටත්ව තිබුණේය.

"හම්...." වත්සලා එලෙස කීවේ වෙන කළ හැක්කක් නොමැති කමෙන්මය. ඒ නිමන්ත දිවියේ ප්‍රථම වරට විදිනා යෝනියක පහස වඩාත් තිවාර වන්නට, ඇතුලතම ශුක්‍ර හලන්නට ඉඩ දීම යහපත් යැයි ඇය සිතුව නිසාවෙන්ය.

නිමන්තට සේම හංසිටත් මේ පරිනතයන් දෙදෙනා හමුවේ වැඩි වේලාවක් ඉන්නට නොලැබුණේය. ඒ හංසිත් වජීරගේ දිවනේ පහස හමුවේ "ආහ්.... අයියේ... මට වෙන්ත යන්නේ..." යැයි කොඳුරමින්නේය. එහෙත් එම කෙදුරුම අවසන් වෙන්නටත් ප්‍රථමව, ඇගේ ගතත් දෙතුන් විටක් ගැස්සි ගියේ වජීර හමුවේ දෙවන වරටත් හංසි සුනියක් ලැබ ගනිමින්නේය. එහෙත් වජීර ඇගේ යෝනී සිවියටත්, ගැටිතටත් නිදහසක් නොදුන්නේ ඇයව තවත් තම ගතට හිරකොට ගනිමින්නේය.

"ආහ්.. ඇති අයියේ ඇති.., ඇති..." සුනිය අහවරවත් නොකඩවා ලැබෙන පහස ඉවසා දරාගත නොහැකිව හංසි තම යෝනිය වජීරගේ මුහුණ මතට තබා තද කොට ගත්තාය. ඒ ඇයත් වජීරව දැඩිව බදා ගනිමින්නේය. එවිට ඇගේ යෝනියෙන් ගැලූ සතුටු කඳුලෙන් වජීරගේ මුහුණ තෙත්ව ගියේය.

වත්සලා සුනියක් නොලැබුවත් නිමන්ත තම සුනිය විද අහවර කර ගත්තේය. එහෙත් ඔහු වත්සලාගෙන් මෙම දිනය ලැබෙන තෙක් ඇඟිලි ගණිමින් සිටියේ, ඇගේ යෝනියටත්, නිතඹටත් තම කෙරුවාව පෙන්වන්නටය. නමුත් ඔහුට වත්සලාගේ ගුදය තබා යෝනියවත් සතුටු කරන්නට නොහැකි වුණේය. ඒ නිමන්ත යෝනියක පහස ලැබූ පළමු දිනය මෙය නිසාවෙන්, හිතේ වූ උත්කුසු බවත්ය. එය ප්‍රථම වරට යෝණියක් තුලට ලිඟුව ඇතුල් කළ පොදුවේ සෑම පුරුෂයෙකු ගෙම නොහික්මුණ කමය.

නිමන්තගේ ශුක්‍ර කැදලී බේරෙන්නට ඉඩ දුන් වත්සලා කය කෙළින් කොට ගත්තාය. ඒ නිමන්ත දෙස ආදරය මුසු සිනහවකින් බලමින්නේය. ඇයට ඔහුගේ ලැජ්ජා බරිත අසරණ කම මුහුණෙන්ම පෙනුනේ ලිඟුවත් අඩකුනුව ඇති අපුරුවෙන්ය.

වත්සලා පූර්ණ ලෙස නිමන්තගෙ ලිඟුවෙන් සතුටු නොවුනත්, ඇගේ ගත හිත එම පහසෙන් මත්ව තිබුණේය. ඒ ඇයත් මෙම මොහොත එන තෙක් දින ගණිමින් සිටි නිසාවෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් ඇගේ හිතේ ද මිහිරක් නොලැබුව ද අසතුටක් නොවුණේය.

වජීරගේ ගතෙන් ඉවතට බැසි හංසිට ඔහුගේ ලිඟුව තවමත් ඉද්ද ගැසුවා සේ කෙළින්ව තිබෙන අපුරුව පෙනුණේය. ඒ ඔහුට තම කෘත ගුණ දක්වන්නට මෙය

හොඳම වේලාව වග ඇයට සිහි කරන්නට මෙන්ය. ඉන් මුවට සිනහවක් නැගුන හංසි, වර්ෂයේ ලිඟුව දෙස බලමින් කීවේ "දහයා.... ඔහොම ඉන්නවා ටිකක් මම අල්ල ගන්නකම්" යැයි කියාය. ඒ අවුල් වූ කෙහෙ රැල්ල ගැට ගසා ගනිමින්ය.

එයින් සතුටක් දැණුන වර්ෂ දණ හිසෙන් හිට ගත්තේ, බිම ඉදෙග සිටින ඇයට තම ලිඟුව මුවට ගැනීමේ පහසුව තකාය. එහෙත් හංසි වර්ෂයේ ලිඟුව මුවට නොගෙනම දණ ගසා ගත්තේ, තම නිතඹ ඔහුගේ ලිඟුවේ ගැවෙන්නට ඉඩ හැර කිසිවක් නොදොඩාමය.

හංසිගේ සුදුවන් තට්ටම් පළ දෙක මැදින්, ගුද සිදුර වර්ෂ හා හිනහුනේ ජමඹු ගෙඩියක පැහැයෙන්ය. ඇගේ එම කුඩා නිතඹත්, සිහින් ගුද සිදුරත් වර්ෂගේ හිත නොසිතුව ලෙස කලඹා දැමුවේ දැකුමෙන්ම පමණක් හිත නොසන්සුන් කරමින්ය. ඔහුට එම ගුද සිදුර තම ඇඟිලි තුඩෙන් ස්පර්ශා කරන්නට ආශාවක් උපන්නත්, එහි පැහැයට හා කුඩා බවට ලෝබ සිතන බැවින් එම අදහස අත්හැර දැමුවේ, මතු දිනක එම සිහිනය සපත කරගන්නට හිතමින්ය. එහෙත් හංසිගේ කුඩා නිතඹ හමුවේ වර්ෂගේ හිත කියන්නට ගත්තේ "ඇරපං ඔය පොඩි එකිගේ පුක පැලෙන්නම" කියාය.

ගැටිසි එකියකගේ නොයිදුල් නාඹර බව, වර්ෂට හංසිගේ නිතඹෙන් දැණෙන්නට වූ නිසාවෙන්, ඇය මෙලස දණ ගසා ගත්තේ ඇයි දැයි වර්ෂට හරි හැටි නොවැහැටුනේය. ඒ ඇය කිසි ලෙසකින් වත් තමාගෙන් ගුද සිදුරේ පහස පතාවී යැයි වර්ෂ සිහිනෙකුද නොසිතුව බැවින්ය. එබැවින් වර්ෂට සිතුවේ, හංසි ඉල්ලා සිටින්නේ ඇගේ දෙකලවා පහසෙන් තමාට සතුටු වෙන ලෙසට කියාය.

එහෙත් හනි අරිමින් ඔවුන් දෙස බලා සිටි, වත්සලාට සේම නිමන්තටත් ඇය නිතඹ පා ඉල්ලා සිටින්නේ කුමක් දැයි, සැකයක් නොවුන නිසාවෙන් සිනිහවක් නැගුනේය. එහෙත් එම සිනහවේ අරුත වර්ෂට නොවැහැටුනේ, හංසිගේ ගුදයේ සිහින් බවෙන් හා පැහැයෙන් උමතුව සිටි නිසාවෙන්ය.

තම හිතට වැටහුන එම ඉලීම හමුවේ වර්ෂ තම ලිඟුව ඇගේ දෙකලවා තුල රැඳෙවුවේය. එහෙත් හංසි වර්ෂගේ ලිඟුව තම ගුද සිදුර මත තබා ගත්තේය. ඒ ඔහුගේ මුහුණ දෙස එක එල්ලේ බලමින්ය. එයින් වර්ෂගේ ගත සිත ඒ ගින්නෙන් ඇවුළුනේ ඇය ඉල්ලා සිටින්නේ කුමක් දැයි සැකයෙන් වැටහුන නිසාවෙන්ය.

"නංගී... මේ..." වර්ෂට ඉතුරු වදන් පෙළ ගැටගසා ගන්නට තරම් සවියක් නොවුනේය.

"ඔවු අයිගේ... ඔවු. මට ඕන...." වර්ගේ හිත හඳුනා ගත් හංසි, එලෙස කීවේ වර්ගේ ලිඟු හිසට හොඳින් කෙල පිඩක් දමමින්ය.

"මේ..., මේ... ඇත්තටම ද..." වර්ගට එය විශ්වාස කිරීමටත් නොහැකි වූනේය.

"ඔවු අයිගේ ඔවු.... මට ඕන" හංසි තම තට්ටම් දෙපළ දෙපසට කොට ගුද සිදුර පැදුවේ, වර්ගට තම ඇවැසිතාව හොන්දින්ම දැණෙන ලෙසටය.

ඇගේ සුදුපැහැති නිතලේ වූ වටකුරු රත් පැහැති ගුද සිදුර දෙස වර්ග මොහොතක් බලා සිටියේය. ඒ තමා මේ දකින්නේ සිහිනයක් දැයි සැක හැර ගන්නටය. එහෙත් මෙය සිහිනයක් නොවන වග වැටහුන තැන වර්ග හංසිගේ ගුදය, වත්සලාගේ හා මේනකාගේ ගුදයන් හා හිතෙන් සැසඳුවේය. එබැවින් ඔහුට වත්සලා හා මේනකාගේ නිතලයන් හමුවේ හංසිගේ නිතල පෙණුනේ දොලොස් විය නොසපිරුන පොඩි එකියකගේ ලෙසය. එබැවින් වර්ගට නිමත්තගේ මුහුණ දෙසත්, පසුව වත්සලාගේ මුහුණත් බැලූනේ ඉබේටමය.

වත්සලාගේ මුහුණේ වූ සිනහවත්, නිමත්තගේ සිනහවේ ගැබ් වූන අනුමැතියත් වර්ගේ හිත තවත් නොසන්සුන් කළේය. ඒ ඔහුගේ හිතට පාසල් යුවතියකට බලහත්කාර කමක් කරනා, අසංවර, සමාජ විරෝධී, ඒ නොහික්මුන සිතුවිල්ලට නව පණක් ලැබෙමින්ය. ඒ නිසාවේ වර්ග තම ලිඟුවට කෙල පිඩක් දැමුවේ ඉවසුම් රහිතවය.

දෙනුන් විටක් ලිඟු හිස මතට වැටුන බේට පිඩ හොඳින් ලිඟු හිසේ තවර ගත් වර්ග හංසිගේ ගුද සිදුරත් බේටයෙන් පෙහුවේය. ඒ වත්සලා හා හංසිගේ හිමිකරු තම සොහොයුරු දෙස නැවත් සැක හැර හැරන්නට නෙත් යොමමින්ය. එහෙත් වර්ගේ පමාව ඉවසුම් නොදුන් හංසි තම නිතල වර්ගේ කයට තබා තෙරපුවේ, ලිඟුව ගුද සිදුරේ දැවටෙන තෙක් ඉවසා සිටිය නොහැකි හදිස්සියෙන්ය.

නිමත්තගේ ලිඟුවට වඩා විසල් වූ වර්ගේ ලිඟුව ඇගේ ගුද සිදුරේ දැවටුනේ, හංසිගේ ඉවසුම හීනකර දමමින්ය. ඒ නිසාවෙන් හංසි හොඳ හුස්මක් ගත්තේ ගුද සිදුර තට්ටා නොගෙන ලිහිල් කර ගනිමින්ය. එහෙත් එයින් දෙනුන් විටක් හැකිලී දිග හැරුන හංසිගේ රත් පැහැ ගුද වද මල වර්ගට කියා පෑවේ, පාසල් යුවතියගේ වයසට නොහොඹිනා අසංවර කමය. එයින් හිත කළඹා ගත් වර්ග තම ලිඟු හිස ඇගේ ගුද හිල මත තබා තෙරපුවේ ඒ නොහික්මුන හිතෙන්ය.

තම ගුද සිදුර නිමත්තගේ ලිඟුවට වඩා වැඩියෙන්, වර්ගේ ලිඟුව හමුවේ පළල්ව යන වග හංසිට දැණුනේ වේදනාවකින් නොව මිහිරකින්ය. ඒ නිසාවෙන් හංසි නිමත්ත දෙස බැලුවේ, වර්ගට "අයිගේ... දැන්නම් මේ නංගිට ඉවසන් ඉන්න බෑ.."

යැයි කොඳුරමිත්ය.

ඇගෙ එම නොහික්මුණ අසංවර ඉල්ලීමෙන් නොහික්මුණ වර්, තම ලිඟුව පූර්ණ ලෙස හංසිගේ ගුදයට ඇතුල් කරේ වෙර බවක් තම ඉහට ගෙනය. ඒ ඔහුට හංසිගේ ගුදයෙන්, වත්සලාගේ ගුදයට වඩා තද බවක් දැණුන නිසාවෙන්ය.

"ආ.....භ්..... අනේ අයිගේ...." හංසිට මෙවලේ නම් දැණුනේ වේදනාවක්ය.

"රිදෙනවද...?" වර් එසේ ඇසුවේ හිත සතුටෙන්ය.

"හම්..... ඔවු අයිගේ... ඔවු " හංසිට තම ගුද සිදුර පළමු දිනයේ මෙන් මෙදිනක් ඉරි යැන්නට ඇතයි සිතුවාය.

"එහෙනම් එපාද..?" වර් එය ඇසුවේ හිතකින් නොවේය.

"ඕන සුදු යයිගේ ඕන... රිදුනට කමක් නෑ ඔයා කරන්න" යැයි හංසි වර්ට බල කළේ නිමන්තගේ තෙත් දෙස එක එල්ලේ බලමිත්ය.

"ඔයාට රිදෙයිනේ... නංගියෝ...." වර් එසේ කීවේ හංසිගේ ගුද සිදුර වට රත් පැහැ සම තම ලිඟුව වට තදින් වෙලි ඇති අසුරුව දෙස බලමිත්ය.

"අනේ අයිගේ... ඔයා කරන්නකෝ... රිදුනට කමක් නෑ" වර්ගෙ නුවමනා අනුකම්පාව ඉවසුම් නොදුන් හංසි මෙවරනම් එලෙස කීවේ තරමක දඩබ්බර කමකින්ය.

වර් හංසිගේ ඉහෙන් දැඩිව අල්ල ගත්තේ, ඇගේ ඒ නොහික්මුණ කතාවෙන්ම පමණක් හිත එඩිතර කරගෙන නොවේය. ඔහුට හංසිගේ එම ඉල්ලීම දැණුනේ පාසල් යුවතියකගේ වයසට නොහොඹිනා අසංවර කමය.

වර්ගේ වේගවත් පළමු ලිඟු පහර හත අට හංසිට ගෙන දුන්නේ මිහිරක් නොව වේදනාවක්ය. එබැවින් හංසිට වර්ගෙන් ලැබෙනා සෑම ලිඟු පහරකටම "ඌග්..., ඌග්..., ඌග්.....ග්" ගා කෙදිරියක් නැගුනාය. ඒ මෙතුවක් නිමන්තගේ ලිඟුවේ තරමට හුරු පුරුදු ගුද හිල, ඔහුගේ සොහෝයුරුගේ ලිඟුවේ තරමට පදම් වන තෙක්ය.

එහෙත් වර්ගේ දසවන ලිඟු පහර හමුවේ, ගුද සිදුර හංසිට ගෙන දුන්නේ වේදනාත්මක බව කැටි වුන මිහිරක්ය. එය නැවුම්ව හංසිට දැණුනේ පහළොස්වන ලිඟු පහර හමුවේ "ආභ් අයිගේ..... තව ටිකක් හයිගෙන්" යැයි කොඳුරමිත්ය. එහෙත් විසිවන ලිඟු පහර හමුවේ හංසිගේ සේම වර්ගේ ගතත් ගැහෙන්නට ගත්තේ සුරාන්තයක් පතමිත්ය.

වර්ගයේ හංසිගෙන් මෙම අනග ක්‍රියාව නිමන්තට කෙසේ වෙතත්, හිත කය මනා කොට ඇවිස්සී හිටි වත්සලාට ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය. එබැවින් වත්සලා "වර්... ඕකිට රෙදෙන්නම අරින්න" යැයි නොකියා සිතුවේ ඒ නිසාවෙන්ය.

වර්ගයේ වෙගවත් විසිවන ලිඟු පහර හමුවේ හංසි තෙවන සුරාන්තය ලැබුවේ "ආහ්... අයිගේ දැන්නම් ඇති, ටිකක් ඉන්න..., ටිකක් ඉන්න" ඇයි කොඳුරමින්ය. එහෙත් ඇගේ එම ඉල්ලීම නොතකා වර්ග තවත් නොහික්මුන බවෙන් හැසිරෙන්නට ගත්තේ, ඇගේ එම ඉල්ලීම තවත් මිහිරක් වූ බැවින්ය.

ඔහුට හංසිගේ බැගෑපත් බව දැනුණේ, බලහත් කාර කම හමුවේ කුඩා එකියකගේ කෑ ගැසීමක් ලෙසය. එයින් තම හිත අවුළුවා ගත් වර්ග උමතුව තිස්වන ලිඟුපහරත් ඇගේ ගුදයට එල්ල කලේ, නිමන්තට පෙන්නටම "වාටාස්... පටාස්" ගා දෙකුත් පහරක් පහරක් ද, සුදු පැහැති තට්ටම් දෙකට ගසමින්ය.

"උහ්... අයිගේ දැන්නම් රිදෙනවා..... අම්මේ..., එපා, එපා... දැන්නම් ඇති..." හංසි මෙවර නම් කෙදිරි නැගුවේ, වර්ගයේ වෙගවත් ලිඟු පහර හමුවේ තවත් ඉවසා ගත නොහැකි වේදනාවෙන්, යටි බඩත් කැලතෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇගේ එම වේදනාත්මක කෑ ගැසීම වර්ගව තවත් උමතුව කලේය. ඒ සෑම පුරුෂයෙකුගේම හිතේ සැඟව සිටින පොදු දූෂකයා, වර්ගගෙන් මෙවලේ එලියට පනිමින්ය. එම නිසාවෙන් ඇගේ කෑ ගැසීම මිහිරක් කොට ගත් වර්ග, තම හතලිස්වන ලිඟු පහරත් හංසිට දුන්නේය.

වර්ගයේ වෙගවත් හතලිස් වන ලිඟු පහරෙන්, හංසිට කළාත්ත බවක් දැණුනේ වේදනාව පරයා දැණුන හිරියෙන් ගතම වෙලියමින්ය. එහෙත් එම හිරිය හංසිගේ යටිබඩ පෙදෙසම කිතිකවා දැමීමේ පස් හය මොහොතක සිටන් "අනේ අයිගේ මාව මැරෙයි... මාව මැරෙයි කියා" යැයි කියා, ඇය කළ කෑ ගැස්ම මොහොතකට නවතා දමමින්ය. ඒ ඇයගේ කයට ජීවිතයේ මෙතුවක් නොදැණුන සැපත හා වේදනාව මුසු වූ නැවුම් මිහිරක් ගෙන එමින්ය.

"තග්, තග්" හඬින් වැදෙන ලිඟු පහරේ හා තට්ටම් දෙකට වැදෙන "වාටාස්..... පටාස්" අත් පහරේ හඬත් පරදා හංසි, හඬන්නට ගත් "ආහ්... අම්මේ... ඉවසන්න බෑ... මට මොනවද වෙනවා..., මට මොනවද වෙනවා" යැයි විකාරයෙන් කියවමින්ය. එය නිමන්තගේ හිත නොසිතුව අවුළුවා දැමුවේය.

තම සොයුරා දෙස නිමන්ත බලා සිටියේ පුදුමයෙන්ය. ඔහුට මෙතුවක් වෙලා හැඟුනේම, එකුස උපන් තම සොයුරා, හිත්පිත් නැතිව තම පෙම්වතියව දූෂණය කරනවා යැයි කියාය. එහෙත් එම දූෂකයාට තම පෙම්වතිය ඉඩ දී සිටින්නේ

කොතරම් සතුටින් දැයි කියාත් ඔහුට දැන් පෙනෙන්නට ගත්තේය. ඒ හංසිගේ මුවෙන් මෙතුවක් නැගුන වේදනා බරිත හඬ වියකී, සතුටු කෙදිරියන් නැගෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එහෙත් වර්ෂයේ නොහික්මුණු වේගවත් ලිඟුපහර හමුවේ "අයිසා ගහන ගැහිල්ලට, ආයේ හංසිගේ පුකෙන් මට ගන්න දෙයක් නැති වෙයි....." යැයි කියාත් වර්ෂයට නොසිතූනාම නොවේය.

තම දිවියේ මෙතුවක් අත් නොවිඳි නැවුම් මිහිරකින් ගතම වෙලි යන වග හංසිට දැණුණාය. ඒ ඇගේ කයේ සෑම තැනකින්ම එකින් එකට විරුද්ද වූ මිහිරවල් ගිණි පුළුඟු ලෙස මතුව, වියකෙමිත්ය. එම නැවුම් වූ මිහිර තවත් ඉවසා ගත නොහැකි වූ හංසි "අනේ අයිසේ..... දැන්නම් ඉන්න බෑ.... හයිසෙන් ගන්න සුදු අයිසේ....., හයිසෙන් ගහන්න" යැයි කියා කෑ ගැසුවාය. ඒ වර්ෂයේ සෑම ලිඟු පහරකටම "ආ..හ්, ආ...හ්ග්,.. ආ....හ්ග්" යැයි මහා හඬින් කෙදිරි නහමිත්ය.

හංසිගේ ගතේ මෙතුවක් තැන මතුව වියකුණු ගිණි පුළුඟු, මෙවලේ නොවියකී ලේ නහර පුරා විදුලියක් මෙන් යෝනිය වෙත ඇදෙන්නට ගත්තේය. ඒ ඇගේ යෝනිය ඇතුලත් වෙනදා අත් නොවිඳි වෙනස්ම මිහිරකින් කැලලෙඹමිත්ය. එහෙත් මොහොතක් ගෙවෙන්නටත් ප්‍රථමව, හංසිගේ යටි කයම හිරි වැටී, ඇයට නොදැණීම මුත්‍රාත් පිට වූයේ "ආහ්.... අනේ අයි.....යේ..." කියා කියා කෑ ගසමිත්ය.

පනස් වන ලිඟු පහර හමුවේ, මුත්‍රාත් පිටව ගතම පණ නැති වූ ඒ කුඩා එකීව උස්සා ගත් වර්ෂ, තම හැට වන ලිඟු පහර තෙක්ම ඇයව අත් නොහැරියේය. එහෙත් හැට එක්වන ලිඟු පහර හමුවේ වර්ෂයට ඇගේ ගුදය තුලම ශුක්‍ර නිදහස් වූයේ ගත දෙනුන් විටක් ගැස්සෙමිත්ය. ඒ මෙතුවක් උස්සාගෙන හිටි හංසිව කෙහෙල් කඳක් දේ බීමට වැටෙන්නට ඉඩ හරිමිත්ය. එවිට ඔහුට පෙනුනේ තමා දෙස, සිනහවෙන් බලා සිටින වත්සලාව නොව, බියෙන් බිරාන්තව බලා සිටින නිමන්තගේ මුහුණය.

සිහිසුංච මෙන් ඇද වැටී සිටින හංසි දෙස වත්සලා බැලුවේ සතුටු හිතෙන්ය. ඒ ඇගේ හිසත් ආදරයෙන් පිරිමදිමිත්ය. එහෙත් හංසිට ඒ දැස දෙස බලා සිටින්න නොහැකි තරම් ලැජ්ජාවක් දැණුණාය. ඒ ඇය හමුවේ පමණක්ම නොව ඊට පිටුපසින් සිටිනා නිමන්තගේ මුහුණත් දුටු විටය. එබැවින් ඇය නෙතූ පියා ගත්තේ "අම්මේ... අක්කේ" යැයි කියමිත්ය.

දැස අඩවත් කොට ගත්තත් හංසිට මැවී පෙනුනේ, නිමන්ත තමා දෙස ඒ ඇසි පිය නොහෙළා බලා සිටි මුහුණය. ඇය එම බැල්මේ අරුත කුමක් දැයි කියා සිතුවත්, එම ගැඹුරු බව ඇයට නොවැහැටුණාය. එබැවින් හංසි තම දැස තවත් තද කොට වසා ගත්තේ, ඔහුට කෙලසක මුහුණ දෙන්නේ දැයි කියා ගැටලමිත්ය.

එකින් එකාගේ ගතේ දැවටෙමින්, ගෙවුන අඩහෝරාවම සිටු දෙනාම ගිමන් හැරියේ නිහඬ බවකින්ය. එලසම කිසිවෙකුගේ ගතේ එකම වතක් වත් නොවුනේය. ඔවුන් එකින් නොකාට හෙළි නොකර ගත්තත්, සිටුදෙනාම සිටියේ මේ හුවමාරුවෙන් විදගත් නැවුම් මිහිරකින්ය. එහෙත් ඒ නිහඬ බව දෙදරා වත්සලාගේ දුරකථනය නාද වූයේ නොසිතුව වෙලාවකය.

"නංගී.... අම්මා...." වත්සලා තම දුරකථනය හංසි වෙත පැවය.

"මම ඔයා එක්ක කියලා කියන්න....." හංසිට ඇමතූමෙන් මවගේ හඬ ඇසෙන විටම පසෙක වූ සායෙන් ගත වැසුනේ ඉබේටමය.

"හලෝ.... ඔවු ඇන්ට්..."

"දුවේ....., හංසිගේ ෆෝන් එක වැඩ කරන්නේ නෑ ඒකයි ඔයාට ගත්තේ....." සැබවින්ම ඇයට ඇවසිව තිබුනේ හංසි සිටින්නේ කා සමඟ දැයි කියා සැක හැර ගන්නටය.

"මගෙත් එක්ක ඉන්නවා ඇන්ට්..., අපි දෙන්නා පොඩි වැඩක්ට ආවා. දෙන්නද ෆෝන් එක" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ ඇයට සැකක් නොසිතෙන ලෙසටය.

"නෑ..., නෑ, ඕන නෑ. මම බැලුවේ දැම්ම එනවද කියලා අහන්න"

"ඔවු ඇන්ට්... තව පැය භාගයක් විතර යයි"

වත්සලා එම ඇමතූම අවසන් කරන විටත්, වර්ජිත හා නිමන්ත සිටියේ තම වත ඇඟලා අහවරවය. එයින් සිනහවක් නැගුන වත්සලා සේම හංසිත් තම ඇඳුම් එක්කාසු කොට ගත්තේ දෙනුත් පොළකින්ය.

"ඒ... අක්කී මාරයි හලෝ..." හංසි බ්ලෙසියර අදින අතරේ වත්සලාට හොරහින් කීවේ ලැජාබරිත මුහුණ බිමට පහත් කොට ගන්මින්ය.

"ඇයි... නිකන් උණ ගන්න වගේද..?" වත්සලාත් ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"අයියනම් නියම වැඩ කාරයා හලෝ... මට කවදාවත් එහෙම ෆිල් වෙලා නෑ. ෆස්ට් ටයිම්, මට කලන්තෙටත් ආවා, වූ ගියා දන්නේත් නෑ. මේ..., ඇත්තම කියන්නම්... මට අද අයියා දුන්න ෆිල් එක, කවදාවත් නිමන්තගෙන් ලැබිලා නෑ. තාමත් හිරිවැටිලා වගේ හලෝ..." හංසි තම හිත වත්සලාගේ කණට කොට කීවේ රහසක් ලෙසින්ය. ඒ දෙනන මත බ්ලෙසියරය හරි හැටි රඳවා ගනිමින්ය.

"අයියා හිටපු ගමන් ඔහොම තමා..., සමහර දාට, පහුවදාට මට ඇවිද ගන්නත් බැරිවෙන්නම දිලා තියනවා "වත්සලාට තම හිමිහියා කෙරෙහි දැණුනේ

ආඩම්බරයක්ය.

"දැන්නම් මට අයිියව තමුසෙට දෙන්නත් ලෝබයි වගේ අක්කේ..." හංසි එසේ කියමින් පැන්ටිය උස්ස ගත්තාය. ඒ තවමත් එකින් එකා දෙස නොබලා සිටින වර්ජිත හා නිමන්ත දෙස බලමින්ය.

"මැරෙජ් සෙට්ටිකට් එකෙන් මට විතරක් උනාට, දැන් ඉතින් නංගියෝ උඹටත් ඒ අයිතිවාසිකම තියනවා....., ඕන්නම් උඹම තියා ගනීන්, ඉඳලා හිටලා දවසක්, දෙකක් මට දියන්කෝ... ඒ ඇති. අනික මම කොහොමත් දන්නවා ඉස්සරහට මට වෙන්තෝ ඔය ටික තමයි කියලා. උනටත් ඉතින් පොඩි එකියක්ව ජේන්න බෑනේ. හැබැයි මම මම පොඩි එකාවත් ඒ විදියට හදලා ගත්තම, ආයේ ඉල්ලන්න නම් එන්න එපා..." වත්සලා එලෙස විහිළුවක් කළේ හංසිගේ නාසයත් මිරිකමින්ය.

"මම හිතන්නේ නෑ..." හංසි එලෙස කීවේ තරක උපහාසාත්මක සිනහවකින් මුළු සරසා ගෙනය.

"මොකද්ද...?"

"නිමන්ත අයිියට කවදාවත් වර්ජිත අයිියාවගේ වෙන්න පුළුවන් කියලා..."

"උඹේ දැන් ඔය මහාලොකු අයිියත්, ඉස්සර එහෙම තමයි. මට වෙන්න හිතලත් නෑ, මෙන්න ඇදෙන් බැහලත් ඉවරයි" වත්සලා එලෙස සිනහා වූයේ, සාය හිසෙන් පහලට දමා ගනිමින්, ඇතින් පිටුපා සිටින වර්ජිත දෙස බලමින්ය.

"මේ..., අක්කී සිරාවටම කියන්නේ හරිද...?, මට අද හිල් එක වැඩි කමට, දෙනුත් පාරක්ම හිතුනා වර්ජිත අයිියගේ එක මේකෙන් තියාගන්න" හංසි එසේ කීවේ පැන්ටියට උඩින් තම යෝනිය අතගා වත්සලාට පෙන්වමින්ය.

"මේ..., පිස්සු වැඩි නම් කරන්න එපා..., ඔය විවිචියේ සීල් එක කඩන අයිතිය මල්ලිට" ඇය එලෙස කීවත් කිසිදා ඇය එලෙස නොකරන වගත් වත්සලා දැන සිටියාය.

"ඇයි මේක මල්ලිටම කියලා ලියලා දීලද..." හංසිත් එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"හම්.. ඔවු.., සිංනක්කර ඔප්පුවකින්ම..." ඇගේ සිනහවට වත්සලාත් පෙරෙළා සිනහා වූවාය.

"දැන්නම් හිතෙනවා හලෝ... මේක පරිස්සම් කරගෙන හිටියා ඇති කියලා" හංසි එය කීවේ සැබැවටමය.

"ඇයි.. දැන් හදිස්සිද..." වත්සලා එසේ ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"ඇත්තටම ඔවු හලෝ..., මේ..., ඇත්තම කියන්නමිද...?" හංසි එසේ කීවේ වත්සලාගේ කණට මුව ලංකරමින්ය.

"හම්... කියනවා...." වත්සලා අදිමින් සිටි බලවුසය මග නවත ගත්තාය. ඒ ඇයට කණ දෙමින්ය.

"ඇත්තටම හරිද මම මේ කියන්නේ..., මට..., මේ..., ආසයි හලෝ නිමන්තගෙන් නැතුව, වජිර අයියට කියලා පෙට්ටිය කඩා ගන්න" එම සිතුවිලෙන්ම හංසිගේ ගත නැවත උණුහුම් වූනේය.

"මේ, මේ, පිස්සු නම් කරන්න එපා..." වත්සලාට මෙවලේ ඇය කීවේ, ඇගේ සත්‍ය හිත වග වැටහී බියක් නොදැණුනාම නොවේය. ඒ නිසාවෙන් ඇයට නිමන්ත හා වජිර දෙස බැලුනේ ඉබේටමය. ඒ ඇගේ අකීකරු හිතට දැන් පිළියම් කළ හැක්කේ වජිර ලවා වග වැටහෙමින්ය.

හංසිව නිවසට ඇරලවා තිදෙනා නිවස වෙත ආවේ හොඳටම තෙත බරිතවය. ඒ අහම්බෙන් කඩා හැලුන මහා වැස්ස නිසාවෙන්ය. එබැවින් මවගෙන් වැඩුපුරම බැණුම් ඇසුවේ වර්ජය. ඒ වත්සලාව පරිස්සම් නොකරගත් වැරද්දටය.

අතරමගදී කඩා හැලුන වර්ෂාවෙන් තෙමුන හංසි නිවසට ගිය විගස නාන කාඹරයට වැදී හිත් සේ ඇඟ පත හෝද ගත්තාය. ඒ අඩ පැයක් පමණ නාන කාඹරය තුල, අද දිණ දිවියේ වූ නැවුම් ඇරඹුම ගැන හිතමිත්ය. එයින් ඇගේ ගත සිත වෙනදාට වඩා නව පණකින් අවදිව තිබුනේය.

තුචායත් ලය මතට ඇදී හංසි කාබර වෙත යනු, මව බලා සිටියේ කෝපී කෝප්ප දෙකට සිණි එකතු කරමිත්ය. ඇයටත් හංසිගේ ගතේ මේ නැවුම් පිබිදීම මැනවින් ග්‍රහණය වුනේ, දුවා දරුවාවෙනුවෙන් මවකගේ හිතේ ඇති වන සිහින් ඉව ඇයටත් පොදු වූ නිසාවෙන්ය.

"ආ... කෝපී එකක්...." හංසිගේ මව ඇය අතට කෝප්පය දුන්නාය.

හංසි එයින් උගුරක් බී මෙසය මත තැබුවාය. ඒ යහන මත වූ උදයේ ඇදී වත අම්මාට නොදැනෙන ලෙස පසකට කරමිත්ය. එහෙත් ඒ වග මව කලියෙන් අධ්‍යාණය කොට ඇති වග හංසි නොදැණ සිටියාය.

"කාගෙද මේ සුදු ගවුම..... ඔයාගේ එකක් නෙමෙයි නේද...?" මව එය අතට ගනිමින් ඇසුවේ වදන් තුලට ගැඹුරක් එක් නොකොට සැහැල්ලුවෙන්ය. ඒ තමා දැන් ඒ ඇඳුම දුටුව වග ඇයට ඇඟවෙන ලෙසටය.

"ආ..., මේ..., මේ..., අපේ ඉස්කූල් එකේ බැක්ටු ඉස්කූල් ඉවෙන්ටි එකක් කියනවා..., ඒකට ඇඳගෙන යන්න බැලුවේ... වත්සු අක්කගේ" හංසි යන්නමින් බොරුවක් ගොතා ගත්තාය.

"සුදු ඇඳුම් ඇඳගෙන... මොන බැක්ටු ස්කෝලේද...?" සැබවින්ම ඇයට ඒ ගැන දැනීමක් නොවුණාය.

"අම්මේ.. බැක් ටු ඉස්කූල් ඉවෙන්ටි එකක් කියන්නේ මේකයි....." හංසි එය මවට සැකවින් පහද දුන්නාය.

"විකාර....., දැන් මේකක් ඇඳන් යන හැකිද ඉස්කෝලට"

"අයියෝයෝ.... අම්මේ..., ඒක දැන් අලුත් ට්‍රෙන්ඩ් එකක්. මගේ යුනිෆෝම් එකක් වත් දැන් අදින්න බෑ..., ඒකයි මම වත්සු අක්කගේ එකක් ඉල්ල ගත්තේ. ඒකත් අදින්න බෑ මෙතනට කොටයි..., අනික හිරට හිරයි..." හංසි ගවුමේ කොට බව මවට පෙන් වූයේ දැන තුවායෙන් වැසුන කලවා මැද්දට තබමින්ය.

ඉන් පසුව නැගුණු නිහඬ තාවයෙන් හංසි ගවුම නවා පසෙක තැබුවා සේම, කෝපී කෝප්පයත් හිස් කළාය. එහෙත් ඇයට මව කාඞරයේ සිටීම වදයක් උචත් එය නොපෙන්වා සිටීමට උත්භා කළාය.

" මේ..., කවුද අද උදේ ආවේ....?" මව නිසි තැනදි තම පැනය යොමු කළාය.

"ඇයි අම්මා එහෙම ඇහුවේ...?" හංසිගේ හිතට එම පැණය කුකුසක් එක්කලාය.

"නෑ..., මේ..., තේ දුන්න කෝප්ප එහෙමීම් දාලා තිබ්බ නිසා.." ඇයත් එලෙස කීවේ කපටි ලෙසය.

"මේ..., මේ..., වත්සු අක්කා උදේ ආවේ නිමන්ත අයියා එක්ක. අක්කව මෙහේ දලා නිමන්ත අයියා ගියා සයිටි එකට. පස්සේ දවල් වෙලා වර් අයියා ආවා අක්කීව එක්කගෙන යන්න, එයාට ඇඳුම් ටිකක් ගන්න ඕන කියලා. අක්කී මටත් ඇඬ ගැවුවා. ඉතින් මම එයාලා එක්ක ගියා..." හංසි තේ කොප්ප හතරක් වීමේ පැණය සේම දිනයේ සිදුවීමත් සැකවින් හෙළිකලාය.

"තුන්දෙනාම එක බයිසිකලයේ...." හංසිගේ මවගේ දෑස විසල්ව ගියේ ගැබ්බර වත්සලා ඇතුලු තිදෙනෙක් එක් යතුරු පැදියක යන්නේ කෙලෙසක දැයි කියාය.

"නෑ..., නෑ..., නිමන්ත අයියට එන්න කිවුවා..." හංසි එලෙස කීවේ අල්මාරියෙන් සැහැල්ලු කොට කළිසමක් හා ටී-ෂර්ටුවක් ගෙන යහන මතට දමමින්ය.

ඇයගේ පිළිතුරෙන් මව සැහීමකට පත් නොවුණාය. ඒ ඇයගේ හිතේ වූ සැකය නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇය මදකට නිහඬ වූයේ, තම හිතහිතව ඇයගේ හිත නොරිදෙන්නට පහද දෙන්නේ කෙලසක දැයි හිතමිත්ය. එබැවින් හොඳ හුස්මක් ගත් ඇය කළක සිටත් තම හිතේ තිබෙන දේ ඇයට හෙලිකරන්නට සිතුවාය.

"වැරදියට හිතන්න එපා..., ඔයත් දැන් උස් මහත් වෙච්ච, යමක් හමක් තේරෙන වයසක ඉන්නේ. මම නැති වෙලාවට ඒ දරුවා මෙහේ යන එන එක එච්චර හොඳ දෙයක් නෙමෙයි..., මම මේ කිවුවේ අහල පහල එවුවෝ... ඔවුවා දිහා ඇහැගහගෙන ඉන්නේ..." ඇය එලෙස කීවේ යහනෙන් නැගිටිමිත්ය.

"අක්කත් හිටපු නිසයි මම එහෙම එහෙම එන්න කිවුවේ..." හංසි එලෙස කීවේ ටී-ෂර්ටුව හිසෙන් පහතට දමා ගනිමිත්ය.

"මම මේ ඒ දරුවා යනවා එනවට කියනවා නෙමෙයි. කොළයට අත්සන් කරලා වගත් ඇත්ත..., මේච්චර කල් හිටියා වගේ ඒ අනික් කටයතුත් ඉවරයක් වෙනකම් අපි පරිස්සම් උනානම් ඉවරයිනේ. මොන්ටිසෝරියේ ළමයිනේ අම්මලා උනත් ඇහැ ගහගෙන ඉන්නේ" ඇය එලෙස කියමින් උළුවස්ස අසලටම ගියාය.

"මම දන්නවා අම්මේ..., ඒත් මට එහෙම මෙහෙට යන්න එන්න එපා කියලා නිමන්ත අයිසටත් කියන්නේ කොහොමද...?"

"මම කිවුවේ ඒ දරුවට මෙහෙට එන්න එපා කියන්න නෙවෙයි. මම නැති වෙලාවට යන එන ගැන. මම ගෙදර ඉන්න වෙලාවක ඕන එකක්" ඇයත් ඔවුනට නිදහසක් දියයුතු බව නොදැන සිටියා නොවේය.

"මට තේරෙනවා අම්මේ..." හංසි එලෙස කියා මවට පිටුපා හැරුණාය. ඒ යටි ඇඳුම් කිසිවක් නොඇඳ, උඩු කයට ටී-ෂර්ටුව ඇඳ, තුවාය ගලවා දමමිත්ය.

එවිට උළුවස්ස අසල සිටි හංසිගේ මවගේ නෙතට, ඇයගේ සුදු පැහැති නිතලේ මතුව ඇති රත් පැහැ පැල්ලම් ඉබේටම නෙත ගැටුණේය. එහෙත් ඇගේ දැඩි විපරමට පෙරම හංසි කොට කළිසම උස්සා ගත් නිසාවෙන් ඇයගේ දුෂ්‍ය පතය බිඳී ගියේය.

"පිටිපිස්සේ පැල්ලම් දාලා රතුවට රතුවේ...?" ඇය එලෙස කීවේ සැකයෙන්ය.

"මේ..., මේ..., පැන්ටියේ හිරට වෙන්න ඇති..., අනික මේ..., මේ..., බයික් එකේනේ ආවේත්" හංසිගේ ගතම එම පැනයෙන් වේවුලා ගියේය. ඒ වදන් පෙළක් විටෙන් විට පැටලෙමිත්ය.

පැල්ලම් මතුව ඇත්තේ එලෙසින් උවත්, මෙදින ඇගේ කිසියම් හොරයක් ඇති වග හංසිගේ මවට සිතුවේ, ඇගේ වදන් පෙළේ පැටලිල්ලෙන්ය. එහෙත් ඇගේ හිත ගැටලන්නට ගත්තේ වත්සලාත් සිටිය නිසාවෙන් එවැන්නක් කෙලසක සිදුවන්නට ඇති දැයි කියාය.

ඇයට හංසිගේ නිතරම පැල්ලම් පැනයක් නොවුණේය. ඒ හංසි කුඩා කල සිට හිරට ඇඳුමක් ඇඟලා ගතහොත්, ඇගේ සුදු පැහැති කයේ මතුවන රතු පැහැති එම පැල්ලම් ඇයට අරුමයක් නොවුන බැවින්ය. එහෙත් හංසි එයට පිළිතුර දුන් අයුරෙන්, ඇය හා නිමන්ත අතර අද දිණ කුමක් හෝ සිදුව ඇතයි හංසිගේ මව සැක කළාය. එය වඩාත් ඇයට තහවුරු වූයේ, දියණියගේ ගතේ මතුව ඇති නැවුම් පිබිදීමත් මෙම සැකයට එක්කාසු කොට ගනිමින්ය.

ඇය කාඹරයෙන් ඉවත ආවේ එම සැකය හිතෙන් දුරස් කොට ගනිමින්ය. ඒ වත්සලා එන්නට පෙර නිමන්ත එන්නට ඇතයි වූ සිතුවිලෙන්ය. එහෙත් ඇය ඒ ගැන විමසන්නට නොගියේ තවත් ඒ පසු විපරමෙන් එලක් නොවන වග වැටහීමෙන්ය. එහෙත් ඒ හංසි කෙරෙහි අහිතකින් නොවේය.

රාත්‍රී අහර ගෙන වත්සලා හා වජීර කාඹරයට ගියේය. එහෙත් ගත වූ කාලයේ වජීර හා නිමන්ත අතර කිසිදු කතා බහක් නොවුණේ දෙදෙනාටම වූ ලැජ්ජා බරිත හිත නිසාවෙන්ය. ඔවුන් දෙදෙනාගේ එම මුහුණු දෙස බලා වත්සලා වින්දේ සතුටක්ය.

"අර පොඩි එකීව අද බාගෙට මැරුවා නේද...?" වත්සලා කොන්ඩය පිරන අතරේ වජීරගෙන් ඇසුවාය. ඒ ඔහු යහනේ දිගාවෙන අයිරු කණ්ණාඩිය තුලින් බලමින්ය.

"මට මොනවා උනාද දන්නේ නෑ.... ඒකී පස්ස දික් කරාම. මුලදි මට හිතුවනම නෑ ඉල්ලන්නේ ඒක කියලා" වජීරට එම සිහිවීමක් ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය.

"ශුවර් එකටම අද රැට ඒකීට උණ ගනී... සැපටම වැදුනනේ අද"

"ඇයි නංගි එහෙම කිවුවද.....?" වජීරට එයින් දැණුනේ ආඩම්බරයක් ය.

"හම්..., ඇහුවා අයිසලා මල්ලිලා දෙන්නා මාරු කර ගමුද කියලත්" වත්සලා කණ්ණාඩිය හරහා ඔහුගේ මුහුණ දෙස බැලුවාය.

"ඒ කියන්නේ මේ..., මල්ලිට වඩා....?" වජීර අනෙක් වදන් පෙළ ගිල ගත්තේය.

"හම්.... එහෙම තමා. ඇයි ඉතින් නාකියෙකුට පොඩි කෙල්ලෙක් ලැබුනම

නිකන් ඉදිද, දාන්ත තියන සෙල්ලම් සේරම දැම්මනේ " වත්සලා කවට කමක් කළාය.

"මේ....., ඔයත්... මල්ලී ගෙන්... මේ..." වජිරට ඇසිය යුතු වුනේ වත්සලාත් නිමන්තගෙන් සතුටක් ලැබුවා දැයි කියා උවත්, වජිර එය ඇසිය නොහැකි කමෙන් ඉතිරි වදන් පෙළ ගිල ගත්තේය.

"මිණිහට ඉක්මනට ගියා..., පවු වැඩේ..., ඇතුලකට දාපු පළවෙනි පාරනේ ඔය" වත්සලා එසේ කියමින් නැගිටිමට පිරාගත් කෝන්ඩය ගැට ගසා ගනිමින්ය.

"එතකොට මේ..., ඔයාට උනේ නැද්ද...?" වජිර යහන් විට්ටමට කොට්ටය තබා කෙළින් වුනේය.

"නෑ..., හැබයි ඔයලා දෙන්නා දිහා බලන් ඉදලා මට හොඳටම හිල් වුනා" වත්සලා සත්‍යම කීවාය.

"ඇත්තමද....?" ඇගේ එම වදන් පෙළෙන් වජිරගේ හිත උණුහුම් වුනේය.

"හම්... මම මොකටද ඔයාට බොරු කියන්නේ..." වත්සලා යහනේ දිගා වූයේ වජිරගේ අසලින්මය.

"එහනම් ඔයාට දැන්..... මේ" ඔහු එලෙස ඇසුවේ උත්කුසුවය. ඒ සොහොයුරාගෙන් වූ අඩුව පුරවන සතුටෙන්ය.

"හම්... " වත්සලා අත පහලට දමා වජිරගේ ලිහුව සරමට පිටින් අල්ල ගත්තාය.

වත්සලාගේ දෙතොල සිපගත් වජිර ඇගේ දෙපියයුරුත් ස්පර්ශ්‍ය කළේය. ඒ වත්සලාගෙන් හංසිව සොයමින්ය. එහෙත් වත්සලාගේ කිරි බරිත දෙතනේ මාදු මෙලෙක් බවෙන් වජිරට හංසිගේ ගැට දෙතනේ පහස නොලැබුනේය.

එහෙත් ඔහුගේ හිත වූයේ උද්දාමව ගිය ප්‍රීතියකින්ය. ඒ වත්සලා සොහොයුරුගෙන් නොලැබුන පහස, නැවත තමාගෙන් ඉල්ලුව නිසා නොව, සොහොයුරුගේ පෙම්වතියව, ඔහුටත් වැඩියෙන් තමා සතුටු කළ නිසාවෙන් දැණුන අභිමානයෙන්ය.

"දැන් ඔයාට අවුලක් නෑ නේද මල්ලී ඉස්සරහා කියලා....?"

"ටිකක් නැතුවම නෙමෙයි... ඒත් ඒක එව්වර ගානක් නෑ... ඒක වෙනම හිලින් එකක්"

"මට මටනම් ඔයා මගෙයි මල්ලියි දිහයි ඒ බලන් හිටපු විදියට මාර හිලින් එකක් ආවේ"

"මට ඒක ඔයාගේ මූනෙන්ම පෙනුනා...." වජිර ඇගේ තන් පුඩුවක් ඇහිලි තුඩෙන් මිරිකුවේය.

"මේ..., එහෙනම් මම පොඩි බඩුවක් අහන්නද...?" වත්සලා ඔහුගේ ලැමද මත දැන තබා ඒ මත හිස තබා ගත්තේ වජිරගේ මුණ දෙස බලමිණිය.

"මොකද්ද.....?"

"මේ... එහෙනම් මම මල්ලිගේ කාඹරේට ගිහින් එන්නද..?" වත්සලා එසේ ඇසුවේ ඔහුගේ දැස දෙස නොබලාමය.

"දැන්ද..?" එම ඉල්ලීම හමුවේ වජිරගේ හිතට අමුත්තක් දැණුණේය.

"හම්..."

වජිරගේ එම පිළිතුරෙන් වත්සලාගේ ගත කිලිපොලා ගියේය. ඒ මොහොතකින් නිමන්තගෙන් ලැබෙන පහස හමුවේ නොවේය. ඇය මිහිරක් වින්දේ, තම හිමියා දැනුවත්වම, ඔහුගේ සොහුරුගේ කාඹරයට රැ කල රිංගන හොර කමෙන්, හිතට දැන්තේට වූ අසම්මත, අසංවර උත්දීපනයෙන්ය. ඒ සදාචාර විරෝදී ගමනෙන් ඇය නිමන්තගෙන් ලැබෙන පහසට වඩා වැඩි පහසක් තම හිතෙන් ලැබුවාය.

වත්සලා දුරකථන ඇමැතුමක් ගත්තේ අල්ලපු කාඹරේ සිටින නිමන්තටය. ඒ දොර හැර තබන ලෙස කියන්නට. එහෙත් ඇයට දැන්ම ඔහුගේ කාඹරයට යෑමට අවැසිතාවක් ද නොවුනේ, වජිරගේ පහසත් අවැසි නිසාවෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් වත්සලා වජිරගේ ලිඟුව මුවට ගත්තේ ඔහුගේ සරම පහතට කොටය.

"යන්නේ නැද්ද...?"

"ඔයා එක්ක ටිකක් ඉඳලා යනවා.." වත්සලා වජිරගේ ලිඟුවේ පෙරසම පහතට කළාය.

"ඒ ඇයි..." වජිර ඇසුවේ සිනහාවෙන්ය.

"අද ටිකක් වැඩිය ඕන වගේ... මල්ලිට විතරක් තනියෙන් බැරි වෙයි." වත්සලා නයිටිය ඔසවා ගනිමින් යෝනිය වජිරගේ ලිඟුවට තබා ඉඳ ගත්තාය.

"මම කරන්නද...?" වජිර එලෙස ඇසුවේ ඇගේ වදන් පෙළ ගැන නැගුන මිහිරෙන්ය.

"එපා..., මට ආස හිතනා..., මේ..., මේ..., පොල් ගෙඩියක් ලෙලි ගහන්න" වත්සලා එසේ කීවේ සිනහාවෙන් වජිරගේ ලිඟුව මත කිහිප විටක් උස් පහත්

වෙමින්ය.

වත්සලාගේ කයේ පහස එහෙත් වජීර පැතුටේ හංසිගෙන්ය. ඔහුට මැවී පෙනුනේ මේ සිටින්නේ වත්සලා නොව හංසිමය කියාය. ඒ හංසි සුදු ගවුම ඔසවා තම ලිඟුව මත ඉඳ ගත් අපුරුව වජීර වත්සලාගෙන් දකිමින්ය.

"අරකී මොනවා කරනවද දන්නේ නෑ...." වජීර ඒ නිසාවෙන් වත්සලාගෙන් ඇසුවේය.

"එකීට අද වැදුන පාරවල් ටිකේ තරමට තවම හිරිවැටිලා ඇත්තේ....., සමහර විට ඒක මතක් කරගෙන ඇහිල්ලක් ගහා ගෙනද දන්නෙත් නෑ" වත්සලා එසේ කීවේ වජීරගේ හිත හැඳින ඔහුව අවුස්සා ගන්න අදහසින්ය.

"මටත් ඉවසන්නම බැරි වුනා හිරට බහිද්දී" වත්සලාගේ වදන් හමුවේ වජීරට සිහි වූයේ ඇගේ කුඩා ගුද හිලට තමා දුන් බැට පහරය.

"ඔයා ආසයි නේද වූටි කෙල්ලන්ට..." වත්සලා යෝනිය තටඹා ගනිමින් වජීරගේ ලිඟුව හිරකොට ගනිමින් කිහිප විටක් උස් පහත් වූවාය.

"හම්.... මට මාර ආසයි අර සුදු ගවුම ඇඳලා ඉන්න කොට. එකීගේ අරකත් තවම වූටිම වූටීයි..., රොසපාටයි ඇතුල" වජීර එලෙස කීවේ හංසිගේ යෝනියේ දැකුම නැවත සිහිකර ගනිමින්ය.

"අරක කිවුවේ..., නංගියාගේ වූටි හුත්තටද...?" වත්සලා සුපුරුදු ලෙස අසැබි වදනෙන්ම ඇසුවාය. ඒ ඇගේ හිතේ කැමත්තය.

"හම්... ඒකට තමා" වජීරගේ හිතම එම වදන් පෙළෙන් හිරිවැටි ගියේය.

"මාත් ආසයි ඒ වගේ පුංචි කොල්ලෙකුගේ එකකට..." වත්සලා ඔහුගේ ලිඟුව මත උස් පහත් වෙමින් වජීරව බඳා ගත්තාය.

"පුංචි මොකේකටද..?" වජීරත් නොදන්නා සේ ඇසුවේය.

"බිලින් ගෙඩියක් වගේ වූටි බිජ්ජකට" එම සිතුවිල්ලෙන් වත්සලාගේ හිත කිතිකැවී ගියේය.

"ඇයි මල්ලිට තියෙන්නේ....?"

"හොඳ බිලින් ගෙඩිය ඒක... ඒක ඔයාගේ එක වඩා පොඩ්ඩයිනේ පොඩ්. මට ඕන වූටිම එකක්ව..." වත්සලාගේ එම වදන් පෙළෙන් වජීරට මැවී පෙනුනේ ඇය පාසල් කොලුවකුගේ හිච්චන් ලිඟුව මුට්ට ගන්නා අපුරුවය.

"ඔයාට ඒක හුරුකල් කරනවා ඇරෙන්න වෙන වැඩක් ගන්න බැරිවෙයි.... "වර්ජර එසේ කීවේ සිනහාවෙන්ය. ඒ එවැනි කුඩා ලිඟුවක් වත්සලාගේ විසල් යෝනී දෙනොලේ ගැඹුර බලන්නත් මදි වග වර්ජරට සිතූන නිසාවෙන්ය.

"ඒ ඇයි..." වත්සලා එසේ ඇසුවේ දැසත් කුඩා කරමින්ය.

"මෝල් ගහත් දැන් දැන් මදි කොට..., බිලින් ගෙඩියක් ඇති වෙයිද...? හරියට කැලණි පාලම යටින් පොල් ලෙල්ලක් ගියා වගේ තියෙයි" වර්ජර එසේ කීවේ ඇගේ ගැටිත්ත මත ඇඟිලි තුඩක් තබමින්ය.

"මට ඇත්තටම එහෙම ඕන නෑ... ඒකව අල්ල, අල්ල අතිනුයි, කට්නුයි හුරුකල් කර කර ඉන්න තිබෙත් ඇති..." වත්සලා කීවේ සැබැවක්ය. ඇයට ඇවැසි එයම පමණක්ය.

ඒම කතා බහා හමුවේ, වර්ජරගේ ලිඟුවෙන් වත්සලා හොඳින් තම යෝනිය සේම හිතද උණුහුම් කොට ගත්තාය. ඒ තම එක් සුරාන්තයකට ගත සිත හදා ගනිමින්ය. ඒ නිසාවෙන් ඇය වර්ජරගේ කයෙන් සේම යහනෙකුත් බිමට බැස්සේ, නිදන ඇඳුම ඉහවටට උස්සා ගැටයක් ගසා ගනිමින්ය.

ඒය කුමක් සඳහා දැයි වැටහුන වර්ජරත් යහනෙන් බැස්සේ සරම ගලවා ඇඳ විට්ටමට දමමින්ය. ඒ යහන අල්ලන් නැමුන වත්සලාගේ තට්ටම් දෙක ඇත් කරමින් ගුද හිලට බේට පිඩක් දමමින්ය. ඒ හංසිගේ රොස පැහැති ගුද සිදුර වත්සලාගේ දුඹුරු පැහැති සිදුරෙන් සොයමින්ය.

"එහෙට එපා...."

"ඇයි...."

"මල්ලිට දෙන්න හිතූනා..... මිනිහා මගේ ආසම ඕකටනේ" වත්සලා වර්ජරගේ ලිඟුව යෝනී දෙනොල මත තබා ගත්තාය.

"ඔයත් ආසයිද..?" වර්ජර තම ලිඟුව හෙමිහිට ඇගේ යෝනියට ඇතුල් කළේය.

"ආහ්..... හම්..., ඔවු... ආසයි..." වත්සලාට කෙදිරියකුත් පිට වූවාය.

"මොකටද..?"

"ඔයාගේ මල්ලිට කියාලා, මට පුකේ ඇරගන්න....ආහ්.... වර්ජර" වත්සලාට එම සිතුවිල්ල නිසාවෙන් වර්ජරගෙන් දැණෙන ලිගුපහරේ මිහිර තවත් තිවාර වූවාය.

ඇගේ එම වදන් හමුවේ වර්ජරට ඇය සොහොයුරාගේ යහන අල්ලන් සිටින

අපූරුවත්, නිමන්ත ඇගේ ගුදයට ලිඟුව ඇතුළු කරන අපූරුවත් මැවී පෙනුණේය. ඒ තම බිරිඳගේ විසල් නිතඹ හමුවේ නිමන්ත උමතුවෙන් මෙන්ය.

"මල්ලී මට වඩා හොඳයිද....?" වර්ජිත එසේ ඇසුවේ ලිඟු පහරේ වේගය මදක් වැඩි කොටය.

"ආහ්... වර්ජිත..., ඔයාගේ මල්ලී නරකම නෑ..., ඒත් මට හදලා ගන්න වෙයි" වත්සලා තම කයේ බර දැනට ගත්තාය. ඒ යෝනිය ඇතුළත තෙත්ව යන මිහිරි විඳමිත්ය.

කාඹරයේ දොර හැර තබා අඩහෝරාවක් ගෙවුනත් වත්සලාගේ නොපැමිණීම නිමන්තගේ හිතට වදක් වූනේය. ඒ නිසාවෙන් ඔහු කිහිප විටක්ම කාඹරයෙන් ඉවතට පැමිණත් විපරම් කළේ ඉවසුම් නොමැතිවය. "නින්ද ගිහිල්ලා වෙන්නත් බෑ ලයිට් එකක් දලා තියෙන්නේ" ඔහුට වත්සලාගේ කාඹරයේ දොර යට දාරයෙන් රිංගුව එලි රේඛාවෙන් සිතුවේය. ඒ නිසාවෙන් ඔහුගේ හිත, ගත කාඹරය අසලට කිට්ටු කරේ හඬක් නැගෙන වාදය විපරමටම නොවේය.

"ඔයාට දැන් ඉන්න බැරුවද ඉන්නේ මල්ලිට කියලා ඇරගනකම්..." වර්ජිත ඇගේ නිතඹට සියුම් පහරක් ගැසුවේය.

"ආහ්.... වර්ජිත..., ඔවු..., ඔයා ටිකක් සැරට ගහලා මාව ඔයාගේ මල්ලී ලඟට යවන්න පැටියෝ. දැන්නම් ඉන්න බෑ" වත්සලා එලෙස කෙඳිරි නැගුවේ මවා ගත් මිහිරිකින් නොවේය.

ඔවුනගේ කාඹරයෙන් නැගුන එම කතා බහා නිමන්තගේ හිත අවුළුවා දැමුවේය. මෙතුවක් අඩකුණුව තිබූ ලිඟුව හොඳ හැටි අවදි කරමිත්ය. "අක්කා අයිගෙනුත් කාලා තමයි මගේ ලඟට එන්නෙ... අද වරෙන්කෝ..." නිමන්තට දහවලේ දී මෙන් මෙවලෙන් හිතුවේය. වැඩියමක්ම ඒ අසම්මත මිහිරෙන්ය.

"ආහ්... වර්ජිත... අම්මේ... ආහ්... වෙන්න යන්නේ" වත්සලාට තම යෝනිය පුපුරු ගසන බව දැනුණාය.

"යන්නද එන්නේ....?"

"හම්.... ඔවු..., ඉන්න බෑ එක ලඟ එක ගහන්න" වත්සලා දත්මිටි කා ගත්තාය.

වර්ජිතගේ වේගවත් කෙටි ලිඟු පහර හමුවේ වත්සලා එක් සුනියකින් ගත සිත පුබුදා ගත්තාය. ඒ "දැන් ඇති වර්ජිත... දැන් ඇති" යැයි කියමින් කය කෙලින් කොට ගනිමිත්ය. එවිටම දොර අසල සිටි නිමන්ත වහා තම කාඹරයට ගියේ, මදක් පය ඉක්මණේ කොටය.

මද වේලාවක් තම හතිය ඇරෙන තෙක් හිටි වත්සලා යහනෙන් බැස නයිටිය සකස ගත්තේ "මේ..., මම එනකම් හංසි එක්ක වැටි එකක් දාන්න... හැබයි මම එනකම් මේයාට යවන්න නම් දෙන්න එපා" යැයි කියමින් ලිඟුවත් සිප ගනිමින්ය.

"ඔයා ඉක්මණට එනවද...?" වජිරට එය ඇසුනේ ඉබේටමය.

"ඒක ඉතින් ඔයාගේ මල්ලිගේ අතේ තියන වැඩක්" වත්සලා එසේ කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මල්ලිගේ අතේ තියන වැඩක් ද...?, නැත්තම්.... මේ මල්ලිගේ..?" වජිර එසේ විහිලුවක් කළේ තම දුරකථනය අතට ගනිමින්ය.

"මල්ලිගේ මේ....." කියා ඇය වජිරගේ කණට තම මුව ලංකොට කීවේ අසැබි වදනක්ය.

වත්සලාට අවැසි වූයේ වජිරව අවුස්සා තබා නිමන්තගේ කාඞරය වෙත යන්නට. ඒ එවිට වජිරට තමා හා සොහොරු ගැන හීන දකින්නට ඉඩ පාඩු සැලස වග දැනුන නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඇය කාඞරයෙන් ඉවතට එන්නට පෙර වජිරගේ කණට කොට කීවේ "මල්ලී මට සැප දෙන විදිය හිතෙන් මවා ගන්න..." යැයි කියාය.

කාඞරයෙන් ඉවතට එන්නට ප්‍රථමව වත්සලා ඇතුල් ගේ දිහාව බැලුවේ සැක හැර ගන්නට. එහි වූ නිහඩ තාවයෙන් වත්සලා අධියට දෙකට නිමන්තගේ කාඞරයට ඇතුලු වූයේ හොර පුසියක් මෙන්ය. පෙරට තැබූ සෑම අධියකින්ම ඇගේ හිත මෙම හොර කමෙ මිහිරෙන් ඉපිළ ගියේය.

"මම හිතුවේ එන එකක් නෑ කියලා...." නිමන්ත වත්සලාට යහනේ ඉඳ ගැන්මට ඉඩක් නොතබාම ඇයව වැලඳ ගත්තේය.

"අයියට එක පාරක් දීලා අවේ.... මල්ලිට කියලා ඉතුරු ටිකට" වත්සලා ඔහුගේ නිරුවත් පිට අත ගාමින් පහලට ගෙනා දැනින් ඔහුගේ සරම කඩා දැමුවේය.

"ඇයි ඒ මදි ද..?" නිමන්ත එසේ ඇසුවේ ඇගේ දුහුල් නිදන ඇඳුම ඔසවමින්ය.

"දෙන්නෙක්ගෙන් කන්න ලැබෙද්දී රහා වැඩියිනේ...." වත්සලා තම දැන එසෙවුවේ නිමන්තට තම නිදන ඇඳුම ගැලවීමේ පහසුව උදේසාය.

වත්සලාගේ නයිටිය ගලවා දැමුව නිමන්ත ඇයව සිප ගත්තේ උමතුවෙන් මෙන්ය. වත්සලාත් ඔහුට ඉඩ දී සිටියේ "මේ තියන හදිස්සියට මේ පාරත් කළින්ම යවා ගයි වගේ" යැයි නොසිතාම නොවේය. එහෙත් වත්සලා නිමන්තට රිසිලෙස්සකට ඉඩ සැලසුවේ, ඔහු මෙම නිදහස තමාගෙන් බුක්ති විදින පළමුවර නිසාවෙන්මය. ඒ

නිසාවෙන් වත්සලා ඔහුගේ කොෂ දෙකක් ලිඟුවක් පිරිමැද්දේ ඔහුගේ නොහික්මුණ කමට ඉඩ හරිමින්ය.

වජීර දෙතුන් විටක් උත්සහා කළත් හංසිගේ දුරකථනයෙන් ප්‍රථිවාරයක් නොවුණේය. ඒයින් තම සිහිනය බිඳ වැටුන වජීරගේ හිත අල්ලපු කාඞරයට ඇදුනේ ඉබේටමය. ඒ "මල්ලි දැන් වත්සුට අරිනවා ඇති ඇරිල්ලක්" යැයි දහවලේ වූ දැකුමෙන් හිතේ මැවෙමින්ය.

දෙතොල් සිප ගැන්ම සේම, ලිඟුවක් දිවතෙන් සැතපීමක් වැඩි වේලාවක් නොතිබුණේය. ඒ නිමන්තගේ ඇති හදිස්සිය නිසාවෙන්මය. ඒ නිසාවෙන් වත්සලා යහන අල්ලා ගත්තා නොව, නිමන්ත බලහත් කාරයෙන් ඇයව ඉහෙන් පහත් කොට ගත් නිසාවෙන්ය.

"ඔය කොහෙද ඔය...?" ඔහුගේ ලිඟුව ගුද සිදුරේ දැවටෙන විට වත්සලා එසේ ඇසුවේ විහිළුවටය.

"දැන්නම් මේකම තමා ඕන...." නිමන්ත ඇගේ විසල් තට්ටම් දෙක ඇත් කොට ගුද සිදුරට බේට පිඩක් දැමුවේය.

"ඉතින්.... මම දෙනවා කිවුවැයි..?" වත්සලා නිමන්තගේ ඒ බේට පිඩ හොදින් ඇතුලට ගන්නට දෙතුන් විටක් ගුදය තට්ටා ලිහිල් කළාය.

"දැන් මට කාගෙන්වත් පර්මිෂන් ඕන නෑ...." වජීර ඇගේ ගුද සිදුරට ලිඟුව තබා තද කළේය.

"ඇයි..., අයිගෙන්....?" වත්සලා එලෙස කීවේ තම දෑස කුඩා කොට ගනිමින්ය.

"දැන් ඉතින් මෙවා අපි දෙන්නගෙම...." නිමන්ත දැඩිව ඇගේ නිතබ අල්ලා ගත්තේය.

එවිට වත්සලා ගුද සිදුර තට්ටා ගත්තේ ඔහුට වැඩි මිහිරක් දැණෙන්නටය. එහෙත් ඔහුගේ නොහික්මුණ ලිඟුව මදක් වැරෙන් ඇතුලුවන විට, මද පමණ උණුහුම්ව සිටි ඇයට දැණුන මිහිරෙන්, නොදැණීම ගුද සිදුර ලිහිල් වූණේය. ඒ "ආහ්.... මල්ලි.... ඔයාගේ අයිගේ ගැනීට රිදෙන්නම අරින්න" යැයි අසංවර ලෙස, හෙත් හුරුපුදු ලෙස කොඳුරමින්ය. එයින් නිමන්තගේ හිත හිරිවැටි ගියේ දඩබ්බර කමකින්ය.

"ඔවු... අක්කේ, මට ඕන මගේ අයිගේ ගැනීගේ පුක පැලෙන්නම අරින්න" ඔහු වත්සලාගේ තට්ටමට පහරක් ගැසුවේ ඒ නොහික්මුණු කමෙන්ය. එහෙත් ඔහුට තම ලිඟුවට වඩා විසල් අයිගාගේ ලිඟුව, මේම ගුදයේ ඕනෑ තරම් සැරිසරා ඇති බව සිහි නොවුණේය.

නිමන්තගේ කාඹරන් සියුම්ව ඇසෙන ඒ කතා බහා හඬ පැහැදිලි නොවුනත් වර්ජිත මිහිරක් ගෙන දුන්නේය. "වත්සු දැන් මල්ලිගේ එක උරනවා ඇති...." ඒ නිසාවෙන් ඔහුට සිහිවුනේය. ඒ ඔහු මෙතුවක් හිතෙන් පමණක් විඳ ඇති අසම්මත මිහිර සැබැවට විඳ ගන්නට යහනෙන් නැගිටමිනීය. ඒ නිමන්තගේ හා ඔහුගේ කාඹරය වෙන් කොට ඇති බිත්තියට කණ තබන්නටය.

ඔහු සිතුව ලෙස යහපත් පැහැදිලි බවක් ඉන් වර්ජිත නොදැනුනේය. එබැවින් මද වෙලාවක් කල්පණාවක යෙදුන වර්ජිත හොඳ හුස්මක් ගත්තේ, වසර ගණනාවකට පසුව ඒ හොරා බැල්මේ මිහිර විඳ ගන්නට ගත සිත පහද ගනිමිනීය.

"ආ..හ්.., ඉන්න බෑ මල්ලියෝ..., ඔයාගේ අයිගේ ගැනීමට සැරට ගහන්න" වත්සලාගේ ඒ කෙදුරුම් හඬ, ඔවුනගේ කාඹරයේ දොර අසලට හොරහින් පියමන් කරන වර්ජිත ඇසුනේ යාන්තමට උවත්, පැහැදිලිවය. එහෙත් "ඔවු..., අක්කේ ඔවු..., මම අද අයිගේ ගැනීමේ පුක පලනවා" යැයි නිමන්තගේ කෙදුරුම වර්ජිතට පැහැදිලිවම ඇසුනේ ඔහු ඒවන විට දොර අසලම සිටි නිසාවෙන්ය.

දෙදෙනාගේ එම කෙදුරුමෙන් වර්ජිතගේ ලිඟුව පූර්ණ ලෙස අවදි වුනේය. ඒ අසම්මත, අසංවර කමේ මිහිරෙන්ය. එබැවින් වර්ජිත නොහික්මුණ කමෙන් විසිවසරකට පසුව දොර හිඬසක් සෙවුවේ, සුපුරුදු ලෙස ලිඟුවත් අත් ගසමිනීය.

දොර වසා තිබුණත් වර්ජිතට ඇතුලට එබෙන්නට හිඬසක් සොයා ගන්නට අපහසුවක් නොවුනේය. ඒ වසර ගනනාවක අත් දැකීම් තුලින් දැන උගත් හොර බැල්ම හමුවේය. එබැවින් ඔහු එහි ඇතුලතට හිස යොමුවේ කොකටත් කියා වට පිට බලා සැක හැර ගනිමිනීය.

"ඔවු මල්ලි.... ඔවු..., අයිගේ ගැනීමට රිදෙන්නම අරින්න..." වත්සලා යහන අල්ලන් සිටින අපුරුවත්, ඊට පිටුපසින් තම සොහොයුරු ලිඟුපහර දෙන අපුරුවත් වර්ජිතට යහමින් පෙනුනේය. ඒ වත්සලාගේ කෙදිරියත් යහමින් ඔහුගේ දෙසවන් පුරවා දමමිනීය.

"ඔවු අක්කේ ඔවු.... මට ඕන අයිගට ජේන්නම මේ පුක පලන්න" සොහොයුරු දොර අසල බව නොදන්නා නිමන්ත එලෙස කොදුරමින් ඇගේ නිතඹට වේගයෙන් පහර කිහිපයක් ගැසුවේය. ඒ තම ලිඟු පහරේ වේගයත් වැඩි කර ගනිමිනීය.

තම සොහොයුරුගෙන් ලැබෙන සෑම ලිඟු පහරකටම, නිදහසේ වැනවෙන තම බිරිඳගේ දෙනන වර්ජිතට එක්කලේ මිහිරක්ය. ඒ තම කාඹරය තුලදී තමා ඉදිරිපිටම නිමන්ත වත්සලාගේ පහසු ලබන අයුරු හිතෙන් මැවෙමිනීය. ඉන් වර්ජිතගෙ කොෂ

දෙකක් හිරි වැටි ගියේ නොසිතුව ලෙස.

"මල්ලියෝ.... මටත් ඕන..., ඔය දෙන්නටම කියලා එකට ඇරගන්න...." වත්සලා එලෙස කෙඳුරුවේ ඒ කෙරෙහි වූ සැබෑ ආශාවෙන්ය.

"ආ....ඒ..., අක්කියෝ.. ඔයාට ඕන මගේ එක පුකට බස්සගෙන, අයියගේ එක මේකට බස්ස ගන්නද....?" නිමන්තගේ හිත ඒ වදන් හමුවේ හිරිවැටි ගියේය.

ලිඟු පහර දෙන අතර නිමන්ත අතක් පහලට යොමා වත්සලාගේ යෝනිය අත ගාන අපුරුව වර්ෂ දුටුවත්, ඔහුගේ හිත මත්ව ගියේ, ඒ දැකමෙන් නොව නිමන්තගේ ඒ වදන් පෙළේ අරුතෙන්ය. එබැවින් "ඔවු කියපන්.., ඔවු කියපන්.." යැයි වර්ෂ වත්සලාට පෙරම තම හිතේන් පිළිතුරු දුන්නේය.

"මේක... කිවුවේ මොකේටද මල්ලියෝ....?" වත්සලාට ඒ අසැබි වදන අසාගන්නට ආස හිතූනාය.

"ඔයාගේ මේ හුත්තට අක්කේ..." නිමන්ත ඇගේ ගුදයට ලිඟු පහර දෙන අතර, ඇගේ යෝනියට ඇඟිල්ලක් ඇතුල් කළේය.

"ආ....ඒ..., ඔවු මල්ලියෝ.... ඔවු..., මට ඕන ඔයාගේ පයියෙන් පුකේ ඇර ගන්නකොට, අයියට කියලා මේ හුත්තට ඇර ගන්න" වත්සලාත් එලෙස කෙඳුරුවේ යෝනිය තුලට රිංගුව නිමන්තගේ ඇඟිල්ල, තමා විසින් කිහිප විටක් උස් පහත් කර ගනිමින්ය.

වත්සලාගේ ඒ රාගාධිත කෙදිරියෙන් වර්ෂට එවලෙම ඔවුනගේ කාඹරයට ඇතුලුව, ඇයව ඔසවා යහන මත පෙරළ ගන්නට සිතුවේය. ඒ සොහොයුරුට තම බිරිඳගේ නිතඹ පුද කොට, තමා ඇගේ යෝනිය අත පත් කර ගන්නා දසුන හිතේ මවා ගනිමින්ය. ඉන් නැගුන මිහිරෙන් කොෂ දෙක තුල වූ ශුක්‍ර එලියට පැත්තත්, වර්ෂ ලිඟු හිස මිරිකා එය වලක ගත්තේ පරිනත බවේ අත්දැකීම හමුවේය.

"ආ....ඒ අක්කේ දැන්නම් ඉන්න බෑ...." වත්සලාගේ එම වදන් පෙළෙන් නිමන්තගේ හිතත් උමතුව ගියේය. ඒ කොෂ දෙක තුල නළියන ශුක්‍ර, ඔහුටත් පාලනය කරගත නොහැකිවය.

"එපා සුදු මල්ලියෝ... දැම්ම එපා...." වර්ෂගෙන් ඇවිස්සුන වත්සලාගේ එක් සුතියක මිහිර නිමන්ත අහිමුව තිබුනේය.

නිමන්ත සිතුව ලෙස මෙවරත් වත්සලාව තම අණසකට ගැන්මට ඔහුට නොහැකි වුනේය. ඒ ඔහු මෙවරත් ඉක්මණින් ශුක්‍ර පහා කර ගනිමින්ය.

නිමන්ත තම නොහැකියාව හමුවේ වත්සලාට ඇහිලි තුඩෙන් මිහිරක් දෙන න හැඳුවත්, වත්සලා එයට ඉඩක් නොදුන්නාය. එබැවින් "බෑ මල්ලියෝ... මට අද ඇඟට දැනෙන්නම ඕන.." යැයි කීවේ යහන් විට්ටමේ ඇති තම නිදන ඇඳුම අතට ගනිමින්ය. එහෙත් ඒ නිමන්ත කෙරෙහි අසතුටකින් නොවේය.

වජිරත් ඇයට අවැසි ඒ දඩබ්බර මිහිර සැපයුවේ හිතේ සතුටෙන්ය. ඒ තම සොහොයුරුගේ නොහැකියාව, ඔහුගේ හිතේ මාන්යක් බිහි කරමින්ය. එබැවින් ඔහුට මැව් ගියේ වත්සලා මෙන්ම හංසින් මේ යහනේ ඔහුට තුරුළුව ඉන්නා අපුරුවය. එබැවින් ඔහු වෙනදාට වඩා මෙදින දඩබ්බර වූයේ ඒ අසමත්ත මිහිරට හිතෙන් දිණ ගණිමින්ය. එයින් වත්සලා හිත් සේ මිහිරක් ලැබුවත්, වජිර මෙදින කළකට පසුව කළ ඒ හොර වැඩය නොදැන සිටියාය.

මිහිරිතම සති අන්තයක් නිවසේ ගත කළ වත්සලා මේනකාගේ නිවසට ආවේ නැවින් බැරි කමටය. ඇයට දැන් මේනකාගේ නිවසට වඩා තම නිවස හිතට අල්ලා තිබුණාය. වැඩියමක්ම ඒ නිමන්තගේ හා හංසිගේ ඇසුර නිසාවෙන්ය. එහෙත් මේනකාට සේම සමන්තටත් වත්සලා වත්සලා නොමැති තම නිවසෙන් දැණුනේ මාහා පාළු බවක්ය.

සඳුදා දිණයේ කෙලින්ම කාර්යාලයට පැමිණි වත්සලා හවස මේනකා සමඟින් නිවසට ගියේය. ඒ වර්ෂයේ මව මේනකාට සාදා දුන් කෑම බීමත් ගෙනය. නිවසට ගිය විගස වත්සලා සුපුරුදු ලෙස තම වත උනා දැමුවේ ඉහළ මහලේ තම කාඞරය වෙත නොයාමය. ඒ ගතට පැන්ටිය හා බ්ලෙසියරය පමණක් ඉතුරු කොට ගනිමින්ය.

"අද බත් එක විතරක් ගහාගත්තම ඇති.... අම්මා එලවලූ ජාතී ගොඩක්ම එවලා" මේනකා වර්ෂයේ මව කෙසෙල් කොළ වල පිළිවෙලකට ඔතා ඇති එක් එක් ව්‍යාංජනය වෙන වෙනම ගෙන, මයික්‍රොවේවු එක තුල සිරුවට ඇසුරුවේ අවැසි විට රත්කර ගන්නටය.

"අම්මා කිවුවා උඹව බලන්නත් ආසයි කියලා..." වත්සලා එසේ කීවේ තමා ලෙසම අඬනිරුවතින් සිටින මේනකා දෙස බලමින්ය.

"ඔවු බං.... ඊයේ අපේ ගෙදරටනම් යන්නම් ගිහින් ආවා...., අම්මට අප්පෙට් මම එහේ නවතින්නේ නැති එකට" වත්සලා කේතලයට වතුර එකක් පුරවන අතරේ මේනකා කෝප්ප දෙක සේදුවාය.

"ඔවු බං අපේ අම්මත් එහෙම තමා..., හැබයි උඹටනම් මොකද බැරි..?, අම්මලගේ ගෙදර ඉඳන්, මෙහෙට වඩා උඹට ඔඟිස් එකට යන්න එන්නත් ලේසියිනේ"

"උඹ මෙහේ තනියම තියලා....., පිස්සුද..?" මේනකා පිටි හැඳි තුන හතරක් කෝප්පයට දැමුවාය.

"මම හිංදා උඹලටත් කරදරේ..., උඹලා දෙන්නා ටික දවසක් එහේ හිටපල්ලා, දැන් අවුලක් නැති නිසා මම ගෙදර ඉඳලා ටික දවසක් ඔලිස් යන්න එන්නම්" වත්සලා එය කීවේ මේනකාට කිසි සැකයක් නොසිතෙන ලෙසය.

"උඹට පුළුවන්ද අපිව මෙහේ දාලා එහෙම එහේ ගිහින් ඉන්න...?" මේනකා ඇය වෙතට හැරුණාය.

"මම නිකමට බං කිවුවේ....." වත්සලාට ඇගේ මුහුණේ වූ ශෝකී පෙනුම දෙස බලා සිටිය නොහැකි කමෙන් ඇයව වැලඳ ගත්තාය.

එකින් එකාගේ තුරුළුව ගිය කයේ ගැබ්බර දෙකුස එකින් එක තෙරපුණේය. ඒ දෙකුසෙහිම සිටි පැටුටු දෙන්නාට එක ලේ සුවදක් දැණෙමින්ය. ඒ නිසාවෙන් මේනකාගේ කුසේ සිටිනා දඩබ්බර පැටියා දඟලන්නට ගත්තේ අත් පා ගසමින්ය. එය තම කුසට දැණුන වත්සලාට නැගුණේ සිනහවක්ය.

"දැන්ම ඉඳලා වංචිකම" වත්සලා ඇගේ කුස මාදුව පිරිමැද්දේ ආදරයෙන්ය.

"අප්පා වගේම නැතුවයි....." මේනකත් වත්සලාගේ ගැබ මාදුව අත ගැව්වාය.

"එහෙනම් ඒ වංචිකමට නෙමෙයි... දැම්ම ඉඳලා තියන වල් කමට" වත්සලා සිනහවෙන් කීවාය.

"ඒ කියන්නේ උඹට ගෙදර ගියා කියලා නිදහසක් ලැබිලා නෑ වගෙ... කෝ බලමු...?" මේනකා ඇගේ පෑන්ටියේ ඉහ පටියෙන් ඇඳ යෝනිය දෙස බැලුවේ කවට කමටය.

"එහේ නෙමෙයි මෙහේ බලපන්..., මෙහෙට තමා නිදහසක් නැති වුනේ, හැබයි නැති වුනාමත් නෙමෙයි නැති කරගත්තා කිවුවත් හරි" වත්සලා එලෙස කීවේ පෑන්ටිය පහත් කොට, නිතඹ ඇය වෙතට හරවමින්ය.

"තොගේ වල්කම තාම එහෙමමයි" මේනකා ඇගේ නිතඹට සියුම් පහරක් වටාස් ගා ගැසුවේ රිදුමක් නොදැනෙන ලෙසටය.

"ඒ උඹට ඉරිසියාවේ....." වත්සලා නැවත පෑන්ටිය උස්ස ගත්තාය.

"මොකටද....?"

"උඹට ඉතින් මේක දෙන්න බැනේ..... උඹ හැමදාම මේකීව විතරයිනේ"

මරවන්නේ" වත්සලා එලස කීවේ ලිප ලඟට යන ඇගේ නිතඹ හා යෝනිය පැන්ටියට පිටින් මිරිකමින්ය.

"ඔවු.. ඉතින් තොට අමාරුද...?" මේනකා එසේ ඇසුවේ ඇගේ නිතඹට නැවතත් පහරක් ගසමින්ය.

"ඒයි... ඒ පාරනම් රිදුනා..." වත්සලා එසේ කීවේ ඇඟිල්ල උළුපා විහිලුවටය. ඒ කේතලය අතට ගන්න පෙරය.

"අපෝ.... ඕක මොකද්ද, මීට සැරටතේ කාලතේ එන්න ඇත්තේ...." මේනකා නැවතත් සියුම් පහරක් ඇගේ නිතඹට ගැසුවේ, ඇගේ අත කේතලය තිබියෙදීමය.

"මේ.... හු... වතුර එක හැලෙයි. තොට ඔය කියෙන්නේ ඉරිසියාව...." වත්සලා එසේ කීවේ ජොග්ගුවට උණුවතුර දමමින්ය.

"මට ඉරිසියයි තමයි....තෝ ගැන.."

"තෝත් දියංකෝ..... අනුන්ට ඉරිසියා කරන්නේ නැතුව" වත්සලා සැදුව තේ දෙකත් ගෙන මේසයෙන් ඉඳ ගත්තාය.

මේනකාට මැවුනේ වත්සලා වර්ජිත හා ගුද ඇසුරේ යෙදෙන අපුරුවය. ඒ වත්සලා දැණෙන මිහිරෙන් තොරක් නොමැතිව කෙදිරි ගසමින්ය. එහෙත් ඇයට එම කෙදිරිය අතරින් වර්ජිතගේ නොහික්මුණු බවත් පෙනුනේ හිතම හිරිවටමින්ය.

"සිරාවටම ආසයි, ඒත් බයයි බං....." වත්සලා එලස කීවේ විහිලුවට නොවේය.

"මොකටද බං බය වෙන්නේ...., ඒක වෙනම ආතල් එකක් බං...." වත්සලාටත් ඇය එලස කීවේ විහිළුවට නොවන වග වැටහුණාය.

"උඹ කිවුවේ ඉස්සෙලා පාර රිදෙනවා කියලා....." මේනකා තේ එක අතට ගත්තාය.

"ඉස්සෙලා දවසේ බං කෝකත් එහෙමතේ... උඹ රිදෙනවා, රිදෙනවා කියලා අනික කඩා නොගෙන හිටියද....? මම කියනවට දිලා බලපංකෝ කොහොමද ආතල් එක කියලා. උඹට ඒක නැතුවම බැරිවෙයි " වත්සලා මේනකාව දිරි ගැන්වූවාය.

"ඇත්තටම ආසයි බං... ඒ වුනාට මට බයයි...." මේනකාගේ හිතේ මෙදින ආශාවක් ඇති වුවත් බිය පහව නොගියාය.

"මම කියන්නද.... එහෙනම් උඹම ඉස්සෙල්ලා කරගනිත්..."

"කොහොමද....?"

"ඩිල්ඩෝ එක තියෙන්නේ. ඒක දාගන්නා කියන්නේ, සමන්ත අයියගෙයි වර්ජිනියා දෙක එකට දාගන්නා වගේ" වත්සලා සිනහා වූවාය.

"විහිළු කරන්න එපා බං මම මේ සිරාවටම කියන්නේ.... " ඇය කරන්නේ විහිළුවක් යැයි මේනකාට සිතුවාය.

"විහිළුවට නෙමෙයි බං කිවුවේ"

"උඹට පිස්සුද....?, එහෙනම් සමන්තටම කියන එක ඊට වඩා හොඳයි....." ඇය මුහුණ පුළුඬු කර ගත්තාය.

"එහෙනම් ඉතින් පතන්න වෙන්නේ.... බට්ටේ රස නැට්ටේ කියලා තමයි" වත්සලා මේසය මත ඇති එලවළු බෑගය දෙස බලා එලස කීවේය, එයින් නැගුන සිනහවට ඉස්මොල්ලෙට ආ තේ උගුර අමාරුවෙන් පහතට ගිලගත්තේය.

"විහිළු නෙමෙයි බං..... මේ..., එහෙනම් සිරාවටම ට්‍රයි එකක් දෙමුද...?" මේනකාටත් එය කදිම අදහසක් වග වැටහුණාය.

"උඹට මොකද්ද මේ එක පාරටම වේලා තියෙන්නේ...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ ඇසක් කුඩා කරමිණි.

"මෝල් ආමාරුව ගහලා...." මේනකාත් එලෙස පිළිතුරු දුන්නේ සිනහවෙන්ය.

"හම්, හම්..., ඒකනම් ඇත්ත කියලා ජේනවා"

"මේ..., විහිළු නෙමෙයි..... සිරාවටම ට්‍රයි එකක් දෙමුද...?"

"මම මොකටද.....?"

"හරි... ඒ කියන්නේ උඹට ශපොට් එකක් දෙන්න බෑනේ....?" මේනකා පුටුවෙන් නැගිට ගියේ කෝප්පය සොදන්නටය. ඒ ඇය කෙරෙහි තරහින් නොවේය. ඇයට වත්සලා ගැන සැකයක් නොවුණාය.

"හරි..., හරි..., උඹට නොදෙන ශපොට් එකක් තියනවද...? කවදද වෙන්න ඕන..., අද ද...?"

"නෑ..... මම කියන්නම්"

එදින රාත්‍රී අහර කෑම මේසය සමන්තටත්, මේනකාටත් වැඩි රසයක් එක්

කළේය. ඒ වර්ෂයේ මවගේ කෑම රසයෙන් නොව, වත්සලා නොමැති දිණයන්ගේ මේනකා හා සමන්ත අතරත්, වත්සලා නිවසට ගිය විට ඇය හා වර්ෂ අතරත් සිදු වූන, දෙපසේ බොහෝ රස මුසු තැන් හුවමාරුවෙන්ය.

එහෙත් වත්සලා වර්ෂ හා කතා බස් කර ගත් පරිදි නිමන්තගේ හා හංසිගේ නව එකමුතුව ඔවුනට හෙළි නොකළාය. ඒ මොවුන් දෙදෙනා, නිමන්තගේ හා හංසිගේ නව එක් වීම කෙලසක බාර ගනි දැයි සැකයක්, වර්ෂටත් වත්සලාටත් වූ බැවින්ය. ඒ වර්ෂගේ හා නිමන්තගේ එකුස උපන් සහෝදර බැම්ම නිසාවෙන්ය.

"අද නම් මාර නිදි මතයි බං..... ඇයි.., උදෙමම නැගිට්ටනේ" වත්සලා යහනේ පසෙක වැතුරුනේ සමන්තට මැද ඉඩ කඩ සකස දෙමින්ය. ඒ ගැහැණුන් දෙදෙනාගේ ගැබ්බර නිසාවෙන් විටෙන් විට හැදෙනා මුත්‍රා බරට, යහනෙන් නැගිට යන්නට ඇති පහසුව තකාය.

"ඒත් එහෙම නිදා ගන්න දෙන්න අද, කොහොමත් හිතක් නෑ..." සමන්ත වත්සලා සිටින ඇලයට හැරුනේ ඇගේ ලිහිල් තනපට මතින් දෙපියයුරු ස්පර්ශා කරමින්ය.

"මම මේ.., දවස් තුනක්, එහෙත් අල්ලලා ඇවිත් මෙහෙත් අල්ලපංකෝ. ඔය ඉන්නේ..., අල්ල ගන්න එකයි ඇත්තේ" වත්සලා එලෙස කීවේ විහිළුවටම නොවේය. එහෙත් දෙතුන් දිනක ලැබූව නැවුම් පහස හමුවේ ඇයගේ හිතෙන් එයට අක්මැත්තක් නොතිබුණාය.

"දැන් ඉතින් එයාට මාව නෙවෙයිනේ ඕන..... උඹවනේ" මේනකා එලෙස නෝක්කාඩු නැගුවේ අහිතකින් නොවේය. ඒ හිත සතුටෙන්ය.

"ඒකනම් හොඳ වැඩක් නෙමෙයි පුතෝ....." වත්සලා සමන්තගේ ලිඟුව කොට කලිසම මතින් අල්ල ගත්තාය.

"ඇයි....?" සමන්ත එලෙස ඇසුවේ දැන දෙපසට විහිදා ගැබ්බර කතුන් දෙදෙනාගෙම කුසවල් මෘදුව පිරිමදිමින්ය.

"ඇයි අහන්නේ...., මටනේ මැරෙන්න වෙන්නේ...?, එහේ ගියත් එකයි මෙහේ ආවත් එකයි" වත්සලා එලෙස කීවේ හිතේ සතුටෙන්ය.

"එහෙනම් ඉතින් අරුට එහෙට වේලා අතේ ගගහා ඉන්නේ නැතුව මේ පැත්තටත් ඇවිල්ලා ගියානම් ඉවරනේ....., මේ..., ජේනවනේ..? මට නොදී මේවා වේලනවා..." සමන්ත එලෙස කීවේ මේනකාගේ යෝනිය පැන්ටියට පිරිත් මෘදුව පිරිමදිමින්ය.

"ඇයි මම බෑ කිවුවද...? ඔයානේ කිවුවේ මේකී එනකම් ඉමු කියලා. දැන් බොරුවට මාව අහුකරන්නේ" මේනකා සමන්තගේ අත යෝනියෙන් ඉවත් කළේ මද තරහක් හිතේ මවා ගනිමින්ය.

"හරි... ඔයා කිවුවේ නැද්ද මට වඩා වර්ජිතයෙන් ඊළ වෙනවා කියලා" සමන්ත යහනේ ඉඳ ගත්තේය.

"ඔවු... මම කිවුවා..., ඉතින් ඒක බොරුවක් නෙමෙයිනේ..?"

"එතකොට මට ඔයා එක්ක කරන්න හිතෙනවද...?" සමන්ත තම හිතැහියාව යටපත් කොට එයට හේතුව මේනකා මත පැටවුවාය.

"අනේ මේ... සමන්ත..., බොරු කියන්න එපා." වත්සලාට ඔවුන් දෙදෙනාගේ ලොංගතු එම රංචුව ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය.

"බොරුවක් නෙමෙයි.."

"හරි..., එහෙනම් බඩේ අත තියලා දිවුරනවා...." මේනකා ඔහුගේ අත ගැබ ඉස්මත්තේ තබා ගත්තාය.

"අපෝ... ඕක මොකද්ද...? මම මේ කියන්නේ ඇත්ත, මම එදා මේයා එක්ක නොහිටියේ වත්සු නැතුව එහෙම කරන්න කම්මැලි හිතූන නිසා" සමන්ත එලෙස දිවුරා හයිසෙන් සිනහා වුනේය. ඒ තම වරද පිළිගනිමින්ය.

"ආ... දැක්කනේ වත්සු.... මේකගේ බොරුව" මේනකා කොට්ටයකින් වර්ජිත ගැසුවාය.

"මුව තියන්න වටින්නේ නෑ....." වත්සලා කොට්ටයක් ගෙන සමන්තට ගැසුවාය.

යහන මත වූ තිදෙනාගේ මිහිඳැති මේ සටන නිසාවෙන් රිදුම් ලැබුවේ, ඒ මේ අතට විසිවුන පුළුන් කොට්ට පමණි. ඉන් අනෙක් තිදෙනාම විදගත්තේ මිහිරක්ය. එහෙත් සමන්ත හැමවිටම ඔවුන් දෙදෙනා හා දැහලුවේ පරිස්සමටය. ඒ දෙදෙනාගෙම ගැබේ බරත් ඔහුගේ දැන මත නිසාවෙන්ය.

"ඇති..., ඇති..., අම්මෝ..." මේනකා යහන මත නැවත දිගා වූයේ සියුම් හතියක් පිට කරමින්ය.

"මටත්...." වත්සලා එලෙස දිග ඇදුනො හති අරිමින්ය.

එහෙත් වර්ජිත ඔවුන් දෙදෙනා මැදින් දිග ඇදුනේ හතියකින් නම් නොවේය. ඒ

වත්සලාව හා මේනකාව තුරුලට ගනිමින්, දෙදෙනාගෙම දෙකොපුල් සිප ගනිමින්ය. එයට ප්‍රථිවාරය දක්වමින් වත්සලා සමන්තගේ ලිඟුව අල්ල ගත්තේය. ඒ "හිටපංකෝ.... අද මේකට හොඳ වැඩක් කරන්න" යැයි කියමින්ය.

සමන්තගේ ලිඟුව වූයේ මද පමණ අවදිවය. එබැවින් වත්සලා ඔහුගේ ලිඟුව මාදුව ස්පර්ශ්‍ය කලේ එය හොඳින් අවදි කර ගැනීමේ අදහසින්ය. එයට ප්‍රථිවාර ලෙස සමන්තත් යහන් විට්ටමට කොට්ටයක් තබා හේත්තු වූයේ, දෙදෙනාගේ ලැමදවල් වෙත දැන ගෙනයන්නට ඇති පහසුව තකාය.

දෙදෙනාම බ්‍රෙසියරයන් ඇඳ සිටියේ, කිරි බරට හුරුවන දෙනෙත් බර අඩුකොට ගන්නටය. එහෙත් සමන්තගේ දැන බ්‍රෙසියරයේ කර මතින් පුඩු මතට ඇදෙන විට, මේනකා තම බ්‍රෙසියරය පහතට කළාය. ඒ ගැබ්ණී බ්‍රෙසියරයේ ඉදිරි පස ඇති හක් එක පන්නාය දමමින්ය. එහෙත් වත්සලා බ්‍රෙසියරය තිබියෙදී එම මිහිර විඳ ගන්නට ආශාවක් දැක්වූවාය.

"ඇත්තටම වත්සු.. මේකීට දැන් ඕන මාව නෙමෙයි...." සමන්ත එලෙස කීවේ බ්‍රෙසියරයෙන් නිදහස් වූ මේනකාගේ තත් පුඩුවක් තදින් මිරිකමින්ය.

"ඔවු... කොහෙද ඌ එනවා කියලැයි" මේනකා තම හිතේ සත්‍ය කීවේ වත්සලාටත් දැණෙන ලෙසටය.

"ඉතින්... කියලා ගෙන්න ගන්න එපැයි, මෙතන අපිව කන්න හදන්නේ, නේද අයියේ.....?" වත්සලා එයට පිළිතුරු දුන්නේ සිනහවකින්ය. එහෙත් එයට පිළියම ඇත්තේ තම අතේ වගත් ඇය නොදැන සිටියා නොවේය.

"අපෝ.... වැඩෙමයි..., මම හරක් මස් කන්නේ නෑ"

"හරි.., හරි.., එතකොට උඹ කියන්නේ අපිදෙන්නා හරක්" වත්සලා ඒ වන විට සමන්තගේ ලිඟුව හොඳ ගැටි පණ ගන්වා තිබුනේය.

"තොප්පිය හරි නම්, දෙන්නා දා ගත්තා කියලා වරදක් නෑ" මේනකා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

ඇගේ එම සිනහවට වත්සලා පිළිතුරු දැක් වූයේ "තෝව අද තියන්නේ නෑ....., හිටපං තොට හරක් කවුද කියලා පෙන්න්න..." යැයි කියමින්, සමන්තගේ ඇහෙන් අනෙක් පසට පැන මේනකාගේ කට මිරිකමින්ය. එවිට දෙදෙනාගේ ඇති වූයේ සිහින් පොරයක්ය. එහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස මේනකාගේ දැතින් වත්සලාගේ බ්‍රෙසියර පහතට වී, එතුලින් දෙනන එලියට පැන්නේය.

ගැබ්බර කතුන් දෙදෙනාගේ ලොංගතු සටන දෙස සමන්ත පසෙකට වී බලා සිටියේය. එහෙත් ඔවුන් දෙදෙනාගේ දෙනන් හා ගැබ් එකින් එක තෙරපෙමින්, දෙපා පැටලී යද්දී සමන්තගේ හිතට දැණුනේ නැවුම් මිහිරක්ය.

වත්සලා හා මේනකාගේ මේම ලොංගතු සටන සමන්තට පෙනුනේ, එකින් එකා පරදා මිහිරක් සොයනා සමලිංගික ගැහුණුන් දෙදෙනාගේ අනග රැහුමක් ලෙසය. එබැව් ඔහු යහනෙන් බිමට බැස්සේ ඒ සඳහා ඔවුන් දෙදෙනාට යහනේ ඉඩ සලසන්නටම නොවේය. ඔහුට අවැසි වූයේ දුරක සිට ඔවුන් දෙදෙනාගේ ඒ රාගාධිත නැටුම නරඹන්නටය. එබැවින් ඔහු යහනෙන් මදක්ව දුරස්ව සිට ඔවුන් දෙදෙනා දෙස බලමින් හෙමිහිට අත් ගැසුවේය.

වත්සලාගේ හා මේනකාගේ අඬ නිරුවත් දැහලිල්ලෙන්, ඔවුන් ඔවුනගේ කය වල් ස්පර්ශය වූයේ දෙදෙනාටත් නොදැනීමය, ඒ විටෙක මේනකා තම ගත උඩට නැගී වත්සලාව ලැමදෙන් අල්ලා පසෙකට තල්ලු කරමින්ය. එයින් මේනකාගේ දැනට හසුව වත්සලාගේ දෙනන් මිරිකි ගියේය. එහෙත් එයින් පාරද නොවූ වත්සලා නැවත මේනකාව හිර කොට ගත්තේ ඇගේ දෙපා අතරට තම කට හිර කොට ගනිමින්ය. එයින් ගැලවිට මේනකා දඟලන විට ඇගේ යෝනිය වත්සලාගේ යෝනිය හා ගැටුණේය. එහෙත් ඇයට ගැලවීමක් නොදී වත්සලා තම යටි කය ඇගේ යටි කයට තවත් දැඩිව හේත්තු කොට ගත්තාය.

සමන්තට පෙනුනේ තම බිරිඳත් වෙනත් හැගැණියකුත් එකින් එකාගේ නිරුවත් කය ස්පර්ශය කර ගන්නා අපූරුවය. ඒ යෝනියන් දෙකත් හොඳින් එකින් එකට අතුල්ල ගනිමින්ය. එවිට පැන්ටියෙන් වැසුන දෙදෙනාගෙම ඒ විසල් යෝනී දෙනොල් මිරිකෙන අපූරුව ඔහුට මැව් පෙනුණේය. එලෙසම තම බිරිඳගේ දැනින් අනෙකාගේ දෙපියයුරු මිරිකි යනවිට සමන්ත තම කෝෂ දෙකත් මිරික ගත්තේය. ඒ එම දැකුමෙන් වන මිහිර ඉවසා ගත නොහැකිවය.

ඔවුන් දෙදෙනාගේ සටන නිම වූයේ දෙනුන් මොහොතකට පසුවය. ඒ එකින් එකට පරද නොවෙමින්ය. එහෙත් දෙදෙනාටම එක් වර සිනහවක් නැගුනේ නොසිතුව ලෙස සමන්ත තමන් දෙස බලමින් අත් ගසන අයුරු දුටුව විටදීය.

"ඇයි මොකද ඒකත් ආතල් ද..?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ මේනකාගේ දැනින් ගැලවී එලෙමින් තිබූ බ්‍රෙසියරය ගලවා ඉවතට දමමින්ය.

"හම්... ඒකෙත් පොඩි ආතල් එකක් තිබා..." එහෙත් සමන්ත අත් ගසන තම කාරිය නොනවත්වා කරගෙන ගියේය.

"මොකක් වගෙද දන්නේ නෑ නේද වත්සු...?" මේනකා කොට්ටයක් යහන්

විට්ටමට තබා හෙත්තු වූවාය. ඒ විටෙක වත්සලාගේ දැනට දැඩිව හසු වූන දෙතන් තුලින් දැණෙන සිහින් රිදුමට, ඇය ලැමද මෘදුව අතගා ගනිමින්ය.

"නිකන් මේ..., මේ..., " සමන්ත පිළිතුර ගැටළුවේය.

"නිකන් මේ... අපිදෙන්නා ආප්පයක් කැවා වගේද..." වත්සලා ඔහුගේ වාක්‍ය අවසන් කළාය. ඒ තම වදන් කෙරෙහිම මුඛවේ නැගුන සිනහව දැකින් වසා ගනිමින්ය.

"තොගේ කට නම් වත්සු....." මේනකා වත්සලාගේ නිතඹට පහරක් ගැසුවාය. එහෙත් වත්සලාගේ එවදන් තුලින් ඇගේ හිතත් මොහොතකට හිරිවැටි ගියේය.

"හරියට හරි..... ඒක තමා" වත්සලාගේ පිළිතුරෙන් සමන්තගේ හිත එක් වරම කැලකී ගියේය.

"අයියා එහෙම ආසද, එහෙනම් මේ....." වත්සලා මේනකාගේ පියයුරුවක් මුවට ගත්තාය.

වත්සලා එලෙස සැබවින්ම කළේ මේනකා කෙරෙහි දැණුන සමලිංගික උත්තේජනයකින් නොවුනත්, මේනකාගේ ගත එක් වරම ඉන් සලිතව ගියේය. ඊටත් වඩා සමන්තගේ හිත ඉන් කිති කැවුනේය.

"වික්.... ප්‍රෙරෙකී...." මේනකා තම මිහිර සහවා ගනිමින් වත්සලාව පැත්තකට තල්ලු කර දැමුවාය.

"ඒ... මොකද්ද මේනු... ටිකක් එහෙම ඉන්නවකෝ" එම දසුනෙන් සලිතව ගිය හිතේත් සමන්ත ඔවුන් අසලට ආවේය.

"මුට නම් දැන් ඕන අපි දෙන්නගේ ආප්පයක් බලන්න... හිතුවා මදි ඒවට" මේනකා එලෙස කීවත්, වත්සලාට ඇගේ මුහුණෙන්ම ඊට ඇති ඇයගේ කැමත්ත පෙනුනාය.

"අනේ පිළිස්...." සමන්ත ඔවුන් දෙදෙනාට බල කළාය.

"අනේ... මේ, පිස්සු කියවන්න එපා සමන්ත අයියේ.." වත්සලත් තම කැමත්ත සහවා ගත්තාය.

"අනේ, අනේ... මොකද්ද හලෝ" වජිර තම අත් ගසන වේගය වැඩි කරමින් ඇසුවේය.

"බෑ, බෑ..... ඕන්නම් වෙන දවසක" මේනකාගෙ මුවෙන් එය පිට වූයේ වත්සලා නොසිතුව ලෙසය.

"ඇයි දැන්....." සමන්ත තවත් ඇවිටිලි කළාය.

"එහෙම හිතෙන්න ඕන අනේ... මේයාට එවා තේරෙන්නේ නෑ නැද්ද වත්සු" වත්සලා එයට පිළිතුරක් නොදුන්නාය. එහෙත් ඇයට මේනකාගේ හිත ඇඳින ගැන්මට අපහසු නොවුනාය.

"අනේ මොකද්ද අනේ.."

"එහෙනම් ඔන්න එක පාරක්..." වත්සලා මේනකා අසලට ආවාය. ඒ ඇයටත් තම හිත මදක් අකිකරූ වූ නිසාවෙන්ය.

"අම්මෝ වත්සු..... උඹට පිස්සුද..?" මේනකා එලෙස කීවත් වත්සලාට විරුද්ද නොවුනාය. එබැවින් වත්සලා මේනකාගේ දෙනන් පුඩු ස්පර්ශය කරමින් ඇගේ දෙකොපුල් සිප ගත්තාය.

මේනකාගේ ගතම ඉන් සලිතව ගියේ නොසිතුව ලෙසය. ඒ වත්සලාගේ ඇහිලි තුඩුවල පහසින් තන් පුඩු වට දුබුරුපැහැ රවුමේ හිරිගඩුත් මතු වෙමින්ය. එබැවින් මෙතුවක් වේලා වත්සලාට රිසි ලෙස්සකට ඉඩ දී සිටි මේනකාගේ දැනත්, වත්සලාගේ ලැමද මතට ගොඩ වූයේ නොදැණීමය.

එහෙත් වත්සලාගේ දෙනොල මේනකාගේ දෙනොල මතට පතිත වෙතම, ඇගේ ගත කිලි පොළා ගියේය. ඒ යන්තමින් ගැලුව සතුටු කඳුලෙන් ඇගේ පැන්ටියත් මෙවර තෙත්ව යමින්ය.

ඔවුන් දෙදෙනා සිපගත් මේ පළමු වර මෙය නොවේය. ඒ මීට පෙරත් සිටු දෙනාගේ එකතුවෙන් උෟ සෙල්ලමෙන් මෙලස මේනකා හා වත්සලා තොල් සිප තිබුණේය. එහෙත් සමන්තට එය මතකයේ නොවුනත් මෙදින දැණුන මිහිර සුළුපටු නොවුණේය. එබැවින් සමන්ත ඔවුන් දෙදෙනාගේ එකින් එක වෙළුන දෙනොල් අතරට තම ලිඟුව ඇතුල් කළේය.

එම ස්පර්ශයෙන් මෙතුවක් වූ සිහිනයෙන් සිහි එලවා ගත්තේ මේනකාය. ඒ වත්සලාගේ දෙනොල පසෙකට කර, ඇගේ නෙත් දෙස එක එල්ලේ බලමින්ය. එයින් දෙදෙනාටම, දෙදෙනාගෙම තම හිත ගැන සැකයක් නොවුණේය. එහෙත් දෙදෙනාම පසෙක වැතුරුනේ ඒ ගැන කිසිවක් නොවැහැටුන ලෙසය.

සමන්තට තමා මෙවලේ කළේ මෝඩ වැඩක් වග වැටෙන විට පරක්කුව තිබුණේය. එබැවින් ඔහු කිහිප විටක් ඔවුන් දෙදෙනාට නැවත පෙරෙත්ත කළත්, මේනකාගෙන් එයට යහපත් ප්‍රථිචාරයක් නොවුණේය. ඒ මේනකාට මෙය ප්‍රථම වර නිසාවෙන් දැණුන සිහින් විලියෙන්ය. එබැවින් සමන්ත ඔවුන් දෙදෙනාව වෙනයම්

දවසක ඊට පෙළඹව ගන්න අදහසින්, දැනට හොඳින් අවදිව ඇති තම ලිඟුව මේනකාගේ මුවට ඇතුළු කළේය. ඒ වත්සලාවත් ලඟට ගනිමින් ඇගේ දෙතන් තම මුවේ පහසට ගනිමින්ය.

අඩ හෝරාවක් තුළ සමන්ත මේනකාව යෝනී සංසර්ගයෙනුත්, වත්සලාව ගුද සංසර්ගයෙනුත් සැතපුවේය. ඒ තම ශුක්‍ර වත්සලාගේ ගුදය තුළ අවසනට නිදහස් කරමින්ය. ඔහුට ඉවසිය නොහැකි මිරක් දැණුනේ වත්සලා ලිඟුව මුවෙන් සතපන විට, මේනකා ඒ අතරින් රිංගා කෝෂ දෙක මුවට ගත් විටදීය.

එලසම ඔහුත් මාරුවෙන්, මාරුවට මේනකාගේ යෝනියත්, වත්සලාගේ යෝනියත් දිවතෙන් සැතපුවේය. ඒ මේනකාගේ යෝනිය දිවතෙන් සතපන විට, වත්සලා ඔහුගේ ලිඟුව මුවට ගනිමින් හා වත්සලාගේ යෝනිය දිවතෙන් සතපන විට මේනකා සමන්තගේ ලිඟුව මුවට ගනිමින්ය.

වත්සලා හා මේනකා සමන්තගෙන් එම පහස ලැබුවේ එකට දැවටෙමින්, තුරුව උවත්, පෙර ලෙස සමලිංගික සබැඳියාවකට නොගියාය. එහෙත් දෙදෙනාගෙම හිත් වූයේ, එය එකින් එකට හෙලිකරගත නොහැකි කමෙන්ය. වැඩියමක්ම ඒ මේනකාටය.

එහෙත් හිතේ මිහිර කෙමෙන් බැස ගිය පසු වත්තලා සිතුවේ, මේනකා සමඟ එවැනි සමලිංගික සබැඳියාවකට නොයන්නට හිත සංවර කරගතහොත් යහපත් යැයි හිතාය. නමුත් මේනකාගේ හිත ගැටළුවේ වත්සලාට තම හිත හෙළි කරන්නේ කෙලසක දැයි කියාය. ඒ වත්සලා සමලිංගිකත්වය කෙරෙහි දරන ආකල්පය මේනකාට තවම හරි හැටි හෙළිනොවූන නිසාවෙන්ය.

වර්ජිත හා එක් වූන දිනයේ සිට හංසි ඇඟිලි ගැන්නේ, එම දිනය යලි එන්නේ කවදා දැයි කියාය. ඒ නිසාවෙන් ඇය මේ දෙනුන් දිනය තුළ වර්ජිත දුන් දුරකථන ඇමතුම් අපමණය. එහෙත් වර්ජිත නිවසට ගන්නා ගත නොහැකි නිසාවෙන් නිමන්තව ගන්නා ගත්තත්, මව සිටි නිසාවෙන් ඇයට වැඩියමකට ඉඩක් නොලැබුණේය.

හංසිගේ මව එදින තම දියණියට තහංචි සීමාවන් පැන වූයේ හිතකින් නොවේය. ඇයත්, තව නොබෝ දිනකින් එක් තැන්වෙන ඔවුන් දෙදෙනාට, එකින් එකාව හොදින් හඳුනා ගන්නට නිදහසක අවැසි වග නොදැන සිටියා නොවේය. එහෙත් ඇය බිය වූයේ මෙතුවක් ගම්පියසේ කිසිවෙකුගෙන් තරක නාමයක් නොඇසුව හංසිගේ යහපත් චරිතය ගැනය. ඒ නිමන්ත ගැන සැකයකින් නොවේය.

හංසි ගම්තුලාවේ යහපත්, ආදර්ශයමත් චරිතයක් වූවාය. ඒ ඉගෙනුම අතින් පමණක් නොව, හැදියාවෙනුත්ය. හංසිත් පාසල් දිවිය අවසන් වන විට නිමන්ත හා පෙමෙන් වෙළු සිටියත්, තම හොඳ නාමය රැක ගත්තාය. ඒ ගම් තුලාවේ කිසිවෙකුගෙන් සැකයකට හසු නොවන ලෙසින්ය.

හංසිගේ මව පවා සිතුවේ, හංසිට මේ මංගල යෝජනාව පැමිණියේ, වත්සලා හා රූපිකා හරහා කියාය. එලසම අසල් වැසියොත් සිතුවේ හංසි හා නිමන්තගේ මේ එක් තැන්වීම වැඩිහිටියන්ගේ යෝජනාවක් මත සිදු වූවායැයි කියාය. එබැවින් අසල් වැසි උස් මහත් දියණියන් සිටිනා බොහෝ මවුන් තම දියණියන්ට කීවේ හංසිව ආදර්ශයට ගතා ලෙසයි. එලෙසම දන්නා කියන කළක සිට හිමියන් ලඟ නොමැතිව, මෙවන් චරිතවත් දියණියක් තැනීම ගැන ඇගේ මවටත් ඔවුනගෙන් වූයේ ප්‍රශන්සාවන්ය.

හය හත් මසකට පෙර සිදු වූ හංසිගේ හා නිමන්තගේ විවාහ ගිවිස ගැන්ම අසල්

වැසියන්ට රහස්‍ය නොවූනාහ. එලසම නිමන්තගේ විජේසෙකර පෙළපත් නාමය හා ඔහුගේ පවුල් පසුබිම ගැනද ගම්මුන්ට තිබුනේ පැහැදීමක්ය. එබැවින් හංසි හා නිමන්ත කෙරෙහි ඔවුන් අවදානය ඉබේම යොමු වූනේය.

හංසිගේ මව ඒ සෑම හොඳින් දැන සිටියාය. එබැවින් ඇය ඔවුන් දෙදෙනා විවාහ ගිවිස ගත්තත්, අනවශ්‍ය ගමන් බිමන් සඳහා බොහොවිට හංසිට ඉඩක් නොදුන්නාය. දුන්නානම් ඒ අත්‍යවශ්‍ය කරුණක් සඳහා පමණක්ය. එහෙත් ඇයගේ හිත හැම විටම කියන්නට වූයේ ඔවුන් දෙදෙනාට නිදහසක් දියයුතු වගය.

එයට හංසිගේ පියාගේ සැහැල්ලු පිළිතුරක් බල නොපෑවාම නොවේය. ඒ "ඔයා තාම කෙල්ලව ඕනවට වඩා පාලනය කරනවා. එයාලටත් නිදහසක් තියෙන්න එපැයි" යැයි වූ පිළිතුරය. එබැවින් ඇය එදින හංසිට "මම කිවුවේ ඒ දරුවට මෙහෙට එන්න එපා කියන්න නෙවෙයි. මම නැති වෙලාවට යන එන ගැන. මම ගෙදර ඉන්න වෙලාවක ඕන එකක්" යැයි කීවේ ඒ නිසාවෙන්ය.

එදිනෙන් පසුව දෙතුන් වරක් නිමන්ත හංසිගේ නිවසට පැමිණ ගියත් තම සිතැහියාව හරි හැටි ඉටු කරගන්නට නොලැබුනේය. ඒ හංසිගේ මව නිවසේ සිටිය නිසාවෙන්ය. එහෙත් නිමන්ත ඒ සඳහා නොගත් උත්සහයක් ද නොවූනේය.

"එන්න, එන්න, පුත්..., දුවත් මේ ආවා විතරයි. දුවේ..., දුවේ..., මෙන්න පුතා ඇවිත්" නිමන්ත ගේටටුවෙන් ඇතුළු වෙත්ම හංසිගේ මව මිදුලේ සිටම හංසිව ඇමතුවේ, හංසි තවම සිටින්නේ ගත රැඳුන තුවාය පිටින් වග ඇය දැන සිටි නිසාවෙන්ය.

"අයියේ... පොඩක් ඉන්න..." හංසිත් කාඹරය තුලට රිංගුවේ හිස පමණක් ජනේලය තුලින් යොමාය. ඒ පෙර පාසැල නිමවී නිවසට පැමිණ ඇඟ සෝදාගෙන වැඩි වෙලාවක් නොගොසිත්ය.

හංසිගේ මව, ගොඩනැගිල්ලේ ප්‍රගතිය සේම, මවු පියන්ගේ දුක සැපද පුරුද්දට මෙන් නිමන්තගෙන් විමසුවේ මිදුලේ සිටමය. ඒ ඇය මිදුල අතුගාමිත්ය. එහෙත් දෙතුන් මොහොතක් යන්නටත් පෙරම හංසි ඔවුන් අසලට ආවේ සායක් හා බලවුසක් ඇඟලා, තෙත කෙහෙරැල්ල තුවායෙන් පිසදමිත්ය.

"පුතාටත් එක්ක කෑම බේදුවනම්..., මම පුතා ආස නිසා අගුණ කොළ සම්බොලයක් හැදුවා" ඇය ඉදිරි පස මිදුලේ කොළ රොඩු එක් තැනකට එක්කාසු කළාය.

"දැම්ම බඩගිනිත් නෑ අම්මේ.." නිමන්ත එලෙස කීවේ තෙත කෙහෙරැල්ල සීරුවට පිසදමනා හංසි දෙස බලමිත්ය.

"මට නම් බඩගිණියි.., අම්මටත් එක්ක බෙදන්නද?" හංසි තුවාය කෙහෙරුල්ලට තබා හිසමතට ගලියක් සේ බැඳ ගත්තාය.

"දැම්ම එපා... මේ ඩිංග අතුගාලා බැරි යැයි...."

එක් පිහානක් දෙදෙනාටම බෙදා ගත් හංසි, කැම කාඹරයට ආවාය. ඒ නිමන්ත අසලින් ඉඳ ගනිමින්ය. එවිට වට, පිට බැලුව නිමන්ත, මව තවම ඉදිරි මිදුලේ බව සැක හැර, හංසිගේ කොපුලක් සිප ගත්තේය. ඒ හංසි කැවූව බත් කට මුව තුලට දමා ගනිමින්ය. එවිට ඇගේ ගතෙන් වහණයවන නැවුම් සබන් සුවඳ ඔහුගේ නාස් පුඬු කිතිකවා දැම්මේය.

"මොකද....?" හංසි එලෙස ඇසුවේ විහිළුවටය.

"සුවඳයි...."

"එහෙනම් කෝ මේ පැත්තටත්..." හංසි බත් කට ගිල අභවර කල නිමන්තට අනෙක් කොපුලත් පෑ වාය. ඒ ඇය ද බත් කටක් මුවට දමා ගනිමින්ය.

මිදුල අතු ගාමීන් සිටි හංසිගේ මවගේ තෙත් ඔවුන් වෙත යොමු වූයේ අහිතක බැල්මකින් නොවේය. හංසි නිමන්තට බත් කවන දසුන, හා ඔවුන් දෙදෙනාගේ ප්‍රීතීමත් සිනහව ඇයගේ හිතට එක්කලේ සතුටක්ය. ඒ "මුං දෙන්නා හැම දාම මෙහෙම සතුටෙන් ඉන්න ඕන" යැයි හිතෙන් දහස් වරක් පතමින්ය.

එබැවින් ඇයට ඔවුන් දෙදෙනා වෙත වැටෙන තම බැල්ම තවත් දෙනුන් විටක් පාලනය කොට ගන්නට නොහැකි වූවාය. ඒ ඇය හිතෙන් ඔවුන් දෙදෙනාටත් වඩා සතුටක් මවක් ලෙස විඳ ගනිමින්ය.

මවගේ හොර බැල්ම දෙදෙනාටම නොදැණුන බැවින්, නිමන්ත ඇගේ කොපුළ සිප ගත්තේ, ඇගේ දෙකලවා මතට අතකුත් තබමින්ය. ඒ නිවසේ ඉදිරි පිටින සිටින මව මෙදෙස බැලුවත්, ඇයට මේසය යටින් කිසිවක් නොපෙනෙ වග සැක හැරය.

"අයියේ.., අම්මට පෙනෙයි" ඇයටත් ඇවිසි වූයේ එයම උවත්, බියක් දැණුනාය.

"නෑ..., මේසෙට වැහිලා..." නිමන්ත සායට පිටින් ඇගේ කළවය මෘදුව පිරිමැද්දේය.

"අක්කා තමයි මේවට වග කියන්න ඕන...." හංසි එලෙස කීවේ ඔහුගේ මුවට නැවතත් බත් කට ඇතුල් කරමින්ය.

"ඒ ඇයි.....?" නිමන්ත එලෙස ඇසුවේ ඇගේ සායය දෙපා මුල්ලට හිරකොට,

යෝජිත මත අත තබමින්ය. ඒ සායට උඩින්ය.

"අනේ අයිගේ....." හංසි ඉන් තිගැස්සිගියාය. ඒ මව දෙස දෙතුන් විටක් කළබලයෙන් බලමින්ය.

"බයවෙන්න එපා.... අම්මට ජේන්තේ නෑ" නිමන්තත් ඇයව අස්වැසුවේ මව වෙත කිහිප විටක් නෙත් හෙලමින්ය.

මවගේ විපරම්කාරී බැල්ම තුලට, හංසිගේ ජේම නිමන්තගෙන් කළබලකාරී හැසිරීම මැනවින් හසු වුනේය. එයින් නිමන්තගේ කෙසේ වෙතත්, ඇයට තම දියණියගේ හොර බැල්ම අඳුන ගැන්නට වැඩි අපහසුවක් නොවුණි. ඒ "මුං දෙන්නා වෙන හොර වැඩක්...." යැයි ඇයට සතුට මුසු සැකයක් එක් කරමින්ය. එහෙත් මේස රෙද්දෙන් වැසුන දියණියගේ යටි කයවෙත නිමන්තගේ ඇඟිලි තුඩ මේ වන විටත් රිංගා ඇතයි කිසි ලෙසකින්වත් ඇයට නොසිතූනාය.

"ඉතින් කියන්නකෝ....., අක්කා මොකටද මේවට වග කියන්න ඕන කියලා....?" නිමන්තට එම කතා බහා නැවත අවුස්ස ගන්නට හිතූනාය. ඒ එම කතා බහා හිතට මිහිරක් නිසාවෙන්ය.

"එයා තමයි.. සතියකට සැරයක් ඇවිත් මෙතන අවුස්සලා තියලා යන්නේ..... අපි තමයි ඉතින් ඒවට වද විදින්න ඕන" හංසි එලෙස කීවේ සතුටු හිතෙන්ය.

"ඔයත් ආසම නැතුව ඇති...." නිමන්ත ඇගේ සායේ ඉදිරිපසින් අත ඇතුලට දැමුවේය.

"මම නෑ කිවුවේ නෑනේ ඉතින්..." හංසිත් එම මිහිර විද ගන්නට තම දෙපා පළල් කලත් නෙත් වූයේ මිදුලේ සිටින මව වෙතමය.

"මම දැක්කනේ එදා.....? ඔයා මේ... අයිගා එක්ක..." නිමන්ත ඇගේ නිරුවත් දෙකලවා මස් ගොබ මාදුව මිරිකමින් එලෙස කීවත්, ඔහුට එම වැකිය අවසන් කරන්නට හංසිගෙන් ඉඩක් නොලැබුනාය. ඒ "අම්මෝ.... එදා ඒක මතක් කරන්නත් එපා..." යැයි ගතම හිරිවැටුන මිහිරෙන් කියූ නිසාවෙන්ය.

එහෙත් නිමන්තගේ අත්ලේ උණුහුමෙන් ඇගේ දෙකලවා හිරිවැටි ගියේ, මාදු ස්පර්ශයේ කිතියෙන් හිරිගවුත් මතුවෙමින්ය. එම මිහිරෙන් ඇයට "ආහා....හ්" යැයි සිහින් කෙදිරියක් නැගුනත්, එම ඇඟිලි තුඩේ ඊලඟ පිම්ම කොහෙටදැයි දැයි කියාත් ඇයට තවත් සැකයක් නොවින.

නිමන්ත කෙමෙන්, කෙමෙන් හංසිගේ දෙකලවා හී වූ තඹවත් සිහින් රෝම කූපයන් තලා දමමින්, ඇඟිලි තුඩු ඇගේ කලවා ඉස්මත්තටම ගෙන ආවේය. එවිට

ඔහුගේ ඇඟිලි තුඩු බාඳාවක් නැතුවම ඇගේ යටි කයේ ස්පර්ශය වූයේ ඇය පැන්ටියක් ඇඳ නොමැති වග පසක් කරමිණි. ඉන් ඔහුගේ හිත උනුහුම් වූයේ ලිඟුවත් මඳ පමණ හිස ඔසවමිණි.

"අද පැන්ටියක් ඇන්දේ නැද්ද.....?" නිමන්ත ඇඟිලි තුඩ සෙමින්, සෙමින් ඇගේ යෝනි දෙතොල් මත උඩ පහළ ගෙන ගියේය.

"නෑ....." දෙතුන් දිනකට පසුව දැනෙන මිහිර මතින් උවත්, හංසි තම දෙනෙත් මවගෙන් ඉවතට නොගත්තාය.

"ඒ.... ඇයි"

"ලේසියට...." හංසි එලෙස සිතඟවෙන් කීවේ තම දෙපා තවත් පළල් කොට ගනිමිණි.

"ඒ මොකද හදිස්සියෙම.....?" නිමන්ත නොදන්නා සේ ඇසුවේය.

"එදා... වුන දේවල් මතකක් වෙලා, දැණුත් මේ ඉන්නේ අමාරුවෙන්..." හංසි හිතේ වූ සත්‍ය හෙළිකළාය.

"එහෙනම් ඔයා ආසද... ආයෙන් අපේ අයිසට කියලා.... එහෙම මේ.., මේ.." නිමන්ත ඇගේ යෝනි දෙතොල් මැත් කරමින් ඇඟිලි තුඩක් ඇගේ ගැටිත්ත මත තැබුවේය.

ඇඟිලි තුඩ ගැටිත්ත මත ස්පර්ශය වෙත්ම හංසි තිගැස්සී ගියාය. ඒ "අනේ අයිසේ අම්මා දකී...." යැයි කියමින්, තරමක නොසන්සුන් ලෙසින්, දෙතුන් විටක් මව වෙතට නෙත් යොමමිණි. එහෙත් මවගේ නෙත් ඇත්තේ තමා වෙත නොවන වග වැටහීමෙන් ඇයට දැණුනේ දිරියක්ය. ඒ තම දෙපා තරමක් පළල් කොට නිමන්තට සහයක් දෙමිණි.

එහෙත් මවගේ විපරමකාරී නෙත් තුලට දියණියගේ තිගැස්මේ වෙනස හඳුනා ගන්නට අපහසුවක් නොවුණි. ඒ "නිමන්ත පුතා කෙල්ලගේ සාය ඇතුලට අත දාන්න ඇති" යැයි වූ සැකය ඇගේ හිතේ පහළ වෙමිණි. එබැවින් ඔවුන් කෙරෙහි වූ ඇගේ බැල්ම තවත් තීවාර වූවාය.

ඉදිරිපස මේසය නිසාවෙන්, නෙතින් දැක තම සැකය ඇයට තහවුරු කර ගැන්මට නොහැකි උවත්, දියණියකගේ හොර හැසිරීමේ කළාව මවකට අඳුන ගැන්මට අපහසුවක් නොවුණාය. ඒ දුවා දරුවන්ගේ හිත් හා නෙත් තුල කිමිදීමේ හැකියාව, ගැහැණියකට මවු පදවියත් සමහින් ඉබේම උරුම වන නිසාවෙන්ය.

එබැවින් ඇය "ඇහිල්ල නියන්ත ඕන තැනටම, තියලා වගේ..." ඇයි වූ සැකය, දියණියගේ තෙත් තුලින් පමණක්ම තහවුරු කොට ගත්තාය.

මව මෙලෙස ශුක්ෂමව තමන්ව අධ්‍යයනය කරන වගක්, හංසිටත්, නිමන්තටත් නොසිතුවේය. ඒ ගැහැණිකයට මවු පදවියත් සමඟ උරුම වන ශුක්ෂම ඉව හමුවේ දෙදෙනාම පාරජය වෙමින්ය. එබැවින් නිමන්ත සේම හංසිද, ඔව්නගේ ලොකයේ රස තැන් සෙවුවේ, එම පාරජය තම ජයක් යැයි සිතමින්ය.

නිමන්තගෙ ඇහිලි තුඩෙන් දැණෙන මිහිර හමුවේ තම දියණියගේ මුහුණේ හා ගතේ වන සියුම් වෙනස් කම් හංසිගේ මවට මැනවින් හසු වූවේය. ඉන් ඇයට සිනහවක් නැගුනත්, නොදැනීම ඇයට තම තරුණ කල සිහිවූ වාය. ඒ මෙවැනි සුදර මොහොතක තම අතීතයේ රස රිසි තැන් සොයමින්ය.

එකල ඒ තරුණ කල සිදු වූ මතකයන් හමුවේ, මෙදින තලතුනා ඇයට විලිය මුසු සිනහවක් නැගුනේ ඉබේටමය. එහෙත් ඒ සමහර මතකයන් පස් හය මසක පූර්ණ තුප්තියක් නොලැබූව ඇගේ ගත, හිත මෙවලේ තරමකට උනුහුම් කළේය. ඒ එකල මෙවැනි මොහොතක තමා ලද අත්දැකීම් හමුවෙන්, නොදැණීම "ආයේ සැකයක් නෑ... නිමන්ත පුතාගේ ඇහිල්ල ඇහිල්ල ඇත්තේ ගැටිත්ත උඩ.... ඒක තමා අපේ එකී ඔව්වර ඇඹරෙන්නේ" යැයි, එය තම දියණියට අනුමාන කරමින්ය. ඉන් ඇගේ හිතත් හිරිවැටි ගියේ නොසිතුව ලෙසය.

එහෙත් මිදුල අතු ගා අවසන් කළ ඇය, මෙදින හංසිට හා නිමන්තට වෙනදාට වඩා යම් නිදහසක් දුන්නොතින් හොඳ යැයි සිතුවේ, හිතට දැණුන ඒ උණුහුම නිසාවෙන්ම නොවේය. ඒ ඇය දෙතුන් දිණක් හිමියා සමඟත්, තම හිත සමඟත් තර්ඛ කොට, ලැබූව පරාජය හමුවේ ගත් තීරණය නිසාවෙන්ය. ඒ දියණියට දැන් නිදහසක් දීමට කාලය හරි යැයි වූ අවසන් නිගමනය මතය.

තමා පෙර ඇසුව පැනයට නිහඬව සිටිනා හංසිගේ කෝළ බව නිමන්තගේ හද කිතිකවා දැමීමේය. ඒ ඇය එම පැනයෙන් මිහිරක් ලබන වග සැකකින් තොරවම නිමන්ත වටහා ගනිමින්ය. එහෙත් ඔහුගේ හිත පැතුවේම, එම පැනයට ඇගේ මුවෙන්ම පිළිතුරක්ය. ඔහු එම පැනය නැවතත් ඇගෙන් අසන්නට හිතුවේ එබැවින්ය.

"ඇත්ත කියන්න... ඔයා ආසද... ආයෙන් අපේ අයියට කියලා මේ.." එහෙත් නිමන්තට මෙවර එම වදන් පෙළ නිම කරන්නට ඉඩක් නොලැබුනේය. ඒ හංසි ඊට පෙරම "අනේ... මොකද්ද අනේ..., මම දන්නේ නෑ ඕවා..." යැයි කෝළ ලෙසින් කියමින්, දෙපා ලංකොට ගත් නිසාවෙන්ය. ඒ යෝනියට දැණුන නිමන්තගේ ඇහිලි තුඩේ පහස නිසා නොව, එදින සිහි වී මෙවලෙන් නැගුන උණුහුමෙන්ය.

"ඇත්ත කියන්නකෝ....?" එහෙත් නිමන්ත තම ඇඟිලි තුඩෙන්, ඇගේ යෝනී දෙතොල් පිරිමැදිල්ල අත නොහැරියාය.

"බෑ...." හංසි හිස පහත් කොට ගත්තේ නිමන්ත දෙස බැලිය නොහැකි කමෙන්ය.

"ඇයි....?" නිමන්ත තම ඇඟිලි තුඩ ඇගේ යෝනී දෙතොල් මැත් කොට නැවත ගැටිත්ත මත තැබුවේය.

"ලැජ්ජයි අනේ... එහෙම කියන්න" ගැටිත්තට දැනෙනට වූ එම මිහිරෙන්, හිර කරගත් දෙපා හංසි නැවත පළල් කළත්, ඇයට නිමන්තගේ මුහුණ දෙස බලන්නට සවියක් නොවුණාය.

"හැබයි මම නම් ආසයි ආසයි ඔයා අයියා එක්ක එහෙම ඉන්නවා බලන්න. මම දැක්කනේ එදා.... තිබ්බ විසේ " නිමන්ත ඇගේ ගැටිත්ත ඇඟිලි තුඩින් මෘදුව මිරිකුවේය.

හංසිට නිමන්තගේ ඇඟිලි තුඩෙන් ගැටිත්තට දැනෙන මිහිර වඩා දැඩි මිහිරක්, ඔහුගේ එම වදන් පෙළෙන් හිතට දැනුණාය. ඒ ඇගේ හිතත් හිරිවට්ටා දමමින්ය. එබැවින් ඇය නැවතත් තම දෙපා පටල ගත්තේ, නිමන්තගේ අත්ල කළවා මතින් පෙරට වඩා දැඩිව හිර කොට ගනිමින් "හම්.... මටත් එහෙම ඕන" යැයි කෙදිරියකින් පිළිතුරක් දෙමින්ය. එහෙත් දෙදෙනාම නොසිතුව ලෙස "ආ.... හොම කාලා ඇතිද මේ දරුවට...." යැයි අසමින් හංසිගේ මව සායලය වෙත ආවේය.

දැණෙන්තට වූ මිහිර මතින් දෙදෙනාටම ඇයව මොහොතකට අමතකව තිබුණේය. එබැවින් නොසිතුව ලෙස වූ තැනි ගැන්මෙන් බිය වූ හංසිගේ දෙපා එකතුව තවත් දැඩිව ගියේය. ඒ එක්වරම නිමන්තට තම අත ඇගේ සායතලින් ඉවතට ගත නොහැකි ලෙසින් හිරවය.

ඔවුන් දෙදෙනාට නිදහසක් දිය යුතු වග සිතුව හංසිගේ මව ගෙතුලට ආවේ එක් වරම නොවේය. ඇය දෙතුන් විටක් තම දෙපා හඩ නැගෙන ලෙස දොර අබියස පිස දැමුවේ එම පිළිවෙත රකිමින්, තමා නිවස තුලට ඇතුළුවන වග ඔවුනට ඉඟි කරමින්ය. එහෙත් නිමන්තටත් හංසිටත් ඒ හඬ නොඇසුණේ ඔවුන් දෙදෙනා සිටියේ ඔවුනගේ ලෝකයක් තුළ නිසාවෙනි.

හංසිගේ මවට ඔවුන් දෙදෙනා සිටි අයුරු සැකයක් නොවුණේය. ඒ තම දියණියගේ සාය ඇතුලතින් නිමන්ත අත එලියට ගන්න අයුරු පැහැදිලිව දකිමින්ය. එයින් ඇගේ හිත මදක් සලිතව ගියේය. ඒ ඔවුන් දෙදෙනා හමුවේ දැණුන සිහි-

විලියෙන්නිය. එබැවින් ඇය වහා කුස්සිය වෙත ගියේ, එය නොදුටුව වගක් ඔවුන් දෙදෙනාට දැනෙන ලෙසින්ය.

එහෙත් හංසිටත්, නිමන්තටත් මව සක්සුදක් සේ එය දුටුව වග සැකක් නොවුණේය. එයින් හංසිගේ සෙම නිමන්තගෙන් මුහුණත් ලැජ්ජාවෙන් බරිතව ගියේය. ඒ දෙදෙනාගේම බැල්ම මහා පොලව වෙත යොමුවෙමින්ය.

කැම කා අභවර උවත්, අම්මා කුස්සේ නිසාවෙන් හංසිට එහි යන්නට හිතක් නොවුණාය. ඒ "කුසු, කුසු.." ගා වැඩි හඬක් නොනැගෙන ලෙස ඇය නිමන්තට බැන වදිමින්ය. එය ඇස ගැටුන හංසිගේ මවට ඇති වූයේ සිනහවක්ය. එබැවින් ඇය කුස්සියේ සිට නැවත ඔවුන් දෙදෙනා අසලින් තම කාඹරයට ගියේ "නා ගත්තනම් හොඳයි වගේ.., හෝදන්න රෙදි තියනවනම් බේසමට දාන්න" යැයි කියමින්ය.

වහා කුස්සියට ගිය හංසි පිහාන සෙම තම දැත ද සෝදා ගත්තේ හේකවමය. එලෙසම සේදීමට ඇති තම කිලිට්ටත් කුස්සියේ පුටුව මතට දැමූ ඇය, මව කාඹරයෙන් එලියට එන්නට ප්‍රථමව සාලයට ආවේ නිමන්තත් සමඟින්ය. ඒ මවට මුහුණ දිය නොහැකි කමෙන්ය.

සේදීමට ඇති තම ඇඳුම් ටිකත් එකට එක්කාසු කරගත් ඇය කාඹරයෙන් එලියට ආවාය. එහෙත් ඔවුන් පෙනෙන්නට නොසිටි නිසාවෙන් ඇයට නැවතත් නැගුණේ සිනහවක්ය. එබැවින් ඇය හංසි ගෙනවිත් දමා ඇති රෙදි කිලිට්ටත් එක්කාසු කොට දැනට ගත්තාය. ඒ සාලය වෙත මුහුණේ වූ සිනහව සභවා ගනිමින් පිය මණිමින්ය.

"පුතේ..., මම මේ රෙදිටික හෝදලා දාලා නා ගෙනම එන්නම්..... දැම්ම යන්නේ නෑනේ" මවක ලෙස ඇයට ඔවුන් හමුවේ එම සිනහව සභව ගන්නට වැඩි අපහසුවක් නොවුණාය.

"ආ... මේ.., අම්මේ, මම මේ යන්න කියලා බැලුවේ" නිමන්ත ගොත ගැසුවේ ඉඳ සිටි තැනින් නැගිටිමින්ය. එහෙත් ඔහුට ඇගේ මුහුණ දෙස බලන්නට සවියක් නොවුණේය.

"හදිසි වැඩක් නැත්තම් ඉතින් හිටියම මොකෝ..., හැන්දෑ වෙලා තේ ටිකක් බිලම යන්න බැරි යැයි.." ඇය එලෙස කීවේ නැවතත් කුස්සිය වෙත හැරෙමින්ය. එවිට ඇයට නැගුණේ සිහින් සිනහවක්ය. එහෙත් එය හංසිට සේම නිමන්තට ද නොපෙනුණේය.

නිමන්ත සේම හංසිද, ඇයට පිළිතුරක් නොදුන්නා මෙන්ම, හිස ඔසවා ඇය දෙස ද නොබැලුවේය. එහෙත් හොරහින් දෙදෙනා දෙදෙනාගේ මුහුණු දෙස බලා නොගත්තාම නොවේය. ඒ හංසිගේ මව මුළුතැන්ගේ වෙත යන්නට හැරෙත්මය.

මුළුතැන් ගෙයින් එලියට බසින දොර අසලට ගිය හංසිගේ මව නැවත සාලය වෙත හැරුණාය. ඒ ඔවුන් දෙදෙනාට තමා නොපෙනෙන වග සැක හැරගන්නටය. එම සැකය තහවුරුකරගත් ඇය හොඳ හුස්මකින් ලය පුරවා ගත්තාය. ඒ තමා ගත් තීරණය ගැන දෙවරක් හිතන්නට නොවේය.

"දුවේ.... ඉස්සරහා දොර වලා දැම්මනම් ඉවරයි මාත් පිටිපස්සේ ඉන්න එකේ..., ඕන දෙයක් බැරි යැයි දෙන්නට කාඹරට වෙලා කතා බහා කරන්නට"

හංසිගේ මවගේ ඒ වදන් කුස්සියේ සිට සාලයට ආවේ, නිවසේ අහුමුළුවල වූ නිහඬ බවේ දෝන් කාරයත් කැට්ටිය. එයින් හංසිට මෙන්ම නිමන්තටද දැණුන ලැජ්ජාව සුළුපටු නොවුණේය. ඒ ගතම සිහින් දහඩියෙන් පෙනී යමිණිය. එය වඩාත් තීවාරව ඔවුන් දෙදෙනාට නැවත දැණුණේ, කුස්සියේ දොරත් වැහෙන හඬින්ය.

හංසිගේ මව කුස්සියෙන් එලියට බැස, එම දොර ද අඩවල් කොට වසා දැමුවේ, මෙතුවක් දැඩි අපහසුවෙන් මුහුණේ සහවත් සිටි සිනහවට, නිදහස් වීමට ආදරයෙන් මන්පෙත් පාදමිණිය. ඒ ඔවුන් දෙදෙනාගේ ලැජ්ජා බරිත බවෙන් ඇයත් මිහිරක් විදි නිසාවෙන්ය.

මව එලියට බැස දොර අඩවල් කළ පසුව නිමන්තට හා හංසිට එකින් එකාගේ මුහුණු දෙස බැලුණේ ඉබේටමය. ඒ සිදුවූයේ කුමක් දැයි මොහොතකට හිතමිණිය. එහෙත් දෙදෙනාගේම මුහුණේ එක් වරම සිනහවක් මතු වුණේ මෙතුවක් වූ ලැජ්ජා බරිත බව පහව, පෙර සිදුවීමේ අතුරු ඵලය ගැන සතුටෙන්ය.

හංසිගේ මව නාන කාඹරයට එපිටින් වූ රෙදි සෝදන තැන බේසම තබා වතුර කරාමය විවර කළාය. ඒ පසෙක වූ බංකුවත් අසලට ගෙන ඉඳ ගනිමිණිය. එහෙත් ඇගේ මුහුණේ වූ සිනහව තවම වියකි නොතිබුණි. එබැවින් ඇය හොඳ හුස්මකින් ලය පුරවා ගත්තේ මොහොතකට පෙර තම මුවෙන් පිට වූන " දුවේ.... ඉස්සරහා දොර වලා දැම්මනම් ඉවරයි මාත් පිටිපස්සේ ඉන්න එකේ..., ඕන දෙයක් බැරියැයි දෙන්නට කාඹරට වෙලා කතා බහා කරන්නට" යැයි වූ එම වදන් පෙළේ සැබෑ අයිතී කරු තමා නොවන වග නැවතත් සිහිකොට ගනිමිණිය. ඒ තම සොදුරු අතීතය, ඇය මෙදින දියණියගේ ලැජ්ජා බරිත මුහුණෙන් නැවතත් සොයමිණිය.

හංසිගේ මවගේ හා පියාගේ විවාහය, යෝජිත විවාහයක් විය. ඒ ඇය විසි පස්වන වියෙදිය. එකල ඔවුන් දෙදෙනා හංසි හා නිමන්ත ලෙස විවාහ ගිවිස නොගත්තත්, විවාහයට පෙර වසරකට නොවැඩි කලක් ඇසුරු කළේය.

ඇයගේ මවත් එකල මෙදින ඇය ලෙසම තම දියණියට සීමා මායිම් පනවා තිබුණාය. ඒ අත්‍යවශ්‍ය කරුණකට හැර නිවසෙන් බැහැරව හංසිගේ පියාව හමු

නොවන ලෙසටය. ඔහු හමුවට නිවසෙන් බැහැරව ගියත් ඇයට යෑමට සිදු වූයේ ඤාති දියණියක්ද කැටුවය. එහෙත් හංසි මෙකළ ලෙසම, ඇයත් එකළ ඒ සීමාවන් වැඩිහිටියන්ට හොරහින් පැන නොගත්තාම ගත්තාම නොවේය. එහෙත් ඒ හංසි තරම් නොවේය. ඇයගේ එම හොර පිම්ම සිනමා ශාලාවක අඳුරු මුල්ලකට පමණක් සීමා වූවාය.

එහෙත් ඇගේ මව හංසිගේ පියාට නිවසට යන්නට එන්නට යන්නට තහංචි නොපැනෙවුවාය. ඒ යෝජිත විවාහයක් බැවින් දෙදෙනාගේ සිතූම් පැතුම්, ආශාවල් හඳුනා ගන්නට ඉඩක් දියයුතු බව දැන සිටි නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඔහු නිවසට ආ විට ඇගේ මවද බොහොවිට කළේ ද, ඇය මෙදිණ කල දෙයමය. එකල ඇය කීවේද "දුවේ ඉස්සරහා දොර වහලා දැම්මනම් අහවරයි..., මාත් පිට ගෙයි ඉන්න එකේ. ඕන එකක් උඹලට බැරි යැයි ඔය කාඹරෙකට වෙලා කතා බහක් කොර ගන්නට" කියාය.

හංසිගේ මිත්තණිය වැඩියමක්ම හංසිගේ මෑණියන්ව එලෙස පරිස්සම් කිරීමට ප්‍රභල හේතුව වූයේ, හංසිගේ මවගේ හඳහනේ වූ අසුභ පිහිටීමක් නිසාවෙන්ය. ඒ ඒ හංසිගේ මව සම්මත පෙමක වෙලීමට ඉඩක් ඇති වග හෙලිවීමෙන්ය. එබැවින් විවාහය තෙක් ඇයව දැඩි ලෙස පරිස්සම් කර ගන්නා ලෙසත්, විවාහයෙන් පසුව එය මහ හැරෙන බවත් ඇගේ කොටහළු නැකත් කරු පැහැදිලිව රවුම් අකුරෙන්, ඇගේ මවට ලියා දී තිබුණේය.

එකළ තම මවගේ වදන් පෙළෙහි සේම, මෙදිණ තම වදන් පෙළෙහිද වෙනසක් නොමැති වග වැටහී හංසිගේ මවට සිනහවක් නැගුණාය. ඒ එදින තම මව ඒ දුන් නිදහස හමුවේ, තමා විදි මිහිරේ රස තැන්, ඇය හිතා මතාම මෙවලේ සිහිපත් කර ගනිමින්ය.

එදිනෙදීන්හී ලැබුණ ඒ සීමිත නිදහස හමුවේ, ඔහු හා එකතුව කළ කී දේ ගැන සියුම් ලැජ්ජාවක් සේම, නොදැණීම හිතට මිහිරක්ද ඇයට මෙදින දැණුණාය. ඒ එදින තමා ලෙසම, මෙදින තම දියණියත් ඒ රසමුතු තැන් ජීවිතයට එක්කාසු කොට ගන්නවා ඇතැයි සිතුවිලෙන්ය.

හංසිට ලෙසම නිමන්තට ද සිතුවේ මේ අහඹුව මීට පෙර සිදු නොවුණේ මන්දැයි කියාය. එහෙත් මවගේ අනුදැනුම මත යමක් සිදුවන පළමුවර මෙය නිසාවෙන් දෙදෙනාගෙම සිත් තුල, කුකුසක් නොතිබුණාම නොවේය. එහෙත් හංසි එය මහ හැර දිරිපස දොරේ අගුලු දැමීමේ නිමන්ත දෙස බලමින්ය.

"මාර වැඩේනේ වුනේ... චික්.. ලැජ්ජාවේ බෑ. කොහොද තැනක් නොතැක් නෑනේ" හංසි ලැජ්ජාවෙන් එලෙස කීවත් මුහුණේ වූ සිනහව වලක නොගත්තාය.

"ඇයි.. මම විතරද...?" නිමන්ත ඇයගේ අත අල්ල ගත්තේය.

"ඉන්න... කෝකටත් මම අම්මව බලලා එන්නම්" ඇය තම කාඹරයට දිවුවේ එම ජනෙල් කවුළුවෙන් නිවසේ පිටුපස හොඳින් පෙනෙන නිසාවෙන්ය.

නිමන්තත් ඇය පිටුපසින් කාඹරය අසලට ගියත් ඇතුළට නොගියාය. එහෙත් හංසි කාඹරයෙ සිට ඔහුට අඬ ගැසුවේ රහසින්ය. ඒ ඔහු දොර අසල වග සැක හැර ගනිමින්ය.

දෙදෙනාගේ දෙනොල් එකින් එක වෙළි ගියේ උණුහුම්වය. ඒ නිමන්තගේ දැතත් ඇගේ නිතඹ පහලට ඇදෙමින්ය. එහෙත් සිප ගැන්ම දෙතුන් මොහොතකට වඩා දිගු නොවුනේ, මෙතුවක් සායට පිටතින් වූ නිමන්තගේ දැත, සායේ පිටුපසින් ඔසවමින් නිරුවත් නිතඹ වෙත ගොඩවූ නිසාවෙන්ය.

හංසිගේ මව බෙදා වෙන් කරගත් රෙදි මත වෙන වෙනම සබන් ගැවාය. ඒ මාදු වියමෙන් වූ ඇඳුමත් මාදුවත්, රළු වියමනෙන් වූ ඇඳුමත් ගල මත දිය ගසා හෝදමින්ය. එහෙත් ඇයගේ හිත තවම වූයේ, අතීතයේ රසැති තැන් සොයමින්, විටෙක මඟ වරද්දා ගනිමින්ය. එබැවින් ඇයට දෙතුන් විටක්ම කුස්සි දොර දෙසත්, හංසිගේ කාඹරය දෙසත් නෙත් ඇඳුනේ ඉබේටමය. ඒ එකළ මෙවැනි තනිවීමකින් තමා ලද මිහිර මෙදිණ තම දියණිය ලබනවා නොවැදැයි වූ සිතුවිලෙන්ය.

එහෙත් එම සිතුවිලි අතරින් මතු වූ එක් මතකයක් තුලින්, ඇගේ හිත එක් වරම තිගැස්සී ගියේය. ඒ හංසිගේ පියාගේ ලිඟුව තමා ප්‍රථම වරට මුවට ගත්තේ මෙවැනි මොහොතක නොවේ දැයි කියා සිහිවෙත් මය. ඒ තම අකමැත්ත නොතකා බලහත් කාරයෙන්ය.

එබැවින් ඇගේ සිතේ මැවුනේ එදින තමා ලෙස, මෙදිණ තම දිණියත්, හිමිකරුගේ බලහත් කාරය මත, ඔහුගේ දෙපා අහියස දණ ගසා සිටින අයුරුය. ඉන් ඇගේ හිත මදක් සලිතව ගියේ, හිතේ ඇති වූන නොසන්සුන් කමෙන්ය. එහෙත් එම බලහත් කාරය නිසාවෙන්, තමා එදින විදි මිහිර සිහිවෙත්ම, ඇගේ හිතේ නොසන්සුන් කම මදකට පහව ගියේය. ඒ එතුවක් ඇඳිවතට උඩින් පමණක් දැණුන ඔහුගේ දැතේ උණුහුම, එදින කුළුඳුලේ තම නිරුවත් ලැමද මතට ගොඩ වූවා නොවේ දැයි වූ සිතුවිල්ලෙන්ය. ඉන් ඇයට මැවී පෙනුනේ එදින ඔහු මෙන්, මෙදින නිමන්තත් තම දියණියගේ උඩුකය නිරුවත් කරගන්නා අයුරුවය. එයින් ඇගේ ගත හිරිවැටී ගියේ, හිරිගඩුත් මතුවෙමින්ය.

මවට වඩා පියවර ගණනාවක් ඉදිරියෙන් සිටි හංසි, ඒ වන විටත් වජිරගේ ලිංගුවේ පරිනත උණුහුම, නිමන්තගෙන් සොයමින් සිටියාය. ඒ නිමන්තගේ ලිඟුව

මුවට ගෙන ඉන් වර්ෂයේ ලිඟුවේ රස සොයමින්ය.

වර්ෂයේ ලිඟුවේ රස සොයමින්, හංසි නිමන්තගේ ලිඟුව පුරා දිවක ගෙන යන විට, නිමන්තට වෙනදාට වඩා මිහිරක් මෙදින ඇයගෙන් දැණුණේය. එබැවින් නිමන්තත් හංසිව යහන මත දිගා කර ගත්තේ, පුරුෂ ලිඟුවත් තුනකින් පදමුව ඇති වත්සලාගේ යෝනියේ රසය, දඩබ්බර ලෙස හංසිගේ නෑඹුල් යෝනියෙන් පතමින්ය.

"අම්මා එයිද අයිගේ....?" මෙතුවක් පුරුෂ උණුහුමක් නොලද හංසිගේ යහන, නිමන්තගේ කයේ බරට "විරි.. බිරිස්" හඬ නැගුවේ අහිතකින් නොවේය.

"නෑ... අම්මා දන්නවා...." නිමන්ත හංසිගේ කොට්ටය මත හිස හොවා ගත්තේ, ඇයට තම ගතට ගොඩ වන්නට ඉඩ සලමින්ය.

"මෙව්වර දෙයක් වෙයි කියලා....?" හංසි ඔහුගේ ගෙළ දෙපසින් දණහිස් නවා, තම උඩු කය නිමන්තගේ යටි කය වෙත පහත් කොට ගත්තාය.

"අම්මට තෙරෙන්න ඇති ඉස්සෙල්ලා දැක්ක වෙලාවේ දුවට තියන අමාරුව..." නිමන්ත ඇගේ සාය ඔසවා ඉහ මත රැඳෙවුවේ, නිතඹ පූර්ණ ලෙස නිරුවත් කොට ගනිමින්ය.

"මේ..., යනවා යන්න..... අම්මා කාගේ කුපාඩි කමද නෑ දන්නේ දැක්කේ?, අතත් ඇතුලේ ගහන්" හංසි නිමන්තගේ ඉහ පටිය ලිහිල් කළිසම දණහිස් දක්වා පහත් කළාය. එහෙත් එවලේ මවගේ මුහුණ ඇයට සිහි නොවුනාම නොවේය.

"හරි, හරි..., අම්මා එවලේ දෙන්තගෙම කුපාඩි කම දකින්න ඇති. ඒ කනේ කවදාවත් නැතුව මෙහෙම වාන්ස් එකක් දුන්නේ. මේ... අපි දෙන්තා ගැන පවු කියලා හිතුවද දන්නේ නෑ..?" නිමන්ත ඇයව තවත් ඇවිස්සුවේය. ඒ ඇගේ යෝනි දෙනොල් ඇඟිලි තුඩෙන් ඇත් කරමින් ඇගේ කන්‍යා සිවිය දෙස බලමින්ය.

"අම්මා බෑනගේ කුපාඩිකම හරියට දන්නේ නැතුව මෙහෙම වාන්ස් එකක් දෙන්ත ඇත්තේ..." ඇය නිමන්තගේ ලංකට්ටුවෙන් ලිඟුව එලියට ගත්තාය.

"කොහොම හරි කමක් නෑ මේක මරු වාන්ස් එක...." නිමන්ත ඇඟිලි තුඩක් ඇගේ ගැටිත්ත මත තැබුවේය.

"ඒ වුනාට මෙහෙම නිකන් මොකද්ද වගේ, අම්මා දන්නවා ඇති අපි දැන් මොනවද කරන්නේ කියලා" ඇගේ හිත ඉන් සලිතව ගියේය.

හංසිගේ හිත ගැහුණේ බියකින් නොවේය. ඇයට මෙදිණ තම මව දැණුවත්ව වන මේ ශූංචාරය හිතට එක්කලේ නැවුම් බවක්ය. ඒ "අම්මා මේ වෙලාවේ රෙදි ටිකක් අරන් නාන්න ගියේ, අපි දෙන්නට මෙහෙම දේකට ඉඩ දෙන්න" යැයි හිත කියන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. ඒ ඇයට එවැන්නක් හිතට දැණුන ප්‍රථම වර මෙය නිසාවෙන්ය.

එම සිතුවිලෙ ප්‍රබලත්වයෙන් ඇයගේ ගත එක් වරම සලිතව ගියේය. එබැවින් ඇය නිමන්තගේ ලිඟුවේ පෙරසම පහත් කොට මදක් එදෙස බලා සිටියේ "අම්මට හිතෙනවා ඇති මම දැන් නිමන්තගේ එක කටට ගන්නවා ඇති කියලා" යැයි වූ සිතුවිලෙන්ය. ඉන් ඇගේ ගත නව ප්‍රාණයකින් ඉපිල ගියේය. එබැවින් ඇය නිමන්තගේ ලිඟුව මුඛට ගත්තේ කෝෂ දෙක වෙත දැනත් ගෙනයමින්ය.

සබන් ගා අතුල්ලා අහවර කළ රළ ඇඳුම් කිහිපය වෙනම තැබූ හංසිගේ මව, තම හා හංසිගේ මෘදු ඇඳුම් බහාලූ බේසම ලඟට ගත්තාය. එතුලින් ගත් තම යටි සායවල් කිහිපයක් හා තනපටවල් කිහිපයක් ඇය රෙදි සෝදන ගල මත දිය ගැසුවේ මෘදුවය. එහෙත් ඊට පසුව ඇගේ අතට බේසම තුලින් ආවේ හංසිගේ කුඩා තනපටක්ය. ඉන් ඇගේ හිත නැවත සලිතව ගියේය.

හංසිගේ තනපටේ කුඩා දෙතන් වැස්ම ඇයට සිහිකරේ හංසිගේ ලැමදේ තරමය. ඒ කුඩා කෝම්පිටුවක් තරමය. එය කොටහළු දිණ පේර ගෙඩියක් තරම් වූ හංසිගේ කුඩා දෙතන, දැන් දොඩම් ගැට දෙකක් තරම් වූ වෙනස ඇගේ හිතේ මැවෙමින්ය. එහෙත් ඇගේ ගත හිරිවැටි ගියේ එම කුඩා ලැමද නිමන්තගේ අත්ලෙන් මෙදින තැලි පොඩිව යනවා නොවේ දැයි කියාය. එබැවින් ඇය හංසිගේ තනපටේ දෙතන් වැස්ම මෘදුව අත ගැවේ, හංසිගේ ලැමදේ ලපටි මෘදු බව මෙදිනෙන් පසුව, පුරුෂයෙකු හමුවේ ඉඳුල් වෙනවා නොවැදැයි හිතමින්ය.

එහෙත් එම සිතුවිලෙන් ඇයට සිහි වූයේ, හංසිගේ පියා තම ලැමද කුළුණලේ ස්පර්ශය කළ අපුරුවය. ඒ සිනමා ශාලාවේ අඳුරු කොනකය. එම මිහිරි මතකයෙන් ඇගේ දෙතන් පුඩුන් නොසිතුව ලෙස අවදිව ගියේය. ඒ ඇගේ බ්‍රෙසියරයකින් නොවැසුන තන් පුඩු, දිය රෙද්ද මතින් මනාව මතු වෙමින්ය. එහෙත් ඇගේ ගතම හිරිවැටි ගියේ, එදිණ ඔහුගේ මුඛේ උණුහුම දහ කාර ලෙස තම දෙතන ඉඳුල් කළ අපුරුව සිහි වෙත්මය.

එබැවින් ඇයට මෙදිණත්, තම දෙතන් යටි පැත්ත මෘදුව ස්පර්ශය වූයේ නොදැණීමය. ඒ වසර ගණනාවකට පසුව එම මිහිරි නැවතත් හිතෙන් විදගනිමින්ය. එහෙත් එම මිහිරි විදිම අතරින් ඇගේ හිත නොදැනීම ඇඳුණේ තම දියණිය වෙතය. ඒ හංසිගේ පියා එදිණ තමා හමුවේ මෙන්, මෙදිණ නිමන්තත් දියණිය හමුවේ දඩබ්බර

වෙනවා ඇතයි සිතුවිල්ලෙන්ය.

එම සිතුවිලෙන් ඇයට, නිමන්ත භංසිව බිත්තියට හේත්තු කොට ගන්නා අයිරුත්, ඉන් පසු ඇගේ ලැමද බලවුසයෙන් විවර කර ගන්නා අපුරුවත් මැවි පෙණුනාය. ඒ එදින තම හිමියා සිනමා ශාලාවේ පෙට්ටි කුටියේ මුල්ලට තමාව හිර කර ගත් අයුරු, මෙදින ඇය භංසිගෙන් දකිමින්ය. එවිට එදින තමා මෙන්ම, මෙදින තම දියණියත්, බ්‍රෙසියරයෙන් පමණක් වැසුන ඒ ලැමද ලැජ්ජාවෙන් දැකීන් වසා ගන්නා අයුරුත් ඇයට මැවි පෙණුනාය.

එහෙත් එදින ඔහුගේ එම හිතුවක්කාර කම හමුවේ දැණුන නැවුම් මිහිරෙන් මත් වුන තමා ලෙසම, මෙදින භංසිත් ස්ව කැමැත්තෙන්ම බ්‍රෙසියරයෙන් දෙනන එලියට ගන්න ගන්න අපුරුව ඇයට මැවි පෙනෙන්නට වැඩි මොහොතක් නොගියාය. එහෙත් ඇගේ හිත සලිතව ගියේ, ඒ දියණියගේ නැඹුල් දෙනන මතට නිමන්ත හිස පහත් කරන්නට වැඩි වෙලාවක් නොගන්න වග වැටහුන නිසාවෙන්ය.

එහෙත් නිමේෂයක් යන්නට පෙරම ඇයට සිතුවේ, අනෙක්වා කෙසේ වෙතත්, භංසිගේ ලැමද නම්, මිට බොහෝ දිනකට පෙරම නිමන්ත ඉඳුල් කරන්නට ඇතයි කියාය. ඒ ඔවුනට ලැබුන නිදහස හමුවේ එසේ නොවුනානම්, නිමන්ත පුරුෂයෙකු වෙන්නට බැරි බවත් ඇයට හිතෙමින්ය. ඒ පුරුෂයන් දෙනෙකුගෙම ප්‍රථම පිම්ම, ඇය හොඳ හැටි අත් විඳ ඇති නිසාවෙන්ය. ඒ පලමු පිම්ම ඇය පාසල් කාලයේදීම වැඩි කළක් නොපැවතුන ප්‍රථම ප්‍රේමය හමුවේය.

භංසිගේ පියා රටෙන් බැහැරව ගොස් හතර පස් මසක් වෙන බැවින්, භංසිගේ මව කළකින් පූර්ණ ලිංගික මිහිරක් ලැබ නොතිබුණාය. ලැබුවා නම් ඒ ස්වාං වින්දනයෙන් පමණක්ය. එබැවින් මෙදින හිතේ ඇති වූ කළඹගැණියෙන් ඇය සිටියේ හොඳ හැටි උණුහුමෙන්ය. එබැවින් ඇයට විටෙන් විට, තම දියණිය කරා ඇදෙන තම අසංවර හිත පාලනය කර ගැන්මට අසමත් වූවාය. ඒ ඇය තම දියණිය නිමන්ත හා ශුංගාරය සොයනා අපුරුවෙන්, නොදැණීම තම හිත උණුහුම් කර ගනිමින්ය.

නිමන්තගේ දිවතේ පහිසින් වජ්රගෙ පරිනත හික්මීම සෙවූව භංසිගේ ගත එක් සුරාන්තයක් කරා ඇදී ගියේය. එයට වාඩත් ප්‍රහලව බල පෑවේ මෙදින භංසිගේ හිතේ වූ නැවුම් සිතුවිල්ලය. ඒ තමා දැන් මිහිරක් ලබන වග මව දන්නා වග වූ අසංවර හිතය. ඉන් "ආහ්.... සුදු අයිගේ" යැයි කෙදිරියක් භංසිට පිට වූයේ නොදැනීමය. එබැවින් ඇය නිමන්තගේ හිස දෙපා මතින් හිර කොට ගත්තේ "අනේ සුදුඅයිගේ... ටිකක් ඉන්න.." යැයි කොඳුරමින්, මෙදින කෙටි වෙලාවකින් සුරාන්තයක් ලබමින්ය.

"ඔයාට උනාද....?" නිමන්ත එලෙස ඇසුවේ සතුටෙන්ය. ඒ භංසිගේ බෙටය බේරෙන ලිඟුව ඇගේ පොරවනයෙන් පිස දමමින්ය.

"හම්...." හංසි මුහුණ මතට කොට්ටයක් තබා ගත්තාය.

"ඇයි මේ..., මොකද අද ඉක්මණට..?" ඇගේ මේ ලැජ්ජා බරිත බව නිමන්තට ගෙන දුන්නේ නැවුම් බවක්ය.

"ඒක කියන්න බෑ....." ඇය මුහුණේ වූ කොට්ටය නිමන්තට ඉවත් කරන්නට නොදුන්නාය.

"පිළිස්...." නිමන්ත ඇගේ කොට්ටය බලෙන් මෙන් ඉවතට ගත්තාය.

"ඔයා වැරදියට හිතයි..." හංසි ඉහ මතට එසවී ඇති සාය පහතට දමා ගනිමින්, යහනෙන් බැස ජනෙල් කවුළුව අසලට ගියාය.

"එහෙම හිතන්නේ නෑ..., ඇත්ත කියන්න. ඔයාට අපේ අයියව මතක් වුනාද..?" නිමන්ත නැවත ඇයව බඳා ගත්තේ දෙකම් පෙති මත හාදුවක් තබමින්ය.

"නැතුවමත් නෙමෙයි.. හැබයි මේක ඊට වඩා වෙනස් දෙයක්....." ඇය ජනෙල් කවුළුවෙන්, ඇත රෙදිසෝදන මව දෙස බලා සිටියාය.

"ඉතින් කියන්න කෝ..?" නිමන්ත ඇයව පිටුපසින් තුරුලට ගෙන, ඇගේ ලැමද වෙත දැන ගෙන ගියාය. ඒ ඇය ඇඳ සිටි බලවුසයට යටින්ය.

ඇය ජනෙලයේ පොලු දෙක අතරයේ අල්ල ගත්තේ, නිමන්තගේ දැන ලැමද මතට ගොඩ වූ නිසාවෙන්ම නොවේය. ඇයට දැඩි මිහිරක් දැණුණේ මව ඇතින් එවලේ පෙනුණ නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඇය "ආහ්... සුදු අයියේ.." යැයි කියමින්, බළවුසයේ බොත්තම් ගලවා ලැමද නිදහස් කොට ගත්තේ නිමන්තගේ පහසුවට නොවේය. එහෙත් බ්‍රෙසියරය ඔසවා නිමන්ත ඇගේ දෙනත එලියට ගත්තේ තම දැනේ පහසුවටය.

ඇතින් රෙදි හෝදන මව දෙස ජනෙල් පොළ අතිරින් හංසි බලා සිටියේ, නිමන්තගේ දැකීන් ලැමදට දැනෙන උණුහුමත් විඳි ගනිමින්ය. එවිට "අම්මා මේ පැත්ත බැලුවනම්" යැයි හංසිට සිතූන වාර අනන්ත විය. ඉන් ඇගේ හිතට දැණුණ මිහිරද අසීමිත විය. එහෙත් හංසි ඒ අසංවර හිත නිමන්ත හමුවේ හෙළි නොකළාය.

කිසිවක් නොදන්නා හංසිගේ මව රෙදි බේසමත් ගෙන නැගිට්ටාය. එවිට නිමන්තටත් ඇය දෙස බැලුණේ ඉබේටමය. එහෙත් මොහොතක් ගෙවූන විට ඔහුගේ හිතත් ඉන් හිරිවැටි ගියේය. ඒ හංසිගේ මව සේදුව රෙදි පිළිවෙලකට එලියේ වැලට දමා, බිත්තියේ කොණක වූ වැලේ යට ඇඳුම් වෙලෙන්තට දමන්නට ගත් විටදීය.

හංසිගේ මව එලියේ වැලෙ අනෙක් ඇඳුම් වැනුවත්, යට ඇඳුම් වැනුවේ ගෙයි

බිත්තියට අලලා බැඳී රෙදි වැලේය. ඒ පිටස්තර කාගේවත් ඇස නොගැටෙන ඉසවුවකය. වැඩියමක්ම ඒ හංසිගේ ඇඳුම් වුවත්, ඇය අවසන වැලට දමන්නට ගත්තේ ඇගේම පැන්ටි යකය.

වැලේ වනා ඇති ඒ හුරුපුරුදු යට ඇඳුම් අතිරිත්, නිමන්නට ඇගේ ඒ ඇඳුම හඳුනා ගන්නට අපහසුවක් නොවුණේය. හංසිගේ මවගේ දුමුරු පැහය හා කහා පැය මුසු වූ තරමක් දුර්වණ වූ පැන්ටිය ය. ඇය එම පැන්ටිය දිය මිරිකා දෙවරක් ගැසුව නිසාවෙන් එය ඇයගේමයි කියා තවත් නිමන්නට තහවුරු වූණේය.

එහෙත් ඇය එම පැන්ටිය, හංසිගේ පැන්ටි අතරින් වැනුව විට නිමන්නගේ හිත නොසිතුව ලෙස උණුහුමව ගියේය. ඒ එහි හැඩය හා ප්‍රමාණය හංසිගේ යට ඇඳුම් තුලින් මනාව කැපි පෙනුණ බැවින්ය. එබැවින් නිමන්න හංසිගේ සාය පිටුපසින් ඔසව ගත්තේ ලිඟුව නිතඹට හිරකොට ගනිමින්ය.

ඒ නොහික්මුණ කමෙන් හංසිගේ නිතඹ පමණක් නොව ලැමදත්, නිමන්නගේ දැකීන් දැඩිව මිරිකුණේය. එයින් හංසිට දැණුණ මිහිර සුළුපටු නොවූණාය. එබැවින් ඇයත් ඔහුගේ ඒ දැන තවත් දැඩිව ලැමදට තුරුළු කොට ගත්තාය.

එහෙත් මෙතුවක් වැලේ වූ දියට අදින රෙද්ද මව අතට ගත් විට, හංසිගේ හිත කීරී ගැසී ගියේය. ඒ තවත් මෙතන සිටිය හොත්, තම මව නාන අයුරු නිමන්නගේ ඇස ගැටෙන වග ඇයට සැකයක් නොවූන බැවින්ය. එබැවින් ඇය ජනෙලය අසලින් ඉවතට එන්නට හැදුවේ, මවගේ සුපුරුදු නාන නැත, ඇතුල් කාඹරය නොව එතන වග ඇය දන්නා නිසාවෙන්ය.

"ඇදට යමු....." ඇයට අවැසි වූයේ නිමන්නව එතනින් ඉවත් කොට ගන්නටය.

"බෑ... මෙතන හොඳයි...." නිමන්නට හංසිගේ පහස නොලැබුනත්, එතනින් ඉවතට යන්නට මෙවලේ හිත නොදුන්නාය. ඒ ඔහුගේ වූ හොර හිත කළකට පසුව මෙදිණ ඉස්මතු වෙමින්ය.

"අනේ... පිළිස්...." හංසි ඔහුගෙන් ගැලෙවෙන්නට හැදුවත්, නිමන්න ඇයව තවත් බිත්තිය මතට තබා හේත්තු කොට ගත්තේ ඒ නොහික්මුණ කමෙන්ය.

මව දිය රෙද්ද දෙනන මතට ඇඳ, වත ඇති අනෙක් රෙදි පිළි උනා දමන අයුරු හංසි බලා සිටියේ කිසිවක් කර කියා ගත නොහැකිවය. එහෙත් ඇයට "ඔයා මෙතන ඉන්නේ අම්මා නාන දිහා බලන්න නේද ?" කියා නිමන්නගෙන් අසන්නට හිතේ හයියක් නොවූණාය. ඒ ඇය නිමන්නගේ හොර හිත දන්නා නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇය සතුටු වූයේ, මව දිය රෙද්ද ලය මතට ඇඳ රෙදි උනා දැමුමෙන් යන්තමින් වත් ඇගේ කයේ නිරුවතක් හෙලි නොවීමය. එහෙත් ඇය ඉටිකොළ වටළු එම කුටිය තුලදී, දිය

රෙද්ද ලිහා නැවත ගැට ගසා ගන්නා විට ඇගේ දෙකලවා අඩකටත් වඩා නිරිවත් වූ වග හංසි දුටුවාය.

එම දැකුමෙන් නිමන්තගේ හද කිති පොළා ගියේය. ඒ බැවින් ඔහු හංසිව ඉහෙන් නවා ගත්තේ ලිඟුව ගුදය අසලට කිට්ටු කරමිනි. ඔහුට එම ගැහැණිය තම පෙම්වතියගේ මව යැයි නොසිතූනාම නොවේය. එහෙත් එම සිතුවිල්ල අනෙක් පිටස්තර ගැහැණියක් හමුවේදී වඩා නිමන්තගේ හිතේ මෙවලේ අසංවර වූනේය.

ඔහුගේ පහසුවට වඩා, තම පහසුව පතා, දෙපා පළල් කොට ගන්නවා හැරෙනට හංසිට කිසිවක් කර කියා ගත නොහැකි වූවාය. එහෙත් නිමන්තගේ ලිඟුව කෙමෙන් කෙමෙන් ගුදය පළල් කරමින් ඇතුලට රිංගන විට, හංසිගේ ඒ හිත පලා ගියේ ඇයටත් නොදැණීමය. ඒ ඇගේ හිතේ ඇති ආශාවත් නොදැණීම නැවත දළුලමිනි.

සිත දිය බිඳු හංසිගේ මවගේ ගත සිසාරා වැටුනේ, දියට ඇදී රෙද්ද පළමුව තෙමා දමමිනි. ඉන් ඇගේ ගතේ වූ උණුහුම කෙමෙන්, කෙමෙන් මඟ හැරුනත්, හිතේ වූ උණුහුම හිතේ වූ උණුහුම ඒ සිත බවෙන් තවත් දළුලා වැටුනේය. ඒ ඇගේ දෙනත් පිඩු මෙන්ම, ගත පුරාවටත් සිහින් හිරිගඩු මනාව අවදි වෙමිනි. එබැවින් ඇයගේ දැත් වෙනදාට වඩා දෙනන මතත්, දෙපා මුලෙන් දැවටුනේ කුණු දුහුවිල්ල සොයන්නටම නොවේය. එයින් විටෙක ඇගේ පියයුරු යුග්මය මෙන්ම, තවත් විටෙක ඇගේ සුදු පැහැති කලවා යුග්මයද තුන් මුල්ල දක්කවා නිරුවත් වූයේ සිහින් මිහිරක් විඳිමිනි.

නිමන්ත හංසිගේ ගුදය සිසාරා තම අණසක පැතුරුවේ ඇගේ මවගේ ඒ රූපය දෙස අසංවර හිතෙන් බලමිනි. එබැවින් ඔහුගේ ලිඟු පහරවලුත් වෙනදාට වඩා දරුණුව ඇගේ නිතඹ සිප ගත්තේය. එහෙත් ඒ කුමක් නිසා දැයි හංසිට සැකයක් නොවුනාය.

හංසිගේ යෝනිය නැවතත් සතුටු කඳුලින් කැලතෙන්නට ගත්තේ, නිමන්තගේ ඒ දරුණු වේගවත් ලිඟු පහර හමුවේ ගුදයට දැණෙන මිහිරෙන්ම නොවේය. ඇයට දැඩි මිහිරක් දැණුනේ තම මව දැස් මානයේ සිටියේ දීම, නිමන්තගෙන් එම මිහිර ලැබීමෙන්ය.

"ආහ්.... සුදු අයියේ.... මට වෙන්න ඔන්න මෙන්න" හංසිට දැණුනේම තමා හා නිමන්ත ලිංගික ඇසුරේ යෙදෙන අයුරු මව බලා සිටින වගක්ය.

"මටත් සුදු නංගියෝ...." නිමන්ත වැරෙන් පහරක් හංසිගේ නිතඹට ගැසුවේ, එය හංසිගේ නිතඹ කියා හිතමින් නොවේය. ඒ හංසිගේ මව පිටුපා හැරුනුවිට, ඇඟටම ඇලුන දිය දිය රෙද්දෙන් මනාව ඇගේ නිතඹ නිමන්තට පෙනුන

බැවින්ය.

එයින් හංසිගේ ගත කිලි පොලා ගියේය. ඒ ඇගේ හිතේ මව දැණුවත් වෙන්නා මේ ඇසුරේ මිහිරෙන් මත්වය. එබැවින් නිමන්තගේ දෙවන අත් පහර හමුවේ "ආහ්... අ..ම..මේ...." යැයි කියා හංසිට කෙඳුරුගේ එබැවින්ය. එහෙත් ඇය සිතුව ලෙස, ඒ හඬින් මව ඇය වෙත නොහැරුණාය. එබැවින් ඇයට සිතුවේ ඇය දියට ඇදී රෙද්ද මොහොතකට බිම පතිත වූවානම් කොතරම් යහපත් ද යැයි කියාය. එහෙත් ඒ කුමන හේතුවක් උදේසා දැයි ඇයටම නොතෙරුණාය. ඇයට තේරුම් ගිය දෙයක් ඇත්තම් ඒ නිමන්ත මවගේ තෙත බරිත රුව කාමුක ලෙසින් විදින බව පමණක්ය. ඉන් හංසිගේ හිත තවත් උණුහුම්ව ගියේ ඇයටත් නොදැණීමය.

හංසිගේ මවගේ හිත විටෙක තම අතීතය වෙතත්, තවත් විටෙක එම අතීතයේ මෙවැනි මොහොතක තමා ලද මිහිර තුලින් හංසි හා නිමන්ත වෙතත් වේගයෙන් හුවමාරු වූනේය. ඉන් ඇයට මැවී පෙනුනේ තම දියණිය උමතුවෙන් මෙන් නිමන්තගේ පහසු ලබන අපූරුවය. ඉන් ගතට දැණෙන දියේ සිත බව පරයා, හිතේ නළියන උණුහුම හංසිගේ මවට තවත් ඉවසන් සිටින්නට නොහැකි වූවාය. එබැවින් ඇය සබන් කැටය අතට ගත්තේ වතුර කරාමය වසා දමමින්ය.

සුවද සබන් පෙන ඇගේ ගත පුරා මෙදිණ මතු වූනේ, වෙනදා මෙන් පිළිවෙලකට නොවේය. ඇගේ ඒ නොසන් සුන්කමෙන් දුක් වින්දේ, රොස පැහැති ප්‍රාණයක් නොමැති සබන් කැටය ය. එහෙත් වෙනදා හුරු පුරුදු ඇගේ දෙපා මුල්ල හා දෙතන් අස්සේ මෙදිණ නොහික්මුණ ලෙස ඇතිලෙන විට, ප්‍රාණයෙන් තොර වූවක් එම සබන් කැටයටත් ඉවසුම් නොදුන්නේය. එබැවින් එම සබන් කැටයෙන් අඩකටත් වඩා මෙදිණ දියව ගියේ, ඇගේ දෙපා මුල්ල හා දෙතන් මතය.

සබන් පෙන නිසාවෙන් ගතට දැණෙන මෘදු බවෙන්, හංසිගේ මව මිහිරක් සෙවූවාය. ඒ තම හිමියාගේ දැනේ පහසය. එබැවින් ඇය දැසත් අඩවත් කොට ගත්තේ ඔහුගේ දැනට රිසිලෙස්සකට ඉඩ සලමින්ය. එහෙත් මොහොතක් ගතවෙන්නටත් ප්‍රථමව ඇයට ඔහුගේ ඒ දැනේ මෘදු පහස පරයා සිත බවක් දැණුනේය. ඒ ඔහුගේ දිවතේ බේටයෙන් තම ගතේ සබන් පෙන සොදා හරින මිහිරය.

එම මිහිරත් සමඟින් ඇයට නොදැණීම හොඳ හුස්මකින් පෙණහළු පිරි ගියේය. එහෙත් නොසිතුව ලෙස එම මිහිර මතින්, ඇයට තම දියණියගේ කය මෙවලේ නිමන්ත දිවතෙන් තෙත් කරන අයුරු මැවී පෙනුනේ, යහනේ පෙරලාගෙනය. ඉන් හිරි වැටුන හිතෙන්, ඇය එක් පයක් ඔසවා රෙදී සෝදන ගල මත තැබුවේ යහමින් දිය රෙද්ද දෙපසට කරමින්ය.

එවිට ඇගේ කළුපැහැති මවිල් බුසිය නිමන්තට මෙන්ම හංසිටද පෙනී, නොපෙනී ගියේය. ඉන් හංසිට හිතුවේ පියා නිවසෙන් ගිය දිනයේ පටන් මව ඇගේ නැගෙනියට කරුණාවක් දක්වා නොමැති වගක්ය. එහෙත් නිමන්තට තවත් එදෙස බලා සිටින්නට සවියක් නොවුණේය. ඒ ඇය අතුල්ලනයෙන් යහමින් ඇගේ යටි කය අතුල්ලන්නට ගත් විටදීය.

"ආහ්... සුදු නංගියෝ තවත් ඉන්න බෑ...." නිමන්ත ඇගේ ඉහෙන් දැඩිව අල්ල ගත්තේය. ඒ කෙටි වූත්, වේගවත් වූත් ලිඟු පහර කිහිපයක් එක පිට එක ඇගේ ගුදයට මුදා හරිමින්ය.

"මටත් සුදු අයිගේ..., ආ...හ්, ඉන්න බෑ අ... මී...මේ..." ඇයි හංසිටත් කෙදිරි නැගුණාය. ඒ මවගේ දියරෙද්දෙන් නිරුවත් වූ යෝනිය නිමන්තත් දුටු බව සැක සැක හැර ගනිමින්ය.

ඉන් හංසිගේ යටි කය හිරි වැටී ගියේ, මෙතුවක් ලිඟුවක් රිංගා නැති ඇගේ යෝනී පත්ලක් කළතමින්ය. ඉන් හංසිගේ හිතේ මෙතුවක් සැඟව සිටි අසම්මත කාම යක්ෂණය නොබියව එලියට පැන්නාය. ඒ "ඔයා ආසද අපේ අම්මට" යැයි කියා අසන්නටය.

එහෙත් හංසිගේ මව ගතේ කුණු අතුලා දිය රෙද්ද කඩා නැවත ඇඳ ගත්තේ, තම කයේ පූර්ණ නිරුවත, අසංවර හිත් ඇති දරුවන් දෙදෙනා වෙත මොහොතකට නොදැණීම විවර කරමින්ය. ඒ මදක් තම දෙතන් පහළ නැමීම සේම, දෙපා මුල්ලත් සිණිඳුව අතගා බලමින්ය.

එම දැකුමෙන් හංසිගේ මෙන්ම නිමන්තගෙන් ඉවසුම ක්ෂණයෙන් ඉගිල ගියේය. එබැවින් නොදැණීම හසිංසිගේ උගුර පත්ලෙන් පිට වූයේ "ඔයා අපේ අම්මට ආසයි ද?" යැයි කියා උවත්, එම වදන් පෙල මුවෙන් එලියට එන්නට ප්‍රථමව, නිමන්ත තම කයේ උපරිම ශක්තිය යොදවා වැරෙන් ලිඟු පහරක් එල්ල කලේ, ඇගේ මුව ජණෙල් කණ්ඩිය මතට හිරව යන්නටය. එබැවින් හංසිගේ මුවෙන් පිට වූයේ "ඔකඩිස් ඩිප්ල්ඩින්ක් න්ජුඉඋඅ ඔඅන්නුඩ්" යැයි අපැහැදිලි වදන් පෙලක්ය. එහෙත් එම පහරෙන්ම නිමන්ත ඇගේ ගුදය තුල ගුනු පහාකර ගත්තා මෙන්ම හංසිද දෙවන සුරාන්තය ලැබුවේය.

හංසිගේ මව ගතේ වූ සබං පෙන, සීත දිය පහසෙන් හෝදා හැලෙන විට, නිමන්ත කලිසම ඇඳ ගත්තා මෙන්ම හංසි බ්‍රෙසියරය මත දෙතන රඳවා ගත්තේය. ඒ මෙතුවක් හිතේ වූ අසංවර කමට දැන් දෙදෙනාටම දැනෙන්නට වූ විලියෙන්ය. එහෙත් මිහිරේ උච්චතමයෙදී සිහි විකල්ව, තම මුවෙන් පිට වූ ඒ අසම්මත වදන් පෙළ

නිමන්තට නොතේරුනේ, තම දිවියේ මාරයක් මඟ මඟ හැරියා මෙන් යැයි හංසිට සිතුනාය. එයින් ඇගේ ගත දහඩියෙන් පෙහි ගියේ, එය ඔහුට ඇසුනානම් යැයි කියා හිතත් බියෙන් ගැහෙමින්ය.

එහෙත් තවම හිතේ උණුහුම පවහව නොගිය හංසිගේ මවට, ගත පිහිදින අතරේ එක් වරම සිහි වූයේ, හංසිගේ පියා මෙවැනි මොහොතක තම කන්‍යා බාවය පැතු නොහික්වුණ, නොසන්ධාල කමය. ඒ එදින ඔහුගේ මුවෙන් නැගුන වාටු බස් හමුවේ, මෙවලෙන් ඇගේ මුවට සිනහවක් ගෙන එමින්ය.

එහෙත් එවලේ සිටියේ ඔහුගෙන් ලැබෙන මිහිරේ උවතමයේ උවත් "දුවේ කවුරු කොහොම, මොනවා කීවත්... ඒ නැන්දම්මට එදාට උඹේ රතුසාරියේ හැඩේ වැඩක් නෑ, රෙදි නැන්දගේ වචනේ මිසක්" යැයි අම්මා දුන් අනතුරු ඇඟවීම, එදින තමාට සිහි වූයේ හොඳ වෙලාවටයි ඇයට මෙදිණද සිතුනාය. ඒ මධුසමයට පහුවදා දිණ රෙදි නැන්දා පැමිණ ඒ ලේ තැවරුන රෙදිකඩ ඔතා ගන්නා අපුරුව සිහි වී, මෙදිණත් ඇගේ මුවේ සිනහවක් නැගෙමින්ය.

එහෙත් එම සිනහව මොහොතක් යන්නට පෙර පරව ගියේ, හද වත බියෙන් ගැහෙමින්ය. ඒ හංසිව සිහි විමෙන්ය. එබැවින් වත ඇඟට දා ගැන්ම තරමකට ඉක්මණ වූයේ ඇයටත් නොදැණීමය. ඒ එදින තම මව මෙවැනි නිදසක් දෙන්නට පෙර කළ දැනුවත් කිරීම, මෙදිණ තම දියණිය හමුවේ තමාට මඟ හැරීම ගැන තමාටම දොස් නගා ගනිමින්ය.

ඇය නිවස තුලට එන්නටත් ප්‍රථමව නිමන්ත නිවසින් පිටව තිබුනේය. වැඩියමක්ම ඒ ඇයට මුහුණ දිය නොහැකි කමෙන්ය. එහෙත් හංසිගේ මෙදිණ කුලැටි කම හංසිගේ මවට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය. ඒ හංසි කෙලින් මුහුණ දී කතා නොකිරීමත්, බොහොවිට ඇයව කුඩා එකකියක මෙන් හංසි මඟ හැරීමත්ය. එහෙත් එකල තමාත් එසේ නොවේ දැයි කියා හිතන විට ඇයට සිනහවක් නැගුන, මව හා බැඳුණු ඒ රස මුසු තැන් නැවතත් සිහි කර ගනිමින්ය. එයින් ඇයට සිතුවේ එදින තම මව ලෙස, මෙදිණ පටන් තම දියණිය හා දැන් තමාට විවෘත වන්නට කාලය හරි වගය.

තමාගේ සියළු දේ දැන් මවට රහසක් නොවන වග දැණුන හසිගේ හිත, මෙදිණ ඇය හමුවේ කඩා හැළුනේ ලැජ්ජා බරිතවය. ඒ මධුසමය රැයෙදී තම හිමියා හා විදී මිහිර හමුවේ, පසු දිණ මවගේ මුහුණ දෙස බැලිය නොහැකිව සිටිනා මනාලියකගේ ලැජ්ජා බරිත හිත සේය. එහෙත් ඇයට ඒ හිත නැවුම් බවක් ගෙන දුන්නේ ජීවිතයේ එක් කඩ ඉමක් පසු කරමින්ය.

නිවසේ දොර ජනෙල් වසා දමා, මුළුතැන් ගෙයක් පිළිවෙලක් කොට, තම අල්මාරිය විවර කළ හංසිගේ මව, නැවුම් රාත්‍රි නිදන ඇඳුමක් එලියට ගත්තාය. ඒ දෙතුන් දිනක් ඇඳි අනෙක් නිදන ඇඳුම ඇය දහවලේ සෝදා දැමුව නිසාවෙන්ය.

ගැණිය නොහැකි වාර ගානක් ගතේ දැවටි, දුරුවර්ණව හා දුහුල්ව තිබුණත්, එම නිදන ඇඳුම තුලින් ඇයට දැනුනේ නැවුම් සුවඳක්ය. ඒ තටුවෙන් තට්ටුවට එකින් එක දමා ඇති කපුරු බෝල තුලින්, නිදන ඇඳුම උකහා ගත් සුවඳය. එබැවින් ඇය මඳ වෙලාවක් එහි සුවඳ බලා යහන මතට දැමුවේ, මෙතුවක් ගතේ වූ ගවුම හිසෙන් පන්තා දමමින්ය. ඒ ගතට පැන්ටිය හා බ්‍රෙසියරය පමණක් ඉතුරු කොට ගනිමින්ය. එවිටම යහන යටින් කැරපොත්තෙක් එලියට එනු ඇය දුටුවේ අහම්බෙන්ය.

මේසය මත වූ පත්තර පිටුව රෝල් කරගත් ඇය, දෙතුන් පහරක් ගැසුවත්, කැරපොත්තා කාඞරයේ පැරණි දොරපළ දාරයෙන් රිංගා කුස්සිය පැත්තට ඇදුනේය. මසකට දෙතුන් වතාවක් වන මෙම නාඩගම, ඇයට මෙදිණත් අරුමයක් නොවුනාය. ඇය මෙතුවක් පියන් ඇර දමා තිබුන අල්මාරිය වසා දැමීමේ, කෝකටත් කියා පරිස්සමටය. ඒ තවත් එකෙකු මතු නොවේ යැයි කියා ඇයට සහතික නොවුන බැවිණි.

අල්මාරියේ පියන් වැසි යත්ම, එහි එක් පියනකට සවි කොට ඇති උසැති කණ්ණාඩිය තුලින් ඇයට කලකට පසුව, තම අඬ නිරුවත පෙනුනේ අහඹුවෙන් නොවේය. එහෙත් මෙදිණ ඇයට එම රුව දෙස මඳ වෙලාවක් බලන් සිටින්නට සිතුවේ අහඹුවෙන්ය. එබැවින් ඇය අධියක් දෙකක් පසුපසට ආවේ කණ්ණාඩිය මතින් තම රුව පූර්ණ ලෙස පෙනෙන ලෙසටය.

ඇඳ සිටිනා සුදු පැහැති පැන්ටිය මෙන්ම බ්‍රෙසියරය ද, අව පැහැයෙන් පෙනෙන්නේ, දැල්වෙන විදුලිපහනේ ලා කහා පැහැති එළියෙන්ම නොවෙන වග ඇයට සැකයක් නොවුනාය. එහෙත් ඇයට එය වගක් නොවුනේ, තවත්

කැරපොත්තෙකු අල්මාරිය පිටුපස බිත්තිය දිගේ ඉහළට නගිනු දුටු බැවින්ය. එහෙත් ඇයට මෙවලේ එය වගක් නොවුනේ, කැරපොත්තාගේ ගමනෙන් ඇයට බිත්තියේ එල්ලා ඇති තම මංගල ඡායාරූපය නෙත ගැටුන බැවින්ය.

ඡායා රූපයේ තම එකල රුව හා, මෙකල තම රුව දෙස දෙතුන් වතාවක් නොව, හත් අට වතාවක් ඇය මාරුවෙන් මාරුවට බැලුවාය. ඒ එකල හා මෙකල තම කයේ වෙනස්කම් දෙසය. එහෙත් ඡායාරූපයෙ ඇති එකල වූ තම රුව ගැන ඇයට සිනහවක් නැගුනේ, හොඳ හුස්ම පොදකින් ලයන් පිරි යමින්ය.

එකල සිහින් කයට වඩා තරමක් ඇය මෙකල තරව සිටිටත්, ඇගේ පිරිපුන් බවෙ අඩුවක් නොවුනාය. එහෙත් කයේ දෙතුන් පොළක නැගුන සිහින් රැළි කිහිපය, ඇයගේ වයසත් කියා නොපැවැත් නොවේය. නමුත් ඇයට සිනහවක් නැගුනේ එයට නොව, එකල මංගල ඡායාරූපයෙ ඇති තම රුවෙන්, ඇයට හංසිගේ රුව පෙනුන බැවිණි.

එබැවින් දහවලේ හිත කැළඹුව ඒ මතකයන් තුලට ඇගේ හිත මෙවලේ ඇදී ගියේ අහඹුවෙන් නොවේය. එබැවින් ඇය මංගල දිණයට ඇදී සඵ පිළි, මෙදිණ කණ්ණාඩිය ඉදිරියේ ගැලවුවේ, ඒ සොළුරු, මිහිඳැති මතකය කෙදිණක වත් ගැහැණියකට අමතක නොවන බැවින්ය.

එකල්හී මෙන්ම, තම දෙනන මෙකල්හීත් පහතට එල්ලා නොවැටෙන්නේ, පරම්පරාවේ ආර්ථට හිමි වූ කුඩා ලැමද නිසාවෙන් වෙන්නට ඇතයි ඇයට සිතූනාය. එබැවින් දේඅවුරුද්දක් හංසි වෙනුවෙන් කිරි ගැලුව ඒ දෙනත් ඇයට වට කුරුව අත ගැවුනේ ඉබේටමය. එහෙත් ඒ දෙනත් පුඩු අවදි වූයේ, එම පිරිමැදුමේ මෘදු බවෙන් නොවේය. ඒ ඇයට හංසි දහකාර ලෙස ඒ දෙනත් පුඩු තොල ගැ අයුරු සිහි වූ විටය. එබැවින් ඇය ඒ දෙනත් පුඩු මෙදිනත් මිරිකා බැලුවේ, තවමත් කිරි ගලනවා ඇති දැයි සැකහැර ගන්නටම නොවේය. ඒ මෙවලේ දැණෙන්නට වූ සණිපයටය.

එකලට වඩා මෙකල තම ගැබ තරමක් නෙරා ඇති බවක් ඇයට සිතුවේ, එකල කල සිසර් සැත්තක්මේ විසල් කැපුම, මෙතුවක් රැළි නොවැටී ඇති බැවිණි. එහෙත් ඇයට තම නොසැලිකිල්ල කළකට පසුව දැණුනේ, ගැබට පහලින් මනාව වැවී ඇති මවිල් රොඹුව නෙත ගැටුන විටය.

එහෙත් ඒ මවිල් රොඹුව වෙත ඇගේ ඇහිලි තුඩු ඉබේම ඇදුනේ, මවිලයන්ගේ උසැති බව මැණ ගන්නට නොව, හෙට දින කැලැව හෙළිපෙහෙළි කර ගන්නට කලකට පසුව ඇයට සිතූන බැවින්ය. එහෙත් මවිල් රොඹුව අතරින් ඇහිලි තුඩු මෘදුව, සණිපෙට දිවෙන විට, ඇයට මෙවලේ පහල වූයේ වෙනයම් සිතුවිල්ලක්ය. ඒ දහවල මතක මතින් උණුහුම් වූ ගත හිත මෙවලේ සතපව ගන්නටය. එබැවින් ඇය

නිරුවතින්ම යහන වෙත පිය නැගුවේ, දෙපා මුල්ලේ අත්ලෙන් වූ මෘදු පිරිමැඳුම, යටි බඩ තෙක් ඉහළට ගෙන එමිත්ය.

එවිට ඇගේ ඇඟිලි තුඩට නැවතත් දැනුනේ සිසෙරියන් සැතකමේ කැපුම් හා මැහුම් රේඛාය. ඒ ගැහැණියක්, මවක වූ කුටප්ප්පාත්තියේ ඉමිහිරි මතක සටහන්ය. ඉන් ඇගේ මතකය හංසි මෙලෝව එළිය දුටු ඒ දිණයට පියමැන්නේ, හදවත ද සතුටෙන් පුරවා දමමිණිය. ඒ ප්‍රථම වරට හංසිගේ මුවේ නැගුන කිරි කැටි සිනහවත් ඇයට මෙවලේ මැවි පෙනෙමිත්ය.

එහෙත් හංසිගේ එකළ එම කිරි කැටි සිනහව අතරින්, ඇයට මෙදිණ හංසිගේ පරිණත බවේ ලැජ්ජා බරිත මුහුණ මතුව පෙනුණාය. එයින් ඇයට සිහි වූයේ දහවලේ දී තමා යමක් කරුණක් රාත්‍රියට කල් තැබූවා නොවේ දැයි කියාය.

යහන මත වූ නිදන ඇඳුම ඇඳගත් ඇය හංසිගේ කාඞරය අසලට ගියාය. එහෙත් ඇය දොර අහිමුවදි මදක් නතර වූයේ, එම කතා බහා කෙළසක පටන් ගත්තේ දැයි හිතමිත්ය. ඇයටත් තම දියණිය හා මෙවන් කතා බහක් මීට පෙර හුරුව නොතිබුණ නිසාවෙන් හිතට දැණුනේ සියුම් ලැජ්ජාවක්ය. එහෙත් ඇයට සිහි වූයේ තම මව, තමා හා මේ කතා බහා පටන් ගත්තේ කෙලෙස දැයි කියාය. එබැවින් හිතට දිරි ගත් ඇය "දුවේ..., දුවේ..." යැයි දොර අසල සිට ඇමතුවේ, දැන් හිත මාණාපෙට හංසිගේ කාඞරය තුලට යෑම නොසුදුසු බවත් සිහියට ගෙනය.

මද වේලාවක වූ කතා බහෙන් හංසිගේ හිතේ දහවලේ මව හමුවේ නැගුන ලැජ්ජා බරිත බව ක්‍රමයෙන් පහව ගියාය. ඒ ඇයටත් නොදැණීමය. එහෙත් එහි විහිදුන සිහිහින් අතු කිනිති තවත් ඇගේ හිතේ නොවුනාම නොවේය.

"මොකද දැන් නිමන්ත පුතා වෙඩින් එක ගන්න විදිය ගැන කියන්නේ.....?" නිසි වේලාව පැමිණ ඇති බැවින්, තම කතා බහට ඇයව යොමුකොට ගන්නට හංසිගේ මව සිතුවාය.

"අයියා කියන්නේ ජෝපින් කම්පෙලෙස් එකේ ඕපනින් එකෙන් පස්සේ... අපිට කැමති දිණයක් කියලා. එදා අප්පව්විනේ කිවුවේ අවුරුද්දක් විතර පරක්කු කරමු කියලා" හංසිට එම පැනය සතුටක් ගෙන දුන්නාය.

"හම්.... දෙන්නා කතා බහා කර ගත්තද කොහොමද හොඳ කියලා"

"නිමන්ත අයියත් කැමති පොඩ්වට ගන්න. නිකන් බොරු වියදම් කරන්න ඕන නෑ නේ අමමේ....? එයාලට ගෙදර උනත් කමක් නෑ. මමත් හිතුවේ එහෙම හොඳයි කියලා, ලහම යට විතරක් කියලා" ඇය එලෙස කීවේ හිතේ

සතුටෙන්ය.

"අප්පච්චිගේ හිතේනම් හෝල් එකක ගන්න...."

"බොරු වියදමක් අම්මේ... අප්පච්චි මේ දහා දුක් විඳලා හම්බ කරපු සල්ලි දවසෙන් දෙකෙන් වියදම් කරලා දාන්න දුකයි" සැබවින්ම හංසි ඒ ගැන හිතා තිබුණාය.

"එහෙම කියලත් බෑ නේ..., අප්පච්චිටත් ආස නැතුවයි" හංසිගේ එම වදන් තුලින් ඇයට දැණුනේ ආඩම්බරයක්ය. ඒ තම දියණිය බහුතර යුවතියන් අතරෙන්, ජීවිතය මනාව තේරුම් ගෙන ඇතයි සිතුවිලෙන්ය.

"මම නම් කියන්නේ එව්වර ලොකුවට ඕන නෑ කියලා" සෑම යුවතියගේ සේම හංසිගේ හිතෙන් ඒ අශාව නොතිබුණා නොවේය. ඒහෙන් ඇය සිතුවේ තම ඉදිරි යහපත ගැන ය.

"අතේ මංදා ඒක දෙන්නගෙ කැමත්ත..., මේ ඒක නෙවෙයි මේ.... පුතා මගෙන් එක්ක තරහා වෙලාද මංදා..." ඇය තම කරුණට එලඹීයාය.

"ඒ මොකටද.. අම්මා එක්ක තරහා වෙන්නේ...?" සැබවින්ම හංසිට එය නොවැහැටුණාය.

"මේ..., මේ..., මම නැති කොට එන්න එපාය කිවුව එකට..."

"මම අම්මා එහෙම එකක් කිවුවා කියලා ඇහෙවුවේ නෑ..., මම කිවුවේ එහෙම හරි නෑ නේද කියලා විතරයි" හංසි එලෙස කීවේ සිහින් සිනහවකින්ය.

"ඒක හොඳයි..., අනික මම මේ..., මේ..., ඔය මහ තොටත් එපාය කීවේ, ඔයා ගැනවත් ඒ දරුවා ගැනවත් අහිතකින් වත්, සැකෙන් වත් නෙවෙයි"

"මම දන්නවා අම්මේ..."

"ඕන දෙයක් මම ඉන්න වෙලාවක ගෙදරට ඇවිදින් කතා බහා කරගත්ත නම් ඉවරයි, ඕන නම් සිකුරාදා පංති දවසේ විතරක් එක්කන් යන්න නුවරට එන්න කියලා. ඒත් ඔය එහෙ මෙහෙ නැතුව ගෙදරම ආව නම් තමා හොඳ" ඇය ව්‍යංගයෙන් බොහෝ දේ එම වදන් පෙළට ගැබ් කළාය.

"එහෙම නෑ අම්මේ..., දැන් දවස් දෙක තුනක්ම මම ආවේ වර් අයියා එක්කනේ. එයා බොරුවට මෙහෙ ඉඳන් නුවර ඇවිත් වැඩක් නෑ, මෙහෙ වැඩ පාඩු කරගෙන. වර් අයියා කොහොමත් වැඩ ඇරිලා එන එකනේ" හංසි එලෙස කීවේ එය තම වාසියටය.

"ඊ වෙලා තණියම බස්වල යනවා එනවට වඩා ඒක හොඳයි තමා.., ඒ දරුවා ගැන සැකයකින් නෙමෙයි, අනේ මංදා... වැඩිය ඔය ගමන් බිමන්"

"අයියෝ...., අම්මේ.. මම පොඩි එකෙක් නෙමෙයි. අනික වර් අයියා එහෙම නරක කෙනෙකුත් නෙමෙයි. වත්සු අක්කා තමා කිවුවෙන්..."

"ඒ දරුවෝ දෙන්නා ගැන මේ අහිතකින් නෙමෙයි කිවුවේ... ඒ කෙල්ල මයේම දරුවෙක් වගේ. මම කිවුවේ අහළ පහල උන්ගේ කටවල් ගැන"

"අපිට ඒ ඔකොමට ඕන විදියට හැදෙන්න බැනේ අම්මේ..., අම්මා කියන්න හොඳ විදියක්. ඕන නම් මම බස් එකේ එන්නම්. ස්ටෙෂන් එකෙන් නැග්ගම ඉඳගෙනම එන්නත් පුළුවන්" ඇය එලෙස කීවේ ගැහෙන හඳින්ය.

"ඔයාට හොඳ විදියක්...., අප්පච්චිත් මට දැන් කෑ ගහනවා ඔයාට ඕනවට වඩා මම නීති දානවා කියලා. මම මේ බය මෙච්චරකල් කාගෙන් වත් කතාවක් නොහැදී...., අන්තිම මොහොතේ කතාවක් හැදෙයි කියලා. නැතුව මම මේ නීති දනවා නෙමෙයි. නිමන්ත පුතා මුකුත් එහෙම හිතන එකක් නෑනේ..."

"මම අම්මා කිවුව විදියට නිමන්ත අයියට ඒක කිවේ නෑ...., ඒත් ඒක කිවුවම නම් මුණ ඇඹුල් කරගත්තා" හංසි එය කීවේ සිනහා වෙන්ය.

"ඒක තමා මමත් අද ටිකක් මහ ඇරලා ගියේ...., දෙන්නට ඕන දෙයක් නිදහසේ ගේ ඇතුලේ කතා බහා කර ගන්නට දිලා. දෙන්නට දෙන්නා අඳුන ගන්නත් නිදහසක් එපැයි" ඇය දහසක් දේ තෙපලා අවසන, ඇවැසි වදන් පෙළ එලියට දැම්මාය.

"හම්..." හංසි කීවේ එපමණක්ය. එහෙත් ඇයගේ මුහුණ ඒ වදන් පෙළෙන් ලැජ්ජාවෙන් පිරි ගියේය.

"හැබැයි ඉතින්..., කොයි දේක උනත් ගාණක්.., මිම්මක්.., තියෙන්න ඕන. මම දැන් මේ කතා කරන්නේ ඉසර මගේ හිටපු පොඩි කෙල්ලට නෙමෙයි. හෙට අනිද්දට කසාදයක් කරගන්න ඉන්න මහා එකියකට"

ඇය එලෙස කීවේ හංසිගේ අත අල්ලා ගනිමින්, සිනහවෙන් ඇය දෙස බලමින්ය. එහෙත් ඇය එම සිනහව මුවට නන්වා ගත්තේ දැඩි වෙහෙසක් ගෙනය. ඒ ඇගේ හිතත් ලැජ්ජාවත් ඇති නිසාවෙන්ය.

"මම දන්නවා අම්මේ..." හංසිට ඇගේ මුහුණ දෙස බලන්නට තරම් සවියම් නොවුණාය.

"මම දන්නවය..., මම දන්නවය..., කියලා ලොකුවට කිවුවට, තාම පුංචි හොර වැඩක් වත් හරියට කර ගන්න බෑ" ඇය එලෙස කීවේ පහත් කරගෙන සිටින හංසිගේ මුහුණට එබෙමින්ය.

"ඇයි....?"

"මම දැක්කනේ දවල්...." ඇයත් එලෙස කීවේ විහිළුවෙන්ය.

හංසිගේ ලැජ්ජාබරිත මුහුණ එවිට කඩා හැලුණේ සිහින් සිනහවකුත් මුහුණේ මතු විය. ඒ දහවලේ සිදුවීම අම්මා මෙලස කතා බහා කරණු ඇතැයි හංසි කිසි ලෙසකින් වත් නොසිතුව බැවිණි.

එහෙත් හංසිගේ මවට දියණියගේ ඒ ලැජ්ජා බරිත සිනහව නැවතත් ගෙන දුන්නේ සියුම් සතුටක්ය. ඒ නිසාවෙන් ඇය හංසිගේ දැනම එකට ගෙන තදින් අල්ල ගත්තේ "දැන්නනේ මෙයාගේ ලැජ්ජාව හරියටම දැක්කේ" යැයි කියමින්ය.

"අම්මා මොනවා කියනවද මංදා...." හංසි එලෙස කීවේත් බීම බලාගත් වගමය.

"ඒවා ඉතින් එහෙම තමා. ඒත් අපි දැන ගන්න ඕන ඔයවගේ දේකට තැන, නොතැන මොකද්ද කියලා, මේ සාලේ මැද්දේ... මම නැතුව වෙන කවුරු හැරී දැක්කනම් තමා වැඩේ" ඇය එලෙස කීවේ කෝල බවක් මුවට නන්වාගෙනය.

"මොනවද අම්මේ මේ කියන්නේ. චික්... ලැජ්ජාවේ බෑ. අනික එවා මට නෙමෙයි, එයාට තමා කියන්න ඕන" හංසිට දැණුණේ ලැජ්ජාවක්ය. එහෙත් මව හංසිගේ ඒ කුලෑටි වගට දැක්වුවේ ආදරයක්ය.

"දැන් තමා ලැජ්ජාව..., තමන්ට එවලේ ගැලවෙන්න ඕන කමක් තිබ්බ නම් මොකද බැරී...?, හැබයි ඔය එක් කෙනෙකුටම දැන් වරද පටවන එකනම් එව්වර හොඳ දෙයක් නෙමෙයි" ඇය එලෙස දුන්නේ ඔවදනක්ය.

"හම්..." හංසිට කියන්න තිබුණේ එපමණක්ය.

"අනික මේ.. පිරිමි ඔය ගැන වැඩි දුරක් හිතන්නේ නැති වුනාට, අපි වැඩියම හිතන්න ඕන ඔය ගැන. පරිස්සම තියෙන්නේ අපේ අතේ. අනික මේ..., මම ඔය දෙන්නා ගැන සැකයක් ඇතිව කියනවා නෙමෙයි. ඉදිරියේ වෙන්න ඕන දේවල්, එදාට වෙන්න තියෙන්න ඕන. අපි ඒ ළමයි ගැන දන්නවා උනාට, මහා උදවිය ඒ වුවා ගැන හිතනවද කවුද දන්නේ....? එදාට, මම එයාට කලින් කිවුවට හැවුවේ නෑ අම්මේ කියලා නම් වැඩක් නෑ..." ඇය එලෙස කියා හොඳ හුස්මක් ගත්තාය.

"හම්...." හංසිට කියන්න හිතුවේ එපමණක්ය. එහෙත් මව ඇගෙන් ඊට වඩා පිළිතුරක් බලා පොරොත්තු වූවාය.

"මම මේ දුව ගැන වැරදියට හිතනවා නෙමෙයි..., ඔය... මේ..., මේ..., හොටල් ගානේ එහෙම යයි කියලා තමා බය. අනික අපේ හිත උනත් වෙලාවකට ඒ කතා වලට රැවටෙනවා..., මම ඉතින් ඔය වයස පහුකරලාගේ ආවේ..., පිරිමි ගැන ආයේ කියන්න දෙයක් නෑ. අපේ පරිස්සම තමා හොඳම දේ" ඇය එලෙස කීවේ හංසිගේ මුහුණ දෙස බලා නොවේය.

අම්මා එලෙස නොකියා කීවේ, එකළ අප්පව්ව්ගේ හැටි ගැනත් නොවේ දැයි කියා, හංසිට අසන්නට හිතුවත් ඇය එම පැනය හිතේ තද කොට ගත්තාය. එහෙත් ඇගේ මුවට සිනහවක් නැගුනේ, අම්මා කියන පරිදි එකළ අප්පව්ව් හා මෙකළ නිමන්තගේ වෙනසක් නැති වග හිතමිත්ය. එහෙත් මවගේ ඒ කතාව තුළින් මෙතුවක් ඇගේ හිතේ වූ ලැජ්ජාවත් තරමකට පහව ගියාය. ඒ මවගේ මෙදින වාඩත් විවෘත කතා බහා හමුවේය.

හංසි සමඟ කොතරම් ලොගතු කතා බහක යෙදුනත්, ඇය තවම ඉන්නේ තමාට බොහෝ දුරස්තව වග හංසිගේ මවට වැටහුණාය. ඒ හංසි බොහෝ විට දුන් කෙටි පිළිතුරු නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇයට අවැසි වූයේ දියණියකගේ හා මවකගේ අතර රහස් නොමැති විවෘත සංවාදයක් ගොඩනගා ගැන්මටය. එහෙත් මෙවලේ හංසිගේ මුවේ නැගුන සිනහා රැල්ල ඇයට ගෙන දුන්නේ ඒ ගැන සියුම් බලාපොරොත්තුවක්ය.

"මොකද එක පාරටම හිනාවක් ගියේ..., මම වැරදි දෙයක් කිවුවැයි" මව එලෙස ඇසුවේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"නිකන්...."

"ඒ හිනාවෙන් කියන්න පුළුවන් නිකම්ම නෙවෙයි කියලා...." ඇයත් කොට්ටයක් ඇඳ විට්ටම තබා ඇය අසලින්ම හේත්තු වූවාය.

"නෑ... මේ..., මේ..., අර..., අපේ හිතත් වෙලාවකට ඒ කතා වලට රැවටෙනවා..., පිරිමි ගැන ආයේ කියන්න දෙයක් නෑ, කිවුව එකට"

"ඉතින් ඒක බොරුවක් යැයි... හිනායන්න තරම් දෙයක් ඒකේ නෑනේ නෑනේ" ඇයත් එලෙස කීවේ තරමක සිනහවකින්ය.

"ඒකටම නෙමෙයි..."

"එහෙනම්.."

"මේ.., මේ.., අම්මා ඒ නොකියා කිවුවේ අප්පව්වී ගැන කියලා මට හිතනා..."
හංසි එලෙස කීවේ ඇය දෙස බලාගෙන නොවේය.

"ඉතින් ඒකට හිනා යන්න දෙයක් යැයි. කොයි පිරිමියන් එකයි..., ආයේ අප්පව්වී කියලා වෙනසක් නෑ" හංසිගේ මවට එවලේ සතුටක් දැණුණාය. ඒ ඇය මෙවලේ තරමකට විවෘත බවෙන් කතා කළ නිසාවෙන්ය.

"ඒක නිසා වෙන්න ඇතී අම්මා කිවුවේ..., මම ඔය පහුකරලා ආවේ කියලා"
හංසි එලෙස ඇසුවේ මුඛ කොණක සිනහවක් රඳවාගෙනය.

"ඔයාලා දෙන්නා වගේ අපි එන්ගෙජ් වෙලා හිටියේ නැති වුනාට, මහල කතා බහා කරලා අවුරුද්දක් විතර ගියාට පස්සේ තමා වෙඩින් එක ගත්තේ. ඇත්තටම කිවුවොත් මම එස් එස් සී කරලා ඉවර වුනා විතරයි ඕන්, අප්පව්වීලාගේ ගෙදරින් මගේ ගැන අහනකොට. අම්මා තමා කිවුවේ අවුරුද්දක් හමාරක් ඇරලා වෙඩින් එක ගමු කියලා. ඊට පස්සේ ආයේ කියන්න දෙයක් නෑනේ අප්පව්වී ගෙදේට යන්න එන්න ගත්තම. ඒක තමා කිවුවේ ඔය වයස මම පහුකරලයි ආවේ කියලා. ආයේ දැන් ඔයත් එක්ක ඒවා හංගලා කතා බහා කරලා වැඩක් නෑනේ....., ඒ දවස්වල අප්පව්වීත් හරි විසේ කාරයා..." ඇය එසේ කියා කෝල ලෙසින් සිනහා වූයේ, මුවක් අතකින් වසා ගනිමින්ය.

එහෙත් එම වදන් පෙළ තමා නොකියා සිටියානම් හොඳ යැයි ඇයට සිතුවේ පසුවය. ඒ තමා ඕනෑවට වඩා ඇයට විවර වන වගක් දැණුන හෙයිනි. එහෙත් ඇයගේ හිත ඊට කැමත්තක් දැක්කුවේ ඇයටත් හොරෙන්ය.

එහෙත් මවගේ එම වදන් පෙළ හංසිගේ හද පත්ලටම දැණුනේ ලොංගතු හීයක වේගයකින්ය. ඒ ඇයගේ කනට කිසි දිනක මවගේ මුවෙන් එවැනි විවෘත කතා බහක් නොවැටුන බැවිණි. එබැවින් ඇයගේ හිතත් මව හමුවේ විවෘත වූයේ නොදැණීමය.

"එහෙනම් ඉතින් අප්පව්වී, නිමන්ත අයියා කියලා දෙන්නගේ වෙන්සක් නෑ....."
හංසිට එලෙස එක් වරම කියවුනේ, ඇයට දැණුන ඒ ලොංගතුකම හමුවේ මව ව මෙවලෙදී යෙහෙළියක් ලෙස දැණුන නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇය එලෙස කීවා නොව ඇයට කිය වුණාය.

හංසිගේ එම විවෘත කතා බහට මවගේ හිත ඇදුනේය. ඒ තමා ඕනෑවට වඩා ඇය වෙත විවෘත වන වගක් සැනකින් අමතක වෙමින්ය. එබැවින් ඇයටත් හංසිව පෙනුනේ මිතුරියක් ලෙසයටය.

"ඔය වයසේ ඕවා එහෙම තමා...., ඒත් අපේ අම්මා වෙඩින් එකට මාසයක් දෙකක් කිට්ටු වෙනකම, හදිසියකට වත් මහ තොට කොහෙවත් හම්බ වෙන්න දුන්නේ නෑ.

අප්පච්චිටත් ඉතින් එන්න යන්න පුළුවන් වුනේ සතියකට දවසක් දෙකක් විතර ජොබ් එක නිසා. ඒ දවස්වල දැන් වගේ හැන්ඩ් ෆෝන් තිබ්බා කියලැයි. ගෙදරට ඇවිත් කතා බහා කරනවා ඇරෙන්න. ඒත් සතියට වතාවක් වගේ ලියුමක් දෙපැත්තට මාරු වුනා. මුණ බලාගෙන කියන්න බැරි සේරොම ඉත් ඒ ලියුම් වල, දැන්නම් ලැජාවෙන් බෑ.

ඇය මෙතුවක් හිතේ හංගාගෙන සිටි සෑම හංසි හමුවේ හෙලිකරන්නට ගත්තේ ඒ නිසාවෙන්ය. ඒ ඇයටත් රුපිකා හැරෙන්නට වෙනත් හිතවතියක් නොසිටිය නිසාවෙන් නොදැණීම හංසිගෙන් එම අඩුව පුරවා ගනිමින්ය.

ඇය ලෙස හංසිත් එම කතා බහට ඇල්මක් දක්වනට ගත්තේ, මේ සිටින්නේ තම මව වග මොහොතකට අමතක කරමින්ය. එබැවින් හංසිත් ඇයගේ කතාවට හුමීටි තැබුවේ "ඉතින්...." යැයි කියමින්ය.

ඉතින්.. මුලදී, මුලදී දෙනුත් මාසයක් විතර යනකම, අප්පච්චි ආපු වෙලාවට අපේ අම්මා සැරිත් සැරේ අපේ වටේ කැරකෙනවා...., එක්කෝ පොඩි එකෙක්ව එවනවා. හැබයි මාස පහා හයක් යනකොට අපේ අම්මා ඒ ගැන එව්වර හෙවුවේ බැලුවේ නෑ. ඊට පස්සෙ තමා අපේ අම්මම කිවුවේ දැන් ටිකක් නිදහසේ දෙන්නා කාඹරට වෙලා කතා බහා කරාට කමක් නෑ කියලා. අප්පච්චිටත් ඉතින් ඉබ්බා දියේ දැම්මා වගේ...., සතියට වතාවක් දෙකක් ආව ගිය කෙනා, මෙන්න ඊට පස්සේ සතියට තුන් හතර වතාවක් එන්න ගත්තා..." ඇය එලෙස කියමින් සිනහා වූයෙ හංසිගේ උරහිසටත් සියුම් පහරක් ගසමින්ය. ඒ ඇයටත් දියණියව දැන් යෙහෙළියක් තරමට කිට්ටුව දැණෙන්නට වූ බැවිනි.

"ඉතින් ආච්චි අම්මා මොකද කිවුවේ..." හංසිටත් එය අසා ගැන්මට උත්සුකු වූවාය.

"මට කිවුවා හිත රිදෙන්නේ නැති වෙන්න හිමිට අප්පච්චිට කියන්න කියලා, එහෙම දවස ගානේ එන්න තියා ගත්තම මිනිස්සු එක, එක කතා කියයි කියලා...., ඒ වගේම තමා එදා අම්මා මාව ලඟින් තියාගෙන, ඔයාට ඉස්සෙල්ලා මම කිවුවා වගේ කරුණු කාරනා තේරුම් කරලා දුන්නේ" එලසම ඇය නිසි තැනදී තමාට කීමට ඇවැසි කරුණුනට හංසිව යොමු කර ගන්නටද අමතක නොකළාය.

"අම්මා බය වෙන්න එපා අම්මෝ..., මම දන්නවා සීමාව" හංසි සැබවින්ම එලෙස කීවේ මව ගැන මෙවලේ දැණුන ලෙංගතු කමෙන්ය.

"මම දන්නවා දුවට ඒවා කියලා දෙන්න දැන් ඕන නෑ..., ඔයා හොඳට ඉගෙන ගත්ත බුධිමත් දරුවෙක් කියලා..., ඒත් දුවේ අරහම සමහර වෙලාවට අපිටත් ඒවා ඔක්කොම අමතක වෙන්න පොඩි වෙලාවයි යන්නේ, ඒකයි අපි පරිසම් වෙන්න ඕන කියන්නේ" ඇය එලෙස කීවේ සැබෑම ගැහැණියකගේ හිතය.

"අම්මා ඒකනම් කිවුවේ, එක්ස්පිරියන්ස් එකෙන් නේද...?" හංසිට එවැන්නක් මෙවලේ මවගෙන් අසන්නට, දෙවරක් හිතන්න අවුසි නොවුනාය. එලසම ඇගේ එම වදන් පෙළෙන් හංසිගේ මවට දැණුනේද සතුටක්ය.

"ඔයාට දැන් මොකටද හංගන්නේ....? මාත් ඒ දවස් වල ඇහිලි ගැන්නේ අප්පව්වි එනකම් තමා. සමහර දාට එහෙම, තැන නොතැන අමතක වෙන්න නොගියමත් නෙමෙයි. ඇයි.. කට්ටම තියෙන්නේ බයවෙන්න එපා මම ඔයාව බදිනවා මයි කියලනේ. අනික ඉතින් කියන්න ඕන නෑනේ, එයාලගෙන් ඔය වචන ටික එලියට එන්නෙ අපිත් සිහියකින් පතකින් ඉන්න වෙලාවට නෙමෙයිනේ.., අපිත් ඒ වෙලාවට ඉන්නේ වෙන ලෝකවල නේ"

"හම්.. ඕක වත්සු අක්කා මට කලින්ම කිවුවා. එයා මගෙන් එක්ක හරි ඕපන් එකේ ඒ ගැන කතා කරනවා.."

"ඒ දරුව ගැනනම් කියලා වැඩක් නෑ..., පිට දරුවෙක් කියලා කොයිම වෙලාවකවත් හිතෙන්නේ නෑ. ඒ කතා බහා ඒ දරුවා එක්ක කොකටත් හොඳයි. සමහර ඒවා අම්මා කෙනෙක්ට දුවෙකුට දැනුම් තේරුම් කරන්නත් මොකද්ද වගේ. මේ..., මේ..., ඕනෑ එපා කම්, කොහොමද අපෙන් ඉග්ට වෙන්න ඕන කියන ඒවා වගේ දේවල්. නැත්තම් සමහර පිරිමි ගෙදේටට කරලා තියා ගන්නවා බොරු" ඇය එලෙස කීවේ හංසිගේ තරම නොදන්නා කමෙන්ය.

ඇයගේ හිතේ වූයේ තවම මේ ඉන්නේ ඇගේ හිව්වි දියණිය කියාය. එහෙත් හංසි සිටියේ ඒ වැට කළට පෙරම පැන හමාරවය. එය නොදන්නා නිසාවෙන් හංසිගේ මවට සිතුවේ එවැනි අත් දැකීම් මතින් දියණියව යහපත් විවාහ දිවියකට පත් කිරීම තම වගකීමක් කියාය. එබැවින් ඇයට සිතුවේ තමාට නොහැකි කාරියන් වත්සලාගේ අතින් ඉටුවීම කොතරම් යහපත් දැයි කියාය.

"අම්මෝ.... අක්කා කියන සමහර ඒවට හිතත් යනවා..., ලැජ්ජාවේ බෑ..." ඇය එලෙස කීවේ මව ඉදිරියේ රහ පෑමක් ලෙස නොව, ඇයට මව හා එවැනි කතා බහක් හමුවේ මෙවලේ අමුතුවම මිහිරක් දැකෙන්නට වූ බැවිණි.

"කසාදයක් බැන්දම එහෙම කියලා ඒවා මහ අරින්න බෑ...., ඔයාගේ අතින් වෙන්න ඕන දෙවල් වෙන්න ඕන. අකමැති දෙයක් ගැන උනත් කැමත්තක් ඇති කර ගත්තම ඒකත් වෙනස් අත්දැකීමක් " ඇයට තම දියණියගේ එම කුලෑටි බව නිසාවෙන් දැණුන සතුට අපමණය.

"අම්මත් මොනවා කියනවද මංදා...., ඔයයි, වත්සු අක්කයි දෙන්නම එකයි" එබැවින් හංසි මවා ගත්තේ බොරු ලැජ්ජාවක්ය.

"ගෑණියෙක් පිරිමියෙක් එක් තැන් උනාට පස්සේ, ආයේ දෙන්නෙක් නෙමෙයි. දෙන්නා දෙමහල්ලෝ අතර, අහවල් දේකටද ලැජ්ජාවල් තියා ගන්නේ? දෙන්නගේ ආසාවල් සිතූම් පැතූම් දෙවිදියක් උනත් එවුවා එක විදියකට කතා බහා කරලා ගලප ගන්න ඕන. ඒ කරන වැඩෙ ආයෙ හොඳක්, නරක් කියලා දෙකක් නෑ...." හංසිගේ මතු වුන ඒ විවෘත බව හමුවේ ඇයත් තව පියවරක් ඉදිරියට තැබුවාය. ඒ ඇයටත් දියණිය සමඟ මෙසල කතාබහෙන් සතුටක් දැණෙන්නට වූ බැණි.

"අම්මා ඒ ගැන හොඳට දන්නවා වගේ..?" හංසි එලෙස කීවේ කවට ලෙසින්ය. එහෙත් දියණිය තම හිත ඇවිස්සීම ගැන ඇය සතුටු වූවාය.

"හප්පේ...., අප්පවිට ඒ දවස්වල තිබ්බ විසයක්..., ඉස්සෙල්ලා, ඉස්සෙල්ලා මටත් ඒවා වදයක් කියලා හිතූනත්, සමහරක් දේ බලෙන් හරි වුනාම තමා හිතෙන්නේ, ඇයි එහෙම දෙයක් කළින් නොවුනේ කියලා." ඇය එසේ කීවේ තම දිවියේ අත්දැකීම් ඇයට පිටුවහලක් ඇයි සිතමින්ය.

"කසාදයක් බැන්දා කියලා කොහොමද එහෙම බලහත් කාර කම් කරන්නේ ? මගෙන් නම් ඒවට ඉඩක් නෑ" හංසි එලෙස කීවේ මව හමුවේ නිසාවෙන් තමාට වූ එවැනි මිහිරි සුවැති තැන් හිතේ හංගාගෙනය.

"එක ගේකට උනාට පස්සේ එහෙම කැත්තට පොල්ල වගේ ඉඳලා හරි යනවැයි? මොකද ඒ මනුස්සයා ඒ ආසවල් වලට පිට ගෑණියෙක් ලඟට යන්න කියලැයි? අපිටත් හිතෙන්න ඕන ඩිංගක් වෙනස් දෙයකත් රහා බැලුවොත් හොඳය කියලා. ඔවට එකම විදියක් කියලැයි තියෙන්නේ..."

"ඒකනම් ඇත්ත.... වත්සු අක්කා ඒ දෙන්නා අතර වෙන සමහර දේවල් කිවුවම මට හිතත් යනවා, මොන විහිළුවක්ද මේ කියලා. නිකන් සත්තු වගේ, ලැජ්ජාවේ බෑ මට නම්" හංසි එලෙස කීවේ මව ව තවත් අවුස්සා ගන්නා අදහසින්ය.

"ඔයාට දැන් එවා ගැන එහෙම හිතනට පස්සේ බලන්න කෝ..., ඔයාටම සමහර වෙලාවට එහෙම ඕන වෙයි" ඇය එලෙස කීවේ නෙතහින් ඇය දෙස බලමිනිස.

"ඇයි.. මේ..., මේ..., අම්මට එහෙම ඕන වෙලා තියනවද....?" මෙතුවක් මව දියණියව ආක්‍රමණය කළත්, දියණිය හිතට දැණෙන මිහිරි හමුවේ දැන් ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් තම මව ව ආක්‍රමණය කරන්නට ගත්තාය. ඒ සියුම් ලෙසය.

"බොරු මොකටද....? අනන්ත වත්. ඒ හිත ඇවිස්සුනාම, ඒ ඉන්නේ අපි නෙමෙයි. ඔයා කිවුවා වගේ, ඔවු වෙලාවකට සත්තු වගේ. හැබයි දෙන්නා දෙමහල්ලෝ අතර එකේ වරදක් නම් මම දකින්නේ නෑ. දෙන්නගේ සතුට තමා ඒ වෙලාවට වැදගත්. අනික්වා ගැන හිතන්න ගියොත් ඒ කරණ වැඩෙනුත් වැඩක් නෑ" ඇය නොදැණීම හංසිගේ ඒ වාටු කතා බහා හමුවේ, හංසිට අවනත වුවාය.

"අපෝ... ඔවු. මේ..., මේ..., ඔය දෙන්නගේ තරමත් මම නොදන්න වැයි" හංසිත් මෙතුවක් හිතේ හංගාගෙන හිටි දේ නොදැණීම ඇගේ මුවෙන් එලයට පැන්නේය.

"ඒ ඇයි...?" ඇයට හංසි කී දේ හරි හැටි නොවැහැටුනාය.

"ඇයි අහන්නේ... අප්පච්චි ආව දවස්වලට දෙන්නට මම ඉන්නවා කියලා ගානක්වත් තියනවැයි" හංසි එලෙස කීවේ කවට ලෙසින්ය.

හංසිගේ එම වදන් පෙළ ඇගේ හිත කළඹා දැමුවාය. ඒ ඇය කිසි ලෙසකින් වත් නොසිතුවක් විය. ඇය හැමවිටම හංසි හමුවේ එවැණි දෙයින් පරිසම් උවත්, තවත් ඇය හමුවේ එය රහසක් නොවීම, ඇගේ හිතට එක් කළේ සියුම් ලැජ්ජාවක්ය. ඒ තමා ගැනමය.

"ඉඳලා, ඉඳලා දෙනුත් අවුරුද්දකින් ඒ මනුස්සයා ගෙදර එන එකේ..., මට පුලුවනැයි පස්ස ගහන්න" එබැවින් ඇය ඔහු පිට මත එම වරද පැටවුයේ තම ලැජ්ජාව වසන් කර ගන්නටය.

"ඔන්න අම්මා ඉස්සෙල්ලා මට එකක් කියලා, දැන් තව එකක් කියනවා..., ඒක තමා කියන්නේ, ඔවා දෙණු පර හට, තමා සම්මතේ පිහිටා සිට කියලා" හංසි එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය. එහෙත් මවගේ මුහුණේ මෙවලේ මතු වුන ලැජ්ජා බරිත බව ඇයට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

"ඒ මොකෝ ඒ.....?" ඇයට හංසි කීවේ ක්‍රමක් දැයි නොවැහැටුනාය.

"ඇයි..., අම්ම මනේ ඉස්සෙල්ලා මට කිවුවේ..., තමන්ට ගැලවෙන්න ඕන කමක් තිබ්බනම් මොකද බැරී, හැබයි එහෙම දේකදී එක් කෙනෙකුටම වරද පටවන එක හොඳ දෙයක් නොමෙයි කියලා" ඇය එලෙස කීවේ හිතා මතාම අම්මාව අමාරුවේ දමන අදහසින්ය.

"හරි..., හරි... ඒවා එහෙම තමා" ඇයට තම වරද වැටහුණාය.

"ඒ කියන්නේ ඉතින්..., මේ..., මේ..., අප්පච්චි විතරක් නොමෙයි..., අම්මත් මහ බලන් ඉන්නේ ඕකට" හංසි නියම වේලාවේ තම වදන් පෙළ එලියට දැම්මාය.

"තමන්ගේ මිණිහා ලඟ නැති එකේ අසරණ කම ඔයාට තේරෙන්නේ නෑ දුවේ..., හැබැයි ඒ අර කියපු දේවල් වලටම නොමෙයි. හැබයි ඔයාට ඒ ගැනත් දැන් බොරු කියන්න ඕන නෑනේ, මමත් ගැණියෙක්..., මටත් කියලා එහෙම ආසවල් නැතුව නොමෙයි. හැබයි ඒ ගොඩක් ඒවා මම හිතේ හිර කරන් ඉන්නේ. අප්පච්චි ආපු වෙලාවක ඒවා එවා මගේ හිතෙන් නිදහස් නොවෙනවාමයි කියන්න බෑ, ඒත් මම ඔයා ඉස්සරහා පරිස්සම් වුනා..." ඇය එලෙස කීවේ හොඳ හුස්මකින් ලය පුරවා ගනිමින්ය.

එහෙත් මෙතුවක් පැහපත්ව තිබූ ඇගේ මුහුණ අඳුරුව ගිය අයුරු හංසිට පෙනුණාය. එබැවින් ඇයට මව කෙරෙහි දැණුනේ දුකක්ය.

"අනේ.. සොරි අම්මේ..., මම එහෙම කිවුවේ අම්මගේ හිත රිදවන්න හිතාගෙන නොමෙයි. අම්මේ..., මම තවත් පොඩි දරුවෙක් නොමෙයි. අම්මා අර කියපු හැම දේම මම අහගෙන හිටියේ, ඒවා ගැන නොදන්නා කමටත් නොමෙයි. මට ඕන වුනේ අම්මට, අම්මගේ යුතුකම ඉශ්ට කර ගන්න ඉඩ දෙන්න.

අනික මට තේරෙනවා අම්මේ..., ඔයාට අප්පච්චි ලඟ නැති එකේ අඩුව. ඒක සෙක්ස්ම නොමෙයි කියලත් මම දන්නවා. තව ටික දවසයිනේ අම්මේ..., මගේ වෙඩින් එකෙන් පස්සේ ආපහු අප්පච්චිව ආපහු රට යවන්න එපා ඔයා ලභින්නම තියා ගන්න" හංසි ඇයව බඳා ගත්තේ ඇගේ ලෑමද මත හිස තබා ගනිමින්ය. ඒ කවදා වත් නොමැතිව තම හිතේ ඇති දේ මව සමඟ බෙදා ගනිමින්ය.

හංසිගේ මවගේ හිත ඇගේ ඒ වදන් හමුවේ නොකැලකුණාම නොවේය. ඒ ඇගේ ඉදිරි දැක්ම ගැන නොව, ඇය කිසි වගක් නොකොට "සෙක්ස්" යන වදන තමා හමුවේ නොබියව එලිටය දැමීම ගැනයි. එයින් ඇයට සිතුවේ ඒ පහත් යැයි සම්මත "සෙක්ස්" කියනා වදන තමා මෙතරම් වේලා හංගාගෙන, ඇය හා කතා කළේ ඇයි දැයි කියා. එයින් ඇයට හිතුවේ පෙරට වඩා දැන් සමාජ සත්වයින් ඒ ගැන විවෘත

බවය.

"මොකද අම්මා කල්පණා කරන්නේ..." හංසි කෙලින්ම මවගේ මුහුණ දෙස බැලුවාය.

"නෑ.... මම කවදාවත් හිතුවේ නෑ ඔයා මගේ ඉස්සරහා අර වවනේ පාවිච්චි කරයි කියලා"

"මොකද්ද...?" හංසිට එය කුමක් දැයි නොවැහැටුණාය. ඒ ඇයට ඒ වදනෙහි බරපතල බවක් නොදැනුණ නිසාවෙන්ය.

"අර.... මේ..., මේ... සෙක්ස් කියපු එක" ඇයට මෙවලෙන් එය පහසුවෙන් කියන්නට අපහසුවක් දැනුණාය.

"අම්මේ..., සෙක්ස් කියන්නේ නරක වචනයක් මෙයිනේ. අම්මා මෙව්වර වෙලා කතා කරේ ඒ ඉංග්‍රීසි වචනේ හංගන්, සිංහලෙන් ලිංගිකත්වය කියන්නේ මොකද්ද කියලා මට කියලා දීපු එක. ඉස්සර තමා අම්මේ ඒ වචනටත් මිනිස්සු බය. දැන් එහෙම එකක් නෑ, ඒක කුනුහරුපයක් නෙමෙයි නේ" ඇය තම මව හමුවේ ගෙන හැර පෑවේ, වත්සලාගෙන් දැන උගත් දේය.

"පණ්ඩිත කෙල්ල... මම ඒක දන්නවා..., මමත් ඉස්කෝලේ ගියා. ඒත් අපේ කාලේ ඒ වචනේ හරි අසබඩයි..." ඇය කීවේ සත්‍යක්ය.

"හැබයි ඒ ඉංග්‍රීසි වචනේ අම්මට අසබඩයි කියලා හිතනට..., ඒ කාලෙ ඉදන්ම එකේ අංතර්ගතය නම් අම්මට අසබඩ වෙලා නෑ කියලා, අම්මගෙම කතාවෙන් මට හිතනා. ඒකත් මරු..." හංසි සැහැල්ලුවෙන් නිදහස් කළේ ගැඹුරු අදහසක්ය.

"මම හිතුවට වඩා මේකී පංඩිත වෙලානේ...." ඇය හංසිගේ නාසය මිරුකුවේ, ඇය ගැන සතුටු හිතෙන්, සිනහවෙන්ය.

"ඒ අම්මට දැන් මගේ ගැන හිතෙන විදිය. මොකද අම්මා මීට ඉස්සර මගෙන් එක්ක ඔය වගේ දෙවල්, මෙව්වර ඔපන් එකේ කතා කරලා තිබුනේ නෑ නේ..., ඒකයි අම්මට එහෙම හිතෙන්නේ...."

මම දන්නවා අම්මේ ගැණියෙක් මිනිහෙක් කසාදයක් බැන්දම වෙන්නේ මොකද්ද කියලා. මේ ලෝකයේ ඒවා තවත් හැංගිව්ව, අසබඩ, හොරෙන් කරන්න ඕන දේවල් නෙමෙයි. හැබැයි අම්මා, වත්සු අක්කා කියන සමහර දේවල් ජීවිතයට වැදගත් වෙනවා. මොකද ඔයාලා ඒ ගැන කියන්නේ හරි අත්දැකීමෙන්ම. දැන් අම්මේ මේ ෆෝන් එකෙන් ඒ සේරම දැන ගන්න එක,

හොයා ගන්න එක හරි ලෙසයි" හංසිගේ එම කතාවෙන් මවට ආඩම්බරයක් දැණුණාය. ඒ තමා සිතුවාට වඩා, ඇය හැම දේ ගැනම දැණුවත් නිසාවෙන්ය.

"හම්... ඒක ඇත්ත, අප්පච්චි දෙකුත් දවසක් මට පෙන්නලා තියනවා ඔවයේ තියන එවා" ඇය කලියෙන් හංසි එවැනි දේ බලනවා ඇතයි නොසිතුවත්, ඇයට දැන් එහි තවත් සැකයක් නොවුණාය.

"ඒවගේ ගන්න හොඳ ඒවත් තියනවා, නරක ඒවත් තියනවා. ඒවා ඉතින් අපිම තමා දැන ගන්න ඕන, අපිට ගැලපෙන්නේ මොනවද කියලා"හංසි තම දුරකථනය පසෙක තැබුවාය.

"හම්.... ඒකනම් ඇත්ත..." ඇය එලෙස කීවේ ලැජ්ජා බරිත සිනහවක් මුඛේ හංගාගෙනය.

"ඒ නම් කිවුවේ මොනවා හරි දෙයක් අම්මා හිතේ හංග ගෙන"

"නෑ..., මේ..., මේ..., ලහදි වුන පොඩි වැඩක්" ඇයගේ මුහුණේ වූයේ ලැජ්ජාබරිත සිනහවක්ය.

"ඇයි..., මට කියන්න බැරි දෙයක් ද...?" හංසි ඇයව ඇවිස්සුවාය. ඒ ඇයත් සිටින්නේ එය තමා සමඟ බෙදා ගන්නට ආශාවෙන් වග හංසිට සැකයක් නොවුන බැවින්ය.

"මේ., මේ., ඔය ෆෝන් එකම තමා. මේ පාර ඇවදින් ඕකෙන් එකක් මට පෙන්නලා... මේ., මේ., ඒ හරියක් කරන්නට ගිහින් මයේ කොන්දත් කඩන්නට ගියා. වයසට හරිය එවැයි දැන්" ඇය එලෙස කීවේ ලැජ්ජාවෙන් උවත් හිතේ කැමත්තෙන්ය.

"අම්මලගේ මොන වයසක්ද..., අනික මාත් දැක්කා ඉන්ට නෙට් එකේ දෙන්නා බලලා තිබ්බ එවා..." හංසි එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඒ කොහොමද...? මම ඇහුවත් එක්ක ඔය ෆෝන් එක ඔයාට දිලා යන්න හදන වෙලාවෙම, සේරම අයිත් කරා නේද කියලා. සෙරොම මැකුවයි කිවුවේ..." ඇයට එය පැනයක් වූවාය.

"විඩියෝ ෆයිල් මකල තිබ්බට ඉන්ටනෙට් ගියපු හිස්ට්‍රි එක මකලා නෑ..., ඇද්ද දෙන්නා හොර වැඩ කරන්න ගියා..?" හංසිට එවලේ මවගේ මුහුණේ වූ ලැජ්ජා බරිත අසරණ කම ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

හංසිගේ මව බිය වූයේ ඒ ඔහු වැඩියක්ම පෙන් වූ විඩියෝ දර්ශණ, අතිශා

කාමුක ගනයේ එවා වූ බැවින්ය. ඒ බොහොමයක් තුළ ගුද සංසර්ගය මෙන්ම, අස්වාභාවික ලිංගික ක්‍රියා ද ගැබ්ව තිබුණේය. එහෙත් ඇය වඩාත් කලබල වූයේ එහි තිබුණ, එක ගැහැනියක් හා පුරුෂයන් දෙදෙනෙකු ද?, එක් පුරුෂයෙකු හා ගැහැණුන් දෙදෙනෙකු අතරද වූ අතිශය කාමුක විධියේ පටයන් දෙක ගැන සිහි විමෙන්ය. එයින් ඇගේ තොල කටත් වියළී ගියේ හිතෙන් හිමියාට දොස් තියමින්ය.

එහෙත් ඇයට මද වේලාවකින් එය හිතෙන් මඟ හැරී ගියේ, හංසිම කී පරිදි මෙවැනි දුරකථනයක් ඇත්තනම් ඒවා මහා දෙවල් නොවේ යැයි කී සැහැල්ලුව නිසාවෙන්ය. ඒ හංසිට එවැනි දේ තවත් රහස්‍යක් නොවන වග වැටහීමෙන්ය. එහෙත් ඇයගේ හිත නැවත ගැහෙන්නට ගත්තේ, එවැනි දෑ නැරඹුව තමන් දෙපළ ගැන හංසි වැරදි කොණයකින් බලාපි දැයි සැකයෙන්ය. එබැවින් ඇය දසක ගැටළුවේ එය වලකා ගන්නේ කෙලෙසක දැයි කියාය.

"ඒවා මේ.. අපි, ඒ උවමනාවන් වලට බලපුවා නෙමෙයි. අප්පව්වි තමා කිවුවේ ඔය ෆෝන් එකෙන් ඉන්ටනෙට් එහෙමත් යන්න පුළුවන්, ඒවගේ ඔය වගේ දෙවලුත් තියනවා කියලා. මම එහෙම එවා තියනවා කියලා අහලා තිබ්බට, දැකලා තිබ්බ එකක් යැයි. ඒකයි අප්පව්වි සමහර එවා පෙන්නුවේ. ඒවා දැක්කම හිතූනා අනේ.., ලෝකෙට ගිය කලක් කියලා" ඇය එලෙස කීවේ ඒ වරද හරිගස්ස ගන්නා අදහසින්ය.

"ඕන්න අම්මා දැන් මගෙන් හංගනවා...." හංසිට ඇය දැන් එලෙස කියන්නේ කුමක් නිසාදැයි කියා වැටහුණාය.

"මොනවා හංගන්නද දැන් ඔයාගෙන්..?"

"නෑ ඉතින්..., ඉස්සෙල්ලා අම්මා කිවුවේ ඒවගේ තිබ්බ සමහර දෙවල් ට්‍රයි කරන්න ගිහින් කොන්දත් කඩා ගන්න ගියා කියලා, දැන් කියන්නේ වෙන එකක්.

මට තේරෙනවා අම්මේ..., අම්මලා ඒ දෙවල් බැලුවා කියලා මම දැන ගත්තම, ඔයලා දෙන්නා ගැන මම වැරදියට හිතයි කියලා තමයි ඒ දේ කිවුවේ කියලා. මම එහෙම හිතන්නේ නෑ අම්මේ, මම පොඩි බබෙක් නෙමෙයි. වැරදියට හිතන්න එපා....., මාත් ඕන තරම් ඒවා බලලා තියනවා. මටත් ඒකෙන් ඔයාලට වගේම ෆීල් වෙලා තියනවා. මම දැන් මේවා අම්මට කියන්නේ අපි දෙන්නා අතරේ තවත් එහෙම රහස් ඕන නැති නිසා" හංසි එලෙස කීවේ ඇගේ හිතේ අපහසුව මඟ හැරෙන්නටය.

"නෑ මම කිවුවේ ඒවයේ තිබ්බ සමහර ඒවා ගැන. ඔය..., මේ..., මේ..., අනේ මංදා ඒවා කියන්නත් මොකද්ද වගේ. ඒවා අම්මලා දුවලට කතා කරන්න පුලුවන් ඒව ද කියලත් හිතෙනවා?" ඇයට හංසි ඒ ගැන සිතුව අයුරු ගැන පැහැදීමක් ඇති වුවත්, යම් දේ ඇය හා කතා බහා කරන්නට තරම් සවියක් නොවුණාය.

"දැන් අම්මනේ මගෙන් එක්ක ඔපන් එකේ කතා කරන්නේ නැත්තේ. ඇයි මොකද්ද මගෙන් එක්ක කියන්න ලැජ්ජද..., බය වෙන්න එපා දැන් අපි දෙන්නා යාලුවොනේ....." හංසි ඇයව බදා ගත්තාය. ඒ ඇගේ බ්‍රෙසියරයෙන් නිදහස්, එහෙත් නිදහ ඇඳුමෙන් වැසුණ දෙතන මත හිස තබා ගනිමින්ය.

"නෑ ඔය මන් කිවුවේ මේ.... ඔය..., දෙනුණ් දෙනා එකතුවෙලා ඒවා ගැන. ඒවනම් හිරිකිතේ බෑ...." ඇය කෙසේ හෝ හංසිගේ බහට අවනත වූවාය.

හංසිට එවැන්නක් ඔවුන් බලා ඇතැයි කියා මතකයේ නොවුණාය. ඒ ඇයත් ඒ ගැන තැකීමක් නොකළ නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇය එලෙස කීවේ ඇයි දැයි හංසිට පැනයක් වූවාය. ඒ මව යම් සැකයකින් තමා දෙස බැලුවාද කියාය.

එහෙත් ඇයට එවලේ මතක් වූයේ තම හිතේ ඇති සැකය ය. ඒ පියා මව හා රූපිකා අතරත් එවැන්නක් ඇති බව දැක නොතිබුණත් ඒ ගැන හංසිගේ හිතේ වූ සැකය ය. එබැවින් ඇයට සිතුවේ එම සැකය හැර ගන්නට මෙය හොඳම වෙලාව කියාය.

"ඒවා දැන් මොනවද අම්මේ.... දෙන්නා කැමතිනම් අලුත් දෙයක් ට්‍රයිඅවුට් කරාට මොකද වෙන්නේ" හංසි සැහැල්ලු බවෙන් එය කීවේ, ඇගේ හිත හාරා අවුස්සන අදහසින්ය.

එහෙත් ඇගේ එම පිළිතුරෙන් ඇගේ හිත කැලඹී ගියේය. ඒ හංසිගේ පිළිතුරෙන් ඇය ඒ කෙරෙහි දැක් වූ සුභවාදී ප්‍රථිචාරය නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඇයට සිතුවේ නිමන්තගේ එවැනි ඉල්ලීමක් හමුවේ, ඇය එයට දක්වන්න යහපත් ප්‍රථිචාරය ගැනය. ඉන් ඇගේ හිත සලිතව ගියත්, ඇයට සිහි වූයේ තමා සතුවත් එවැනි රහසක් තිබෙනවා නොවේ දැයි කියාය.

"හිරිකිතක් නැතුව හිතන්න වත් පුළුවන් දේවල්ද....? විකාර. ඒවුවා ඔය ෆිල්ම් වලටමා තමා හොඳ, මානසික අසහන කාරයන්ට බලන්න" එබැවින් ඇය එලෙස කීවේ එම රහස හංසි හමුවේ රැක ගන්නා අදහසින්ය.

"අම්මේ... ඔයා එක එක වෙලාවට එක එක දේවල් කියන්නේ..., ඉස්සෙල්ලා කිවුවේ දෙන්නගේ සිතූම් පැතූම් අශාවල් දෙවිදියක් උනත්, එවා කතා බහා

කරලා ගලප ගන්න ඕන..., එතකොට දෙන්නා එකතුවෙන් කතා බහා කරලා ඒ කරන වැඩේ ආයේ හොඳක් නරකක් කියලා දෙකක් නෑ කියලා. දැන් අම්මා කියන්නේ ඊට වෙනස් කතාවක්..."

"මම ඔය වගේ දෙයක් අදහස් කරන් කිවුවේ නෑ...." ඇයට තමා පෙර කී කතාවේ ගැඹුර, හංසි හොඳින් හිතට ගෙන ඇතයි මෙවලේ සිතුවාය.

"වෙන්න ඇතී..., හැබයි අම්මේ ඒ කිවුව කතාව මේකටත් අදාලයි. මෙහෙම හිතන්නකෝ..., දෙන්නගෙන් එක්කෙනෙකුට එහෙම ආශාවක් ආවා..., එයා ඒ ගැන විවෘතව කතා බහා කරලා දෙන්නා එකඟත්වයකට එනවා. ඒ කියන්නේ..., එක්කෝ දෙන්නම ඒකට කැමතියවෙනවා..., එහෙම නැත්තම් අකමැති වෙනවා. ඔය දෙකෙන් එකක් නේ වෙන්නේ. එතකොට කොයි එකද හරි..? අම්මේ ඒ දෙකම හරි.., මොකද දෙන්නා ගත්තේ මොන තීරණය උනත්, ඒ දෙන්නගේ එකඟ තාවයෙන් ගත්ත තීරණයක්. එතකොට ඒ දේ හොඳක් නරකක් කියලා දෙකක් නෑ කියලා අම්මා කියපු කතාව හරියට හරි..."

හංසිගේ එම කරුණු පැහැදිලි කිරීමේ ගැඹුර ඇයගේ හිතට එක් කලේ සතුටක්ය. ඒ ඇය හංසි මෙතරම් ගැඹුරින් ජීවිතය ගැන හිතනවා ඇතයි සිතා නොසිටිය බැවින්ය. ඇය සිතා සිටියේම හංසි යනු සමාජය ගැන අත් දැකීමක් නොමැති, ගෙයි ඇතුළම හැදුන කෙල්ලක කියාය.

එහෙත් මෙතුවක් ඇගේ හිතේ හිටි ඒ හිච්චන් කෙල්ල, පරිණත යුවතියක් දක්වා ඇයටත් නොදැනීම වැඩිමහලු වූවාය. ඒ හංසි කී කතාවේ සත්‍ය තාවය, තම ජීවිතයේ කොටසක් නොවන්නේ ද යැයි කියා ඇයටම හිතෙමින්ය. එහෙත් ඇයට ඒ සත්‍ය තම දියණිය හමුවේ හෙළිකිරීමට ශක්තියක් නොවුණාය. ඒ බියක් පමණක් හිතට ඇතුලු වෙමින්ය.

"අනේ මංදා දරුවෝ..., ඔයා ඔය හිතන පතන විදිය තමා විවාහ ජීවිතයට හොඳ. ඔහොම දෙන්නම හිතුවම තමා, දෙන්නගේ බැඳීම හොඳ වෙන්නේ, කසාදයක් කියන එක ණිතී රාමුවකට විතරක් කොටු නොවී. ඒත් ඒ සමාජ සම්මතයන් බිඳගෙන නෙවෙයි" ඇය එලෙස කීවේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"අම්මා මං ගැන වැරදියට හිතලා.... මම ඒ කිවුවේ මම එතන ඉන්නවා කියලා නෙමෙයි. අම්මා බය වුනා නේද...?" තම හොර හිත මෙවලේ මව හමුවේ නිරුවත් වුනා දැයි හංසිටත් සැක හිතුවාය. එහෙත් ඒ හෙළිවීම හමුවේ බියකින් නොවේය. ඒ එය හෙළිවීම සිදු විය යුත්තේ දැන්ම නොවන වග ඇයට සිතන බැවින්ය.

"නෑ... දැන්නම් කොහොමත් මට ඔයා ගැන බය නෑ..., මම දන්නවා දැන් ඔයා මොන තීරණයක් ගත්තත්, ගන්නේ හොඳට හිතලා මතලා කියලා. ඒත් මට හිතා ගන්න බැරි මගේ මේ පුංචි කෙල්ල කොහොමද මෙව්වර පංචිත වුනේ කියලා" ඇය එලෙස කියා ලැමද මත වූ හංසිගේ හිස අත ගැවේ සතුවෙන්ය.

"අම්මේ ඒක පංචිත කමක් නෙමෙයි. මට සමහරක් දේවල් ගැන දෙපැත්තක් හිතන්න කියලා දුන්නේ වත්සු අක්කා. එතකොට අම්මේ මට පෙනුනා මම මිනිස්සුන්ගේ වැරදියි කියලා දැක්ක සමහර දේවල්, ඒ අයගේ පැත්තෙන් හිතලා බැලුවම හරි කියලා. අපි හරිම ආත්මාර්ථකාමීයි අම්මේ. අපි අනික් අයගේ හොඳ නරක තීරණය කරන්නේ අපි ඉන්න තැන ඉඳලා. අපි වැරදියි කියන්නේ එක්කෝ අපිට කරගන්න බැරි, එහෙම නැත්නම් අපි ඒකට අකමැති නිසා. ඒක කොච්චර අසාදාරනද නේද...?"

"මට ඒකනම් හරියට තෙරුනේ නෑ...." එහෙත් ඇය හංසිගේ පංචිත කම හමුවේ සිටියේ පුදුමයෙන්ය.

"මෙහෙම හිතන්නකෝ..., අම්මා ඉස්සෙල්ලා කිවුව, අර එක ගැණුකෙනෙක් එක්ක පිරිමි දෙනෙක් ඉන්න එකයි, එක පිරිමියෙක් එක්ක ගැණු දෙන්නෙක් ඉන්න එකයි ගැන. ඒක ගෘප් සෙක්ස් වෙන්න පුළුවන්, එහෙම නැත්නම් ගෙයාරින් වෙන්න පුළුවන්. අම්මා ඒක හරි අසබ්බයි කිවුවා, හිරිකිතයි කිවුවා.

අම්මා ඒ එහෙම කිවුවේ අම්මා ඉන්න තැන ඉඳලා. ඒත් අම්මේ ඒක ඒ අයට හිරිකිතක් වත්, අසබ්බයත්වයක් නෑ. සමහර විට එයාලා එහෙම කරන්නේ එක තැන පල්වෙන එයාලගේ සෙක්ස් ලයිෆ් එක බොරින් වෙලා නිසා වෙන්න පුළුවන්. එහෙම නැත්නම් අලුත් විදියකට සෙක්ස් ලයිෆ් එක එන්ජොයි කරන්න හිතලා වෙන්න පුළුවන්. ඒ කියන්නේ ජීවිතය අලුත් කරගත හිතලා වෙන්න බැරිද. ඒත් එක දිහා අපි බලන්නනේ කොහොමද...? හරිම පහත් විදියට. එයාලා සත්තු විදියට.

එක වරදක් කියලා අපි තීරණය කරන්නේ කොහොමද....? එයාලාට ඒක ප්‍රශ්ණයක් නැත්නම් ඇයි අපිට ප්‍රශ්ණයක් වෙන්නේ. අපිට ඒක ප්‍රශ්ණයක් වෙන්නේ එක්කෝ අපේ කුහකත්වය උඩ. එහෙම නැත්නම් අපිට ඒ ශ්‍රේමි එක කඩා ගන්න බැරිකම හරි, ඒක කඩා ගන්න තියෙන බය නිසා හරි. එහෙමත් නැත්නම් ඒ වගේ දේකට අපේ ඇති අකමැත්ත.

අම්මා දැන් මස් මාළු කන්නේ නෑ කියලා මටත් කන්න එපා කියන්න පුළුවන්ද.....? බෑ... එහෙම කියන්න කාටවත් අයිතියක් නෑ. මම දන්න විදියට

එහෙම කවුරුත් කියන්නෙත් නෑ...

හැබැයි අනික් ඒවා දිහාත් ඒ විදියට බලන්නේ නැත්තේ... ඒ අම්මේ... අපි එක රාමුවකට කොටු කරලා නිසා. මොකද්ද ඔය ෆ්‍රෙම් එක, ඒක සංකෘතිය සබ්‍යත්වය. අපි ඒ ෆ්‍රෙම් එකෙන් එලියට ගිය මිනිස්සු දිහා බලන්නේ, ෆ්‍රෙම් එක ඇතුළේ ඉඳන්.

දැන් ඒ ප්‍රශ්න ටික තියෙන්නේ කාගේ ලහද? ඒ තියෙන්නේ එක රාමුවකට කොටුවෙලා ඉන්න අපි ලහමයි. ඒ ප්‍රශ්න හිතට දාගෙන, ඒක කැතයි, නරකයි, හිරිකිතයි, අසබ්‍යයි කිය, කියා ඒක විඳවන්නේ කවුද..? ඒත් අපිමයි. ඒත් අපි බණින්නේ, ඒක වැරදියි කියන්නේ කාටද..? ඒ කරන දේ ගැන කොහෙත්ම ප්‍රශ්නයක් නැති, එක සතුටින් විඳින එයාලට.

හැබැයි අම්මේ අපිට මහා ඉහළින් වර්ණාකරලා උගන්නලා තියනවා..., අර අහවල් රජතුමාට මෙච්චරක් බිසවු හිටියා, අංතප්පුරේ මෙච්චරක් හිටියා, රජතුමා ආසම බිසව මෙයා කියලා.

අම්මේ හිතන්න..., එහෙනම් ඒ රජතුමා ගැනත් අපිට හිරිකිතක් දැණෙන්න ඕන නේද..? ඇයි අද එක බිසවක්, හෙට තවත් බිසවක්, තවත් දවසක අංතප්පුරේ. තවත් වෙලාවක බිසවු දෙනුත් දෙනෙක්ම එකට. පාරේ ලස්ස කෙලෙක් හරි ගැනියෙක් හරි දැක්කොත් ඒකත් උස්සගෙන ගියා.

අපි ඉතිහාසේ ඔන තරම් අහලා තියනවනේ අම්මේ ඔයවගේ තිරිසන් කතා. එහෙනම් ඒ රජවරුත් අසහන කාරයෝ වෙන්න ඕන. ඒයාලා ගැනත් එහෙනම් අපිට හිරිකිතක් දැනෙනෙන ඕන.....

හැබැයි අපිට එහෙම නොහිතෙන්න, ශුක්ෂමව ඒයාලා ඒක සාදාරණිය කරගෙන තියනවා, එදා ඉඳලා අපිව රාමුවක් ඇතුළේ හිර කරලා. අපිට ඒක මහා ඉහළින් උපාරුවට වරණා කරලා උගන්නලා තියෙන්නේ කොහොමද..., එයාලා එහෙම කරාම ගිණියයි, හරිම සබ්‍යත්වයි. ඒක එයාලගේ උරුමය. ඒක පැලැන්තිය කියලා. මේ රටේ හිටිය ඒ කොයි පුජකයද, මොන දාර්ශනිකයද ඕක වැරද්දක් කියලා එයාලට කිවුවේ. හැබැයි අපිට කිවුවේ උඹලා එහෙම කොරොත්, තිරිසන්නු.., අසහන කාරයෝ.., පවු කාරයෝ. හිතන්න කොච්චර වහල් මානසිකත්වයක්ද අපිට තියෙන්නේ, එදා ඉඳලා ඒක පිළිගන්න තරම්.

හංසිගේ එම පැහැදිලි කිරීම හමුවේ ඇය නිරුත්තර වූ වාය. ඒ හංසි කී දේ ගැන පූර්ණ එකඟ තාවයකින් නොවුනත්, ඇය කී බොහෝ දේ සත්‍යක් වග පිළිගනිමිත්ය. ඒ ඇයට තම තුණ කොණ බැඳීම ද සිදු වූයේ ද කුමක් අරඹයා දැයි සිහි වූ බැවිණි.

එයින් ඇගේ හිතට සහනයක් නොදැණුනාම නොවේය. ඒ තම රහස් කෙදිණක හෝ හෙළි උවත් හංසි ඒ ගැන බලන මානය යහපත් නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇයට බියක් දැණුනේ හංසි දැන් ඉන්නා ස්තරය, ඇයව ඉදිරියේදී කුමණ තැනකට ගෙන යාව්දැයි සැකයෙන්ය.

"ඔයා කියන දේ ඇත්තක් තියනවා..., ඒත්..., සේරොම දෙවල් ඇත්ත කියලා පිළිගන්න බෑ" ඇය එලෙස කීවේ ඒ නිසාවෙනි.

"අම්මේ මම මෙහෙමයි... සමහර දේවල් අපිට ඇත්ත කියලා හිතුවත් ඒක පිළිගන්න අපි ලැස්තී නෑ. මොකද අපි බයයි ඒ ඇත්ත පිළිගත්තම මිනිස්සු අපි ගැන බලන විදිය ගැන.

නිකමට හිතන්නකෝ... ඔයයි, අස්පව්වයි කැමති කියලා එහෙම තුන්වෙනි කෙනෙක් එක්ක හරි, තව කපල් එකක් එක්ක හරි ලයිෆ් එක බෙදා ගන්න. දෙන්නගේ කැමතෙන් එහෙම දෙයක් උනාමයි කියමුකෝ. හැබයි මෙව්වර ඒ ලයිෆ් එක ගැන ඔපන් එකේ කතා කරපු මටවත්, අම්මා ඒ ගැන ඇත්ත කියනවද...? නෑ.... ඒ ඇයි දන්නවද....? අම්මා බයයි මම ඔයාලා ගැන වැරදියට හිතයි කියලා.

ඒකයි සමහර වෙලාවට අපි ඒක ඇත්ත කියලා දැන, දැනත්, හිතට එකඟව ඒ ඇත්ත පිළිගන්නේ නැත්තේ. මම කිවුවේ බොරුවක්ද...?" හංසි නියම වෙලාවේ ඇගේ හිත පිරික්සුවේ ඇයව තම හිර අඩස්සියට ගනිමින්ය.

හංසිගේ මවගේ ගත මෙවලේ දහඩියෙන් පෙහි ගියේ නොසිතුව ලෙසය. ඒ ඇගේ හදවත ගැහෙන වේගයද දෙතුන් ගුණයකින් වැඩිවෙමින්ය. එයින් ඇගේ තොළ කටත් වියළි ගියේ හරි හැටි පිළිතුරක් ගොතා ගත නොහැකි කමෙන්ය. ඉන් අසරණ වූන ඇයට සිතුවේ, මේ කතාව මෙතනින් අහවර කලහොත් යපතැයි කියාය.

ඇගේ ලැමදේ හිස තබාගෙන හිටි හංසිට, ඇගේ හද ගැස්ම සේම හිතේ කැලතුමද මැනවින් දැණුනාය. හංසිගේ හිතට එයින් දැණුනේ සතුටක්ය. ඒ මෙතුවක් පුරාවට ඔවුනගේ රහස් නොදන්නා බව අඟවමින්, ඔවුන් ඉදිරියේ තමා කළ රහ පෑම මෙතකින් අවසන් වග සිතන බැවින්ය.

එතුලින් හංසි දැඩි මිහිරක් වින්දේ, මෙදිණෙන් පසුව තම ලිංගික දිවිය මෙන්ම, ඔවුනගේ ලිංගික දිවියද, තවත් එකින් එනෙකාට රහසක් නොවන නිසාවෙන් හිතට දැනුන තේරුම්, බේරුම් කර ගත නොහැකි සිතුවිල්ලකින්ය. එබැවින් හංසිට මැවී පෙනුනේ, හෙට දිණ නිමන්ත පැමිණි පසුව, මවට පෙනෙන්නටම තමා ලිංගික මිහිරක් සොයන්නට කාඔරයට යන අපූරුවය. එයින් ඇගේ ගත කිලිපොලා ගියත්,

ඊටත් වඩා මිහිරක් ඇගේ හිත වින්දේ, පියා නැවත ලංකාවට ආවිට "දුවේ... මම පොඩ්ඩක් අප්පව්වී ගැන බලලා එන්නම්.., අර වැඩෙටද කෙහෙද කතා කරන්නේ" යැයි කියමින් මව ලැජ්ජාවෙන් එහි යන පුරුවත් අහඹුවෙන් මැවී පෙනුන නිසාවෙන්ය.

එහෙත් හංසිගේ මව "මේ., අතේ මංදා..., දැන්නම් නිදි මතයි වගේ" යැයි කියමින් යහනෙන් නැගිටිට්ටේ, කැලතුන හිතෙන් හංසිට මුහුණ දිය නොහැකි කමෙන් හා එම කතා බහා තවත් දුර දිග නොගස්ස ගන්නා අදහසින්ය. එහෙත් ඇගේ එම පිළිතුර හංසිගේ හිතේ මෙතුවක් දළ ලෑ සිහින රොත්තම කඩා බිම හෙළවේය.

"අම්මේ.. අපේ හැමොගෙම ජීවිතවල පුංචි, පුංචි රහස් කියනවා. අම්මලගේ සමහර රහස් මම දන්නේ ගොඩක් කල් ඉඳලා. සමහර වේලාවට ඒ කාලේදී මට එවා වැරදියට පෙනුනත්, දැන් මට එහෙම පෙන්වන්නේ නෑ. මොකද මමත් දැන් පොඩි එකක් නෙමෙයි. මාත් තව ටික දවසින් කසාදයක් කර ගන්න යන්නේ. ඒ ජීවිතේ ගැන, ඒ අශාවල් ගැන මටත් දැන් හොඳට තේරෙනවා. අම්මේ බය වෙන්න එපා, මම කවදාවත් ඔයාලා ගැන වැරදියට හිතන්නේ නෑ. ඔයා කැමතිනම්, යාළුවෙක් විදිහට මගෙන් එක්ක එවා ඔයාට කතා කරන්න පුළුවන්" හංසි නියම ලෙසම එම මාතෘකාවට බැස්සාය.

හංසිගේ මවට තවත් ඒ සැම, තම දියණියට රහස් ක් නොවන වග වැටහුනාය. එහෙත් ඒ තම අතිශය පුද්ගලික රහස් හංසි දන්නවා යැයි කියා, ඇගේ හිතට මෙවලේ බියක් නොදැණුනාය. ඒ හංසි එවැණි කරුණු ගැන දැක්වූව යහපත් ප්‍රථිචාර නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇයගේ හිතට ඒ සැම තම දියණිය දන්නා බවෙන් ඇති වූ ලැජ්ජාව පහව නොගියාය. ඒ මේතුවක් යහපත්, ආදර්ශයමක් මවක් ලෙස වූ තම හැදීයාව ඇය හමුවේ වී ඇත්තේ රහ පෑමක් බව වැටහුන බැවිණි.

"මම මේ දැන් වෙනකම්ම හිතුවේ නෑ ඔයා ඒ ගැන දන්නවා කියලා. ඒත් මට දැන් ඔයාට මුණ දෙන්න බෑ.... ලැජ්ජයි" ඇය යහනෙන් නැගිටිට්ටේ හංසිව තම කයෙන් ඉවත් කරමින්ය.

"අම්මේ.... මෙතනින් ඉඳ ගන්න. අම්මමනේ කිවුවේ අපි දෙන්නා යාළුවෝ වගේ කියලා. ඉතින් යාළුවෝ අතර කොහෙද රහස් තියෙන්නේ. අනික මොකටද ඔය වගේ පොඩි දේකට අම්මා ලැජ්ජා වෙන්නේ, ඔන්න පිට කවුරු හරි දන්නවා කිවුව නම්, තව ලැජ්ජා වුනත් කමක් නෑ" හංසි ඇගේ අතින් අල්ලා ඇයව නැවත යහනේ ඉඳවා ගත්තාය. ඒ මිතුරියක් ලෙස ඇගේ ගතේ වෙලෙමින්ය.

"ඇත්තටම ඔයා ඒ ගැන දැනගත්තා කියලා දැන් මට බයක් නෑ... මොකද මම දන්නවා ඔයා ඒ ගැන හිතන විදිය. ඒත් දුවෙක් ලඟ අම්මා කෙනෙක් විදියට මට ඒ ගැන ලැජ්ජයි" ඇය එලෙස කීවේ තම සත්‍ය හිතය.

"අම්මේ..., හරි නම් අම්මට එහෙම ලැජ්ජාවෙන්න දෙයක් එතන ඇත්තේම නෑ.... මොකද ඔයාලගේ ඒ රහස් දන්නේ පිට කෙනෙක් නෙමෙයිනේ. ඇයි අම්මට මාව පිට කෙනෙක් වගේද....?" හංසි අවසන් වදන් පෙළ ඇසුවේ විහිලුවයට.

"පංචිත කෙල්ල..., කවදාවත් එහෙම නෑ. මම වාසනාවන්තයි මේ වගේ හිතන පතන දුවෙක් ලැබීවි එකට. ඒත් හිතට මොකද්ද වගේ.., මොකද ඔයාට හිතෙයි මම මහා වනවර ගැණියෙක් කියලා..."

"ඉතින්... එහෙම වනවරියක් වෙන එක හොඳයිනේ..." හංසිට මේවලේ සතුටක් දැණුණාය.

"එහෙම කොහොමද හොඳ වෙන්නේ...?" ඇය එලෙස ඇසුවේ ලැජ්ජාව තුළ සැහවුන සිනහව හංසි හමුවේ තරමකට නිදහස් කරමින්ය.

"මොකද... මේ... මේ... ඔයා වනවරියක් වෙලා තියෙන්නේ අප්පවිච්චි ලඟනේ... ඔන්න ගැණියෙක් තමන්ගේ මිහිහා ලඟ වනවරියක් නොවී, පිට කෙනෙක් ලඟ වනවරියක් වුණානම් නේ වැරදි"

"ඔයා හරි පංචිතයි..." ඇයගේ මුවට මෙවලේ නැගුනේ සැහැල්ලු සිනහවක්ය.

"අම්මේ ඒ ආශාවල් ඔයලා දෙන්නා විද ගත්තේ දෙන්නගේ කැමත්තෙන්..., තුන්වෙනි පාර්ශ්වයෙන් ඒකට එකතු වුනේ එයාගේ කැමත්තෙන්. ඉතින් මම හිතන්නේ නෑ ඒක වනවර වැඩක් කියලා. එහෙම ඒවා වනවර වැඩ නෙමෙයි අම්මේ. ජොලි වැඩනේ" හංසි එලෙස කීවේ තම මවගේ හිතේ යන්තම් හෝ එය ගැන පසු තැවීමක් ඇත්තම් එයත් පහව යන්නටය.

"හරි... ඒක එහෙමයි කියමුකෝ.... කියන්න ඔයා කොහොමද ඒක දන්නේ....?" ඇය එලෙස ඇසුවේ ඇඟිල්ල හංසි වෙත උලුප්පා තරවටු ස්වරයෙන්ය. එහෙත් ඒ සිනහවෙන්ය.

"මම මුළු ඉඳලා, ඇත්තම කියන්නම් ද...?" හංසි යහන් විට්ටමට නැවත කොට්ටයක් තබා හෙත්තු වූවාය. ඒ මවගේ අත උකුල වෙත ගනිමින්ය.

"හම්..... කියන්න" එහෙත් ඇගේ හිතෙන් ලැජ්ජාව පූර්ණව බැහැරව ගොස්

නොතිබුණාය.

"මං බිග් ගර්ල් කෙනෙක් වෙන්න කිට්ටුව, මට ඔයාලා ලඟ නිදා ගන්න දෙන්නේ නැතුව මාව මේ කාඹරෙ තනි කරපු එකට මම හිටියේ තරහින්. ඊටත් වඩා ඔයා මගෙත් එක්ක නිදා ගන්නවා වගේ බොරුවට ඉඳලා, මට නින්ද ගියාම අනික් කාඹරට ගියා කියලා දැනගත්තම ඒ දවස් වල මාර දුකක් හිතට ආවේ. සමහර දවස් වලට නින්දෙන් ඇහැරිලා ඔයාලගේ කාඹරෙ ලඟට ගිහින් අඩලත් කියනවා.

එහෙම එක දවසක දොර ලඟට ගියාම අම්මත් අඩනවා වගේ ඇහුනා, ඇතුලෙන් එන සද්දත් එක්ක මට හිතුවේ අප්පවිට්ටි අම්මට ගහනවා, ඒකයි අම්මා අඩන්නේ කියලා. ඉතින් මම බයෙන් හොරෙන් වගේ බැලුවේ. පස්සේ තමයි දෙන්තගේ හොරේ දැක්කේ. ඔයා ඒ අඩවා නෙමෙයි කියලා" හංසි එලෙස කීවේ සිනහව කොට්ටයක් තබා තදකර ගනිමින්ය.

"ඒ දවස්වල ඔයා කොහොමද දන්නේ ගැණු පිරිමි අරවගේ එකක් කියලා....?" එකලත් හංසිට ඒ ගැන තිබුණ දැණීම ඇයට ගෙන දුන්නේ පුදුමයක්ය.

"ඒ කාලේ වෙනකොට සවාකිය පාඩමෙන් ඒ ගැන ටිකක්, ටිකක් තිබ්බා. වැඩියම යාළුවෝ කියපු කතා තමයි. ඇත්තම කියන්නම්...., ඇඳුම් නැතුව ගැණු පිරිමි එහෙම කරනවා කියලා ඒ දවස් වල යාළුවෝ කිවුවත් මම විශ්වාස කරේ නෑ. හැබයි එදා ඔය දෙන්තා දැක්කම නම් මට හිතුවා ඇත්ත කියලා" ඇයගේ මුහුණේ තවම වුයේ නොවියකුණු සිනහවක්ය.

"ඔයා අනික් ළමයි වගේ, අපි ගැනත් එයාලට කිවුවද....?" මව එලෙස ඇසුවේ දැස් කුඩා කරමින් පොඩි එකියකින් පැනයක් අසන ලෙසය.

"හම්.... එක්කෙනෙකුට" හංසින් එලෙස කීවේ වරදක් කළ පොඩි එකියක් මෙන් හිසත් පහත් කර ගනිමින්ය.

"කාටද...?" ඇයට ලැජ්ජාවක් දැනුණාය.

"විහහිට...., දැණ් ඔස්ට්ට්ටියාවල ඉන්නේ. මොකද ඕකීත් ඒ හැම දෙයක්ම මට ඇවිත් කියනවා "

"කියන්න වටින්නේ නෑ දෙන්තවම. හිමිපියෝ වගේ හිටියට අම්මපා..." ඇය නිකට අත තබා ගත්තේ තම ලැජ්ජාව වසා ගන්නටය.

"පස්සේ හිතුවා අම්මලා මාව මෙහෙම වෙන් කරේ ඕකට තමයි කියලා"

"ඒක වැරදි... ඔයාලව නිසි වයස ආවම වෙන් කරන්නේ ඔයාලගේ පවාර්ෂ්‍ය වර්දනයට"

"හරි ඉතින්..., ඒක තෙරුනේ පස්සෙනේ"

"ඉතින්... එදා විතරයි ද දැක්කේ..?" ඇය සිතුවේ හංසි දකින්න ඇත්තේ, තම පරිස්සම ගිලිහුණ දිනක වූ හඹුවකින් කියාය.

"අම්මෝ... අනික්වා කියන්න බෑ.... දැණුත් ගුවිත් කන්න වෙයි මට" හංසි එලෙස කීවේ ඇයව අවුස්සා ගන්න අදහසින්ය.

"නෑ..., නෑ..., කියන්නකෝ.." ඇයටත් හංසිගේ එම කතාව අසා ගැන්මට වූයේ උනන්දුවකි.

"ඔන්න ගහන්න, බණින්න එහෙම බෑ..." ඇය එලෙස කීවේ කෙලිලොල්වය. එලසම මවටත් මෙදිණ පෙනුනේ හංසිගේ එකල දහ කාර කමය.

"හරි ඉතින් කිවුවනේ නෑ කියලා"

"ඇත්තම කියනවනම් ඊට පස්සෙන් ටුරයි කරා ඒක බලා ගන්න.. ඒත් වැඩක් වුනේ නෑ. දොර වැහිලමයි තිබ්බේ. හැබයි දෙන්නගේ සද්දේනම් අඩුවක් තිබ්බේ නෑ....." හංසි එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

හංසිට දැණුම් තේරුම් ඇති කලක සිටීම ඔවුන් දෙදෙනා ඒ ගැන පරිස්සම් නොවුනා නොවේය. ඒ හංසි කුඩා කල උවත්, ඔවුන් තම ලිංගික කායී කර ගත්තේ එම කාඹරයෙන් පිටත හෝ දැන් හංසි ඉන්නා කාඹරයේය. ඒ හංසිගේ පියා කරුවලේ අත පත ගැමට අකමැත්තක් දැක්වූවා සේම, ඔහු හංසිගේ මවගේ දැඩි කෙදිරියට ද ඇළුම් කළේය. ඒලසම රතියේදී ඇගේ කෙදිරියේ ද පාලනයක් නොවුනේය. එබැවින් හංසි නිදියන් සිටියත්, එලෙස කෙදිරි නැගීමත්, විදුළි පහන දල්වා තිබීමත් අවදානම් එබැවින්, ඔවුන් හංසි නිදා ගත් පසු කාඹරයෙන් එපිට තම මිහිර සොයා ගත්තේ, තම නිදහස පතාය. එහෙත් ඉද හිට හදිසියට, හංසි කාඹරයේ ඉන්නා විටදීත් එලෙස මිහිරක් ඔවුන් නොලැබුවාම නොවේය. ඒ අඩ අදුරෙය.

එහෙත් ඇයට මෙවලේ සිතුවේ, එතරම් පරිස්සම් වෙලත්, තම එක් අතපසුවක් හංසිට හඹුවක් වීම කොතරම් තම අභාග්‍යක්ද යැයි කියාය. එහෙත් එතුලින් ඇයට සිතුවේ, තමා නොසිතුවත් එකල සිට හංසිගේ කාමුකත්වයට ඇති ලොල් බව ගැනය. ඒ එකල තම අතියට එබෙමින් "ගහේ කටු උල් කරන්න දෙයක් තියනවද" යැයි කියා තමාටම මුමුණ ගනිමින්ය.

"වික් බිග් ගර්ල් කෙනෙක් වෙනත් කලින් ඉඳලා කරලා තියෙන්නේ මහා වනවර වැඩ.... මට ඒ දවස්වල නිකමටවත් තේරුනේ නෑනේ මේකී මෙහෙමයි කියලා. හැබැයි මට දැන් තමයි තේරෙන්නේ කාඹරේ තනියම දාලා මාස දෙකක් යන්න කලින්ම, මට දැන් තනියම නිදා ගන්න පුළුවන් කියලා කිවුවේ ඇයි කියලා" ඇය එලෙස කීවේ හංසිගේ කණ පෙත්තක් මිරිකාය.

"ඌයි... ඉන්න කෝ ඉතින් ඉතුරු ටික කියනකම්..., ඇත්තටම ඒක දැකලා සතියයි ගියේ..., මෙන්න මම බිග් ගර්ල් කෙනෙක් වුනා. විහඟි ඒ දවස් වල මට විහිළු කරේ, උඹ ඒක දැක්කා විතරයි., පැන්නා ජම්බු ගහෙන් බිමට නේද කියලා" යැයි කියමින් හංසි සිනහා වූයේ තරමක් උස් හඬින්ය.

"වික් ඒක කියන කැත විතරක් "

"ඉතින් ඊට පස්සේ අම්මලා නැන්දලා ඔක්කොමලා කියන්න ගත්තනේ, දැන් මෙහෙමයි පරිස්සම් වෙන්න ඕන, අරක හොඳ නෑ..., මේක හොඳ නෑ, ඒවා මේවා සේරම ටික. ඒ දවස්වලම තමයි අපේ සවාකිය ටීවත් කෙල්ලෝ ටික වෙනම අරගෙන ලෙක්වර් එකක් දුන්නේ. ඉතින් අර තිබ්බ කුතුහලය ඩබ්ල් වුනා. ඇත්තම කිවුවොත් ඉතින්, හිතටත් එවා මේවා දැනෙන්න ගත්තා. ඉතින් හිත කිවුවේම බලපං..., බලපං... කියලා..." ඇයට තමව මවව තවත් දුරස්ත බවක් නොදැණුණාය. ඒ ඇය කෙරෙහි වඩාත් විවෘත වෙමින්ය.

"අනේ අම්මේ..., මම මේ අදත් අර ටිකත් කියා ගන්න බැරුව හිටියේ අනේ මේ නොදරුවනේ කියලා. දැන්තේ මේ වනවර්ගේ හැටි දන්නේ, වික් විතරක්... ලැජ්ජා හිතුවනේ නැද්ද එහෙම බලන්න, අනික අම්මා අප්පව්ව්ගේ දෙයක්" මව නැවතත් එලෙස කීවේ නිකමට අතක් තබා ගනිමින්ය.

"මොන ලැජ්ජාවක්ද.....? ආස හිතුවා මිසක් ඔය කාගෙන් වැඩ වලට" හංසි එය තැකීමක් නොකළාය.

"ඒ මොකද්ද ..?" ඇය එලෙස කීවේ තමා ගැන වග හංසිගේ මවට වැට හුණාය. එබැවින් ඇයටත් නොදැනීම අඟවක් උපන්නේ එය දැන ගන්නටය.

"එහෙම කියන්න බෑ අනේ..., ලැජ්ජිනේ.." හංසිට එය කියන්නට සැබවින්ම ලැජ්ජාවක් මෙවලේ දැණුණාය.

"දැන් මෙව්වර හරියක් කරලා, කියලා මෙතන එනවා බොරුවට ලැජ්ජාවක් ගහන්න....." ඇය හංසිගේ උරහිසට සියුම් පහරක් ගැසුවාය.

"ඇත්තටම ඒදා අම්මා අර කරපු විදියට ආස හිතුවා.... මේ.. මේ.. අර දේ.....?"
හංසි එලෙස කියා දැනින් මුව වසා ගත්තේ ලැජ්ජාවෙන්ය. එහෙත් ඇගේ
ලැජ්ජාවෙන් හංසිගේ මවට මැවී පෙනුනේ හංසිගේ කුඩා කාළයය.

"අරක කියන්නේ මොකක්ද.....?" ඇය එලෙස ඇසුවේ ඒ අතිත මතකය ඔස්සේ
හංසි තම කාඞරයට හොරහින් එබෙන අයුරු හිතෙ මවා ගනිමින්ය.

"අර..., මේ..., ඔයා දණ හහගෙන මේ..., අර..., අප්පවිවිගේ එක කටෙන්" ඇය
නැවතත් මුව දැනින් වසා ගත්තේ මවගෙන් නැවතත් උරහිසට වැදුන ආදරනීය
ගුවි පහර වලක ගනිමින්ය.

"වික් විතරක් වනවරි..... ඔය ඇති..., ඔය ඇති.... ආයේ ඒ ගැන කතාවල් ඔන
නෑ" හංසිගේ එම කොල බවට ඇගේ හිත බැඳුනත්, මොහොතක්
ගෙවෙන්නටත් ප්‍රථමව, ඇයගේ ගතම සලිතව ගියේය. ඒ දියණිය පියාගේ
ලිඟුව හොඳ හැටි එදිණ දැක ගන්නට ඇතයි කියා සිතූන බැවින්ය. එවිට ඇයට
සිහි වූයේ හංසිගේ කුඩා වයසය.

"ඉන්න කෝ..... මම හොඳම ටික කිවුවේ නෑ නේ... ? ඊට පස්සේ ඉතින්, මම
බිග් ගර්ල් වෙලා ඊලඟ මාසේම අප්පවිවි රට ගියානේ"

"ඒක හොඳට ගියා...." ඇයට මෙවලේ සිතූනේ හංසි දන්නේ එපමනක්ය
කියාය.

"හැබැයි ඊට පස්සේ තමයි හොඳ, හොඳ සෙල්ලම්..."

හංසි දැන් කියන්නට යන්නේ රූපිකා ගැන වග ඇයට සැකයක් නොවුනාය.
එබැවින් ඇයට පෙරට වඩා මෙවලේ ලැජ්ජාවක් දැනුනාය. ඒ මේතරම් වෙලා හංසි හා
සාකාඡ්චාවට බඳුන් වූ දේ, දෙමාපිය දුවා දරුවා අතර මෙතරම් විවෘතව සාකාඡ්චා
නොවුනත්, නිවසක් තුල සිදුවිය හැකි සරල සිදුවීමක් වුවත්, දැන් හංසි කියන්නට
යන්නේ තම අසම්මතය වග ඇයට සිතූන බැවින්ය. එබැවින් ඇය සිතුවේ හංසි
කියන්නට යන්නේ එවැන්නක්නම් තමා මෙතනින් ඉවතට යෑම හොඳ වගය.

"ඒ මොකද...?" එබැවින් එම සැකයෙන් ඇය එලෙස ඇසුවේ යහනෙන්
නැගිටින්නට හරි බරි ගැහෙමින්ය.

"ඇයි ඉතින් ඉට පස්සේ ඇහැ ගැහුනේ, එක්කෙනෙක් තනිකම් දොසේ මාකා
ගන්න විදියනේ. නිකන් පාඩමක් කියලා දුන්නා වගේ මට" ඇය නැවතත් එසේ
කියා දැනින් මුව වසා ගත්තාය. එහෙත් මව සිතුවේ ඒ ඇය කීවේ රූපිකා ගැන

කියාය.

"ඒක අහම්බෙන් වෙච්ච දෙයක්" ඇය එලෙස කීවේ එබැවින්ය.

"අහම්බෙන්...? දවස් තුණ හතරකට සැරයක්...?" මව එසේ කීවේ ඇයි දැයි නොවැහැටුන නිසාවෙන්, හංසි එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

හංසි එලෙස ඇසුවේ, තමා කොටහලු වී හත් අට මසකට පසුව, කුළුණුලේ දුටුව ගැහැණියකගේ ස්වයං විදනය නැවතත් හිතේ මවා ගනිමින්ය. ඒ අම්මා එදින යහනේ නිරුවතින් වැතිර, දෙපා පලල් කර, ඇහිලි තුඩෙන් බගමණිය කිතිකවා ගත් අපුරුවය. ඉන් හංසිගේ ගත මෙවලෙන් කිති කැවී ගියේ, තමාගේ පළමු පුරුණ ස්වයං වින්දනයද සිදු වූයේ එදිනම නොවේ දැයි කියා සිහිවීමෙන්ය. ඒ මවගෙන් උගත් දේ හමුවෙන්ය.

"මෙකිව තියන්න වටින්නේ නෑ..." ඇයට සිහි වූයේ තම ස්වයං වින්දනය දෙස ඇය කුඩා කාලේ කෙලෙස බලා සිටියා දැයි කියාය. ඒ හංසිගේ මව මෙදින දක්වා සිතා සිටියේ, හංසි යණු තැම්පත් නිවුන වර්තයක් ලෙසය. ඇය හංසිගේ මෙවැනි වරියාවක් සිහිනෙකු ද සිතා නොතිබුණාය. එබැවින් හංසිගේ එකල හැදියාව හමුවේ, ඇය සිටියේ එවැන්නක් එක් වරම විශ්වාස කර ගැන්මට නොහැකි කමෙන්ය. එබැවින් "හරි..., හරි... ඉතින්" යැයි ඇයත් එලෙස කීවේ ඇයව තවත් අවුස්සා ගන්න අහදසින්ය.

"ඉතින් කියන්නේ.... ඉතුරු ටික ඕන නෑ..." හංසිගේ මුහුණ එක්වරම රත් පැහැ ගැහෙන අයිරු මවට පෙනුණාය. ඒ ඇගේ හිතේ කුකුසක් මතුවෙමින්ය.

"මෙව්වර හරියක් කියලා..... දැන් තමා ලැජ්ජාව...." ඇය හංසිගේ කණ සිහින්ව මිරිකුවේ ඇගේ එම ලැජ්ජාව පහකරවන්නට සිතාය.

"ඉතින් කියන්නේ.... එදා ඉඳලා මාත් එහෙම ඉතින්...., මේ..., ඒවා මේවා ටිකක් පුරුදු වුනා ඒකෙන්" හංසි එය සැබවින්ම එලෙස කීවේ ලැජ්ජාබර්ත සිනහව මවගෙන් වසන් කර ගනිමින්ය. එහෙත් මවගේ දැස විසල් වෙනු ඇයට නොපෙනුනාම නොවේය.

"ඒ දවස් වල මේ..., මේ....., බිග් ගර්ල් කෙනෙක් වුනා විතරනේ.." නිසි වයස් එලඹෙත්ම ස්වයං වින්දනයට හුරුවීම ගැහැණු පිරිමි කාහටත් පොදු කරණකක් උවත්, ඇය පුදුම වූයේ හංසිට එවැනි අවදියකම, එවැන්නකට හිත පහල වීමය. එහෙත් ඇයට නැවතත් සිතුවේ "ගහේ කටු උල් කරන්න දෙයක් තියන වද?" යැයි කියාය.

"මෙහෙමයි ගොඩක් ට්‍රික්ස් අල්ල ගත්තේ එදායින් පස්සේ..., හැබැයි ඊට කළිනුත් සතීපෙට නිකන්, දන්නේ නැද්ද ඔය මේ..., මේ..., අනේ බෑ අනේ"

එහෙම කියන්න" දැණුන ලැජ්ජව නිසාවෙන් හංසි පසෙක වූ කොට්ටයෙන් මුහුණ වසා ගත්තේ, කියන්නට හැදුව දේ නැවතත් ගිල ගනිමින්ය.

"ලොකු ළමයෙක් වෙන්නත් ඉස්සර...?" ඇය එය ඇසුවේ පුදුමයෙන් නොවේය.

"හම්... ඒක මොකද්ද කියලා හරියටම තෙරෙන්නේ නැති වුනත් නිකත් සණිපයක්වගේ දැණුනා එහෙම..." හංසි එලෙස කීවත් කොට්ටය මුහුණෙන් ඉවතට නොගත්තාය.

"කොහොමද....?" මව එලෙස ඇසුවේ හංසි මුහුණ වසන් සිටින කොට්ටය ඉවත් කරමින්ය.

"එහෙම කියන්න බෑ අනේ... ඕකනේ ඉතින්..." ඇය නැවත කොට්ටයෙන් මුහුණ වසා ගන්නට උත්සහා කලත් මව එයට ඉඩක් නොදුන්නාය.

"නෑ..., නෑ..., කියන්නකෝ කොහොමද කියලා....? මාත් ආසයි එක දැන ගන්න" ඇයත් හංසිව ඇවිස්සුවාය.

"අනේ මොකද්ද අම්මේ...." හංසි මව උකුලේ තබාගෙන සිටින කොට්ටය මතට හිස පහත් කලේ මුහුණ වැසි යන්නටය.

"නෑ..., නෑ..., කියන්නම ඕන...."

"මේ..., මේ..., පෑන්ටිය නැතුව, මේ..., කොට්ටයක් කකුල් දෙක අතරේ තියන් ඉන්න කොට..." හංසි එලෙස කීවේ හිස තවත් කොට්ටය මතට තදකොට ගනිමින්ය. එහෙත් ඇගේ මුහුණ වූයේ විලියෙන් රත්පැහැ ගෙනය.

"ආ... ඒක තමා., මට දැනුයි තේරෙන්නේ..., ඒ දවස් වලත් නිදා ගන්න ගියාම කොට්ටයක් කකුල් දෙක මැද්දේ ගහගෙන හිටියේ ඇයි කියලා..., චික් මට හිතුවෙම නෑනේ ඒ වල් කමට කියලා..., දන්නවනම් එදාම දෙන්නේ පාරක්" ඇය හංසිගේ හිසට සිහින් ටොක්කක් ඇත, ඇගේ මුහුණ තමාවෙත හරවගත්තේ, තරහා හිතකින් නොවේය.

හංසි කුඩා කල පාසල් ඇරි නිවසට පැමිණ, ඇඟපත හෝදා අහර ගෙන පැයක් පමණ යහනේ සැතපුනේ කිසිදු ඇඳුමක් වත් නොමැතිවය. ඒ ඇයගේ වයස අවුරුදු පහළොවක්, දහසයක් වන තෙක් ඇගේ කාඞරය තුලය.

හංසිගේ මවටත්, බොහොවිට සැමියා විදේශ ගතව සිටි නිසාවෙන් දියණිය නිරුවතින් නිවසේ සිටීම පැනයක් නොවුනාය. ඒ විටෙක ඇයගේ කයේ ඒ වනතෙක් සැඟවීමට කියා විශේෂිතයක් නොවීමද, ඊට හේතුවක් නොවුවාම නොවේය. එහෙත්

සැමියා නිවසට පැමිණි විට හංසිට එලෙස නිරුවතින් ඉන්නට ඇය ඉඩක් නොදුන්නාය. එලසම හංසිගේ වයස පහලොස් වැනි කඩ ඉම පසුවෙන්ම, ඇය සෑම විටම හංසිට බල කලේ එසේ නොයිදින ලෙසටය. ඒ ඇගේ ළමා කය කෙමෙන්, කෙමෙන් දුරස්ථ, යුවතියගේ ලක්ෂණ පහලවන්නට වූ බැව්බැවිණි.

එහෙත් හංසිගේ කොටහළුව සම වයස් දැරියන්ට වඩා දෙවසරක් පමණ පරක්කු වූවා මෙන්ම, ඇගේ කය යුවතියගේ හුරුවට හැඩ ගැහෙන්නට ගත්තේ ද පරක්කුවය. ඒ ඇගේ කිහිලි දෙකෙහි හා යෝනිය අසල ඇති මාදු තඹ පැහැ රොමකුපයන්, කළුපැහැතිව කෙමෙන් හිස ඔසවන්නට ගත්තේ ඇය දහසය විය පසුවෙන්මය. එලෙසම ඇගේ ලැමද ද සමකාලීන මිතුරියන් හමුවේ වූයෙ ඉතා කුඩාවට ගැටිත්තක් ලෙස මතුවය. එබැවින් ඇගේ මිතුරියන් හමුවේ හංසිව පෙණේනේ කුඩා එකියක් මෙන්ය. ඇය නිසි බ්ලෙසියරයක් පවා අදින්නට ගත්තේ පාසල් විශේ අවසාන අවදියේය. එතෙක් ඇය ඇන්දේ බැණියමක්, යට ගවුමක් බඳු වූ, බ්ලෙසියරක් නොවන දෙනන් වැස්මක්ය.

එහෙත් අපොස උසස්පෙළ ඇය සමත් වෙන්ම, ඇගේ කය නිසි පරිදි දළුලන්නට ගත්තේ, මවගේ මෙන්ම, ඇගේ හිතේද වූ කනස්සල්ල ද පහා කරමින්ය. එගේ ඇගේ කුඩා ගැට දෙනන මත එතුවක් කුඩාවට වූ තනපුඩුව කෙමෙන් හිස ඔසවමින්, හා යොණි දෙතොල අතර බගමණියද මදක් ඉදිරියට නෙරා මතුව මෙමින්ය.

එබැවින් හංසිගේ මවට වඩා හංසි වූයේ තම ඇඳුම ගැන උනන්දුවෙන්ය. එලසම එකළ තම අතීය අමතකව විසි වැණි විය එලබෙන්ම හංසිට නිවසේ තබා තම කාඹරය තුලද එලෙස නිරුවතින් ඉන්නට නොහිතූනාය. එලසම ඇය ලහක් වන තෙක් එලෙස නොසිටියා යැයි කීවොත් හරිය.

"හරි.. ඉතින් ඉතුරු ටිකත් කියන්නකෝ..." මවගේ හිතත් ඇයගේ එම කතා බහට දැක්වූයේ ඇල්මක්ය.

"ඊට පස්සේ අප්පව්ව් රට ගියාම රූපිකා අක්කා ආවනේ අපේ ගෙදර...."

"හයෝ.... ඔයා ඒකත් දන්වද..? මට නම් බෑ.., මම යනවා නිදා ගන්න යන්න" එයින් ඇට දැනුනේ මෙතුවක් වූ ලැජ්ජාව පරයා විලි ලැජ්ජාවක්ය.

"මෙන්න... පොඩි එකියක් වගේ ඇඹරෙන විදිය..." ඇය මවගේ ඒ ලැජ්ජා බරිත කමට දැක් වූයේ ඇල්මක්ය. එබැවින් යහනෙන් නැගිට යන්නට හැඳුව මවව, හංසි යහනේ පෙරළ ගත්තේ ආදරයෙන් ඇගේ තුරුලට රිංගමින්ය.

නොසිතුව ලෙස වූ යහන මතට වැටීමෙන්, හංසිගේ මවගේ දෙනන නිදන ඇඳුමෙන් එලියට පැත්තේ දෙනුන් විටක් නිදහසේ ගැස්සෙමින්ය. එලෙසම ඇගේ

දණ හිස් මතට කෙටි වූ නිදන ඇඳුමත්, කළාවා මත්තට ඉස්සුනේ දෙපාත් ඉහළට එසවෙමින්ය.

"මොනවා කරණුවද මංදා...., මේ..., සේරම එලියේ වික්..." ඇය වහා හංසිව යහනේ පැත්තකට තල්ලු කොට දෙනන නැවත නිදන ඇඳුම තුලට දා ගත්තා සේම, විවර වූ දෙකළවාද වසා ගත්තාය.

"මම ඕන තරම් ඔවා දැකලා තියනවා..., දැන් බොරුවට හංග ගත්තට" හංසි එලෙස කවට ලෙස කියමින් ඇගේ කුස මත හිස තබා ගත්තාය.

"පැහිව්ව අම්මංඩී..., අනිනවා ටොක්කක්.." එහෙත් එවලේ ඇගේ හිතටත් හංසි එය දැනගත්තේ කෙල්සක දැයි දැන ගැන්මට අශාවක් උපන්නේය. එබැවින් ඇය තම ලැජ්ජාව හිත තුල සඟවන් "හරි... එහෙනම් කියන්නකෝ ඉතුරු ටිකත්" යැයි කීවේ එබැවින්ය.

"එවා අහගෙන ඉන්නත් ලැජ්ජයි..., ඒත් ආසයි"හංසි එලෙස කීවේ මවගේ නාසය සිහින්ව මිරිකමින්ය.

"මට දැනගන්න ඕන ඔයා කොහොමද එවා දැනගත්තේ කියලා විතරයි...." ඇය එලෙස කීවේ තම සැබෑ අරමුණය.

"මෙහෙමයි.. අප්පව්ව් රට ගියාම රුපිකා අක්කා ආවනේ. එයා නිදා ගත්තේ මගේ එක්කනේ. එතකොටනම් මම O/L කරලා මතක විදියට. දවසක් වූ බරක් හැදිලා මම නැගිටිද්දී එයා ඇදේ හිටියේ නෑ. මම හිතුවේ එයත් එහෙම එකකට යන්න ඇති කියලා.

ඉස්සර අපේ ටොයිලට් එක තිබ්බේ එලියෙනේ.. මට පුදුම හිතුවේ එයා ඇයි අද මට කතා කරන්නේ නැතුව ගියේ කියලා. පස්සේ හිතුනා අම්මට කතා කරන්න ඇති කියලා. ඒ නිසා මමත් නැගිට්ටා. කාඹරයෙන් එලියට එනකොට දැක්කා අම්මගේ කාඹරේ ලයිට් එක දාලා, මට යන්නමට ඇහුනා දෙන්නගේ කට හඬවල්.

ඇත්තටම මම ආවේ වූ කරන්න යන්න රුපිකා අක්කට අඩගන්න. ඒත් කාඹරේ ලඟට තේරුනා ඇතුලේ වෙන්නේ වෙන වැඩක් කියලා. ඉතින් මම ආපහු කාඹරට ආවා"

"ඇයි එදා බැලුවේ නැද්ද....?" මව එලෙස ඇසුවේ තරමක නොක්කාඩු සිනහවකින්ය.

"දොර වහලනේ...., ඊටත් වඩා ඒ දවස් වෙනකොට අර හිතේ තිබ්බ කුතුහලය ගිහින් තිබ්බේ. ඒ නිසා එව්වරම ඔන කමක් දැණුනේ නෑ. හැබයි ඊට ගොඩ කාලෙකට පස්සේ, ඒ කියන්නේ රූපිකා අක්කා මැරිකාරටත් පස්සේ, ඒයා මෙහෙ ඇවිත් හිටපු දවසක දැක්කා දෙන්නගේ සෙල්ලම. හැබයි මම දන්නවා ඔය දෙන්නා මං පොඩි කාලේ ඉඳලම ඒ සෙල්ලම කරනවා කියලා, ඒ කියන්නේ මල්ලි ලැබුනට පස්සේ ඉඳන් කියලා" මෙතරම් වේලා තම සමහර කොටස් කීවේ පරිස්සමින් වුවත්, හංසිට නොදැනීම පිට වූයේ මවගේ හිත පාරන සිහි කැඳවීමක්ය.

මෙතුවක් වේලා ලැප්පා බරිත වුවත් පැහැපත්ව තිබුණු ඇගේ මුහුණ නිමේෂයෙන් අඳුරුව ගියේය. ඒ පුතුව සිහි විමෙන්ය. එහෙත් ඇය එය අමතක කොට හිත හදාගෙන බොහෝ කල් බැවින් මෙවලේ දැඩි දුකක් ද නොදැණුණාය. ඒ ජීවිතයේ වෙන්නට ඇති දෙයක්, කෙලසකවත් වැලක්විය නොහැකි වගත්, ජීවිතයේ අස්තිර බවත් මනාව තේරුම් ගෙන සිටි නිසාවෙන්ය.

"අනේ සොරී අම්මේ..." හංසිට ඇගේ වෙනස් කම දැණුණා සේම, ඇගේ හිතත් එයින් කඩා නොවැටුණාම නොවේය.

"හම්...., ඒක ගැන එව්වර හිතන්න එපා. අපි ඒක අමතක කරලා දාමු" ඇය හංසිගේ හිස ආදරයෙන් අත ගෑවේ එබැවින්ය.

එහෙත් දෙදෙනා අතර එයින් පසුව පැවතුනේ දිගු නිහැඩියාවක්ය. ඒ හෝරා අරික්කාලක් පමණ දිගැතිවය. එහෙත් විසිවන මිනිත්තුවේ මව යහනෙන් නැගිටිට්ටි, හංසිව පසෙකට කරමින්ය. හංසිත් මෙවලේ එයට ඉඩ දී සිටියේ, තම කාතාවට නිමක් තබන්නට හිතාය.

"යමුද කෝපි එකක් බොන්න...." එහෙත් මව යහනෙන් නැගිටි, තම ඇඳුම සකස ගනිමින් හංසිගෙන් ඇසුවේ, ඇය නොසිතුවක්ය.

"යමු.... හොඳ අයිඩියා එකක්...." හංසිට මෙවලේ කෝපි කෝප්පයක දැඩි අවැසිතාවයක් නොවුනත්, මවගේ හිත ගැන ඇය මෙවලේ හිතුවාය.

කුස්සියට ගිය ඇය බේතලයට වතුර එකක් පුරවා, ලිප මත තබා හංසි අසලින් ඉඳ ගත්තාය. ඒ කුස්සියේ පැත්තක වූ, පෙර සාලයේ මැද තිබුන කුඩා පුටු සෙටියේ දිගැති පුටුවේය.

"ඉතින්... ඉතුරු ටිකත් කියන්නකෝ...." සැබවින්ම ඇය එලෙස කීවේ මෙතුවක් සතුටෙන් කැලතූන හිත බිඳ දැමූ ඒ අඳුරු මතකය දුරස් කර ගන්නා අදහසින්ය.

"අදම ඕන නෑනේ... ඉතුරු ටික පස්සේ දවසක කියන්නම්..." එහෙත් ඇගේ එම අවැසි තාවය හංසිට නොවැහැටුණාය.

"සමහර ඕන නැති දේවල් හිතෙන් අයින් කරලා දාන්න හරි ලේසියි, තව අලුත් දේවල් වලින් හිත පුරො ගත්තම. අනික හිතටත් සැහැල්ලුයි අපි කැමති සතුට දෙයක් වෙනවනම් ඒක ඇතුලේ..." ඇය එලෙස කීවේ හංසිගේ හිස අත ගාමිත්ය.

"ඇත්ත කියන්න... අම්මා ආසාවෙන් නේද අර ටික අහගෙන හිටියේ..?" හංසි ඇගේ උකුල මත හිස තබා ගත්තේ දෙපා පුටු ඇන්ද උඩින් දමා ගනිමිත්ය.

"හම්... ආසාවෙන්, හැබැයි ලැජ්ජාවෙන්" ඇයගේ මුහුණ නැවතත් ඒ සුපුරුදු ලැජ්ජාවේ රත් පැහැයෙන් පිරී ගියේය.

මවගේ ඒ කතා වෙන් හංසිට වැටහුනේ තම මේ කතාව තුලින් ඇය දැන් යම් සහනයක් සොයන වග. එබැවින් ඇයත් සිතුවේ ඒ හැම දැන් අමතකොට තම සිතටත්, ඇගේ හිතටත් සහනයක් දෙන්නටය. ඒ නැවතුන තැනින් කතාව නැවත පටං ගන්නටය.

"එහෙම තමා අම්මේ.... සමහර වෙලාවට ලැජ්ජාවෙන් මාර ගිලීන් එකක් අපේ හිතට එන්නේ..."

"හම්ම..... දැන් මතක් වෙනවා ඒ දවස්වල අපි ඔයා පොඩි කෙල්ලෙක් නේ කියලා හිතලා, ඒ සමහර දේවල් ගැන එව්වර හිතන්නේ නැතුව කරපු කියපු දේවල් දිහා ඔයා බලලා තියන විදිය ගැන. ඒත් මට හිතා ගන්න බෑ පොඩි කාලේ ඔව්වර වලත්තියෙක් වෙලත්, ඔයා මෙව්වර හොඳට හැඳුනේ කොහොමද කියලා" ඇයට සැබවින්ම මෙවලේ තිබුනේ එම පැණය පමණක්ය.

“ඒ සමහර දේවල් දිහා මම බැලුවේ, වලත්ත කමකින් වත්, කැත හිතකින් වත් නොමෙයි. මට ඒ දවස්වල ඒවා ගැන තිබ්බේ හරි කුතුහලයක්. මම අම්මට කිවුවනේ..., ඒ දවස්වල ඉස්කූල් එකේ කෙල්ලෝ, ගෑණුපිරිමි හෙලුවෙන් එහෙම දෙවල් කරනවා කියලා කිවුවට මම විශ්වාස කරේ නෑ කියලා. හැබැයි එහෙම නොවෙන්නත් බෑ කියලා හිත යටින් කිවුවා. හැබැයි මම ඒක හොයන්න මහන්සි වුනේ නෑ, ඉබේම මට ඒක දකින්න ලැබුණා. හැබැයි අම්මා කිවුව එකේ වරදකුත් නෑ..., මොකද ඊට පස්සේ මම ඒක ආපහු බලන්න උත් සහා කරේ නම් ඒ වල් හිතෙන් වෙන්න ඇති"

"ඔය වයසට කාගෙන් හින් ඔහොම තමයි.... එතන ඔයාගේ වරදක් මම

දකින්නේ නෑ. වරද අපේ පරිස්සමේ... මම ඔයාට අර වලකියක් කිවුවේ තරහට නොමෙයි..., ආදර්ට..." ඇය හංසිගේ හිස අත ගැවේ ඇයට ඊලඟ කොටස පටන් ගැන්මට ඉඩක් සලසමින්ය.

"ඉතින්.. මම ඒ කාලේ ඔයාගෙයි රූපිකා අක්කගෙයි එහෙම දෙයක් තියෙනවා කියලා දැනගෙන හිටියට දැක්කේ නෑ. ඒත් මම දන්නවා එයා සමහර දාට ඇදේ නැති වෙදී, කොහෙද ඇත්තේ කියලා. මොකද ඒ දවස් වල අපේ ඉස්කූල් එකේ කෙල්ලෝ අතර ඔය වගේ කතා ඕන තරම් තිබ්බා. අනික මට රූපිකා අක්කගෙන් අහනත් බෑ. මොකද රූපිකා අක්කගෙයි මගේ වයස් පරතරය නිසා, එයාව මට යාලුවෙක් විදියට පෙනුනේ නෑ. ඇත්තටම රූපිකා අක්කව ඒ දවස්වල මට පෙනුනේ, පුංචි අම්මෙක් විදියට"

"හම්... ඔයා පළවෙනි පන්තියට යනකොට එයා A/L කරලා ඉවරයි මගේ හිතේ"

"ඔවු... එයා මැරිකරදී, මම O/L කරා විතරයිනේ..., කොහොම හරි මම ඔය දෙන්නගේ එක හරියටම දැක්කේ රූපිකා අක්කා මැරි කරලා අවුරුද්දක් විතර ගියාටත් පස්සේ. මට මතකයි එතකොට එයාට වූවි බඩක් තිබ්බා"

ජීවිතයේ පළමු වරට දුටු ඒ සමලිංගික දසුන නැවත සිහි වී, හංසිගේ ගත මෙවලෙන් කිතිකැවුනත්, එය මවගෙන් වසන් කර ගන්නට ඇය සමත් වූවාය. එහෙත් එදින දෙදෙනා දෙපැත්ත මාරුවෙන්, දෙදෙනාගේ යෝනියන් දිවතෙන් කළතා ගත් අයුරු සිහි වූ විට, හංසිගේ පැන්ටියක් නොමැති යෝනියන් නොසිතුව ලෙස තෙත්ව ගියේය.

"ඉතින්...." ඇය එලෙස ඇසුවේ ලැජ්ජාවෙන්ය.

"ඉතින් කියනේ..., එව්වර කල් සැක කරපු එක, එදා මම හොඳටම දැක්කා. අම්...මේ... දෙන්නගේ එදා හොඳ, හොඳ සෙල්ලම් තිබ්බේ. එතකොට මටත් ඕවා ගැන හොඳටම තෙරෙන වයසනේ. හිතත් මොකද්ද වෙලා ගියා අන්තිම ටික දකිද්දී..." ඇය තම හිතේ සත්‍යම මෙවලේ මවට හෙළිකලාය.

"ඒ කොහොමද...?" ඇයටත් එලෙස අසන්නට මෙවලේ හිතුවේ, එම මතකයෙන් තම ගත සියුම් ලෙස අවදිවන වග දැණුන නිසාවෙන්ය.

"ඕන්න ඒකනම් කොහොමද, මොකද්ද කියලා අහන්න එපා...." හංසි එලෙස කීවේ සැබවින්ම ලැජ්ජා හිතෙන්ය.

"හරි..., කියන්න කෝ....." කෙමෙන්, කෙමෙන් අවදි වූ හිත නිසාවෙන් ඇයටත් එය අසා ගැන්මට වූයේ බලවත් ආශාවක්ය.

"එකනම් බෑ...." සැබවින්ම එය කෙල්සක දැයි කියනට හංසිට මෙවලේ දැණුනේ ලැජ්ජාවක්ය.

"මෙව්වර දේවල් කියලා මොකද ඕකට විතරක් ඇඹරෙන්නේ"

" ගැණුයි, ඒකයි... මේ.... එකට පැටළුනාම නිකන් කියන්නත් අසබැසි වගේ. හැබයි ඉතින් ගැනු කාගෙන් හිත මිතුරා" හංසි එලෙස කීවේ සිනහාවෙන්ය.

"කියන්නකෝ බලන්න..., මට ඕවා තෙරෙන්නේ නෑ..." සැබවින්ම ඇයට එය නොතෙරුනාය.

"මොකද්ද අම්මේ.. මෙව්වර ලේසි කරලත් තේරුනේ නැද්ද?"

"නැති නිසානේ අහන්නේ..., හා බැරිද....?" ඇය නෝක්කාඩු මුහුණක් මවා ගත්තාය.

"හරි..., හරි..., මේ..., අර..., අර..., එළවළුව... අර..."

"හරි..., හරි..., ඒක කියන්න ඕන නෑ.... අනික් ටික.." ඇයටත් එය කුමක් දැයි වැටහුණ විට දැණුන ලැජ්ජාව සුලුපටු නොවුනාය.

"වන්ඩි රැජින වගේ ඒ මොකද්ද කියලා ඇහුවට, පස්සේ ලැජ්ජා හිතුනා නේද....?" මවගේ එම ලැජ්ජාව හංසිට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

"අනේ මේ..... මගෙන් මුකුත් අහගන්න එපා... ඒ ටික ඕන නෑ... ඉතුරු ටික කියන්න..." ලැජ්ජාව නිසාවෙන් ඇයට එම කොටස මඟ හරින්නට හිතුනාය.

"පස්සේ මේ..., මේ..., අප්පව්වි මේ පාර නෙමෙයි ඊට ඉස්සෙල්ලා ආව පාර මතකද....? අන්න ඒ පාර තමා මම දැක්කේ තුන්දෙනාම. ඇත්තටම දැක්කා නෙමෙයි, එදා මම සෑකෙට බැලුවා.." හංසි එලෙස කියා තම මුව වසා ගත්තේ රාත්‍රිය නිසාවෙන් තම හඬ පාලනය කොට ගන්නටය.

"කොහොමද සැක හිතුවේ...." මව එසේ අසමින් නැගිටිවේ, ලැජ්ජාව නිසාවෙන් නොව, බේතලය උතුරන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"වැඩියක්ම සැක හිතුවේ අප්පව්වි ඔය දෙන්නටම එක වගේ නයිට් දෙකක් ගෙනත් තිබුණ එකෙන්"

"ඔයා ඒක කොහොමද දැක්කේ..." ඇයට පැණය වූයේ එයය.

"අප්පව්වි ඇවිත් දවස් දෙකකින් විතරනේ රූපිකා අක්කා ආවේ. පොඩි එකා හිටියේ මගේ අතේ. අප්පව්වි ගෙදර හිටියේත් නෑ.., ඔය දෙන්නා කාඹරෙ බර කතාවක. පොඩි එකා වූ දාගත්තා කළිසමේ... මම එයාවත් වඩාගෙන ඔයාලගේ කාඹරේට එනකොට, මම දැක්කා මොනවා හරි දෙයක් එයා හොරෙන් හංග ගන්නවා. හැබැයි පොළිතින් බැග් එක්ක දැක්කම මට හිතූනා ඒක මොකක් උනත් අප්පව්වි ගෙනාව එකක් කියලා. පස්සේ අප්පව්වි ආවම ඔයයි අප්පව්වියි දෙන්නා ටවුන් එකට ගියානේ. රූපිකා අක්කා ඇඟ හෝද ගන්න ගියා පොඩි එකා මගේ අතට දීලා. මම ඉතින් එවලේ හොරෙන් බැලුවා ඒ මොකද්ද කියලා" ඇය තමා එදා කළ ඒ හොර කම මෙදා හෙළිකලාය.

"ඒක්.., බලනවා හොර කම....." ඇය එසේ කියමින් කෝපී කෝප්පයක් හංසි අතට දෙමින් නැවතත් ඇය අසලින් ඉඳ ගත්තාය.

"ඊට පස්සේ ඔය දෙන්නා තුන්දෙනාගේ, එහෙත් මෙහෙත් වෙන කතාව මට සැකයි. මොකද සමහර වෙලාවට මම එනකොට ඔයාලා ඒ කතාව වෙනස් කරනවා. අනික අප්පව්විත් ඕනවට වඩා කුස්සියටම වෙලා ඔයාලගේ වටේ. ඉතින් මම එදා ටිකක් ඇහරගෙන හිටියා සැකේට. ඔයාලත් රැවෙනකම්ම එදා ඇහැරිලා හිටියනේ.

කොහොම හරි මටත් නින්ද ගිහින් එකට විතර ඇහැරුනේ, සැකේට සාලේ බලද්දී මෙට්ටේ හිටියේ පොඩි එකා විතරයි. මම දැනගත්තා මොකද්ද වෙන්නේ කියලා. මම හොරෙන් කාඹරේ ලඟට වෙලා අහගෙන හිටියා තුන් දෙනාගේ කතාව. ඇයි ඇතුළ පෙන්නේ නෑනේ. බැරිම තැන අර කෑම මේසේ පිටුවක් තියලා, දොරට උඩ කවුළුවෙන් හොරෙන් බැලුවා..., අම්මේ බලන්න එපැයි එදා දෙන්නා එක ජාතියේ නයිට් දෙකක් ඇඳලා, අක්කයි නංගියි වගේ. හැබැයි අප්පව්විනම් හිටියේ... මේ..., මේ...." ඇය එසේ කියා සිනහා වෙන විට කෝපී උගරක් ඉස්මොල්ලේ ගියේය.

"හොඳ වැඩේ හොර වැඩ කරාට..." එහෙත් ඇය හංසිගේ පිටට සෙමින් තට්ටු කලේ තරහකින් නොවේය.

"ඔන්න හොමයි පාන්දර තුන අහතර වෙනකම් තුන්දෙනාගේ සෙල්ලම ගියේ. හැබැයි අම්මේ මේ..., මම මේවා දන්නවා කියලා අප්පව්විටයි රූපිකා අක්කටයි නම් දැනගන්න තියන්න එපා. ලැජ්ජාවේ බැරිවෙයි" හංසි එලෙස කියමින් කෙටි කළිසමේ දෙපා මුල සකස ගත්තේ මව හමුවේ කියා අමතකව.

"ඔය මොකද...." එය දැක මව එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන් උවත්, ඇය එලෙස කර ගත්තේ ඇයි දැයි ඇයට සැකයකුත් උපන්නාය. ඒ ඇයත් ගැහැණියක් නිසාවෙන්ය.

"මේ..., නිකන්.... අනේ එහෙම දෙයක් නෙමෙයි" ඇයට තමා මෙවලේ කර ගත්තේ මොඩ වැඩක් බව වැටහුනේ ඉන් පසුවය.

"නිකන් වෙන්න බෑ..." ඇය එලෙස ඇසුවේ දැස කුඩා කරමින් යෙහෙලියක් ලෙසය.

"දන්නේ නැද්ද අනේ... ඉතින්" හංසිට මෙවලේ මව හමුවේ එලෙස කියන්නට දෙපාරක් හිතන්නට අවැසි නොවුනාය.

"ඒ මොකද....?" ඇයට ඒ කුමක් නිසා දැයි වැටහුනත්, මෙවලේ හංසිව ලැජ්ජාවට ලක්කරනට ඇයට හිතක් උපන්නේය.

"ඒ මොකද අහන්නේ... ඔය කවුරුත් රභ පාසු ෆිල්ම් වල කැලී මතක් වෙලා තමයි" හංසි මෙවර එය කීවේ කෝපී උගුර හරි හැටි බි අභවරවය. ඒ සිනහව එක් අතකින් වසා ගනිමින්ය.

හංසිගේ එම පිළිතුරෙන් මවගේ හිතත් මෙතුවක් වූ තම පාලනයෙන් ගිලිහී ගියේ ඇයටත් නොදැනීමය. ඒ ඇයටත් හංසි දැන් තම දියණියවග මොහොතකට අමතක වෙමින්ය. එබැවින් ඇය එදින එම නිමේෂය සිහිපත්කොට ගත්තේ හිත සතුටෙන්ය. "ඒ එදා අපි තුන්දෙනා එකට හිටපු පළවෙණි පාර..." ඇයට එලෙස කියවුනේ එබැවින්ය. එහෙත් ලැජ්ජා බරිත බව මුහුණෙන් පහව ගොස් නොතිබුනාය.

මවගේ එම පිළිතුරෙන් හංසිගේ හිතත් පිරි ගියේ කුතුහලයෙන්ම නොවේය. එහෙත් හංසි "කාටද එහෙම ඕන වුනේ...." යැයි ඇසුවේ කුතුහලයෙන්ය.

"ඔයාට ඒක දැන ගන්නම ඕනද.....?" ඇයටත් හංසි හමේ එය දිග හැරලන්නට අශාවක් පහළ වූවාය. ඒ ඇයට දැන් හංසිව වඩාත් ලොංගතුව දැනුන නිසාවෙන්ය.

"හම්.... ආසයි ඒක අහන්න...."

"ඔයා ජේරම දන්න නිසා දැන් බොරුවක් කියන්න ඕන නෑ. හැබැයි එක දිග කතාවක්. මගෙයි රූපිකාගෙයි අරහෙම දෙයක් නියනවා කියලා අප්පව්වි ඉස්සර ඉදන් දන්නවා. අප්පව්විගෙයි මගෙයි රභසක් නෑ. ඕක ඒක එහෙම උනෙත් අප්පව්වි නිසා"

"ඒ කියන්නේ...." හංසි හරි බරි ගැහුනේ එය අසා ගැන්මට ඇති ආශාවෙන්ය.

"අප්පච්චි මමයි මැරි කරලා අවුරුද්දක් ගියේ නෑ, කොහොම හරි ඔය ගැණු, ගැණු එහෙම කරන කතාවක් ඇදිලා ආවා. අප්පච්චි මගෙන් ඇහුවා ඔයත් එහෙම නිකමට වත් කරලා තියනවද කියලා"

"එහෙම තිබ්බද...?" හංසිගේ පැනයේ මුල් තැන ගත්තේ එයය.

"මෙහෙමයි ඒ වයසේදී එහෙම පොඩි, පොඩි දේවල් නැහැයි කියුවොත් බොරු. ඒවා ඕන නෑ..." ඇයට එම පැණය මඟ හරින්නට සිතූණය.

"අනේ කියන්නකෝ....." හංසිගේ වූයේ බැගෑපත් බවක්ය.

"අනේ මේ.... ඒවා වැඩක් නෑ..." ඇයට ඒ මතකයන් සිහි වී දැනුදු දැණුනේ ලැජ්ජාවක්ය.

"මොකද්ද අම්මේ....." හංසි ඇවිටිලී කළාය.

"කියන්නම් හැබයි හිනා වෙන්න එපා ඕන්න...."

"සත්තමයි නෑ...." හංසි ඇගේ නළලේ අත තැබුවාය.

"මෙහෙමයි... ලොකු ළමයෙක් වෙලා ටික දවසක් යනකොට, ඉස්සර මෙහේ මගේ හොඳ යාළුවෙක් හිටියා දම්මී කියලා. ඔයාට මතකත් ඇති..., අර ඔයාව ගන්න ඉස්කූල් ලඟට ආවම මගෙන් එක්ක කතා කර, කර ඉන්නේ"

"අර සුදු මහත ඇන්ට්..... ද. බෝල නංගියෙක් හිටියේ මට පහල පංතියේ" හංසිට ඇයව වඩා ඇගේ දියණියව මතකයේ තිබුණාය.

"ආ.. ඔවු එයා තමයි. මට වැඩිය අවුරුද්දක් විතර බාලයි. ඉතින් ගොඩක් වෙලාවට එයයි මමයි තමයි ඉස්සර සෙල්ලම් කරන්නේ....., මේ..., අනේ ඒවා කියන්නත් ලැජ්ජයි අනේ... මොකද්ද වගේ" ඇය කතාවට මුල පිරුවත්, එය ඇරඹුමෙදීම දැණුනේ ලැජ්ජාවක්ය. එහෙත් ඒ සතුටු බවේ මිහිඳුකි ලැජ්ජාවක්ය.

"අම්මා ඔහොම ලැජ්ජාවෙන් ඉන්න වෙලාවට තවත් ලස්සනයි..., අනේ අම්මේ කියන්නකෝ...?" ඇය කීවේ සත්‍යක්ය.

"ඉතින් ලොකු ළමයෙක් වෙච්ච අලුතනේ... ඉතින් අපි දෙන්නා හොරෙන්, හොරෙන්, අපේ ඇඟවල් දිහා බලනවා, දැන් ලොකු වෙලාද, දැන් ලොකු වෙලාද කියලා. ඒ අපේ අම්මගේ කාඹරේ ඉඳං, අම්මා නැති වෙලාවට. මොකද

කණ්ණාඩියක් තිබ්බේ ඒ කාඹරේ විතරයි. ඔයාගේ ඒ කාලේදී වගේ තමයි, මගේ ඇඟත් ඒ කාලේ තිබ්බේ නෑ..., හැබයි අරකිගේ ඇඟනම් හොඳට තිබ්බා. ඒකීගේ ඒ කාලෙන් දැන් ඔයාගේ මේ තියන තරම් ඇති. ඉතින් එහෙම දේකට නොවුනත් ඒකී මගෙන් අල්ලලා බලනවා..., මමත් එහෙමයි.." ඇය එලෙස කීවේ හංසිගේ දැන් ලැමඳ දැසින් ඉඟි කරමින්ය.

"ඒ ඇන්ටිගේ විතරක් නෙමෙයි, එයාගේ දුවගෙන් එහෙමනේ..., ඉස්සර අපි O/L කරන කාලේ එකීට විහිළු කරේ අඹේවෙල කියලා...." හංසි මවගේ මිතුරියගේ කුඩා කල, ඇගේ දියණියගේ රූපයෙන් මවා ගත්තාය.

"පවු අනේ... අපිත් දම්මිට කිවුවෙන් එහෙම තමා, ඇයි මෙව්වරක් විතර ඇතිනේ..., එතකොට එකී කොටහළු වෙලත් නෑ" ඇය එලෙස කීවේ දැන වකුටු කොට කුඩා පෝල් කටුවක් සේ රවුම් කරමින්ය.

"ඉතින් ඒ උඩ විතරද..?" හංසිට මැවුනේ අම්මාගේ දැනින් ඒ තනපුඩුව හිස නොයිස්සු දෙනන, මෘදුව පිරිමැදෙන ඇපුරුවය.

"අයියෝ..... අනේ මේ..., මේවා අම්මලා දුවලා කතා කරණ දේවල්ද... ඔය ඇති, ඔය ඇති..." ඇය පුටුවෙන් නැගිටවේ උකුලේ වූ හංසිගේ හිස පරිස්සමට පැත්තක තබමින්ය.

"මොකද්ද අම්මේ..." හංසි තම හිස් කෝප්පයත් ඇයට දිගු කළාය.

"ඔවු... ඒවත් ටිකක් එහෙම තමා..." ඇය එසේ කීවේ හංසිට පිටුපා කෝප්ප දෙක හෝදමින්ය.

"අම්මා ඒවත් අල්ලලා තියනවද....?" හංසිගේ ගත එයින් කිති කැවි ගියේය.

"හම්..., හැබැයි අරහෙම හිතකින් නෙමෙයි... දෙන්නගේ වෙනස හොයන්න" ඇය එසේ කීවේ නැවත හංසි වෙත හැරෙමින්ය.

"ඉතින්..."

"ඉතින්.. මම ඔක අප්පවිටිට කිවුවා..., අප්පවිටි අහපී..., දැණුත් එහෙම ආසද කියලා.." ඇය එලෙස කීවේ හංසි ලෙසම මුවෙන් නැගුන සිනහව දැනින් වසා ගනිමින්ය. ඒ ඇයට හංසිව මිතුරියක් ලෙස දැණුන බැවින්ය.

"මේ.... ඇත්තම කියන්නකෝ..., ඔය දෙන්නා පොඩි කාලේදී අරහෙම කරේ"

නැද්ද කියලා..?" හංසිට අවැසි වූයේ එය දැන ගන්නටය.

"මේහෙමයි.., අපි දෙන්නට දෙන්නා ඒක නොකියුවට, දෙන්නම එහෙම අල්ලලා බැලුවේ වෙන හිතකින්. අපි දෙන්නටම ඒක දැණුනා. ඒත් එතනින් ඒහාට අපි දෙන්නම ගියේ නෑ. හැබයි අපි දෙන්නම, දෙන්නට හොරෙන් ඒක වින්දා කියලයි මට හිතෙන්නේ..." ඇය සත්‍යම හෙළිකලාය.

"විහික් අපරාදේ..., ඒක එහෙම වෙන්න තිබ්බේ...." හංසිට කියවුණාය.

"අනේ..., මේ... මගෙන් මුකුත් අහගන්න එපා..., කොහොම හරි මම ඕක අප්පවිටිට කිවුවම එයා ඇහුවා ආපහු එහෙම කරන්න ආසද කියලා. ඇත්තටම මට එහෙම විශේෂ ආසාවක් තිබ්බේ නෑ... අප්පවිටිගෙයි මගෙයි තිබ්බ හොඳ බැඳීම නිසා මට එහෙම එකක ඕන කමක් තිබ්බානම් කියන්නත් පුළුවන් තිබ්බා"

"ඔවු ඉතින්....., එතකොට මැරී කරපු අළුතේ....., එහෙම අඩුවක් දැණෙන්න අප්පවිටි තියන්න නැතුව ඇති"

හංසි මවගෙන් එලෙස ඇසුවේ, කුස්සියෙන් ඉවතට යන ඇයගේ පිටුපසින් යමිත්ය. ඇයට එලෙස මවගෙන් විවෘතව අසන්නට තරම් ශක්තියක් හිතට ආවේ, දැන් දෙදෙනා කෙරී ඇති දැඩි ලෙංගතු බැඳීම හමුවේය.

ඉදිරිපස දැල්වෙන විදුලි පහන් එළිය ඇගේ දුහුල් නිදන ඇඳුම හරහා ඇඳුනේ, පිටුපසින් සිටි හංසිට මවගේ කයේ සෑම නිමනයක් සේම සාණුවක්ද මැනෙවින් මතු කරමිත්ය. එයින් හංසිට සිතුවේ.."අම්මා තාම හැඩයි.." කියාය.

"අනේ අම්මේ... මේකීගේ කට..., ලැජ්ජාවක් නැති හැටියක්" ඇයට ලැජ්ජාවක් දැණුනේ හංසිගේ කතාවෙන් නොව, ඇය එකල ගැන කීවේ සත්‍යක් නොවේ දැයි වැටහුන නිසාවෙන්ය.

"කියන්නකෝ ඉතින්...." හංසි එලෙස කීවේ ඇගේ කාඞරයේ උළුවස්ස අසල දීය.

"දැන් ඇති... නිදිමතක් එක්ක ඉතුරු ටික හෙට..." ඇය දොර රෙද්ද අතරින් ඇගේ කාඞරයට ගියාය.

"මොකද්ද අම්මේ..." හංසි ඇගේ කාඞරය තුලට නොගොසින් දොර උළුවස්ස අසල නැවතුණාය.

"එනවා... එනවා.., එහෙනම්.." ඇය යහනේ ඉඳ ගනිමින් හංසි දෙස බැලුවාය. ඇයටත් ඇවැසි වූයේ එයමය.

ඇයගේ එම වදන් පෙළක් එම බැල්මක් හංසිට නුහුරු විය. ඒ මෙතුවක් ඇගෙන් එවැනි මිතුරුකමේ වදන් පෙළක් හා බැල්මක් හංසිට මෙතුවක් නොවැටී තිබුණ බැවිණි. එබැවින් හංසිට මෙවලේ ඇගෙන් පෙනුනේ කෝමළ ලාලිතාක්ය. ඒ ඇගේ හිතත් ඒ මිතුරු කමට බැඳෙමින්ය.

හංසි කළකට පසුව ඇයගේ කාඞරය තුලට ගියාය. ඒ අත්‍ය අවැසි දෙයකට හැරෙන්න ඇය ඒ කාඞරය තුලට යෑම කුඩා කළ සිට නොකළ බැවින්ය. එබැවින් හංසි පසෙක වූ පුටුව මත ඉඳ ගත්තේ, ඇයගේ යහනේ ඉඳ ගැන්මට තවමත් හිතට වකිතයක් දැණුන බැවින්ය.

"ඔතනට නෙමෙයි... එනවා ඉතින් මෙතනට....." හංසිගේ මව බිත්තියට හේත්තු කොට ඇති යහනේ කෙළවරටම ගියේ, කොණටම කොට්ටයක් තබා ගනිමින්ය.

එහෙත් ඇගේ එම වදන් පෙළ, මෙතුවක් හංසිගේ හිතේ යන්තමට තිබුන වකිතයත් බිඳ දැමුවේ..., ඇයව ලොංගතු මිතුරියක ලෙස දකිමින්ය. ඇයත් එලෙස අඬ ගැසුවේ හංසිව දියණිය කමෙන් මදකට දුරස් කොට මිතුරියක ලෙස ඇයව දකිමින්ය.

"කොහොම හරි ඉතින් මැරී කරලා අවුරුද්දක් විතර ඉඳලා තමයි, අපි බබෙක් හදමු කියලා පැලැන් කරේ. අපිට එතකොට කිසිම අඩුපාඩුවක් තිබ්බේ නෑ. කොහොමහරි එහෙම හිතලා මාසයක් දෙකක් යනකොට තමා ඔයා බඩට ආවේ. ඉතින් අප්පව්වි ලෝන් ට්‍රිප් යනකොට මම තනියෙන් නිසා ඒ දවස්වලට රුපිකාව රැට අපේ ගෙදර නවත්ත ගන්නවා.

ඕකී මම බැඳලා එහෙට ගියපු දවසේ ඉඳන්ම මට හරි ආදරෙයි. මම තමා ලොකු ළමයෙක් උනාට පස්සේ ඕකීගේ කරට මාලයකුත් දැම්මේ. එයාලට එව්වර වත් කමක් තිබ්බේ නෑ. හැබැයි වෙලාවකට ඕකීව වදයකුත් උනා අපිට.

"ඒ මොකද..."

"ඔයාට දැන් බොරුවක් කියන්න ඕන නෑනේ..., අපිත් ඉතින් බැඳපු අළුතනේ. සමහර වැඩවලට රැයක් දවාලක් කියලා තිබ්බේ නෑනේ. මොකද සමහර දවස් වල අප්පව්වි නයිටි කරලත්තේ එන්නේ. ඉතින් ඉස්සර ඕකී හැම වෙලාවෙම

අපේ ගෙදෙට්ට රිංගනවා නැන්දේ..., නැන්දේ.... කියාගෙන.

සමහර ඒ හොඳම වෙලාවල් වලට. අප්පච්චිට කේන්තීන් ගිහින් තියනවා සමහර දවස් වලට ඔය හිංදා. ඇයි ආවහම යන්නෙත් නෑ. අපි දොර ඇරපු නැති දවසුත් තියනවා ඕන තරම්"

"ඇත්තටම අම්මේ හරියටම රුපිකා අක්කගේ නෑදෑකම මොකද්ද..?"

"අප්පච්චිගේ පැත්තෙන් නෑයෝ..., මාතලේ ලොකු නැන්දගේ නංගිගේ දුව. නෑදෑ කමට වඩා ගම්වල හොඳ බැඳීමක් තියනවා මිනිස්සුන්ගේ. එයලා හිටියෙත් අපේ ගෙදරට අල්ලපු වැටේ. එකී කන්න හොද්දක් නැති වුනාම පිහාන උස්සන් එන්නෙත් අපේ ගෙදර. එයාලට එව්වරම සල්ලියක් තිබ්බේ නෑ..., හැබයි අපි පුළුවන් විදියට එයාලට උදවු කරා.

"ඉතින්..."

"ඉතින්... මෙතනින් එහාට තමා ඔයා නොදන්න තව රහස් ටිකක් එලිවෙතේ. හැබැයි මට මේවා ඔයාට නොකියා ඉන්නත් පුළුවන්. ඒත් මම දන්නවා ඔයා ඒ දේ ගැන නරක විදියට බලන්නේ නෑ කියලා. ඒකයි මම ඒ ටික හංග ගන්නේ නැත්තේ. හැබැයි ඔයා මං ගැනවත් අප්පච්චි ගැනවත් වැරදියට හිතන්න එපා.. අනික තමා මම මේ ටික කියන්නේ, ඔයාගේ අම්මා මම කියලා අමතක කරලා..., ඔයාව හොඳම යාළුවෙක් විදියට හිතලා"

"නෑ.. අම්මේ කවදාවත් මම ඔයාලා ගැන වැරදියට හිතන්නේ නෑ..."

"මේ කතාව කියන්නේ මේ අම්මා කියලා ඔයත් හිතන්න එපා. ඔයාගේ හොඳම යාළුවෙක් කියලා හිතන්න. මොකද හැමොගේම පවුල් ජීවිත වල පුංචි, පුංචි රහස් තියනවා. ඒවා එයලා අතරේ විතරයි තියෙන්නේ. ඒවා එහෙම ලේසියෙන් කාටවත් එලි කරන්නත් බෑ. මොකද ඒ රහස් එලි වුනොත් එයාලගේ ගරුත්වය එතනින් ඉවර නිසා. හැබැයි දැන් ඔයා මගේ යාළුවෙක්. ඒනිසා මට ඒවා ඔයත් එක්ක කියන්න පුළුවන්" ඇය එසේ කියමින් හංසිගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"අම්මේ.. ඔයා ඕන එකක් කියන්න..., හැබැයි කැමතිනම් විතරක්. හැබැයි මමත් එක දෙයක් කියන්නම්, මම කවදාවත් එහෙම ඔයලා ගැන වැරදියට හිතන්නේ නෑ කියලා විතරක්"

"අපේ ජීවිත සිතූම් පැතූම් ආශාවන් හරි විවිදා කාරයි. සමහර ඒවා අසබ්බයි. තවත් ඒවා අසම්මතයි. තවත් සමහර දේවල් පංසල් බෝමළුව වගේ සංවරයි.

ගති පැවතුමුත් එහෙමයි. දෙන්නෙක් මැරී කරාම ඒ වගේ විවිදාකාර දෙන්නෙක් තමා එකතු වෙන්නේ.

ඒ බොහොමයක් එකතුවන්ගේ ජරහලතම, වැදගත්ම එකතුව තමයි ලිංගික බැඳීම. ඒ බැඳීම තමයි කවුරු මොනවා කිවුවත්, දෙන්නගේ ජීවිතය සතුටෙන් ඉදිරියට තල්ලු කරන්නේ. ආදරය කරුණාවත් ඊට පස්සේ තමා ඒ තල්ලුවට එකතු වෙන්නේ.

ඒ ලිංගික බැඳීමේ දී අනික් කෙනාගේ සමහර දේවල් වලට අපි අකමැති වෙන්න පුළුවන්, ඒත් අනික් කෙනාට ඒවා ඕන වෙන්න පුළුවන්. සමහර විට ඔයා කැමති දේ අනික් එක්කෙනාගෙන් මඟ හැරෙන්න පුළුවන්. ඒ වගේම දෙන්නම ඒ සමහර ආශාවන් එලිකරන්නේ නැතුව හංගගෙන ඉන්නත් පුළුවන්. එතකොට ඔය ගමන කෙටි වෙන්න පුළුවන්...., එහෙම නැත්නම් ඕනෑවට එපාවට වගේ ඔහේ ගලාගෙන යයි....

හැබයි ආදරයට, කරුණාවට, අර දෙන්නගේ නොගැලපෙන ලිංගික ආශාවල් ටික ටිකක් යටපත් කරලා, දෙන්නව එකතු කරලා තියන්න පුළුවන්, ඒත් ඒ හිස් තැනක් ඉතුරු කරලා" ඇය මෙතරම පැහැදිලි කිරීමක් කලේ හංසිට ඉදිරි කරුණු ගැන වැටහීමක් ගන්නට.

"අම්මේ..., ඔය කතාවම මට වත්සු අක්කා කියලා තියනවා. නංගි තමන්ගේ මිණිහා ඉස්සරහා රඟ පෑමෙන් ඉන්න එපා. එතකොට එයත් කරන්නේ ඒකමයි. ඔය වැඩේ ටිකක් අමාරුවෙයි. ඒත් බැරි නෑ කියලා"

"ඒක තමා මම කියන්නෙත්..., විවිවාහ ජීවිතේ දෙන්නා අතර රඟ පෑම හොඳ දෙයක් නෙමෙයි. වෙලා තියෙන්නේ දෙන්නම දෙන්නට බයයි ඒ සමහර දේ විවෘතව කතා බහා කරන්න. හැබයි පොඩි දේකුත් එතන තියනවා..., ඒ කියන දේ තේරුම් ගන්න හොඳ බුධියකුත් දෙන්නට තියෙන්න ඕන. නැත්නම් හැදෙන්නේ වෙන අවුලක්.... අප්පවිවිසි මමයි අතර ඒ වගේ හොඳ බැඳීමක් තිබ්බා. දෙන්නගේ රහස් තිබ්බේ නෑ. ඒකනේ අර සමලිංගික කතාව අප්පවිවි මහෙන් කෙලින්ම හැවුණේ....

ඉතින් ඔහොම එක දවසක අප්පවිවි ගියා නයිට් ගිල්ට් එකට. එතකොට නුවරට යන්න ඕන. එදත් රුපිකා ආවා අපේ ගෙදර. එතකොට ඒකී දහයේ පංතියේ මට මතක විදියට. පාඩම් වැඩ එහෙමත් මගෙන් තමා අහගන්නෙත්.

කොහොමහරි ඔයා ලැබෙන්න ඉන්නකොට. එතකොට බඩට මාස තුනක් විතර ඇති. කොන්ද රිදෙනවා, කෙන්ඩා පෙරළෙනවා, ලෙඩ ගොඩයි. සමහර

දාට මෙකී තමා කොන්දේ තෙලුත් ගාන්නේ. ඇඳුමක් මාරු කර ගන්න ගියාම පවා මට මෙකී ඉස්සරහා කියලා විෂේශයක් දැනුනේ නෑ..

කොහොම හරි එදා කෝච්චියක් පිළි පැනලා, අප්පච්චිට නුවර ස්ටේෂන් එකට වෙලා නිකන් ඉන්න ලැබිලා තියෙන්නේ. ඉතින් අප්පච්චි හොරෙන්, ඒ දවස් වල මාතලෙට තියන අන්තිම බස් එකේ ගෙදර ඇවිත්. කෝල් එකක් දෙන්න කියලා වත් ඒ දවස්වල එහෙම ඟෝන් තිබ්බා කියලැයි. ඉතින් දොරට ගහනකම් දන්නේ නෑ. මෙකී අපේ කාඹරයේ ඇඳ ලඟ පොඩි මෙටටයක් දාගෙන නිදී.

මේකීව ගෙදර යවන්නත් බෑ එකොලාහා මාර පැනලා, ඇඳට ආවම අප්පච්චිට අර වැඩෙත් ඔන උනා.., මෙකී බැරි වෙලාවත් ඇහැරුනොත්..., පොඩි එකියකුත් නෙමෙයිනේ. කිවුවට ඇහුවෙ නෑ..., අප්පච්චිට ඕනම උනා. පස්සේ අපි ඇදේ තිබ්බ මෙට්ටේ සාලේට දාගත්තා.

ඒ ගොඩ දවසකින් තැනත් වෙනස් වුනේ. ඒකත් හිතට අමුතුයි. අනික අප්පච්චිටත් ඒ දේ උපරිම ඕන. ඒ වෙලාවට කිසිම පරිස්සමක් නෑ. මටත් අර තැන වෙනස් වුන නිසා මොකද වුනා..." ඇය එලෙස කීවේ ලැජ්ජාවෙන්ය.

"මේ.. අම්මේ.., ප්‍රෙග්නට් වුනාම ඒ උවමනාව වැඩිවෙනවද...?" ඇය එලෙස ඇසුවේ වත්සලාගෙන් දැන උගත්, හා ඇය දැන උගත් දෑ පිරික්සන්නටම නොවේය.

"මෙහෙමයි... සමහර අයට ඒ උවමනාව ටිකක් වැඩිවෙනවා"

"අම්මට..."

"අනේ..., අනේ... මොනවද මේ අහන්නේ....?"

"ඇයි අනේ..., දැන් ඉතින් අපි යාච්චොනේ.... අනික මම වැරදි දෙයක් යැයි ඇහුවෙත්... අම්මා කියලා දෙන්න ඔන දෙයක්නේ"

"හරි.., හරි.., මෙහෙමයි මට නම් එහෙම ලොකුවට වෙනසක් දැණුනේ නෑ. හැබැයි අප්පච්චිට නම් ඒ කාලේ, ඒ උවමනාව තදට ආවා. ඒක ගොඩක් පිරිමිත්ගේ හැටියක්"

"ඒක ඇත්ත..." ඇය එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඇයි..."

"මේ.. මේ.. නිමන්ත අයිගත් ආසයි.., ප්‍රග්නටි ගැණියෙක් දැක්කොත් ඒහෙම දෙපාරක් බලනවා"

"ඒක තමා මම කිවුවේ.. දෙන්නා දෙමාලේලෝ වුනාම ඔය වගේ පොඩි, පොඩි රහස් තියනවා. ඔයා ඕක මට හරි, හොඳම යාච්චෙකුට හරි, කිවුවට වෙන කාටවත් ඔය ගැන කියන්න බෑනේ.., ඇයි එතකොට අර මිණිහා දිහා එයාලා බලන්නේ කැන විදියට නේ.." හංසිත් එවැන්නක් හෙලිකිරීමෙන් ඇයගේ හිත තවත් දිරිමත් වුනේය.

"හම්.. ඒක ඇත්ත.., ඉතින්.."

"පස්සේ.. අපි දෙන්නා සාලේ මැද්දේ විනාඩි විස්සක් විතර අර වැඩේ ගියා. මට ඒ හිටපු විදියත් ආමාරුයි බඩත් එක්ක. ඒ නිසා මම උඩට ආවේ.."එවිටම හංසිට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"ඕන්න ඉතින්... එහෙනම් බෑ..." ඇයට හංසිගේ සිනහව හමුවේ දැණුන ලැජ්ජාව සුළුපටු නොවුනාය.

"අම්මගේ එකට නෙමෙයි හිනා ගියෙ අනේ..."

"එහෙනම්..."

"ඒ වැඩේටනේ..."

"ඒකේ මොකද්ද ඔව්වර හිනා යන්න තියෙන්නේ..."

"ඒකට හොඳ නමක් තියෙන්නේ..."

"මොකද්ද....?" ඇය එලෙස ඇසුවේ දැසත් කුඩා කරමිත්ය.

"මේ.. මේ.., ඉස්කොලේ යාලුවෝ ඕකට කියන්නේ මේ..., මේ..., පොල් ලෙලි ගහනවා කියලා..." හංසිගේ එම සිනහව දැකින් වසා ගත් නිසවෙන්, මවගේ අත්ලේ මෘදු පහස දැණුනේ දෙකොපුල් මතට නොව, හංසිගේ දැන මතටය.

"ඒක්... දැන් කුණුහරුපත් කියන්න ගත්තා නේද මගෙත් එක්ක.." ඇය එලෙස කීවේ සියුම් පහරක් ඇගේ කම්මුලට ගසාය.

"සොරි..., සොරි... ඉතින් යාච්චෝනේ... ඉතින්.."

"ඉතින් පස්සේ මගෙත් හොඳම හරියේ... මෙන්න එක පාරටම මේකී කාඹරයේ දොර ඇරන් එලියට ආපී. අපි දෙන්නටම කර ගන්න දෙයක් නෑ. ලඟ පාතක බෙඩි ශීට් එක තිබුනෙත් නෑ. මේකීත් බලාගෙන ඉන්නවා. පස්සේ ඒකීම ගියා

කාඞරේට. අපි දෙන්නට කර ගන්න දෙයක් නෑ. බයෙන් බෑ මේකී කාටවත් කියයිද කියලා..

කොහොම හරි අප්පව්වි උදෙමම ආපහු ගියා. මේකින් නැගිටපු ගමන් අර නයිටි කැල්ල පිටින් ගෙදර දිවුවේ....., වචනයක් කතා කරන්න ලැබුනේ නෑ. මට නිකන් මොකද්ද වගේ. බයයි, ලැජ්ජාවයි දෙකම. ඇයි මේකී බැරිවෙලවත් ගෙදෙට්ට කිවුවොත්.

ඉතින් මම හැන්දෑවෙනකම් වෙනකම් බලං හිටියා, මේකී නිකමට වත් මේ පැත්තට ආවේ නෑ. ඉස්කොලේ ඇරිලා ඇවිත් සුදු ගවුම වැලට දැමීමෙන් අහක බලාගෙන. මට කතා කරන්නත් බයයි. මේකී අම්මලට කියලනම් ඉවරයිනේ.

කොහොම හරි එදා දවසෙම ආවේ නෑ. පහුවදා හැන්දෑවේ මම දැක්කා මේකී වැට ලඟ ඉන්නවා. මමත් ඉතින් බයෙන් බයේ තමා අඩ ගැහුවේ. මේකී ඒ ආවේත් නෑ. කොහොම හරි දවස් තුණකට පස්සේ මේකී ආවා පොළොස් මාළුවක් අරගෙන. "ආ.. මෙන්න අම්මා දෙන්න කිවුවා කියලා දික්කරා ආපහු දිවුවා" මම එතකොට දැනගත්තා මේකී අම්මලට කියලා නෑ කියලා.

ඊට පස්සේ දවසේ රූපිකාගේ අම්මම මගෙන් අහනවා, නංගී.. මොකද අරකිට අර වෙලා තියෙන්නේ කියලා. මගේ ඇඟත් සීතල වෙලා ගියා. මම ඇහුවා ඇයි කියලා...? මොකද ඒ තරහා වෙලා තියෙන්නේ කියලා, ඇහුවම තමා ඇඟට ලේ ටිකක් ඉණුවේ. මම කිවුවේ.., මේ එදා ඇවිත් පාඩම් කරන්නේ නැතුව කියව, කියව ඉන්න ගත්තා මම බැන්නා, විහාගේ ලබන අවුරුද්දේ නේද...? ඔහොම ඉඳලා හරියනවද කියලා. අක්කත් කියපි ඒක තමා නංගී කොච්චර කිවුවත් පොතක් අතටගන්නේ නෑ, අපි මහංසි වෙන්නේත් මේ එයා වෙනුවෙන් නේද කියලා.

එදා කොහොම හරි අප්පව්විටත් නයිටි ගිල්ටි එක. හැන්දෑ වෙනකොට මෙන්න රූපිකාව ඇදගෙන අක්කා එනවා..., මම ඇහුවා මේ මොකද කියලා. අප්පව්වි යනකොට කියන් ගිහින් එයා රූ වැඩ, පුළුවන්නම් කෙල්ලව යවන්න කියලා.

මටම හිතා. කොහොම හරි අප්පව්විත් කපටි කමට ඒකීට දෙන්න කියලා ඊට කලින් දවසේ නුවරින් පොත් වගයකුයි.., කවකටු පෙට්ටියකුයි... ඇපල්, මිදි වගේ තව මොන මොනවදෝ ගොඩක් ගෙනත් තිබා. එදා මමත් එකී කැමතිම ටිකක් රූට ඉවුවෙන් ඔන්න.

පැයක් දෙකක් ගියාට පස්සේ තමා මේකී ටිකක් හරි කතා කරන්න ගත්තේ. පස්සේ මේකිගෙන් පුංචි කමට නෙමෙයි කට කියන්නේ, කාලා බිලා සේරම ඉවරවෙලා මේකී කියපි, මෙහෙම සලකන බවක් දන්නවනම් කලින්ම ඔය දේ කරන්නේ කියලා.

කොහොමෙන් හරි එදයින් පස්සේ අපි දෙන්නගේ ඒ යාළු කම ගොඩක් වැඩි වුනා. මොකද මම මැරි කරා කරා කියලා මටත් ඒ හැටි වයසක් නෙමෙයිනේ. මටත් ඕන්නන් විසි විසි එකක්, විසි දෙකක් ඇති මගේ හිතේ ඒ වෙනකොට. මටත් එහෙට ගියාට පස්සේ යාලුවෙක් එහෙම එහේ කවුරුත් හිටියේ නෑ.

ඉතින් සමහර දාට එයා මට විහිළ කරන්නත් ගත්තා, ආවු... අදනම් මුණත් එලිය වැටිලා... ඒ කියන්නේ ඊයේ රූ මොනවා හරි වෙලා ඇති ශුවර් එකටම..., වගේ දේවල් කියලා. ඉතින් මමත් නොදැණිම ඒ කාතා වලට ආස උනා. කොහොම හරි නොදැනීම අපේ නෑදෑ කමට වඩා අපි දෙන්නා හොඳ යාළුවෝ වුනා.

එක දවසක් මට අරහෙම විහිළ කරදී මම කිවුවා.., උඹට ඒක මැජික් එකක් වෙන්නේ, උඹ ඉතින් ඒ වගේ එකක් දකින්නම ඇත්තේ එදානේ, කියලා. මේකී බක, බක, ගාලා හිනා වෙන්න ගත්තා. මම ඇහුවා ඇයි කියලා. මේකී කියපි..., ඔවා නෙමෙයි අපි දැකලා තියෙන්නේ, ඔයිට වඩා හොඳ ඒවා කියලා. පස්සේ බැලින්නම් මේකී පොඩි කමට නෙමෙයි වැඩි. අම්මගේ තාත්තගේ ඒවත් හොරෙන් බලලා... ඒක ඇහුවම මගේ ඇහම සීතල වෙලා ගියා එදා. හැබයි ඒක නිසා තමයි මම, ඔයා අප්පවිවිසි මමයි දිහාත් අරහෙම බැලුව කතාවක් කිවුවමත් කලබල නොවුනේ”

"අම්මා කියපු විදියටම පුංචි, පුංචි රහස් හැමෝගෙම ඒ ජීවිතවල තියනවා. මටත් ඕක අම්මා එක්ක හරි, හොඳම යාළුවෙක් එක්ක හරි ඇරෙන්න වෙන කාත් එක්කද කියන්න පුළුවන්... මම හිතන්නේ ඔයවගේ නොකියන රහස් හැමෝ ගාවම තියනවා. හැබැයි කවදා හරි එහෙම කියන්න පුළුවන්, විශ්වාස කරන්න පුළුවන් කෙනෙක් ලඟදී ඒවා කිය වෙනවා. ඉතින්... "

"හම්... ඒකනම් ඇත්ත මේ අපිදෙන්නා වගේ..., ඉතින් ඒ දැකපු දේවල්, අරකී රස කරලා කියද්දි මම අහගෙන ඉන්න පුරුදු වුනා. ඇත්තටම කිවුවොත් මට ඒ කතා අහන්න ආසා හිතුවා.

ඉතින් සතියට සැරයක් දෙකක් ඒකිගෙන් අලුත් කතාවක්. එකෙන්

මේකෙන් මමත් නිකමිම පුරුදු වුනා, අප්පවිච්චි එක්ක කරන ඒ දේවල් එයාට කියන්න. ටික දවසක් යනකොට අපි දෙන්නටම ඒ රස කතා නැතුව බැරි වුනා.

සමහර දාට එකීම කියනවා මොකද්ද නැදේ අලුත් විදියක් හොයා ගන්නකෝ... හැමදාම එකම විදියෙන් කියලත්. ඉතින්... මමත් සමහර වෙලාවට ඒකීට කියන්න ඕන නිසා අළුත්, අළුත්, විදි හෙවුවා ආප්පවිච්චි එක්ක. එකින් සමහර වෙලාවට මට කියන්න ගත්තා, අරහම කරලා බලන්නකෝ..., මෙහෙම කරලා බලන්නකෝ..., කියලා. බොරු කියන්න ඕන නෑ..., ඒ සමහර දේවලුත් මම කරා. ඔයා දන්නවද ඒකෙන් අප්පවිච්චි කොච්චර සතුටු වුනාද කියලා....."

"මට හිතා ගන්න පුළුවන්..., ඒත් ඇයි එහෙම රුපිකා අක්කා ඔයා එක්ක කියන්න ගත්තේ"

"මෙහෙමයි... ඒ එයාගේ වයස හිංදා. එයත් ලොකු ළමයෙක් වෙලා ඒ ගැන, හිතෙන්න ගත්ත වයස. ඉස්සර ඔයාට වගේ... අනික එයත් එකේන් මිහිරක් ලබන්න ඇති... මොකද බැඳපු මමත් ඒ කතා වලින් එව්වර ඇවිස්සුනා නම්..., එයා කොහොමට ඇවිස්සෙන්න ඇතිද..?"

ඇත්තටම මට එයා එක්ක එහෙම දේවල් කතා කරද්දී අමුතු හැඟීමක් ආවේ. බොරු කියන්න ඕන නෑ..., දැනුත් රුපිකා හස්බන්ඩ් එක්ක වෙන දේවල් මට කෝල් කරලා කියනවා. මම දැණුත් හරි ආසයි එහෙම දේවල් අහං ඉන්න. ඇත්තම කියනවනම් මමත් ආසයි, කාට හරි එහෙම කියන්න..." ඇය එලෙස දියණිය හමුවේ හෙළිකලේ තම එක් රහසක්ය.

"වත්සු අක්කත් ඔයා වගේ. ඒ හැම දෙයක්ම මගෙන් එක්ක කියනවා. අයියා මෙහෙමයි කරේ..., එතකොට එයා මෙහෙමයි කරේ..., හරි ජොලි අම්මේ එහෙම අහගෙන ඉන්නකොට. සමහර වෙලාවට වර් අයිව දකිද්දින් මතක් වෙනවා, අක්කා කියපුවා. එතකොට නම් මුණ බලන්නත් මොකද්ද වගේ. හැබයි මමත් නිමන්ත අයියා එක්ක වෙන ඒ හැමදේම එයත් එක්ක කියනවා. මටත් එහෙම අහනකොට, එහෙම කියනකොට හරි මතුයි. මාර ලීල් එකක් එන්නේ..." හංසින් තම රහසක් මව හමුවේ හෙළිකලාය.

"එහෙනම් ඒක අපි දෙන්නටම පරම්පරාවෙන් ආපු නරක ආසාවක් ද කොහෙද..? හැබයි ඒකේ හොඳකුත් තියනවා. ඒකෙන් අපිත් සමහර විට නොකරපු, අත් නොවිදි දෙයක්, එයාලගෙනුත් ඉහෙන ගන්නවා. මොකද...? ඔය වැටේ එක එක්කෙනා කරන්නේ වෙනස්, වෙනස්, විදියට..." හංසිගේ මව

එලෙස කීවේ ඒ කතා බහෙන් තම ලිංගික ජීවිතයේ නව මානයන් සොයා ගත්තා නොවේ දැයි හිතමින්ය.

"හම්... ඒක ඇත්ත. සමහර විට අපි දෙන්නා මේ නොදැනුවත්ව උනත් ආසාවෙන් කරන්නෙන් ඒ එක්ස්පිරියන්ස් එක ගෙයා කර ගන්න එක වෙන්න ඇති. ඇත්තටම කිවුවොත් අම්මා ඔය කියපු ගොඩක් දේවල් අතර මට දැන ගන්න ගොඩක් දේවල් තිබ්බා. මම දන්නවා අම්මත් ඒ සමහර දේවල් කිවුවේ, ඒ රසය අඩු කරලා ඒක සිදුවීමක් විදියට. සමහ තැන් වලදී මට එවා හරලා, අවුස්සලා, අහන්න හිතන්න, ඔයා මගේ අම්මා නිසා ඒ සමහර දේවල් එහෙම අහන්න බෑ. හැබයි වත්සු අක්කා එහෙම කියනකොටනම් මම ලේසියෙන් එයාව අතඅරින්නේ නෑ ... ඒවා භාර භාර අවුස්සනවා"

"ඒක ඇත්ත..., මම ඒවා රහා කරලා නෙමෙයි ඔයාට කිවුවේ. මොකද...? තවම හිත දන්නවා ඔයා මගේ දුව කියලා. සමහර විට ඉස්සරහට එහෙම වෙන එකක් නෑ..." ඇය එලෙස කීවේ හංසි වෙත සිනහවක් පාමින්ය.

"ශුවර්ද...?" හංසි එලෙස ඇසුවේ පුදුමයෙන්ය.

"හම්... සමහර විට කිවුවේ එකෙන්....."

"හරි, හරි, ඉතින් කියන්නකෝ... එහෙනම්" හංසිට එම කතාවත් අසා ගන්නට මෙවලේ වූයේ හදිසියක්ය.

"ඉතින්... මට රූපිකාගේ ඒ අශ්‍රය නැතුව බැරි වුනා. එයාටත් එහෙමයි. එයා කොච්චර මට ලං වුනාද කියනව නම්, එයා අන්තිමට මගෙන් එක්කම කිවුවා..., මගෙයි අප්පච්චිගෙයි අර වෙන කතා අහලා, එයා.. මේ..., මේ..., අනේ මංදා.." ඇය ඒ වදන හමුවේ ගොළුව ගියාය.

"මේ... ඒයා මාස්ට්‍රොට් කර ගත්තා කියලද..?" මවගේ මුව ගොළු උවත් හංසිගේ මුවග ගොළු නොවුනාය. එහෙත් හංසිගේ එම වදන් පෙළ හමුවේ මවගේ මුහුණේ නැගුනේ සිනහවක්ය.

"හම්... එහෙම තනියම කර ගන්නවා කියලා" ඇය එම ඉංග්‍රීසි වදන දැන සිටියත් එය නොකියුවාය.

"ඉතින්.."

"ඒක ඇහුවහම ඇත්තටම මට තවත් ආස හිතනවා. ඒ නිසා සමහර දේවල් මම බොරුවටත් කිවුවා. දවසක් එයා ඇහුවා මමත් එහෙම කරනවද කියලා...?"

"කොහොමද....?" හංසිට ඇ කීදේ නොවැහැටුනා නොවේය. එහෙත් ඇයගේ මුඛෙන් එලෙස පිට වනවා දැක්මට ඇය ආශා කළාය.

"අය්යෝ... ඔන්න ඉතින්..., බොරුවට නොතෙරුනා වගේ අහන්නේ..."

"ඉතින් කියන්නකෝ.. එයා ඇහුවේ අම්මා තනියම කර ගන්නවද කියලනේ...?" හංසි ඇයට දිරියක් දුන්නාය.

"හම්.. එහෙම තමා.. හැබැයි ඇත්තටම මට එහෙම කරන්න ඕන කමක් ඒ දවස්වල තිබ්බේ නෑ..."

"කොහොම කරන්නද....?" හංසි නැවතත් ඇසුවාය.

"අනේ මොකද්ද අනේ..." මව එලෙස කියමින් තරුණියක සේ නොදොල් වූයේ ඇගේ දියණිය හමුවේය.

"අනේ අම්මේ..... හරි.., හරි.., ඒත් කමක් නෑ කියන්නකෝ..."

"ඉතින්.., මට තනියම එහෙම කරගන්න ඕන කමක් තිබ්බේ නෑ... මොකද අප්පච්චි මමයි, අඩුම දවස් දෙකකට සැරයක් වත් එකතු වෙනවා. මොකද ඒ අපේ හොඳම කාලේ... අප්පච්චිට හොඳටම ඒ උවමනාව තිබ්බා" ඇය එලෙස කීවේ එදිණයන් නැවතත් සිහිකර ගනිමින්ය.

"අප්පච්චිට විතරමද ඒ දවස්වල ඒ උවමනාව තිබ්බේ....?" හංසි එලෙස ඇසුවේ ඇහැක් ඉඟිමාරය.

"නෑ ඉතින්.. මටත්.." ඇය එලෙස කීවේ එකල තමා කළ කී දෑ සිහිවී නැගුන සිනහව හංසිගෙන් වසන් කර ගනිමින්ය.

"ඒක තමා... අප්පච්චිත් ඉතින් ඉල්ලුමට සැපයුම දෙන්න ඇති..." හංසිත් ඇයගේ සැහවුන සිනහව හා එක් වූවාය.

"හම්... ඕනවටත් වඩා..., අතිරික්තයකුත් තිබ්බා..." ඇයත් හංසිගේ සිනහව හා එක්වූවාය.

"ඉතින්..."

"ඉතින්... ඔහොම ටික දවසක් යනකොට..., අප්පච්චි නැති දවස්වල අපි දෙන්නා වැඩි හරියක් කරන්නේ ඇදට වෙලා ඕවා කතා කර, කර ඉන්න එක. මේකී හොඳට ඇවිස්සුනාම..., මේ.. දැන්නන්ම ඉන්න බෑ නැන්දේ.., කියලා කාඞරයෙන් එලියට යනවා. ගිහින් තනියම කරගෙන එන්නේ. මටත් ඒ වෙලාවට හරි ආසයි. කොහොම හරි දවසක් ඒකීම කියපී..., ආසයි නැන්දේ"

එදාවගේ වාන්ස් එකක් ආපහු එනවනම් කියලා. මගේ ඇඟම හිරිවැටිලා ගියා ඒක අහලා. මම ඒ කතාව එදා මඟ ඇරියත්, මේකී දවස් දෙක තුනක්ම ඔය විදියට කිවුවා. ඇත්තටම ඒක අර කලින් දැකපු දේ ඉත්තෙක් කරගෙන, මට කරපු බලපෑමක් වගේ. මම ඒකට භා.. කිවුවෙත් නෑ..., බෑ.. කියුවෙත් නෑ..., ඒක මඟ ඇර, ඇර හිටියා. ඇයි තරහා කර ගන්නත් බෑනේ.

දවසක රූපිකාගේ අම්මයි තාත්තයි මළ ගෙදරක යන්න මේකීව අපේ ගෙදර තියලා ගියේ. මේකී උදේ ඉදමම මට බල කරනවා අද නම් එහෙම බලන්න ඕන, බලන්න ඕන කියලා. කොහොම හරි එදා නිදාගන්න කිට්ටුව, ඔය ප්‍රශ්නය නිසා මේකී තරහත් වුනා මගෙන් එක්ක. ඒත් ගෙදර යන්නත් බෑනේ, කට තිබ්බට ඔකී බයයි තනියම ඉන්න.

කෙල්ලෙක්ව තනියම සාලේ නිදි කරවන්නත් බෑ..., ඒකී ඉන්න කොට අප්පව්වි කාඹරේ නිදා ගන්න එකත් හරි නෑ. කොහොම හරි අප්පව්වි සාලේ නිදා ගත්තා අපි දෙන්නට කාඹරේ දීලා. මම එදා කොච්චර කතා කරත්, මේකී නෙමෙයි මගෙන් එක්ක වචනයක් කතා කරන්නේ පුප්පන් ඉන්නවා... ටික වෙලාවක් ගිහින්, එතකොට මගේ හිතේ දහය පහුවෙන්න ඇති මේකීට දන්නෙම නෑ නින්ද ගිහින්.

ඇත්තටම එදා අප්පව්විටයි මටයි ඒ දේකරන්න ලොකු උවමනාවක් තිබ්බේ නෑ. ඒත් මගේ හිත මොකක්දෝ කියන්න ගත්තා. අනික අප්පව්වි මමයි ඔය එක ගෙදරක ඉදන් දෙපැත්තක නිදා ගත්තමයි. මට නින්ද යන්නෙත් නෑ..., මම දන්නේ නෑ මගේ හිතට එදා මොකද්ද වුනේ කියලා, මම ඇදෙන් බැස්සා..., ඒ හිතා මතාම ඒකීට ඇහැරෙන්න විදියට. මම දැක්කා මේකීත් ඇස් දෙක බාගෙට ඇරලා බලනවා.

මම අප්පව්වි ලඟට යනකොටත් එයා හොදටම නිදී. ඒත් මම එතන ඉද ගන්නකොට අප්පව්විට ඇහැරුනා. අප්පව්වි හිතා වෙලා ඇහුවා ඇයි මොකද කියලා..?, මම කිවුවා දන්නේ නෑ කියලා. අප්පව්විට තේරුනා මට ඕන මොකද්ද කියලා.

ඒත් අප්පව්වි මගේ නයිටිය උඩට උස්සන කොට මගේ ඇඟ හිරි වැටිලා ගියා, අරකි දැන් බලන් ඉන්නවා ඇති නේද කියලා. ඊටත් වඩා හිත අවුල් වුනේ අප්පව්වි සරම ගලවලා මේ..., මේ..., අරක මගේ කටට ලංකරාම. ඒත් අප්පව්වි එදා හරියට පරිස්සම් වුනා අරකී එදා වගේ ඇහැරලා එයිද කියලා. දෙතුන් පාරක්ම අතර මඟදී නැගිටලත් ගිහින් බලලා ආවෙ එකී නිදිද කියලා. මට

වෙලාවකට බටත් හිතූනා මේකීව අහුවෙයිද කියලත්.

කොහොම හරි එදා එහෙම උනා කියමුකෝ, පහුවදා මට මේකීව කතාවට අල්ල ගන්න හම්බ වුනේ ඉස්කෝලේ ඇරිලා ආවහම. මේකීත් මුකුත් කියන්නේ නෑ.. අර තරහා විදියටම ඉන්නවා. ඒත් මට ඒකී හංග ඉන්න හිතාවෙන් හිතා ගන්න පුළුවන් වුනා.

කොහොම හරි එදියන් පස්සේ දවස් දෙක තුනක්ම ඕක වුනා අප්පවිටිට හොරෙන්. මට තවම හිතා ගන්න බෑ මම ඇයි එහෙම අපවිටිට හොරෙන් ඒ වැඩේ කරේ කියලා. හැබයි බොරුවක් කියන්න ඕන නෑනේ..., මම එදායින් පස්සේ ඒ වැඩෙන් අමුතුවම මිහිරක් වින්දා. මටත් ආස හිතූනා.

ඒකෙන් එකීගෙයි මගෙයි තිබුණ බැඳීම තවත් වැඩි වුනා. පස්සේ පස්සේ ඒකී කාඹරෙන් එලියට ගිහින් කරන අර වැඩේ, මම ඉන්නවා කියලා ගානක් නැතුව කාඹරේ ඉඳමිම කරන්න පුරුදු වුනා. අනේ මංදා... ඒක මගේ හිතට හොඳටම දැණුනා. මම ඒ වෙලාවට ආස ඒකීගේ මුණ දිහා බලන් ඉන්න. හරිම වල් පාටයි"

"රූපිකා අක්කා අම්මා ඉස්සරහා මාස්ට්‍රොට් කරේ ඇඳුම් නැතුවද...?" හංසිට පැනය වූයේ එයය.

"නෑ..., නෑ..., රෙද්ද පොරව ගන්නවා..., අත් දෙකම ඇතුලට ගන්නවා" ඇය එලෙස කීවේ සිනහවෙන් මුවක් වසාගෙනය.

"ඉතින්...."

"ඉතින් ඊට පස්සේ තමා හොඳම හරිය. ඒත් මම හිතනවා ඒ ටික ඔයාට කියන්න ඕන නෑ කියලත්. මොකද ඒ කොටස එව්වර හරි නෑ..." ඇය කතාවේ යම් කොටසක් මඟ හරින්න හිතුවේ තමා ගැන හිතා නොවේය.

"අම්මේ... ඔයා දන්නවා මම සෙක්ශුවල් රිලේෂන්ස් දිහා බලන විදිය..., ඒත් මම අම්මට බල කරන්නේ නෑ කියන්නම කියලා. ඒත් අම්මේ අපි හොඳම යාළුවෝ නේද..?"

"හම්... මෙහෙමයි..., ඔයා දන්නවනේ අප්පවිටිටයි මටයි කියලා ඔය කාලේ වෙන කොට මහා වයසක් නෑ. අපේ හොඳම තරුණ කාලේ. සමහර දේවල් වල හොඳ නරක වත් හරියට තෙරුම් ගන්න පුළුවන් වයසක් නෙමෙයි නේ අපි මැරි කරේ. ඒ කාලේ වුන ඒ සමහර දේවල් අපිට වැරදියි කියලා, ඒ වයට අපිට හිතුවේ නෑ. කමක් නෑ මම ඒ ටිකත් ඔයා එක්ක කියන්නම් කෝ..."

මේ සිද්දිය වෙන දවසේ රුපිකා හිටියේ අපේ ගෙදර. ඔයා දන්නාවනේ මට අප්පච්චිට තරම් හොඳට ඉංග්‍රීසි බෑ කියලා. ඉතින් ඒ පාඩම් ටික රුපිකාට කියලා දුන්නේ අප්පච්චි තමා. කොහොම හරි එදක්, අපි නිදා ගන්න සාලෙට ආවා. ඇත්තටම ඒ අප්පච්චිත් එව්වර කැමතකින් නෙමෙයි. අප්පච්චි ගෙදර ඉන්න දවසට, රුපිකාත් රැට අපේ ගෙදර නවතින එකට එයාගේ කැමත්තක් තිබ්බේ නෑ.

කොහොම හරි අප්පච්චිට මොනවා ගන්න ඕන වෙලා ආපහු කාඹරෙ ඇතුලට ගියා. ඒත් ඇතුලට ගිය ගමන් අප්පච්චි ආපහු හදිසියෙන්ම එලියට ආවා. මම ඇයි කියලා ඇහුවම තමා කිවුවේ රුපිකා ඒ වෙලාවේ ඇඳුම් මාරු කරන ගමන් හිටියේ කියලා.

එවලේ ඉඳන් අප්පච්චි හරිම නොසන්සුන් විදියට තමා හිටියේ. මට ඒක තේරුනා. මම දෙපාරක් විතර ඇහුවත් හරියට උත්තරයක් දුන්නේ නෑ. හැබයි ටික වෙලාවකින් අප්පච්චිම ඒ කතාව කියන්න ගත්තා.

බොරු කියන්න ඕන නෑනේ..., ඒ අම්මගේම ආරෙට ඕකීගේ ඇහත් හැඩට තිබ්බා. වැඩි ලස්සනක් නැති වුනාට මේවා එහෙම..., මගේ ඒවටත් වඩා ලොකුවට තිබ්බා" ඇය එසේ කියමින් හංසිට පෙන්වූයේ ඇගේ ලැමදය.

"ඉතින්..., අප්පච්චි එදා ඒවා දැකලද...?" හංසිට එය අසා ගැන්මට වූයේ සුළුපටු හදිසියක් නොවේය.

"හම්..., ටිකක් නෙමෙයි සේරම. දැකලා. මේකී ඇගේ එක ඇඳුමක් වත් තිබ්බො නෑ. ඉතින් මේ..., මේ..., අනේ මංදා..., සමහර දේවල් ඔයාට කියන්න ඕන නෑ කියලත් හිතේනවා වෙලාවකට. මොකද ඒවා රහස් විදියටම තිබ්බත් සේරටම හොඳයි...."

ඇය එම කොටහා හංසි හමුවේ දිග නොහරින්නට අවසන හිතුවාය. ඒ තමා ගැන හිතා නොව, තම හිමියාගේ ගරුත්වය ගැන හිතාය. ඒ දියණියගේ හිතේ, පියා කෙරෙහි ඇති ගරුත්වය මේ රහස හෙළිවීම තුලින් බිඳ වැටේ වියැයි සැකයක් ඇයට සිතන බැවින්ය.

"අම්මේ... ඔයා මෙව්වර දුර ඇවිත් කතාව මෙතන නැවත්තුවාට මට හිතා ගන්න පුළුවන් ඊට පස්සේ මොකද්ද වෙන්න ඇත්තේ කියලා. ඒ කියන්නේ අප්පච්චි රුපිකාව පොළඹව ගන්න ඇති, ඒහෙම නැත්තම් මේ..., මේ..., බලහත් කාර කමක් වත්."

හංසි එය හෙළි කරන්න යැයි, මෙවලේ මවට මෙවලේ බලපෑමක් නොකළාය. එහෙත් තම පියා රුපිකාට බලහත් කාර කමක් කරන්නට ඇතයි හංසිට නොසිතූනාම නොවේය.

හංසිට එලෙස සිතුවේ, මව මෙම කතා බහට එන්නට පෙර “හොඳ නරක වත් හරියට තෙරුම් ගන්න පුළුවන් වයසක් නොමෙයි අපි මැරී කරේ. ඒ වුන සමහර දේවල් වැරදියි කියලා අපට ඒ වයසෙදී හිතුවේ නෑ” යැයි කියමින්, තම වැරදි එකල වයස මත පටවා සාදාරණිය කර ගැන්මට ගත් උත්සහය නිසාවෙන්ම නොවේය. ඒ මෙතුවක් සියළුම රහස් ඇය හෙළිකොට, අම්මා මෙය පමණක් සභවා ගත්තේ, පියාගේ එම ක්‍රියාවේ බරපතලකමක් ඇති නිසා වෙන්නට ඇතයි හංසිට සිතූන බැවින්ය.

මෙවලේ හංසි එම රහස තේරුම් ගත්තේ වැරදියට වග වැටහුන ඇයගේ හිත බියෙන් සලිතව ගියේය. ඒ හංසි සිතුව වැරද්දේද බරපතල කම, ඇයගේ හිත හිරිවට්ටා දැමුව නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඇයට සිතුවේ එය වහා නිවැරදි කළ යුතු වගය.

"ඔයා හිතනවද අප්පව්වි ඒ වගේ වැඩක් කරන්න ඇති කියලා" ඇය කෙළින්ම හංසිගේ මුහුණ දෙස බැලුවාය.

"අම්මා මෙව්වර දේවල් මගෙන් එක්ක කියලා..., ඕක විතරක් හංග ගද්දී මට එහෙම හිතූනා..." ඇය සත්‍යම කීවාය.

"මම මෙව්වර වෙලා කිවුවේ මගේ දේවල්..., ඒත් මේක අප්පව්විගේ දෙයක්. මම ඒ දේ නොකියා ඉන්න හිතුවේ ඔයාගේ හිතේ අප්පව්වි ගැන නරක ආකල්පයක් ඇති වෙයි කියලා...."

"එහෙනම් මම අම්මා ගැනත් එහෙම හිතන්න එපැයි..."

"මෙහෙමයි..., ඔයයි මමයි දෙන්නම ගැණු. මගේ ඒ දේවල් වුන උන වයස ඔයා දැන් පහුකරලත් ගොඩක් කල්. ඔයාගේ මේ වයස වෙද්දී..., මම අවුරුදු තුනක කෙල්ලෙක්ගේ අම්මා කෙනෙක්. තව එක්කෙනෙක් බඩේ ලැබෙන්න ඕන්න මෙන්න. ඉතින් මට විශ්වාසයි ඔයා ඒ ගැන හිතන විදිය ගැන. මොකද ඒ වයස පහු කරපු ඔයත් ගැණියෙක් නිසා. හැබැයි මම හිතන්නේ ඔයාට පිරිමියෙක් දිහා තවම, සමච්ච හිතන්න බැරුව ඇති කියලා. අපිට වගේම ඒ සමහර රහස්, සිතූම් පැතුම් පිරිමි එයාලටත් පොදුයි කියලා"

"මම දන්නවා අම්මේ..., මම ඉස්සර එහෙම හිතුවේ නැති වුනාට වත්සු අක්කා මට ඒ ගැන කියලා තියෙන්නේ..."

"හැබයි.. මම..., මේ ටික කියන්නේ ඔයා ඒ ගැන හොඳ අවබෝදයකින් බලයි කියලා, සියට සියක විශ්වාසයෙන් නෙවෙයි. මම ඒක කියන්න හිතුවේ, ඔයා ඒ දිහා බැලුවේ නරකම තැනින් නිසා. මට බයක් හිතූනා ඔයා අප්පව්වී ගැන එහෙම හිතුවම"

"ඒක වැරදිනම්.... සොරී අම්මේ" සිදුව ඇත්තේ කුමක් උවත්, තමා සිතුව ලෙස අප්පව්වීගෙන් බරපතල දෙයක් රූපිකාට සිදුව නැතයි හංසිට මෙවලේ සිතූනාය.

"කමක් නෑ.. හැම දේකටම ඉක්මණේ තීරණ ගන්න එපා..." ඇය උකුලේ ඇති හංසිගේ හිස අත ගෑවාය. ඒ ගැඹුරු හුස්මක් හෙලා ලය සැහැල්ලු කොට ගනිමින්, ඉතුරු කොටහට මහ පාද ගනිමින්ය.

"මෙහෙමයි..., මම කිවුවනේ ඒ දවස්වල අපේ හිත් තරුණයි, අපිත් මුහුකුරා ගිහින් හිටියේ නෑ කියලා. ඉතින්..., අප්පව්වී මට ඇත්තම කිවුවා... මේ..., මේ..., එකීව එහෙම දැක්කම ආස හිතූනා කියලා. ඒක ඒ වයසේ ඕනම පිරිමියෙකුට පොදුයි. ඒක මට මහා ලොකු දෙයක් විදියට දැණුනේ නෑ. ඒත් ටිකක් කල් යනකොට මට හිතූනා අප්පව්වීට ආපහු රූපිකාව එහෙම දකින්න ලොකු අශාවක් තියනවා, එයා ඒක හිතේ හංගගෙන ඉන්නේ කියලා"

"ඒ කොහොමද අම්මට එහෙම හිතුනේ...?"

"අප්පව්වී හැරෙද්දී මට කියන්න පුළුවන් ඒ මොකටද කියලා. එයා ඉන්න දවස්වල රූපිකා අපේ ගෙදර රැට නවතිනවට කැමත්තක් තිබුනේ නැති මිණිහා, ඊට පස්සේ හැම දාම පාඩම් කියලා දෙන්නත් ගත්තා. මට ඒ දවස්වල තනියමක් හිතා ඉතින් ඔවට. පස්සේ මම කෙලින්ම ඇහුවා අප්පව්වීගෙන්. අප්පව්වීත් මට ඇත්තම කිවුවා. ඒ වගේම අප්පව්වී කිවුවා කවදාවත් එයාගෙන් රූපිකාට කරදරයක් වෙන්නේ නෑ කියලත්. ඒ වගේම ඔයා ඉන්න බඩට අත තියලා දිවුරුවා එකීට අතවත් තියන්නේ නෑ කැත හිතහිතකින් කියලා.

ඇත්තටම අප්පව්වීට ඕන වුනේ රූපිකාව එහෙම දකින්න විතරයි. මට ලොකු විශ්වාසයක් තිබ්බා අප්පව්වී ගැන. ඇත්තම කිවුවොත් මම රූපිකාව එහෙම දකින්න අප්පව්වීට උදවු කරා. ඕකයි රහස. මම ඒ දේ නොකියා ඉන්න හිතුවේ ඔයා අප්පව්වීගේ ඒ වරියාව දිහා වැරදියට බලයි කියලා" ඇය එලෙස කියා දිගු හුස්මක් ගත්තේ, හංසිට යමක් කියන්නට ඉඩ හරිමින්ය. ඒ එම ක්‍රියාව වෙත හංසිගේ වූ ආකල්පය දැනගන්නා අදහසින්ය.

"අයියෝ.... ඕකද අම්මේ රහස..., මම හිතුවේ ඒ හංගගෙන හිටපු විදියෙන් මහා ලොකු දෙයක් වෙලා ඇති කියලා. අම්මේ මම හොඳට හිත් දන්නවා..."

පුදුමේ..., අරකීව එහෙම දැක්කම, අප්පවිට්ට ආයේ එහෙම නොහිතුනා නම් තමා..." හංසි එයට පිළිතුරු දුන්නේ සිනහවකින්ය.

ඒ පැනය වෙත හංසි දැක්වූ යහපත් ප්‍රථිචාරයෙන්, මවගේ හිතේ වූ බර සැහැල්ලුව ගියේය. ඒ හංසිගේ "පුදුමේ..., අරකීව එහෙම දැක්කම, අප්පවිට්ට ආයේ එහෙම දකින්න නොහිතුනා නම් තමා..." යැයි වූ වදන් පෙළට ඇති වූ සිනහව ඇයත් දෙනොලතින් නිදහස් කරමින්ය. එයින් ඇගේ හිතට දිරියක් දැණුනේ ඉතුරු කොටසත් ඉක්මණින් කියා නිදහස්වන සිතුවිල්ලක්ය.

"ඉතින්... අම්මා කොහොමද එහෙම කරේ කියන්නකෝ.." එහෙත් ඇයට පෙර හංසි ඉක්මණ වූයේ එය දැන ගැන්මටය.

"මෙහෙමයි..., සමහර ඒවට ඔයාට හිනාත් යයි. කොහොම හරි ටික දවසක් යනකොට එකීත් අප්පවිට්ට නැති දවස් වලටම කියලා නැතුව, අනික් දවස් වලත් රැට අපේ ගෙදර ඉන්න පුරුදු වුනා. වැඩියමක්ම ඒ එයලගේ ආර්ථික මට්ටම නිසා. ඒක දුර දිග ගිහින් අල්ලපු වැටේ ගේ තිබ්බත්, ඒකෙන් මේකෙන් මේකී අපේ ගෙදරම පදිංචි වුනා.

ඉතින් මම ඉස්සෙල්ලම කෙරුවේ රැට උයලා කරලා අපි දෙන්නම එකට මුණ කට හෝද ගන්න එකට ඒකීව හුරු කර ගත්ත එක. ඕකී කොහොම හරි නයිටිය අදින්න පුරුදු වෙලා හිටියේ බුදිය ගන්න වෙලාමටම. ඒ වගේම කාඹරෙන් එලියට එන්නෙන් උදේට ඒක ගලවලා වෙන එකක් ඇදගෙන.

කොහොමරි ඇඟ හෝද ගත්තම නයිටිය ඇදලා ඉන්න මම ඕකීව පුරුදු කර ගත්තා. අප්පවිට්ට ඊට පස්සේ තමා පාඩම් කියලා දුන්නෙන්. ඉතින් නයිටියක් ඇන්දම ඉතුරු ටික කියන්න ඕන නැනේ. කොමහරි අපි දෙන්නා රැට ටැංකිය ලඟ ඇඟ පත හෝද ගද්දීත්, මුලදි, මුලදි රෙද්දක් පටල ගත්තත්, පස්සේ ඒකත් නැතුව ගියා...." ඇය එසේ කියමින් සිනහා වූයේ කෝළ ලෙසින්ය.

"දෙන්නම ඇඳුම් නැතුව...." හංසි එලෙස ඇසුවේ පුදුමයෙන්ය.

"හම්... එහෙම තමා...." මවගේ මුහුනේ එයට නැගුනේ සිනහවකින්ය.

"අප්පවිට්ට එතකොට හොරෙන් බැලුවද..." හංසි එලෙස ඇසුවේ කුතුහලයෙන් උවත් සිනහවෙන්ය.

"හම්.... ඒත් අරකී ඒකක් දන්නේ නෑ..." ඇයත් හංසි හා සිනහා වූවාය.

"එහෙනම් අප්පච්චිට මරුවට තියෙන්න ඇති..." ඇයට මැව් පෙනුණේ ගැහැණුන් දෙදෙනෙකුගේ නිරුවත් ස්නානය දෙස පියා හොරහින් බලා සිටින අපුරුවය.

"හම්... ටික දවසක් යනකොට ඒක මහා ලොකු දෙයක් වුනේ නෑ අපි කාටවත්ම. රූපිකාටත් අප්පච්චි ඉන්න වෙලාව නැති වෙලාව කියලා, පස්සේ පස්සේ වෙනසක් නැතුව ගියා. සමහර දාට ඒකී ඉස්කොලේ ඇරිලා ඇවිත්, බ්‍රා එකයි පෑන්ටියයි නැතුව යට ගවුම පිටින් විතරක් ඉන්නත් පුරුදු වුනා. තවත් ටික දවසක් යනකොට අපි තුන්දෙනාම රැට ඇඟපත හේදුවෙන් එකටම" ඇය එසේ කීවේ ඒ සමය සිහිවී නැගුන සිනහාවෙන්ය.

"තුණ්දෙනාම ඇඳුම් නැතුව.... මරුනේ.." හංසිට එය එක්කලේ පුදුමයක්ය. ඒ හංසිට ගැහැණුන් දෙදෙනෙකු සමඟ පියා නිරුවතින් දිය කෙළිනා අපුරුව මැවෙමින්ය.

"නෑ..., නෑ..., අපි දෙන්නා ඔහේ මොකක් හරි පටල ගත්තත්, අප්පච්චි එහෙම කරේ නෑ. අප්පච්චි පරිස්සම් වුනා. මම සමහර ඒ නාන වෙලාවට එකී මට පිට අතුල්ලන කිවුවම, මම බලෙන්ම ඒකීගේ රෙද්ද කඩලාත් තියනවා විහිළුවට වගේ" ඇය එලෙස කීවේ තරමක උස් සිනහා හඬින්ය.

"අප්පච්චි ඉන්න තැන්ම..."

"ඔවු... ඒ වෙලාවට අප්පච්චි මට බොරුවට බණිනවා.. අනේ ඔය කෙල්ලට පාඩුවේ නාගන්න දෙන්නකෝ කියලා..., ඉතින් එකීට එහෙම අප්පච්චි ගැන සැකයක් හිතුවේ නෑ. ඒ වගේම පහුවෙන කොට ඒවා එකීට එව්වර ගානක් වුනෙත් නෑ. හැබැයි අප්පච්චි නම් පරිස්සම් වුනා"

"ඒත් රූපිකා අක්කා ඕන තරම් අප්පච්චිගේ මේ..., මේ..., අරක දැකලා ඇතිනේ... ඉතින් මොකටද බොරුවට එහෙම කරේ....." හංසි ඔවුනගේ මවා ගත් ඒ රූප පෙළ බිඳ ගන්නට අකමැති වූවාය.

"ඉතින් රූපිකා එහෙම හොරෙන් බලනවා කියලා අප්පච්චි දන්නේ නෑනේ....., ඒ වගේම රූපිකා දන්නෙත් නෑ අප්පච්චිගේ ඒ වගේ හොර හිතක් තියනවා කියලා. දෙන්නගේ මැද හිටපු මමනේ දෙන්නගේ තරම"

"ඉතින්.." හංසිට සැබවින්ම ඒ කතා බහා එක්කලේ උණුහුම් බවක්ය.

"එක දවසක් මරු වැඩක් කරා.. අප්පච්චි අපි දෙන්නවම එක්කගෙන නුවර ගිහින් ඇඳුම් අරගෙන දුන්නා. ඇත්තටම ඒ වෙන එකක් හිංදා නෙවෙයි. එකීට

හොඳ යට ඇඳුම් තිබ්බේ නෑ. මට මතකයි එදා ඒකීට බ්‍රෙසියර් තුනකුයි, පෑන්ටි තුනකුයි. සුදු ගවුමකට රෙදියි, තව ගවුමක් මහා ගන්න පාට රෙදි කැල්ලකුයි අප්පව්ව් අරගෙන දුන්නා.

ඕකීට අපෙන් ඇරෙන්න ඔහොම කාගෙන්වත් ලැබ්ලා තිබුනේ නෑ. එකීට ගෙදර ඇවිත් ඇඬුනත් එක්ක ඒ සන්තෝසෙට. මොකද එයාලට එහෙම ගන්න කරන්න ලොකු සල්ලියක් ඒ දවස්වල තිබ්බේ නෑනේ. අනික රූපිකාලගේ අම්මලටත් මෙකී අපේ ගෙදර ඉන්න එක ලොකු හයියක් වුනා ඒ කාලේ.

"ඉතින්...." හංසිට ඇවැසි වුයේ මවගේ කතාවේ අනවශ්‍ය දෑ මග හැර ගන්නටය.

"කොහොම හරි එදා ඇවිත් එකී ඒ ඇඳුම් සේරම ටික ඇදලා බැලුවා. අප්පව්ව්ටත් ආස හිතුවා එයා අරගෙන දීපුවා එහෙම ඇදගෙන ඉන්නවා දකින්න. ඉතින්.. මම කිවුවා මම ඉහියක් දෙන්නම්, වැරදිලා වගේ එන්න කියලා. මේකී පෑන්ටියයි..., බ්‍රෙසියරයයි ඇදලා ඉන්න වෙලාවේ මම උගුර පාදලා අප්පව්ව්ට පොඩි ඉහියක් දුන්නා. අප්පව්ව්ත් කාඹරේ ඇතුලට ආවා නොදන්නවා වගේ.

හැබැයි අපි අරහෙම හිතුවත්, මේකීට අප්පව්ව් ආවා කියලා එව්වර ගානක් වුනේ නෑ. මේකී පාඩුවේ ගවුම දා ගත්තා අප්පව්ව් ඉස්සරහම. අප්පව්ව්ත් ඡා... ලස්සනයිනේ කියලා, එකීට විහිළුවක් කරලා එලියට ගියා, හිතලා කරපු දෙයක් විදියට නොතෙරෙන්න.

"අප්පව්ව්ට ආස හිතෙන්න ඇති එයා අරගෙන දුන්න ඒවම ඇදලා ඉන්නකොට..."

"හම්.. ඔහොම ටික දවසක් යන කොට ඒ වගේ දේවල් එව්වරම ලොකු දෙයක් විදියට අපි කාටවත් දැනුනෙ නෑ. ඒ කියන්නේ අප්පව්ව් කාඹරේ හිටියත් රූපිකා ඔහේ ගවුම මාරු කරන් එලියට යන තරමට. ඒ වගේම අප්පව්ව්ගේ හිතේ තිබ්බ අර ආශාවත් එහෙමම නැති වෙලා ගියා. ඇයි ඉතින් අප්පව්ව්ට මගේ ඇඟ තරමටම ඒකීගේ ඇඟත් හුරුපුරුදු වුනානේ.

ඒත් අප්පව්ව් අපි දෙන්නගේ අර රහස දැනගෙන හිටියේ නෑ. ඒ වගේම කාලයක් යනකොට ඒකීත් පුරුදුත් වුනා අපිට කාඹරේ දීලා, ඒකී සාලේ තනියම නිදා ගන්නත්. අපිටත් අර වැඩවලදී ඒකී ඉන්නවා නේද කියලා ගානක් නැති වුනා. අපි දෙන්නට දවාලක වුනත් එහෙම හිතුවොත් කාඹරේ වහා ගන්නවා. ඒකීටත් අප්පව්ව්ගෙයි මගෙයි ඒ සෙල්ලම ගානක් නැතුවම ගියා. ඒකී

පස්සේ, පස්සේ එහෙම බලන්න ගත්තේ කලාතුරකින්. ඒකත් එකිටම හිතුවොත් විතරයි.

හැබැයි අප්පව්විට එක දවසක් සැක හිතුවා අරකී හොරෙන් බලනවා කියලා. අප්පව්වි ඇදෙන් බැහැලා යන්න හදනකොට මම කිවුවා.. එපා ඔන්න ඔහේ හිටපුවාවේ, බලනවනම් බලපුවාදේ, මම හෙට උදේ හෙමිට අහලා බලන්නම් කියලා. මම එහෙම කිවුවම අප්පව්වි තවත් ඇවිස්සුනා. වෙනදා විනාඩි දහයක් පහළොවක් අල්ලගෙන ඉන්න මිනිහට එදා විනාඩි පහක් ගියේ නෑ ඉබේම වුනා...." ඇය එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඉතින්... පහුවදා ඔයා මොනවද අප්පව්විට කිවුවේ කිවුවේ.."

"මම කිවුවා ඔවු එකී ඊයේ රෑ බලලා තමයි, ඒකිට ආස හිතලා කියලා. පස්සේ මම කිවුවා ඔයා නොදන්න ගානටම ඉන්න, පවුනේ කියලා. හැබැයි ඒකත් ටික දවසක් යනකොට අපිට හුරු වුනා. ඒක අපි කාටවත්ම විශේෂයක් වුනේ නෑ. පවුලෙම කෙනෙක් වගේ.

ඒ වගෙම තමයි, ඔයා ලැබෙන්න මාව හොස්පිටල් එකට ඇඩ්මිට් කරාම ඒ සේරම දේවල් කරේ ඒ අම්මයි දුවයි දෙන්නා. දවසක් බලන කොට මෙකී අප්පව්විගේ යට ඇඳුමුත් හොදලා දාලා. ඒ වෙලාවෙනම් අප්පව්විට මාර දුකක් හිතලා තියෙන්නේ. පස්සේ අප්පව්වි කියලා ඒක කරන්න එපා කියලත්.

හොස්පිටල් එකෙන් ඔයා එක්ක මම ගෙදර ආවහමත්, එකිගෙන් මට පුදුම උදවුවක් ලැබුනේ. ඒ වගේම එකී හොදටම නොවුනත් O/L පාස් වුනා. ඒකිගේ A/L වැඩ සේරමත් කලේ අප්පව්වි. ඇත්තටම අප්පව්විටයි මටයි එකී පිට එකියක් කියලා හිතුවොම නෑ. ඒකිටත් එහෙමයි. අපේ අර හොර පුරුදුත් එහෙමම ගියා.

කොමහරි මල්ලිව ලැබිලා ටික දවසක් යනකොට, ස්ටුයික් එකක් නිසා අප්පව්විට ජොබ් එක නැතිවෙලා අපිට අමරු කාලයක් ආවේ. ඊට පස්සේ තමයි අප්පව්වි රට යන්න තීරණය කරලා, මාතලේ තිබ්බ ඉඩම විකුණලා මේ ගෙදර ගත්තේ. ඒ මගේ තනියට අපේ අම්මලා ලඟ පතක ඉන්න නිසා. එදා එහෙත් අපි එන දවසේ රූපිකා ඉකී ගහා ඇඬුවේ. අපි තුන්දෙනාටම ඇඬුනා. ඒත් එකිව තවත් අපේ ලඟ තියා ගන්න තරම් වත් කමක් ඒ වෙනකොට අපිට තිබ්බේ නෑ.

ඒත් අපි මෙහෙට ඇවිත් මාසයක් වුනේ නෑ..., අප්පව්විට රට යන වැඩේ හරි ගියා. ඒ අවුරුද්දේ තමා රූපිකාට A/L තිබ්බේ. කොහොම හරි අප්පව්වි රූපිකාව එහේ ඉස්කෝලෙන් අයින් කරලා, මෙහේ ඉස්කෝලෙට එයාව දාලා

තමයි අප්පච්චි රට ගියේ.

මෙහෙට ආව දවසේ ඉඳලම ඔයාගේ වැඩවලට වගේම, මල්ලිගේ හැම වැඩකටමත්, මගේ අයට වඩා මගේ ලභින් හිටියේ රූපිකා. එකී තමා ඔයාගේ සේරම වගේ වැඩ කරේ.

"රූපිකා අක්කා මෙච්චර දෙයක් අපි වෙනුවෙන් කරලා තියනවා කියලා මම දන්නේ අද" හංසි සුසුමක් හෙළුවාය.

"හම්... ඒකී විතරයි හැම දේකටම මගේ ලභින් හිටියේ. ඔය අප්පච්චි ගිහින් අවුරුද්දක් විතර වෙනකොට තමා අර..., මේ..., මේ..., අර වැඩේ වුනේ" ඇය එලෙස කීවේ කෝළ බවකින්ය.

"කොහොමද.....?" හංසිට එය ඇසුනේ එක් වරමවය.

"අප්පච්චි ගිය අලුත මාස දෙක තුනක් වෙනකම් මට එහෙම ආසාවක් හිතට ආවේ නෑ, දුකක් මිසක්. ඒත් අවුරුද්දක් විතර යනකොට මම ඒ තණිකමට පුරුදු වුනා. ඉතින් ඒ දවස්වල අප්පච්චිටයි මටයි ලියුම් මිසක්, මේවගේ ටෙලිෆෝන් තිබ්බේ නෑනේ. හැමදේම ලියුම් වල. ඉතින් මම සමහර දාට අර අප්පච්චි ලියලා එවන දේවල් කියවලා අරකිට හොරෙන්.. මේ..., මේ..., තණියම කර ගන්නවා. මට ලැජ්ජයි ඒකී ඉන්න තැන.

හැබැයි රූපිකාත් අප්පච්චි මට එවන ඒ හැම ලියුමක්ම බලනවා. ඒක අප්පච්චිත් දන්නවා. ඒ නිසා අප්පච්චි රූපිකා ගැන එක, එක එවා අහන දේවල් වෙනම කොළයක ලියන්නේ. මම ඒක ඒකිට පෙන්න්නේ නෑ.

අම්..මෝ....ඒ ලියුම්වල තිබ්බේ නැති දෙයක් නෑ, කුණුහරුප පත්තරයක් වගේ. සමහර ලියුම් පොත් වගේ ලොකුයි. දැන්නම් ලැජ්ජාවෙන් බෑ එවගේ තිබුණු එවා, ලියපුවා මතක් වෙනකොට"

"ඒ මොනවද...?" හංසිට එම ලියුම් වල තියෙන්නට ඇති දෑ නොවැහැටුනාම නොවේය. එහෙත් ඇය එලෙස ඇසුවේ මවගේ මුවෙන්ම එය අසා ගැන්මට වූ අශාවෙන්ය.

"අනේ මේ... ඔයා බොරුවට නොදන්නවා වගේ අහන්න එපා...."

"අනේ අම්මේ කියන්නකෝ... මට ආසයි" හංසි ඇවිටි කළාය.

"වෙන මොනවද ඉතින්..., ඉස්සර අපි දෙන්නා අතරේ උන දෙවලයි. ආපහු අප්පව්ව් ආවහම කරන දෙවලයි තමා" ඇය එලෙස කෙටියෙන් කීවේ සිනහවෙන්ය.

"රුපිකා එහෙම ලියලා තියන ඒවත් කියවනවද...? "

"හම්ම....."

"අනේ ඒ මොනවද කියන්නකෝ අම්මේ...." හංසි නැවතත් ඇවිටි කලාය.

"අනේ ලැජ්ජයි දරුවෝ....." ඇය එලෙස කීවේ දැණුන ලැජ්ජාව නිසාවෙන්ම නොවේය.

"මොකද්ද අම්මේ...?" හංසිගේ ඇවිටිලේ අඩුවක් නොවුණාය.

"ඒවා..... මේ.., මේ....., අප්පව්ව් එහේ ඉඳන් තනියම කරගන්න ඒවයි. ඒ කරගන්න විදියයි. මටත් එහෙම කරන්න කියලයි... ඒවා මේවා ගොඩයි. මාත් ඉතින් එහෙම ඒවට උත්තර ලිවුවා..." ඇය එලෙස කීවේ නැගුන සිනහව දැකින් වසා ගනිමින්ය.

"අම්මා තනියම කරගන්න විදියත් ලියුවද....?" හංසි එලෙස ඇසුවේ ඇයව තවත් අවුස්සා ගන්න අදහසින්ය.

"හම්... ඒවට උත්තර ලියන්නේ අපි දෙන්නම එකතුවෙලා"

"ඒ කියන්නේ අම්මා ඒ දවස් වෙනකොට රුපිකා අක්කා ඉස්සරහත් තනියම කරන්න පටංගෙන නේද...?"

"අපෝ නෑ..... මම එයාට හොරෙන් තමයි.... ඒත් එකී ඒක දන්නවා. හැබයි ඒකිට නම් ගානක් තිබ්බේ නෑ මම ඉස්සරහා කියලා. එකීගේ පරණ පුරුද්දනේ. සමහර දාට අප්පව්ව් එවන ලියුම් කියවලත් ඒකී මේ.. තනියම කර ගන්නවා. ඒක අප්පව්ව්ත් දන්න නිසා, අප්පව්ව්ත් ලියන්නේ එහෙම ඇවිස්සෙන දේවල්..."

"ඉතින්...."

"එක දවසක් ඒකී මහෙන් කෙලින්ම ඇහුවා ඇයි අරහෙම හොරෙන් කරන්නේ කියලා. මම ඇත්තම කිවුවා ලැජ්ජයි කියලා. ඒකෙන් අපි දෙන්නා අතර ලොකු කතා බහක් ගියා. ඒක කෙලවර වුනේ මම එයා ඉස්සරහම මේ.. මේ... අරහෙම කරගෙන"

"එයාට ජේන්නම....?"

"හම්... හැබැයි රෙද්දක් පොරවගෙන...." ඇය එලෙස කීවේ සිනහව එක් අතකින් වසා ගනිමින්ය.

"ඉතින්...." හංසිට එම කොටස නැවුම් විය.

"පස්සේ අපි දෙන්නටම ඒක හුරු වුනා...., එතකොට ඔයා පොඩ්යි. ඔයාට නින්ද ගියාම ඒකී මගේ කාඞරේට එනවා. ඒ වෙලාවට තමා දෙන්නම එකතු වෙලා, අප්පව්වි එවපු ඒ ලියුම් කියවන්නෙත්, අප්පව්විට ලියුම් ලියන්නෙත්. අප්පව්විගේ සමහර ලියුම් හත් අට වතාව කියවලා ඇති. බොරු කියන්න ඕන නැනේ... එහෙම කතා ගොතන්න එකී හරි දක්ෂයි. එකී කියනවා මම ලියනවා. ඒවා නව කතා වගේ. ඉතින් සමහර දාට අපි දෙන්නත් ඉන්නේ ඇවිස්සිලා. එතකොට කරන්නේ කාඞරෙ ලයිට් එක ඔත් කරලා රෙද්ද පොරව ගන්න එක"

"දෙන්නා එහෙම පෙන්න කරගෙන තිබ්බේ නැද්ද.....?" හංසිගේ හිත වූයේ හොඳ හැටි ඇවිස්සිය.

"මම නම් නෑ.... මට ලයිට් එක ඔත් කරන්නම ඕන. හැබැයි ඒකීනම් ලයිට් එක දාලා තිබ්බත් රෙද්ද ඇතුලට අත දාගන්නවා....." ඇයට සිනහවක් නැගුනේ, එකල රූපිකාගේ එවැනි හැසිරීම් නැවතත් මතක් වූ නිසාවෙන්ය.

"ඉතින්..."

"ඉතින්... ඒ කොහොම වුනත් මට අප්පව්වි නැති අඩුව හොඳටම දැණුනා. අප්පව්විටත් එහෙමයි. ඔහොම දවසක තමා අප්පව්වි ආයේමත් අර කතාව මගෙන් අහලා ලියුමක් එවුවේ....."

"මොකද්ද...?"

"ඇයි.. අර.. මේ... මේ..., ගැණු..." ඇයට කියන්න ලැබුනේ එපමණක්ය.

"ලෙස්බියන්ස්... ද....?" ඇයගේ ගොතය හමුවේ හංසි ඉස්සර වූවාය.

"හම්... අප්පව්වි ඒක ලියුමේ ලියලා තිබ්බ විදියට, මට ඒක ගැන නොහිතා ඉන්න බැරි වුනා. අප්පව්විටත් මමයි රූපිකයි එකට අරහෙම කරනවා කියලා මම කලින්ම ලියලා යවලා තිබ්බේ. ඒ හිංදා තමයි අප්පව්වි එහෙම ලියලා එවලා තිබ්බේ. හැබැයි ඒ අර වෙනම කොළයක. මම ඒක රූපිකාට අහුනොවෙන්න වෙනම හැංගුවා.... "

"ඉතින්...."

"මුලදී මම ඒ ගැන හිතුවේ නැති වුනත්, රුපිකා අරහෙම මගේ ඉස්සරහත් තනියම කරනවා දැක්කම, අප්පව්වි ඒ ලියලා තිබ්බ අකුරු ටික මගේ හිතේ හොල්මන් කරන්න ගත්තා" ඇය එතනින් එහාට කියන්නට නොසිතුවාය.

"ඉතින් කියන්නකෝ මොනවද වුනේ කියලා..." එහෙත් හංසිට අවැසි වූයේත් එයමය.

"ඔහොම මාසයක් දෙකක් ගියා....., එක දවසක් මල්ලිට හොදට උණ ගත්තා. මට හොස්පිටල් එකේ මල්ලි එක්ක නතරවෙන්න උනා...."

"මට මතකයි ඒක. අත්අම්මත් ආවේ අපේ ගෙදර...."

"හම්.... එතකොට රුපිකා තමයි ඒ ඔක්කොම කරේ. ඔයාව අත් අම්මා ලඟල කියලා ඒකී තුන් වේලටම හොස්පිටල් එකට අවා ගියා. ඉවුවා කරා, හැමෝගෙම රෙදිත් හේදුවා"

"ඒ ටික මට මතකයි...."

"ඉතින් කොහොම හරි මල්ලිට සනිප වෙලා ගෙදර ආවා කියමුකෝ..., එදා ඉදන් රුපිකාගේ හැසිරීම වෙනදට වඩා වෙනස් කියලා මට හිතුනා. එයා වෙනදට වඩා මගෙන් එක්ක ගොඩක් කිට්ටු වුනා. මට ඒක තේරුනේ එයා විහිලුවෙන් වගෙ මගේ ඒවා මේවා අල්ලන්න ගත්තම. එයා එහෙම කවදාවත් ඊට කලින් එහෙම කරලා නෑ. හැබයි දවසක් දෙකක් යනකොට මටත් ඒකට ආස හිතුනා... ඉතින් එහෙමයි ඒක පටංගත්තේ... එව්වරයි " ඇය එලෙස කීවේ ලැජ්ජා බරිත මුහුණ හංසිගෙන් සහවා ගෙනය.

"මොකද්ද අම්මේ... බාගෙටනේ කිවුවේ"

"ඔයාට තේරෙනවා ඇතිනේ ඊට පස්සේ මොකද්ද වෙන්න ඇත්තේ කියලා. ඔයා හිතා ගන්න..."

"අනේ අම්මේ....." එහෙත් හංසි ඇවටිලී කිරීම අත් නොහැරියාය.

"අනේ බෑ අනේ... ලැජ්ජා නැතුව එහෙම කියන්න පුළුවන්ද...?" ඇය එලෙස කීවේ එය අගය කරන්නට හිතාම නොවේය.

"පිළිස් අම්මේ..." එහෙත් හංසිගේ බල කිරීම මත ඇයගේ හිතත් දෙපසකට තැවුණේය.

"ඔයාට මතකද මල්ලී සනිප නැති වෙලාවේ ඇවිත් සතියක් විතර ඉඳලා

අත්තම්මා අර ගියපු දවස?"

"ඔවු... මම එදා හොඳටම ඇඬුවා.... අත්තම්මා යන දුකට" හංසිට එදිණ නැවත් සිහි වූවාය.

"ඉතින්.. ඔයා එදා රැට කෑවෙත් නැතුව නිදා ගත්තේ. එදා ඔයාට නින්ද ගියාම රූපිකා ආවා මේ කාඹරේට. ඒකී අත්තම්මා ඉන්නකම් එහෙම ආවේ නෑ. මමත් මල්ලිව ඇඳේ අයිනට කරලා ඒකීට ඉඳ ගන්න ඉඩ දුන්නා. හැබයි ඒකී ඇඳේ ඉඳ ගත්තේ නෑ. මට එදා ඒකීගේ මුණේ අමුත්තකුත් පෙනුනා. මම හිතුවේ වෙනදා වගේම අප්පච්චිගේ ලියුම් කියවන්න ඕන වෙලා කියලා.

ටික වෙලාවක් එහෙම මගේ දිහා බලං ඉඳලා, එක පාරටම කොළ මිටියක් අතට ගත්තා, මෙච්චර වෙලා හංගන් හිටිය. මට ඒ ඉටි බෑග් එක්ක දැක්කම හීං දාඩියත් දැම්මා. මම මොකුත් කිවුවේ නෑ බිම බලා ගත්තා...."

"ඒකේ තිබ්බේ අප්පච්චි අර වෙනම එවපු ලියුම් ටිකද....?" හංසිට එය වටහා ගැන්මට අපහසුවක් නොවුණාය.

"හම්... ඒ ටික තමා. මට ඒ වෙලාවේ කර ගන්න දෙයක් නැති වුණා. ඒත් ඒකී කරේ හිනා වෙන එක. ඒකෙන් මගේ හිතේ තිබ්බ බය නැති වෙලා ගියා. ඒත් මට ලැජ්ජයි. ඒ අප්පච්චි එයා ගැන අර ලියලා එවලා තිබ්බ දේවල් නිසාම නොවෙයි, ඒකේ මම අප්පච්චිට යවන්න බාගෙට ලියුපු ලියුමකුත් තිබ්බා. ඒක මට පොස්ට් කරන්න බැරි වුනේ මල්ලි අසණිප වුන නිසා.

"එයා කොහොමද ඒ ටික හොයන් තියෙන්නේ...?"

"ඇත්තටම එයා හොයලා නොමෙයි. එයා කවදාවත් එහෙම මගේ මේ අල්මාරිය ඇරලා නෑ. ඒත් මම හොස්පිටල් හිටපු දවස් ටිකේ, මගේ ඇඳුම් ගන්න ඕන නිසා තමයි අල්මාරිය ඇරියේ. ඒකත් මගේ වරද... මම තමා කිවුවෙත්.

ඇත්තටම මම ඒ ලියුම් ටික අල්මාරියේ හංගලා නොමෙයි තිබ්බේ. තිබ්බේ මගේ ඇඳුම් අස්සේ. එයා හිතලා තියෙන්නේ අර වෙනදා අපි කියවන ලියුම් කියලා. ඒකයි ඇරලා බලලා තියෙන්නේ.

"ඉතින්...." හංසිට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"පස්සේ ඒකී මගේ ලහින් ඉඳ ගත්තා. මම ඇහුවා මේ සේරම කියෙවුවද කියලා? ඒකී කිවුවා ඔවු කියලා. එතනින් එහාට මම වචනයක්වත් අහන්න ගියේ නෑ. ඒත් ඒකී එක ලියුමක් අතට අරගෙන, හිනා වෙච්චි කියවන්න ගත්තම

මට ඒක අහගෙන ඉන්න බැරි වුනා ලැජ්ජාවේ... ඒ තරම් ඒකේ අප්පවිච්චි ඒකී ගැන එක එක එවා ලියලා තිබ්බා. මම අනික් ලියුම් ටික උදුරලා ගත්තා"

"මොනවද ඒකේ තිබ්බේ...." හංසිට ඇතිවූයේ එම කුතුහලය.

"ඒ ටික නම් අහන්න එපා..., මට කවදාවත් ඒක ඔයාට කියන්න බෑ....." සැබව්මම ඇයට එම ලිපියේ තිබුනේ මොනවා දැයි කියා දියණියට කියන්නට ශක්තියක් නොවුණාය.

"අනේ මොකද්ද අම්මේ...." එහෙත් හංසිගේ ඇවටිල්ල නිමක් නොවුණි.

හංසිගේ ඇවටිල්ල, හා කෙදිරියාව පස් හය මොහොතක් දක්වා දිගු වූවාය. ඒ හංසිට එම ලිපියේ අන්තර්ගතය දැන ගැන්මට උත්සුකුව හා උනන්දුව නිසාවෙන්ය. ඒ එය රූපිකා ගැන පියා අතින් ලියවුන ලිපියක් වීම නිසාවෙන්ය.

හංසිගෙන් ගැලවීමක් නොමැති තැන මව යහනෙන් නැගිට අල්මාරිය අසලට ගියේ, එය කිසිලෙසකින් වත් තම මුඛෙන් එය පිට කළ නොහැකි නිසාවෙන්ය.

ඉතින් කොහොමද...?

ඔයාට හිතෙනවනම් රූපිකාව අමතර කාල්ස් එකකට යවන්න ඕන කියලා කමක් නෑ යවන්න. අපි කොහොම හරි ඒ වියදම් දරා ගමු. හැබැයි පරිස්සමින්. මොකද කොහෙන් හරි සම්බන්දයක් පටල ගන්න ඉඩ තියෙනවා. වයස හොඳ නෑනේ. තේල් මෝරන වයසනේ නේද...? හිතත් යනවා නේද..?

මේ... මම අරලියුමේ මෙක ඇහුවේ නැත්තේ අරකින් දැනගන්න නිසා. ඔයා මම අර කිවුව විදියට තවම කරලා බැලුවේ නැද්ද ? ලැජ්ජා වෙන්න එපා. පිරිමි ලඟ නැති ගැනු අය ගොඩක් එහෙම තමා.

මම අර දවසක් කීවේ මගේ මෙහේ හොඳම යාළුවා ලකී. එයාගේ වයිෆ් එහෙමයි. මිනිහා පොඩි ගොටි එකක් දා ගන්නම සේරම කියවනවා. ඔයත් ඒ විදියට කරලා බලන්නකෝ මම කියනවට එක පාරක්. ඇහිල්ලට වඩා සිය ගුනයක් හොඳ වෙයි. ඇයි.. අපේ එක වගේමනේ. අනික පොළට ගියාම ඕනම සයිස් එකකින් ඔයාටම තෝරලා ගන්නත් පුළුවන්නෙ. හි... හි....හී.,

හැබයි ඕන්න ඒක හිතට අල්ලලා හිහින් ලොකු එවා ඕනෑ වෙලා, මට ආවහම මඩ පුවක් වලට පොල් කඩන්න කරගන්න නම් එපා. හි.. හි... හි.. (ඒක විහිලුවට කිවුවෙ පැටියෝ... තරහා වෙන්න එපා) හැබයි කරලා බලන්න, මේපාර පොළට ගිහාම මගේ

සයිස් එකක්ම තොර ගන්න අමතක කරන්න එපා. හි... හි... හි...

මේ... ඒක නෙමෙයි.., රූපී අද ලියුම කියවලා මොකද කියුවේ? වෙනදා වගෙමද වුනේ? මොකදද අනේ අනික් ලියුම වගේම, එයා තණියම කර ගන්න විදියත් විස්තර කරලා ටිකක් රසට ලියලා එවන්නකෝ.. ආසයි අනේ ලපටි එකක් ගැන අහන්න... ඒ ගැන හිතලම තමා මේ පාර ලියුමේ මම තනියම කර ගන්න විදිය ටිකක් වැඩිපුර ලියුවේ. ඒකිව ඇවිස්සෙන්න. (ඒකිව විතරක් නෙමෙයි ඔයාවත්)

මේ.., ඔයා දැන් ඒකිගේ අරවා එහෙම ලොකු වෙලා කිවුවම බලන්න ආසාවේ බෑ. ඇයි අවුරුදු දෙකකින් මම ඔයාවයි, ඒකිවයි දැක්කේ නෑනේ. කොහොමත් දැන් ඒකිගේ හැදෙන වයසනේ, ඉක්මනට ලොකුවෙන්නේ ඒකයි.

මට අනන්තවත් මතක් වෙනවා ඉස්සර පාඩම් කියලා දෙනකොට එකිගේ දොඩන් ගෙඩි දෙකක් වගේ කුක්කු දෙක නයිටිය ඇතුලෙන් පෙනුන විදිය. ඒ කාලෙන් පොඩ්වටම නෙමෙයිනේ තිබ්බේ. මම හිතන්නේ ඒ අම්මගේ ආරේට වෙන්න ඇති. අක්කටත් තිබ්බේ පොඩි කුක්කු දෙකක් කියලැයි නේද...? ඔයා මට ඉස්සර කොච්චර බනිනිනවද... ඒකට කෙල හලනවා කියලා.

ඔයා ලහදි ඒකිගේ නංගි පැටියා දැක්කේ නැද්ද ?. මම හිතන්නේ දැන් ඒකෙන් තොල් හොදට මතු වෙලා ඇත්තේ. ඉසරත් ලාවට මතු වෙලානේ තිබ්බේ. ආසාවේ බෑ අනේ ඉස්සර ඒකිගේ වුට්ටන්, වුට්ටම මතක් වෙනකොට. ඔයා කිවුවම දැන් ඒකේත් මවිල් ඇවිත් කියලා, මගේ එක එවලේම කෙලින් වුනා. ඇත්තම කියනම් ඒක කියවපු ගමන් මම තනියම කර ගත්තා.

මේ.. එහෙනම් දැම්ම ඉඳලම ඒකිටත් හොද පුරුදු කියලා දෙන්න. කැලෑවල් වැවෙන්න දෙන්නනම් එපා ඕන්න. උදවකුත් කරන්න ලොකු පදුරු තිබ්බොත් එහෙම. ඔයාට ඔය වතු වැඩ එහෙම හොදට පුරුදුයිනේ ඉස්සර ඉඳම්ම. හි... හි...හි...

මේ... ඒකිගේ කැලෑව කැපුනොත් එහෙම, වැඩිපුර විස්තර කරලා ඊලඟ ලියුමේ ලියලා එවන්න අමතක කරන්න එපා, ඔයා උදවු කරපු විදියත් එක්ක.

මට ඔය දෙන්නවම මතක් වෙනවා හැම වෙලාවෙම. ආදරෙයි දෙන්නටම හැමදාම. (වැඩිම ඔයාට) එහෙනම් මම නවතින්නම්.

ආ... එක දෙයක් අමතක වුනා.....

ඔයාට හංසි ගැන දැන් අරහෙම හිතෙනවනම් කොකටත් කියලා සල්ලි ටිකක් බැංකුවෙන් අරගෙන ලඟ තියා ගන්න. කෙල්ල ගැනත් පරිස්සමෙන් ඉන්න. එහෙම හදිස්සියක් වුනොත්, මම දුන්න අපේ ෆැක්ටරි එකේ නම්බර් එකට තැපල්

කන්තෝරුවෙන් කෝල් එකක් අරගෙන, පණිවිඩයක් තියන්න. පොස්ට් මාස්ට් ඔයාට උදවු කරයි. අරහෙම වුනා කියන්න එපා.... ටිකක් ලැජ්ජයිනේ. දුවට සණිප නැතුවුනා කියලා කියන්න.

දැම්ම ඉඳලා ඒ වැඩකටයුතු ටික හොඳට කරන්න සැලසුම් කර ගන්න. ඔයාලගේ අම්මට එන්න කිවුවත් කමක් නෑ ටික දවසක් ඉන්න, සැකයක් තියනවනම් ලහදි වෙයි කියලා. එහෙනම් මම නවතිනවා...

ඔයාගේම... අප්පව්වී.... පැටියා. (උම්මා.... උම්මා... උම්මා....

අම්මා අල්මාරිය තුලින් ගෙන දුන් ඒ ලිපිය කියවූ හංසිගේ හිත කිනි කිනි කැවී ගියේය. ඒ වෙන කිසිවක් නිසා නොව එම ලිපිය ලියා ඇත්තේ තම පියා වීම නිසාවෙන්ය. එලෙසම එහි තමා හැන සඳහන් ඒ කරුනත් ඇයට වට හා ගැන්මට අපහසුවක් නොවුනාය.

"මාරයිනේ... අම්මේ... ඉතින්..." එතුලින් ඇය එය භාරා අවුස්ස ගන්නට වූයේ දැඩි ආශාවක්ය.

"හැබැයි රූපි ඒ ගැන වෙන මුකුත් කිවුවේ නෑ. එයා කිවුවේ අප්පව්වී එහෙමයි කියලා එයාට මුල ඉඳලම හිතූනා කියලා. ඒ උනත් ඒකට මම උදවු කරනවා කියලා එයා ඒ වෙනකම් දැනගෙන ඉඳලා නෑ. පස්සේ අපි දෙන්නා ගොඩ වෙලාවක් ඒ ගැන කතා කරා. හැබයි මම එක දෙයක් එයාගෙන් ඉල්ලුවා... ඇත්තටම වැඳලා වගේ ඉල්ලුවේ...?"

"ඒ මොකද්ද....?"

"අප්පව්වීගේ ඒ හොර වැටේ දන්නවා කියලා, අප්පව්විට අඟවන්න එපා කියලා. මොකද.. ඒක අප්පව්විට හරි නෑනේ..?"

"ඉතින්...."

"ඒකෙන් පස්සේ එකී මට විහිළ කරන්න ගත්තා හැම වෙලාවෙම. ඒ අප්පව්වී ගැන කියලා නෙමෙයි, අප්පව්වී අර ලියුමේ ලියලා තිබ්බ එක මතක් කරලා..." සැබවින්ම මවට එකල්හී මෙන්ම මෙදිණක් එයින් දැනුනේ ලැජ්ජාවක්ය.

"ඒ මොකද්ද....?" හංසිට එහි වැටහීමක් නොවුනි.

"ඇයි අනේ අර..... මේ..., මේ..., පොළොන් ගන්න කියලා තිබ්බ එකටනේ... අර මේ..., මේ.." ඇය එලෙස කීවේ ලැජ්ජා බරිත සිනහව එක් අතකින් වසා ගනිමින්ය.

"ආ... ඔවුන්..., අර..., මේ..., වම්බටු... සීන් එකට.. ඉතින්..?" ඇය මවගේ එම ලැජ්ජා බරිත සිනහවට මහත් සේ ඇලුම් කළාය.

"එහෙම කියන්න එපා අනේ... ටික්. ඉතින්... ඒක වෙලා සතියක් යන්න ඇති, මාතලේ අත්තයි, අත්තම්මයි ආවා මතකද...?"

"ඔවු.... මල්ලි හොස්පිල් එකේ ඉන්න වෙලාවේ එන්න බැරි වූන නිසානෙ, පස්සේ ආවේ"

"හම්.... එදා පොළට ගියේ රූපී මමයි දෙන්නා. මේකී එදා මාව කන්න හැදුවා විහිළු කරලා. කොහොම හරි එදා මේකී බලෙන්ම වගේ එවා ගත්තේ, අරගෙනත් නිකන් හිටපං... මාමගේ එක මේ, මේ, මේ තරම් ඇති නේද, ඒවා මේවා විකාර කිව්වුවේ"

"ඒ කිව්වුවේ...." හංසිට එය නොතෙරුනාම නොවේය.

"ඕකනේ බෑ කියන්නේ... බොරුවට තෙරුනේ නෑ වගේ අහන්නෙ වලත්තී. ආයෙත් එහෙම උනොත් ඔන්න මම කියන්නේ නෑ..." එහෙත් ඇය හංසිගේ එම පැනයට ආශා කළාය.

"තේරුනේ නැති හිංදනේ ඇහුවේ.... රූපිකා අක්කා අරවා පෙන්නලා කිවුවේ අප්පව්වගේ අර, මේ... මේ..., අරකේ සයිස් එක ගැනද..." හංසි නොදන්නා සේ කියා දැම්මාය.

"ඔවු..., ඔවු..., එකේ තරම් තමා.... නැතුව වෙන එකක තරමක් නෙමෙයිනේ..." ඇය ලැජ්ජාවෙන් උවත් ඊට පිළිතුරු දුන්නේ සතුටෙන්ය.

"ඇත්තටම අම්මට මේ... අරකෙන් එහෙම මේ..., මේ... කර ගන්න ආසවක් තිබ්බේ නැද්ද...?" හංසිටත් එම එලවළුව කියා ගැණමට වූයේ විලියක්ය.

"ඉන්නකෝ කියනකම් ....., කොහොම හරි එදා අත්තමලට කන්න දිලා, ගේත් අස්පස් කරලා දලා තමයි අපි දෙන්නා ඇඟ පත හෝද ගත්තේ. ඔයාට මතක ඇති එදා ඔයා නිදා ගත්තේ අත්තමා ලඟට වෙලා. අත්තා සාලේ. මමයි මල්ලීයි රූපිකයි මේ කාඹරේ.

මතක විදියට අපි දෙන්නා රූ දහය එකොළා විතර වෙනකම් ඒවා මේවා කතා කරකර හිටියේ. මම හිතන්නේ ඒ සතියකට විතර පස්සේ. මේකිගේ වැඩේම මට අර කතාව කිය කිය විහිළු කරනවා. ඉස්කොලේ එයාගේ පංතියේ කෙල්ලොත් ඉන්නවලු එහෙම කර ගන්න"

"ඇතුළේ දාගන්න....?" හංසි එලෙස ඇසුවේ පුදුමයෙන්ය.

"ඒක කියපු ගමන් මාත් ඇහුවේ ඔය ප්‍රශ්නයම තමා.... එහෙම ලොකුවට නෙමෙයිලෑ..."

"එහෙම උන් අපේ කලාස් එකෙන් හිටියා....." හංසිත් එයට පෙරළා කීවේය.

හංසිගේ එම පිළිතුරෙන් මවගේ හිතෙන්, ඇයගෙන් අසන්නට පැනයක් ජනිත උවත්, එය මෙවලේ අසන්නට වේලාව නොවන වග සිතුවාය. ඒ ඇයත් එසේ නොකර ඉන්නට ඇතයි නොසිතා නොවේය.

"පස්සේ කොහොම හරි ලයිට් එක ඔඟ් කරලා නිදා ගන්න හැදුවේ. ඊට ඉස්සර මේකී මගේ කොට්ටේ ලහින් මේවිවර වෙලා හංගන් හිටපු අරකක් තිබ්බා. පස්සේ තමා ඒකී ලයිට් එක ඔඟ් කරේ. මට ලැජ්ජාවේ බැරුව ගියා. හැබයි හොඳ වෙලාවට ඒකී එවලෙම ලයිට් එක ඔඟ් කරේ"

"දෙන්නම එක ඇදේද නිදා ගත්තේ...?" හංසිට පැනය වූයේ එයය.

"නෑ.... එයා ඇඳ පල්ලෙහා මේටයක් දාගෙන. පස්සේ මම එකෙන්ම එකීට දමලා ගැහුවා, තරහෙන් නෙමෙයි විහිච්චට"

"ඉතින්...."

"ඉතින්.. මේකී එක අහුලගෙන ආපහු ඇඳ ලහ ඉදගෙන මට කුටු, කුටු ගා බල කරනවා ඒකෙන් කර ගන්න කියලා. මම බෑම කිවුවා"

"අම්මට එහෙම කරගන්න ආසවක් තිබ්බේ නැද්ද...?"

"අනේ මංදා.... මට එහෙම මොකද්ද වගේ හිතූනා"

"ඇත්තටම අම්මා ඊට ඉස්සර කවදාවත් ඒකෙන් එහෙම කරගෙන තිබ්බේ නැද්ද...?"

"අයියෝ.... ඔයා අහන ඒවට කොහොමද ලමයෝ උත්තර දෙන්තේ.....?"

"කියන්නකෝ..."

"එහෙම නැතුවත් නෙමෙයි, හැබයි ඒ අප්පවිච්ච බදින්න කලින්...." ඇය එලෙස කීවේ ලැජ්ජාවෙන්ය.

"ඒ කියන්නේ ඇතුළට දාගෙන තිබ්බේ නැද්ද....?"

"අනේ මට බෑ ඒවා කියන්න...." ඇය කෝල ලෙසින් කොට්ටයෙන් මුහුණ වසා

ගත්තාය.

"අනේ අම්මේ..... පිළිස්..."

"එහෙනම් ඔය ලයිට් එක්ක ඔඟ් කරන්න..." ඇය එලෙස කීවේත් මුහුණෙන් කොට්ටය ඉවතට නොගෙනමය.

කාඹරයේ විදුලි පහණ නිවී ගියත්, රූප පහන් වෙන තුරුම දැල්වෙන සාලයේ විදුලි පහන් එළිය නිසාවෙන් කාඹරය තුළ වූයේ අඬ අඳුරක්ය. ඒ දෙදෙනාට, දෙදෙනාගේ ඡායාවල් පෙනෙන පරිදිය. එහෙත් කාඹරයේ සමහර තැන් වඩාත් දීප්තිමත් එලි රෙඛා නැගුනේ, උඵවස්ස ඉහළ ලැට්ස් කවුළුවේ හිඩැස් තුළින් රිංගූ, දෙදෙනාගේ කතාවට ලොල් වූ අවිඤ්ඤා එලි රේඛා නිසාවෙන්ය.

විදුලි පහන් එළිය නොමැති වීම හංසිගේ මවට එක් කළේ සැනසීමක්ය. ඒ සමහර දෑ එළිය තිබියේදී ඇය හමුවේ නිරිවත් කිරීමට නොහැකි කම නිසාවෙන්ය. එහෙත් හංසි ඇල්මක් දැක්වූයේ එම පහන් එළිය ටය. ඒ එතුළින් මවගේ මුහුණ දැකිය හැකි නිසාවෙන්ය.

"හරි ඔන්න... දැන් කියන්නකෝ...." යහනේ කෙළවර මුල්ලට කොට්ටයක් තබා ඉදගෙන සිටින මවගේ උකුලට කොට්ටයක් තබා ගනිමින් හංසි යහනේ දිගා වූවාය.

"මෙහෙමයි..., මමත් ඉස්කොලේ යන කාලේ එහෙම කර ගත්තේ නැතුව නෙමෙයි හැබයි ඉදලා හිටලා. ඒක මම හිතන්නේ ගැණු කාටත් එව්වර ලොකු දෙයක් නෙමෙයි කියලා. ඔයා දන්නවද... ලොකු නැන්දා..? මාමා එතකොට කොළඹනේ වැඩ කරේ. මම අනන්තවත් දැකලා තියනවා එහෙම. ඇත්තටම එකෙන් තමා මටත් හිතුවේ, ඉස්සලම නිකන් කරලා බලන්න ඕන කියලා" ඇයට ඒ වදන් පෙළ කියන්නට කාඹරයේ අඬ අඳුර කළ මෙහෙය ඉමහත්ය.

"අම්මා කිවුවා හරි..., ඔක්කොම නොවෙන්න පුළුවන්, හැබැයි ගැණුවෙන අපි බහුතරයක් ඒ එක්ස්ප්‍රියන්ස් එක, ඒක පාරක් හරි අරගෙන තියනවා. අම්මට දැන් බොරු කියන්න ඕන නැනේ මමත් ඇතුළුව" හංසිටත් ඒ අවසන් වදන් පෙළ කියන්නට අඬ අඳුර රුකුළක් නොවුනාම නොවේය.

"අද මට හිතූනා..." ඇයට ඉන් නැගුනේ සිනහවක්ය.

"ඒ කොහොමද...."

"මම උඹේ වල්කම හරියටම දන්නේ අදනේ " ඇය එලෙස කීවේ, උකුලේ හිස තබන් සිටිනා හංසිගේ හිසට සියුම් ටොක්කක් අනිමිත්ය.

"මමත් එහෙමනේ..... අදනේ අම්මවත් හරියටම අඳුන ගත්තේ...?"

මවගේ හා දියනියගේ මුවෙන් එවලේ නැගුන සිනහවෙන් කාඹරය තුළ පමණක් නොව, මැනවින් දොර අගුළු දා ඇති නිවස තුළම දෝන්කාර දුන්නේය. ඒ මෙම නිවස තුළ මෙතරම් උස් හඬින්, ලොංගතුව පළමු වතාවටය. එම හඬට බියෙන් රැකල සිහිත්ව ගෙතුමන් කරනා මකුළුවන් පවා, තමා ගෙතු ව දැලෙම පැටලී ගියේය. එපමණක් නොව, කාඹරය අසල සේපාළිකා ගසෙත් සියළු මල් බිමට වැටුනේ හෝරා පහා හයකට කළියෙන්මය.

එලෙසම මවගේ මුවෙන් පිට වූන "මම උඹේ වල්කම, හරියටම දන්නේ අදනේ" යැයි වදන් පෙළෙහි "උඹ" යැයි වදන, හංසිගේ හිතේ පතුලටම කිඳා බැස්සේය. ඒ ඇයට මවගේ ලොංගතු, මිතුරු කම හිත පත්ලටම දැණෙමින්ය. එලෙසම හංසිගේ මවටත් එලෙස කියවුනේ, ඒ දැණුන මිතුරු කමේ ලොංගතු කම නිසාවෙන්ය.

"හරි.. හරි ඉතුරු ටික කියන්නකෝ... "

"මම හිතන්නේ එදා ඒකී පැය භාගයක් විතර ඇද පල්ලෙහා ඉදන් කුටු.., කුටු... ගගා බල කරා. සමහර වෙලාවට මට බයත් එක්ක... අපි දෙන්නා කුටු කුටු ගගා රංඬු වෙනවා කාඹරෙන් එලිටත් ඇහෙනවද කියලා. ඇයි අත්තා සාලෙන නිදාගෙන හිටියේත්"

"ඔව්වර කියලත් අම්මට නිකමටවත් හිතුවේ නැද්ද ?"

"ඇත්තම කියනවනම් ඒ වෙලාවේ නොහිතුවාමත් නෙවෙයි. ඒත් මේකී ඉන්න නිසා ඇයි ලැජ්ජයිනේ"

"ඉතින්.."

"මට කියලා, කියලා එපා වෙලාමද කොහෙද, මේකී ඒක අරගෙන, එක පාරටම නයිටිය උස්සලා එතන නියා ගත්තා කියන්නකෝ... මට ලැජ්ජාවේ බැරුව ගියා"

"අම්මට ජේන්නමද...?"

"ඔවු අනේ..., එදත් මේ වගෙම එලියක් කාඹරේ තිබ්බේ, ඔන්න ඔතන පල්ලෙහා තමයි එකී මෙට්ටේ දාගෙන හිටියේ. ඡායාවෙන් තමා පෙනුනේ..."

"ඉතින්..." හංසිට ඉන් නැගුනේ සිනහවක්ය.

"ඉතින්... ටික වෙලාවක් ඒකී එහෙම කරලා, ඒක ආයෙත් මගේ අතට දුන්නා. බොරු කියන්න ඕන නෑනේ හැබැයි ඒ වෙලාවේ මගේත් ලැජ්ජාව ටිකක්

ඇරිලා තිබිණි. ඒත් මම ටිකක් වෙලා සඳ්ද නැතුව හිටියා"

"ඊට පස්සේ අම්මත් එහෙම කර ගත්තද....?" හංසිට වූයේ එය දැන ගැන්මේ උත්සුකුවය.

"ඔයා හිතා ගන්න.... මට බෑ... කියන්න" ඇය එලෙස කීවේ එය අගය කරන්නට හිතාම නොවේය.

"කියන්නකෝ..."

"හම්... ඒ මම එහෙම දෙයක් ඇතුලට දාගත්ත පළවෙනි පාර, අනික මේ..., මේ..., අප්පව්වී නැති නිසා අවුරුදු දෙකකට විතර පස්සෙන්... මේ.. මේ.. අනේ බෑ දරුවෝ...." සැබවින්ම එදා කලකට පසුව දැණුන මිහිර හංසි හමුවේ දිගරින්නට තරම් දිරියක් නොවුණාය. ඒ ලැජ්ජා බරිත හිත නිසාවෙන්ය.

"මට තේරෙනවා...අප්පව්වීන් අවුරුදු දෙකක් විතර ලඟ හිටියේ නෑනේ. අම්මට හොඳටම ෆිල් වෙන්න ඇති එහෙම වෙනකොට..."

හංසිට ඇගේ හිත වැටහුණාය. ඒ දෙවුරුදක් පමණ ලිඟුවක් රිංගා නොමැති මවගේ යෝනිය තුලට බටු ගෙඩිය රිංගන අපුරුව හංසිට මැව් පෙනෙමින්ය. ඉන් ඇගේ හිත හිරි වැටී ගියේ, නැවත වරක් යෝනියත් තෙත් කරලමින්ය. ඒ හොඳ හැටියටය.

"හම්... ඇත්තටම මට මේ..., මේ..., ඒ වෙලවේ කෙදිරිත් ගෑ වුනා" එහෙත් ඒ වදන් ඇය එලෙස කීවේ එදින දැණුන මිහිරෙන් මෙදිනත් හිත යන්තමින් උණුහුම් කර ගනිමින්ය.

"රූපිකා අක්කා බලාගෙනද හිටියේ අම්මා ඒ කරගන්න දිහා...?"

"හම්..., හැබයි එයාට මොකුත් ජේන්නේ නෑ. මම රෙද්ද පොරවගෙන හිටියේ" ඇයට එවලේ සිහි වූයේ ඡායාවෙන් උවත් ගල් ගැසුන රූපිකාගේ මුහුණය.

"අම්මට ඒකෙන් අප්පව්වී කරනවා වගේම දැණුනද...?" සැබවින්ම හංසි එය ඇසුවේ මව ව තවත් අවුස්සා ගන්න අදහසින් සේම තම හිතත් අවුස්ස ගන්නා අදහසින්ය.

"මොනවද අනේ මේ අහන්නේ.... ලැජ්ජා නැද්ද...? වික් විතරක්" අඳුර නිසාවෙන් හංසිට ඇගේ ලැජ්ජා බරිත මුහුණ නොපෙනුණාය. එහෙත් එම පැණය ඇගේ හිතට අමුත්තක් එක් නොකලාම නොවේය.

"කියන්නකෝ...."

"හම්..... ටිකක්" ඇය එයට පිළිතුරු දුන්නේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"ඇයි ටිකක්....?"

"අනේ මේ... නොතෙරෙනවා වගේ මගෙන් බොරුවට අහන්න එපා.. වලක්කී" ඇය සියුම් පහරක් හංසිට ගැසුවේ ආදරයෙන්ය.

"කියන්නකෝ..."

"ඛෑ..."

"අනේ අම්මේ.."

"ඒ දෙකේ වෙනස ඔයාට තේරෙනවා ඇතිනේ...?"

"ඇයි එකේ හිටි එකක් තිබ්බේ නැද්ද....?"

"ඒක්.... අහපු කැත....?" එම වදන් පෙළෙන් ඇගේ හිතත් උණුහුම්ව ගියේය.

"කියන්නකෝ...."

"හම්... ඒකත් එකක් තමා...." ඇය කෙටි පිළිතුරක් දුන්නේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"අනික්වා....."

"මොනවද අනේ මේ අහන්නේ.... ඔන නැති එවා ඔන නෑ...." ඇයට එදින බටු ගෙඩියේ හා ලිඟුවේ දැණුන වෙනස් කම් දහසක් ඇතත්, ඇයට එය හංසිට කියන්නට හිත් නොදුන්නාය.

"කියන්නකෝ... එකම එකක්"

ඇයට එදින දැණුන දහසකුත් වෙනස් කම් හමුවේ, හිතට වඩාත් දැණුන වෙනස ඇයට හංසිට මෙවලේ හෙළිකරන්නට සිතූනාය. ඒ ඇගේ හිත හංසිගේ ඇවිටිල්ලට අවනත වය.

"වැඩියෙන්ම දැනුන වෙනස මේ... මේ.. ඒක ඉතින් අපිම මේ... මේ... හොලව ගන්න එපැයි" ඇය එලෙස කීවේ ලැජ්ජා බරිත උවත් මද සිනහවෙන්ය.

"මටත් හිතූනා ඒක වෙන්න ඇති කියලා, ඒත් අම්මට එදා හොඳට වෙන්න ඇති...?" හංසි එලෙස කීවේ මව එසේ සතුටුවෙන අයුරු හිතේ මවා ගනිමින්ය.

"හම්.... ඒ ගොඩ දවසකින්. මට රූපිකත් ලඟ ඉන්නවා කියලා අමතක වුනා ටික වෙලාවක් යනකොට"

"ඊට පස්සේ...?"

"ඉතින් පහුවදා මට අරකී ඉන්න දුන්නෙම නෑ විහිලු කර කර. හැබයි මමත් ඒ විහිළු වලට ආස කරා"

"ඉතින්..."

"ඉතින් මම ඒ සේරමත් අස්පවිටිට ලියලා යැවුවා. ඒ වෙනකොට අර හොර ලියුමත් අපි දෙන්නම එකතුවෙලා ලියන්න පටංගෙන තිබ්බේ. ඇයි මේකී දැන් සේරම දන්නවනේ. දන්නවද...? එදා මමයිනේ ඒක කරේ..., ඒත් ඒක රහා කරලා ලිවුවේ ඒකී. ඇත්තටම ඒකී ලිවුවවා නෙමෙයි, මට කිවුවා මම ලිවුවා. මම දන්නේ නෑ ඒකීට කොහෙන් ඒ වල් කම ඇවිත්ද කියලා... මට එවලේ දැණුන ටික එහෙමම ඒකී ගොතලා කිවුවා..., හරියට වල් පත්තරයක කැල්ලක් වගේ ඕන්න.."

"අම්මා එහෙම පත්තර කියවලා තියනවද.....?"

"හම්..., ඒකත් ඔය ඒකීගෙන්ම තමා..."

"ඇ... ඒ කොහොමද....?"

"අපි මාතලේ ඉන්න කාලේ එහෙම ඒවා තියනවා කියලා දන්නෙත් නෑ..., හැබයි මේකී මෙහෙ ඉස්කොලෙට ආවට පස්සේ තමා කිවුවේ පංතියේ කෙල්ලෝ එහෙම පත්තර හොරෙන් ඉස්කොලෙට ගේනවා කියලා"

"ඉතින්...."

"ඉතින්.. ඒකී එක දවසක් ඒ පත්තරක් ගෙදර ගෙනවා..., අම්මෝ.. ඒකේ තිබ්බ කථා ටිකයි පිංතූර ටිකයි. මම ඒ එහෙම පිංතූර දැක්කමයි"

"අම්මත් කියෙවුවද....?"

"හම්... ඒවගේ මාර කතානේ තිබ්බේ. අපි දෙන්නම ඒකට ඇබ්බැහි වෙලා හිටියේ"

"එහෙම කිවන්න තරම් කොහෙන්ද ඒවා" හංසි එලෙස ඇසුවේ සිනහුවෙන්ය.

"එහෙම මේ දවස ගානේ කියවන්න පත්තර තිබ්බේ නෑ. වැඩිම උනොත් මාසෙටම දෙකයි. හැබයි මමත් වැරදි වැඩක් කරා... මමත් ඒකට ඇබ්බැහිවෙලා හිටිය නිසා මට ඒක තේරුනේ නෑ. මම රූපිකා අතට සල්ලිත් දීලා තියනවා එහෙම ගන්න..."

"රුපිකා අක්කා කඩෙන් ගන්නවද....?" හංසි එලෙස ඇසුවේ පුදුමයෙන්ය.

"ඔයාට පිස්සුද...? එහෙම කඩවල් වල තියෙයිද...?. හොරෙන්ලූ විකුණන්නේත්. රුපිකා මම දෙන ඒ සල්ලි, ඉස්කොලට එහෙම පත්තර ගේන යාළුවට දෙනවලූ, ඒ කෙල්ල යාලුවෙලා හිට කොල්ලා තමයිලූ ගෙනත් දෙන්නේ.

ඒ කාලේ ඉතින් එහෙම එයාලා අතේ සල්ලි නෑනේ. මම දෙන්න සල්ලි වලින් ගන්න පත්තර තමයිලූ, අර කෝල්ලයි උගේ යාළුවොයි, රුපිකාගේ පංතියේ හිටපු යාළුවොයි සේරමලා කියවන්නේ..."

"ඒ කියන්නේ අම්මා සමාජ සේවෙන් කරලා...." හංසි එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"දැන්නම් බයත් හිතෙනවා.... එහෙම අහුවුනානම් ඉවරයි. ඒ හොර වැඩේ අප්පව්වි දන්නෙත් නෑ.... හැබැයි... මට ඒකෙන් රුපිකාගේ එක දෙයක් තේරුනා...."

"මොකද්ද...?"

"එකී ටිකක් අර ගැනු, ගැනු... කතා කියවන්න ටිකක් උනන්දුයි කියලා...."

"ඉතින්.."

"ඉතින් අර අපි යවපු ලියුමට අප්පව්වි ලියුමක් එවුවා..., ඒක තමයි ඔය..., මේ..., මේ..., රුපිකාගෙයි මගෙයි සම්බන්දට මුල වුනේ....."

"ඒ කොහොමද...?"

"ඒකේ අප්පව්වි ලියලා තිබ්බ දේවල් හිංදා තමයි..."

"මොනවද ඒකේ තිබ්බේ....?"

"අතේ... මේ එහෙම හැම දේම කියන්න බෑ..., ඔයා වදයක්නේ...?" ඇය එලෙස කීවේ සැබවින්ම හංසි වදක් ලෙස දැණුන නිසාවෙන්ම නොවේය.

"අතේ අම්මේ...."

"බෑ..., බෑ...,"

"එහෙනම් ඒ ලියුම දෙන්න....?"

"බෑ..., බෑ..., පිස්සුද...?"

"මොකද්ද අම්මේ... එහෙනම් මම තරහයි..." හංසි බොරු නෝක්කාඩුවක් මවා ගත්තාය. එහෙත් එය මවට දැණුනේ ඇගේ කට හඬින්ය.

"දෙන්නම්... හැබැයි ඉස්සෙල්ලා එක වගේ මටත් ඇහෙන කියවන්න එපා...."

පෙර ලෙසම හංසිගේ ඇවිටිල්ලේ අඩුවක් නොවුන තැන ඇය එම ලිපියත් හංසි අතට දුන්නාය. එහෙත් හංසි එය කියවන්නට ගත් විට ඇය කොට්ටයෙන් මුහුණ වසා ගත්තේ නැවත කාඞරයේ විදුළි පහණ දැල්වුන බැවින්ය.

උම්මා... උම්මා... උම්මා... මගේ සුදු අම්මියාට...

ඉතින්... දැන්නම් ඔයාට මාවත් එපා වෙලා ඇත්තේ අළුත් යාළුවා නිසා නේද...? ඒකෙන් මම කළින් ඉදමිම කිවුවේ ඒක මරු වැඩක් කියලා. මට මැවිලා පෙනුනා ඔයා ඒකෙන් තනියම කරගන්න විදිය.

මට ගොඩක්ම ආස හිතුවේ ඔයා අර... ගොඩ කාලෙකින් නිසා ඇතුලට දාගන්නකොට ටිකක් රිදුනා කිවුවම. මට මැවිලා පෙනුනෙම ඒක ඇතුලට යන විදියයි..., එතකොට ඔයාගේ මුණයි. ඔයා ඊට පස්සේත් එහෙම දිගටම කරා නේද...? මගේ එකට වඩා ලොකු එකකුත් දා ගත්තද කියලා බයි. ඇයි එතකොට මගේ එක මදිවෙයිනේ ඔයාට. (විහිළුවට හොඳේ...)

ඔයා කිවුව දේ ඇත්ත. මමත් දන්නවා ඒකෙන් ඇත්ත එකකින් වගේ දැණෙන්නේ නෑ කියලා. ඒත් නැති කමට ඒකත් නරක නෑ නේද...? හැබැයි ඒකටත් පොඩි වැඩක් තියනවා කරන්න. මම ඒක අත්තිමට ලියන්නම්.

හැබැයි හොඳම ටික තමයි... අරකී ඔයාට බල කරපු ටික. ඒකී නැත්තම් ඔයාට තවම ඇහිගිල්ලේ පිහිට තමා. අපරාදේ ඔයා ලයිට් එක ඕෆ් කරලා කරේ..., අරකීට පෙනීම කරන්න තිබ්බේ. ආ... තව එකක්, මට මැවිලා පෙනුනා..., අරකීත් අර වුට්ටන් එකේ ඒක අතුල්ල ගන්න විදිය.

ඔයා අර එකීගේ වුට්ටම ගැන කියලා තිබ්බ විදියටම තමා මමත් හිතාගෙන හිටියේ. ඒත් මම හිතුවේ නෑ අර..., මේ..., ගැටිත්ත එහෙම මතුවෙලා ඇති කියලා. දැන්නම් ආසාවේ බෑ ඒ වුට්ටම බලන්න. මේ පාර ආවහම මට ඒක හොඳට බලා ගන්න වාන්ස් එකක් අරගෙන දෙනවා නේද...?

මේ.. මම අර පස්සේ කියන්නම් කිවුවේ මොකද්ද දන්නවද..., ඒකීත් දැන් හොඳ ගානට වල්වෙලා ඉන්නේ. අර මම කාලෙකට ඉස්සලා කියපු එක ටිකක් හිතන්න. ඔයාට එදාම ඒක කරන්න වාන්ස් එක ලැබිලත් ඒකෙන් ප්‍රයෝජනයක් අරගෙන නෑ.

මට තේරෙනවා ඉස්සෙල්ලා, ඉස්සෙල්ලා එහෙම පටංගන්න නිකන් මොකද්ද වගේ කියලා. ඒත් ට්‍රයි එකක් දෙන්න..., බලන්නකෝ මම කියනවට ඒකත් කරලා. ඔයාට පුළුවන් ඡේප් එකේ ඒක කරගන්න. එක පාරටම නැතුව ඉස්සෙල්ලා ඔය වගේ කතාවක් නිකමට ඇදලා අරගෙන ඒකගේ හිත කොමද බලන්න...?

ඒකින් නිකන් ඡේප් වගේ නම්, ඔයා මට ලියලා එවුවා වගේ ඒකිටත් කියන, එහෙම ඒකෙන් තනියම කර ගන්නකොට එව්වර දැණෙන්නේ නෑ..., කොහොමද වෙන කවුරු හරි එහෙම කරොත් කියලා.

මම දන්නවා ඒකී ඒ වෙලාවෙම ඒ උදවුවට එනවා. ඔයත් ඒ වෙලාවට එයාට පොඩි උදවුවක් හරි කොරොත් ආයේ අහන්න දෙයක් නෑ. සමහර විට ඒකිටත් එහෙම ඕන වෙලාද දන්නේ නෑනේ ඉන්නේ... ඔයාට කියා ගන්න බැරුව.

අනේ පැටියෝ... මම කියනවට එක පාරක් උත්සහා කරලා බලන්නකෝ එහෙම... මම දන්නවා ඔයා මට ආදරෙයි කියලා. මම කියන දේ අහනවා කියලත්

ඉතින්.. ඔයා බොරුවට බය වෙන්න එපා හංසි ගැන. ඒවා හොඳ වෙලාවට වෙයි. ඔයාටත් ඒ කාලේ එහෙම පරක්කු වුන නිසා, සමහර විට හංසිටත් එහෙම ඇති. අනික් ළමයි ඉස්සර වුනා කියලා අපේ ළමත් එහෙම වෙන්න ඕන කියලා දෙයක් නෑනේ. තව මාස හත අටක් බලමු එතකොට මාත් ඇවිත්තේ. ඒ ආවට පස්සේ ඕන නම් ඩොක්ට කෙනෙක්ට පෙන්නමු. ඔයා ඕනෑවට වඩා කලබල වෙන්න එපා.

මේ... මට හිතත් ගියා ඔයා අර හංසි දැන් කොට්ටේ කකුල් දෙක අස්සේ ගහන් නිදා ගන්නේ කිවුවම. ඔයා කලබල වුනාට කවුද දන්නේ දැන්ද එහෙම වෙන්න පටන් ගන්නේ කියලා? ඒක නිසා වෙන්න ඇති ඒ. අම්මගෙම දුවනේ.. (විහිළුවට හොඳේ....)

කොහොම උනත් අර දේවල් වලදී ඔයත් පරිස්සමින්. කෙල්ලට දැන් දැනුම් තෙරුම් කියන වයස. අනික මේ... මේක කියන්නත් මොකද්ද වගේ, හැබැයි අපේ පරිස්සම හොඳයිනේ. පොඩ්ඩක් රූපිකා දිහා ඇහැ ගහගෙන ඉන්න. මම කිවුවේ මේ හංසි නිසා... (ඒක එව්වරම හිතන්න එපා... හැබැයි ටිකක් හිතන්න)

එහෙනම් ආදරෙයි ගොඩාක්.....

උම්මා..., උම්මා..... සුදු අම්මියාට.

හංසි එම ලිපිය කියවා දෙකට නැමුවේ සිතහවෙත්ය. එහෙත් කොට්ටයෙන් මුහුණ වසාගෙන හිටි මවට ඒ සිතහව නොපෙනුණාය. එබැවින් හංසි ඇයගේ මුහුණ මත වූ කොට්ටය ඉවත් කරන්න හැදුවාය. එහෙත් "හරි... හරි... ඔයා ලයිට් එක ඕෆ් කරන්නකෝ... එතොකොට මම මේක අයිත් කරන්නම්" යැයි ඇය කීවේ ඒ

නිසාවෙන්ය.

කාඞරයේ වූ විදුලි පහන නැවතත් නිව් ගියේ සුපුරුදු අඬ අඳුර කාඞරයට උරුම කරමින්ය. එය හංසිගේ මවට ගෙන දුන්නේ ඉමහත් සැනසිල්ලක්ය.

"ඉතින්... රුපිකා අක්කා මේ ලියුමම කියෙවුවද....?"

"ඉන්නකෝ කියනකම්. ඔයාට මතකද එක දවසක් අපි තුන්දේනාම මාතලේ ගිහින් ආවා.... මල්ලිව මෙහේ අත්තමමා ලඟ තියලා"

"ඔවු... අත්තට සනිප නැතිවෙලා..."

"හම්... එදා ඒ එන කොට තමා ඔය ලියුම ඇවිත් තිබ්බේ. අපි මෙහෙට එනකොටත් හැන්දෑවෙලා. ඉතින් ඔය ලියුම ආපු ගමන් කියෙවුවේ නෑ. නිදා ගන්න ලැස්තිවෙලා තමා කියවන්න හිටියේ.

ඔයා කාඞරයේ නිදී... මල්ලි ඇහැරලා..., අපි සාලේ හිටියේ. මමත් නාලා කොන්ඩේ පිහිද, පිහිද සාලෙට ආවේ. ඒ වෙලාවේ තමා රුපි ඇහුවේ, නැන්දේ... ලියුම කියවමුද කියලා.

ඇත්තටම උනේ මේකයි. එයා ඔය පරණ හොර ලියුම් ටික කියවලා තිබ්බත්, මම ඊට පස්සේ අප්පව්විගෙන් ආව ඒ ලියුම් කැල්ල එයාට දුන්නේ ඉස්සෙල්ලා මම කියවලා බලලා. ඒ ආපු ලියුම්වල එහෙම එයාට නොපෙන්නා ඉන්න තරම් දේවල් තිබ්බේ නැති නිසා මම ඒක එව්වර හිතුවේ නෑ. මටත් ගානක් ගියේ නෑ මාත් හා කිවුවා.

රුපි කියවන කොට මම අහගෙන හිටියා..., ඇයි මේකී කිවන්නත් කතන්දරයක් වගේ රහා කරලනේ. කොහොම හරි පළවෙනි එක කියවලා ඉවර වෙද්දී බොරු කියන්න ඕන නෑනේ මටත් නිකන් මොකද්ද වෙලා වගේ හිටියේ.. හැබැයි දෙන්තටම හිනත් එක්ක. ඇයි අපි දෙන්තම ලියුපු ලියුමටනේ අප්පව්වි උත්තර ලියලා තිබ්බේ. සමහර ඒවා කුණුහරුප වගේ..."

"ඒ වෙනකොට අප්පව්වි දැනගෙන හිටියද රුපිකා අක්කා සේරම දන්නවා කියලා...?"

"නෑ... අප්පව්වි දන්නේ රුපිකා එයා එවන ලියුම් බලනවා කියලා විතරයි. ගොඩක්ම ඉතින් එයා එහේ ඉඳන් තනියම කරන විදිය තමා. සමහර වෙලාවට අප්පව්වි ඒ සමහර වචන කුණුහරුපෙන්ම ලියනවා...."

"ඉතින්...."

"ඉතින් ඒ ලියුම රුපිකා කියවලා ඉවර වෙලා අනික් ලියුම කියවන්නේ නැතුව මගේ අතට දුන්නා..., ඒත් මම ඒක එව්වර ගනන් ගත්තේ නෑ.. මම ඒකිටම දුන්නා කියවන්න. හැබැයි මට මුල ටික අප්පව්වි ලියලා තිබුන විදියෙන්ම හිතුනා වෙන කතාවක් කියවෙනවා කියලා.

ඒ වගේම ඒකින් බාගයයි මටත් ඇහෙන්න කියෙවුවේ. ඉතුරු ටික තනියම කියවන්න ගත්තා. මම උදුර ගන්න හැදුවත් බැරි වුනා, එකී කෙලින්ම ඔයාගේ කාඹරෙට හිගින් දොර වහා ගත්තා.... "

"ඉතින්...."

"ටික වෙලාවකින් ආයෙත් ඇවිත් මගේ අතට ලියුම දිලා ආපහු ඔයාගේ කාඹරෙට ගියා. මම නවත්ත ගන්න හැදුවත් බැරි වුනා. ඊට පස්සේ තමා මම ඒ ටික කියවලා බැලුවේ. මගේ ඇඟත් සිතල වෙලා ගියා. කකුල් දෙකත් පණ නැති වෙලා.

මම එහෙමම මල්ලිවත් අරගෙන ආවේ මේ කාඹරේට. බොරු කියන්න ඕන නෑනේ.. මම හිතුවා දැන් සේරම ඉවර තමා කියලා. මම කල්පනා කර මේකී හෙට අහන ප්‍රශ්න වලට උත්තර දෙන්නේ කොහොමද කියලා.

ඒත් ටික වෙලාවකින් මට තේරුනා මේකී කාඹරෙට එනවා. ආපු ගමන් ලයිට් එක දැමීමා.... මල්ලී ඒ වෙනකොටත් නිදි නෑ. මටත් එක පාරටම ඇදෙන් නැගිටුනා... මට බයත් හිතුනා ඒ වෙලාවේ මගේ දිහා බලන් හිටපු විදියට. ඒත් ඒකීගේ මුනේ යන්තමට හිනාවක් මතුවෙන කොට මට තේරුනා.... මේ... මේ..., මොකද්ද වෙන්න යන්නේ කියලා"

"ඉතින්...."

"ඊට පස්සේ ඉතින් වෙන්න ඕන එක උනා...."

"කියන්නකෝ අම්මේ..?" කතාවේ උච්චමයේ මවගේ ඒ නිහැඬියාව හංසිගේ සිහින බිඳ දැමුවේය.

"ඒ කොහොමද කියලා ඔයා හිතා ගන්න... මටනම් බෑ කියන්න.."

"මොකද්ද අම්මේ..... අනේ...පිළිස්..."

"අනේ බෑ... බෑ.... ඉතුරු ටික කියන්න.... හිතන්නකෝ කොහොමද කියන්නේ කියලා ලැජ්ජා නැතුව" සැබවින්ම ඇයට ඉතුරු කොටස කියන්න හිත් නොදුන්නේ දියණිය හමුවේ දැනුන ලැජ්ජාවේය.

එහෙත් පෙර ලෙසම හංසිගේ ඇවිටිල්ලේ අඩුවක් නොවුණාය. එහෙත් දෙනුත් මොහොතක් යනතුරුත් හංසිගේ ඇවිටිල්ල අඩුවක් නොවුන බැවින් මවට සිදු වූයේ සුපුරුදු ලෙස පරාජය බාර ගැන්මටය.

"හම්... ඔන්න හිනා වෙන එපා.... එහෙනම්.."

"හරි... හරි.. කියන්නකෝ"

"ඊට පස්සේ මේ..., මේ..., රුපිකා එක පාරටම මාව බදා ගත්තා..., මට කරගන්න දෙයක් නැති වුනා..."

"ඉතින් අම්මත් රුපිකා අක්කව බදා ගත්ත ද....?"

"නෑ... මට මොනවද කරන්නේ කියලා හිතා ගන්න බැරුව හිටියේ. ඒත් මේ..., මේ..., ටික වෙලාවකින් එයා මේ..., අනේ කියන්න බෑ අනේ... ලැජ්ජිනේ..." සැබවින්ම ඇගේ හිත ලැජ්ජවෙන් ගැහුණේය.

"අනේ මොකද්ද අම්මේ...." හංසි සිටියේ හැහිම් මතින් උපරිම මිහිරේය.

"මේ..., මේ..., මාව එයා මේ.. මගේ ඉබින්න ගත්තම මේ... අනේ... අනේ... බෑ..., බෑ..." දැණුන ලැජ්ජවෙන් ඇගේ දෑස් අගටත් කඳුලු උනා තිබුණේය.

"එයා අම්මගේ ලිපිස් ද කිස් කරේ...." හංසිට ඇගෙන් එය එලිකර ගන්නේ කෙලෙසක දැයි වැටහුණාය.

"හම්..."

"ඉතින්...."

"එහෙම ඒ ගොඩක් කාලෙකින්තේ... ඉතින් මේ..., මේ..., මටත් මොකද්ද වෙලා ගියා.. මම ඉතින් එයාට ඉඩ දීලා හිටියා..." ලැජ්ජව මතින් උවත් ඇයට එදින සිහි වී හිත උණුහුම්ව ගියේය.

"අම්මා මොකුත් කරේ නැද්ද...?"

"අනේ බෑ අනේ ඔයා එක්ක..."

"කියන්නකෝ... ඔයත් එයව බදා ගත්තද....?" තමා මෙහෙදී පෙරමුණ ගැන්ම අවැසි වග හංසිට වැටහුණාය.

"හම්..."

"පස්සේ...?"

"අනේ බෑ අනේ... ඔයාට ඉතුරු ටික හිතා ගන්න පුළුවන්නේ...."

"දෙන්නම ඇඳුම් ගැලවුවද...?"

"නෑ..."

"එහෙනම්...?"

"අනේ බෑ අනේ....."

"එහෙනම් රූපිකා අක්කා අම්මගේ ඇඳුමට උඩින් ඇල්ලුවද...?"

"හම්..." එය සිහිවී ඇගේ ගතත් මදකට තිගැස්සී ගියේය. ඒ මිහිරෙන්ය.

"කොහෙද....?"

"මේ..., මේ..., පපුව..." ඇයට එලෙස කියවුනේ එබැවින්ය.

"ඉතින්... පස්සේ.."

"ඒ එහෙම ගොඩ කාලෙකින්නේ... මට මේ.. මේ.. ඉවසන් ඉන්න බැරි වුනා. මටත් මේ.. එයාගේ... මේ.... අනේ..., අනේ... බෑ... බෑ..." ඇයට එය පැවසීම මිහිරක් වුවත් දැනුන ලැජ්ජාව සුළුපටු නොවුනාය.

"අම්මිමත් එයාගේ කුක්කු දෙක්ක ඇල්ලුවද....?"

"හම්...."

"ඉතින් ඊට පස්සේ..."

"එයා මේ..., මේ... මගේ පල්ලෙනා... මේ... අනේ බෑ..., බෑ..." ඇය අඳුරෙදී උවත් පසෙක වූ කොට්ටයෙන් මුහුණ වසා ගත්තාය.

"ඇයි..., එයා අම්මගේ නංගියාව ඇල්ලුවද.....?"

"මොනවද අනේ මේ අහන්නේ....? ඔයා හිතා ගන්නකෝ..."

"කියන්නකෝ....."

"හම්....."

"එතකොට ඔයත් එහෙම එයාගේ නංගියාව ඇල්ලුවද...?"

"හම්..."

"එහෙනම් එතන හොඳට වෙට්වෙලා තියෙන්න ඇත්තේ....?"

හංසි කී ලෙසම එදින ඇගේ යෝනිය තිබුනේ හොඳිම තෙතව නොවේ දැයි ඇයට සිහි වූවාය. ඒ රූපිකාගේ නිදන ඇඳුම මතින් උවත් එදින ඇඟිලි තුඩට දැණුන තෙත් බව මෙදිනත් ඇය ඇඟිලි තුඩු එකින් එකක් අතල්ලා විඳ ගනිමින්ය.

"අම්මටත් එහෙම වෙලාද තිබ්බේ....?"

"හම්..."

"ඉතින් කියන්නකෝ මොකද වුනේ කියලා...."

"මේ ඇති අනේ... ඇනේ බෑ.."

"මොකද්ද අම්මේ... කියන්නකෝ... ඊට පස්සේ ඔය දෙන්නම ඇඳුම් ගැලෙවුවද....?" හංසි ඇසූ පැනය එදින සිදු වූ අයිරූ ඇයට මැවී පෙනුණාය. ඒ ඇගේ ලැජ්ජ බරිත හිත හිරිවට්ටා දමමින්ය.

"හම්... මේ..., මේ..., එයා ඉස්සෙල්ලා මගේ නයිටිය ගැලෙවුවා"

"අම්මා එතකොට යටට මුකුත් ඇඳලා හිටියේ නැද්ද....?"

"නෑ... නිදා ගන්න හදපු වෙලාවෙන්..."

"පස්සේ... අම්මත් එයාගේ නයිටිය ගැලෙවුවද....?"

"නෑ... එයාම තමා ඒකත් ගැලෙවුවේ..." එදින රූපිකාගේ නිදන ඇඳුම තමා වෙනුවෙන් ගිලිහී වැට අයිරූ ඇයට මැවී පෙනුණාය.

"මරුනේ එතකොට දෙන්නම හුල් නියුඩ්... ඉතින්.."

"පස්සේ එයා මාව එහෙම බදා ගත්තා... මට එහෙම ඒ මේ... මේ... ගැණියෙක්ගේ ඇඟක් එහෙම ඇඳුම් නැතුව තුරුලු වුනාමයි.."

"එයාගේ කුක්කු දෙකයි අම්මගේ කුක්කු දෙකයි එකට ගෑ වෙන්නත් ඇති එහෙනම්... මට මැවීලා ජේනවා"

"නෑ.. එහෙම ගෑ වුනේ නෑ..., මේ..., මේ..., එයා එව්වර උස නෑනේ ඒ කාලේ. මගේ ඒ හරියේ ගෑවුනේ එයාගේ මුණ..."

"ඉතින්... එයා අම්මගේ කුක්කු බිවුවද...?"

"හම්...."

"අම්මත් එයාගේ කුක්කු...."

හංසිගේ එම වදන් පෙළෙන් ඇගේ ගතම සලිතව ගියේය. ඒ එදින දැණුන මිහිර මෙදිනත් සිහිවීමෙන්ම නොවේය. ඒ ඇගේ හිත එම වදන් පෙළෙන් ලැජ්ජා බරිතව නළියන්නට ගත නිසාවෙන්ය.

එබැවින් හංසිට එතනින් එහාට කිසිවක් අසන්නට ඉඩක් නොලැබුණාය. ඒ හංසි ඒ වදන් පෙළ අවසන් කරන්නත් පෙරම ඇය "ඔවු.. ඔවු... එහෙම තමා.... දැන් ඇති... දැන් ඇති.... යන්න නිදා ගන්න..." යැයි කියමින් විගස යහනෙන් නැගීටි නිසාවෙන්ය.

එහෙත් පෙර ලෙසම හංසිගේ පෙරෙත්ත කිරීම අඩුවක් නොවුණාය. එය කොතරම් දීර්ග උවත් ඇයගේ හද මෙවලේ සලිත නොවුණාය. ඒ හංසි කොතරම් පෙරෙත්ත කළත්, ඉන් එහාට එම කතා බහා ගෙන නොයන්නට තරයේ අධිටන් කරගත් නිසාවෙන්ය.

"හරි එහෙනම් අනික් ටික කියන්නකෝ... එදයින් පස්සේ ටික..." එහෙත් හංසි ඇයට ගැලවීමට ඉඩක් දෙන්නට නොසිතුවාය.

"හම්....." ඇය එලෙස කියමින් නැවතත් යහනේ ඉඳ ගත්තාය.

"එදා අපි දෙන්නටම අමතක වෙව්ව දෙයක් තිබ්බා..., ඒ මල්ලී අපි දෙන්නා දිහා බලන් ඉන්නවා කියලා. ඇත්තටම මල්ලීව මතක් වූනේ රූපිකා මාව ඇදේ පෙරළ ගත්තට පස්සේ.

මල්ලී අපි දෙන්නා දිහා බලන් හිටුපු විදිය දැක්කම මට කරගන්න දෙයක් නැති වුණා.. ඇයි.. මේ..., අපි දෙන්නම මේ ඇඳුම් නැතුවනේ... මම ඉක්මණට බෙඩ්ගීටි එකෙන් ඇඟ වහා ගත්තා"

"මල්ලීට එව්වර ගානක් නැතිවෙන්න ඇති ඒක... එයා පොඩ්ගිනේ..."

"මාත් හිතුවේ එහෙම තමා, ඒත් අවුරුදු හතරක් කියන්නේ ටිකක් දැණුම් තේරුම් තියන වයසක්නේ... පස්සේ අපි ලයිට් ඒක ඕෆ් කරගත්තා"

"ඉතින්...." හංසි සිතුවේ මව පෙරදී ඒ තතු හෙළිකරන්නට අකමැති වුවත්, නැවතත් කියන්නට ගනිවියැයි කියාය.

"ඉතින්... ඒක එහෙම අපි දෙන්නා අතරේ පටන් ගැනුණා කියන්නකෝ. පස්සේ අපි දෙන්නට, අපි දෙන්නා නැතුව බැරි වූණා. ඒක මහා පුදුම බැඳීමක්. හැබයි ඒකෙන් අප්පව්වී ගොඩක් සතුටු වූණා.

කොහොමරි රූපිකාගේ A/L විභාගෙන් ඉවර වූණා. අප්පව්වීත් දෙතුන්

පාරක් ඇවිත් ගියා. ඔයා ලොකු ළමයෙක් වුනා. කොහොම හරි රූපිකාගේ වයසත් ආවා කසාදයට"

"අම්මා ගොඩාක් දේවල් කියන්නේ නැතුව මහ ඇරියා....." "මොනවද.....?"

"කියන්නකෝ.... අප්පව්ව් අර ආවහම කොහොමද රූපිකා අක්කව, අර විදියට අප්පව්ව්ට දකින්න වැඩේ කරේ කියලා..."

"ඔයා මේ කතාව මට කියලා ඉවර කරන්න දෙන්නේ නෑ....., දැන් වෙලාවත් කියද බලන්න. මේ පාන්දර තුනත් වෙලා. ඒවා වෙන දවසක කියන්නම්...., ඕක්කොම අදම ඕන නෑනේ.."

"හම්... කමක් නෑ.."

"ඉතින්... අපි රූපිකාට මගුල් හතර පහක්ම කතා කරා..., ඒත් ඒ එකක්වත් හරි ගියේ නෑ. එහෙත් කැමති වෙනකොට මේකී කැමතී නෑ. මේකී කැමති වෙන කොට එහෙත් කැමතී නෑ. ඒ මගුල් හොයලා, හොයලා අපිටම එපා වුනා.

ඒත් අප්පව්ව් ලංකාවට ආව දවසක, අප්පව්ව්ගේ යාළුවෝ වගයක් ආවා..., ඔයාට මතකත් ඇති අපේ ගෙදර පොඩි පාටියක් තිබ්බා. ඒකට ආපු අප්පව්ව්ගේ යාළුවෙකුට මේකීගේ හිත ගියා. මේකීට වඩා අවුරුදු දහක් විතර වැඩිමල්..... වයස ටිකක් වැඩි වුනාට මිණිහට යමක් හමක් තිබ්බා, අනික රේල්වේ එකේ ස්තීර ජොබ් එක.

පස්සේ තමා අපි එකතු වෙලා ඒ වෙඩින් එක පුංචියට ගත්තේ. මම එදා හිතුවා අර දේ නවත්තනවා කියලා. කොහෙද අරකී කොහොම හරි මාසයකට සැරයක් ආවා මාව හොයාගෙන"

"හරි.. එතකොට අප්පව්ව්ට කොහොමද රූපිකාව අරවිදියට සෙට් වුනේ..."

"ඒක වුනේ රූපිකාගෙම උවමානාවට. එතකොට ඔය පළවෙනි දරුවන් ලැබ්ලා. රූපිකාම තමා කිවුවේ මට එහෙම ආසයි කියලා. ඉතින් මම හංගන්නේ නැතුව ඕක අප්පව්ව්ට කිවුවා එව්වරයි. ඔයා අර එහෙම දැක්ක පාරට ඉස්සෙල්ලා පාර තමයි එහෙම වුනේ..."

"කොහොමද කියන්නකෝ..."

"අපි ඒවා පස්සේ දවසක කතා කරමු... දැන් පාන්දරත් වෙලා..." එලෙස කියා ඇය හොඳ හුස්මක් ගත්තේ මෙතුවක් හිතේ වූ අපමණ බරක් සැහැල්ලු කර ගණිමින්ය.

ඇයගේ එම ජීවිත කාතාව හංසිට බරක් එක් නොකරා සේම, ඇයට ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය. එහෙත් ඇය ඒ කතාවේ අතරින් පතර වක්සලාගෙන් නොදැන සිටියාම නොවේය. එහෙත් එහි වූ බොහෝ පරස් පරයන් ඇය විසඳ ගත්තේ මවගෙන්ම එය පැහැදිලිව දැන ගනිමින්ය.

"ඔයාට දැන් මොකද හිතෙන්නේ අපි ගැන..." ඇය එලෙස ඇසුවේ හිතේ වකිතයෙන්ය. ඒ හංසිගේ හිත ගැන තරමක බියෙන්ය.

"අම්මේ මම කවදාවත් ඔයාලා ගැන වැරදියට හිතන්නේ නෑ.., ඇත්තටම එහෙම හිතන්න තරම් දෙයකුත් එතන නෑ. හැබැයි මට හිතෙනවා ඔයාලාගේ ලයිෆ් එක හරි ජොලි කියලා"

හංසිගේ එම සැහැල්ලු වදන් පෙළ මවගේ හිතේ මෙතුවක් වූ බර නිමේශයෙන් සැහැල්ලු කොට දැමුවේය. ඒ ඇයගේ හිතේ වූ, හංසි තමන් දෙස වැරදි මාණයකින් බලා වි යැයි වූ සැකය සහමුලින්ම දුරස් කරමින්ය. එබැවින් ඇයගේ හිතට හංසිව තවත් ලොංගතු වූයේ, දියණිය හා මව නම් වූ බැඳීමට හොඳ මිතුරු දමක් එක්වෙමින්ය.

මෙතුවක් හෙළි වූ ඒ මවුපියන්ගේ රහස් ජීවිතය හංසිගේ හිතටත් බරක් එක් නොකළාය. ඒ මෙවැනි රහස් සැමදා රහසක් ලෙස සැගවෙන ජීවිත කොපමණ ඇති දැයි, ඇය මෙදින නෝව ඊට කළියෙන්ම වටහාගෙන සිටි නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඇයට සිතුවේ කොතරම් බාදක, අපහසුතා මැද උවත් තම මවු පියන් ගෙවන්නේ කොතරම් සැහැල්ලු, විනෝද කාරී යුගදිවියක්ද කීය. සැබවින්ම ඇයගේ හිතේ මවුපියන්ගේ ඒ අසම්මතය කෙරෙහි අංශු මාත්‍රයක තරම් වත් කිලිටක් නොවූනාය.

"ඔයා..., ඔය යන්නද.....?" යහනෙන් නැගිටි හංසිගේ අත මව අල්ල ගත්තාය. ඒ හංසි දෙස එක එල්ලේ බලමින්ය. එහෙත් අඩ අඳුර නිසාවෙන් මවගේ මුහුණ පැහැදිලිව හංසිට නොපෙනුනාය.

"හම්.... ඇයි...?" හංසිත් එලෙස ඇසුවේ ඇගේ මුහුණේ ඉරියවු නොපෙනුනත් ඒ දෙසම බලාගෙනය.

"අද යන්නම ඕනද.....?" ඇය හංසිගේ අත තදින් අල්ල ගත්තාය.

"නෑ..., ඇත්තටම අද එහෙම යන්න ඕන කමක් නෑ..." හංසි එලෙස කීවේ සිනහවක් මුවගට ගනිමින්ය. ඒ මවගේත් වෙනදාට නොදැණුන නැවුම් උණුහුමක් මෙවලේ දැණුන නිසාවෙන්ය.

"එහෙනම් අද මෙතන, මගෙන් එක්ක නිදා ගමුද....?" ඇය එලෙස ඇසුවේ හිත

තුළ ඇති උතුරායන ලෙංගතු බැඳීමෙන්ය.

"හම්.... මම එහෙනම් ඇඳුමක් දාගෙන එන්නම්...." ඇයට ඇවැසි කුමක් දැයි හංසිට වැටහුණාය.

"ඇයි ඕක....."

"කලිසමේ යට මොකද්ද වෙලා වගේ.... එක එක්කෙනාගේ වල් කතා අහලා" හංසිත් එලෙස සිනහවෙන් කීවේ තම අත අල්ලන් සිටින මවගේ අත, ඇයත් තරයේ අල්ල ගනිමින්ය.

"ඒක් පෙරෙකී.... දැන් මම අම්මා කියලාවත් ලැජ්ජාවක් නෑ නේද..?"

"ඇත්තටම නෑ....., දැන් ඔයා හොඳ යාළුවෙක්. ඉන්න මම ටක් ගාලා එන්නම්" හංසි දොර උළුවස්ස අසලටම ගියාය.

"හදිසියක් නෑ..., ඕන එපා කමක් තියනව නම් ඒකත් කරගෙනම එන්න... මට තේරෙනවා..." ඇයත් අවසන එලෙස කීවේ, ඒ තම දියණියද වග අමතක කරමින්ය.

"ඔවු... කොහොමත් එහෙමත් වෙයි... අනික මාත් ටිකක් පරක්කු වෙලා එන්නම් නේද...?" හංසි එලෙස සිනහවෙන් ඇසුවේ කාඹරයේ විදුලි පහණ නොදල්වාම, දොර හරිමින්ය.

"එහෙම උනොත් හොඳයි කියලත් හිතෙනවා" ඇයත් එලෙස කීවේ සිනහා වෙන්ය.

"උදවුවකට ඕන්නම් අරකක් ගෙනත් දිලම යන්නම්.... මම දැක්කා එලවළු බැගේ එකේ තියනවා..." හංසි එලෙස කීවේ කාඹරයෙන් ඉවතට ගොස්ය.

"අනේ.. මේ... මගෙන් මුකුත් අහගන්න එපා.... වනවර්..." ඇය කාඹරයේ දොර වසා ගත්තේ හංසි කී දේට උරනව නොවේය. ඒ හිත සතුටින්ය.

එදින හංසි කළට පසුව මවට තුරුළුව රැය පහන් කළේ, ඇ කෙරෙහි වෙනදාට වඩා දැණුන ලෙංගතු බවෙන්ය. ඒ ඔවුන් දෙදෙනාව තවත් එකින් එකාට සමීප කරවමින්ය. එලෙසම මවත් ඇයව තුරුලට ගත්තේ, හිත් බැඳුන මේ නැවුම් බැඳීමෙන්, පපුවේ කැලතෙන ඒ දරු සෙනහස බිඳුවකු ද අඩුවක් නොකර ගනිමින්ය. එහෙත් හංසිට නොදැනෙන්නට ඇයගේ නෙතහිත් කඳුලක් කඩා හැලුණේ, හංසි මඟුල් සාරියෙන් හැඩව ඉන්නා අයුරු ඇයට මෙදින සිහිනෙනුත් පෙනුන බැවින්ය.

හංසි හා මව අතර එම බැඳීම ඇති වූ දාට පසු දිනම, වත්සලා එය දැනගත්තාය. ඒ හංසිගේ දුරකථන ඇමතුමෙන්ය. එහෙත් හංසි වත්සලාට ඒ තතු හෙළිකළේ සැකෙවිත්ය. ඒ බොහෝ දෑ හංසි සභවා ගනිමින්ය. ඇය එලෙස බොහෝ දෑ හංගා ගත්තේ, වත්සලා ගැන සැකයෙන් නොවේය. ඇය සිතුවේ තම මව හා පියාගේ ගරුත්වය ගැනයි.

එම කතා බහෙන් තමා ලෙසම මවත් මිහිරක් ලැබුවා සේම, එම කතා බහේ වූ අධි ශුංගාරයත් හංසි වත්සලාගෙන් සභවා ගත්තාය. එලෙසම ඇය හා මව අතර දැන් ගොඩ නැගී ඇති ශුංගාරාත්මක, ලෙංගතු බැඳීමත් හංසි හෙළි කරන්නට නොගියාය. එහෙත් ඇය එම මිහිරැති බැඳීම වත්සලාගෙන් සභවා ගත්තේ නම් හිතකින් නොවේය.

හංසි ඉලා නොසිටියත්, වත්සලාත් එම කතා බහා වර්ජිතව, සමන්තටත් මෙන්ම, විශේෂයෙන් නිමන්තටත් කියන්නට නොසිතුවා මෙන්ම, ඇය හංසිටත් කීවේ එය රහස්‍යම කර ගන්නා ලෙසටය. එහෙත් අවසන "නංගී...", කසාදයක් බැඳපු හැම කෙනෙක්ගෙම ජීවිතවල ඔය වගේ පොඩි රහස් තියනවා. අපි වගේ එයාලත් පුංචි, පුංචි හොර වැඩ කරන්න ඕන තරම් ඇති.

හැබයි අපි ඒවා භාර අවුස්ස, අවුස්ස හොයනවනම්, අපිට හොඳ බුද්ධියක් තියෙන්න ඕන ඒ ජීවිතය කියන්නේ මොකද්ද කියලා තේරුම්ගන්න. එහෙම නැත්නම් වෙන්තේ අපේ හිත්වල එයාලට තියන ගරුත්වයට හානියක් වෙන එක.

හිතන්න... ඔයාගේ අම්මා අප්පච්චිගේ ඔය කතාව, සෙක්ස් ස්ටොරි එකක හරි

ලිල්ම එකක හරි තිබ්බා කියලා. ඒක කියවලා හරි, බලලා හරි කී දෙනෙක් නම් සතුටු වෙයිද..? කී දෙනෙක් ලිල් කර ගනිද...? මවන් ඒක පට්ට ලයිල් එකක් කියයි. පට්ට ස්ටෝරි එක කියයි. මටත් එහෙම තිබ්බනම් කියලා හිතෙයි.

හැබයි ඒ ලයිල් එක එයාලගේ දෙමවුපියන්නට තිබ්බනම්..., එයාලා ඒ අම්මා තාත්තා දිහා ඒ වගේ යහපත් විදිහට දකීද..?, අඩුම තරමේ දෙන්නගෙ කාගේ හරි අඩුපඩුවක් නිසා ඒ අම්මා හරි තාත්තා හරි එහෙම සතුටක් වෙනෙ කාගෙන් හරි ලබනවා කියලා දැනගත්තොත් එයාලා නිකම් ඉදිද...? ඉතාම ටික දෙනෙක් ඉදියි ඒ, ජීවිතය මොකද්ද කියලා තේරුම් ගත්ත. හැබැයි ඒක තේරුම් නොගත්ත එයාලට එහෙම දෙයක් වෙන්න ඕන බලන්න. ඒක සාදාරණිය කර ගන්න ඕන තරම් හේතු තියෙයි" යැයි කියා ඇය හංසිට උපදෙසක් දෙන්නටද අමතක නොකළාය. ඒ හංසිගේ දඩබ්බර කමත් ඇය හොඳින් දන්නා නිසාවෙන්ය.

"මොකද බං තනියම හිතා වෙන්නේ... " බේතලය ලිප තැබූ වත්සලා තනියම සිනහා වෙන අයුරු මේනකා දුටුවාය.

"නෑ බං... අපේ නංගිගේ වැඩ වලට" වත්සලා බේතලය ලිප මත තබා බලවුසයේ බොත්තම් එකින් එක ගැලවුවේ, දවස පුරා කායීලයේ වූ තෙහෙට්ටුව මහ හැර ගන්නටය.

"ඇයි..." මේනකා තමා සේම වත්සලාද ගලවා දැමූ උඩු ඇඳුම් කිහිපය එක ගොඩක් මතට දැමුවාය.

දහවලේ හංසි දුරකථනයෙන් තමා හා බෙදාගත් තොරතු, වත්සලා මේනකා හා බේදා ගත්තේ ඇයත් කොටහක් කොටසක් හංගාගෙනය. ඒ හංසිගේ හා ඇගේ මවුපියන්ගේ ගරුත්වය මේනකා හමුවේ උවත් නොකෙලසා රැක ගන්නටය.

එහෙත් මේනකා කීවේ "එහෙම අම්මලා දුවලා අතර බැඳීමක් තියන එකත් නරකක් නෑ..., හැබැයි ඒ දෙන්නටම හොඳ බුද්ධියක් තියෙන්න ඕන ඒක තේරුම් ගන්න" යැයි කියාය. ඒ මේනකා හා ඇගේ මෑණියන් අතරත් ඇත්තේ එවැනි නිදහස්, විවෘත බැඳීමක් බැඳීමක් නිසාවෙන්ය.

"රූපිකා උඹේත් හොඳ යාළුවෙක් නේද...?" මේනකා එලෙස ඇසුවේ බි හමාර කළ තේ කෝප්පය මෙසය මත තබමින්ය.

"ඔවු බං... මාතලේ ඉද්දී, ඉස්කුල් කාලේ..., කවුද හිතුවේ මස්සිනා පොඩ්ඩ මගේ යාළුකම මෙහෙම අලුත් කරයි කියලා...." වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"උඹ ඉස්සරත් දන්නවද, දෙන්නගේ ඔය කේස් එක..."

"ඔවු... ඕකී ඉස්සර ඉස්කුල් ඇවිත් මගෙන් එක්ක සේරම කියනවා රහා කරලා..."

"උඹත් ඉතිං..... ලීක් කරගෙන අහන් ඉන්න ඇති..."

"නැතුව.... ඒ දවස්වල ඒ කතා මැජික් නේ..." වත්සලා හයිසෙන් සිනහා වූවාය.

"මට නම් සැකයි... උඹලා දෙන්නේ මේ.." මේනකාට ඉතුරු වදන් කිහිපය නිම කරන්නට වත්සලා ඉඩක් නොතැබුවාය.

"ඇයි... අපි දෙන්නත් ආප්ප දාන්න ඇති කියලද....?" වත්සලා සිනහා වූයේ මේනකාගේ උරහිසටත් සියුම් පහරක් ගසාය.

"හම්... මට නම් සැකයි පුනේ...?" මේනකා එසේ ඇසුවේ දැස කුඩා කරමින් ඇය දෙස බලමින්ය.

"පිස්සුද බං... ඒ කාලේ එහෙම දෙයක් වුනානම් මම කලින්ම උඹට කියනවනේ" වත්සලා එලෙස කීවේ, එකල නොවුනත් මෙකළ කළකට පෙර රූපිකා සමඟ වූ අහඹුව ඇය හමුවේ සහවා ගනිමින්ය.

"හංසිගේ තාත්තට මරු ඇති නේද....?"

"ඇයි..."

"ඇයි අහනේ... ගැණු දෙන්නෙක්ගේ ආප්පයක් බැලීම තමා බහුතර පිරිමින්ගේ කැමත්ත..." මේනකා එසේ කීවේ සිනහාවෙන්ය.

"හම්... ඒක ඇත්ත... අපේ උන් දෙන්නටත් ඒකේ පුදුම අමාරුවක් තියෙන්නේ" වත්සලත් ඇයගේ සිනහව හා එක් වූවාය.

"හැබයි මට නම් හිතෙන්නේ... ඒක... මේ.. අපි දෙන්නට ලහදීම ඉෂ්ඨ කරලා දෙන්න වෙයි කියලා" මේනකා එය කීවේ විහුළුවෙන්ය.

"අනේ... මේ..., උං දෙන්නට දැන් අඩු ඕක විතරයි. මේ..., ආයෙන් ඔහොම එකක් කිවුවොත් මරු වැඩක් කරමු...." මේනකා එලෙස කීවේ කුමක් අරඹයා දැයි වත්සලට නොවැහැටුනාම නොවේය.

"මොකද්ද....?"

"අපි උං දෙනට කියමු වෙරළ විකක් තලලා පෙන්න්න..., එතකොට අපි

ආප්පයක් දාලා පෙන්නන්මි කියලා...." වත්සලා එලෙස කියා සිනහා වූයේ මුවත් වසා ගනිමින්ය.

"මරු වැඩේ.... අපි දෙන්නටත් මරු ආතල් එකක් ගන්න පුළුවන් ඒ වැඩෙන්" එහෙත් මේනකා වත්සලාගෙන් බලාපොරොත්තු වූයේ එම පිළිතුර නොවේය.

"කොහොමද සමන්ත අයියා වර්ගේ එක කටේ දාගෙන උරන කොට. අම්මේ.. දැනටත් මට ලීක් වෙනවා වගේ" වත්සලා එලෙස කීවේ පැනිටිය මතින් තම යෝනිය යන්තමින් මිරික ගනිමින්ය. සැබවින්ම ඇයට එලෙස මැවී නොපෙනුනාම නොවේය.

"ඔවු බං මමත් හරි ආසයි... දෙන්නා පුකේ ඇරගන්නවා බලන්න. වර්ගේ නැවිලා අල්ලන් ඉදියි කෙදිරි ගහා..." මේනකත් එම සිහිනය නොදැක්කාම නොවේය.

එයින් පසුව දෙදෙනාගෙම වූයේ සිනහවක්ය. ඒ තම පුරුෂයන් දෙදෙනාගේ මිහිඳැති ක්‍රියාවන් එකින් එකා තම සිතැහි පරිදි හෙළිකර ගනිමින්ය. එයින් දෙදෙනාගෙම නෙතටත් කඳුලක් ඉණුවේ ඒ සිනහව එතරම් දරුණු වූ නිසාවෙන්ය.

"මේ... ඒක නෙමෙයි.. අද සමන්ත අයියට කියමුද රැට කන්න මොනවා හරි කඩෙන් ගෙන්න කියලා. නිකන් චීස් කොත්තුවක් වගේ, උයන්න කම්මැලි බං" වත්සලා පුටුවෙන් නැගිටිටේ කෝප්ප දෙකම අතට ගනිමින්ය.

"උඹම කියපං... හැබයි ඒකට හරියන්න චීස් වගේ ස්පෙගල් දෙයක් උඹට දෙන්නත් වෙයි" මේනකා එලෙස කීවේ තේ කෝප්ප දෙකත් අතතිව නැගිටී වත්සලාගේ නිතඹට පහරක් ගසා සිනහාවෙන්ය.

"මේක හරි වදයක්නේ..? මම මෙහෙත් දිලා ගෙදර ගිහිනුත් මේක පුදන්න එපැයි. උඹත් දියන්කෝ..." වත්සලාට සිහි වූයේ ගමේ නිවසෙත් දැන් දෙදෙනෙකු තම නිතඹ පතමින් සිටිනවා නොවේ දැයි කියාය.

"පුලුවන් කමක් තිබ්බනම් දෙනවා තමයි... එහෙනම් ඔය එක, එක ගැණුන්ගේ පුකේ ආඩම්බර බලන්න මගේ මිණිහට වෙන්නේ නෑ" මේනකත් එලෙස කියමින් පුටුවෙන් නැගිටිටාය.

"දවසකට පළල් කරලා අල්ලන් ඉන්න බෑ බයේ නහිනවා, කට විතරයි...." වත්සලා එලෙස කීවේ කෝප්ප දෙක සෝදා පසෙක තබමින් සිනහා වෙන්ය.

"මේ... ඒක නෙමෙයි බං.... සිරාවටම හිතෙනවා පොඩ්ඩක් ටුර්යි කරලා බලන්න, ඒත් බයයි බං" මේනකා එලෙස කීවේ දෙදෙනාම ගලවා දැමූ කිලිටි වන දැනට එකතු කර ගනිමින්ය.

"තොගේ කට විතරයි... එදත් තෝ කිවුවා විතරයි...." වත්සලා තම බ්‍රෙසියරයද ගලවා වත්සලා අත වූ කිලිටි ඇඳුම් මතට දැමුවාය.

"මොකද කියන්නේ... අද අර එදා කිවුව විදියට ට්‍රයි එකක් දෙමුද.....?" මේනකා එලෙස ඇසුවේ කාඞරය වෙත ඇවිද යමිනිය.

"සිරාවටමද...?"

"හම්....." මේනකා උඵවස්ස අසලදී නැවතුනාය.

"හරි.... වරෙන්කෝ එහෙනම්. මම අද මේක පළලම තමා සමන්ත අයියට දෙන්නේ" වත්සලා එසේ කීවේ මේනකාගේ තට්ටමක් තරමක සැරෙන් මිරිකමිනිය.

වත්සලා හා මේනකා ඇඟ පත සෝදා ගත්තේ එකටමය. ඒ දෙදෙනාගෙම විහිඵ තහලු මද්දේය. එහෙත් වත්සලා ඇඟ පත සෝදා අඟවරව ඉහළ මහලට නිරුවතින්ම නැග්ගේ පහල මහලේ ඇගේ කිසිදු ඇඳුමක් මෙදිණ නොවුන නිසාවෙන්ය.

ඇය කාඞරයට ගොස් වැඩි වෙලාවක් නොගොසින්ම, මේනකත් එහි ගියේ තවම ගතේ රැඳුන තුවාය පිටින්මය. එහෙත් ඇය අත සඟවා ගත් යමක් ඇති වග වත්සලාට සැකයක් නොවුනාය.

"යකෝ... මෙකීට අද හැදිලා තියන අමාරුව...." වත්සලා එලස කීවේ තම ගතේ ගාමිත් සිටි පුයරු බෝතලය පැත්තක තබමිනිය.

"සිරාවටම මට අද ඉරිසියා හිතුනා උඞ අර කිවුව කතාවෙන්..." මේනකා ඇගේ පුයර දැවටුන නිතඞ මෘදුව අත ගැවාය.

"මොකද්ද....?"

"ඇයි බං... මෙහෙන් සමන්තගෙන්..., එහෙන් වජීරගෙන්. ඒත් මට මැවිලා පෙන්නෙම බං වජීර මේක තලලා දාන විදිය" සැබවින්ම ඇගේ හිත ගත්තේ තම සැමියා ඇය හා ගුද ඇසුරේ යෙදෙන අයුර නොව, වජීර බලහත් කාර කමෙන් ඇය හා එම පහස විදින අයිරුය.

"එහෙනම් ඉතින් උඞත් උාටම කිවුවවන්ම හරි... පුක් ගැටි කැඩිමේ එක්ස්පට්" වත්සලාගේ එම වදන් පෙළෙන් මේනකාට මැවුනේ වජීර තම ගුදය බලහත්කාරයෙන් අයිති කර ගන්නා අසුරුවය.

"අම්මෝ.... එහෙනම් මට ගන්න දෙයක් නැති වෙයි..." මේනකාට සිහි වූයේ

වජිරගේ ඒ නොහික්මූන කමය.

"කොහොමත් ඉතින් වැඩි දවසක් යන්න කලින් ගන්න දෙයක් නැති වෙයි තමා දෙන්නෙක් වැඩි අල්ලන්න ගත්තම.., පුළුවන් උනොත් ඔන්න බදාදට එනවා කිවුවා" වත්සලා යහනේ ඉඳ ගත්තාය.

"සිරාවටමද...?" මේනකාගේ මුහුණ සතුටෙන් ඉපිළ ගියේය. ඒ දෙසතියක් නොදුටුව ඔහුගේ මුහුණ දැක ගන්නට පමණක් නොව, ඔහුගේ ලිංගුවේ පහස ලැබ ගන්නටය.

"හම්.... රැට ඇවිලා පහුවදා යයි"

"මේ එහෙනම් එදාට අර වැඩේ කරමුද..."

"මම මිනිහට එදාම මේ කතාව කිවුවා. ඒක තමා ඔය කුලප්පු වෙලා එන්න දඟලන්නේ. හැබයි මේනු... උඹව බාගෙට මරලා තමයි උා නවතින්නේ"

මේනකාගේ ගතම ඒ මිහිරෙන් වෙලි ගියේ, වජිර සැතපුම් ගනනාවක් එපිටහින් සිටියෙදීමය. එම මිහිරෙන් ඇයගේ යෝනියත් තෙත්ව ගියේ, ඔහුගේ නොහික්මුණ ලිඟුව තම යෝනියේ කරනා දැහලිල්ලේන් නොව, ගුද සිදුරේ කරනා වික්රමයන්ගෙන් මත්වය. ඒ නිසාවෙන් මේනකා තම අත වූ පරිස්සමින් තෝරා සෝදා ගත් කුඩා බටු ගෙඩිය වත්සලා අත තැබුවේ ඉන් එහාට වචනයකුදු නොදොඩාය.

"මේක පොඩියිනේ බ..."

"හරි..., හරි..., කමක් නැ.. ඉස්සෙල්ලා ඕකෙන් ටුයි එකක් දෙමුකෝ"

මේනකාට ඇති හදිසිය වටහා ගත් වත්සලා, යහනෙන් නැගිට තේල් බෝතලය අතට ගත්තාය. එය කුමට දැයි සැකයක් නොවූන මේනකා යහන අල්ලා ගනිමින් ඉහෙන් නැවුනේ දෙපා පළල් කොට ගනිමින්ය.

"ඔහොම නෙමෙයි ඇදේ දිගාවෙයන්..." වත්සලා එලෙස කීවේ කොට්ටයක් ඇඳ අග්ගිස්සට තබමින්ය.

"ඇයි මෙහෙම...."

"මේ විදියට වඩා ලේසියි අනික් පැත්ත හැරුනම... එතකොට හොඳට තයිස් දෙක පළල් වෙනවා"

"එක්ස්ප්‍රිරියන්ස් එකෙන්ද කියන්නේ"

මේනකා සිනහවෙන් යහන මත දිගාව, නිතඹ කොට්ටය මත තබා, දෙපා පළල්කොට දැකීන් අල්ල ගත්තාය. ඒ ගුද සංසර්ගය ගැන මනා අත්දැකීමක් වත්සලා ගැන සැකයක් නැතුවමය. එහෙත් වත්සලා අල්මාරිය තුලින් ඩිල්ඩෝව ගන්නා විට මේනකාගේ හද ගැහුණේය.

"මේ..., මේ..., ඕක ඉස්සෙල්ලමනම් එපා බං..." මේනකාගේ ගත හිරිවැටි ගියේ බියෙන්ය.

"නෑ, නෑ, එකට නෙමෙයි..., අමුවෙන්ම වඩා මේකෙන් පොඩ්ඩක් ෆිල්කරලා ගත්තම ලේසියි. ආ.. මම වූපාරක් දාලා එන්නම්" වත්සලා ඩිල්ඩෝව පණ ගන්වා ඇගේ යෝනී දෙතොල් මත තබා දුන්නාය.

හොදින් මේරුව මේනකාගේ ගැබ ඉස්මත්ත නාඹිය උල්ව නැගී සිටියේ දාගැබක හැඩරුවෙන්ය. එහෙත් ඒ බැතිබර පෙණුම, ඇය දෙපා පළල් කරන් සිටිනා අසංවර කමෙන් මැකී ගියේය. එහෙත් කිරි බරින් පිරුණ ඇගේ දෙනෙන් නම්, ඒ අසංවර කම නොපෙණුනේ, කිරි හංස යුවලකගේ තැම්පත් බව නිසාවෙන්ය. එහෙත් කෘතීම ලිඟුව ඇගේ යෝනී දෙතොල්, පසුව ඇතුලත්, දෙදරුමෙන් කළතන්නට ගත් විට ඒ හංස යුවල දහ ලෑවේ නොහික්මුණු බවෙන් හොට උල් කරමින්ය.

මුත්‍රා බර සේම අනෙක් බරත් හැලූකොටගෙන පැමිණි වත්සලාට ඇය දුටුව විට සිනහවක් නැගුණේය. ඒ ගැබ්බර කතකගේ වලත්ත පෙණුමටය. එහෙත් වත්සලා සිනහව හංගාගෙනම යහන පාමුල දණ ගසා ගත්තේ තෙල් බෝතලය නැවතත් අතට ගනිමින්ය.

තම ගුද සිදුර වට වත්සලාගේ සියුම්, මෘදු ඇඟිලි තුඩ සක්මන් කරන්නේ තේල් තවරමින් වග මේනකාට දැණුණාය. එහෙත් ඇගේ මෘදු ඇඟිලි තුඩ ගුද හිල මැද නවතින විට මේනකාට කිතියක් දැණුණාය. ඒ නිසාවෙන් මේනකා ගුද සිදුර තටඹා ගත්තේ "කිති බං" යැයි කියමින්ය.

තම ඇඟිලි තුඩේ කිතියෙන් මේනකාගේ ලා දුඹුරු පැහැති ගුද සිදුර හැකිලෙමින් දිග හැරෙන්නේ මලක් ලෙසට යැයි වත්සලාට සිතූණාය. ඒ ඇයට හංසගේ රෝස පැහැති ගුදය මෙවලේ සිහි කරවමින්ය.

ඇඟිලි තුඩෙන් ගුද සිදුර වටත්, කෘතීම ලිඟුවෙන් යෝනිය තුලතටත්, දැනෙන්නට වූ මිහිරෙන් මේනකාගේ ගතම හිරිවැටි ගියේ නොසිතුව ඉක්මණින්ය. ඒ ඇයගේ හිත තුල වර්ෂරගේ ලිඟුව තම ගුදය අරක් ගන්නා අපුරුව හොල්මන් කරන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"ආහ්..... වත්සු.... දැන්නම් හරි වගේ" මේනකා මෙනුවක් යෝනිය තුළ වූ කෘතීම ලිඟුව ගෙන ගැටිත්ත මත තබා ගත්තාය. එවිට ඇගේ යෝනියෙන් ගැලුව ලීහිසි දියරය ඇගේ ගුද සිදුරටත් ගලා ආවේය.

"දැම්ම යවා ගන්නනම් එපා..." වත්සලා තම දබර හිල්ල මත හොඳින් තෙල් තවර ගනිමින්, ඇගේ දෙපා අතරට තම කය ගෙන ආවේ, මේනකාව තම ග්‍රහණයට නතුකොට ගනිමින්ය.

"එයි..... කිනි වගේ බං" වත්සලාගේ එක් ඇහිල්ලක් තම ගුද සිදුරට රිංගු වග මේනකාට දැණුනාය. ඒ සියුම් අපහසුවක් සමඟ දැණුන කිනියෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් මේනකා ගුද සිදුර තටඹා, දෙපා හකුලා ගන්නට උත්සහා කළත්, එලක් නොවුනේ වත්සලා දෙපා අතර සිටි නිසාවෙන්ය.

"එහෙම හිර කර ගන්න එපා බං, මේ.., උඹ ආසයි නේද වජ්ගේ එකට" වත්සලා තම ඇහිල්ල හත් අට විටක් ඇගේ ගුද සිදුර මත හෙලෙවුවේ ඇයට වජ්චව සිහි කරවමින්ය.

"හම්.... ඔවු..., ඉන්න බෑ වත්සු.... කිනි..." මේනකා ගත අඹරන්නට ගත්තාය.

වත්සලා නොනවත්වා තම ඇහිලෙන් මේනකාගේ ගුද සිදුර කැලතුවාය. ඒ වජ්චර තම ගුදය තුළ දඟ කරනා නොසන්ධාල කම වත්සලා මේනකාට සිහිකර දෙමින්ය. එම මිහිරෙන් මත් වූ මේනකාට, ඉන් දෙනුත් මොහොතක් ගෙවෙන විට කිනිය පරදා ගුදයෙන් සියුම් මිහිරක් නැගෙන්නට ගත්තේය. ඒ නිසාවෙන් මේනකාට "ආහ්.. වත්සු..., දැන්නම් මොකද්ද වෙනවා වගේ" යැයි සිහින් කෙදිරියක්ද නැගුනාය.

මේනකාගේ ගුද සිදුර තම ඇහිලි තුඩෙන් හොඳින් පදම්ව ඇති වග වටහා ගත් වත්සලා පෙසෙක වූ බටු ගෙඩිය අතට ගත්තාය. ඒ පළමුව තම බේටියෙනුත්, දෙවනුව තල තෙලෙනුත් යහමින් තේමා ගනිමින්ය. ඒ මේනකාට පෙනෙන්නටමය. ඉන් මේනකාගේ හිත ගිණියම්ව ගියේය.

"ආහ්... වත්සු.... එකපාරටම එපා...." එහෙත් මේනකා වූයේ තරමක බියෙන්ය.

"බය වෙන්න එපා වජ්චර උඹට රිද්දන්තේ නෑ....., හැබැයි උඹ තටඹලා හිරකර ගත්තොත් ඔන්න වජ්චරගේ දඟයා ටිකක් දරුණුවෙයි" වත්සලා නැවතත් ඇයව ග්‍රහණය කර ගත්තේ පෙරට වඩා තරමක හැඩි දැඩි ලෙසින්ය.

"වජ් උබට වගේ... මට රිදෙන්න කරන්නේ නෑ....." මේනකා දැස් අඬවත් කොට ගත්තේ වජ්චරගේ මුහුණ හිතෙන් මවා ගනිමින්ය.

" ඕවු... හැබයි වජ්ගේ දහයට දැන් ඉන්න බැරුව ඉන්නේ" වත්සලා බටු ගෙඩිය හෙමිහිට ඇගේ ගුද සිදුර මත තැබුවාය.

ගුද සිදුරේ බටු ගෙඩිය දැවෙටෙන විට මේනකා හොඳ හුස්මක් ගත්තාය. ඒ වජ්ගේ ලිඟ හිස දැන් ගුද විවරයේ දැවෙටෙන අයුරු බියෙන් හිතේ මවා ගනිමින්ය. එහෙත් ඇගේ බිය දෙගුණ, තෙගුණ වූයේ වත්සලාගෙන් බටු ගෙඩියට වන තෙරපුම ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් දැඩිව දැනෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇය දත් මිටි කා එය ඉවස ගත්තේ ඊලඟ නිමේෂය ගැන කලින්ම ඇති වූ බියෙන්ය.

" උහුගේ... ඒ වත්සු රිදෙනවා....." මේනකාගේ දෑසත් විසල්ව ගියේය.

"හිටපං..., හිටපං..., තව ටිකක්" වත්සලා බටු ගෙඩිය මත වූ තෙරපුම තවත් වැඩි කළේය.

"ඒ.... ඇති..., ඇති..., වත්සු.... රිදෙනවා, රිදෙනවා..." මේනකා දෙපා මතින් වත්සලාව හිර කොට ගත්තාය. ඒ ගුද ඇසුර යම් තරමකට ඇයට එපාව යමින්ය.

මේනකාගේ දැහලිලෙන් වත්සලා ඇයගේ හිත තේරුම් ගත්තාය. ඒ දැණෙන වේදනාව නිසාවෙන් මෙය ඇයට තවත් ඇවැසි නැති වගය. එහෙත් මුල් වර තමාද මෙලස වේදනාවෙන් කෑ ගැසුවත්, වජ්ගෙන් ගැලවුමක් නොලැබූන හැටි වත්සලාට සිහි වූවාය.

"හරි, හරි..., තව ටිකයි, තව ටිකයි..." වත්සලා එක් වරම බටු ගෙඩියේ හිස මේනකාගේ ගුද සිදුර තුලට රිංගුවේ, වජ්ගේ ඵදින තමාට කළ බලහත් කාරකම සිහියට නංවාගෙනය. ඒ ඵදින ඔහු එලස නොකළානම් තමාද නැවත කිසි දිනක එම ඇසුර නොපත වග ඇය දැනසිටි නිසාවෙන්ය.

"අහ්.... අම්මේ..... රිදෙනවා, රිදෙනවා, ඉන්න බෑ.... ගනින්, ගනින් එලියට" මේනකා දහලන්නට ගත්තත් වත්සලාගෙන් ඇයට ඉඩක් නොලැබුනාය.

"හිටපං හිටපං දහලන්නේ නැතුව. දැන් හරි, වජ්ගේ එක දැන් ඇතුලේ..." මේනකා තටඹා බටු ගෙඩිය ඉවතට තල්ලු කිරීමට උත්සහා කළත් වත්සලා ඊට ඉඩක් නොදුන්නාය.

"ඉන්න බෑ බං..... ඉන්න බෑ.... කක්කා බරයි වගේ..." මේනකාගේ දෑසින් කඳුළුත් එලියට පැන්නාය.

"නෑ..., නෑ..., බය වෙන්න එපා, ඔය එහෙම බරක් නෙමෙයි.." වත්සලාට සිනහවක් නැගුනේ ප්‍රථමව වරට තමාටත් සිතුවේ එලසම නොවේ දැයි කියා

සිහි විමෝචනය.

"ඒ.... බැ.. බං.., බැ...., ඔය මහල එලිට ගනිනින්..." සැබවින්ම මේනකාට එය එපාව තිබුණේය.

"හරි..., හරි.., ඉඳපං..." එහෙත් වත්සලා ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් බටු ගෙඩිය ගුදය ඇතුළටම රිංගවා ඇති බවක් මේනකාට නොදැණුණාය.

"ආහ්.... අම්මේ.. බැ..., බං ඉන්න බැ..." මේනකා බෙරිහං දුන්නාය.

"දැන් හරි, දැන් හරි..., ඇතුළෙම තියෙන්නේ... දඟලන්නේ නැතුව ඉඳපං"

වත්සලාගේ ඉල්ලීම පිට මේනකා එම වේදනාව ඉවසා දරා සිටියාය. එහෙත් ඇයට ඉවසා ගත නොහැකි වූයේ දැණෙන මලපහා කිරීමේ උවමානවය. එහෙත් වත්සලා එය එම අවැසිතාවක් නොව, පළමු වරට නිසාවෙන් එලස දැනෙන්නක් වග පහද දුන්නාය.

"අම්මේ දැන්නම් හිරිවැටිලා වගේ....." දෙතුන් මොහොතක් යන විට මේනකාට එම රිදුම යන්තමින් පහව ගියාය. එහෙත් ගුදයෙන් දැණෙන මලපහා කිරීමේ අවැසි බව අඩුවක් නොවුණේය.

"එහෙනම්.... දැන් ටිකක් එලියට ගමු... උඹ අනෙක් ඒවා හිතන්නේ නැතුව වරින්වෙන් එක හිතපං" වත්සලා එය සෙමෙන් ඉවතට ඇද්දාය. එහෙත් ඒ ගුද සිදුරෙන් ඉවතටම නොවේය.

මේනකා දැණුණ වේදනාවෙන් නැවත බෙරිහන් දුන්නේ වත්සලාගේ දෙසවන් ඇතුළතත් දෙදරවන හඬින්ය. එහෙත් මේනකාට වත්සලාගෙන් නිදහසක් නොලැබුණේ, මෙලස නොකලොත් කිසිදා ඇය මේම මිහිරි විද නොගන්නා වග, තම අත්දැකීමෙන්ම දන්නා නිසාවෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් වත්සලා මේනකාගේ අකමැත්ත නොතකාම දෙතුන් විටක් බටු ගෙඩිය ඇගේ ගුදයේ උස් පහත් කළේය. ඒ හැඩුම් බර මේනකාට වරින්ව සිහිකර දෙමිණිය.

වත්සලාගේ බලහත් කාර කම දෙතුන් මොහොතක් දක්වා දිගු වූ විට මේනකාට එම අපහසුව මදක් මඟ මඟහැරුණාය. ඒ වේදනාව කැටි වූ සියුම්, නැවුම් මිහිරක් දැණෙමිණිය.

"වත්සු.. දැන්නම් මොකද්ද වෙනවා වගේ...." මේනකා ගුද සිදුර තවත් ලිහිල් කලාය.

"දැන් හරියගෙන එන්නේ..... හිර කර ගන්න එපා" වත්සලා තම වේගය තරමක් වැඩි කොට ගත්තාය.

වත්සලාගේ වෙගවත් බටුගෙඩි පහර දෙකුත් මොහොතක් දක්වා දිගු වූ විට මේනකාට වේදනාව පහව මිහිරක් නැගෙන්නට ගත්තාය. ඒ මෙතුවක් තම ගතට නොදැණුන නැවුම් පහසකිත්ය. "ආහ්..... වත්සු..." ඒනිසාවෙන් මේනකා වත්සලාගේ හිස තම ලැමදට තබා ගත්තේ ගැබවල් දෙකට හොඳින් තුරුළු වෙන්නට ඉඩ හරිමිත්ය.

වත්සලාගේ හිතත් මේනකාගේ මෙම ක්‍රියාවෙන් අවදිව ගියේ, ගැහැණුන් දෙදෙනෙකු හමුවේ ලද සමලිංගික පහසෙ හුරුවෙන්ය. එහෙත් මේනකා හමුවේ එවැන්නකට හිත් නොදුන් නිසාවෙන් වත්සලා එය අමතක කරන්නට වැඩි වෙහසක් ගත්තාය. එහෙත් ඇගේ හිත ඇයටම අවනත නොවූන නිසාවෙන්, මේනකාගේ දෙකොපුල් පමණක් දෙතනේ ගැවෙන්නට වත්සලා ඉඩ හැරියාය.

"අම්මේ වත්සු දැන්නම් ඉන්න බෑ.... හිරිවැටිලා" මේනකා ඇගේ ගිසේ කෙහෙරැල්ල තුලට ඇඟිලි තුඩු දැමුවාය.

"එහෙනම් එලියට අරගෙන තෙල් ටිකක් දාලම ආපහු දාමු"

වත්සලා හෙමිහිට බටු ගෙඩිය බිමට දමා, කෘතීම ලිඟුව අතට ගත්තේ මේනකාට නොදැනෙන්නටය. ඒ ඉලඟ පිම්ම උදෙසාය. මේනකත් දෑස අඩවන් කොට සිටියේ ඒ පෙර දැණුන පහසෙන් මත්වය. එහෙත් කෘතීම ලිඟුවේ හිස ගුද සිදුරට තෙරපෙන විට ඇයට නැවත වේදනාවක් දැනුනාය.

"ඒ වත්සු.... ආපහු රිදෙනවා වගේ..." මේනකාට එම වෙනස වැටහුනාය. එහෙත් එය කෘතීම ලිඟුව යැයි ඇය නොසිතුවාය.

"ටිකක් වෙලා යනකොට ආපහු හරි යයි.." වත්සලා ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් කෘතීම ලිඟුවේ හිස ගුද සිදුර ඇතුලටම දැමුවේය.

"ආහ්..... අම්මේ.... උඹ ඒ මොකද්ද දැම්මේ" මේනකා වත්සලාව දෙපා පටලා තදකොට ගත්තාය.

"හරි..., හරි..., ටිකක් ඔහොම ඉවසන් ඉදපං" වත්සලා ලිඟුවේ අඩක්ම ඇතුල් කළේ මේනකාට නොදැනෙන්නටමය.

"ඒයි... උඹ දැම්මේ ඩිල්ඩෝ එක නේද...? අම්මේ ඉන්න බෑ රිදෙනවා" මේනකාට එය වැටහුනාය.

"ඉස්සෙලා වගේ ටිකක් ඉවසගෙන හිටපන්, වජීර කියලා හිතපං"

"ආහ්... ඉන්න බෑ බං...." පෙර තරම් අපහසුවක් නොවුන නිසාවෙන් හා, පෙරදී ලද මිහිරට ලොල්ව මේනකා එය ඉවසා දරා සිටියේ වේදනාව ඉවසා විඳ ගනිමින්ය.

දෙතුන් මොහොතක් නිහඬව සිටි වත්සලා කෘතීම ලිඟුව පණ ගැන් වූයේ, ලිඟු හිස කැරකැවීමේ බොත්තම ඔබමිනිය. මුලදී එය මේනකාට නැවතත් රිදුමක් එක් කළත්, දෙතුන් මොහොතක් ගෙවෙන විට ගෙන දුන් මිහිරක්ය. එම නිසාවෙන් මේනකා වත්සලාගේ හිස නැවත තම ලැමදට තබා ගත්තේ "ආහ්.... වත්සු දැන්නම් එලියට ගන්න එපා.." යැයි කොඳුරමිනිය.

මෙවර වත්සලාගේ හිත ඇයට අවනත නොවුනාය. ඒ තම දෙකොපුල් මේනකාගේ කිරිබරිත දෙනන මත නිදහසේ දැවටෙන්නට ඉඩ හරිමිනිය. එහෙත් වත්සලා තම දෙනොලත ඇගේ දෙනන් පුඩු මත නොදවටවා ගත්තේ මහත් වෙහෙසක් ගෙනය.

තම කිරි බරිත දෙනන් දැවටෙන වත්සලාගේ දොකොපුල් පහසෙන් හා ගුදය තුලට කෘතීම ලිඟුවෙන් දැණෙන මිහිරෙන් මේනකාගේ ගත සලිතව යන්නට වැඩි වේලාවක් නොගියාය. ඒ මෙතුවක් යංතමින් හෝ දැණුන මළපහා කිරිමේ අවැසිය පූර්ණ ලෙස පහව යමින්, ගුදය ඇතුලත මස්පිඩු නැවුම් මිහිරකින් නලියන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එම මිහිර මේනකාගේ හිතට ගතට නැවුම් වූයේ, මෙතුවක් යෝනියේ කැලතුම පමණක් විඳ ඇති නිසාවෙන්ය. එහෙත් තවත් දෙතුන් මොහොතක් ගෙවෙන විට, කෘතීම ලිඟුව ඇත්තේ ගුද ඇතුලත උවත්, ඉන් ඉන් නැගුන කැලතුමෙන්, යෝනී පත්ලත් කැලෙනෙන්නට ගත් වග මේනකාට දැණුනාය. ඒ නිසාවෙන් මේනකා වත්සලාගේ මුහුණ ලැමද මතට තෙරප ගත්තේ "ආහ් වත්සු... දැණ්නම් ඉන්න බෑ..... අම්මේ... ආහ්" යැයි කියමිනිය.

මේනකාගේ තම පළමු ගුද ඇසුරේ මිහිර, ඩිල්ඩෝවෙන් විඳ ගත්තේ, ජීවිතයට නැවුම් අත්දැකීමක් සේම, මෙතුවක් අත් නොවිඳි මිහිරකින්ද ගත සිත අවදි කර ගනිමිනිය. එබැවින් මේනකා තවත් වත්සලාව තුරුළු කොට ගත්තේ ඒ සතුටෙන් මත්වය.

ප්‍රථම ගුද ඇසුරෙන්ම මිහිරක් ලැබුවත්, ඉන් පසුව ගෙවුන හොරාව මේනකා ගෙවුවේ අපහසුවෙන්ය. එහෙත් ඇයට යම් සිසලසක් දැණුනේ වත්සලා අයිස් කැටයක් ගුද සිදුර මත තැබුව නිසාවෙන්ය.

"මේ..., වත්සු තාම රිදෙනවා බං..." ඇය සමන්ත අභල පහලක නොමැති බව සැකහැර ගත්තාය.

"පළවෙනි දවසේ ඔහොම තමා..., මගේ නම් ලේන් ගියා පැළිලා" වත්සලා සිනහා වූවාය.

වත්සලා තමාට සිදු වූ ලෙස මෙනකාගෙන් ලේ ගැලීමක් ගැන සිතුවත්, මේනකාට එය එලෙස සිදු නොවූනාය. එය වත්සලාට මෙන්ම මේනකාටත් ගෙන දුන්නේ සැකසීමක්ය. එබැවින් මේනකාට සමන්තටත් ඒ වෙනස නොපෙන්වා ඉන්නට හැකි වූවාය.

"ඒ වූනාට තාම රිදෙනවා බං. දැන්නම් කරගත්ත මෝඩකම කියලා හිතෙනවා කියන දැවිල්ලට" ඇය එලෙස කීවේ හිතකින් නොවේය. ඒ දැණුන මිහිර සුළුපටු නොවූන නිසාවෙන්ය.

"හෙට වෙද්දී හරි බං..... මේ..., උඹ ඔය පිටම අද සමන්ත අයියටත් දීපං... " වත්සලා එලෙස කීවේ යහනේ වැතිරෙමින්ය.

"උඹට පිස්සුද....?" මේනකා පනාව අතට ගත්තාය.

"මම කියන එක අහපංකෝ... ආපහු දවසකින්, දෙකකින් දෙන්න ගියොත් ඔය අමාරුවම තමා. ඇයි පරණ විදියටම හිල ඇකිලෙනවනේ. ඒ නිසා අමාරුවෙන් හරි අදයි හෙටයි දීපං..., ඉස්සෙල්ලා වගේ අමාරුවක් නෑ බං. දැන් තුන් හතර පාරක් වදින කොට ගානට හරියයි" වත්සලා එසේ කීවේ සිනහාවෙන්ය.

"උඹනම් කියයි..., මම එපැයි අල්ලන්න" මේනකාටත් ඇගේ කතාවෙන් සිනවක් නැගුනාය.

"මම පුක දුන්නා කියලා, උඹේ හිල සිසන් වෙන වැයි" වත්සලා ඇයගේ ගුද සිදුර ඇඟිලි තුඩෙන් සිහින්ව තෙරපුවාය.

"එපා බං ඇඟිල්ල තිබ්බත් රිදෙනවා...." මේනකා ඇයගේ අතට ගැසුවාය.

"ඔය රිදිල්ල වගේ නෙමෙයි... සමන්ත අයියට දිලා බලපංකෝ අද කොහොමද ආතල් එක කියලා. බටු, ඩිල්ඩෝ ඇයි මස්තේ බං" වත්සලා සිනහා වූවාය.

"මේ සමන්තයට කියලා අද එහෙම පිස්සුවක් නම් කෙලින්න එපා.... තවම ඇදුම් කනවා. අනික උඟට නිකමට ඔහොම දෙයක් දැණුනත් ඇති..." මේනකා එසේ කීවේ සැබවින්ම තවම වේදනාවෙන් තෙපුල් දෙන ගුද සිදුර වට මෘදුව අතගා ගනිමින්ය.

"හරි..., හරි..., බං. තොට මාව විශ්වාස නැද්ද...?"

"ඔවු.. තෝව සතපහකට විශ්වාස නෑ... මට බය අරුව අවුස්සයිද කියලා"

එවිටම සමන්ත ඔවුන් අසලට ආව නිසාවෙන් කතා බහා වෙනතකට යොමු වුනේය. එහෙත් සමන්ත කොන්ඩය පීරන මේනකා දෙස බලමින්, වත්සලා අසලින්ම යහනේ වැතිර ගත්තේ "කිරි සුවදේ බෑ" යැයි කියමින් ඇගේ ලිහිල් බ්ලේසරයෙන් වැසුන ලැමද මත මුහුණ තබා ගනිමින්ය.

"මොකද අද මාරුවෙන්ද?" වත්සලා කිසිවක් නොදන්නා සේ ඇසුවාය. ඒ දිණ දෙක තුනකින් තිදෙනාගෙන් කිසිවෙකුත් ලිංගික මිහිරක් නොලැබුව වග දන්නා නිසාවෙන්ය.

"හම්.... ටිකක් නෙමෙයි සෑහෙන්න" සමන්ත ඇගේ බ්ලේසරයෙන් තනයක් එලියට ගත්තේය.

"ඒකට මම පළිද.... ඔය ඉන්නේ..." වත්සලා හෙමිහිට ඔහුගේ අත පහලට දැමුවාය.

"එක්කෙනෙක් නෙමෙයි, අද දෙන්නම තමා හොඳ...." වත්සලා තම ලිඟුව කළිසමට පිටින් අල්ලා ගත් වග සමන්තට දැණුනෙය.

"මේනු මේ...., තියන අමාරුවට මුට දැනටත් නැගලා.... ඒයි.. මොනවා හරි කරපං" වත්සලා සමන්තගේ කළිසම එක් වරම පහතට කොට ලිඟුව එලියට ගත්තාය.

"ඔය, මාව ඕන වෙලා නෙමෙයි... උඹව" මේනකත් යහනේ පසෙක දිගා වූවාය.

"මට අද හිතෙන්නෙම නෑ අයිගේ.... ඇත්තමයි, අදට විතරක් එක්කෙනෙක් ඇති.." වත්සලා එය කීවේ සැබැවටමය.

"හරි එහෙනම් බැරිද...?" සමන්ත ඇගේ යෝනිය පෑන්ටියට පිටින් ඇල්ලුවේ ඇයව අවුස්සා ගැන්ම තමාට අපහසුවක් නොවන වග දන්නා නිසාවෙන්ය.

"අනේ පිළිස් අයිගේ.., ඇත්තටම අද එහෙම හිතක් නෑ මට.... මේයාව අල්ල ගන්න. අද සමහර විට ස්පෙෂල් වෙයි" වත්සලා එසේ බැගෑපත් වෙමින් සමන්තගේ අත යෝනියෙන් ඉවතට ගත්තේ වත්සලා දෙස බලා ඇහක් ඉහිමරමින්ය.

"ඒ මොකද්ද...." විශේෂිත බව ඔහුට පැනයක් වූනේය. එහෙත් ඉන් මේනකාගේ දෑසත් විසල්ව ගියෙ බියෙන්ය. ඒ හිසෙන් කිසිවක් නොකියන ලෙස වත්සලාට ඉහි කරමින්ය.

"අපි දන්නේ නෑ ඒවා... එයාගෙන්ම අහා ගන්නකෝ... මම යනවා නිදා ගන්න" වත්සලා යහනෙන් නැගිට්ටාය.

"හරි..., හරි..., මුකුත් ඕන නෑ..., මෙතන ඉන්නවකෝ පිළිස්" සමන්ත ඇගේ අත අල්ල ගත්තේය. ඒ ඇයගේ ලිංගික පහස පතමින් නොව සෙනෙහෙබර, ගැබ්බර බිරියන් දෙදෙනෙකුට තුරුළුව ඉන්නට ඇති ආශාවෙන්ය.

"හරි..., හරි..., එන්නම්, වජිරටයි හංසිටයි කෝල් එකක් ගන්න තියෙනවා.." වත්සලා සමන්ත එලියට ගත් පියයුරුව නැවත බ්‍රෙසියරය තුලට දා ගත්තාය. ඒ සමන්තත් එලෙස කීවේ කාමුකත්වය පරයා නැගුන, සෙනෙහෙබර සැමියෙකුගේ ලෙංගතු කමෙන් වග වත්සලාටත් දැණුන නිසාවෙන්ය.

තෙදිණකින් ලිංගික මිහිරක් නොලැබුවත්, මෙදිනත් ලිංගික මිහිරක් ලබන්නට අශාවක් සැබවින්ම වත්සලාට නොවුනාය. ඒ සතියේ වැඩි දිණයක් දකින සමන්තව, හා එම ඇසුර ඇයට දැන් වජිර තරම්වත් විෂේශයක් නැතුව යෑමෙන්ය. ඉන් සමන්තට අත් වූයේ හැමදා දකින කුකුලගේ කරමලයට අත් වූ ඉරණමය.

"ඉතින්.. මොකද මේ වෙලාවේ..." වජිර වත්සලාගෙන් එලෙස ඇසුවේ බොහෝ විට ලිංගික ඇසුරක් නොවුනානම් ඇය මෙලහකටත් නිදි වග ඔහුට සැකයක් නොමැති නිසාය.

"මම අද ආවා... දෙන්නා වැඩ ඇති..." වත්සලා සෝආව මත දිග ඇදුනාය.

"ඒ මොකද, අද ඔයාව එලව ගත්තද..?" වජිර එලෙස ඇසුවේ විහිලුවටය.

"අනේ.. මේ..., එයාට දැන් ඕනම මාව. ආව දවසෙමත් අල්ල ගත්තා..., අද නිකන් බෑ කියලා හිතුනා"

"සමන්තට ඕන ඔයාවද නැත්තම් ඔයාගේ රවුම් කක්කි පැටියවද....?" වජිරට එය ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය. ඒ සමන්ත තම බිරිදගේ ගුද ඇසුර ලබන අයුරු ඔහුට මැවි පෙනෙමින්ය.

"ඒක තමයි...." වත්සලාට එයින් නැගුනේ සිනහවක්ය.

"ඒක තමයි කිවුවේ...?" වජිර එලෙස නොදන්නා සේ ඇසුවේ ඇගේ කට අවුස්සා ගන්න අදහසින්ය.

"මගේ පුක..." වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහාවෙන්ය. ඒ තම හඬට රැ කල නිහඬ බව බිඳිමින් දෝන් කාර නොදෙන්නට, සෝආවේ කොට්ටයකින් මුහුණත් වසා ගනිමින්ය.

"ඉතින් පවුනේ සමන්ත....? කොච්චර ආසාවෙන්ද ඇත්තේ ඔයාට මේ..., මේ..." වර්ග ගොත ගැසුවේ විහිච්චටය.

"ඇයි මට පුකේ අරින්ද....?" වත්සලාත් එලෙස කීවේ පෙර නැගුන සිනහව තවත් තිවාර කරමින්ය.

"හම්... ඒක තමා..., ඇයි ඔයාට අද ඕන නැද්ද..?" වර්ගගේ ලිඟුවත් එයින් මදක් හිස එසෙවූවේය.

"අනේ මංදා... දැන් ඔය පැත්තේම තමා හිත තියෙන්නේ..., මල්ලි තාම ආවේ නෑ නේද...?" ගොඩනැගිල්ලේ අවසන් අදියර නිසාවෙන්, නිමන්ත මෙ දෙතුන් දිණයේ නිවසට එන්නට රාත්‍රිය ගෙවෙන වග වත්සලා දැන සිටියාය.

"නෑ..., නෑ... මමත් මෙච්චර වෙලා එහේ ඉඳලා ආවේ..., මේ.. ඒක නෙමෙයි..., මට නම් හිතෙන්නේ දැන් මට වඩා ඔයාට පොඩි එකාව හිතට අල්ලලා වගේ...?" වර්ග කළිසම ගැලෙවූවේ ලංකට්ටුවත් සමඟමය.

"ආසයි අනේ උගේ වැඩ වලට..." වත්සලා තවම පූර්ණ මිහිරක් නිමන්තගෙන් නොලැබුවත්, එම ඇසුරට වූයේ ලොල් බවක්ය.

"වික්... පොඩි එකෙක්ව ජේන්න බෑ... වනවරි" වර්ග එලෙස කීවේ ප්‍රණවත් වූ ලිඟුව සෙමෙන් අතගා ගනිමින්ය.

"ආ.... මට විතරනේ... කවුද දන්නේ නෑ අර පොඩි එකීව මරන් කන්න හදන්නේ" වත්සලා පහසුවට දෙපා අතරටත් කොට්ටයක් තබා ගනිමින් සෝආවේ ඇලයකට හැරුණාය.

"ඒකීටත් ඉන්න බැරුව ඉන්නේ... මට දවසට දෙතුන් පාරක් කෝල් කරනවා, දැන් ටිකකට ඉස්සෙල්ලත් ගත්තා. වොෂ් එකක් දාලා කෑමත් කාලම කෝල් එකක් ගන්න ඕන" දවස පුරාවට ලංකට්ටුවෙන් හිරවුන කොෂ දෙක, වර්ග මෘදුව අතගා ගත්තේය.

"එහෙනම් ඒ දෙන්නගේ වෙන එකකට..." වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මටත් ඒකී ඉන්න දෙන්නේ නෑ නේ...?"

"අනේ නිකමම ඉන්න මිණිහා පවු...."

"මේ... ඔයා දැන් යන්න පවු සමන්ත" වර් රතු වාය ඉහ වට පටල ගත්තේය. ඒ හංසිගේ ඇමතුවට ඇති හදිස්සියෙන් නොවේය.

"බෑ අනේ..., අද හිතෙන්නේ නෑ... දෙන්නා ඔහේ කරපුවාදේ" වත්සලාටත් ඇනුමක් ගියේ දැණුන නිදිමතටය.

"එහෙම කරන්න එපා..., මොනවා උනත් උෟ ඔයාට ආදරෙයි. ඔයා ඔහේ ඉන්න කොට මගෙන් වෙන්න ඕන සේරමත් මිනිහනේ කරන්නේ" වර් කීවේ සැබෑවය.

"හම්... ඊයේ ස්කෑන් එකට ඩෝක්ට ලඟටත්, ඔහිස් එකටම ඇවිත් මාව එක්කගෙන ගියේ සමන්ත අයියා... අනේ ඒත් අද බෑ අනේ..." වර් වඩා සමන්තගේ ඒ ලොගතු කම දැන සිටියේ වත්සලාය.

"වත්සු... එහෙම හොඳ නෑ නේද...? ඔයා කවදාවත් මට බෑ කියන්නේ නෑ නේ. ඒ වගේ දැන් ඔයාට අපි දෙන්නා ගැන හිතන්නම වෙනවා, අපි දැන් දෙගොල්ලක් නෙමෙයි නේ"

වර් ඇයට දීර්ග ලෙස පැහැදිලි කිරීමක් කලේය. ඒ ඇයගේ හිත දැන් ඇත්තේ නිමන්ත කෙරෙහි බවත්, ඒ නිසාවෙන් ඇය දැන් සමන්තව කෙමෙන් මඟ හරින වගත් වර්ට වැටහුන නිසාවෙන්ය.

එබැවින් එය කාහටත් පොදු කරුණක් උවත්, එය නොවිය යුතු සේම, තමාට අවැසි තාවයක් නොමැති මුත් අනෙකා ගැන සිතිය යුතු වග වර් පහද දුන්නේ ඇගේ හිත නොරිදෙන්නයට.

වත්සලාගේ හිතේ සමන්ත කෙරෙහි වූ ආදරය හා ගරුත්වය, පෙරටත් වඩා දැන් වැඩි වූවා මිස බිඳුවක් වත් අඩු නොවින. එහෙත් ඇයට ලිංගික කාර්යයේදී පෙර තරම් දැන් විශේෂිතයක් නොවුනාය. ඒ වැඩි දින ගණනාවක් දකින හා, හැසිරෙන සමන්තව වර් තරම් වත් විශේෂිතයක් වත්සලාට නොවෙන තරමටය. එය වත්සලා නොදැන හිටියා නොවේය. එහෙත් ඇයට එය තදින්ම දැණුනේ වර්ගේ මෙදිණ පහදා දීමෙන්ය.

"හම්... මේ..., එහෙනම් මම කියන්නම්..., මම පොඩි දේකුත් කියන්න එක්ක ගත්තේ, ඒක මම පස්සෙම කියන්නම්..." වත්සලා සොඟාවේ ඉඳ ගත්තාය.

"ඇයි දැන් කියන්න.... ස්පෙෂල් දෙයක්ද...?"

"හම්... මේනකාගේ වෙරි, වෙරි ස්පෙෂල් දෙයක්..., ඒත් දැන් නෙමෙයි හෙට

කියන්නම්. සමන්ත අයියා පවුනේ... මම දැන් ඇතුළට යන්නම්" වත්සලා සොඟාවෙන් නැගීටියා.

"හරි..., හරි..., කමක් නෑ... ඔයා දැන් යන්න...." තමා කී දේ වත්සලා වටහා ගැන්ම ගැන ඔහු සිටියේ සතුටින්ය.

වත්සලාව පූර්ණ ලෙස වෙනස් කළේ මෙම නිවහනය. ඒ ඇයට ජීවිතයේ බෝ නැවුම් මානයන් ඇති වග පෙන්වා දෙමින්ය. ඉන් ඇය පළමුව කළේ තම ජීවිතයෙන් මේනකාව හා ඒ ඇයගේ නිදහස සෙවීමය. ඒ හරහා හමු වූන සමන්තගේ ඇසුර ඇයට මහා මෙරක් තරම් වූවාය.

ඒ බොහොමයක් බැඳීම් හා ආශාවන් ඇති වූයේ ලිංගිකතවය මුල් කොට ගෙනය. ඒ එහි පළමු අධිය තබන තෙක් පමණක්ය. එකල ඇයට හීනයක්ම වූ එම අශාවන් මෙදින සමාන්තාකරනය වූ විට, එම මිහිර පලාගියේ ඇයටත් නොකියාමය.

එය වත්සලාට පමණක් නොව අනෙක් තිදෙනාටත් පොදු විය. වර්ජිත මේනකාවත්, සමන්තට වත්සලාවත් සම බිරින්දෑවරුන් විමෙන්, එම බිරින්දෑවරුන් දෙදෙනාටත් හිමියන් දෙදෙනාත් සම වූයේ, හිතේ වූ ඒ නැවුම් මිහිර තරමකට දියාරු කරමින්ය. ඒ නිසාවෙන් එකින් එකා කෙරෙහි පෙරදී දැණුන ලිංගික උත්තේජනය සිවුදෙනාගෙන් තරමකට දුරස්ථ ගොස් තිබුනේ ඔවුනටත් නොදැණීමය.

හෙත් ඒ දුරස්ථ වූන ලිංගික බැඳීම පරයා, එකම පවුලක් නමින් බැඳුණු යදමෙන් සිවු දෙනාගෙන හිත් තදින් බැඳී ගියේය. ඒ, "එකගේ කෑම" නැමති වරියාවට එහා ගිය නව ආරක්, නව අරුතක් එකතුව මෙකලට නවීකරණය වූ, නමක් නොමැති බැඳීමකින් සිවු දෙනාගෙම හිත් එක් පවුලක් ලෙස ගැට ගැසෙමින්ය. ඒ බිරිදකට විය යුතු යුතුකම්, හිමියන් දෙදෙනුගේ අතින් සේම, හිමියෙකුට විය යුතු යුතුකම් බිරිදෑවරුන් දෙදෙනෙකු අතින් නොපිරිහෙලා ඉටු වෙමින්ය.

වර්ජිතගේ පහදා දීමෙන් හිත පහදා ගත් වත්සලා කාඞරයට යන විටත් මේනකා හා සමන්ත සිටියේ එකින් එකාට තුරුළුව රතියට පෙර තම ගත සිත උණුහුම් කර ගනිමින්ය. එහෙත් වත්සලාව දුටු විට ඔවුන් ඇය දෙස බැලුවේ එම කාරිය මදකට නතර කරමින්ය.

"මොකද මේ.. ගිය ගමන්ම..." සමන්ත එලෙස ඇසුවේ සිනහා වෙන්ය.

"ඇයි..., එහෙනම් මම යන්නද...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ සිනහුවෙන්ය.

"පුදුමේ බෑ කියලා ගිය ගැණි... ගිය පයින්ම ආපු එක" මේනකා එලස කීවේ වත්සලාට යහනේ අනෙක් පසින් ඉඳ ගන්නට ඉඩ පාඩු සකස්මින්ය.

"මට උඹලා දෙන්නා ගැන ජෙලස් හිතුනා..." වත්සලා යහනේ ඉඳ ගත්තේ සමන්තගේ ලිඟුව කළිසමට පිටින් මෘදුව ස්පර්ශා කරලමින්ය.

එයින් හිත කැලකුන සමන්ත මෙතුවක් තම ග්‍රහනයේ වූ මේනකාගේ දෙනොලට නිදහසක් දුන්නේ වත්සලාව පරිස්සමට යහනේ පෙරල ගනිමින්, ඇගේ දෙනොල ඔහුගේ දෙනොලතේ අනසකට ගනිමින්ය. එදෙස මඳ වේලාවක් බලා සිටි මේනකා, සිනහවෙන් තම කෙහෙරැල්ල ගුළියක් කොට බැඳ ගත්තේ, සමන්තගේ කළිසම පහතට කොට ලිඟුව මුවට ගනිමින්ය.

දෙතුන් මොහොතක් ගෙවෙන විට සමන්තගේ දෙනොලත තෙත් කළේ, වත්සලාගේ දෙනොලතම පමණක්ම නොවේය. ඒ ඇගේ දෙනනත් බ්‍රෙසියරයෙන් පන්නා, තත් පුඩුත් එකතුවය. එයින් වත්සලාට "ආ..හ් සමන්ත අයියේ..." යැයි කෙදිරියක් නැගුනේ ඒ දැණෙන මිහිරට නොව, සමන්තට මිහිරක් දෙන අදහසින් කළ රහ පෑමෙන්ය.

තම හිමියා උමතුවෙන් මෙන් තම ගැබ්බර මිතුරියගේ දෙනොලතත්, දෙනනත් බෙටයෙන් තෙත් කරන අපූරුවෙන් මේනකාගේ හිත සලිතව ගියේය. වැඩියමක්ම ඒ මිතුරියගේ රාගාධිත කෙදිරියේ උණුහුම, ඇයගේ හිත පත්ලටම දැණෙන බැවින්ය. එබැවින් ඇය මතුවක් පෙරසම නොගසා මුවෙන් සැතපුව හිමියාගේ ලිඟුව, මුව තුළදීම පෙර සම ගැසුවේ, ලිඟු හිස වට තම දිවතට ආදරයෙන් වෙලෙන්නට ඉඩ හරිමින්ය.

වත්සලාගේ දෙනොලතේ පහසත්, ලිඟුවට මේනකාගේ මුවෙන් දැණේනා උණුහුමත්, සමන්තට හත් අට මොහොතකට වඩා ඉවස ගන්නට බැරි වූනේය. ඒ මේනකා ඔහුව යහනේ පෙරල ගනිමින් "දැණිනම් තවත් උඹලා දෙන්නා දිහා බලන් ඉන්න බෑ.." යැයි කියමින්, තම යෝනිය ඔහුගේ මුවට පහත් කළ බැවින්ය.

"මේකීට ඒ ටිකටත් ගලලා..." සමන්ත එලෙස කීවේ මේනකාට තම ගෙල දෙපසින් දණ ගසා ගන්නට ඉඩ සලසමින්ය.

"මේනකාගේ මොකෙන්ද අයියේ....?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ මේනකාගෙ මුවෙන් නිදහස් වූ බේටය ගලනා, සමන්තගේ ලිඟුව වට මෘදුව ඇඟිලි තුඩු ගෙන යමින්ය.

"මේකීගේ..., මේ.. හුත්තෙන්....." සමන්ත ඇගේ යෝනී දෙනොල් මතින් දිවත තැබුවේ ඒ මිහිරැති පැණියට ඇති ලොල් බවෙන්ය.

"ආහ්.... සමන්ත.. අරකීට ජේන්නම ජුස් ටික සක් කරන්න" මේනකාත් එලෙස

කීවේ, බ්‍රෙසියරයෙන් වැසුන තම කිරි බරිත පියයුරුවක් එලියට ගෙන, වත්සලාට පෙනෙන්නටම, තන් පුඬුව කාමුක ලෙස දිවතෙන් තෙත් කර ගනිමින්ය.

තම දෙනන් පුඬුම මාරුවෙන් මාරුවට උරා බොමින්, විටෙක මිරික ගනිමින්, සමන්තගේ මුට්ටේ යෝනිය අතුල්ල ගන්නා මේනකගේ උමතු වත්සලාට ගෙන දුන්නේ සතුටකිය. ඒ බැවින් ඇය සමන්තගේ ලිඟුව මුවට ගත්තේ “හිටපන් ටිකක් ඉවසලා... මම අද තොට හොඳ වැඩක් කරන්නම්” යැයි සිතුවිලෙන්ය.

සමන්තගේ කොෂ දෙක තුල, දෙනන් දිනක් පුරාවට එක්කාසු වූ ශුක්‍ර කෙමෙන්, කෙමෙන් පැහෙන්නට ගත්තේ වත්සලාගේ දැනේ උණුහුමෙන්ම පමණක් නොවේය. ඒ මේනකාගේ යෝනී ශ්‍රාවයේ රසයත් ඔහුගේ හිත පතුල කලතන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එබැවින් සමන්ත මේනකාගේ යෝනී දෙතොල් මැත් කොට දිවත ඇතුලට දැමුවේ, යෝනිය ඇතුල මස් වැදලී සියුම්ව කිති කවමින්ය.

"ආ...හ්..., දැන්නම් ඉන්න බෑ සමන්ත....." මේනකාට සමන්තගේ දිවතේ පහසු වැඩි වේලාවක් ඉවසා ගන්නට නොලැබුණාය. ඒ දෙනන් දිනකට පසුව බැවින් යෝනී දෙතොල් මඳ පමණ හිරි වැටෙමින්ය.

"මටත්... පැටියෝ.. මගේ මේකත් හිරිවැටිලා..." යැයි කියමින් සමන්ත, මේනකා ගතෙන් ඉවතට බැසී විගස කය කෙලින් කොට ගත්තේ, ලිඟුව වත්සලාගේ මුට්ටේ ඉවතට ගෙන ඇයව යහනේ පෙරළ ගනිමින්ය. ඒ ඇයටත් සම අයිතිය උදා කරමින්ය.

"මේක කිවුවේ මොකද්ද... පැටියෝ..." මේනකා උමතුවෙන් මෙන් එලෙස ඇසුවේ, තම මිතුරියගේ දෙපා පළල්කොට, ඇගේ පැන්ටියේ පසෙකින් යෝනිය මතුකොට, එහි රස රස බලනා තම හිමියාගේ ලිඟුව දැඩිව මිරිකා අල්ල ගනිමින්ය.

"මගේ ඔය පයියට තමා වස්තුවේ...." සමන්ත තම බිරිඳට ලිඟුව අත් ගසන්නට ඉඩ පහසු සලස දෙමින් ඇගේ මිතුරියගේ යෝනී දෙතලන මැදින් ගැටිත්ත පාද ගත්තේය.

"ආහ්... සමන්ත අයිගේ ඉන්න බෑ...." එහෙත් වත්සලා කෙදිරි නැගුවේ එම මිහිරෙන් නොව, තම කෙදිරියේ මිහිර ඔවුනට රස විදින්නට ඉඩ සලසමින්ය.

"ඔකීගේ එක ඇතුලේ ජුස් එක බිඳුවක් වත් තියන්න එපා සමන්ත" මේනකා එලෙස කීවේ, ශබ්ද නගමින් මේනකාගේ යෝනියේ රසය උරා බොන තම සැමියාටය.

"ආහ්... මගේ මොකේ ඇතුළෙද මේනු.....?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ ඇයට පෙනෙන්නට, ඇය ලෙසම, තම තන් පුඬුවක්ම මුවට ගනිමින්ය.

"තොගේ ඔය විච්චිය ඇතුළේ..." මේනකාට ඒ ඇසැබි වදන් පෙළෙන්, දැණුන මිහිර සුළුපටු නොවුනාය. එබැවින් ඇය සමන්තගේ ලිඟුව මුවට ගත්තේ ඇඟිලි තුඩකින් බගමණිය කිතිකවා ගනිමින්ය.

"අයියේ... මේකීට ඉන්න බැරුව ඉන්නේ.... ඇඟිලක් ගහා ගන්නවා..., එපා ඔකීට මුකුත් කරන්න..., ඇඟිල්ලම ගහා ගත්තාවේ" වත්සලා එලෙස කීවේ වෙනයම් අදහසක් හිතේ පෙර දැරිවය.

"තොට වගේම මටත් අයිතියක් තියනවා.... ආහ්... ඉන්න බැ..... දැන්නම්, මට මේක ඕනමයි සමන්ත....." මේනකා වත්සලාගේ එම වදන් පෙළෙන් උමතුව වජිරගේ ලිඟුව දත් අතරින් තරමක් තදින් හැපුවාය. ඒ වේගවත් ඇඟිලි පහරවල් කිහිපයක් "වක.., වක.." ගා හඬ නැගෙන ලෙස යෝනිය තුලට ගසා ගනිමින්ය.

මේනකාගේ ඒ දත් පහරේ වේදනාව සමන්තට නොදැණුණේය. ඒ ගැහැණුන් දෙදෙනා තමාව අයිති කර ගන්නට කරනා සටන, ඔහුගේ හිතට ඊට වඩා දැඩි මිහිරක් එක් කළ නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඔහු වත්සලාගේ යෝනිය ඇතුළටත් දිව දැමුවේ ඔවුන් දෙදෙනාව තවත් ඉවසුමෙන් හීන කරන අදහසින්ය.

තම සිතැහියාව හරි ගිය වග වත්සලාට දැණුනාය. "අයියේ.. මේකීට දීලා ඉවරයක් කරලම ඉන්න" යැයි සමන්තට කීවේ එබැවින්ය. ඒ ඇයට අද අවැසි වූයේ තම මිහිර නොව ඔවුන් දෙදෙනාගේ මිහිර පමණක්ම වන නිසාවෙන්ය.

වත්සලා එලෙස කීවේ මේනකාව පළමුව සතුටු කොට පසුව අප දෙදෙනා එක්වෙමු කියා යැයි සමන්තට හිතුවේය. එබැවින් වත්සලාට මොහොතකට සමු දුන් සමන්ත මේනකාගේ යටි කය යහන් කොණට වෙන්නට තබා ගත්තේ, යහනෙන් බිමට බසිමින්, දෙතුන් විටක් ලිඟුවත් අත් ගසා ගනිමින්ය.

සමන්තගේ දැනින් දෙපා පළල්ව යන විට මේනකාට කෙදිරියක් නැගුනේ, මිහිරකින් නොවේය. ඒ ගුදය අවට වූ මස්පිඬු මදක් ඇදෙන්නට වූ බැවිණි. එහෙත් සමන්ත ලිඟුව යෝනියට ඇතුළු කරනා විට "ආ..හ්... සමන්ත" යැයි කියා ඇය කෙදිරියක් නැගුවේ නම් මිහිරෙන්ය.

මේනකාගේ යෝනියට එක පිට එක "තග්.., තග්.." ගා වැරෙන් වදින සෑම ලිඟු පහරකටම ඇයට "උහුග්... උහුග්... හමග්...." යැයි කෙදිරි නැගුවේ බ්‍රෙසියරයෙන් ඉවතට පැන ඇති දෙතනත් තාලයට පැද්දේමිනි. එය වත්සලාට ගෙන දුන්නේ

සිනහවක් වුවත්, ඇයත් යහනෙන් බිමට බැස්සේ සමන්ත ගැන හිතාය.

මේනකාට ලිඟු පහර දෙන සමන්තගේ කය වත්සලා පිටු පසින් වැලඳ ගත්තේ තම දෙනන ඔහුගේ පිට වතට හොඳින් තුරුළුව යන්නටය. එහෙත් ඇයට වැඩි වේලාවක් එලෙස ඉන්නට නොලැබුනේ, සමන්තගේ කය ගැස්සෙන වේගය නිසාවෙන් ගැබ ඇතුළත් කැලතෙන්නට ගත් බැවිණි. එහෙත් ඇය ඔහු පාමුළ ඇන තබා ගත්තේ සෑම ලිඟු පහරකටම දෙපසට වැනවෙන සමන්තගේ කෝෂ දෙක දැකීන් අල්ල ගනිමින්ය.

"ආහ්... සමන්ත දැන්නම් ඉන්න බෑ....." මේනකාට ඇගේ යෝනිය ඇතුළත කැලතුම ඉවසුම් නොදුන්නාය.

"වෙන්නද යන්නේ...." සමන්ත තම වේගය තවත් වැඩි කළේය. ඒ කොෂ දෙකත් වත්සලාගේ දැකීන් උණුහුම් වන මිහිරෙන්ය.

"හම්... ඔවු.. සමන්ත.. ඉන්න බෑ.... ආහ්.. එක පිට එක ගහන්න..." මේනකා යෝනි මස්පිඬු තටඹා ගත්තාය.

මේනකා සිටින්නේ සුරාන්තයක් අහිමුව වග වත්සලාට වැට හුනාය. ඒ ඇගේ යෝනියෙන් ගලනා සතුටු කඳුලු තුලින් සමන්තගේ කොෂ දෙකත් තෙත්ව යන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එය වත්සලාගේ දැනට ලිහිසි බවක් එක්කලා මෙන්ම, කාඹරය පුරාවට පැතිර ගියේ කාමුක සුවඳක්ය. එබැවින් ඔහුගේ පාමුළෙන් නැගිටි වත්සලා සමන්තව දැඩිව බදා ගත්තේ "අයියේ.. අද ඔකීට පුකෙන් ඇරලා මිසක් නවතින්න එපා" යැයි සමන්තට පමණක් ඇසෙන්නට, ඔහුගේ කණට කොඳුරමින්ය.

වත්සලාගේ දැඩි වැලඳ ගැන්මෙන් සමන්තගේ ලිඟුව මේනකාගේ යෝනියෙන් ඉවතට ආවේ, බෝතලයක කිරළ මුඩියක් ගැලවුන "පොලොප්" හඬින්ය. හෙත් මේනකා "අයියෝ.. සමන්ත.. දන්න..., දන්න..." යැයි කෙඳිරි නැගුවේ සුරාන්තයක අහිමුවදී අහිමිව ගිය ලිඟු පහරේ මිහිරට ලොල්වය. එහෙත් වත්සලා සමන්තගේ කණට කෙඳුරුවේ "අයියේ... ඔකිව ඇදෙන් බස්සලා, ඉනෙන් නවලා ගහන්න" යැයි කියාය. ඒ මේනකාගේ සතුටු කඳුළු තැවරුන, සමන්තගේ ලිඟුව දෙතුන් වතාවක් හොඳින් අත් ගසමින්ය.

එක් සුනියක අහිමුව සිටි මේනකත්, සිදුවන්නේ කුමක්ද යැයි නොදැන යහනෙන් බැස ඉහ නවා ගත්තේ, මහ නැවතුන මිහිරට ඉවසුම් රහිතවය. ඒ ඇගේ යෝනිය පූර්ණ සුරාන්තයක් වෙණුවෙන්, තවත් ලිඟු හත් අට පහරක පහස ඉල්ලා තෙපුල් දෙන්නට වූ බැවිණි. එහෙත් වත්සලා එය තැකීමක් නොකොටම සමන්තගේ

ලිඟුව මුවට ගත් විට, මේනකාට එය ඉවසුම් නොදුන්නාය. ඒ වත්සලා කෙරෙහි සියුම් තරහකින්ය.

"ඉන්න බෑ සමන්ත.. මට ඇරලා ඉන්නකෝ... ඕකීට පස්සේ දෙන්න..." යැයි මේනකා කෙදිරි නැගුවේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"වත්සු..." සමන්තත් වත්සලාගේ මුහුණ දෙස බැලුවේ "මේකීව ඉවරයක් කරලා ඉමු" යැයි ඉඟියෙන්ය.

එහෙත් සමන්තගේ ලිඟුවට වත්සලා ගැලවෙන්නට ඉඩක් දුන්නේ දහා දොලොස් වතාවක් පමණ, හොදින් තම මුව තුල කලතා, බේටය තවරමින්ය. ඒ ලිඟුවේ තැවරුන මේනකාගේ සතුටු කදුලු, වත්සලා පෙරේත කමෙන් රස බැලුවාම නොවේය.

සමන්ත මේනකාගේ ඉහෙන් අල්ල ගත්තේ, වත්සලාගේ බේටය තැවරුන ලිඟුව ඇගේ යෝනී සිදුර වෙත එල්ලය කොට ගනිමින්ය. එහෙත් වත්සලා සමන්තගේ ලිඟුව ඊට මදක් ඉහලට එසවූයේ... "ඔයා ආසද අයියේ, මට වගේ මේකීටත් පුකේ අරින්න" යැයි රහසෙන් ඔහුගේ කණට කොදුරමින්ය.

හොදින් ගත සිත උණුහුම්ව සිටි සමන්තගේ හිත එයින් කැලකී ගියේ නොසිතුව ලෙසය. ඒ මේනකා එයට අකමැති වූවත්, ලිඟුව ඇයගේ ගුද සිදුරේ දවටා හෝ සැපතක් ගන්නට ඇත්නම් යැයි හිතාය. එබැවින් සමන්ත පෙරසම ගැසුණ ලිඟු හිස මේනකාගේ ගුද සිදුර මත තැබුවේ වත්සලාගේ දෙතොලතට තම දෙතොලත කිට්ටු කරමින්ය.

ලිඟුව ගුද සිදුරේ දැවටෙත්ම "අනේ.... එපා සමන්ත, අද එපා..., එපා..." යැයි මේනකා බියෙන් කෙදුරුවේ කය කෙලින් කොට ගන්නට වෙර දරමින්ය. එහෙත් සමන්ත ඇයට ඊට ඉඩක් නොදුන්නේ, වෙනදා "එපා.., එපා.." කියා බෙරිහන් දෙන ඇය "අද එපා..." යැයි කීවේ, වෙන දිනයකට ඇති කැමැත්තෙන් දැයි සිතමින්ය. එහෙත් වත්සලා "අයියේ..., අද මේකී ඩිල්ඩෝ එකෙන් මට කියලා පුකේ ඇර ගත්තා" යැයි කීවේ මැද ගිල්ල මේනකාගේ ගුද සිදුර තුලට ඇතුල් කොට දෙතුන් විටක් උස් පහත් කරමින්ය.

"එපා වත්සු එපා..., එපා....., තාම රිදෙනවා.., රිදෙනවා..." මේනකාට ඇඟිලි තුඩෙන් වේදනාවක් නොදැණුනත්, ඇය එලෙස බෙරිහන් දුන්නේ, සමන්තගෙන් ගැල වෙන්නටය. ඒ වත්සලාට "තෝ නම් පර බැල්ලියෙක්" යැයි බැනවදිමින්ය.

වත්සලාගේ එම වදන් පෙළක්, එම ක්‍රියාවත් සමන්තට එක් කළේ පුදුමයක්ය.

එහෙත් එය සත්‍යයක් වග ඔහුට සිතුවේ වත්සලා ඇහිලි තුඩ ඇගේ ගුදයේ ඇතුළටම දැමුව නිසාවෙන් නොව, මේනකාගේම මුළුමනින් පිට වූ වදන් මතින්ය. එබැවින් මේනකා පළමුව දුටුව දා ඉඳ හිතේ වූ හීනය, මෙදිණ දඩබ්බර කරගත් සමන්ත "මොකක් වුනත් අද නම් මම මේකීට ඇරලමයි නවතින්නේ" යැයි හිතේ සපත කොට ගත්තේ, ඇයව තවත් දැඩිව ග්‍රහණය කර ගනිමින්ය.

"අනේ එපා සමන්ත අද එපා..., අද එපා...." මේනකා කෙදිරි ගැවේ බියෙන්ය. ඒ වෙන්නට යන දේ ඇයට සමන්තගෙන් හොඳින්ම දැනුන නිසාවෙන්ය.

"නෑ.. අයිගේ.., අද මේකී කියන එක අහන්න එපා... ඔයා අරින්න.. ඔයා අරින්න" යැයි වත්සලා කීවේ, මේනකාගේ තට්ටම් දෙක පළල් කොට අල්ලා ගනිමින්, එයින් මතු වූන ගුද සිදුරට මතට තම බේට පිඩකුත් දමමින්ය.

වත්සලාගේ දැනින් හොඳින් මතු වූන තම බිරිඳගේ ගුදය වෙනදාට වඩා රත් පැහැයක් ගෙන ඇති වග සමන්තට පෙනුණේය. ඒ බියෙන් ගැහෙන මේනකා කිහිප විටක් වේගයෙන් ගුදය තට්ටා ලිහිල් කර ගන්නා විට, මුකුලිත හා විකසිත වන මලක් මෙන් පෙනුණ අපුරු දසුනෙන්, සමන්ත හිත උමතු කර ගනිමින්ය.

සමන්ත ඇගේ රත් පැහැ ගුද සිදුර මතට ලිඟු හිස තැබුවේ මෙතුවක් හීනයක්ම වූ එය මෙදිණ සපත කර ගනිමින්ය. එබැවින් ඔහුට එක් වරම ලිඟුව වේගයෙන් ඇතුළට ඔබන්න නොසිතුවේය. ඔහු ගුද සිදුරට දෙන තෙරපුම ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් දැඩි කරමින් හා ලිහිල් කරමින් එය විඳ ගන්නට සිතුවේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"අනේ එපා... අසමන්ත... ආහ්..., රිදේනවා.... රිදේනවා...." ඇයි වූ මේනකාගේ කෙදිරිය මතින් සමන්ත ලිඟු හිස ගුදය මත තබා තෙරපුවේය. ඒ සිත් සේ මේනකාගේ කෙදිරිය පරදා කිහිප විටක තෙරපුමෙන් හා ලිහිල් කිරීමෙන් පසුවය. එවිට ඇගේ ගුද සිදුර වට රත් පැහැ සියුම් රැලි වැටුන මස, සමන්තගේ ලිඟු හිස වට වෙළුනේ රවුමක හැඩයෙන්ය. එය දැකුමෙන් සේම, එයින් දැණෙන මිහිරෙන් මෙතුවක් වූ ඉවසුම හීන කරගත් සමන්ත තම තෙරපුම පෙරට වඩා තරමක් තිවාර කළේය.

"අනේ.... අම්මේ... ඉන්න බෑ රිදෙනවා" යැයි මේනකා හඬ නගන විට සමන්තගේ ලිඟු හිස පූර්ණ ලෙස ඇගේ ගුදය තුළ සැඟව තිබුණේය. ඒ වත්සලාගේ මුළුමනින් සිනහවක් එක්කරමින්ය.

"අයිගේ.... දැන් හරි... එලියටම ගන්නේ නැතුව දෙතුන් පාරක් දෙන්න, මේකීට ඇඬෙන්නම" වත්සලා එලෙස කීවේ තවත් බේට පිඩක් ගුදය හා ලිඟුව වෙත දමමින්ය.

"අනේ ඇති.., ඇති.., ඔය ඇති" එහෙත් මේනකා බෙරිහන් දුන්නාය. ඒ ගුදය පුපුරු ගසන වේදනාව ඉවසා ගත නොහැකිවය.

"දැන්නම් අයියෙ... කොහොමත් නවත්තන්න එපා...." වත්සලා සමන්තගේ හිතට අණුකම්පාවක් නැගෙන්නට ඉඩක් නොදුන්නාය.

කෙමෙන්, කෙමෙන්, ලිඟුව තම ගුදය මත උස් පහත් වෙනු දැණුන මේනකා, දත්මිටි කා ගනිමින් වේදනාව ඉවස ගත්තේ ගැලවීමක් නොමැති වග වටහා ගත් නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඇගේ හිත තුළ "පට්ට වේසි.... මම තෝව මරනවා" යැයි තරහක් වත්සලා කෙරෙහි උපන්නේ නොදැණීම නොවේය.

තම ලිඟුව පූර්ණ ලෙස මේනකාගේ ගුදය තුළට ඇතුළු කළ සමන්තට දැණුන මිහිර සුළුපටු නොවුනේය. ඒ විවාහ වන්නටත් පෙර සිටම කොතරම් උත්සහා දැරුවත් සපත නොවූ තම සිහිනය මෙදින මල්ඵල ගැනීමේ සතුටෙන්ය. එයින් ඔහුගේ කොෂ දෙක තුළ වූ ශුක්‍ර උණුහුමෙන් නළියන්නට ගත්තේ ලිඟුවත් හිරි වට්ටමින්ය. එබැවින් සමන්ත මේනකාගේ ඉගේන් දැඩිව අල්ල ගත්තේ තම වේගය තවත් වැඩිකර ගන්නට හිතාය.

වේගවත් ලිඟුපහර දහා පහාලොස් වතාවක් ගුදය හරා ඇදෙන විට. මේනකාට දැණෙන වේදනාව පරයා මිහිරක් දැණෙන්නට ගත්තාය. ඒ පෙර ඩිල්ඩෝවෙන් විදි මිහිර පරයා දැණුන සැබෑම මස් ලිඟුවක මිහිරෙන්ය. එයින් ඇගේ හිතට සතුටක් මෙන්ම දිරියක්ද දැණුනේ "මම කොහොම හරි බැක් එකක් දුන්නා" යැයි ආඩම්බර සිතුවිල්ලකින්ය. එබැවින් ඇය තවත් හොදින් දෙපා පලල් කොට හරි බරි ගැහුනේ "ආහ්... සමන්ත, දැන්නම් ටිකක් සැරට ගැහුවත් කමක් නෑ" යැයි කොඳුරමින්ය. ඒ වත්සලාගේ මුහුණ දෙස මෙවලේ ස්තූයි පූර්වක සිනහවකින් බලමින්ය.

මේනකාගේ එම වදන් තුලින් සමන්තට දැණුන දිරිය සුලුපටු නොවුනාය. එබැවින් සමන්ත ගතේ සියළු වෙර යොදා මේනකාගේ ගුදයට "තග්.., තග්..." ගා පහර දුන්නේ ඇගෙ තට්ටම් වලටද වැරෙන් පහරවල් කිහිපයක් "වාටාස්....., විටිස්.." ගා ගසමින්ය. එ විට මේනාගේ මුවෙන් නික්මුනේ "ආ...හ්.... සමන්ත..., දැන්නම් ඉන්න බෑ... පැටියෝ... මගේ පුක ඇතුළ හිරිවැටිලා යනවා" යැයි කොඳුරමින්ය.

සමන්තට මෙන්ම මේනකාටත් එම මිහිර වැඩි වේලාවක් ඉවසා ගත නොහැකි වුනේය. වැඩියමක්ම ඒ සමන්තට "මම එහෙනම් මගේ ගැණිටත් පුකේ ඇරියා" වූ ආඩම්බර හිතෙන්ය. එබැවින් ඔහුට තවත් කොෂ දෙක තුළ උණුහුමෙන් පැහෙන ශුක්‍ර නවතා ගත නොහැකි වූයේ, මේනකා සුනියක් ලැබ ගෙවුන විසිවන ලිඟු පහරෙන් ඇගේ ගුදය ශුක්‍ර තුලින් පුරවා දමමින්ය.

"අම්මේ..... අද නම් ඉන්න බෑ...." සමන්ත ලිඟුව ගුදයෙන් ඉවතට ගත් විගස, මේනකා කොන්ද කෙළින් කොට ගත්තේ ඉහට දැනත් තබා ගනිමින්ය.

"ඇයි.. රිදෙනවද...?" සමන්ත ඇයව පිටුපසින් බදා ගත්තේ ලෙංගතු ආදාරයෙන්ය.

"හම්... ටිකක්, කොන්ද තමා ඉවසන්න බැරි" ඇය එලෙස කීවේ සියලු දෙයට මුලපුරා, දැන් පැත්තකට වී සිනාහා වෙන වත්සලා දෙස බලමින්ය.

"ආ.... මේක තියා ගත්..., ඔන්න කකුල් දෙකෙන් බේරෙනවා" වත්සලා මේනකාගෙම පැන්ටියම ඇය වෙත දුන්නේ සිනහුවෙන්ය.

"පර බැල්ලී.... හිටහං මම තෝව අල්ල ගන්නම්" මේනකා එලෙස කීවේ ඇය දුන් පැන්ටිය තට්ටම් දෙක මැදින් ගුද සිදුරට හිරකොට ගනිමින්ය. එහෙත් මේනකා මෙවලේ එලෙස කීවේ, වත්සලා කෙරෙහි කිසිදු තරහකින් නම් නොවේය. එහෙත් සමන්ත නම් ඇය දෙස බැලුවේ, තමාගෙන් මහ හැරුන ඇගේ සතුට ගැන පසු තැවෙමින්ය. එහෙත් වත්සලා සමන්තගේ එම බැල්මට දැක් වූයේ "අයියේ... කොහොමත් මට අද එහෙම දෙයකට හිතක් තිබ්බේ නෑ" යැයි කියාය.

ගැබ්බර කතුන් දෙදෙනාට මැදිව, අපමණ සතුටෙන් යහනේ දිගා වූ සමන්තට, විදුලි බුබුල නිමා දමන්නටත් ලෝබ සිතුවේය. ඒ එකින් එකා පරයමින් ආඩ පාලී කියා ගන්නා ප්‍රිය බිරින්දෑවරුන්ගේ සිනහා මුසු මුහුණු, විදුලි පහණ එලිය නොමැතිව නෙපෙන බැවිණි. එහෙත් ඔහුගේ හිත මෙදින එලිය වැටී තිබුනේ ඒ පහන් එලියෙන් නම් නොවේය. එබැවින් ඔහු එම සතුට බේදා ගන්නට වර්ජිත දුරකථන ඇමතුමක් ගත්තේ, මේ මැදියම් රැය කියාවත් නොසිතාය.

හංසිගේ නිවස වෙත එන්නට පාරෙන් අනෙක් පසෙට ගිය නිමන්ත තම ගොඩනැගිල්ල දෙස මොහොතක් බලා සිටියේ උතුරා ගිය සතුටෙන්ය. ඒ ගොඩ නැගිල්ලේ පිංතාරුව අහවර වූ නිසාවෙන් පෙනෙන නැවුම් වෙනස දෙසය. දැන් නගරයේ වූ දැවන්තම සේම ආලංකාරම ගොඩනැගිල්ල, තම ගොඩනැගිල්ල වගට නිමන්තට තවත් සැකයක් නොවුණේය. එයින් ඔහුට දැනුණේ අහිංසක ආඩම්බරයක්ය. ඒ තවත් තුන් හතර මසකින් මෙම ගොඩනැගිල්ල අතුරු සිදුරු නැතුව සෙනගින් පිරී යන අයුරුත් ඔහුට මැවී පෙනෙමින්ය.

"ආ... පුතේ. දුවක් මේ ආව විතරයි..." නිමන්තව පිළිගත්තේ හංසිගේ මවය. ඒ හංසි පෙරපාසල නිමව පැමිණි විගස, සුපුරුදු ලෙස ඇඟ පත සෝදා ගන්නට ගිහින් සිටිය නිසාවෙන්ය.

"මට කෝල් එකක් දුන්නා අම්මේ..." නිමන්ත සාලයේ ඉඳ ගත්තේය. ඒ පෙර සිදුවීම නිසාවෙන් ඇය දෙස කෙලින් නොබලමින්ය.

දින කිහිපයකට ඉහතදී වූ අහඹුව නිසාවෙන් හංසිගේ මවට මෙන්ම නිමන්තගේ හිතදට ද, එකින් එකට මුහුණ දීමේ අපහසුවක් නොදැණුනාම නොවේය. වැඩි යමක්ම ඒ නිමන්තටය. එහෙත් දෙදෙනාම එදින සිහි වී නැගුණ ලැජ්ජව මුසු සිනහව සහව ගන්නට සමත් වූවාය. එබැවින් හංසිගේ මව සිතුවේ එම හිත බිඳ ගන්නට හොඳම දේ යහපත් කතිවාක් යැයි කියාය.

ඇය හා නිමන්ත අතර පැවැති කෙටි පිළිසඳරේ හෙතු පාඨය වූයේ ගොඩනැගිල්ලේ වර්ථමාණ තත්වය හා එය විවෘත කරන දිනය ගැනය පමණක්

නොවේය. එම සාකාච්චාවේ ප්‍රධාන කරුණ වූයේ, ව්‍යාපාරය පටන් ගත් පසු හංසි පෙරපාසැල් ගුරුවරියගේ භූමිකාවට සමු දීම ගැනය. හංසිගේ මවගේ අදහස වූයේ විවාහයෙන් පසුවම හංසි එහි පාලනයට ඇතුළු වීම යහපත් යැයි කියාය.

එහෙත් නිමන්ත කීවේ "වත්සු අක්කා තමා අම්මේ එහෙම හොඳයි කිවුවේ. මොකද හංසිට ටික දවසකුත් යයිනේ ඔය වැඩේ අල්ල ගන්න. එයා දැන් කරන මැනවිමත්ට ඩිග්‍රියටත් ඒක හොඳ එක්ස්පීරියන්ස් එකක්. අනික අම්මේ ලබන සතියේ සේල්ස් කරන ගල්ස්ලා ගන්න ඉන්ටෙව්වු පටංගන්නවා. ඒ ටික මට වඩා හංසි කෝඩිනේට් කරන එක තමා හොඳ. මොකද අපි ගන්න ස්ටාෆ් එකේ මේ අහල පහළ ගම්වල ළමයිමනේ ඉන්නෙත්. ඒ නිසා ඒ වැඩේ හංසිට හැන්ඩල් කරන්න දෙන්න කියලා තමයි අක්කා කියන්නේ..." යැයි කියාය.

ව්‍යාපාර ජාලයේ ඉහළ අධිකාරිය තිරණය කොට තිබුනේ බඳවා ගන්නා වැඩියමක් සේවිකවන් හා සේවකයන් නගරයේ හා ආසන්න ගම්වල පංදිවිකරුවන් වීම යහපත් යැයි කියාය. ඒ රාත්‍රී සේවය හා ප්‍රවාහන පහසුකම් වෙනුවෙන් වැය වෙන මුදල අඩුකොට ගැනීමේ අරමුණෙන්ය.

එහෙත් හංසිගේ මවට සතුටක් දැණුනේ එය නිසාවෙන් නොව, තව නොබෝ දිනකින් තම දියණිය සිටිනා උසස් තත්වය ගැන සිතාය. ඇයට මැව් පෙනුනේ හංසි එම සේවිකාවන් පාලනය කරනා අපූරුවයි. එයින් ඇයට දැණුනේ අහිංසක ආඛම්බරයක්ය. එබැවින් ඇයට සිතුවේ දහවල ඇති කෑම වේලට තව විශේෂිතයක් එක් කළානම් යහපත් යැයි කියාය. ඒ නිමන්ත ගැන සිතාය.

එහෙත් එම කතා බහා කොතරම් ගැඹුරු හා වැදගත් වූවත් නිමන්තගේ හිත කැලෙතෙමින් තිබුනේ පෙර දිනයක මතකයන් හමුවේය. ඒ ඇය එදින ස්නානය කළ අපූරුව ඔහුට මැව් පෙනෙමින්ය. එබැවින් නිමන්ත බොහෝ විට කළේ මෙවලේ දෙතුන් අඩියක දුරස්තව, වතින් වැසි ඇති ඇගේ කය හිතෙන් නිරුවත් කිරීමය. ඒ එදින දුටු ඇගේ නිරුවතේ මතකයන් ඔස්සේය.

එම නිසාවෙන් නිමන්තගේ තෙත් බොහෝ විට නතර වූයේ, ඇගේ ලැමදත්, ඉදගෙන සිටින නිසාවෙන් ඇගේ උකුල වෙතත්ය. "අම්මා දැන්නම් ඉන්නේ බ්‍රා එකක් ඇඳලා. ගෙදරට වෙලා ඉන්නකොට මොකට ඔහොම හිරකරගෙන ඉන්නවද මංදා" ඇයි නිමන්තට සිතුවේ, ඇය උඩුකයට ඇදී බලවුසයෙන්, යටි ඇඳුමේ පටි විටෙක මතුව පෙනෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

එහෙත් එදින මතකයෙන්, ඇගේ බලවුසය ඔසවා බ්‍රෙසියරයෙන් දෙපියයුරු එලියට පන්නා නිදහස් කර ගන්නට නිමන්තට වැඩි අපහසුවක් නොවුනේය. ඒ "හංසිගේ තත් දෙකට වඩා සුදුම සුදුයි, මිරිකලා දාන්න තිබ්බනම්..." අසංවර හිතක්

පහළ වෙමින්ය. එහෙත් "පැන්ටියක් නම් ඇඳලා නැතුව ඇති" ඔහු එලෙස අනුමාණ කලේ, තම හිත සන්තස ගන්නටය. ඒ ඇගේ, සුදුපැහැති දෙකළවා මුල්ලේ එදින සරුවට මවිල් වැව් තිබුන අපුරුවෙන්, මෙදිනත් හිත කිතිකවා ගනිමින්ය. ඒ "අප්පවිච්ඡිත් නැති එකේ මොකට කැලෑව සුද්ද කරගන්නවද කියලා හිතනවා ඇති..." යැයි හිතමින්ය.

නිමන්තගේ ඒ නොසන්සුන් කම ඇයටත් නොපෙනුනාම නොවේය. එහෙත් ඇය එම නොසන්සුන් කම ගැන සිතුවේ "වෙනදා වගේ මුණ දිහා බලලා කතා කරන්නේ නැත්තේ, ඒදා දේට ලැජ්ජා හිතීලා වෙන්න ඇති" යැයි කියාය. එහෙත් ඇයට සිනහවක් නැගුනේ "ඇයි එවලේ මුලු අතම තිබ්බේ සාය ඇතුලෙන්" යැයි සිතුවිලෙන්ය. එහෙත් "අදත් මම එහෙම කොහෙ හරි යනවනම් හොඳයි කියලා හිත, හිතා ඇත්තේ..., මම නොදන්න වැයි ඔය වයසෙ හැටි" කියා ඇය එම කතා බහා අතරේ නොසිතුවාම නොවේය.

හංසි නාන කඹරයෙන් ඉවතට ආවේ අඩ හෝරාවකට වැඩි කාලයක් එහි ගත කොටය. ඒ ඇඟ පත හෝද ගන්නට ගිය ඇයට එවලේ ස්නානය කරන්නට සිතුව බැවිනි. එහෙත් ඇය නිවසට ඇතුළුවන වග දැනුන හංසිගේ මව, තම සිතුවිලි සේම එම කතා බහද මඳකට නතරකොට නැගිටිවේ "ඔය එන්නේ... එහෙනම් මම කැම ටික මේසයට අරින්නම්... දැන් බඩගිනිත් ඇතිනේ..." යැයි කියමින්ය.

"මේසෙට අරින්න ඕන නෑ අම්මේ..., හංසි බෙදාගෙන එයිනේ..." ඔහු එලෙස කීවේ තවත් මොහොතක් හෝ ඇයව නවතා ගන්නා අදහසින්ය. ඒ ඇය පුටුවෙන් නැගිටි පසු පෙනුන ඇගේ පූර්ණ කය දෙස නෙත් හෙලමින්ය.

"අයියා ආවද....?" හංසි එලෙස ඇසුවේ සාලය වෙත හිස පමණක් යොමාය. ඒ ඇගේ ගතේ වූයේ කෙටි තුවාය පමණක් නිසාවෙන්ය.

"හම්... දැන් ටිකක් වෙලා..."

"ඇඟ හෝද ගන්න කියලා ගියේ... ඕන්න ඔහේ නා ගන්නවා කියලම හිතනා. අයියේ ටිකක් ඉන්න..., මම ටික ගාලා ඇඳුමක් දාගෙන එන්නම්" හංසි සිනහවෙන් එලෙස කීවේ දෙදෙනාගෙම මුහුණ දෙස බලමින්ය.

කුස්සියේ තෙල් තාව්වියේ වූ මාළු බැඳෙන පුළුටු පුසුඹ සාලයේ සිටි නිමන්තට දැනුනත්, එයින් ඔහුගේ මුවට කෙල නොයිනුවේය. ඒ ඔහුගේ නෙත් වූයේ හංසිගේ මවගේ හා පියාගේ මංගල ඡායාරූපය වෙත නිසාවෙන්ය. "අම්මා පොඩ්ම කාලේ තමයි මැරි කරලා තියෙන්නේ" ඔහු කළක පටන් මෙහි ආව ගියත්, එම ඡායාරූපය දෙස උවමනාවෙන් බැලුවේ මෙදිණය. "ඇරපු අතක් නෑ... අම්මා ඒ කාලේ හංසි

වගේමයි" ඔහුට එම ඡායාරූපයෙන් හංසි මංගල සාරියෙන් හැඩව ඉන්නා අපුරුව මැවී නොපෙනුනේය. ඔහුට මැවී පෙනුනේ මෙකල හංසිගෙන් ඇගේ මවගේ එකල රුවය. ඒ මෙකල හංසි මෙන් එකල ඇයත් කෙටි කළිසමකින් සැරසී ටී-ෂර්ටුවක් උඩින් දමා කෙළිදෙලෙන් ඉන්නා අපුරුවය.

එයින් ඔහුගේ හිත උණුහුම් වූයේ නොදැනීමය. ඒ "අප්පව්වී ඒ කාලේ අම්මට දෙන්න ඇති මදි නොකියන්න" යැයි කියාය. ඒ හංසිගේ මව හා පියා රතියේ සුව සොයනා අපුරුව හිතෙන් මවා ගනිමින්ය. එහෙත් ඔහුගේ ලිඟුව අවදි වූයේ, මෙකල හංසි මෙන් එකල ඇයත්, එම මිහිරෙන් මත්ව නිවසම දෙදෙරුම් කන්නට කෙදිරි නගන්නට ඇතයි කියාය. එබැවින් ඔහුට සිතුවේ "දුවට දැන් තියෙන ගායම, අම්මටත් ඒ කාලේ තියෙන්න ඇති..., මොකද ජාන වෙනස් කියලැයි" කියාය. එම නිසාවෙන් හංසිගේ දහ කාර කම් මතින්, නිමන්තගේ හිතට ඇයව මැවී පෙනෙන්නට ගත්තේ, හිත පමණක් නොව ගතද තරමකර උණුහුම් කරමින්ය.

"මේ.... මම වත්ත පහළට ගිහින් දර කැල්ලක් කපාගෙන එන්නම්, සිරියාවති නැන්දත් හම්බවෙන්න උවමනාවක් තියනවා" ඇය එලෙස කීවේ පිහිය අතට ගනිමින්ය. ඒ දහවල කෑම වේල අහවර කොට හංසි පිහාන හෝදන අතරේය.

"මොකටද අම්මේ මේ එක පාරටම දර..., ගැස් එක තියෙද්දී.....?" තමා ඇසුවේ නුවමනා කතාවක් වග හංසිට වැටහුනේ මද වේලාවකට පසුවය.

"වත්සලා දුවත් එන එකේ පොළොස් ගෙඩියක් උයන්න හිතනා හෙට අනිද්දට....., පොළොස් ඇඹුලේ රහා දර ලිපේ" සැබවින්ම ඇයට එම උවමනාවක් නොතිබුණා නොවේය.

"හා..., හා..., හරි., හරි.. අම්මේ.... එහෙනම් මම ඉස්සරා දෝර වහාගන්නම්...." යැයි හංසි සිනහවෙන් කීවේ, ඇගේ කණට කොටය. ඒ ඉඳුල් පිහාන පසෙක තබමින්ය.

"අනේ... අම්මපා.. දැන් ලැජ්ජාවක් නැති හැටියක්" එහෙත් හංසිගේ කතාවට ඇය සිනහා වූයේ හිත සතුටෙන්ය.

"මොකටද ලැජ්ජා වෙන්නේ..." හංසි එලෙස කීවේ ඇයගේ මුහුණ දෙස එක එල්ලේ බලමින්ය.

"හරි..., හරි., මම යනවා..., මේ දොරත් අගුල දැම්මනම් තමා හොඳ" ඇය පිටුපස දොරෙන් එලියට බැස්සේ හංසිගේ කතාවට මුවට නැගුන සිනහව සඟවා නොගෙනමය.

"මේකේ අගුල දාන්න ඕන නෑ....., අම්මා ඕන වෙලාවක එන්න....., මේක හරි කෝලමක්නේ" එහෙත් හංසි ඇයව තවත් ඇවිස්සුවේ හිත සතුටෙන්ය.

දින කිහිපයට පෙර වූ කතා බහෙන් පසුව, තමා හා දියණිය අතර ඇත්තේ කොතරම් කුළුපග ලොංගතු කමක් ද යැයි හිතමින් ඇය වැට අයිනට ගියේ සිරියාවනිව දකින අදහසින්ම නොවේය. එය ඇයට මෙන්ම හංසිටද තදින් දැණී තිබුණේය. ඒ දෙදෙනාටම එම බැඳීම කොතරම් යහපත් දැයි කියා හිතෙමින්ය. එහෙත් සිරියාවනි ඇය අසලට ආවේ "ආ... අක්කේ..., මොකද මේ පිහියකතු උස්සන්" යැයි අසමින් සිනහවෙන් මුව පුරවා ගනිමින්ය.

හංසිගේ යහනේ නිමන්ත දිග ඇදුනේ තෙහෙට්ටුව නිසාම නොවේය. ඒ ඔහු හංසිගේ සුවඳ තැවරුන එම යහනේ සැතපෙන්නට ඇති ආශාවෙන්ය. එහෙත් හංසිත් යහනේ ඉඳ ගත් විට නිමන්ත කොට්ටයක් විට්ටමට තබා හේත්තු වූයේ, ඇයටත් කුඩා යහනේ ඉඩක් සලසමින්ය.

"දැන් මරු පල්ලම නේද.....?" හංසි ඔහුගේ ගතේ හේත්තු වෙමින් ඉඳ ගත්තාය.

"ඒකනේ..., මරු කියන්නේ මරේ... මරු, කෝ අම්මා..." නිමන්ත එලෙස ඇසුවේ ඇගේ කරවටා අතක් යොමමින් ඇයව තුරුලට ගනිමින්ය.

"පොළොස් ගෙඩියක් උයන්න දර කැල්ලක් හොයා ගන්න ගියේ.. ඔයාගේ මහා ලොකු වත්සු අක්කට පොළොස් කවන්න..." හංසි එලෙස බොරු නෝක්කාඩුවක් පෑවේ නිමන්තව අවුස්සා ගන්නා හිතකින්ය.

"නැන්දම්මා දැන් මාර හොඳ වෙලානේ....?" නිමන්ත ඇගේ කණ පෙත්ත පහල සිප ගත්තේය.

"ඔවු.. ඉතින්... මෙහෙම වාන්ස් දෙනවනම් කොයි බැනටද නැන්දම්මා නරක් වෙන්නේ" ඇය එලෙස කීවේ කණ අසලට දැනුන කිතියෙන් ගතම අඹරවමින්ය.

"ඒකනේ..... මෙහෙම නැන්දම්මලා තමයි ජාති ජාතීන් පතන්න ඕන...." හංසිගේ ගතේ සියුම් පිඹිදීම නිමන්තට එක්කලේ සතුටක්ය.

"ඔවු.., ඔවු.... බදින්නත් ඉස්සර මෙහෙම දුවව පුදලා යන..." හංසි එලෙස කීවේ බොරු කේන්තියක් මුහුණට ගෙනය.

"මෙහෙම ඉඩක් දීලා යන්නේ බැනා ගැන දුකෙම්ම නෙමෙයි වෙන්න ඇතී.... අම්මත් දන්නවා ඇතිනේ දුවගේ තියන වල්කමත්" නිමන්තත් ඇයව

ඇවිස්සුවේය.

"ඔවු.. ඔවු.. දන්නවා ඇති..., දන්නවා ඇති. ඒත් කවුද දන්නේ නෑ මාව මෙහෙම වල් කරේ" හංසිට නිමන්තගේ එම වදන් පෙළෙන් දැනුනේ සතුටක්ය.

"ඔවා ඉතින් උපතින්ම එන එවනේ.... මේ..., ජාන වලින්ම" නිමන්ත එය වගක් නොකොටම කියා දැමුමය. ඒ ඇයව තවත් අවුස්සා ගන්න අදහසින්ය.

"ඒක ඇත්ත... කාගේ කාගෙන් ජාන වල තරම දැන් හොඳට ජේනවා.., අයිලා මල්ලිලා තමංගේ ගෑණු දෙන්නව බෙදා ගන්න විදියෙන්ම. එනවා මෙතන අනුන්ගේ ජාන හොයන්න" හංසි එලෙස කීවේ නිමන්තගේ කණක් හිමිහිට නොව තරමක වැරෙන් මිරිකාය.

"එහෙම තමයි..., අපි හොඳ සහෝදරයෝ... හැම දේම බෙදා හදාගෙන තමා කන්නේ..." නිමන්ත එලෙස කීවේ ඇගේ ලිහිල් කෙටි කළිසම තුලින් අත ඇතුලට දමමින්ය.

"එපා... මාව අල්ලන්න..." හංසි ඔහුගේ අත ඉවතට ගත්තේ බොරු නෝක්කාඩුවක් මුහුණේ නන්වාගෙනය.

"ඔයා එපා කිවුවට වැඩක් නෑ..., අම්මා මට ඕන දෙයක් කර ගන්න කියලා පර්මිෂන් දීලා ගියේ..." නිමන්ත ඇගේ එම කෝළ බවට ආශා කළේය. ඒ බලෙන්ම ඇගේ පියයුරුවක් මිරිකමින්ය.

"ඒවා එහෙනම් අම්මා එක්කම බලා ගන්න..." හංසි එලෙස කීවේ බොරු තරහෙන් යහනෙන් නැගිටමින්ය.

"මෙහෙම ඒවත් අම්මගෙන්....?" නිමන්ත ඇගේ කළිසම එක් වරම පහතට කළේය.

"ආස ඇති නේද....? අම්මලා දුවලලා එකට ගන්න. අපිට ඇඟිල්ල දික්කරාට ඔවා ඉත්න් ජානවලින්ම එන ඒවා තමයි" ඇය එලෙස කීවේ කළිසම නැවත උස්සා ගනිමින්ය.

එම වදන් පෙළෙන් දෙදෙනාම මොහොතකට ගොළුව ගියේය. ඒ දෙදෙනාගෙම හිත් නොතෙරුන හැඟීම් සමුදායකින් කිතිවා දමමින්ය. දෙදෙනාම එය අනේකාගෙන් සහව ගත්තා මෙන්ම, දෙදෙනාම එම කතා බහටද සමු දෙන්නට ද සිතුවේය. ඒ එම පහලවුන සිතුවිල්ල ගැන දෙදෙනාටම විවෘතව කතා බහක යෙදෙන්නට හිතේ සවියක් නොමැති කමෙන්ය. එම නිසාවෙන් නිමන්ත යහනෙන් බැස හංසිව තුරුළු කොට ගත්තේ, ඇගේ බොරු තරහා කෝමලකම් මැද්දේ හිත සතුටෙන්ය.

"අම්මා දැන් මෙහෙම කරන්න කියලත් පර්මිෂන් දුන්නද....?" හංසි එලෙස ඇසුවේ නිමන්තගේ පහසුවට දැන ඉහළට ඔසවාය. ඒ ඔහුට තම ටී-ෂර්ටුව ගැලවීමේ පහසුව සලසමින්ය.

"හම්.... මෙහෙම ගලවලා, මේ දෙක මෙහෙම හොඳට උරන්නත් කිව්වා...." ගැලවූව ටී-ෂර්ටුව පසෙකට දැමුව නිමන්ත, ඇගේ බ්ලෙසියරයෙන් පියයුරුවක් එලියට ගත්තේය.

"වෙන... මොනවද දන්නේ නෑ..., අම්මා බැනා පොඩ්ඩට කිවුවේ....?" ඇය එලෙස කීවේ යහනේ දිගා වෙමින්ය.

"තව.... මේ..., මේ..., මගේ මේයාව කට දෙන්න කියලත් කිව්වා..." හොඳින් ඇගේ පියයුරුව උරා බිඳු නිමන්ත තම කළිසම පහතට කළේ ලංකට්ටුවක් එකතුවය.

"ඒත් මට එහෙම කිවුවේ නෑනේ..." හංසි එලෙස කීවත්, තම දෙතොල් අතර දැවටුන ලිඟුව මුව තුලට නොගත්තාම නොවේය. ඒ තම කෙටි කළිසම ගලවා දමන්නට, නිමන්තට දෙපා ඔසවා ඉඩ පාඩුත් සකස දෙමින්ය.

"අම්මා ඒක මට හොරෙන් කියලා ගියේ. පුළුවන් දෙයක් කරලා දුවගේ අමාරු ටිකක් බස්සලා දිලා යන්න කියලා..." නිමන්ත තම ලිඟුව ඇගේ මුවට දී, තම මුව ඇගේ යෝනිය සලට පහත් කළාය. ඒ 69 ඉරියවුවේ පිහිටෙන්නේය.

"මටත් එහෙම එකක් හොරෙන් කිව්වා..., මොකද්ද දන්නවද....? ඔය අද ඇවිත් ඉන්නේ හොඳටම මද කිපිලා..., ඒ නිසා අද ටිකක් පරිස්සම් වෙන්න කියලා" හංසිත් එලෙස කීවේ මදකට ඔහුගේ ලිඟුව මුවෙන් ඉවතට ගනිමින්ය.

"ඒක වෙන්න ඇති මේ අද ලස්සනට ඡේවු කරලා එහෙම ඇවිත් ඉන්නේ..." ඔහු එම මවිල් රහිත යෝනී ඉස්මත්ත මාදුව ඇහිලි තුඩින් පිරිමැද්දා සේම, දිවතෙන් ද ඒ වට තෙත් කළේය.

"අපෝ නෑ..., ඒ නම් ඔයා වෙනුවෙන් නොමෙයි..." ඇයට ඉන් දැණුනේ කිතියක්ය.

"එහෙනම්...."

"හෙට අයියා ගැන හිතලා.... එයා ආසයි පොඩ් කෙල්ලෙක්ගේ එකක් වගේ ඡේතවට..." ඇය එලෙස කීවේ නිමන්තව අවුස්ස ගන්න අදහසින් නොවේය.

"දැන් මගේ ගැන හිතනවටත් වඩා, අයියා ගැන හිතනවා වගේ...?" නිමන්ත

එලෙස ඇසුවේ කිසිදු කහටක් හිතේ ඇතිව නොවේය.

"එහෙම තමා.... අනික් අයත් මේ කැලෑව එලි කපලා එලි කරගනේ වත්සු අක්කා එන දවසටනේ..." හංසි එලෙස කීවේ නිමන්තගේ ලිඟුව වට හසු වුන, මවිල් කොට දෙක තුනක් ඇහිලි තුඩෙන් අදිමින්ය.

"මම එහෙම නෑ කිවුවේ නෑ නේ...., මේ.. හැබැයි වත්සු අක්කගේ මාර ස්මුත්" නිමන්ත එලෙස කීවේ මවිල් රහිත වුවත් මදක් රළුවට ඇගේ යෝනී ඉස්මත්ත නාසයේ දැවටුන නිසාවෙන්ය.

"අක්කා රෙසර් කරන්නේ නෑ... වැක්ස් කරන්නේ.... ඒකයි එහෙම ස්මුත්... එහේ සැලොන් එකක් තියනවලු...."

"ඉතින් ඔයත් එහෙම කරන්න කෝ..." නිමන්ත එලෙස කීවේ ආශාවෙන්ය.

"මෙහේ ඒවා වැක්ස් කරන සැලෝන් නෑ...."

"එතකොට....?"

"මම තනියම කරගන්නවා...මම අක්කට දවස් දෙක තුනක්ම කිවුවා... ඒ වැක්ස් එකක් ගෙනත් දෙන්න කියලා.. අමතකවෙන්න ඇති..."

"මම අද කෝල් එකක් දෙන්නම් මතක් කරලා... එතකොට හෙට අරගෙන එයිනේ?"

දෙදෙනාගේ අතර ලෙංගතු කතා බහා මෙන්ම ලිඟුවන් උරා ගැන්මද පස් හය මොහොතකට වඩා වැඩි නොවුනේය. ඒ දෙදෙනාම හොඳින් තම ගත හිත උණුහුම් කර ගනිමින්ය. එබැවින් දෙදෙනා තම 69 අයුරුව වෙනස් කරන්නට හිතුවේ, වෙනස් අයුරුවක පහසු ගැන හිතාය.

"මේ... හෙට ඔයා අපේ අයියා එක්ක කොහෙද යන්නේ...?" නිමන්ත එලෙස ඇසුවේ ඇයව යහනෙන් නැගිටුවා, ජනෙලේ අසලට හේත්තු කොට ගනිමින්ය.

"කොහෙවත් නෑ අනේ... කැන්ඩි වල ඉඳලා බයික් එකේ මෙහෙට එනවා විතරයි" ඇය ජනෙලයේ පොලු අල්ල ගනිමින් නිමන්තට නිතඹ පෑවේය.

"එහෙනම් මෙව්වර ලස්සනට නීටි එකට...?" නිමන්ත තම ලිඟුව ඇගේ දෙකලවා අතර දැවටුවේය.

"කියන්න බෑනේ... මහදී හිතනොත් අයියට ටිකක් බලන්න ඕන කියලා...?" ඇය දෙපා පළල් කොට යෝනී පැල්මේ දැවටෙන ලෙස ලිඟුව දෙපා මුල්ලට තබා හිරකොට ගත්තාය.

"මටත් ආසයි එහෙම...." නිමන්ත එලෙස කීවේ කෙමෙන් කෙමෙන් ලිඟුව ඇගේ යෝනී දෙතොල් මත අතුල්ලමිත්ය.

"කොහොමද....?" හංසි එලෙස ඇසුවේ යෝනී පැල්ම මත ලිඟුව ඇතිල්ලෙන මිහිර විද ගනිමිත්ය.

"අපේ අයිශා ඔයාට වැඩේ දෙන විදිය බලන් ඉන්න....?" නිමන්ත ස්ත්‍රය කීවේය.

"මේ... එහෙනම් එදා වගේ අර වත්තේ සෙට්වෙන විදියට, අක්කට වැටි එකක් දලා බලන්නකෝ...? මම එහෙම හරි ආසයි.." හංසිගේ හිතක් ඉන් ඉපිළ ගියේය.

"ඇයි... ඒ?" නිමන්ත ලිඟුව මදක් ඇගේ යෝනී විවරය තද වෙන ලෙස තබා ඇතුල්ලුවේය.

"මමත් හරි ආසයි, අයිශාටයි මටයි ජේන්නම ඔයා අක්කා එක්ක ඉන්නකොට. අනික මේ..., මේ..." හංසි යමක් හිතේ සභව ගත්තාය.

"ඇයි... කියන්න...?" නිමන්ත එලෙස ඇසුවේ ඇයව දිරි ගන්වන අදහසින්ය.

"නෑ... මේ..., මේ..., මාත් ආසයි... ඔයාටයි අක්කටයි ජේන්නම වජිර අයිශව ලඟට ගන්න.. එතකොට අමුතු ලීල් එකක් එන්නේ..." නිමන්තගේ එම වදන් පෙළෙන් ඇයට දැණුණේ දිරියක්ය.

"හම්..... මටත්. මමත් ආසයි ඔයාටයි අයිශාටයි ජේන්නම වත්සු අක්කට වැඩේ දෙන්න...."

"වැඩේ දෙන්න කිවුවේ....?" හංසි එලෙස ඇසුවේ එය කුමක් දැයි නොදැන නොවේය.

"ඔන්න ඉතින්... ඔයත් නිකන් දැන් අක්කා වගේ...." ඇයට අවැසි කුමක් දැයි නිමන්තට වැටහුණේය. එහෙත් ඔහුට ඒ ගැන වූයේ සතුටක්ය. එබැවින් නිමන්ත තම ලිඟුව තරමක් වැරෙන් ඇගේ යෝනී විවරය මත තෙරපුවේය.

"මේ වගේ වෙලාවකට එහෙම කියනකොට නිකන් ජොලී වගේ...." ඇය යෝනීය තට්ඹා ගත්තේ නිමන්ත ගැන සැකයෙන් නොවේය.

"එහෙනම් කියන්න...." නිමන්ත එලෙස කීවේ ලිඟුව ඇගේ ගුද සිදුර මත අතුල්ලමිත්ය.

"ඔයා ඉස්සෙල්ලා කියන්න..." ඇයට අසැබි වදන් අසා සිටින්නට ආශා උවත්, තම මුඛවෙන් එලෙස අසැබි වදන් පිට කරන්නට විලියක් දැණුණාය.

"අනේ.... ඕකනේ ඔයා කියන්නකෝ..." නිමන්තටත් ඇය හමුවේ දැණුනේ විලියක්ය.

"බෑ....ඉස්සෙල්ලා ඔයා කියන්න" එහෙත් හංසිගෙන් ඔහුට වූ පෙරෙත්තය අඩුවක් නොවුණාය.

බේටය පිඩක් ඇගේ ගුද සිදුර මතට දැමුව නිමන්ත, ලිඟු හිස මතින් එය හොඳින් ගුද සිදුර පුරාවට දැවටුවේය. ඒ හංසිව හොඳින් පූර්ව ලිංගික ක්‍රියාවන්ගෙන් අවදි කර ගනිමින්ය. ඒ ඊලඟ පිම්ම වෙත ප්‍රවිශ්ට වෙන්නට ඇති හදිසියෙන්ය. ඒ නිසාවෙන් නිමන්ත තම ලිඟු හිස ඇගේ රෝස පැහැති ගුද සිදුර මත තරමක් වැරෙන් තෙරපුවේය.

"ආහ්.... නිමන්ත අයියේ....." ලිඟු හිස ගුද සිදුරේ ඇතුළට රිංගා ගත් විට හංසිට දැණුන මිහිර සුළුපටු නොවුණාය. ඒ හිතේ අසැබි වදන් කෙරෙහි ඇති අශාව තවත් තීවාරව නැගිසිටිමින්ය. එබැවින් නිමන්තගේ විලියේ පසු බෑම හමුවේ තමා පෙර මඟ ගන්නට හංසිගේ හිත ඇයට බල කළේය.

"ආහ්.... සුදු අයියේ... මේ., මේ..., මම ආසයි ඔයාට ජේන්නම මේ., මේ., වජීර අයියට කියලා මේ..., අනේ... මට බෑ අනේ ලැජ්ජයි..." එහෙත් නිමන්ත හමුවේ ඇයටත් විලියක් නොදැණුණාම නොවේය. එහෙත් ඉන් නිමන්තට දැණුනේ දිරියක්ය.

"ඔයාට ආසද...? මේ., මේ..., මට ජේන්න අපේ අයියට කියලා මේ.. හුකා ගන්න...?" අවසන නිමන්ත එම දිරිය හමුවේ අසැබි වදන් කෙරෙහි පෙරමඟ ගත්තේය.

"ආහ්... හම්... ඔවු... සුදු අයියේ..., මම ආසයි අයිටයයි මල්ලිටයි දෙන්නටම කියලා... මේ... මේ..." එහෙත් ඇගේ හිතේ විලිය පහව නොගියේය.

"හුකා ගන්නද...?" නිමන්ත වැරෙන් මුළු ලිඟුවම ඇගේ ගුදය තුළට ඇතුළු කළේය. ඒ ලිඟු හිස ඇගේ ගුද පත්ලේ දැවටෙන වේගයෙන්ය.

"ආ...හ්..., සුදු අයියේ ඔවු... මට ඕන... දෙන්නටම කියලා මේ..., මේ..., හුකා ගන්න.." ඇයගේ මුඛේ මෙතුවක් හිරව තිබූ වදන් පෙළ මෙවර එලියට පැන්නාය. ඒ කාඔරයම දෙවනත් වන හඬින්ය.

"ඔව්වර හයියෙන් එපා..., අම්මා ඇවිත් හිටියොත් එයාටත් ඇහෙයි...." නිමන්තට ඉන් මිහිරක් සේම බියක්ද දැණුනේය.

"ඉතින් කමක් නෑ...., අම්මටත් ඇහිව්වාට්ටේ...." ඇයට නිමන්තගේ එම සිහි ගැන්වීම හමුවෙන් මෙන් එක් කළේ වෙනයම් මිහිරක්ය.

"ඔයා ආසද එහෙම...." ඇගේ වදන් පෙළෙන් නිමන්තටත් දැණුන මිහිර සුළුපටු නොවුනේය. ඒ ඔහුගේ හොර යටි හිත මෙවලේ අවදි වෙමින්ය. එබැවින් නිමන්ත එලෙස ඇසුවේ එක පිට එක වේගවත් ලිඟු පහරවල් හතර පස් විටක් ඇගේ ගුදයට මුදා හරිමින්ය.

"ආහ්... සුදු අයියේ... කොහොමද සුදු අයියේ....?" හංසි ජනෙල් කුරු තදින් අල්ල ගත්තේ, තම නිතඹ මතට "තග්.., තග්ස්" හඬින් වැදෙනා නිමන්තගේ යටි කයේ වේගය දරා ගත නොහැකි කමෙන්ය.

"මේ..., මේ..., අම්මට ඇහෙන්න කෙදිරි ගාන්න...." නිමන්ත එලෙස ඇසුවේ තරමක වදන් පෙළක් පටළ ගනිමින්ය.

"හම්.....ඔවු සුදු අයියේ....., මට අපේ අම්මට ඇහෙන්න කෙදිරි ගාන්න ආසයි... ආහ්..... අයියේ" හංසිගේ ගතම දියෙන් ගොඩ දැමුව මත්සොයකු සේ මිහිරෙන් ගැහෙන්නට ගත්තේ, නිමන්තගේ ලිඟු පහර හමුවේ දැණුන මිහිරෙන් නොව, තම සිතුවිල්ලේම අසැබි බවේ මිහිරෙන්ය.

"මමත් එහෙමයි....." නිමන්තට මැවි පෙණුනේ හංසිගේ මව ඉදිරි පිටිම ඇගේ දියණියගේ ගුදය තමා කළතන අපුරුවය. ඉන් ඔහුගේ කොෂ දෙක තුල වූ ශුක්‍රත් උණුහුමෙන් නලියන්නට ගත්තේ නොසිතුව ඉක්මණින්ය.

"කොහොමද සුදු අයියේ.... ඔයා ආස..." හංසිට නිමන්තගේ ලිඟු පහරේ මිහිර වගක් නොවුනාය. ඒ අසම්මත අසැබි ආශාවේ ප්‍රහලත්වය, ලිඟුවේ මිහිර පරයා ඇගේ හිත උමුතු කරන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"අම්මට ජේන්නම දුවට අරින්න...." නිමන්තටත් ඇගේ එම පැණය එක් කළේ නොහික්මුණු කමක්ය.

"කොහොමද.... සුදු අයියේ....?" හංසිට මැවි පෙණුනේ තම මව ඉදිරිපිටම නිමන්තට නිතඹ පා තමා ඉහෙන් නැවි ඉන්න අපුරුවය. එහෙත් ඇයගේ හිත, ඇයව නොසිතුව ලෙස එක් සුරාන්තයක් දක්වා කෂණිකව ඇයව ගෙන ගියේ, මව ආශාවෙන් තමං දෙස බලා සිටින එම බැල්ම ඉවසා ගත නොහැකි තැනාය.

"මේ සුදු පුකේ..." නිමන්තගේ කෝෂ දෙකත් එම සිහි ගැන්වීමෙන් හිරිවැටි ගියේය. ඔහුටත් මැවි පෙණුනුනේ හංසිගේ මව තමන් දෙස ඇසි පිය නොහේලා

බලා සිටින අපුරුවය.

එවිටම මව දර කැබලි කිහිපයක් සමඟ පොළොස් ගෙඩියක් ඇතැතිව වත්තට ඇතුළුවෙනු දෙදෙනාටම පෙනුණේය. එබැවින් හංසි "ආහ්... අරින්න සුදු අයිගේ මට රිදෙන්නම අරින්න..., අපේ අම්මා ආසයි ඔයා ඔය තඩි එකෙන් මට අරින්නවා බලන්න" යැයි කෙදිරි නැගුවේ කැලෙතෙන ගුදය තටඹා ගනිමින්ය.

පෙනුණ මවගේ රූපයෙන් හා ඇගේ ඒ වදන් තුලින් නොහික්මුණ නිමත "ආහ්... නංගියෝ.. කවදා හරි මම මෙ.., මේ.., දෙන්.., ටඩිස්ප්ප්ප්කොප්ප" යැයි පැටපන වදනෙන් අවසන් කෙදිරි නැගුවේ, මෙතුවක් කොෂ දෙක තුළ හිර කරගෙන හිටි ශුක්‍ර කැදලී හංසිගේ ගුදය තුළට නිදහස් කරලමින්ය. ඒ දෙදෙනාගෙම හිත් කැලතන මිහිරක නිමාවෙන්ය.

මිහිරේ උච්චතමයේදී නිමන්තගේ මුවෙන් පිට වූ වදන් පෙළ පැහැදිලි නොවුනත්, ඔහු කියන්නට හැදුව දේ ගැන ඉභියක් හංසිට නොදැණුනාම නොවේය. එබැවින් ඔහුගේ එම සිතුවිල්ල සේම, තම අසම්මත සිතුවිල්ල ගැනද ඇයට වූයේ ලැජ්ජාවක්ය. ඒ සුනියෙන් පසුව ගෙවෙනා පුත්‍රයා කාලය නිසාවෙන්ය. එම නිසාවෙන් මෙවලේ ඇයට ඒ ගැන හිතීම තබා, මුවෙන් පිට වූ ඒ අසම්මත වදන් හමුවේ නිමන්ත දෙස බලන්නට පවා දැණුණේ ලැජ්ජාවක්ය.

නිමන්ත යහනේ ඉද ගත්තේ ගතට දැණෙන තෙහෙට්ටුව නිසා නොව, මිහිරේ උච්චතමයේදී තම මුවෙන් නික්මුණ අසම්මත වදන් පෙළ, හංසිට ඇසුනා නම් ඇයට මුහුණ දෙන්නේ කෙලසක දැයි කියා හිතන විටත් දෙපා පණ නැතිව යන වගක් දැණුන නිසාවෙන්ය. එයින් ඔහුගේ ගතත් දහඩියෙන් පෙහි ගියේ නොසිතුව ලෙසය. එබැවින් ඔහු හිතෙන් දෙවියන්ට පිං දුන්නේ, එම වදන් පෙළ මුවෙන් ගිලිහෙන්නට ප්‍රථම තම ශුක්‍ර පහා වීම ඉක්මණ කිරීම ගැනයි.

හංසිගේ මව නිවසේ පිටුපස දොර ලඟට ආවත් දොර නොහැරියාය. ඒ "තාම දෙන්නා ඇතුලේද දන්නේ නෑ" යැයි සිතුවිලෙන්ය. එහෙත් "දැන් පැයක් කිට්ටුවටත් ආවා..., ඔය මැදැ.." යැයි සිතුවිලෙන් ඇය කුඩා දර මිටිය තරමක් හඬ නැගෙන්නට බිමට දැමුවේ, මුවට නැගුන සිනහව සහවා නොගෙනමය. එවිටම නිවසේ ඉදිරි පසින් ඇයට ඇසුණේ නිමන්තගේ යතුරු පැදිය පණ ගහන හඬය.

"දැන් දර කැල්ලක් භොයා ගන්නවා කියන්නේ බේතක් භොයා ගන්නවට වඩා අමාරු දෙයක්..., මොකෝ පුතා දැම්ම ගියේ....?" ඇය එලෙස කීවේ කුස්සිය වෙත ආ හංසි දෙස සිනහවෙන් බලමින්ය.

"ගියා ඉතින්...." හංසි එලෙස කීවේ බිම බලාගත් වගමය. ඒ තම අසම්මත සිතුවිල්ල ගැන ලැජ්ජාවෙන්ය.

"දැන්තේ මුණත් එක්ක එලිය වැටිලා තියෙන්නේ....., තේ ටිකක් වත් දිලා නෑ වගේ...?" ඇය එලෙස කීවේ හංසිගේ ලැජ්ජා බරිත මුහුණ දෙස බලමින්, බේතලය අතට ගනිමින්ය.

"තේ නෙමෙයි දෙන්න වටින්නේ.... හොඳ පොල්ලක් කඩාගෙන කකුල් දෙකම කැඩෙන්න" හංසි මෙවලේ ඇය හා සිනහා වූයේ ලැජ්ජාව පරයාය.

"ඒ මොකද ඒ...?" හංසිගේ විලිය මුසු සිනහව ඇයට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

"කහට නැතුව තමා කිරි තේ හෙවුවේ...." හංසි තම සිනහව දැනින් වසා ගත්තාය.

"මොකක්...?" ඇයට හංසි කීවේ කුමක් දැයි නොවැහැටුනාය.

"මේ..., මේ..., කහට නැතුව..., කිරිම තමා හෙවුවේ...." ඇය එලෙස කීවේ බ්‍රෙසියරයක් නොඇඳි ලැමද වැසි ඇති ටි-ෂර්ටුව සකස ගනිමින්ය.

"අනේ... අම්...මේ..., මේකීගේ දැන් ලැජ්ජාවක් නැති කට...." ඇය එලෙස කීවේ වතුර එකක් පුරවා බේතලය ලිප මත තබමින්ය. ඒ හංසිගේ ලැමද දෙස නොබලාම නොවේය.

"ඉතින් මම බොරුවක් යැයි කිවුවේ.... වැඩේම කටේ ගහා ගත්ත ගමන්, ටිකක් ඊදෙනවත් වගේ " හංසි එලෙස කීවේ තමන් ගිය දුර කිව නොහැකි කමෙන්ය.

"යනවා යන්න මෙතනින්, චික්.... වනවරි. ඕවා අම්මලා එක්ක කියවන දේවල්ද?" ඇය එලෙස ඇසුවේ සතුටෙන්ය.

"දුවලා අම්මලා එක්ක කියන්නේ නැතුව, එවා වෙන කාගේ එක්ක කියන්නද....?" හංසි පුටුවේ ඉඳ ගත්තේ සිනහාවෙන්ය.

ගෙවුන දෙමස සෑමගේ ජීවිත වලටම එක් කළේ තරමක අවිචේකී බවක්ය. ඒ වෙලද ව්‍යාපරයේ ඇරඹුමට ඇත්තේ තවත් මසකටත් වඩා අඩු කාලයක් නිසාවෙන්ය. එබැවින් නිමන්ත, වජිර මෙන්ම සමන්ත ද රු දවල් නොබලා වෙහෙසුනේය. ඒ සමන්ත සතියට දෙනුණ් වතාවක් පමණ පමණ කැගල්ලේ නවතිමින්ය.

හංසීන් මසකට පෙර තම පෙරපාසල් ගුරුවරියගේ භූමිකාවට සමු දුන්නේ ඒ නිසාවෙන්ය. ඒ ඇයට බොහෝ දෑ ඉගෙනුමට ඇති නිසාවෙන්ය. එලෙසම ඇය තමාට පැවරෙන කාර්යභාරය හා සේවිකාවන් බඳවා ගැනීමේ සම්මුත පරීක්ෂණද මෙහෙයුවේ, සමන්තගේ අධීක්ෂණය යටතේ හා නොදන්නා දේ ඔහුගෙන් ඉගෙන ගනිමින්ය. ඒ හංසී පමණක්ම නොවේය. නිමන්තත් එලෙසමය.

අන් සෑමටම වඩා සමන්තට ගෙවන්න වූයේ කඩිබහුල දිවියක්ය. ඒ ව්‍යාපාර ජාලයේ හිමිකරු සමන්තට මෙම නව ව්‍යාපරයෙන් වගකීම සහමුළුන්ම පැවරුව නිසාවෙන්ය. ඒ සමන්ත ව්‍යාපර ජාලයේ ඉහල පරිපාලනයටත් ඔසවා තබමින්ය.

පැවරුන මෙම කාර්ය සමන්තට අලුත් අත්දැකීමක් නොවේය. පස් අවුරුද්දක පටං ව්‍යාපර ජාලයේ සෑම නව ශාකා වක්ම ගොඩ නැගුවේ ඔහුය. ඔහු මෙම වෘතියේ අත්දැකීම බහුල පරිනතයෙකි. එහෙත් ඔහුට මේම ශාකාව ගොඩ නැගීම වඩාත් දුෂ්කර විය. ඒ වෙන කිසිවක් නිසා නොව නිමන්ත, වජිර, හංසී පමණක් නොව, මෙහි ඔහුගේ සහයට සිටිනා සෑමම කෙනෙක්ම මෙම වෘතියට නවකයන් වීමය.

"අම්මේ... ඉන්න බෑ අදනම් හොඳටම මහන්සියි....." හංසී නිවසට ආවේ රාත්‍රී දහයටත් කීට්ටුවය.

"කෝ... පුතා ගියාද....?"

"ඔවු අම්මේ... මාව ඇරලා ගියා...., අද නම් සමන්ත අයියගෙන් බැනුම් අහලා එපා වෙලා ඉන්නෙ" හංසි එලෙස කීවේ තම කාඞරය තුලට ඇතුල් වෙමින්, ටී-ෂර්ටුව ගලවා දමමින්ය.

"ඇඟ හෝදගෙනම එන්න... කෑම ටික බෙදන්නන්" ඇයත් කාඞරය තුලට ආවාය.

"ඔවු අම්මේ...., තේ එකක්වත් බොන්න ලැබුනේ නෑ, හොඳටම බඩගිනිත් එක්ක.... සමන්ත අයියා වැඩට බැස්සම පොඩි වාන්ස් එකක් වත් දෙන්නේ නෑ" ඇය ඇදටි ඩෙනිම් කළිසම ගැලවූවේ යහන මත ඉඳ ගනිමින්ය.

පැන්ටියෙන් හා බ්‍රෙසියරයෙන් සැරසුන හංසිගේ රුව දෙස මව බලා සිටියේ සතුටින්ය. ඒ එකල තම රුවම නොවෙදැයි, දැන් මෙකල හංසිටත් ඇත්තේ යැයි හිතමින්ය. එලසම "සුදු ගවුමක් ඇන්දනම් මහා එකියක් කියලා කවුරුත් හිතනවා බොරු" ඇයි ඇයට සිති ඉබේම නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මොකද අම්මේ.....මේ..?" හංසි මවගේ මුවෙ ඇඳුන සිනහව දුටුවාය. ඒ ඩෙනිම් කළිසම මද වෙහෙසක් දරා දෙපා තුලින් ඉවතට අදිමින්ය.

"තවම පොඩි එකියක් වගේ... හෙටත් යනවද....?"

"නෑ අම්මේ...., ආයේ මට යන්න තියෙන්නේ නෙක්ස්ට් චීක් එක් ඇඳුම්ටික ආවහම, ඒ ආවහම තමා හරියට වැඩ ටික පටන් ගන්න තියෙන්නේ. එදාට ස්ටාෆ් එකම ගෙන්නන්න කියලා තමයි සමන්ත අයියා කිවුවේ...." ඇය යහන් විට්ටමේ දමා තිබූ තුවාය දෙතන් මත්තට ඇද ගත්තාය.

"එව්වර කලින්.....?"

"ඇයි අම්මේ....., ඇඳුම් ටික ටෑග් කරන්න ඕන. ඒවා ලස්සනට ගෝකේස් කරන්න ඕන. ඇයි ස්ටොක් මේන්ටනස්.., සමන්ත අයියා අද මට කියලා දුන්නේත් ස්ටොක් එක මේන්ටන් කරගන්නේ කොහොමද කියලා, හිතන්නකෝ එක ඇඳුමකම සයිස් කියක් තියනවද..?" හංසි එලෙස කියමින් මවත් සමඟ කාඞරයෙන් ඉවතට ආවේ ඇඟ පත හෝද ගන්නා අදහසින්ය.

දෙදෙනාම රාත්‍රී අහර ගත්තේ එකටය ඒ තවත් දවසේ සිදුවීම් හා නවතම තතු හංසි මවට පහද දෙමින්ය. “ලේඩීස් සෙක්ෂන් එක් ෂෝකේස් ටික තාම ඉවර නෑ... මේ දවස් ටිකේ නිමන්ත අයියලා රූ දවල් වැඩ” එහෙත් එම කතා බගේ වැඩි

කොටසක් ඇය මිඩංගු කළේ නිමන්තගේ වෙහෙසකර බව මවට අභවන්නටය.

"තමන්ගේ දේට මහන්සියක් උනාය කියලා අපතේ යන්නේ නෑ...." ඇය එලෙස කීවත්, දෙසතියක් පුරාවට හදිසියෙන් ආව ගියා මිස, නිමන්ත තේ එකක් වත් බොන්නට වත් නොරැඳුවග ඇයට සිහි නොවුනාම නොවේය.

"ඒක ඇත්ත ඒත්, ඒකෙන් එයාට දැන් මාවත් අමතක වෙලාද කොහෙද...?, මාව ඇරලන්නට ආපු වෙලාවෙන් කිවුවා කාලා යන්න ඉන්න කියලා...., කොහෙද ඔය දිවුවේ..." හංසි එලෙස නැගුවේ නෝක්කාඩුවක් නොවේය, හෙළිකලේ ගැහැණු ඊෂාවය.

"ඒ දරුවා දැන් මෙව්වර නැහෙන්නේ ඒ එයාටම කියලැයි..." මව ඔහුව නිදොස් කළාය.

"මම දන්නවා අම්මේ..., ඒත් හිතට නිකන් මොකද්දෝ වගේ. මගෙන් එක්ක හරියට වචන දහයක් කතා කරේත් බයික් එකේ එද්දී, එයාට තෙරෙන්නේ නැද්ද මංදා...?" ඇයට ඔහුගේ මේ අඩුව සැබවින්ම දැනී තිබුනාය.

හංසිට ඒ දැනී තිබුනේ නිමන්තගේ අඩුවම පමණක් නොවේය. නිමන්ත සේම වර්ජිතව මේ දිනයන්හී දිවා රෑ නොබලා වෙහෙසීම නිසාවෙන් හංසි වෙත වෙනදා තරම් කුළුපහ වෙන්නට වෙලාවක් නොලැබුනේය. එලෙසම සමන්තත් බොහෝ විට සිටියේ කැගල්ලේ නිසාවෙන් වත්සලාටත් සති අංතයේ නිවසට එන්නට ඉඩක් නොවුණි. එබැවින් හංසි සිටියේ තරමක ආතතියකින්ය.

"මටනම් හිතෙන්නේ මේක මේ... වෙන මොකද්දෝ අඩුවක් කියලා" හංසිගේ මවට ඇයට ඒ ඇති අඩුව කුමක්දැයි තේරුම් ගන්නට අපහසුවක් නොවුනාය. ඒහෙත් ඇය එලෙස හංසිට කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඔකනේ කියන්නේ....., ඔයාටත් දැන් මුකුත් කියන්න බෑ...." හංසි එලෙස කීවේ පිහාන හෝදමින්ය.

"හා... මම කිවුවේ බොරුවක්ද...?" මවත් ඇය අසලට ආවේ හිස් පිහාන අතතිවය.

සැබවිම හංසිට දැන් මවගෙන් හංගා ගන්නට දෙයක් නොවුනාය. ඇය තම හිතේ සත්‍ය ඇයට හෙළිකලේ එබැවින්ය. එයින් මවට සිනහවක් නැගුනත් ඇය එම සිනහව සහව ගත්තේ, එවැන්නක් විහිළුවකට ලක්කිරීම නුසුදුසු යැයි වැටහුන නිසාවෙන්ය.

"අන්තිමට කවද්ද ඔය දෙන්නා.....?"

"සති දෙකකට ඉස්සෙල්ලා... අර ආව වේලාවේ..." ඇය මව පසුපසින්ම සාලයට ඇවිද ආවාය.

රූපවාහිණියේ වූ නිෂ්ඵල මේගා නාටක කිහිපයක්ම එක දිගට වැනල් මාරුකොට මහ හැරී හංසි දුරස්ථ පාලකය මව අසලින් තැබුවේ ඇයට අවැස්සක් නැරඹීමට ඉඩ සලසමින්ය. එහෙත් ඇයටත් අවැස්සක් නොවන නිසාවෙන්, රූපවාහිණි තිරය නතර වූයේ පම්පොරී දේශපාලන වැඩසටහනක මතය.

"අම්මේ....., අප්පව්ව් මේ පාර ආවමත් ආපහු යනවද....?" හංසි දෙපා සොඟාව මතට ගත්තේ කොට්ටය උකුල මත තබා ගනිමින්ය.

"හම්..... කිවුවෙනම් එහෙම තමා" ඇය ගැඹුරු හුස්මක් හෙළවාය.

"ආයේ මොකටද යන්නේ...? අප්පව්ව්ට පුළුවන් අපේ එකේ ජොබ් එකක් කරන්න"

"එහෙම පුළුවනැයි....?" ඇයට හංසිගේ එම වදන් පෙළ ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

"ඇයි..., මොකද බැරි....? ඒක මගේ නේ...? හැබයි නිමන්ත අයියා තමයි එහෙම කිවුවේ" හංසිගේ මුහුණේ එවලේ වූයේ ආඩම්බර සිනහවක්ය.

"ඔයලා දෙන්නා අපිව බරක් කරගන්න එපා, අප්පව්ව්ට්ටි මටයි තවම අපේ ගැන බලාගත හැකි" ඇයටත් හංසිගේ ඒ ආඩම්බරය නොදැණුනා නොවේය.

"අප්පව්ව් මේ පාර ආවහම මම ඒක බලාගන්නම්..., දැන් තවත් ඔය දෙන්නට ඕන, ඕන විදියට නටන්න දෙන්න බැ..., තව අවුරුද්දකින් දෙකකින් නාකි ආව්විලා සියලා.." ඇය එලෙස කීවේ ඔවුන් දෙදෙනාගේ වගකීම දැන් තමා අත වග මවට වැටෙහෙන ලෙසටය.

"හිතේ ඇති අපි ලවුවා ළමයි නලව ගන්න. ඒවා කොහෙද...? හදනවනම් තමාලම නලව ගන්න එකයි ඇත්තේ" ඇය එලෙස කීවේ අත වූ කොට්ටයයෙන් ආදරනීය පහරක් හංසිට ගසමින්ය. ඒ ඇයට හංසිගේ දරුපැටියෙක් තමා තුරුලේ ඉන්නා අපුරුව මැවී පෙනෙමින්ය.

"ඒකනම් අපි දෙන්නට විතරක් තනියම අමාරුවෙයි..." හංසි එලෙස කීවේ මව දමා ගැසූ කොට්ටය උකුල මත තබා ගනිමින් සිනහවෙන්ය.

"ඇයි..., එවුවා බඩට ගන්නේ අපේ උවමනාවටද...? බඩට දාගන්නෙ දෙන්නා දෙමහල්ලෝ එක්කාහු වෙලානම්, ඒ ටිකක් දෙන්නා දෙමහල්ලෝම තමා කරගන්න ඕන" ඇය එලෙස කීවේ තුන් හිතකවත් එවැනි අදහසක් ඇතිව නොවේය. ඇයට ඇවැසි වූයෙ හංසිව කේන්ති ගස්සා මිහිරක් ලැබීමටය.

"පැටියෙක් දෙන්නෙක්නම් අපි දෙන්නට මොනවා කරගන්න බැරිද..... හතක් අටක් වෙන එකතේ වැඩේ" හංසිත් එලෙස කීවේ මව හා රංචුවක මිහිරැති බව විදිනා අදහසින්ය.

"ඔවු..., ඔවු..., අනික්වා කෙසේ වෙතත්, ඒකනම් එහෙමීම වෙයි. මම නොදන්න වැයි දෙන්නට තියන ගාය" මවත් එලෙස කලේ කොලොප්පමක්ය.

"ඔවු.. අපි දෙන්නගේ ඒ වැඩනම් කොහොමත් එහෙමීම තමා. ඒකතේ මම එයාව කොහෙවත් නොයවා, ලහින්ම තියාගෙන ඉන්නේ.... ඔය එයාලව එහෙම යැවුව වයසක අයට දැන් ඉරිසියා ඇති මගේ එක්ක, ඇයි.. දැන් ලඟ හිටියා කියලත් වැඩක් තියෙන එකක් යැයි...? දෙන්නම නාකියෝනෙ" හංසි මව දමා ගැසු කොට්ටය නැවතත් මව වෙත විසිකලාය. ඒ කොලොප්පම සිනහවකින්ය.

"කවරු, කවුරුත් ඔය අපි ගැන දන්න තරම තමා..., ඔය කට කිවන කොයි කාටත් තවම අපිත් එක්ක එවගෙන්නම් හැපෙන්න බෑ. හිතත් ඇති අපිට බැරි, බැරියාව කියලා" මවත් එලෙස කීවේ මවා ගත් තරහින් උවත් තම වදන් කෙරෙහිම නැගුන සිනහවෙන්ය. ඒ දියණිය සමඟ වූ මෙම ලෙංගතු රංචුවෙන්, ඇයට හංසිව මිතුරියක් ලෙස ඇහෙමින්ය.

මව සහා දියණිය අතර අහඹුවෙන් ඇරඹුන මේ ලෙංගතු කතා බහා, මෙදිනත් දෙදෙනාගෙම හිත් නැවුම් මිහිරකින් කිතිකවා දැමීමේය. ඒ දෙදෙනාගෙම හිත්, දෙදෙනාට හොරෙන් මෙදිනත් ඒ මිහිරැති බව සොයමින්ය.

මව සහා දියණියගේ අධි ශූංගාර කතා බහා පළමු දිනයට පමණක් සීමා නොවුනේය. ඒ එදිනට පසු තවත් එක් දිණක, හංසිගේ දැඩි පෙරෙත්තය මතය. එහෙත් ඉන් සිදුවූයේ මවගේ හිත, ඇයටත් හොරහින් එයට ඇල්මක් දැක්වීමය.

එහෙත් දෙමසක් පුරාවට වූ හංසිගේ වච්චෙකී බව නිසාවෙන්, ඇයට හංසිගෙන් එවැනි ඉහියක් නොවැටුනේය. එබැවින් ඇය හංසිව එයට බොලබවා ගන්නට සියුම් ලෙස උත්භා දැරුවත්, හංසිට මවගේ හිත, ඒ අවැසිතාවය නොවැහැටුනේය. එබැවින් මෙදින හංසිගේ මෙම ඇරඹුම මවට ගෙන දුන්නේ නව ජීවයක්ය.

"ඒ හින්දා වෙන්න ඇති අර..., මේ..., අප්පව්වි ගිය පාර ආව වේලාවේ කොන්දක් කඩා ගන්න ගියේ...?" මවගේ ඒ අවැසිය මෙදිනක් හංසිට නොවැහැටුනේය. එහෙත් හංසිට තම අවැසිය ඉස්මතු වූවාය.

"එහෙම වුනාය කියලා අපි නිකන් හිටියා කියලා හිතුවද....?" ඇය එලෙස කීවේ දැනින් මුවත් වසා ගනිමින්ය.

"ඒක මට හිතාගන්න පුළුවන්. මේ..., ඒක නෙමෙයි, අප්පව්වි ඒ විදියට රූපිකා අක්කටත් මේ..., මේ..., දුන්නද වැඩේ..?" හංසි මව අසලට කිට්ටු වූයේ එය රහසෙන් මෙන් අසමින්ය.

"අප්පව්විට මාව වගේ ඒකීව වඩාගන්න ලෙසි වුනේ නෑ....." ඇය එලෙස කීවේ රූපිකාගෙ කයට වඩා තම කය සිහිංදැරී වග අභවනටම නොවේය.

"ඇයි..., අප්පව්විට රූපිකා අක්කව එහෙම වඩාගෙන බැරි වුනාද...?" හංසි එලෙස ඇසුවේ පියා රූපිකාව වඩාගැන්මට දරනා වෙහෙස හිතේ මවා ගනිමින්ය.

"හම්..., උස්සගත්තා විතරයි, එතනින් එහාට දෙයක් බැරි වුනා" මව එලෙස කීවේ ලැජ්ජාබරිත සිනහව දැනින් වසා ගනිමින්ය.

"අම්මට පස්සේ මං ෆෝන් එකෙන් ඒ වගේ මරු බඩ්ඩක් පෙන්න්නම්. පොඩි කෙල්ලෙකුයි, කොල්ලෙකුයි. නෙට් එකේ තිබ්ලා නිමන්ත අයියා පෙන්නුවේ. මේ.. ඒක නෙමෙයි, රූපිකා අක්කා අප්පව්වි එක්ක එහෙම හිටියා කියලා, එයාගේ හස්බන්ඩ් දන්නවද.....?" හංසිට හදිසියේ මතු වූයේ එම කුතුහලය ය.

"පිස්සුද....? ඒයා දන්නේ නෑ...."

"අපරාදේ..... එහෙම දන්නවා වුනානම් මෙතන වෙන්තේ වෙන සිං එකක්" එය එලෙස වූවා නම්, දැන් ඔවුන් අතර ඇත්තේ කුමන සබැඳියාවක් දැයි හංසිට සැකයක් නොවුනාය.

"මොන සිංද.....?" ඇයට හංසි කී දේ නොවැහැටුනාය.

"එහෙනම් වෙන්තේ... මේ..., මේ..., අම්මටත් එයා එක්ක මේ...." හංසිට මෙම වදන් පෙළ නිම කරන්නට ඉඩක් නොලැබුනාය.

"අනේ මේ..., මගෙන් මුකුත් අභගන්න එපා. ඔයාගේ අප්පව්විටත් එහෙම

එකක් තමා ඕන වුනේ..." ඇය එලෙස කීවේ දැනුන ලැජ්ජාවෙන් රත්පැහැ වූන මුහුණ හංසිගෙන් සභවා ගනිමින්ය.

"ඒ කියන්නේ.... අප්පච්චි එහෙම ඇහුවද...?" හංසි සෝභාමත තවත් හරි බරි ගැහුනේ මවගෙන් එය අසා ගැන්මේ උත්සුකුවෙන්ය.

"හම්..., හැබයි ඒක ටිකක් දිග කතාවක්....." ඇය සෝභාවෙන් නැගිටිවේ රූපවාහිණිය ක්‍රියා විරහිත කරමිය.

"කියන්නකෝ.....?" හංසිට එක් වරම මැවුනේ මව රූපිකාගේ හිමියා සමඟ නිරුවතින් තුරුළුව ඉන්නා දසුන් පෙළක්ය.

"තියන වල්කම. ඕනම අනුන්ගේ කුණුහරුප අවුස්සන්න..." ඇය එලෙස හංසිට කීවේ, සාලයෙන් ඉවතට යමින් තම හිත ගැනය. ඒ තම ආශාව ගැනය.

"කොහෙද ඉතින් ඔය යන්නේ...?" හංසිගේ සිහින බිඳ වැටුනේ මව එය හෙළි නොකරතැයි බියෙන්ය. ඒ ඇය කාඹරය වෙත යන්ට වූ බැවින්ය.

"එන්න කාඹරේට..." තම කාඹරයේ උළුවස්ස අසලටම ගිය ඇය හංසි වෙත හැරුනේ සිතභවකින්ය.

හංසි කාඹරයට ඇතුළුවෙන විටත් මව සිටියේ උඩුකය බලවුසයේ බොත්තම් ගලවා, බලවුසයේ ඉදිරිපස දෙපළ විවර වෙන්නට හැරය. එතුලින් හංසිට ඇය ඇඳ සිටි කළුපැහැ බ්‍රොසියරය මැණවින් පෙනුණාය. ඒ ඇගේ ලැමදේ සුදුපැහැහැයෙන් වඩාත් කැපිපෙනෙමින්ය.

මව ඇඳුම් උනා දමන අපුරුව බලමින් හංසි යහන් විට්ටමට කොට්ටයක් තබා හේත්තු වූවාය. ඒ ඇයට මෙදින මවගේ නිරුවත දකින්නට අහෙතුක හිතක් පහළවූ නිසාවෙන්ය. එහෙත් මව බලවුසය පමණක් ගතෙන් ඉවත්කොට, නිදන ඇඳුම ඇඟට දා ගත්තේ හංසිගේ පැතුමන් බොද කරමින්ය.

"අම්මේ..... අතර මහින් නැතුව, එදා ඔයා කතාව නැවැත්තුව තැනින් පටංගන්නකෝ....." හංසි එලෙස කීවේ නිදන ඇඳුම ඇතුලතින් මව බ්‍රොසියරය ගලවා ඉවතට ගන්නා දෙස බලමින්ය.

"කොතනින්ද....?" ඇය බ්‍රොසියරය ඇඳුම් රැක් එක මතට දමා, නිදන ඇඳුම ඉහ අසලට උස්ස ගත්තාය.

"අර... රුපිකා අක්කා, අප්පවිච්චි එක්ක කරන්න පටංගත්ත තැනිනින්...." හංසි මව සාය, යට සාය හා පැන්ටිය එක වර පහතට කරන අයුරු බලා සිටියාය.

"හම්... හැබයි ඔන්න අද නම් අර වගේ සමහර දේවල් කියන්න කියලා බල කරන්න බෑ.....?" ඇය එලෙස කීවත්, මෙදින ඇයට හංසිගෙන් අවැසි වූයේද එයමය.

"හරි, හරි..., ඒක එවලෙට බලමුකෝ..." හංසි එලෙස කීවේ, මව ගැලවූ උඩු සාය හා යටි සාය ඇඳුම් රැක එක මත තබා, පැන්ටිය පමණක් සේදීමට ඇති රෙදි ගොඩට එක් කරන අයුරු බලමිණිය.

"බෑ..., බෑ..., එහෙනම් බෑ..." ඇය බොරු මැසිවිල්ලක් නගමින් විදුලිපහණ නිවා දැමුවේ, දහසකුත් සිතුවිලි මැද්දේය.

"හරි..., කමක්නෑ. කියන්නකෝ එතන ඉඳලා..?" හංසි එලෙස කීවේ, දැන් ඇයව තමාට අවැසි ලෙසට නම්මා ගැන්ම අපහසුවක් නොවන වග දන්නා නිසාවෙන්ය.

විදුලිපහණ එළිය මැකි ගිය නිසාවෙන්, කාඹරය තුළ මෙවලේ වූයේ සුපුරුදු ශූංචාර අඬ අඳුරය. එතුලින් මව යහන අසලට එන වග පෙනුන හංසි ඇයට යහනේ ඉඩ පාඩු සකස දුන්නේ යහන කෙළවරට යමිණිය.

"මෙහෙමයි... ඔයාට මම අර දවස් දෙකේ කිවුවනො, රුපිකාගේ මැරෙප් එකෙන් පස්සේ ටික"

"ඔවු... අම්මා කිවුවේ, රුපිකා මැරි කරාම.... අර..., ලෙස්බියන් වැඩේ නතර කරනවා කිවුවත්, රුපිකා ඒකට ඉඩ දුන්නේ නෑ. කොහොම හරි මාසෙකට සැරයක් වත් අම්මව හොයන් අවා කියලයි..., ඒ දෙන්නගේ මැරෙප් ලයිෆ් එක ගැනයි නේ..?" හංසි එලෙස සිහිපත් කොට දුන්නේ ඇගේ පහසුවටය.

"හම්.... ඉතින් ඒ ආවත් රුපිකා අපවිච්චි එවන අර ලියුම් කියවනවා. හැබැයි ඒ වෙනකොට ලියුම් එන එක අඩුවෙලා තිබ්බේ..."

"ඒ ඇයි....?"

"ඒ දවස් වලනේ ගෙදරට ෆෝන් එක ගත්තේ. අප්පවිච්චි කොහොම හරි සිකුරාදට කෝල් කරනවා. ඒයාලට එහේ සිකුරාදටනේ නිවාඩු.

ඉතින්..., ඔය අනික් ඕපා දුප ලෝන් එකෙන් කතා කරත්, අරහෙම එවා ලෝන් එකෙන් බැනේ..., ඒ දවස්වල ඔය එක කෝල් එකකටත් අප්පවිටිට ලොකු ගානක් යනවා.., වැඩිම ඉතින් විනාඩි දහයක්, පහලොවක් විතරයි. ඇයි ඉතින් ඔයත් එල්ලිලා අඩවනේ අප්පවිටි එක්ක කතා කරන්න..?"

"හම්.... මට මතකයි ඒ දවස්වල, අම්මා මට එහෙම ලෝන් එක නොදී හිටියම කන්නෙන් නැතුව නිදා ගන්නේ තරහා වෙලා..." ඇයට එකල සිහිවී සිනහවක් නැගුණාය.

"ඉති... අප්පවිටි දන්නවා අරකී ඒ වෙන සේරම මගෙන් එක්ක කියනවා කියලා. අප්පවිටි හරි ආසයි එහෙම..., ඉතින් මමත් ලියලා යවනවා රූපී මගෙන් එක්ක කියන ඒ දෙන්නගේ දේවල් සේරම.

රූපිකාත් ඒක දන්නවා. ඒකීත් හරි ආසයි අප්පවිටි එයා ගැන අරහෙම අහලා ලියන එවා කියවන්න. දන්නවනේ අප්පවිටිත් එහෙම අහලා එවන්නේ හොඳ වචන වලින්ම නෙමෙයිනේ....?" ඇය සිනහා වූයේ හංසිගේ උරහිසට සියුම් පහරක් ගසමින්ය.

"ඒ කොහොමද කියන්නකෝ...?" හංසිට මවගේ මුඛෙන් එවැනි වදන් අසා ගැන්මට වූයේ ආශාවක්ය.

"අනේ එහෙම බෑ අනේ..... ඒවා කුණුහරුප වචන වගේ..." ඇයට සැබවින්ම දැණුනේ ලැජ්ජාවක්ය.

"මොකද්ද අම්මේ... අනේ පිළිස්..., පිළිස්...?" හංසි ඇවිටිලි කළාය.

"බෑ..., බෑ... ඒකනම් බෑ"

"අම්මා ආස නැද්ද අර..., මේ..., අර වැඩේ කරනකොටවත් ටිකක් එහෙම වචන කියන්න...?" ඇයගේ හිතේ ඒ ගැන වූයේ කුතුහලයක්ය.

"අම්...මෝ..... මම නම් නෑ...." ඇය කීවේ සැබෑවක්ය.

"එහෙනම් අප්පවිටි.....?"

"එයාටනම් මොකද....? ඉඳලා හිටලා කියනවා, ඒත් මම කැමති නැති නිසා වැඩිය කියන්නේ නෑ..."

"පිරිමි සේරම එහෙම්මද කොහේද....?" හංසි එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඇයි...?"

"අපේ එක්කෙනත් ඒ වගේ තමා..." ඇයට නිමන්තට වඩා සිහි වූයේ වත්සලාවය. ඒ වත්සලගේ එයට ඇති ලොල් බවය.

"එතකොට මේ..., මේ..., ඕයා.....?" මව හංසිගෙන් එවැනි පුද්ගලික පැනයක් ඇසුවේ ප්‍රථම වරටය. එහෙත් එම පැනය හංසිට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

"මම නම් ඉතින් මේ..., මේ..., ටිකක් එහෙම ආසයි, ආසයි වගේ" හංසි එලෙස කීවේ දැනින් මුව වසා ගනිමින්ය.

"මට හිතූනා..., ඔයත් එහෙම කියනවද....?" ඇය එලෙස ඇසුවේ පුදුමයෙන්ම නොවේය.

"හම්.... මේ..., මේ..., අර වෙලාව ටිකක් කිට්ටු වෙනකොට" අඳුර නිසාවෙන් තම මුහුණ මවට නොපෙනෙන වග දැන උවත් හංසි කොට්ටයෙන් මුහුණ වසා ගත්තේ ලැජ්ජාවෙන්ය.

"කොයි වෙලාව කිට්ටු වෙනකොටද.....?" මවත් එලෙස නොදන්නා සේ ඇසුවේ, ඇගේ මුවෙන්ම එය අසාගැන්මට වූ ආශාවෙන්ය.

"දන්නේ නැද්ද අනේ... අර..., මේ..., වෙන්න කිට්ටු වුනාම තමා ඉතින්..." හංසි එලෙස කීවේ කොට්ටය මුහුණෙන් ඉවතට නොගෙනමය.

"ඒ වුනාට මටනම් එහෙම නිකන් මොකද්ද වගේ..." ඇයට මැවී පෙනුණේ හංසිගේ මුවෙන් එවැනි වදන් පිටවෙන අපුරුවය.

"අප්පවිවි මේ..., අර..., අපේ..., යට එකට මොක් කියලද අරහෙම වචනෙන් කියන්නේ...?" හංසි එලෙස ඇසුවේ කොට්ටය මුහුණෙන් ඉවතට ගනිමින්ය.

"අනේ... බෑ..." ඇගේ මුහුණ විලියෙන් රතුව ගියේය.

"කියන්නකෝ...?"

"හරි එහෙනම් මේ...,... එතකොට....., එක්කෝ ඕන නෑ.." ඇය යමක් හංසිගෙන් අසන්නට ගොස් නැවත ගොඵ වූවාය.

හිතට නැගුන පැණය හංසි හමුවේ නගන්නට ඇයට හිත් නොදුන්නාය. ඒ දැණුන විලිය නිසාවෙන් නොව, එය හංසිගේ පුද්ගලික දිවිය නිසාවෙන්ය. එහෙත්

ඇය එය හංසිගේ අසා ගැන්මට දැක් වූයේ බලවත් ආශාවක්ය.

"අම්මා මොකද්ද අහන්න ගිහින් නවත්ත ගත්තේ? දැන් අපි දෙන්නට හංග ගන්න දෙයක් නෑනේ..." හංසිටත් වූයේ එම පැණය දැන ගැන්මේ ආශාවක්ය.

"මේ..., නිමන්ත පුතා, මේ..., ඒකට මොකද්ද කියන්නේ...?" හංසිගේ එම වදන් පෙළ දිරියක් වූ නිසාවෙන්, මව ඒ වදන් පෙළ එකට අමුණ ගත්තාය.

"අම්මෝ....., එයානම් ඒකට කියන්නේ මේ..., හොඳම වචනේන්.." හංසි එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මොකද්ද...?"

"මේ..., මේ..., අර..., හු යන්නේ පටංගන්නේ..." හංසි එලෙස කීවේ ලැජ්ජාවෙන් උවත් සිනහවෙන්ය.

"අම්මෝ..., ලැජ්ජාවේ බෑ.. එතකොට එයාලගේ එකට ඔයා....?" ඇයත් එලෙස ඇසුවේ ලැජ්ජාව මුසු සිනහවෙන්ය.

"මේ... මේ... මාත් මේ... අර ලොකුම වචනෙන් තමා..., අර ප යන්නෙන් පටංගන්නේ..." හංසි මෙවර එලෙස කීවේ මවගේ උරහිසටත් සියුම් පහරක් ගසමින්ය. ඒ සිනහවෙන් දැසට නැගී කඳුළු කැට තුලින්ය.

"මම කවදාවත් හිතුවේ නෑ උඹ මෙව්වර වනවරියක් වෙයි කියලා, චික්... තියන වල් කම"

ඇයත් එලෙස කීවේ හංසිගේ උරහිසටත් සියුම් පහරක් ගසමින්ය. එහෙත් ඒ හංසි ගැන අහිතකින් නොවේය. ඇයගේ හිත තුළ මැවුනේ, හංසි හා නිමන්ත, තරහට මෙන් අසැබි වදන් තෙපුලමින් රතියේ යෙදෙනා අපුරුවය. එම සිතුවිලෙන් ඇගේ හිතත් හිරි වැටි ගියේ මිහිරකින්ය.

එහෙත් හංසිගේ හිත ගත්තේ, මවගේ ඒ ආදරණීය අත් පහර නොවේය. ඇගේ හිත කැලකී ගියේ "උඹ" යැයි වූ මවගේ ඒ ලෙංගතු ආමන්ත්‍රණයෙන්ය. ඒ මව කෙරෙහි දැඩි මිතුරු කමක් හංසිගේ හිතේ නළියමින්ය.

"හරි.. මම කිවුවනේ දැන් අම්මා කියන්නකෝ ඉතින් අප්පව්වි ඒකට කියන්නේ මොකද්ද කියලා...?"

"මම.... මේ..., මේ.. විවිච්ඡය කියලා.." ලැජ්ජාවෙන් උවත් ඇයත් එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඒක මරු නම. එතකොට අම්මා අප්පච්චිගේ එකට කියන්නේ මොකක් කියලද...?"

"අනේ මම එහෙම කුණුහරුප කියන්නේ නෑ...." ඇය කීවේ සැබෑවක්ය.

"හරි...නිකමට කියන්නේ...?"

"මේ..., මේ..., මල්ලියා කියලා" ඇය නැවතත් සිනහා වූවාය. එහෙත් ඒ මෙවර ලැජ්ජාවෙන් නොවේය.

"ඒක හොඳ මල්ලියා..., අප්පච්චිගේ ඒකේ සයිස් එකට අත පයත් තිබ්බනම් අම්මට ඉස්කොලෙන් යවන්න තිබ්බා....." හංසි එලෙස කීවේ තම මතකයේ ඇති පියාගේ ඒ ලිඟුවේ තරම සිහියට නන්වා ගනිමින්ය.

"අම්..මේ... තියන වල් කම. චික් චිතරක්..?" ඇය නිකට අත තබා ගත්තේ හංසිගේ එම වදන් පෙළට නොපැහැදුන හිතෙන් නොවේය. එහෙත් රූපිකාගේ එම ආශාව උපන්නේත් එය එලෙස දැකීමෙන්ම නොවේදැයි කියාත් ඇයට මෙවලේ සිහි නොවුනාම නොවේය.

"ඇත්තමයි කියන්නේ.... එහෙම වනවර හිතකින් නෙමෙයි, එදා අප්පච්චිගේ ඒක දැක්ක දවසේ මට බයත් හිතුනා. ඒක මතක් වෙනකොට මේ... දැණුත් නිකත් ඇඟ හිරිවැටිලා යනවා වගේ..." හංසි එලෙස කීවේ තම සැබෑ හිතය.

"චික් චිතරක්.... ඔය අප්පච්චි ගැන නේද කියන්නේ... වහා ගන්නවා ඕය වනවර කට" ඇය එලෙස කීවේ හංසි ගැන තරහින් නොවේය. ඇයටත් තම හිමියාගේ ලිඟුව ගැන වූ වර්තාවෙන් හිතට දැණුනේ සතුටක්ය.

ඇය එලෙස තරවටු කළත්, ඇයගේ හිතටත් එක් වරම නැගුනේ "ඇයි නිමන්ත පුතාගේ එක අප්පච්චිගේ එකට වඩා පොඩ්ඩිද..?" දැයි කියා හංසිගෙන් අසන්නටය. එම පැණය ඇය මෙවලේ නෑසුවත්, හංසිගේ එම වදන් පෙළෙන් එය එසේ විය යුතු වග ඇයට සැකයක් නොවුනී. ඒ ඇය හිතෙන් නිමන්තගේ ලිඟුවේ ප්‍රමාණය ගණනය කරමින්ය.

"මම ඇත්තටම ඇත්තටම කිවුවේ..., ඒ මම පිරිමියෙක්ගේ එකක් එහෙම දැක්ක පළවෙනි පාර. හරි, හරි, ඒ කතාවලින් වැඩක් නෑ ඉතින් කතාව

කියන්නකෝ..."

"ඉතින් රූපිකා හරි ආසයි... අප්පව්ව් එයා ගැන අරහෙම අහලා එවලා තියන ලියුම් කියවන්න. ඒත් එක ලියුමක අප්පව්ව් කියලා තිබ්බා, අරකිගේ අර පොඩ් එක... අරු දැන් ලොකු කරලා ඇති නේද..?, දැන්නම් ආසාවෙන් බෑ ඒක බලන්න කියලා...."

"අප්පව්ව් අහලා තිබ්බේ, රූපිකාගේ විවිච්චිය දැන් අරු ලොකු කරලා ඇති කියලා නේද..?" මව හැංගූ පියාගේ අසැබ් වදන් හංසි අණුමාන කළාය.

"ඔකනේ කියන්නේ.... එහෙම බෑ ඔන්න.."

ඇය සැබැවින්ම එයට අකමැත්තක් දැක්වූවාය.

"හරි.., හරි.., කියන්නකෝ..."

"ඉතින් ඔහොම තව විස්තර අහලා අත්තිමෙට වගේ අප්පව්ව් ලියලා තිබ්බා, ඇත්තටම දැන්නම් ආසත් හිතෙනවා ඒකීට අරෙහෙම කරන්න කියලා. හැබැයි එහෙම ලියලා තිබ්බේ ඔය මම කිවුව වචන වලින්නම් නෙමෙයි... දන්නවනේ...?"

"ඉතින්...?" හංසි එලෙස ඇසුවේ පුදුමයෙන්ය.

"මටත් ඒ වෙලාවේ ඒක එව්වර ගානක් ගියේ නෑ..., හැබැයි ඊ අර අපි දෙන්නගේ වෙලාවේදී මේකී ඒක මගෙන් ඇහුවා කියන්නකෝ..."

"කොයි වෙලාවේදී ද...?" හංසි නොදන්නා සේ ඇසුවාය.

"ඔන්න ඉතින්... බොරුවට..."

"ඒ වෙලාවේ අම්මයි, රූපිකා අක්කයි අරහෙම සෙට් වෙලාද හිටියේ" හංසි එලෙස ඇසුවේ තම හිත උණුහුම් කර ගනිමින්ය.

"ඔවු... ඔවු..., එහෙම සෙට් වෙලා තමයි..." ඇය එයට පිළිතුරු දුන්නේ ලැජ්ජාවෙන් උවත් හිත සතුටෙන්ය.

"ඉතින් එයා මොකද්ද ඇහුවේ..?" හංසිගේ ගත උනුහුම්ව ගියේ, මව හා රූපිකාගේ නිරුවත් රැහුමන් හිතේ මැවෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"අර අප්පව්ව් ආසයි කියලා ලියලා තිබ්බ එක ඇත්තටම වුනොත්, මම මොකද්ද කියන්නේ කියලා? මට ඇත්තටම ඒ වෙලාවේ ඒකට දෙන්න උත්තරයක්"

තිබේනි නෑ. මම කිවුවේ ඒක අප්පවිච්චි විහිළුවට ලියන්න ඇත්තේ කියලා. ඒත් මේකී පුත, පුතා අහනවා, හරි එහෙම විහිළුවට ඇහුවට කමක් නෑ, ඇත්තට එහෙම වුනොත් මම මොකද්ද කියන්නේ කියලා?"

"ඉතින්.."

"මම උත්තරයක් දුන්නේ නෑ..., මට ඕන වුනා ඒකිගේ හිත බලන්න. ඉතින් මම ඒකිගෙන් ඇහුවා, ඔයා මොකද්ද ඒකට කියන්නේ කියලා....? මේකී එක පාරටම කියපි, අප්පවිච්චි එක්ක එහෙම ඉන්න ඒකිට ආසයි කියලා" ඇය එලෙස කීවේ සිනහවකින්ය.

"නෑ.... ඉතින්..., ඉතින්?" හංසි තවත් පහසුවට හරි බරි හැහුණාය.

"නෑ..., නෙමෙයි ඔවු..., මාව එවලේ කරකවලා අතඇරියා වගේ. ඒත් මම කිවුවා ඒකට මට විතරක් උත්තරයක් දෙන්න බෑ කියලා"

"ඇයි එයාට අප්පවිච්චි එක්ක එහෙම ඉන්න ආස හිතලා තියෙන්නේ....?"

"මමත් ඕකම ඇහුවා....?, ඔයාට දැන් කෙනෙක් ඉදිදිත් ඇයි මාමා එක්ක එහෙම කරන්න ආස කියලා? මෙකී එදා තමා කිවුවේ.., ඒකිට ඉස්සර ඉදන්ම ආස හිතනලු අප්පවිච්චි ගැන"

"ඉස්සර ඉදමම....?"

"ඔවු... ඒකී ආසයිලු අප්පවිච්චිගේ මේ.., අර.. මේ.., මේ.., අරකට" ඇය එලෙස කීවේ සියුම් ලැජ්ජාවකින්ය.

"අප්පවිච්චිගේ මල්ලිටද...?" හංසිගේ ගත ඒ වදන් පෙළෙන් කිනි කැවි ගියේය.

"හම්.... ඒකී ඒ දවස්වලම හිතුවලු කවදා හරි මගේ කැමැත්ත ඇතුළු අප්පවිච්චි එක්ක එක දවසක් හරි එහෙම කරනවා කියලා.., ඕකී කොහොමත් ඉස්සර ඉදන්ම වැඩිමල් අයටනේ ආස"

"ඇත්තටම....?" හංසිට එය ගෙන දුන්නේ පැණයක්ය.

සැබවින්ම රූපිකා කැමත්තක් දැක් වූයේ තමාට වඩා වසර කිහිපයක් වැඩි මහළු පිරිමින්යට. එහෙත් ඇය එම අශාව හිතේ සහවා ගෙන සිටියා මිස කිසිවෙකුටත් හෙළි නොකළාය. එහෙත් මනාලයන් හත් අට දෙනුකු හමුවේ බුලත් හෙප්පුව අතැතිව හෙමිබත්ව සිටි ඇය, අවසන එම රහස හංසිගේ මව හමුවේ හෙළිකලාය. ඒ හංසිගේ

පියාටත් නොකියන ලෙස පොරොන්දු කරවාගෙනය.

එහි ප්‍රථිපලයක් ලෙස භංසිගේ මව තම හිමියාටත් නොදැනෙන්නට "මේ..., මේකිට තවත් මහල් හොයන්න බෑ..., වෙන දෙයක් වෙන්න කියලා අපි ටිකක් වයසක කෙනෙක් ගෙන්නමු. එතකොට එයාටම තෙරෙයි නේ අපිටත් දැන් හොයලා, හොයලා ඇතිවෙලා ඉන්නේ කියලා" යැයි කීවේ ඒ නිසාවෙන්ය.

එහෙත් එදා සිට තම ඇසුරේ හැඳුන වැඩුන රූපිකාට එලෙස කවට කමක් කරන්නට භංසිගේ පියා නොසිතුවේය. එහෙත් භංසිගේ මවගේ පෙරෙත්තය මත ඔහු තම මිතුරෙකු නිවසට කැඳවාගෙන ආවේ මානලයෙකු ලෙස නොව, තම මිතුරෙකු ලෙසටය. ඒ භංසිගේ මවගෙන් බේරීමක් නැති තැනයි.

ඔහුව දුටු සැනින් රූපිකාගේ හිත ඔහුට බැඳුණේය. එහෙත් තම හිත අනුන් හමුවේ හෙළි කළ නොහැකි නිසාවෙන් ඇය සැමටම කීවේ, තම පවුලට ඇති ආර්ථික අපහසුතාවයන් නිසාවෙන් ඔහුව තෝරාගත් වගය. රූපිකාට එලෙස කියන්නටද, ඔහුට ඇති රජයේ රැකියාව සේම, යමක් හමක් යහමින් ඇති පවුල් පසුබිමද රුකුලක් වූනේය.

භංසිගේ පියාට සිදු වූයේ කුමක් දැයි සිතා ගත නොහැකි වූනේය. ඒ රූපිකා වසර දහයකටත් වඩා වැඩිමල් පිරිමියෙකු හමුවේ කැමත්ත ප්‍රකාශ කලේ ඇයි දැයි කියාය. එහෙත් භංසිගේ මව ඔහුට කීවේ "ගැණු හින් ඔහොම තමා..., ඔය ආසවල් වලට හිත බැඳෙන්නේ කොතනද, ඒ ඇයි කියලා ගැණු අපිවත් හරියට දන්නේ නෑ.." යැයි කියාය.

"ඒක මාරයි.... නේද..? ඔයාලා හෙවුවේ කාවචත්.., එයා තෝර ගත්තේ කාවචත්" භංසිට ඒ රූපිකාගේ හිත පුදුමයක් නොවූනාය. ඒ තමාත් විවාහය උදෙසා වයසට අනුරූපීව නිමන්තව තෝරා ගත්තත්, තම හිත පත්ලෙන් ආශාව ඇත්තේ මැදිවියේ පුරුෂයෙකුගේ නහර පෑදුන ලිඟුවක පහස පතමින් නොවේ දැයි කියා ඇය දන්නා නිසාවෙන්ය.

"හම්..., ඒක එහෙම වෙන්නේ ගැනියක්ගේ වයසත් එක්ක. අවුරුදු පහලවේ විස්සෙදී කොල්ලෙක් හෙවුවට, හිත යටින් කැමත්ත තියෙන්නේ ටිකක් වයසින් වැඩි අයට. හැබැයි ඒක ටිකක් සදාචාර විරෝදී නිසා අපි කොල්ලෙක්ව තෝර ගන්නවා. ඒත් අවුරුදු හතලිය පැනලා, පහනහා විතර කිට්ටු වෙනකොට නොදැණීම හිත යන්නේ කොල්ලන්ට. හැබැයි ඒ හැමෝටම නෙමෙයි..." ඇය එලෙස කීවේ හොඳ හුස්මක් ගනිමින්ය.

"මේ..., අම්මගෙන් බඩක් අහන්න ඇත්තම කියනවද...?" හංසි ඇගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"හම්.....?" හංසි අසන්නට යන්නේ කුමක් දැයි ඇයට නොතෙරුනාම නොවේය.

"ප්‍රොමිස් වෙන්න ඇත්ත කියනවා කියලා....?" හංසි මවගේ අත දැඩිව අල්ල ගත්තාය.

"හම්..., ප්‍රොමිස්" ඇයත් හංසිගේ අත උඩින් අනෙක් අත තැබුවාය.

"මේ..., අම්මටත් දැන් මේ..... එහෙම කොල්ලෙක්ට ආස හිතෙනවද..?" ඇය මව නිසාවෙන් හංසිගේ වදන් පැටලුණේය.

"ඔයත් අහන්නේ අම්මා කෙනෙකුට ලැජ්ජාවක් නැතුව, දුවෙකුට උත්තරයක් දෙන්න පුළුවන් ඒවද...?" ඇයගේ හිත විලියෙන් ගැහුණේය.

"ඇයි බැරි..., අපි දැන් යාළුවෝනේ...?" එහෙත් හංසි තම පෙරෙත්තය අත් නොහැරීයාය.

"හරි..., එහෙනම් මම ඉස්සෙල්ලා ඔයාගෙන් දෙයක් අහන්නද.....?"

"හා....." හංසිට ඇය අසන්නේ කුමක් දැයි පැනයක් නොවුණි.

"එතකොට ඔයා දැන් ආස....?"

"මමමම..... මෙහෙමයි, ඇත්තටම මම ආස මේ..., මේ..., ටිකක් වැඩිමල් කෙනෙක්ට" හංසි නොපැකැලිව පිළිතුරු දුන්නාය. ඒ මුවේ සිනහව කොට්ටයෙන් වසා ගනිමින්ය.

"ඒ ඇයි....?" මවත් එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"දන්නේ නෑ.... ඉස්සර ඉදම්ම" එම පැනයට හංසි සතුව පිළිතුරක් ඇතත් එය හෙළිකරන්නට නොසිතුවාය.

"දන්නේ නෑ කිවුවේ බොරුවක්..., ඇත්තම කියන්න...?" ඇය කීවේ යමක් හිතේ හංගාගෙන වග ඇයට වැටහුණාය.

"ඒක කියන්න නිකත් මොකද්ද වගේ... අම්මා මං ගැන වැරදියට හිතයි?"

සැබවින්ම එය මව හමුවේ හෙළිකරන්නට හංසිට හිත් නොදුන්නාය.

"නෑ..., නෑ..., දැන් ඔයා ගැන එහෙම වැරදියට හිතෙන්නේ නෑ...."

"මෙහෙමයි... ඔන්න හිනා වෙන්න බෑ..., මම ඇත්තම කියන්නේ....?" හංසි මව වෙත අත දිගු කළාය.

"හරි..., ප්‍රාමිස් හිනා වෙන්තෙත් නෑ..., වැරදියට හිතන්නෙත් නෑ...." ඇය හංසිගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"මෙහෙමයි..., පිරිමියෙක්ගේ ඒක මොන වගේද කියලා දැනගෙන හිටියත්, එක හරියටම මොන වගේද කියලා මම ඉස්සෙල්ලම දැක්කේ මේ..., අපේ අප්පව්වගේ එකෙන්... ඉතින් ඒක අර, මේ.. අර..., අනේ, අනේ බෑ අම්මේ එහෙම කියන්න...." හංසිට මව හමුවේ එය හෙළිකරන්නට සැබවින්ම දැණුනේ දැඩි විලි බවක්ය.

"හරි... කියන්නකෝ..." හංසිගේ එම හෙළි කිරීම ඇයගේ හිත උනුහුම් කළේය.

"ඉතින් අප්පව්වගේ එක.. මේ..., අර මහතට දිගටයි..., මේ..., අර ඒක වටේ නහර මතු වෙලා තියෙනවා දැක්කමයි ආස හිතූනා. හැබයි.., වැඩියම ආස හිතූනේ මේ.., මේ... අනේ බෑ අම්මේ..." හංසි කොට්ටයෙන් මුහුණ වසා ගත්තාය. ඒ වැඩියමක්ම ඇයට පියාගේ ලිඟුව පළමු වරට නෙත ගැටුන ඒ මතකය මෙවලෙන් සිහියට නැගුන නිසාවෙන්ය.

"බොරුවට මෙතන ලැජ්ජාව... කියන්නකෝ...?" හංසිගේ එම වදන් තුලි ඇයගේ හිත හිරිවැටි ගියේ නොසිතුව ලෙසය.

"අර..., මේ..., උඩ හම පස්සට වෙලා..., ඔප්ව ලොකුවට මතුවෙලා තියෙන කොට..." හංසි එහෙත් එලෙස පිළිතුරු දුන්නේ කොට්ටයෙන් මුහුණ වසාගත් වගමය.

හංසිගේ පිළිතුරෙන් මවගේ කැලඹුන හිත තවත් උණුහුම්ව ගියේය. ඒ ඇයට එකල හංසි භොරහින් පියාගේ ඒ ලිඟුව දෙස බලා සිටින අපුරුව හිතේ රූප පෙළක් ලෙස මැවෙමින්ය. එයින් ඇගේ හද ගැස්ම සේම, යටි බඩ පෙදෙසත් ගැහෙන්නට ගත්තේය. එහෙත් එකල හංසිගේ වයස ඇයට අනුමාන වෙත්ම හද සැලුනේ තරමක බියෙන්ය.

"හරි ඉතින් දැන් අම්මා කියන්නකෝ...." මවගේ සියුම් හිනා හඬ ඇයට විලියක් එක්කල නිසාවෙන් හංසි තම හඬ අවදි කළාය.

"ම්ම්... මෙහෙමයි දැන්නම් හිත කියන්නේ..., මේ..., මේ..., කොල්ලෙක් එහෙම කියලා තමයි" හංසිත් නොසඟවා දුන් පිළිතුරු නිසාවෙන්, ඇයටත් සත්‍ය හෙළිකරන්නට දිරියක් දැණුණාය.

"ඒ කියන්නේ අම්මා දැන් ආසයි නේද කොල්ලෙක් එක්ක එහෙම...?" මවගේ ඒ සත්‍ය හෙළිකිරීම හංසිටත් ගෙන දුන්නේ දිරියක්ය.

"හම්....., හැබයි මම ඒක කවදාවත් කරන්නේ නෑ"

"ඒ ඇයි....?"

"හිතට එන ඒ ඔක්කොම අපි ඉග්ට කරගන්න යන එක එව්වර හොඳ දෙයක් නෙමෙයි. අනික මම කවදාවත් අප්පව්ව්ට වැරද්දක් කරන්නේ නෑ. ඒ නිසා ඒක මගේ ආසාවක් විතරයි. ඒවගේ කවදාවත් ඉෂ්ට නොවෙන අසාවල් හැමෝම ලඟ ගැංගිලා තියෙනවා රහසක් විදියට"

ආසියාතික මැදිවිය හැගුණුත් බහුතරයකගේ හිතේ ඇති ඒ අහිංසක ආශාව, හංසිගේ මවටත් පොදු විය. එහෙත් ඒ බහුතරයක් වූ ගැහැනුන් මෙන්ම, ඇයත් එම ආශාව ඉෂ්ට කර ගන්නට නොසිතුවාය. ඒ සංකෘතිය, සදාචාරය නමින් බැඳී වැට කඩොළු නිසාවෙන්, එය හිතේ ආශාවක්ම පමණක් වගට අගුළුලා ගනිමින්ය.

"හරි... අප්පව්ව් එහෙම දේකට කැමති වුනොත්....?" ඇය තවත් මවගේ හිත ඇවිස්සුවේය.

"මම එහෙම ආසාවක් තියනවා කිවුවොත්, මම දන්නවා අප්පව්ව් කවදාවත් එහෙම වැරදියට හිතන්නේ නෑ කියලා. එයාම ඒක වෙන්න ඕන විදියට මොනවා හරි කරයි. ඒත් මගේ හිතට එහෙම හරි නෑ... අනේ මංදා..., ඒත් ඒක ඒ වෙලාවට තමා කියන්න වෙන්නේ.." ඇය තම යටි හිතේ වූ සැබෑ පිළිතුර මෙවලේ දියණිය ඉදිරියේ සඟව ගත්තාය.

"මම දන්නවා... අප්පව්ව් හා කිවුවොත් අම්මා එහෙනම් කැමති වෙනවා" හංසිට මව කුඩා කොළ ගැටයෙකු සමඟ නිරුවතින් යහනේ සිටින අපුරුව මැවි පෙනුණේය.

"ඔයාට ගුවර්ද එහෙම.....?" ඇය එලෙස ඇසුවේ හංසිගේ එම පිළිතුරට දැඩි

ආදරයෙන්ය.

"හම්... ශුවර්. මේ, අම්මා ආස මොන වගේ වයසක කොල්ලෙක්ටද...?" හංසිට දැන් ඇයගෙන් එලෙස අසන්නට බියක් නොවුණාය.

"අනේ... මොනවද මේ අහන්නේ...?, ඒකනම් කියන්න බෑ..." හංසිගේ එම පැනයෙන් ඇගේ හිත කිරී ගැසී ගියේය. එහෙත් ඇයට හංසි හමුවේ එයට නිසි පිළිතුරක් දෙන්නට දැණුණේ විලියක්කය. ඒ හංසි තම කුසෙන් වැදූ දියණිය නිසාවෙන් වෙන්නට ඇතිය.

"අනේ අම්මේ පිළිස්.... කියන්නකෝ.....?" එහෙත් හංසි තම ඇවිටිල්ල අත නොහැරියාය.

"එහෙනම් ඔයා ඉස්සෙල්ලා කියන්න..?" ඇය එලෙස කීවේ ලැජ්ජා බරිතවය.

"මේ..., මමනම් ආස..., මේ ගෝටී පල්ස් වගේ..., හරියටම කියනවනම් මේ..., මේ..., අපේ අප්පව්වගේ වයසේ වගේ කෙනෙක් එක්ක" හංසි මෙවලේ එය හෙළිකලේ ලැජ්ජා බරිතව නොවේය.

හංසිගේ පිළිතුරෙන් මවගේ හිත තිගැස්සී ගියේය. ඒ වෙන කිසිවක් නිසා නොව, හංසිගේ හිතේ එම කැමත්ත පහළව ඇති කරුණ ඇයට දැන් තවත් සැකයක් නොවුණ නිසාවෙන්ය. ඒ ඇය පළමුව දුටු පියාගේ ලිඟුවට තවමත් දක්වන දැඩි කැමත්ත මෙවලේ ඇයට වැටහුණ නිසාවෙන්ය.

"එතකොට අම්මා...?"

"හම්... මේ..., මේ..., විස්සක වගේ..." ඇය එලෙස කීවේ මුවේ සිනහව දැකින් වසා ගනිමින්ය.

"ෂෝක්තේ... හැබයි මම නම් හිතුවේ ඊට වඩා පොඩි එකෙක්ට කියලා.... දාහතරක පහළවක වගේ...?" හංසි තමා සැබැවටම සිතුව වයස හෙළිකලාය.

"ඒ ඇයි....?"

"නෑ... මේ..., වත්සු අක්කනම් කැමති ඊටත් වඩා පොඩි එකෙක්ට. ඒකයි එහෙම හිතුවේ"

"එවිචර පොඩි එකෙකුගේ එකකින් අපි දැන් මොකක් කරගන්නද....?" ඇයගේ මුඛෙන් එක් වරම එලෙස පිට වූයේ නොදැණීමය. ඒ හංසි තවත් හිතට දුරස් නොවන නිසාවෙන්ය.

එම වදන් පෙළෙන් දෙදෙනාටම ඇති වූයේ සිනහවක්ය. එහෙත් එම සිනහව අතරින් "එයාට එහෙම ඒකෙන් මුකුත් කරගන්න ඕන නෑ ලෑ..., එයාට ඒක මේ.. අතින් ටිකක් හුරතල් කරන්න තිබ්බනම් විතරක් ඇතිලෑ.." යැයි හංසි කීවේ, දෙදෙනාගේ ඒ සිනහා හඬ තවත් උච්ච කරමින්ය. ඒ සිනහා හඬින් සිවිලිම මත, සුපුරුදු ලෙස හොරහින් ඇවිද ගිය මියන්, හුනන් පවා දිවුවේ බියෙන් හිස්ලෑ අතය.

එම සිනහා හඬ හත් අට මොහොතක් පුරාවට ගෙතුල පුරා දෝංකාර දුන්නේ, දෙදෙනාම වත්සලාව විහිලුවකට ලක්කර ගනිමින්ය. ඒ හංසි විටෙක තම මැද ගිල්ල උලුප්පා "මෙවිචර එකක් ඒකිට හුරතල් කරන්න තමා වෙන්නෙ, නැතුව කැලණි පාලම යටින් පොල් ලෙල්ලක් ගියාට දැණෙනවැයි" කියමින්ය. ඒ හංසිගේ මුඛෙන් වත්සලා වෙනුවෙන් අසැබි ගනයේ විහිලුවත් රොතු පිටින් නිදහස් වෙමින්ය. එහෙත් අවසන මව හංසිට සියුම් පහරක් ගසා කීවේ "එක එක්කෙනාගේ ආසවල් වෙනස්. ඒ නිසා ඒවා එහෙම විහිළුවකට ගන්න හොඳ නෑ..." යැයි කියාය. ඒ දෙදෙනා අතර නැවතත් සුපුරුදු කතා බහට යොමු වෙමින්ය.

"ඉති... රූපිකා අක්කට එයාට ඕන කෙනා ලැබිලත්, ඇයි අපේ අප්පව්වින් එක්ක එහෙම ඕන වුනේ...?"

"ඉතින් මම ඒක කිවුවේ. ඒකී කොහොමත් ඉස්සර ඉදන්ම අප්පව්විට ආසයි කිවුවා කියලා"

"රූපිකා අක්කා ආස අප්පව්විටද, නැත්තම් මේ..., මේ..., අප්පව්විගේ අර මල්ලිටද දන්නේ නෑ..." හංසි එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"මම දන්න විදියටනම් ඉතින් මේ... අප්පව්විගේ අර... ඒකට තමා..." ඇයත් එයට පිළිතුරු දුන්නේ සිනහවෙන්ය.

"හැබයි මම මෙවිචර කල් හිතාගෙන හිටියේ එයාගේ හස්බන්ඩ් ටිකක් වයස නිසා, එයාට ඕන ටික හස්බන්ඩ්ගෙන් ලැබෙන්නේ නැතුව ඇති, ඒ නිසා අප්පව්වි ලඟට එන්න ඇත්තේ කියලා" හංසි තමා රූපිකා ගැන සිතා සිටි අයුරුව හෙළිකලාය.

"අපෝ එහෙම නෑ.... හැබැයි එතන පොඩි දේකුත් තියනවා එකීට අප්පව්වි ගැන

එහෙම හිතෙන්න..." ඇය රූපිකා හා ඇගේ සැමියාගේ තරමක් හොඳ හැටි දැන සිටියාය.

"ඒ මොකද්ද....?"

"ඒ මනුස්සයාගේ මේ..., අරක මේ..., අප්පච්චිගේ එකට වඩා පොඩ්ඩිලූ" ඇය එලෙස කීවේ රූපිකා ඇයට කියා ඇති පරිද්දෙන්ය.

"ඒක කොහොමත් එහෙම වෙන්න ඇති....., අපේ අප්පච්චිට තියෙන්නේ එසේ මෙසේ එකක් යැයි...?" හංසි සැබවින්ම එලෙස කීවේ තමා මෙතුවක් හැබහින් දැක ඇති නිමන්තගේ හා වජිරගේ ලිඟුවන් පියාගේ ලිඟුව හා හිතෙන් සසඳමින්ය.

"ඇයි.. මේ..., එතකොට.... මේ..., එක්කෝ ඕන නෑ...." ඇයගේ හිත තුළ මීට පෙරත් දෙනුත් වරක් පැන නැගුන පැනය ඇය මෙවලෙන් හංසි හමුවේ සභව ගත්තාය.

"අහන්න ගිය දේ අහන්නකෝ...? දැන් අපි දෙන්නට මොනවද හංගන්න තියෙන්නේ..?"

"නෑ මම මේ අහන්න ගියේ..., එතකොට මේ..., මේ..., ඔයාගේ එක්කෙනාගේ එක මේ..." ඇය තම හිතේ සභවන් සිටි පැනය මෙවලේ හෙලිකලේ තරමක් ගොත ගසමින්ය.

"අයියෝ... ඒකද..., ඒක මේ, මේ..., අප්පච්චිගේ එකෙන් බාගයක්වත් නෑ...." එහෙත් එයට හංසි පිලිතුරු දුන්නේ සිනහවෙන්ය.

හංසිගේ එම පිලිතුර ඇයට සියුම් ආධම්බරයක් එක් නොකලාම නොවේය. ඒ හැඟුණින් දෙදෙනෙකුම වර්ණාකරන එම ලිඟුව තමා සතු වස්තුවක් නොවේදැයි කියා හිතෙමින්ය. එහෙත් ඇය හිතෙන් හිමියාගේ ලිඟුවේ හැඩරුව හා එහි ප්‍රමාණය, නිමන්තගේ ලිඟුව හා සැසඳීමත් නොකලාම නොවේය. ඉන් ඇයට සිතුවේ "තාම මස් ගුළිය වගේ ඇත්තේ... මොකද පදං වෙන්න කියලා තවම එහේ මෙහේ රිංගුවා කියලැයි" යැයි කියාය.

හිතේ මැවුන නිමන්තගේ ලිඟුවේ ඒ නාඹර පෙණුම, ඇගේ මැදි විශේ යටි හිතේ සැඟව ඇති කොළ ගැටයාව අවදි කළේය. ඉන් නොසිතුව ලෙස ඇගේ කයේ හිරිගඩු මතුවන්නට ගත්තේ ඇගේ ගතත් සලිත කරමින්ය. එහෙත් ඒ ක්ෂණයෙන් ඇගේ හිත

එම සිහිනෙන් අවදී වූයේය. ඒ තමා අසංවර ලෙස දුටුවේ තම දියණියගේ පුරුෂයා වන නොවේ දැයි කියා ඇයටම දැණුන ලැජ්ජාවෙන්ය.

"එවගේ මේ..., දිග පළල ඉතින්..., අරෙහෙම සතුටට බාදවක් නෑ. එවුවා බොරු කතා" ඇය එලෙස කීවේ හංසිගේ හිත හදන්ට නොවේය. තම හිත වෙනස්කර ගන්නටය.

"ඒක ඇත්ත. ඒත් මේ..., මම ඉතින් ආසනම් අරහෙම ටිකක් ලොකු එකකට" හංසි මෙවලේ හිතේ ඇති තම කැමත්ත මව හමුවේ හෙළිකලේ බියක් සැකක් නැතුවමය.

"එවුවා කල් යද්දී තැලිලා පොඩ්වෙලා එහෙම එනකොට හරි යයි....."

එම පිළිතුරට දෙදෙනාටම නැගුනේ සිනහවක්ය. ඒ පෙර තරම් උස් හඬින් නොවේය. එහෙත් එම සිනහව අතිරිත් හංසි කීවේ "මම නම් හිතන්නේ නෑ... නිමන්ත අයියගේ එක අපේ මේ..., අප්පච්චිගේ එක තරම් ලොකුවෙයි කියලා" යැයි කියාය. මවත් ඊට පෙරලා පිළිතුරු දුන්නේ "එවුවා ඉතින් සමහර විට එහෙම වෙන්නේ ආරටම තමා" යැයි කියමිණිය. ඒ නැවතත් සුපුරුදු කතා බහට හංසිව යොමු කර ගන්නා අදහසින්ම නොවේය. ඒ ඇයට නැවතත් නිමන්තගේ ලිඟුවේ හුරුබුහුටි කම සිහිවෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

“ඉතින්...”

"ඉතින්..., මම රූපිකා අරහෙම ආසයි කිවුවා කියලා මම අප්පච්චිට කිවුවා.."

"අප්පච්චිට පෙර පිනක් එල දුන්නා කියලා හිතෙන්න ඇති..." හංසිට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"හම්... ඔයා හිතන්නකෝ තරම..., එන්න තිබ්බ දවසට මාස තුනකටත් කලින් අපිටත් නොකියම ඔන්න ආවේ..." ඇය එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඔච්චර වාන්ස් එකක් තියෙදී, එහෙම නාවනම් තමා පුදුමේ..." ඇයත් මවගේ සිනහව හා එක්වූවාය.

"හැබයි අප්පච්චි ඒ එනකොට රූපි ප්‍රෙග්නට් වෙලා..., මාස තුනක් ඇති"

"ඉතින්...."

"ඉතින් කියන්නේ..., අප්පච්චි ඇවිත් දවස් තුනක් ගියේ නෑ..., මෙන්න මේකී"

මෙහෙ..."

"එදා එහෙනම් මරුවට තියෙන ආකි තුන්දෙනාගේ සෙල්ලම...." හංසි හිතෙන් පියා එවර පැමිණි දිනය සිහිකර ගන්නට උත්සහා දැරුවාය.

"නෑ.... පළවෙනි දවසේ එහෙම මේ., තුන් දෙනාම එහෙම වුනේ නෑ..."

"ඒ දෙන්නා විතරක් ද...?"

"හම්... එයාලට මේ ඇඳ දීලා මම සාලෙට ආවා..." ඇය එලෙස කීවේ එදා මෙන්ම තවමත් කාඹරයෙ රැඳුන ඒ යහන ආදරයෙන් අතගාමිත්ය.

"අම්මට එදා දුක හිතුවද....?"

"නෑ... වුට්ටක්වත් නෑ..., හැබැයි ඊරිසියා හිතුවා ඒකී ගැන" ඇය කීවේ එදින ඇගේ හිතේ පහළවූ සත්‍යය.

"ඉතින් ඔයාටත් ඉන්න තිබ්බනේ...." හංසිට එදින අම්මා කාඹරය ඔවුනට දී සාලෙට එන අයුරු මැවී පෙනුණාය.

"එහෙම හිතක් ඒ වෙකොට අපි කාගෙවත් ලඟ තිබ්බේ නෑ....."

"අප්පව්වි එදා එහෙනම් රූපිකාට හොඳට සලකන්න ඇති..." හංසිට තම පියා රූපිකාව යහනේ තුරුළුකරන් ඉන්නා අයුරුව මැවී පෙනුණාය.

"හම්.. ඔයා දන්නවද.....? ඒ දෙන්නා එදා එලිවෙනකොට තුන් පාරක්ම කරලා" ඇය එලෙස කීවේ සිතහවෙන්ය.

"පුදුමයක් නෑ..... දෙන්නට දෙන්නා එහෙම එකක් හිතේ හංගන් හිටියට, දෙන්නාටම වාන්ස් එක ලැබුනේ එදානේ..." හංසි එලෙස කීවේ පියාගේ නහර පැදුන විසල් ලිඟුවෙන් රූපිකාගේ යෝනියට එක පිට එක වැදෙන පහරවල් හමුවේ ඇය සිහිවිකල්ව මෙන් එම මිහිර විද ගන්නා අයුරුව හිතේ මවා ගනිමිත්ය.

"හැබැයි පහුවදානම් මම කාඹරයෙන් එලියට ආවේ නෑ..."

"අම්මා බලන් හිටියද එදා..." හංසිට ඇවැසි වූයේ එයය.

"හම්... එදා මරු වැඩකුත් උනා.." ඇය එලෙස කීවේ සුයුම් සිතහවකිත්ය.

"මොකද්ද...?"

"ඉතින් පහුවදා අපි බලන් හිටියේ ඔයා නිදා ගන්නකම්. කොහෙද... ඔයා ඉතින් අප්පව්වට තුරුළුවෙව්ව ගමන්නේ. කොහොමහරි රු දහයට, එකොලහට ඇති..., අප්පව්ව කෝකටත් කියලා ඔයා නිදද බලන්න කාඹරේට ගියා. ගිහිල්ලා ආවේ හිනා වෙගෙන. ඇයි කියලා ඇහුවම අපිටත් ගිහින් බලන්න කියලා කිවුවා.

ඔයා කොට්ටයක් කකුල් දෙක අස්සේ ගහගෙන නිදී. ඔයාගේ නයිටියත් ඉස්සිලා සේරම එලියේ.. අපි දෙන්නටත් හිනා" ඇය එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"අයියෝ.... ලැජ්ජාවේ බෑ... අප්පව්ව එහෙනම් සේරම දකින්න ඇති..." හංසිට එයින් සිහින් විලියක් දැණුණාය.

"එහෙමම නෑ....., එතකොට ඔයා ලොකු ලමයෙකුත් වෙලා අවුරුදු දෙක තුනක් ඇති මගේ හිතේ" ඇයටත් එදින හංසි නිදා සිටි අයුරු සිහි වූවාය.

"ඒක් අප්පා.... ඉතින් අප්පව්ව මොකද කිවුවේ...." ඇයට වූයේ එය දැන ගැන්මේ උත්සුකුවක්ය.

"ඒවා ඔයාට වැඩක් නෑ....."

"නෑ..., නෑ..., කියන්නම ඕන.." එහෙත් හංසි ඇයට බල කළාය. ඇයට වූයේ එදින තම නිරුවත දැක පියා තමා ගැන කීවේ කුමක් දැයි දැනගන්නා ආශාවය.

"අයියෝ... ඔයා එක්කනම් බෑ. හරි.., ඔයා දන්නවනේ ඔයා ලොකු ළමයෙක් වෙන්න පරක්කු වෙව්ව එකයි, ඔයාගේ ඇඟ ඒ වයසේ ළමයෙකුගේ තරමට නොවුන එකයි නිසා අපි ඩෝක්ට කෙනෙක් ලඟටත් ගියා. කොමහරි ඔයා ලොකු ළමයෙක් උනාම තමා අපේ හිතට සැනසිල්ලක් ආවේ.

ඉතින් අප්පව්ව එදා ඔයාව එහෙම දැක්කේ අවුරුදු හතර පහකින්නේ. ඒ වෙනකොට ඔයාගේ ඇඟ පතත් ටිකක් හැදෙන්න අරගෙන තිබ්බේ. ඉතින් අප්පව්ව කිවුවේ, මේ, මේ.., ඔයා බොරුවටනේ කලබල වෙලා තිබ්බේ.., ඔය දැන් ඉන්නේ යස අගේට කියලා. ඒ අර නරක විදියට හිතලා නෙමෙයි..., ඔයාගේ හැදෙන වයසනේ අප්පව්වට දැක්කම තේරෙන්න ඇති" ඇය හංසි සමඟ එය හෙලිකලේ, එදින හංසිගේ පියා කියූ බොහෝ දේ හිතේ හංගා ගෙනය.

සැබවින්ම පියා හංසිව එලෙස නිරුවතින් දැක්කේ බොහෝ කලකට පසුවය. ඒ

ඔහු මෙරට නොසිටිය නිසාවෙන්, හංසිගේ කය ඔහුගේ නෙත් තුලින් සැඟවෙමින්ය. ඔහු මෙරට සිටියානම් වයසක් සමඟ දියණියකගේ වන මේ වෙනස් කම් පියෙකු ලෙසට ඔහුට විශේෂිතයක් නොවේය. එහෙත් එදින හංසිගේ යටි කයේ යන්තමින් දළුලන මව්ලේ රොද සේම, සිහින් යෝනී නොල් සඟලක්, නිදන ඇඳුමේ කර මතින් පෙනෙන, ලපටි දෙතනේ යන්තමින් මෝදුව ඇති තන් පුඬුත් ඔහුට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය. ඒ තම දියණිය තවත් කුඩා එකියක් නොවේ යැයි ඔහුට ආඩම්බරයක් සේම හිතට දැඩි බරකුත් ගෙන දෙමින්ය.

එබැවින් ඔහු ඒ සෑම ගැන තම බිරිඳ හා සතුටින් දොඩමළු වූයේ "අම්මගේ වගේ වුට්ටන් කුක්කු දෙකක් තමයි කවදා හරි කෙල්ලටත් තියෙන්නේ. අනිකවත් ඉතින් දැක්ක හැටියට අම්මගෙන් වෙනසක් නෑ වගේ" යැයි නොමනා විහිළු තහලුවෙන්ය. ඒ දරුසෙනහස කැටි වූ මවක හා පියෙකු ලෙසය.

හංසිගේ මව එදින පියා කී සෑම දේම හංසි හා බෙදා ගන්නට නොසිතුවාය. ඒ විටෙක හංසි එම වදන් කෙළෙසක බාර ගනිදැයි වූ සැකය හා බිය ඇය හමුවේ වූ නිසාවෙන්ය. එබැවින් එදින පියා තමා හා කියූ බොහෝ දේ, ඇය හංසිට නොකියුවාය.

"ඉතින් කොමහරි එදත් මම ඉස්සෙලා දවසේ වගේ ඒ දෙන්නට කාඹරේ දිලා සාලට ආවා. මොකද එදා දවල් අප්පච්චියි මමයි ඒ දේ කලින්ම කරලා තිබ්බේ"

"දවල්.....?" හංසිට එය නැවුම් විය.

"හම්... ඔයා ඉස්කොලේ ගිහින්..., රූපිකාත් එදා දවල් මහත්තයා ආව නිසා එයා එක්ක ටවුන් එකට ගිහින් හිටියේ..."

"ඉතින් ඒ අංකල් ඉද්දී. අනේ.. සොරි ,සොරි, ඒ අයියා"

"රූපිකා මෙහේ ඇවිත් හිටිය දවස් ටිකේ එයා බදුල්ල නයිටි මේල් එකේ ඩියුටි. කොහොමහරි එයා මෙහෙන් කොළඹට ගියෙත් හැන්දෑවෙලා. ඒ අප්පච්චි එක්ක පොඩි ඩුන්ක් එකකුත් දලා..."

"ඊට ඉස්සෙල්ලා දවසේ වෙච්ච ටික ඒ අයියා දන්නවනම්, අප්පච්චි එක්ක ෂෝට් එකක් නෙමෙයි..., එහෙනම් ගුටිකෙලියක් වෙන්නේ " හංසි එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"එයා එහෙම රංඬු වලට යනකෙනෙක් නෙමෙයි.... ඒත් කියන්න බෑ එහෙම දෙයක් දැනගත්තොත් මොනවා කරයිද කියලා.

ඉතින්.. එයා ගියත් අප්පවිච්චි ඔයාට හොරෙන් රැ වෙනකම් අර ඉතුරු ටික හිස් කර කර හිටියේ. කොහොමරි ඔයා නිදා ගත්තම මම කිවුවනේ මම ඒ දෙන්නට කාඹරේ දිලා සාලෙට ආවා කියලා. මම ඇවිත් පැය කාලක් යන්න ඇති දෙන්නම ආවා මගේ ලඟට...."

"අම්මව එක්කන් යන්නද....?"

"හම්... ඒකට තමා. ඒත් මට නිකන් මොකද්ද වගේ හිතනා එහෙම. ඇයි තුණ්දෙනාම එහෙම.." සැබවින්ම ඇයට එදින එලෙස සිටින්නට ඇති වූයේ ලැජ්ජාවක්ය.

"ඉතින්.. අම්මයි රූපිකා අක්කයි එහෙම ඉන්නවනේ...."

"ඔවු.... ඒත් රූපිකා ඉස්සරහා..."

"ඉතින් ඉස්සරත් එහෙම ඔය දෙන්නා එයාට ජේන්න හිටියේ..."

"ඒ වුනාට ඉතින්...., එදා ඊට වැඩිය දෙයක් වෙන්න යන්නේ කියලා තේරෙනවනේ.... වැඩියමක්ම අරහෙම තුන්දෙනෙක් එකට නිසා.. ඇත්තටම මම එව්වර කැමති වුනේ නෑ.., ඒත් අප්පවිච්චිගෙයි රූපිකාගෙයි බලකිරීමට අන්තිමට ඕන්න මමත් ඒ කාඹරේට ගියා..." ඇය එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මරුනේ ඉතින්..." හංසිට ඇවැසි වූයේ ඊට පසු ටික දැන ගැණීමටය.

"ඉතින් ඔන්න පළවෙනියටම අපි තුන්දෙනා අතර අර වෙන්න ඕන ටික වුනා..." ඇය එලෙස කීවේ සිහින් සිනහවකින් උවත් එහි ලැජ්ජා බරිත බව ගැබ්ව තිබුනේය.

"මොකද්ද අම්මේ... අනේ.., කියන්නකෝ ඒ ටික කොහොමද වුනේ කියලා...?"

ඇයට ඒ සැම හංසි හමුවේ මෙවලේ හෙළිකරන්නට පෙරතරම් ලැජ්ජාවක් නොදැණුනාය. ඒ දැන් තමා ගැන ඇය සේම, ඇය ගැනත් තමා දන්නා නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇගේ හිතේ යම් වකිතයක් වූවා නම් ඒ හංසි තම දියණිය කියනා වග පමණක්මය.

"හැබැයි මම කිවුවා එහෙම ඕනනම් ලයිට් දාල නම් බෑ කියලා..."

"ඇයි ඒ... ලයිට් එක තිබ්බනම් නේ මරු...." හංසි එලෙස කීවේ තම කැමත්තය.

"පිස්සු... ඒවෙලාවේ මට ලැජ්ජාවේ බැරුව හිටියේ. ඉතින්... මේ..., මේ..., කොහොමහරි අප්පච්චි අපි දෙන්නවම එකට මේ..., තුරුළු කර ගන්නා.." හිතේ කොතරම් දිරියක් තිබුනත් ඇයට ඒ වදන් පෙළ ගොත නොගැසුනාම නොවේය.

"තුන්දෙණාම ඇඳුම් නැතුවද හිටියේ..." හංසි හරි බරි ගැසී ඉඳ ගත්තේ කොට්ටයක් උකුලට ගණිමිත්තය.

"එහෙම එක පාරට ඇඳුම් ගලවන වැඩි... කොහොම හරි අප්පච්චි අපි දෙන්නව තුරුළු කරන් මේ..., මේ.. එහෙ මෙහේ අත ගොටිකක් වෙලා හිටියා.."

"අනේ අම්මේ... එහෙම නැතුව හරියට කියන්නකෝ..."

"එහෙම බෑ අනේ... ලැජ්ජයිනේ" සැබවින්ම ඇයට එලෙස විස්තරාත්මකව හංසි හමුවේ එය හෙළිකරන්නට ලැජ්ජාවක් නොදැණුනාම නොවේය.

"එහේ මෙහේ... කිවුවේ, ඔයාගෙයි රූපී අක්කගෙයි කුක්කු දෙකද...?" ඇයට මවගේ ඒ විලිය දැණුනාය. එබැවින් හංසි එලෙස ඇසුවේ මවගේ ඒ විලිය පහව යන්නටය.

"හම්.... ඒවයි පල්ලෙහයි...." එහෙත් ඇයගේ හිතේ විලිය පහව නොගියාය.

"පල්ලෙහා කිවුවේ... අර අප්පච්චිගෙ විදියෙන්ම මේ..., ඔයලා දෙන්නගේ විච්චි දෙකද..?" හංසි එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"මේ... ඔන්න එහෙම කුණුහරුප බෑ..., එහෙනම් මම කියන්නේ නෑ" ඇයට එයින් දැණුනේ සුළුපටු ලැජ්ජාවක් නොවේය.

"හරි..., හරි... නෑ.. නෑ... කියන්නකෝ..?"

"ඉතින් අප්පච්චි එහෙම අපි දෙන්නගේ..., මේ..., කුක්කු දෙකයි, අර මේ..., මේ.. නංගිලා දෙන්නවයි එහෙම අල්ල අල්ල ඉඳලා, මාව ඇදේ ඉන්දව ගන්නා. පස්සේ මේ.. අප්පච්චිගේ අරක මට මේ..., කට ගන්න කියලා අප්පච්චි රූපිකාගේ නයිටියෙන් කුක්කු දෙක එලියට අරගෙන උරන්න ගන්නා..."

"ඉතින්..." මවගේ ඒ ශූංඟාර හෙළිකිරීමෙන් හංසිගේ යටි කයක් මඳ පමණ තෙත්ව ගියේය. ඒ ඇයට මව කියන අයුරෙන් එදින රූප පෙළ සිනමා පටයක් මෙන් මනසේ මැවෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"පස්සේ එහෙම ටිකක් වෙලා ඉඳලා අප්පව්ව් මාව ඇදේ දිගා කරලා..., නයිටිය උස්සලා මගේ මේ අරකට දිවෙන් කරන්න ගත්තා. හැබැයි ඒ රූපිකාට මොකද්ද රහසෙන් කියලා. ටිකකින් මෙන්න මේකින් ඇදේ දිගා වෙලා මේ..., මගේ කුක්කු දෙක නයිටියෙන් අරගෙන උරන්න ගත්තා. ඒ වෙලාවෙනම් මට ලැජ්ජා හිතුනා. මම රූපිකාව පැත්තකට තල්ලු කරා... ඒත් අප්පව්ව්ට එහෙම ඕන වුනා. ඉතින් මම ඉඩ දිලා හිටියා" ඇයම ඒ කතාව හංසි හමුවේ හෙළිකරත් ඇගේ හිතත් එම මතකයෙන් උණුහුම්ව ගියේය.

"අම්මට මාර ගිලින් එකක් එන්න ඇත්තේ ඒ වෙලාවේ" හංසිගේ දෙනත් පුඬුත් ඒ මිහිර නිසාවෙන් වූයේ හොඳ හැටි අවදිවය.

"හම්... බොරු කියන්න ඕන නෑනේ..., ඇයි දෙනෙක් ගෙන්. මටත් එවලේ මොනවා උනාද මංදා. ටික වෙලාවක් යනකොට මටත් නොදැණීම රූපිකාගේ මේ.. මේ..., පපුව අත ගැවුනා.

ඉතින් එදා එහෙමයි වුනේ. නිදා ගද්දී මම හිතන්නේ පාන්දර පහත් පහුවෙලා..., අපි එදා රූ තුන් පාරක් විතර එකතු වුනා...." එදින ඇයට දැණුන මිහිර මෙවලෙන් දැණෙන්නට වූ නිසාවෙන් ඇගේ යටි කයත් මද පමණ තෙතව යන වග ඇයට දැණුනාය.

"අනේ අම්මේ ඉතුරු ටිකත් කියන්නකෝ....."

"දැන් මම කිවුවේ... ඉතුරු වෙන්න ඇති විදිය ඔයා හිතා ගන්න" මවට ඉතුරු කොටහා රසකර කියන්නට තරම් සවියක් දියණිය හමුවේ නොවුනාය.

හංසිත් මවගේ ඒ සීමාව අඳුනගෙන සිටියාය. එබැවින් ඇයත් ඉන් එහාට මවට බල කිරීමට නොසිතුවේ ඉදිරිය ගැන සිතාය. ඒ මවට තමාව කරදයක් වෙව් යැයි ඇගේ හිත කියන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"කමකුත් නෑ..... ඒ අහපු ටිකටත් මට නිකන් මොකද්ද වුනා වගේ...." හංසි එලෙස කීවා නොව ඇයට කිය වුනාය.

"ඒ මොකද්ද ඒ..." හංසි කීවේ කුමක් දැයි ඇයට නොතෙරුනාම නොවේය.

"දන්නේ නැද්ද..., නිකන් මේ.... මේ... අර යට හරිය ටිකක් වෙට් වෙලා වගේ..." හංසි එලෙස කීවේ දැන් මව හමුවේ ලැජ්ජවක් නොදැණුන නිසාවෙන්ය.

"අනේ..., අනේ..., වනවරි වික්..." හංසිගේ එම පිළිතුරෙන් ඇයටත් දැණුන මිහිර

සුළුපටු නොවුනී.

"ඇත්තමයි කිවුවේ..." හංසි උකුල මතට කොට්ටය හිරකොට ගත්තාය.

"එහෙනම් යන්න දැන් නිදා ගන්න... කතාවක් ඉවරයිනේ..." ඇය එලෙස කීවේ හිතකින් නොවේය.

"බෑ වගේ.., අදත් මෙතන නිදා ගන්න හිතෙනවා..." හංසි යහන මාදුව අත ගැව්වාය. ඒ මව කීලෙසින් එදින, හිත් පිත් නැති උවත් මේ යහන කොතරම් මිහිරක් විදින්නට ඇතිදැයි හිතාය.

"එහෙනම් එදා වගේ ගිහින් එන්න. අර.. මේ... ඕන දෙයක් තියනවනම් ඒකත් කරගෙනම" ඇය එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"දැන්නම් මට එහෙම යන්න ඕනත් නෑ... ඔයා හිටියා කියලා මොකෝ?"

"ඒක්.., දැන් ලැජ්ජාවක් නැති එකියක් වෙලානේ" ඇය එලෙස කීවේ හංසිගේ පිටට සියුම් පහරක් ගසමින්ය.

"දැන් ඉතින් මට ඔයා ඉස්සරහා මොන ලැජ්ජාවක් ද...? ඒත් අම්මට එහෙම බෑ නේද...?" හංසිට එය මවගේ වදන් තුලින් දැණුණාය.

"හම්.... ඔවු.. එහෙම නිකන් බෑ වගේ. ඔයා ලඟ ඉද්දී හිතට එහෙම මොකද්ද වගේ..." සැබවින්ම ඇයට හංසි ඉදිරියේ එලෙස ස්වාං වින්දනය කරන්නට දැණුනේ විලියක්කය. එහෙත් ඒ විලිය මිහිඳැති විලියක්ය.

"එහෙනම් මම යන්නම්...." හංසි යහනෙන් නැගිට මෙතුවක් යෝනී දොතෙලේ තෙත් බවෙන් ඇලී තිබුන කෙටි කලිසම සකස ගත්තාය.

"ගිහින් එනවා නේද...?"

"නෑ...., මම තරහයි.." හංසි නෝක්කාවූ මුහුණක් මවා ගත්තත්, කාඹරයේ වූ අඳුර නිසාවෙන් මවට එය දැණුනේ ඇගේ කට හඩින්ය.

"ඒ මොකද...?" ඇය හංසිගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"ඔයාට තවම මම යාළුවෙක් නොමෙයි...." හංසි තම වදන් තුලට තවත් ශෝකී බවක් එක්කලාය.

"පිස්සි... මම හිතන්නේ නෑ මේ වගේ අම්මා කෙනෙක් දුවෙකුට තවත් ඉදී කියලා" ඇය එලෙස කීවේ තම හිත ගැනය.

"මම දන්නවා අම්මේ.... මම විහිළුවට එහෙම කිව්වෙ" හංසි ඇයව බඳා ගත්තාය.

දුහුල් නිදන ඇඳුමෙන් සැරසී සිටි දෙදෙනාගේම සිරුරු එකින් එක වෙලි ගියේ, දෙදෙනාගේම උණුහුම දෙදෙනාටම හොඳින් දැනෙන ලෙසටය. ඒ දෙදෙනාගේ හද ගැහෙනා හඬත් දෙදෙනාටම තොරහසක් වෙමින්ය. එහෙත් ඒ බව පරයා දෙදෙනාටම දැණුණේ දෙදෙනාගේ දෙනත් පුඬු ඒ ශුංගාර කතා බහා නිසාවෙන් ඇත්තේ හොඳ හැටි අවදිව බවය.

"ඉන්න..., මම ගිහින් ඉකමණටම එන්නම්.... මගේ මේ..., මේ..., කුක්කුත් නැගිටලා වගේ.." දෙනුත් මොහොතක් මවගේ උණුහුම විඳ ගත් හංසි එලෙස කීවේ තම තුරුළු ලිහිල් කරමින්ය.

"ඉකමණටම....?" මවත් එලෙස සිනහවෙන් ඇසුවේ හංසිගේ බඳවටා වූ තම දැත් ලිහිල් කරමින්ය.

"ඇයි... අද ඉක්මණටම එන්න එපාද...?" හංසිත් එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"නෑ... එහෙම නෙමෙයි. එක්කෝ දැන් හිටියත් කමක් නෑ කියලා හිතෙනවා...." ඇය එලෙස කීවේ නැවත හංසිගේ අත අල්ල ගනිමින්ය.

"ශුවර්ද....?" හංසිට එය ගෙනදුන්නේ සතුටක්ය.

"හම්.... එහෙම කමකුත් නෑ වගේ..." ඇය එලෙස පිළිතුරු දුන්නේ නැවත යහනේ ඉඳ ගනිමින්ය. ඒ හංසිගේ අත අල්ලා ගත් වගමය.

"ගෝක්නේ..., එහෙනම් ටිකක් ඉන්න..." හංසි වහා කාඹරයෙන් ඉවතට ගියේ විදුලිපහණක් නොදල්වාමය.

හංසි නැවත කාඹරයට එන විට මව සිටියේ යහනේය. එහෙත් ඇගේ මුහුණේ වූ විලි නොපෙනුණාය. ඒ කාඹරය තුළ වූ අඩ අඳුර නිසාවෙන්ය. එහෙත් හංසි නම් යහනේ වැකිරුණේ සිනා මුසු මුහුණෙන්ය. ඒ නැවුම් අත්දැකීමක මිහිරෙන් මත්වය.

"කොහෙද ගියේ.....?" මව එලෙස ඇසුවේ පොරොතයෙන් තම කය වසා ගනිමින්ය.

"පොඩි වැඩකට....." හංසින් පොරොණයෙන් තම ගත වසා ගත්තාය.

"මොකද්ද අප්පේ ඒ පොඩි වැඩේ....?"

"ආ....." හංසි මවගේ ගත උඩින් යමක් තැබුවේ සිනහවෙන්ය.

"මොකද්ද මේ...." ඇය හංසි ලැමද මත තැබුව දේ අතට ගෙන බැලුවේ අඳුර නිසාවෙන් හරි හැටි නොපෙනෙන බැවින්ය.

අතට හසුවෙන්ම එය කුමක් දැයි කියා මවට රහසක් නොවුණාය. එහෙත් ඉන් ඇයට දැනුණේ දැඩි විලියක්ය. එබැවින් ඇය "නෑ..., නෑ... මේවා ඕන නෑ" යැයි කීවේ ඒ නිසාවෙන්ය. එහෙත් එයට පිළිතුරු ලෙස හංසි කීවේ "බොරු ඕන නෑනේ.., මම දන්නවා අද අම්මට එහෙම ඕනමයි කියලා" යැයි කියාය.

හංසි තකහනියෙන් රැගෙන විත් තිබුණේ වම්බටු ගෙඩියක්ය. ඒ ඇය සඳහා නොව, මෙදින මවගේ හිත ඇය කලින්ම හැදින ගත් නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඉන් මවට දැනුණේ විලියක්ය. ඒ දියණියමුවේ එලෙස එවැන්නකින් ස්වාං විදනය කරන්නටය.

"මට එපා...." ඇය එලෙස කීවේ දැනුණ විලිය නිසාවෙන් එය යහනේ පසෙක තබමින්ය.

"ඇත්ත කියන්න..., ඒ අද මම ඉන්න නිසා නේද...?" හංසි එලෙස ඇසුවේ ඇය සිටිනා ඇලයට හැරෙමින්ය.

"හම්... එහෙම වෙන්න ඇති...." ඇයත් කීවේ සත්‍යය. ඇයට මෙදින එය හෙළිකරන්නට විලියක් නොදැනුණාය.

"ඒකනේ කියන්නේ... මෙතන බොරුවට ලැජ්ජා වෙන්නේ නැතුව මේක ගන්න.." හංසි නැවත බටු ගෙඩිය ඇගේ ලැමද මත තැබුවාය.

"බෑ.., බෑ.. එහෙම ඕන නෑ..." එහෙත් ඇය මෙවර එලෙස කීවේ හිතකින් නොවේය.

මවගේ ඒ විලි හිත හදන්නට කළ යුත්තේ කුමක් දැයි හංසිට තවත් පැනයක් නොවුණාය. එබැවින් ඇය සිතුවේ එය කෙලසක පටන් ගන්නේදැයි කියා පමණක්ය.

"ඇයි..., අම්මා ආස නැද්ද අද අර අප්පව්වගේ වගේ එකකින් මේ..., මේ..., ටිකක් ජොලියක් ගන්න...?" හංසි එලෙස කීවේ තවමත් ඇගේ ලැමද මත ඇති වම්බටු ගෙඩිය මතින් ඇගේ අත ගෙන තබමින්ය.

"අනේ නිකන් ඉන්න...." ඇය තම අත වහා ඉවතට ගත්තාය.

"අපිට තවම එහෙම වාන්ස් එකක් ගන්න බැනේ... එහෙම වාන්ස් එකක් තිබ්බනම් මම මෙලහකටත් ඒක මේ..., මේ.. ඇතුලෙන් එක්ක.." භංසි එලෙස කීවේ තරමක් ගෞත ගසමිත්ය. ඒ මව හමුවේ තවම පූර්ණ ලෙස නොවියකුණු විලිය නිසාවෙන්ය.

"එහෙනම් ඔයා ඒක කාගේ එක කියලද හිතේ මවා ගන්නේ...?" ඇයට භංසිගේ එම වදන් පෙළෙන් යම් දිරියක් දැණුණාය.

"හම්.... ඇත්තම කියන්නම. මම එහෙනම් හිතෙන් මවා ගන්නේ මේ..., මේ..., අර අප්පව්විගේ එක වගේ එකක්. හැබැයි ඒ ඉන්නේ අප්පව්වි නෙමෙයි" ඇය තම හිතේ සත්‍යම කීවාය.

"එතකොට ඔයාගේ අරයගේ එක පවුනේ..." මව එලෙස ඇසුවේ සිහින් සිනහවකින්ය. එහෙත් ඇගේ හිතේ මැවුනේ භංසිගේ ලපටි යෝනී දෙනොල් මැද, නහර පද්ධත විසල් හිසක් ඇති තලත්තැනි ලිඟුවක් කරනා දාංගලය ය. ඒ භංසිගේ නොහික්මුණ මිහිරත් කැට්ටිය.

"හිතා වෙන්න එපා. මාස්ටබෙට් කරන වෙලාවට තමා ඇත්තටම මගෙ හිතේ තියන ෆැන්ටසි එලියට එන්නේ. ඒකෙන් මට වෙනම හිලින් එකක් දැනෙන්නේ. සමහර විට නිමන්ත අයියා එක්ක ඉන්නකොට වඩා" ඇය එලෙස කීවේ මව ව තවත් අවුස්ස ගන්න අදහසින්ය. එහෙත් ඒ ඇගේ හිතේ සත්‍යය.

"හම්... ඒක ඕන කෙනෙකුට පොදු දෙයක්. හැමෝම එහෙමයි" ඇයත් එය අනුමත කලේ තම හිතත් එසේ නොවේදැයි කියා දන්නා නිසාවෙන්ය.

"එහෙනම් අම්මත් මේක මේ..., මේ..., අප්පව්විගේ එක කියලා හිතන්නේ නැතුව, ඔයා ආස කොල්ලෙක්ගේ මේ..., අර.. ඒක කියලා හිතා ගන්න" භංසි නැවතත් ඇගේ අත වම්බටු ගෙඩිය මතින් තැබුවාය.

"අනේ බැ...." එහෙත් ඇය මවර වම්බටු ගෙඩිය මතින් අත ඉවතට නොගත්තාය. ඒ හිතෙන් නාඹර කොලු ගැටයෙකු නොසොයාම නොවේය.

"මම නම් සමහර වෙලාවට මෙහෙම තනියම කර ගද්දී, නිමන්ත අයියට කෝල් එකක් ගන්නවා..." සැබවින්ම ඇය මෙවැනි වේලාවක දුරකථන ඇමතුමක් ගන්නේ වර්ජිටය. එහෙත් ඇයට එය මව හමුවේ හෙළිකරන්නට තවම හිතට

දිරියක් නොවුනාය.

"ඊට පස්සේ..." ඇයට ඒ හංසි කීදේ ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය. ඒ හංසි යහනේ දෙපා පළල් කරන් නිමන්ත හා දුරකථන ඇමතුමේ සිටින අයුරු හිතේ මැවෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"එතකොට මේ..., මේ..., නිමන්ත අයියත් ඒ පැත්තේ ඉඳන් තනියම කරනවා..." හංසි එලෙස කීවේ එක් අතක් පොරවනයට යටින් හෙමිහිට දෙපා අතරට තබා ගනිමින්ය.

හංසි කී දෙයින් මවගේ හිත එක් වරම හිරිවැටී ගියේය. ඒ මෙතුවක් හිතේ සිටි හංසිව අමතකව, නිමන්ත එලෙස ස්වාං විදනය කරන අයුරු රූප පෙලක් හිතේ මැවෙමින්ය. ඒ ඔහුගේ අත් ගසන වේගයට රත් පැහැ ලිඟ හිසත් ඇරෙන වැහෙන අපුරුවත් මනසෙන් දකිමින්ය. ඉන් ඇගේ දෙනත් පුඩුත් අවදිව ගියේ යන්තමින් හිරිගඩුත් මතු වෙමින්ය.

"අප්පච්චිසි මායිත් සමහර දාට එහෙමයි..." ඇයත් එලෙස කීවේ හංසිව මෙලෙස අවුස්සා ගැන්මෙන් නිමන්තගේ තතු භාරා අවුස්සා ගන්න හිතක් ඇයට නොදැණීම පහළ වූ නිසාවෙන්ය. ඒ ඇයත් වම්බටු ගෙඩිය ලැමද මත තිබියෙදීම එකක් අතක් දෙපා අතරට ගෙනයමින්ය.

"සමහර වෙලාවට අපි දෙන්නා වීඩියෝ කෝලුත් ගන්නවා.." හංසිට මැවුනේ මව හා පියා එලෙස ස්වාං විදනයේ යෙදෙන අපුරුවය.

"අප්පච්චිත් සමහර දාට එහෙම තමා. මට ජේන්න එහෙම කරනවා" එලෙස කීවත් ඇයට මෙවලේ සිහි වූයේ තම හිමියාව නොව, නිමන්ත තම ස්වාං වින්දනය දුරකථනය හරහා ඇයට පෙන්වන අපුරුවය. එම මිහිරෙන් ඇගේ ඇඟිලි තුඩක් ගැටිත්තමතට ගොඩ වූයේ නම් නොදැණීම නොවේය.

"එතකොට අම්මත් එහෙම කරන විදිය පෙන්නනවද...?" හංසිටත් මැවුනේ මව නොව, පියා ඒ දරදඩු ලිඟුව අත් ගසන අයුරුව දුරකථනයෙන් පෙන්වන අපුරුවය. එහෙත් ඒ පියාගේ ලිඟුව පමණක්මය.

"හම්.... " සැබවින්ම ඇයට පිළිතුරක් ලෙස ඒ නැගුනේ සියුම් කෙදිරියක්ය. ඒ නිමන්තගේ ලිඟුවේ පෙරසම පහත් වෙන අපුරුව ඇයගේ හිතේ මැවෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

මවගේ එම පිළිතුරේ රාගාන්විත කෙදිරිය හංසිට හඳුනා ගන්නට අපහසුවක් නොවුණාය. ඒ මවගේ අතත් දැන් ඇත්තේ කොහෙදැයි කියා හංසි සැක හැර ගනිමින්ය. ඉන් හංසිගේ ගතත් හිරි වැටි ගියේ, ඇහිලි තුඩෙන් තම ගැටිත්තට දැණෙන මිහිරෙන් නොව, මව හා එක්ව ස්වාං විදනය කරනා අසම්මත මිහිරේ පහසින් මත්වය.

"අරහෙම කොල්ලෙක්ව ලැබුනොත්, අම්මා ඉස්සලම කරන්නේ මොකද්ද....?" හංසි එලෙස ඇසුවේ මවගේ හිත තුලට නාඹර කොල්ලෙකු ඇතුළු කර, ඇයව තවත් හොඳින් අවුස්සා ගන්නා අදහසින්ය.

"ඔයාට එහෙම ලැබුණොත්...?" ඇය ඇහිලි දෙතුවකින් ගැටිත්ත තරමක් තදින් මිරික ගත්තාය. ඒ හංසිගේ පැනයට පිළිතුර හිතේ නළියන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"එහෙනම් මම මේ.., ඒක මේ.., ඉස්සෙල්ලම කටට ගන්නවා..." හංසි හිතේ මැවුණේ පියාගේ ලිඟුව වැනි දර දඬු ලිඟුවක් තම මුව අහියස හිනහෙන අපුරුවය.

"මමත් ඒකම තමා කරන්නේ. මේ.., මම ඔයාගෙන් පොඩි දෙයක් අහන්නද...? ඇයට ඇවසි වූයේ හංසිගේ මුවෙන් නිමන්තගේ දඩබ්බර කම එළියට ගන්නටය.

"ඕන එකක් අහන්න..."

"ඔයා ආස මේ.., මේ..., නිමන්ත පුතා මේ.., අරක කොහොම ඔයාගේ කටට දෙනවනම්ද...?" ඒ වදන් පෙළ ඇය මුවෙන් පිට කලේ දැඩි වෙහෙසක් ගෙනය. එහෙත් තම හිත පියවී සිහියකින් වූවානම් කිසිවෙටෙකත් එලෙස මුවෙන් පිට නොවන වගත් ඇය නොදැන සිටියා නොවේය.

මව දෙතුන් විටක්ම නිමන්තව මේ කතා බහා මැද්දට ඇද ගත්තේ ඇයි දැයි හංසිට සැක සිතූනාය. ඇයට එම අසම්මත සැකයම ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය. එයින් ඇගේ ගත පමණක් නොව යෝනි පතලත් කැලකී ගියේ දෙතුන් විටක හිරියකින් ගත තෙපුල් දෙමින්ය.

"නිමන්ත අයියගේ මේ.., මේ.., අරකේ ඔලුව, අප්පව්වගේ එකේ වගේ ලොකුවට නෑ. හැබයි එයා..., අර.. මේ.., ඒකේ උඩ හම පාත් කරලා.., රතුපාට ඔළුගෙඩියව, මගේ උගුරේ වදින්න බලෙන්ම ඇතුලට දානවා... අම්..මේ..."

එතකොට වෙලාවකට හුස්ම ගන්නත් අමාරු වෙනවා. ඒත් මම එහෙම බලෙන් වගේ කරනකොට ආසයි" මවගේ හිත පිරික්සා බලන්නට හංසි එලෙස කීවත්, ඇයත් තම වදන් තුලින්ම මිහිරක් වින්දේ, වර්ෂයේ ප්‍රියතම ක්‍රියාව මව හමුවේ නිමන්තට ඇදමිත්ය.

හංසිගේ එම විස්තරාත්මක රූප පෙළ මැවීමෙන් ඇගේ ගත සලිතව ගියේය. ඒ හංසිගේ හිසෙන් අල්ලාගෙන, බලහත් කාරයෙන්, නිමන්ත හංසිගේ මුවට ඒ ලිඟුව ඇතුළු කරන අපූරුව ඇයට මැවෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

හංසි හා නිමන්තගේ සිහින කොතරම් අපූරු වුවත්, ඇයට නොදැනීම ඇගේ අකිකරු හිත දෙතුන් විටකම, නිමන්තගෙන් හංසිව ඇත් කරන්නට උත්සහා නොදැරුවාම නොවේය. එහෙත් ඒ හංසිගේ හිස්තැනට කවුරු යොදවන්නට දැයි ඇයට මේවලේ නොවැහැටුණාය.

"කොල්ලෝ කොහොමත් එහෙම තමා, විසේ කාරයෝ... බෑ කිවුවොත්, එපා කිවුවොත් ඒකමයි ඕන. අප්පව්විත් වෙලාවකට එහෙමයි... ඒත් ඒ බලෙන් නෙමෙයි. හැබයි මමත් ආසයි නිමන්ත පුතා වගේ, අප්පව්ව් මටත් එහෙම බලෙන් වගේ කරනවනම්..." එම වදන් පෙළ අවසන් වෙත්ම ඇගේ තොළ කටත් වියළී ගියේය. ඒ එලෙස නිමන්ත බලහත්කාරකම් කරන්නේ තමාට යැයි කියා ඇයට මැවෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"නිමන්ත අයියනම් එහෙමීම තමා. ගොඩක් වෙලාවට කරන්නේ බලෙන්ම තමා.... වෙලාවකට මේ..., මේ... , මගේ කුක්කු දෙකත් හපනවා දත් පාර හිටින්නම" මවට අවශ්‍යව ඇත්තේ කුමන මිහිරක් දැයි කියා හංසිට යන්තමින් වැටහුණාය. එබැවින් හංසි නිමන්තගේ නම යෝදා එලෙස කීවේ, තමා කැමති වර්ෂයේ හපංකමිය.

"හම්... එහෙම මටත් ආස හිතෙනවා..." ඇය එලෙස කීවේ "හම්.." හඬින් කෙදිරියක් පිටකරමිත්ය.

"මමත් වෙලාවකට ඒක මේ..., මේ..., දත් වලිනුත් හපනවා..." හංසි සැබවින්ම එලෙස කීවේ වර්ෂයේ ලිඟුව හිතෙන් දත් මතින් තදකොට ගනිමිත්ය.

"මමත් එහෙම කරලා තියනවා.... හ...ම්..." ඇයටත් නොදැනීම දත්මිටි කැවුණේ, තම දත් පහර ඇති නිමන්තගේ ලිඟුව ඇගේ හිත් පතල කළතන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

අම්මාගේ හිතේ දැන් ඉන්නේ කවුදැයි කියා පූර්ණව නොවුනත් හංසිට මදාස්තව වැටහුනාය. ඒ තමා නිමන්ත ගැන කියන වාරයක්, වාරයක් පසා මවගේ හද ගැස්ම සේම, මවගේ හුස්ම ඉහළ පහළ කරනා වේගයත් හංසිට දැනෙන්නට වූ බැවින්ය. එබැවින් ඇය සිතුවේ සියට සියක්ම තම සැකය තහවුරු කොට ගන්නට මේය හොඳම වේලාව කියාය.

"අම්මා දැන් මේ..., මේ..., ඇහිල්ලක් මේ..., ඇතුලට දාගෙන ද ඉන්නේ....?"

"හ..ම්.... නෑ..." ඇය එලෙස කීවේ බිඳුනු කෙදිරිලි හඬකින්ය.

"එහෙනම් දැන් දා ගන්න... මෙව්වර වෙලා අම්මා ඒ කොල්ලගේ මේ..., මේ..., අරක උරපු විදියෙන් එයාට දැන් යන්නත් ලඟ ඇති" මවගේ හිත පිරික්සන්නට හංසි එලෙස කීවත්, ඇගේ හිතේ මැවුනේ මව පෙරේත කමෙන් නිමන්තගේ ලිඟුව උරන අසම්මත රූප පෙළක්ය.

"හම්... එතකොට ඔයා...?" ඇය සැබවින්ම හංසි කී පරිදෙන් ඇහිලක් යෝනී දොතොල් මතින් ඇතුලට දමා ගත්තාය. ඒ නිමන්තගෙම නොවුනත් නාබර තරුණයෙකු ගේ ලිඟුවේ දඩබ්බර කම ඇහිලි තුඩෙන් පතමින්නේය.

"මගේ එකට අරයා දිවෙන් කරනවා" හංසි හිතෙන් දෙපා පළල් කොට ගත්තේ ඒ වර්ජිත හමුවේය.

"කවුද එයා...?" මව එසේ ඇසුවේ දබරහිලි තුගෙන් යෝනිය ඉහළ මස් කොට්ටය කොනහා ගනිමින්නේය.

"හ..ම්.. දන්නේ නෑ. ඒත් අප්පව්වගේ එක වගේ එකක් එයාට තියෙන්නේ" හංසිත් එලෙස කීවේ සිහින් කෙදිරියෙන්ය.

"එයා දිවෙන් එතනට විතරද කරන්නේ....?" ඇයගේ හිතත් ඉන් කිලිපොලා ගියේය. ඒ තම යෝනී පතලත් කැලතෙන්නේ නිමන්තේ දිවතෙන් යැයි හැඟෙමින්නේය.

"නෑ..., අත් දෙකෙන් එයා මගේ මේ... කුක්කු දෙකත් මිරිකනවා..." ඇය නිදහස් අනෙක් අතින් තම දෙපියයුරු මිරික ගත්තේ ඇදී වතට උඩින් උවත් පොරොතයට යටින්නේය.

හංසි පොරවනයට යටින් උවත්, ඇහිලි තුඩෙන් බගමණිය කිතිකවා ගන්නා අතරේ දෙපියයුරු මිරික ගන්නා අපුරුව ඇයට වලනයෙන් දැණුනා මෙන්ම, අඬ

අඳුරේ උවත් පෙනුණාය. ඉන් ඇගේ හිත මෙන්ම මෙතුවක් මිහිරකට අර අදිමින් සිටි ඇගේ යෝනියද හඬන්නට ගත්තේය. ඒ දියනිය හා තමා අතිශය පුද්ගලික දිවිය රහසක් නොකොට ගනිමින් එක් යහනක, පුරුෂයන් දෙදෙනෙකු සමඟ රති සුවය විදිනවා යැයි වූ අසම්මත සිතුවිලෙන්ය.

"ඔයා මේ..., අර..., අරයගේ අර.. මේවා දෙකත් එක්ක මිරිකලා අත ගාන්න. එයාලත් ආසයි ටිකක් රිද්දනවට" හිතට නැගුන ඒ අසම්මත මිහිරෙන් මත්ව ඇය එලෙස කීවේ කෙදිරියෙන්ය.

"හම්.... මම එහෙම එහෙම කරනවා... ඒදෙක දැන් රත්වෙලා. ඔයත් ඒ කොල්ලට එහෙම කරන්න" හංසිත් එලෙස කීවේ ඒ අසම්මත මිහිරෙන් මත්වය. ඒ ගැටිත්ත තදින් මිරික ගනිමින්ය.

"එහෙනම් අපි දෙන්නම එයාලට කියලා ඇතුලට දාගමුද...?" ඇය එසේ කීවේ දියණිය හමුවේ විලියක් නොමැතිවම දෙපා පළල් කොට ගනිමින්ය.

"අම්මා ආසද එහෙම..." හංසිගේ හිත අම්මාගේ ඒ ඉල්ලීමෙන් කිරී ගැසී ගියේය.

"කොහොමද...?" ඇය එලෙස ඇසුවේ ඇඟිලි දෙකක්ම යෝනිය තුලට ඇතුල් කොට ගනිමින්ය.

"කවදා හරි දවසක මේ..., අපි දෙන්නම එක ඇදක..., එකට එහෙම කරගන්න" හංසි එලෙස ඇසුවේ මිහිරෙන් මත්ව උවත්, දැණුන විලියෙන් මදක් ගොත ගසමින්ය.

"හම්... ඔවු" ඇයට දියනිය හා තමා එකම යහන පුරුෂයන් දෙදෙනෙකු සමඟ රතියේ යෙදෙන අයුරු මැවී පෙනුණාය. එහි හංසි සමඟ නිමන්ත සිටියත්, ඇය සමඟ ඇගේ හිමියා නම් නොසිටියාය.

එම අසම්මත සිතුවිලි මතින් මත් වූ මවට මැවී පෙනෙන්නට වූයේ හංසිගේ දෙපා පළල් කොට අල්ලා ගත් නිමන්ත, නාඹර ලිඟුව කන්‍යාභාවය තමන් හිමි හංසිගේ යෝනිය වෙත කිට්ටු කරන අපුරුවය. ඒ තමා දෙස බලමින්ය.

"මමත් එහෙම ආසයි..." එම මිහිරෙන් හංසිගේ ගත දෙතූන් විටක් වෙවුලා ගියේය.

"මොකටද....?" ඇය එලෙස ඇසුවේ නිමන්තගේ ඒ ලිඟුව හංසිගේ යෝනි දෙනොල් මැත් කරමින් රිංගන අපුරුව හිතේ මවා ගනිමින්ය.

"මේ..., මේ..., අම්මට ජේන්නම මේ..., නිමන්ත අයිියට කියලා මේ... අරහෙම කර ගන්න..." ඇය මවගේ හිත පූර්ණ ලෙස මෙවලේ පිරික්සුවාය.

"හ..ම්,.... අ..න්...., වෙන...?" හංසිගේ එම වදන් පෙළෙන් ඇගේ යෝනිය ඇතුලත, රස ඕජසෙන් පිරිගියේය.

"තව.. මේ.. අප්පව්ව් ඔයාට මේ..., අරහෙම කරනවා බලන්නත්..." හංසිටත් මැවුනේ පියා මවගේ දෙපා පළල් කොට ඒ දරදඩු ලිඟුව, මවගේ යෝනියට ඇතුල් කරන අපුරුවය.

මෙතුඩක් මවගේ හිතේ හිටි ඒ කොළ ගැටයා හංසිගේ ඒ අසම්මත අශාව හමුවේ මැකි ගියේය. ඒ දියණිය හා ඇගේ සැමියා රතියේ යෙදෙන අයුරු, තම හිමියා බලා සිටින අයුරු ඇයට මැවී පෙනුන නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඒ ඇයටම නොතේරුන ගුප්තභාවය ජනක සිතුවිලි ගොන්නකින්ය.

සැබවින්ම ඇගේ හිත තම හිමියා නැතිනම් පියෙක්, දියනියකගේ එවැනි අතිශය පුද්ගලික දිවිය එලෙස දකිනවාට අකමැති වූයාය. ඒ පියෙක් දියණිය දෙස එලෙස බලනා අසම්මතකමේ ඇති ගැඹුර නිසාවෙන්ය. එහෙත් තමාත් කරන්නේ ඒ අසම්මත කමම නොවේ දැයි කියාත් ඇය නොසිතුවාමත් නොවේය. එබැවින් අවසන ඇය තම වරද සාදාරන කොට ගත්තේ "මෙකිටත් ඕනේ එකමනේ..., අපේ එක්කෙනත් බෑ කියයි මේත් කියලා" යැයි හිතමින්ය. ඉන් පෙරට වඩා මිහිරක් එම සිතුවිල්ල ඇයට ගෙනදුන්නාය.

"ඔයා ඇත්තටම ආසද අප්පව්ව් මට එහෙම කරනවා බලන්න...?" ඇය යෝනිය තුල වූ ඇහිලි දෙක උස්පහත් කරන වේගය කෙමෙන් වැඩිකොට ගත්තාය. ඒ හංසිට හා නිමන්තට පෙනෙන්නටම හිමියා තමාට ලිඟු පහර දෙන අයුරු හිතේ මවා ගනිමින්ය.

"හම්..., මට මැවිලා ජේනවා දවසක අපි හතරදෙනාම එකට එහෙම කරන විදිය" හංසිටත් අන් සැම අමතකව, තමා ඉදිරියේ මව හා පියා රති සුවය සොයන අපුරුව මැවුනේය.

"මටත් එහෙමයි....." ඇය යෝනිය තුල වූ ඇහිලි දෙක සොලව ගන්නා වේගය තවත් වැඩි කරගත්තේ, හිමියා හා තමා රතියේ යෙදෙන අයුරු දෙස හංසි හා නිමන්ත බලා සිටින අයුරු මැවී ගිය නිසාවෙන්ය.

"අප්පව්ව් කැමති වෙයිද එහෙම...?" හංසි ඒ නැගුන මිහිරෙන් වේගයෙන්

ගැටිත්ත කිතිකවා ගත්තේ දෙපා පහසු ලෙස පලල් කොට ගනිමින්ය.

"නිමන්ත පුතා....?" ඇය යෝනිය තුළ ඇහිලි සොලව ගන්න වේගය වැඩි කොට ගත්තාය. ඒ එවිට ඇයට හිත් සේ නිමන්තගේ ලිඟුව දකින්නට ඉඩක් ලැබෙන නිසාවෙන්ය.

"කැමති කරගන්න බැරිවෙන එකක් නෑ..." හංසි පොරොන්ය ඇතුලතින්, නිදන ඇඳුමෙන් දෙපියයුරු ඉවතට ගත්තාය.

"මටත් අප්පව්වී ගැන එහෙම හිතෙනවා" ඇයත් විලිය අමතක කොට දෙපා දණහිස් මතින් නවා ගත්තේ පොරොන්ය තුළමය.

"එයාලා එහෙම අකමැති වුනත්..., මම අම්මට හොරෙන් හරි ඒකට වාන්ස් එකක් අරගෙන දෙන්නම්" හංසි එලෙස කීවේ නිමන්ත කෙසේ වෙතත් පියාගේ තීරණය ගැන සැකයෙන්ය.

"ඒ කිවුවේ...?" ඇයට හංසි කී දේ නොවැහැටුනාය.

"මමයි නිමන්ත අයියයි අරහෙම කරන දිහා බලන් ඉන්න" හංසිටත් මැවි ගියේ තමා හා නිමන්ත ගේ රතිය දෙස මව බලා සිටින අපුරුවය.

මවටත් තම හිමියාගේ කැමත්ත ගැන සැකයක් නොවුනත්, නිමන්තගේ ඊට ඇති කැමත්ත ගැන වූයේ සැකයක්ය. එහෙත් ඇයට එම නොසතුට පරයා සතුටක් දැණුනේ හංසි පෙර කී වදන් පෙළෙන්ය. ඒ නිමන්ත ඊට අකමැති උවත් තමාට ඔවුන් දෙදෙනාගේ රතිය දෙස හොරහින් හෝ බලන්නට ඉඩක් ලැබෙනවා නොවෙදැයි කියාය. ඉන් මෙතුවක් ඇය යටි හිතේ සභවන් සිටි අසම්මත ආශාව එලිට පැත්තේ, නිමන්තගේ නාඹර ලිඟුව දැකුමේ කැමත්තය.

"ඇත්තටමද...?" ඇගේ ගත ඉන් සලිතව ගියේය.

"හම්.. මේ අර..., මේ..., නිමන්ත අයියගේ.. අර පොඩි එකත් එතකොට අම්මට බලන්න පුලුවන් වෙයි, අම්මත් එහෙම ආසයිනේ.." කොතරම් මිහිරක සිටියත් නියම තැනදී මවව කොටු කරන්නට තරම් සිහියක් හංසිට තිබුනේය.

"හම්.... මමත් එහෙම කරන්නම්. එතකොට ඔයාටත් පුළුවන්නේ..?" යෝනිය තුළවූ ඇගේ ඇහිලි තුඩට වඩා වේගයෙන් හිත ගැහෙන්නට ගත්තේය. ඒ පෙරවූ සිවුදෙනාගේ අසම්මතය ඉටු වීම සැකයක් උවත්, තම දෙදෙනාට දෙදෙනා

එහි යම් මාවතක් ස්තීර ලෙස විවර කොට නොගත්තා නොවේ දැයි කියා සිතන විටය.

"මොකද්ද....?" මව කීවේ කුමක් දැයි හංසිට නොතේරුනා නොවෙය. ඉන් ඇගේ හිතත් ඉපිල ගියේ සිවුදෙනාගේ එකතුවට පියා අකමැති උවත් තමාට හොරහින් හෝ ඔවුන් දෙස බලන්නට ඉන් ඉඩක් ලැබෙනවා නොවැදැයි කියා සිතන විටය. එබැවින් ඇය මව කී දේ නොතේරුන ලෙස නැවත පැනයක් නැගුවේ, එය සක් සුදක්සේ පහද ගන්නටය.

"අප්පව්විසි මමයි කරන දිහා බලන්න..."

"මරුතේ... එතකොට අපි දෙන්නට, අපි දෙන්නා ආසම අරවා දෙක ඕන තරම් බලාගන්න පුළුවන්. ඕන්න අම්මට හෙට ඉදන් උනත් ඔන නම් ඒකට වාන්ස් එක" හංසිගේ හිත ඉපිල ගියේ කාම ආශාව පරයා, මෙතුවක් දුටු සිහිනය ඉටුවීමේ සතුටෙන්ය.

දියණියගේ මුවෙන් පිටවූ එම වදන් හමුවේ ඇයගේ ගත සිත කැලකී ගියේය. ඒ දියණියගේ හිමියාගේ ලිඟුව හිත් සේ සිහි කර ගන්නට, දැන් දියණියම මෙදින පටං තමාට පූර්ණ ලෙස අවසර දී ඇතයි වූ සිතුවිලෙන් මත්වය. ඒ දිවියේ මෙතුවක් අත් නොවිඳී අසම්මත මිහිරක නැවුම් පහසක් විඳ ගනිමින්ය. එම දැණුන නැවුම් මිහිරෙන් ඇය මෙතුවක් ලැමද මත වූ බඩු ගෙඩිය අතට ගත්තේ, අනෙක් අත දෙතන් අතර තබා ගනිමින්ය.

"අම්මා අසයිද නේද.. මේ.., මේ.., නිමන්ත අයිගේ එක මේ.., එහෙම බලන්න" මෙවර හංසිගේ වදන් පෙළ පෙර තරම් ගොත නොගැසුනා මේන්ම මව මෙතුවක් ලැමදේ වූ වම්බටු ගෙඩියක් පොරොණය තුලට ගත් වගන් දුටුවාය.

"හම්.... ගොඩාක් ආසයි ඔයාගේ එක්කෙනාගේ එක බලන්න. ඔයත් ආසයි නේද ඔයාගේ අප්පව්වි එකත් එහෙම බලන්න" හංසි එය කියන්නත් ප්‍රථමව ඇය නිමන්තගෙන් එම මිහිර විඳිමින් සිටියා මෙන්ම, ඇයට හංසි හොරහින් ඇය හා හිමියාගේ රතිය දෙස බලා සිටින අයුරුත් මැවී පෙනුණාය.

මෙතුවක් කල් තම හිතේ වූ පැනයට නිසි පිළිතුර සොයාගත් හංසිගේ හිත, ඒ දැනෙන අසම්මත මිහිරෙන් කැලකී ගියේ නැවුම් මිහිරක් විඳ ගනිමින්ය. එබැවින් ඇය තම ගැටිත්ත කිති කවා ගන්නා වේගය තවත් වැඩි කොට ගත්තේ "අම්මා දැන්

නිමන්ත අයියගේ එක හිතේ මවාගෙන වම්බටු ගෙඩිය ඇතුළට දාගෙන ඇති" යැයි වූ සිතුවිලෙන්ය. එබැවින් හංසිට සිතුවේ මව ව තවත් එම මිහිරෙන් කලතා ගන්නටය.

"නිමන්ත අයියගේ එක දැන් මේ... අම්මගේ එක ඇතුළේ දඟ කරනවද...." හංසි එලෙස ඇසුවේ සැබවින්ම නිමන්තගේ ලිඟුව මවගේ යෝනිය තුළ කරනා දාංගලය හිතේ මවා ගනිමින්ය.

"හම්... ඔයා එයාව නරක් කරලා... එපා කිවුවට අහන්නේ නෑ. අප්පච්චිගෙ එකක් එහෙමද...?" ඇය යෝනිය තුළ වූ බටු ගෙඩිය වෙගයෙන් සොලව ගත්තේ නිමන්ත ගේ බලහත්කාර කම හිතේ නන්වාගෙනය.

"හම්.... ඔවු එක මට රිද්දනවා. නිමන්ත අයියගේ එක මොකද්ද ඔයාට කරන්නේ....?" හංසිත් දෑස පියා ගත්තේ අම්මාගේ දෙපා පළල් කොට අල්ලා ගත් නිමන්ත, එක පිට එක වැරෙන් ඇගේ යෝනියට පහර දෙන අයුරු හා පියාට සමවූ විසල් ලිඟුවක් තම යෝනි විවරයට කරනා තෙරපුම විදගනිමින්ය.

"එයත් මට මට රිද්දනවා.... ආහ්..." ඇයට මෙවලේ සැබවින්ම කෙදිරියක් නැගුණේය. ඒ නිමන්තගේ ලිඟුව ඇගේ යෝනි පතලටම වැදෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඉන් කැලතන යෝනි පත්ල ඇයට එක් සුරාන්තයක් කිට්ටු කළේය.

"අම්මට වෙන්නද යන්නේ....." හංසිගේ හිතත්, මවට නිමන්තගෙන් ලැබෙන වෙගත් ලිඟු පහර හමුවේ මෙන්ම, විසල් ලිඟුවෙන් තම යෝනියට දැනෙනා තෙරපුම හමුවෙන් කැලතෙන්නට ගත්තේ සුරාන්තයකට අර අදිමින්ය.

"හම්.... ආහ්... ඔවු.." ඇයට කරන්නට ලැබුණේ කෙදිරි නැගීම පමණි. ඒ ස්වාං වින්දනයකදී ලැබූව උපරිම මිහිර ඇය මෙදින ලැබ ගනිමින්ය.

"මටත්...." හංසිට වඩාත් ඉවසිය නොහැකි වූයේ මවගේ ඒ කෙදිරියේ උණුහුමය. ඒ මව තම හිමියාගේ පහසෙන් මත්ව මව නඟනා කෙදිරියේ උණුහුමෙන්ය.

මව සහා දියණිය යන දෙදෙනාම ස්වාං වින්දනයෙන් දිවියේ එතෙක් මෙතෙක් ලද මිහිරැතිම සැපත මෙදිණ විද ගත්තාය. ඒ ස්වාං වින්දනයෙහි දෙදෙනාටම දැණුන අසම්මත සිතුවිලි නිසාවෙන්ය. එහෙත් හංසිගේ මවටනම් ස්වාං වින්දනයෙන් පසුව ගෙවෙනා පුත්‍රයා කාලය තුළදී තමා ගැනම දැණුණේ ලැජ්ජාවක්ය. ඒ තමා දියණිය හමුවේ තම යටි හිත නිරුවත් කලා නොවේ දැයි කියා වූ කම්පා සිතින්ය.

භංසිනම් සිටියේ ගත සිත කිලිපොළා ගිය සතුටෙන්ය. ඇයට ස්වාං වින්දනයෙන් පසුව ගෙවෙනා පුත්‍රයා කාලෙදී පවා බොහෝ මිහිඳුකි අසම්මත ඉසවුවන් සොයා සැලසුම් සෙවුවේය. විටෙක සැලසුම් අවසන් නිගමණය පවා කළේය. එහෙත් ඇයගේ හිතට වදයක් වූයේ, ස්වාං වින්දනයෙන් පසුව මවගේ පිලිතුරක් නොමැති නිහඬ තාවයටය. එබැවින් භංසි සිතුවේ මවට දැන් නින්දක් ඇවැසි යැයි කියාය.

swalzone.com

වත්සලා සති අන්තයේ නිවසට ආවා ගියා මෙන්ම, ඒ ඉඩක් ලැබෙන සෑම වේලාවකම වජීර, හංසි මෙන්ම නිමන්ත හා වත්සලා එකතුවක් සුපුරුදු ලෙස පැවතුනේය. ඒ සුපුරුදු තැන වත්ත උඩහදී සිටු දෙනාගේ එකතුවෙන්ය. එලසම වජීර ඉඩක් ලද විට හංසිව වත්තට එක්ක ගියා මෙන්ම, වත්සලාත් රැ කල නිමන්තගේ කාඞරයටත් රිංගුවේය. එයින් සිටු දෙනාගේ වූ බැඳීම එන්න එන්නම වැඩි උවත්, හංසි මව සමඟ වූ බොහෝ දෑ ඔවුනගෙන් රහසක් කොට ගත්තාය. එලසම මේනකා හා සමන්ත සමඟ ඇති ඇසුරත්, වත්සලා මෙන්ම වජීරත්, හංසිගෙන් මෙන්ම නිමන්තගෙන් ද සඟව ගත්තේය.

මුල් දෙතුන් දිණ අපහසුවෙන් උවත් විදගත් ගුද සංසර්ගය, එදින පටං මේනකාට දිවියේ නැවුම් මිහිරක් ගෙන දෙන්නට වූවාය. ඒ මේනකා යෝතී සංසර්ගයට වඩා ගුද සංසර්ගයට දැඩි ඇල්මක් දක්වමින්ය. ඉන් එල නෙලා ගනිමින් සමන්ත මෙන්ම වජීරත් ඇයගේ ගුදය සිසරා සැරි සැරුවේ උමතුවෙන්ය. ඒ වත්සලාට වඩා නැවුම් මිහිරක් මේනකාගෙන් සොයමින්ය. එහෙත් ඔවුන් දෙදෙනාම ඒ වත්සලාව අමතක කලා නොවේය.

"මේ... අද වජියා එනවා නේද..?" මේනකා වත්සලාගෙන් එලෙස ඇසුවේ කඨාලය අසලින් ත්‍රීරෝද රථයට නගිමින්ය.

"හම්... ඇයි උඹට හදිස්සිද...?" වත්සලාත් එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන් මේනකාගේ කණට කොටය. ඒ ත්‍රීරෝද රථයේ රියදුරුට නැසෙන ලෙසින්ය.

"නැතුව.... ඔය ඌ ඵන්තේ සති දෙකකට පස්සේ. උඹටනම් මොකද....?" ඵහෙත් මේනකා ඵයට පිළිතුරු දුන්නේ රහසෙන් නොවේය.

"මේ...., මමත් දැන් මගේ මිණිහත් ඵක්ක බුදියනවට වඩා බුදියන්නේ උමේ මිණිහත් ඵක්ක... උඹ ඵ්කත් දැණගනින්..." වත්සලා ඵලෙස කීවේ සිනහවෙන් උවත් ඵ් මේනකාට රහසෙන්ය.

"උඹ වීක් ඵන්ඩි ඵකේ ගෙදර ගිහින් ඌට කියලා දුං අල්ලන් ඵන්නේ නැතේ... දෙපැත්තම හිරිවට්ටන් ඵනවා මිසක්" ඵහෙත් මේනකා මෙවරත් පිළිතුරු දුන්නේ රහසෙන් නොවේය.

ත්‍රීරෝද රථයේ රියදුරුට ඵ් ව්‍යංග කතා බහා කුමක් දැයි කියා නොදැණුනා නොවේය. ඵබැවින් ඔහු පැති කණ්නාඩි දෙකෙන්, ගැබ්බර කතුන් දෙදෙනා දෙස මාරුවෙන් මාරුවට බැලුවේ හොරහින්ය. ඵහෙත් ඔහුගේ හොර බැල්ම වත්සලාගේ නෙතහට හසු වුනේය.

"මේ..., හෙමීට බං. මුටත් ඇහෙනවා..., තොට ලැප්පාවක් නැද්ද...?" වත්සලා ඵලෙස කීවේ රහසෙන්ය.

ඵයින් සිනහවක් නැගුන මේනකා තරමක් වෙලා නිහඬව සිටියේ, ඔහුගේ මුහුණ දෙස දෙතුන් විටක් ඵම පැති කාණ්නාඩිය හරහාම බලමින්ය. ඵවිට ඔහුගේ නෙත් විටෙන් විට තමා හා වත්සලා වෙත වැටෙන වග ඇය හඳුනා ගත්තාය. ඵයින් සිනහවක් නැගුන මේනකා, වත්සලාගේ කණට කොට ඇසුවේ "මේ.. මුව ටිකක් අවුස්සමුද...?" යැයි කියාය. ඵයට පිළිතුරක් ලෙස වත්සලාගේ මුවෙන් නැගුනේද සිනහවක්ය.

"මේ..., උඹ බ්‍රා වගයකුයි, අර පැන්ටි වගයකුයි ගන්න තියෙනවා කිවුවවා ගත්තද...?" මේනකා ඵලෙස ත්‍රීරෝද රථයේ රියදුරුට ඇසෙන ලෙස ඇසුවේ බොරුවටය.

"හම්... ගත්තා.." ඵහෙත් රියදුරු හමුවේ වත්සලාට ඵලෙස දැනුනේ විලියක්ය.

"මාත් ගිය සතියේ ගත්තේ..., ඵත් මාස දෙක තුනකට වඩා අදින්න බැරි වෙයි..., ඇයි බං..., අද සයිස් ඵක නෙමෙයි හෙට.." මේනකා ඵලෙස කීවේ හොරහින් රියදුරු දෙස බලමින්ය.

"හම්... ඵ්කනම් ඇත්ත.." වත්සලාට විලිය නිසාවෙන් වැඩි යමක් කියන්නට නොසිතුවත්, ඇයටත් රියදුරු දෙස බැලුනේ හොරහින්ය.

විසි පස් විය පසු නොකළ, දෙතුන් මසකට පෙර විවාහ වූ රියදුරුගේ නෙත් ඉබේම මෙනකා වෙතත්, වත්සලා වෙතත් වැටුණේය. ඒ ගැබ් බර කතුන් දෙදෙනාගේ ලැමදවල් වෙතටය. "බඩ වෙන්න ඉස්සර දෙන්නගේ ඔය තන් පොඩ්වට තියෙන්න ඇත්තේ.... දැන් නම් කොමොඩු පාරාදයි" ඔහු තම බිරිදගේ කුඩා දෙතන් හා මේ ගැබ්බර කතුන් දෙදෙනාගේ දෙතන් හිතෙන් සැසැලුවේය. ඒ ගැහැනුන් දෙදෙනා තමා දෙස බලා සිටින වගක් නොදැන, තවත් දෙතුන් විටක් පැති කණ්ඩිය තුලින් ඔවුනගේ ලැමදවල් දෙස බලමින්ය.

ඔහුගේ බැල්ම තම ලැමද වෙත වැටෙන වග මේනකාට මෙන්ම වත්සලාට ද සැකයක් නොවුණේය. එබැවින් මේනකා කර පළල් සැහැල්ලු ගැබ්ණි ඇඳුමේ කර මදක් පහත් කොට ගත්තේ දෙතන් මැද නිමිනය හොඳින් ඔහුට පෙනෙන ලෙසටය. එහෙත් එයින් වත්සලාට නැගුණේ සිනහවක්ය.

"පාරට බැස්සම ඉන්න බෑ බං මාර දාඩියයි. ඇතුලෙන් ගලනවා වගේ" මේනකා තවත් ගවුම් කර පහත්කරමින් පාවහන් යුගලය ගලවා දැමුවේ පහත් වෙමින්ය.

"ඒකනම් ඇත්ත මගෙත්..." එහෙත් වත්සලා කිසි ඉඟියක් නොපෑවාය.

"මට නම් මුකුත්ම නැතුව ඉන්නවා වගේ සණිපයක් තවත් නෑ" මේනකා ඔහුට විසි ලෙස තම ලැමදේ සාණුවන් හා නිමිනයන් ඔහුට බලන්නට ඉඩ හැර, ඔහුගේ නෙත් මහ හරිමින් වත්සලාගෙන් ඇසුවාය.

"ඇයි... උඹ මේ..., ගෙදර ඉන්නේ එහෙමද....?" වත්සලාටත් ඉන් යම් දිරියක් දැණුනත්, එලෙස ඇසුවේ මුවට නැගුන සිනහව තද කොට ගනිමින්ය.

"නැතුව... ගෙදර ඉන්නේ, උඩටත් නැතුව... යටටත් නැතුව. දවස තිස්සේ හිරවෙලා නහින මේවටත් නිදහසක් දෙන්න එපැයි.." මේනකා එලෙස කීවේ රියදුරුගෙ නෙත් තමා වෙත වැටෙත්ම, තම ලැමද වත්සලාට පෙන්වමින්ය.

"මුකුත්ම නැතුව....?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ මවා ගත් පුදුමයෙන්ය.

"හම්... හුල් නියුඩ්" මෙනකා රියදුරු දෙස යටසින් බලමින් කීවේ, වත්සලාට සිනහවක් පාමින්ය.

"එහෙනම් අහල, පහල ඉන්න ගුල් මරන්නන්ට රජ මහල් ඇති..." වත්සලාත් එලෙස කීවේ හොරහින් රියදුරු දෙස බලමින්ය.

"ඔවු බං..., මම ගෙදර ඉන්නවනම් අහල පහළ ඉන්න කොල්ලෝ ටික අපේ ගේ වටේ. හැබැයි ඒකෙන් එහෙම පොඩි කික් එකක් තියනවා.."

"උඹ හෙලුවෙන් උංට පෙන්නත් ඉන්නවද....?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ මවා ගත් පුදුමයෙන් රියදුරු දෙස බලමිත්ය.

"එහෙමම නෙමෙයි බං.... ජනෙල් වලින් එහෙන් මෙහෙන් ටිකක් උන්ට පේනවා. උංට පෙනවා.., උං බලනවා කියලා මම මගේ නිදහස නැති කර ගන්නැයි" මේනකා එලෙස කීවේ රියදුරුට එය බොරුවක් වග නොහැඟන්නටය.

"හස්බන්ඩ් දන්නවද...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ හොරහින් රියදුරු දෙස බලමිත්ය.

"මම ගෙදර ඉන්න දවසට ඉන්නේ හුල් නියුඩ් කියලා උංට කියන්න දෙයක් නෑ. මම ඉස්සර ඉදම්ම එහෙමනේ. හැබැයි මිනිහා නැතිවෙලාවට තමා එහෙම ටිකක් ජනෙල් අයිනට ගියොත් යන්නේ"

"උඹටනම් පිස්සු..."

"ඇයි..., උඹ ගෙදර ඉන්න දවසටත් ඉන්නේ සේරම පටලගෙනද...?"

"ඔවු බං..... අපේ එකා ගෙදර ඉන්න වෙලාවට මම එහෙම නියුඩ් හිටියොත්, උගෙන් ගැලවෙනවා බොරු" තමා වෙත රියදුරුගේ නෙත් ඇදෙන අයුරු දුටුව වත්සලාගේ හිත හිරිවැටී ගියේය.

"අනේ මේ..., උඹත් කැමතිම නැතුව ඇති...."

"අකමැතිව නෙමෙයි බං....., ඒත් හැම වෙලාවෙම එහෙන්, මෙහෙන් අල්ලනයි ඇතිලෙන්නයි.. ගත්තම එපා වෙනවනේ..."

"හැබැයි මම එහෙම ආසයි බං. අපේ එකාගෙන් වැඩෙම කොහෙන් හරි මිරිකනවා..., එක්කෝ අරක නැගිටිටගෙන වන, වන එනවා. උං ගෙදර හිටියොත් මගේ කට්ටත් නිවනක් නෑ" එම කතාවට වත්සලාට මෙන්ම එය කී මේනකාටත් නැගුනේ සිනහවක්ය. එහෙත් එම සිනහව ඔවුන් දෙදෙනාම සංවර කොට ගත්තේ මුව දැතින් වසා ගනිමිත්ය.

ගැහුණුන් දෙදෙනාගේ එම කතා බහා හමුවේ ත්‍රීරෝද රථ රියදුරුගේ හිත

මෙන්ම ලංකට්ටුව තුළ වූ ලිඟුවක් නළියන්නට ගත්තේය. වැඩියමක්ම ඒ ඔහු ගැහැනුන් දෙදෙනෙකුගේ එවැනි පුද්ගලික කතා බහක් මෙලස ඇසුව ප්‍රථම වතාව මෙය නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඔහුට සිතුවේ "ඔහොම දීලා වෙන්න ඇති දෙන්නම ඔය බඩ පුරවන් ඉන්නේ" යැයි කියාය. ඒ වැඩියමක්ම මේනකා එලෙස නිවසේ නිරුවතින් වැඩ පළ කරන අපුරුව හිතේ මවා ගනිමින්ය.

"හැබැයි බං දවල්ට එහෙම වෙනකොටත් පොඩි ගතියක් තියනවා. රූ වගේ නෙමෙයිනේ බං, බයක් නැතුව කෙදිරියක් ගාන්න උනත් පුළුවන්..." මෙතුවක් හිතේ වූ විලිය පරදා එලෙස කීවේ වත්සලාය.

"ඔවු බං, ඒකනම් ඇත්ත.. හැබැයි බං..., එකම තැන නැතුව වෙන, වෙන තැන්වල සෙට් උනාම තමා මරු..."

"ඔවු බං..., අපේ එක්කෙනාට මේ ඉන්නේ කුස්සියේ, සාලයේ කියලා වගක් නෑ. සමහර වෙලාවට දොර ජනෙල්වත් වහලා නෑ..." වත්සලා එලෙස කීවේ හොරහින් රියදුරු ලෙස බලමින්ය.

වත්සලාගේ එම කතාවෙන් රියදුරුගේ හිත නළියන්නට ගත්තේය. එ ඔහු වත්සලා දෙස දෙතුවේ විටක් පැති කණ්ණාඩිය හරහා බලමින්ය. එවිට ඔහුට මැවි පෙණුනේ, වත්සලා කුස්සියේ හොඳ්දක් හැඳී ගාන විටත් ඇගේ සැමියා ඇයට ලිඟ පහර දෙන අපුරුවය. ඔහුට එම සිහිනය තුලින් "ඒකට අපේ එකී... දවල් වරුවේ ලඟට ගියත් මැරෙන්න ගන්නවා..., අනේ කවුරු හරි එයි.., කවුරු හරි එයි කිය කියා..." තම බිරිඳවත් සිහි වූනේය. ඒ ඇගේ කුලෑටි කමය.

"අපේ එකක් එහෙමයි... උඟට එකම තැන හරියන්නේ නෑ. සමහර දාට බං..., අපි දෙන්නා රූට මිදුලේ පැදුරක් එලාගෙන හඳ එලියෙන් සෙට්වෙනවා..."

"මරුනේ... වට පිටේ ඉන්න උන්ට ජේන්නේ නැද්ද...?" මේනකා එලෙස කීවේ රියදුරුව අවස්සන අදහසින් උවත් එය තම ජීවිතයටත් හොඳ අදහසක් යැයි වත්සලාට සිතුවේය.

"ඒ වෙලාවට පොඩි බයකුත් එනවා කවුරු හරි දකී කියලා. හැබැයි බං.. එහෙම බයෙන්, බයෙන් කරන කොටත් මරු. මරු ඕලීන් එකක් බං ඒකත්"

"උඹ කිවුවට පසේ මටත් හිතෙනවා එහෙම පොඩි ටුර්යි එකක් දෙන්න..."

රියදුරුට එය මැවි පෙණුනේය. ඒ මේනකා හා ඇගේ සැමියා මිදුලේ රතිය දමන අපුරුවය. ඉන් ඔහුගේ හිතට වඩා සලිතව ගියේ ලිඟුවය. ඒ ඔහුට මේනකා මිදුලේ දණ

ගසා සිටින අපුරුව හා හිමියා ඇයට පිටුපසින් ලිඟු පහර දෙන අපුරුවක් මැවී පෙනෙන්නට වූ නිසාවෙන්ය. එම සිහිනෙන් අසංවර වූ ඔහුට, දෙපස ඇති පැති කණ්ණාඩි දෙක හරහා වත්සලාගේ හා මේනකාගේ ගැබිණි ඇඳුම ගලවා දමන්නට වැඩි වෙලාවක් නොගියේය.

"එහෙම ඉඳලා බලපංකෝ කොහොමද හිලීන් එක කියලා. මේ..., උඹ දන්නවද තව වැඩක්...? සමහර දාට අපි දෙන්නා එහෙම කුස්සියේ සෙට් වෙනකොට, අපේ ගෙවල් අතිකාරයා හොරෙනුත් බලං ඉන්නවා. උඟට මරු ෂෝ එක. මේනකා එලෙස කියා සිනහා වූයේ වත්සලාගේ උරහිසටත් සියුම් පහරක් ගසමින්ය. ඒ රියදුරට අමුත්තක් නොදැනෙන්නටය.

"හස්බන්ඩ් දන්නවද.....?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ මවා ගත් පුදුමයෙන්ය.

"පිස්සුද බං..? උඟ එහෙම එකක් දන්නේ නෑ. හැබයි අංකල් කාරයා දන්නවා උඟ හොරෙන් බලනවා කියලා මම දන්නවා කියලා. ඉතින්... මම ගෙදර ඉන්නේ කොයි වෙලාවෙද...? එවලේ ඉඳන් තාප්පෙන් එහා පැත්තේ මිනිහගේ සැටලයිට් එක වැඩ...?" මේනකා නැවතත් සිනහා වූවාය.

"උඹත් ඉතින් එහෙන් මෙහෙන් පෙන්න, පෙන්න ඒ මණුස්සයව අවුස්සනවා....? පවු බං..."

"එහෙන් මෙහෙන් නෙමෙයි බං.... වෙලාවකට සේරමත්. උඹ දන්නවද..? ඒකෙන් තමා එන්න, එන්න ගෙවල් කුළිය අඩුවෙන්නෙත්" මේනකා නැවතත් සිනහා වූයේ වත්සලාට සියුම් පහරක් ගසමින්ය.

මේනකාගේ එම වදන් තුලින් රියදුරුගේ ලිඟුව ලංකට්ටුව තුළ නලියන්නට ගත්තේය. ඒ ලිඟුවෙන් එකින් එක වැහෙන සතුටු කඳුලෙන්, ඔහුගේ ලංකට්ටුවත් තෙත් වෙමින්ය. ඉන් "මුත් දෙන්නා නම් වේස බඩු දෙකක්..." යැයි කියා ඔහුට සිතුවත්, තමා සිටිනා නිවසේ වරිකයත් ඔහුට සිහි නොවුනාම නොවේය. එබැවින් "ටිකක් පෙන්නලා එහෙම වාන්ස් එකක් ගත්තට, වේස බඩුවක් වෙන වැයි" කියා ඔහුට සිතුවේ බිරිඳවත් සිහිවෙමින්ය.

"මටත් හිතෙනවා බං අපේ ගෙවල් කුළියත් එහෙම අඩු කර ගන්න..." වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"හැබැයි ඔක හස්බන්ට් කියන්න එපා..., අනික එක පාරටත් එහෙම කරන්න යන්න එපා..." මේනකා එලෙස වත්සලාට ඕවදන් දෙන්නට ගත්තේ තද

කරගත් සිනහවෙන්ය. ඒ ඇයට මෙන්ම වත්සලාටත් රථයේ රියදුරුගේ නොසන්සුන් කම දැන් මැනවින් පෙනෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"එහෙනම් කියපංකෝ හොඳ විදියක්...?" වත්සලත් එලෙස ඇසුවේ ඔහුගේ නොසන්සුන් මුහුණ දෙස හොරහින් බලමින්ය.

"උඹලගේ ගෙවල් අයිති එකා නාකියෙක්ද....?"

"අවුරුදු හතලියක්... හතලිස් පහක් ඇති..."

"මෙහෙම කරපං..., උඹ දවසක බාගෙට නාලා... ගෙදෙටට වතුර එන මේන් කාරාමේ තියෙන්නේ.., ඒක වහපං... පස්සේ කොට ටවල් කැල්ලකුත් ඇදන් උඹට කෝල් එකක් ගනින් වතුර එන්නේ නෑ පොඩ්ඩක් බලන්න කියලා. එතකොට උඹ ඉස්සෙල්ලම බලන්නේ ඒ ඉස්සරහා තියන මේන් කාරාමේ නෙමෙයි.., බාත් රූම් එක ඇතුලේ ටෑෂ් එක. උඹ ඒ වෙලාවට උඹේ පෑන්ට් දෙක තුනක් එහෙමත් වනලා තියපං ජේන්න... උඹ ජී-ස්ට්‍රිං අඳිනවනේ...?"

"මරු අයිඩියා එකනේ... පුළුවන් උනොත් අද හස්බන් එන්න කළින් පොඩ් ටුර්යි එකක් දීලා බලනවා. හිටපංකෝ මගේ කොට ටවල් එකක් තියනවා, දණහිස් ලඟට වත් දිග නෑ..." වත්සලත් එලෙස කීවේ යටසින් ඔහු දෙස බලමින්ය.

"හැබයි පුතෝ වැඩිය කරට ගන්න යන්න එපා..., එහෙම උනොත් උඹ හදන්නේ කෙලින්නම තමා. දෙන නොදෙන ගානට හිටපං. හැබැයි උඹ අද එහෙම කරොත් හෙට ඉදන්, උඹට පෙන්න ටිකක් හොට් විදියට ඉදපං, ටිකක් එහෙන් මෙහෙන් ජේන්න ඇදලා. අනික පුළුවන්නම් උඹ ජේන්න ඉන්න වෙලාවක් බලලා, සෙක්සි පෑන්ටියක් බ්‍රා එකක් වැලට දාපං උඹට ජේන්නම. එවලෙට යාන්තමට පොඩ් හිනහවක් දාපං.

හැබැයි හස්බන්ඩ් ඉන්න වෙලාවට උඹ එහෙම කරන්න එපා. උඹට තේරෙන්න ඕන උඹ එහෙම කරන්නේ හස්බන්ඩ් හොරෙන්, උඹට ජේන්න කියලා. එතකොට තමයි ගානට වැඩේ සෙට් වෙන්නේ. පස්සේ මාසයක් විතර ගිහින් හස්බන්ඩ් නැති වෙලාවක උඹ කියපං ලඟදී මෙහෙන් යන්න ඉන්නේ, ටිකක් අඩුවට ගෙයක් හොයනවා කියලා. එව්වරයි.... වැඩේ සිමපල්"

"යකෝ.. මරු අයිඩියා එකනේ....., හිටපංකෝ මම කරන්න හොඳ වැඩක්..."
වත්සලාට සැබවින්ම පුදුම හිතුවේ මේනකා එලෙස කතාවක් ගෙනුව අපුරුව
ගැනය.

"උඹට වැඩේ ලේසියෙන්ම ගොඩ දාගන්න පුළුවන්, උඹ ඔය තඩ් පස්ස
පැත්තත් ටිකක් එලියේ දාලා පෙන්නුවනම්" මේනකා එලෙස කීවේ හොරහින්
රියදුරු දෙස බලමිත්ය.

"උඹට එතකොට වෙන එකක් හිතෙයිද දන්නේ නෑ" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ
රියදුරුගේ නෙත් දෙස හොරහින් බලමිත්ය.

"උඹට උඹේ ඕක හෙලුවෙන්ම දකින්නම ඕන නෑ එහෙම හිතෙන්න. උඹට
විතරක් නෙමෙයි උඹේ ඕක දකින ඕන එකෙකුට ඉතින් හිතෙන්නෙම (.....)
අරින්න තමා" මේනකා අතර මැද අසැබි වචනය කීවේ වත්සලාගේ කණට
කොටය. එහෙත් “අරින්න තමා” ඇය කීවේ රියදුරුටත් යාන්තමට ඇසෙන
ලෙසටය.

මේනකාගේ එම කතාවට රියදුරුටත් සිනහවක් නැගෙන අයුරුත්, ඔහු එය
සහව ගන්නා හැටිත් වත්සලා මෙන්ම මේනකාත් දුටුවේය. එහෙත් ඔහුගේ ඊලඟ
පිම්ම දන්නා වත්සලා, අසුනේ තරමක් ඇලයට ඉඳ ගනිමින්, මේනකා වෙත හැරුනේ
ඔහුට නිතඹ මනාව පෙනෙන පරිද්දෙන්ය.

දෙදෙනාම සිතුව ලෙස ඔහුගේ නෙත් පැති කණ්ණාඩිය හරා විත් නතර වූයේ
වත්සලාගේ විසල් නිතඹය. නිතඹ හරි හැටි නොපෙනුනත් ඔහු එහි තරම සිහියට
නන්වා ගත්තේ තම බිරිඳගේ නිතඹ හා සසඳමිත්ය. එවිට ඔහුට සිතුවේ "අපේ එකිගේ
එක වගේ දෙක්කක් ඇති" යැයි කියාය. එබැවින් ඔහුට මැවි පෙනුනේ වත්සලාගේ
යට ඇඳුමක්, වැලේ සුලඟට වැනෙන අපුරුවය. එහෙත් අවසන ඔහුට සිතුවේ
"ලොකුවට නෙමෙයි පොඩ්වට තිබ්බත් වැඩක් නෑ... දෙන්නේ නැත්තම්" යැයි කියාය.
ඒ තම බිරිඳගේ ගුද ඇසුරට ඇති අකමැත්ත, ගැහැනු සමතයේම අකමැත්තක් ලෙස
හිතමිත්ය.

"මේ..., හස්බන්ඩ් උඹේ ඒ පැත්තත් පාවිච්චි කරනවද....?" වත්සලා එලෙස
ඇසුවේ රියදුරුව තවත් අවුස්සා ගන්න අදහසින්ය. ඒ ඔහුගේ හිත හැඳින
නොවේය.

"මම ඒක උඹට දුන්නේ මැරි කරන්නත් කළින්... උඹ..?" මේනකාගේ ඒ

කතාවට වත්සලාට සිනහවක් නැගුණාය. ඒ ඇය කී බොරුව නිසාවෙන්ය.

"හම්.. උගෙන් කොහෙ බේරගන්නද... මැරි කරලා මාසයක් ගියේ නෑ ඒකට වග කියනකොට"

"උන් ඉස්සරහට වඩා ආස ඒකටද කොහෙද... බං?"

"මම ඇත්තම කියන්නම්, හැබැයි මමත් ආසම ඒකට" වත්සලා එලෙස කීවේ රියදුරු දෙස හොරහින් බලමින්ය.

වත්සලාගේ එම වදන් පෙළ මෙතුවක් යන්නමින් හරි රියදුරුගේ හිතේ තිබුණ ඒකාග්‍රතාවය මුළුමනින්ම බිඳ දැමුවේය. ඒ තමා කොතරම් උත්සහා කලත් බිරිඳගේ එයට ඇති අකමැත්ත, ඔහුට මෙවලේ තරහක් ඇති කරමින්ය. ඒ "අපේ එකීට විතරයි දෙන්න බැරි.., අනික් ගැනු සේරම වගේ තමන්ගේ මිනිහට ඒක දෙනවා. හිටපංකෝ අද..., බලෙන් හරි දෙනවා වැඩේ" යැයි ඔහුට සිතෙමින්ය.

ඔහුට එලෙස හිතෙන්ට වත්සලාගේ හා මේනකාගේ පමණක් නොවී, ඔහුගේ රථ නැවතුම් පොලේ හිතවත් යහළුවන්ගේ කතාත් ඊට බල නොපෑවාම නොවේය. ඒ ඔවුන් තම බිරියන්, පෙම්වතියන් සමඟ ගුද සංසර්ගයේ යෙදී ලබනා මිහිරය විටෙක ඔහුත් සමඟ බෙදා ගත් නිසාවෙන්ය.

එහෙත් බිරිඳගේ එයට ඇති දැඩි අකමැත්ත නිසාවෙන් ඔහුට සිතුවේ බහුතරයක් වූ ගැහැණුන් එයට අකමැති යැයි කියාය. ඒ ගැහැනුන්ට එයින් වේදනාවක් මිස මිහිරක් ලැබෙනවා ඇතැයි ඔහු නොසිතුව නිසාවෙන් හා යහපත් ගැහැනිනියක්, එලෙස අසංවර නොවෙනු ඇතැයි ඔහු විශ්වාස කළ නිසාවෙන්ය. එහෙත් මිතුරන් හමුවේ, ඔහුත් තම බිරිඳ ගෙන් ඒ සතුට ලබන වග ඔවුන්ට ඉඹි නොකලාම නොවේය. ඒ ඔවුන් හමුවේ ලැජ්ජා විය නොහැකි නිසාවෙන්ය.

එහෙත් ගුද ඇසුරෙන් ගැහැනියටකට මිහිරක් ලැබෙන වග, ඔහුට මෙදින තවත් ගැහැනියකගේ මුවෙන්ම ඇසුණ නිසාවෙන් ඔහුගේ හද සලිතව ගියේය. ඒ මෙතුවක් තම හිතේ වූ සිතුවිල්ල වැරදී වග වග ඔහුට වැටෙහෙමින්ය. ඉන් ඔහුට මේ හැගැණුන් දෙදෙනා තම හිමියාට ආදරයෙන් නිතඹ පා සිටින අපුරුව මැවී පෙනුණේය. ඉන් ඔහුගේ ගතට දහඩියත් උනන්ට ගත්තේ කෝෂ දෙක තුල වූ ශුක්‍රත් යහමින් නළියමින්ය.

"ඉන්න බෑ බං. මේ..., දාඩිය වැක්කෙරෙනවා...." රියදුරුගේ නොසන්සුන් තාවය දුටු මේනකා ඔහුව තවත් අවුස්සා ගන්න අටියෙන්, බලවුසය යටින්

ඔසවා බඩවත ලේන්සුවෙන් පිසද ගත්තේය. ඒ ඔහුට නාඕයට ඉහිළ සුදු පැහැති බඩවත් ඔහුට යාන්තමට පෙනෙන්නට හරිමිණිය.

"ගෙදර යන එකතේ... ඕන නම් ගලවලා දාපො..?" වත්සලා එලෙස කළේ විහිළුවක්ය.

"හම්.... හොඳ අදහසක්"

රියදුරු පමණක් නොව වත්සලාද පුදුමයෙන් බලා සිටියේ තමා කළ විහිළුව මේනකා මල් එල ගන්වන අපුරුවය. ඒ බලවුසය යටින් අත දමා තනපට එක්කාසු කොට ඇති රඳවනය මේනකා පන්නා දමන දෙසය. එවිට බලවුසයේ ඉදිරිපසින් වැඩියමක් එසවුන නිසාවෙන් රියදුරුට මේනකාගේ ලැමද වැඩියමක්ම පෙනුණේය. ඒ රෝස පැහැති තනපටෙන් වැසුන දෙතන් නැගුමය.

එම දසුනෙන් රියදුරුගේ හිත පමණක් නොව, ලිඟුවත් ඉකිගසන්නට ගත්තේය. ඒ මෙතුවක් කොෂ දෙක තුළ නලියපු ගුක් ඉහලට ඇදෙන්නට පොරකමිණිය. එම නිසාවෙන් ඔහු පැති කණනාඩියෙන් දැස ඉවතට නොගත්තේ, යන්තමින් හෝ ඇගේ දෙතන දැක ගන්නා අටියෙන්ය.

එහෙත් තනපට ගලවා අතට ගත් මේනකා "මල්ලී.... ඔන්න.., ඔන්න..." යැයි කියා කෑ ගැසුව නිසාවෙන් ඔහුගේ සිහිනය බිඳ වැටුනා සේම, රථයේ තිරිංග ද එක්වරම පැහැණුණේය. එකවර වූ එම නැතූම නිසාවෙන් අසුනෙන් ඉදිරියට විසිවෙන්නට ගිය මේනකා හා වත්සලා වහා ත්‍රී රෝද රථයේ ඉදිරි පස යකඩ වැට තරයේ අල්ල ගත්තේ තම ගැබ පරිස්සම් කරගනිමිණිය.

ත්‍රීරෝද රථය ඉදිරිපස කාර් රථයේ නොවැදී බේරුනේ නූලක පරතරයකින්ය. ඒ ඔහුගේ නෙත් මෙන්ම සිහියද වූයේ වෙනතක වූ බැවින්, ඉදිරි පස රථය නවත්වන වග ඔහුට නොපෙනුන නිසාවෙන්ය. එයින් ඔහු පමණක් නොව, වත්සලා මෙන්ම මේනකාත් බිය වූණේය. ඔවුන් දෙදෙනා ඉදිරි පසින් අල්ලාගෙන නොසිටියානම් වෙන්නේ අවැඩක්ය.

"මල්ලී ඉස්සරහින් නවත්වන්න..." බියෙන් ගැහෙන මේනකා අත ඒ වන විටත් තනපට එල්ලෙමින් තිබුණේය.

කඩුවෙල දක්වා යායුතු වග කලියෙන් කීවත්, රියදුරු ඒ කිසිවක් නොඅසාම රථය නතර කළේය. ඒ ඔහුගේ හිතත් බියෙන් ගැහෙන නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඒ වන

විටත් ඔහුට නොදැනීම ඔහුගේ යටි කළිසම තෙතව තිබුණේ ශුක්‍ර පහාවීමෙන්ය.

"ඔක අතේ තියන් ඉන්නේ නැතුව... මෙහේ දියන් දැන්වත්" වත්සලා රචයෙන් බහින්නට ප්‍රථම, මේනකා අත වූ තනපට ගෙන බැගයේ දාගත්තාය.

"ඒක අතේ කියලා අමතක වුනා බං බයටම" මේනකා එසේ කීවේ රචයෙන් බැස හොඳ හුස්මක් ගනිමින්ය.

"හයර් එක කීයද...?" එලෙස ඇසුවේ වත්සලාය.

"මිස්ලා කඩුවෙලට තේද යනවා කිවුවේ.... බය වුනාද..?"

"නෑ..., නෑ..., මාලඹෙන් පොඩි වැඩ ටිකක් තියනවා කර ගන්න"

"හයසියයි මිස්..., ඒ උනාට කමක් නෑ, මිස්ලා කැමති ගානක් දෙන්න. සොරි උන වැඩේට" එලෙස කීවේ මීටරය බලා උවත්, ඔහුට සැබවින්ම වත්සලාගෙන් හා මේනකාගෙන් මුදල් ගැනීමේ උවමනාවක් නොවුණේය. ඒ ඔහුට ඔවුන් දෙදෙනා දුන් මිහිර එම මුදලට වඩා වටින නිසාවෙන්ය.

"නිකන් පාඩු කරගන්න එපා... ආ" වත්සලා නියමිත මුදලම ඔහු අතට දුන්නාය. ඒ සියුම් කොළොප්පම් සිනහවකින්ය.

"එව්වර එපා මිස්.. තුන් සියක් දෙන්න..." ඔහුට එලෙස මුදල් ගන්නට නොසිතුවේය. එබැවින් වත්සලාගේ අතින් ඔහු ගත්තේ මුදලෙන් අඩක්ය.

"නෑ..., නෑ..., ගන්න ගන්න..." වත්සලා ඔහු ඉතුරු කළ රුපියල් තුන්සියය නැවත ඔහු වෙත දිගු කලාය.

"අතේ එපා මිස්.. මේ ඇති..., අතේ සොරි මිස් උන වැඩේට. එක පාරටම ඒ මනුසයා කාර් එක නැවත්තුවානේ"

"හම්... අපි දැක්කා වුන වැඩේ.. තැන්කියු" වත්සලා තම අත ඔහු ඉතුරුකළ මුදල දැනට ගුලිකොට ගත්තාය.

"මගේ පාක් එක තියෙන්නෙ මිස්ලා නැගපු තැනම. ආ..., මිස් මගේ නම්බර් එක. හයර් එකක් යන්න ඕන වුනොත්, ඕන වෙලාවක කෝල් එකක් දෙන්න" ඔහු තම දුරකථන අංකය අතින් ලියා ඇති කාඩ් පතක් වත්සලා වෙත දුන්නේය.

වත්සලාගේ මෙන්ම මේනකාගෙන් ස්තූය පිළිගත් ඔහු, ඔවුන් දෙදෙනා ඉදිරියට ඇවිද යන දෙස බලා සිටියේය. වැඩියමක්ම ඒ වත්සලාගේ හා මේනකාගේ විසල්

නිතඹල් දෙසය. ඒ දෙදෙනාගෙම නිතඹවල් හී දෙපළ ගැස්සෙන අපුරුවය. එයින් ඔහුට සිතුවේ "මෙහෙම පුකක් තියන් මොන මිනිහද නිකන් බලං ඉන්නේ.. උං දෙන්නනම් අරිනවා ඇති පුකේ පළ යන්නම" යැයි කියාය. ඒ වෙන්නට ගිය අනතුරත් ඔහුට අමතක වෙමින්ය.

මේනකා හා වත්සලා නොපෙනී ගිය පසු ත්‍රී රෝද රථය පණගන්වා ගත් ඔහුට, තවත් මෙදින වැඩ කරන්න නොසිතුවේය. ඒ ඔහුට නිවස වෙත යන්නට හිතේ හදිස්සියක් උපන් නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඔහු සිතුවේ "අද ගෙදර යන්න ඉස්සෙල්ලා ජොයින්ට් එකක් ගහලම යනවා" යැයි කියාය.

පුරුද්දක් ලෙස ඔහු කංසා බාවිතා නොකළත්, මෙදින බිරිද සමඟ කරන්නට බොහෝ සෙල්ලම් ඇති නිසාවෙන්, කංසා මතය දිගු වෙලාවක රතියකට රුකුලක් බව ඔහු අත්දැකීමෙන් දැන සිටියේය. ඒ ඔහුට මෙදින බිරිදගේ යෝනී පහසත්, ගුද පහසත් ලැබෙන අයුරු මැවී පෙනෙමින්ය.

එහෙත් මද දුරක් යන විට ඔහුට සිතුවේ "මුං දෙන්නා, ගෙවල් අතිකාරයාව වගේ මාවත් ගොනාට අන්ද ගත්තද දන්නේ නෑ....." යැයි කියාය. ඒ තමාත් ගත්තේ ගමන් ගාස්තුවෙන් අඩක් නොවේ දැයි කියා සිතමින්ය. එහෙත් ඔහුට සිතුවේ "ඇඳලා කරලා හිටපු විදියට එහෙම කියන බෑ... අනික දෙන්න හදදීත් මමනේ එපා කිවුවේ" යැයි කියාය. ඒ තම හිතා ගන්නටම නොවේය.

කඩුවෙල නගරයටම යායුතු උවත් මේනකා හා වත්සලා ඊට කළින් මාලඹේ නගරයෙන් බැස්සේ සැබවින්ම හිතට දැණුන බියෙන්ය. එහෙත් මද දුරක් ඇවිද ගිය මේනකාට සුපුරුදු සැලෝනය ඇත නිසා පෙනෙත්ම සිතුවේ, අද දින වර්ජර පැමිණෙන නිසාවෙන් යටි කය පෙදෙසේ මවිල වැක්ස් ගත්තොත් යහපත් යැයි කියාය.

"ඒ.. මමනම් බය වුනා බං ඒ වෙලාවේ.... කාර් එකේ වැදුනනම් අපි දෙන්නා ඉස්සරහට විසි වෙනවා. හොඳ වෙලාවට අල්ලගෙන හිටියේ"

වත්සලා එලෙස කීවේ තම කුසත් අතගා ගනිමින්ය. එහෙත් මඟ දෙපස හිටි පුරුෂයන් දෙතුන් දෙනෙකුගේ පමණක් නොව කාන්තාවන් හතරපස් දෙනෙකුගේ දෙනෙකුත් මේනකාගේ බ්‍රෙසියරයක් නොමැති ළුමද වෙත වැටෙන අයුරු දුටුවාය. ඒ බලවුසය ඇතුලතින් මේනකාගේ දෙන්න් ඇවිදින තාලයට පැද්දෙන අපුරුවය.

"ඔවු බං..., මටත් ඒ කරේ පිස්සු වැඩක් කියලා තෙරුනේ ඒ වෙලාවේ...." මේනකාටත් එහි බැරෑරුම් කම වැටහුනේ එවලේය. එබැවින් ඇයටත් තම කුස

අත ගැවුණේ ඉබේටමය.

"මේ..., උඹේ පපුව දිහා කන්න වගේ මිනිස්සු බලන්නේ. ටිකක් හෙමිට ඇවිදපන්..." වත්සලා එලෙස කීවේ රහසෙන් මෙන්ය.

"මෙන්න මේ වරෙන් බං... බලන එකෙක් බලපුවාවේ... හැබැයි බං අරුටනම් මරු ආතල් එකක් ලැබෙන්න ඇති" මේනකා එය තැකීමක් නොකළාය.

"එකතේ උග සල්ලීන් එපා කිවුවේ..." වත්සලා ඔහු තම අත ඉතුරු කළ රුපියල් තුන්සියය සමඟ, ඔහුගේ දුරකථන අංකය ඇති කාඩ් පතත් බැගයට දා ගත්තාය.

"එවලේ උගේ මුණෙන්ම පෙනේනා.. හැබැයි උග මැරී කරපු එකෙක්නම්.. අනිවායෙන් අද උගේ ගැනී ඉවරයි..." මේනකා එලෙස කීවේ රුපලාවන්‍යා ගාරයට ඇතුලු වෙන්නට පෙර ඒ අසැබි වදන් පෙළ වත්සලාගේ කණට කොටය.

"මටත් ඒක හිතුවා... මේ.., මට මතක් කරපං වැක්ස් අරගෙන යන්න..., හංසි දවස් දෙක තුනක්ම කිවුවා, මට අමතක වුනා.. " වත්සලා, මේනකාට එලෙස කීවේ රුපලාවන්‍යා ගාරයට ඇතුලු වෙමින්ය. ඒ මෙදිණත් එය අමතක වේයැයි සැකයෙන්ය.

රුපලාවන්‍යා ගාරයේ දන්නා කියන සේවිකාවන් කිහිප දෙනෙකුගෙම නෙත්ද මේනකාගේ නිදහස් ලැමද වෙත වැටුණේය. ඒ ඇය බ්‍රෙසිරයක් ඇද නැති වග ඔවුනට සැකයක් නොවෙමින්ය.

"මේ මොකද මිස්... අද උඩ පැත්ත නිකන් ශ්‍රී එකෙම වගේ" සැමදා මේනකාගේ සහට සිටිනා සේවිකාව එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"බිරා එකේ හක් එක ගැලවුනා නංගී..., එල්ලෙන්න ගත්තා. මම ගලවලා බැග් එකේ දා ගත්තා" මේනකා එයට පිලිතුරු දුන්නේ සිනහවෙන්ය.

"මිස් ෆේගල් එකක්ද.....?"

"ඔවු.... වැක්ස් එකත් එක්ක"

"යමු මිස් ඇතුලට"

මේනකා කුඩා කුටියට ඇතුලු වූයේ වත්සලාත් සේවිකාවක් මඟ තවත් කුටියකට ඇතුල් වූ පසුවය. අත් බැගය පසෙක තබා, මද දුරක් ඇවිද දැනුන මහංසිය නිසාවෙන් හොඳ හුස්මක් ගත් මේනකා බලවූසය හිසෙන් පන්නා දැමුවාය. එවිට

සේවිකාවට හුරුපුරුදු මේනකාගේ දෙනන නිදහසේ සෙලවුනේ ඇය කෙරෙහි ලොංගතුවය. ඒ මේනකාගේ පියයුරු යුගලටත් සේවිකාව දැක හුරුපුරුදු නිසාවෙන්ය.

"හක් එක කැඩුන එක අහන්නත් දෙයක්කද...? මේදෙක ලිප්ටි කරන් ඉන්න හක් එකකට පුළුවනැයි" ඇය එලෙස විහිලුවක් කළේ මේනකාට තුවායක් පිළිගන්වමින්ය.

"නංගියෝ... උඹ ඒකනම් කිවුවේ ඊරිසියාවෙන්..." වත්සලා කුස ඉහළට ඇදී උඩු සහා යටි සාය එක විට පහත් කළාය. ඒ සේවිකාවගේ කුඩා දෙනන දෙස නෙතහින් ඉහිකරමින්ය.

"අපෝ ඉරිසියා කරන්න වැඩේමයි. මිස් එහෙනම් වොග් එකක් දාගන්න. අපි ෆුල් කිලිනප් එකක් දාමු" ඇය මෙනකා හා කොතරම් මිතුරු උවත්, සේවාදායකයාගේ ගරුත්වය පතා හැමවිටම ඇමතුවේ "මිස්" ලෙස ගරුසරුවය.

සමන්ත කළියෙන් නිවසට ආවත්, වර්ජි පැමිණියේ රාත්‍රී හතත් පසුවය. ඔහු ඒ එන විට සමන්ත සඳලු තලයේ දෙදෙනාගේ අඩු වැඩිය සකස තිබුනේ විදෙස් මත්පැන් බෝතලයකුත් මේසය මත තබමින්ය.

එහෙත් ඉතා කෙටි වූත්, දුහුල් වූත් කළිසම් දෙක කින් හා හීනී පටි සහිත එවැනීම දුහුල් ඉස්කිනියකින් සැරසී වත්සලා හා මේනකා ඔවුන් දෙදෙනා අසලින් සිටියේ නිකම්ම නොවේය. ඒ ඔවුන් දෙදෙනා වර්ජරගේ හා සමන්තගේ කැටගැස්ම තම ආහර කොට ගනිමින්ය.

එකම වර්ගයේ ඉතා සැහැල්ලු වූ එම කොට කළිසම් දෙක, දෙදෙනාගෙම යෝනිය අසලින් අහල් දෙකට වඩා දික් නොවුනාය. දෙදෙනාගේ මවිල ඉඹිල්ලු සිණ්දු තෙල් බැසී කෙසල් කඳන් වැනි දෙකලවා වූයේ පූර්ණ ලෙස නිරුවතින්ය. එලෙසම නොරා ඇති කුස නිසාවෙන් කළිසමේ ඉහ පටිය වූයෙන් කුසෙන් පහළටය.

හීනී පටි සහිත ස්කිණිය වූයේ, දෙදෙනාගෙම ලැමදෙන් මදක් පහළට පමණක්ය. එයින් දෙදෙනාගෙම ගැබ්බර කුස වූයේ පූර්ණ ලෙස නිරුවතින්ය. එලෙසම සැහැල්ලු ස්කිණියේ වඩාත් ගැබුරු අත් කැපුම නිසාවෙන්, කිහිළි අසලින් දෙනත් වූයේ වැඩියමක්ම නිරුවතින්ය. ණවිද පෙනෙනා රෙද්දේ දුහුල් බව නිසාවෙන් කිරි බරට හැඩ ගැහෙන ඔවුනගේ දෙනත් පුඩු වූයේද හොඳින් මතුවය.

"බලපංකෝ... මුං දෙන්නා අද ටුවින්ස්ලා වගේ..."වර්ජි එලෙස කීවේ තම විදුරුව හිස් කරමින්ය. ඒ දෙසනියකට පසුව මේනකා දෙස වැඩි බැල්මක්

හෙලමින්ය.

"සමන්ත අයියා ගෙනත් දුන්නේ...." වත්සලා එලෙස කීවේ දෙදෙනාට එක සාමාන වූ සාරාභී ඇඳුම් කට්ටල දෙක ගැන වූ හිත සතුටෙන්ය.

"හෙයා ස්ටයිල් එක්ක පට්ට..." සමන්තත් එලෙස කීවේ තම වීදුරුව හිස් කරමින්ය.

"හැබැයි ඒ ඔක්කොමටම වඩා මට නම් ඩ්‍රෙස් එක පට්ට සෙක්සි... නිකන් මේකත් මොකද්ද වෙලා වගේ" වජීර එලෙස කීවේ වත්සලා දෙස බලා නොව මේනකා දෙස බලාය.

"ඩ්‍රෙස් එක විතරද දන්නේ නෑ නේද වත්සු..?" මේනකා එලෙස නෝක්කාඩුවක් පෑවේ වජීර අසලින් පහත් වී ඇපල් කෑල්ලක් ගනිමින්ය. එවිට ඇගේ කර පළල් සිකිණිය තුලින් වජීරට ඇගේ දෙනන නිදහසේ වැනෙනු පෙනුණේය.

"ඩ්‍රෙස් එක නෙමෙයි.... මෙහෙම බාගෙට එලියේ දාගෙන ඉන්න කොට" වජීර එලෙස කීවේ ඒ මිහිරෙන්, සියුම් පහරක් පහත් වූ මේනකාගේ නිතඹට ගසමින්ය.

"එයි.. රිදුනත් එක්ක..." මේනකා ඒ මැසිවිල්ල නැගුවේ බොරුවටය.

"එහෙනම් එන්න අත ගාන්න..." වජීර මේනාකේ සැහැල්ලු කොට කලිසමේ කකුල් දෙක අතරින් අතක් ඉහළට දමා ඇගේ නිතඹ මෘදුව අත ගෑවේය.

දෙසතියකට පසුව දැණුන වජීරගේ අත්ලේ උණුහුමෙන් මේනකාගේ කය හිරිවැටී ගියේය. ඒ ඇගේ දෙනත් පුඬුත් මනාව අවදී වෙමින්ය. එබැවින් මේනකට නිතඹ දෙපළ වලට මෘදුව දැණෙන එම පහසු වලක ගන්නට හිත් නොදුන්නාය.

"ඕකීටත් ඕන වුනේ ඕක කරගන්න තමා..." වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහුවෙන්ය.

"උඹ එනකම් හිටියේ පුදුම අමාරුවකින්..." සමන්තත් වත්සලාගේ වදන් පෙළට අඩු වැඩිය එක් කළේය.

"ඔවු අමාරුවකින් තමා..., ඇයි අනික් එක්කෙනාට වගේ හැමදාම අඩුව පුරවන්න අපි ලඟ කවුරුත් නෑනේ...?" මේනකා එලෙස කීවේ වජීරට සිත් සේ නිතඹ අතගාන්නට ඉඩ හරිමින්ය. ඒ වත්සලාටත් වජීරත් මැනවින් පෙනෙන ලෙසටය.

"හරි..., හරි..., ඔයා ඒවා ගනන් ගන්න එපා මේනූ.. එන්න.." වජිර මේනකාව තම එක් පාදයක් උඩ ඉදව ගත්තේ, බඳ වටා දැන යොමා ඇයව තුරුලට ගනිමින්ය.

ගැහැණුන් දෙදෙනාගේ ඒ සුපුරුදු ලෙංගතු රංචුව පිරිමි දෙදෙනාටම ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය. ඒ වැඩි වෙලාවක් යන්නට ප්‍රථමයෙන් සමන්ත වත්සලාවත් තම උකුලේ ඉඳවා ගනිමින්ය. එහෙත් වත්සලාට ඇවැසි වූයේ සමන්තගේ උකුලේ නොව වජිරගේ උකුලේ ඉඳ ගන්නටය. මේනකා නිසාවෙන් ඇය හිත හදා ගත්තේ නොසතුටකින් නොවේය. ඒ වජිරගේ කැමත්තක් ගැන සිතාය.

"හම්... කිරි සුවදයි..." වජිර එලෙස කීවේ තවත් මත් විදුරුවක් හිස් කොට මේනකාගේ ලැමදට පහලින් හිස හොවා ගනිමින්ය.

"තවම නෑ.... ඒත් තව ටික දවසකින් එහෙම වෙයි..." මේනකා එලෙස කීවේ ආදරයෙන් වජිරගේ හිස අත ගාමින්ය.

එවිට මේනකාගේ කුසේ සිටින දරුවා අත පය සොලවන්න ගත්තේය. එය කුසට මදක් ඉහලින් හිස තබන් සිටියත් වජිරට හොඳ හැටි දැණුණේය. එම නිසාවෙන් ඔහු මේනකාගේ නාඹිය අසලින් හිස තබා ගත්තේ ඒ සොඳුරු පහස තවත් විඳ ගන්නා අවයවයන්ය.

"බබා... දඟලනවා..." වජිර එලෙස කීවේ සතුටෙන්ය.

"තාත්තගේ ඉව දැණිලා වෙන්න ඇති.." සමන්තත් එලෙස කීවේ තම බිරිඳගේ කුසේ ඉන්නා දරුවාගේ සැබෑ පියා දෙස සතුටෙන් බලමින්ය.

"මේයා තාත්තා යැයි එයාගේ...?" එහෙත් මේනකා ඒ වදන් පෙළ තිදෙනාගෙම සිත් මොහොතකට නතර කළේය.

"එහෙනම්..." වජිර එලෙස ඇසුවේ මැලවුන මුහුණෙන්ය.

"අප්පව්වි...." එයින් වජිරට පමණක් නොව, අනෙක් තිදෙනාටත් සිනහවක් සේම නැවත ජීවයද ලැබුණේය.

"මේ දරුවෝ දෙන්නටම අප්පව්විලා දෙන්නෙක්ම ඉන්නවා" වජිර එසේ කීවේ තම බිරිඳගේ සේම සමන්තගෙ මුහුණ දෙසත් සිනහවෙන් බලමින්ය.

සැබවින්ම මේම කතූන් දෙදෙනාගෙම කුසේ සිටින දරුවන්ගේ පියා කවු දැයි

කියා කිසිවෙකුටත් වගක් නොවුණේය. ඒ සමන්ත මෙන්ම වර්ජිත වත්සලාට හා මේනකාට එක ලෙස සලකමින්ය. එහෙත් මේනකාට මෙන්ම වත්සලාගෙන් මේ ගැබ්ණි කල බොහෝ යුතුකම් ඉටු වූයේ සමන්ත අතින්ය. ඒ වර්ජිත බොහෝ විට සිටියේ කෑ ගල්ල නිසාවෙන් හා වත්සලා සිටියේ කොළඹ නිසාවෙන්ය.

"මුං දෙන්නා ලොකුවෙනකොට, අප්පච්චිලා කවුද කියලා පැටලෙයි. අම්මලා දෙන්නා ඉන්නේ එකෙක් ලඟ විතරයැයි..." වත්සලා එලෙස කීවේ තම කුස මෘදුව පිරිමැදෙන සමන්තගේ දෑතේ උණුහුම විඳ ගනිමින්ය.

"ඒකනම් ඇත්ත...." මේනකත් වත්සලාගේ කතාව අනුමත කළේ හිතෙන් පොඩිවුන් දෙදෙනා මේ ගෙතුල සෙල්ලම් කරන අපුරුව හිතේ මවා ගනිමින්ය.

"මම නම් කියන්නේ පොඩි කාලේ ඉඳලම පැටවු දෙන්නගෙන් ඒක හංගන්න ඕන නෑ කියලා.." සමන්ත එලෙස කීවේ තවත් මත් පැන් වීදුරුවක් හිස් කරමින්ය.

"ඒක හොඳයි... ඒත් දැනුම් තේරුම් තියන වයසට එද්දී තමා ඕක ළමයි දෙන්නම ප්‍රශ්ණයක් කර ගන්නේ..." එලෙස කීවේ මේනකාය.

"මෙහෙමයි... ළමයි දෙන්නා ටිකෙන් ටික ලොකු වෙද්දී අපිට ඕක කවදාවත් එහෙම හංගගෙන ඉන්න බැරිවෙනවා. එයාලටම තේරෙයි. හැබයි අපිට ටික කාලයක් එයාලහෙන් පරිස්සම් වෙන්න වෙයි. ඒ කියන්නේ අවුරුදු පහේ, හයේ ඉඳන් එයාලට අවුරුදු පහළොවක් දාසයක් වෙනකම් වත්. මොකද ඒ කාලේ එයාලට එහෙම හරි හැටි දැණීමක් නැති නිසා. හැබැයි ඊට පස්සේ එයාලට දැණුම් තේරුම් තියන වයසට ආවට පස්සේ අපිටම උනත් එයාලට ඇත්ත කියන්න පුළුවන්.., අපි මේ එක පවුලක් කියලා.." වත්සලා සුපුරුදු ලෙස ඒ විග්‍රහය කලේ පරිණත ලෙසින්ය.

"හම්... ඔවු.., වත්සු කියන එක හරි. අපි ඒ කාලෙදී තමා පරිස්සම් වෙන්න ඕන. කොහොමද... දෙන්නා ස්කූල් ගිහිනුත් කියන්න ගත්තොත් එහෙම අපේ අම්මට මිනුස්සු දෙන්නෙක් ඉන්නවා කියලා...?" සමන්ත එලෙස කියමින් සිනහා වූයේ හිස් වීදුරුව නැවත පුරවා ගනිමින්ය.

"හැබැයි මම නම් කියන්නේ පොඩි කාලේ ඉඳලම එයාලට ටිකෙන් ටික එහෙම දැණෙන්න අරින්න ඕන කියලා. එතකොට ලොකු වෙනකොට එයාලට ඒක මැජික් එකක් වෙන එකක් නෑ..." වර්ජිත එලෙස කීවේ තවත් මත් පැන් උගුරක් මුවට හලා ගනිමින්ය.

"මම කිවුවේ ඒ කාලෙදී ඒක එහෙම රහසක්ම කර ගන්න ඕන කියලා නෙමෙයි..." වත්සලා ඔවුන් තම පැහැදිලි කිරීම වඩාත් සංකීර්ණ ලෙස බාර ගත් වග වත්සලාට වැටහුණාය.

"ඒ කියන්නේ...?" සැබවින්ම මේනකාට එය නොවැහැටුණාය.

"මෙහෙමයි... එයාලා පොඩි කාලේ ඉඳලම අපි එකම රූමි එකක ඉන්න බව එයාලට තේරුම් ගන්න දෙන්න ඕන. ඒ කියන්නේ අපි එයාලා එක්ක මේ පුරුදු විදියටම එකම රූමි එකක ඉමු. එතකොට ලොකු වෙනකොටත් එයාලට ඒකේ මැජික් එකක් නැති වෙයි...." වත්සලා එය පහද දුන්නාය.

"ඒක හරි... සමහර විට මට ලබන අවුරුද්දේ මෙහෙට ට්‍රාන්ස්වර් එක හදා ගන්න පුළුවන් වෙයි" වජීර එලෙස කීවේ වීදුරුව නැවත් පුරවා ගනිමින්ය.

"ඡා... මරුනේ.... මේ..., එහෙනම් මෙහෙම වැඩක් කරමුද...? අපි මේ ගේ කුළියට දීලා අනික් පැත්තට පණිමු. මොකද ඒකේ මාස්ට බෙඩ් රූමි එක අපේ එකට වඩා ගොඩක් ලොකුයි. හිරවෙන්නේ නැතුව ඇඳවල් දෙකක්ම දාන්න පුළුවන්" මේනකා එලෙස කීවේ සඳුළු තලයට පෙනෙනා කුළියට දී ඇති වත්සලාගේ නිවස දෙස බලමින්ය.

"ඒකත් මරු අයිඩියා එක... හැබැයි ඕන්න ඇඳවල් දෙකනම් ඇත් කරලා තියන්න බෑ.. එකට තියන්න ඕන" එලෙස කීවේ වත්සලා නොව වජීරය.

"හැබැයි හිතපං... කොහොමට හිටිද කියලා දෙන්නා මාරුවෙන් මාරුවට බෙරිහං දෙන්න ගත්තම. එකෙක් වත් නිදිකරගන්න වෙන්නේ නෑ...." වත්සලා එලෙස සිනහවෙන් කීවේ, එයට අකමැත්තෙන් නොවේය.

හෝරාවකටත් වඩා ගෙවුනේ සිවු දෙනාගේ සතුටු සාම්ච්චිය, තම දිවියේ ඉදිරි සැලසුම් උදේසාය. එයින් වජීර මෙන්ම සමන්තත් ටිකෙන් ටික මත් පැන් බෝතලයේ අඩකටත් වඩා හිස් කොට තිබුණේය. එයින් දෙදෙනාගෙම වත පමණක් නොව හිතත් වූයේ තරමක වෙරි මතෙන්ය.

"මේ..., එක නෙමෙයි.. හිතපං එතකොට කොහොමද හදිස්සියකට වත් පොරක් දාන්නේ කියලා.. එකෙක් බුදිය ගන්නකොට අනිකා ඇහැරිලා ඉදිය..." එලෙස කීවේ වජීරය.

"එතොකොට ඉතින් මේ වගේ හිතෙන හිතෙන වෙලාවට ඒවා කරනවා සොරීම

තමා.." එලෙස කීවේ සමන්තය.

"අනේ මේ..., එහෙම කියලා දෙන්නා නිකම්ම ඉදිසි. ශුවර් එකටම පොඩි උන්ට මාට්ටු වෙනවා" එලෙස කීවේ මේනකාය.

"ඒකනම් ඇත්ත... මේ ජේනවනේ.." වත්සලා එලෙස කීවේ ටිකෙන් ටික තම කලවා මත වූ සමන්තගේ දැන ඉහළට එන යුරු වර්ජිට් මේනකාටත් පෙන්වමින්ය.

"ඇයි මේ..., අපි දෙන්නට විතරනේ අමාරුව තියෙන්නේ... අනේ පළ යන්න. කොයි වෙලාවෙන් දෙන්නා වෙට් කර ගත්ත ගමන්. මේ.. ජේනවනේ දැනටත්..?" සමන්ත එලෙස කීවේ වත්සලාගේ යෝනිය මෘදුව ස්පර්ශය කොට ඒ තෙතමනය ඇති ඇඟිලි තුඩ මේනකාටත්, වර්ජිට් පෙන්වමින්ය.

"මෙහෙම කොණහනකොට එහෙම නොවෙන්න, ඇයි.. අපි ගස් ගල් ද. නේද වත්සු..?" මේනකත් එලෙස කීවේ වර්ජිට්ගේ පහසුවට තම දෙපාත් මදක් පලල් කරමින්ය.

එවිට වර්ජිට් මේනකාව දැඩිව තුරුලට ගෙන ඇගේ යෝනියට ඇඟිලි තුඩක් දැමුවේය. ඒ ඇගේ ගතම හිරිවට්ටාය. එහෙත් මේනකා ඔහුගේ තුරුලෙන් ගැලවෙන්නට උත්සහා කළේ, වර්ජිට්ගේ උණුහුමෙන් ගැලවෙන්නට නොව, ඔහුගේ දඩබ්බර උණුහුම තවත් විද ගන්නට ඇති ආශාවෙන්ය.

"මේ..., මේ..., ජල්ලී අල්ල ඉස්සෙල්ලා කාලා ඉමුද....? වත්සලා එලෙස ඇසුවේ බඩ ගින්න නිසාවෙන්ම නොව, සමන්ත හා වර්ජිට්ගේ එකමුතුවෙන් නිදහසේ මිහිරක් ලබන්නට ඇති හදිසිය නිසාවෙන්ය.

"ඉස්සෙල්ලා මේකෙන් දෙන්නා කලා ඉන්නවද.., මොකද කියන්නේ...?" සමන්ත එලෙස කීවේ කළිසම ඔසවා අවදි වූන තම ලිඟුව පෙන්වමින්ය.

"ඉස්සෙල්ලා බඩට කාලා ඉමු නේද...?" මේනකත් වත්සලාගේ කැමත්ත අනුමත කළේ හදිසියට වඩා වැඩි නිදහසක් මෙදින අවැසි නිසාවෙන්ය.

"එහෙනම් තව ෂොට් එකක් දාගෙනම ඉමු..." සමන්ත තම වීදුරුව නැවත පිරවුවේ, වර්ජිට්ගේ වීදුරුවත් අමතක නොකොටමය.

එම වීදුරුවත් හිස් කොට වර්ජිට් මෙන්ම සමන්තත් අසුන් තුලින් නැගිට්ටේ වැසි නොවුනත්, ලෙංගතු කම නිසාවෙන් ගැහැණුන් දෙදෙනාගේ වාරුවෙන්ය. එහෙත්

එවිට ඔවුන් දෙදෙනාගේ ලිඟුවන් වූයේ කෙටි කලීසම් ඔසවමින් මනාව මතුවය. එයින් වැඩි සතුටක් ලැබුවේ මේනකාය.

"වත්සු... මේ.... දැම්මම, ඒ වුනාට කටනම් කොහොමද...?" මේනකා එලෙස කීවේ වර්ජිතයේ මද පමණ අවදි වූ ලිඟුව කලීසම මතින් අල්ලා වත්සලාට මෙන්ම සමන්තටත් පෙන්වමින්ය.

"මේ... ඔන්න දෙන්නා අද අපි වෙනුවෙන් පොඩි වැඩක් කරන්න ඕන..." වත්සලාට එය දැකුමෙන් පහළ වූයේ නැවුම් අදහසක්ය.

"මොකද්ද...?" සමන්ත එලෙස ඇසුවේ තම බිරිඳව තුරුලට ගෙන සිටින වර්ජිතයේ මුහුණ දෙස බලමින්ය.

"මෙතන ඉඳලා දෙන්නා ඉන්න ඕන හුල් නියුඩ්..." වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"සිම්පල්නේ..." සමන්ත එවලේම තම කලීසම දණහිස් මතට පහත් කළේය.

"මේ.. මේ... ඇතුලට ගිහින්..., ඇතුලට ගිහින්..." වත්සලා ඔහුගේ කලීසම නැවත ඉස්සුවේ කුලියට දී ඇති තම නිවසේ සඳළු තලය දෙසත් වට පිටාව දෙසත් කළබලයෙන් බලමින්ය.

සඳළු තලයෙන් නිවස තුලට ආ විගස සමන්ත මෙන්ම වර්ජිතත් තම කලීසම් ගලවා දැමුවේ පූර්ණව නොවුනත් මද පමණ අවදි වූ තම ලිඟුවන් හට, නිවසේ වූ හැඩ තල නරඹන්නට පූර්ණ නිදහසක් ලබා දෙමින්ය. එහෙත් වත්සලා මෙන්ම මේනකත් කළකට පසුව සතුටු වූයේ, ඔවුන් දෙදෙනා පියගැට පෙළ බසින විට, මද පමණ අවදි වූ ලිඟුවන් ඔවුන් දෙදෙනාගේ කෝෂත් වැනවෙන අපුරුවෙන්ය. එය වත්සලාට මෙන්ම මේනකාටත් ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

"මේ..., වත්සු.. මුං දෙන්නට අද පැන්ටියක් අන්දමුද...?" පියගැට පෙළ බැසි විට මේනකාට පහළ වූයේ වෙනයම් අදහස් සක් ය.

"මරු., මරු..., දෙන්නට බ්‍රා එකකුත් අන්දමු.." වත්සලා තවත් දෑ එයට එකතු කළාය.

වත්සලාට මේන්ම මේනකාටත් ඔවුන් දෙදෙනාව කාඹරය තුලට තල්ලු කොට ගන්නට වැඩි වෙහෙසක් දරන්නට විය. ඒ සමන්ත නොව වර්ජිතයේ අකමැත්ත නිසාවෙන්, සමන්තත් එයට මදක් පසු බැස්ස නිසාවෙන්ය. එහෙත් අවසන පුරුෂයන්

දෙදෙනා ගැහැණු මයාම් හමුවේ පාරද වූයේ, එයට ඇති අකමැත්ත නිසාවෙන්ම නොවේය.

ජී-ස්ට්‍රිං පෑන්ටියෙන් හා බ්‍රොසියරයෙන් ඇඟවූ ඉන්නා තම හිමියන් දෙදෙනාගේ පෙනුම වත්සලාටත් මේනකාටත් ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය. ඒ වැඩියමක්ම, ජී-ස්ට්‍රිං පෑන්ටියේ කුඩා යෝනී වැස්ම ඔසවමින් ලිඟුවන් මතුව ඇති නිසාවෙන්ම නොව, ඔවුන් දෙදෙනාගේ කොෂ දෙක ඒ හිනි පටි තුලින් එල්ලා වැටෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එබැවින් වත්සලා සමන්තගේ සේම මේනකා වර්ජරගේත් එම යටි කය සේම, ලැමදත් මිරිකමින් ලැබුවේ අහිංසක මිහිරක්ය.

වර්ජරට මෙන්ම සමන්තටත් මුලදී එලෙස ඇදගෙන සිටීම ගෙන දුන්නේ අපහසුවක් උවත්, මද වේලාවක් යන විට එය මිහිරක් ගෙන දුන්නේය. ඒ හිත් තුල එකල සිට ඇති අසම්මත අඟාව නිසාවෙන්ය.

"මේ..., දෙන්නා ගැනුදෙන්නෙක් වගේ බදාගෙන අරහෙම කරලා පෙන්නන්නකෝ...?" ඒ ආඟාව ඇති වූයේ වත්සලාට.

"මේ..., පිස්සු නම් කෙලින්න එපා..." එයට විරුද්ධ වූයේ සමන්තය.

"අනේ.. අනේ.., සමන්ත අයියේ මොකද්ද අනේ...?" එහෙත් වත්සලාගේ ඇවිටිල්ල නිමක් නොවුණාය.

"අනේ ඔවු වජී... අනේ පිළිස්..." මේනකාටත් ඒ ආඟාව එක් කළේ මිහිරක්ය.

තම බිරියන් දෙදෙනා වෙනුවෙන්, මීට පෙරත් එලෙස යන්තමින් හැසිරී සිටි වර්ජරට හා සමන්තට මෙදිනත් එය මඟ හරින්නට ඉඩක් නොලැබුණේය. ඒ තම ගැබ්බර බිරියන් දෙදෙනාගේ හිත් රිදවිය නිහැකි නිසාවෙන්ය. එහෙත් සමන්ත වර්ජර අසලට ගියේ තම හිතේ කැමතෙන් නොවේය.

සමන්ත තමා අබියසටම එන විට වර්ජරගේ හිත විලියෙන් ගැහුණේය. ඒ හොඳින් අවදිව ඇති ලිඟුවන් විගස අඩකුණු වෙමින්ය. එහෙත් එසැනින් ඔහුට අදහසක් පහළ වූයේ කලක සිට හිතේ වූ ආඟාව මෙදිනත් ඉස්මතු වෙමින්ය.

"එහෙනම් ඔලා දෙන්නත් එහෙම කරන්න ඕන...?" සමන්ත තම උරහිස මත අත තබන විට වර්ජර එලෙස කීවේ වත්සලාට.

එම වදන් පෙළ වර්ජරගේ මුඛෙන් පිට වෙත්ම මේනකාගේ හිත කිති කැටි ගියේය. ඒ වත්සලා හමුවේ තම මුඛෙන් පිටකර ගත නොහැකි එම ඉල්ලීම, වර්ජරගෙන්

මෙවලේ පිටවූයේ පෙර පිනකින් යැයි හිතාය. ඉන් ඇගේ දෙනත් පුඬුත් අවදිව ගියේ නොසිතුව ලෙස දැණුන ඒ මිහිරේ පහසෙන්ය. එහෙත් වත්සලගේ මුහුණේ එයට වූයේ අකමැත්තක්ය.

"අනේ මේ..... නිකන් ඉන්න.." වත්සලා එලෙස කීවේ මේනකා දෙස බලමින්ය.

"එහෙනම් අපිටත් බෑ.." සමන්තත් එලෙස කීවේ මෙතුවක් වර්ෂයේ උරහිස මත වූ අත ඉවතට ගනිමින්ය. ඒ ඔහුටත් ඒ ආශාව කලක සිටත් තිබුණ බැවිණි.

"අනේ... මොකද්ද සමන්ත අයිගේ..." එහෙත් වත්සලා නැගුවේ මැසි විල්ලක්ය.

"මෙන්න මෙහේ වරෙන්...?" එහෙත් මෙතුවක් වෙලා නිහඬව සිටි මේනකාට මෙදින දැණුනේ දිරියක්ය. එබැවින් ඇය වත්සලාව තමා ලඟට ගත්තේ, ඇයව තරයේ බඳා ගනිමින්ය.

වර්ෂයේ හා සමන්තගේ උණුහුම් සිරුරු එකින් එක වෙළි ගියේ, විළිය නිසාවෙන් වේගවත් වූ හද ගැස්මත් කැට්වය. එය වර්ෂට මෙන්ම සමන්තටත් හොදින්ම දැණුනේය. එහෙත් දෙදෙනාගෙම නෙත් වූයේ තම බිරියන් දෙදෙනා වෙතමය.

වත්සලාව තදින් තම කයට තෙරපව ගත් මේනකාගේ දැන, වත්සලාගේ පිට පුරාවට ඇදුනේ මෘදුවය. හොඳ හැටි සමලිංගික සේවනයේ මිහිර විඳ ඇති වත්සලාට එය ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය. එබැවින් ඇගේ දැනත් මේනකාගේ පිට පුරාවට මෘදුව ඇදුනේ එයට හිතේ ඇති අකමැත්තකින් නොවේය. එහෙත් වත්සලා තම අකමැත්ත විටෙන් විට මේනකා හමුවේ නිදහස් කළේ බොරු විලියක් පාමින්ය. ඒ නෙත් හිමියන් වෙතින් ගලවා නොගනිමිණි.

වර්ෂ හා සමන්තගේ එම ක්‍රියාවේ වූයේ රංගනයක් පමණක්ය. එලෙස බිරියන් දෙදෙනාට දැණුනේ ඔවුන් දෙදෙනා ඕනෑවට එපාවට මෙන් එලෙස බඳාගෙන සිටින නිසාවෙන්ම පමණක් නොවේය. සැබවින්ම ඔවුන් දෙදෙනාගේ එයට ඇති අකමැත්තත් ඔවුනට ඉන් පිලිබිඹු වෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"අනේ ඔහොම බොරුවට නෙමෙයි අනේ... ඇත්තට වගේ කරන්නකෝ..." වත්සලා එලෙස කීවේ තම ගෙල පෙදෙසට දැණෙන මේනකාගේ උණුහුම දැකි ආයසකින් විඳ ගනිමින්ය.

"එහෙනම් ඔය දෙන්නත් බොරුවට නැතුව එහෙම කරන්න..." එලෙස කීවේ

වජිරය.

"අනේ... අපිට එහෙම බෑ අනේ..." වත්සලා මැසිවිලි නැගුවේ හිතේ එයට ඇති කැමත්ත මේනකා හමුවේ සහවා ගනිමින්ය.

"එහෙනම් අපිටත් බෑ...." සමන්ත එලෙස කියමින් වජිරගෙන් දුරස් වූනේය.

"අනේ.., අනේ.., පිළිස් සමන්ත..?" මෙවර එයට මැසිවිලි නැගුවේ මේනකාය. ඒ ඇයට මෙම මිහිර වත්සලාගෙන් ගිලිහෙව් යැයි බියෙන්ය.

"එහෙනම් ඔයාලා දෙන්නත් එහෙම ඇත්තට වගේ වෙන්න ඕන..." සමන්ත එලෙස කීවේ වත්සලා දෙසත් මේනකා දෙසත් බලමින්ය.

"හරි.. හරි..." එම ඉලීම මේනකාට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

"අනේ.. එහෙම බෑ බං..." එහෙත් මේනකා බොරු විලියක් මුහුණේ මවා ගත්තාය.

"හරි.., හරි.. උඹ හිටපංකෝ..." මේනකා එලෙස කීවේ නැවත වත්සලාව බඳා ගනිමින් දැන ඇගේ නිතඹ පහළට ගෙනයමින්ය.

ගැහැනුන් දෙදෙනෙකුගේම හස්තයන්ගේ මෘදු බව, උණුහුම, විඳ ඇති වත්සලාගේ නිතඹට, මේනකාගේ දැනේ උණුහුම හමුවේ තවත් ඉවසා සිටින්නට නොහැකි වූනේය. එබැවින් වත්සලාගේ නිතඹේ මස් ගොබ මේනකාගේ දැනේ උණුහුමේ පහසින් නලියන්නට ගත්තේය.

තම බිරිඳගේ දැනේත් වත්සලාගේ නිතඹ හුරතල් වෙන අයුරු සමන්තගේ හිත ගිණියම් කලා සේම වජිරගේ හිත ගිණියම් වූයේ තම බිරිඳ ඒ ලබනා පහස ඔහුටත් දැණෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඔහුටත් නොදැණීම දැන පහහලට ඇදුනේ ඒ සමන්තගේ නිතඹ වෙතටය.

කොතරම් හිත හිර කරගෙන සිටියත්, මේනකාගේ දැනින් නිතඹට දැණෙනා පහස තවත් වත්සලාට සහවා සිටින්නට නොහැකි වූනේය. ඒ ඇයට හංසිගෙන් හා රූපිකාගෙන් ලැබුනා මිහිරට වඩා නැවුම් මිහිරක් මේනකාගෙන් දැණෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එයින් තම හිත අවුළවා ගත් වත්සලා, තම දැනත් කෙමෙන්, කෙමෙන් මේනකාගේ නිතඹ වෙතට පහත් කළේ "මේ.. උඹ ඔහොම කරද්දී දැන්නම් මටත් මොනවද වෙනවා යැයි" මේනකාගේ කණට රහසෙන් කොඳුරමින්ය. එයින් සතුටක්

දැණුන මේනකාත් ඇගේ කණට කෙඳුරුවේ "ඔවු බං... මටත්" යැයි කියාය. ඒ තම පැතුම ඉෂ්ට වෙන වග දැණුන හිත කිලිපොලා ගිය සතුටෙන්ය.

සමන්තගෙ කෙසේ වෙතත් වජිරගේ හිත මේ සමලිංගික පහසෙන් මදක් කැලතෙන්නට ගත්තේ පෙර හුරුව නිසාවෙන්ය. ඒ ඔහුට එකළ නිමන්ත හා එකතුව කළ කී දේ මෙවලේ විටෙන් විට සිහියට නැගෙමින්ය. එහෙත් පරිණත ඔහුගේ හිතට දැන් ඒ විලිය නොදැණුනාම නොවේය. වැඩියමක්ම ඒ සමන්තගේ නිහඬ ප්‍රථිචාරය නිසාවෙන්ය.

"එයි.. හුත්තෝ... උඹ ඔහොම කරනකොට.. මෙන්න මු නැගිටිනවා බං.."
එහෙත් සමන්ත, වජිරගේ දැනේ පහසෙන් තම ලිඟුව ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් අවදි වන වග කීවේ රහසෙන් නොවේය. ඒ වත්සලාට මෙන්ම මේනකාටත් ඇසෙන ලෙසයට.

"ඔවු බං.. මේ මගේත්.."
වජිරත් මෙවර තම හිත සඟවා නොගත්තාය. ඒ මදක් අවදි වුන ලිඟුව සමන්තට පෙන්වමින්ය.

එයින් වඩාත් හිත අවුස්ස ගත්තේ වත්සලාය. ඒ මේනකාගෙන් නිතඹට දැණෙන පහසට වඩා වැඩි පහසක්, තම හිමියන් දෙදෙනාගේ සමලිංගික ඇසුර දැකුමෙන්විඳ ගනිමිණිය. එබැවින් වත්සලාත් මේනකාගේ නිතඹේ මෘදු මස් ගොඹ ඇහිලි තුඩු තුලින් මිරිකන්නට ගත්තේ, මෙය තම පළමු සමලිංගික අත්දැකීම වග මේනකාට අඟවමින්ය. ඒ "මේකත් මරු වැඩක් බං, මෙහෙම ජෝල් මස් කුට්ටි මිරිකන්න, මිරික්කන්න ආස හිතෙනවා" යැයි රහසෙන් නොව තම හිමියන් දෙදෙනාටත් ඇසෙන පරිදි උස් හඬින් කියමින්ය.

"මේ.. ඔය දෙන්නා, ඔය දෙකත් මාරුවට අතගා ගන්නකෝ..."
වත්සලා එලෙස කීවේ හිමියන් දෙදෙනාගේ ලිඟුවන් දැසෙන් පෙන්වමින්ය.

"ඔය දෙක කිවුවේ..."
සමන්ත එලෙස සිනහවෙන් ඇසුවේ, වත්සලා දැසින් ඉඹි කළේ ක්‍රමක් දැයි නොදැන නොවේය.

"මේ.. ඔය බාගෙට නැගලා ඉන්න පයි පැටවු දෙන්නව..."
වත්සලා එලෙස කීවේ සිනවෙන්ය.

"මේකීට පිස්සු බං..."
වජිර එලෙස සිනහවෙන් කීවත්, ඔහුගේ හිත වත්සලාගේ එම ඉල්ලීමෙන් සලිතව ගියේය.

"එතකොට ඔය දෙන්නා..." සමන්ත එලෙස ඇසුවේ බාගෙට අවදිව ඇති තම ලිඟුව මෘදුව අතගා ගනිමින්ය.

"අපි දෙන්නටත් මේකේ... මේ..., අමුතුව ගතියක් තියනවා කියලා, නිකන් දැන් දැණෙනවා, දැණෙනවා වගේ...." වත්සලා එලෙස කීවේ හිමියන් දෙදෙනාට උවත්, එම වදන් පෙළෙන් හිත උණුහුම් කොට ගත්තේ මේනකාය.

"එහෙනම් මරුනේ.... අපිටත් එහෙම මොකදෝ එකක් වගේ නේද බං..." සමන්තත් එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"එහෙනම් දෙන්නා අරහෙම කරන්නකෝ... බලන්න ආසයි..." වත්සලාගේ ගත මෙන්ම හිතත් ඉන් හිරිවැටී ගියේය. ඒ දිවියේ ප්‍රථම වරට පුරුෂයන් දෙදෙනෙකුගේ ආලිංගනයක් දැකුමට ඇති හදිස්සියෙන්ය.

"මේ..., මේ..., මට බෑ..., බෑ..." හිත තුළ සිහින් කැමත්තක් ඇතත් වර්ජිත එලෙස පසු බැස්සේ සමන්ත හමුවේ දැණෙන විලියෙන්ය.

එහෙත් වර්ජිත ලඟට ගත් සමන්ත, ඔහු ඇඳ සිටි ජී-ස්ට්‍රිං පෑන්ටියේ පැත්තකින් ඔහුගේ ලිඟුව ඉවතට ගත්තේය. ඒ වත්සලාට මෙන්ම මේනකාටත් එය හොඳින් පෙනෙන පරිද්දෙන්ය. එහෙත් වර්ජිත දැණෙන විලියෙන් එය වලක ගන්නට උත්සහා දැරුවේ "එපා.., එපා.. බං" යැයි කියමින්ය. එහෙත් සමන්තගේ අතේ උණුහුම් ලිඟුවට දැණෙන විටම, වර්ජිතගේ ගත හිරි වැටී ගියේ වසර ගණනාවකට පසුව, ලිඟුවට දැණෙන සමලිංගික පහසෙන් අවදිවය.

"මු... එපා.., එපා.., කිවුවට ඇල්ලුවා විතරයි..., මේන්න නැගිටිනවා" සමන්ත එලෙස කීවේ වත්සලාට මෙන්ම මේනකාටත් පෙනෙන පරිද්දෙන් ඔහුගේ ලිඟුව ගා කොෂ දෙක මෘදුව අත ගාමින්ය.

"අතේ මොකද්ද වච්චී... ලැජ්ජා වෙන්න එපා. ඔයත් සමන්ත අයට එහෙම කරන්නකෝ...?" වත්සලා තමාට ඉදිරිපසින් සිටි මේනකාව පිටු පසින් බදා ගත්තේ, තෙතට දැණෙන ඒ මිහිර තවත් ඉවසා ගත නොහැකි තැනය.

"මෙන්න මේකින් ෆෝම් වෙලා..." බඳ වටා වූ වත්සලාගේ දැන මිහියන්ගේ ඒ දැකුමෙන් කෙමෙන්, කෙමෙන් තම යෝනිය අසලට එන වග මේනකාට දැණුණාය. ඉන් ඇගේ ගත පුරාවටත් හිරිගඩු මතු කළේ දෙතන් පුඩුත් හොඳ හැටි අවදි කරමින්ය.

වත්සලාගේ ඉල්ලීමටම නොවුනත් වජීරගේ අතත් හෙමිහිට සමන්තගේ ලිඟුවේ දැවටුනේය. ඒ සමන්තගේ ලිඟුව සේම ඔහුගේ ගතත් හිරි වට්ටමින්ය. "මම හිතන්නේ මගේ පයියට පිරිමියෙක්ගෙන් මෙහෙම ආතල් එකක් ලැබෙන්නේ අවුරුදු විස්සකට, විසිපහකට පස්සේ.. පට්ට බං" සමන්තට තම කුඩා කළ සිහිවුනේය. ඒ මිතුරන් සමඟ එක්ව මාරුවට අත් ගැසුව හැටි සිහිපත් වෙමින්ය.

"මම හිතන්නේ වජීරත් එහෙම තමා..." වත්සලා තම හිමියාගේ නිහඬ බව නිසාවෙන් සමන්තට පිළිතුරු බැන්දාය. ඒ ඔවුන් දෙදෙනාට පෙනෙන ලෙසට මේනකාගේ යෝනිය, දුහුල් කෙටිකලිසමට පිටින් මෘදුව ස්පර්ශය කරමින්ය.

තම යෝනියේ වත්සලාගේ අත්ල කොතෙක් දැවටී ඇතත්, මෙදින වූ මෙම ස්පර්ශය මේනකාට ඉවසුම් නොදුන්නාය. ඒ වත්සලාගේ දැන වෙනදා දැවටෙන්නේ විහිළුවකට හෝ නිකමට උවත්, මෙදින වත්සලාගේ අත්ල තම යෝනියේ දැවටෙන්නේ සමලිංගික පහසක් සොයන්නට වග මේනකාට මෙදින සැකයක් නොවුන නිසාවෙන්ය. එබැවින් මේනකාගේ ඇහිලි තුඩක් යෝනී දෙතොලත මැදින් තෙරපෙන විට මේනකාට "ආහ්... වත්සු..." යැයි කෙදිරියක් පිට වූයේ නොදැණීමය. එහෙත් එම කෙදිරියේ උණුහුම වඩාත් දැණුනේ වත්සලාට නොව හිමියන් දෙදෙනාටය.

වත්සලාගේ ඇහිලි තුඩු කොට කලිසමට පිටින් උවත් තම යෝනී දෙතොලත දැවෙටෙන මිහිර මේනකාට තවත් ඉවසා සිටිය නොහැකි වුනේය. එබැවින් මේනකා වත්සලාගේ තුරුලෙන් මිදෙමින්, ඇයව තම තුරුලට ගත්තේ "වත්සු... මට තවත් මේ ෆිලින් එක අල්ලන් ඉන්න බෑ" යැයි කියමින් වත්සලාගේ දෙතොලත මත තම දෙතොලත තබමින්ය. ඒ ඇයත් අතක් පහලට යොමා, වත්සලාගේ කෙටි කලිසමේ ඉහ පටියට යටින් අත ඇතුලට යොමමින්ය. "ඔවු බං දැන් මටත්...." යැයි වත්සලාත් එලෙස කීවේ ඒ සමලිංගික පහසින්ම මත්ව නොවේය. ඒ තම හිමියන් දෙදෙනා ලිඟුවන් පිරිමැද ගන්නා අපූරුවේ මිහිරෙනුත් මත්වය.

වෙනදා තම බිරියන් දෙදෙනා මෙලස හැසිරෙන්නේ රහපෑමක් ලෙස උවත් මෙදින නම් ඔවුන් දෙදෙනා එම සමලිංගික පහස සැබෑවටම විදින වග සමන්තට වැටහුනේය. එහෙත් වත්සලා ගැන හොදින් දන්නා සමන්තට මෙය අරුමයක් නොවුනාය. ඒ හංසි ඇතුලු සිවු දෙනාගේ එකතුවේදී වත්සලා හංසි හමුවේ මෙලෙස හැසිරෙන අයුරු වජීර ඕන හැටියේ දැක ඇති නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඔහුට වෙනදාට වඩා මෙදිණ මිහිරක් දැණුනේ, ඒ වජීරගේ දැතෙන් ලිඟුවට දැණෙන තම සමලිංගික පහසෙන්ය. ඉන් ඔහුගේ ලිඟුව වූයේ හොඳ හැටි අවදිවය. එබැවින් වජීර තමාට අවැසි

කුමන මිහිරක්ද කියා සමන්තට කියා පැවේ, සමන්තගේ ලිඟුව පෙරසම ගසමින්ය.

ගැහැනුන් දෙදෙනෙකුගේ දැනින් ලිඟුව කොතරම් පෙර සම ගැසී තිබුනත්, මේ අසම්මත පහසෙන් ලිඟුව පෙර සම ගැසෙන විට සමන්තට ඉවසුම් නොදුන්නේය. එබැවින් සමන්තත් වර්ජගේ ලිඟුව පෙරසම ගැසුවේ "මව... පට්ට ආතල් බං" යැයි වර්ජට කියමින්ය. ඒ ඔහුගේ ලිඟු හිස දෙස හොඳින් බලමින්ය. සමන්තගේ එම වදන් පෙළෙන් වර්ජගේ හිතත් හිරිවට්ටා දැමුවේය. ඒ ඔහුට නොදැණීම "මටත් බං.." යැයි කියමින් සමන්තව තරයේ වැලඳ ගනිමින්ය. එවිට සමන්තගේ දැනත් ඔහුගේ ගත වටා වෙළුනේ, විටෙක ඒ දැණෙන මිහිර නිසාවෙන් වර්ජගේ නිතෙඹ දෙපළත් මදක් රළුව මිරිකමින්ය.

තමන් දෙදෙනා සේම තම හිමියන් දෙදෙනාත් මේ අසම්මත පහස දැන් කැමැතෙන් විඳින වග මේනකාට මෙන්ම වත්සලාටත් සැකයක් නොවුනේය. එයින් හිත වඩාත් කලත ගත්තේ වත්සලාය. ඒ තම හිමියා තවත් පුරුෂයෙකු තුරුලට ගෙන ඉන්නා අපුරුවෙන්ය. එබැවින් වත්සලාට ඒ මිහිර සේම මේනකාගේ දැනින් යෝජිතයට දැණෙනා මිහිරත් ඉවසීම අපහසු වුනේය. එබැවින් වත්සලා "මේනු.. උඹ මාව පිස්සියක් කරනවා" යැයි කෙඳුරුවේ, වත්සලාගේ ස්කිණිය ඔසවා ඇගේ තන් පුඬුවක් මුවට ගනිමින්ය. එවිට තම තන් පුඬුවට දැණෙනා මිහිර ඉවසා ගත නොහැකි මේනකා "ආහ්... වත්සුවේ..." යැයි කෙඳුරුවේ ඇගේ හිස තවත් ලැමදට තුරුළු කොට ගනිමින්ය.

වර්ජට සේම සමන්තටත් විඳිනා වූ සමලිංගික පහස, බිරියන් දෙදෙනාගේ එම හැසිරීමෙන් තවත් තීවෘරව දැණුනේය. එබැවින් සමන්ත "මවත් මේවා පටලන් ඉන්නේ මොන ලබ්බකටද?" යැයි කියමින්, වර්ජගේ ලැමදේ වූ මේනකාගේ බෙසියර ගලවා දැමුවා සේම, වර්ජ ඇඳ සිටි ඒ ජී-ස්ට්‍රිං පැන්ටියන් පහතට කළේය. එවිට එය ඉවසිය නොහැකි වර්ජත් සමන්තගේ ගතේ වූ ඇඳුම් සියල්ල ගලවා දැමුවේ එයට ප්‍රති උපකරායක් ලෙස හිතාම නොවේය. ඒ ඔහුට සමන්තගේ නිරුවත් කයේ උණුහුම දැඩිව අවැසි වූ නිසාවෙන්ය.

තම හිමියන් දෙදෙනා නිරුවතින් තුරුළුව ඉන්නා අපුරුවෙන් බිරියන් දෙදෙනාගේ හිත් ද කැලකි ගියේය. වැඩියමක්ම ඒ වත්සලාගේය. එබැවින් වත්සලා මේනකාව යහනේ දිගා කොට ගත්තේ, තම දෙනන් ස්කිණියෙන් ඉවතට ගෙන එක් තනපුඬුවක් මේනකාගේ මුවට කිට්ටු කරමින්ය. මේනකාත් වත්සලාගේ ඒ තන් පුඬුව මුවට ගත්තේ අනෙක් පියයුරුව දැනින් හුරතල් කරමින්ය. ඒ දැණෙනා මිහිරෙන් වත්සලා, මේනකාගේ කෙටි කළිසම මදක් පහත කළේ "දැන්නම් ඉන්න බෑ මේනු"

යැයි කොඳුරමිත්ය. එයට ප්‍රථිචාරයක් ලෙස මේනකා තම යටි කය ඔසවා වත්සලාට කළිසම ගලවා දමන්නම ඉඩ පාඩු සැකසුවේ "දැන්නම් ඇහිලක් ඔන" යැයි කොඳුරමිත්ය. ඒ තම දෙපා පළල් කොට ගනිමිත්ය.

තම දෙනන් සමඟ හුරතල් වෙන මේනකාගේ යෝනී දෙතොල් ඇහිලි තුඩෙන් හිමිහට ඇත් කළ වත්සලා. තම දබර හිල්ල හෙමිහිට ඇගේ යෝනිය ඇතුල් කලාය. ඒ වර්ජිත සමන්තව පිටුපසින් වැලඳගෙන, ලිඟුව ඔහුගේ දෙපා මුල්ලේ දවටන අසුරුව දෙස බලමිත්ය. එවිට වත්සලාගේ හිත කිති කැවි ගියේ "කොහොමද වර්ජිත සමන්ත ප්‍රකේ ඇරියනම්" කියාය. එහෙත් එවිටම ඇයට පහළ වූයේ වෙනයම් අදහසක්ය.

"ඔය දෙන්නත් ඇඳට එන්නකෝ...." වත්සලා එලෙස කීවේ මේනකාව යහනේ එක් කෙළවරකට තල්ලු කොට ගනිමිත්ය.

ඒ ඇරයුම ලද සැනින් සමන්ත මෙන්ම වර්ජිත යහනේ ඉඳ ගත්තේය. එහෙත් එවිට වත්සලා සමන්තට කීවේ "අයියේ.. වර්ජිතගේ එක කටට ගන්නකෝ" කියාය. එය වත්සලාගේ මුවෙන් පිට නොවුනත් සමන්තගේ ඊලඟ පිම්ම වූයේද එය. ඒ වර්ජිත ලැජ්ජව නිසාවෙන් විටෙක පසු බසින නිසාවෙන්ය. එබැවින් සමන්ත වර්ජිත යහනෙන් නැගිටුවා ගත්තේ, වර්ජිතගේ ලිඟුවේ පෙරසම පහත් කරමිත්ය.

යහනේ ඉඳ ගෙන සිටිනා සමන්ත, හිටගෙන සිටිනා වර්ජිතගේ ලිඟුව මුවට ගත්තේ ඔහුගේ කොෂ දෙකත් මෘදුව පිරිමදිමිත්ය. ඒ වර්ජිතගේ දිවියෙන් විසි වසරකට පසුව ලිඟුව පුරුෂ මුවක් හමුවේ උණුහුම් වෙමිත්ය. එහෙත් නොසිතුව ලෙස වර්ජිතට ඒ මිහිර ඉවසුම් නොදුන්නේ කොෂ දෙකත් මද පමණ හිරිවැටෙමිත්ය. එබැවින් වර්ජිත සමන්තගේ හිස දැඩිව අල්ල ගනිමිත්, වේගයෙන් ලිඟුව සමන්තගේ මුව තුල උස් පහත් කළේ "වත්සු ඔය දෙන්නත් මෙහෙම කරන්නකෝ යැයි" කොඳුරමිත්ය.

මේනකාගෙන් ලැබෙන සමලිංගික පහස පරයා වත්සලාගේ හිත ගැහෙන්නට ගත්තේ, වර්ජිතගේ ඒ වියරුවෙන්ය. එය වඩාත් උජ්ව වූයේ සමන්තගේ මුව දෙපසෙන් බේටයත් බේරෙන්නට ගත් විටය. එබැවින් වත්සලා තම කළිසමත් ගලවා දමා, මේනකා හා 69 ඉරියවුව පැතුවේ හිතට දැණෙන එම මිහිර ඉවසා ගත නොහැකිම තැනාය.

මේනකාට නම් තම හිමියන් දෙදෙනාගේ අනඟ රැගුම දැකුමට වඩා හින් ගත්තේ වඩා වත්සලාගෙන් මේ ලැබෙන නැවුම් මිහිරය. ඒ මේනකාට හිමියන් දෙදෙනාගේ රැගුමත් දැකුමට වඩා, මෙවලෙ ඇවැසි වූයේ වත්සලාගේ ඇසුර නිසාවෙන්ය. එබැවින් මේනකා පලල් වූ වත්සලාගේ දෙපා මතින් මතු වූ යෝනී දෙතොල හා ගැටිත්ත, තම

දෙනොලේ හා දිවනේ අනසකට ගත්තේ දෙවරක් නොසිතාය. ඒ මේනකා දිවියේ ප්‍රථම වරට යෝනී දෙනොලක් සිප ගනිමින්, ඒ ගලනා රස ඔපසය රස කරමින්ය.

බිරියන් දෙදෙනාව අනුගමනය කළ සමන්තත්, මෙතුවක් වෙලා හිටගෙන සිටි වජිරව යහනේ පෙරල ගත්තේ 69 ඉරියවුවේ පහසුව පතමින්ය. ඒ බිරියන් දෙදෙනා විසල් දරු ගැබ නිසාවෙන් ඇලයට උවත්, වජිර හා සමන්ත එකා උඩ නගිමිණිය.

විසි වසරකට පසුව මුවට දැණෙන ඒ තැලුණු වෙරළේ මල් රසය වජිරගේ මෙන්ම, විසිපස් වසරකට පසුව සමන්තගේ දිවනෙන් රස නහර අවදි කරේය. එබැවින් වජිර සමන්තගේ ලිහු හිසේ පැල්මත් දිවනෙන් කිති ලෑවේ, කුඩා කල ඒ පුරුදු නැවතත් කරළියට ගෙන එමින්ය.

වත්සලාගේ යෝනියෙන් දැණෙන ඒ ඇඹුල් මුසු කාමුක රසයෙන්, මේනකාගේ දිවනේ මෙතුවක් අවදි නොවූ රස මාණයන් අවදි වුනේය. එම රසයට ප්‍රෙන වූ මේනකා, විටෙක වත්සලාගේ රස ඔපස උරා බිවුවේ "සුරුස්.." හඬ නැගෙන ලෙසටය. එහෙත් මේනකා වැඩියක්ම ඇළුම් කලේ, වත්සලාගේ ඒ විසල් යෝනී දෙනොලේ මතින් දිවන ඇතුලට යෝමා, යෝනී සිදුර දිවනෙන් කළතන්නටය. එවිට වත්සලාගේ මුවෙන් "ආහ්... මෙනු" යැයි පිටවෙන කෙදිරියට ඇය අත් සැමටම වඩා ඇලුම් කළාය.

එහෙත් වත්සලා වැඩි මිහිරක් ලැබුවේ තම හිමියන් දෙදෙනාගේ සමලිංගික ඇසුර නරඹාය. ඒ ඇය දිවියේ ප්‍රථම වරටය. ඇයට වජිර හා සමන්ත දෙපැත්ත මාරුවේ ලිහුවන් උරා බීම තවත් ඉවසා සිටින්න නොහැකි වුනේය. ඒ ඇයගේ යෝනී පත්ලත් කැලෙනමින්ය.

අඩ හෝරාවක් ගෙවුන තැන, වත්සලා සේම අනෙක් තිදෙනාත් සමලිංගික පහසේ උච්චනයට කිට්ටු වුවාය. ඒ "දැණනම් ඉන්න බෑ මෙනු... මට මුං දෙන්නගේ එකක් දාගන්නම ඕන" යැයි කොඳුරමින්ය. එහෙත් මේනකා... "බෑ... බෑ... මට උඹව ඕන" යැයි කෙඳුරුවේ ඇයව තරයේ බදා ගනිමින්ය. එහෙත් වත්සලාට වූයේ වෙනයම් අදහසක්ය.

මේනකාගේ පෙරැත්තය නොතකාම යහනෙන් බිමට බැසි වත්සලා, සමන්තට යටව සිටි වජිරව බේර ගත්තාය. ඒ "වජී දැණනම් මට මේක ඕණි" යැයි කොඳුරමින් යහන අල්ලන් ඉගෙන් නැවෙමින්ය. ඒ තම පහස ඇවැසි මේනකාවත් ලඟට ගනිමින්ය.

වත්සලා කරන්නට යන්නේ කුමක් දැයි වැටහුණු මේනකාත් ඇයට වරින් වරින් ලිහ පහර විදින්නට ඉඩ හරිමින්, තම දෙපා පළල් කොට ගත්තේ යෝනිය වත්සලාට පාමිණිය. එවිට මිහිරේ උච්චතමයේ සිටි සමන්ත, තම ලිහුව මේනකාගේ මුවට ඇතුළු කළේ ඇගේ දෙනනක් තම ග්‍රහණයට ගනිමිණිය.

වරින් වරින් වේගවත් තිස්වන ලිහපහරෙන් වත්සලාගේ ගත සලිත වන්නට ගත්තේය. එබැවින් ඇය වරින් වරින් කෙළුරුවේ "වරින් වරින් ඇති, ඔය ඇති..., සමන්ත අයියට ටිකක් දෙන්න" යැයි කියාය. එවිට වරින් තම බිරිඳව සමන්තට බාර කළේ, ඔහුගේ බිරිඳගේ මුවට තම ලිහුව ඇතුළු කරමිණිය.

සමන්තගෙන් වත්සලා පැතුටු යෝනි පහසු නොවේය. වත්සලාට ඇවැසි වූයේ සමන්තගෙන් ගුද පහසුය. එබැවින් සමන්ත මේනකාගේ බෙටයෙන් හොඳ හැටි තෙතව ඇති තම ලිහුව, වත්සලාගේ ගුදයට ඇතුළු කළේය. එවිට මේනකා කෙදිරියක් නැඟුවේ "ආහ්.. සමන්ත අයියේ... හෙමිටනම් එපා.. ටිකක් සැරට ගහන්න" යැයි කියමිණිය. ඒ තම දිවතේ පහසුට මේනකාගේ යෝනිය නතු කොට ගනිමිණිය.

වරින් වරින් ලැබෙන ලිහ පහර හමුවේ මත් වූ වත්සලා තම යෝනිය ලෙව කන්නේ සුනඛ දෙනුවක් විලසයැයි මේනකාට සිතූනාය. ඒ තාලයක් හැඩක් නැතුව වත්සලාගේ දිවත යෝනිය හමුවේ කරනා දැහලිල මේනකාට දැඩි මිහිරක් එක් කරමිණිය. එම මිහිරෙන් මේනකාට සිතුවේ "ගැනියෙකුට ඕන හැටි දන්නේ තවත් ගැනියෙක්ම තමා" යැයි කියාය. ඒ මෙතුවක් ලැබුන පිරිමින් දෙදෙනෙකුගේ දිවතේ පහසුට වඩා නැඟුම්, දරදඬු පහසුක් මේනකා ගැහැනියකගේ දිවතෙන් විඳ ගනිමිණිය.

වරින් වරින් පහළොස්වන ලිහ පහර හමුවේ වත්සලා එක සුරාන්තයක් ලැබුවේ "ආහ්... සමන්ත අයියේ..., දැන් ඇති..., ඇති.." යැයි කෙළුරුමෙන්ය. එහෙත් සමන්ත සිටියේ යහපත් සිහියෙන් නොවේය. එබැවින් වත්සලාට ඔහුගෙන් ගැලවීමක් නොලැබුනාය. ඒ සමන්තගේ තිස් පස්වන ලිහ පහර හමුවේ, වත්සලා තවත් සුරාන්තයකට ගත හිත උණුහුම් කර ගනිමිණිය. එහෙත් වත්සලාට ඒ පහසු අවැසි වූයේ වරින් වරින් යෝනියට.

"ඇති සමන්ත අයියේ ඇති ඇ.... තී..., ආයිත් වෙන්න යන්නේ වරින් වරින් දෙන්න, වරින් වරින් දෙන්න" මේනකා කෙදිරි නැගුවාය.

"බෑ... බෑ..." එහෙත් සමන්තගේ වූයේ දඩබ්බර බවක්ය.

"අනේ සමන්ත අයියේ මට ඔතෙන්ට නෙමෙයි ඕන..." මේනකා සමන්තගෙන්

ගැලවෙන්නට උත්සහා දැරුවාය.

"ඇයි..., උඹට ඕන අරුට කියලා හුත්තට ඇර ගන්නද..." මෙදින පළමු වරට සිවු දෙනා අතරින් සමන්ත අසැබි වදන් කීම ඇරඹුවාය.

"ඔවු..., ඔවු.." කෙදිණකවත් නැතුව මෙදින වත්සලාගේ ඒ හඬේ කේන්තියක් ගැබ්ව තිබුණේය.

"බෑ... බෑ... අද මම තෝව තොගේ මිණිහට දෙන්නේ නෑ..."

"ආහ්... එහෙනම්... පුකේ එපා..." වත්සලා කෙදිරි නැගුවාය.

"බෑ..., මට ඕන උඹේ මේ පුක..." සමන්ත එලෙස කීවේ දෙතුන් විටක් ඇගේ නිතඹට ගසමිත්ය.

"එහෙනම් වුට්ටක් ඉන්න... වුට්ටක් ඉන්න..." වත්සලා කෙදිරි නැගුවාය.

"බෑ..., බෑ...." එහෙත් සමන්තගෙන් ගැලවීමක් ඇයට නොවුණාය.

"ආහ්.... අම්මේ... මගේ කෝන්ද...." වත්සලා තම හඬ තරමක් උස් කලේ හැඬුම් බරවය.

සමන්ත වහා ලිඟුව ඉවතට ගත්තා සේම, ඇයවද වත්තම් කොට ගත්තේ බියෙන් වර්ජිත දෙසක් බලමිත්ය. එහෙත් වත්සලා තම කය කෙලින් කොට ගත්තේ සිනහවෙන්ය.

"තෝනම් පර බැල්ලියක්..." සමන්තට තමා රැවටුන වග දැණුන නිසාවෙන්, ඇගේ නිතඹට "වාටස්" හඬින් පහරක් ගැසුවේ වර්ජිතට ඇයව බාර කරමිත්ය.

"ඊතින් කොහෙද යන්නේ..." වත්සලා එලෙස ඇසුවේ තමාව වර්ජිතට දී මේනකා වෙත යන සමන්තගෙන්ය.

"තොට ඕන උඹ නේ...." සමන්ත එලෙස කීවේ තරහින් නොවේය.

"නෑ... මට අද දෙන්නවම ඕන..." වත්සලා එලෙස කීවේ, වර්ජිත යහනට තල්ලු කරමිත්ය.

"දෙන්නවම....." වර්ජිත හා සමන්ත එකින් එකාගේ මුහුණට මුහුණ බැලුවේය.

"හම්... අද එහෙම පොඩි ට්‍රයි එකක් දෙමු" වත්සලා එලෙස කීවේ ගුද සිදුරත්, යෝනි සිදුරත් දෙදෙනාට පෙන්වමිත්ය.

"බැරිවෙයි වත්සු...." වජිරට බියක් දැණුණේ ඇගේ ගැබ නිසාවෙන්ය.

"බෑ..., බෑ..., අදනම් මට මේ දෙකෙමම ඇර ගන්න ඕන..." වත්සලා වජිරගේ ලිඟුව යෝනියට ඇතුල් කර ගනිමින්, ඔහුගේ ඇගේ දිගා වුයේ, ගුද සිදුර මනාව ඉහළට මතු වෙන්නට ඉඩ හරිමින්ය. ඒ ලිඟුවෙන් ඇද සමන්තවත් ලඟට ගනිමින්ය.

"ඔයාට ගුවර්ද වත්සු...." සමන්ත එලෙස ඇසුවේ හිත පිනා ගිය සතුටෙන් උවත්, වත්සලාගේ ගැබැණි කම නිසාවෙන් තරමක බියෙන්ය.

"ඔවු., අයියේ.. ඔවු..." වත්සලා නැගුවේ කෙදිරියක්ය.

වජිරගේ ලිඟුව යෝනියට ඇතුල් කර ගත් වත්සලාගේ ගුද සිදුරට, සමන්ත ලිඟුව ඇතුල් කරන්නට උත්සහා කරන විට මේනකාගේ හද ගැහුණේය. ඒ කුමකින් කුමක් වේවිදැයි සැකයෙන්ය. එහෙත් සමන්තට එය ලෙහෙසි පහසු නොවුණේ, මේනකාගේ ගැබ්බර කුස නිසාවෙන් ඇයට පුරණ ලෙස නැමෙන්නට නොහැකි නිසාවෙන්ය. එහෙත් සමන්ත මෙන්ම වජිරද තම උත්සහය අත් නොහැරියේ, එය ඔවුනගේ සිහිනයක් වූ නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඔවුන් දෙදෙනා ලෙහෙසි පහසු විදියට වත්සලාව හසුරුවා ගත්තේ, තම පහසුවට වඩා ඇයට අපහසුවක් නොදැණෙන ලෙසයට.

දෙනුත් මොහොතක උත්සහය එළඳරමින්, වජිරගේ ලිඟුව යෝනිය තුළ තිබියෙදිම, සමන්තගේ ලිඟුව ටිකෙන් ටික තම ගුද සිදුර තුළට රිංගන වග වත්සලාට දැණුණාය. ඒ ඇයට නැවුම් මිහිරක් ගෙන දෙමින්ය. ඒ යෝනිය පළල් වෙන මිහිරත්, ගුදය පළල්ව යන මිහිරත් මෙදින එක් වර විඳ ගනිමින්ය.

එම මිහිර ඇයට නැවුම් වූ නිසාවෙන් වත්සලාට "ආහ්.... අම්මේ... ඉන්න බෑ..." යැයි කෙදිරියක් නැගුණුණේ කාඞරයම උනුහුම් කරමින්ය. එහෙත් වජිරගේ ලිඟුව ගුදය ඇතුළටම රිංගා ගත් පසුව, දැණුන මිහිරෙන් වත්සලාගේ ඉහමොලත් රත්ව ගියේය. ඒ ඇයට යෝනිය හා ගුදය ඇතුළතින් වෙන් වන මස් බිත්තියේ, දෙදෙනාගේ ලිඟු දෙක ඇතුළතින් තෙරපෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එබැවින් එම මිහිර ඉවසා ගත නොහැකි තැන ඇය කෙදිරි නැගුවේ "අනේ දැණන්නම් ඉවසන්න බෑ.... දෙන්නම ගහන්නකෝ..." යැයි කියමින්ය.

වත්සලාගේ ගුදයට ලිඟු පහර දෙන්නට සමන්ත වැඩි අපහසුවක් නොවුණේය. ඒ ඔහු සිටින්නේ ඉහළ නිසාවෙන්ය. එහෙත් වත්සලාට යටව සිටි වජිරට තම ඉහ

උස්සා ගැන්ම පහසු නොවුණේය. එබැවින් වර්ෂ "දණ ගහා ගන්න...", නැත්නම් මට ගහන්න බෑ" යැයි කීවේ ඒ නිසාවෙන්ය.

පහසුවෙන් දණ ගසා ගත් වත්සලාට වර්ෂ මෙන්ම සමන්තත් ලිඟු පහර දෙන්නට ගත්තේය. ඒ වත්සලාට අපහසුවේ යැයි බියෙන් තරමක හෙමිහිටිය. එහෙත් ඔවුන් දෙදෙනාට වත්සලාගේ ගුදය, හා යෝනිය වෙන්න ඇති බිත්තියේ මාදු බවෙන් ලිඟු දෙක ඇතුළතින් එකිකින් එකක් ඇතිලෙන්න වග දැණුණේය. එයින් දෙදෙනාගෙම ඉවසුම වැඩි වේලාවක් යන්නට ප්‍රථමව ගිලිහුණේ "අනේ.. ටිකක් හයියෙන් ගහන්න.." යැයි වූ වත්සලාගේ වදන් පෙලෙන් උණුහුම කැටිවිය.

යෝනියට වර්ෂගේ ලිඟුවෙනුත්, ගුදයට සමන්තගේ ලිඟුවෙනුත් එක පිට එක වැදෙන පහරවල් වත්සලාට තවත් ඉවසා ගත නොහැකි වූණේය. ඒ ඇයට දැන් යටි කයට දෙමෝලෙන් පිටි කොටනවා සැරට ලිඟු පහරවල් දැණෙන්නට වූ නිසාවෙන්ය. ඉන් ඇගේ යෝනිය ඇතුළත මස් වැදලිත්, ගුදය ඇතුළත මස් වැදලිත් එකතුව, මුළු යටි කම නැවුම් මිහිරකින් තෙපුල් දුන්නේය.

"ආහ්..... ඉන්න බෑ..., ඉන්න බෑ....," මේනකා එලෙස කෙදිරි නැගුවේ දිවියේ මෙතුවක් නොලද නැවුම් මිහිරකින් මෙවලේ සිහි විකල්වය. එහෙත් ඇයට "එක් කෙනෙක් ගතකොට අනික් කෙනා එලියට ගන්නකෝ... අර එක වංගෙඩියේ දෙන්නේ පිටි කොටන විදියට ගහන්න..." එවැන්නක් අත්හදා බලන්නට තරම් සිහියකුද නොතිබුණාම නොවේය.

වත්සලාගේ යටි කයට හරියටම ලිඟු පහරවල් වැදෙන්නට ගත්තේ එවිටය. ඒ වර්ෂගේ ලිඟුව යෝනී පත්ලේ වදින විට, සමන්තගේ ලිඟුව ගුද සිදුරේ ඉහළ ගැට්ටේය. සමන්ත ලිඟුව ගුදය පත්ලේ වදින විට වර්ෂගේ ලිඟුව යෝනී දෙතොල අතරේය. එය තිදෙනාටම එක් කලේ නැවුම් මිහිරක්ය. ඒ තිදෙනාටම දෙමෝලෙන් පිටි කෙටුම සිහිකරමින්ය.

තාලයකට, යන්ත්‍රයකමෙන් ලිඟුවන් දෙක මාරුවෙන් මාරුවට ඉහළ පහළ යන නැවුම් මිහිර වත්සලාට තවත් ඉවසා ගත නොහැකි වූණේය. එබැවින් ඇය "අනේ තව හයියෙන් ගන්න... තව හයියෙන්" යැයි කීවේ ඒ නිසාවෙන්ය. එවිට හිමියන් දෙදෙනාට තාලය රඳවා ගැන්මට අපහසු වූයේ, ඉහළ සිටින සමන්ත, වේගවත් වූත්, කෙටි වූත්, ලිඟු පහර සිත් සේ දෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. වර්ෂට වැඩි වැඩි යමක් කර ගන්නට අපහසු වූයේ, දෙදෙනාටම යටව සිටින හා වත්සලාවත් වත්තම් කර ගත් යුතු නිසාවෙන්ය.

දෙදෙනාගේ ලිඟුවන් තාලයක් නොමැතිව විටෙක එකටත්, තවත් විටෙක මාරුවටත් වැදෙන වත්සලාට දැනුනේ වෙනස්ම මිහිරක්ය. ඇය ලිඟු දෙක ඇතුලතුවන් එකට ඇතිලෙන්න මිහිරට දැඩිව ඇළුම් කළාය. එහෙත් මොහොතක් යන්නට පෙරම දැණෙන මිහිර තිවාර වෙන්නට ගත් නිසාවෙන්, ඇයට තම කය සැහැල්ලුවෙන් වෙන්නට තනන වගක් දැණුනාය. ඒ ඇගේ මුළු යටි කයම, වජිරගේ විසි වන යෝනී ලිඟු පහරෙන් හා වජිරගේ හතලිස් වන ගුද ලිඟු පහරෙන් හිරි වැටී යමිනිය. "ආහ්.. අම්මේ... ඉන්න බෑ... ඉන්න බෑ.... මුළු ඇඟම හිරිවැටෙන්න යනවා.... ආහ්..... අම්මේ..." වත්සලා ගැහෙන්නට ගත්තාය.

වත්සලා දිවියේ මෙතුවක් විද ඇති ඉහළම, මිහිඳුනිම සුරාන්තය මෙදින විද ගත්තාය. ඒ ලිඟුවන් දෙකක කින් එක විට, යෝනිය මෙන්ම ගුදයත් මිහිරෙන් කලතා ගනිමිනිය. වැඩියමක්ම ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ. ලිඟුවන් දෙකම එක විට හිරට හිරේ ඇතුලතින් තද වෙන්නට ගත් මිහිරෙන්ය. ලැබුණ ඒ මිහිරේ උච්චතමයෙන් ඇගේ ගතම පණ නැතිව ගියේ, ඇය කෙසෙල් හදක් සේ වජිරගේ ඇඟ මත කඩා හැලෙමිනිය. ඇගේ ගතම දහඩියෙන් නැහැවී තිබුණා මෙන්ම, දැණෙන සැහැල්ලුවද සුළුපටු නොවුනාය. එහෙත් ඇයට සිහින් හතියක්ද පිට නොවුනාම නොවේය.

වජිරට මෙන්ම සමන්තට ගුක්‍ර පහා නොවුනත්, ඔවුන් සිටියේ ඒ ලැබුන මිහිරන් මත්වය. ඒ ඔවුන් දෙදෙනාට එය නැවුම් අත්දැකීමක් එක් කළ නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඔවුන් දෙදෙනාට වත්සලා ඇති යැයි කීවත්, තම මිහිර සොයා යන්නට නොසිතුවාම නොවේය. ඔවුන් දෙදෙනා එලෙස නොකරන්නට බිය වූයේ වත්සලාගේ ගැබිණි බව නිසාවෙන් සේම මේලෙස ඒ පළමු වර නිසාවෙන්, අත්දැකීම අඩු නිසාවෙන්ය. එහෙත් මේනකා වත්සලා ඒ මිහිර විදි අපුරුව දෙස බලා සිටියේ පුදුමයෙන් හා බියෙන්ය.

"වත්සු... උඹට අමාරුද...?" සිහින් හති අරින වත්සලාගෙන් මේනකා එලෙස ඇසුවේ සැක හැර ගන්නටය.

"නෑ... බං. තවම පාවෙනවා වගේ.... මෙව්වර ලීල් වෙනවා කියලා මම කවදාවත්ම හිතුවේ නෑ" වත්සලා සැබවින්ම කීවේ තමා විදි මිහිරේ සත්‍යය.

"අමාරුවක් නැද්ද වත්සු...." සමත එලෙස ඇසුවේ සිහින්ව හති අරිනා වත්සලාගේ හිස අතගාමිනිය.

"මොන අමාරුවක්ද.... දෙකම එකට බහිද්දී... මාරයි අප්පා..., මට දැණෙන ලීලීන් එක කියා ගන්න බෑ... ඒක මාර අමුතුයි.. මේ දෙකම තාම හිරිවැටිලා වගේ"

වත්සලා එලෙස කීවේ සමන්ත හා වජීර දෙස බලමින්, ඔවුනගේ හිතේ ඇති සැකය දුරස් කරමිණි. ඒ තම යෝනී සිදුරත්, ගුද සිදුරත් ඔවුන් වෙත පෙන්වමිණි.

"ඒ... මටත් හිතෙනවා බං පොඩි ටුර්පි එකක් දෙන්න...." මේනකා එලෙස කීවේ වත්සලාගේ එම වදන් තුලින් ඇගේ හිතත් උණුහුම් කර ගනිමිණි.

වත්සලාගේ එම මිහිරේ විග්‍රහය නිසාවෙන් මේනකාගේ හිතටත් එම මිහිර ලැබ ගන්නට හිතක් පහළ වුනේය. එහෙත් ඇගේ යටි හිතේ එයට බියක් නොවුනාම නොවේය. එහෙත් මේනකාගේ හිත හෙළි වූ විගස, සමන්ත මේනකාව තම ගත උඩට ගත්තේ ඇගේ යෝනියට ලිඟුවත් ඇතුල් කරමින් "වජීර.... නැගපං" යැයි කියමිණි.

දෙදෙනාට පළමු වර තරම් කාලයක් මේනකාගේ ගුදයට හා යෝනියට ලිඟුවත් ඇතුල් කරන්නට නොගියාය. ඒ ගැබැණි කතකගේ පහසුව වත්සලාගෙන් දෙදෙනාම අත්දැකීම් කොටගෙන සිටි නිසාවෙන්ය. එලසම මේනකාත් වත්සලාගෙන් හුරුවෙන් එම පහසු ඉරියවුවෙන් ඔවුන්ට දුන්නේ සහයකිණි.

සමන්තගේ ලිඟුව යෝනිය තුළ තිබියෙදී වජීරගේ ලිඟුව ගුදය රිංගන විට මේනකාට "ආහ්..... අම්මේ..." ඇයි කෙදිරියක් නැගුනේ වේදනාවට නොවේය. ඒ ඇයටත් යෝනිය හා ගුදය වෙන්ව ඇති බිත්තියේ ලිඟු දෙක හිරට හිරේ ඇතිලෙන්ට ගත් මිහිරෙන්ය. එම මිහිරෙන් මත් වූන ඇය "ඉස්සෙල්ලා අර මේනකාට වගේ... දෙන්නා දෙපාරට" යැයි කීවේ කෙදිරියෙන්ය.

"මාරුවට පිටි කොටන්නද..." සිනහවෙන් එලෙස ඇසුවේ සමන්තය.

"නෑ.. දෙමොලෙන් පිටි කොටන්න..." වත්සලා එලෙස කීවේ සමන්ත එයට කියනා හරි ගැමි වදන නොදන්නා නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇය මේනකාගේ දෙන මිරිකන්නට ගත්තේ ඇය ඊටත් දක්වන ඇල්ම වත්සලා දන්න නිසාවෙන්ය.

සමන්ත හා වජීර මරුවට එලෙස දෙතුන් මොහොතක් ලිඟු පහර දෙන විට, මේනකා "අම්මේ... ඉන්න බෑ..... හයියෙන් ගහන්න" යැයි කීවේ ගතට දැණෙන නැවුම් මිහිර තවත් උච්ච වූ නිසාවෙන්ය. ඒ ඇයට මෙතරම් ඉක්මණ වූයේ එම මිහිර නැවුම් වූ නිසාවෙන්ය.

එවිට වජීර මෙන්ම සමන්තත් ඇයට තම ලිඟු පහර දෙන වේගය වැඩි කළේ, පෙර අත්දැකීම් තුලින්, වත්සලාට දුන් පහර වල්වලට වඩා ගැබුරු හා සැඩපරුෂ

ලෙසය. එය මේනකාට ඉවසා ගැන්මට අපහසු වූයේ "ආහ්... අම්මේ.... දැන්නම් ඉන්න බෑ..., ඉන්න බෑ...." යැයි හැඬුම් ස්වරයෙන් කෙදිරි නඟමිත්ය.

මේනකා මේනකාට එලෙස දැණුනේ, මෙතුවක් ගතට නුහුරු ලෙස යටි කය තුළ තෙපුල් දෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. ඒ වත්සලාගේ දිවතෙන් එක් සුරාන්තයක් විඳි සිටි ඇයට, තවත් නැවුම් සුරාන්තයක ලකුණු පහළ වෙමිත්ය. එබැවින් ඇය "වත්සු.... මට උඹවත් ඕන" යැයි කෙදිරුවේ දෙනොල දිවතෙන් තෙත් කර ගනිමිත්ය.

මේනකාට වූ ඇවැසිය තේරුම් ගත් වත්සලා, තම දෙනන ඇයගේ මුව වෙත පෑවය. එහෙත් ඇයට වත්සලාගේ ඒ තන් පුඬුව වැඩි වේලාවක් උරා බොන්නට ඉඩක් නොලැබුනේය. ඒ මේනකා විටෙක ගුදයත්, තවත් විටෙක යෝනියත් එක ලඟ හිරි වැටෙමින්, සුරාන්තයක් ලබමිත්ය. ඒ ඇය දිවියේ ලද මිහිරිතම සුරාන්තය උවත්, ඇයට එම මිහිරෙන් තම ගතත් පණ නැතිව යන වග දැණුනාය. "ආහ්.... අම්මේ..., ඇති..., ඇති.... ඉන්න බෑ..., ඉන්න බෑ.... හිරිවැටිලා..., හිරිවැටිලා" ඇයට එලෙස කෙදිරි නැගුනේ ඒ නිසාවෙන්ය.

එහෙත් මේ නැවුම් මිහිරේ උච්චතමයේ, උමතුව සිටි වජිරටත්, සමන්තටත් ඇයට නිදහසක් දෙන්නට නොසිතුවේය. ඒ වත්සලා කී පරිදි අපහසුවක් නොවුන නිසාවෙන් බිය සැකත් පහවය. එබැවින් ගතේ වාරු නැති වූ මේනකාව වජිර උසවා ගත්තේ තම ලිඟු පහරේ වේගය බිඳුවකුද අඩු නොකර ගනිමිත්ය. ඉන් සමන්තට දැණුනේ පෙරට වඩා පහසුවක්ය.

"ආහ්..... අනේ..., එපා..., එපා... දැන්නම් මගේ ඉරෙයි..." මේනකා කෙදිරි නැඟුවත්, වජිරගෙන් හා සමන්තගෙන් ඇයට ගැලවීමක් නොවුනාය. ඒ ඇයට දැන් ලිඟුවන්ගේ හිස් දැඩිව ඇතුලතින් එකින් එක ගැටෙන වග දැනෙමිණේය. ඉන් ඇයට සිතුවේ කොයි මොහොතක හො ලිඟුවක් මැද බිත්තිය සිදුරු කරාවියැයි සැකයක්ය. එහෙත් තවත් මොහොතක් දෙකක්, පිළිවෙලක්, තාලයක් නැතුව ලිඟුවන් දෙක දරදඬුව යෝනිය හා ගුදය කලතන්නට ගත් විට යන විට ඇයට නව ප්‍රාණයක් දැණුනේ, තවත් සුරාන්තයක් කිට්ටු වෙමිත්ය. එම මිහිර පෙර ලැබුන මිහිරට හාත්පසින්ම මිහිරක් වග ඇයට සිතුවේ, මුතාශයත් නැවුම් මිහිරකින් ඉන් කැලතෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඇයගේ මුවෙන් පිට වූනේ "ආහ්... අයිත් වෙන්න යන්නේ... හයියෙන් ගහන්න..., හයියෙන් ගහන්න.. ආහ්... ඉන්න බෑ රිදෙන්නම ගහන්න " යැයි කියාය.

ඇය නොකියුවත් වජිර සේම සමන්තද සිටියේ තම මිහිරේ උපරිමයේය. ඒ

ඔවුන් දෙදෙනාගේ ශුක්‍ර කෝෂ දෙක තුළ ගිනියමේ පැහෙමිණිය. එබැවින් වර්ෂ ඇගේ නිතඹට දෙතුන් විටක් ගැසුවේ, සුදු පැහැති නිතඹ දෙපළ මත රතු පැහැ ඇඟිලි සලකුණු මතු වෙන්නටය.

"ආහ්.... දැන්නම් වෙන්තේ වෙන මොකද්ද එකක්... ආහ්... ඉන්න බෑ.. ඉන්න බෑ.." ඇය යොනී බිත්ති හා ගුදය තටඹා හිර කර ගත්තේ, මුත්‍රාශාත් පිටාර ගලන්නට හදන වග වැටහුන නිසාවෙන්ය. ඇයට මෙම නැවුම් මිහිර මීට පෙර දැණී නොතිබුණාය. ඉන් ඇගේ කයක් දෙතුන් විටක් සලිතව ගියේ, යෝනිය පමණක් නොව, මුත්‍රාශාත් කැලෙතෙමිණිය.

"ආහ්... අම්මෝ..... ඉන්න බෑ. ඉන්න.. බෑ..." මේනකාට තවත් ඒ මිහිර ඉවසන් සිටින්නට නොහැකි වුනේය. එබැවින් ඇය වත්සලාව නැවත ලඟට ගත්තේ ඇගේ දෙතොල් මත තම දෙතොල තබමිණිය. එහෙත් වත්සලා මෙවර ඇය හමුවේ මදක් දරදඬු වූයේ, විටෙක ඇගේ දෙතනත් මිරිකමින් හා උරා බොමිණිය.

"මට මොකද්ද වෙනවා... මට මොකද්ද වෙනවා.... ඉන්න බෑ ඉන්න බෑ...." ඇයට තවත් මොහොතක් යන්නට පෙරෙම, තම යටි බඩ කැලතෙන්නට ගත් වග දැණුණාය. ඒ ගතම හිරි වැටෙමිණිය. එවිටම වත්සලා ඇගේ එක් තන් පුඩුවක්ද දත් අතරින් හැමුවේ මෘදු රිදුමක් ඇයට ගෙන දෙමිණිය.

යෝනියෙන් හා ගුදයෙන් අකුණක් මෙන් නැගුන මිහිර, ඇගේ ගත පුරා විදුලියක් මෙන් තුන් හතර විටක් ඇදී ගියේය. ඒ ඇගේ සෑම ලේ නහරයක්ම, ස්නායුවක්ම අවදි කරමිණිය. එම මිහිරෙන් ඇය යෝනිය සේම ගුදයත් තටඹා ගත්තේ "ආහ්..... දැන්නම් ඇති.., ඇති..., මාව මැරෙයි, මාව මැරෙයි" යැයි හැඬුම් බර කෙදිරියෙන්ය. ඉන් ඇය මෙතුවක් තටඹා හිරකරන් සිටි මස් වැදලී ලිහිල් වූයේ ඇයටත් නොදැණීමය. ඒ මේනකා මෙතුවක් දිවියේ ලද මිහිරිතම හා දෙතුන් මොහොතකට වඩා දිගු වූ ශුරාන්තයක් මෙදින ලැබගනිමිණිය. ඉන් ඇයටත් නොදැණීම මුත්‍රාත් පිටව තිබුනේය.

වර්ෂ සේම සමන්තත් යහනේ දිග ඇඳුනේ හති අරිමිණිය. එහෙත් මේනකාට තවමත් සිහියක් නොවුණාය. එබැවින් වත්සලා වහා යහනේ පසෙක වූ පොරවනයක් දිගැතිව නවා ඇගේ යෝනියත්, ගුදයත් වැසෙන්නට තැබුවේ, තවමත් බේරෙන වර්ෂගේ හා සමන්තගේ ශුක්‍ර යහන් ඇතිරිල්ලට නොවැටෙන්නටය. එහෙත් ඒ වන විටත් යහන වූයේ මේනකාගේ මුත්‍රා තුලින් හොඳ හැටි තෙත්වය.

"මදැ... ඉස්සෙල්ලා බඩට කාලා ඉන්න හැදුවා, අන්තිමට දෙපැත්තටම කාලයි නැවතුනේ" අඩ පැයක් පමණ ගිමන් හැරි පසු, වත්සලා එලෙස කීවේ දැණු කුස ගින්න නිසාවෙන්ය.

"අම්මෝ... මටනම් තවම නැගිට ගන්නත් බෑ වගේ බං. හිල් දෙකම තවම පුරුරු ගහනවා" මේනකා යහන මත ඉඳ ගත්තාය. ඒ මෙතුවක් වෙලා දෙපා අස්සේ හිරකරන් සිටි පොරොනාය ඉවතට ගනිමින්ය.

"නැතුව තියෙයිද...? උඹට අද හුජ්ජත් ගියානේ...?" වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන් වජිර හා සමන්ත දෙස බලමින්ය.

"මේ මට ආස්ට් ටයිම් බං...." මේනකා වජිර හා සමන්තත් යහනෙන් බැසී පසුව ඇඳ රෙද්ද රොල් කර ගත්තාය. ඒ එතෙක් මෙතෙක් දිවියේ ලද මිහිරිතම හා දිර්ඝතම සුරාන්තයෙන් පිබිදුන ගතෙන් හා සිතෙන්ය.

"ඒ කියන්නේ..., අද තමයි මෙකිට හොඳටම වැදිලා තියෙන්නේ..." සමන්ත එලෙස කීවේ බිරිඳගේ නිතඹට සියුම් පහරක් ගසමින්ය.

"නැතුව.... නිකන් උණ ගන්නත් වගේ..., ගැහුවා නෙමෙයි, දෙන්නා මාව මරාගෙන කැවනේ" මේනකා එලෙස කීවේ තම මුත්‍රා තුලින් තෙත් වූ ඇඳ රෙද්ද නාන කාඹරය වෙත විසිකරමින්ය. එහෙත් ඇයට ඇවිද යන විට දැණුනේ දැන් ගුද සිදුර හා යෝනී සිදුර එකට භාව ඇතයි කියාය. ඒ නැවුම් වෙනසක් ඇයට යටිකයෙන් දැණෙන්නට වූ නිසාවෙන්ය.

සිවු දෙනාම කෑම කාඹරයට ගියේ නිරුවතින්මය. ඒ මේනකා වජිරගේ කයේ එල්ලුන නිසාවෙන්, වත්සලා සමන්තට තුරුළු වෙමින්ය. එහෙත් වෙනදා වූ චාරිත්‍රය බිඳ දමමින් මෙදින බිරියන් දෙදෙනාට අහර කැවුවේ, හිමියන් දෙදෙනාය. එහෙත් සිවු දෙනාගෙම සතුට සේම සිනහවද වූයේ, එකින් එකා විදී සමලිංගික පහසේ මිහිර බෙදා ගනිමින්ය.

එහෙත් වත්සලා කීවේ "දෙන්නා මාරුවට පයි පැටුටු දෙන්නව කටේ දාගත්තම, මටනම් ඉන්න බැරිවුනා..., මට හිතුවේම කියන්න දෙන්නට මාරුවට අර..., මේ..., අරගෙහෙම කර ගන්න කියාලා කියන්න" කියාය.

"අරෙහෙම කිවුවේ අපිදෙනට මාරුවට පුකේත් ඇරගන්න කියලද...?" සමන්ත එලෙස කීවේ වත්සලාට බත් කටක් කවමින්ය. එහෙත් එයින් මේනකාට ඇති වූ

සිනහවෙන් බත් කට ඉස්මොල්ලේ ගියේය.

"හම්... එහෙම තමයි..., ආසයි අනේ එහෙම බලන්න. මම ඔය පිරිමි දෙන්නෙක් එහෙම දැක්කමයි" වත්සලා එලෙස කීවේ සමන්තගේ හා වජිරගේ අඬකුණුව ඇති ලිඟුවන් දෙක මෘදුව අතගාමිත්ය.

“ඒක උඹ..., කවදාවත් නොවෙන හීන ගොඩට දාගනීන්...” වජිර එය කීවේ ස්තීර කොටය.

Swalzone.com

මිහිරිතම රැයක් වත්සලාගේ නිවසේ ගත කළ වර්ෂ පසුවදා කැගල්ල බලා ආවේ තනිවම නොවේය. ඒ එදින සෙනසුරාදා දිනයක් බැවින් වත්සලාත් සමඟින්ය. වර්ෂ එන්නට ප්‍රථමව උදයේ රනි සුවයක්ද ලැබුවේ, වර්ෂටත් මේනකා හා තනිවෙන්නට අවැසි වූ නිසාවෙන්ය.

සති අංතයේ වත්සලා නිදහසේ සිටියත්, නිමන්තටත්, වර්ෂටත් සේම හංසිටත් විවේකයක් නොවුනේය. ඒ තම වේලද ව්‍යාපරය ඇරඹුමට ඇත්තේ තව දෙමසකටත් වඩා අඩු කාලයක් නිසාවෙන් කාශීබහුලවය. ඒ වත්සලා නිවසට පැමිණෙන විටත්, නිමන්ත කොළඹට පැමිණය. හංසි සිටියේ සේවිකාවන් කිහිප දෙනෙකු සමඟ, ඊට පෙරදින ආ කන්ටෙන්රයේ ඇති ඇඟළුම ඡායාරූප ගත කර පරිසරයකට ඇතුළු කරමින්ය. වර්ෂටත් එයට හංසි හා එකතු වන්නට වූ නිසාවෙන්, වත්සලාගේ මෙම සති අංතය ගෙවුනේ නිවස තුළමය. වර්ෂගේ මවට එය එක් කළේ සතුටක්ය.

තුන් දිනක්ම රැ දවල් නොබලා වෙහෙසුන හංසි, හතර වන දින දහවල් වන තුරුත් නිදා ගත්තේ තෙහෙට්ටුව නිසාවෙන්ය. ඒ ඇයට නැවතත් දෙනුත් දිනක විවේකයක් ලැබෙමින්ය.

"අම්...මේ..., දැන්නම් හොඳටම බඩගිනී..." හංසි කුස්සියට ආවේ පෙරදා රැයේ ඇඟලා ගත් ඉතා කෙටි වූත්, සැහැල්ලු වූත් කළිසමෙන් හා සිකිනියෙන්ය.

"එහෙනම් බත් බෙදන්නද..?" මව එලෙස ඇසුවේ හංසිගේ මේ නැවුම් පෙණුම දෙස සිනහවෙන් බලමින්ය. ඒ ඇය මීට පෙර හංසි සතුව මේ ඇඳුම් කට්ටලය

තිබෙනු දැක නොතිබුන නිසාවෙන් හා හංසි මීට පෙර දහවලට රාත්‍රී නිදන ඇඳුමක් මෙලෙස ඇඳ සිටිනු දැක නොමැති නිසාවෙන්ය.

"කාලා හිටියනම් හොඳයි, නා ගන්නත් ඕන....., අම්මා මොකද හිනා වුනේ....?" හංසි මවගේ ඒ සිනහව දුටුවාය.

"කොහෙන්ද ඔය ඇඳුම..? ඕක ඇඳන්දට වඩා හොඳයි නිකන් හිටියනම්.." ඇය සිනහා වූයේ හංසිට බත් බෙදමින්ය.

"ඇයි. නරකද...?"

"නෑ.. හොඳයි, හොඳයි... ඒත් කවදාවත් නැතුව දවල්ටත් මේ මොකද කියලා හිතනා" ඇය එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"දැන් ඉතින්... දිගටම මෙහෙම තමා ගෙදරට ඉන්නේ, ඇයි ලස්සන නැද්ද මේක"

වත්සලා තමාට හා මේනකාට ලැබුන ඒ ඇඳුම කට්ටලයට ඇති ආශාව නිසාවෙන්, සමන්තට කියා හංසිටත් එම ඇඳුම් කට්ටලයක් ගෙන්න ගත්තාය. ඒ හංසිට ගැලපෙන කුඩා ප්‍රමාණයෙන්ය.

හංසිගේ රෝස පැහැති කෙටි කලිසම දික් වූයේ, දෙකලවා හී හතරෙන් තුනක්ම නිරුවත් කරමිණිය. ඒ පෑන්ටියකට වඩා තරමක් දිගටය. කලිසමේ කකුල් විවරය විසල් බැවින්, පෙනුමෙන් එය කෙටි සායක් වැනිය. ස්කිණියත් එලසම කෙටිය. ස්කිණිය නැවතී තිබුනේ නාබියෙනුත් දෙනුත් අභලක් ඉහළින්ය. ඒ ඇගේ යටි බඩ පෙදෙස මනාව නිරුවත් කරමින්ය. ගැඹුරු අත් හා කර කැපුම නිසාවෙන් කිහිලි දෙපසින් හංසිගේ කුඩා දෙනත් පවා මැනවින් පෙනුනේය. ඒ ඇය දැන ඉහළට ඔසවන විට හා පහත් වෙන විටය.

"නෑ..., නෑ... ලස්සනයි..., අනික දැන් කොහොම හිටියම මයේ මොකෝ.. ඒත් මම ඇහුවේ කොහෙන්ද කියලා..?" ඇය එලෙස හොඳයි කීවේ සියුම් සමච්චලයක් ලෙසටය. ඒ මෙම ඇඳුම කට්ටලය නිමන්ත ගෙනවිත් දෙන්නට ඇතැයි මවට සිතුව නිසාවෙන්ය.

"වත්සු අක්කා එවලා තිබ්බේ..., එයත් අරගෙන මේ වගෙම එකක්, එතකොට මාවත් මතක් වෙලා" හංසි මුළුතැන් ගේ වූ කෙටි බංකුවේ ඉඳ ගත්තේ මව දුන් බත් පතත් අතට ගනිමින්ය.

"එයාට නම් ඔය වගේ එකක් ඇන්දම යසට ඇති....?" හංසිගේ මවට, වත්සලා මෙවැණි ඇඳුමකින් සැරසී සිටිනු මැවි පෙණුනාය. ඒ ඇගේ විසල් කලවා දෙක හා කිහිලි දෙපසෙන් විසල් දෙනනත් නිරුවතින් පෙනෙන අපූරුවය.

"අම්මා දන්නේ නෑ එයා අදින එවා. අපි මේ කෙල්ලෝ වෙලා තව හොඳයි..." හංසි බත් කටක් මුඛේ දා ගත්තාය.

"ඔය වගේ විකාර ඇදගෙන මහා හෙදර කොහොම ඉන්නවද මංදා...? මහා ජෝඩුවත් ඉද්දී.." වත්සලා මෙවැණි ඇඳුමකින් සැරසී, ඒ මහා නිවසේ සිටින අයුරු ඇයට මැවි පෙණුනාය. ඒ වර්ගේ මව නිකටත් අත තියන් "අනේ අපොයි" යැයි කියන අයුරුත් එකතුවය.

"එයා මෙහෙම අදින්නේ රැටනේ අම්මේ....., මෙහෙම එකක් එයා දවල්ට ඇඳලා හිටියොත් හොඳට හිටි" හංසිටත් නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මේ දරුවෝ ලැබෙන්න ඉන්න මහා වුන්." හංසි හමුවේ ඇය එලෙස කීවත්, ඒ වත්සලා ගැන අහිතකින් නොවේය. ටිකෙන් ටික වයසට ගියත් දෙන්නා දෙමහල්ලන් අතර මෙවැනි සුදරත්වක් තිබීම කොතරම් යහපත් දැයි ඇයටත් නොසිතනාම නොවේය.

"එතකොට මෙව්වර ලොකු ළමයි ඉන්න අම්මලා..., අප්පව්වි ගෙනාව අර සෙක්සි නයට් ඩ්‍රෙස් ඇදගෙන නටන්න හොඳයි." හංසි එය මවට සිහිපත් කොට දුන්නේ සිනහවෙන්ය.

"එවුවා මේ ඉතින් අප්පව්විගේ ඕනෑ එපා කම් නේ..." හංසිගේ එම වදන් තුලින් ඇයට විලියක් දැණුනාය.

"කෝ අම්මේ ඒක...? බලන්නත් ආසයි" හංසි තවත් බත් කටක් මුඛේ දා ගත්තාය.

"ඔය ඇත්තේ අල්මාරියෙ..., ඒ පෙට්ටියෙම" මව එලෙස ඕනෑවට එපාවට කීවත්, එම ඇඳුම් කට්ටලය ඇය තබා තිබුණේ දැඩි පරිස්සමටය.

"වෙලාවක බලන්න ඕන. අම්මේ මේ..., මේ පාර ඡිප්මන්ට එකේ ඇවිත් තිබ්බ අන්ඩර් ගාමන්ට්ස් ටික දැක්කනම් එහෙම, අම්මට හිනා ගිහින් පණ යයි.." හංසි එලෙස කීවේ බත් පත ඔඩොක්කුවේ තියන් තම දුරකථනය අතට ගනිමින්ය.

"ඒ මොකෝ...?"

"ආ.... ඔහොම ඉස්සරහට බලන් යන්නකෝ..." ඇය මව අතට දුරකථනය දුන්නාය.

දුරකථනයේ වූ එම ඡායාරූප එකින් එකට බලමින් මව ඉදිරියට ගියාය. විටෙක ඇය, ඇසුරුම් තුළ මුද්‍රිත සමහර ඡායාරූප මත වැඩි වේලාවක් රැඳුණාය. ඒ එහි ඉන්නා නිරූපිතාවන් දෙස නොව, එම ඇඳුම ඇඟලා ගත් විට පෙනුම කෙලෙසෙක දැයි බලමින්ය. එහෙත් ඇය එක් ඇඳුමක් මත නැවැතී, එය හංසිට පෙන්වුවේ සිනහවෙන්ය.

"මේ..., ඉස්සර අපේ අප්පවිලාගේ අමුඬි වගේ. පිටිපස්සා ඔක්කොම එලියෙ..." ඇය එලෙස පෙන්වූයේ ජී-ස්ට්‍රිං පෑන්ටියකින් සැරසී සිටිනා යුවතියක් පෙන්වමින්ය.

"ඔය ජී-ස්ට්‍රිං පෑන්ටියක්. ඕක තමා දැන් අලුත් ට්‍රෙන්ඩ් එක. මෙහේ එක ගෝප් එකකට වත් තාම ඇවිලා නෑ..." හංසි එලෙස කීවේ දුරකථනය අතට නොගෙන, ඒම ඡායාරූපය දෙස සිනහවෙන් බලමින්ය.

"මේවා මොකට අදිනවද මංදා... විහික්" ඇය එලෙස කීවත්, තවත් ඊට වෙනස් වූ එහෙත් එවැනිම ඡායාරූප පෙළක් ඉදිරියට බලා, නැවතත් මුල සිට ඒ ඡායාරූප පෙළ දෙස බැලුවාය. ඒ වඩාත් තම හිත ගත් ඡාරූප කිහිපය මත නැවතත් වැඩි වේලාවක් රැඳෙමින්ය.

"වත්සු අක්කා වැඩියම අදින්නෙ ඕවා..., මහේ ලහත් එයා අරං දීපු දෙක තුනක් තියනවා.." හංසි එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඒවා ඔයා අදිනවා මම දැකලා නෑනේ...?"

මව එලෙස කීවේ හංසි සතු එවැනි යට ඇඳුමක් තමා කිසිවෙටෙක හෝදා නැති නිසාවෙන් හා හංසි සෝදාවත් එවැනි යට ඇඳුමක් වැලෙ තිබෙනු මතකයේ නොවූන නිසාවෙන්ය. එහෙත් එතුලින් ඇයට මැවුනේ හංසිව නොව, වත්සලා එවැනි යට ඇඳුමකින් සැරසී සිටින අපුරුවය. "ආයේ පිටිපස්සා පටියක් හොයනවා බොරු" ඒ වත්සලාගේ විසල් නිතඹේ දෙපළු මැදින් හිනි පටි සැඟව ඇති අයුරුය.

"ආසාවට ඉඳලා හිටලා ලෙගින්, පෑන්ටිස් අදිනකොට ඒකක් ඇඳලා තියනවා. හැබැයි..., ඒ අම්මට හොරෙන් තමා.." තමා එලෙස ජී-ස්ට්‍රිං පෑන්ටි ඇඟලා ඇත්තේ නිමන්ත හා වර්ජිත හමුවෙන්නට යන විට වග ඇය මවට නොකියුවාය.

"මට හොරෙන්..., ඒ මොකද ඒ...?"

"බය හිතූනා අම්මා බණි කියලා...." හංසි එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඒ මොකට බණිනවද...?"

"ඉස්සර අපි දෙන්නා මේ වගේ ෆිට් නෑනේ..."

සැබවින්ම හංසි හා තමා අතර මෙවැනි සබඳ තාවයක් ගොඩ නැගෙන්නට පෙර, හංසිගේ එවැන්නක් හසු වූවානම් තමා කරන්නේ එයම නොවේ දැයි කියා, මවටත් නොසිතූනාම නොවේය. එහෙත් ඇයට මෙදින හංසිට එවැනි තහංචියක් දමන්නට නොහැකි වගත් ඇය දැන සිටියාය. ඒ හංසි දැන් සිටිනේ තමා යටතේ නොවන වග ඇය දන්නා නිසාවෙන්ය.

එහෙත් මෙවලේ ඇයට මැවි පෙණුනේ, හංසි එවැනි යට ඇඳුමක් ඇඟලා සිටින අපූරුවය. ඒ දුරකථනයේ ඡායාරූප පෙළෙහි ඉන්නා නිරූපිකාවක් ලෙසය. එබැවින් ඇය නැවතත් ජී-ස්ට්‍රිං යට ඇඳුමෙන් සැරසුන නිරූපිකාවන් ඉන්නා ඡායාරූප කිහිපයක් බැලුවේය. ඒ හංසිගේ හැඩ රුව ඇති නිරූපිකාවක් සොයමින්ය.

"අම්මේ... ඔහොම්ම තව ඉස්සරහට බලං යන්නකෝ... තව මරු ටිකක් තියනවා...?" හංසි එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය. ඒ ඇය දෙවන වරටත් බත් අඩුව බෙදා ගනිමින්ය.

හංසි කී ලෙස මව තවත් ඉදිරියට ගියේ, එවැනිම මණරම් වූ බ්‍රෙසියර් හා වෙනත් කාන්තා යට ඇඳුම් සහිත ඡායාරූප පෙළක් පසු කරමින්ය. එහෙත් එලෙස කාන්තා යට ඇඳුම් පසු වෙත්ම, කරලියට ආවේ පිරිමි යට ඇඳුම් රූප පෙළක්ය.

"අම්මෝ.... ටික්.." මේවා මොකට පොටෝ හැඟුවද..?" ඇය එලෙස කීවත් එවැනි ඡායාරූප තුනහතරක්ම ඇය පසු කළාය.

"ආසාවට..., එතකොට ඕන වෙලාවක බලන්න පුළුවන්තේ.... ඕය තියෙන්නේ ඕන, ඕන සයිස් වලින්ම " හංසි එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ටික්... වනවරි" ඇය එලෙස කීවේ එක් ඇසුරුමක ඡායාරූපය මත මදක් නතර වෙමින්ය. ඒ යට ඇඳුමක් පමණක් ඇඟලා සිටින නිරූපන ශිල්පියෙක් සහිත එම ඇසුරුම දෙස ඇය උවමනාවෙන් බලමින්ය.

"නෑ අම්මේ..., අපි ෆොටොස් ගහලා කොම්පියුටරේ ඩේටා බේස් එකට

දානවා.., එතකොට ස්ටොක් අඩුවෙන කොට, ඒ කෝවද කියලා බලා ගන්න ලේසියි, අනික වැඩියෙන් විකිනෙන්නේ මොන ඩිසයින එකද කියලත් බලන්න ලෙසියි, අනික් ඕඩර් එක දාන්න" වඩාත් සංකීර්ණ වූ එම ක්‍රමවේදය හංසි මවට පහද දුන්නේ, ඇයට එය තේරුම් ගන්නට හැකි තරමෙන්ය.

"ඒක මිසක්කා. මේ.., බලන්නකෝ.., මේකේ පිටිපස්සා මුකුත්තම නෑ නේ...?" මව එලෙස පෙන්වූයේ බර ඉසිලීම් වැනි ක්‍රියා කරන්නන් අදිනා, පිටු පස පටි සහිත ලිඟුව හා කෝෂ දෙක මැනවින් හිරට ඇති ලංකටුවක්ය.

"ඔය අම්මේ ස්පොට්ස් කරන අය අදින එවා..., නැත්තම් අර එයාලගේ අර මේ.. මොකද්ද බහිනවා කියනවනේ...." හංසි එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මොකද්ද...?"

"අර.. මේ.., ලබ්බ බහිනවා කියන්නේ..." එලෙස කියා සිනහා වෙන විටම හංසිට කැස්සක් හට ගත්තාය.

"වික්.... කොහෙන් ඉහෙන ගන්නවද මංදා ඔය ජරා කතා..." ඇය එලෙස කීවේ හංසිගේ පිටට දෙතැන් විටක් ගසා වතුර වීදුරුවද ලංකරමිත්ය. ඇය එම පිරුළ මීට පෙර සිට දැන සිටියත්, මතක් වූයේ හංසි කී පසුවය.

"නිමන්ත අයියා කියලා දුන්නේ...." හංසි එලෙස කීවේ වතුර උගරක් බිමෙන් පසුවය.

"අනේ මංදා..., අමුඛටත් ගිය කලක්..?" මව එලෙස කීවේ ගැහැනු යට ඇඳුම් තරම් එකින් එකට විෂේශයක් නොවුනත්, අනෙක් පිරිමි යට ඇඳුම් සහිත ඡායාරූප පෙල දෙසත් බලමිත්ය. ඒ වැඩියමක්ම එකින් එකට වෙනස්ව මතුව ඇති එම ඇසුරුම්වල ඇති පිරිමි යටි කයවල් දෙසය.

"අපිට පිටරට ගාමන්ට්ස් වලින් එවන කැටිලොග් වල තියන එවා දැක්කොත් අම්මා පුදුම වෙයි. ලේඩීස් විතරක් නෙමෙයි ජෙන්ට්ස් එවත්. සමහර ඒවගේ අරකත් ජේනවා. පස්සේ දවසක මම අම්මට කැටිලොග් එකක් ගෙනත් පෙන්න්නම්කෝ..?" හංසි එලෙස කීවේ තම දෙපා අභියසින් වතුර වීදුරුව තබා ගනිමිත්ය.

වතුර වීදුරුව දෙපා අභියස තබා ගැන්මේදී පළල් වූ දෙපා තුලින්, මවට හංසිගේ යටි කයත් මැනවින් පෙනුනේය. ඒ කළිසමේ වූ විසල් කකුල් විවරයන් නිසාවෙන්ය.

එහෙත් මවට සිනහවක් නැගුනේ ඒ අසංවර බව නිසාවෙන් නොව, හංසිගේ යටිකය මව්ල යහමින් වැවී ඇති අයුරු දුටු විටය.

"මොකද..., අදද එහෙම එකක් දැක්කේ" කළිසමේ විසල් විවරයන් තුලින් මව තම යටි කය දුටුව වග හංසිට සැකයක් නොවුණාය.

"ඕක ඉතින් මෙව්වත් පිහි ඇනුම් කාලේ ඉදන්, පොරෝ පාරක් වෙනකම්ම මම නොදැක්ක එකක් යැයි, ඒත් ඔහොම කැලෑවට යවලා තියනවා දැකලා නෑ..." මවත් එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"අර ටිකේ ඉතින්...මේ..., සුද්ද බුද්ද කරලා දාන්න එව්වර ඕන කමක් කරේ නෑ..., වැඩක් නෑනේ ඉතින්" හංසි එලෙස කීවේ නැගිට පිහාන සෝදමින්ය.

"ඒ මොකද ඒ..."

"කොහෙද..? දැන් සතියකින් විතර ආවැයි නිකමට වත්" හංසි එලෙස කීවේ හේදුව පිහාන නිසි ලෙස තබමින්ය.

"එහෙම ඉන්න ඕන ඒනිසා නෙමෙයි..., පිරිසුදු කමට" මව දුරකථනය නැවත හංසි අතට දුන්නාය.

"කොහොමත් අද සුද්ද බුද්ද කරලා දාන්න ඉන්නේ..., මටත් දැන් මෙහෙම වැවුනම ඉන්න මාරුයි, දාඩිය දැම්ම නිකත් කසනවා, කසනවා වගේ" හංසි එලෙස කියමින් සාලයට ආවාය. ඇයත් සමඟම මවත් සාලයට ආවේ, ඇයටත් කරන්නට වැඩක් මුළුතැන් ගේ නොවුන නිසාවෙන්ය.

"ඒක නම් දැන් කොහොමත් වැඩි කියලා මම නොදන්න එකක් යැයි..." ඇය එලෙස කීවේ හංසි සොඟාවේ ඉඳ ගන්නා විට ඇගේ ස්කිනිය තුලින් පෙණි නොපෙණි ගිය ලැමඳ දෙස බලමින්ය.

"මොකද්ද...?" හංසිටත් මව ව්‍යංගයෙන් කී දේ නොතේරුණාම නොවේය.

"මම කිවුවේ... මේ..., ඒ කැසිල්ල ගැන" ඇයත් එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"අම්මගේම දුවනේ... ඉතින් එහෙම අඩුවක් වෙයිද...? මේ..., වත්සු අක්කා මට අර වැක්ස් එක එවලා තිබ්බා..." හංසි එලෙස කීවේ සොඟාව මතට දෙපා ගනිමින් ඒ මත සුවපහසු ලෙස දිග ඇදෙමින්ය. ඒ දෙතුන් විටක් දෙකලවා මෙන්ම කෙන්ඩා දෙකද මිරික ගනිමින්ය.

"අනේ මගේ කට. ඇයි.. කකුල් දෙක රිදෙනවද....?"

"හම්ම... හිටගෙනමනේ හිටියේ.....?"

හංසි වැතිරුන සෝභාවෙම මවත් ඉඳ ගත්තේ, හංසිගේ දෙපා උකුලට ගනිමින්ය. "ඔය නැහුනට.., තාම ඉතින් තැලිලා පොඩිවෙලා හැදිවිව එකක් කියලැයි" ඒ හංසිගේ දෙපා මදක් සම්භාහනය කරනා අදහසින්, දරු සෙනහසින් කැලතුන හිතෙන්ය.

මවගේ දැකීන් දෙකලවා හා කෙන්ඩා දෙක දෙනුන් මොහොතක් සම්භාහනය වන විට හංසිට දැණුන සනිපය සුළුපටු නොවුනාය. ඒ මෙතුවක් වූ අමාරුව මදක් පහව යමින්, ඇයට මව කෙරෙහි අනුකම්පාවක් උපදිමින්ය.

"ඔය ඇති අම්මේ... මට පවුත් පිරෙනවා අම්මට කියලා ඔහොම කර ගත්තම.."
හංසි දෙපා පහළට දමා ඉඳ ගත්තාය.

"පිස්සු..." මවට නැහැනේ සිනහවක්ය.

"නා ගත්තනම් හොඳයි වගේ....?" හංසි සෝභාවෙන් නැගිටියාය.

"මේ කෑව ගමන්ම...?, තව පැයක් හමාරාක් වත් ගියානම් තමා හොඳ...?"

"එහෙනම් තව ටිකකින්.., අම්මා ඔය කුස්සියටද යන්නේ...?"

"ඔවු... මටත් කෑවනම් හොඳයි කියලා හිතූනා" ඇය එලෙස කීවේ ඕරලොසුවේ දොලහා මාරේ වේලාව සටහන් කොට ඇති කටු දෙක බලමින්ය.

"එහෙනම් වතුර ටිකක් රත්වෙන්න කියනවද...?"

"නාන්තද....?" මව එලෙස ඇසුවේ එලියේ ලිපේ වතුර මුට්ටියක් තියන අදහසින්ය. ඒ හංසි මෙදින උණු වතුර ස්නානය කළානම් යහත් යැයි හිතමින්ය.

"නෑ..., නෑ..., අර වැක්ස් එක හදා ගන්න..."

"උණු වතුරෙන්ම නා ගත්තනම් මොකද....?"

"ඕන නෑ අම්මේ.... නිකන් බොරුවට" හංසි කාඞරයට ගියාය.

මව අහර ගෙන අහවර වෙත්ම, ලිපේ වූ වතුර කේතලයද උතුරන්නට ගත්තේය. එවිට එම ලිපේ ගිත්දර අඩු කළ ඇය, එලියේ ලිපේ වතුර මුට්ටියක් තැබුවේ "එපාය කිවුවට වතුර ටිකක් රත්කලා දෙනවා නාගන්න" යැයි සිතාය

"දුවේ වතුර එක උතුරනවා.." ඇය එලෙස කීවේ හංසිගේ කාඞරයට එබෙමින්ය. එවිට හංසි සිටියේ නිමන්ත සමඟ දුරකථන ඇමතුමකය. ඒ පස් හය දිනක් හමු නොවීමේ වාඩුව දුරකථනය හරා පියවා ගනිමිණිය.

"හරි අම්මේ මම එන්නම්..., අයියා එක්ක කෝල් එකක" හංසි එලෙස කීවේ මවට ස්තුයි පූර්වක සිනහවකින් සංග්‍රා කරමින්ය.

දෙතුන් මොහොතකට පසුව ඉහට තුවායක් ඇඳ හංසි කුස්සියට ආවේ, වත්සලා දුන් රෝම ඉවත් කරනා ආලේපන පැකට්ටුවක් අතතිවය. ඒ වත්සලා මෙය භාවිතා කරනේ කෙලෙසක දැයි කීවත්, ඇය එහි භාවිතය සඳහා වූ උපෙස් පත ද කියවමින්ය.

"අම්මේ මේකට උණුවතුර කෝප්ප කාලක් විතර දාන්න කෝ..?" හංසි ඇසුරම තුල වූ පැකට්ටු පහෙන් එකක් කඩා කුඩා භාජනයකට දැමුවාය.

එම ඇසුරුමේ තවත් කුඩා පවුඩර් බඳුනක් සේම, රෝම ඉවත් කිරීමෙන් පසුව (වැක්ස් කිරීමෙන් පසුව) ගෑමට ඇති ආලේපනය වෙනම වූවාය. ඒ එක් කාඩ්බොඩ් ඇසුරුමක් තුල තවත් කුඩා ඇසුරුම් දෙකක් තුලය.

මොහොතක් පමණ එය කළවම් කරන විට, උපදෙස් පත්‍රිකාවේ ලෙසම එය ඉටි වගට හැරුණේය. ඒ මදක් ඇලෙන සුළු ගතියෙන්ය. එවිට ඇය එය පසෙක තැබුවේ ඉතිරි උණු වතුර කොටසත් වෙනම භාජනයකට දමා ගනිමින්ය.

"මම ඉස්සරහා මිදුල සිංග අතුගාලා දාලා එන්නම්..." මව එලෙස කීවේ හංසිගේ ඊලඟ පියවර ඉවෙන් මෙන් ඇයට දැණුන නිසාවෙන්ය.

"තනියම බැරිවෙයි..." හංසි එලෙස කීවේ, වත්සලා කී ලෙස එය තනිව කර ගැන්මට වඩා, උදවුට කවුරුන් හෝ සිටිම යහපත් යැයි සිතන නිසාවෙන්ය.

"මම ආයේ මොකටද....?" ඇය එලෙස කීවේ, හංසි ඉහ වට වූ තුවාය ගලවා එය උණුවතුරෙන් තෙමා ගන්නා විට, හංසිගේ යටි කය වෙත ඇදෙන්නට ගිය නෙක් එදෙසින් ගලවා ගනිමිණිය.

"වත්සු අක්කා කිවුවේ, පළවෙනි පාර නිසා ටිකක් රිදෙයි, තනියම කර ගන්නත් අමාරුවෙයි කියලා" හංසි උණු වතුරෙන් පොහවා ගත්, උණුහුම් තුවායෙන් තම යටිකය පෙදෙස හොදින් පිහිද ගත්තාය. ඒ වත්සලා එලෙස නොකීවත්, එම උපදෙස, උපදෙස් පත්‍රිකාවේ වූ නිසාවෙන්ය.

"අනේ අප්පේ... මෙවුට මේ දෙතුන් දෙනා එකතු වෙනවා ඇහුවමයි..." ඇය

එලෙස කීවේ භංසි යටිකය හොඳින් පිසද ගන්න දෙස බලමින්ය.

"මම මෙහෙම කර ගන්න ගත්තට, වත්සු අක්කයි, මෙනකා අක්කයි වැක්ස් කරගන්න යන්නේ එහේ නියන සැලෝන් එකට..." භංසි යටි කය හොඳින් තෙත මාත්තු කළේ වියලෙන්නටය.

"විලිලැප්පාවේ බැනේ.... ඒ කාලේ අපි ඕවා කර ගත්තේ රහසෙන්" මව එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය. ඒ එකල මවිල් ඉවත් කර ගැන්මක් වූයේ සීමිත පිරිසක් අතර හා එයත් අතිශය පුද්ගලික කරුණක් නිසාවෙන්ය.

"ඒ ඉස්සර අම්මේ... දැන් හැම දේකටම සැලෝන් තමා" භංසි වියළුන යටි කයෙ, පුයරු කුඩ යහමින් තැවරුවාය. ඒ උපදෙස් පත්‍රිකාවේ ලෙසටය.

"ඒකනම් දැන් ඉතින් එහෙම තමා....." මව බලා සිටියේ භංසි ඒ කරන දෙසය. ඒ පවුඩරය තවරා භංසි දෙපා යහමින් පළල් කරමින්, සාදා ඒ ගත් ඉටිය යෝනී ඉස්මත්තේ තවරන දෙස බලමින්ය.

මව භංසිගේ යෝනිය මෙලෙස හයමින් දැක්කේ වසර දහා පහාළවකට පසුවය. ඒ භංසි වැඩිවියට පත්ව ටික දිනයක් යන විට, ඇගේ යෝනිය මවගේ දැසෙන් ටිකෙන්, ටික සැහවුන නිසාවෙන්ය.

එහෙත් එකල ඉහළට මොදුවෙන්ට වෙර දරමින්, කුඩා කැපුමක් ලෙස යන්තමින් තිබුන භංසිගේ යෝනිය, මෙදින නාදළුවන් පැහැයෙන් දෙනොල් මතුව ඇති අපුරුව ඇයගේ හිත ගත්තාය. ඒ භංසි කුඩාකල වූ සිහින් පැල්ම, මෙදින පොරෝ පහරක කැපුමක් තරමෙන් විසල්වය.

"මොකද හිනා වෙන්නේ....?" භංසි මවගේ සිනහව දුටුවාය.

"ඉස්සර මෙන්න මෙව්වර හිව්වන්ව තිබ්බ එකට දැන් වෙලා නියන දේ?" ඇය එලෙස කීවේ භංසිගේ කුඩා කල යෝනියේ වූ සිහින් කැපුමේ තරම, ඇඟිලි පුරුකකින් පෙන්වමින්ය.

"ඇයි..., දැන් කැතද...?" භංසි එලෙස ඇසුවේ තැවරු ඉටිය මදක් වියලී ඇතිදැයි සැක හැර ගන්මින්ය.

"මම එහෙම කිවුවැයි....? ඔය එවුවා මෙවුවා දැන් ටිකක් මතු වුනාට, තාම පොඩි එකියකගේ වගේමයි" ඇය එලෙස කීවේ, තම ආරෙටම භංසිටත් යෝනිය පිහිටා ඇති වග සැක හැර ගනිමින්ය.

මවගේ එම වදන් පෙළෙට නැගුන සිනහවෙන්ම, හංසි මදක් වියලුණු ඉටි තැවරුම එක් තැනකින් අල්ලා, මවිල හරහා වැටී ඇති දිශාවට, ප්‍රති විරුද්ද දිශාවට ඇද්දාය. එහෙත් දැණුන වේදනාව නිසාවෙන් ඇයට "උහුක්..." යැයි කෙදිරියක් නැගුනාය.

"රිදෙන්තේ නැතුව තියෙයි යැයි... ඔහොම ඉගිල්ලෙනකොට" මව එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"අම්මේ ටිකක් කරන්නකෝ..., මට එහෙම අදින්න බයයි.....?"

"මේ, විකාර නැතුව කපලා දැමනම් ඉවරයි.." එහෙත් ඇය හංසි ඉදගෙන සිටිනා පුටුව පහළින් ඇත තබා ගත්තාය.

"මෙහෙම රිදෙන්තේ පළවෙතී පාර වැක්ස් කරන කොට විතරයි..., ඒ අපි රේසරෙන් කපලා, කපලා, පිරිමි අයගේ රැවුල වගේ ගොරොසු වෙලා නිසා.." හංසි එලෙස කීවේ, මව හමුවේ තම දෙපා තවත් පලල් කොට ගනිමින්ය.

මවගේ දැනින් ටිකෙන් ටික කැලැව එලිපෙහෙලිවන සියුම් වේදනාව, හංසි විඳ ගත්තේ, විටෙක සිහින් කෙදිරියක්ද නඟමින්ය. එහෙත් විටෙක ඇයට සණිපයක් දැනුනේ මවගේ ඇඟලි තුඩේ මෘදු බවෙන්ය. ඒ මවගේ ඇඟලි තුඩු යෝනියයේ සෑම අස්සක් මුල්ලක් නැරම ස්පර්ශය වෙන්නට ගත් විටය. එය හංසිට ගෙන දුන්නේ සියුම් මිහිරක්ය.

රූපිකාගේ යෝනිය තම ඇඟලි තුඩෙන් හා දිවතෙන් කොතරම් ස්පර්ශයව ඇතත්, මෙදින තරම් තම ඇඟලි තුඩුවලට යෝනියක් නතු වූ දිනයක් හංසිගේ මවගේ මතකයේ නොවුනාය. එබැවින් ඇය හංසිගේ යෝනිය එලෙස පිරිසුදු කලේ අකමැත්තකින් නොවේය. එහෙත් විටෙක ඇගේ අසංවර හිතත් ඉන් නොදැණීම හිරිවැටී නොගියාමත් නොවේය.

තම යෝනී දෙතොලත මවගේ ඇඟලි තුඩෙන් සෙමෙන් විවර වෙන වග දැණුන හංසිගේ හිත තරමක් තැති ගත්තාය. ඒ තම හිතට මෘදුව දැනෙන මිහිරෙන් යෝනිය හඬන්නට ගෙන ඇති දැයි සැකයෙන් හා දැණුන ඒ ලැජ්ජාවෙන්ය. එහෙත් ඇය මව ව නොවැලැක්කුවේ, යෝනී දෙතොලත මතත් සිහින්ව ඇති රෝම කූපයණුත් ඉගිල්ලීම අවැසි නිසාවෙන්ය.

හංසිගේ යෝනී විවරයේ පහළම පෙදෙස, මව ඇඟලි ඇඟලි තුඩෙන් විවර කලේ හංසිට නොදැනෙන්නටය. ඒ හිරිවැටුන මිහිරැති තම හිත සතපව ගන්නට හිතා

නොවේය. මවට ඇවැසි වූයේ, තම දියණියගේ මෙතුවක් පරිස්සමට ඇති කන්‍යා සිවිය දැක ගන්නටය. ඒ හංසි ගැන වූ හිතේ සැකයෙන් නම් නොවේය. හිතේ පහල වූ ආශාවටය.

"ආ...ම්..මේ.." හංසිට මෙතුවක් දැණුන ඒ මිහිර තවත් සඟවා ගත නොහැකි වූවාය. එබැවින් ඇය මවගේ අත අල්ල ගත්තේ විලියෙන්ය.

"මොකද... මේ..?" එහෙත් ඒ වන විට මව තම ආශාව සපත කොට ගෙන සිටියාය. එබැවින් ඇයට නැගුණේ සතුටු සිතභවක්ය.

"එහෙම කරද්දි නිකන් කිති වගේ..."

රෝස පැහැතිව ඇතුලතින් තවමත් පරිස්සමට ඇති ඒ සිවිය ඇගේ හිතට එක්කලේ සතුටක්ය. ඒ "තාම යස අගේට පරිස්සමට" යැයි තම හිතටම සතුටෙන් මුමුණු ගනිමිණිය. එහෙත් එම සිවිය ස්පර්ශ්‍ය කොට බැල්මට නැවත පහල වූ හිතනම් ඇය නවත ගත්තේ අපහසුවෙන්ය. ඒ ඇයට තම දියණියගේ මේ රෝස පැහැති සිවිය වැඩි දිනයක් නොයාම, ලිඟුවකින් බිඳි යනවා නොවේ දැයි හිතෙමිණිය.

එම සිතුවිලෙන් ඇයට මැවි පෙණුණේ නිමන්තගේ ලිඟුව, දියණියගේ යොනී දෙතොල් මැත් කරමින් ඇතුලට රිංගා, මෘදු ඒ සිවිය බිඳ දමන අපුරුවය. එම සිතුවිලෙන් ඇගේ හිතත් උණුහුම්ව ගියේය.

එහෙත් සිවිය බිඳෙත්ම, හංසිගේ වූ වේදනා බරිත හැඩුම් හඬත්, යෝනියෙන් ගලනා රත් පැහැ ලෙසින් පෙහෙන සුදු පිරුවටයත්, ඇගේ හිත මදක් සලිත නොකරාම නොවේය. ඒ දරු සෙනහස නිසාවෙන්ය.

එහෙත් මොහොතක් යන්නටත් ප්‍රථමව ඇගේ හිතට නැගුන ඒ බිය පහව ගියාය. ඒ වැඩි වේලාවක් යන්නට පෙරම, දැණුන ඒ වේදනාව පරයා හංසි නඟනා මිහිඳුති බවේ කෙදිරිය ඇගේ හිත තුල දෝං කාර දෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එවිට ඇයට මැවි පෙණුණේ, නිමන්තගේ ඇඟ උඩට නැග ගත් හංසි ඔහුව තම අනසකට ගෙන ඇති අපුරුවය.

ඉන් නොසිතුව ලෙස ඇගේ හිත පමණක් නොව ගතත ද හිරිවැටි ගියේය. ඒ දියණියගේ යහනේ වූ දඟකාර, කෙළිලොල් බව නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඇය හංසිගේ මවිල ඉවත් කළ යෝනිය මෘදුව අත ගැවේ "තව ටික දවසකින් මේවා තැලිලා පොඩිවෙලා යාවී" යැයි තම හිතට මුමුණු ගනිමිණිය. ඒ ඉදිරිපස යටි කය අඟවර නිසාවෙන් "අනික් පැත්ත හැරෙන්න යටම ටිකක් තියෙනවා...." යැයි කියමිණිය.

මුණින් අතට හැරුන හසිගේ දෙපා යහමින් පළල් කල මව ඒ පෙදෙසෙන් යාන්තමට වූ අවසන් මවිලත් ගලවා ඉවත් කළාය. ඒ ගුද සිදුර හා යෝනිය වෙන් වන සියුම් ඉඩ කඩක්ය. එහෙත් ඒ අසල මවගේ ඇඟිලි තුඩු දැවටෙත්ම හංසි මදක් තිගැස්සුනේ දැණුන කිතියෙන්ම නොවේය. ඒ මවගේ ඇඟිලි තුඩෙන් දැනෙන්නට වූ මිහිඳැති ස්පර්ශයන්ය.

"මොකද...ඇඹරෙන්නේ...?" මව එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය. ඒ ඇය හංසිගේ නිතඹේ එක් පළවකට සියුම් පහරක් ගසමින්ය.

"අරහෙම කරද්දී.. නිකන් මේ.., මේ.., කිති වගේ...."

හංසි ඒ කීවේ මුසාවක්ය. ඇගේ හිත හා යෝනිය වූයේ, ඇය මව නිසාවෙන් දොරගුළුවා පරිස්සමටය. එහෙත් එම දැණෙන මිහිර තවත් උච්ච කරමින්, මවගේ ඇඟිලි තුඩෙන්, තම නිතඹේ දෙපළ තවත් විවර වෙන වගක් හංසිට දැණුණාය.

"කිතිද... නැතම් මේ.., මේ.., වෙන මොකක් හරි කිතියක් ද දන්නේ නෑ.."

හංසිට ඇත්තේ කිතියක්ම නොවන වග මවට නොතෙරුනාම නොවේය. ඒ නිසාවෙන් ඇය එලෙස සිනහවෙන් ඇසුවේ, හංසිගේ නිතඹ දෙපළ හොඳ හැටි පළල් කරමින් තවත් රෝමයන් සැඟව ඇති දැයි සැක හැර ගනිමිණිය. එවිට මැනවින් පෙනුන හංසිගේ ගුද සිදුරේ යම් වෙනසක් ඇයට නොපෙනුනාම නොවේය. එහෙත් ඒ ඇයට සැකයක් ගෙන දෙන තරමෙන් නොවේය.

"එහෙම මොකක් හරිද කියන්න කියන්න දන්නෙත් නෑ..." මවගේ එම පැනය හංසිට විලියක් ගෙන දුන්නත්, එහි මිහිරක්ද කැට්ට තිබුනේය.

"චික්.. තියන වල් කම..... ‘වාටාස්’ දැන් ඉතිං නැගිටපං වලත්තී..." ඇය එලෙස කීවේ හංසි දුන් පිළිතුරෙ වූ මිහිරෙන්, ඇගේ හිතත් තරමකට හිරිවට්ටා ගනිමින්ය. එබැවින් හිතට දැණුන ඒ හිරිය ඇය පිටකර ගත්තේ හංසිගේ නිතඹේ සියුම් ලෙස තම ඇඟිලි පහරවල්, රත් පැහැයෙන් සලකුණු කරමින්ය.

හංසි පුටුවෙන් නැගිටිත්ම, ඇගේ යටි කයේ වූ නැවුම් පෙනුම මව ගේ හිතට එක් කළේ පුදුමය මුසු සතුටක්ය. එබැවින් ඇය "ඡා... දැන්නේ ලස්සන.." යැයි කීවේ හංසිගේ යෝනිය දැකිත්ම ස්පර්ශය කරමින්ය. එවිට ඇගේ ඇඟිලි තුඩු වලට දැණුනේ වඩාත් මෘදු පහසක්ය. ඒ රෙසර භාවිතයට වඩා, සිය දහස් ගුණයක මෘදු බවක්ය.

රෝම ඉවත්ව ඇති හංසිගේ යෝනියෙ පෙනුම වූයේ මහා එකියගේ යෝනියක්

යැයි කීමට බැරි තරමෙන් ලා බාලවය. ඒ රෝම ඉවත් කළ නිසාවෙන් මතු වූ ලා රත් පැහැයෙන් බැබළෙමින්ය. "අවුරුදු දහයක, දොලහක කෙල්ලෙක්ගේ වගේ" එය දුටු මවට සිහි වූයේ හංසිගේ ගැටිසි වයසය. ඒ වැඩි වියට පත්වෙන්නට පෙර හංසිගේ යෝනියේ වූ හුරුබුහුටි පෙණුමේ මතකයෙන්ය.

"මොකද හිනා වෙන්නෙ...?" මවගේ ඇඟිලි ස්පර්ශය වෙත්ම හිරිවැටුන යෝනී පෙදෙස, හංසින් අතගා බැලුවේ ඒ මාදු පහස නැවත විඳ ගන්නට නොවේය.

"දැන්නම් පොඩි එකියකගේ වගේමයි..., අනික පොඩි එකියකගේ වගේ සිනිදුම සිනිදුයි. මේ.. බලන්න..?" මව එලෙස සතුටෙන් කීවේ, හංසිගේ යෝනිය යට සිට උඩට නැවතත් මාදුව පිරිමදිමින්ය.

මවගේ ඇඟිලි තුඩු යටි කයේ පහළම දැවටෙත්ම හංසිට මෙවර දැණුන මිහිරි තවත් ඉවසා ගත නොහැකි වූවය. ඒ මිහිරේ දැඩි බව නිසාවෙන්, මෙතුවක් තද කරගෙන සිටි යෝනී මස් පිඩු නොදැණීම ලිහිල් වෙමින්ය. එහි ප්‍රතිඵලය වූයේ මෙතුවක් යෝනිය තුළ කැලතුන සතුටු කඳුලු යාන්තමින් පහළට වැසීමය.

"මේ මොනවද මේ....?" මව සිනහවෙන් ඇසුවේ, ඇඟිලි තුඩ නැවරුන ඒ සතුටු කඳුලු හංසි වෙත පෙන්වමින්ය.

"අනෙ මංදා...?" හංසි වහා පසෙක වූ තුවාය ගෙන මවගේ ඇඟිලි තුඩු පිස දැමුවේ ලැජ්ජා බරිත සිනහව මවගෙන් වසන් කර ගනිමිණිය.

"එහෙම වෙතේ කොහොමද...? මමනේ ඇල්ලුවේ..?" මව ඒ කළේ විහිළුවකිය.

"ඉතින්.. ඒක එයා දන්න වැයි.. ඒ අම්මා කියලා..." හංසින් ඒ කළේ විහිළුවකිය.

හංසිගේ යටි කයේ වූ මේ නැවුම් පෙණුම දෙදෙනාටම එක් කළේ සතුටකිය. ඒ ඇයටත් මවිල උගුලා ගැන්මට හිතක් පහළ වෙමින්ය. "මටත් එහෙම හිතෙනවා කිවුවොත්, මෙකී මට හිනාවෙයි" හංසි හමුවේ එය හෙලිකරන්නට දැණුන විලිය නිසාවෙන්, ඇය තම ආශාව සහව ගත්තාය. එහෙත් "දැන්නම් පොඩි එකියගේ වගේ" යැයි මවට නැවත වරක් කියවුනේ එම අශාවට හිත වහල්වය.

මවගේ මුවෙන් දෙතූන් විටක් පිට වූ "දැන්නම් පොඩි එකියකගේ වගේ. ආසාවේ බැ..." යැයි වදන් පෙළෙන් හා ඇගේ මුහුණෙන්, මවටත් ඒ කෙරෙහි ඇති ආශාව හංසිට වැටහුනාය. එලසම ඇය තම ඒ කැමත්ත හෙළි නොකරන්නෙන් ඊට ඇති විලියෙන් නිසා වග හංසිට සැකයක් නොවුනාය.

"අම්මේ... ඔයාගෙන් කරවුද...? මේ තව ගොඩක් ඉතුරුයි" හංසි එලෙස ඇසුවේ හදා ගත් ඉටියෙන් අඩක් පමණ ඉතිරිව තිබුණ නිසාවෙන්ම නොවේය.

"මේ මට ඔය විගඩම් මොකටද..?" ඇය එලෙස කීවේ හිතේ ඇති කැමත්ත හංගා ගෙනය. ඒ හංසිගේ නැවත පෙරෙත්තක් හමුවේ කැමත්ත හෙළිකරන්නට හිතාය.

"අනේ... අපරාදේ මේ ටික...?"

"අනේ ඕන නෑ..., ලැජාවේ බෑ.." ඇය එලෙස කීවේ තුරුව ඇති ඒ ඉටි කොටස දෙස බලමිනිය.

"අනේ මේ..., ඔය බොරු ලැජාව පැත්තකින් තියලා එන්නකෝ..., මම වතුර ටික ආපහු රත් කරන්නම්" හංසි එලෙස කීවේ තම තුවාය ඉහ වටට ඇඳ ගනිමිනිය.

තම කාඹරයට ගිය මව, ඇඳ සිටි සාය ගලවා දමා, දියට අදින චිත්තය ඉහට ඇඳ ගත්තේ තරමක ලැජාවෙන්ය. ඒ දියණිය හමුවේ නිරුවතින් ඉන්නට වෙන නිසාවෙන් නොව "වයසට ගැලපෙන ඒවද මේ" යැයි කියා ඇයට නැවතත් සිතන නිසාවෙන්ය.

"ආ ටවල් එක.. රස්නෙන් හොඳට පිහිද ගන්න...." හංසි තම තුවාය ඇය අතට දුන්නේ, මව ඉහට ඇඳි රෙද්ද පූර්ණ ලෙස නොගලවන වග ඇයට සිතන නිසාවෙන්ය.

උණුවතුරෙන් පොහවා ගත් තුවායෙන්, මව තම යටි කය පිසද ගත්තේ හිතා මතාම නොවුනත් ඒ හංසිට නොපෙන ලෙසටය. එහෙත් හංසි එදෙස බලා සිටියේ සිනහවෙන්ය.

"තෙත යන්න පිහිදලා, මේ පවුඩර් එක හොඳට ගන්න" ඇය මව දුන් තෙත තුවාය නැවත ඉහට ඇඳ ගනිමින්, මව අතට පුයර ඇසුරුම දුන්නාය.

යටිකයේ හොඳින් පුයර තවරා ඇය හංසි වෙත හැරුනේ ඉහ රෙදි කඩ මැනවින් සකස ගනිමිණිය. ඒ හංසි දෙස බලා " මම කර ගන්නම්" යැයි ලැජාවෙන් කියමිනිය. ඒ ඇයට හංසි හමුවේ යටි කය නිරුවත් කරන්නට මෙවලේ දැණුනේ විලියක්ය.

"කෝ එන්න අනේ.....? මෙතන කෙල්ල වෙන්න හදනවා.." හංසි මව ව පුටුවේ

දිගා කොට, ඇගේ පාමුළු දණ ගසා ගත්තේ ඉටි තැවරුමක් ලඟට ගනිමිණිය.

"මම කර ගන්නම් අනේ...? මට පුළුවන්" ඇය එලෙස කීවේ හංසි රෙදි පට මැත් කරන විට, හංසිගේ අතින් අල්ල ගනිමිණිය. ඇයගේ මුහුණත් වූයේ විලියෙන් රත් පැහැවය.

"අනේ මේයාගේ ලැජ්ජාව. තව මම නොදැක්ක එකක් නම් කමක් නෑ.." එහෙත් හංසි බලෙන්ම මෙන් ඇගේ චිත්ත පට දෙපසට කරාය.

"අනේ දරුවෝ.. මට ලැජ්ජයි" එහෙත් ඇය දෙපා පළල් නොකළාය. ඒ තම රහස් පෙදෙස විවර නොකරමිණිය.

"අනේ..., ඉන්න කෝ අම්මේ..., පරක්කු වුනොත් මේ ඉටි එක ගල් වෙයි.." ඇය මවගේ දැන අයිත් කළා මෙන්ම, ඇගේ දෙපාත් මදක් පළල් කළාය. ඒ හොඳ හැටිවම නොවේය.

මව්ල කපා වැඩි දිනයක් නොවුන ඇගේ යටි කය, පිරිමි මුහුණක් තරම් ගොඳහැඩි විය. ඒ පුරුෂ මුහුණක රැවුල් කොට මෙන්, ඇගේ යටි කය මව්ල ඉස්මතුවය. එය ඇඟිලි තුඩු මතට දැණුන විට හංසිට සිහි වූයේ, දෙතුන් දිනක් රැවුල නොකැපූ නිමන්තගේ හා වජීරගේ මුහුණේ ගොරහැඩි බවය.

"මොකද හිනා වෙන්නේ...." මව එලෙස ඇසුවේ යටිකයේ ඇති හංසිගේ අත අල්ල ගනිමිණිය.

"රැවුල කැපුවේ නැත්නම් නිමන්ත අයිගේ මුණත් මේ වගේ..., ගොරොසුයි රැවුල් කොටත් ඇනෙනවා" හංසි එලෙස කීවේ ඉටි බඳුන අතට ගනිමිණිය.

"කපලා දැන් ඔය දවස් පහා හයක්නේ..."

"රේසර් වලින් කැපුවම තමා මෙහෙම ගොරොසු වෙන්නේ. අනික දැන් රැවුල් කොට වගේ ලොකුයි. සමහර විට දෙපාරක් වැක්ස් කරන්න වෙයි" හංසි එලෙස කීවේ ඉටිය ඇගේ යෝනි ඉස්මත්තේ තවරමිණිය. ඒ උපදෙස් පත්‍රිකාවේ වූ, සනැකි රෝමයන් ඉවත් කිරීම සඳහා දෙවරක් ඉටි ගැල්විය යුතු වග මවට කල් තියාම ඉහි කරමිණිය.

"දැන් ඉතින් ඔය කොයිකාලෙක ඉඳන් ද..?" ඇයට පළමු වරට තම යටි කය මව්ල කැපුව දිනය සිහි වූවාය. ඒ විවාහයට පෙරදින රැය, මිතුරියගේ කීමට හා

බල කිරීමටය. ඒ එකල යටි කය මවිල කැපීම ගැහැණුන් අතර එතරම් ප්‍රචලිත නොවුන නිසාවෙන්ය.

දියණියගේ ඇඟිලි තුඩු මතින්, ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් ඉටිය තම රහස් පෙදෙස ඉස්මත්තේ සිට, පහළට, තැවරෙන වග දැණුන ඇයට, තම දෙපා පළල් වූයේ නොදැණීම නොවේය, ඒ ඇයට මෙවලේ දියණිය හමුවේ වූ විලිය තරමකට පහව ඇති නිසාවෙන්ය.

මවගේ යෝනිය, හංසිත් හොඳින්ම දැක්කේ මෙදිනය. ඒ පළමු දැකුමෙන්ම "තවම කෙල්ලෙක්ගේ වගෙ..., මමනම් හිතුවේ අප්පව්වී වැඩි අරගෙන තියන විදියට මේකේ ගන්න දෙයක් නැතුව ඇති කියලා" යැයි, මෙතුවක් කල් වූ සිතුවිල්ල, හා එම විත්ත රූපය හංසි මනසෙන් දුරස් කොට ගනිමිණිය.

"අපි දෙන්නගෙම එක වගෙ..." හංසි එලෙස කීවේ දෙපා හොඳින්ම පළල් නොවුනතින්, තමාගේ සේම ඇතුලත යොනී දෙතොල් නොපෙනෙන මවගේ පිටත යෝනී දෙතොල් මතත් ඉටිය තවරමිණිය.

"ඒ ආරට..." ඇය එලෙස කීවේ ප්‍රථම වරට තම යෝනියට දැණෙන හංසිගේ ඇඟිලි තුඩු වල මාදු බවේ කිතිය විඳ ගනිමිණිය.

"සමහර අයගෙ ඒව නම් මෙහෙම නෑ. නිකන් කැලී, කැලී වගේ මස් වැදලිත් එලියට පැනලා ජේනවා..."

"ඒ විදියට තියන ඒවට ආස පිරිමි අයත් ඉන්නවා. හැබැයි අපේ රටේ අයගේ ගොඩක් වෙලාවට එක වගෙයි කියලා මම පත්තෙරෙක කියවලා තියනවා"

"මමත් නෙටි එකේ දැකලා තියනවා. ශේප් විස්සක් විතර තියනවා, සමහර ඒවා නම් ලස්සනේ බෑ.., මලක් වගෙ. හැබැයි මම හිතන්නේ අපි දෙන්නගේ වගේ ශේප් එක තියන එවා අඩු ඇති කියලා" හංසි එලෙස කීවේ මවගේ මුළු යෝනියෙම ඉටි තවරා එය මදක් වියලෙන්නට හරිමිණිය.

"හම්.. වෙන්න ඇති. හැබැයි අපේ අම්මගේ පැත්තේ ඔකොගෙම එවා එක වගේ" මව එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"හරියටම එහෙම කියන්නෙ කොහොමද...? අම්මා නිකන් ඒ ගැන රිසවි එකක් කරලා වගේ" හංසි එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"මම ඉස්සර අපේ නැන්දලගේ එහෙම දැකලා තියනවා... එයාලගේ දුවලගෙන්"

එහෙමයි" ඇය තම සිතුවිල්ල තහවුරු කළාය.

"මේ..., අපේ එහෙම ආරොච්චි පිහිටනවනම්..., පිරිමි අයගෙන් එහෙම ආරොච්චි ඇති නේද..?" හංසි එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"දවසක් ඕක මමත් අප්පව්විගෙන් ඇහුවා..? ගොඩක් වෙලාවට එහෙමයිලු.."
ඇය එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"එහෙනම් අප්පව්විලගෙ පැත්තේ පිරිමි ඔක්කොටොම ඇත්තෙ අර වගේ ලොකු සයිස් ඒවා..." හංසි එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"අප්පව්වි කිවුවේ නම් එහෙම තමා..." ඇය එලෙස කීවේ හංසි ගේ සිනහව හා එක් වෙමින්ය.

"මම නෙට් එකේ දැකලා තියනවා... අම්මෝ සමහර ඒවගේ සයිස් එක දැක්කම බයත් හිතෙනවා..., සමහර ඒවා නම් පොඩිම පොඩියි. එයාලගෙන් අපේ වගේ, එක එක ශේෂ් තියනවා. ඒවට වෙන, වෙන නමුත් තියනවා.."

"ඔය ඉන්ටනෙට් එකේ තියන සමහර ඒවා බොරු ලු..., ඒවා ලොකුවට කොම්පියුටර් එකෙන් හදපුවා කියලා අප්පව්වි කියලා තියනවා"

"නෑ..., නෑ..., මම බැලුවේ එඩ්වුක්ගෙන් වෙබ් සයිට් වල ඒවා..., එවගේ බොරු දාත්තේ නෑ..., අනික විද්‍යාත්මක විදියට තමා පෙන්ලා තියෙන්නේ..." හංසි එය පහද දුන්නාය.

"මම ඒ කිවුවේ එහෙම ඒවා නෑ කියලා නෙමෙයි.. ඔය ඒවයේ ගොඩක් ලොකුවට අරහෙම දාලා තියන ඒවා ගැන..."

මවගේ එම පිළිතුරෙන් හංසිට යම් අදහසක් පහළ වූවාය. ඒ සුපුරුදු ලෙස මවගේ ශූංභාර මතකයක් අවුස්සා ගන්නටය. වැඩියක්ම ඇයට එලෙස සිතුවේ නිමන්ත නොපැමිණි වාඩුව, මවගේ ශූංභාර කතාවන් හමුවෙන් තම හිත අවුස්සාගෙන, ස්නානය කරන විට ස්වයං වින්දනයෙන් වින්ද ගන්නටය.

"මම පොඩි දෙයක් අහන්න, අම්මා ඇත්ත කියනවද...?" හංසි එලෙස ඇසුවේ ඉටිය මදක් වියලී ඇති නිසාවෙන් මවගේ යෝනී ඉස්මත්තේ වූ කොටස එක් වර ඉහළට අදිමින්ය.

"උඟ්... රිදෙනවා..., අර මම කරා වගේ පොඩ්ඩ, පොඩ්ඩ කරන්න...." ඇය එලෙස කීවේ හංසි එක් වරම විසල් පෙදෙසක ඉටිය එක්වර ඉහළට ඇදී නිසාවෙන් දැණුන වේදනාවෙන්ය.

"සොරි... අම්මගේ මේ ගස් ගොඩක් මහතයි., එකයි. දැන් හරිද..? " හංසි එලෙස ඇසුවේ මවිල් ගස් පහා හයක වපසරියක ඉටිය හෙමිහිට ඉවත් කරමින්ය.

"ඒ ගාන හොඳයි., ඉස්සෙල්ලා ඔයා මොකද්ද ඇහුවේ..?"

"මම පොඩ් දෙයක් අහන්න, අම්මා ඇත්ත කියනවද කියලා...?"

"මම ඔයාට දැන් බොරු කියන වැයි..." ඇය එලෙස කීවේ එහෙත් දැනෙන සියුම් වේදනාව හමුවේ දැසත් තදින් පියා ගනිමින්ය.

"මේ., අම්මා දැකලා තියන ලොකුම එක කාගේද..?"

"මම එහෙම එක එක්කෙනාගේ ඒවා දැකලා තියන වැයි. දැකලා තියෙන්නේ අප්පව්වගේ එක විතරයි නේ...." ඇය එලෙස කීවත්, ඇගේ හිතේ එලෙස සැහවුන ලිඟුවක් නොවුනාම නොවේය. එහෙත් ඇය එම රහස හංසි හමුවේ හෙළිකරන්නට නොසිතුවාය.

"එහෙනම් අම්මා දවසක් කිවුවේ, සියගේ එකත් ඒ දවස් වල දැකලා තියනවා කියලා.." හංසි මවට එය මතක් කොට දුන්නේ සෙමෙන්, සෙමෙන් ඉටිය ඉවත් කරමින්ය.

"එහෙම දැකපුවානම් කොච්චර ඇත්ත ද., අනික එහෙම මතක තියන් ඉන්න වැයි" ඇයට සියුම් වේදනාව පරයා මුවට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මතක විදියට... ස්පෙෂල් එකක්?"

"හම්.. එහෙම දැකපු එකක් තියනවා., ඒත් ඒ කවුද කියලා ඔයාට කියන එක හරි නෑ..." ඇය එලෙස කීවේ ඔහු කවුදැයි කියා කීමට ඇති අකමැත්ත නිසාවෙන්ය.

"මොකද්ද අම්මේ., කියන්නකෝ..?" හංසි ඇවිටිලි කළාය.

"කියන්නම්..., හැබැයි ඔන්න හිනාවෙන්න එපා" ඇයට ඔහුව සහව ගන්නට නොසිතුවාය. ඒ ඇයත් එවැනි කතා බහට දක්වන ඇල්ම නිසාවෙන්ඇල්ම

නිසාවෙන්ම නොව, මෙතුවක් කල් තම හිතේ රහස්‍යත්වය වූ එම මතකය නිදහස් කරගැනීමේ සැහැලුව විඳිගැනීමේ ආශාවෙන්ය.

"හරි කියන්නකෝ..?"

"ඔයාගේ ලොකු මාමගේ" ඇය එලෙස ඔහුව හෙළිකරේ හංසි කෙරෙහි වූ විශ්වාසය නිසාවෙන්ය.

"ආවූ අම්මා....., මස්සිනා පොඩ්ඩගේ එක..., ඒ ඇයි කියන්න කෝ..."

"හම්.. මෙහෙමයි..., ඇත්තම කියන්නම්. ඒ තමයි මම දැකපු ලොකුම එක"

"අප්පච්චිගේ එකටත් වඩා...?"

"අම්මෝ ඔවු..., අප්පච්චිගේ එක වගේ දෙකක් තරම් මහත ඇති, අනික ඒක උඩටත් නැම්ලා, හරියට දැකැත්ත වගේ. දිගත් ඒ වගේමයි..." ඇයට ඒ මතකය මෙවලේත් ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය.

"උඩටත් නැම්ලා.....? ඒක එකකොච්චර විතර දිගයිද...?" හංසි එලෙස ඇසුවේ පුදුමයෙන්ය. ඒ ඇය උඩු අතට නැවුම් දුන් ලිඟුවන් මෙරට පුරුෂයන්හට ඇතැයි නොසිතුව නිසාවෙන්ය.

"අම්මෝ... එක උඩට නැම්ලා තිබ්බ විදියෙන් බඩේ වදින්න ඕන්න මෙන්න වගේ. දිගත් ඒ වගේ, අඟල් අටක් නවයකටත් වැඩි ඇති..., මෙහෙම කරලා එක අතකින් රවුමට අල්ලනත් බෑ.." එලෙස කියන විටම ඇගේ ගත යන්තමින් හිරිවැටී ගියේය. ඒ වග හංසිටත් දැණුණාය.

"ඒ කියපු විදියෙන්නම්, මට නොකියපු මොකක් හරි හොරයක් තිබ්ලා තියනවා වගේ මස්සිනා එක්ක...?" එම ලිඟුවේ වූ ඒ විශේෂිතයන්ට වඩා හංසිට මෙවලේ වැදගත් වූයේ එයය.

"අනේ.. මේ..., ඔයාට පිස්සුද...? මම දන්නේ ඒ දවස් වල අක්කා එහෙම කියපු නිසා. ඒ දවස්වල ඒ දෙනා රැට කරපු දවසට අක්කා මගෙන් එක්ක විහිලුවට කියන්නේ, ඊයේ රැ ඇතෙකුට පැහැනා කියලා. මමත් ඉතින් විහිළු කරන්නේ, ඇතෙකුට හරියන්නේ ඇතිනියක්ම තමා කියලා. ඒ ඇයි දන්නවද...? එයාගේ කේන්දරේ තියෙන්නේ එයාට හස්ති යෝනී කියලා.."

ඇය එලෙස කීවේ හංසිගේ එම සැකය වෙන මානයකට ගෙන යන අදහසින්ය. එහෙත් මව එලෙස එතරම් දීර්ග විග්‍රහයක් කළේ යමක් සභව ගන්නට වග හංසිට නොවැහැටුනාම නොවේය.

"නෑ... නෑ..., අම්මා මොකක් හරි එකක් හංග ගන්නා" එහෙත් හංසිගෙන් වූයේ ඇවටිල්ලක්ය.

"ඔයාට පිස්සු දරුවෝ... එහෙම එකක් නෑ..?" ඇය එලෙස කීවේ හංසිගේ නෙත් මඟ හරිමින්ය.

"එහෙනම් මගේ ඔපවේ අත කියලා දිවුරන්න...." හංසිගේ මවගේ අත ගෙන ඉහ ඉස්මත්තේ තබා ගත්තාය.

"මට බෑ..., ඒ මොකටද බොරුවට දිවුරන්නේ...?"

"ඒ කියන්නේ අම්මා මොකක් හරි එකක් හංගනවා..., කමක් නෑ.. අම්මට මාව ගුවර් නෑනේ..?" හංසි සුමක් හෙළුවාය.

"අනේ..., ඔන්න, ඔන්න ඉතින්...? මගෙයි වරද ඕනවට වඩා ළමයි එක්ක එකතු වෙන්න ගියාට" හංසිගේ එම හැසිරීම මවට ගෙන දුන්නේ හිත් තැවුලක්ය.

"මම අම්මා එක්ක තරහා නෑ. මම දන්නවා හැමොගොම ජීවිතවල රහස් කියනවා සමහර ඒවා කාටවත්ම කියන්න බෑ කියලා.." හංසි එලෙස කීවේ මවා ගත් සිනහවකින්ය.

"ඔයත් එක්ක නම් බෑ..., මම ඒක නොකියා ඉන්න හිතුවේ, මට වඩා ඒක ලොකු මාමට හොඳ නැති නිසා"

"හරි, හරි..., එහෙනම් ඕන නෑ" හංසි එලෙස කීවේ මවාගත් යම් තරහක් වදන් තුලට ගැබ් කරමින්ය.

"හරි..., හරි..., මම ඒක කියන්නම්. හැබැයි ඒක අහලා එතනින්ම ඒක අමතක කරන්න ඕන. අනික මෙව්වර කල් ඒක දැනගෙන හිටියේ මමයි ඒ අයියි විතරයි. දැන් ඔයා එක්ක තුණ් දෙනයි..?" මව දිගු හුස්මක් ගත්තාය. ඒ හංසිගේ වාටු බස් හමුවේ රැවටෙමින්ය.

"එකතේ මම කිවුවේ මොකක් හරි හොරයක් එතන කියනවා කියලා? අම්මේ..., ඔයා බය වෙන්න එපා. ඒ රහස හැමදාම තියෙන්නේ මගේ ලඟ විතරමයි" ඇය

මවගේ හිසේ අත තබා පොරොන්දු වූවාය.

"මම එතකොට ඉස්කොලෙන් අවුට් වෙලා ටික දවසක්. අපේ ලොකු අක්කා බැඳලා අවුරුද්දක් නෑ. ඔයා දන්නවනේ දැනටත් ලොකු නැන්දයි මමයි කොච්චර හිතවත් ද කියලා. ඇත්තටම ඒ කාලේ එයයි මමයි අක්කා, නංගීට වඩා හොඳ යාළුවෝ දෙන්නෙක්. එයාව බලන්න ආව මනමාලයන්ගෙන් ඔය අයිියවත් තෝරලා දුන්නෙ මම"

"අම්මද ලොකු නැන්දට මාමව තෝරලා දුන්නේ..., ඒකනම් මරු තේරීමක්"

"ඉතින් අක්කා ඉස්සර ඒ හැම දේම මගෙන් එක්ක කියනවා. එයාලා හනිමුත් ගිහින් ඇවිත් දවස් තුන හතරක් ඇති මට ඒ කතාව කියනකොට. ඇත්තටම අක්කා ඒ කිවුවා නෙමෙයි, විහිළුවට වගේ මට බැන්නා, තමුසේ තෝරලා දුන්න මහා ලොකු අයිියා මට දැන් දෙන වදේ ගැන තමුසේ දන්නවද..? කියලා.

ඊට පස්සේ තමා එයා හනිමුත් එක දවසේ වුන දේවලුයි, අරක අරහෙම කැඩුණහම රිදුන විදියයි, සේරම කිවුවේ. එදාම තමයි අක්කා හිනා වෙච්ච කිවුවේ, තමුසේ දන්නවද..? ඒක අහල් අටක් විතර දිගයි හලෝ, මෙච්චරක් විතර මහතයි, අනික හලෝ ඒක දැකැත්ත වගේ උඩටත් නැමිලා තියෙන්නේ ඕයි කියලා"

ඇයට තම සොහොයුරිය එදින එය කී අයුරු මතක් වී, මෙදිනත් නැගුනේ සිනහවක්ය. ඒ එදින සොහොයුරිය තම හිමියාගේ ලිඟුවේ මහත පෙන්වූ අයුරු, මෙදින ඇය තම වැලමිට බාහුවෙන් අල්ලා හංසිටත් පෙන්වමින්ය.

"ඇත්තටම මාමගේ ඒ සයිද...? එහෙනම් නැන්දට පළවෙණි දවසේම තරු විසිවෙන්න ඇති" හංසිට නැගුන පැණය එයය.

"ඉතින්... ඉන්නකෝ..., අක්කා එදා එහෙම කිවුව දවසේ ඉඳලා, ඇත්තටම මට අයිියගේ ඒක බලා ගන්න තිබ්බේ ලොකු ආසවක්. මොකද..., මම අරහෙම උඩට නැමිලා තියන ඒවා තියනවා කියලා ඒ ඇහුවමයි"

"ඒ වෙනකොට අප්පච්චි යාළුවෙලා නේද හිටියේ...?"

"ඔවු..., වැඩි දවසක් නෑ. ඒ වෙනකොට මම අප්පච්චිගේ එක වත් හරියට දැකලා තිබ්බේ නෑ. ඔයාට කියන්න දෙයක් නෑනේ, ඒ වයසෙදී එහෙම එකක් දැනගත්තම හිතට එන කුතුහලය ගැන. ඉතින් මම කොහොම හරි රැක එයාලා දෙන්නා අරහෙම කරනවා හොරෙන් බැලුවා.

ඒ වෙලාවේ අපේ අක්කා ඒක මේ.., මේ.., අර.., කටට අරගෙන හිටියේ. අපේ අක්කගේ කටින් එකයි ඒක ඕන්. හැබැයි එදා අරක මට හරියටම පෙනුනේ නෑ, ඇයි දොරේ යතුරු හිලෙන්නේ. අනික එයලගේ ඇඳ තිබෙත් බිත්තේ කොණට වෙන්න. හැබැයි එදා තමයි මම හරියටම අක්කගේ තරමත් දැනගත්තේ.

"ඒ මොකද...?" මව කී දේ හංසිට නොවැහැටුනාම නොවේය. ඒ ඇගේ ලොකු නැන්දාගේ තරමය.

"ඇයිත් අහනවා. අක්කා ඉන්නෙනම් දෙකට ගනින්න බෑ වගේ. ඒත් අරහෙම වෙලාවට තිබ්බ දැහලිල්ල. එයාට ඕනම උඩට නගින්න" ඇය එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"එහෙනම් අක්කලා නංගිලා දෙන්නගෙම විසේ අඩුවක් නෑ..." හංසි එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

“ඉතින් ඉන්නකෝ... අරහෙම හරියට පේන්නේ නැති වුනත්, ඒ හොර වැඩේ මගේ හිතට අල්ලලා ගියා. ඉතින් එදාට පස්සෙන් මම හත් අට පාරක් එයාලා දෙන්නා අරහෙම කරන දිහා හොරෙන් බැලුවා. ඒත් වැඩක් වුනේ නෑ.., ඇතින් තමා පෙනුනේ. මට ඕන වුනේ අයිියගේ අර.. මේ.. ඒක හරියටම බලා ගන්න.

ඉතින්.. කොහොම හරි එක දවසක් හරියටම නැති වුනත්, ටිකක් ලඟට දැක්කා. ඒ අයිියා වැඩේ ඉවර කරලා අක්කට රෙදි කැල්ලක් දෙන්න ඇදෙන්න බැහැලා, දොර ලඟ ඇඳුම් රැක් එක ලඟට ආව නිසා.

ඒ වෙලාවේ මට තේරුනා අක්කා කිවුවේ බොරුවක් නෙමෙයි කියලා. මට එදා පුදුමත් හිතුනා.., ඇයි දැකැත්ත වගේ උඩට නැමිලා තියන එකක් ඒ දැක්කමයි මම. අනික ඒකේ ලොකු"

"එතකොට ලොකු නැන්දා දන්නවද, අම්මා හොරෙන් බලනවා කියලා...?"

"පිස්සුද...? දන්නවනම් එදාම මාව මරයි. එයා එහෙම දෙයක් වුනා කියලා අදට වත් දන්නේ නෑ.." ඇය සිනහා වුයේ එලෙස කියමින්ය.

"ඉතින්..?"

"එදයින් පස්සේ අයිියව නිකන් දකිද්දින් මට මතක් වෙන්නෙම එයාගේ අරක එදා තිබ්බ විදියයි.., අයිියා අක්කට අරහෙම කරන විදියයි. හැබැයි මට ලොකු

ප්‍රශ්නයක් වුනා ඒක එහෙම උඩට නැමෙන්නේ අරහම නැගිටිම විතරද කියලා. මොකද එයා නිකන් ඉන්න වෙලාවට එහෙම එතන වැඩි වෙනසක් පෙන්වේ නැති නිසා.

"අම්මත් මරු රිසව් එකක්වේ කරලා තියෙන්නේ" හංසි එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඉතින්.. කොහොම හරි එයාලා ගේ හදා ගන්නකම් අපේ ගෙදර අවුරුද්දක් විතර හිටියා. ඒ අයිසා හරිම හොඳයි. ඕනවට වඩා කාගේ එක්ක වත් වැඩි කතා බහක් නෑ පාඩුවේ ඉන්නවා. වචනයකින් වත් කාටවත් වරදක් වුනේ නෑ.."

එයාලා හදා ගත්ත ගෙට යනකොට අක්කා ප්‍රෙග්නට් වෙලා, බඩට මාස පහයි. එකත් හිතපු නැති විදියට තමා අක්කා ප්‍රෙග්නට් වෙලා තියෙන්නේ. මමත් දන්නෙ අක්කා ඒක අම්මා එක්ක කියනවා මට ඇහුන නිසා.

"ඒ කොහොමද...?"

"එයාලා අලුත් ගෙදරට ගිහින් බබෙක් හදන්න තමා ඉඳලා තියෙන්නේ. ඒත් කොමහරි වැඩේ ලෙස්සලා ගිහින්. අක්කට වමනේ යන්න ගත්තම තමා සැක හිතලා තියෙන්නෙත්"

"මරුනේ..."

"ඉතින් අලුත් ගෙදරට ගියාට පස්සේ, අයිසා වැඩට ගිහාම අක්කා විතරක් නිසා, මම වැඩියෙම හිටියේ එහෙම තමා. මොකද අයිසා එන්නේ රූ හය හත වෙලා. ඉතින් කොහොම හරි මේ කියන එක වෙන කොට අක්කට බබා හම්බ වෙන්න කිට්ටුව. මම දැක්කා එදත් අයිසා උදෙමීම වැඩට යනවා. මම දවල් වෙලා ආම්මා දුන්න කොස් ටිකකුත් අරගෙන එහෙට ගියා.

මම කොස් ටික කෑම මේසෙන් තියලා අක්කව හෙවුවා, පේන්න නෑ. මට ගෙයි පිටිප්ප්ස වතුර ටැංකියේ අක්කා නාන සද්දේ ඇහුනා. එතකොට ඒ නාන තැන පොලතුවලින් නිකන් වටකරලා විතරයි තිබ්බේ. මම ඉතින් අක්කේ.. කියන් ඒකට එවුනා..." ඇය එලෙස කියා සිනහා වුයේ මුවත් වසාගෙනය.

"ඉතින්...?"

"ඉතින් කියන්නේ.., එකේ හිටියේ අක්කා නෙමෙයි, අයිසා. එයා හෙළුවෙන් නනා හිටියේ. මාව එක පාරටම ගල් ගැහුනා වගේ. මට ඉබේම බැලුනේ අරක

දිහා... එතකොට තමා මම දැනගත්තේ අරක අරහෙම නැමෙන්නේ, අරෙහෙම නැගිටිටට පස්සේ තමා කියලා"

"එතකොට ඒක නිකන් වගේද තිබ්බේ...?" හංසිට එම සිදුවීම මැවී පෙනුණාය. එහෙත් ඇය මවගේ යෝනී දෙතෝලන මෘදුව පිරිමැද්දේ එම මිහිරෙන් මත්ව නොවේය. ඒ ඇය යෝනී ඉස්මත්ත රෝමයන් ඉවත් කොට හමාර නිසාවෙන් ඊලඟ ඇරඹුම එතන නිසාවෙන්ය.

"නිකමමත් නෙමෙයි වගේ, ටිකක් විතර නැගිටලා මම හිතන්නේ. ඒත් අරහෙම නැවිලා තිබ්බේ නෑ.. හැබයි දිගයි කියලනම් පෙනුනා"

"කොච්චරක් විතරද...?"

"හිතාගන්නකෝ... ඒක අරහෙම නිකන් තියෙද්දිත්, අප්පව්විගේ එක නැගිටලා තියෙන තරම් වගේ" ඇය එලෙස කීවේ ඒ මතකයෙන් පමණක් ගත සලිත කර ගනිමින් නොවේය. ඇයට එවලේ හංසිගේ ඇඟිලි තුඩුවල මෘදු පහත් ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය.

"ඉතින් ලොකු මාමාත් අම්මව දැක්කද...?"

"නැතුව...? අයියා ටවල් එක අරගෙන ඇඳ ගත්තම තමා මටත් සිහිය ආවේ. මට ලැජ්ජාවේ බෑ. මොකද..., අයියා ටවල් එක ඇඳ ගන්නකනුත් මම ඒක ඇතුලේ., මේ..., අරක දිහා බලන්. මට කර ගන්න දෙයක් නැති වුනා, එවලෙ නම් මම නැවතුවේ ගෙදරටම දුවලා"

"අම්මා එතකොට අප්පව්විගේ එක්ක දැකලා තිබ්බද...?"

"එතකොට අපේ සම්බන්දෙටත් අවුරුදක් විතර ඇති. අප්පව්වී ගෙදර එනවා යනවා., අනික ඉඳලා හිටලා රැටත් නවතිනවා ඒ කාලේ.

ඉතින්.. එදයින් පස්සේ මම අයියව මඟ ඇර., ඇර.. දවස් ගානක් හිටියා. මම හිතුවේ අයියා ඒක අපේ අක්කට කියයි කියලා. හැබැයි අයියා ඒක අක්කා එක්ක කියලා තිබ්බේ නෑ.

කොහොම හරි ඒ සිද්දිය වෙලා සතියක් ඇති., එයාලා අපේ ගෙදරට ආපු වෙලාවක, අම්මා තේ එක හදලා දුන්නා අයියට ගිහින් දෙන්න කියලා. ? ඒ වෙලාවේ අක්කයි අම්මයි බර කතාවක හිටියේ කුස්සියෙ.

අර සිද්දියෙන් පස්සේ මම අයියා ඉස්සරහට ඒ ගියාමයි. මම තේ එක දිලා එන්න හදනකොටම අයියා අහපී.., එදා අර මොකද්ද කරේ.. ලැප්පා නැද්ද? කියලා. මට කර කියා ගන්න දෙයක් නැති වුනා.

ඉතින් මම.., කවුද දන්නේ මේ උදේ වැඩට ගිය මිණිහා දවල් ගෙදර ඇති කියලා, මම හිතුවේ අක්කා නානේ කියලා කිවුවා. අයියා එතකොට හිනා වෙලා ඇහුවා.., ඒක කාටවත් කිවුවේ නෑ නේද කියලා. ඒක කොහොමද කටක් ඇරලා කාටවත් කියන්නේ කියලා මමත් හිනා වුනා. ඒ කතාවට එයාටත් හිනා ගියා. පස්සේ මමත් ඇහුවා අක්කට වත් කිවුවේ නෑ නේද කියලා? අයියා හිනා වෙලා තාම නෑ කිවුවා. මම කිවුවා අනේ කියන්න නම් එපා කියලා.

ඇත්තටම එදා තමයි අයියා මගෙන් එක්ක ඔහොම හරි ටිකක් කතා කරන්න. නැත්තම් වෙනදට ඕන එපා කමකට විතරයි. කොහොම හරි ඒ සිද්දියෙන් ටික දවසක් යනකොට වෙනදට වඩා, අපි දෙන්නා කිට්ටු වුනා. මට හිතෙන්නේ, මම අරක අක්කට කියන්න එපා කිවුව නිසා තමයි කියලා ඒ.

ඔහොම ඉන්න කොට දවසක් අප්පව්වී කතා කරා මට ෆිල්ම් එකක් බලන්න යන්න. අම්මගේන් ඊට ඉස්සරත් ඕක අහලා, ඇති වෙන්න බැනුම් අහලා හිටියේ. ඒත් අප්පව්විට හැමදාම බෑම කියන්න බෑනේ. මම ඒක අක්කට කිවුවා. ඔය වගේ දේකට ඉන්නේ එයා විතරනේ. හැබැයි අක්කත් එදා බෑම කිවුවා.

කොහොම හරි දවස් දෙක තුනක් බල කරද්දී..., හරි එහෙනම් තමුසේ ලබන සතියේ සිකුරාදා උදේට ටවුන් එකට එන්න කියලා කියනවකෝ.., කියලා අක්කා කිවුවා.

එදා උදේ තමයි මටත් මතක් වුනේ ඒ අක්කගේ කිලිනික් දවස කියලා. අක්කා අම්මට කිවුවේ, කිලිනික් ඉවර වෙලා මහපු බේබී ඇඳුම් වගයක් තියනවා යාළුවෙක් ලඟ, ඒකත් අරගෙන එන්නේ කියලා.

හැබැයි එදා උදේ ටවුන් එකට එනකම්ම, අක්කා මට හොඳ දේශණයක් දුන්නා. අරහෙම එපා, මෙහෙම එපා.., අරක කියයි මේක කියයි, තමුසේ අහුවෙන්න නම් එපා වගේ කතා ගොඩයි. හැබැයි හොඳම සිංහලෙන්ම තමා කිවුවේ. දන්නවනේ දැනටත් නැන්දගේ කට..?

කොහොම හරි ටවුන් එකේදී අප්පවිච්චි හම්බ වුනා. එතනට අක්කගේ අර යාළුවක් ඇවිත් හිටියා. ෆිල්ම් එක ඉවර වුන ගමන් මෙතනටම එනවා, කියලා එයාලා දෙන්නා ගියා.

ඒ තමයි අප්පවිච්චි මමයි ඉස්සෙල්ලම බලපු ෆිල්ම් එක.. ඒ වගේම තමයි එහෙම නිදහසේ හම්බවුන පළවෙණි දවසත්. කොච්චර වුනත් හෝල් එකේ ලයිට් ඕෆ් වෙද්දී පොඩ් බයකුත් ආවා. ඇයි පොඩ් කාඹරෙක වගේ අපි දෙන්නා විතරයි නේ. ෆිල්ම් එක නාගිනා කියලා හිංදි එකක්.

අක්කා කිවුවා වගේම මොන ෆිල්ම් එක බලනවද...? අප්පවිච්චි මට ඉන්න දුන්නෙම නෑ. අර අක්කා එපා කියපු සේරම ටික වුනා. සමහර දෙවල්නම් එදා අප්පවිච්චි කරේ බලෙන් වගේ"

"බොරු කියන්න එපා.., අම්මත් එපාම කියන්න ඇති මේත් කියලා...?"හංසි කළේ සමච්චලයක්ය.

"ඇත්තම කිවුවොත්, අපි දෙන්නට එහෙම නිදහසක් ඒ වෙනකොට ගෙදර තිබ්බේ නෑ. මට ඇත්තටම එදා තිබ්බේ, ෆිල්ම් හෝල් එකේ කවුරු හරි අපිව දකී කියලා බයක් මිසක්, අප්පවිච්චි කරන දේවල් වලට අකමැත්තක් නෙමෙයි. ඔයාට දැන් බොරුවක් ඕන නෑනේ.., මටත් ඒවා එහෙමම ඕන වුනා.

ඉතින්..., කොහොම හරි ෆිල්ම් එක ඉවර වෙනකොට අක්කා එතන. බස් එකට නැග්ග ගමන් ඇහුවේ.., යට ඇඟිලි ගහන්න දිලා තමුසේ අරකට එහෙම මුකුත් කරගත්තේ නෑ නේද කියලා. මම නෑ කිවුවත්, එයාට සැක නිසා.., ගෙදෙටට ගියපු ගමන් කරේ මගේ සාය උස්සලා පැන්ටිය බලපු එක. මම ඇහුවා මොකද හලෝ කරන්නේ කියලා...? එයා හිනා වෙලා, තමුසෙගෙන් තියන ගායට මට සැකයි, ඒකයි බැලුවේ කියලා හිනා වුනා"

"අප්පවිච්චි ඇත්තටම එදා එහෙම කරන්න ගියාද...?" හංසි එලෙස ඇසුවේ මවගේ යෝනී ඉස්මත්තේ මෙතෙක් ඉවත් කළ ඉටියෙන් එම රෝම කූපයන් පූර්ණ ලෙස ඉවත්ව ඇති දැයි, මාදුව අතගා බලමින්ය.

"අපෝ නෑ.... ඒත් එදා ඒක ඇර අනික් වෙන්න ඕන අනික් සේරම ටික වුනා. හැබැයි පුදුමේ කියන්නේ, අක්කා ඒ වුන සේරම ටික ඇහුවේ ලඟ ඉඳන් බලන් හිටියා වගේ. හැබැයි මට ලැජ්ජා හිතුවේ, තමුසේ උගේ එකත් හොඳට ඇල්ලුවා නේද..? කියලා ඇහුවම" ඇය එලෙස කීවේ එදින දැණුන මිහිර නිසාවෙන්

මෙදිනත් ගතම උණුහුම් කර ගනිමින්ය. ඒයට රෝම ඉවත් වූ යෝනී ඉස්මත්තට දැණුනා, හංසිගේ මෘදු ඇඟිලි තුඩු ස්පර්ශයක් හේතු නොවුනාමත් නොවේය.

"එහෙනම් නැන්දට, ෆිල්ම් හොල්වල හොඳ එක්ස්පිරියන්ස් එකක් ඇති ඒ කාලේ..?"

"එහෙම අහලා එයා කිවුවේ, මම තමුසෙට ඉස්සෙල්ලා ඔය විභාග පාස් කරේ කියලා. ඉතින් එයා කොමහරි මගේ කට්ත්ම එදා වුන සේරම ටික අල්ල ගත්තා"

"ඉතින් එදා මොනවද වුනේ.....?" හංසි එලෙස ඇසුවේ මව හා පියා එදින සිනමා ශාලාවේ බොක්ස් කුටියේ තුරුළුව ඉන්නා අපුරුව හිතෙන් දකිමින්ය.

"එදා තමයි මම මේ..., මේ..., අර අප්පච්චිගේ එක අරහෙම පළවෙනි පාරට කටට ගත්තේ. ඇත්තටම ගත්තා නෙමෙයි අප්පච්චි එදා මගේ කටට බලෙන් එබුවා"

"මේ... අප්පච්චි එදා මේ..., අම්මගේ මේ එකටත් දිව දැම්මද..?" මවගේ එම වදන් පෙළෙන් හංසිගේ හිත හිරිවැටි ගියෙය.

"හම්..... ඒ පළවෙනි පාර. යාළුවෝ එහෙම කියලා තිබ්බත්, මම ඒ වෙනකම් හිතුවේ නෑ එව්වරටම එහෙම දැණෙනවා කියලා. මම හිතන් හිටියේ අර නිකන් ඇඟිලෙන් වගේ ඇති කියලා. ඇත්තටම එදා මට දෙපාරක් විතර වුනා. ඒත් මම ඒවා අක්කා එක්ක කියන්න ගියේ නෑ.

කොහොමහරි ඒක වෙලා දවස් දෙක තුකට පස්සේ අයිසා මගෙන් ඇහුවා, මේ.. අර බලපු ෆිල්ම් එක හොඳයිද කියලා..?, මම උඩ බිම බැලුවා එයා කොහොමද දන්නේ කියලා. පස්සේ තමා දන්නේ, ඒයා තමා අක්කට කියලා තියෙන්නේ කමක් නෑ ඔන්න ඔහේ එක දවසක් එහෙම හම්බවෙන්න අරින්න කියලා. කොහොම හරි අක්කා එදා අර වෙච්ච දෙවල් වලිනුත් ටිකක් විතර අයිසා එක්ක කියලා. මට ඒක පස්සේ තේරුනේ..?"

"ඒ කොහොමද..?"

හංසි එලෙස ඇසුවේ, මවගේ යටිකය ඉදිරි පස වූ සියළු ඉටිය ඉවත් කර, එම පෙදෙස මෘදුව අතගාමින්ය. එහෙත් එහි තවත් කොටැති රෝම කූපයන් බොහොමයක් විය. ඒ රේසරයට හුරුව ඇති සෂ රෝම කූපයන් එක් ඉටි තැවරුමකින් ඉහිල්ලී නොයමින්ය. එබැවින් "හරියට වැක්ස් වෙලා නෑ..., තව එක

පාරක් ගලා බලමු" යැයි හංසි කීවේ, තවත් ඉටි තැවරුමකට, නැවුම් පැකට්ටුවක වූ කුඩා භාජනයට දමමින්ය.

එහෙත් මව ඒ පෙදෙස අතගා බලා "ආයේ ඕන නෑ" යැයි කීවේ හිතකින් නොවේය. ඒ හංසිගේ පෙරෙත්තය හමුවේ ඉඩ දෙන්නට හිතාය. ඇය සිතුව ලෙසම හංසි නැවැත වරක් ඉටිය සකස ගත්තේ "ඉන්න, ඉන්න..., හරියටම කරනකම්..., මොකද්ද ඕව්වර තියන හදිසිය?" යැයි අසමින්ය.

"ඉතින්..." හංසි නැවතත් එලෙස ඇසුවේ, භාජනයට දමා ගත් කුඩා උණුවතර එක් කොට හොඳින් කළවම් කර ගනිමින්ය.

"ඉතින්... අපේ ගෙදරට ආව දවසක අයියා විහිළුවට වගේ ඇහුවා.. දැන් නයි අල්ලන්න එහෙමත් පුළුවන් නේද කියලා..? මමත් හම්... ඒකත් ටිකක් ඉගෙන ගත්තා කියලා කිවුවේ ඒ ෆිල්ම් එකේ ගැණු කෙනා නයෙක් වෙන එකක් කියනවා ඒක නිසා.

ඒකට හිතාවෙලා අයියා ආයින් ඇහුවා, එදා නයත් නැටෙවුවා නේද..? මම හිතාවෙලා කිවුවා, මම නැටෙවුවෙනම් නෑ..., ෆිල්ම් එකේ නම් නයි නටවන විදිය බලං හිටියා කියලා.

පස්සේ අයියා හිතා වෙලා..., හැබයි අක්කනම් කිවුවේ බලං ඉඳලා විතරක් නෙමෙයි නංගිත් අර.. මේ.. නයයා නටවලා වගේ කියලා. මට එවලේ තමා තේරුනේ මොකද්ද ඒ කතාව කියලා. මමත් හිතා වෙලා කිවුවා, අනේ යනවා යන්න කියලා. පස්සේ අයියා කිවුවා හොඳ වෙලාවට දුෂ්ට කරන්න නොදන්නේ, අක්කා මට සේරම කිවුවා කියලා.

එදයින් පස්සේ අපි දෙන්නා අතරේ එහෙම විහිළු තහළු වෙන්න ගත්තා. අයියා මට අප්පව්වී ගැන අරවිදියට එක එක එවා කියලා විහිළු කරා, මමත් ඉතින් එහෙම අක්කා ගැන කියලා එයාට විහිළු කරා. ඇයි කියන්න දන්නේ නෑ..., මමත් අයියා එහෙම විහිළු කරනවට ආසා කරා. හැබැයි ඒ අපි දෙන්නාම කවුරුත් නැති තැන හොරෙන් වගේ තමා.

"මරුනේ නෑනගෙයි මස්සිනාගෙයි හොරකම. ඉතින් කියන්නකෝ..?"

අපි දෙන්නාගේ ඔය ඇයි හොඳැයි පටංගෙන මාස තුනක් විතර යන්න ඇති, එක දවසක් අක්කට බබා ලැබෙන්න වගේ දැණුන නිසා හදිස්සියෙම හොස්පිටල් ඇඩ්මිට් කරා. ඒ දිනට දවස් දහයකට විතර කලින්. අම්මයි මමයි

බයවුන පාරට, අක්කගේ ෆයිල් එක විතරයි අරගෙන ගියේ එදා.

ඩොක්ටස්ලා කිවුවා බයවෙන්න එපා තව දවස් තියනවා. කෝකටත් හොස්පිටල් එකේ නවතින්න කියලා. ඒ වෙනකොට අක්කටත් අමාරුව ඇරිලා තිබ්බේ. අක්කා එයාට ඕන ඇඳුම් ටික මොනවද කියලා, ඒ ටික අයියට දෙන්න හැන්දෑවට ගේන්න කියලා. අයියත් ඒ වෙලාවේ හොස්පිටල් එකට ඇවිත් හිටියේ.

ඉතින්.. මම මම ගෙදර ඇවිත්, යතුරත් අරගෙන එයාලගේ ගෙදරට ගියා. අයියා නැති නිසයි අම්මා මාව එහෙම තනියම යැවුවේ. කොහොමහරි ටිකක් වෙලා යනකොට අයියා ආවා. ඒ ඇවිත් මම අක්කගේ ඇඳුම් ටික තෝරනකම් අයියා එක එක විහිළ කර කර හිටියා.

"ඉතින්....?"

"මම අක්කට ඕන චිත්ත වෙනම තියලා, අනික් ඇඳුම් හොයද්දී අලුත් බ්‍රා එකක් පෙට්ටියත් එක්කම උඩ තට්ටුවේ තිබ්ලා වැටුනා. අයියා ඒක අතට අරගෙන, ඉස්සර තරමට වඩා සෑහෙන්න ලොකු වෙලානේ කියලා හිනා වුනේ ඒ පෙට්ටියේ තිබ්බ රූපෙත් පෙන්නලා.

ඒ වගේ විහිළ කොහොමත් අපි දෙන්නා අතරේ වෙන නිසා ඒක මට එව්වර ගානක් ගියේ නෑ. මමත් ඉතින්, කිරි දෙන්න ගත්තම තවත් ලොකුවෙයි කියලා එතකොට කාටද ආඩම්බර කියලා හිනා වුනා.

එතකොට අයියා කිවුවා..., මම කැමතිනම් ඉතින් ඉස්සර තිබ්බ ගානටම තමා කියලා. මට ඒකට හිනා ගියා..., මම ඇහුවා අයියෝ..., අයියා ආස පොඩි එව්වද කියලා?. එයා හිනා වෙලා, ඔවු කියලා, ඇයි මල්ලි ආස ආස මේ වගේ ලොකු ඒව්වද කියලා අර පෙට්ටියේ තිබ්බ ෆොටෝ එක පෙන්නුවා.

"මල්ලි.... ඒ කවුද?" හංසිට පැනය වුයේ එයය.

"එයා මල්ලි කිවුවේ අප්පව්ට්ටනේ අනේ..."

"හරි..., හරි..., ඉතින්..?"

"මම කිවුවා.. එයානම් ආස ටිකක් ලොකු එව්ව වගේ කියලා. එයා ඒකට හිනා වෙලා කිවුවා..., එහෙනම් එයා ඉක්මණටම ඔය වූවී දොඩම් ගෙඩි දෙක කොමඩු කරගනී, මේ..., මේ..., එක නෙමෙයි, දැන් මේ ඔයාගේ සයිස් එක්ක කීයද?"

කියලා ඇහුවා. ඒ වෙලාවේ මගේ ඇහම හිරි වැටිලා ගියා, අයියගේ ඇස් තිබ්බේ මගේ පපුවේ. මට කර ගන්න දෙයක් නැති නිසා මම අල්මාරිය පැත්තට හැරිලා ඒක මඟ ඇර ගන්න ඇහුවා, ඇයි.. අයියා මට අරගෙන දෙන්නද කියලා. අයියත් හිනා වෙලා, බැරිකමක් නෑ.. ඒත් හොරෙන් තමා දෙන්න වෙන්තේ කියලා හිනා වුනා.

මම හිතුවේ ඒ අහපු එක මඟ ඇරෙන්න ඇති කියලා. ඒත් ටික වෙලාවක් ගිහින් ආපහු ඇහුවා.., ඉතින් කියනවකෝ කියලා?. මම දන්නේ නෑ ඇයි මට එහෙම කියන්න හිතුවේ කියලා, මම එයාගේ පැත්තට හැරිලා හිනාවෙලා කිවුවා 28C කියලා.

ඒ වෙලාවේ අයියාගේ ඇස් දෙක මගේ පපුවට ආවේ දිලිසී, දිලිසී. මම කවදාවත් අයියගේ මුණ එහෙම දැකලා තිබ්බේ නෑ. අයියා ටිකක් වෙලා බලන් ඉදලා.., එහෙනම් මම හිතුවා හරි, මෙව්වරක් විතර ඇත්තේ කියලා, අතේ ඇහිලි වලින් පොඩි රවුමක් පෙන්නලා, මගේ ලඟටම ඇවිත් අර පෙට්ටිය මගේ අතට දුනා. අයියගේ ඒ වචන ටිකක් ම කියවුනේ ගැහි, හැහී පැටලී, පැටලී වගේ. මට බයත් හිතුවා ඒ වෙලාවේ. එයාගේ අතත් නිකත් වෙඩුලනවා වගේ. මම ටක් ගලා අනික් පැත්ත හැරිලා, අක්කා ඒක ගෙන්න කියපු එකක් නිසා අරගෙන යන්න තියෙන ඇඳුම් එක්ක තිබ්බා.

"එතකොට අම්මගේ ඇත්තටම ඒ සයිස්ද..?"

"ඔවු..., පොඩ්යි" ඇය එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"එහෙනම් අස්පව්වි තමා හදලා ගන්න ඇත්තේ...?" හංසින් එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය. ඒ මවගේ ලැමද දෑසෙන් පෙන්වමින්ය.

"අතේ මේ... දැණුත් එව්වර ලොකුවක් කොහෙද.? තාම 32C. ඒත් ඔයාට කිරි දෙන්න ගතම තමා.." ඇය එලෙස නැගුවේ නෝක්කාඩුවක්ය.

"හරි..., හරි..., කේන්තී ගන්න එපා විහිච්චක්තේ..? ඉතින්.." හංසි එලෙස කීවේ ඇගේ ඉකිල්ල පෙදෙසේ රෝමයන් පූර්ණ ලෙස ඉවත් කර හමාරවය.

"ඉතින්..., පස්සේ අයියා ගෙයින් එලිට ගිහින්, ටිකකින් ආපහු කාඹරේ උලුවස්ස ලඟට ආවා. එතකොට මම අක්කගේ ඇඳුම් ටික බෑග් එකට දාලා ඉවරයි. මම යන්න හදන කොටම ඇහුවා.., ආයේ මල්ලි එන්නේ කවදද කියලා...?"

එතකොට අප්පව්වි සති තුනකින් විතර ඇවිත් නෑ. මම කිවුවා දැන් සති තුනකින් විතර ආවේ නෑ. කවදා එයිද කියන්න බෑ, කියලා දොර ලඟට ගියා.

අයියා, මොකද හදිස්සි.. ටිකක් ඉන්නවා කියලා හරස් කරගෙන හේත්තු වුනා. මටත් ඉතින් එතකොට යන්න බෑනේ. පස්සේ අයියා, එහෙනම් මේ පාර ආවහම හොඳට නයා නටවයි නේද..?, කාලෙකින්නේ එන්නේ කියලා හිනා වුනා.

ඒත් මම ඒකට එක පාරම ඒකට උත්තරක් දුන්නේ නෑ..., මම මේසයට හේත්තු වෙලා එයා දිහා බලාගෙන, වැඩක් නෑ අයියේ එයා ගෙදර ආවහම නයි නටවන්න නෙමෙයි වෙන්නේ..., ගෙදර අයගේ රිලා නැටුම් තමයි බලන්න. අපි දෙන්නා ඉන්නේ කොතනද...? එතන වටේ කවුරු හරි කැරකෙනවා. කොහෙද අයියලා හිටියා කියලා නෑනේ කියලා, ටිකක් දුක හිතෙන විදියට කිව්වා.

ඊට පස්සේ අයියා ටිකක් හිතලා කිවුවා.., ඉන්නවකෝ අක්කා ගෙදර එනකම් මම මොකක් හරි දෙයක් කරලා දෙන්නම් කියලා. මට ඒ වෙලාවේ මාර සතුටක් දැණුනේ.

ඉතින් මමත් හිනාවෙලා කිවුවා, හැබැයි ඉකමණට පුළුවන්නම් හොඳයි කියලා. අයියා හිනා වෙලා ඇහුවේ.., මොකද ඔව්වරම හදිස්සි. ඇයි, එදා වගේ නැතුව අමාරුවෙන්ද මේ ඉන්නේ කියලා. මටත් ඒක එව්වර ගානක් ගියේ නෑ. මමත් හිනාවෙලා කිවුවා, සමහර විට එහෙමත් වෙන්න ඇති කියලා. මට ඕන වුනේ කොහොම හරි අයියට කියලා එහෙම අවස්තාවක් ගන්න.

ඒත් අයියා ඒකට හිනා වෙලා... කවුරු හරි එනවද කියලා උළුවස්ස ලඟ ඉදන්ම මිදුල දිහා බලලා කිවුවා.., එව්වර කල් ඉන්නම බැරිනම්, ඕන නම් මට උදවුවක් කරන්න බැරි කමක් නෑ කියලා. මමත් හිනාවෙලා ඇහුවා මොනවගේ උදවුවක්ද දන්නේ නෑ නේද කියලා..?. මම ඇත්තටම එහෙම ඇහුවේ විහිළුවට. ඒත් අයියා හිනා වෙලා, එදා වගේ ඕන නම් මේ... අර වගේ බලා ගන්න වගේ උදවුවක්, කියලා හිනා වුනා. හැබැයි අයියා එහෙම කිවුවේ ටිකක් හොත ගහහා බයෙන් බයෙන් වගේ"

"මරුනේ... ඉතින් ලොකු මාමා එහෙම පෙන්නුවද..?" හංසිගේ ගත ඉන් හිරිවැටි ගියේය.

"ඉන්නකෝ ඉතින් කියනකම්.., අයියා එහෙම ඇහුවම මගේ ඇඟම හිරිවැටිලා ගියා. මැට මැවිලා පෙනුනා අයියා එහෙම පෙන්නවා. ඇයි.., මම කොච්චර කල් ඉදන්ද මේ.., ඒක හරියට බලා ගන්න උත්භා කරේ. ඒත් හිතට බයයි. මාව වෙඩුලන්න වගෙන් ගත්තා.

"ඒ මොකටද බය වුනේ..?"

"කොච්චර උනත් මගේ හිත දන්නවා ඒක වැරදි වැඩක් කියලා. අනික හදිස්සියෙවත් අම්මා ආවොත් එහෙම අක්කගේ මඟුලත් ඉවරයි, මාත් ඉවරයි. ඒ නිසා මට ඒ වෙලාවේ මොකද්ද ඒකට දෙන උත්තරේ කියලා එක පාරටම හිතට ආවේ නෑ. මම එහෙම අමුත්තකුත් පෙන්නුවේ නෑ. මට එහෙම එපා කියන්න හිතුවෙත් නෑ. මම හිතාවෙත් ඇහුවා.., අම්මෝ.. අයියා හදන්නේ මාව බය කරලා මරන්නද? කියලා.

මම දුන්න ඒ උත්තරයෙන් අයියාගේ මුණේ එච්චර වෙලා තිබ්බ බය ගතිය නිකම්ම ගියා. එයා ආයෙන් මිදුල දිහා බලලා, මොකටද බයවෙන්නේ බැලුවා කියලා එහෙම දුෂ්ට කරන්නේ නෑ.., කියලා කිවුවේ හිතාවෙලා. එතකොට මටත් කිය වුනා..., දුෂ්ට කරයි කියලා බයට නොමෙයි.., ඒකගේ ලොකුවට කියලා හිතා වුනා.

"කෙලින්ම කිවුවේ නැති වුනාට අම්මා එහෙනම් කැමත දීලා..?"

"අනේ මංදා මට ඒ වෙලාවේ මොනවා හිතුවද කියලා. පස්සේ අයියා හිතාවෙලා ඇහුවා.., නංගිට එදා වගේ බලන්න ඕනද කියලා. මගේ ඇඟම ගැහෙන්න ගත්තා. මම කිවුවා, අම්මා එනවා ඇති, මට දැන් යන්න ඕන කියලා"

"චිහික් අපරාදෙන්..." හංසිට සිතුවේ එයය.

"ඇත්තටම මට එහෙම යන්න ඕන කමක් තිබ්බේ නෑ. ඒත් මට ඕන දේ කියන්න තරම් හිතට හයිසක් තිබ්බේ නෑ. ඒ නිසා මම බිම බලා ගත්තා. ඒ වෙලාවේ අයියා ආපහු මිදුල දිහා බලලා, අම්මා එනවා නම් ඇත තියාම මට ජේනවා, බය වෙන්න දෙයක් නෑ, පෙන්නන්ද කියලා අයෙත් ඇහුවා?"

ඒත් මම උත්තරයක් දුන්නේ නෑ. මගේ හිතත් එක්ක ඇඟම ගැහෙනවා. ඒත් මම අමුත්තක් පෙන්නන්නේ නැතුව කිවුවා, අම්මෝ... එපා අයියේ.., මට බයයි. එදා දැක්කනේ මම ඒකේ තරම කියලා ආපහු බිම බලා ගත්තා.

අයිසා හිනා වෙලා ඇයි., දන්න කියන කෙනාගේ නයා එව්වර ලොකු නැද්ද කියලා මගෙන් ඇහුවා. මමත් හිනා වෙලා.., අපෝ නෑ එදා මම දැක්ක එකාගෙන් බාගයක්වත් නෑ.., තාම පැටියා කියලා කිවුවා. ඒකට නම් අපි දෙන්නටම ටිකක් වෙලා යනකම් හිනා ගියා.

ඊට පස්සේ ටික වෙලාවක් යනකම් අපි දෙන්නගේ මුකුත් කතාවක් වුනේ නෑ. මටත් යන්න ඕන කමක් තිබ්බේ නෑ. ඒත් අයිසාගෙන් කිසි උත්තරක් නැති නිසා, ඉවසලා බැරිම තැන.., අයිසේ මම යන්නම් කියලා එයා ඉස්සරහට ගියා. ඒත් අයිසා උච්චස්ස ලහින් අයින් වුනේ නෑ. නංගී ඇත්තටම අහන්නේ.. ඔයාට ඕන්නම් ඒක බලන්න පුළුවන්, කියලා අයිසා මගේ ඇස් දිහා බලාගෙන ඇහුවා. වෙලාවේ මගේ ඇඟම හිරිවැටිලා, පපුවත් ඩිග්, ඩිග් ගාන්න ගත්තා බයට, ඇයි එයා උච්චස්සත් හරස් කරන්නේ"

"ඉතින්...?"

"මගේ සද්දයක් නැති නිසා අයිසා ආයිත් ඇහුවා.., එහෙම බලන්න ආසයිද කියලා..? මම දන්නේ නෑ මට ඒ වෙලාවේ මොකද්ද වුනේ කියලා.., මම ඔවු කිවුවෙත් නෑ, නෑ කිවුවෙත් නෑ. මම බිම බලාගෙන කිවුවා.., දන්නේ නෑ කියලා.

පස්සේ එයා ගෙයි ඉස්සරහා දොර ලහට ගිහින් වට පිට පිට බැලුවා. මට ඒ වෙලාවේ කාඹරෙන් එලියට එන්න හිතුවත්, අනේ මංදා.. කකුල් දෙක ඉස්සුනේම නෑ. අයිසා ආයෙන් කාඹරේ උච්චස්ස ලහට ආවා. ඇවිත් මම දන්නවා ඔයාට ඕන දේ කියලා, අයිසා ඇදගෙන හිටපු සරම පාත් කරලා..., අර.., මේ.., ලංකට එක ඇතුලෙන් අරක එලියට අර ගත්තා.

"නෑ.... එතකොට ඒක නැගිටලද තිබ්බේ...?" හංසි එලෙස ඇසුවේ පුදුමයෙන්ය.

"අම්මෝ... ඔවු. එතකොට අයිසයි මායි අතර අඩි දෙක තුනකට වඩා දුරක් නෑ. මගේ ඇඟත් එක්ක ඒ වෙලාවේ හිරි වැටිලා ගියා. ඒක උඩට නැමිලා බඩේ වදින්න ඕන්න මෙන්න වගේ තිබ්බේ. අනික ඒකේ මහත. මම දන්නේ නෑ මම කොච්චර වෙලා ඒක දිහා බලන් හිටියද කියලා. මම හිතන්නේ විනාඩි විනාඩි දෙක තුනකට වඩා මම එක දිගට බලං හිටියා.

"මරුනේ.... ඉතින් අම්මට එවලේ ඒක අල්ලන්න හිතුවේ නැද්ද...?" හංසිට එම සිදුවීම මැවි පෙනුණාය.

"ඉන්නකෝ කියනකම්.. පස්සේ අයියා ඒක අතගාගන්න ගමන් ඇහුවා.., ආසයි ද? කියලා. මම හිතා වෙලා දන්නේ නෑ කිවුවා. අයියා ආපහු මිදුල දිහා බලලා ලංකට එක තව ටිකක් පාත් කරා. එහෙම පාත් කරලා අයියා මට ඡේන්න.., මේ අර මේවා දෙකයි, ඒකයි අතගා ගන්නා"

"මරුනේ... මාමාත් මරු වැඩනේ කරලා තියෙන්නේ... ඉතින්"

"ඔන්න හිතා වෙන්න එපා.., ඇත්තටම කිවුවොත් මම එහෙම බලන් හිටියේ අමාරුවෙන්. හිතේ බය තිබ්බත් මගේ යටත් අර මොකද්දෝ වෙන්න ගන්නා. හැබැයි අයියා ඒකේ අර.., මේ.., උඩ හම පාත් කරලා.., මේ අර ඔඵව පෙන්නද්දී නම් මම හොඳටම බය වුනා. ඇයි අප්පේ ඒකේ ලොකු, හරියට ලොකු ජම්බු ගෙඩියක් වගේ, මගේ පපුවත් බයේ ගැහෙන්න ගන්නා. මම එතකොට මට කියවුනා අම්මා එනවද බලන්න අයියේ, මට බයයි අම්මා එයි කියලා"

"අම්මා මොකටද ඒක දැක්කම බය වෙන්නේ, ඒකට බය වෙන්න දෙයක් තියන වැයි?" මවගේ එම කතාවෙන් හංසිට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"බය හිතෙන්නේ නැද්ද එව්වර ලොකු එකක් දැක්කම. එවලේ මට හිතුවේ ඒවගේ එකක්, මගේ.. මේ.. අරහෙම උනා නම් ඉරිලත් යයි කියලා. එවලේ යටි බඩත් එක්ක රිදෙන්න ගන්නා" ඇය එලෙස කීවේ හිතට ආ සමහර වදන් හිතේ හංගා ගෙනය.

"අම්මට හිතුවේ මේ... ඒක මේ.. අම්මගේ මේ එක ඇතුලට දැම්මනම් එහෙම ඉරිලා යයි කියලද...?" හංසි එලෙස ඇසුවේ මවගේ යෝනිය යන්නමින් පිරිමදිමින්නය. ඒ හංසිට මව නොකියා කී දේ වැටහුන නිසාවෙන්ය.

"හම්... ඔවු.., එකනේ මම කිවුවේ මගේ යටි බඩත් රිදෙන්න ගන්නා කියලා. ඉතින් මම.., කවුරු එයි අයියේ කියලා කිවුවේ බයේ වෙවුල වෙවුල. ඒත් අයියා, බය වෙන්න එපා කියලා මට ඡේන්න අරහෙම තනියම කරන්න ගන්නා.

මම පිරිමියෙක් එහෙම තනියම කර ගන්නවා දැක්කමයි.., ආසාවේ බෑ. ඒත් බයයි කවුරු හරි එයි කියලා. ඒ නිසා මම ආයින් කිවුවා, අයියේ මට බයයි කියලා. අයියා.., එහෙනම් කමක් නෑ.. නංගී එහෙනම් යන්න කියලා සරම උස්සලා ඇඳගෙන කාඹරේ ඇතුලට ආවා.

"ඉතින් ආම්මන් ආවද..? චික් අපරාදේ නේ..?"

"ඉන්නකෝ කියනකම..., මම මිදුලටම දුවගෙන ආවා..., ඒත් මට යන්න හිතුවේ නෑ. මට මතක් වුනේම අයිගේ අරකේ අර.. උඩ හම උස්පාත් වෙනකොට එකේ.., මේ.. අර ඔපව මතුවෙන විදිය.

මට එවලේ මාර දෛරියක් ආවේ. මම ආපහු ගේ ඇතුලට ගියා. ඒත් කාඹරෙ ඇතුලට යන්නේ නැතුව උපවස්ස ලඟ නැවතුනා. අයිගා මගේ දිහා බලලා හිනා වෙලා, ඇයි කියලා ඇහුවා. මම දන්නේ නෑ.., යන්න හිතෙන්නේ නෑ කියලා, බිම බලා ගත්තා. එතකොටම මම දැක්කා අයිගේ සරම බිමට වැටෙනවා. මම හෙමිට ඔපව උස්සලා ආයෙත් ඒක දිහා බැලුවා. එතකොට එයා අර ඇඳලා හිටිය ලංකටත් එකක් ගලවලා දැමීමා.

"නියමයිනේ....."

"පස්සේ අයිගා හිනා වෙලා, බයවෙන්න එපා නංගී කියලා... ඉස්සරට වඩා වේගෙන් අරහෙම කර ගන්න ගත්තා. ඒ වෙලාවේ මගත් අරක මේ.. ටිකක් තෙත්වෙන්න වගේ ගත්තා. මම අයිගට තේරෙන්නේ නැති වෙන්න කකුල් දෙක පටල ගත්තා. හැබයි අයිගට ඒක තේරෙන්න ඇති. අයිගා ටිකෙන් ටික ලඟට එන ගමන් ඇහුවා.., අල්ලලා බලන්න ආසද කියලා?"

මාව ඒ වෙලාවේ ගැහෙන්න ගත්තා. මම කිවුවා එපා කියලා. ඒ එහෙම ආසාවක් නැති නිසා නෙමෙයි බයට. එතකොට අයිගා, එහෙනම් පොඩි දෙයක් කරන්න බැරිද ඇහුවා. මම ඇහුවා මොකද්ද ? කියලා.

අයිගා අරකේ ඔපව මිරික ගන්න ගමන්, ගොත ගහහා බයෙන් වගේ වගේ ඇහුවා.., නංගී මේ.. ඔයාගේ අර මේ.. දෙක ටිකක් පෙන්නන්න බැරිද? කියලා. ඒ ඇස්වලින් මගේ පපුව පෙන්නලා. මාව එවලේ උඩ ගියා. මම ඇහුවා පිස්සුද කියලා. ඒත් අයිගා, මොකද්ද නංගියෝ.., ටිකක් පෙන්නනවකෝ? කියලා මගේ ලඟටම ආවා. එතකොට අරකෙන් බිඳුව, බිඳුව අරවා එලියටත් එනවා. මම පස්සට වෙලා බෑම කිවුවා. ඒත් අයිගා ලඟටම ආවා.

"අම්මටත් තිබ්බේ ටිකක් පෙන්නන්න.., එහෙනම් මාමගේ තවත් වැඩ කැලී ටිකක් බලන්න තිබා.." හංසි ඒ කීවේ තම හිතය.

"ඉන්නකෝ ඉතින් කියනකම..., මට ඒ වෙලාවේ එලියට දුවන්න හිතුවත්, මම එහෙමම හිටියා. ඇත්තටම මටත් එහෙම කරන්න ඕන කමක් තිබ්බත් ලැජ්ජා

හිතුවා. මම අයිසා එහෙම ලඟට එනකම්ම හිටියේ, මම හිතුවා මම එහෙම නොකොරොත් අයිසා එයා එක බලෙන්ම කරයි කියලා.

"ඉතින්... මාමා එහෙම බලෙන් කරාද..?" හංසි සිටියේ එම මිහිරෙන් හොඳ හැටි මත්වය.

"නෑ... එයා එහෙම කරේ නෑ. අයිසා මටම එහෙම කරන්න කියලා බල කරා..? ඇත්තම කිවුවොත් මටත් එවලේ ඉවසන් ඉන්න බැරි වුනා. මම ආයෙත් ගෙයි දොරකඩ ලඟට ඇවිත් අපේ ගේ දිහා බලලා ආයින් අයිසා ඉන්න කාඹරේ උලුවස්ස ලඟට ගියා. එතකොට අයිසා ආපහු මගේ ලඟට ආවා, ඇවිත් බයවෙන්න එපා කවුරුත් එන්නේ නෑ. කියලා කිවුවා. ඒත් මම කිවුවා මට බයයි අයිසේ කියලා. අයිසා කිවුවා බය වෙන්න එපා... මම කරදරයක් කරන්නේ නෑ කියලා. ඒ කිවුවෙත් අරක අතින් අරහෙම කරන ගමන්. ඒකේ ඔළුව හරිය තවත් ලොකු වෙලා වගේ පෙනුනේ. මම දන්නේ නෑ මට මොනවා හිතන්නද කියලා. මම එහෙනම් පස්සට යන්න කියලා.., මම බලවුස් එක ඉස්සරහින් උස්සලා මගේ පපුව පෙන්වුවා.

"අම්මත් මරුනේ... ඉතින්..?" හංසිට එදින ඒ සිදුවීම මැවි පෙනුණාය.

"ටික වෙලාවෙක් මගේ දිහා එහෙම බලන් හිටපු අයිසා, අරහෙම අතින් කරගන්න වෙගේ වැඩි කරන ගමන්, නංගියෝ.. එලියට ගන්නකෝ කියලා කිවුවා. බයට මගේ පපුවත් ගැහෙනවා.., මම දන්නේ නෑ මට මොනවද වුනේ කියලා. මම මිදුල දිහා බලාගෙන, බ්‍රා එක උඩට කරලා එලියට අරගෙන පෙන්නලා ආයින් ඇතුළට දාගෙන බලවුස් එක හදා ගත්තා.

"මාමගේ වැඩේ ඉවර වෙනකම් අම්මට එහෙම ඉන්න තිබ්බේ" හංසි කීවේ ඇගේ හිතය.

"ඔයා කියයි.., ආසවට වඩා මගේ හිත ගැහෙනවා බයටම. මම බලවුස් එක පාත් කර ගන්න කොටම අයිසා ලඟටම ආවා. ඇවිත්, නංගියෝ බය වෙන්න එපා.. මම දන්නවා ඔයා මෙයාවඅල්ලලා බලන්න ආසයි කියලා, මගේ අත අල්ල ගත්තා. ඇත්තටම ඒ වෙලාවේ මම හොඳටම බය වුනා. මම හිතුවේ එයා මාව කාඹරේට ගන්න හදනවා කියලා. මම එපා, එපා, කියලා අත ගන්න හැදුවත්, අයිසා කරේ මගේ අත අරගෙන අරකේ උඩින් තියා ගත්ත එක.

"ඒක අහද්දී මටත් මොකද්ද වෙනවා වගේ... ඉතින්" හංසි තම ස්ත්‍රයම කීවාය.

"මාව ඒ වෙලාවේ ගැහෙන්න ගත්තා බයටම. ඒත් ආසාවෙන් බෑ. අප්පච්චිගේ එකට පස්සේ මම ඒ එහෙම තව එකක් ඇල්ලුවමයි. ඒක රස්නෙම රස්නෙයි. අයිසා මගේ අත උඩින් එයාගේ අත ගත්තත්, මට අත ගන්න හිතුවේ නෑ"

"අම්මා ඒක හොඳට අල්ලලා බැලුවද...?"

"හම්..., අප්පච්චිගේ එක මට එක අතකට රවුමට අල්ලන පුලුවන් වුනත් අයිසාගේ එහෙම බෑ. බාගයයි අහුවෙන්නේ. මට එකෙන් තේරුනා එක කොච්චර ලොකුද කියලා. ඒ වගේ එකක් මගේ එක ඇතුලට දැම්මොත් කියලා මට හිතෙන කොටම, ආයෙත් මගේ යටි බඩත් එක්ක රිදෙන්න ගත්තා. ඒත් ආසාවේ බෑ..., මම හිමිට යට ඉඳන් උඩට අතගාගෙන ඇවිත්, ඒකේ රතු පාට ඔලුව ටිකක් තදින් මිරිකුවා. ඇත්තටම මම මිරිකුවා නෙමෙයි, මට එහෙම මිරිකුනා.

"එතකොට දෙන්නම හිටියේ කාඔරේ ඇතුලෙද...?" හංසිගේ හිත වූයේ ගිනියම්වය.

"මම උලුවස්සෙන් එලියේ, අයිසා ඇතුලේ..., ඒත් මට වැඩි වෙලාවක් එහෙම කරන්න වුනේ නෑ..., අයිසා ඇහුවා..., මමත් ඔයාගේ මේ කුක්කු දෙක ටිකක් අල්ලන්නද කියලා. මට ඒ වෙලාවේ මොනවා හිතුවද දන්නෑ. මම මුකුත්ම කිවුවේ නෑ. හැබැයි මම බලවුස් එක්ක යටින් ටිකක් උස්සලා අල්ල ගත්තා"

"මරුනෙ...?"

"ඒත් අයිසාගේ අත බලවුස් එක යටින් උඩට එතකොට මට ඉවසන් ඉන්න බැරි වුනා. මම අත් දෙකෙමම අයිසාගේ අරක අල්ලගෙන, වේගෙන් අරහෙම කරා. ඒත් අයිසා මගේ මේ.. අර එකක් අල්ලන කොටම, අයිසේ... එපා කවුරු හරි එයි කියලා මට කෙදිරිත් ගැවුනා"

"ඉතින්..." හංසි එලෙස ඇසුවේ හිතේ හදිසිය නිසාය.

"ඉති... මම දන්නේ නෑ මම කොහොම අයිසාට එහෙම ඉඩ දුන්නද කියලා. එයා බලවුස් එක උස්සලා මේවා දෙකම එලියට ගත්තා"

"එතකොට අම්මා...?"

"මම අයිසාගේ අරක අතින් අරහෙම කර, කර හිටියේ. වැඩියම එකේ ඔළුව හරිය තමා. පස්සේ අයිසා මගේ මේවා දෙක සිනිදුවට අත ගැවා, අර.. මේ..

නිපල් දෙකත් එක්ක. මට එවලෙම හිතුනා අයියට හොඳ එක්ස්පිරියන්ස් එකක් කියනවා ගැනුන්ව එහෙම අවුස්ස ගන්න කියලා. මොකද..? මම දන්නේ නෑ, ඇත්තම කියනවනම් අප්පවිච්චි එහෙම කරනවට වඩා මාර සනීපයක් දැණුනේ. ඇයි ඉතින් අප්පවිච්චි ඉස්සර කරන්නේ මිරිකන එකමනේ. වෙලාවකට මට රිදෙනවත් එක්ක"

"ඉතින්.. අම්මට හිතුවේ නැද්ද මාමගේ ඒක මේ... කටට ගන්න.." හංසි හදිසියෙන් මෙන් ඇසුවාය.

"හිතූන වාර අනන්තයි. ඒත් මම හිටියේ අයියා එහෙම කියනකම්. ඒත් අයියා එහෙම කිවුවේ නෑ. ඉතින්.. අයියා මගේ මේවා දෙක අතගාන විදියට මට තවත් ඉවසන් ඉන්න බැරි වුනා. මම ආසාව වැඩි කමටම අයියගේ බෝල දෙකත් එක්ක අත ගැවා. අයියා දැනගත්තා මමත් ඉන්නේ හොඳටම ආසාවේ බව. අයියා හෙමින් ඇහුවා, ටිකක් යට එකත් අතගාන්නද කියලා"

"මරුනේ..., ඉතින් අම්මා මොකද්ද කිවුවේ?"

"මට ඒ වෙලාවේ මොනවා කියන්නද කියලා හිතුවේ නෑ. ඇයි මට අරහෙම කරන විදිය ඉවසන් ඉන්න බැරුවනේ හිටියේ. මම ඉතින් මේ..., මේ..., සායේ ඉස්සරහින් ටිකක් උස්සලා අල්ලගත්තා. එතකොට අයියා එක අතකින් මේවා දෙක කරන ගමන් අනිත් අත, මේ.. මේ..., කලවා දෙකේ ඉදන් අත ගාගෙන උඩට ගෙනාවා"

"අම්මා පෑන්ටියක් ඇඳලද හිටියේ?"

"ඔවු.. අයියගේ අත රස්නෙම රස්නෙයි. අනික මාර සිනිදුවට අයියා අත උඩට ගෙනාවේ. ඒ වෙලාවේ මගේ ඇස් දෙකත් එක්ක පියවුනා. අයියගේ අත පෑන්ටියට උඩින් අරහෙම අරක උඩ නතර වෙනකොට මගේ ඇඟම ගැහිලා මට වුනා. මම ඒ ආසාවෙන් අයියගේ අරකේ ඔළුව මිරිකලා එවලේ අල්ල ගත්තේ"

"අපරාදේ.. අම්මට තව ටිකක් ඉවසන් ඉන්න තිබ්බේ..." හංසිට මව එවලේ ඉක්මණ වුවා වැඩි යැයි සිතුවාය.

"ඉන්නකෝ ඉතින්.., අරහෙම උනාට පස්සේ මගේ හිතේ තිබ්බ දෙදයීය කොහෙන් ගියාද දන්නේ නෑ..., බයට දාඩියත් දැම්මා. මට අම්මා එනවා වගේ අඩි සද්දත් ඇහෙන්න ගත්තා. අනික අක්කා මගේ කොණ්ඩෙන් ඇඳලා

අරගෙන කම්බුලට ගහනවා මැවිලත් පෙනුණා.

මම බයවුණු පාරට කාඞරයෙන් එලියට පැනලා, මිදුලට දුවගෙන ආවා. ඔන්න මිදුලටම දුවගෙන ඇවිත් තමා අයිසා අර එලියට අරගෙන තිබ්බ දෙකත් ඇතුලට දාගත්තේ.

"චික්... අපරාදේ. අනික පවු මාමා" හංසිට දුක වූයේ, මව ඉක්මන් නොවුණානම් එම සිදුවීම තවත් කොතරම් සුදර වෙවිදැයි කියාය.

"ඔයානම් කියයි.., මට ඒ වෙලාවේ බයට වූ බරත් හැදුණා. ඒත් මම අයිසා එලියට එනකම් එතනම හිටියා. ටිකකින් අයිසත් සරමත් ඇදෙගෙන එලියට ආවා. මට ඒ වෙලාවේ මාර ලැජ්ජාවක් දැණුනේ. ඒත් මට නිකම්ම එන්න හිතුවේ නෑ..., අයිසේ මම යනවා කියලා කිවුවේත් මුණ දිහා බලන්නේ නැතුව. එතොකොට අයිසා හිනාවෙලා ඇහුවා.., නංගී තරහද මාත් එක්ක කියලා. මම නැහැයි කියලා ගෙදේට ආවා. ඇවිදගෙන නෙමෙයි, දුවගෙන.

"මරුනේ... එහෙනම් ඊට පස්සෙන් මස්සිනා පොඩ්ඩ අම්මට කියලා නයා නටව ගන්න ඇති.." හංසි එලෙස කීවේ මවගේ එම කතාවේ අවසානය එතරම් සුදර වූ නිසාවෙන්ය.

"නෑ..., එදා අපි හොස්පිටල් එකේ ඉඳන් ගෙදරට ආවට පස්සේ අක්කට ආපහු අමාරුවෙලා. අයිසා යනකොටත්, අක්කට දුවව ලැබිලා. එදා රෑ අයිසා රෑට කන්න ඇවිත් කිවුවේ, නංගී.. මහෙන් අද උනේ ලොකු වැරද්දක් වුනේ. ආයේ කවදාවත් එහෙම වෙන්නේ නෑ. ඔයා කවදාවත් ඒක කාගෙවත් එක්ක කියන්නේ නෑ කියලා පොරොන්දු වෙන්න කියලා, අයිසා මගේ අත අල්ල ගත්තා. මම ඔලුව වනලා හිනාවෙන් නෑ කියුවා. ඒත් මම එවලේ හිතුවේ ඒක කවදාක හරි ආයෙන් වෙයි කියලා"

"ඉතින්.., ආයෙන් එහෙම වුනේ නැද්ද..?"

"ඔයා දන්නවද..? එදා ඉඳලා මේ වෙනකම්, අයිසා කවදාවත් මගෙන් එක්ක අර වගේ කතා වලට ඇවිත් වත්, නිකමට අතින් අල්ලලාවත් නෑ. එදාට පස්සේ එයාට ඕන තරම් අවස්තාත් ලැබුණා මගෙන් එහෙම දෙයක් කර ගන්න. එයා දන්නවා මම බෑ කියන්නෙත් නෑ කියලා. ඒත් අද මේ වෙනකම් එදා එහෙම දෙයක් වුණා නේද කියලා වත් වෙනසක් පෙන්නලා නෑ" ඇය එලෙස කියා දිගු හුස්මක් ගත්තේ සිනහවෙන් ළය සැහැල්ලු කර ගනිමින්ය.

"ලොකු මාමා.. මේ.., මේ.., දැන් අම්මගෙන් එහෙම ඇහුවොත්?" හංසිට නැගුණේ ඒ පැනයයි.

"නෑ.... මම දැන් කොහොමත් කැමති වෙන්නේ නෑ. අනික මම දන්නවා මාමාත් ආයේ කවදාවත් එහෙම අහන්නේ නෑ කියලා"

ඇගේ කතාව අවසන වෙත්ම, හංසිත් තම කාර්ය අභවර කොට තිබුණාය. ඒ මවගේ යටි කයේ සෑම කොටසකම පූර්ණ ලෙස මවිල ඉවත් කොට හමාරවය. එබැවින් මව තම යටි කය මෘදුව අතගා බැලුවේ හිත සතුටෙන්ය.

"දැන් හරි නේද..? මේ ලස්සනේ බෑ.." හංසි එලෙස කීවේ මෙවර පූර්ණ ලෙස රෝම ඉවත් වූ මවගේ යෝනිය මෘදුව අත ගාමිත්ය. එහෙත් මවට ඉන් දැණුණේ සිහින් කිතියක් මුසු මිහිරක්ය.

තම යටි කය දෙස බැලුන ඇයට නැගුණේ සතුටු මුසු සිනහවක්ය. ඒ වෙනදා නොමැති මෘදු බවක් සේම, තරුණ පෙණුමක්ද ඇයට තම යටි කයෙන් දැණුන හා පෙණුන නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇයට හංසි ඇඟිලි තුඩු එකින් එක ස්පර්ශය කරමින් සිනහා වෙන අයුරු දුටු විට දැනුණේ ලැජ්ජාවක්ය.

"මේ.., මේවත් සුවදේ බෑ...." හංසි එම ඇඟිලි තුඩු නාසය ලංකොට සුවද බැලුවේ සිනහවෙන්ය.

"අනේ.. මේ.. ඉන්න" එහෙත් ඇය හංසිව අල්ලාගෙන ඇගේ ඇඟිලි තුඩු චිත්ත පටෙන් පිස දැමීමේ බලහත් කාරයෙන්ය. එහෙත් එම ලෙංගතු රංචුවට නිමක් ගෙන එමින් හංසිගේ දුරකථනය නාද වූයේ, නිමන්තගේ ඇමතුමෙන්ය.

නිමන්ත හා පෙර වූ හංසිගේ දුරකථන ගෝරනාචුව මල් එල දරා තිබුණේය. ඒ නිමන්ත රාත්‍රියේ නිවසට ඇවිත් අයත්තට එන වග දන්වමින්ය. ඉන් හංසිගේ මුහුණ මලක් මෙන් පිපුනත්, එය ක්ෂණයෙන් මුකුලිතව ගියේ "අම්මා මොනවා කියයිද දන්නේ නෑ.., රැවෙලා එනවට" යැයි නිමන්තට කියමින් තම මව දෙස බලමින්ය.

දියණියගේ හා ඇගේ පෙම්වතාගේ දුරකථන සංවාදය මැනැවින් ඇසුන මව හංසිට ඉහි කළේ "කමක් නෑ.., ඇවිත් යන්න කියන්න" යැයි කියාය. ඒ හංසිගේ අවැසිය හඳුන ගනිමින්ය.

"දැන් වතුර මුට්ටියත් නිමිල ඇති..." මව එලෙස කීවේ හංසිගේ දැනින් යටි කයට ලැබුණ නැවුම් පෙනුම ගැන සතුටෙන්ය. ඒ පුටුවෙන් නැගිට චිත්තය හරි

හැටි ඉහට ඇඳ ගනිමින්ය.

"කමක් නෑ..., යමු අපි දෙන්නම..?" හංසිට අවැසි වූයේ මවහා එක්ව ස්නානය කරන්නටය.

"ඔයා නාගෙන එන්න...? ජස්සේ මට බැරි යැයි..." ඇයට ඇවැසි වූයේ කණ්ණාඩිය හරහා තම රුව රස විඳීමේ හදිසියක්ය.

"මොකද්ද අම්මේ.. යමුකෝ අපි දෙන්නම නා ගමු..." එහෙත් හංසි මවගේ අත අල්ල ගත්තේ ඊට ඉඩක් නොතබමින්ය.

නාන කාඞරයට වැදුන හංසි පළමුව තම ගත වූ සියළු වත උනා දැමුවේ, මවගේ හිතේ තරමකට වූ විලිය මුළු මනින්ම පහාකොට දමමින්ය. එබැවින් ඇයත් තම වත උනා දැමුවේ විටෙක හංසි හමුවේ මවා ගත් විලියක් පාමින්ය. හංසිට මවගේ එම විලිය ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය. ඒ වැඩිවියට පත්වූ දා සිට තම දැසෙන් ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් වහන් වූ මවගේ පූර්ණ නිරුවත මෙදින සිත් සේ රස විඳිමින්ය. එය හංසිට සේම මවටත් පොදු නොවුනාම නොවේය. ඇයටත් හංසිගේ මේ පූර්ණ නිරුවත ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

"අද රැට මොනවා හරි ටිකක් හොඳට හදන්නවෙයි නේද?" මව එලෙස කීවේ ගතේ සබං ගාගන්නා හංසි දෙස බලමින්ය.

"එහෙම ඕන නෑ අම්මේ..., හැබයි අද මාවනම් හොඳට කයි" හංසි එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"එ මොකෝ එව්වරටම..?" මවත් එලෙස ඇසුවේ හංසිව අවුස්සා ගන්න අදහසින්ය.

"දවස් කීයක ඇරියස්ද..?" හංසිත් එයට පිළිතුරු දුන්නේ සිනහවෙන්ය.

"කාටද දන්නේ නෑ ඇරියස් තියෙන්නේ..." මව එලෙස කීවේ හංසිව මෘදු සමච්චලයකට ලක් කර ගනිමින්ය.

"ඇයි... මම කියලා ඉටියෙන්ද..., ඔය කවුරු කවුරුත් වගේ තමා" හංසිත් එලෙස මවට කළේ සමච්චලයක්ය. ඒ පයක් ඔසවා පඩිය මත තබා ගනිමින් යටි කයේ හොඳින් සබන් ගා ගනිමිණිය.

"අපිට කොහෙද ඉතින් එහෙම...? තව අවුරුද්දවක් වත් යයි.." මව එලෙස කීවේ හංසි දෙස බලමින්ය. එහෙත් ඒ දුකකින් නොවේය.

"අම්මේ පිට ටිකක් අතුල්ලන්නකෝ...." හංසි එලෙස කීවේ මවගේ ඒ වදන් පෙළේ ගැබ්ව ඇති, මවට නොමැති එහෙත් ඇයට දැණුන ගෝකී බවෙන්ය.

මව හංසිගේ පිට මෘදු ගල් පතුරෙන් ඇතිල්ලුවේ සුමටවය. එහෙත් හංසිගේ සුදු පැහැති කයේ විටෙක රතු වත් පැල්ලම් ඉන් ඇති වූයේ පුරුද්දටය. හංසිගේ පිට හා ලැමද තිරුව මෘදුව අතුල්ලන විට ඇයට සිතුවේ "අද පුතා ඇවිත් මේ දෙක තලලා දාවී" යැයි කියාය. ඒ හංසිගේ දෙනත් නිමන්තගේ දැනිත් තැලී යනවිටත් මෙලෙස රතු පැහැ ගැන්වෙනු ඇතයි සිතමින්ය.

"එන්න අම්මගෙන් පිට අතුල්ලන්න...?" හංසි එලෙස කීවේ කලක පටන් හිත තුල වූ සිතුවිල්ලට ක්‍රියාත්ම කිරීමට මෙදින හොඳම දවස යැයි සිතමින්ය.

"ඔන නෑ..." සැබවින්ම ඇයට එලෙස ඔනෑ කමක් නොවුනාය.

"එන්න.., එන්න.. අදවත් හොඳට නාගන්න" එහෙත් හංසි එලෙස විහිළුවෙන් කීවේ මවගේ අත තේ වූ ගල් පතුර තම අතට ගනිමින්ය.

හංසිගේ අත්ල පිට පුරාවට මෘදුව ඇතිල්ලීම මවට එක් කළේ මිහිරක්ය. ඒ ඇයට රූපිකාව සිහිකර දෙමින්ය. එහෙත් එම ඇසුර හා මෙදින දියණිය සම්භ මේ ඇසුරේ වෙනස ඇය නොදැන සිටියා නොවේය.

"අම්මේ.., මේ.., එදා අර කිවුව වැඩේ අද කරමුද...?" හංසි එලෙස ඇසුවේ පිට අතුලා අභවරව ඇගේ ලය දෙපසත් මෘදුව අතුල්ලමින්ය.

"මොකද්ද...?" දියණිය කියන්නේ කුමක්දැයි නොවැහැටුන ඇය, කය කෙළින් කොට ගත්තේ හංසි අත වූ ගල් පතුර තම අතට ගනිමින්ය.

"ඇයි අනේ.., මතක නැද්ද.., අර අපි දෙන්නා එදා කතා කර ගත්තේ..?" හංසි එලෙස කීවේ උණු වතුර අභවර නිසාවෙන් වතුර මල යටට රිංගමින්ය.

"හම්... කවද්ද අනේ...? මොකද්ද..?" සැබවින්ම හංසි මතකකරන්නේ කුමක් දැයි ඇයගේ මතකයේ නොවුනාය.

"ඇයි.., දවසක් රූ, අපි දෙන්නා අර... මේ.., කතා කර ගත්තේ...?" හංසිටත් එය එක්ක එල්ලේ මවට හෙළිකරන්නට දිරියක් නොවුනාය.

"මට තේරෙන්නේ නෑ.. මොකක් කියනවද කියලා..?" ඇයට එම දිනය සිහි වුවත්, හංසි කියන්නට යන්නේ කුමක්දැයි නොවැහැටුනාය. එබැවින් ඇය

එලෙස කීවේ නෝක්කාඩුවෙන්ය.

"අර.. මේ.., මේ.., මමයි නිමන්ත අයියි අරහෙම කරන දිහා අම්මා අර.. මේ" ඉන් එහා තව වදනක්වත් කියන්නට හංසිට ඉඩක් නොලැබුණාය. ඒ හංසි කියන්නේ කුමක් දැයි මවට වැටහුන නිසාවෙන්ය.

"නෑ.., නෑ..., එහෙම ඕන නෑ.., එදා එහෙම කියවුනේ වැරද්දකින්" ඇයගේ ගතම ඉන් සලිතව ගියේය.

"එහෙනම් එදා කිවුවේ.....? බය වෙන්න එපා අම්මේ" හංසි තුවාය අතට ගත්තාය.

"බයට නෙමෙයි. එදා එහෙම කියවුනේ ඔයා මාව ඇවිස්සුව නිසා" ඇගේ ගතේ වූ තෙත් බව පරයා දහඩිය බිඳු මතු වෙන්නට ගත්තේය.

"මොකද්ද අම්මේ.. ඔයත් කාලෙකින් මේ.., මේ.."

"නෑ... නෑ..., ආයේ ඒ ගැන කතාවක්වත් ඕන නෑ" හංසි වදන් පෙළ කියා අහවර කරන්නටත් ප්‍රථමව, මෙවරත් මව තම හඬ අවදි කළාය.

මව එලෙස කීවේ වතුර මල යට රිංගා ගනිමින් සහවා ගත් සිනහවෙන්ය. එහෙත් හංසිට දැණුනේ මවගේ එයට ඇති අකමැත්තය. සැබවින්ම මව එලෙස කීවේ හිතේ ඇති අකමැත්තකින් නොවේය. ඒ ඇයට එක්වරම හංසිට කැමත්ත දිය නොහැකි ලැජ්ජාව නිසාවෙන්ය. ඇගේ හිතත් ඒ ආශාව හමුවේ කැලතෙන්නට ගත්තේ, රාත්‍රියේ හංසිගේ නිමන්තගේ ඒ අනග ඇඟුම් මෙවලෙන් ඇයට මැව් පෙනෙන්නට වූ නිසාවෙන්ය.

"එදානම් එදා අර වෙලාවේ මේ.., එහෙම හායි කිවුවේ" හංසිට මවගේ සැහවුන සිනහාවෙන් යුතු මුහුණ නොපෙනුනේ ඇය හංසිට පිටුපා සිටි නිසාවෙන්ය.

"ඒ එදානේ... ඒත් දැන් එහෙම හිතෙන්නේ නෑ...." එම හොර හිතට,

"මම යනවා. අම්මත් හරියට කටුස්සියක් වගේ. එක, එක වෙලාවට පාට මාරු කරනවා" හංසි එලෙස කීවේ තුවාය දෙනන දක්වා ඇඳ, නාන කාඹරයෙන් ඉවතට විත්, "දඩාස්" හඬ නැගෙන ලෙස නාන කාඹරයේ දොර කේන්තියෙන් වසා දමමින්ය.

නාන කාඹරය තුළ තනිවූ ඇයට, හංසිගේ එම හැසිරීම නිසාවෙන් නැගුනේ සිනහවක්ය. ඒ හංසිගේ වූ දඩබ්බර හැසිරීමය. නැගුන එම සිනහවෙන් ගත වූ සබත්

පෙන සෝදා හැරිය ඇය, දියණිය හමුවේ දැණුන ලැජ්ජාව නිසාවෙන් හරි හැටි නොබැලූව තම යටි කය දෙස සිත්සේ බැලූවේ මෙවලේය. ඒ බිත්තියේ පසෙක එල්ලා ඇති කැඩපතක් අතට ගනිමින්ය.

යටි කයේ නැවුම් පෙණුම දැසින් ද, මෘදු බව ඇඟිලි තුඩින් ද, සිත්සේ විඳගත් ඇයගේ හිත නොදැනීම උණුහුම්ව ගියේය. ඒ ස්වයංවිදනයක ඇවැසිය ඇයට පහළ වෙමින්ය. එබැවින් ඇය කැඩපත හරහා තම යෝනිය දෙස බලමින්, ගැටිත්ත මත ඇඟිලි තුඩ තබා ගත්තේ, රාත්‍රියේ දැක්මට ඇති, හංසිගේ හා නිමන්තගේ අනග රැහුමන් කල් තියා දකිමින්ය.

මුව දෙපසින් ප්‍රේත බවේ බේටයන්ද බේරෙමින් හංසි නිමන්තගේ නාඹර ලිඟුව මුවෙන් හුරතල් කරන අයුරු ඇයට මැවී පෙනෙන්නට විය. ඒ නිමන්තගේ ලිඟු හිස රත්පැහැයෙන් බැබළෙමින්ය. ඉන් ඇගේ හිත උණුහුම්ව ගියේය. එහෙත් ඒ උණුහුම් හිත පමණක් නොව, ඇගේ යටි කයක් කැලතෙන්නට ගත්තේ නිමන්තගේ ඒ රත්පැහැ ලිඟු හිස ඇය සමඟත් හිතගෙන්නට ගත්විටය. ඉන් ඇගේ යෝනියත් සතුටු කඳුළු වගුරන්නට ගත්තේය. ඒ හිසමත සිට බිංදුවෙන් බිංදුව, සිරුවට පහලට බෙරෙන දිය රේඛාත් යටි කය අසලදී ඒ සතුටු කඳුළු හා එක් වෙමින්ය.

එහෙත් ඇගේ හිත පමණක් නොව ගතත් නොසිතුව ලෙස සලිතව ගියේ, නිමන්ත තම එකතුවට ඇයටත් එක්වන ලෙසට හිසෙන් කළ ඉඟියෙන්ය. එයින් ඇගේ ගැටිත්තත් හිරිවැටී ගියේය. ඒ ගැටිත්ත මත තෙරපෙන ඇගේ ඇඟිලි තුඩේ වේගයත් වැඩි කරමින්ය. එහෙත් ඇගේ හද ගැස්ම වාඩත් තිවාර වූයේ "අම්මත් එන්නකෝ අපි ලඟට" යැයි කියමින්, හංසි ඇගේ අතින් අල්ලා කාඹරය තුලට ගත් විටය. ඉන් ඇගේ ගත, හිත ප්‍රබෝදමත් වූයේ, දැස පියවී ගතේ හිරිගඬුත් මතුවෙමින්ය.

පියවුනු දැස ඇයගේ හිතට එක්කලේ නිදහසක්ය. ඒ සිත්සේ මනසේ ඒ රූප රාමු මවා ගැන්මේ පහසුවය. එතුලින් ඇයට මැවී පෙනුනේ, තමාට පෙනෙන්නටම දෙපා පළල්කොට ගත් හංසි, නිමන්තගේ ලිඟුව තම යෝනිය දෙතොල් මත අතුල්ල ගන්නා අයුරුවය. ඒ නිමන්තත් හංසිගේ දෙනත් තමා දෙස බලමින් මුවෙන් සුරතල් කරමින්ය. විටෙක ඒ හංසිට "ආහ්...." යැයි සිහින් කෙදිරියක් ගෙනදෙමින්, නිමන්ත හංසිගේ තන්පුඬු සියුම් දත්පහරින් රිදවමින්ය.

එම දසුන් පෙළෙන් ඇගේ දෙනත් පුඬුත් හිරිවැටී ගියේය. එබැවින් ඇය නිදහස් අතින් තම දෙනත් පුඬුත් කොනිත්තා ගත්තේ, දියණිය විදිනා මිහිර ඇයත් පතමින්ය. එහෙත් "අම්මත් එන්න ඇදට....." යැයි වූ නිමන්තගේ ඒ අත දිගුවෙන් ඇගේ

යටිබඩක්, යෝනිය ඇතුළත් හිරිවැටෙමින්, මෙතුවක් දැණුන මිහිර වඩාත් තිවාර කළේය.

ඒ තිවාර වූ මිහිටර මෙවලේ වංදි ගෙවන්නට සිදු වූයේ ඇගේ යෝනිය ඇතුළත ඉහළින් ඇති අධි ශ්‍රංගාර මස්කොටා වලටය. ඒ ඇය උක්කුටික ඉරියවුවෙන් ඉඳ ගනිමින් ඇහිලි දෙකක් යෝනිය තුලට ඔබාගත් නිසාවෙන්ය.

යෝනිය වගුරන සතුටු කඳුලත්, තවමත් ගත දිග රූටා හැලෙන දිය බිඳුන් එකතුව, ඇගේ සැම වේගවත් ඇහිලි පහරකින්ම නික්මුනේ ශ්‍රංගාර "වක... වක.." හඩක්ය. ඒ විටෙක ඇහිලි දිය බේරෙන සතුට කඳුල බිම තබා ඇති කැඩපත මතටත් බේරෙමින්ය. එම මිහිර මතින් ඇය මනොමයෙන් ඇවිද ගොස් ඉඳ ගත්තේ, නිමන්ත හා හංසි රතියේ යෙදන යහන ඉස්මත්තේය.

එවිට නිමන්ත ඇගේ අත අල්ල ගත්තේ "අම්මත් ආසයිද දුව වගේ මේක ටිකක් හුරතල් කරන්න" යැයි අසමින්ය. ඒ තම ලිඟුව හංසිගේ මුවෙන් ඉවතට ගෙන ඒ මත ඇයගේ දැන තබමින්ය. එවිට නාන කාඹර තුල සිටන ඇයගේ යොනී පත්ල කැලෙනෙන්නට ගත්තේ විටෙන් විට, දුරක් තබා වැදෙන, සියුම් අකුණු පහරවල් කිහිපයකින් යටි කයම පුපුරු ගසන මිහිරෙන්ය. එහෙත් දුරින්, දුරට වැදුන අකුණුපහරවල්, එක පිට එක වැදී ඇගේ යෝනී පත්ල පුරුගසන්නට ගත්තේ, නිමන්තගේ දැනිත් ඇය නිරුවත් වී, ඇගේ දෙනත් නිමන්තගේ මුවේ පහසට නතු වෙන මිහිරෙන්ය. එම මිහිර වාචාගත් නොහැකි තැන ඇය "ආහ්.... හ..ම්..." ඇයි කෙදිරියක් නැඟුවේ නිමන්තගේ ලිඟුව ආශාවෙන් මුවට ගනිමින්ය. ඒ ඇගේ තිරිහන් සිහිනය නිසාවෙන්ය.

නාන කාඹරය පිටුපස තෙත් පොළවේ, "විකි... බිකි.." හඬින් නිදහසේ පණුවන් සොයමින් සිටි දෙමලිච්චන් දෙතුන්දෙනා මර හඬින් කෑ ගසා ඉගිල ගියේ, නාන කාඹර තුලින් නැඟුන කෙදිරිලි හඬට බියේය. එහෙත් නාන කාඹරය තුල මනොමයෙන් නිමන්තගේ තුරුලේ සිටි ඇයට ඒ උච්ච හඬේ වගක් නොවින.

හිත් සේ තම මුවෙන්, ඇති පදම් හුරතල් කළ නිමන්තගේ ලිඟුව ඇය ඉවතට ගත්තේ තවත් ඉවසා ගත නොහැකි උච්චතම මිහිරෙන්ය. ඒ ඇය හංසි අසලින්ම යහනේ වැතිරෙමින් දෙපා පළල් කොට යෝනිය නිමන්තගේ නාඹර ලිඟුව වෙත පාමින්ය. ඒ ඇයගේ තිරිහං හිතේ සැඟව ඇති ආශාවය.

මෙතුවක් දියණියගේ යෝනියට වත් නොරිංගු ඒ නාඹර ලිඟුව, ඇයටත් ප්‍රථමව තම යෝනියේ පතුල සිඹිනවා නොවේ දැයි සිතූන ඇගේ ගත, හිත මොහොතක් පමණ

මිහිරෙන් සලිතව ගියෙය. එම මිහිරෙන් මත්වුන ඇය තම යෝනී දෙනෙල් ඇහිලි තුඩෙන් මැත් කර ගත්තේ නිමන්තගේ ලිඟුවට පහසුවක් දෙන්නට හිතා නොවෙය. ඇයට ඇවිසි වුයේ, දියනියගේ යෝනී පත්ලේ උණුහුමට පෙර, ඇගේ මවගේ යෝනියේ උණුහුම නිමන්තගේ ලිඟුවට ලැබ දෙන්නටය.

එහෙත් ඇහිලි තුඩින් පලල් වූ ඇගේ යෝනී විවරය මත, නිමන්තගේ නාඹර රත් පැහැ ලිඟු හිස දැවටෙත්ම ඇයට "ආහ්.... අ..ම්..මේ..." යැයි කෙදිරියක් නැගෙන්නට වූයේ, නොකඩවා දෙතුන් මොහොතක් පුරාවට එක පිට එක අකුණු සැර යෝනී පතලට වදින්නට ගත්විටය. ඒ ඇය එක් සුරාන්තයක් අහිමුවට ගෙන යමිත්ය.

එහෙත් නොසිතුව ලෙස "දඩාස්" හඬ නන්වමින්, නාන කාඹරය අසල පොල් ගසෙන් ගෙඩියක් බිමට පතිත වූයේ ඇගේ දැහැන බිඳ දමමිත්ය. ඇය වහා ඇහිලි දෙතුඩු යෝනී විවරයෙන් ඉවතට ගත්තේ ගැහෙන හිතීන් කය කෙලින්කොට ගනිමිත්ය.

තැගැස්සුන ඇගේ හිතෙන් මෙතුවක් වූ ඒ ශුංගාර මිහිර පලාගියේ විදුලි වේගයෙන්ය. ඒ වෙන්නට ඇත්තේ කුමක්දැයි කියා මද වේලවකින් වැටහුනත්, පලාගිය ඒ මිහිර නැවත ඇයවෙත නොපැමිණියේය. ඒ දෙතුන් විටක් කල උත්සහය "එක්කො ආයේ ඔන නෑ...." යැයි කියා පස්සට දමමිත්ය.

හවස් වරුවම හංසි වූයේ කාඹරය තුලය. ඒ ඇය නැවත වරක් හොඳ නින්දක සුවය ලබමිත්ය. එහෙත් මවනම් පසු වූයේ, කුමක් කුමයෙන් හිතෙන් ගිලිහි යන අධි ශුංගාර සිතුවිලි මතින්, තමා දහවල ස්වාං විංදනයෙදි මනොමයෙන් හෝ නිමන්තගේ පහස පැතිමේ අසම්මත කම ගැන, පියවි සිහියෙදී ඇයටම ඇති වුන පිලිකුලෙන්ය. ඒ ඇයට නිමන්ත සමඟ රති සුවයක් කිසිවිටෙකත් අවැසි නැති නිසාවෙන්ය.

සැබවින්ම ඇයට නිමන්ත සමඟ සංසර්ගයක අවැසිතාවයක් සිතුවිල්ලකින් පවා අවැසි නොවුනාය. එහෙත් මෙදින ඇගේ හිත ඇයට ද අවනත නොවී ඒ මිහිර සොයා ඇදුනාය. එහෙත් පියවි සිහියට එලෙඹි ඇයට ඒ ගැන දැනුනේ තමා කෙරෙහිම පිලිකුලක්ය.

එහෙත් ඒ තමාත් හිමියාත් හා හංසිත් නිමන්තත් යන සිවුදෙන එකතුවෙන් තම පවුලේ බිහිවෙන්නට යන විවාහ භාවය ගැන අකමැත්තකින් නොවෙය. ඇයට ඇවැසි වූයේ මවු පිය දුවා දරුවා අතර රහසක් නොවෙමින්, ඒ අති පූජනීය ලිංගික සැපත එලිපිට විදගන්නා සිහිනය තම පවුල තුලින් දකින්නටය. ඒ විවාහ බාවයේ මිහිර විදින්නටය. එහි පියා සහා දියනිය අතරත්, මව සහා බැනනුවත් සමඟත් කිසිදු ලිංගික

සංසර්ගයක් කිසි විටෙකත් නොවින. එහෙත් ඉන් බිහිවෙන එකිනෙකාගේ නොසැඟවුන නිරුවතත්, ඒ ඒ නිරුවතෙන් මිහිරක් විදිමටත් කිසිවෙකුටත් ඇගේ ඒ සිහිනය (ෆැන්ටසිය) තුළ බාදවක් නොවින.

එහෙත් එසේ වූ විවෘත බාවයක් තුළ, දහවල තමා තුළ හටගත්තා වත් අසම්මත සිහිනයන් අනෙක් යගේ හිතේත් ඇතිවීම කිසි විටකත් නොවැලැකිවිය හැකි බව ඇයට වැටහුණුනේ, දෙනුත් හෝරාවක කනස්සලුව නිම කරමින්ය. ඒ එවැන්නක් හැබහින් සිදුවන්නට කිසිදු ඉඩක් මේම බැඳීම තුළ නැතත්, එවැනි අසම්මත සිහිනයන්ගේ මිහිඳැති බව විඳි ගැන්මේ බාදාවට වූ වැට කඩෝලු ඇය ඉවත්කොට දමමින්ය. ඉන් හිතට දැනුන සැඟලේලුව නිසාවෙන් ඇය හොඳ හුස්මක් ගත්තේ යහනෙන් නැගිටිමින්ය.

"තේ එකක් බොනවද..?" මව හංසිගේ කාඞරයට එබුනේ සහවා ගත් සිනහවෙන්ය.

"මට ඕන තේ එකක් නෑ.., ඕන නම් මම හදා ගන්නම්. මට ඕය පාට මාරූ කරන කටුස්සියෝ ජේන්න බෑ" හංසි එලෙස නැගුවේ නෝක්කාඩුවක්ය. එහෙත් ඒ මව කෙරෙහි තරහින් නොවේය.

"හොඳ යාළුවෝ එහෙම තරහා වෙන වැයි...? " මව හංසිගේ යහන කෙළවර ඉඳ ගත්තේ සිනහවෙන්ය.

"ඒ වුනත් අම්මා එක, එක වෙලාවට එක එක විදියට" හංසි යහන් විට්ටමට කොට්ටයක් තබා හේත්තු වූවාය.

"නෑ... එහෙම නෑ"

"එහෙනම් අර වැඩෙට එදා කැමතිවෙලා ඉඳලා, අද බෑ කිවුවේ..?"

"කවුද හිතුවේ මෙව්වර ඉක්මනට.., අනික මම එහෙම දෙයක් නිකමටවත් අප්පවිටිට තවම ඇඟවෙත් නෑ"

"ඔයා ඒක අප්පවිටිට කියන්නද හිතන් ඉන්නේ...? නියමයිනේ...." හංසි ඇසුවේ පුදුමය මුසු සිනහවෙන්ය.

"හම්.. දැනට ටිකක් අඟවලා තියනවා. ආවට පස්සේ බලමු ඉතුරු ටික. මම හිතුවේ එතකන් ටිකක් ඉවසුවොත් හොඳයි කියලා. මොකද කවුද දන්නේ"

අප්පච්චයි, මේ.., නිමන්ත පුතයි ඒක කොහොම හිතයිද කියලා" ඇය එලෙස කීවේ රත්රියේ හොරකමේ අදහස අත්හැර නොවේය.

"මෙහෙමයි..., මම දන්නවා නිමන්ත අයියා ඒකට එක පයිත් කැමතීවෙන්නේ කියලා. ඒත් අම්මා කිවුවා වගේ එහෙම එකක් එක පාරටම කීවොත් එයත් අපි ගැන වැරදියට හිතන්නත් බැරි කමක් නෑ.. අම්මා හිතුවා හරි..., අපි හිමිට එයාලා දෙන්නව අල්ලගන්න ඕන" හංසි එලෙස කීවේ සතුටු හිතෙන්ය.

"මටත් විශ්වාසයි අප්පච්චිත් එහෙම අකමැති වෙන එකක් නෑ කියලා. ඒත් කියන්න බෑනේ.., පිරිමි හිත් එක පාරටම විශ්වාස කරන්න බෑ..." ඇයත් එය අනුමත කරේ සිනහාවෙන්ය.

"එතකන් එහෙනම් ඉතින්..., මේ... අපි දෙන්නා අර.. හොර වැඩේ ටිකක් කරාට කමක් නෑනේ?" හංසි ඇසුවේ මවගේ මුහුණ දෙස බලමින්ය.

හංසිගේ පැනයට ඇය පිළිතුර දුන්නේ සිනහවකින්ය. එහෙත් "මෙහෙම අපි දෙන්නා විතරක්ද මේ...?" කියාත් ඇයට නොසිතුවනාම නොවේය. ඒ ඇය හමුවේ මෙතුවක් කිසිවෙකුත් මවක් හා දියණියක් එකතුව මෙවැනි ආශාවක් සපතකොට ගත්තා තබා, එවැනි ආශාවක් හිතේ පහල වූවා කියාවත් හෙලිකොට නොමැති කමෙන්ය.

"මෙහෙම මේ අපි දෙන්නා විතරක්ද දන්නේ නෑ නේද...?" මවට නැගුන පැනයම හංසිටත් නැගුණාය. හංසි එම පැනය මවගෙන් ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"එහෙම ආසාවක් කාට හරි තිබ්බත්, කටක් ඇරලා කා එක්ක වත් කියන්නේ කොහොමද...? එහෙම කියනවා කියන්නේ තමංගේ වල තමන්ම කපා ගන්නවා වගේ වැඩක්. කවුද කැමති එහෙම දෙයක් එලිවෙලා තමං අසහනකාරියක්, අසහනකාරයෙක් කියලා රට්ටුන්ගෙන් අහගන්න" ඇය එලෙස කීවේ තම අසම්මතය සාධාරණය කර ගැන්මේ අදහසින්ම නොවේය. ඒ කිසිදා හෙලිනොවුනත්, එවන් ආශාවන් හිතේ හිර කර ගත් බොහෝ පිරිසක් ඇති වගට අනුමාණ කරමින්ය.

"අම්මා හිතන්නේ හැමොම වගේ....?"

"නෑ..... ගොඩක් අය මෙහෙම දෙයක් හිතෙකින්වත් හිතන්නේ නැතුව ඇති. එයාටල මේක තිරිසන් වැඩක් කියලත් හිතෙනවා ඇති. ඒත් තමන්ගේ පවුලේ අයත් එක්ක ඒවගේ දෙයක් කරන්න නොහිතුවත්, වෙන පවුලක මෙහෙම

දෙයක් අහලා, බලලා කියවලා ඒකෙන් මිහිරක් ලබන අයත් ඕන තරම් ඇති. මොකද..., මෙහෙම ආසවල් බයක් සැකක් නැතුව කාත් එක්ක වත් විවෘතව කතා බහා කරන්න පුළුවනැයි, අනික මේ.., මට ලැබුණා වගේ වල් කෙලේක් හැම අම්මා කෙනෙකුටම ඉන්නවැයි. ඒ වගේම හොඳ යාලුවෙක් විදියට ඉන්න අම්මා කෙනෙකුත් හැම දුවෙකුටම ලැබෙන වැයි" ඇය එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"අන්න... අන්න.... අම්මා මාව විතරක් වනවරියක් කරා. මෙහෙම වල් දුවෙක්ව හැමිම අම්මා කෙනෙකුටම වගේම, මෙහෙම වල් අම්මා කෙනෙක් හැම දුවෙකුටමත් කියලා තමා හරි.... මොකද මම විතරක් වල් වෙන්නේ....?" හංසි එලෙස කීවේ සිහිත්ව මවගේ කණපෙත්ත මිරිකමින්ය. ඒ දෙදෙනාටම උස් සිනහවක් නැගෙමින්ය.

Swalzone.com

නිමන්ත පැමිණියේ රාත්‍රී නවයක් පසුවය. ඒ වන විට හංසි සේම මවත් උත්සුකුව රාත්‍රී අහර මේසයටත් පිළියෙල කොට තිබුණේය. එහෙත් මෙදින නිමන්තට සැලකීමට මවගේ ඇති උනන්දුව හංසි සියුම් ලෙස ග්‍රහණයකර නොගත්තාම නොවේය.

"කෑමට ඉස්සෙල්ලා මුණ කට හෝද ගන්න කිවුව නම් නේද...?" මව එලෙස කීවේ පඩිම දෙක තුනක් තෙල් තාව්වියට දමමින්ය.

"ඒ මොකටද..? වෙනදා වගේ අදත් ඕන්න ඔහේ කාලා ඉමණටම යන එකනේ..." හංසි කලේ කොලෝප්පමක්ය.

"අද ඉක්මණට යවයි මේත් කියලා...?" ඇයටත් නැගුණේ සිනහවක්ය.

"එහෙනම් අද ඉක්මණට යවන්න එපාද...? එහෙනම් අද නවත්ත ගන්නද..?" හංසි ඇසුවේ විහිළුවටය. ඒ කිසි විටෙකත් නිමන්තව නිවසේ නතරකර ගන්නට මවගෙන් අනුමැතියක් නොලැබෙන බව දැන, දැනමය.

"මහා ගෙවල්වලට ආරංචි නොවෙනව නම් මයේ මොකෝ..." එහෙත් හංසි නොසිතුව ලෙස මව එලෙස කීවේ තැකීමක් නොකොටමය.

"ඇත්තටම ද...?" හංසිට එය ඇදහිය නොහැකි වූවාය.

"මහා උදවියට ආරංචි නොවෙන වනම් මයේ මොකෝ" ඇය එලෙස කීවේ හංසිගේ සතුටු සිනහව දෙස බලමින්, තවත් පපඩමක් තෙල් තාව්වියට

දමමිත්ය.

රත් වූ නළියන තේල් බුඹුළු මතින් පපඩම වටකුරුව පිපුනේ, මෙතුවක් බැඳි අනෙක් පපඩම් පරයා රන්වන් පැහැයෙන් බැබලෙමිත්ය. එහෙත් ඒ හංසිගේ සතුටු සිනහවා පරයා නම් නොවේය. හංසිගේ හිත මෙන්ම සිනහවත් වූයේ ගිණියම් තෙල් බුඹුළු මෙන් සතුටෙන් නළියමිත්ය. එලෙසම මවගේ අද දින ඊට ඇති ආශාවත් හංසිට නොපෙනුනාම නොවේය.

"ඇඳුමක් වත් ගෙනත් නැතුව ඇති...?"

"ඇඳුමක් ආයේ අද ඇගේ තියෙයි කියලැයි... ඕනම නම් අප්පව්විගේ සරමක් වත් දෙන නැරි යැයි" ඇයත් කළේ කොලොප්පමක්ය.

"එහෙම ඉන්නවනම් අම්මත් ආස ඇති නේ...? හැබැයි දැම්ම නම් එහෙම බැරිවෙයි. ඉස්සරහට බලමු ටුර්යි එකක් දිලා. එතකන් මොකක් හරි තිබ්බ නම් තමා හොඳ" ඇය එලෙස කීවේ මවගේ ගෙලවටදැන දමා බදාගනිමිත්ය. එවිට තම විහිළුවෙන් මවගේ මුහුණ රත්පැහැවෙනු හංසිට පෙනුනාය.

"අනේ.. මේ..., මේ..., නිකන් ඉන්න. තෙල් හැන්දත් අනේ. මගෙන් ඔය අහාගන්න හදන්නේ මෙව්වර වෙලා අමාරුවෙන් හිටියේ කවුද කියලා? එනවා මෙත මාව අහුකරන්න. ආ... මම අප්පව්විගේ සරමක් ගේනකම් මේ ටික බැඳලා ගන්නවා" ඇය තෙල් හැන්ද හංසිට දුන්නාය.

කාඹරයට ගිය ඇය තම හිමියාගේ සරම් දෙක තුනක් ගෙන යහන මතින් දැමුවාය. මද වේලාවක් එදෙස බලා සිටි ඇය ඒ සරම් දෙක තුන නැවත අල්මාරියට දැමුවේ ඒ එකක් වත් ඇයගේ හිත නොගත් නිසාවෙන්ය. එහෙත් අවසන සිහි වූ එක් සරමක් ඇය අතට ගත්තේ පරිස්සමට වූ බැගයක් තුලින්ය. එම සරම අතට ගත් ඇය එහි සුවද බැලුවේ දැඩි ආදරයකින්ය. ඒ තවත් දෙතුන් වරක් එම සරම මෘදුව අත ගා බලමිත්ය.

නිමන්ත කෑම මේසයට එන දෙස බලා සිටි මවගේ හිත සලිතව ගියේය. ඒ නිමන්තගේ උඩුකය නිරුවත නිසා නොව, තම හිමියාගේ සරම ඇඳි ඔහුගේ හැඩරුවෙන්ය. ඉන් ඇයට සිහි වූයේ හිමියා ඒ සරම ඇඳි තරුණ සමය ය.

"අම්මත් එන්න අපිත් එක්ක කන්න..." නිමන්ත කීවේ සිනහවෙන්ය. ඒ නිදන ඇඳුමෙන් සැරසී සිටින, බිරිඳගේ මව දෙස මෙදින ඕනෑකමෙන් බලමිත්ය. ඒ ඇය නිදන ඇඳුමකින් සැරසී සිටිනු ඔහු දුටුව පළමු වර මෙය නිසාවෙන්ය.

"පුතාලා කාලා ඉන්න.., පස්සේ මට බැරි යැයි" ඇය කෑම මේසයට නොආවාය.

"අනේ.., එන්න, එන්න.. අම්මේ" හංසි දෙතුන් විටක් ඇනුව බත් කට පිඟානේ තිබියෙදි නැගිට ගොස් මවගේ අතින් අල්ල ගත්තාය.

"අම්මා බ්‍රා එකක් නැතුව ඉන්නේ..." මව මෙවලේ සිටින්නේ තනපටක් ඇඳ නැතිව වග නිමන්තට සිතූනාය. ඒ ඇය නැගිටින විට නිදන ඇඳුමේ උඩු වැස්ම දෙපසට වූ නිසාවෙන්ම නොවේය. ඒ ඇය නැගිටින විට, නිදන ඇඳුම ඇතුළතින් මවගේ දෙනන නිදහසේ සෙලවුන අපුරුවන්ය. "අපේ අම්මගේ වගේ තවම එල්ලෙන්නේ නෑ... අප්පව් නැති එකේ තැලෙන පොඩ්වෙන එකක් යැයි. තාම කෙල්ලෙක්ගේ වගේ උලට තියෙන්නේ ඒ හිංදා වෙන්න ඇති" ඔහුට සිහිපත් වූයේ පෙර දිණයක දුටු ඇය ස්නානය කළ අපුරුවය. ඒ විටෙක ඇගේ අඟ පසහත් යහමින් ඔහුට නිරුවත් වෙමින්ය. එබැවින් කෑම මෙස්සෙදී ඔහුගේ දෙනෙත් වැඩි වරක් නතර වූයේ ඇය මතමය.

"අම්මා දැක්කද..? අද මිනිහගේ ඇස් තිබ්බේ අම්මගේ පපුවේමයි" හංසි එලෙස කීවේ නිමන්ත සාලයේ රූපවාහිනිය නරඹන අතරේ, මව සමඟ කෑම මෙසය අස් කරමින්ය.

"මට එව්වර තේරුනෙ නෑ... සමහර විට ඒ වෙනදා මම පුතා එන වෙලාවට මෙහෙම ඉන්නේ නැති නිසා වෙන්න ඇති" එහෙත් ඇයට එය ගෙනදුන්නේ සතුටක්ය.

"මේ.., පොඩ් වැඩක් කරවුද....?" හංසි එලෙස ඇසුවේ පිඟන් සෝදා පසෙක තබමින්ය.

"මොකද්ද....?" ඇය හංසි අසලට ආවේ කොස්සත් අතතිවය.

"අම්මා ඔව කෝට් එක නැතුව ටිකක් ඉවුද...? මාත් අර එදා එක ඇඳගෙන ඉන්නම්. බලමු මිනිහා මොකද කරන්නේ කියලා"

"පිස්සුද...? ඉස්සෙලම දවසේ. ඔයා නම් තව කමක් නෑ.."

"ඔවු.. ඒකත් ඇත්ත..." අවසන හංසි මව කියුදේ පිළිගත්තාය.

දෙදෙනා කෑම කාඹරය හා මුළුතැන් ගේ පිළිවලක් කළේ, රාත්‍රියට සැලසුමක් ද කතිකා කරමින්ය. ඒ මවට පහසුවෙන් ඔවුන් දෙදෙනාව පෙනෙන පරිදි ස්නාන ගතවීම හා ඊට පෙරවූ සියුම් වැඩ පිළිවෙලක්ය. විටෙක ඒ දෙදෙනාටම ඉන් සිනහවක්

සේම, හිතටද උණුහුමක් ගෙන දෙමින්ය.

"අයිගේ... මම ඇඟ ටිකක් හෝදන් ටක් ගාලා එන්නම්" හංසි තුවායත් අතට ගෙන නාන කාඹරයට පිවිසියේ මව සාලයට එන අතරේය.

"ඉතින් පුතා... අම්මලා එහෙම සනිපෙන්ද...?" ඇය එලෙස ඇසුවේ දෙතුන් සතියක නිසාවෙන්ය. ඒ ඔහු ඉදිරිපිට අසුනේ ඉදගනිමින්ය.

"හොඳයි අම්මේ... අපේ අම්මගේ සෙම් අමාරුවත් ඇරිලා ගියා අර අම්මා කිවුව බෙහෙතෙන්" නිමන්ත එලෙස කීවේ ස්තුතී පුරුවකය. එහෙත් අසංවර නෙත් වූයේ, පළමුවරට නිදන ඇඳුමෙන් සැරසි සිටිනු දුටු, පෙම්වතීගේ මවගේ වත වෙතය.

"මේ දවස් ටිකෙම හරියට වැඩලූ නේද...?" ඇය එසේ කීවේ සිටුවා ඇති කැරෙකෙන විදුලි පංකාවේ සුලභෙන්, මදක් පසෙකට වූ නිදන ඇඳුමේ උඩු ඇඳුම, මදවේලාවක් එලෙස තිබෙන්නට හැර නැවත නොදැනෙන්නට මෙන් සකස ගනිමින්ය.

"ආ.. මේ.. ඔවු අම්මේ. පවු... හංසින් එහෙමයි..." නිමන්තට එක් පසෙකින් මැත් වූ ඒ උඩු ඇඳුම අතරින්, ඇගේ අත් රහිත යට නිදන ඇඳුම පෙනී නොපෙනී ගියේය.

"දෙන්තගේ දේවල් වලට දෙන්තා මහංසි නොවී කොහොමද. හෙට අනිද්දා එක් තැන් වෙන එකේ, තමංගේ දෙයක් තමං කරගන්න පුරුදු වෙන්න ඕන. මොකද කසාදයක් කරගත්තට පසේ අපි ඒ දේවල් කලා දෙන්ත යැයි. මමත් දැන් හත් අට මාසෙක ඉඳලා ටිකෙන් ටික එවා තෙරුම් කරලා දෙනවා"

"ඔවු.., හංසි මටත් කිවුවා.., අම්මා දැන් ගෙදර වැඩක් දෙනවා වැඩියි කියලා" ඔහු එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"නතුව බෑ..., මේ ලඟක් වෙනකම් ඇඳුමක් පැලදුමක් හෝද ගත්තේ නෑ. අඩුම තරමේ තමංගේ යට ඇඳුමක්වත්... ඒවත් මමයි හෝදලා දුන්නේ" ඇය එලෙස කීවේ ඔහුගේ නෙත් දෙසම බලාගෙනය.

"අම්මා තමයි එහෙනම් එයාව නරක් කරලා තියෙන්නේ. අම්මා ආයේ කිසි වැඩක් කරලා දෙන්ත එපා" ඔහුට මවගේ මුවෙන් පිට වූ ඒ වදන් පෙළ නැවුම් වුනේය. ඒ මවගේ මුවෙන් පිට වූ යට ඇඳුම් කතාව නිසාවෙන්ය.

නිමන්ත එලෙස කියන විටම හංසි සාලය වෙත ආවේ, කලවා අඩකට වඩා නිරුවත් වෙන්නට ඇදි කෙටි තුවායෙන් වන සරසාගෙනය. එවිටම නිමන්තට මවගේ මුහුණ දෙස බැලූනේ, හංසි මීට පෙර ඔහු හා මව එකට ඉන්නා තැනක එලෙස අඩ නිරුවතින් ඉඳ නොමැති කම නිසාවෙන්ය.

"මේ..., මේ..., මට ඇහුනා කිපු දේ.. අම්මා නැතුව ඔයා ඇවිත් මගේ වැඩ කරලා දෙනවැයි? මම එතන වැඩ කරන්නත් ඕන, දැන් ගෙදර වැඩ කරන්නත් ඕන" ඇය එලෙස කීවේ දෙකළවා විවර වෙන්නට නොදී තුවායේ යට දෙකෙලෙවර බොරුවට එක්කාසු කොට අල්ල ගනිමින්ය.

"නෑ..., නෑ..., පුතා කිවුවා හරි. මම ගෙදර වැඩ ටික කර ගන්නම්..., ඔයා ඔයාගේ වැඩ ටික කරගන්න" මවත් නිමන්තගේ පැත්ත ගත්තාය.

"නෑ..., නෑ..., එයා එහෙම කිවුවනම් එයාටම ඇවිල්ලා මට ඒ ටික කරලා දෙන්න කියන්න"

හංසි එලෙස කීවේ, එක්කාසු කොට අල්ලා සිටි තුවා දෙපට අතහැර, නිමන්ත වෙත ඇඟිල්ල දිගු කරමින්ය. එවිට තුවා දෙපට, දෙපසට වූයේ යන්තමෙන් හංසිගේ යෝනි පෙදෙස වැසෙන තරමෙන්ය. මව ඉදිරියේ නිසාවෙන් ඉන් නිමන්තට දැණුනේ අපහසුවක්ය. එබැවින් නිමන්ත මවගේ මුහුණ දෙස බලා නෙත් බිමට හරවා ගත්තේ දැණුන සිහින් විලියෙන්ය.

"මෙතන හෙළවෙන් නටන්න කියා ගත්ත ද? යනවා ගිහින් ඇඳුමක් දාගන්නවා. මේ... දරුවන් ඉස්සරහා ලැජ්ජාවක් නැද්ද...? විහික්..." මව එලෙස කීවේ නිකටට අතක් තබා ගනිමින් සියුම් තරහක් වදන් තුලට ගැබ් කොටය. ඒ නිමන්තට දැනෙන්නටය.

"යියෝ අම්මේ..., මීටත් වඩා කොට එවා ඇදන් කෙල්ලෝ ඕන තරම් පාරෙන් යන්නේ. අනික මේ මගේ ගෙදරනේ..? මම කොහොම හිටියම මොකෝ...?" හංසිත් කීවේ සිනහා මුසුවය.

"දැන් මම එක පාරක් කිවුනේ ද...? යනවා ගිහින් ඇඳුමක් දා ගන්නවා. මේ දරුවන් මෙතන ඉන්නවා" මව දෙවරක්ම "මේ දරුවන් ඉස්සරහා" කීවේ හිතා මාතාමය. ඒ හංසිගෙන් එයට නිසි පිළිතුර නොලැබුන නිසාවෙන්ය.

"අයියෝ... අම්මේ, ඒ ඉතින් මගේ අනාගත හබ් නේ..., මම ඉතින් කොහොම හිටියම මොකෝ..., නැද්ද අනේ..?" හංසි “නැද්ද අනේ..?” ඇයි ඇසුවේ

නිමන්තගෙන්ය. එවලේ නිමන්තට දැණුන විලියෙන් මුහුණත් රතුව ගියේය.

"දෙන්නාගෙම ඒ හරියනම් මට හොඳට තේරිලා තියෙන්නේ. හැබැයි ඒ කොයි දේටත් තව කල් තියෙනවා කියලා හිතා ගතොතිනම් හොඳයි. ටිකක් බුරුල දුන්නම මෙතන මෙතන හෙලුවෙන් නටන්නත් තියාගත්තා... දුවනවා මෙතනින්.., ගිහින් ඇඳුමක් දාගන්නවා" මව බොරු කෝපයක් මවා පුටුවෙන් නැගිටිටේ නිමන්තට පෙනෙන්නටය. එහෙත් ඒ වදන් තුලින් නිමන්තට දැණුන අපහසුව සුළුපටු නොවුණේය.

"අපි දෙන්නා දැන් නට්ටනේ නැතුව... නාකිවෙලා නටන්න යැයි නේද අයිගේ...? හු... නාකිවිච්" මවට විසුළුවක් කළ හංසි කාඞරය වෙත දිවුවේ, තුවා දෙපට වගක් නොකට ගනිමින්ය. දුවයන විට තුවා දෙපට දෙපසට වූයෙ මුළුමනින්ම ඇගේ දෙකලවා නිරුවත් කරමින්ය. ඒ ඇගේ යටි කය පෙනෙන නොපෙන තරමින්ය.

"දැන් කිසි ලැජ්ජාවක් නැති එකියක් වෙලා. ඉස්සර කවුරු හරි ඉන්න කොට නයිටිය පිටින් කාඞරෙන් වත් එලියටවත් ආවේ නෑ. ඒකටත් එක්ක දැන්...? ඔය පුතා එන වෙලාවට ඇඳුමක් දාගත්තට, අනික් හැමවෙලාවෙම ඉන්නේ බාගෙට ඇදගෙන" මව එලෙස කියමින් නැවත පුටුවේ ඉඳ ගත්තාය.

"මෙතන දැන් පිට කවුරුත් නෑ නේ..... හැබැයි අයිගේ මම විතරක් නෙමෙයි.. ඔය කියන කෙනත් එහෙමම තමා. එයත් ඔයා එන වෙලාවට විතරයි ඔය. නැත්තම් ඉතින් එයත් බාගෙටම ඉන්නේ බාගෙට ඇදගෙනම තමා" හංසි එලෙස කෑ ගසා කිවුවේ කාඞරයේ සිටය.

හංසිගේ එම වදන් පෙළ ඇසෙත්ම නිමන්තගේ නෙත් මවගේ වත පුරා ඇදි බිමට පහත් වූයේ, දැණුන සිහින් ලැජ්ජාවෙන්ය. ඒ මව දෙස බැලිය නොහැකි කමෙන්ය. එහෙත් ඔහුට මැවුණේ හංසි විලස මවත් කෙටි තුවායකින් සැරසි සිටින අපුරුවය.

හංසි එලෙස කියන විට නිමන්තගේ නෙත් තම කය සිසාරා ඇදෙන අපුරුව මව දුටුවාය. ඒ ඉදිරි සැලම් ගැන ඇයට කොළ එලියක් මතුවෙන්ය. එලෙසම නිමන්තගේ එම බැල්මෙන් ඇයටත් දැණුණේ මිහිරක්ය.

"ඔය.. මම කිවුවේ..? මේ මහා රූ කියලා ගානක් නෑ... බෙරිහන් දෙන්න තියාගත්තා. අහල පහළටත් ඇහෙනවා ඇති.. මගෙයි වරද...? මමත් දැන් හෙට අනිද්දා කසාදයක් කරගන්න එකි නෙද කියලා, දුන්න නිදහස දැන් වැඩි වෙලා..?" ඇය එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මමත් යන්න හැදුවේ අම්මේ.., කොහෙද.. ඉන්න කියලා බල කරන්නේ" නිමන්තට සිතුවේ මව එය තමාටත් එක්ක කීවගක්ය.

"නෑ.., නෑ.., මමයි කිවුවේ මේ රූ පුතා යන්න ඕන නෑ කියලා. අනික ඉතින් දැන් ඉතින් හිටියා කියලා මක් වෙනවද..? දෙන්නා දෙමහලෝ ටිකක් නිදහසේ කතා බහා කරලා, ඔය මේ... සිංගක් ආශ්‍රය කරලා අඳුනගන්නත් එපැයි. හැබැයි ඉතින් මෙහෙම රූට.. රූට... නවතින්න ඉඩ දුන්නා කියලා පුතාගේ අම්මා අප්පව්වි මොනවා හිතයිද දන්නේ නෑ..?" ඇය තම හිතේ ඊට ඇති ගැඹුරක් හෙලිකලාය.

"අනේ එහෙම එකක් නෑ අම්මේ. අපේ අම්මා ඊයේත් බැන්නා, දැන් සති දෙක තුනකින් මේපැත්තට ආවේ ගිය නැති එකට. වැඩ මත්තේම නහින්නේ නැතුව ගිහින් ටිකක් දුක සැප බලා එන්න කියලා" නිමන්ත කීවේ සැබැවක්ය.

"එහෙනම් මොකෝ....?" ඇය එලෙස කියන විටම හංසි ඔවුන් අතරට ආවේ, වත්සලා දුන් ඉතා කෙටි වූත්, සැහැල්ලු වූත්, කොටකළිසමෙන් හා ස්කිනියෙන් සැරසී ගෙනය. එවිට නිමන්තට බැලුනේ හංසිගේ පෙණුම දිහා නොව මවගේ මුහුණ දෙසය.

"ඔය... මම කිවුවේ...?" මව එලෙස කීවේ නිකටට අත තබාගෙනය.

"ඇයි.. කැතයිද..?" හංසි එලෙස ඇසුවේ නිමන්ත අසලින්ම ඉදගනිමින්ය.

"කැතයිද....?, කැතක් නෑ.... වනවර කමක් මිසක්, වික්... ඔයිට වඩා හොඳයි ඕකත් නොඇන්දනම්" මව එලෙස කීවේ ඇය දෙසත් නිමන්ත දෙසත් බලමින්ය. එය නිමන්තටත් ගෙන දුන්නේ අපසුවක්ය. එහෙත් ඔහුට වෙනදට වඩා කිට්ටු, හිතවත් බවක් මවගෙන් දැණුනේය. ඒ මවගේ එම වදන් පෙළෙහි කෝපයක් ගැබ්ව නැති නිසාවෙන් නොව, ඇයගේ මුහුණේ වූ සිනහව නිසාවෙන්ය.

"ඔයත් ඕන තරම් මෙහෙම ඉන්නේ...? මම විතරක්ද..?" හංසි එලෙස කීවේ වෙනදාට මව ඉදිරියේ නොකළත්, මෙදින නිමන්තගේ අත අල්ලා ගනිමින්ය.

"මම කිවුවේ මේ දරුවා ඉස්සරහා. ලෑප්පාවක් නැති කම..." හංසි එලෙස කියන විට නිමන්තගේ තෙත් තම නෙතු මත හොරහින් නතරවෙනු මව දුටුවාය.

"අයියෝ අම්මේ..., මේ කෝපී කාලේ නෙමෙයි. අනික මෙයා දැන් පිට

කෙනෙක් යැයි. හෙට අනිද්දට මෙහෙ නවතින්න එන්න ඉන්න කෙනානේ, මගේ හඬියනේ..." හංසි එලෙස කීවේ නිමන්තගේ අත උකුල මත තබාගෙන මෘදුව අතගාමිත්ය. එහෙත් නිමන්තට දැණුන අපසුව නිසාවෙන් ඔහු අත හෙමිහිට ඉවතට ගන්නට හැදුවේ මවට නොදැනෙන්නටය.

"මෙනත හිටියොත් මගේ ඔළුවත් විකාර වෙනවා..., මම යනවා නිදාගන්න" ඇය පුටුවෙන් නැගිටිටේ මෙදින සැලසුම සිතුවාටත් වඩා සාර්ථකව නිමකර ගැන්මට හැකිවීම ගැන සතුටෙන්ය. ඒ "දැන් ඉතින් මෙකී අතේ තමා ඉතුරු වැඩ ටික" යැයි හිතමිත්ය.

එම සතුටු සාම්ච්චිය නිම වූයේ "ඔය කතා බහා කරගන්න එකක් කතා බහා කරලා, පුතාට ඔයාගේ කාඹරේ නිදාගන්න ලැස්ති කරලා දෙන්න. ඔයා මගේ කාඹරෙට එන්න" යැයි කියමින් ඔවුනගෙන් ඉවතට යමිත්ය. ඒ ඇය නිමන්ත හමුවේ පෑවේ බොරු ඉභියක්ය.

"ඕන නෑ අම්මේ..., මට සාලේ සෝභාව උනත් කමක් නෑ. කරදර වෙන්න එපා" නිමන්ත ඉස්සර වූයේ, හංසි මවගෙ කාඹරය තුලට යනු ඇතයි සැකයෙන්ය.

"එහෙනම් ඉතින් අර මෙට්ටේ වත් දලා දුන්නනම් ඉවරයි" මව එලෙස කීවේ හංසිටය. ඒ ඇය තම කාඹරය වෙත පිය මනිමිත්ය.

මව ඉවත්ව ගිය විගස නිමන්ත කළේ ඇයගේ දෙතොල් සිප ගැන්මය. එහෙත් හංසි එයට විරුද්ධත්වය පෑවේ මෙදින බොරු කොමල බවෙන්ය. එ නිමන්ගේ හාදුව වලක ගන්නට බොරු උත්සහයක් පාමිත්ය.

කාඹරය වෙත ආවත් මවගේ දෙසවන් වූයේ සාලය වෙතින් නැගෙනා, දියණියගේ හා බෑනනුවන්ගේ හඬවල් වෙතය. ඒ නිසිවේලාව එනතෙක් වූ හදිසියට නොවේය. ඇයට ඒ ඔවුනගේ කෝළ වදන් මිහිරක් හා හුනුහුමක් ගෙනදුන් නිසාවෙන්ය.

"වුට්ටික් ඉන්නකෝ..., අම්මා තවම කාඹරේ ලයිට් එක වත් ඕෆ් කරේ නෑ"

"දැන්නම් කොහොමත් බෑ... දවස් කීයකින්ද..?" එහෙත් නිමන්ත ඇයට ලිහිලක් නොදුන්නේය.

"අනේ..., අනේ... ටිකක් ඉන්න, ටිකක් ඉන්න..., කිනි අනේ ඔහොම කරද්දී"

"බෑ.. බෑ... ටිකක්වත් ඉන්න බෑ "

"අනේ ටිකක් ඉන්න, ටිකක් ඉන්න... අම්මා කාඹරේ ලයිට් එක ඔඟ් කරගන්නකම්, බැරිවෙලාවත් ආවොත් ඔන්න මට නෙමෙයි පාඩු..., ඔයාට තමා ආයෙ මෙහෙ නවතින්න ලැබෙන්නේ නැත්තේ" හංසි කීවේ බොරු කෝළ බවකින්ය.

කාඹරයේ සිටි මවට ඔවුන් දෙදෙනාගේ ඒ හඬ එක් කලේ සිනහවක්ය. ඒ ඔවුන් දෙදෙනාගේ කොළ බවය. "පුතා කෙල්ලව ඉඹින්න ඇති.. ඒක තමා ඔය බොරු කොමලේ" එසේ සිතුව ඇය තම කාඹරයේ විදුලි පහන නිවා දැමීමේ, ඔවුනට නිදහසක් දෙනටම නොවේය. ඒ තම කාඹරයේ විදුලිපහන නිව්‍යෑමෙන් ලැබෙන ඔවුනගේ නිදහස, තම මිහිරත් වන නිසාවෙන්ය.

විදුලි පහණ නිවා දැමුව ඇය යහනේ ඉඳ ගත්තේ, පරිස්සමටය. ඒ නිමන්තගෙන් හංසිගෙන් කතා බහේ අපුරු කොටසක් යහන නහන "විරි, බිරි" හඬින් නොඇසෙව් යැයි බියෙන්ය. එහෙත් දෙතුන් මොහොතක් පුරාවටම ඔවුන් දෙදෙනාගේ ශුංගාරය මුසු කෝළ බව ඇගේ කණ සිපගද්දී, නොදැනීම ඇගේ හිතත්, ඇගේ අතිතයේ එවැනි රසමුසු තැන් සොයා ඇදුනේය. ඒ ඇය විවාහ වෙන්නට පෙර කාලයටය.

ඒ වන විට හංසිගේ පියා ඇගේ නිවසට නිවසට පැමිණි විට, දිණක් දෙකක් එහි නතර වන්නට අවසර ලැබී තිබුනේය. එම අවසරය ලැබුනේ ඔහු එන්නේ දුර බැහරක සිට නිසාවෙන් හා රැකියාව නිසාවෙන් ඒ එන්නේත් මසකට වරක් දෙවරක් නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඒ අවසර ලැබී තිබුනේ දහසකුත් රැකවල් මැද්දේය.

පුරුද්දකට නොවුනත්, රාත්‍රී මුරකාවල් හී තරබව ගිලිහුන යම් දිනයන්හී, හංසිගේ පියාට ඉඳ හිට ඇගේ කාඹරයට රහසේ රිංගා ගැනීමට හැකි වුනේය. එහෙත් එලෙස හය හත් මසක් යන්නටත් ප්‍රථමව "දෙන්නා ඔය රෑ ජාමේ කරන කියන මුකුළුවක් ටිකක් හෙමිහිට කරන්නම් තමා හොඳ. ඉඳ හිට තවම අප්පව්වින් රෑ ජාමේ මයෙ කාඹරෙට ඇවිත් යන එක, මටත් ලැජ්ජාවේ බැරුවා ඒ මනුස්සා ඉස්සරහා දෙන්නාගේ ඔවුවා ඇහෙන, දැණෙන කොට. අනීක එවුවගේ හොඳ නරක යන්නේ මයේ පිටින්ම නොවැයි" ඇයට මවගෙන් ඔවදනක් ලැබුනේය. ඒ තමා සිතුවෙස එම හොරකම මවට පමණක් නොව පියාටත් රහසක් නොවන බව ඇයට වැටහෙමින්ය.

එහෙත් එදින තමා ලැජ්ජාවෙන් "අනේ.., එහෙම දෙයක් නෑ අම්මේ. අපි දෙන්නා එදා ඔය නිකන් කතා කර, කර හිටියේ. ඔය වෙලාවේ තමා කිටියත් මියෙක් අල්ලගෙන කාඹරේ පුරාවට දැහලුවේ. අනික මේ.., එදා විතරයි ඔය ආවෙන්" යැයි

කියා ඇය එය මහ හරින්නට හැදුවත්, "උඹලා දෙන්නගේ ඔය රැජාමේ කතා බස් කෙරුවාව මම දන්නේ අදක ඊයෙක ඉඳලා නෙමෙයි. අප්පවිගෙනුත් බැනුම් අහා මමයි ඔය සිංගක් බුරුළු දුන්නේ. හැමදාම නොවුනත් ඔය ඉඳලා හිටලා ආ දවසක පවුනේ කියලා.

එහෙවු එකේ ආයේ මට බොරු ඕන නෑ. අම්මෙක්ට ඔවුවා හංගන්නත් බෑ. ඔය ආ දවසට, උඹේ දහවලේ වරියාව බැඵවම මට තක්කෙටම කියන්නට පුළුවන් රැජාමේ ගැන. අනික උඹ දැන් පොඩි එකියක් නෙමෙයි මෙවුවා හංගන් කතා කරන්න. අපේ අම්මලා කියන්නේ දෙමහලෝ එහෙවු දේකට හැරෙන්නත් ඉස්සෙල්ලා ඕන්, එහෙවු කුටියේ වාතය නලියන්න ගන්නේ කියලා. එහෙවු වාතය නලියන රහේ දන්න මට, උඹට බෑ මට බොරුවක් කරන්න.

උඹලා දෙන්නගේ ඔය කොයි මුකුලුවෙන් දිග පළල මම හොඳට දන්නවා. දෙන්නා අතරෙ තවම ලොකුම කාරිය නොවුනත්, ඒ යන දුරත් මම දන්නවා. මට සැකයක් නෑ... මම දන්නවා උඹ, උඹේ පරිසමේ තැන කොතනද කියලා දන්නවා කියලා" මව එදින කළ ඒ සමච්චලය සිහිවී ඇයට මෙදිනත් නැගුනේ ලැජ්ජා බරිත සිනහවක්ය.

එහෙත් එදින මව ඒ කී දේ කොතරම් සත්‍යදැයි ඇයට වැටහුනේ මෙදිණු හංසිගෙන් නොවේය. ඒ මව එම රහස කියා දුන් දිනයේ පටන්, ඇය සොහොයුරියගේ පමණක් නොව, ඇයට ඒ රහස කියා දුන් මවගෙන් දහවල වරියාවන් සියුම් ලෙස අධ්යනය කොට, මවගේ රාත්‍රියද තහවුරු කොට ගන්නට සමත් වූ නිසාවෙන්ය.

ඇය පළමුව ග්‍රහණය කොට ගත්තේ සොහොයුරියවය. ඒ සොයුරිය ලිංගිකව උත්තේජනයෙන් සිටිනා හා නොමැති විට ඇති ඇගේ වෙනස්කමය. ඒ වෙනස්කම් අධ්‍යනය කොට සොහොයුරියගේ රාත්‍රී රතියට ඇති දහවල ලක ලැහැස්තිය ඇය ලෙහෙසියෙන්ම අඳුන ගත්තාය.

එතුලින් සොහොයුරිය හිමියාට අවැසි නිසාවෙන් යෙදෙන රතියේ හා ඇයගේ අවැසිය වෙනුවෙන් යෙදෙන රතියේ මණරම් බව, ඇය හොරහින් බලා විඳගත්තා සේම හඳුනද ගත්තාය.

එහෙත් සොහොයුරියව තරම් පහසුවෙන්, ඇයට මව ව ග්‍රහණය කර ගැන්ම පහසු නොවුනාය. එහෙත් හය හත්මසක් ගෙවෙන විට ඇය ඒ අභියෝගය ජයගත්තා මෙන්ම එය ප්‍රායෝගික කොට ගනිමින් මිහිරක් ද වින්දාය. ඒ සොහොයුරියගේ කාඞරයෙන් නොනැවති, මවගේ කාඞරයේ වාතයේ කැලතීල්ල පමණක් නොව,

රතියක් වෙනුවෙන් යහන නගනා පොදු "විර, බිරි" රිද්මයානු හඬ පරයා, රතියක් වෙනුවෙන් එකල එලිය දුන් විමිනි ලාමපු දැල්ලේ දාංගලයන් මණරම්ව අඳුන ගනිමින්ය. ඒ ඇය විවාහ වන විට මවගේ ඒ ඉවත් අහිබවා යමින්ය.

එහෙත් එම සිහිපත් වීම තුලින් මෙදින ඇයට සිනහවක් නැගුනේ "එහෙනම් ඒ කාලේ එයයිගෙයි මගෙයි එවුවා මෙවුවා ඇහෙනකොට, දැන් මට මේ හිතෙනවා වගේ අපේ අම්මටත් ඒ කාලේ හිතනද දන්නේ නෑ. මොකෝ... අපේ අම්මා කියලා රහත්වෙලා යැයි" යැයි කියා සිතන විටය. ඒ එකල තමා හා හිමියාගේ යහන් ගතවීම ඇගේ මව විදින අයුරු ඇයට හිතේ මැවෙමින්ය. එම සිතුවිලෙන් "වික්... ලැජ්ජාවේ බෑ.., ඒකාලේ අපි කියපු කරපු සමහර දේවල් එහෙනම් අම්මා දන්නවත් ඇති" ඇයි මව මෙකල ජීවතුන් අතර නැතත්, ඇයට මෙදින දැණුනේ සිහින් විලියක්ය.

එහෙත් ඇගේ ඒ සිහින් විලිය මෙදින වඩාත් ත්වාර වූයේ "සමහර විට අප්පවිචිත් අපේ අම්මගේ කාඹරෙට රිංගන්න ඇත්තේ ඒ දවස් බලලම වෙන්න ඇති" යැයි කියා ඇයට සිතන විටය. ඒ එදින මව කියූ “තවම ඉඳ හිට අප්පවිචිත් රූ ජාමේ මගෙ කාඹරෙට ඇවිත් යන එක, මටත් ලැජ්ජාවේ බැරුවා ඒ මනුස්සා ඉස්සරහා දෙන්නගේ ඔවුවා ඇහෙන, දැණෙන කොට... අනික එවුවගේ හොඳ නරක යන්නේ මගේ පිටින්ම නොවෑ" යැයි කිකතාවෙන්ය. එහෙත් එදින මව කී “එවුවගේ හොඳ නරක යන්නේ මගේ පිටින්ම නොවෑ" යැයි වදන් පෙලේ සැඟවුන අරුත ඇයට හොඳින් වැටහුනේ මෙදිනය.

එම සිතුවිලෙන් ඇගේ ගත නොසිතුව ලෙස උණුහුම්ව ගියේය. ඒ "අපි දෙන්නගේ එවුවා අහන්, එහෙනත් ඒ දෙන්නත් අඩවු අල්ලන්න ඇති" යැයි සිතන හා එම රූප රාමු පෙළ ඇයට මැවී ගිය නිසාවෙන්ය. එම උනුහුමෙන්ම ඇය නිදන ඇඳුමට උඩින් වූ ඕව කොටයද ගලවා දමා යහනේ වැතුරුනේ, කාඹරයේ වූ රේඩියෝව පණ ගන්වා, හඬ මදක් වැඩි කොට ගනිමින්ය.

එහෙත් ඇය රේඩියෝව නැගෙන හින් පහන් කරන හඬ උස් කලේ සාලයෙන් ඇසෙන ශුංගාර හඬ නෑසෙන තරමට නම් නොවේය. ඒ ඇය දැන් නිදිවග නිමන්තට අඟවන්නට පමණක්ය.

මවගේ කාඹරයේ විදුලි පහන නිවියාමත්, රෙඩියෝවෙන් නැගෙන සිත් පහන් කරනා ස්වරන්ගේ රාවයත්, නිමන්තට එක් කලේ සැනසිල්ලක්ය. ඒ "අම්මා දැන් නිදි ඇති" යැයි වූ සිතුවිල්ලය. එහෙත් හංසිට එය ගෙන්දුන්නේ ඉහියක්ය. ඒ හංසි හා මවගේ සැලසුමේ කොටසක්ය.

"මේ... අම්මා අප්පෙට් ද දන්නේ නෑ..., මම නැවතුනාට" නිමන්ත එලෙස කීවේ
හංසිව සෝභාව මතදී තුරුලට ගනිමින්ය.

"නෑ... එයාම තමා කිවුවේ" හංසි එය තැකීමක් නොකලාය.

"මොකද්ද හලෝ අම්මක් ඉන්න තැනට අර තුවා කොටයක් පටල් ආවේ. අම්මා
එක පාරට මගේ මුණ දිහා බැලුවේ. මටත් මොකද්ද වගේ වුනා" නිමන්තට
අවැසි වූයේ එවලේ දැණුන ඒ මෘදු නැවුම් ශුංචාරයේ මිහිර බෙදාගනටය.

පුලපුලා බලා සිටි නිමන්තගේ ඒ පැනය හංසිට මෙන්ම, කාඞරයේ සිටි මවටද
එක් කළේ සතුටක්ය. ඒ තම සැලසුම සාර්ථක බවට එම පැනය දෙදෙනාටම ඉඟියක්
වීම නිසාවෙන්ය.

"ඔයලා දෙන්නම එකයි අනේ... ඇයි අනේ... මම මීට කලින් එයා ඉස්සරහා
මෙහෙම ඉදලා නැද්ද...? ඔයා ඉස්සරහා මෙහෙම ඉදලා නැද්ද...?" හංසි එලෙස
කීවේ සැහැල්ලු සිනහවෙන්ය. ඒ නිමන්තට තවත් තුරුලු වෙමින්ය.

"ඒ උනත් හලෝ... අම්මක් අවුල් වුනා මම ඉස්සරහා නිසා. ඒ මදිවට ඔයා
මේකත් ඇදගෙන ආවා" නිමන්ත එලෙස කීවේ ඇගේ කෙටි ස්කිනිය මතින්
ඇගේ දෙපියයුරු මෘදුව අතගාමින්ය.

"හරි... එහෙනම් මම මේක ගලවලා වෙන එකක් ඇදගෙන එන්නද..?" හංසි
එලෙස ඇසුවේ දෙපියයුරු මත මෘදුව දැවටුන ඔහුගේ අත පසෙකට දමමින්ය.

"දැන්නම් කොහොමත් මේක මාරු කරන්න දෙන්නෙ නෑ" නිමන්ත එලෙස
කීවේ කෙටි ස්කිනියෙන් විවර වු ඇගේ බඩවතට හාදුවක් තබමින්ය.

"අන්න එකනේ කියන්නේ..., ඔයත් ආසයි මම මෙහෙම ඉන්නවට. අනික අම්මා
නොදන්නවා නෙමෙයිනෙ, ඔයා මගේ ඇඟ මේකත් නැතුව දැකලා තියනවා
කියලා. ඒ නිකන් බොරුවට අනේ..., ඒ අම්මලගේ හැටිනේ"

"නෑ.. එහෙම නෙමෙයි. අම්මා අවුල් වුනේ එතන මම හිටිය නිසා" ඔහුට එවලේ
මිහිරක් දැනුන වග කියන්නට සවියක් නොවින.

"දෙන්නා ඉස්සරහා මම වෙන, වෙනම එහෙම හිටියට කමක් නෑ....? දෙන්නා
එකට ඉන්න වෙලාවට එහෙම හරි නෑ. බොරු විකාර. මොකද මැරිකරලා ඔයා
මෙහෙට ආවාමත් මම එහෙම ඉන්නද..?" හංසි එලෙස කීවේ කටකාර ලෙස එය
තැකීමක් නොකොටමය.

"අම්මා කිවුවා හරි... දැන් ඔයාට එවා කියලා වැඩක් නෑ... ඔයා පංචිත වෙලා"

"එහෙම නෙමෙයි අනේ..., මේ අහන්න. අපි මොකටද අපේම අය ඉස්සරහා බොරු රහපෑමක් කරන්නේ. අම්මා දැන් අපි දෙන්නව මෙතන තනි කරලා කාඹරෙටෙ ගියේ ඇයි...? එයා කිවුව විදියට කතා බහා කර ගන්න ද...? අනික එයා මට නිදාගන්න කාඹරෙට එන්න කිවුවේ ඇත්තටමද...? බොරුවටනේ....."

මොකද අම්මා නොදන්නවා නෙමෙයිනේ අද අපි දෙන්නා අතරේ අරෙහෙම දෙයක් වෙනවා කියලා. අනික එයා දන්නවා අද අපි දෙන්නා මොනවා කරත් නිදා ගන්නේ එකට කියලත්. ඒත් ඔයා ඉස්සරහා බොරු රහපෑමක් කරනවා. ඔයත් එහෙමයි.... ඔයත් අම්මා ඉස්සරහා ඉන්නෙ හරියට ඇල් වතුරත් නිමලා බොන ගානට" හංසි එලෙස කීවේ තරහෙන් නොවේය.

"එහෙම තමයි අනේ. අනික ඉතින් අම්මලා කොහොමත් එහෙමයිනේ?" නිමන්ත එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"අද ඒක තමා මම ඔයා ඉන්න තැනම කිවුවේ..., මම විතරක් නෙමෙයි මෙහෙම බාගෙට ඇදගෙන ඉන්නේ, එයත් ගෙදරට ඉන්නේ එහෙම තමා කියලා" හංසි නිසි තැනදී වදන එලියට දැමුණාය.

"එහෙනම් මම මෙහෙට ආවහම ඔයාලගේ නිදහසට බාදවාක් වෙයි නේද..?" නිමන්ත ඇසුවේ හංසිට අවැසීම පැනයය. එහෙත් ඔහුට නැවතත් මව එලෙස සිටින අයුරු මැවී පෙනුණේය.

"පිස්සුද අනේ...? ඔයා තව දවසක් දෙකක් රැට මෙහෙ නවතින්න ගත්තම ඒක ඉබේම මහ ඇරිලා යයි. දැන් ඔය ඔයා ඉඳලා හිටලා එන නිසානේ ඔහොම, මම නොදන්නවැයි එයාගෙන් තරමත් " හංසි එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය. ඒ ඔහුව ඒ කතා බහට නම්ම ගන්න අදහසින්ය.

"ඇයි...?" ඔහුට හංසිගේ එම වදන් තුල සැඟවුන යමක් ඇතිවග දැණුණේය.

"ටිකක් සෙටි වෙනකම් එයා එහෙම තමා. එයා කැමති නෑ ඒ ගරුත්වය නැති කර ගන්න. ඒත් සෙටි වුනාම මරුම තමා... යාලුවොත් පාරාදයි ඒ සෙටි විල්ලට. මතකනේ ඉස්සර මගෙන් එක්ක වුනත් ඕනවට වඩා කතාවක් නෑ. හරි ණිකී. හරි ගෙම්පර්. ඒත් දැන් මගෙන් එක්ක කොහොමද..? දැන් මං තමා එයාගේ හොඳම යාළුවා. දැන් අපි කතා නොකරන දෙයක් නෑ..., අපි දෙන්නට

දෙන්නා හරි විවෘතයි. රහස් ඇත්තෙම නෑ..

ඔය ඔයා ඉන්න වෙලාවට තමා ඔහොම සයිලන්ස් එකේ ඉන්නේ. ඔයත් සෙට්වෙලා බලන්නකෝ. හැබයි මම එකක් දන්නවා, ඔයා තව දවස් දෙක තුනක් මෙහේ නවතින්න අරගෙන එයා එක්ක සෙට් වුනොත් එහෙම, ඔයාට මටත් වඩා එයාව ලොකුවෙයි. හැබැයි එහෙම වෙන්න නම් අපිත් එයාට එයාට මුකුත් හංගන්නේ නැතුව ඔපත් වෙන්න ඕන"

"එහෙම නම් කොච්චර හොඳ ද..?" නිමන්තට දැනුනේ සතුටක්ය.

"අනික මේ ඇඳුම්වලට ඉස්සෙල්ලා මට ඔය කෑ ගහලා ගියාට, එයා දැන් ගොඩක් වෙලාවට නිදාගන්නෙත් උපන් ඇඳුමෙන්" හංසි එලෙස කීවේ තරමක් හඬ නඟා සිනාහා වෙමිණිය.

"බොරු කියන්න එපා...?" නිමන්ත එලෙස කීවේ තම මව ගැන හිතාය. එහෙත් ඔහුට ඇවැසි වූයේ මව ගැන වූ එම කතා බහා දිග්ගස්සා ගැන්මටය.

"බොරු නෙමෙයි අනේ... ඒ ඔයා ඉස්සරහා නිසා බොරුවට මට කෑ ගැහුවේ. ඔයාට ඒකවත් තේරෙන්නේ නැද්ද..?"

සිතුවාටත් වඩා ඉහලින් හංසි සිය කායී ඉටුකළ වග මවට වැටුණානාය. ඒ ඇගේ හිතට සැහැල්ලුවක් ගෙන දෙමිණිය. එහෙත් ඇයට සිනවක් නැගුනේ හංසි කී "එයා දැන් ගොඩක් වෙලාවට නිදාගන්නෙත් උපන් ඇඳුමෙන්" යැයි වූ කතාවටය. ඒ ඇයට වෙනදා එසේ නොකළත්, මෙදින එලෙස නිරුවතින් ඉදින්නට ආශාවක් ඇතිවෙමිණිය.

එහෙත් ඉදිරි සැලසුම නිසාවෙන් ඒ ආශාව අත් හැර දැමුව ඇය, රේඩියෝවේ මෙතුවක් වෙලා තිබූ උස් හඬ සිරුවට අඩු කලේ සාලයේ සිටිනා නිමන්තට ඒ වගක් නොදැනෙන්නටය.

කතා බහා අතරෙ වූ මෘදු ස්පර්ශයෙන්, සාලය මැද සිටි දෙදෙනාම සිටියේ තරමක උණුහුමේය. එම උණුහුම වඩාත් තීවාර කලේ එකොලහේ කණිසම ඔරලොසුවේ නද දුන් විටය. ඒ මවත් නින්දට ගොස් අඬ හෝරාවකටත් වැඩි නිස්සාවෙන්, නිමන්තගේ හිතට සහනයක් ගෙන දෙමිණිය.

"මේ..., අපි කාඹරෙට යමුද...?" නිමන්ත එලෙස ඇසුවේ සාලය මැද අවදානම් නිසාවෙන්, නිදහස ඇහිරෙන බැවිණිය.

"ඕන නෑ..., අම්මා බැරි වෙලාවක් ආවොත් දෙන්නා කෝ කියලා බලයි" හංසිට අවැසි වූයේ එය මහ හැර ගන්නටය.

"ඒක තව කමක් නෑ... මෙතන හිටියොත් සේරම දකිනවනේ" ඔහුගේ හිත උණුහුම්ව ගියේ නොතෙරුන මිහිරකින්ය.

"එයා දැන් ආයේ කොහොමත් කාඹරෙන් එලියට එන්නේ නෑ... එයා දන්නවා" හංසි කීවේ තැකීමක් නොකොටමය.

"ඒ කොහොමද..?" නිමන්ත ඇසුවේ පුදුමයෙන්ය.

"මම එයාට කිවුවා..., ටික දවකින් ඔයාව මෙහෙම හම්බ වුනේ නෑ කියලා"

"ඔයා නම් මාරයිනේ.... විහික් එහෙම දේවල් අම්මා එක්ක කියන්න ලැජ්ජා හිතුවේ නැද්ද" නිමන්තට දැණුවේ ගුප්තභාවයක සිතුවිල්ලක්ය. එහෙත් නොතෙරුන මිහිර තවත් උච්ච වූ වගක් ඔහුට දැනුවේය.

"මම ඉස්සෙලා කිවුවේ..., අපි දෙන්නා දැන් හොඳ යාළුවෝ කියලා. අනික ඒ අම්මනේ..., මොකටද මම ලැජා වෙන්නේ. එහෙම කිවුව හිංදා තමා ඔයාව අද නවත්ත ගන්නත් අවසර ලැබුනේ" හංසිට ඔහුගේ එම පැණය ගෙනදුන්නේ මිහිරක්ය.

"ඉතින්.." නිමන්ත එලෙස ඇසුවේ, මවක හා දියණියගේ එවැනි කතා බහක් ගැන හිතට දැණුන නැවුම් මිහිරකින්ය. ඒ හංසි මෙට්ටය බිමට දමා ඇඳ රෙද්ද අතට ගන්න දෙස බලමින්ය.

"තව ඒවා කිවුවා..., ඔයාට ඒවා වැඩක් නෑනේ? ඒවා ගැණු කතා..." හංසි කළේ විහිළුවක්ය. ඒ අගය කිරීමක්ය.

"එහෙමත් දෙයක්කද... ඇයි කියන්න බැරි දෙයක්ද..?" නිමන්තත් එලෙස ඇසුවේ විහිළුවෙන් මෙන් උවත්, හිත වූයේ මව හා දියණියගේ එම කතා බහා දැන ගැන්මේ උත්සුකුවෙන්ය.

"අම්මා නොකියා කිවුවා.. වෙන ඕන දෙයක් කමක් නෑ.. පෝරුවට නගිනකම් ඔයාගෙන් මේ..., මේ..., මේක පරිස්සම් කරගන්න කියලා..." හංසි සිනහවෙන් එලෙස කීවේ, බිමට දමා ගත් මෙට්ටය මතට රෙද්දක් හා කොට්ට දෙකක් දමමින්, නිදන ඇඳුම තුලින් තම යෝනිය අල්ලා පෙන්වමින්ය.

"ඇත්තටම...?" ඔහුට එය විශ්වාස කිරීමට නොහැකි වුණේය. ඒ මවක් හා දියණියක් අතර මෙවැනි විවෘත කතාබහක් නැගෙවියැයි වූ අවිශ්වාසයටය.

"ඒකතේ මම ඉස්සෙල්ලා කිවුවේ... අපි දෙන්නා අතර දැන් රහස් නෑ කියලා" හංසි එය තහවුරු කලේය.

"අම්මා එහෙනම් බොරුවටම තමා ඉස්සෙලා බැනලා තියෙන්නේ" නිමන්තට එය තහවුරු වුණේය.

"හම්.. එක තමා මෙව්වර වෙලා කිවුවේ.., කොහෙද පිරිමි මොළුවලට ගැණු මායම් තේරෙන වැයි..." හංසිට නැගුණේ සිනහවක්ය.

සාලය දිහාවට කණ යොමා සිටි මවට හංසිගේ ඒ වදන් පෙළ ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය. ඒ "අම්මා කිවුවා මේකත් ඔයාගෙන් පරිස්සම් කරගන්න කියලා" යැයි වූ වදන් පෙළ, හංසි කියන්නට ඇත්තේ කෙලෙසක දැයි කියා ඇයට මැවී පෙනුන නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඒ දැණුන සියළුම මිහිරයන් පරයා ඇයට අසම්මත සතුවක් දැණුණේ "නිමන්ත පුතා දැන් දන්නවා එයාලා දෙන්නා එහෙම දෙයක් කරනවා කියලා මම මදන්නවා කියලා" යැයි වූ අසැබි, අසංවර සිතුවිල්ලෙන්ය.

"ඇයි දන්නේ නෑ නේද අම්මා, විශේෂයෙන් අද මගෙන් මේක පරිස්සම් කරගන්න කියලා කිවුවේ?" නිමන්ත එලෙස ඇසුවේ හංසිගේ යටිකය නිදන ඇඳුම මතින් මෘදුව අත ගාමිත්ය.

"ඒක කිවුවේ, සමහර වෙන්න තියන දෙවල්, ඒ දවසට වෙන්න තිබ්බම තමා හොඳ කියලා. මොකද...? අම්මටත් තේරෙනව ඇතිනේ බෑණන්ඩියාට තියෙන්නේ එසේ මෙසේ මදන කුලප්පුවක්ම නෙමෙයි කියලා" හංසි පෑවේ සිනහවක්ය.

"බෑණන්ඩි ගැන අම්මා දන්න නිසාද, නැත්නම් දෝනිඇන්දට තියන ගාය අම්මා දන්න නිසාද දන්නේ නෑ නේද..?" නිමන්ත ඇයව වැලඳ ගත්තේය.

"ඔවු.., සමහර විට ඒක කියන්නත් බෑ... මොකද අම්මා දැන් දන්නවා මටත් තියෙන්නේ එසේ මෙසේ අමාරුවක් නෙමෙයි කියලා... ඒකතේ අද මෙහෙම වාන්ස් එකක් දුන්නේ..." හංසිත් ඔහුව වැලඳ ගත්තාය.

"ඒකතේ.. මට නිකන් මොකද්දත් වගේ... අම්මා දැන් දන්නවා ඇති.." නිමන්තට ඒ ගැන බියක් නොදැණුණාය. දැණුණේ සිහි මිහිරක්ය.

"ඒ මොකද...?" හංසි නොදන්න සේ ඇසුවාය.

"අපි දැන් මෙහෙම කරනවා ඇති කියලා.. අනික මේ.., කියන්න බැනේ..., සඳ්ද බද්ද එහෙමත් අම්මට ඇහෙන්න පුළුවන්" ඔහුගේ හිත ඉන් උනුහුම්ව ගියේය.

"ඒ ඉතින් එයා අහං හිටියොත්තේ. ඒත් කවුද දන්නේ... සමහර විට මේ..., මේ..., ඒක ඉතින්.. එයාටත් හොඳක් වෙයිද කියලා?" හංසි එලෙස කීවේ මදක් ගොතගසමින්ය.

"ඒ කිවුවේ...?" නිමන්තට එය නොවැහැටුනේය.

හංසි කීදේ නිමන්තට නොවැහැටුනත් මවට එය යහමින් වැටහුණාය. ඒ "මේකී දැම්ම මොනවා කියවනවද මංදා" යැයි කියා ඇගේ ගතත් සලිතව යමින්ය. එහෙත් ඇයට නොදැනීම යටි හිත එයට සතුටු නොවූනාමත් නොවේය.

"ඒ කියන්නේ..., ඕන නම් අපි දෙන්නගේ එවා මේවා ටිකක් අහං.. එයත් මේ..., මේ..., මොකක් හරි පොඩි එකක් කර ගනිද කවුද දන්නේ..?" හංසි එලෙස කීවේ මෙටයේ දිගා වෙමින්ය. ඒ එලියේ විදුළි බුබුල දල්වා ඇතුලත විදුළි පහන නිවා දමමින්ය.

"මොනවගේ ද...?" නිමන්තට හංසි කී දේ නොවැහැටුනාම නොවේය. ඔහුට එම වදන් පෙළ මිහිරක් එක් කළත්, ඔහු එලස පැනයක් නැගුවේ දියණියක් මවක ගැන විහිළුවකටවත් එලෙස කියාවිදැයි කියා සැකයෙන්ය.

"වෙන මොනවගෙද ඉතින්.... මේ..., මේකේ.. පිහිටෙන් තමා ඉතින්" හංසි එලෙස කීවේ විලියෙන් බරිත සිතහවෙන් ඇඟිලක් උළුපමින්ය.

හංසි ඕනෑවටත් වඩා තම සැලසුම මෙදිනම ක්‍රියාත්මක කරනවා යැයි කියා මවට මුලදි සිතුවත්, හංසිගේ එම වදන් හමුවේ නිමන්තගේ ඊට ඇති උත්සුකුවෙන් එලෙස කමක් නැතයි කියාත් ඇයට සිතුවාය. ඒ ඔහු එයින් ඇවුස්සෙන වග ඇයටත්, ඔහුගේ පැනයන් හා වදන් තුලින් වැටහුන නිසාවෙන්ය. එලෙසම හංසි ඔහුට හෙළිකල "වෙන මොනවගෙද ඉතින්.... මේ..., මේ..., මේකේ පිහිටෙන් තමා ඉතින්" ඇයි පෙන්වුයේ කුමක්දැයි කියා ඇයට සැකයක් නොවූනාය. ඉන් ඇගේ ගතම සලිතව ගියේය.

එම අසැබිය ඇයට නව ජීවක්ද ගෙන නොදුන්නාමත් නොවේය. "මේකීව කියන්න වටින්නේ නෑ.... පුතා දැන් මොනවා හිතනවා ඇතිද මං ගැන.." ඇය එලෙස

හිතුවේ තම ඇඟිල්ල දෙස සිනහවෙන් බලමින්ය. එලෙසම හංසි සාලයේ විදුලි බුබුළු නිවා කළ ඉහියද ඇයට සැකයක් නොවුණාය.

හංසිගේ එම වදන් පෙළ නිමන්තට එක් කළේ මිහිරක්ය. ඒ තමා වෙත හංසිගේ ඇති විවෘත බාවය කෙරෙහි වූ සතුටම නොවේය. ඔහුට ඒ විවෘත බාවයේ සතුට පරයා හිතේ නැගුනේ, බිරිඳගේ මව කෙරෙහි අසම්මත සතුටක්ය. ඒ ඔහුට තම හඬවල් මතින් මව ස්වාං විදනය කරන අසම්මත අසැබියේ අපුරුව මැවි පෙනෙමින්ය.

එතුලින් ඔහුට සිතුවේ "මෙකී දැන් නම් පට්ටම වල්වෙලා. නැත්තම් ඒකිගේම අම්මා ගැන එහෙම කියයිද? අප්පවිවින් නැති එකේ අම්මා තනියම එහෙම කමක් නෑ.... ඒත් අපේ දේවල් අහං එහෙම... තමංගේ දුවගේ ඒවා" යැයි කියාය. ඒ හංසි ගැන වූ විශ්වාසය තවත් දැඩි වෙමින්ය. එහෙත් "මේකීට පිස්සු..." යැයි ඔහුට සිතුවේ සිහිනෙකින් වත් එවැන්ක මවගේ තුලින් වෙනැයි නිමන්තගේ යටි හිත විශ්වාස නොකල නිසාවෙන්ය.

හිතට නැගුන ඒ අසම්මත කමේ මිහිරෙන් නිමන්ත හංසිගෙ පියයුරුවක් මුවට ගත්තේ ඇගේ දුහුල් නිදන ඇඳුමට උඩින්ය. ඒ "දැන් නම් ඔයා පට්ට වල් වෙලා" යැයි කියමින්ය. එහෙත් ඔහුට මෙවලේ එලියේ දැල්වුන විදුලිපහන් එලිය ඕනෑවටත් වඩා වැඩියි සිතුවේ අඩ අඳුරට හිත ඇති කැමත්තෙන්ය.

"මේ..., එලියේ ලයිට් එකක් ඔඟ් කරමු ද?. එලිය වැඩියි වගෙ හලෝ....." ඔහු එලෙස කීවේ නම් ඒ නිසාවෙන්ම නොවේය. ඒ මව කෙරෙහි හිතේ නැගුන ශුංගාර කතාබහා තවත් දිග් ගස්සා ගැන්මට, තම මුහුණ හංසිට නොපෙනීම මහත් රුකුලක් වන නිසාවෙන්ය.

"කරුවලේම වැඩක් නෑ අනේ.... ගොඩ දවසකින් මෙයාවත් හරියට දැක්කේ නෑ" එහෙත් එයට ඉඩ නොදුන් හංසි එලෙස කීවේ නිමන්තගේ ලිඟුව සරමට පිටින් මෘදුව ස්පර්ශා කරමින්ය.

මෙවැනි ශුංගාර මුකුළුවක් භොරහින් අසා සිටීමේ රසය, මවට මෙදින මේ පලමු අත්දැකීම නොවේය. එහෙත් විසිවසරකට පසුව ඇයට මෙදිණ එය විශේෂිත වූයේ, එම ශුංගාරය තම දියණියගෙ විමේ අසම්මත කමය. ඒ "දෝණි දැන් නිමන්ත පුතාගේ එක අල්ලනවා ඇති. එකතෙ කිවුවේ, කරුවලේම වැඩක් නෑ අනේ.... ගොඩ දවසකින් මෙයාවත් හරියට දැක්කේ නෑ නැහැයි කියලා" යැයි ඇයට සිතෙමින්ය. ඒ හංසි නිමන්තගේ ලිඟුව දැකින් සුරතල් කරන අපුරුව ඇයට මැවෙමින්ය.

දෙනුන් මොහොතක් පුරාවට හිතේ මැවුන, දියණිය හිමියාගේ ලිඟුව සමඟ හුරුතල් වෙන අපුරුවේ රූප පෙළ මතින් මවට සිතුවේ "රේඩියෝ එකේ සද්දේ තව ටිකක් අඩුවුනා නම් තමා හොඳ" යැයි කියාය. ඒ දහවල ස්නාය අතරතුර, ස්වයං වින්දනයේදී නැගුන අසංවර, අසම්මත හිත නැවතත් මෙවලේ අවදි වෙමින්ය. එබැවින් රේඩියෝවේ හඬ ඇය නැවතත් අඩු කළේ පෙරටත් වඩා අඩු හඬටය.

"මේ... ශුවර් එකටම අම්මා අද අරහෙම කරගනීද...?" ලිඟුවට දැණෙන, හංසිගේ දැනේ උණුහුම අතරින් උවත්, නිමන්තගේ නෙත් ඇදුනේ කෑම කාඞරය වෙතය. ඒ මවගේ කාඞරය නොපෙනුනත්, එම කාඞරය ඇත්තේ කෑම කාඞරය මුහුණලා නිසාවෙන්ය.

"සමහර විට.... එහෙම වෙන්න බැරි කමක් නෑ" හංසි කීවේ මෙතුවක් පියාගේ සරම මතින් මෘදුව ස්පර්ශය කරමින් සිටි නිමන්තගේ ලිඟුව, සරමට යටින් අත දමා අල්ල ගනිමින්ය.

"අම්මා එහෙම මාස්ට බ්‍රෙට් කරනවා කියලා ඔයාට කියලා තියනවද...?" හිමියා ලඟ නැති ගැහැනියක් එසේ මිහිරක් නොලබා සිටිය නොහැකි වග නිමන්ත දැන සිටියත්, නිමන්ත උත්සුකු වූයේ මව එය දියණියට හෙලිකලා දැයි කියා දැනගැන්මේ උත්සුකුවෙන්ය.

"අයියෝ.... නැතුව... ඒක හරි පොඩි සිම්පල් දෙයක්නේ අපි දෙන්නා කතාවෙන අනික් දේවල් දිහා බැලුවම" හංසිට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"පවු අනේ අම්මා...." තම හිමියා ලඟ නැති නිසාවෙන් අහිමිව ගිය සැපත හමුවේ උවත් තම දියණියගේ මිහිර උදෙසා මව මේ දුන් නිදහස ගැන නිමන්තට නොසිතූනාමත් නොවේය.

"ඇයි...?" හංසි එලෙස ඇසුවේ නිමන්තගේ ලිඟුව සරම ඇතුලින්ම දෙනුන් විටක් පෙරම ගසමින්ය.

"අප්පව්වී ලඟ නැති නිසා එයාට තේරෙනවා ඇති මෙහෙම දෙයක් නැති වුනාම හිතට කොච්චර අමාරුද කියලා. ඒකනේ ඔයටයි මටයි මෙහෙම වාන්ස් එකක් දෙන්න ඇත්තේ..?" නිමන්ත එලෙස කීවේ, ඔහුත් හංසිගේ දෙපියයුරු නිදන ඇඳුමට උඩින් මෘදුව ස්පර්ශය කරමින්ය.

"හම්... මම අම්මට ඇත්තම කිවුවා, ඔයා එක්ක දැන් සතියකින් දෙකකින් මෙහෙම ඉන්න හම්බවුනේ නෑ කියලා. අම්මට තෙරෙන්න ඇති ඒක" හංසි

එලෙස කීවේ දෙනනට දැනෙන ඔහුගේ දැනේ උණුහම විදිමින්, ඔහුගේ ලැමදට හිස තබා ගනිමින්ය.

"අපි දෙන්නා අතර මෙහෙම වෙන දේවල් ඔයා කියලා තියනවද...?" ඔහුගේ හිත ඉන් හිරිවැටි ගියේය.

"හම්..... එක දෙයක් නැතුව.." හංසි පෑවේ සිනහවක්ය.

"ඒ මොකක්ද...?" එහෙත් ඔහුට ඉන් නැගුනේ පැනයක්ය.

හංසි ඔහුගේ කණට කොට අසැබි වදනෙන්ම කීවේ, දෙදෙනා අතර ඇති ගුද සංසර්ගය ගැනය. එහෙත් නිමන්තට පැණය වූයේ ඇය එය නොකීවේ මංදැයි කියාය. එහෙත් හංසි කීවේ "ඒක කියන්න නිකන් ලැජ්ජයි වගේ... වෙන අනික් ඒවානම් සේරම එයා දන්නවා" යැයි කියාය.

"එහෙනම් අම්මා දැන් දන්නවා ඇති දුටු තියෙන්නේ ලේසිපාසු අමාරුවක් නෙමෙයි කියලා" නිමන්ත එලෙස කීවේ සිනහවෙන් විහිලුවටය. ඒ ඇගේ යටිකය වෙතටත්, නිදන ඇඳුමට යටින් අතක් යොමුකරමින්ය.

"ඔයාට මම පොඩි දෙයක් කියන්නම්..., ඇත්තටම නම් ඒක ඔවු. අම්මා දන්නවා මට මේක හොඳට දැනෙන්න ඕන කියලා. ඔයාව නවත්ත ගන්න කිවුවමත්, මම කීවේ ඔයා අදින්න මොකක්වත් ගෙනතුන් නැතුව ඇති කියලා, එතකොට මේ සරම දීලා අම්මා කිවුවෙත්.., කොහොමත් අද මේක ඔයාගේ ඇගේ තියන එකක් නෑනේ කියලා" හංසි එලෙස කීවේ වෙනදාට වඩා මෘදුව, යටිකය වෙත දැණෙන නිමන්තගේ අත්ලේ පහසු විදිමින්ය. ඒ වෙනදාට වඩා වෙනස් අයුරෙන් ඔහුගේ අතල, ඇඟිලි තුඩු යටිකය පුරාවට දැවටෙන මිහිර විදිමින්ය.

"ඇත්තටම අම්මා එහෙම කිවුවද...?" හංසිගේ ඒ වදන් පෙළ සේම, ඇගේ යටිකයෙන් ඇඟිලි තුඩට මෙදින දැණුන නැවුම් මෘදු වෙනසද නිමන්තට ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය. එහෙත් ඔහුගේ හිත මිහිරෙන් මත්වූයේ "එහෙනම් ඇත්තටම අම්මා දන්නවා" යැයි වූ සිතුවිල තහවුරු වූ නිසාවෙන්ය.

"හම්.... ඒකෙන් අද මම මේ බය නැතුව" හංසි එලෙස කීවේ ඔහුගේ සරම ඉහෙන් පහතට කොට ලිඟුව මතුකොට ගනිමින්ය.

"අම්මද එහෙනම් කිවුවේ.., මේවත් ඡේවු කරලම අද මගේ ලඟට යන්න කියලා? හැබැයි... මොනවා උනත් අද නම් මෙතන මාර ස්මූත්..." මවත් ඇඳැගනිමින් නිමන්ත විහිළුවට මෙන් කීවේ, හංසිගේ යෝනියට ඉහල පෙදෙස

මෘදුව අතගාමිත්ය. ඒ හංසිගේ යෝනියේ මෘදු බවෙන් ඔහුට වත්සලාගේ යෝනියේ මෘදු පහස දැනෙන්නට වූ නිසාවෙන්ය.

"ඒ අද රේසර් කරන්නේ නැතුව, වත්සු අක්කා ගෙනත් දුන්න වැක්ස් එකෙන් වැක්ස් කරපු නිසා. වෙනදට වඩා ස්මූත් නේද...?" හංසි එලෙස කීවේ නිමන්තත් යටි කයේ මවිල අද ඉවත් කොට ඇති වග සැක හැර ගනිමිත්ය.

"නියමයිනේ... එහෙනම් මරුවට ඇති..., කෝ බලමු.....?" ඔහුට ඉවසුම් නැති වූයේ එය දකින තුරුය.

"එහෙනම් ලයිට් එක ටිකක් දාන්න..., මටනම් බෑ ආයේ නැගිටින්න" හංසි එලෙස කීවේ මෙට්ටයමත දිගා වෙමිත්ය.

කාඹරයේ සිටි මවට ඒ කතා බහා ඇහුණා සේම, සාලයේ විදුලි බුබුලත් දැල්වෙන වග දොර හිඩසෙන් ගලා ආ එලියෙන් පෙනුණාය. "දැන් අපේ එකි කක්කුල් දෙක පළල් කරන් ඇත්තේ...?" හංසි තම යෝනිය යහමින් පෙනෙන්නට දෙපා පළල් කරන් සිටින අයුරුත්, නිමන්ත ඇගේ යෝනිය මෘදුව අතගාමිත් එහි රසවිඳින අයුරුත් ඇයට මැවී පෙනුණාය. ඒ "හොඳ වෙලාවට මම දැම්ම නොගියේ. මෙකීත් මොඩ් වගේ ලයිට් එකක් දාන්න කිවුවනේ " යැයි හිතමිත්ය.

"සිරාවටම දැන් නම් පොඩ්කියගේ වගේ..., මේ... ලිප්ස් දෙක රතුත් වෙලා" නිමන්තට එලෙස පෙනුනේ, දහවල මවිල ඉගිල්ලීම නිසාවෙන් යෝනිය අවට තවමත් බැස නොගොස් ඇති රත්පැහැය නිසාවෙන්ය.

"ඔයත් ආසයිනේ. පොඩ් එකියක්ගේ එකකට..?" හංසි එලෙස කීවේ ඇඟිලි තුඩෙන් යෝනී දෙතොලත් මැත් කරමිත්ය.

"නැතුවම නෙමෙයි..., ඒත් මහා ගැනියෙක්ගේ එකක් මෙහෙම නියනවට ඊට වඩා ආසයි" නිමන්ත එලෙස කීවේ හංසි මැත් කළ යෝනී දෙතොල් අතරින් ඇගේ කනාසා සිවිය තෙක් දිවත ඇතුල් කරමිත්ය.

"ආ....හ් සුදු අයියේ....., දැම්ම නම් දිව දාන්න එපා. මට අද ඉක්මණට වෙයි. ටිකක් ඔහොම සිනිදුවට අතගාන්න. අද හදිසී වෙන්න එපා" හංසි නිමන්තගේ හිස අල්ල ගත්තාය. ඒ දෙසතියකට පසුව නිසාවෙන් තම ඉක්මණ මිහිර ගැන සැකයෙන්ය.

හංසිගේ එම වදන් පෙලෙන් මවගේ හිත ගැහෙන්නට ගත්තේය. ඒ "පුතා

කෙල්ලගේ එකට දිව දාන්න ඇති" යැයි සිතුවලෝය. එහෙත් ඇයට සිනහවක් නැගුනේ "දැමිම නම් දිව දාන්න එපා. මට මට අද ඉක්මණට වෙයි" යැයි වූ භංසිගේ වදන් පෙළෙන්නය. ඒ "ටික දවසකට පස්සේ නිසා මේකිටත් අල්ලන් ඉන්න බැරුව ඇති..." යැයි කියා ඇයටත් සිතෙමින්ය. එහෙත් "මේකී ලයිට් එක ඔත් කරන්නේ නෑ නේ" යැයි ඇයට හිතුවේ හිතේ ඇති හදිසියටය.

"තනියමද වැක්ස් කර ගත්තේ...? ඔයා කිවුවේ වත්සු අක්කා එනකම් ඉන්න වෙයි කියලා..?" නිමන්ත එලෙස ඇසුවේ භංසිගේ ඉල්ලීම නිසාවෙන් දිවතෙන් නොව අත්ලෙන් ඇගේ යෝනිය සතපමින්ය.

"තනියම නෙමෙයි. අම්මා තමා වැක්ස් කරේ" භංසි එලෙස කීවේ නිමන්තගේ ලිඟුව දෙසත් හොඳින් බලමින්ය.

"අම්මා.....?" නිමන්ත ඇසුවේ පුදුමයෙන්ය. ඒ භංසි මව හමුවෙන් මෙලෙස දෙපා පළල් කරන් සිටිනා අයුරු ඔහුට මැවී පෙනෙමින්ය.

"හම්.... එයා තමා.."

"මරුනේ... අම්මා ඉස්සරහා මෙහෙම ඉන්න ලැජ්ජා හිතුවේ නැද්ද...?" ඔහුගේ හිත ඒ මිහිරෙන් ඉපිල ගියේය.

"අම්මා ලඟ මොකටද ලැජ්ජා වෙන්නේ...? මේ, ඔයා දන්නවද...? එයා මගේ වැක්ස් කරා, මමත් ඉතින් එයාගේ වැක්ස් කරා..." භංසි කීවේ මද සිනහවකින්ය. ඒ නිමන්ත තවත් ඉන් ඇවිසෙන වග ඇය දන්නා නිසාවෙන්ය.

"බොරු කියන්න එපා...?" හිතට දැණුන මිහිර නිසාවෙන් ඔහුට එය සත්‍යක් යැයි පිළිගත නොහැකි වුනේය. ඒ මවත් දියණිය හමුවේ දෙපා පළල් කරන් සිටින අයුරු ඔහුට මැවී පෙනෙමින්ය.

"අපි දෙන්නට දැන් එහෙම ගානක් නෑ අනේ... ඒකනේ ඉස්සෙලා මම කිව්වේ, එයා ඒ ඔයා ඉන්න වෙලාවට විතරයි බොරුවට එහෙම කියලා" භංසි එලෙස කීවේ ඔහුගේ ලිඟුව සරම තුලම පෙරසම ගසමින්ය.

"අම්මෝ... එහෙනම් අම්මගේ එකත් මෙහෙම ස්මුත් ඇති" නිමන්ත එලෙස ඇසුවේ තම ලිඟුව පෙරසම ගැසෙන මිහිර අහිබවා හිතට දැණුන ඒ අසම්මත මිහිරෙන්ය. ඒ භංසිගේ යෝනියේ මෘදුබවෙන් මවගේ යෝනියේ මෘදු පහසු සොයමින්ය.

"හම්.... මේවගේ සිනිදුයි තමා.., හැබැයි පෙනුම තමා ටිකක් වෙනස් " හංසි සිනහා වූයේ හඬ මදක් වැඩි කරමින්ය.

"ඡ්..... ඔව්වර හයියෙන් එපා හලෝ....., අම්මට ඇහෙනවත් ඇති...." හංසිගේ එම පිළිතුර හමුවේ තවත් පැනයන් ගන්නාවක් ඔහුගේ හිත තුළ පහළ උවත්, මේ කතා බහා ඇය ගැනම නිසාවෙන්, උස් හඬ ගැන ඔහුට දැණුනේ බියක්ය.

"එහෙම ටිකක් කමක් නෑ අනේ.." හංසි එලෙස කීවේ නිමන්තගේ සරම කඩා දමමින්ය.

"ඉන්න... ලයිට් එක ඔඟ් කරනකම" සාලයේ මහා දවාලක මෙන් ඇති විදුලි එලිය හමුවේ ඔහුට නිරුවත් වෙන්නට හිත් නොදුන්නේය. ඒ මව ගැන සැකයෙන් නොවුනත්, පිට නිවසක නිසාවෙන් දැණුන ආගංතුක හැඟීමෙන්ය.

"අනේ... ටිකක් තිබුනාවේ.... මේයාව කාලේකින් හරියට දැක්කෙන් නෑ නේ..." හංසි ඔහුගේ ලිහුවෙන් මවිල් නොමැති මෘදු පහස නොතහින් මෙන්ම දැකින්ද විවිත්දේය.

මවගේ ගතට සිහින් දාඩියක් දැමුවේ "අම්මෝ... එහෙනම් අම්මගේ එකත් මේ වගේ ස්මෑක් ඇති" යැයි නිමන්තගේ වදන් පෙළ හමුවේ, ඇයගේ හිතත් හිරිවැටුන නිසාවෙන්ය. ඒ "එහෙනම් පුතාට මගේ එකත් මැව්ලා ජේන්න ඇති"ඇයි ඇයට සිතෙමින්ය. ඒ මිහිරෙන් ඇගේ අතක් බඩවත දිග හෙමිහිට පහතට ආවේ, යටි බඩ පෙදෙසෙ මෘදු ස්පර්ශයක් නිදන ඇඳුමට පිටින් විදමින්ය.

එහෙත් නිදන ඇඳුමට උඩින් වූ ඇගේ අත යෝනිය මත නතර වෙත්ම "හම්.... මේ වගේම තමා. හැබැයි පෙනුම තමා ටිකක් වෙනස්" යැයි හංසිගේ වදන් පෙළෙ ඇසෙත්ම ඇය අත ඉවතට ගත්තේ " මේකී ඒ සෙරමත් දැම්ම දිග අරිද දන්නේනෑ..?" යැයි බියෙන්ය. ඒ නිමන්තත් "එහෙනම් අම්මගේ එක මොන වගේද...?" යැයි අසනා වගට ඇයට සැකයක් නොවුන නිසාවෙන්ය.

නිවසතුළ වන මේ අසම්මත නොහොබිනාව හාංකවිසියක් නොදන්නා මුගටි පැටියා, තම සුපුරුදු කණිසම අල්ලා සිවිලිම ඇතුළට රිංගුවේ "සර... බර..." හඬක් වහලය මතින් නන්වමින්ය. දෙනුත් මසක සිට සුපුරුදු වේලාවට ඇසෙන එම හඬ, හංසිට මෙන්ම මවටත් අරුමයක් නොවුනත්, නිමන්ත ඉන් තිගැස්සි ගියේ නුහුරු බවෙන්ය. ඒ "මොකද්ද ඒ සද්දේ යැයි..?" පසෙක වූ සරමත් අතට ගනිමින් අසමින්ය.

ඒ හඬ කුමක් දැයි කියා හංසි පහද දුන්නත්, අවසන සාලයේ විදුලි පහණ නිවි

ගියේ ඒ නිසාවෙන්ම නොවේය. ඒ එය තුරුමිපුවක් කොට ගනිමින් නිමන්ත තම අභිප්‍රාය ඉශ්ට කරගත් නිසාවෙන්ය.

විදුලි පහන නිමියැමේ ප්‍රීතිය වින්දේ නිමන්ත පමණක් නොවේය. මවටත් එය ගෙනදුනේ ප්‍රීතියක්ය. "ඇති යන්තම්... ඒත් තවටිකක් කොකටත් කියලා බලන එක හොඳයි" එහෙත් මම හදිසි නොවුනාය.

"මේ..., අම්මට ඔයාව ලැබිලා තියෙන්නේ නෝමල්ද, සීසර් ද..?" තම හිතේ නලියන පැනයන් එක්වරම ඇසිය නොහැකි නිසාවෙන් නිමන්ත වට රවුමෙන් එතනට එන්නට හිතුවේය. ඒ විදුලි පහන නිවා හංසි අසලින් දිගාවෙමින්ය.

"සීසර්" හංසිට සේම එම පැනය ඇසුන මවටත්, නිමන්ත එන්නේ මොකාටදැයි නොවැහැටුනාම නොවේය.

"ආ.... එහෙනම් ඉතින්, ඔයාගෙයි අම්මගෙයි මේ දෙකේ වැඩි වෙනසකුත් නැතුව ඇති" නිමන්ත එලෙස කීවේ ඒ තම අසම්මත සිතුවිල්ල හංසිගේ යෝනිය ස්පර්ශය හමුවේ සපත කර ගනිමින්ය.

"ඔයා හිතනවද නෝමල් බබා ලැබුනා කියලා... මේක එහෙම ලොකුවෙලා ජේනවා කියලා?" හංසි ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"විහිළුවක් කරේ. ඒත් තද ගතියනම් නැති වෙනවා කියලා දන්නවා..." ඔහුත් එය කීවේ සිනහවෙන්ය.

"එහෙම නම් ඉතින් ඩොක්ටර් කියලා ඒ වෙලාවටම ඒකටත් පොඩි මැහුමක් දාගන්නත් පුළුවන්නේ..?" හංසි නැවතත් සිනහා වූවාය. ඒ නිමන්තගේ ඇඟිලි තුඩේ පහස ගැටිතෙන් විදිමින්, ඔහුගේ ලිඟුවත්, කෝෂ දෙකත් දැනින් මාදුව පිරිමදිමින්ය. ඒ විටෙන් විට ඔහුගේ ලිඟුව මාදු අත් ගැසීමත් අත් නොහරිමින්ය.

"හැබයි., මම නම් හිතුවේ ඔයා නෝමල් ලැබෙන්න ඇත්තේ කියලා" ඔහුට අවැසි වූයේ නැවත් ඒ මහට එන්නට වග මවට සේම දියණියටත් නොවැහැටුනාම නොවේය.

"අම්මානම් කැමති වෙලා තියෙන්නේ නෝමල්, ඒත් අප්පවිවි තමා සීසර් කරන්න කියලා තියෙන්නේ" ඔහුට අවැසි කතා බහට හංසිත් එක එල්ලේ මුල නොපෙරුවාය. ඒ යටිහිතේ ඔහුගේ කුලැටි බවට සිනහා වෙමින්ය.

"ආ... එහෙනම් ශුවර් එකටම අර නිසා වෙන්න ඇති..?" ඔහුට එය ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය.

"හම්... එහෙම කියලා තමා අම්මා කිවුවේ..?"

"අම්මා ඔයා එක්ක අප්පව්වි එක්ක වුන දේවලුත් කියනවද..?" හංසිගේ වදන් පෙළෙන් නිමන්තගේ හිත හිරිවැටි ගියා සෙම මවගේ හිතත් හිරිවැටි ගියේය.

"හම්... එහෙම තමා හොඳ ට්‍රෙන්ඩ්ස්ලා වුනාම. අපේ රහස් නෑ" හංසි එය කීවේ සැහැල්ලු බවක් වදන් තුලට ගොමුකරමින්ය.

"එහෙනම් අප්පව්වි හිරට ආස ඇති..?" ඔහුට හංසිගේ මවගේ යෝනිය තුල පියාගේ ලිඟුව හිරට හිරේ බහින අයුරු මැවිපෙනුනේය. ඒ හංසිගේ දැනින් ලිඟුවට දැනෙන මිහිර පරයාය.

"අපේ අප්පව්වි විතරක් නෙමෙයි... ඔන පිරිමි කෙනෙක් ආස එහෙමනේ. හිරට තිබුනාමනෙ දෙගොල්ලන්නටම හොඳ" ඇය එලෙස කීවේ නිමන්තගේ ලිඟු හිස දැඩිව මිරිකමින්ය.

"ඔයාලත් ආස එහෙමද..?" හංසිගේ කැමත්ත ඔහු දැන සිටියත් "ඔයාලත්" කියා බහුවචනය එයට එක්කලේ, මවගේ කැමැත්ත ගැන කෙලින් ඇසිය නොහැකි කමෙන්ය..

"හම්... අපිත් ආස එහෙම තමා" හංසිට බහුවචනය නොතේරුනාම නොවේය.

"එහෙනම් අම්මත් ඔයාවගේ ඇති. මේ..., මේ..., " එහෙත් නිමන්ත ගේ වදන් ගොතගැසුනේය. ඒ මව ගැන එම පැනය අසන්නේ ඇගේ දියණියගෙන් වීමේ අසම්මතය නිසාවෙන්ය.

"ඔයා අහන්න හැදුවේ අපේ අම්මත් ආස එහෙම හිරටද කියලද..?" නිමන්තගේ ගොතය හමුවේ හංසි ඇසුවේ යටි හිතේ සිනහවෙන්ය. ඒ තවත් කල් නොඇර තම හිතක් කලතා ගන්නා අදහසෙන්ය.

"හම්..." එහෙත් නිමන්තට දැණුනේ සිහින් විලියක්ය.

"ඔවු... අපේ අම්මත් ආස හිරට තමා..., හැබයි ඔයාට ඕනනම් ඔය ටික අම්මගෙන්ම අහගන්නත් පුළුවන් එයා එක්ක හරිය සෙට් වුනොත්" හංසි නිසිතැනදී නිමන්තව කොටුකර ගත්තාය.

"ඔයාට පිස්සුද...?"

"පිස්සු නෙමෙයි ඇත්තට කිවුවේ... අපේ අම්මාට විශ්වාස හිතනොත් එහෙම තමා" හංසි ඔහුව තවත් දිරිමත් කළාය.

"අනෙ මේ.... මාව ජෝක් එකට ගත්තද..?" නිමන්ත හංසි කීදේ එතරම් තැකීමක් නොකළාය. ඒ ඇය කරන්නට ඇත්තේ විහිළුවක් යැයි සිතන නිසාවෙන්ය.

"නෑ.. ඇත්තටම මම කිවුවේ... යාළුවෙක් වගේ සෙට්ටුනොත් එයා එහෙම තමා. බලන්නකෝ මම කියනවට" නිමන්ත එය විශ්වාස නොකිරීම හංසිගේ හිතට වදයක් විය."මුට මෙව්වර කියලත් තේරෙන්නේ නැති හැටියක්... පිරිමි සේරම එකයි.. සින්ක් අවුට්" හංසිට සිතුවාය.

"හරි.. ඒක පස්සේ බලමු. මේ.. කියන්නකෝ අම්මා ඔයා එක්ක එහෙම කිවුවද?" ඔහුට ඇවැසි වූයේ එම මිහිරය.

"ඔවු... එයා ආස ගොඩක් හිරටලු" හංසි එලෙස කීවේ ඔහුගේ මුහුණේ ඉන් ඇති වන වෙනස්කම් හමුවේ හිත සතුටෙන්ය.

හංසිගේ හා නිමන්තගේ ඒ කතා බහා මවගේ හිතට උණුහුමක් සේම විටෙක මුවගට සිනහවක්ද ගෙන දුන්නේය. ඒ ඔවුන් දෙදෙනා එලෙස දොඩමලු වන්නේ කුමක් කරමින් වෙන්නට ඇති දැයි කියා ඇයට මැවුණ නිසාවෙන්ම නොවේය. ඒ ඇය දියණියට හෙලිකළ තම අතිශය පුද්ගලික දෑ, දැන් දියණියගේ අනාගත හිමියා හමුවෙන් රහසක් නොවන වග දැනීමෙන්ය. එහෙත් ඒ ගැන ඇයට දැණුණේ තරහක් නම් නොවේය.

"දෙන්නා දෙමහලෝ උනහම එහෙම තමා ඉන්න ඕන..., ආයේ අම්මා අප්පව්වී ගැනවත් රහසක් දෙන්නා අතරෙ ඕන නෑ" ඇයට ඒ ගැන දැණුණේ සතුටක්ය. එහෙත් "ඒත් හැම ගැනියෙක්ටම මෙහෙම රහසක් කියන්න පුළුවන් මිහිනිහෙක් ලැබෙනවැයි. වැඩියෙම ඉන්නේ, ඒ අපි කියන දෙයින් අපිටම ගහන මිනිස්සුන්. ඉතින් ගැනියෙක් එහෙම වල් හිතක්, තියෙන ආශාවක් එලියට දායිද? තමංගේ මිනිහවත් විශ්වාස නැති කොට..."

හැබැයි ඉතින් පස්සේ මිනිහා කියවනවා, අපේ ගැනී හැමදාම එකම විදියටයි..., අලුත් දෙයක් කිවුවත් බැහැක් ගනාවා කියලා. කියන්නේ කොහොමද එහෙම කටක්

ඇරලා...? කියන එකෙන්ම අපිට ගහන්න ගත්තම. වුවට වැරදුන ගමන් කියන්නේ නැද්ද... තෝ වල් ගැණියක් කියලා ඒක අල්ලගෙන..

තමාගේ මිනිහව උනත් විශ්වාස උනොත් තමා තමා ඕන් ගැනියෙක්ටත් වල් වෙන්නට හිතක් පහළ වෙන්නේ, කටක් ඇරලා තමාගේ ආශාවක් කියන්න පුළුවන් වෙන්නේ" ඇය එලෙස හිතමින් සතුටු වූයේ තමාට මෙන්ම දියණියටත් විවෘත මනසක් ඇති හිමියෙකු හිමිවීම ගැනය.

"කොහොමත් මේ.., අම්මගේ එක තවමත් ඇත්තේ හිරට නේ.... මේ..., " හංසි කොතරම් විවෘත වුවත් නිමන්ත ගොළු වූයේ ඒ ඇය හංසිගේ මව නිසාවෙන්ය.

"ඒ ඇයි...?" හංසි නොදන්නා සේ ඇසුවාය. ඒ වදන් පෙළ නිම වෙත්ම නැගුණු සිහින් කැස්සකුත් එකතුවය.

"ඇයි ඉතින්.... අප්පව්වින් ලඟ ඉන්නවා කියලැයි. එන්නෙත් අවුරුදු කීයකට සැරයක්ද..?" නිමන්ත එලෙස කීවේ හිතේ බිය තරමකට බිඳ ගනිමින්ය.

"හම්... ඒකනම් ඇත්ත. හැබැයි ඉතින් අප්පව්ව් ආවහම ඒ ඇරියසුත් අල්ලලා තමා සලකන්නේ. සමහර දාට නැගිටගනත් බැරිලූ කෑමේ සැරට" හංසි එලෙස කීවේ සිනහාවෙන්ය. ඒ නිමන්තගේ ලිඟුව දැකින් සතපවමින්, පියා ආවට ඇති ඔවුන් දෙදෙනාගේ ලොංගතුකම සිහි කොට ගනිමින්ය.

"ඒකනම් වෙන්න ඇති... අප්පව්වින් ඉතින් අවුරුදු තුන හතරක් හිරකරන්, හීට එකෙන්නේ එනේ.." ඔහුත් කීවේ සිනහාවෙන්ය.

"හැබැයි ඉතින් අප්පව්ව්ට වඩා එයා එනකම් හීට එකේ ඉන්නෙනම් අපේ අම්මා තමා" හංසි එලෙස සිනහවෙන් කීවේ ඔහුගේ ලිඟු හිස දෙතුන් විටක් දැඩිව මිරිකමින්ය.

"අම්මෝ... එකනම් ඇත්ත. ෆිගර් එක දැක්කම ඒක එහෙම කියන්න පුළුවන් ඒවා ටිකක් හොඳට ඕන, මේ.., මේ.., ගැණියෙක් කියලා " නිමන්ත එලෙස කීවේ ලිඟුවට දැණෙන හංසිගේ අතලේ පහස විදිමින්, මවගේ එදින දුටු අඬ නිරුවත් රුව සිහිකොට ගනිමින්ය.

"ඔයා අපේ අම්මව එහෙම දැකලා නෑනේ... හැබැයි ඔයා දැක්කොත් පුදුමවෙයි, තාම සෙක්සි ෆිගර් එකක් තියෙන්නේ" හංසි ඔහුව තවත් ඇවිස්සුවේය.

හංසි හෙලිකරන තම පුද්ගලික දිවිය නිමන්ත රස කිරීම, මවට ගෙනදුන්නේ

මිහිරක්ය. ඒ නිමන්ත පෙරලා අසන පැනන්ගෙන් ඇගේ හිත කැල්තෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. ඉන් ඇයට වැටහුනේ, සැලසුමට නිමන්ත එක් කරගැනීම කිසිසේත්ම අපහසු කරුණක් නොවන වගය. එබැවින් ඇය හොඳ හුස්මක් ගෙන යහනෙන් නැගිටවේ හංසි උගුර පාදා කළ ඉඟියෙන්, ඇගේ මෙතුවක් වූ ඉවසුම පලාගිය නිසාවෙන්ම නොවේය.

හංසිගේ පෙර ඇසූ පැනය හමුවේ මෙතුවක් තම හිතේ වූ රහස හෙළිකරනවා දැයි, නැද්දයි කියා නිමන්ත දෙවරක් සිතුවේය. ඒ තමා මවගේ එම රුව දිනක් දුටු බවත්, එයින් තමා විදනයක් ලද බවත්ය. එහෙත් හංසිගේ ඇති විවෘත බාවය නිසාවෙන් නිමන්ත සිතුවේ තවත් එය රහසක් නොකර ගන්නටය. ඒ හංසි කෙරෙහි ඇති දැඩි විශ්වාසය නිසාවෙන්ය.

"මේ..., මම..., මේ... එක දවසක් අම්මව එහෙම දැකලා තියනවා. ඒක නිසා තමයි ඉස්සෙල්ලා මම අරහෙම කිවුවේ" නිමන්ත ඒ වදන් ගැටගසා ගත්තේ අපහසුවෙන්ය.

"බොරු කියන්න එපා. කවදද...?"

හංසිට එදින සිහි නොවුනාම නොවේය. එහෙත් ඔවුනගේ එම කතා බහා අසා සිටි මවට පැනය වූයේ, එය කෙලෙසක, කවදා වුවක්ද දැයි කියාය. ඒ ඇගේ හිතද තිගැස්සෙමින්ය. එබැවින් ඇය දොර උළුවස්ස අසල නැවතුනේ, එය අසා ගැන්මේ හදිසියෙන්ය.

"ඇයි...මේ..., මේ..., එදා අපි දෙන්නා කාඹරේ ඉද්දී. අම්මා එලියේ නනා හිටියේ" නිමන්ත එය හෙළිකලේ තරමක වකිතයකින්ය.

නිමන්තගේ එම වදන් පෙළ හමුවේ මවගේ ගතම හිරිවැටි ගියේය. ඒ තම ස්නානය දෙස දියණියගේ හිමියා හොරහින් බලා සිටින අයුරු ඇයට මැවී පෙනුන නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇගේ ඒ හිරිවැටුන හිත කීවේ "එහෙම හොඳටම දකින්නට විදියක් නෑ, ඕනනම් ඩිංගක් එහෙත් මෙහෙත් ජේන්න ඇති" යැයි කියාය.

"එදා එහෙම පෙනුනැයි..?" හංසි එදින ඔහු විඳි මිහිර නොදැන සිටියා නොවේය.

"මේ..., එහෙම නැතුවමත් නෙමෙයි.." නිමන්ත එලෙස කීවේ ලිඟුවට දැණෙන හංසිගේ අත් පහස විඳිමින්, ඔහුත් හංසිගේ ලැමද දෙතොලකින් හුරතල් කරමින්ය.

"එහෙනම් එදා ඔයා අපේ අම්මගේ මොනවද දැක්කේ කියන්නකෝ...?"

හංසි එලෙස ඇසුවේ නිමන්තගේ වදන් තුලින් තම හිතත් අවුසා ගන්නටය. ඒ තම මවගේ නිරුවත, හිමියා රසවිඳි අසම්මතය දැන ගැන්මට ආශාවෙන්ය. එබැවින් හංසි නිමන්තගේ ලිඟුව දෙතුන් විටක් වේගයෙන් අත්ගැසුවේ ඔහුව තවත් මිහිරෙන් දිරිමත් කරන්නටය. එලෙසම හංසිට එය දැන ගැන්මේ ඇති හදිසියම මවටත් නොවුනාම නොවේය.

තම කයේ කුමන තැන් ඔහු දුටුවාදැයි කියා මවටත් දැන ගැන්මට ඇති වූයේ හදිසියක්ය. ඒ ගැහැනු කාගෙන් පොදු උනන්දුවය. එහෙත් ඇයට සිතුවේ "එහෙම මයේ ඔක්කොමනම් ජේන්න විදියක් නෑ. ඕනෙනම් කුණු අතුල්ල ගද්දී යන්තමින් පෙන්න ඇති" ඇති යැයි කියාය.

"මොනවද අනේ.., බොරුවට නොදන්නවා වගේ අහන්නේ....?" නිමන්තට එය එලි කරන්නට බියක් නොදැණුනත්, දියණියක් හමුවේ ඇගේ මවගේ නිරුවත හෙලිකරන්නට ඔහුට දැණුවේ විලියක්ය.

"හරි.., ඔයා කියන්නකෝ... අපේ අම්මගේ මොනවද දැක්කේ කියලා?" දෙතුන් විටක් වේගයෙන් අත් ගැසුව ලිඟුව හංසි මෘදුව ස්පර්ශය කළාය. ඒ ඔහුට නැවුම් මිහිරක් ගෙන දෙමිත්ය.

"මේ.., මේ.., අම්මගේ කුක්කු දෙකයි, මේ.., එයාගේ වූවවයි.." නිමන්තගේ හිත මෙවලේ වඩාත් උණුහුම් වූයේ, මවගේ එදින දුටු ඒ රුව සිහිවීමෙන් නොවේය. ඒ එදින තමා රසවිඳි ගැහැණියගේ රුව මෙදින ඇගේ දියණිය, තම බිරිඳ හමුවේ හෙලිකරන අසම්මත කමෙන්ය.

නිමන්තගේ ඒ වදන් හමුවේ මවගේ හිත සලිතව ගියේය. ඒ ඇයට "එහෙම උනාද කියලා කියන්නනත් බෑ.., මොකෝ පරිස්සම් වෙන්න ඔහොම සැකයක් තිබ්බා කියලැයි. මාත් ඔහේ කුණු අතුල්ල ගන්න ඇති වෙනදා පුරුද්දට" කියා යැයි ඇයටත් සිතෙමිත්ය. එහෙත් ඇයට ඒ සිතුවිලිමතින් නැගුනේ සෑම හැගැනියකට පොදු වූ වෙනයම්ම පැනයක්ය.

හිතේ වූ එම පැනයෙන්ම, ඇය හෙමිහිට දොර හැර කෑම කාඹරය වෙත ආවාය. ඒ ඔවුන් දෙදෙනාව පැහැදිලිව පෙනෙන ලෙස, කතිකා කර ගත් සැලුමේ නියමිත තැනටය. ඒ හොරහිත්ය. එහෙත් තමාව හංසි දුටු වග නම් ඇයට සැකයක් නොවුනාය.

කෑම කාඹරය වෙත ඇහැ ගසාගෙන සිටි හංසිට, මව නියමිත තැන ස්ථාන

ගතවෙනු ඡායාවෙන් පෙනුණාය. ඒ ඇගේ ගතත් ඒ අසම්මත මිහිරෙන් නොසිතුව ලෙස සලිතව යමිත්ය.

ඇයට මෙවලේ දැණුන මිහිර නැවුම් වූයේ හිත පත්ලම අසම්මත මිහිරෙන් කැලතෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. ඒ තව මොහොතකින් තමා මවට පෙනෙන්නටම රතිසුවය ලබනවා නොවැදැයි කියා ජීවිතයේ ප්‍රථම වරට දැණුන අසම්මත කමෙන්ය. එය වාඩත් තිවාර වූයේ මවත් එදෙස බලා සිටිනවා නොවේදැයි කියා ඇයට හිතන විටය. එබැවින් ඇය නිමන්තව නැගිටිටවා ගත්තේ මව ඉන්නා ඉසවුවට, ඔහුගේ ලිඟුව යහමින් පෙනෙන ලෙසටය. ඒ හිතේ "අම්මේ... මේ මගේ මිනිහගේ වංචියා" යැයි මුමුණු ගනිමිත්ය.

වසර ගණනාවක හිතේ වූ හීනය ලහින්ම නොවුනත් පැහැදිලිව මවට මෙදින මල් එල ගන්වා ගන්නට හැකි වූවාය. ඒ නාඹර කොළ ගැටයෙකුගේ ලිඟුව දැක ගැනමේ තිරිහන් ආශාවය. ඉන් ඇගේ ගතත් දෙතූන් විටක් තිගැස්සී ගියේය. ඒ දියනියගේ දැකින් ඒ ලිඟුවේ පෙර සම උස්පහත් වන විට, විටෙක විවරව වැසී යන රත් පැහැ ලිඟු හිසෙන්ය. "කෙල්ල කිවුවේ ඇත්ත..., අප්පවිවිගේ එකෙන් බාගයක් තරම්වත් නෑ, හිව්වත් එකක්" ඇයි ඇය සිතුවේ කණස්සලුව නොවේය. ඒ නිමන්තගේ ලිඟුවේ හුරුබුහුටි පෙනුමෙන් තම හිත අවුස්සා ගනිමිත්ය.

"ඉතින්..., ඔයාට ආස හිතූනද අපේ අම්මව එහෙම දකිද්දි...?" මවගේ හිතෙ නැගුන ඒම පැනය, හංසි ඇසුවේ තම හිතත් ඉන් හොඳින් උණුහුම් කරගනිමින්, ඒ මව ඉන්නා ඉසවුව දෙස හොරහින් බලමිත්ය.

"මොනවද අනේ ඔයා අහන්නේ.....?" නිමන්තට ඒ සත්‍ය හෙළිකරන්නට බියක් නොවුනත්, ඇගේ දියණිය හමුවේ එය එළිකරන්නට දැණුනේ විලියක්ය.

"ඇත්ත කියන්නකෝ...?" හංසි එලෙස කීවේ ඔහුගේ ලිඟුව දැකින්ම සතපවමින්, ඔහුව තවත් උණුහුම් කොට ගනිමිත්ය.

"අයියෝ... මොකද්ද අනේ...? එහෙම කියන්න පුලුවන්ද...?"

ඔහුගේ මෙම වදන් පෙළේ නිසි පිළිතුර ගැබ්ව තිබුනත්, හංසිට අවැසි වූයේ එය ඔහුගෙන්ම එලිකොට ගන්නටය. ඒ ආශාව, ඒ උවමනාව හංසිගේ හිතට වඩා දැඩිව දැණුනේ මවගේ හිතටය. "ආයේ ඔක නොකියා හිටියා කියලා වැඩක් තියනවැයි... " මවට එලෙස සිතූනේ එබැවින්ය.

"බෑ..., බෑ..., කියන්නම ඕන... මට ඇත්තටම ආසයි ඒක දැනගන්න " හංසිගේ එම පෙරැත්තය වඩාත් මවගේ හිත ගත්තේය.

"හම්... ටිකක්..." අවසන නිමන්ත හංසිට නතු වුනේය. එහෙත් ඔහු තම හිතේ සත්‍යම හෙළිනොකළේය.

"ඇයි ටිකක්....?" හංසි එලෙස ඇසුවේ මවගේ හිත තුලත් නැගුන ඒ පැනයමය. ඒ මව ඉන්නා ඉසවුව නොතහින් බලමිත්ය.

"හරියටම දැක්කේ නෑනේ.. එකයි ටිකක්" නිමන්ත එයට පිළිතුරු දුන්නේ සිනහවකින්ය.

"එහෙම ටිකක් දැකලද එදා එහෙනම් මට මදි නොකියන්නම සැලකුවේ...?" හංසි එලෙස කීවේ නිමන්තගේ ලිඟුව මවට පෙන්නටම මුවට ගනිමිත්ය.

හංසි නිමන්තගේ ලිඟුව මුවට ගත් ඒ කාමුක පෙණුම මවගේ හිත අවුළුවා දැමුවේය. ඒ හංසි හත් අට විටක්ම ලිඟු හිස පැල්ම දිවතෙන් කළුතමිත්ය. ඉන් මවට සිතුවේ "මේකින් හිමිප්පී වගේ හිටියට සේරොම ටික දන්නවා" යැයි කියාය. එහෙත් ඇගේ හිත ගත්තේ, හංසිගේ දිවතේ ස්පර්ශයන් ලිඟුවට දැණෙන මිහිර ඉවසා ගත නොහැකි නිමන්තගේ කයේ ගැස්මය. ඒ නාඹර කොළ ගැටයෙකුගේ තවම නොවියකුණු කිවිය මුසු මිහිරය.

"හම්..., ඔයා ජනෙලේ අල්ලගෙන නැවිලා හිටිය වෙලාවේ.., එතනට කෙළින්ම පෙණුනේ අම්මා නාන තැන. ඉතින් දිය රෙද්ද ඇඟටම ඇලිලා එහෙත් මෙහෙත් අම්මගේ ජේන්න ගත්තම එදා මට ඇත්තටම කන්ට්‍රොල් නැති වුනා" ඔහුගේ හිත එම මතකෙන් හිරිවැටි ගිය වේගය පරදා, ඔහුගේ කොෂ දෙක නලියන්නට ගත්තේය. ඒ නැන්දණිය හා ඇඳුන එම අසම්මත හිත, ඇගේ දියණිය හමුවේ මෙදින බෙදාගන්නා අසම්මත කම හමුවේය.

"ටිකක් දැකලා එදා එහෙම උනානම්, හොඳටම දැක්කනම් කොහොමට හිටීද...? වලක්කයා..." හංසි එලෙස කීවේ හිරිවැටුන හිතෙන් ඔහුගේ ලිඟු හිස මදක් තදින් විකමිත්ය. ඒ මවට පෙන්නටය.

එම හෙලිවීම මතින් හංසිගේ මෙන්ම, මවගේ හිතත් උණුහුම්ව ගියේය. මවට ඒ තම නිරුවත රසවිඳිමින්, නිමන්ත හංසි හා රතිසුවය ලබන අයුරු මැවි පෙනෙමිත්ය. ඉන් ඇයට සිතුවේ "කෙල්ලට එදා වැඩ පෙන්නලා තියෙන්නේ එහෙනම් මම නාන

දිහා බලාගෙන" යැයි කියාය.

තම රුව රසවිඳිමින් බැනනුවන් දියණිය සමඟ රතියේ යෙදෙන අපුරුව හිතේ මැවුන ඇයට දැණුනේ දැඩි අසම්මත මිහිරක්ය. ඒ හංසි හා තමා එය සැලසුම් කරන්නටත් පෙර, නිමන්ත එය ක්‍රියාවට නන්වා ඇති නිසාවෙන්ය. එම අසම්මත මිහිරෙන් ඇගේ හිත උණුහුම්ව ගියේ, යෝනිය ඇතුළටත් දැණුන සියුම් නලියැමක මිහිරක් කැටිවය. එබැවින් ඇගේ අත නැවතත් නිදන ඇඳුමට උඩින් යෝනිය මත නතර වුයේ, මෙවර නම් ඇයටත් නොදැනීම නොවේය. ඒ හිත තුළ පැහෙන අසම්මත කාම සිතුවිලි රොක්තක් සිහින වැලක් මෙන් එකින් එකට ඇමිනෙමින්ය.

"එහෙනම් මම පොඩි දෙයක් අහන්නම් ඇත්තම කියනවද...?" හංසි එලෙස ඇසුවේ මෙතුවක් මුවතල සැතපුන ලිඟුවට මද විවේකයක් දෙමින්ය.

"හම්... අහන්න...?" හංසිගේ මුවෙන් නිදහස් වූ ලිඟුව නිමන්තත්ත පිරිමැද ගත්තේ ඇගේ බේටය කොෂ දෙක මතත් තැවරෙන පරිද්දෙන්ය.

"ඔයා ඇත්තටම අපේ අම්මට ආසද...?" හංසි එලෙස අසමින් මේටටය මත දිගා වූයේ දෙපා පළල් කොට දණහිස් මතින් නවා ගනිමින්ය.

දෙපා පළල් කරගත් පසුව රත්පැහැයෙන් හිනහුන හංසිගේ යෝනිය මවට පැවේ සිනහවක්ය. එහෙත් මවට ඒ සිනහව නොපෙනුනේ, හංසි ඇසුව පැණය ඊට වඩා වඩාත් ප්‍රභල නිසාවෙන්ය. ඒ එම පැණයට ඔහුගේ පිළිතුර ඊලඟ සැලසුම් සඳහා උපකාරී වන නිසාවෙන් නොව, සෑම ගැහැනියකගේම පොදු ආශාව තමාට අනෙකාගේ ඇති කැමත්ත දැනගැන්මේ උත්සුකුව නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇගේ නෙත් නිමන්තගේ ලිඟුවට ගැලවෙන්නටද ඉඩක් නොතැබුවේය.

හංසිගේ එම පැනය හමුවේ නිමන්තගේ ගතම සලිතව ගියේය. ඒ දියණියක් තම මව ගැන වූ අසම්මතය තම හිමියා හමුවේ බියක් සැකක් නොමැතිව දිග හැරීම ගැන, පුදුමය කැටි වූ මිහිරකින්ය. එහෙත් ඔහුගේ හිතේ හංසි කෙරෙහි ඇති දැඩි විශ්වාසය නිසාවෙන් මුසාවක් කියන්නටද ඔහුට අවැසි නොවුනේය.

"එහෙම වූනොත් ඔයා මොකද්ද කියන්නේ....?" එහෙත් ඔහු තම කැමත්ත හෙලිකරන්නට ඉක්මණේ නොවුනේය.

"ඉස්සෙල්ලා ඔයා කියන්නකෝ..." දෙපා මුල්ලට පහත් වූ නිමන්තගේ මුහුණ හංසි දැකින් අල්ල ගත්තේ ඔහුගේ නෙත් දෙස එක එල්ලේ බලමින්ය.

"බෑ... ඉස්සෙල්ලා ඔයා කියන්න.." නිමන්ත ඇගෙ නෙත් මහ හැර ගත්තේය. යෝනී දෙනොල් ඇත් කොට ගැටිත්ත මතුකොට ගනිමින්ය.

"මට නම් මේ..., එහෙම අවුලකුත් නිකක් මේ.. නෑ..., නෑ..., වගේ" හංසි එලෙස කීවේ නිමන්ත ගැටිත්ත මත දිවන තබන අතරේය. ඒ "ආහ්... සුදු අයියේ..." යැයි සිහින් කෙදිරියක් ද පිට කරමින් හිතෙන් ඒ අසම්මතය විදගනිමින්ය.

හංසිගේ එම පිළිතුර හමුවේ නිදන ඇඳුමට උඩින් යෝනිය මත වූ මවගේ ඇඟිලි තුඩු එක් වරම නතර වුනේය. ඒ කිසිදා එවැනි සංසර්ගමය රතියකට තමා නොපෙලෙබෙන වග සක් සුදක් සේ ඇයට ස්තීර උවත්, දියණියගේ අනුදැණුම මත ඇගේ හිමියා තමාවෙත පැමිණෙන අයුරු ඇයට සිහිනයෙන් මෙන් මැවී පෙනෙමින්ය.

සැබවින්ම මවට දැනුන ඒ නැවුම් මිහිර, ලාබාල කොළඟුටයෙකුගේ දඩබ්බර කම හමුවේ, තම තිරිහන් ගත තැලි පොඩිවී යන මිහිර නොවේය. ඇයට දැණුන මිහිර වූයේ, පවුලේ සැවෝම රහසක් නොකොට ගන්නා රතිසුවය විදීමේ අසම්මත කමය. ඉන් ඇගේ ගතම උණුහුමෙන් සලිතව ගියේ, මෙතුටක් වූ ජීවිත කාලය පුරාවට යටි හිතේ නිදන් ගතව සැඟව තිබූ, ඒ අසම්මත කම් සැප ගිණිතේ ගිනි පුලිඟු පොකුරු පිටින් මතු වෙමින්ය. ඒ සමාජ සංකෘතියේ නාමයෙන් මෙතුටක් ඇය වටා බැඳී යදමේ පුරුකක් ඇයටත් නොදැණීම බිඳෙමින්ය.

"මේ..., මේ..., සිරාවටමද... කිවුවේ?" බ්‍රහ්ම හඬින් නිමන්ත එලෙස ඇසුවේ මෙතුටක් හංසිගේ දෙපා මුල්ලේ වූ තම හිස ඉවතට ගනිමින්ය.

"එහෙම කමකුත් නෑ වගේ කියලා හිතූනා. හැබයි ඔන්න හිනින් විතරයි හරිද?" හිතේ වූ එම මිහිර හමුවේ හංසි එලෙස කීවේ, නිමන්තගේ දිවතෙන් ගිලිහුන මිහිර තම ඇඟිලි තුඩෙන්ම සොයමින්ය.

"ඔයා මාව පිස්සෙක් කරනවා පැටියෝ, ඇයි එහෙම ඇත්තටම බැරිද..?" හිතට දැණුන ඒ අසම්මත මිහිර වාචාගත නොහැකි තැන නිමන්ත හංසිව දණ නම්ම ගත්තේ උමතු වෙන් මෙන්ය. ඒ හංසිගේ ගුද සිදුර මතට බෙට පිඩක් දමා දිවතෙන් එය හොඳ හැටි අතුල්ල මින්ය.

තම හිමියා ගෙන් මෙතුටක් නොලද, එහෙත් හංසි නිමන්ත ගෙන් ගුදයට ලැබ ගන්නා පහස දෙස මව බලා සිටියේ ඇස් පිල්ලම් නොගසාය. එහෙත් එය දුටු විගසම ඇයට "විහික්" යැයි කිය වුනත්, දියණිය "ආ....ගේ සුදු අයියේ..., දිව ඇතුලට දාන්න"

යැයි නඟන මිහිරෙ කෙදිරිය ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේය. ඒ ඇගේ ගුද සිදුරක් නොදැණීම දෙනුත් විටක් හැකිලෙමින් හා දිගහැරෙමින්ය.

"මුං දෙන්නා මං හිතන් හිටියට වඩා මේකේ දිග පළල දන්න උන් දෙන්නෙක්" ඇයට සිහි වුයේ එකල සොහොයුරියගේ සැමියාත්, සොහොයුරියගේ ගුදය දිවතෙන් සැතපුව පෙරේක කමය. එබැවින් ඒ දැණුන මිහිරෙන් ඇය මෙතුවක් නිදන ඇඳුමට උඩින් ගැටිත්ත මත තබාගෙන සිටි ඇහිලි තුඩ, නිරුවත් ගැටිත්ත මත තබා ගත්තේ, ඒ සොහොයුරිය ලද මිහිරේ මතකයෙන් නොව, තම කුසෙන් බිහිකළ දියණිය මෙදින හිමියාගෙන් ලබන පහස හමුවේ දැනුන මිහිරෙන්ය.

එබැවින් මෙවලේ හංසි හා නිමන්ත අතර වූ කතා බහා කොතරම් තීරණාත්මක උවත් ඒ කෙරෙහි ඇගේ අවදානය නොවැටුනේය. එහෙත් ඇය එයට සවන් නොදුන්නමත් නොවේය.

"ආහ්....., ඇත්තට එහෙම කරන්න ඉඩක් නෑ සුදු අයියේ.... ඒත් ඔයාට හිතෙන් ඕන තරම් එහෙම කරන්න පුළුවන්" හංසි එලෙස කෙදිරි නැගුවේ ගුද සිදුරට දැණුන නිමන්තගේ දිවතේ පහසෙන්ම නොවේය. ඒ තමා මෙලවට බිහිකළ මව සමඟ තම හිමියා රතී සුවය ලබන අසම්මත හීනය හිත්සේ දකිමින්ය.

"ඒ කොහොමද...?" හංසිගේ ගුදය වටා දිවතෙන් බෙටය තැවරු නිමන්තත්, ලිඟුව ඇගේ ගුද සිදුර මත තෙරපුවේ සිහින් කෙදිරියෙන්ය.

"මට ඔන සුදු අයියේ අපේ මේ පවුල වෙන කොහොවත්ම නැති පවුලක් කරගන. අපි අතරේ කිසිම හැංගිවිච දෙයක් නැති, මේ වැඩේ උනත් අපි ඔක්කොමලාට එකට කරන්න පුළුවන් බැඳීමක් ඇති කරන්න. මං ආසයි මේ ගෙදර හැමෝම නියුඩ් ඉන්නවා දකින්න... ඒත් අම්මා එක්ක ඇත්තට එහෙම ඉන්න දෙන්න බෑ අයියේ.." ලිඟුවක පහස ගුදට දැණුන දෙනුත් සතියකට පසුව නිසාවෙන්, හංසිගේ දෑසත් ඒ මිහිරෙන් අඩවන් වුනේය. ඒ "ආ.....හ්" යැයි සිහින් කෙදිරියෙන්ය.

"ඔයයි අප්පව්වින් එහෙම...?" ඔහුට දැණුනේ බියක් නොව, මිහිරක්ය. ඒ හංසි පියාට පෙනෙන්නට නිරුවතින් ඉන්නා අපුරුව හිතේ මවා ගනිමින්ය.

"ඔවු සුදු අයියේ.., ඔවු. ඔයා අපේ අම්මා දිහා බලලා එහෙම සතුවක් ගන්නවා වගේ, අම්මට අප්පව්විට උනත් පුළුවන් අපි දිහා බලලා එහෙම ෆිලින් එකක් ගන්න. ඒක හොරෙන් නෙමෙයි. ඇත්තටම... එයාලට අපි දෙන්නා ඉස්සරහත් මෙහෙම මෙහෙම දෙයක් කරන්න පුළුවන් දවසක් දකින්න මම ආසයි"

"මරුනේ.... මාත් ආසයි පැටියෝ... ඒත් ඒක එහෙම වෙයිද..?" නිමන්ත එලෙස ඇසුවේ කිසිදා එවැනි අසම්මතයක් සිදු නොවන වග ඔහුගේ හිත තුළ ඇතත්, එයින් හිතට දැණුන මිහිරෙන්ය.

"අපි ටුර්යි කරමු සුදු අයිගේ... අපිට බැරිවෙන එකක් නෑ. හැබැයි සුදු අයිගේ ඒකට මට ඔයාගේ උදවු ඕන... ඕයා එහෙම ආසයි නේද සුදු අයිගේ..." ගුද සිදුර තුළට ලිඟුව රිංගන මිහිර පරයා හංසිට දැණුනේ ඒ අසම්මත මිහිරය.

"මමත් ආසයි සුදු පැටියෝ.., මමත් එහෙම ආසයි. ඇත්තටම එදා මම අම්මව අර දැකපු එකම මතක් කරන් කීපාරක්නම් අතේ ගැහුවද...?" නිමන්ත එලෙස කීවේ හිතට නැගුන මිහිරේ දඩබ්බර කම, වේගවත් ලිඟු පහරෙන් හංසිගේ ගුදය හමුවේ මුදා හරිමින්ය. ඒ " තග්.., තග්.." හඬින්ය.

"මමත් ආසයි සුදු පැටියෝ.., මමත් ආසයි. ඇත්තටම එදා මම අම්මව අර දැකපු එකම මතක් කරන් කීපාරක්නම් අතේ ගැහුවද...?" යැයි වූ නිමන්තගේ ඒ වදන් පෙළෙල හමුවේ මවගේ හිත කැලති ගියේය. ඒ තම නිරුවත රසවිඳිමින් නිමන්ත ස්වාං වින්දනය කරන අපුරුව ඇයට මැවී පෙනෙමින්ය. ඒ "එදා දැක්ක ටිකට ඔහොමනම්... ඇත්තටම ඉඩක් ලැබුනොත් එහෙම එදාම මාව ඉවරයක් කරයි" යැයි කියා ඇයටත් සිතෙමින්ය.

එහෙත් ඇගේ තෙත් ඔවුන් දෙදෙනා තුලින් එක් නිමේෂයකට වත් ඉවතට නොගියේය. ඇය බලා සිටියේ තමන්ට මුහුණලා සිටින නිමන්තගේ කය දෙසය. ඒ දණ නමා සිටින දියණියගේ දෙපා මුල්ලෙන් මිහිරක් ලබන නිමන්තගේ නොහික්මුණ ඉරියවු දෙසය.

ඔවුන් දෙදෙනා මුහුණලා සිටියේ ඇය සිටින දෙසට නිසාවෙන්, ඔවුන් ගුද ඇසුරේ යෙදෙන වගක් ඇය තුන් හිතකින්වත් නොසිතුවාය. එහෙත් නිමන්තගෙන් ලැබෙන සෑම ලිඟු පහරකටම හංසිට නැගෙන කෙදිරියෙන් ඇයට හිතුවේ "තොල් දෙකක් ඇත් කරන්... නිමන්ත පුතාගේ එක්ක ගැටිත්තෙම වදිනවා ඇති" යැයි කියාය. ඒ මෙදින දහවල දුටු හංසිගේ කුඩා යෝනි දෙතොල නිමන්තගේ ලිඟු පහසෙන් තැලී පොඩිව යන අයුරු හිතේ මැවෙමින්ය.

එහෙත් හංසි දෙපා පළල් කරන් ඉන්නා නිසාවෙන් ඇයට සිතුවේ "ඔහොම කකුල් දෙක ඇත් කරන් ඉඳලා වැඩක් යැයි.. කකුල් දෙක ලංකරලා හිරකර ගත්තනම් තමා යහමින් ඇතිල්ලෙන්නේ" කියාය. ඒ ඇයගේ එකල අත්දැකීම් තුලින්ය. එතුලින් ඇයට ඇයට සිනහවක් නැගුනේ "ඉස්සර කෙල්ලෝ ඕකට කියන්නේ ගලක්

කපාගන්නවා කියලා" යැයි කියා සිහි වුන නිසාවෙන්ය.

නිමන්තගේ "මමත් ආසයි සුදු පැටියෝ.., මමත් ආසයි. ඇත්තටම එදා මම අම්මව අර දැකපු එකම මතක් කරන් කීපාරක්නම් අතේ ගැහුවද...?" යැයි වූ ඒ අසංවර වදන් පෙළ හමුවේ, හංසිත් තම අධිකාම ආශාව අවුළුවා ගත්තාය. ඒ තමා නිමන්ත සමඟත්, පියා මව සමඟත් එකම යහන රතිසුවය විදින අසම්මතය හිතේ මවා ගනිමින්ය. ඉන් නිමන්තගේ ලිඟුවෙන් ලැබෙන මිහිරට වඩා දැඩි මිහිරක්, ඇයට ඒ අසම්මත හිතෙන් දැණුනාය.

"ආහ්.... ඉන්න බෑ සුදු අයිගේ..., ඉන්න බෑ..., මට ආසයි අපි ඔක්කොමලා එකම ඇඳක මෙහෙම ඉන්නවා දකින්න. මට ජේන්නම අප්පච්චි අම්මට කරනවා බලන්න" හංසි එලෙස කෙදිරි නැගුවේ ගුදයට වැදෙන සෑම ලිඟු පහරකටම "උග්... හම්... ආහ්.." ඇයි උණුහුම් කෙදිරියක්ද පිට කරලමින්ය.

"මටත් ආසයි සුදු පැටියෝ.. එයාලා දෙන්නට ජේන්නම, එයාගේ දුවට මෙහෙම සලකන්න" නිමන්තටත් එය ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"එයාලත් ආසාවෙන් බලා ඉඳි සුදු අයිගේ.... එයාලගේ දුවට ඔයාගේ මේ වන්ඬියා සලක විදිය දිහා. ආ..හ්.... දැන්නම් ඉන්න බෑ, ටිකක් රිද්දන්න සුදු අයිගේ, ටිකක් රිද්දන්න..." හංසි එලෙස කෙදිරි නැගුවේ අවසිහියෙන් මෙන්ය.

"ඔයත් ආසද සුදු පැටියෝ.., අප්පච්චි අම්මට එහෙම හුකනවා බලන්න...?" නිමන්ත සුපුරුදු ලෙස ඇසැබ් වදනෙන්ම එලෙස ඇසුවේ, හංසිගේ නිතමේ දෙපළවෙන "වටාස් පටාස්" හඬ නැගෙන ලෙස දෙනුත් විටක් වැරෙන් ගසමින්ය. නිමන්තගේ ඒ අත් පහරේ සැරට මවගේ දැසත් පියව ගියේ, එහි වේදනාව ඇයටත් දැනුන නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇගේ හිත කීරී ගැසිගියේ නිමන්තගේ අසැබ් වදන් පෙළෙන්ය.

"ආහ්...., ඒකට එහෙම කුණුහරුපෙන් කියන්න එපා සුදු අයිගේ.... ඒ මගේ අම්මයි, අප්පච්චියි" හංසිට මෙදින ඒ ඇසැබ් වදන් හිත් නොගත්තාය. ඒ එහි සිටින්නේ මව හා පියා නිසාවෙන්ය.

මවගේ හිත ත ඒ අසැබ් වදන් පෙළ හමුවේ කැලති ගියේය. ඒ එහි ඇති අති අසංවර කමුවේය. ඇයට එම අසැබ් වදන් පෙළ මිහිරක් එක්නොකලාමත් නොවේය. ඒ "දෙන්නා මෙහෙම කුණුහරුප කතා කර කර වෙන්න ඇති වෙනදටත් වැඩේ කරන්නේ" යැයි ඇයට හිතෙමින්ය. ඉන් ඇයටත් නොදැණීම ඇගේ හිත මෙවැනි මොහොතක අසැබ් වදන් තුලින් නැගෙන මිහිරට ඇලුම් කරන්නට ගත්තේය.

"අම්මා අප්පච්චි ඇඳලා උනත් මෙහෙවු වෙලාවකට ඩිංගක් කුනුහරුපයක් දෙකක් කිවුවවා කියලා මක් වෙනවද...?" හංසිගේ එම වැලක් විම මෙවලේ ඇගේ හිත නොගත්තාය. එහෙත් ඇය එක් පයක් ඔසවා පුටුව මත තබා ගත්තේ ඒ අසැබි වදන් තුලින් දැණුන මිහිරෙන් නොව, හංසි හමුවේ නිදහස්වන නිමන්තගේ දඩබ්බර කම හමුවේ දැණුන මිහිරෙන්ය. ඒ "එක විදියටම දැන් ඔය හිටියා මදද..., කෙල්ලව අනික් පැත්ත හරවලා, ඩිංගක් සැරටම ගැහුවනම් තමා හොඳ" යැයි හිතමින් තම ඇඟිලි තුඩු දෙකක් ඇය යෝනී සිදුරට ඇතුල් කර ගනිමින්ය.

"ආහ්... ඉන්න බෑ සුදු පැටියෝ.. මට වෙන්ත යන්නේ..." දෙතුන් මොහොතක ගුද සංසරගෙන් ලැබෙන මිහිරත්, හිතේ ඇති අසම්මත හැඟිමුත් නිසාවෙන් නිමන්තගේ කොෂ දෙක තුළ ශුක්‍ර නලින්තට ගත්තේය.

"අනේ දැම්ම නම් එපා සුදු අයිගේ... අද මට තව ටිකක් ඔන" නිමන්තගේ මෙදින ඉක්මණ තේරුම් ගත් හංසි වහා කය කෙලින්කොට ගත්තේ, නිමන්තගේ ලිඟුව ගුදයෙන් ඉවතට ගනිමින්ය. එයින් මවට සිනිහවක් නැගුනේ "තවම තදියන් කාරයා" යැයි කියා නිමන්ත ගැන හිතෙමින්ය.

"අද මොකද මෙව්වර ඉක්මණට...." හංසි එලෙස කීවේ බිම එලා ඇති මෙට්ටය අසලින්ම ඇති තනි සොලා පුටුවේ ඉඳ ගනිමින්ය. ඒ යටි කය සොලා අග්ගිස්සටම තබමින්ය.

අසංවර ලෙස හංසි ඉඳ ගත්තේ මව සිටිනා දෙසට මුහුණලාය. එබැවින් මවට හංසිගේ රත් පැහැ යෝනී දෙතොලක් සිනහවක් පෑවේ අසංවර ලෙසය. දියනියගේ එම අසංවර කම ගැන මවට ඇති වූයේද සතුටක්ය.

ඒ සතුට පරයා ඇයට මිහිරක් දැනෙන්නට වූයේ, හංසි නිමන්තට හා ඇයට පෙනෙන්නට තම දෙපියයුරු මිරික ගනිමින් ගැටිත්ත කිතිකවා ගත් කාමුක ඉරියවුවෙන්ය. එවිට ඇයට සිහිවූයේ දිනක් හිමියා දුරකථනය හරා පෙන්වූ එවන් ගැහැනියකගේ කාමුක බවය. එහෙත් මොහොතක් යන්නට පෙර ඇය සිතුවේ "අපේ අක්කා තරම් වල් කමෙන් ඔය දේ කවුරුත් කරන්නේ නෑ, පිරිමියෙක් වෙච්ච අයිගට විතරක් යැයි, මටත් ඒ දිහා බං ඉන්න පුලුවන් උනැයි" යැයි කියාය. එහෙත් මෙදිණ ඇයට විශේෂිත වූයේ ඒ අසංවර ගැහැණිය මෙදිණ වෙන කවුරුන්වත් නොව තම කුසෙන් බිහිකළ දියණියම විම නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඇය සතුටු වූයේ "මේකී මහා නැහැදිච්ච එකියක්.. දැම්ම මෙහෙනම් තව ටික දවසක් යනකොට මේකී මේ.., මේ.., නරක ගැණියෙක් විදියටම ඉදිවී" යැයි සිතාය. ඒ එකල තම සොහොයුරියව, මෙදිණ

තම දියණිය අහිබවා යන දැකුමේ ආශාවෙන්ය.

හංසි කෙරෙහි ඇගේ හිතෙ නැගුන, ගනිකාවක් වගේ යැයි අවසන් සිතුවිල්ල ඇය "නරක ගැනියෙක් වගේ" ලෙසට හරව ගත්තේ, ඇය තම කුසෙන් බිහිකළ දියනියම නිසාවෙන්ය.

එහෙත් හංසි ඇහිලි තුඩු මතින් තම යෝනී දෙතොල විවර කොට, ඇතුළත රොස පැහැය නිමන්ත වෙත පෑවේ "සුදු අයිගේ... මේකීට ඔයාගේ දිව ඕන" යැයි කියාය. ඒ මවගේ හිත පමණක් නොව, තාලයට හෙමිහිට ඇතුළට රිංගන හා එලියට එන මවගේ ඇහිලි තුඩු මතටත් යම් වේගයක් එක් කරමින්ය. ඉන් ඇයට සිතුවේ "ඩිංගක් සිවියෙන් වදින්න එක්කලා දිව දැමීමනම් මේකී තවත් ඇවිස්සෙයි" යැයි කියාය. ඒ එකල අත්දැකීමෙන්, දිවතක පහස හමුවේ කන්‍යා සිවියෙන් නැගෙන මිහිරේ තරම ඇය දන්න නිසාවෙන්ය.

"ඔයා කියන දේවල් වලට මට මෙහෙම ඉවසන් ඉන්න බෑ පැටියෝ..., ඔයා මාව පිස්සෙක් කරනවා" නිමන්ත හංසි ඉදගෙන සිටින පුටුව පාමුල දණ නමා ගත්තේය.

"එහෙනම් සුදු අයිගේ..., අපේ අම්මට ජේන්නම මගේ මේ නංගියාව ටිකක් හුරුකල් කරන්න. අපේ අම්මා ආස වෙයි ඔයා එයාගේ දුටුට සලකන විදිය බලන්න" හංසි එලෙස කීවේ මව ඉන්නා ඉසවුව දෙස හොරහින් බලමින්ය.

"ඇයි.. අම්මා එහෙම ආසයි කිවුවද...?" නිමන්තගේ ගත සලිතව ගියේය. එබැවින් ඔහු හංසිගේ යෝනී දෙතොල් ඇත් කොට දිවත කන්‍යා සිවියේ දැවටුවේය.

"ආ...ඒ සුදු අයිගේ....., එයා එහෙමම කිවුවේ නෑ...." හංසි කෙදිරි නැගුවේ නිමන්තගේ දිවතෙන් දැණුන මිහිරට නොව, මව තමන් දෙස බලා සිටිනා බව දන්නා අසම්මත කමේ මිහිරටය.

"එහෙනම්...?" නිමන්තට ඇවිසි වුයේ එය හංසිගේ මුවෙන් අසා ගන්නටය.

"එයා කිවුවේ..., දැනටත් දෙන්නා හොඳ, හොඳ සෙල්ලම් දානවා ඇති නේද කියලා..., ආ,,ඒ... හම්..." හංසි කෙදිරි නැගුවේ තම දෙනනම දැකින් මිරික ගනිමින්ය.

"ඉතින්.." නිමන්තගේ ගත ඉන් සලිතව ගියේ, හංසිගේ යෝනියෙන් ගැලූ සතුටු දිය කඳුලේ ඇඹුල් රසයට නොව, මව හංසිගෙන් එලෙස ඇසුව අසම්මත කමේ මිහිරටය.

"ඉතින් අහන්නේ..., මට ඔයා සලකන විදිය සේරම මම අපේ අම්මට කිවුවා. මොකටද එහෙම හංගන්නේ..? ආහ්... සුදු අයිගේ දැණනම් මටත් ඉන්න බෑ වගේ. නංගි පැටියා හිරිවැටිලා ගිහින්.., මට දැන්නම් ඔයාගේ මල්ලියව කට ඕන"

"ඊට පස්සේ අම්මා මොකද කිවුවේ...." නිමන්ත සෝඟාවේ ඉඳ ගත්තේ හංසි අයුරින්ම, දෙපා ඇදී දෙක මතට දමා ගනිමින්ය.

නිවසේ පිට පැත්තේ දැල්වෙන විදුලි බුබුලේ එලිය, පෙරටත් වඩා යහමින් මෙවලේ නිමන්තගේ යටි කය වෙත වැටුණේය. ඒ එපස වූ ජනෙල් තිර රෙද්ද බාගෙට වැසී ඇති නිසාවෙන්ය. එබැවින් මවටත් පෙරට වඩා නිමන්තගේ ලිඟුව පැහැදිලුව පෙනුනේ පෙරට වඩා තරමක් නාඹර බවේ දරදඬුවය.

ඉඳගෙන සිටි අයුරෙන් නිමන්තගේ ලිඟුව වූයේ ඉද්ද ගැසුවා සේ කෙලින්වය. ඔහු සොඟාවේ කොනටම තම යටි කය තබා සිටි නිසාවෙන් කෝෂ දෙකත් පහලට එල්ලා වැටුණේය. ඒ නාඹර කමේ සලකුණක් ලෙස, ශුක්‍ර උනා ඇති බැවින් යාන්තමට පහතට දික්වෙමින්ය.

"මෙහෙම දැක්කහම නම් එකේ තරමේ නරකකුත් නෑ... අහල් හතර පහක් ඇති මයේ හිතේ. අඩුවකට ඇත්තේ ඩිංගක් හිනි කම මිසක්කා. ඒකත් ඉතින් ටිකක් තැලිලා පොඩිවෙලා යනකොට මස් දාලා එන්නේ නැතුවයි. අනික ඉතින් අපේ එකි කියලා හස්ති යෝනි යැයි විසල් එවුවා ආම්බාම් කරන්න, මූසික මිසක්කා" ඇය පැහැදිලි පලමු දසුනෙන්ම නිමන්තගේ ලිඟුවේ තරම තහවුරු කොට ගත්තාය.

එහෙත් ඇගේ හිත ගත්තේ ද නිමන්තගේ ඒ යටි කයේ හීංදැරි නාඹර පෙණුමය. හිතේ ඇති අවැසිය වෙනුවෙන් ඇගේ හිත කීවේ "මීටත් වඩා ඩිංගක් විතර පොඩි වුනානම්" යැයි කියාය. ඒ මැදි වයසේ තිරිභං කම නිසාවෙන්, විසල් සනකම් ලිඟුවකට වඩා, නාඹර ලිඟුවට ඇගේ හිත මෙකළ බැඳී ඇති නිසාවෙන්ය.

එහෙත් දැනුන එම මිහිරෙන් ඇය එක් අතකින් යෝනිය කිතිකවා ගන්නා අතරේ, අනෙක් අතින් දෙනනද මිරික ගත්තේ "ඔලුව විතරක් කටට ගන්නේ නැතුව, ඔහොම ඉද්දී අරවුවා දෙකත් එක්කලා ටිකක් සුප්පු කරලා ගත්තනම්, කොල්ලා

ඔහොම ඉඳගෙන ඉන්නවා බොරු... මොකද එක කටට බෝල දෙකම ගන්න බැරුවැයි හිමිවන් වෙච්ච කොට" යැයි හිතමිනිය. ඒ හිතෙන් දියණියට ඔවදනක් දෙමිනිය. එහෙත් ඒ ඇගේ ඇගේ හිතේ මෙවලේ ඇති කැමත්තය.

"ඉතින්.. අම්මා කිවුවා.... ආසාවේ බැ..., එහෙනම් මරුවට ඇති දෙන්තගේ දැහලිල්ල, මට නිකන් මැවිලා ජේනවා වගේ කියලා" හංසි එලෙස කීවේ නිමන්ත ඇසුව පැනයට පිළිතුරු දෙන්තට පෙර හත්, අට විටක්ම ඔහුගේ ලිඟුව මුව තුල වේගයෙන් උස් පහත් කර, පසුව තම බේටය රැඳුන ලිඟුස ඇහිලි තුඩින් මෘදුව සතපවමිනිය.

"ඉතින්... ..?" නිමන්තට දැණුනේ හංසිගේ ඒ අත් පහස නොවේය.

"පස්සේ ඉතින් අම්මා හිතා වෙලා..., එයාලා දෙන්තා යාළුවෙලා ඉන්න කාලේ මෙහෙම වෙච්ච ඒවා කිවුවා කිවුවා" හංසි එලෙස කීවේ ලිඟුව මුවට ගනිමින් නොව, ලිඟුව අත් ගසමිනිය. ඒ නිමන්තට දැන් ඇවැසිව ඇත්තේ තම මුවේ පහස නොවන වග ඇයට වැටහුන නිසාවෙන්ය.

"ඒ මොනවද...?" නිමන්ත එලෙස ඇසුවේ ලිඟුව අත් ගසනා හංසිව, තම එක් පයක් බිමට තබා ඒ මත ඉඳවා ගනිමින්, ඇගේ දෙතනත් මුවෙන් සුරතල් කරමිනිය.

"ඒ මොනවද ඉතින්..., අපේ අප්පච්චිගේ තෝට් වැඩ තමා. ඒ කාලේ ඉඳමම අප්පච්චි අම්මට හොඳට සලකලා" හංසිත් එම මිහිර වින්දේය.

"ඒ කියන්නේ මේ..., අම්මා මැරි කරන්න කලින්ම මේක... මේ..?" නිමන්ත එලෙස ඇසුවේ හංසිගේ යෝනි පොඩිය අත ගාමිනිය.

"අපෝ... අප්පච්චි එහෙම දැහළුවට, එක කඩන්න හනිමුත් දවස එනකම් එයා දීලා නෑ.. ඒකෙන් මටත් හැම වෙලාවෙම කියන්නේ හනිමුත් දවස එනකම් ඒක පරිස්සම් කරගන්න කියලා. ඒක එදාට එහෙම උනාම තමයිලු මරු..."

"ඒ මොකද...? කොහොම උනත් එකයිනේ...?" ඔහු සිටියේ උත්සුකුවය.

"මමත් එහෙම තමා කිවුවේ..., ඒත් අම්මා කිවුවේ..., එදාට වෙනදට වඩා හිත නිදහස් ලෑ... අනික ඒක වෙනුවෙන්මනේ ඒ දවස... හිතට බයකුත් නෑ හොඳට ජොලියේ ඒක කරගන්න පුළුවන්නේ.. අනික මෙහෙම වගේ යැයි..."

"එහෙනම් අම්මා එදා හොඳ ජොලියක් ගන්න ඇති...? එකතේ එයා හරියටම ඒක දන්නේ" නිමන්ත එලෙස කිවේ එදින හංසිගේ මවගේ හා පියාගේ මදුසමය හිතේ මවා ගනිමින්ය.

"පිස්සු.. පළවෙනි දවසේ අම්මට ඒක එපා වෙලා.." හංසි සිතුවේ බිඳකට ඔහුගේ ඒ මිහිර බිඳින්නටය. ඒ එලෙස බිඳීම මතින් ඔහුව වැඩිවේලවක් රඳවා ගැනීමේ අදහසින්ය.

"ඒ ඇයි...?"

"ඇයි අහන්නේ...? ඔයා දන්නේ නෑතේ අපේ අප්පච්චිගේ එකේ සයිස් එක..., කොහොමට හිටින්න ඇතිද, මගේ වගේ මේ පොඩි එකක් ඇතුලට එදා ඒවගේ එකක් රිංගද්දී...?"

"ඇයි..., අම්මා එහෙම කිවුවද...?" නිමන්තට සිහි වුයේ මෙකල හංසිගේ මෙන්, එකල හංසිගේ මවගේ කුඩා යෝනියට, පියා තම විසල් ලිහුව ඇතුල් කරන්නට දරනා වෙහෙසය. ඒ හංසි පෙර කියා ඇති පරිද්දෙන් ඔහුත් පියාගේ ලිහුවේ තරම දන්නා නිසාවෙන්ය.

"අම්මා කියනවා..., එදා අප්පච්චිගේ එකේ ඔලුව හරිය ටිකෙන් ටික ඇතුලට යද්දී, අම්මට දැණුනලු අම්මගේ එක ඉරිලා යනවා වගේ. අම්මා කෑ ගහලා අඩලා"

"ඉතින්... අම්මා ඉඩ දිලා නැද්ද?" ඔහුට එදින පියාගේ විසල් ලිහුව, මෙදින හංසිගේ තරමෙන් යුතු මවගේ යෝනී දෙතොල් දෙබෑ කරන අපුරුබ මැවී පෙනුණේය,

"ඉඩදිලා නැද්ද...? අම්මා කෑ ගහලා ඇඬුවට අප්පච්චි නිකන් ඉඳලා නෑ. අප්පච්චි අම්මව තදකරලා අල්ලගෙන, බලෙන්මලු ඇතුලට දැමීමේ. කොහොම හරි එදා ඒ පාරෙන් පස්සේ අම්මා එතනට අතවත් තියන්න දිලා අප්පච්චිට"

"එහම් එදා අම්මට ඒක එව්වර හොඳ දවසක් වෙලා නෑ...?" නිමන්ත නැගුණේ මිහිර මතින්ම සිනහවක්ය.

"පිස්සුද...? ඊ බැරිවෙච්ච එකට, පහුවදා හෝම් කමින් සාරිය පිටින් ඉද්දිලු අප්පච්චි ආයේ අම්මව අල්ලගෙන තියෙන්නේ. ඒත් බලෙන් ලු. හැබැයි එවලේ නම් ඉස්සෙල්ලා පාර තරම් රිදුණේ නෑ ලු. කොහොම හරි ටිකක් වෙලා යද්දී

රිදිල්ල අඩුවෙලා අම්මටත් ශීල් වෙන්න ගත්තලු. අම්මා කියනවා එවලේ නම් මරුලු. අම්මා කියනවා... එවලේ අස්පව්විට අරවා යන ටිකට, අම්මට තුන් පාරක්ම වුනාලු.... සාරියත් හොඳටම පොඩ්වෙලාලු..

කොහොම හරි ඒ වෙලාවෙම වගේ තමා හොටෙල් එකෙන් එක්කන් යන්න ගෙවල් වලින් කට්ටිය ඇවිත් තියෙන්නේ. කරගන්න දෙයක් නැතුව අම්මා එවලේ පැන්ටිය උස්සගෙන තියෙන්නේ අස්පව්වගේ අරවා හෝද ගන්නෙත් නැතුවමලු. මරු වැඩේ කියන්නේ කාර් එකට නහිද්දී අරවා කකුල් දෙකෙහුත් බේරෙනවලු..? කොහොම හරි ඔන්න එවෙලේ තමා අම්මගේ නියම හනිමුත් එක වෙලා තියෙන්නේ" හංසි එලෙස කිවේ සිනහවෙන්ය. ඒ ඔහුගේ ලිඟුවට නිදහසක් නොදෙමින්මය.

දියණියගේ දැනින් විටෙක වැසි යන තවත් විටෙක විවර වෙන, නිමන්තගේ ලිඟුව දෙස මව හොඳැති මිහිරෙන් බලා සිටියත්, හංසිගේ අඩක් වූ එම මුසාව හමුවේ ඇයට සිනහවක් නැගුනේ එම මිහිර මතින්මය. ඒ "මේකී කතා ගොතන්න දෙයියා..., මම ඒ පැන්ටිය ඇඳ ගත්තැයි...? වැක්කෙරිව්ව එවගෙන් එවලේ ඇඳන් හිටපු එකේ ගන්න දේයක් තිබ්බැයි. අලුත් වෙන එකකුත් නැති නිසා නිසා, ඉස්සෙලා දවසේ ඇඳපු එකමනේ එදක් ඇන්දේ" යැයි තම හිතට කොඳුර ගනිමින්ය. ඒ පෙර දින මගුල් දවස පුරාවට ඇඳී, දහදිය නැහැවුන එම යට කලිසමෙන් නැගුණ සුවදක් ඇයට සිහිවෙමින්ය.

එහෙත් ඇයට මදුසමය දිනයෙදී තම යෝනියට රිංගු හිමියාගේ ලිඟුව මෙවලේ සිහි වූවාය. එබැවින් ඇයට එදින දුටු හිමියාගේ නාඹර ලිඟුව හා මෙදින නිමන්තගේ නාඹර ලිඟුව සැසඳුනේ ඉබේටමය. බැවින් දිග පළල වෙනස් උවත් එදින තම යෝනිය රිංගුවෙන්, පෙණුමෙන් මෙවැණිම නාඹර ලිඟුවක් නොවෙ දැයි කියා ඇයට සිහි වූවාය. එහෙත් ඇයට මෙදින මිහිර දැනෙන්නට වුයේ එකල හංසිගේ පියාගේ ලිඟුවෙන් නොව මෙදින දකිනා නිමන්තගේ නාඹර ලිඟුවෙන්ය. ඒ එකල හිව්වං ඇගේ යෝනියට, මෙදින හිව්වං නිමන්තගේ ලිඟුව ඇතුල් වෙන අසම්මත මිහිරය. ඒ මිහිර ඇය පැතුවේ දැසින් විඳ, තම ඇඟිලි දෙතුවෙන්මය.

"මරුනෙ...." නිමන්තට හංසි කී දේ මැවි පෙණුනේය. ඒ මව දෙවන ගමනට ඇඳී රතු පැහැ සාරියත්, තද රතු යට සායත් හරහා විනිවිදව දුටුවේ, මව ඇඳී සුදු පැහැ පැන්ටිය මතින් දෙපා දිග බේරෙන, ඔවුන් දෙදෙනාගේ මිහිර කැලතුන සතුටු කඳුලේ අපුරුවය.

"මරු කියන්නේ ඒක නෙමෙයි... එදා ගෙදර ඇවිත් හෝම් කමින් පාටි එක ඉවර වුන ගමන් අම්මා කරලා තියෙන්නේ, ඒ සාරිය පිටින්ම අප්පව්ව්ව ඇදේ පෙරළ ගත්ත එකලු. ඇයි ඉතින් එදා උදෙන් ජීවිතේ ඉස්සෙල්ලාම මේවගේ වංචියෙක් ඇතුලට රිංගුවම දැණෙන සනිපේ කොහොමද කියලා අම්මට දැනිලා තියෙන්නේ"

"අම්මත් මරු බඩුවක්නේ.... ඉතින්..." නිමන්තට නැගුනේ මිහිරෙන් කැලකුන සිනහවක්ය. ඒ රතුසාරියෙන් උමතුව සිටිනා මවගේ ඒ නොහික්මුණ බව ඔහුගේ හිතේ ඇදෙමින්ය.

"ඉතින් කියන්නේ..., අම්මට ඒ ඉස්සලම දැනිව්ව රහේ තරම දන්නවද..? එදා රූ දෙන්නා තුන් පාරක්ම සෙට්වෙලා. හොඳම දේ තමා..., ඒ තුන් පාරෙන් දෙපාරක්ම අම්මා අප්පව්ව්වගේ ඇඟ උඩලු. ඒත් මදි වෙලා අම්මා පහවදා උදෙන් අප්පව්ව්ව අල්ලගෙන. අම්මට ඒ තරම්ම ඒකේ රහා වැටිලා. ඔයාට කියන්න පහුවදා උදේ අම්මට ඇවිද ගන්නත් බැරි වෙලා" හංසි එලෙස කියා දිගු වෙලාවකට පසුව නැවතත් නිමන්තගේ ලිඟුව මුවට ගත්තාය. ඒ තමා කියූ අසැබිය තුලින්, තම හිතම අවුස්සා ගනිමින්ය.

"අම්මනම් මරුනේ... අප්පව්ව්ව්ට ලැබිලා තියෙන්නේ සැප පොල්ලෙලි කඳක්නේ" ඔහුට මැව් ගියේ එදින මව පියාගේ ලිඟුව මත මව උස් පහත් වෙන අපුරුවය. ඒ ඇය උස් පහත් වෙන වාරයක් පාසා ඇගේ දෙනනත් හෙලවෙන අපුරුවය.

"හම්... අම්මා ආසම එහෙමලු.. එයා වැඩියෙන්ම ආස අප්පව්ව්ට කරන්නලු"

"ආ...හ් ... දැන්නම් මට තවත් ඉන්න බෑ පැටියෝ. මට මතක් වෙන්නේ අම්මා අප්පව්ව්වගේ අලවංගුව උඩ පොල් ලෙලි ගහන විදිය, තන් දෙකත් පද්ද පද්ද" නිමන්ත එලෙස කෙදිරි නහමින් හංසිව මෙට්ටය මත දන ගස්සා ගත්තේ බලෙන් මෙන්ය. ඒ හංසිගේ මුවේ උණුහුම් පහසෙන් නොව, ඇගේ අසම්මත කතා පෙළෙන් දැණුන උනුහුමෙන්, කොෂ දෙක තුල ශුක්‍ර ලාවා මෙන් පැහෙන්තට ගත් නිසාවෙන්ය.

"මටත් දැණිනම් ඉවසන් ඉන්න බෑ සුදු අයිගේ. මතක් වෙන්නේම අප්පව්ව්වගේ අර තඩ්, ලොකු, මහත එකා අපේ අම්මගේ වූව ඇතුලට රිංගපු විදිය. ආ...හ් අයිගේ... දැන්නම් අතුල්ල අතුල්ල ඉන්න එපා. කෙල ටිකක් දාලා රිදෙන්නම

දෙන්න" හංසි සිටියේත් තම කතා වස්තුවෙමිම අවුළවා ගත් හිතෙන්ය.

දණ ගස්සා ගත් දියණියගේ ගුදයට බේට පිඩක් දමා, එය තම ලිඟුවෙන් හොදින් අතුල්ලා ගන්නා නිමන්ත දෙස මව බලා සිටියේ ඇසි පිය නොහෙලාය. එහෙත් එම ලිහිසි බව මතින් "ආ...ග්... අයියේ..." යැයි හංසිට කෙදිරි නන්වමින් නිමන්ත එක් වරම ලිඟුව හංසිගේ ගුදයට ඇතුල් කරන විට, මවගේ දැසත් විසල් වී, මුවත් ඇරුනේ පුදුමයෙන්ය. ඒ ඇය කිසි විටෙකත් එවැන්නක් හංසිගෙන් නොසිතුව නිසාවෙන්ය.

නිමන්තගේ දැඩි ලිඟු පහර හමුවේ දියනිය නහන කෙදිරියත්, එම මිහිරෙන් මත්වුන ඇගේ නිතඹ නැටවීමටත් මවට එක්කලේ පුදුමය පමණක්ම නොවේය. ඒ නිමන්තගේ මෙවලේ වූ දඩබර නොහොබිනා කමත් ඇයට මිහිරක් එක්කලේය. එහෙත් ඒ සැවොම පරයා ඇයට මිහිරක් දැණුනේ, දිවියේ පළමු වරට ගුද ඇසුරක් දැකුමෙන්ය. ඒ ගුද ඇසුරක් පළමු දැකුමේ පුදුමය පහාකරමින්ය.

"ගහන හැගිල්ලට මේකී කොහොම ඉවසන් ඉන්නවද මංදා. ඒත් රිදිල්ලක් තියේ නම් ඔහොම නටව, නටව අල්ලන් ඉදි යැ" ඇය උවමනාවෙන් බැලුවේ දියණියගේ ගුද සිදුර දෙසය. එහෙත් හංසිගේ මුවෙන් පිට වූ "හයියෙන් ගහන්න සුදු අයියේ.., හයියෙන් ගහන්න.. අපේ අම්මට පේන්නම, එයාගේ දුවට රිදෙන්නම පුකේ අරින්න" යැයි වූ වදන් පෙළෙන් මවගේ හිතේ මෙතුවක් ඉවසුමේ වූ මිහිර උච්චව ගියේය.

"ඇරපං ඕකිගේ වල්කම යන්නම" දැණුන එම මිහිරේ උච්ච බව නිසාවෙන් ඇයට එලෙස සිතුවේ ඒ දියණිය වග බිඳුවක් වත් අමතක නොකරමය. එහෙත් ඇයට වැඩි වේලාවක් එම මිහිර ඉවසිය නොහැකි වූයේ, නිමන්ත හා හංසි තම මිහිරේ උච්චතම විදින මොහොතේ, ඇයද තම මිහිර කළට පසුව හොඳ හැටි විදගනිමින්ය. ඒ ගිණිපුළුහක් සේ උණුහුම් වූ, පැණයන් ගණනාවක් හිත තුලද පැලපදියම් කොට ගනිමින්ය.

උදෑසන නිමන්ත හංසිගේ නිවසෙන් පිටව ගියේ සතුටු හිතෙන්ය. ඒ හංසි සමඟ ලැබූව රතී සුවය නිසාවෙන්ම නොවේය. හංසි ඔහුගේ හිත තුළ බිහිකළ මව සමඟ ඇඳුන කතා ගොන්නේ බලාපොරොත්තු සමුදායකුත් කැට්ටිය. එය කොතරම් ප්‍රභලව ඔහුගේ හිතට දැණුනේද කියත හොත් ඔහුට උදයේ මවගේ මුහුණ දෙසවත් එක එල්ලේ බලන්නට සවියක් නොවූනේය.

නිමන්ත ගිය විගස හංසි මව වෙත ආවේ සිනහවෙන්ය. එහෙත් මවගේ හිතේ වූයේ දහසකුත් කැලතුන පැනයන් සමුදායක්ය. ඒ දියණියගෙන් ගුද ඇසුර ගැන විමසා දැන ගැන්මේ උත්සුකුවය.

"නරක නෑ හැදිලා තියෙන තරම.." මව හංසිගේ කණ මිරිකුවේ තරහෙන් නොවේය.

"ඌයා රිදුනත් එක්ක...." හංසි බොරු කොමළයක් පෑවේ මවගේ ලොංගතු කමට.

"මහා නැහැදිව්ව එකියක්... මම ඊයේ තමා හරියටම දැනගත්තේ තියෙන වනවර කම" මව එලෙස කීවේ වදන් තුළට ආදරණීය බවක් එකතු කරමින්ය.

"ඇයි..., මම විතරක්ද...?" හංසි ඒ ආදරණීය බවට ඇලුම් කළාය.

"නෑ උඹලා දෙන්නම එකයි.." මව ඉදල අතට ගත්තේය.

"ආ.. එතකොට අපි දෙන්නා විතරයි. දුවගෙයි බෑනා පොඩ්ඩගෙයි ඒවා බැලුව අම්මා හරි හොඳයි.." හංසි පෑවේ සිනහවක්ය. ඒ සිරුවට ඉදලෙන් මිදුලේ පොල් අතු රාටා මවන මවටය.

"මම ආව එකක් නෑ... ඔය වනවර දේවල් බලන්න" මවට දැණුනේ සිහිං විලියක්ය.

"හිතුවේ මම දැක්කේ නෑ කියලා නේ.. මම දැක්කා එනවා හොරා වගේ" මව සංයමයෙන් මිදුලේ ඇඳි පොල් අතු රාටා තුලට හංසි තම පා සලකුණු තැබුවේ මවට කිට්ටු වෙමින්ය.

"ඔය... ඔය.., ඉතින්... ඉන්න.. ඉන්න..." හංසිගේ දැඩි වැලඳ ගැමීම මවට සතුටක් වුවත්, ඇය ඉන් බේරීමට උත්සහා කළේ වට පිටට නෙත් යොමමින්ය.

"ඊයේ ලයිවු ෂෝ එක කොහොමද...?" හංසි ඇගේ අකමැත්ත නොතකාම ඇයව සිප වැලඳ ගත්තාය.

"වැඩිහිටියන්ට පමණයි ෆිල්ම් ඉස්සර ඔන තරම් දැකලා තිබ්බත්, අතිශයෙන් වැඩිහිටියන්ට පමණයි ෆිල්ම් එකක් දැක්කේ ඊයේ.." මව එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය. ඒ තම සිනහවේ හඬ තරම් ගැන වටපිටට නෙත් හෙලමින්ය.

"ඒකත් එහෙමද..? ඒ ඇයි දන්නේ නෑ නේද..?" හංසිගේ හිත සතුටෙන් ඉපිළ ගියේය.

"මෙව්වර කල් දැකලා තිබ්බේ සාම්ප්‍රදායක ක්‍රමය.... අහලා තිබ්බට, ඊයේ තමා හරියටම දැක්කේ සාම්ප්‍රදායෙන් එහාට ගිය වල් කමක්" හංසිගේ ගුදය අරක්ගෙන නිමන්තගේ ලිඟුව තිබුණ අපූරුව ඇයගේ හිතේ මෙවලෙන් මැවී ගියේය.

"ඒ කිව්වේ..?" හංසිට එය හරි හටි නොවැහැටුනාය.

"ඒ කිවුවේද...? මේකට උන හරියට" මව එලෙස කීවේ හංසිගේ නිතබට සියුම් පහරක් ගසමින්ය.

මිදුල පුරා සංසුන් පොලතු රටා මැවුනත්, මවගේ හිත වූයේ නොසන්සුන්වය. ඒ හංසි තෙපුලන ගුද ඇසුරේ මිහිර හා ඇය එම සතුට පලමුව ලැබුව දිනයේ ලැබුව

වේදනාව ගැන නොයිවසිලීමත් කමෙන්ය. ඉන් විටෙක ඇගේ හිතත් හිරි වැටි ගියේ නොදැනීමය.

"එකීනම්.. ඔක පරිස්සම් කරගෙන හිටපු එකම ලොකු දෙයක්" හංසිගේ එම හෙලිකිරීම තුලින් මැවුනේ, හංසිව ඊට පෙළඹවූ වත්සලාවය.

"අම්මා දන්නවද වජිර අයියා දැණේ ආසම ඕකටලෑ..?" හංසි වජිරගේ ඒ කැමත්ත හෙලිකළේ පරිස්සමටය.

"අයියලා මල්ලිලා දන්නම එහෙනම් වෙනසක් නෑ... ඒ ගායට" ඇය ඉදල පසෙක තැබුවේ මිදුල අතුගා අභවරවය.

"පිරිමි කවුරුත් ආසයි... මම හිතන්නේ..?" හංසි මව සිරුවට රටා මැවූ මිදුලේ තමා තමා ඇති පියසටහන් දෙස බැලුවාය.

"හම්... ඒක ඇත්ත" ඇය එය තහවුරු කළේ නිවස තුලට ගොඩවෙමින්ය.

"අප්පව්වට එහෙනම් මේකේ වාන්ස් එකක් දිලා බලන්න.." හංසි එලෙස කීවේ තමාට ඉදිරියෙන් යන මවගේ නිතඹ සියුම්ව අතගාමින්ය.

"අම්මෝ... මට නම් බෑ.. මාව මැරිලා යයි.. දන්නවනේ ඒකේ සයිස් එක ?" මවගේ ගතට ඒ සිතුවිලෙන් දහඩියක් දැමුවේය. ඒ හිමියාගේ විසල් ලිඟුව ගුදයට තෙරපෙන වේදනාව ඇයට ඒ සිහිවීම මතින් පමණක්ම දැණෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"ඒත් ඒකට හුරු උනාම එහෙම කියන එකක් නෑ..? අම්මෝ කොහොමද අප්පව්වගේ ඒක හිරට හිරේ " හංසිට මැවි පෙනුනේ මවගේ ගුදය තුලට පියාගේ ලිඟුව රිංගන විට මව විදිනා මිහිරය. ඒ පළමුවර වේදනාවෙන් ඇය විදිනා අපහසුවේ සතුටක් කැට්වය.

"හම්... එහෙනම් හිතලා බැලුවත් ටිකක් කමක් නෑ වගේ හිතෙනවා..."

මව එලෙස කීවේ ඊට තුන් හිතක වත් ඇති කැමත්තෙන් නම් නොවේය. එහෙත් හංසිගේ හිතේ මැවුනේ තමා මවව එයට හුරුකරන අපුරුවය. ඒ ඇය මවගේ ගුදය තුලට බටු ගෙඩියක් ඇතුලු කරන අසංවර කමය. "ඔහොම හිටපංකෝ.... මම හදලා ගන්නම්" ඇයට "ඔහොම හිටපංකෝ" යැයි මව කෙරෙහි සිතුවේ ගිලිහුන ගරුත්වය නිසාවෙන් නොව මව කෙරෙහි යෙහෙලියක් තරමට බැඳුන ලෙංගතු කම

නිසාවෙන්ය.

දවස කොතරම් කායී බහුල උවත්, නිමන්තගේ හිතේ හොල්මන් කළේ හංසි පෙරෙ දිණ රැයේ මැවූව අසම්මත සිහිනයන්ය. ඒ හංසිට වඩා ඇගේ මැණියන්ව නිමන්තට මැවී පෙනෙමිණිය. ඒ සියළු සිහින සබ්බත්වය ඉක්මවා ගිය අසම්මත කමේ සිහිනයන්ය.

"හලෝ... මොකද කරන්නේ...?" නිමන්ත දහවල අහර ගෙන ලැබුන කෙටි නිවාඩුවේ හංසිට ඇමතූමක් ගත්තේ තම ගොඩනැගිල්ලේ ඉහළ මහලේ නිදහස විදිමින්ය.

"නෑවා... කන්න හැදුවේ.. ඇයි?" හංසි තෙත් තුවාය අතට නොගෙනම යහනේ ඉඳ ගත්තාය.

"නෑ.. නිකම් මතක් වුනා. මේ.., ඒක නෙමෙයි.., උදේ අම්මගේ මුණ බලන්නත් බෑ ලැජ්ජාවේ" ඔහුට අවැසි වූයේ එම කතා බහය.

"කොල්ලට එහෙනම් එකේ රහා හරියටම හිතට වැදීලා වගේ.." හංසි ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"මේ.. ඊයේ එහෙම කිවුවේ සිරාවටමද..?" ඔහුට තවමත් එය සත්‍යක් යැයි විටෙක නොහිතුවේය.

"ඇයි.. අනේ හැමවෙලාවෙම එහෙම අහන්නේ. ඔයා ආසනැද්ද එහෙම..?" හංසි එලෙස ඇසුවේ ඔහු දෙතුන් දිණකම එය ඇසුව නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඒ ඔහුගේ ඊට ඇති කැමත්ත ගැන සැකයකින් නොවේය.

"අපේ ආස නැතුව නෙමෙයි.. මට ඒක විශ්වාස කරන්න බෑ" ඔහු තම සත්‍ය හිත හෙලිකළේය.

"කාවද ...? මාවද...?"

"හම්.. දුවෙක් එහෙම කියයි කියලා?"

"ආයේ ආවහම මම ඒක ඔපු කරලා පෙන්න්නම්... එතකොට හරිනේ..?"

"කොහොමද...?" ඔහුගේ හිත කිලිපොලා ගියේය.

"අම්මව අර විදියට ඔයාට දකින්න වගේ වාන්ස් එකක්.."

"එහෙම විතරක්ද..?" ඔහුට එය ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"ඉතුරු ටික ඔයා අතේ.., ගෙදරට ආවම පිට මිණිහෙක් වගේ ඉන්නේ නැතුව, එයා එක්ක ටිකක් සෙට්වෙන්න බලන්න. එයාට සෙට්වුනොත් වැඩේ ඉතින් හරි තමා"

"මට මොකද්ද වගේ අතේ එහෙම..? එක පාරටම.."

"එක පාරටම නෙමෙයි මැට්ටෝ... වෙනදට වඩා ටිකක් එයා එක්ක කතා බහා කරලා හිනාවෙලා ඉන්න. සමහර විට එයාම සෙට්වෙයි ඔයා එක්ක.."

"මේ..., අද හැන්දෑවටත් එන්නද..?"

"ඇවිත් යන්න... එක දිගටම නවතින්න එක හොඳ නෑ නේද..?" හංසි එය පහද දුන්නේ සිරුවටය.

"හරි.., මම ඇවිත් යන්නම්.." ඔහුට එයත් සැපතක්ම විය.

"ඒ මාව බලන්න නෙමෙයි නේද..?" හංසි ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"එහෙම නැතුවමත් නෙමෙයි..." ඔහුත් කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මගේ ලඟ තියෙන ඩොකියුමන්ට් එකක් අරගෙන යන්න වගේ, හදිසියෙන් එන්න.." හංසි එලෙස කීවේ ඔහුට සැකක් නොහිතෙන්නටය. ඒ වැඩි බුරුළු ඔහුට සැකක් හිතෙන්නට ඉඩ ඇති නිසාවෙන්ය.

ඔහුගේ එම පැමිණීම හංසි මවට හෙලිකලාය. ඒ යම් සැලසුමක් හිතේ ඇතුවය. එබැවින් හංසි සේම මවද සැරසී සිටියේ ඔහු එනතෙක්ය.

මද අදුරත් සමඟ නිමන්ත එන විට හංසි හා මව සිටියේ සාලයේය. ඒ තේපැන් උගුරක රස බලමින්ය. නිමන්තගේ පැමිණීම හදිසියකින් නොවුනත් ඇය මුහුණේ මවා ගත්තේ ඔහුගේ හදිසි පැමිණීමක සේයාවක්ය. ඒ සියුම් කළබල බවකුත් නිමන්තට ඇහෙන්නට හරිමින්ය.

"ඇයි අයියේ හදිසියේ...?" හංසි ඇසුවේ නිමන්තගෙන්ය. ඒ මව ඒ වගක් දන්නා වග ඔහුට නොදැනෙන්නටය.

"මේ.. අර පෙරෙදා කිලියර් කර් කරපු ශිෂ්මන්ට් එකේ ආයිල් එක ගන්න" නිමන්තත් මව ඉදිරියේ රඟ පෑවේය.

"ඉන්න මම රගෙන එන්නම්.." භංසි කාඹරට දිවුවේ හනිකය.

මව ඇඳ සිටිනා තරමක් දුහුල් බලවුසය මතින් නිමන්තට ඇගේ දෙනත් පුඬුත් මතුව පෙනුනේය. "භංසි කිවුවේ ඇත්ත... මම ඉන්න වෙලාට විතරයි අම්මා පිලිවලට ඉන්නේ කියලා.. දැන් බ්‍රා එකකුත් නැතුව ඉන්නේ" ඔහුගේ නෙත් ඇදුනේ මව ඇඳගෙන සිටින කර පළල් බලවුසය වෙතටය. ඉන් ඇගේ දෙනත් මැද සාණුවේ තරමකුත් නිමන්තට පැහැදිලිව පෙනුනේය.

"මම නැති වෙලාවට දෙන්නම ඉන්නේ බාගෙට, අරකිත් බ්‍රා එකක් ඇඳලා හිටියේ නෑ" එතුලින් නිමන්තට භංසිවත් සිහි වුනේය. ඒ ඇය කාඹරයට යනවිට නිදහසේ වැනවුන දෙපියයුරුය.

සිතුව සේම නිමන්තගේ නෙත් තම ලැමද සිසාරා ඇදෙනව වග දැණි මවගේ හිත හිරිවැටි ගියේය. එබැවින් ඇයටත් නොදැනීම දැන ලැමද වෙත ආවේ නිමන්තගේ දෑසේ උනුහුම වලක ගන්නටම නොවේය. ඒ දැණුන සිහින් විලිය නිසාවෙන් අහඹුවෙන්ය. එහෙත් ඇය බලවුසයේ කර සකස ගනිමින්, ලැමදත් වසා ගන්නට උත්සහා දැරුවේ නම්, හිතා මතාමය. ඒ නිමන්තට එය දැණෙන ලෙසටය. ඒ ඔහුගේ අහඹු පැමිණීම නිසාවෙන් වග අභවන්නටය.

"හදිසියක් නැත්තම් ආව එකේ තේ එකක් බිලම යන්න පුතේ.." ඇය එලෙස කීවේ තරමක තිගැස්මකින් සේම, ඇය ඉන්නා පෙනුම ගැන විලියෙන් වග නිමන්තට ඇහෙන්නටය.

"ලොකු හදිසිඅක් නම් නෑ අම්මේ... මම මේකෙන් ටිකක් බොන්නම්" නිමන්ත පුටුවේ ඉඳ ගත්තේ භංසිගේ තේ කෝප්පයත් අතට ගනිමින්ය. ඒ උදයේ තරම් අපහසුවක් හිතේ ඇතිව නොවේය.

"එහෙනම් ඉතින් කාලම යන්න බැරි යැයි..." මව නැගුන සිතහව සහව ගත්තාය.

"එපා අම්මේ... කරදර වෙන්න එපා.." නිමන්ත සිටියේ ඒ ඉල්ලීම කෙරෙහි සතුටෙන්ය. එහෙත් ඔහුගේ දෑස ඇදුනේ ඇගේ ලැමද වෙතටමය.

නිමන්තගේ බැල්ම නැවතත් වැටෙන විට මව පෙර ලෙසම පෑවේ අපහසු බවක්ය. එහෙත් ඉන් නිමන්තට දැණුනේ මිහිරක්ය. "මම එනවා කියලා දන්නේ නෑ නේ.. නැත්තම් මෙහෙම ඉදිද, දැන්නම් ඔය ඉන්නේ නැගිටලා යන්න බැරි කමටම" ඔහුට සිතුවේය.

"කෑම ටිකක් දෙන එක මොන කරදරයක්ද..? අනික දැන් මේක පිට ගෙයක් යැයි" ඇය හිතා මතාම තම ලෑමද වසා ගන්නට උත්සහා දැරුවාය.

"එහෙම හිතුවා නෙමෙයි අම්මේ.." එහෙත් ඇගේ එම අපහසුව නිමන්තට ගෙනදුන්නේ මිහිරක්ය.

"අහල පහල උන් කතාවක් හදයයි කියලා මිසක්.. නැත්තම් හිටියා කියලා මයේ මොකෝ. මොකෝ දැන් අපිට එපාය කියන්නැයි" මව සිනහා වූයේ සතුටු හිතෙන්ය.

"මට තේරෙනවා අම්මේ..." ඔහුට නැවතත් බැලුනේ ඇගේ ලෑමද දෙසය.

"තව තේ එකක් හදන්නම් නේද..? දෙන්නටම ඔක ඇති යැයි..." මව පුටුවෙන් නැගිටිටේ යන්නටම නොවේය.

"එපා එපා අම්මේ... මේ ඇති..?" ඔහු එලෙස කීවේ තේ එකකට වඩා ඇයව නවතා ගැන්ම මිහිරැති නිසාවෙන්ය.

"ඔය කාලේ ඔහොම තමා.... කෙනෙක් ඉතුරු කරපු අඩ කොටහත් ආදරයක්. ඔක දිගටම තියාගන්න වනම් තමා දෙන්නගේ සතුට හැම දාම තියෙන්නේ. නැත්තම් එක ගෙදරකට උනාම කෝප්ප දෙකක් වෙන්කර ගන්න එක නෙමෙයි" ඇය කීවේ නැවත ඉද ගනිමින්ය.

"අම්මා කියන දේවල්" ඇගේ ඒ වදන් තුලින් ඔහුට සිහිං විලියක් දැණුනේය. එහෙත් ඇය වෙනදාට වඩා තමාට කිට්ටු වගක් ඔහුට සිතුවේය. ඒ හංසි ඇය සමග මිතුරු වෙන ලෙස දෙතුන් විටක් කී කතාවද නැවත සිහිවෙමින්ය.

"මම බොරුවක් කිවුවැයි.. අපිත් ඔය කාලේ ඔහොම තමා. ඉස්සර හංසිගේ අප්පවිවි අපේ ගෙදර ඇවිත් ඉඳලා ගියාම, ඒ කොට්ටේ තමා මම නිදා ගන්නේ ආයේ එනකම්ම. මගේ කෝප්පේ තමා අප්පවිවිට තේ ඕනත්. එවා හරි ලස්සනයි.. දැනටත් මතක් උනාම හරි සුදරයි" ඇය සැබවින්ම ඒ මතකයේ මිහිර වින්දාය.

"හංසි කියලා තියෙනවා මට.. අම්මයි අප්පවිවිගෙයි ඒ කාලේ ගැන" නිමන්තටත් සිතුවේ ඇය හා මිතුරු වන්නට මෙය හොඳම වේලාව වගය.

හංසි ආ නිසාවෙන් දෙදෙනාගේ ඒ කතා බහා මදකට නතර වූනේය. නිමන්තට හංසිගේ ඉක්මණ පැමිණීම ගැන ඇති වූයේ තරහක්ය. ඒ තමා මව සමඟ ලොගතු

වෙන්තට යන විටම හංසි පැමිණි නිසාවෙන්ම නොවේය. ඒ හංසි පැමිණි නිසාවෙන් "පුතා කාලා යන්නම ඉන්න..., මම ඇඟපත හෝද ගෙන ඇවිත් මොනවා හරි හදන්නම්" යැයි කියමින් මව එතනින් යන්නට ගිය නිසාවෙන්ය.

මව ඇවිද යන දෙස නිමන්ත බැලුවේ ඕනෑ කමෙන්ය. ඔහු සිතුව සේම කෑම කාඹරයේ ජනෙල් මතින් ගලා ආ සැදෑ රත්වත් පැහැ එලියෙන්, මව ඇවිද යනවිට ඇගේ යටි කය විනිවිද පෙනුණේ, යට සායක් නොඇඳි නිසාවෙන්ය. "ශුවර් එකට ජංගියකුත් ඇදලා නෑ" ඔහු අනුමාන කලේ, මවගේ දෙපා මුල්ලට යනකම්ම ඇගේ නිරුවතේ වායාව මැනවින් පෙනුණ නිසාවෙන්ය.

දහවලත් ඇඟ සෝදාගත් ඇය, මෙවලේත් ඇඟ සෝද ගන්නට හිතුවේ, එය එවැසි නිසාවෙන්ම නොවේය. ඒ හංසිගේ සැලසුම නිසාවෙන්ය. එහෙත් කිසිදා නුහුරු මෙම සැලසුම නිසාවෙන් ඇගේ හිත වූයේද නිගැස්මෙන්ය. එහෙත් හිත සේම ගත ද වූයේ ඒ නුහුරු බවේ උණුහුමෙන්ය.

"අම්මා කතාවට සෙටි වුනා විතරයි.. ඔයා ආවනේ...?" මව නොමැති නිසාවෙන් ඔහු හංසිව වාඩි කොට ගත්තේ ලහින්නය.

"ආ..., එහෙනම් දැන් මාව ඕන නෑ වගේ?" හංසි පෑවේ බොරු නෝක්කාඩුවක්ය.

"එහෙම හිතලා කිවුවා නෙමෙයි" නිමන්ත ඇගේ ලැමද මිරුකුවේ ටී-ෂර්ටුවට පිටින්ය.

"එහෙනම්...?" හංසි ඔහුට තුරුළු වූයේ හිතා මතාමය.

"ඔයානේ කිවුවේ අම්මා එක්ක ටිකක් යාලුවෙන්න කියලා" නිමන්ත මෙවර ඇගේ ලැමද වෙත අත යොමුවේ ඇගේ ටී-ෂර්ටුවට යටින්ය.

ටී-ෂර්ටුව මතින් දැණුණ මෘදු පහසෙන් මව සේම හංසිත් සිටින්නේ තනපටක් නොමැති වග නිමන්තට සැකයක් නොවුණේය. එබැවින් ඔහු හංසිගේ කෙටි සාය යටින් අත ඇතුලට දැමුවේ අනෙක් යට ඇඳුමත් ඇය ඇඟලා ඇතිදැයි පිරික්සන්නටය.

"උඩ යට ගාඩ් දෙම නෑ" ඔහුට හංසි සිටින්නේ පෑන්ටියක් නැතුවග වග සැකක් නොවුණේය.

"නිදහසේ.. ඉද්දී එහෙම තමා..." හංසි තම දෙපා ලංකොට ගත්තාය. ඒ නිමන්තගේ ඇඟිලි තුඩේ පහස ඉකමණේ වූ නිසාවෙන්ය.

"මේ... මම දැක්කා අම්මත් හිටියේ බ්‍රා එකක් නැතුව" ඔහුට මෙවලේ එය හෙළි කරන්නට විලියක් නොදැණුණේය.

"අපේ ගෙදරට පිට පිරිමි එනවැයි.. ඉතින් ගොඩක් වෙලාවට අපිදෙන්නා එහෙම තමා.." හංසිට සතුටක් දැනුණේ ඔහුගේ වදන් කෙරෙහිය. ඒ සිතුව ලෙසම තම සැලසුම සාර්ථක වූ නිසාවෙන්ය.

"අම්මා මේකත් නැතුවද හිටියේ...?" නිමන්ත හෙමිට ඇහිලි තුඩකින් ඇගේ යෝනී දෙතොල් තෙරපුවේය.

"හම්... එයා ගොඩක් වෙලාවට ගෙදරට පැන්ටියක් අඳින්නේ නෑ. අපේ ගෙදර විතරක් නෙමෙයි කොයි ගෙදරත් ගෑණු විතරක් ඉද්දී එහෙම තමා.." හංසි පෑවේ සිනහවක්ය.

"හම්.. සමහර වෙලාවට මම දැකලා තියෙනවා, අපි හදිසියේ ගියාම එයාලා කාඹරවලට දුවලා ගිහින් එන්නේ... ඒ ඒ එනකොට නම් ඉතින් ෆුල් කවර් තමා" නිමන්තට නැගුණේ සිනහවක්ය. හෙත් ඔහු යෝනී දෙතොල පිරිමැද්දේ හංසිගේ මිහිර පතා නොවේය. ඔහු ඒ මවගේ යෝනී දොතලේ පහස මෙදිණ දියණියගෙන් සොයන්නටය.

"ඊයේ රූ මදි වෙලාද මේ.." හංසි සිහින් කෙදිරියක් නැගුවේ හිනාමතාමය.

"අම්මා ගැන කියලා ඔයා මාව අවුස්සලා..." නිමන්ත ඇගේ අත ගෙන කලිමට පිටින් ලිඟුව මත තබා ගත්තේය.

"මෙතන බෑ... යමු කාඹරේට..." හංසි කාඹරයට ආවේ සාලයේ විදුලි පහනත් දල්වමින්ය.

දියණියගේ කාඹරයේ විදුලි පහණ දැල්වූන වග මවට පෙනුණාය. ඒ ඇගේ හිත මෙන්ම ගතත් හිරිවට්ටා දමමින්ය. ඇයගේ හිත මෙන්ම ගතද ගැහුණේ දිවියේ මෙතුවක් නොලද නුහුරු බවේ වකිතයේ පහසිකින්ය.

කාඹරයට ගිය නිමන්තට, මව එලියේ සිටින අපුරුව ජනෙල් පියන්පත් මකින් පෙනුණේය. ඔහුගේ හිත එවලේ උණුහුම් වූයේ පෙර මතකයේ මිහිරෙන්ය. "අම්මා මෙතන නායිද දන්නේ නෑ.." ඔහුට සිතුවේ එපමණක්ය.

නිවස ඇතුලත නාන කාඹරය හදන්නට පෙර, භාවිතයට ගත් ඉටි කොළ වටකොට සකසා තිබූ එම නාන කාඹරයේ, නිවසට මුහුණලා ඇති කොටස විවරව

තිබුණේය. එහි ඇතුළට ගොස් පහතට දැමීමට රෙද්දක් එල්ලා තිබුණත්, එය වූයේ පසෙකට කොට ගැටසාය. නිමන්තගේ හිත පැතුවේ මව මෙහි ස්නානය කරත්වා යැයි කියාය.

"මේ... ලයිට් එක ඔඟ් කරමුද...?"

"ඇයි...?" හංසි ඇසුවේ කිසිවක් නොදන්නා පරිදිය.

"නෑ... මේ.... නිකන් කිවේ..." ඔහුට එය කියන්නට තවමත් හිතේ සවියක් නොවින.

"වෙන්න බෑ... මොකක් හරි භොරයක් වගේ" හංසි ඔහු ජනෙල් කවුලුව අසලට ආවාය.

"එහෙම දේකටම කිවුවා නෙමෙයි..." නිමන්ට හංසි එය වටහා ගත් වග වැටහුණේ ඇගේ සිනහුවෙන්ය.

"ආහ්... එකද මේ... දැනුයි මට තේරුනේ..." හංසි කිසිවක් නොදන්නා සේ රහ පෑවාය.

"මේ.. මේ... කමක් නෑද්ද..? ඔයා මේ.., ඊයේ එහෙම කමක් නෑ කියලා කිවුව නිසා මේ.., එහෙම හිතුවේ" අවසන ඔහු වදන් පෙළ ගැටගසා ගත්තේය.

"ඒක කොල්ලගේ හිතට අල්ලලා ගිහින් වගේ...." හංසි පෑවේ සමච්චල් සිනහුවක්ය.

"ඔයා මේ... ඉතින් එහෙම කමක් නෑ කියපු නිසා..." ඔහුට ඇගේ ඒ සිනහව නිසාවෙන් දැණුණේ ලැජ්ජාවක්ය.

"ඉන්නකෝ..., මම අම්මට කියන්නම්, බෑනංඩියාගේ හැටි.." හංසි ඔහුව තවත් ඇවිස්සුවේය."

"එහෙනම් ඕන නෑ. ඔයා එක එක වෙලාවට එකක කතා කියන්නේ" ඔහු එලෙස කීවේ හිතකින් නොවේය.

"අයියෝ... මම විහිළුවක් කරේ. හැබැයි ඔන්න මටනම් වද දෙන්න එපා හරිද්..?" හංසි කළේ විහිළුවක්ය.

"ටිකක් විතර..... මේ... ඇත්තටම කමක් නෑ නේද..?" ඔහුත් පෑවේ සතුටු සිනහුවක්ය. එහෙත් ඔහු පුදුම වූයේ දියණියක් තම මවගේ නිරුවත බැලීමට හිමියාට මෙලස අවසර දීම ගැනය.

"මම ආසයි එහෙම. ඔයා, මම, අප්පච්චි, අම්මා, එහෙම වෙනසක් නැතුවම එකට නිනුඩි ඉන්න එකට. ඒක හරි අමුතූයි... හරි වල් ලිලිත් එකක් එන්නේ. ඒත් මම හිතුවේ නෑ ඔයා එකට කැමති වෙයි කියලා" හංසි තම සත්‍ය හිත කීවත්, "මම හිතුවේ නෑ ඔයා කැමතිවෙයි කියලා?" ඇයි කීවේ ඔහුගේ හිත සියට සියයක් සනාත කොට ගන්නටය.

"මමත් ආසයි පැටියෝ... ඒත් හිතට ටිකක් මොකද්ද වගේ අප්පච්චි නිසා.." ඔහුත් තම සත්‍ය හිත කීවේය. ඔහුගේ හිතේ එලෙස සිටු දෙනා නිරුවතින් ඉන්නා අපුරුව මැවී ගියේය. එහෙත් ඔහුගේ හිත ඇදී ගියේ මව තමා ඉදිරිපිට එලෙස නිරුවතින් ඉන්නා අපුරුවටය.

"අපපච්චි මගේ ඔක්කොම දකින නිසාද..?" හංසි සිතුව සේම ඔහු කාමයෙන් මුසපත් වී සිටිනවිට එසේ කැමත්ත පළකලත්, මෙවලේ පයක් පසුපසට තැබුවේය. එහෙත් ඒ දැඩි අකමැත්තකින්ම නොවන වගත් ඇය දැනසිටියාය.

"හම්... අනික මේ..., අප්පච්චිගේ එකත් ඔයා දකිනවනේ...?" ඔහුත් තම හිත සත්‍යම කීවේය. එහෙත් ඒ එයට අකමැත්තකින් නොවේය.

"අයියෝ... මම කොච්චර අප්පච්චිගේ එක දැකලා තියෙනවද...? ඒත් ඇත්තම කිවොත්..., ඒක කොච්චර බැලූවත් එහෙම එපා වෙන්නේ නෑ. අනික ඉතින් අපිට මේක නුහුරු දෙයක් නෙමෙයිනේ..., අපි වත්සු අක්කා, වජීර අයියා එක්කත් මෙහෙම ඉන්නේ.." හංසි සියුම් ලෙස ඔහුව ග්‍රහනයකොට ගත්තේය.

"ඒ වගේ නෙමෙයිනේ..., මේක මේ... අප්පච්චි එක්ක දුවෙකිනේ.." ඔහු එලෙස කීවත්, ඔහුට එලෙස සිතෙන විටත්, ඒ අසම්මතයෙන් ඔහුගේ හිතට සියුම් මිහිරක් දැණුනේය.

"අයියෝ... අපි හතර දෙනා එහෙම නියුඩි හිටියා කියලා, මම අප්පච්චි එක්කවත්, ඔයා අපේ අම්මා එක්ක වත් අරහෙම ඉන්නේ නෑ නේ. හැංගිලා කරන දෙවල් විතරනේ අපි අතර නැතිවෙන්නේ" හංසි පෑවේ සිනහුවක්ය.

"ඒත්... එහෙම ගිහින් කවදා හරි දෙයක් එහෙම හිතනොත්..? මොකද අපි ඇත්තට එහෙම නොහිටියත් හිතෙන් හරි අපි එහෙම ඉන්නවනේ" ඒ කීවේ

ඔහුගේ හිතය.

"මට අප්පච්චි එක්ක එහෙම ඉන්න බෑ... ඒත් අම්මයි අප්පච්චියි කැමතිනම් ඔයා අම්මා එක්ක හිටියා කියලා මට අවුලක් නෑ.. හැබැයි අප්පච්චි කැමති වෙන්නම ඕන ඒකට" හංසි කීවේ තම හැබෑ හිතය.

"සත්තමයි...?" ඔහුට එය විශ්වාස කිරීමටත් අපහසු වුණේය. එබැවින් ඔහු අත දිගු කරේ ඒ පොරොන්දුව සහතික කොට ගන්නටය.

නිමන්තගේ හිතේ ඒ රූප පෙළ ක්ෂණිකයෙන් මැවී ගියේය. ඒ මමංඩිය හා තම බිරිය ඉදිරිපිටම බිරියගේ මව සමඟ රකියේ යෙදෙන අපුරුවය. ඒ මව මිහිරෙන් කෙදිරි නගද්දි මමංඩිය හා බිරිය සතුටෙන් එදෙස බලා සිටින අසම්මත කමය. එහෙත් ඔහුගේ හිත හිරිවැටී ගියේ, තමා හා නැන්දණිය එලෙස සතුටුවෙන අපුරුව බලමින් මාමංඩිය ලිඟුව අත් ගසන අපුරුව මැවී ගිය හෙයින්ය. එහෙත් එම මිහිර පරයා ඔහුගේ ඔහුගේ හිත හැහුණේ, තමන් දෙදෙනා දෙස බලමින් පියා ඉදිරියේ දියණිය දණමා ගත් අපුරුවෙන්ය. ඒ පියාගේ දරඳු ලිඟුව කෙරෙහි ප්‍රේත බවෙන්ය.

"හම්.... සත්තම සත්තයි. මට මැවිලා ජේනවා ඔයයි අම්මයි එහෙම. එහෙම මරු නේද..?" " හංසි ඔහුගේ අතගෙන හිසමත තබා පොරොන්දු ගිවිස ඒ අත සිප ගත්තාය.

"මරුදත් අහනවා... හැබැයි දැන්නම් හිතෙනවා ඔයත් අප්පච්චි එක්ක එහෙම හිටියට කමක් නෑ කියලත් " එම සිහිණයෙන් ඔහුගේ ලිඟුව ලංකට්ටුව තුළ පණ ගැසුවේය. එබැවින් ඔහු හංසිව ගත්තේ තුරුලටය. ඒ එලියේ ඉන්නා මව නාන කුටිය දෙසට යන අපුරුව දෙස බලමින්ය.

"ඒක එදාට බලමු..." හංසිගේ හිත ඔහුගේ එම එකඟ තාවයෙන් තිගැස්සී ගියේය. එහෙත් ඒ මිහිරකින්ද, නැතිනම් බියකින්ද යැයි ඇයටත් නොතේරුණාය.

"මේ.., මේ.., අම්මා බාත් රූම් එකේ නැතුව මෙතන ඉදි වගේ... ඉතින් මේ.." ඔහුගේ හිත එම බලාපොරොත්තුව හමුවේ වූයේ ගැහෙමින්ය. ඒ එලෙස සිටීම හීනයක්ම උවත්, මෙදින හැබින් ලැබුණ එහි ප්‍රථම අසම්මතය විදිම ගැන උනන්දුවෙන්ය.

"එයා ආස ඔතන නාන්න තමා..." හංසි විදුලි පහන නිවා දැමුවේ සිනහවෙන්ය. ඒ දැන් අනෙක් සියළු කායීන් ඇත්තේ මවගේ අතේ යැයි සතුටු හිතෙන්ය.

"ඒ මොකද ඔතන...?" නිමන්ත ජනෙලය අසලටම ආවේ කාඹරය තුල අඳුර නිසාවෙන් බියක් සැකක් නැතුවමය.

"ඒක හරි නිදහස්... වහලේ නැති නිසා හරියට එලියේ නානවා වගේ. මමත් බාත් රූම එකට වඩා ආස ඔතන නාන්ත" හංසි ඔහුව බදා ගත්තේ පිටු පසින්ය.

හංසිගේ කාඹරයේ විදුලි පහන දැල්වී තිබී, නිමි ගිය නිසාවෙන් මවගේ හද ගැස්ම තිවාර වුනේය. හිතට අකීකරු දෙනෙන් කිහිප විටක් ඒ දෙසට යන්නට වෙර දැරුවත් ඇය එය වලක ගන්නට සමත් වූවාය. එහෙත් හොර බැල්ම හංසිගේ කාඹරයේ ජනෙල්ය වෙත නොවැටුනාමත් නොවේය. එහෙත් ඇතුලත අඳුර නිසාවෙන් ඇයට හිත පැතු වායාවක් දක්නට නොලැබුනේය.

"ඔයා ආසද අයිගේ.. අපේ අම්මව ඔහොම බලන්න..." නිමන්තව පිටුපසින් බදා ගත් හන්සි තම දැන ඔහුගේ ටී-ෂර්ටුවට යටින් ලැමද වෙත ගෙන තුරුලු කොට ගත්තේ උරහිස මත හිස හොවාගනිමින්ය. ඒ ඔහුට මෙදින දැඩි මිහිරක් දීම ඉදිරි සැලසුම් සඳහා යහපතක් නිසාවෙන්ම නොවේය.

"හම්.. ඔවු පැටියෝ.. ඔයයි අප්පව්වින් මෙහෙම ඉන්නවනම්" ඔහුත් සිතුවේ ඒ සැලසුම දිරිගන්වන්නට හංසිවත් අවුසා තබන්නටය.

"ඔයා හරි වනවරයි.. ඒ මගේ අම්මයි, අප්පව්වයි නේද..?" හංසි ඒ ඇවිස්සුවේ ඔහුව නොවේය. ඒ අවුස්ස ගත්තේ ඇගේ හිතමය.

"මම ආසයි පැටියෝ.. අම්මටයි දුවටයි දෙන්නටම..." ඔහුගේ හිත සලිතව ගියේ ඒ වදන් පෙළෙන් නොවේය. ඒ මව දියට අදිනා රෙද්ද අතට ගත් නිසාවෙන්ය.

"ඒත් දැනට ඔන්න අම්මව නම් මෙහෙම බලන්න විතරයි..." හංසි අත පහලට ගෙන ආවේ ඔහුගේ ලිඟුව වෙතටය. ඒ කළිසමට පිටින්ය.

දිය රෙද්ද අතට ගෙන මද වේලාවක් කල්පනාවේ සිටි මව, නැවතත් දිය රෙද්ද පසෙකට තැබුවේ නිමන්තගෙ මෙන්ම හංසිගේද හිත නොසන් සුන් කරමින්ය. හංසි බිය වූයේ මව සැලස්ම වෙනස් කරාදැයි කියා සැකයක්ය. එහෙත් නිමන්ත සිතුවේ මව නිවසට අලලා ඇති නාන කාඹරය වෙත යන්නටය කියාය.

හංසිගේ කාඹරයේ ජනෙල්යට පිටුපා, මව ඇද සිටි බලවුසයේ බොත්තම් එකකින් එක ගැලෙවුවේ ගැහෙන හිතෙන්ය. ඒ ඇය හිතා මතා තම ඇඟ වෙනත් පුරුෂයෙකු හමුවේ කළකට පසුව නිරුවත් කරන නිසාවෙන්ය. නොදැන උවත් ඇයට

ඒ ප්‍රදර්ශනාත්මක කාමුක ආසාව යටි හිතට එක් කළේ මිහිරක්ය.

නිමන්තගේ මෙන්ම හංසිගේ හිතටත් ඒ දැකුම සහනයක් ගෙනදුන්නේය. ඒ මව මෙතනින් ඉවතට නොයන වග දැනුන නිසාවෙන්ය. "අම්මා හෙලුවෙන්ම නාන්තද දන්නේ නෑ යන්නේ" හංසිගේ සතුට ඉහවහා ගියේය. ඒ මව දිය රෙද්ද පසෙක දැමුව නිසාවෙන්ය.

බලවුසයේ බොත්තම් විවර කළත් ඇය බලවුසය දෙපසට නොකර මොහොතක් සිටියේ, කරනා මේ වැඩේ බරපතල හා අසබ්‍යත්වය ගැන හිතන්නට නොවේය. ඇයට දැණුනේ සිහින් විලියක්ය. "පුතා දැන් බලාගෙන ඇත්තේ" ඇයගේ හිත විලියෙන් ගැහුනත්, ගත උනුහුම් වූයේ ඒ අසම්මත බවේ මිහිරෙන්ය. දැණුන එම මිහිර ඇගේ හිතේ වූ විලිබව පහව ගියේ කණ්ණිකවම නොවේය.

මවගේ බලවුසය කෙමෙන් කෙමෙන් ගතෙන් ඉවතට යන අපුරුව නිමන්ත බලා සිටියේ ඉවසුම් රහිතවය. "විහික් මේ පැත්තට හැරෙන්නේ නෑනේ" ඔහුගේ හිත කෙදිරි නැගුවේය. ඒ පොදු පුරුෂ පැතුම, ගැහැනියක් තම වත හෙමිහිට උනා දමනා අපුරුව බැල්මේ ආශාව නිමන්තගේ ඉස්මතු වූ නිසාවෙන්ම නොවේය. ඒ ඇගේ දෙනන දැකගන්නට හදිසියෙන්ය.

"ආහ්... පැටියෝ දැන්නම් ඉවසන්න බෑ..." නිමන්ත සිහින් කෙදිරියක් පිට කළේ කලිසමට පිටින් ඇති හංසිගේ අත ලිඟුව මතට තදකොට ගනිමින්ය. ඒ තනපටක් නොමැති ඇගේ නිරුවත් පිටවන නිමන්තගේ ඉවසුම හීන කළ නිසාවෙන්ය.

"ඔයා ආසද අයිසේ අපේ අම්මා මේ පැත්තට හැරෙනවට..?" හංසි හෙමිහිට ඔහුගේ බොටම් කලිසමේ ඉහ ගැටය ලිහිල් කළාය. ඒ ඇයත් මවගේ නිරුවත් උඩුකය දෙස බලමින්ය.

"ඔවු පැටියෝ... මට ඒ කුක්කු දෙක බලන්න ඕන" නිමන්ත වහා කලිසමත් සම්භ ලංකට්ටුවත් පහතට කළේ හංසිගේ පහසුවට නෙමේය. එහෙත් ඔහු මෙදින අසැබි වදනෙන් එය නොකියුවේ පෙරදින හංසි, මව හා පියා වෙනුවේ ඒ පලකල අකමැත්ත නිසාවෙන්ය.

විදුලි පහන් එලිය මවගේ උඩුකය වත සිප ගත්තේ, සුදු පැහැති ඇගේ කයත් රන්වන් පැහැ කරමින්ය. එහෙත් නිමන්තට ඇගේ නිරුවත් පිට වන රංවන් පැහැය නොපෙනුනේ, දෙනනේ හැඩරුව දැක ගැන්මේ හදිසිය නිසාවෙන්ය. "අම්මා ටිකක් මේ පැත්තට හැරිලා, ආයෙත් අනික් පැත්තට හැරුනා නම් හරි.." හංසි සිතුවේ

නිමන්තට ඇගේ දෙනන පූර්ණ ලෙස පෙනෙන්නට නොව, දෙනන පෙනෙන නොපෙනෙන තරමෙන් දැකුම වඩාත් ශූන්‍ය වන නිසාවෙන්ය.

ගලවා අතට ගත් බලවුසය මව පසෙකට දැමුවේ හිතකින් නොවේය. ඒ හිත කොතරම් දිරිමත් උවත් දැණෙන විලිය සුලුපටු නොවන නිසාවෙන්ය. එහෙත් "දැන් ඉවසිල්ලක් නැතුව ඇත්තේ.. මගේ මේ පැත්ත බලාගන්න බැරුව" සිතුවිල්ල ඇගේ විලිබව පහා කොට දැමුවේය. එයින් දිරිමත් වූ ඇය, පසෙක වූ සුදු පැහැති යට සාය ඉහට ඉහලට ඔසවා ගත්තේ, උඩුසාය තිබෙන්නට හැරය.

"අපේ අම්මා ලස්සනයිද අයිගේ..?" ඇඳ ගත් යට සාය ඉහට ඉතරු කරමින් උඩු සාය කෙමෙන් කෙමෙන් පහතට වැටෙන විට, හංසි නිමන්තගේ ලිඟුව මෘදුව අත ගැවේ පෙරසම නොගසාමය.

"හම්.. පට්ට කඳක්.." යට සායෙන් පමණක් සැරසී සිටින ඇගේ රුවට වඩා, ඔහුට ඉවසුම් නොදුන්නේ හංසිගේ අසම්මත වදන්ය.

"ඔයා ආසද සුදු අයිගේ.. අපේ අම්මා සාය උඩඩ උස්ස ගන්නවට..?" මවගේ ඊලඟ පිම්ම හංසිට සැකයක් නොවුණය. ඒ ඇය යටසාය දියට ඇඳ ස්නානය කරන වගය.

"නෑ පැටියෝ.. මට ඕන ඒකත් ගලවලාම දාන්න..." ඔහු කොෂ දෙකත් මිරික ගත්තේ දැණුන ඒ මිහිරෙන්ය. ඔහුට අවැසි වූයේ මවගේ පූර්ණ නිරුවත දැක ගැන්මේ හදිසියය.

"ගැනියෙක් ලස්සන සුදු අයිගේ..., ඇඳුම් නැතුවම ඉන්නකොට නෙමෙයිනේ... හාගෙට ඇඳලා ඉන්නකොටනේ..." හංසි ඔහුව තවත් ඇවිස්සුවේය.

"හම්... ඒක ඇත්ත පැටියෝ.., ඒක තෙමිලා ඇහටම ඇලෙද්දී..." ඔහුට තම ඉක්මණ ඇඟුනේය.

මව යට සාය හෙමිහිට දෙනන දක්වා උස්ස ගත්තේ මෙවර නම් විලි හිතකින් නොවේය. "දැන් මගේ මේවා දෙකත් පෙනවා ඇති" ඇයට යට සාය කෙමෙන් කෙමෙන් ඉස්සෙන විට නිරුවත් වන දෙකලාවා මතට දැනෙන සිහිං හීත බව මිහිරක් ගෙනදුන්නේය. ඒ ඇය සිත බවෙන් පැතුවේ, තම දියණියගේ සැමියාගේ දැසේ කාමුක බවේ උණුහුමය. එබැවින් දෙනන මතට සාය ඉස්සුන පසුව, ඇයට දණහිස් අසලින් උඩට තම දෙකලවා අත ගැවුනේ ඉබේටමය. ඒ බැනණුවන්ගේ කාමුක දැසේ

උණුහුමෙන් දෙකලවා මත නැගුන හිරිගඩුය.

"අපේ අම්මගේ කකුල් දෙක ලස්සනයිද අයිගේ...?" හංසි එලෙස ඇසුවේ මවගේ රන්වන් පැහැති දෙකලවා දෙස බලා නොව, නිමන්තගේ ලිඟුවේ පෙරසම පහත් කරමිණිය.

"හම්..... මරු ගල් දෙක.." ඔහු මවගේ ඒ දෙකලවා දෙස බලා සිටියේ ඉවසුම් රහිතවය.

"ඔයාට ආසද අයිගේ... ඒ ගල් දේක අතගාන්න.." හංසි හෙමිහිට ඔහුගෙ ලිඟුව අත් ගැසුවේය.

"කාගේ ගල් දෙකද පැටියෝ.." නිමන්තගේ ගතම සලිතව ගියේය. එහෙත් ඔහුට හංසිගේ අසම්මත වදන් හි මිහිරක් අවැසි වුනේය.

"මගේ මගේ අම්මගේ ගල් දෙක සුදු අයිගේ.." හංසි ලිඟුවේ හිස මෘදුව ඇහිලි තුඩෙන් පිරිමැද්දේය.

"ඔයාගේ අම්මට ගලක් කපන්න ආසයි පැටියෝ.." නිමන්තට හංසිගේ ඒ අසැබි බව ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"අපේ අම්මත් ආසවෙයි අයිගේ... එයාගේ බැනන්ඩියාගේ මේ වංචියව ටිකක් හුරතල් කරන්න.." හංසි ඔහුගේ දෙපා මුල දණගසා ගත්තාය.

"ඇත්තටම අම්මා ආස වෙයිද...?" හංසි ලිඟුව මුවට ගන්නා වගක් ඔහුට නොදැණුනේ, හංසිගේ අසැබි වදන් තුලින් ඊට වඩා මිහිරක් දැණෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"හම්... අප්පච්චිත් නැතුව අමාරුවෙන් ඉන්නේ. හැබැයි ඔයාට තමා එයාව අල්ල ගන්න පුළුවන්" හංසි ලිඟුව මුවතුල තිබියෙදී ඔහුගේ කොෂ දෙකත් මිරිකුවේය.

"ආහ්....., මට ආසයි පැටියෝ අම්මටයි දුවටයි දෙන්නටම අරින්න..." ඔහුගේ උමතු හිත ගැහෙන්නට ගත්තේ ඒ අසම්මත කමේ මිහිරෙන්ය.

"අම්මවයි මාවයි දෙන්නවම එකම ඇදේ තියාගෙනද...?" හංසි ඔහුගේ නොහික්මන කම හඳුනා ගත්තේය.

නිමන්තගේ ගත හංසිගේ වදන් තුලින් සලිතව ගියේය. වඩාත් ඒ මව නිසා නොව, එම වදන් පෙළ කීවේ ඇගේ දියණියම නිසාවෙන්ය. "ඔවු පට්ට පට්ට

වෙසියේ.... තොටයි තොගේ වෙස අම්මටයි තමා " නිමන්තගේ හිතේ ඒ වදන් පෙළ රැවු පිළිඳවු දුන්නේය. එහෙත් ඒ තම මිහිරිම පමණක්ය. ඔහුගේ තුන් හිතකවත් එහි දෙදෙනාට රිදවීමක් නොවින. එබැවින් නිමන්තට හංසි හා ඇගේ මව ව එකම යහනක නිරුවතින් තමාට තුරුළුව සිටින අපුරුව මැවී පෙනුනේ ලොංගතු ආදරයෙන්ය.

"ආහ් ඔවු.... පැටියෝ.. ඔවු. අප්පව්වට ජේන්නම " නිමන්තට මැවී පෙනුනේ, හංසිගේ යොණියේ සැපත ලිඟුවෙන් ලබන විට ඇගේ මවගේ දෙනන ඔහුගේ මුවෙන් හුරතල් වෙන අපුරුවය. ඒ දෙස බලා සිටින පියාගේ සතුටය.

"ඔයා ආස නැද්ද අයිගේ... අපේ අප්පව්වට ජේන්නම ඔයාගේ වන්ඩියාව අපේ අම්මගේ කටට දෙන්න" හංසි ඔහුගේ ලිඟු හිස දෙතොල් මති හිරකොට ගත්තාය.

"ආහ්.... ඉන්න බෑ.... පැටියෝ. ආසයි පැටියෝ.. අම්මා මේක උරද්දී... ඔයා මේ ඇට දෙක උරන උරන දිහා අප්පව්වී බලන් ඉන්නවට" ඔහුගේ හිත ඒ මිහිරෙන් කිරී ගැසී ගියේය.

"දෙන්නා මෙලහකටත් වැඩේට බැහැලා ඇත්තේ, ශුවර් එකටම අපේ එකීගේ කටේ ඇත්තේ" නිමන්තගේ ලිඟුව හංසි මුවට ගෙන ඇතැයි මවට සිතූනාය. ඒ තම නිරුවත දෙස බලමින් නොමෙදැයි කියා සිහි වුන විට, ඇගේ දෙනන් පුඩුත් ගල් ගැසුනේ, දැණුන ඒ අසම්මත මිහිරෙන්ය. එබැවින් ඇයට දෙකලවා ගොබ මුරාදු ස්පර්ශයෙන් ඉහලට ඇදුන තම දැන කෙටි සායත් ඔසවමින් නිතඹ වෙත එන වගක් පවා නොදැණුනේය.

මවගේ දැන කෙමෙන් කෙමෙන් කෙටි සාය එසවෙමින් නිතඹ වෙත ඇදෙන විට නිමන්ත ගේ හිත ගැහුණේය. ඒ ඇගේ දෙකලවා පමණක් නොව නිතඹේ හැඩරුවත් ඔහුට පෙනෙමින්ය. ඔහුට වඩාත් ඉවසුම් නොදුනේ නිතඹේ දෙපළ එකින් එක වෙන්වන රේඛාව මැනෙවින් පෙනෙන්නට ගත් විටය. එම දසුන, හංසිගේ මුවෙන් ලිඟුවට දැණෙනා මිහිරටත් ඉක්මවා ගියේ ඔහුගේ ගත සලිත වෙමින්ය.

"ආහ්..... පැටියෝ..., අම්මගේ පස්සත් දැන් එලියේ, මට අම්මගේ පස්ස පළන්න ඕන..." ඔහු හිතට ආ සුපුරුදු අසැබි වදන් පෙළ මෙවලෙන් ගිලගත්තේය. එහෙත් නිමන්තට ඇගේ ඒ නිතඹේ දෙපළ අතරින් තම ලිඟුව ඇතුලට රිංගන අපුරුව මැවී පෙනුනේය. එබැවින් නිමන්ත හංසිගේ හිසෙන් දැඩිව අල්ල ගත්තේ ලිඟුව ඇගේ උගුරු පත්ලටම හිරකරමින්ය.

"එයාගේ දුවගේ එක පැලෑටි වගේ...?" හත් අට විටක් උගුරු පත්ලේ දැවටුණ ලිඟුව ඉවතට ආ විගස හංසි ඔහුගේ දෙපා මුලින් නැගිටිට්ටේ, ඔහුගේ ඉක්මණ බව දැනුණ නිසාවෙන් නොව, ඔහු කීදේ සැක හැරගන්නටය.

"ඔවු පැටියෝ ඔවු..." නිමන්ත හඬ කෙදිරියක් බඳු විය.

"කාම අප්පච්චිට වත් ඔය සුදු පස්ස දීලා නෑ..., සමහර විට ඒ ඔයාට දෙන්නද දෙන්නද දන්නේ නෑ පරිස්සම් කරන් ඉන්නේ" හංසි ඔහුව බඳා ගත්තේ, ඇයත් මව දිහාව බලමිත්ය. එහෙත් මවගේ එම ක්‍රියාවට ඇයට නැගුණේ සිහින් සිනහවක්ය.

"දැණනම් මට ඉන්න බෑ පැටියෝ... මට ඕන.." නිමන්ත නිරුවත් පිට වන දැවටුණ හංසිව ඉදිරිපසට ගන්නට දැරුවේ උත්සහයක්ය. ඒ මවගේ නිතඹ දෙස බලමින්, හංසිගේ නිතඹේ පහස පතන හදිසියෙන්ය.

"බෑ... අයිගේ... බෑ. අද නම් ඉකමණ වෙන්න බෑ" හංසිට අවැසි වූයේ නිමන්තව පූර්ණ ලෙස අවුසා ගන්නටය.

සීත දිය පහස මවගේ උණුහුම් ගත නිවාලන්නට ගත්තේ සිරුවටය. ඒ එකින් එක දිය බිඳු ඇගේ කය සිප ගනිමිත්ය. එහෙත් දුහුල් කෙටි සාය ඒ සීත දියබිඳු පහසෙන් තෙත් වන්නට වැඩි වේලාවක් නොගියේය. ඒ දුහුල් රෙදිකඩ මවගේ ගතේ සෑම නිමන්තයක් හා සාණුවක්ම මතු කරමින් ගතේ ඇලෙමිත්ය.

එහෙත් එම රෙදිකඩ ගතේ හැඬුරුව කෙමෙන්, කෙමෙන් මතු කරන වාරයක් පාසා මවගේ හිත ගැහෙන්නට ගත්තේ වෙවලේ නම් විලියකින් නොවේය. "දැන්නම් ඉතින් ආයේ ඇගේ හංගන්න දෙයක් නැති තරමට ජේනවා ඇති" ඇයට එලෙස සිතුවේ, තෙත යට සාය මතින් දැන් තන් පුඬුත් මනාව මතුව පෙනෙන නිසාවෙන් නොව, යට සායේ දුහුල් බව නිසාවෙන් දෙනත් පුඬු වට කළු පැහැයක් විනිවිදව මතුව ඇයට පෙනුණ නිසාවෙන්ය. "අද නම් කෙල්ලව ලේසියෙන් අතාරින එකක් නෑ... මගේ පස්ස පැත්ත බලාන එකිගේ පස්ස ඉවරයක්ම කරලා දායි" ඇයගේ හිත වතේ හීන බව පරයා උණුහුම්ව ගියේය.

"ඔයා ආසද අයිගේ අපේ අම්මගේ ඇහෙ සබං ගාන්න..." හංසි නිමන්තගේ ලිඟුව අල්ල ගත්තේ මෘදුවය. ඒ මෙතුවක් වේලා උඩු කය වසා සිටි ටිෂර්ටුව ගලවා, නිදහස් දෙනන නිමන්තගේ පිට වතේ දවටමිත්ය.

"හම්... ඔවු පැටියෝ.. ඔවු..." නිමන්තගේ හිත නොසන්සුන්ව වූයේ මව තවම ඔවුන් සිටින දෙසට මුහුණලා හැරුනේ නොමැති කමෙන්ය. ඒ ඇගේ දෙනන දැක ගන්නා හදිසියෙන්ය.

"මමත් ආසයි අයිගේ ඔයා අපේ අම්මගේ ඇගේ සබන් ගානවා වගේ..., අප්පව්විට කියලා මගේ ඇගෙන් සබං ගාගන්න.." හංසි සැබවින්ම මෙවලේ පැතුවේ ඇගේ මිහිරය. ඒ එම අසම්මත මිහිර නිමන්ත මතින් අවුස්සා ගන්නටය.

"හම්... මමත් ආසයි පැටියෝ.., අප්පව්වි ඔයාගේ ඇගේ සබං ගාලා ඔයාව නාවනවා බලන්න" ඔහුට මැව් පෙණුනේ ඔහු මවගේ ගතේ සබං තවරන විට පියා හංසිගේ ගතේ සබං තවරන අපුරුවය. ඒ සිවු දෙන එකතුවය.

"එතකොට අප්පව්වි මගේ මේ වූටි කුක්කු දෙකයි, ඔයාට අයිති මගේ වූවවයි දකින්නේ...?" හංසිගේ හිත ඉන් හිරිවැටි ගියේය. එබැවින් හංසි නිමන්තගේ ලිඟුව නැවතත් පෙරසම ගැසුවේ හෙමිහිටය.

"මම ආස එහෙම පැටියෝ..., අපි හතර දෙනාම අතන එකට. මට මැව්ලා ජේනවා මම අම්මගේ කුක්කු දෙකේ සබං ගානකොට, අප්පව්වි ඔයාගේ කුක්කු දෙකේ සබං ගානවා" නිමන්ත හිත ඒ හීන මත සැරිසැරුවත් තෙත් වූයේ මව වෙතටමය.

"අප්පව්විට එතනින් එහාටත් යන්න ඕන වුනොත්...?" හිරිවට්ටා ගත් හිතෙන් හංසි නිමන්තගේ ලිඟු හිස මදක් තදින් මිරිකුවේය. ඒ තම සිතුවිලෙන්ම නැගුන මිහිර වාචාගත නොහැකි තැනය.

මව ගතේ සබං ගා ගත යුතුයැයි සිතුවේ ලැබුව දිය පහසෙන් ගත හොඳ හැටි තේමි ඇති නිසාවෙන්ම නොවේය. ඇයට ඇවැසි වූයේ සීත දිය පහසෙන් සිසිලසක් නොදැණුන කයට දැනේ මිහිර විදින්නට දෙන්නටය. ඒ ඇගේ ගතේ සෑම රෝම කූපයක්ම මේ අසම්මත ප්‍රදර්ශනය හරහා අවදිව නලියන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඇය පසෙක වූ සුවද සබං කැටය අතට ගත්තත්, ඔවුන් දිහාවට හැරෙන්නට දැණුනේ විලියක්ය.

"මේ වෙලාවේ පුතා..., දෙන්න අම්මේ මම සබං ගාන්නම් කියලා ලඟට ආවනම්" ඇගේ හිතම ඒ අසම්මත මිහිරෙන් හිරිවැටි ගියේය. ඒ නිමන්තගේ දැනේ පහස තම ගත පුරාවටම දැණෙන කීතියෙන්ය. "අප්පව්වි, දෝණියි බලං ඉද්දිම උනා නම් තමා ටවත් හොඳ.." බැනනුවන්ගේ හා තමාගේ දිය කෙළිය දෙස හිමියාත්

දියණියත් බලා සිටින අයුරු ඇයට මැවී පෙනුණාය. ඉන් ඇගේ යෝනිය ඇතුළත් සිහින් කිතියකින් කැලති ගියේය. එබැවින් ඇය සබං කැටය අතට ගත්තේ ඒ සිහිනය මතින්මය.

"ඒ කිවුවේ..." නිමන්තට අවැසි වූයේ එය හංසිගෙන්ම අසා ගැන්මටය.

"අප්පච්චිටත් මට කියලා සබං ගාගන්න.." හංසි හෙමින් හෙමින් නිමන්තගේ ලිඟුව අත් ගසන්නට ගත්තාය. ඒ මව සබං ගා ගන්නා විට, දැනට වැසි ඇති ඇගේ ගතේ බොහෝ තැන් නිරුවත් විමේ උණුහුම නිමන්තට තදින් දන්වන්නටය.

"ගෝක්තේ.... එතකොට අම්මා මගෙ ඇහෙත් සබං ගායිනේ" නිමන්ත බලා සිටියේ මව දියට ඇදී සායෙන් නොවැසුන ඇගේ වතේ සබං සබං ගා ගන්නා තුරු නොයිව සිල්ලෙන්ය.

"එතකොට මට අප්පච්චිගේ අර ලොකු වූවගෙන් සබං ගාන්න වෙයිනේ...? කමක් නැද්ද එහෙම...?" තම ඒ අසම්මත වදන් තුලින්ම, හංසිගේ ගත කිළිපොලා ගියේය. එබැවින් ඇයට නිමන්තගේ ලිඟුව මිරිකිගියේ දැඩිව මිරිකි ගියේ දැඩිවය.

"ආහ්... පැටියෝ..., මම ආස එහෙම තමා...." නිමන්තට ඒ අසැබියෙ මිහිරෙන් සිහින් කෙදිරියක්ද නැගුනේය. ඒ ලිගුවට දැණුන මිහිර පරයා හිතට දැණුන අසම්මත කමෙන්ය.

"පුතා දැන් ආවනම්..., මෙතන දන ගහාගෙන මයේ කකුල් දෙකේ සබන් ගාවී.." ඇය ඉගෙන් නැවුනේ නිමන්ත හා හංසි ඉන්නා කාඞරයට පිටුපාමින්ය. ඒ හිතා මතාම ඉහෙන් නැවෙන විට ඉහලට එසවෙන කෙටි සාය කෙරෙහි අවදානයක් නොදක්වමින්ය. "දැන් මයේ කළවා සේරොම එලියේ ඇත්තේ.." එලසම ඇයට තම නිතඞත් දැන් වටකුරුව නිමන්තට පෙනෙනු ඇතැයි සිතූනාය.

තවකෙකුට පෙනෙන්නට තම නිතඞ දිගුකරන් ඉන්නා අසංවර ඉරියවුවෙන් ඇයටම දැණුනේ මිහිරක්ය. ඒ තෙත සාය නිතඞට ඇලී, යටි කය පෙනෙන නොපෙන තරමෙන් නැවති ඇති තම අඞ නිරුවත ඇයත් විදිමින්ය. ඒ නොහික්මුණ අසම්මත මිහිරෙන් ඇයට සිතුවේ "දැන්නම් පුතාට කෙල්ලගේ පස්ස අතඇරලා දාලා ඇවිත් මයේ පස්සට වග කියන්න හිතෙනවා ඇති.." යැයි කියාය.

ඒ දැණුන අසම්මත මිහිරෙන් ඇගේ යෝනිය ඇතුලත වූ සියුම් කැලකුම තරමක් තිවාර වූයේ, ඇතුලත යෝනි බිත්තීන් යන්තමෙන් තෙත් වෙමින්ය. ඒ දැනුන මිහිර හමුවේ ඇයට මැවී ගියේ, නිමන්ත හදිසියෙන් පැමිණ තම ඉහෙන් අල්ලා ගන්නා අපුරුවය. එහෙත් ඇගේ හිත සලිතව ගියේ "පස්සේ හිලට අරහෙම බහිද්දී, අපේ එකී කොහොම ඉවසන් ඉන්නවා ඇතිද..?" යැයි කියාය. ඒ ගුද සංසර්ගයෙන් දැණෙන මිහිර ඇය අත්නොවිද ඇති නිසාවෙන්, එහි වේදනාව ගැන සිතමින්ය.

නිතඹෙන් පහලට තරමක් දික් වූ ඒ කෙටිසායෙන් පූර්ණ ලෙස නිරුවත් වූ, සුදුපැහැ මසින් පිරුණු ඇගේ දෙකලවා දෙස නිමන්ත බලා සිටියේ ඇහි පිය නොහෙලාය. එහෙත් දෙකලවා දැකුමට වඩා ඔහුගේ හිතට මිහිහිරක් දැ ගෙනදුනේ, ඇය ඉහෙන් නැවී නිතඹ දිගුකරන් සිටිනා අසම්මත ඉරියවුවය. ඒ ඕනම ගැහැණියක් එලෙස නැවුන පසුව වටකුරුව විසල්ව පෙනෙනා නිතඹේ හැඩරුවය. ඒ මණරම් දසුනෙන් "දුවට ඇරියා වගේ වගේ මම කවදා හරි එකිගේ අම්මටත් පුකේ ඇරලම තමා නවතින්නේ..." ඔහුගේ හිතේ ඒ අසම්මත ආශාව ස්තීර ලෙස තැම්මත් වුනේය.

"ඔයා ආසද සුදු අයිගේ අපේ අම්මා ඔහොම නැමිලා ඉද්දි එයාට මේ දහයගෙන් සලකන්න"

නිමන්තගේ හිතේ නොහික්වුන කම දැණුන හංසි, ඔහුගේ ලිඟුව අත්ගැසුවේ හැකි පමණ උඩු සම තදින් මිරිකා ගනිමින්ය. ඒ ඔහුට පුකාස භාවය නොබිඳුණු ගුදයක, එය බිඳී යන පළමු හිර බවේ මිහිර දන්නන්නටය. එහෙත් එලෙස අසන්නට හිතට ආ අසැබි වදන් පෙළ ඇය මුවෙන් සංවර කරගත්තේ, ඒ ගැහැණිය තම මවම නිසාවෙන් දැඩි අපහසුවෙන්ය.

"ඔවු පැටියෝ ඔවු.... අප්පව්විටත් නොදන්න ඒ පුක මට පලන්න ඕන..." ඔහු හංසිව ඉහෙන් නවා ගත්තේ බලෙන්මය. ඒ මවගේ ගුදයේ නැවුම් මිහිර මෙවලේ හුරු පුරුදු උවත් හංසිගේ ගුදයෙන් සොයන්නටය.

"ආහ්.... අයිගේ... ඔයා අපේ අම්මට එහෙම කරනවා දැකලා, අප්පව්විත් මගෙන් එහෙම ඉල්ලුවොත්..?" හංසිත් ජනෙල් කවුලුව අල්ලන් ඉහෙන් නැවුනේ මව දෙසම බලාගෙනය. එහෙත් ඒ නිමන්තගේ ලිඟුවේ පහස සොයන්නට නොවේය.

"ආහ් පැටියෝ... මට ඕන එහෙම තමා.... අප්පව්වි දාර පයිගෙන් උඹට පුකේ අරිනවා බලන්න" නිමන්ත තම ලිඟු හිසට කෙළ පිඩක් දමා.. ලිඟුව හංසිගේ

ගුදයට ඇතුළු කළේ හෙමිහිට නොවේය.

"ආහ්... අයිගේ අම්මා අප්පච්චි ගැන එහෙම කුණුහරුප කියන්න එපා. ඒත් ඔයා ආසද සුදු අයිගේ.. අප්පච්චි මට එහෙම කරනවා බලන්න..." හංසි ගුද සිදුර තටඹා හිරකොට ගත්තේ, නිමන්තගේ ලිඟුව පිළිගන්නට නොවේය. ඒ හිතේ ඇති විසල් ලිඟුවේ හිර බවේ වේදනාව ටිකක් හෝ අත්දකින්නටය.

"ඔවු සුදු පැටියෝ.. ඔවු..., මම අම්මට අරිද්දී..., අප්පච්චිත් ඔයාට අරිනවා බලන්න" ඔහු වේගයෙන් ඉහ සොලවන්නට ගත්තේය. එහෙත් ඒ හිතෙන් හංසිගේ හංසිගේ ගුදය තුල නොවේය. ඒ ඉහෙන් නැවී දෙපාවල සබං තවර ගන්නා බිරිඳගේ මවගේ ගුදය තුලය.

"ආහ්... ඉන්න බෑ රිදෙනවා..., රිදෙනවා... ආහ්... හෙමිට..., හෙමිට..., කරන්නන්.." හංසිත් වින්දේ නිමන්තගේ ලිඟුවේ පහස නොවේය. එහෙත් ඇය "හෙමිහිට... හෙමිහිට" කීවේ නම් නිමන්තටය. ඒ ඔහුගේ මේ ඉක්මණ කෙටි නිමාවක් වන බව ඇය හොඳින් දන්න නිසාවෙන්ය.

"දැනටත් කෙල්ලගේ පස්සා පැත්ත පතුරු ගහලා ඇති..., ඇතුලට ඔබා ගත්තම හික්මීමක් තියෙන එකක් යැයි.." ඇය එලෙස සිතුවේ පෙරදා රැයේ නිමන්තගේ ඉක්මණ, දඩබ්බර කම නිසාවෙන්ය. ඒ පෙරදින රැයේ ඔහු එක පිට එක හංසිගේ ගුදයට වැරෙන් ලිඟු පහරදුන් අපුරුව මතකයෙන් විඳිමින්ය. ඒ දැනුන මිහිර නිසාවෙන් ඇගේ ගුද සිදුරත් දෙතුන් විටක් හැකිලී දිග ඇරී ගියේය. එහෙත් ඇය කය කෙලින්කොට ගත්තේ ඒ මිහිර නිසාවෙන්ම නොව, හිතට දැණුන ඒ මිහිර නිසාවෙන් දෙතන් පුඬුත් පුපුරු ගසන මිහිර ඇයට ඉවසුම් නොදුන් නිසාවෙන්ය.

මව ඉහ කෙලින් කරගත් අයුරු හංසි සේම නිමන්තත් දුටුවේය. එවිට මවගේ සාය නිතලේ දෙපළ අතරට ගිලා බැස ගිය අපුරුවෙන් හංසිට නැගුනේ සිනහවක් උවත්, නිමන්තගේ හිතට ඒ දසුන එක්කලේ උණුහුමක්ය. "ලාව්වුට අහුවෙලා.." ඒ මිහිරෙන් මද වෙලාවක් වේගවත් නොවුන නිමන්තගේ ලිඟු පහරවල්, නැවතත් වේගවත් වෙන්නට ගත්තේ නොදැනීමය.

"ආහ්..... ඉක්මණ වෙන්න එපා සුදු අයිගේ... තව ගොඩක් දේවල් ඔයාට අපේ අම්මගේ බලාගන්න පුලුවන් ඉවසලා හිටියොත්" හංසි එලෙස කෙඳිරි නැගුවේ නිමන්තගෙන් ලැබෙන වේගවත් ලිඟුපහරේ මිහිරට අකමැතිව නොවේය. ඇයට අවැසි වූයේ නිමන්තව වැඩි වෙලාවක් තබාගන්නට පමණක්ය.

"ඉන්න බෑ සුදු පැටියෝ... අම්මා මාව පිස්සු වට්ටනවා. බලන්න ඒකීට සාය හදාගන්න ඔන කමක් නැති හැටි" නිමන්ත කෙදිරුවේ ඒ කාමුක දසුනෙන් හිතට නැගුන මිහිරේ අව සිහියෙන්ය. ඒ ඇය සාය පහතට දමා සකස ගන්නවාට තුන් හිතකවත් කැමත්තකින්ද නොවේය.

"ඒකී කියන්න එපා අයිගේ.. ඒ මගේ අම්මා... අනික එයා එහෙම ඉන්නේ ඔයාට ජේන්නනේ" හිත මිහිරෙන් උවත් මවට එලෙස ආමන්ත්‍රණය කරනවාට හංසි අකමැති වූවාය.

"සමාවෙන්න පැටියෝ, මගේ හිත ඉවසන්නේ නෑ...., ඒ තරහකට නෙමෙයි" නිමන්තත් කෙදිරුවේ තම වේගය නැවතත් බාල කොට ගනිමින්ය. ඒ මවගේ තවත් කාමුක දසුන් පෙළක් දකින තෙක් තම සංයමය වැදගත් වග ඔහුටත් සිතූන නිසාවෙන්ය.

"දැන්නම් ඩිංගිත්තක්.... මෙවුවා පෙන්න්නමයි හිත" මවටත් හිතට දැණෙන මිහිර පාලනය කොට ගන්නට නොහැකි වූවාය. ඒ මෙතුවක් බෑණන්ඩියගෙන් සහවත් සිටි දෙනතට, ඔහුගේ නෙත්වල උණුහුම විදින්න දෙන්නටය. එබැවින් ඇය එක්වරම ඔවුනට මුහුණලා නොහැරුනත්, තම කයේ පැතිකඩ පෙනෙන ලෙසට හැරුනේ, එල්ලෙන විදුලි බුබුළේ එලිය දෙසට මුහුණලාය.

රන්වත් විදුලි බුබුළේ එලිය ඇගේ ඉදිරි වත සිප ගත්තේ රටාවකටය. ඒ දෙපාවල සුදුපැහැති සබං පෙන යන්නම් රන්වත් පැහැ කරමින් සේම, උඩුවතේ දිය බිඳු පූර්ණ ලෙස රත් පැහැයෙන් දිලිසවමින්ය. ඒ සෑම ඇතින් සිටිනා නිමන්තට හා හංසිට නොපෙනුනත්, ඇගේ කයේ පූර්ණ පැතිකඩ, මණරම්ච ඔව්වුනට පෙනුනේය. ඒ සාය ඇහටම ඇලි මණරම් විත්‍රයක් විල්සසින්ය.

ඇය සිටිනේ පැතිකඩට නිසාවෙන් හා තෙත බරිත වතත් ඇගේම එති ඇති නිසාවෙන් නිමන්තට මෙදින ඇගේ හැඩරුව කදිමට පෙනුනේය. ඒ වෙනදා දකිනවාට වඩා ඇගේ ලැමැදත් පිරුපුන්ව පමණක්ම නොවේය. දරුවෙක් වැදූ කුසක මාත්‍රයක්වත් ඔහු මෙදින මවගේ කුසෙන් නොදැක්කේය.

"දරුවෙක් වදලා.. දැන් පණහා කිට්ටු වෙච්ච ගෑණෙයෙක් කියලා කොහෙත්ම හිතන්න බෑ" නිමන්තට එලෙස සිතුවේ බිඳුවක් වත් ඉදිරියට නෙරා නැති ඒ කුස නිසාවෙන්ම නොවේය. වැඩියමක්ම ඇගේ කුඩා දෙනනේ හැඩරුවෙන්ය. "මෙකීගේ වගේම අම්මගේ තනයකුත් එක අතකට මිරිකලා ගන්න පුලුවන්" ඔහුගේ හිත නොදැණීම ඒ සැසඳුවේ වත්සලාගෙ දෙනන සමහින්ය. ඒ කොමඩු හා දොඩම්

ගෙඩියක් විලසින් ඔහුට මැවෙමින්ය. "මේකීට ඇතිවෙන්න කිරක් කොහොම ඔය හිච්චන් තනේ ඵරුනද මංදා" අවසන ඒ සියල්ල අමතකව ඔහුට සිතුවේ එයය.

තම වතේ පැතිකඩ හැඩය ඔවුනට දැන් පෙනෙනවා නොවෙදැයි කියා සිතෙන විට ඇගේ ගත හිරිවැටි ගියේය. එබැවින් ඇයගේ දැන වැඩි වෙලාවක් දෙනන මත තර වූයේ දෙනතේ සබං පෙන තවරන්නටම නොවේය. ඒ විටෙන් විට නිමන්තගේ දැසේ උණුහුම සිහිකොට ගනිමින් ඇය දෙනත් පුඩු කොනිත්ත ගනිමින් හා බලා සිටින වුන්ට නොදැණෙන්නට මිරික ගනිමින්ය. ඇය වඩාත් මිහිරක් ලැබුවේ නිමන්ත කෙලෙස තම මේ රුවදෙස බලා සිටිනවා ඇති දැයි හිතෙ මැවෙන විටය.

"ඔයා ආසද සුදු අයිගේ අපේ අම්මගේ කුක්කු දෙකේ සබං ගාන්න" හංසිගේ හිතත් ඒ දසුන් පෙළෙන් හිරිවැටි ගියේ, ඒ ඇය හිතෙන් තම හිමියා එතෙන සිටිනු අයුරු දුටුව නිසාවෙන්ය.

"හම්... වතුසු අක්කගේ තන් දෙකෙන් බාගයක්වත් නෑ...." ඔහු නැවතත් තරමක වේගයක් ඉහට ගත්තේය.

"ආහ්.., මම කිරි බිචුව ඒ කුක්කු දෙක ඔයාට ආසයිද අයිගේ, ඔයාගේ අත්දෙකෙන් මිරිකන්න" හංසි ටිකෙන් ටික වේගවත් වෙන ලිඟු පහර විද ගත්තේ ජනෙල් පොලුවලට තම කයේ බර බාර කරමින්ය.

"නෑ.. පැටියෝ මට ඕන ඒ කුක්කු දෙකක් උරන්න.... අම්මව ඇදේ පෙරළගෙන උරන්න" ඔහුගේ හිත හිරිවැටි ගියේය.

"අප්පච්චි නම් ටිකක් රිදෙන්න හපනවලු..." ඇය පැතුවේ වෙන මිහිරක්ය.

"ඔයත් ආසද පැටියෝ.. අප්පච්චිට කියලා මේ කුක්කු දෙකත් ටිකක් රිද්දව ගන්න" ඔහුට හංසිගේ අවැසිය දැණුනේය.

"හම්... ඔවු සුදු අයිගේ ඔවු.. ඔයා අපේ අම්මගේ කුක්කු එක්ක සෙල්ලම් කරනකොට, අප්පච්චිට මගේ කුක්කු දෙක එක්ක සෙල්ලම් කරන්න මට දෙන්න ඕන... ආහ්...ඉන්න බෑ... හම්" ඇය කෙදිරි නැගුවේ ඒ වදන් පෙළ ඇගෙන් පිටවෙත්ම නිමන්ත ඇගේ ඉහ අතහැර, ඇගේ දෙනන දතින් මිරිකුව නිසාවෙන්ම නොවේය. ඒ ඇය දුටුව සිහිනයේ අසම්මත කමෙන්ය.

කොතරම් දිරියක් හිතේ ඇතත් පූර්ණ ලෙස ඔවුන් ඉන්නා දිහාවට හැරෙන්නට තරම් දිරියක් මවට නොවින. විටෙක ඒ ඇයට නිමන්තගේ මේ අසම්මත බැල්මේ උණුහුම ඉවසා ගන්නට බැරි වෙදැයි කියා සැකයක් සිතුව නිසාත් වෙන්නට ඇතිය.

ඇයව එලස දැකකන්නට වූ නොයිවසිලිමත් බව නිමන්තගේ හිතටත් ගෙනදුන්නේ නැවුම් මිහිරක්ය. එහෙත් ඇය සාය ඉදිරිපසෙන් ඔසවා අල්ලාගෙන, දෙපා මුල්ල සබං ගා අතුල්ල ගත් අසංවර ඉරියවුවට වංදිගෙවන්නට වූයේ නම් හංසිටය. ඒ නොහික්මුණ නිමන්තගේ වෙගවත් අත්ලේ පහරවල් කිහිපයක් හංසිගේ නිතඹේ රතු ලප මතුකරමින්ය.

නොහික්මුණ නිමන්තගේ ඒ වෙගවත් ලිඟු පහර නිසාවෙන් හංසිටත් දැණුනේ දැඩි මිහිරක්ය. එහෙත් නිමන්තගේ වෙගය නැවත අඩාල කොට ගත්තේ, හංසි ඉහ මදකට කෙලින් කොට ගනිමින්ය. ඒ ඇයට විවේකයක් ඇවැසි නිසාවෙන් නොව, නිමන්තගේ උච්චතමය මෙය වග ඇයට දැණුන නිසාවෙන්ය.

අඩ හෝරාවක දිය නෑම අහවර කොට මව වතුර කාරාමය වැසුවේ, හිතට මෙන්ම යෝනී පත්ලටත් දැනෙන ඉවසමු දරාගත නොහැකි තැන, උනුහුම් හිතෙන්ය. ඒ කිසිදා අත් නොවිඳි ප්‍රදර්ශනාත්මක කාමුක මිහිරෙන්, යෝනියට ඇඟිල්ල තැබූ පමණෙන් මිහිරේ උච්චතමය විදින තරමෙන් ඇවිස්සෙමින්ය. ඇයට ඇවැසි වූයේ ඇතුලත නාන කාඹරයට වැදි ඒ මිහිර විඳ ගැන්මේ හදිස්සිය ය.

ඇගේ හිත මෙතරම් පහසක්, මෙතරම් නොහික්මුණ මිහිරක් ලැබුවේ ප්‍රදර්ශනාත්මක කාමුකත්වයෙන් නොව, දියණියගේ හිමියා හමුවේ වූ අසම්මත කමෙන්ය. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ ඒ මිහිරය. " දෙන්නත් ඉවර ඇති මයේ හිතේ.... කෙල්ලේට හොඳ ගනන් ඇති අද" ඇය ඒ දියණියගේ මිහිර ගැනත් සිතුවේ තම හිත තවත් අවුස්ස ගන්නටය.

"ආහ්.... පැටියෝ දැන්නම් ඉවසන්න බෑ...." මව කෙටි තුවාය දෙන මතට ඇඳ යට සාය ගලාවා දමන විට, නිමන්තගේ කොෂ දෙක තුල ශුක්‍ර නලියන්නට ගත්තේ හිතේ උනුහුමෙන් පැහෙමින්ය.

"ආහ්... මටත් බෑ සුදු අයියේ...., මටත් බෑ.... ආහ්... අනේ සුදු අයියේ.... අම්මා ඇඳගෙන ඉන්න ඔය කොට තුවාය කඩලා දාන්න සුදු අයියේ..., කඩලා දාන්න.. අප්පවිට්ටියි මට්ටියි ජේන්නම අම්මව හෙලුකරගන්න අයියේ.. දැණන්නම් තවත් ඉවසන්න එපා" ඇයගේ හිතත් පැතුවේ මිහිරේ උච්චතමය. ඒ එක දිගට වදින නිමන්තගේ ලිඟු පහරවල් පහරවල් හී මිහිර දත්මිටි කා ඉවස ගනිමින්ය.

"මම කවදා හරි ඒක කරනවා පැටියෝ... උඹට වගේම මම උඹේ අම්මටත් උඹේ අම්මටත් කවදා හරි මම පුකේ අරිනවමයි.." මෙවලේ නිමන්තගේ මුවට නැගුන අසැබි වදන් පෙළ නිදහස් වූයේ නොදැණීමය. ඒ ඔහුත් දත්මිටි කා තම

හිතේ හා ගතේ සියළු වෙර ඉහට ගනිමින්ය.

යටසායේ තෙත මිරිකා දැමුව මව, එය ඉටිකොල කුටියේ වැට මත වැනුවේ ගැහෙන හිතෙන්ය. ඒ නොහික්මුණ ඇගේ හිත, මිහිරේ උච්චතමය පතා තවත් පියවරක් ඉදිරියට තබන්නට ඇයට බලකරන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇගේ ගත ඒ ඊලඟ පිම්මට බියෙන් ගැහුණේ, සීත බව පරයා ගත උණුහුම් වෙමින්ය. ඒ සියුම් දා බිඳුන් සීත ගතෙන් බිඳුව බිඳුව මතු වෙමින්ය.

"ආග්... සුදු අයියේ.... දැණනම් ඉන්න බෑ.. දැන්නම් ඉන්න බෑ.. තව හයියෙන්..." හංසිට අවැසි වූයේ ඒ අවසන් තෘප්තිය මව දැස් මාණයෙන් ඉවතට යන්නට පෙර විඳ ගන්නටය.

"මටත් බෑ පැටියෝ.... මටත් බෑ... කොට තුවාය මට කඩලා දාන්න ඕන.."
ඔහුගේ හිත මොර දුන්නේ ඒ අවසන් තෘප්තිය, මවගේ කාමුක දසුනක් නොමැතුව විඳ ගන්නට අකමැත්තෙන්ය.

"ආග්... ඉන්න බෑ අයියේ... ඉන්න බෑ.. ඒක කඩලා දාන්න අයියේ.., ඒක කඩල්ලා දාන්න.. එයා ඉන්නේ ඔය බලං ඉන්නේ ඔයා ඒක කරනකම්" යෝනී පත්ලෙන් නැගුන මිහිර ඇගේ ගත පුරාවට කෙමෙන් කෙමෙන් ඇදෙන්නට ගත්තේය.

තම හිතේ පාලනයට නතු වූ මව, නාන කුටියෙන් ඉවතට ආවා නොව, ඇය ඉවතට ආවේ නොදැනීම ඉබේමය. එහෙත් ඒ වරක් දිය ගසා වැණුව දියට ඇඳි සාය නැවතත් අතට ගන්නට තරම් සිහියකින්ද යුතුවය. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ ඒ ඉදිරියට තබන පියවරක්, පියවරක් පාසාම යෝනී පත්ලෙන් නික්මෙන අකුණු පහරේ මිහිරය. එහෙත් හංසි හා නිමන්ත ඉන්නා ජනෙල් කවුලුවට යාර කිහිපයක් තිබියේදී, ඇගේ යෝනිය එක පිට එක අකුණු සැර විහිදුවන්නට ගත්තේය. ඒ ඇයට ඇයවම අමතක කරවමින්ය.

යාර පහා හයකට දුරින් ඇති වැලේ දියට ඇඳි යාට සාය වැනුව වගක් ඇයට නොදැනුණාය. එහෙත් දියණිය හා ඇගේ හිමියා සිටින ජනෙල් කවුලුව වෙත හැරී ඇය තම තුවාය ඉදිරිපසින් විවර කොට, මොහොතක් තිබෙන්නට හැර, නැවත එය නිසි ලෙස ඇදගත්තා නම් යන්තමින් මතකය. ඒ ඇගේ සර්වාංගයම, යෝනී පත්ලෙන් එක පිට එක නැගුන අකුණු පහරවල් හී උණුහුමෙන් දැවී, තම අසම්මතයෙන් ඉබේම මිහිරේ උච්චතමය විඳිමින්ය.

ගුණ පිටවෙන්නට ඕන්න මෙන් නිබියෙදී, නොසිතුව ලෙස මවගෙන් පෙනුන ඒ කාමුක නිරුවත නිමන්නට ඉවසුම් නොදුන්නේය. එබැවින් ඔහුගේ ඉහ වේගවත් වූවා මෙන්ම මිහිරේ උපරිමය සතුටු කෙදිරියකින් පිටවූයෙන් තරමක උස් හඬින්ය. ඒ නිමන්න දිවියේ උන්ටසියක්ම වූ අසම්මතයක් මෙදින හැබැහින් යන්නමෙන් විදිමින්ය. ඒ ඇය තවත් ගැහැණියක් නිසා නොව ඇය බිරියගේ මව විමේ අසම්මතයෙන්ය.

මව තුවාය දෙපසට කොට, ඇගේ නිරුවත පෙන්වන විටම හංසිගේ ගතත්, හිතත්, මිහිරේ උච්චතමය විඳ ගත්තේය. ඒ මව හිමියා හමුවේ නිරුවත විහිදා පෑ අසම්මත කමේ අපුරුවෙන් නැගුන මිහිරෙන්ය. "අමමේ තෝව තියන්න වටින්නේ නෑ...." අවසන් මොහොතේ ද හංසිට සිතුවේ, තම හිමියාව මව නතුකරගන්නට මව දරන උත්සහය කෙරෙහි තරහෙන් නොවේය. ඒ කෙලසකවත් මෙදින එතරම් පිම්මක් මව තබාවියැයි ඇගේ හිතේ බලාපොරොත්තුවක් නොවුන නිසාවෙන්ය. එබැවින් තෘප්තියේ උපරිමයම "ආ.....හ්ග්.... අමේ..." යැයි ඇයට කෙදිරියක් නැගුනේද තරමක උස් හඬෙන්ය. ඇයට ඉවසුම් නොදුන්නේ තුවාය දෙපසට කර නිරුවත විහිදාලමින්, ඇගේ දෑස හොරහින් තමා වෙත වැටුන ඒ අසම්මත කමෙන්ය.

තම තෘප්තියේ උපරිමයෙදී ඇසුන, දියණියගෙන්, බැණුනුවන්ගෙන් ඒ රාගාන්විත කෙදිරිය ඇගේ ආත්මයම අසම්මත මිහිරෙන් කලතා දැමුවේය. එබැවින් කොතෙක් උත්සහා කළත් තම දෑස ජනෙල් කවුලු පියන් දෙසට හොරහින් ඇදීම ඇයට වලක ගත නොහැකි වූනේය. එහෙත් ඒ නිමේෂයෙන් ඇය ඒ දෑස නැවත ගලව ගත්තේ, දෙදෙනාගේ වායවන් නිසාවෙන් තම තෘප්තියේ උපරිමය ඇය විඳගත් නිසාවෙන්ය. ඒ නිසාවෙන්ම ඇය නැවත තුවා පටත් දෙනන මතට නිසිලෙස ඇඳ ගත්තේ, යෝනියට අතක් නොතබා කලකට පසුව විඳගත් උපරිම තෘප්තියේ පහසෙන් මත්වය. ඇයට ඒ ඉවසුම් නොදුන්නේ තමා කළ ඒ අසම්මත කමේ මිහිරමය.

ඇය නිවස තුලට එන විට හංසි හා නිමන්න සිටියේ කුස්සියේය. ඒ හංසි ඉක්මණ බතක් ලිප තියමින්ය. එහෙත් ඇය පුදුමයට පත්වූයේ මව නොසිතුව ලෙස ඒ දෙනන මතට ඇඳි කෙටි තුවායෙන් සැරසිගෙනම නිවසට ඇතුලු වීමය. එබැවින් ඇය යටසින් බැලුවේ නිමන්න දෙසය. ඒ ඔහුගේ නෙත් දෙසය.

ප්‍රසූතියට දින ලංව ඇති නිසාවෙන් මේනකා සිටියේ නිවසේය. වත්සලා දිනක් හැර දිනක් කාශීලයට ගියේ, ඇයටත් ප්‍රසූත නිවාඩු ගත හැකි උවත් තම සේවය හැකිතාක් ඉටු කරලමිත්ය. ඒ ඇයගේ ප්‍රසූත දිනයට තවත් දෙමසකට කිට්ටු කාලයක් ඇති බැවිණි. එහෙත් වත්සලා ගමේ නිවස වෙත නොගියාය. ඒ වැඩි පරිස්සමටත්, හදිසියක් උවහොත් තම වෛද්‍යවරයා සිටින්නෙන් කොළඹ නිසාවෙන්ය.

මේනකා මෙන්ම වත්සලාත් මසක පමණ සිට ගෙවුවේ ඉතා තැම්මත් දිවියක්ය. ඒ දෙදෙනා ආගමට දහමට වැඩි නැඹුරුවක් දක්වමින්ය. මේම කාලය තුළ ඔවුන් දෙදෙනාට පෙර ලෙස දැඩි කාම ආශාවක්ද ඇති නොවිණි. ඒ සොහොදහමේ අපූර්වතවය.

එසේ උවත්, වර්ෂයට මෙන්ම සමන්තට ද ඉටුවිය යුතු යුතුකම් මේනකා මෙන්ම වත්සලාත් පැහර නොහැරියා. ඒ ගතට දැන් දැණෙන ශාරීරික අපහසුතාවයන් නිසාවෙන් පෙරමෙන් ලිංගික සංසර්ගයකට නොගියත්, දැනින් හා මුඛෙන් හිමියන් දෙදෙනාට හැකි උපරිමයෙන් සලකමින්ය. එලෙසම වර්ෂ මෙන්ම සමන්තත් තම ආශාවන් හැඟීම් තරමක් යටපත් කොටගත්තේ බිරියන් දෙදෙනාට ඇති දැඩි ආදරයම නිසාවෙන්ය.

වත්සලා කාශීලයේ සිටියේදී ඇමතුමක් ආවේ රූපිකාගෙන්ය. රූපිකා මීට දෙසතියකට පෙර දුරකථන ඇමතුමකින් වත්සලාගෙන් උදවුවක් ඉල්ලා සිටියාය. ඒ රූපිකාගේ දෙවසරක් නොපිරුන, දෙවන දරුවාගේ අසනීප තත්වයක් හේතු කොට, කොළඹ පවුද්ගලික රෝහලක වෛද්‍ය වරයෙකු වෙත පෙන්වන්නට සහය පතාය.

රුපිකාට අවැසි වූයේ නවාතැන් පහසු කමය. ඒ පරීක්ෂණ කටයුතු සඳහා දෙදිනක් පමණ ගතවන නිසාවෙන්ය.

දරු ප්‍රසූතියට නියමිත දිනයට, පස් දිනකට පෙර මේනකාට, ප්‍රසූත ලක්ෂණ පහලවන්නේ නොසිතුව ලෙසය. එබැවින් වත්සලා හා සමන්ත ඇයව පුද්ගලික රොහලට ඇතුළු කරන්නේ වැඩි පරිස්සමටය. එලෙසම රුපිකාද පැමිණෙන්නට නිමියත වූයේ මෙදිනමය.

"හෙලෝ... වත්සලා... දුවගේ චෙකප් ටික ඉවරයි. අපි දැන් ඉන්නේ නාරාහේන්පිට" රුපිකාගේ ඇමතූම එන විට වත්සලා සිටියේ මේනකා හා සමන්ත සමඟින් ඒ අසලම වූ තවත් පුද්ගලික රොහලකය.

"හරි.... විනාඩි පහක් ඉන්න. මම එන්නම්"

රුපිකාගේ මෙම පැමිණීම, සමන්තට මේන්ම මේනකාටත් ඇස්වැසිලක් විය. ඒ නිසාවෙන් සමන්තට මේනකා සමඟ රෝහලේ නවතින්නට ඉඩක් ලැබුණේය. එලෙසම වර්ෂයටත් හදිසියකින් තොරව නිදහසේ කොළඹට එන්නටද ඉන් ඉඩ කඩ සැලසුණේය.

"ඩොක්ට මොනවද කිවුවේ...?" වත්සලා ලෙස ඇසුවේ, කුලී කාර් රථයේ ඉදිරිපස අසුනේ සිටිය. ඒ රුපිකා දෙසත් ඇගේ සැමියා දෙසත් මාරුවට බලමින්, කෙලිපොඩිතගේ හුරතලය විදිමින්ය.

"බය වෙන්න දෙයක් නෑ කිවුවා..., ඒත් හෙට තමා හරියටම කියන්න පුළුවන් වෙන්නේ රිපෝට් බලා" වෛද්‍යවරයාගේ සැහැල්ලු රෝග විනිශ්‍ය නිසාවෙන් රුපිකාගේ මුහුණේ හරිහමන් සිනහවක් නැගුණේත් මෙදිනය. ඒ තුන් මසකට පසුවය.

"මමත් ඒකයි කිවුවේ බය වෙන්න දෙයක් නෑ කියලා" වත්සලා එවලේ වැඩි පුරම බැලුවේ රුපිකාගේ හිමියා දෙසය. ඒ වත්සලා ඔහුව දුටු පළමුවර මෙය නිසාවෙන්ය.

"දැන් කොහොමද යාළුවාට...?"

"අපි බය වුනාට..., තව ඩේට්ස් කියනවා කියලා ඩොක්ට හිනහන් වුනා. ඒත් කොකටත් හොඳයිනේ කියලා නැවත්තුවා. දවස් පහයින් තව තියෙන්නේ" වත්සලා ද එලෙස කීවේ දෙවසරකට පෙර දුටු රුපිකාගේ පුතු දැන් උස් මහත්ව ඇතයි හිතමින්ය.

"දරුවා ලැබීමත් දවස් දෙක තුනක් ඉන්න වෙයිනේ. හොඳ ගාණක් යයි... ?" මෙදින දියණියගේ පරික්ෂණ කටයතු වෙනුවෙන් ගිය විශාල මුදල නිසාවෙන්, දරු ප්‍රසූතියක් සඳහා පුද්ගලික රෝහලක ගාස්තුව රුපිකාට හිතා ගන්නටත් නොහැකි විය.

"ඉංජුවරන්ස් එක තියනවනේ. ඒ නිසා ඡේප්" වත්සලාට රුපිකාගේ හිත දැණුණාය.

කුලී රථය රෝල ගේට්ටුවෙන් නිවසට ඇතුලු වෙත්ම, තමා ඇසුවේ අනුවන පැණයක් යැයි රුපිකාට සිතූණය. එලෙසම ඇගේ සැමියාත් රථයෙන් බහින්නට පෙරම විපරම් කළෙද එයමය. වත්සලා නිවසේ දොර ඇරිය පසු රුපිකාටත්, සැමියාටත් දැණුණේ දැඩි අපහසුවක්ය. ඒ තම මෙතනට ගැලපෙන වාද යැයි කියා දෙදෙනාටම හිතෙමින්ය.

"මොනවා හරි බිලා ඉමු නේද....?" වත්සලා එලෙස කීවේ මුළුතැන් ගෙට ඇතුලු වෙමින්ය.

සැමදෙනගේ ගත සිත විඩාව සිසිල් පැන් වීදුරුවෙන් මදක් පහව ගියේය. ඒ සැමට වඩා වත්සලාගේ හිත නිවුණේ, රුපිකාගේ දු සිංහිත්තගේ කෙලිලොල් බවෙන්ය. එලෙසම කොළ පැටියාගේ සිසිල් බිම වීදුරුවට වූ ගිජු කමත් ඇගේ හිත ගන්තය.

"වත්සු... මෙයා යන්න කියලා" රුපිකා එලෙස කීවේ හිමියා සමඟවූ කෙටි පිළිසඳරකින් පසුවය.

"ඒ මොකද හදිසියෙම...?"

"කැන්ඩි ට්‍රෙන් එකේ ඩියුටියට යන්න පුළුවන්. තව තව වේලාවක් තියනවනේ. අපරාදෙතේ..?"

"මම හිතුවේ ඉදිසි කියලා"

රුපිකාගේ සැමියා එදින සිටියේ නිවාඩු නොදමාය. තම පවුල සමඟ නුවරින් පාන්දර දුම්රියේ ඔහු කොළඹට පැමිණියේය. ඔහුට එදින සේවය කිරීමට තිබුණේද එම දුම්රියේය. එබැවින් ඔහු නිවාඩු නොදැමීමේද රොහලේ කර්තව්‍ය කලියෙන් නිම

වුව හොත් නැවත රාජකාරියට යෑමේ අහඳහසින්ය. ඒ උදෙසේ සේවයෙන් පසුව ඔහුට නැවත සේවය කිරීමට තිබුණේ එම දුම්රියේම නැවත නුවර බලා රාත්‍රියේය.

"මේ... උඹලට උඩ රූමි එකේ ඉන්නත් පුළුවන්.., නැත්තම් පල්ලෙනා මේ රූමි එකේ මගෙන් එක්ක ඉන්නත් පුළුවන්" රූපිකාගේ සැමියා ගිය නිසාවෙන් වත්සලාගේ වදන් වූයේ සුපුරුදු මිතුරුමෙන්ය. ඒ රූපිකාට "උඹ" යැයි කියා සුපුරුදු මිතුරු භාෂාවෙන්ම අමතමින්ය.

"මේකී වූ කරයි දන්නේ නෑ බං ඇදේ...?" රූපිකා එලෙස කීවේ පහල කාඹරයේ යහන් දෙකක් එකතුවෙන් සැදි විසල් යහන දෙස බලමින්ය. ඒ අපුරුවට ඇති ඇඳ ඇතිරිලි හා එහි සුව පහසුව හිතෙන් විඳිමින්ය.

"උඹට පිස්සුද...? ඒක අවුලක් නෑ. මෙන්න මේකේ ඉදපං.." වත්සලා එලෙස කීවේ සුපුරුදු ලෙස, තම කාඹරයේ සුව පහසුව විඳිමින්, උඩු කය බලවුසය ගලවා දමමින්ය. ඒ රූපිකාගේ දියණිය හඬන අපුරුවත් අත්විඳිමින්ය විඳිමින්ය.

"පුතා... ඉස්සරහින් ඉන්න..., මුකුත් අදින්නේ එහෙම නෑ..?"

හත් හැවිරිදි පුතුවගේ නෙත් වත්සලාගේ අඩ නිරුවත් උඩුකය හා පිරිපුන් ගැබ සිසාරා ඇදෙන අයුරු රූපිකා දුටුවාය. ඇය එලෙසම දියණියව උකුලට ගත්තේද පුතුවට පිටුපා හැරෙමින් එයට නැගුන සිනහවෙන්ය.

"ඇයි බං පොඩි එකාව එලියට යැවුවේ... " රූපිකා එලෙස කිරීම ගැන වත්සලාට ඇති වූයේ පැනයක්ය.

"මෙතන නොදරුවෝ ඉන්නවා කියලා උඹට ගානක් තියෙන වැයි. අනික් ටිකක් ගලවන්න කලින් යැවුවේ ඒකයි" රූපිකා කීවේ සුපුරුදු සිනහවෙන්ය.

රූපිකා එලෙස සිනහා වූයේ, බලවුසය ඔසවා පියයුරුවක් එලියට ගෙන, තත් පුඩුව දියණියගේ මුවට කිට්ටු කරමින්ය. එහෙත් ඇගේ නෙත් වැඩි හරියක් දැවටුණේ වත්සලාගේ තනපටෙන් වැසුන දෙනත් මැද්දේය. ඒ වත්සලාගේ දෙනත් මැඳ කාණුවේ අඳුරු බව දුරු කරමින් දිලිසෙන පවුමකට වැඩි පෙන්නනය දෙසය.

"උඹට පිස්සු බං... පවු පොඩි එකා....?" වත්සලා සිනහවෙන් සැහැල්ලු ගැබිනි සාය හා පෑන්ටිය එකටම ගලවා දැමුවාය.

"ඔහොම හිටියට උඹ දන්නේ නෑ උගේ තරම. දැන් යමක් හමක් තේරෙන වයස" රූපිකා එලෙස කීවේ සාලයේ සිටින පුතුවට නොඇසෙන තරමෙන් හඬ

බාල කරමින්ය. ඒ වත්සලාගේ නිතලේ භැඩරුවත් කාලයකට පසුව හිත්සේ දැක ගනිමින්ය.

"ඇයි..?" බ්‍රෙසියරයන් ගලවා දමමින් වත්සලා එලෙස සිනහවෙන් ඇසුවේ, නිරුවත් කය පුරාවට දැණෙන වායුසම්කරණයේ සිත බව විදිමින්ය.

"දැන් ඒවා මේවා ටිකක් එහෙන්, මෙහෙන් තේරෙන වයස..., ඉස්සෙල්ලත් උඹ බලවුස් එක ගලවන දිහා බලං හිටියේ. දැන් ඉස්සර වගේ නෙමෙයි ටක් ගාලා අපි කියන දේත් අල්ල ගන්නවා.." රූපිකා එලෙස කීවේ වත්සලාගේ ගැබ්ණි රූපයට ආශා කරමින්ය.

"ඒ වල් කමට නෙමෙයි යකෝ..., පවු බං" වත්සලාට නැගුණේ දැඩි සිනහවක්ය.

"වෙන්න ඇති.... ඒත් ඉස්සරට වඩා ඒ ගැන උනන්දුයි කියලා නම් මම දන්නවා. ඉස්සර වගේ නෙමෙයි බං..., දැන් මම දුවට කිරි දෙනකොට උනත් උගේ දැන් තියෙන්නේ හොර බැල්මක්. අනික මම ඇඳුම් මාරු කරද්දීත් එහෙමයි. මාර උවමනාවයි ඒ ගැන. දැන් ඒ ගැන ප්‍රශ්ණත් ගොඩයි" රූපිකා වින්දේ වත්සලාගේ රුවය.

"උඹට පිස්සු බං... මේ වයසෙදී තමා දරුවෙක් ස්ත්‍රී පුරුෂ ලිංග වෙනස හරියටම මොකද්ද කියලා තේරුම් බේරුම් කර ගන්න වයස. එයාලට ඒක ඉබේම තේරුම් ගන්න අරින්න ඕන. එයාලා ඔය වයසෙදී එහෙම බලන්නේ නරක හැඟීමකින් නෙමෙයි, හිතට එන කුතුහලය නිසා. අනික අපි එයාලගෙන් එහෙම දේවල් හංගනවා කියලා තේරුනොත්, එයාලට ඒ තියෙන කුතුහලය තවත් වැඩි වෙනවා.

අපිට හොස්පිටල් කිලිනික් එකෙන් දුන්න විඩියෝ එකක් තියනවා Parents Tips කියලා, මම උඹට පස්සේ පෙන්න්නම්. පවු බං පොඩි එකා" වත්සලා එලෙස කීවේ තුවාය ලැමදට පටල ගනිමින්ය.

"ඉස්සර එහෙම නෑ බං.. දුවට කිරි දෙද්දී එයාටත් ඕන කියලා ඉස්සර මගෙන් එක්ක රංඬු වෙලා බලෙන් කටේ ගහා ගන්නේ. ඒත් දැන් මම නිකමට ඕනද ඇහුවත් ලැජ්ජාවෙන් එපා කියන්නේ. ඒ දිහා කෙලින් බලන්නෙත් නෑ..., හොර බැල්මම තමා" රූපිකාගේ දෑසේ දැහැන වත්සලා තුවාය ඇදගත් නිසාවෙන් බිදී ගියේය.

"උඹ හිතනවා වැරදී... මාර වූ බරක් තියෙන්නේ, හිටපං... මම ටක් ගලා වොෂ් එකකුත් දාගෙනම එන්නම්. පස්සේ ඒ ගැන වැටි එකක් දාමු. ඒක ලොකු කතාවක්. අනික මොනවා හරි රැට හදන්නත් එපැයි"

කෙටි තුවායෙන් සැරසුන වත්සලා නාන කාඹරයට යන දෙස රූපිකා බලා සිටියේ සිනහවෙන්ය. "බඩ හිංදා මේකී තවත් වල් පාටයි" ඇයට එලෙස සිතුවේ කුස ඉදිරියට නෙරා ඇති නිසාවෙන් වත්සලාගේ නිතඹ වෙනදාට වඩා විසල්ව වටකුරුව තවත් පිටුපසට නෙරා මෙදින ඇයට පෙනුන බැවිනි.

වත්සලා නැති නිසාවෙන් ඇය කාඹරය පුරාවට නෙත් හෙළුවේ, මෙහි සුකොපබෝගී බව හිත් සේ විදගනන්නටය. ඇයට කාඹරයේ ඇති අනෙක් සැමටම වඩා වායුසම්කරණයෙන් අධි සුකොපබෝගී බවක් දැණුණාය. ඒ සැම පහසුකමක්ම අතරින් "එක්කෙනෙකුට නිදා ගන්න මෙව්වර ලොකු ඇඳක් මොකටද...? අනික ඇඳවල් දෙකකුත් එකතු කරලා?" ඇයි කියාත් ඇයට පැණයක් නොනැගුණාමත් නොවේය. එහෙත් ඒ පැනයන් අතරින් ඇය සාලයේ සිටි පුතුව නැවත කාඹරයට ගෙන්වා ගත්තේ "මොනවා අදිද කියන්න බෑ..." යැයි හිත බියෙන්ය.

"මේ..., උඹත් වොෂ් එකක් දාගනින්... උදේ ඇඳපු ගමන්තේ, දැන් තැම්බිලත් ඇත්තේ" වත්සලා එලෙස සිනහවෙන් කීවේ ගත රැදි තුවායෙන්ම අල්මාරිය විවර කරමින්ය.

"මෙහෙ මාර රස්නයක්තේ බං තියෙන්නේ. හුලඟක් වත් නෑ. A/C එක ඇතුලට ආවහම නිවන් ගියා වගේ" රූපිකා එලෙස කීවේ කාඹරයට පැමිණි පුතුවගේ නෙත් දිහාව නැවතත් ග්‍රහණය කර ගනිමින්ය.

"එහෙ වගේ මෙහෙ කොහොද බං සීත වතු හුලං..?" වත්සලා එලෙස සිනහවෙන් කීවේ ගත සරසා ගන්නට සැහැල්ලු ඇඳුම් කට්ටලයක් ඇඳ මතට දමමින්ය.

"යකෝ... මේකීට ගිය කල! ඉස්සර අපි ඔහොම කතාවක් කිවුවත් ලැජ්ජාවෙන් ඇබරි ඇඹරි හිටපු එකිගේ දැන් කට බලහල්ලකෝ. හැබැයි මේ..., අහවලත් ලඟ ඉන්නවා... වදන් පරිස්සමින්" ඇය එලෙස ඉඟි කළේ පුතුව ගැනය. ඒ ඔහුගේ නෙත් නැවතත් ඇත්තේ වත්සලා වෙතම වග ඇදින ගනිමින්ය.

ගැබ් බර වත්සලාගේ කය හත් හැවිරිදි පුතුවට ගෙන දුන්නේ නැවුම් බවක්ය. ඒ යාන්තමට තම මවත් මෙලස කුසක් දරා සිටියා නොවේ දැයි කියා ඔහුට සිහි

වෙමින්ය. එහෙත් ඔහුට ඒ සැම පරයා සිතුවේ "අපේ අම්මට වඩා, මේ ඇන්ටි ගොඩාක් සුදුයි" යැයි කියාය. ඒ වත්සලාගේ කෙටි තුවායෙන් විවර වූ විසල් දෙකලවා වෙත ඔහුගේ වැඩි අවධානයක් යොමුවෙමින්ය. ඒ හිතෙන් මව හා වත්සලාව සසඳමින්ය.

"ඔවුනේ... දැන්තේ මතක් වුනේ. කොහොමද ඒක කියවන්න ගත්තොත්..?" වත්සලාටද එය සිහි වුයේ එවිටය.

"දැන් එහෙත් මෙහෙත් ඒ වගේ ඒවත් ටික ටික අල්ල ගන්නවා.." රූපිකා එලෙස කීවේ පුතුව ලඟට ගනිමින්, ඔහුගේ ටිෂර්ටුව ගලවා දමමින්ය. ඒ ඔහුගෙන් ඇඟ පත සෝදන්නටය.

"දැන් එහෙනම් උඹලට සෙල්ලමක් දාන්නත් වැට කඩුලුත් පනින්න වෙලා ඇති..?" වත්සලා එලෙස කීවේ ස්කිණිය ඔලුවෙන් පහතට දමා ගනිමින්ය.

"හම්... සැහෙන්න බාදා එමටයි.. උඹත් බලපංකෝ ඒ කාලේ ආවහම" ඇය පුතුවගේ කලිසම පහත් කරන්න හැදුවාය.

කලිසම ගැලවීම පුතුව ලැජ්ජාවක් ගෙන දුන්නේය. ඒ වත්සලාත් සිටින නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඔහු මවගේ අත අල්ලාගෙන ලැජ්ජාවෙන් ඇයට තුරුලු වූයේ මවට ඒ වග අඟවමින්ය.

"හරි..., හරි..., ඒ ඇන්ටි හිටියට කමක් නෑ. එයත් අම්මා වගේමනේ" රූපිකා එලෙස කියා ඔහුගේ කලිසම පහතට කලේ සිනහවෙන්ය. ඒ බලහත් කාර කමෙන්මය.

"ඡා... මේයා දැන් ලොකු ඉලංදාරියෙක් වෙලානේ..., ලැජ්ජයිද මම ඉන්න නිසා"

පුතුවගෙන් වත්සලා එලෙස ඇසුවේ, රූපිකාගේ දැනින් කලිසමත් සමඟ ගැලවී ගිය ලංකට්ටුව නිසාවෙන් නිරුවත් වූ ඔහුගෙ යටි කය දෙස බලමින්, තම කෙටි කලිසම දෙපා මතින් ඉහළට ඔසවා ගනිමින්ය. ඒ පුතුවගේ කුඩා ලිඟුව ලැබුන නිදහස හමුවේ හිනහන අපූරුව විඳිමින්ය.

"හම්... දැන් ඉලංදාරි බාගෙගේ" රූපිකා එලෙස කීවේ, තම වදන් පෙලෙන් දැණුන ලැජ්ජව හමුවේ තමාට තුරුළු වෙන පුතුව බදා ගනිමින්ය.

"ඇයි.. පුතාට මාව මතක නැද්ද...? දවසක් අපි දෙන්නා අර ලිඳෙන් නැවේ..?"
වත්සලා එලෙස ඇසුවේ කළිසම හරි හැටි ඇඳ තුවාය ගලවා දමමින්ය.

පුතු එයට පිලිතුරු දුන්නේ ඇඟිල්ලකුත් මුවේ හොවා ගනිමින් "නැහැ" යැයි හිසෙන් ඉඟි කරමින්ය. එහෙත් මවගෙන් මෙතුවක් නොදුටු, කොට කළිසමකින් සැරසුනු ගැහැණිය දෙස ඔහු බලා සිටියේ ආශාවෙන්ය. ඒ ඔහු මව මෙවැනි ඇඳුමකින් කිසි දා දැක නැති නිසාවෙන්ය.

පුතු පමණක් නොව රූපිකාද බලා සිටියේ වත්සලා දෙසය. ඇය ඇඳ සිටි ඇඳුම් කට්ටලයෙන්, ඇගේ ගැබෙන් තුනක් එක්ම වූයේ නිරුවතින්ය. ඒ යහමින් මතු වූ නාඹියත් නිදහස් සුව විඳිමින්ය. එලෙසම විසල් ගැබෙන් පහතට ඇඳි සායක් බඳු වූ සැහැල්ලු කොට කළිසමෙන් ඇගේ දෙකළවාත් අඩකට වඩා වූයේ නිරුවතින්ය.

එම දසුනෙන් රූපිකාට සිහි වූයේ, සමහර සිනමා පටවල පෙන්වන උසස් සමාජ ස්ත්‍රවල ඉන්නා අඩ නිරුවත් නොනා වරුන් පමණක්ම නොවේය. අද දිණ රෝහල් භූමිය තුළදීත් දුටු මෙවැනිම ඇඳුමෙන් සැරසුන ගැහැණුන් කිහිප දෙනෙක්මද එකතුවය.

එහෙත් ඒ සෑම අතරින් රූපිකාට වත්සලාව මෙලෙස විශේෂිත වූයේ, ගමේ සිට එකට හැදී වැඩුන, එකළ අති සංවර මිතුරියගේ මෙදින වෙනස් කමය. ඒ "මේකී ඉස්සර හිටියේ බෝමළුව වගේ.. ඒකට දැන්" යැයි රූපිකා තම හිතට මුමුණ ගනිමින්ය.

එහෙත් විසල් අත් කැපුම සහිත සිකිණියෙන් පෙනුන, වත්සලාගේ කිරි බරට හුරුවෙන දෙතන් පැතිකඩ නිසාවෙන් "මේකී දැන් පට්ට වලත්තියක් වෙලානේ" යැයි කියාත් රූපිකාට සිතුවාය. එ එදින සිටි වත්සලාගේ හා මෙදින වත්සලාගේ අසංවර ඇඳුම් ගැන ඇති වූ සිනහවෙන්ය. එහෙත් ඇයට, තම හිමියා මෙදින මෙහි සිටියානම් යැයි කියා සිහි වී නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මෙහෙදි නෙමෙයි..., දවසක් හංසි පුංචි එක්ක අපේ ගෙදර ආවේ" වත්සලා පුතු අසල ඇත තබා ගත්තේ කුස නිසා අපහසුවෙන්ය. ඒ යහනේ ඉදගෙන සිටිනා රූපිකා අසලින්මය.

"හම්... මතකයි" ඔහුට එය සිහි වූනේය. එහෙත් ඔහු එලෙස කීවේ හිස වනා ලැජ්ජා බර්තවය.

දෙපා පාමුල දණ ගසා සිටි වත්සලාගේ ස්කිණි කර මතින්, ඇය ගෙලලා සිටි

පවුමක පෙන්වනය මෙවලේ රූපිකාට පැහැදිලිව පෙනුණාය. ඒ එහි දිස්තියෙන් දෙතන් මැද කාණුවන් රණවන් පැහැයෙන් දිලිසෙමින්ය.

එහෙත් පුතුවගේ හිත ගත්තේ, මවගේ දෙතන් මැද කිසිදා නොදුටුව, එහෙත් මැයගේ දෙතන් මැද ඇති ඒ රණවන් දිස්තිය කෙරෙහි නොවෙය. ඔහුගේ හිත ගත්තේ විටක මවගේ නිදන ඇඳුමෙන් මෙන්, මෙවලේ වත්සලාගේ ස්කිණියෙනුත් මතුව ඇති මේ ගැහැණියගේ දෙතන් පුඩුය. එහෙත් ඔහුගේ හිත කැලඹී ගියේ නම් ඒ නෙතින් දකිනා කිසිවකින් වත් නොවෙය.

"එදා කොහොමද අපි දෙන්නා වතුරේ දඟලපු විදිය නේද..?" වත්සලා ලැජ්ජා බරිත ඔහුව තම තුරුලට ගත්තේ බලෙන් මෙන්ය.

පුතුවගේ ලැජ්ජා බරිත කම වත්සලාට මිහිරක් එක්කලා සේම, ඔහුගේ ගතෙන් හමන දහඩිය සුවද ද ඇයට ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය. ඒ ඇයට තම කුසේ ඉන්නා දරුපැටියා උස් මහත්ව ඇතයි හිතෙමින්ය. එබැවින් ඇය පුතුවගේ මුහුණ සිප ගත්තේ, ඔහුගේ ලැජ්ජා බරිත කම නොතකා බලෙන් මෙන්ය.

"වතුර ටිකක් රත් කර ගන්නත් ඕන.., මේකීව හෝද ගන්නත් එපැයි..?" රූපිකා තම බැගයෙන් ගත් ඉටි වැස්සීම යහනට එලා ඒ මත රෙදිකඩක් දැමුවේ, කිරෙන් කුස පුරවා ගෙන නිදි වැදුන දියණිය එහි තබන්නටය.

"හොටි වෝට නියනවා. බේසමට පුරව ගනි..." වත්සලා නැගිටිවේ යහනට බර දෙමින්ය.

"මේ.., මට නාලා ඇඳ ගන්නත් මොකක් හරි ඕන.." රූපිකා එලෙස කීවේ දියණිය වටා කොට්ට වැටක් තබමින්ය.

"ඉස්සෙලා නාගෙන වරෙන් කෝ....?" වත්සලා කෝන්ඩිය පිරගත්තේ කණනාඩිය ඉදිරිපිටය.

"දිය රෙද්දක් නැද්ද බං....?" රූපිකා එලෙස ඇසුවේ නාන කාඹරයට එබෙමින්ය.

"මෙහෙ කොහෙද බං දිය රෙදී..., උඹට බාත් රූම් එකේ නාන්නත් රෙද්දක් ඕනද..?" වත්සලා සිනහවෙන් ඇසුවේ කණනාඩිය හරහා රූපිකා දෙස බලමින්ය.

"මට නම් එහෙම ඕන නෑ... ඒත් කොල්ලව කොල්ලව නාව ගන්න එපැයි" රුපිකාත් එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"එහෙම එකක් නෑ බං..., ඕන්නන් මගේ යට සාය ඇති බකට් එකේ..."

නාන කාඹරයට ගිය රුපිකා පළමුව කලේ එහි වූ සුකොපහොඟී බව විදීමය. තම නිදන කාඹරය තරම් මෙම නාන කාඹරය විසල්ව ඇතයි ඇයට සිතූනාය. ඇයගේ වඩාත්ම හිත ගත්තේ නාන බේසමය.

එහෙත් ඇයගේ හිත පැටලුණේ දන්නා කියන කොමඩ් කැසිකිලියට අමතරව ඊට වෙනස් තවත් කොමඩ්ක් ඇත්තේ ඇයි දැයි කියාය. ඒ කුමන ශාරීරික කෘතවය සඳහාද ඇයි කියාය. එහෙත් ඇය තම වත උනා දැමුවේ බිම සිට හිසටත් වඩා අඩියක් පමණ උස් වූ, තුන් පසෙක ඇති කාණ්ඪාඩ් මතින් තම රුව විදිමින්ය.

"හනිමුත් ගිය හොටෙල් එකේ වත් මෙහෙම නාන කාඹරයක් තිබ්බේ නෑ" ඇයට එලෙස සිතුවේ දිවියේ එතුවක් දැක තිබුන හොඳම නාන කාඹරය එයම පමණක් නිසාවෙන්ය. එහෙත් "ඒකට වඩා මේ නාන කාඹරය කොච්චර ලස්සනද, ඒක ලඟින්වත් තියන්න බෑ" යැයි ඇයට සිතුවේ පුදුමයත් කැට්වය. එම පුදුමය කැට් වූ සතුටු හිතෙන් ඇය අතට ගත්තේ වත්සලා ඇඳ සිටි යට සාය ය. එහෙත් හිතේ ඇති ඒ සැම විශ්මයක්ම පරදා ඇයට මිහිරක් දැණුණේ, වත්සලා දවස පුරාවට ඇඳගෙන සිටි යට සායේ දහඩිය පුසුඹෙන්ය.

"කෝ..., පුතා එන්න...?" රුපිකා පුතුවට කතා කලේ, නාන කාඹරයේ වූ විසල් කාණ්ඪාඩිය මතින් යට සායෙන් සැරසුන තම රුව විදිමින්ය.

"කොල්ලටත් මහංසි ඇතිනේ... ඒක නිසා ඇල්වතුරෙන් එපා උණු වතුර වතුරෙන් නාවපං..." කාඹරයේ සිට වත්සලා කීවේ නාන කාඹරයේ සිටිනා රුපිකාට ඇසෙන්නටය. ඒ වත්සලා කොන්ඩිය පිරා ගැට ගසා ගනිමින්ය.

රුපිකා මද වෙලාවක් ගත කෙරේ උණුවතුර ගත්තේ කෙලෙසක දැයි හිතමින්ය. එය කරාමයක් විවර කළ යුතුවග ඇය දැන සිටියත් පැණය වූයේ කොයි කාරාමයද කියාය. එලෙසම එවැනි දෑ පරිහරනය කරන්නට ද ඇයට දැනුවත් සියුම් බියක්ය.

"මට තේරෙන්නෙ නෑ බං මේවා..." සැබවින්ම කරාම ගණනාවක් ඇති නාන කාමරය රුපිකාට පැටලිලි සහිත විය.

"ඇයි බං.. මේ රතු පාට එක හොට් වෝට්... අනික් එක නෝමල්, ඇල් වතුර.

ටැප් දෙක ඇරලා ගානට රස්තේ හදා ගනින් කෝ..., උඹ පොඩි එකක් වගේ නේ..?" වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය. එහෙත් ඒ කළකින් දකින රූපිකාගේ අඬ නිරුවත් රුව රස විඳිමින්ය.

"අපිට කොහෙද බං හොට් වෝට්..., රත් කර ගත්ත වතුර මුට්ටියයි, බාල්දියයි, ඉටිකොල වට කරපු ටැංකියයි මීසක්" රූපිකා තම අඬුව සහවා නොගත්තාය. ඒ වත්සලා හමුවේ එයට ලැජ්ජාවක් නොමැති නිසාවෙන්ය.

"මුට්ටි කෙසේ වෙතත්, පරණ හට්ටිය නම් තාම එහෙමම වගේ..." වත්සලා එලෙස කීවේ පුතුවට නොහැගෙන ලෙස දැසින් රූපිකාගේ නිතඹ ඉඟි කරමින්ය.

"අපේ නම් ඉතින් තාම හට්ටිය, මුට්ටිය වෙලත් වෙලා නෑ... පරන හට්ටියම තමා. හැබැයි ඒ කාලෙත් අපේ හට්ටි පරාද කරලා තිබ්බ මුට්ටිය, දැන් කාගෙද දන්නේන් නෑ කල්දේරං සයිස් වෙලා තියෙන්නේ" රූපිකා එලෙස කීවේ වත්සලා උණුහුම සකසා දුන් ෂවර් එක පුතුවගේ ඇඟට අල්ලමින්ය.

"මොකද්ද අම්මේ කල්දේරං කියන්නේ..." පුතුව එලෙස ඇසුවේ උණුවතුර උනුහුම විඳින අතරේය. ඒ දෙදෙනාට සිනහවක් ගෙන දෙමින්ය.

"කල්දේරම කියන්නේ පුතේ... අර ආච්චි වී තබන්න ගන්න ලොකු මුට්ටිය. අන්න ඒ වගේ ඒවට" රූපිකා එය පුතුවට පහද දුන්නේ සිනහවෙන්ය. ඒ වත්සලා දෙසත් බලමින්ය.

"කිවුව එකනම් ඇත්ත.... ප්‍රඡ්ණ පත්තරයක්....." වත්සලාටත් පුතුවගේ පැණය නිසාවෙන් නැගුණේ සිනහවක්ය.

"හම්.. දැන් තේරුනාද තරම... ඒක තමා පරිස්සම වැදගත් කියලා කලින්ම කිවුවේ"

"අම්මේ.. මේ ටැප් එකෙන් උණුවතුර එන්නේ කොහොමද...? අපේ එකෙන් එහෙම එන්නේ නෑනේ. අම්මනේ වතුර උණු කරන්නේ...?" ඔහු තම ගතේ මලක් මෙන් සිරුවට වැදෙන දිය බිඳු හා සෙල්ලම් කළේ ආශාවෙන්ය.

"උඩ ලිපක් තියෙනවා" රූපිකා මුවට ආ වදන් කියා දැමීමේ පුතුවගෙන් ගැලවෙන්නටය. එ ඇයත් එය නොදන්නා නිසාවෙන්ය.

එහෙත් පුත්‍රගේ පැනයට රූපිකා දුන් පිළිතුර වත්සලාගේ හිත නොගත්තාය. ඒ මෙවැනි වයසෙ දරුවෙක් අසන පැනයට නිසි, හරි පිළිතුරක් දීම ඉතා වැදගත් නිසාවෙන්ය. ඒ ඔවුන් ඉගෙන ගන්නේ එතුලින් වීම නිසාවෙන්ය.

"මේ වතුර උණුවෙන් එන්නේ... වහලේ උඩ වතුර රත්වෙන්න එකක් හයි කරලා තියෙනවා. ඒකෙන් වතුර රත්වෙලා එන්නේ" වත්සලා පුත්‍රට එය පහද දුන්නේ, ඔහුට තේරුම් ගත හැකි පරිද්දෙන් සරලවය.

"උඩ ලිපක් තියෙනවද...?" මව එය කී නිසාවෙන් ඔහු එය පිළිගෙන තිබුණේය.

"නෑ පුතේ..., කරන්ටි එකෙන් වතුර රත්වෙන්නේ" ඔහුගේ තොරක් නොමැති මේ පැනයන් වත්සලාටත් ගෙන දුන්නේ සිනහවක්ය.

"ආ... අපේ අම්මත් එහෙම කරනවා... අර ජොග්ගුවට දලා බිත්තියේ කරන්ටි එකට ගහන්නේ. ඒකේ වතුර ගොජ ගොජ ගාලා නටවා"

"අන්න හරි... ඒ පොඩි හිටරයක්නේ... වහලේ උඩ හයිකරලා තියෙන්නේ ඒ වගේ ලොකු හිටරයක්" එය එසේම නොවූනත්, වත්සලාත් එය පහද දුන්නේ ඇයත් එය හරි හැටියට නොදන්නා නිසාවෙන්ය.

"එතකොට මේ මොකද්ද..?" ඔහු අත දිගු කොට වත්සලාට පෙන්වූ යේ නාන බේසමය.

"ඒකට වතුර පුරවලා බැහැලා නාන පුළුවන්.."

"ගෝක්නේ... මම අපේ ටැංකියටත් අප්පවිච්චි එක්ක බැහැලා නානවා. දැන් බැරිද..?" ඔහුගේ මුහුණේ නැගුණේ ආශාවේ සිනහවක්ය.

"බෑ.. බෑ.. ඒක කැඩිලා. හදන්න තියෙන්නේ" එයට පිළිතුරු දුන්නේ රූපිකාය.

"අපි හෙට නාමු..., දැන් ඇහනේ හෝදන්නේ" රූපිකාගේ පිළිතුර වත්සලාගේ හිත නොගත්තාය.

"ඇන්ටිත් මේකේ බැහැලා නානවද...?"

"ඔවු..., සමහර දාට" වත්සලාට ඔහුගේ කට කාර බව ගෙනදුන්නේ සතුටක්ය.

"තනියම...?" ඔහු ඇසුවේ පුදුමයෙන් මෙන්ය.

"ඔවු.. ඇයි පුත්..?"

"අපේ අම්මා නං ටැංකියට බහින්නේ තනියම නෙමෙයි.., අප්පව්ව් එක්ක.., නේද අම්මේ..?"

"ඒ මොකද ඒ...?" වත්සලාට නැගුණේ සිනහවක්ය. ඒ ඔහුගේ පිළිතුරෙන් රූපිකාගේ මුහුණ වෙනස් වන අයුරු ඇයට පෙනුන නිසාවෙන්ම නොවේය.

"ඒක ලෙස්සනවා. අම්මා බයයි" රූපිකා සිටියේ මුවෙ සහවා ගත් සිනහවෙන්ය. එහෙත් ඇය පුතුට නොපෙනෙන්නට වත්සලාට ඉඟි කළේ ඒ ගැන පුතුගෙන් නොවිමසන ලෙසටය.

"ආ.. ඒක මිසක්" වත්සලා එය වටහා ගත්තාය.

"දවසක් අපේ අම්මයි අප්පව්ව්යි දෙන්නම ඒකේ ලෙස්සලා වැටුනා, නේද අම්මේ...?" ඔහු එලෙස වත්සලාට කීවේ දැසත් විසල් කරමින්ය.

පුතුට පිටු පස සිටි රූපිකා ඉඟියෙන් කීවේ ඔහුව අවුස්සා නොගන්න ලෙසය. ඒ පුතුටත් "ඔය ඇති.., ඔය ඇති.., එන්න සබං ගන්න" යැයි කියමින්ය. එහෙත් ඊට වත්සලාගේ හිත එකඟ නොවූවේය.

"හරි වැඩෙ නේ.. ඉතින්... තුවාල වුනාද..?" රූපිකාගේ නොකඩවා වූ වැලක් වීම නිසාවෙන්ම, ඇය පුතුව ඇවිස්සුවේ රූපිකාගේ අකමැත්ත නොතකාය.

"තුවාල වුනේ නෑ... අම්මට රිදුනා. නේද අම්මේ...?" ඔහු එලෙස ඇසුවේ මව වෙත හැරෙමින්ය.

"ඉතිං... පුතා අම්මව බේර ගන්න එපැයි...?"

"මට ජේනවැයි ටැංකිය ඇතුල. ඒක ගෝඩා.....ක් උසයිනේ. අම්මා අඩනවා තමා ඇහුනේ. අම්මා පවු....." ඔහුගේ මවගේ අත අතගැවේ එදින සිහිවීමෙන්ය.

"එතකොට මේ අප්...." වත්සලාට අසන්න ලැබුණේ එපමණක්ය.

"හරි... හරි... ඒ කතාව දැන් ඇති. උඹත් මෙතනින් යනවද. මට මෙයාව නාව ගන්න දීලා....?" රූපිකා එලෙස කීවේ පුතුට පමණක් නොව වත්සලාටත් සැර කරමින්ය. ඒ ලැජ්ජා බරිත සිනහවෙන්ය.

"ලැජ්ජා ඇති ඒවා දැන් ඇහෙන කොට..., ඉවර වෙලා වරෙන් කෝ.. මම අල්ල ගන්නම්" වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"වයස නරකයි..., වැඩි පරිස්සම දැන් මුලට" රුපිකා එලෙස කීවේ තම ලැජ්ජාව වසා ගනිමින්ය.

"හම්... හම්... ඒක ඇත්ත කියලා දැන්නම් මටත් ජේනවා" වත්සලත් එය අනුමත කලේ, දැස් ඉඟියෙන් පුතුගේ යටි කය රුපිකාට පෙන්වමින්ය. ඒ දිය පහසින් අවදි වූ ඔහුගේ කුඩා ලිඟුවය.

"ඒක තමා මම කියන්නේ" රුපිකා පුතුගේ යටි කයෙන් සබං ගා ඇතුල්ලුවෙන් සිනහවෙන්ය.

"නිකන් මේ..., මේ..., ආරොට.. ආරොට වගේද..?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"තාම හරියටම නම් කියන්න බෑ. හැබයි ඒත් නිකන් ඒ වගේ..., වගේ... තමා" රුපිකා පුතුගේ ඇඟට දිය මල ඇල්ලුවේ සබං පෙන දියවී යන්නටය.

දෙදෙනාටම ඉන් නැගුනේ තරමක උස් සිනහවක්ය. පුතු ඔවුන් දෙදෙනා දෙස පුදුමයෙන් බලා සිටියත්, දියණිය ගැස්සී ඇහැරුනේ නුහුරු කමෙන් හා හඬේ උස් බව නිසාවෙන්ය. අඩ නින්දෙන් ඇහැරීම නිසාවෙන් ඇය අඬන්නට ගත්තේ, නුපුරුදු පරිසරයේ මවු උණුහුමත් නොදැණුන නිසාවෙන්ය.

"කෙල්ලත් ඇහැරිලා සද්දෙට...?" රුපිකා වහා වතුර මල පැත්තකින් තැබුවේ, ලැමද ඉස්මත්තට ඇදී යට සායෙන් දැනේ දිය පිහිද ගනිමින්ය.

"උඹ හිටිපං මම බලන්නම්..."

වත්සලා නාන කාඹරයෙන් ඉවතට විත් දියණිය වඩා ගත්තාය. හුරුපුරුදු නොවුනත් දැණුන උනුහුමෙන් දියණිය නැවත නිදිවැදුනේ ඇඟිලකුත් මුවේ දමාගනිමින්ය.

රත්‍රී අහර සකස්කල යුතු උවත් ඇයට දැණුනේ කම්මැලි බවක්ය. තේ තුනක් සාදා ගත් ඇය කාඹරයට එන විට රුපිකාත් නාන කාඹරයෙන් ඉවතට ආවේ ගත දවටා ගත් තුවායෙන්ය. පුතු සිටියේ සිය නැගෙනිය සමඟින් යහනේය. ඒ රුපිකා ඔහුව නහවා, නැවුම් ඇඳුමක් අන්දා, ඔහුට නැගෙනිය අසලින් සිටින්න ලෙසට කියූ බැවිනි.

"උඹ රැට අදින්න මොකක් හරි ඉල්ලුවා නේද...?" වත්සලා අල්මාරිය ඇරියාය.

වත්සලා රූපිකා වෙත විසි කළේ කොට කළිසමක් හා ටි ඡර්ටුවක්ය.

"උඹට පිස්සුද..., මට මේක අදින්න බෑ" රූපිකා එලෙස කීවේ කළිසම ඉහළට ඔසවා එහි කොටැති බව දෙස බලමින්ය.

"ගෙදෙට්ට අදින වෙන එවා නෑ බං. ආ.. වරෙන් යන්න උඩ රූමි එකට. මම ඔරිස් ඇඳපු සායක් දෙන්නම්." ගැබ්බර වෙන්නට පෙර ඇදී වත්සලාගේ ඇඳුම් වූයේ ඉහල මහලේය.

"පුතා ඔහොම්ම නංගි එක්කම ඉන්න..." රූපිකා වත්සලා පිටු පසින් පිය ගැට පෙළ නැග්ගාය.

ඉහළ මහලේ විසුතුරු බව දෙස රූපිකා බලා සිටියේ ඇස් පිය නොහෙලාය. විසල් රූපවාහිනියත්, පහල මහලේ මෙන් විසල් සොභාවත් ඇගේ ඇගේ හිත ගත්තාය. වත්සලා කාඔරයට ගියත් ඇය බැල්කෙනියට යා හැකි විසල් වීදුරු දොර අබියස සිට සැඳෑ නගරය දෙස බැලුවේ ආශාවෙන්ය.

"ආ... මේ මම ඉස්සර ඔරිස් ඇඳපුවා., දැණිනම් මට අදින්නත් බැරි වෙයි. අපරාදේ දවස් දෙක තුනක් ඇඳලා නෑ මගේ හිතේ" වත්සලා එලෙස කීවේ කාඔරයේ දොර අසල සිටිය.

"අළුත් එකක්නේ බං.. අපරාදේ..?" එහි තවමත් වූ නැවුම් පෙනුම නිසාවෙන් රූපිකාට එය නිස්කාරනයේ නාස්ති කිරීමට නොසිතූනාය.

"ඔන්න ඔහේ ඇඳපං බං..., දැන් මම ආයි ඕවා කොහොම අදින්නද..?, මේ ඡේනවනේ මහත..?" වත්සලා එලෙස කීවේ තම කය රූපිකාට පෙන්වමින්ය.

"මේ.. උඹට අදින්න බැරි ඒවා තියනවනම් පස්සේ දෙක තුනක් මට දීපං. ගමනකට බීමනකට කියලා මගේ ලඟ තියෙන්නේම දෙකයි. ඒ දෙකත් අවුරුදු දෙකක් විතර පට්ට ගහපුවා.." රූපිකාට වත්සලාගෙන් එලෙස ඉල්ලන්නට ලැජ්ජාවක් නොදැණුනාය. ඒ දෙදෙනාගේ හිතවත් කම නිසාවෙන්ය.

"උඹම බලලා ගනින්.. මේ අල්මාරියේ ඇති ඕන තරම්. මම ආයේ ඕවා අදින්න කියලැයි" වත්සලාට මිතුරිය ගැන දැනුනේ සියුම් දුකක්ය.

"බලහං... මෙහෙම ඇන්දම උඹ නිකන් ආවිවි කෙනෙක් වගේ..? අර කළිසම ඇඳපංකෝ ගෙදෙට්ටනේ ?" තම සායෙන්ම සැරසී සිටියත් රූපිකාගේ හැඩරුව වත්සලාගේ හිත් නොගත්තාය.

"අදින්ත බැරි කමක් නෑ.. ඒත් කොල්ලා බලයි අම්මට මේ මොකද එක පාරටම වුනේ කියලා...? ඇත්තටම අද උඹයි මමයි විතරක් හිටියනම් මට මේ එක ඇඳුමක් වත් ඕන නෑ..?" රූපිකා එලෙස කීවේ අල්මාරිය වෙත මුහුණලා සිටි වත්සලාව පිටුපසින් බදා ගනිමින්ය. ඒ එතුවක් හිතේ වූ ඉවසුම බිඳ ගනිමින්ය.

"මේ නම් එන්නේ හොඳ පොටකට නෙමෙයි... වගේ " වත්සලා ඇය වෙත හැරුණේ සිනහුවෙන්ය.

"මේ බඩ ගෙඩියත් එක්ක උඹ තවත් වෙලා..." රූපිකා එලෙස කීවේ කෙටි ටීෂර්ටුවෙන් විවරව ඇති වත්සලාගේ කුස අතගාමින්ය.

"උබත්.. හැබයි මෙහෙම නෙමෙයි. ඉස්සෙල්ලා මගේ යට සාය ඇඳන් හිටිය වෙලාවේ" වසරකට පසුව දැණුන රූපිකාගේ අත්ලේ උණුහුම, දෙතුන් මසක පුත්‍රයා කාලය ගෙවූ වත්සලාගේ ගතත් මෙදිණ තරමකට උණුහුම් කළේය.

"කොල්ලා හිටිය නිසා මමත් නිකං හිටියේ, උඹ මෙහෙම දකිද්දි මගේ ඇඟම සිතල වෙලා ගියා. බලපං.. උඹ මේ ඇඳගෙන ඉන්න ඇඳුම් වලින් මාව තවත් ඇවිස්සෙනවා" රූපිකා එලෙස කීවේ වත්සලාව බදා ගනිමින් ඇගේ නිතඹ කෙටි, දුහුල්, සැහැල්ලු කලිසම මතින් අතගාමින්ය.

"මටත්... කාලෙකට පස්සේ" වත්සලාත් ඇයව බදා ගත්තේ කලකින් දැණුන හුරු උණුහුමෙන්ය.

වත්සලාගෙන් රූපිකාගෙන් තුරුල, වැඩි මොහොතක් යන්නට පෙරම තොල් සිප ගැන්මක් දක්වා වැඩි දියුණු වුනේය. ඒ වත්සලාව බිත්තියට හේත්තු කොට ගත් රූපිකාගේ උමතුවෙන්ය. එහෙත් තොල් සිප ගැන්ම වැඩි වෙලාවක් නොපැවතුනේ "අම්මේ... නංගී ඇහැරිලා" යැයි වූ පහල කාඹරයෙන් නැගී පුතුවගේ උස් හඬින්ය.

"මේ... රැට මොනවද කන්නේ..?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ රූපිකා දියණියට කිරි දෙන අතරේය.

"මට නම් දැමම බඩගින්නක් නෑ..., ඒත් දෙන්නට මොනවා හරි ටිකක් කවා ගන්න ඕන. ටිකක් හිටපං මාත් එන්නම්.., ලේසි මොනවා හරි හදා ගමු.." රූපිකාට වත්සලාට කරදර කරන්න නොසිතූය. ඇය සිතුවේ වත්සලාගේ උදවුවෙන් ඇයම මොනවා හරි ලිප තබන්නටය.

"මොනවා හරි ඕඩර් කරමු.. දැන් උයන්න කම්මැලියි. පුතා ආසද ග්‍රයිඩුයිස්"

කන්න...?" වත්සලා ඔහු අසලින් යහනේ ඉඳ ගත්තාය. ඒ රූපිකා ඔහුට පිටුපා දියනියට කිරි දෙන අතරේය.

"ගෙන්න යන්න ඕන නෑ බං.. මම මොනවා හරි හදන්නම්. බඩු තියෙන තැන පෙන්නපංකෝ"

"කොල්ලා ඉන්න නිසා මට මෙතන බඩු තියෙන තැන් පෙන්නන්න අමාරුයි. නැත්තම් මම දන්නවා බඩු පෙන්නන්න ඕන විදිය" වත්සලා සිනහවෙන් කීවේ දුරකතනය අතට ගනිමිනිය.

"ඒ හිංදා තමා මාත් මේ ඉවසන්නේ.., අහවලා නැත්තම් මමත් දන්නවා හංගන් ඉන්න බඩු හොයා ගන්න විදිය" රූපිකා එලෙස කීවේ තන් පුඩුව මාරු කොට දියණියගේ මුඛේ තබමිනිය.

"මේ.. කියපංකෝ මොනවද කන්නේ කියලා...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ දෙදෙනාගේ සිනහවෙන් මොහොතකට පසුවය.

"ආප්ප.." එහෙත් මෙවලෙන් රූපිකා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මටත් හිතෙනවා.. උඹ ඔය දඟලන්නේ කාලෙකින් මට කියලා වාටිය කර කර ගන්න තමා කියලා?"

"හම්... ඇත්තටම ඔවු. අන්තිමට කෙල්ලගෙ අවුරුද්දේ උපදිනේ දවසේ. දැන් මාස හත හත අටකටත් ඉස්සර..?"

"පුදුමයි.. පුංචි මෙව්වර දවසක් උඹට නිකං ඉන්න දුන්නා" වත්සලා කීවේ හංසිගේ මව ගැනය.

"කෝල් කරා..., දෙන්නගේ වැඩත් එක්කලා යන්න හම්බවුනේ නෑ බං. දැන් ඉතින් යන තැනකට දෙන්නවම උස්සන් යන්න එපැයි. අනික දැන් එයාගෙන් උනන්දුව ටිකක් අඩුයි, අඩුයි වගේ....." රූපිකාටත් හත් අට මසක සිට වූ හංසිගේ මවගේ වෙනස් වීම දැණි තිබුණාය.

"වයසයිනේ බං... අනික දැන් ආප්ප එපාවෙලාද කවුද දනේ..?" වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඒක කියන්නත් බෑ. මේ..., ඒක නෙමෙයි, අරුත් දෙන්නගේ වෙඩින් එක ලබන අවුරුද්දේ ගන්නවා නේද..?" රූපිකා ඇසුවේ නිමන්ත හා හංසි ගැනය.

"මේ.., ඒවා ගැන පස්සේ වැටී එකක් දාමු. ඉස්සෙල්ලා කන්නේ මොනවද කියපංකෝ..., මට ඔබ්බ එක දාන්න..?"

"ගේන්න යන්න එපැයි බං... ඕන නෑ. මම මොනවා හරි හදන්නම්"

"ගේන්න යන්න ඕන නෑ බං.. ගෙනත් දෙනවා. පුතා මොනවද කන්නේ...?"
වත්සලා පුතාගෙන් ඇසුවේ ඔහුව තුරුළු කොට ගනිමින්ය.

"මට.. මේ.., කොත්තුවක්..." ඔහු එලෙස කීවේ ලැජ්ජාවෙන්ය. ඒ මව දෙසත් බියෙන් බලමින්ය.

"නෑ..., නෑ... කොත්තු එපා. කෑව ගමන් බඩේ අමාරුව. මතකතේ එදා...?"
රූපිකා එලෙස කීවේ දියණියට කිරි දී පියයුරුව ටීර්ෂට්ටුව ඇතුළට දමා ගනිමින්, යහනේ ඉඳ ගනිමින්ය.

"අනේ.. අම්මේ.." එහෙත් ඔහු නැවතත් එලෙස කීවේ ලැජ්ජාවට වඩා මව කෙරෙහි බියෙන්ය.

රාත්‍රී අහර දුරකථනය හරහා ඇනැවුම් කළ වත්සලා, යහනෙන් නැගිට ඇඳුම් රැක් එක අසලට ගියාය. පසුව ඇය සමන්ත හා මෙනකා දහවල ඇදී ඇඳුම් එක්කාසු කොට ගත්තේ, සමන්තගේ දිගු කළිසම තුලින්, දහවලේ හදිසියේ එතුලම ගලවා දැමූ ලංකට්ටුව ද වෙන් කොට ගනිමින්ය. ඒ මෙනකාගේ යට ඇඳුමක් සමඟින්ය.

කිසිදු වෙනසක් නොමැතිවම කළිසම තුලින් වෙන් කොට ගත් ලංකට්ටුව නිසාවෙන් රූපිකාට හිතුවේ, වර්ෂ පෙර දින රැයේ ඇවිත් යන්නට ඇතැයි කියාය. ඒ ඇය දියණියව දෙපා මත හෙමිහිට හොලවන අතරේය.

"වර්ෂ ඇවිත් ගියාද...?" ඇයට සිතුවේ එය වර්ෂගේ කළිසමක් යැයි කියාය.

"අරුං දෙන්නා හොස්පිටල් එකේ නිසා අද එන්න හිටියේ.., උඹ ආව නිසා මම කෝල් කරා හදිස්සියෙන් එන්න එපා, උඹ ආව කියලා. අනිද්දා විතර එයි" වත්සලා කිලිටි ඇඳුම් ටික කූඩයට දැමුවාය.

"මේ කාඹරේ ඉන්නේ මේනකාලා ද..?"

මෙම කාඹරය වත්සලාගේ නොවන වගට රූපිකා තීරණය කළේ, වට පිටට නෙත් හෙලමින් සමන්තගේ අනෙක් ඇඳුම් හා සපත්තු යුවලවල් කිහිපයකුත් සොයා ගැන්මෙන්ම නොවේය. ඇය එලෙස සිතුවේ තමාට අවැසි වත්සලාගේ ඇඳුම් දුන්නේ

ඉහළ මහලේ කාඹරයේ අල්මාරිය තුළින් විම හා මෙමෙ කාඹරයේ මෙලෙස යහන් දෙකක් එක් කොට ඇත්තෙ තව නොබෝ දිනකින් මෙහි පැමිණෙන අලුත් සාමාජිකයා වෙනුවෙනුත් යැයි ද කියාත් හිතමින්ය. එලෙසම වත්සලා මෙලෙස සමන්තගේ යට ඇඳුමක් වෙන් කරමින්, හෝදන්නට දැමුවේ, මේනකා රෝහල් ගත ගතව ඇති නිසාවෙන්, ඇයට උදවුවක් ලෙසට යැයි ද කියාත් රූපිකාට සිතුවාය.

"හම්.. එහෙමම නෑ" වත්සලා රූපිකාගේ හිත හැඳින්වාය.

"එහෙනම්.." ඇය එලෙස ඇසුවේ තාලයකට වැනවුන දෙපාත් මදකට නතර කර ගනිමින්ය.

"අපි තුංදෙනාම..." වත්සලාට රූපිකාට මුසාවක් කියන්නට නොසිතුවාය.

"මොකක්..?" රූපිකාට ගෙනදුන්නේ පැනයක්ය.

"ඔවු.. අපි තුන් දෙනාම. ඇයි නිකකන් අවුල් වගේද...?" වත්සලා එසේ ඇසුවේ සිනහාවෙන්ය.

"මොකද්ද බං ඒ කතාව...?"

තම සතරකොන් බැඳීම රූපිකා හමුවේ රහසක් කර නොගන්නට වත්සලා සිතුවත්, ක්ෂණයෙන් ඇයට සිහි වූයේ "මේකී හංසිගේ අම්මටවත් කියයිද දන්නේ නෑ. මොකද මෙකිගේ ලවු එකතේ" යැයි කියාය. ඒ මිතුරිය උනත් ගැහැණු හිතේ වංචල බව ඇය හොඳින් දන්න නිසාවෙන්ය.

එබැවින් ඇය "නෑ.. බං මේනකයි මමයි මේ දවස් ටිකේ නිදා ගත්තේ පල්ලෙහා කාඹරේ. පඩි නගින එක ටිකක් ශුවර් නැති නිසා. සමන්ත අයිසා උඩ කාඹරේ" යැයි කීවේ සැකක් නොසිතෙන්නට සිනහවෙන්ය. එවිටම වත්සලාගේ දුරකථනය ද නාද වුනේය.

"කෑම ටික ඇවිත්.. හිටපං මම අරගෙන එනම්" වත්සලා කාඹරයෙන් ඉවතට එන්නට හැරුවාය.

"මේ... ඔහොම" රූපිකා ඇසුවේ පුදුමයෙන්ය. ඒ වත්සලා මෙවැනි ඇඳුමක් සිටීම ගැන නොව එලෙස, ඇඳ පිටස්තරයෙකු හමුවට යෑම ගැන ය.

"අවුලක් නෑ බං..., මේක මොකක්ද..?" වත්සලා එය තැකීමක් නොකොටම කාඹරයෙන් ඉවතට ආවේ, රූපිකාගේ වදන් පෙළෙන් නැගුන සිනහවෙන්ය.

දියණියවත් වඩා ගත් රුපිකා ජනෙලය හරහා බලා සිටියේ අඩ නිරුවතින් මෙන් වත්සලා ගේට්ටුව අසලට යන අපුරුවය. උස් ගේට්ටු කණු දෙක තුල දැල්වෙන පහණ් එලිය රුපිකාට ඔවුන් දෙදෙනාගෙ දසුන් පෙළ වඩාත් දීපමත් කළේය. ඒ එම ගණු දෙණුව වෙන අතර, මොට සයිකලයෙන් පැමිණි කොළඟටයාගේ අසංවර දෙනෙත් වත්සලාගේ කය සිප ගන්නා අපුරුවත් සමහිත්ය. "මේකී ඉස්සර හිටියේ කොහොමද..? ගෙදෙට්ටත් ජංගියයි බ්‍රා එකක් ඇදලා, ඒක උඩත් තව යට ඇඳුමුත් ඇදලා. දැන් පිට උං ඉස්සරහත් බාගෙට හෙළුවෙන්.." රුපිකාට වත්සලාගේ මෙම වෙනස ගෙනදුන්නෙ සිනහවක්ය.

"බලහං.... අරු උඹ දිහා බැලුවේ කන්න වගේ.." රුපිකා එලෙස කීවේ ගෙනා කෑම ඇසුරුම වත්සලා මෙසය මත තබන අතරේය.

"ඉතින්... උෟ මාව කෑවේ නෑනේ. මේ කොකටත් බලහං අරු එහෙම බැලුවා කියලා මගේ මොනවා හරි අඩුවෙලාද කියලා..?" වත්සලා සිනහවෙන් තම හැඩරුව පෙන්වූයේ රුපිකාටය.

"දැන්නම් තොට ලැජ්ජාව කියලා දෙයක් ඇත්තෙම නෑ... උඹ මේනකාගේ හස්බන්ඩ් ඉන්න වෙලාවටත් මෙහෙම බාගෙට ඇදගෙනද ඉන්නේ...?" ඇය එලෙස ඇසුවේ හිත තුලත මෙතුවක් කෑකෑරුන පැණයය.

"ඔවු.. ඇයි..?"

"පුදුමයි උන් දෙන්නගෙ පවුල් අවුල් වුනේ නැති එක..?" වත්සලා එලෙස කීවත්, ඇය මෙලස නිවසේ ඉන්නවා ඇතයි රුපිකා විශ්වාස නොකලාය.

"තෝ ඉන්න තිබ්බේ මේනකා ඉන්න වෙලාවට. ඒ ගැණි ඉන්නෙ මෙහෙම නෙමෙයි..., හුල් නුයුඩ්"වත්සලාට රුපිකාගේ පැනය ගෙනදුන්නේ සිනහවක්ය.

"ඒ ඉන්නේ ඒකිගේ ගෙදර, ඒකිගේ මිනිහා ලහ. එතකොට තෝ...?" රුපිකාට නැගුනේ සිනහවක්ය.

වත්සලා කෙටියෙන් උවත් සිනහවෙන්, මෙම ගෙදර සාමාජිකයන්ගේ ගති පැවතුම්, හා දිවිය රුපිකාට පහද දුන්නේය. වත්සලා එකින් එකා කෙරෙහි ඇති විවෘත බාවය පහද දුන්නත්, කිසි විටෙකත් සිවු කොන් ආලිංගන බැඳීම ගැන ඉභියක් වත් රුපිකා හමුවේ නොතැබුවාය. රුපිකාත් එය අසා සිටියේ සිනහවෙන් උවත් පුදුමයෙන්ය. ඒ මෙලෙස දිවි ගෙවනා සමස්ත නාගරික වැසියන් ගැන පුදුමයෙන්

නොව, කුඩා කළ සිට හැදී වැඩුණ ගමේ කෙල්ල, තම යෙහෙලිය ගැන පුදුමයෙන්ය.

"උඹ මෙහේ, මෙහෙම ඉන්නවා කියලා වර්ජයා දන්නවද...?" ඇයට පැණය වූයේ එයය.

"උඹ හිතුවද මම හොර වැඩක් කරනවා කියලා. උඹට ගානක් නෑ. ඇයි උඹ ආවා කියලා අරුත් දෙන්නටත් ගානක් තියෙනවා කියලැයි, අරකි හිටපු ගමන් උඹ ස්සරහත් ඉන්නේ උපන් ඇඳුමෙන්ම"

"මරුවට ඇති... එහෙනම්" රූපිකාට මැවුණේ වර්ජ ඉදිරිපිට තවමත් රූපය දැක නැති වුවත් මේනකා නිරුවතින් ඉන්නා අපුරුවය.

"ඔවු ඉතින් උඹට මරු..... මම එපැයි ඒවට රැට වග කියන්න" වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"වර්ජ උඹට අර.. මේ.., මේනකා ගැන එහෙම දේවල් කියනවද...?" රූපිකාට වර්ජගේ ඒ විවෘත බාවය ගැන දැනුණේ පුදුමයක්ය.

"මෙහේ ආව දවසට උගේ කය සෙල්ලන් දාන්නේ මගෙන් එක්ක උනත්, උගේ හිත සෙල්ලන් දාන්නේ අරකි එක්ක.." වත්සලා එය සංවර ලෙස කීවේ පුතු අසල ඉන්නා නිසාවෙන්ය. එහෙත් එහි රූපිකාට අවැසි පිළිතුර නොවුණාය.

"විහිළුවට නෙමෙයි බං... වර්ජ උඹත් එක්ක එහෙම කියනවද මේ.., මේ.., මේනකා ගැන මං අහන්නේ..?" රූපිකා එලෙස ඇසුවේ හිතේ වදන් හී සැර බාලකොට ගනිමින්ය.

"ඒක තමා හුත්තියේ තොට මම ඉස්සෙලා සිංහලෙන්ම කීවුවේ, උඹ ඇත්තටම හුකන්නේ මට උනත්... උඹ හිතෙන් හුකලා තියෙන්නේ මේනකාට කියලා" වත්සලා එලෙස කීවේ රූපිකාගේ කණට කොට සිනහවෙන්ය. ඒ පුතු නිසාවෙන් රහසෙන්ය.

"පල යන්න... සිරාවටම" රූපිකා වත්සලාගේ උරහිසට පහරක් ගැසුවේ එයත් විශ්වාස නොකරමින්ය.

"හම්... උඹ ඒකීට ආසයි.."

වත්සලා රූපිකා හමුවේ වර්ජ, මේනකා ගැන කියන කරන දෑ කීවේ, දෙතුන් අවුරුද්දක පෙර ඒවාය. ඒ දැන් සිවු කොණ බැඳීම රූපිකාට පහද දිය නොහැකි කමට ලක වෙමින්ය. එහෙත් රූපිකාට සිනහවක් නැගුණේ "උඹ.. බඩු යන්න ඔන්න මෙන්න"

කෙදිරි ගාන්තේත්... ආහ්... මේනු..කියලා" යැයි කියමින් වත්සලා එය අනුකරණය කොට පෙන්නුව අපුරුවෙන්ය.

"තොපි දෙන්නනම් මරු ඩබල.... අරුං දෙන්නත් එහෙනම් එහෙමද දනේ නෑ.."
රූපිකා ඒ ඇසුවේ මේනකා හා සමන්ත ගැනය.

"උගත් එහෙම තමා බං.. කොයි සතත් එකයි"

"මේනකා උඹත් එක්ක එහෙම කියනවද...?"

"හම්... උඹයි මමයි වගේ තමයි, මමයි මෙනකයි කියන්නෙන් එක බොක්ක.
කිසි රහසක් නෑ.."

"උඹට එහෙම නිකන් අවුල් වගේ නැද්ද...?"

"කොහොමද...?"

"මේ.. උඹ ගැන මේනකාගේ හස්බන්ඩ් එහෙම හිතන එක ගැන"ඇයට නැගුන
පැනය එයය.

"අනේ නිකන් ඉඳපං.... අපි දන්නවද, කීදෙනෙක් අපිට හිතෙන් හුකලා ඇති ද,
නැත්තම් කී දෙනෙක් දැනටත් හිතෙන් හුකනවද කියලා...? මොකද අපි ඒ හිත්
වලට එහෙම එපා කියලා නතර කරන්නද..? අඩුම තරමේ උඹට කියන්න
පුළුවන්ද, උඹේ මිනිහටවත් අද මාව දැකලා එහෙම හිතනද නැද්ද කියලා?
බෑනේ බං..

තව බොරු ඕන නෑ නේ..., උඹත් ගැණියෙක් මමත් ගැණියෙක්.. අපි
ඉස්කොලේ යන කාලේ ඉඳලා, මේ මැරි කරනකන් ඇහිලි ගහා ගත්තේ එකම
මිනිහෙක් ගැන හිතලද..? මැරි කරා කියලා ඒක නැවතුනාද..? මිනිහා ඇඟ උඩ
ඉද්දින් හිතෙන් අපි වෙන මිනිහෙක් එකක් ඇතුලට දාගන්නේ නැද්ද..?"
වත්සලා අසැබි වදන් කීවේ රූපිකාගේ කණට කොට රහසේය.

වත්සලාගේ ලොගතු අසැබි වදන් රූපිකාගේ හිතට තවත් වත්සලාව කිට්ටු
කලාය. ඒ පාසල් සමයේ මෙන් තමා මෙදින එලෙස අසැබි වදන් නොකියුවත්, එදින
තම අසැබි වදන් හමුවේ ලැජ්ජා වුන යෙහෙලිය මෙදින ඒ අසැබි වදන් තෙපුලන
අපුරුවෙන්ය.

"ඒකත් ඇත්ත බං... ඒක කවුරු කොහොම කියන්නද..? ඒත් බං උඹලා මරු

ජොඩුව. උඹලා දෙන්නා එහෙම දේවල් විවෘතව කතා බහා කරනවා. ඒකෙනුත් ආතල් එකක් ගන්නවා.

ඒකටත් එක්ක අපේ මිණිහා..., එහෙම දෙවල් කතා බහා කරන එක හීනයක්. ඇත්තම කියන්නම්... උඹ අද මෙහේ හිටියනම්, උඹ මේ ඉන්න විදිය දැකලා, මට හෙට ඉඳලා උඹත් එක්ක තියන මේ යාළුකමත් නතර කරන්න කියනවා. උඹට කියන්න බස් එකෙදී දරුවා ඇඩුවත් මට කිරි ටිකක් දෙන්නත් හෙන ගේමක් දෙන්න ඕන එයා ඉන්න වෙලාවට. මිනිස්සු දකියි කියලා මිනිහා බයයි" රූපිකා සුසුමක් හෙළුවේ දුකකින් නොවේය.

රූපිකා තම විවාහ දිවිය ගැන දුකෙන් සිටිනවා නොවේය. එහෙත් සෑම ගැහැනියක්ම මෙන්, ඇයත් වත්සලා මෙන් කෙළිලොල් දිවියකට හිතෙන් ආශා කලාය. වත්සලාගේ මෙන් ඇඳුම් පැලඳුමට ආශා කලාය. එහෙත් ඇගේ හිමියාගෙන් ඊට ලැබෙන්නේ යහත් ප්‍රථිචාරයක් නොවේය.

ඔහු සැමවිටම වෙනෙකුගේ නෙත් බිරිඳකෙරෙහි නොවට්ටා ගැන්මට කටයුතු කළේය. එබැවින් රූපිකාට සාදයකට උවත් යෑමට වූයේ පංසල් ඇඳුමෙන් සැරසිගෙනය. ඔහු තමා ඉන්නා වෙලාවෙදී එතරම් සැලකිල්ලක් නොකෙරුවත්, තමා නැති විට රූපිකා බ්‍රෙසිරයක් නැතුව සිටිනවාටත් අකමැති වූනේය.

එලෙසම ඔහු දැඩි කාම ආශාවෙන් සිටියත්, ලිංගික සංසර්ගය රාත්‍රී යහනට පමණක්ද සීමා කොට ගත්තේ, එවැන්නකට අවැසි අනෙක් නිදහස් පරිසරයන්ද අමතකොට දමමින්ය. එම සීමා වැට කඩොළු නිසාවෙන් රූපිකාට ලිංගික සර්ගය දැණුනේ එකාකාරිවය. ඇය යන්තමින් හෝ එය බිඳ ගත්තානම් ඒ හංසිගේ මව හා වූ සමලිංගික බැඳීමෙන් හා හංසිගේ පියා සමඟ ඇති විරුද්ද ලිංගික බැඳීමෙන්ය.

රූපිකා ඒ සෑම කියන්නටත් ප්‍රථමව, රූපිකාගේ සැමියා දුටු විලසම ඔහු එවැනෙකු යැයි කියා වත්සලා අඳුන ගත්තාය. ඒ ඔහු රූපිකා කෙරෙහි දක්වන දැඩි ගරුත්වය, මෙන්ම අනවශ්‍ය සැලකිල්ල නිසාවෙන්ය. එලෙසම රූපිකා වරිතය ඊට හාත්පසින්ම වෙනස් වගත් ඇය පාසල් සමයේ සිට දැන සිටියාය.

"ඇත්තටම කියපං... උඹ ඇයි ඕකට කැමති වූනේ..?" රූපිකා මීට පෙරත් කොතරම් ඒ පැනයට පිළිතුරු දී ඇත්ත්, වත්සලා මෙදිණත් ඇගෙන් එම පැනයම ඇසුවාය.

"උඹට මම කොච්චර කියලා තියනවද...? මම ඒ කාලේ හිටිය විදියට මට වෙන විසඳුමක් තිබ්බේ නෑ. උඹට ආයින් කියන්න ඕන නැතෝ අපේ පවුලේ තත්වය ගැන" රුපිකා සුපුරුදු ලෙස දුන්නේද එකම පිළිතුරය.

"නෑ.. මගේ හිත කියන්නෙම උඹ මේ මැරෙන්න එක කරගත්තේ ඒක නිසාම නෙමෙයි කියලා. මොකද ඕන කෙල්ලෙක් ගයිටි එකක් දෙනවා තමන්ට ඕන කොලා වෙනුවෙන්. මම දවසක් හංසිගේ අම්මගෙන් ඇහුවමත් කිවුවේ, උඹට කලින් ආපු හොඳ අය දෙතුන් දෙනෙකුටමත් උඹ වුනේ නෑ කියලා"

"පුංචි එච්චරමද කිවුවේ... මේ.., උඹ අර ගැන මුකුත් දන්න වගක් ඇහෙවුවේ නෑ නේ" රුපිකාට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"පිස්සුද... එහෙම ලොකු ෆිට් එකක් නෑ. දවසක් ඔය එහෙ ගියපු වෙලාවක නිකන් උඹ ගැන කතාව ඇදුනේ. හැබැයි පුංචි එදා එහෙම කිවුවම තමා මට හිතුවේ උඹේ මොකක් හරි මේ මගුලේ හොරයක් තියනවා කියලා"

"කියන්නම්..., හැබයි තෝ හිනා වුනොත් එහෙම මෙනනම මරනවා.." රුපිකා කෑම මේසයේ පුටුවේ ඉඳ ගත්තේ, පුතුව සාලයට යවමින්ය. ඒ තම දුරකථනය ඔහු අතට දීමෙන්ය.

"ඉස්සෙල්ලා කියපංකෝ.. බලමු හිනා යයිද, අඩන්න වෙයිද කියලා"

"උඹ දන්නවනේ මම උඹේ අනිත් පැත්ත කියලා. ඉස්සර ඉස්කොලේ යන කාලේ ඉඳං බං මගේ හිතේ වැඩ කරේ මේ.., ටිකක් මට වඩා වයසින් වැඩි උංට. ඉතින් ඒකයි මෙහෙම වුනේ" රුපිකා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"යකෝ.. එහෙම ඇම්මක් තිබ්බා කියලා, කාසාදෙට එහෙම තීරනයක් ගන්නවද.. තෝනම් තියන්න වටින්නේ නෑ"

"ඇයි බං.. ඒ දවස්වල පුංචියි බාප්පයි දෙන්නම මාව බලන්න කියලා එක්කරගෙන ආවේ සීණි බෝල එවුනේ. බැරිම තැන තමා මම පුංචිට හෙමීට මගේ හිතේ කැමත්ත කිවුවේ. පස්සේ තමා බාප්පගේ ඔය යඵවා ගෙදර ආවේ. උඹට හිත වැටුනා මම මැරි කරා.. වැජට කොළොස්"

"ඔවු ඉතින්..., තෝ ඒ ඉස්කොලේ යන කාලේ ඉඳම්ම බාප්පගේ අහවල් එකට වහා වැටිලනේ හිටියේ. තොට දැන් ඇද්ද කොරගත්තා" පාසල් සමයේ හංසිගේ මවගේ හා පියාගේ රතිය හොරහින් බලා රුපිකා රසකොට කියන අපුරුව

වත්සලාට මෙදිනත් සිහි වූවාය.

"උඹ හිතුවද මම දැන් ඉන්නේ අකමැත්තෙන් කියලා.., හප්පා ඒවගෙන් අඩුවක් නෑ. මම ඒ කාලේ හිතපු ටික එහෙමමයි. වරදකට තියෙන්නේ, ටිකක් එලි පහලියේ සෙල්ලම් වලට බයියි. අනික මගේ පරිස්සම ගැන හිතනවත් වැඩියි. නැත්තම් නාකී විසේනම් අඩුවක් නෑ...." ඇය කීවේ තම හැබෑ හිතේ සතුටය.

"ඔවු ඉතින් මිනහට ගැනියෙක් නෙමෙයිනේ ලැබුනේ, දුවෙක් වගේ එකියක්නේ. ඉතින් පරිස්සම් කරනවා තමයි" වත්සලාටත් නැගුනේ සිනහවක්ය.

ඕන පුරුෂයෙකුට හෝ ගැහැණියට, තම රූපයට හෝ තම වයසට නොගැලප සහකරුවෙක් හෝ සහකාරියක් ලැබීමෙන් හිතේ ඇතිවන පොදු හැඟීම නිහාලක් පොදු වග වත්සලාට වැටහුණාය. ඔහු තම බිරිඳව මෙතරම් පරිස්සම් කරන්නේ ඒ හැඟීම හා ඒ බිය නිසාවෙන් වග වත්සලාට සැකයක් නොවින.

"උඹට කියන්න.. මම එයා නැති වෙලාවට පැන්ටියක්, බ්‍රා එකක් අදින්නේ නැතුව ඉන්නවටත් මිනිහා කැමති නෑ, අනික් මිනිස්සුන්ට පෙනෙයි කියලා මිනිහා බයයි.

මට එපාම කරපු වැඩේ තමා අර සෙල්ලමට ඉස්සෙල්ලා, ජනෙල් දොරවල් වහලා, ජනෙල් රෙදී හදලා, උඹට කියන්න කොල්ලාව රෙද්දකින් ඔළුවේ ඉඳලා වහනවා. ඒ සේරම ටික කරලා ඉවර වෙද්දී මගේ උවමනාවත් නැති වෙලා.

අනික බං.. ටිකක් කර පලල් බලවුස් එකක් තියා, දණහිස් වලින් උඩට කොට සායක්වත් අදින්න දෙන්නේ නෑ. වැඩේදී වැඩිඩා මිසක් අරහෙම දෙවල් ගැන කතා කරන්නත් කැමති නෑ" රූපිකා එලෙස කීවේ දුකෙන් නොව සිනහවෙන්ය.

"එහෙනම් කමක් නෑ බං... ලෙබෙන සැලකිල්ලේ අඩුවක් නැත්තම්" වත්සලා කීවේ රූපිකාගේ හිමියාගේ වයස ගැන හිතාය.

"සැලකිල්ලේ තරම කියන්නේ.. උඹලගේ ඔය හුප්ප කොල්ලෝ වගේ නෙමෙයි, උඹට කියන්න.., මිනිහා යවා ගද්දී මට තුණ පාරක්වත් වෙනවා. පැය බාගයක් විතර එක දිගට අල්ලං ගහනවා බං..., හිතපංකෝ ආතල් එක කොහොමද කියලා. බාප්පටත් බෑ යකෝ එව්වර.." රූපිකා තම හිමියාගේ ඒ හැකියාව උදම් ඇනුවේ හිතසතුටෙන්ය.

එහෙත් "බාජපටත් බෑ යකෝ එව්වර" යැයි රූපිකාට කියවුනේ අහම්බෙන්ය. එයින් රූපිකාට දැණුනේ බියක්ය. ඒ වත්සලාට ඒ රහස ගැන ඉඟියක් ලැබුනාදැයි කියාය.

"ඇයි තොට බාජපා ගහලා තියෙනවද...? ඒ මිණිහට එව්වර බෑ කියන්නේ" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"මට ගහලා නම් නෑ... ඒත් බාජපා පුංචිට ගහනවා මම ඕන තරම් දැකලා තියනවා කියලා උබ දන්නවනේ" රූපිකා එය මඟ හැර ගත්තාය.

"ඔවු ඉතින්... තො ඕය නාකී ලබ්බවල් වලට වහා වැටුනෙත්, බාජපගේ අහවල් එක නිසාම තමා" වත්සලා පෑවේ සිනහවක්ය.

"එහෙම එකකින් සැලකුම් ලැබුන දාට බලපංකෝ, ඒකේ රගේ කොහොමද රගේ කියලා. නාකියෙකුට තෝ වගේ එකියක් ලැබිනොත්.. තොගේ එකේ පළ ඇරලා තමා උඹ නවත්තන්නේ" රූපිකාගේ හිතේ අසංවර බව එලියට ආවේය.

"බලමු... බලමු.. එහෙම කාලයක් එයිද කියලා.." වත්සලාට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"නෑ... බං සිරාවට කියන්නේ. ස්පෙයා වීල් එකක් හොයා ගනිත් ටිකක් පරණ පගේ එකක්, ඒක මරු රහක්" රූපිකා එලෙස කීවේ වත්සලාගෙන් සහවන් ඉන්නා තම අසම්මත ඇසුරේ මිහිර කියන්නට නොහැකි කමෙන්ය.

"උඹට වගේ මට නම් පරණ ස්පෙයා වීල් හරියන්නේ නෑ... හොයා ගත්තොත් වූටි පොඩි ස්පෙයා වීල් එකක් මිසක්" වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය. ඒ තම හිතය.

"මෙහේ ඉන්න වයසක ගොඩක් ගැනුන්ට නම් එහෙම පොඩි ස්පෙයා වීල් තියනවා කියලා අහලා තියෙනවා. වෙන්සකටත් එක්ක උඹත් පොඩි ට්‍රයි එකක් දාපං.

හැබැයි කවුද දන්නේ අපිට නොකිවුවට දැනටත් එහෙම ස්පෙයා වීල් එකක් තියනවදත් කියලා" රූපිකාට අවැසි වුයේ තමාට ලෙසම වත්සලාටත් එවැනි සබඳ කමක් ඇත් දැයි කියා දැන ගැණීමටය. ඒ සමන්ත ගැන දැණුන සියුම් ගැහැණු සැකයෙන්ම නොවේය. වත්සලාට එවැන්නක් ඇත්නම් තම රහසත් ඇයට හෙලිකළ හැකි නිසාවෙන්ය.

"තෝ කොහොමද එහෙම කියන්නේ..." වත්සලාටත් රුපිකාගේ හිතේ ඇති සැකය දැණුණාය.

"ඇයි බං ඔය පත්තරවල නිවුස් වල ඕන තරම් යන්නේ.. පොඩි කොල්ලන්ව අපයෝජය කරලා කියලා. ඒ වගේම එහෙම පිරිමින්ව තියාගෙන් ඉන්න ගැණුත් ඕන තරම් ඉන්නවා කියලා"

"මෙහේ විතරක් නෙමෙයි බං... කොහෙත් එහෙමයි. දැන් ගමේ ඉන්න ගැනුන්ට හොර මිනිසු නැද්ද...? හොර ගැණු ඉන්න මිනුස්සු නැද්ද..? නෑ ඉන්නවා. සමහර උන් සාමදානෙන් බෙදා හදාගෙනත් කනවා. එහෙ මෙහේ කියලා වෙනසක් නෑ.. වැඩේ මෙහේ එහෙම දෙයක් උනාම ඒක ලැබෙන ප්‍රසිද්දිය වැඩියි. ඇයි තෝ පත්තරෙක තිබ්බා දැක්කේ නැද්ද මිණිහෙක් හරකෙකුටත් කරලා...." වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඔවු බං කොහෙත් එකයි.. ඉන්නේ මිණුස්සුනේ" රුපිකාට තම ගමෙන් එලෙස ජීවත් වෙන පවුල් කිහිපයක්ම මතකයට ආවේය. එලෙසම තම හොර සබැඳියාවත් එලෙම නොවෙදැයි කියාත් ඇයට සිතූණය.

"කොහෙත් එවාගෙන් අඩුවක් නෑ බං... වෙනස ඒහේ ඒවා එලියට එනවා අඩුයි. ඒවා භොයන්න උඹලටවත් වෙලාවක් නෑ. උඹලට ඒවගෙන් ඇති වැඩකුත් නෑ. අනික ගමේ උට ඒවා අරුමයකුත් නෙමෙයි.

මෙහෙ එහෙම නෙමෙයි බං... ඒ වගේ ඕපා දූපම භොයනම සෙටි එකක් ඉන්නවා.. උන්ට එවා සල්ලි උල්පත්. උන් ජීවත් වෙන්නේම අනුන්ගේ කුණු ගොඩවල් වලින්, ඒවා ප්‍රසිද්දකරලා විකුනන"

තම පුද්ගලික දිවිය ගැන වූ කතා බහා දෙදෙනාම වෙනතකට යොමු කර ගත්තේ, පාසල් කළ සිට පැවතෙන් මිතුරුකම හමුවේ උවත්, තම නොහොබිනා රහස් හෙලි නොකර ගනිමින්ය. එහෙත් දෙදෙනාගේ වූ එම කතා බහත් නතර වූයේ "අම්මේ බඩගිණි" යැයි වූ පුතුවගේ හඬින්ය. සැබැවින්ම ඒ ඔහුට බඩගිණි නිසා නොව, කෑම කාඹරය හරා එන ඒ කෑම සුවද විද ගත නොහැකි නිසාවෙන්ය.

රාත්‍රී අහරෙන් පසුව වත්සලා රූපවාහිණිය පණ ගන්වා, තමා හට පුද්ගලික රෝහලේ ගැබිණි සායනයෙන් ලැබුන විඩියෝ පටය බලන්නට රුපිකාට ඉඩ දුන්නාය. ඒ වත්සලා හෙට දිණයේ මේනකාට යැවිය යුතු අඩු වැඩිය සකස මිත්ය. පුතුව රූපවාහිනියේ යන දෑ වැදගත් නොවුනත්, ඔහු එදෙස ආශාවෙන් බලා සිටියේ

රූපවාහිනියේ විසල් කම නිසාවෙන්ය. එහෙත් වැඩි වේලාවක් යන්නට පෙරම ඔහුට නිදිමතක් දැනුනේ, නිවසේ දී නම් මෙහලකටත් හොඳ නින්දක් ලැබ ඇති පුරුද්දටය.

විඩියෝ පටයේ ඉංග්‍රීසි බසෙන් වූ පැහැදිලි කිරීම රූපිකාට නොතේරුනත්, පහල ඇති උප සිරස නිසාවෙන් ඇයට එය තේරුම් ගත හැකි විය. එම පැහැදිලි කිරීමකින්, තම පුතුන් දැන් නගන පැණයන් හා ඔහුගේ හැසිරීමත් ස්වභාවදර්ශයම කොටසක් බව හැඳින් ගන්නට ඇයට පහසුවක් නොවූණය. එහෙත් මේම විඩියෝවේ සිටිනා බටහිර මවු පියන් මෙන්, ලාංකික මවුපියන්ට එලෙස දරුවන් වෙත විවෘත වන්නට ඇති හැකියාව ගැනත් ඇය සිතුවාය. ඒ දෙරටක සංස්කෘතියේ නොගැලපීම් මතින්ය.

"උඹ බැලුවද විඩියෝ එක..?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ පසුවදාට රෝහලට රැගෙන යායුතු මෙනකාගේ අඩුවැඩිය යහන මත තබමින්ය.

"අපේ රටට ගැලපෙන්නේ නෑ බං. මුට දැම්මා එවා කියලා දුන්නොත් එහෙම එදාම ගැණියෙකුත් ඉල්ලන්න බැරිකමක් නෑ" රූපිකා එලෙස කීවේ තම තුරුලේ නිදි වැදුන පුතුව යහනේ තබමින්, ඔහුගේ නළල සිප සිනහවෙන්ය.

"ඔවු එහෙම කියන්නත් බෑ තමයි... අම්මගේ ජානත් මික්ස් වෙලානේ ඇත්තේ...?" වත්සලාටත් රූපිකාගේ කතාවෙන් නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මේ... සිරාවට මට බය හිතෙනවා මුත් ලොකු වෙද්දී අපේ ආරෝම යයිද කියලා...?" රූපිකා දියණියව රෙද්දකින් පෙරෙවුවාය.

"අපෙන් යන්න තියෙන ටික ගානට උන්ට යයි.., දැන් අපිට අම්මලගේ දේවල් ආරෝම ඇවිත් නැද්ද..?" වත්සලාට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මම කියන්නේ ඇඟ පත නෙමෙයි බං...?" රූපිකාට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මමත් කියන්නේ ඇඟ පතම නෙමෙයි. පිංවත් කමේ හා වල් කමේ වරියාවත්" වත්සලා සිනහවෙන් යහනේ ඉඳ ගත්තේ බෑගයත් ලඟට ගනිමින්ය.

"පිස්සු ද බං.. උඹ හිතන්නේ අපි ඒ කාලේ කරපුවා, අපේ අම්මලත් ඒ වයසෙදී කරන්න ඇති කියලද...?" රූපිකා එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"වෙන්න ඇති බං... මොකද එයාලා කරපු කෙලි අපිට කියනවා කියලයි..? සමාන්‍යයන් බං එහෙම නොවෙන්න බෑ කියලා තමා විද්‍යාත්මක මතය. ඒක

ජානවලින් එන එකක් " වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඔවු බං... එහෙම වෙන්නත් ඇති. මම දන්නවනේ ඒ කාලේ අපේ අම්මගෙන් තරම. මේ.. ඒ.. යකෝ.., මට දැණේන් මතක් වුනේ..? අපේ අප්පච්චිත් අම්මට වඩා අවුරුදු පහලොවක් විස්සක් වැඩිමල්නේ.." රුපිකාට එවැන්නක් සිහි වූයේ වෙවලේය.

"ඒක විතරක්ද.. ඇයි තොට අමතක උනාද...? උඹ ඉස්සර මගෙන් එක්ක කියන්නේ උඹලගේ අම්මගෙයි අර නැන්දගෙයි සිං එක. තොටනම් ඔය නාකී ලවු එකයි, ආප්ප රහයි ඇවිත් තියෙන්නේ උඹලගේ අම්මගේ ආරොට" වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"එහෙනම් ඉතින්.. උඹේ අම්මත්, උඹ වගේ පොඩි කොල්ලන්ට ආස ඇති" රුපිකා වත්සලාට ඒ එල්ල කළේ සියුම් පහරක්ය.

"කෙල්ලන්නට වඩා කොල්ලන්ට ආසයි කියලනම් දන්නවා.. ඒත් එහෙම සිං එකකටද නැද්ද කියන්න මම දන්නේ නෑ. මොකද මම එහෙම දැකලා නෑ"

වත්සලා එලෙස කීවේ සැබවින්ම ඇය මවගෙන් එවැන්නක් නොදුටුව නිසාවෙන්ය. එහෙත් මව පිරිමි දරුවන්ට බොහෝ සෙයින් ලොංගතු වග වත්සලා දන්න කරුනක්ය. එහෙත් ඒ ඇයට පිරිමි දරුවන් නොමැති නිසාවෙන් යැයි වත්සලා සිතුවාය.

"අහන්න දෙයක් නෑ.., එහෙනම් එහෙම දෙයක් වෙන්න ඇති" රුපිකා ඒ එල්ල කළේ වත්සලා ඇගේ මවට එල්ල කල ප්‍රහාරයට ප්‍රථිපහාරයක්ය.

"හරියටම දන්නේ නැති නිසා මට එහෙම නෙමෙයි කියලත් කියන්න බෑ. ඒත් මවං, පිරිමි දරුවෙන් හදන ඒ එක්ස්පිරියන්ස් එක ලැබුනේ නැති කම නිසාත් එහෙම වෙන්න පුළුවන්"

"මට තේරුනේ නෑ.." සැබවින්ම වත්සලා කී දේ රුපිකාට නොවැහැටුණාය.

"මෙහෙමයි.. හැම බැඳීමක කොණකම විරුධිද ලිංගික ආකර්ෂණය හැංගිලා තියෙනවා. හිතපං.., උඹට දැන් කෙල්ලෙකුයි කොල්ලෙකුයි දෙන්නෙක් ඉන්නවා. උඹ වැඩියෙන්ම ආදරේ කාටද..? හැබයි හිතට එකඟව කියපං..?"

"කොල්ලට.."

"එතකොට නිහාල්...?" වත්සලා ඒ ඇසුවේ රුපිකාගේ සැමියා ගැන ය.

"කෙල්ලට.." රූපිකා පිළිතුරු දුන්නේ සිනහවෙන්ය.

"එතකොට උං දෙන්නා...?"

"කෙල්ල අප්පව්විට.., කොල්ලා මට" රූපිකාට එය තරමකින් පැහැදිලි වූවාය.

"ඒ ඇයි දන්නවද..?, ඒ මවං සෙක්ස් පැත්තෙන්.., ඒ කියන්නේ කාමුක බැඳීමකින් නෙමෙයි. විරුද්ධ ලිංගික ආකර්ෂණය නිසා. අපේ අම්මට මම විතරයි කොල්ලෝ නෑ. සමහර විට ඒ පිරිමි දරුවෙන් හදන එක්ස්පිරියන්ස් එක නැති නිසාත් වෙන්න පුලුවන්.

"තේරුනේ නෑ..?"

"මෙහෙමයි.. කොල්ලා පොඩි කාලේ ඉඳං ලොකු වෙන විදිය උඹ දකිනවා. උඹ හිත යටින් කොල්ලගේ හැම දෙයක්ම විදිනවා. කාමුක පැත්තෙන් නොවුනත් කොල්ලගේ හැම අවයවක් දිහාම. එතකොට නිහාළත් එහෙමයි දුවගෙන් ඒ එක්ස්පිරියන්ස් එක ගන්නවා. ඉතින් අපේ අම්මට එහෙම පිරිමි දරුවෙක්ගේ එක්ස්පිරියන්ස් එකක් නෑ"

"ඒකනම් ඇත්ත බං... මටත් දැන් හිතෙනවා මට අයිසෙක් හරි මල්ලියෙක් හරි හිටියේ නැති එරියස් එක මම පුතාගෙන් කවර් කරගන්නවා කියලා. උඹට මම ඇත්තම කියන්නම්.. මම හරි ආසයි කොල්ලා හෙළුවෙන් ඉන්නවට. උඹ කියනවා වගේ ඒක අරහෙම වල් ආසාවක් නෙමෙයි. ඉස්සර මගේ වැඩේම කොල්ලගේ වූවා ඉඹලා මිනිහව කිව් එකරන එක. ඒත් දැන් එහෙම කරන්න බෑ... උඹ දැන් එහෙම කරාම ලැජ්ජයි" රූපිකා එලෙස කීවේ පුත්‍රගේ හිස අතගාමිත්ය.

"අන්න උඹ කිවුවා හරි... ඒක තමා ඇත්ත. ඒ බං වල්කමක් නෙමෙයි. හැබැයි මොකද්දෝ කාටවත් කියාගන්න බැරි විරුද්ද ලිංගික ආකර්ෂණයක් එතන තියෙනවා.

හැබැයි උඹ ඒ කිවුව දේවල් වලින් මට එක දෙයක් තේරුනා. ඒ කියන්නේ බං.., දැන් කොල්ලට යමක් හමක් තෙරෙනවා ඒ ගැන. ඒකනේ ලැජ්ජා වෙන්තේ. දැන් තමා පරිස්සමින් කොල්ලව හැන්ඩල් කරන්න ඕන වයස. ඒ ගැන තමා අර විඩියෝ එකේ තිබ්බේ"

"ඒකනම් ඇත්ත බං.. මුට මතකයි මම කෙල්ල ලැබෙන්න හිටියා. දවසක්

අහනවා අම්මේ නංගි කොහොමද බඩට ආවේ කියලා. අයේ දවසක් කොහොමද අම්මේ කිරි එන්නේ කියලා ඇහුවා" රූපිකා එය සිහිකළේ සිනහවෙන්ය.

"ඉතිං උඹ කිවුවා දෙයියෝ තමා නංගි බඩට දුන්නේ කියලා" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"නැතුව... අර විඩියෝ එකේ වගේ මම කියන්නද, මෙහෙමයි අප්පච්චියි මමයි දෙන්නා සෙල්ලමක් කරනවා.. එකෙන් තමා බබාලා බඩට එන්නේ කියලා" රූපිකා සිනහා වූයේ අවඤා සහගතවය.

"එහෙම නෙමෙයි බං... බොරුවක්ම නොවෙන විදියට ඒක කියලා දීපං. උඹ දෙයියෝ දුන්නේ කිවුවම.. උාට තේරෙන වයසක හිතයි අම්මා දෙයියොත් එක්කත් බුදියලා කියලා" වත්සලා එලෙස විහිළුවට කීවේ සිනහවෙන්ය.

"විහිළු නෙමෙයි බං... ඒ රටේ විදියයි අපේ රටේ විදියයි වෙනස්. මට හිතෙන්නේ ඒවා අපේ රටට ගැලපෙන්නේ නෑ කියලා" රූපිකා කීවේ තම හිතට වැටහුන දේය.

"මෙහෙමයි.. එහේ ඉන්න කොල්ලෙක්ට අම්මගේ නුයුඬු එක, නැත්නම් සහභෝගීයකගේ නියුඬු එක දකිනවා කියන්නේ මහා ලොකු දෙයක් නෙමෙයි. මොකද උන් පවුල් පිටින් ස්විමින් සුල් එකේ හරි බීචි එකේ හරි ඉන්නේ ඇඳුම් පටලවන් නෙමෙයිනේ. අනික ගෙවල් වලත් උන් ඉන්නේ එහෙම නේ. ඉතින් උන්ට අම්මගේ හරි සහෝදරියකගේ හරි හෙලුව කියන්නේ මහා ලොකු දෙයක් නෙමෙයි. ඒක එදින් එදා වෙන සාමාන්‍ය දෙයක්.

ඉතිං එහේ දරුවෝ නිකම්ම ස්ත්‍රී පුරුෂ කියන්න මොකද්ද කියලා ගෙදරින්ම අඳුන ගන්නවා. උන්ට ඒක මැජික් එකක් නෙමෙයි. අපේ රටේ එහෙමද..? අපි උන්ගෙන් එහෙම හංගන්න, හංගන්න.. අපේ උන්ට ඒක මැජික් එකක්. හිතපං.. අපේ රටේ ගැණියෙක් කොටට ඇඳන් ගියොත් කී දෙනෙක් ඒකී දිහා බලනවද..? හැබැයි උන්ම පිට රටකට ගියොත් පැය දෙක තුනක් යන්නේ නෑ උන්ට ඒක තෝමල් දෙයක් වෙනවා. ඇයි බැලුව හැමතැනම ඉන්නේ එහෙම ඇඳපු උන්නේ. එතකොට එතන මැජික් එකක් නෑ"

"හම්.. ඇත්තටම කොල්ලා එහෙම වෙනස් වෙන්න හේතුව මම මයි කියලා මට දැණේ හිතෙනවා. මොකද ඉස්සර මට කොල්ලා ඉන්නවා නේද කියලා වෙනසක් තිබ්බේ නෑ ඇඳුමක් මාරු කරද්දි වත්, නානකොට වත්.

ඒත් දැන් අවුරුද්දකට වැඩි, දවසක් මම ඇඳුමක් මාරු කරනවා අහම්බෙන් දැකලා, අම්මේ.. නංගී ලොකු වෙනකොට අම්මගේ කුක්කු වගේ එයාගේ කුක්කුත් ලොකු වෙනවද කියලා.

ඉතින් එදායින් පස්සේ තමා එහෙම වෙලාවට මම කොල්ලව කාඹරෙන් එලියට යනවන්ත ගත්තේ. මාස දෙක තුනක් යනකොට මම කියන්න ඕන නෑ කොල්ලම ඒ වෙලාවට එලියට ගියා. හැබයි ඊට පස්සේ තමයි මම දිහා උනත් කොල්ලා එහෙම ලෑජ්ජාවෙන් බලන්න ගත්තේ" රූපිකාට මෙවලේ එය වැටහුණාය.

"ඒක තමා කියන්නේ..., උඹ එදා එහෙම වෙන්සක් පෙන්නුවේ නැත්තම්, කොල්ලට ඒක ගානකුත් නෑ. ඒකෙන් කොල්ලට තේරුණා උඹ එහෙම උඟට යන්න කියන්නේ ඇයි කියලා. ඒ උඹ එහෙම ඉන්නවා එයා දකින නිසා කියලා. ඉතින් කොල්ලා දැන් එහෙම උඹ දිහා බලන එක සාදාරණයි"

"හම්... මටත් ඒක තෙරෙන්තේ දැන් තමා. ඒත් බං එහෙම නොකරත් බෑ. දැන් පොඩි එකක් නෙමෙයිනේ කොල්ලා. උඹට කියන්න දවක් මම බලන කොට වුවව අල්ල අල්ල බලනවා" රූපිකා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඒක එහෙම තමයි බං. එයාලා එහෙම තමා ඉගෙන ගත්තේ. මේ වයසේ එයාලගේ අහවල් එක පොඩි ටව් එකකටත් ප්‍රථිවාර දක්වන වයස. ඒක උඟට මැජීක් එකක්. ඉතින් උඟ ඒ එක්ස්පිරියන්ස් එක ගන්නවා. උඹ එදා කොල්ලට බැන්නේ එහෙම නෑ නේ..?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ රූපිකා එලෙස මොඩවැඩක් කලා දැයි සැකයෙන්ය.

"ඔය මොනවද කරන්නේ කියලා ටිකක් සැරෙන් ඇහුවා විතරයි. හැබැයි එදයන් පස්සේ ඉඳලා කළිසමක් නැතුව ඉන්න දුන්නේ නෑ. ගමනක් බිමනක් යනකොට ලංකට එකක් අන්දන්නත් ගත්තේ එදයින් පස්සේ"

"එහෙම සැර කරන්න හොඳ නෑ බං. හෙමිට ආදරෙන් කියලා දෙන්න ඕන. අනික දැන් කොල්ලා දන්නවා, උඹ ඉන්න තැන එහෙම කොරොත් බැණුම් අහන්න වෙනවා කියලා. ඒ නිසා දැන් උඟ ඒක හොරෙන් කරන්න ගන්නවා.." වත්සලාට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"ඒක ඇත්ත..., මට ඒක දැණිලා තියෙනවා. වැඩේ කියන්නේ බං නාවද්දි වුනත් මගේ අත ගෑ වුනත් එක එහෙම වෙනවනේ..?" රූපිකා එලෙස කීවේ

සිනහවෙන්ය.

"ඒ වල් කමට නෙමෙයි බං... ඔකේ මොකක් ටව් උනත් දැන් එහෙම තමා. ඒක උමේ අතද, මගේ අතද.. උගෙම අතද කියලා වෙනක් නෑ.. සොහොදර්මයෙන් පිරිමියෙක්ව හදලා තියෙන්නේ එහෙමයි. මොකද ඔය වයසෙදී අපිට කියලා එහෙම නොවුනැයි" වත්සලා සිනහා විය.

"ඒකනම් ඇත්ත...? ඒ උනාට මට බයි බං.. ඒ කාලේ අපි කරපුවා මුණුත් කරන්න ගයිද කියලා" රූපිකා සිතුවේ එකල තමා මෙන් මෙකල තම දුවා දරුවත් එලෙස හැසිරෙව් දැයි කියාය.

"ඒක වලක්වන්න බෑ බං... සමහර විට උන් අපිටත් ඉහලින් යයි. ස්වභාදර්මයේ හැටි ඔකයි"

"මේ.. අර බාත් රූම් එකේදී උඹට කොල්ලා කතාවක් කියන්න ගත්තා නේද...?"

"මට හිතුවා උඹ එයා කියද්දී මොකක් හරි භොරයක්ම තමා කියලා"

"එදා මම බැනුමුත් ඇහුවා..., අපි දෙන්නා රංචුත් වුනා"

"ඒ ඇයි...?"

"ඔය එදා තමයි බං, කාඹරෙන් එලියේ එහෙම දෙයක් වුනේ. ටැංකියට බැහැලා ඉද්දී එහෙම ආස හිතුවා. එයා බෑ කියද්දීම මම තමා වැඩේ පටං ගත්තෙත්. ඒ වෙලාවේ කොල්ලව නාවලා.. කෙල්ල ලහින් තියලා ආවේ ඇහැරුනොත් බලා ගන්න කියලා.

මට එදා ඇත්තටම ඒක සැරටම දැණුවා.. මරු ආතල් එකනේ... වතුරත් එක්ක වක වක ගලා සද්දේ.. උඹ කියන්නේ ආතල් එක වැඩි කමට කෙදිරිත් ගැවුනා. උඹට කියන්න අන්තිම මොහෙතේ කෙල්ල ඇහැරිලා අඩන්න අරගෙන මු ආවා කියහංකෝ.....

මමත් හිටියේ උපරිමේ. උඹට පෙන්නේ නැති නිසා මම දිගටම වැඩේ කරන් ගියා. ඒත් කොහෙද අර මනුස්සයා නැගිට්ටනේ මාවත් තල්ලු කරන්. ඒක තමා ඔය කොල්ලා කියවන්නේ" රූපිකා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"එහෙම දේවල් වලදී නම් වැඩි පරිස්සම තමා හොඳ. මොකද එහෙම දෙයක් දැක්කම ඔය වයසෙදී ටක් ගාලා අප්පෙට් ගහනවා. තෙරෙන්නේ නෑ නේ"

මොකද්ද වෙන්තේ කියලා. ඔන්න අවුරුදු දහය දොලහෙදී නම් එහෙම දේවලුත් වෙනවා කියලා තේරෙන වයස. එතකොට එව්වරම අවුලක් නෑ"

"ඔවු ඉතින්.. ඒ වයසෙදි තේ අපිත් ඔය ටිකක් ගුල් මරන්න උනත් පටංගත්තේ. හැබැයි ඒ වයස වෙද්දී අපිනම් ඒ දැනගන්න ඕන සේරම ටික ඕනෑවටත් වඩා දැනගෙන තේ හිටියේ, හරි නැද්ද...?" රූපිකා එලෙස ඇසුවේ වත්සලාට තට්ටුවක් දමමින්ය.

"ඔවු ඉතින්.. තෝනම් කොනහා ගන්න ගත්තේත් බිග් ගර්ල් කෙනෙක් වෙන්තේ කළින්තේ" වත්සලා යහනෙන් නැගිටිවේ මේනකාගේ අඩු වැඩිය බෑගට දමා අහවරව, අනවශ්‍ය දෑ අල්මාරියට නැවත දමන අදහසින්ය.

වත්සලා නැගිටින විට ඇය ඇඳ සිටි සැහැල්ලු සායක් මෙන් වූ කෙටි කලිසම ඇගේ නිතලේ දෙපලු අතරට රිංගා තිබුණේය. ඉන් රූපිකාට නැගුනේ සිනහවක්ය. ඒ ඇගේ සුදු පැහැති විසල් කළවා යුග්මය දෙසත් බලමින්ය.

"ඔහොම ලාව්වුවට අහු වුනාම මරු.. ඇවිදිද්දී දෝදොල් පළ දෙකක් වගේ ජොල් එකට හෙලවෙනවා" රූපිකා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"හම්.. මටත් හිතෙනවා දැන් උඹ දොදොල් කන්න ආසාවේ තමා දඟලන්නේ කියලා" වත්සලා එය තැකීමක් නොකළාය.

"ඇත්තටම උඹ මෙහෙම ඇඳලා ඉද්දි මරු බං.. අමු වල් පෙනුමක් තියන්නේ" රූපිකා අල්මාරියට අනවැසි දෑ දමමින් සිටි වත්සලාව පිටු පසින් බදා ගත්තාය.

"යකෝ ටිකක් හිටපං... ඔය ඔය..." රූපිකාගේ ගතේ තෙරපුම නිසාවෙන් වත්සලාගේ දැතින් අල්මාරියේ ඉහළ තට්ටුවේ, නමා පිළිවෙලකට වූ ඇඳුම් ගොඩ බිමට වැටුණේය. ඒ දෙදෙනාටම සිනහවක් ගෙන දෙමින්ය.

"මේ.. මටනම් බෑ.. උඹම නමලා දාපං" වත්සලා එලෙස කීවේ නැමීමට ඇති අපහසුව නිසාවෙන් නොව කම්මැලිකම නිසාවෙන්ය.

බිමට වැටුන ඇඳුම් අතරේ, වත්සලා හා මේනකා ගැඹිනි වන්නට පෙර ඇදී පී-ස්ට්‍රින් යට කලිසම් මෙන්ම, ඉතා කෙටි වූ කාමුක ඇඳුම් කිහිපයක්ද විය. ඒවා ඉහළ තට්ටුවේ අසුරා තිබුණේ, එම ඇඳුම් ගැබිණි කයට දැන් ඇඳිය නොහැකි නිසාවෙන්ය. රූපිකා ඒවා අතට ගත්තේ සිනහවෙන් හා එම ඇඳුම් දෙස ආශාවෙන් බලමින්ය.

"මේ මොකද්ද බං මේ..., කවුද බං මේවා අදින්නේ..?" රූපිකා පී-ස්ට්‍රින්

පෑන්ටියක් අතටගෙන ඇසුවාය.

"බඩ වෙන්න ඉස්සර.. අපි දෙන්නම ඇදපුවා තමා" වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මරු ඇති බං... එක පුළියේ" රූපිකා එය කරකවමින් හැඩ බැලුවාය.

"පටිය මැද්දට රිංගුවාම මරු ආතල්. අනික නිකන් මුකුත් ඇදලා නෑ වගේ. ඔනනම් ඇදලා බලපං" වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මේක උඹගෙද, මේනකාගෙද...?"

"ඕක මේනකාගේ... අනික් රොස පාට එක මගෙ එකක්" වත්සලා එලෙස කීවේ අයිතිය ගැන උවත්, මේනකා හා වත්සලා යට ඇඳුම් උවත් ඇන්දේ එය කාගෙදැයි කියා තැකීමක් නොකොටය.

"අවුලක් නැද්ද මම ඇන්දට..?" රූපිකා එලෙස ඇසුවේ වත්සලාගේ යැයි කියූ පෑන්ටිය අතට ගනිමින්ය. ඒ ආශාවෙන් එහි හැඩ බලමින්ය.

"උඹට ලෙඩක් එහෙම නෑ නේ...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ විහිළුවටය.

"ගතේ ලෙඩක් නෑ... හිතේ ලෙඩක් තියනවා.. තඩ් මෝල් ගහක් වගේ එකක් ඇතුලට ඕබා ගන්න" රූපිකා එලෙස කීවේ ජී-ස්ටීරින් පෑන්ටිය දෙපා අතරින් ඉහළට ඔසව ගනිමින්ය.

"අර උඹේ බාප්පගේ එක වගේ එකක්ද..?" වත්සලා රූපිකා දෙස බලමින් ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"නෑ... ඒකත් දැන් ටිකක් ඇතිවෙලා වගේ.., ඊටත් වඩා ලොකු එකක්" රූපිකා ඉහළට ඔසවා ගත් පෑන්ටිය ගතට නිසි ලෙස සකස ගත්තේ සාය ඇතුලෙන්ය. ඒ වත්සලාට නොපෙන ලෙසටය.

"ඒ කතාවනම් මට ඇල්ලුවේ නෑ.... ශුවර් එකටම තෝ පිදුවා නේද..? " ඒ හංසිගේ පියාටය.

"පිදුවේ නම් නෑ... දැකලා, දැකලා ඒක ඇතිවෙලා. ඒ මේක මරු බං... පටිය ඇතුලට රිංගුවම කිනි වගේ" තමා නොහිතා කී කතාවේ තරම රූපිකාට සිහි වූයේ මෙවලේය. එබැවින් ඇය සිතුවේ ඒ කතා බහා වෙනතකට යොමුකොට ගන්නටය.

"කෝ... සාය උස්සහං බලන්න.."

තමාගේ හා මේනාකේ මේන් හිරට, රුපිකාගේ කයට යට ඇඳුම ගැලපි නැතත්, රුපිකාව මෙලෙස දැකීම වත්සලාට ගෙන දුන්නේ නැවුම් මිහිරක්ය. ඒ රුපිකාගේ තලෙලු නිතලේ දෙපළු අතරින් යාන්තමට රොස පාට හීනී පටිය පෙනෙමින්ය.

"මමයි මේනකයි ඇන්දනම් පටිය හොයනවා බොරු.. තොගේ ඉතින් පොඩි පුකක්නේ. ලාවට පටිය ජේනවා"

"මේ.., උඹලා මේවා ඇදලා ඔහිසුත් යනවද...?" රුපිකා එලෙස ඇසුවේ දිගට ඇදී සාය ඉහ තෙක් උස්සාගෙන කණ්ණාඩිය මතින් තම හැඩ බලමින්ය.

"නැත්තම් ගෙදෙටට අදින්නද ගන්නේ..?" වත්සලා ඇය දෙස බලා සිටියේ ආශාවෙන්ය.

"යකෝ මෙනන මුකුත්ම නෑ වගේ නේ...?" රුපිකා එලෙස කීවේ වත්සලා වෙත හැරෙමින්ය.

යහමින් මවිල් බුසිය වැවී තිබුන රුපිකාගේ ඉදිරි පස කයට ජී-ස්ටිරිං පෑන්ටිය නොගැලපුනේය. ඒ යෝනිය අසල හිරට දැවටෙන්නට ඇති රෙදි කොටස, මවිල් අතරින් ඉහළට එසවෙමින්ය. වත්සලාට හා මේනකාට ගැලපුන පෑන්ටිය, රුපිකාට ලිහිල් වීමත් එයට බල නොපෑවාමත් නොවේය.

"කැලෑ ඇතුලේ සරුංගල් යවන්නේ නෑ බං.... නැත්තම් ඕක ගානට සෙට් වෙනවා. කෝ දියන් ඇදලා පෙන්න්න" වත්සලා යහනෙන් නැගිට රුපිකා අසලට ආවාය.

රුපිකා ගැලවූ යට කළිසම වත්සලා අතට ගත්තේ, ඇය ඇද සිටි කොට කළිසමත් ගලවා දමමින්ය. එවිට වත්සලාගේ මවිල් රහිත යටි කය රුපිකා හමුවේ හින හුනේ කලකින් දුටුව මිතුරියට ලොංගතුවය. එය දුටු රුපිකාට සිතුවේ.. "පැල්මේ දිග පළලේ මිසක්, තවම හිව්වං කෙල්ලෙක්ගෙ එකක් වගේ" යැයි කියාය. ඒ වත්සලාගේ යටි කයේ පෙනුමය.

කුස නිසාවෙන් හරි හැටි ඉහටම උස්සා ගත නොහැකි වූනත්, පෙරටත් වඩා හිරට එම ජී-ස්ටිරිං පෑන්ටිය වත්සලාගේ යටි කයට ගැලපුනේය. ඒ මවිල් රහිත වත්සලාගේ යටි කයේ යෝනී දෙනොල්, පෑන්ටි රෙදිකඩෙන් මනාව ඉහළට මතු වෙමින්ය.

"ඒ.. උඹටනම් මේක පට්ට බං. මේ බලපං... තොල් දෙකත් ඉදිමිලා ජේනවා. අනික බං පිටි පස්සේ පටිය හොයන්නත් නෑ.." රුපිකා එලෙස කීවේ ආශාවෙන් වත්සලාගේ යෝනිය අතගාමිත්ය. ඒ පැන්ටියට උඩින්ය.

"කැලෑව එලි පෙහෙලී කරලා ගත්තනම්, උඹේත් මෙහෙම තමා" කලකින් දැණුන එම මෘදු ස්පර්ශය වත්සලාට ඉවසුම් නොදුන්නාය.

"අයිති කාරයා ආස ලඳු කැලෑවේ සෙල්ලම් කරන්න. නැත්තම් මටත් අමාරුයි මෙහෙම" රුපිකා කීවේ හිමියාගේ කැමත්තය.

"අපේ එකානම් ආස පැහැදිලි පිට්ටණියක තරඟයේ යෙදෙන්න. තුත්තිරි ගහක්වත් තියෙනවට ආස නෑ. උඟ එතකොට පොඩි එකියක් එක්ක ඉන්නවා වගෙලෑ" වත්සලා එලෙස කීවේ පැන්ටිය ගලවා දමා නැවත කොට කලිසම උස්සා ගනිමිත්ය.

"ඒක බොරුවක් නෙමෙයි. අපේ වගේ නෙමෙයි උඹේ.., පොරෝ පාර ලොකු උනාට, තවම පොඩි එකියකගේ එක වගේ. මේ.., ඒක නෙමෙයි වර්ජ්‍යාගේ එක කොච්චර සයිස් ද බං..?" රුපිකා එලෙස ඇසුවේ හිත මත්කොට ගනිමිත්ය.

"එහෙම වැඩි ලොකුවක් නෑ බං.. නැග්ගම උපරිමේ අඟල් හතක් විතර ඇති. මෙච්චර විතර මහත ඇති" වත්සලා එලෙස කීවේ රුපිකාගේ ආශාව ගැන හිතාය. ඒ වර්ජ්‍යාගේ ලිඟුවේ මහත ඇඟිලි වකුටු කොට පෙන්වමිත්ය.

"නිහාල්ගේ...?"

"ඔය සයිස් ඇති.., නැග්ගම නම් නහරත් මතුවෙනවා. හැබයි බං.. අඟල් දහය දොලහා වගේ පත ලොකු සයිස් ඒවත් තියෙනවා. දවසක් පුංචිගේ ෆෝන් එකට බාජ්ජා එවලා තිබ්ලා මට පෙන්නුවා. එහෙම එකක් දැක්කම ආසාවේ බෑ බං"

"මමත් විඩියොස් වල දැකලා තියෙනවා... උඹ කිවුවා වගේ ඒවා පත මෝල් ගස් බං. ඒවගේ එකක් අපේ රිංගුවොත් එහෙම අපි එතනම මැරිලා යයි" වත්සලා කළේ විහිළුවක්ය.

"පිස්සුද බං.. එහෙනම් මෙච්චර විතර ඔලුවක්, එකෙන් එලියට එන්නේ කොහොමද..? මේ.. උඹේ ෆෝන් එකෙහුත් එහෙම බලන්න පුළුවන්ද...? ආසයි බං එහෙම බලන්න, පුළුවන්නම් පෙන්නපංකෝ" රුපිකා "එහෙනම් මෙච්චර විතර ඔළුවක්" යැයි කීවේ බිලිදෙකුගේ හිසක්ය.

"එහෙනම් වරෙන් යං.. ටීවී එකේ බලමු. මමත් කාලෙකින් බුලු එකක් බැලුවේ නෑ. මේ..., උඹට ඕන නම් වෙන ඇඳුමක් දෙන්නද..?" වත්සලාට ඇවසි වුයේ රුපිකාව එලෙස දකින්නටය.

"උඹට එහෙම ඕනද...?" රුපිකාටත් එම අශාව තිබුණත්, ඇය වත්සලාගේ මුවෙන් එය අසා ගැන්මට ආශා කළාය.

"හම්... එහෙම හොඳයි කියලා හිතෙනවා.." වත්සලා තවමත් බිමට වැටී ඇති ඇඳුම අතරින් වඩාත් කෙටි කලිසමක් සහා දුහුල් උඩුකය ස්කිනියක් රුපිකාට දුන්නේය.

"මම මෙහෙම එකක් මේ අදිනවමයි බං..." රුපිකා කෙටි කලිසම උස්සා ගත්තේ සායට යටිත්ය. එහෙත් ස්කිනිය දමා ගත්තේ වත්සලාට පිටුපා බලවුසය ගලවා දමමින්ය.

කලිසම දැතට ගද්දී දැණුන කෙටි බව නිසාවෙන් හා ඇඳි පසු දැණුන සැහැලු බවවෙන් රුපිකාගේ ගත කිනි කැටි ගියේය. වඩාත් ඒ නුහුරු බව නිසාවෙන්ය. එබැවින් වත්සලා දෙස බැලුව රුපිකා "සාය උඩට ගිහිල්ලම ගලවන්නං බං... මෙහෙම සාලේ මැදින් යන්න මොකද්ද වගේ" යැයි කීවේ, සැබවින්ම ඒ දැණුන සිහින් විලියෙන්ය.

"උඹට පිස්සුද...? ඕක ගලවලා මෙන්න මෙහේ වරෙන්. උඹව බලන්න අද මම විතරයි මෙහේ ඉන්නේ"

"ඒ උනාට බං... මේ බලපං...? පැන්ටිය පිටින් ඉන්නවා වගේ නේ" රුපිකා සාය ඔසවා වත්සලාට පෙන්වීය.

තලෙළ රුපිකාගේ කයට අඩ සුදු පැහැයෙන් වූ කෙටි කලිසම ගෙන දුන්නේ නැවුම් පෙණුමක්ය. ඒ සැබ ගැමි යුවතියකගේ කයට, කෙටි කලිසම නුහුරු පෙණුමක් ගෙන දෙමින්ය. එහෙත් වත්සලා එයට දැඩි ආශාවක් දැක්වූවාය. එලෙසම දුහුල් ස්කිනිය හරා පෙණුන රුපිකාගේ කිරි බරිත දෙනනත්, වත්සලාගේ හද ගැස්ම තිවාර කලේය. ඒ තත් පුඩු වටා විසල්ව ඇති සණ කළුපැහැති රවුම දුහුල් වනෙන් මානව මතු ව පෙනෙමින්ය.

වත්සලා හා රුපිකාගේ මිතුදම කොතරම් පැරණි හා දීර්ඝ උවත්, එක් වරක් සමලිංගික පහසු ලබා ඇතත්, දෙදෙනා මෙලස දෙදෙනාගේ අඩ නිරුවත යහමින් දැක

ගත්තේ මෙදිනය. එබැවින් දෙදෙනාටම මේය ගෙන දුන්නේ නැවුම් බවක්ය.

"මම තෝව මෙහෙම දකිනවමයි..." වත්සලා රූපිකාව බදා ගත්තේ තවත් ඒ මිහිර ඉවසා ගත නොහැකි තැනය.

"මමත්..., එදා ගෙරදී වත් උඹව මෙහෙම හරියට දකින්න ලැබුනේ නෑ..?" තම කයට තුරුළු වූ වත්සලාව රූපිකාත් බදා ගත්තේ අපමණ සෙනහසකින්ය.

මෘදු ස්පර්ශයෙන් වෙළුන දෙදෙනාගේ කය, එක් උනුහුමකින් වෙළී ගියේය. ඒ වැඩි වෙලාවක් නොගොසින් දෙදෙනාම දෙනොල් පහස විදගනිමින්ය. දෙදෙනාම දෙදෙනාගේ කයත් මෘදුව ස්පර්ශයකොට ගත්තේ ඒ පහසින් මත්වය.

"අදනම් එදාවගේ ඉක්මන් වෙන්න බෑ... හදිසියක් නෑ නේ, යමු උඩට?" වත්සලා හෙමිහිට රූපිකා කළිසමට උඩින් ඇද සිටි සාය පහතට කළාය.

"මටත්...." රූපිකාත් දෙපා මුල වලල්ක් මෙන් වැටුන සායට උඩින් පයක් ඉදිරියට තැබුවාය.

පියගැටපෙළ ඉදිරියෙන් නගින්නට වත්සලා රූපිකාට ඉඩ දුන්නේ ඇගේ රුව හිතේ හැටියට විදින්නටය. ඒ රූපිකා සෑම පඩියක් උදෙසාම පයක් ඔසවා තබන විට, විටෙක කෙටි කළිසම හිරවෙමින්ද, තවත් විටෙක ලිහිල් වෙමින්ද ඇගේ නිතඹ පානා දහය දෙස වත්සලා ආශාවෙන් බලමින්ය.

"මම අපේ ගේ ඇතුලේ වත් මෙහෙම බාගෙට ඇදගෙන ඇවිදලා නෑ.." රූපිකාගේ හිත අමුතු කිතියකින් තෙපුල් දුන්නාය. ඒ ඇඳුමේ නුහුරු බව නිසාවෙන් නොව, මෙලෙස අඩ නිරුවතින් විසල් ඉඩක් ඇති තැනක මෙතුවක් ඇවිද නොමැති කමෙන්ය.

"මමත් මෙහෙට එන්න ඉස්සර එහෙම තමා. මේනකා මෙහෙම ඇඳුමක් මට ඇන්දුවෙත් බලෙන්" වත්සලාට එදින තමා විදි නුහුරු බවේ පහසත් සිහි වූවාය.

"මේනකා තමා උඹව එහෙනම් නරක් කරලා තියෙන්නේ"

"නෑ බං, මම ජීවිතේ හරියට විදින්න ගත්තේ මෙහෙන්. ඉස්සර වජිරත් නිහාල් වගෙ තමයි. මට එහෙ ගෙදර මෙහෙම ජීවිතයක් තිබ්බේ නෑ.

ඒත් දැන් වජිර කියන්නේ වෙනම මිනිහෙක්. ඇත්තම කිවුවොත් දැන් අපි දෙන්නම පට්ට වනවරයි..., අපිට දැන් අපිවම කන්ට්‍රොල් කරගන්න බෑ" වත්සලා එසේ කීවේ රූපවාහිනිය පණ ගන්වමින්ය.

"ඒක කොච්චර දෙයක්ද...? මටත් ඕන උනේ හිතක් පපුවක් නැතුව මට සලකණ, මාව නරක ගැනියෙක් විදියට පාවිච්චි කරන මිනිහෙක්ව. ඒකයි මම ටිකක් වයසක කෙනෙක් ගැන හිතුවේ. ඒත් උනේ ඒකේ අනික් පැත්ත..." රූපිකා එලෙස කීවේ දුකකින් නොවේය.

"ඒත් නිහාල් උඹේ මෙනෙන්ට අඩුවක් කරන්නේ නෑ නේ..." වත්සලා එලෙස කීවේ පණ ගැන්වූ රූපවාහිණියට තම දුරකථනය, වයර් රහිත තාක්ෂණය මගින් සම්බන්ධ කරමින්ය.

"අඩුවක් නෑ... ඒත් පිළිවෙල වැඩියි" එයින් දෙදෙනාටම නැගුනේ සිනහවක්ය.

දුරකථනයේ තිරය රූපවාහිණි තිරය මත දිග හැරුනේය. එහි රූපය වූයේ (wallpaper) වත්සලා, මේනකා, සමන්ත හා වජීර ඇතුළු පිරිස එක් යහනක තුරුලුව ගන්නා ලද සෙල්ලි වායා රූපයක්ය. එහි වත්සලා මෙන්ම මේනකාත් සැරසී සිටියේ මෙදින වත්සලා මෙන් අඩ නිරුවත් ඇඳුමෙන්ය. රූපිකා එදෙස විමකියෙන් බැලූවේ වජීරට දැවටෙමින් සිටි මේනකා දෙස නොව, වත්සලා දැවටෙමින් සිටිනා සමන්ත දෙසය.

"මරු ෆොටෝ එක බං..." වත්සලා පෙර කියූ ඔවුනගේ සිවුකොණේ බැදීම මුසාවක් නොවන වග මෙම රූපය දුටු විට රූපිකාට තහවුරු වූවාය.

"මේ තමයි මගේ දැන් ෆැමිලි එක..."

"උඹ ඉස්සෙල්ලා කියද්දි මම හිතුවේ නෑ මේච්චර දෙයක්..."

"මම මොකටද උඹට බොරුවක් කියන්නේ..?" වත්සලා දුරකථනයෙන් අංතර් ජාලය හරහා, රූපවාහිනියේ විසල් තිරය මතට විසල් ලිඟුවන්ගේ රූප පෙළක් ගෙන ආවේය.

රූපිකා රූපවාහිණිය දෙස බලා සිටියේ පුදුමයෙන්ය. ඒ වත්සලා මෙතරම් ඉක්මණින් මෙම ඡායාරූප මතු කොට ගත්තේ කෙලෙසක දැයි කියාය. ඒ රූපිකා අංතර්ජාලය හා නවීන දුරකථන භාවිතය එතරම් නොදන්න නිසාවෙන්ය. එහෙත් දුරකථනයෙන් මෙවැනි දෑ කිරීමට හැකි වග ඇය නොදැන සිටියාම නොවේය.

"ඒ මරුනේ බං. මේ.., මේක ටිකක් ලොකු කරන්න බැරිද..?"

කුඩා රූප පෙලවල් අතරින් රූපිකා පෙන් වූයේ තම හිත ගත් ලිඟුවක

වායාරූපයක්ය. ඒ දරදඬුව ඉහළට එසවුණු අප්‍රිකාණු මිනිසෙකු ගේ විසල් ලිඟුවක්ය.

"ඒ බලපංතෝ මෙතේ සයිZස් එක. මේ..., නහරත් ඉලිජ්ජිලා" රූපිකා විසල් රූපවාහිණි තිරයේ සැබෑ ලිඟුවක ප්‍රමාණයෙන් තුන් හතර ගුනක් විසල්ව දිග හැරුන වායාරූපය දෙස ආශාවෙන් බලා සිටියාය.

"උඹ ඇත්තටම ආසයිද ඔය වගේ එකකට..?" එම ලිඟුව වත්සලාගේ හිත නොගත්තාය. වඩාත්ම ඒ ලිඟුවෙ කළුපැහැති වරණයටය.

"මේක දැක්කම මට දැම්ම නලියනවා වගේ බං..." රූපිකා දෙපා පටල ගත්තාය.

"මේකද...?" වත්සලා රූපිකාගේ යෝනිය මතින් අත තිබ්බේ කලීසමට උඩින්ය.

"හම්..." රූපිකාත් වත්සලාගේ දෙකළවා අත ගැවේ මෘදුවය.

"උඹ කළුපාට ඒවට ආසද...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ ඇඟිලි තුඩක් යාන්තමින් රූපිකාගේ යෝනී දෙතොල් අතරට තද කරමින්ය. ඒ කලීසම මතින්ය.

"හම්... කළුපාට නිකන් ගුජ්තයි.. බයන්කරයි" රූපිකා එලෙස කීවේ වත්සලාගේ ඇඟිලි පහස විදිමින්ය.

"නිහාල්ගේ එකත් කළයිද...?" වත්සලාට එය දැන ගැන්මට හිතුවේ ආශාවක්ය.

"හම්.. කළුම කළයි.., ඇගේ පාටටත් වඩා. උඹනම් ආස සුදුපාට ඒවට තේද..?" රූපිකා එය කීවේ රස කරමින්ය.

"ඔවු.. මම ආස සුද්දන්ගේ ඒවට. ඒවා රෝස පාටයි බං" වත්සලා කීවේ තම හිතේ කැමත්තය.

"වජීරගේ එක..?" රූපිකාටත් වත්සලාට ඇති වූ ආශාවම පහල වූවාය.

"සුදුයි... හැබයි එව්වරම නෑ"

දෙදෙනාම විසල් තිරය මත මැවෙනා දරදඬු ලිඟුවන් දෙස බලමින් මෘදු ආලිංගනයේ යෙදුනේය. ඉන් දෙදෙනාම වැඩි වෙලාවක් යන්නට මත්තෙන් තම හැඟීම් පුබුදුවා ගත්තේ යාන්තමින් දෙදෙනාගේ යෝනී දෙකත් තෙත්ව යන තරමෙන්ය. එබැවින් රූපිකා වත්සලා ඇද සිටි ස්කිණිය ඔසවා දෙපියයුරු එලියට ගත්තේ උමතුවෙන් මෙන්ය.

"ටික දවසකින් මේවා කිරිවලින් උතුරයි..." රුපිකා වත්සලාගේ කිරි බරට හැඩ ගැහෙන පිරිපුන් දෙනන්, වටකුරුව අත ගැවේ මෘදුවය. ඒ තම දෙනන් වලටත් වඩා විසල්ව ඇති වත්සලාගේ දෙනන් වෙත එකල සිට බැඳී ප්‍රේමයෙන්ය.

"මේවයේ කිවුවේ..., මගේ තන් දෙකෙන්ද..?" වත්සලා කළකින් ලැබුණ මිතුරියගේ දෑතේ පහසෙන් කෙඳුරුවාය.

"හම්..., උඹේ මේ කුක්කු දෙකෙන්" රුපිකා වත්සලාගේ පියයුරුවක් යටි පැත්තේ සිට අත ගාගෙන විත්, තන් පුඬුව සිහින්ව මිරිකුවාය. ඒ තම දෙනන් මෙන් කිරි විදින යැයි හිතමින්ය.

"උඹ ආසද මගෙන් කිරි බොන්න..?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ රුපිකා සෙවුවේ කුමක් දැයි වැටහු හුන නිසාවෙන් නොව රුපිකා එකල සිට තම පියයුරුවලට දක්වන ප්‍රේම කම දන්නා නිසාවෙන්ය.

"හම්... එහෙනම් මම මේ දෙකම හිස් කරනවා" රුපිකා වත්සලාගේ දෙපියරු එකට තබා තද කළේය. ඒ රුපිකා මෙතුවක් දැක ඇති සුදු පැහැයෙන් පැහැපත්ම දෙනන් වෙත ලොල්වය.

"එහෙනම් තව මාස තුන හතරකින් වරෙන්..., මම මේ උඹේ බංඩි ගෙඩිය පුරුවන්නන්" වත්සලා රුපිකාගේ යටි බඩ අත ගැවේ නාඹිය තුලටත් මදක් සුලභිල්ල ඇතුල් කරමින්ය.

"ආහ්... වත්සු..." වත්සලාගේ අතලේ උනුහුමෙන් රුපිකාගේ යටි බඩ කිතියෙන් හැකිල ගියේය. එබැවින් රුපිකා වත්සලාගේ තන් පුඬුවක් මුවට ගත්තේ, අනෙක් අතය අත්ලෙන් හුරතල් කරමින්ය.

"ආහ්.. රුපි" රුපිකාගේ දිවතේ උණුහුමෙන් වත්සලාගේ ගතත් හිරිවැටි ගියේය. එබැවින් ඇය රුපිකාගේ දෙනන් අත ගැවේ ඇඳ සිටි දුහුල් ස්කිණියට යටින්ය.

"ආ...හ් උඹට දැණෙනවද වත්සු..?" රුපිකා තන් පුඬුව මාරු කළාය.

"හම්... මගේ විච්චියත් අද නිකම්ම රත්වෙලා ගියා.." වත්සලා පාසල් සමයේ මෙන් යෝනියට විච්චිය යැයි කීවේ රුපිකාට එකල සිහි වෙන්නටය. ඒ දෙපා පළල් කොට ගනිමින්ය.

"උඹ දැන් වලත්තියක් වෙලා. ඉස්සර මම එහෙම කුණුහරපයක් කිවුවත් උඹ බනිනවා" රුපිකා එලෙස කීවේ වත්සලාගේ පළල් වූ දෙපා අතරට අතක්

තබමින්, මුවෙන් තන් පුඬුවක් හුරතල් කරමින්ය. ඒ දැසත් විටෙන් විට රූපවාහිණි තිරය මතට යොමන්නටද අමතක නොකරමින්ය.

"ආහ්.... රූපී.., දැම්ම විවිචියට ඇහිල්ලනම් ගහන්න එපා. මට අද හදිස්සියක් ඕනම නෑ" වත්සලා දෙපා ලංකොට ගත්තේ රූපිකාගේ අත දෙපා මුල්ලට හිරකොට ගනිමින්ය.

"උඹේ කටෙ දැන් තියෙන්නෙම කුණුහරූප" රූපිකා වත්සලාගේ තන් පුඬුවක් සිහින්ව විකුවාය.

"මං මෙහෙම වෙලාවට කුණුහරූප කතා කරන්න අසයි. ආ..ග් රූපී දැම්ම එපා, දැම්ම එපා...." දෙපා මුල්ලට රූපිකාගේ අත හිර උවත්, රූපිකාගේ ඇහිලි තුඩු කෙටි කලිසමට උඩින් වත්සලාගේ යෝනී දෙනොල් සෙවුවේය.

"උඹ වරින් එක්ක කරන කොටත් මෙහෙම කුණුහරූප කියනවද.....?" රූපිකා වත්සලාගේ දෙපා මුල්ලෙන් අත ඉවතට ගත්තේ හිතකින් නොවේය.

"වරින් එක්ක මොකක් කරන කොටද...?"

රූපිකාගේ අත්ලෙන් යෝනිය නිදහස් වූ නිසාවෙන් වත්සලා නැවත දෙපා පළල් කොට ගත්තාය. ඒ කෙටි කලිසමේ විසල් කකුල් විවර තුලින් වායුසම්කරණයෙන් ගලා එන සිහිල් වාත පහසට රත් වූ යෝනිය නිවාලන්නට ඉඩ සලමින්ය.

"මේ.. මේ... මේ..." රූපිකාට මෙවැනි මොහොතක එවැනි වදන් නුහුරු වූවාය.

"වරින් මමයි හුකන වෙලාවටද...?" රූපිකාගේ පසු බැස්ම හමුවේ වත්සලා ඊට පෙරමඟ ගත්තාය.

"හම්.. එතකොට තමා..." රූපිකා සිනහවෙන් පිළිතුරු දුන්නත්, තිරයේ එකින් එක මාරු වී නැවතන විසල් ලිඟුව වත්සලාගේ යෝනිය තුලට රිංගන අයුරු මැවී පෙනුණාය.

"ඉස්සර නෑ.., ඒත් දැන් උෟ එකට පට්ට ආසයි. අපි දෙන්නම හුකන්නේ එහෙම කුණුහරූපෙන් කතා කරන ගමන්. උඹලා දෙන්නා...?" වත්සලා රූපිකාගේ නිතඹ දැඩිව මිරිකුවේය. ඒ කෙටි කලිසමට උඩින්ය.

"අන්තේ නෑ බං... අපේ එහෙම කිසිම විගෙණත්වයක් නෑ..." රුපිකාට වත්සලා හා වජීර එලෙස අසැබි වදන් තෙපුලමින් සංසර්ගයේ යෙදෙන අයුරු මැවී පෙනුණාය.

"උඹ ආසත් නැද්ද එහෙම...?" වත්සලා එලෙස කීවේ ලැමඳට දැණෙන රුපිකාගේ අත් පහස විදිමින්, ඇයත් රුපිකාගේ නිතඹේ පහස ලබමින්ය.

"උඹ එහෙම කියද්දි..., නම්.. මොකදෝ වුනා..." රුපිකා සත්‍යම කීවාය.

"වජීරයි මමයි හුකන වෙලාවට, මම අරුට මේනකාවත් මතක් කරලා දෙනවා. අම්මෝ... එතකොට උෟ දෙන්නේ මගේ ලේලී යන්න.." වත්සලා රුපිකාගේ නිතඹේ දෙපළ අතරින් හෙමිහිට ඇහිලි තුඩු ඉහළට ගෙන ආවේය.

"මොකේ ලෙලී යන්නද...?" රුපිකා දැස් කුඩා කොට ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

බිරියක් විසින් හිමියාට, එවැනි ශූංභාර මොහොතකදී වෙනත් ගැහැණියක්ව එලෙස සිහිකොට දෙනැයි රුපිකා නොසිතුවාය. වත්සලා ඒ මෙලෙස කීවේ තම දෙදෙනාගේ මෙවලේ මිහිර වෙනුවෙන් යැයි හිතමින්ය. එබැවින් රුපිකා "මොකේ ලෙලී යන්නද...?" යැයි කියා ඇසුවේ, වත්සලා කී දේ නොතෙරුන නිසා නොව, අසැබි වදනට ලොල් වත්සලාව තවත් අවුස්ස ගන්නා අදහසින්ය. ඒ වත්සලාගේ තත් පුඩුවක් සිහින්ව විකමින්ය.

"ආහ්... රුපි..., මගේ හුත්තේ ලෙලී යන්න. එතකොට උෟට දැණෙන්නේ මේනකාට හුකනවා වගෙමලු" තත් පුඩුවට දැණුන රුපිකාගේ දත් පහර, වත්සලාට එක්කලේ දැඩි මිහිරක්ය.

"වජීර උඹත් එක්ක එහෙම කිවුවද...?" සත්‍යක් කියා නොසිතුවත්, රුපිකාටත් එම කතා බහා මිහිරක් ගෙන දුන්නේය.

"හම්... ඒ වෙලාවට උෟ කෙදිරි ගාන්නෙන් මේනු... කියලා"

"උඹට එතකොට අවුල් නැද්ද...?" රුපිකා ඇසුවේ එලෙස නුහුරු බවෙන්ය.

"නෑ... උෟ ඒ වෙලාවට මටත් සමන්ත අයියගේ එක මතක් කරලා දෙනවා" වත්සලා එලෙස කීවේ දැසත් අඩවත් කොට ගනිමින්ය. ඒ රුපිකාගේ පහස හමුවේය.

"මරුන්... උඹ සමන්ත අයියගේ එක දැකලා තියනවද...?" රුපිකා එය

ඇසුවේ නිකමටය. ඒ එවැනක් සිදුව ඇතැයි නොසිතමින්ය. ඒ වත්සලාගේ මිහිර වෙනුවෙන්ය. එහෙත් නැවතත් ඒ වත්සලාගේ පළල් වූ දෙපා අතරට රූපිකා අත තබමින්ය.

"සමන්ත අයියගේ මොකද්ද රූපි...?" වත්සලා මෙවලේ දෙපා ලංකොට නොගත්තාය.

"සමන්ත අයියගේ මේ..., මේ..., බාවා" රූපිකා මදක් ගොත ගසමින් ඇසුවේ, එකල පාසල් සමයේ ලිඟුව හැන්දි වූ ඇසැබි වදනෙන්ය. ඒ වත්සලාගේ යෝනී දෙනොල් කෙටි කලිසමට මතින් නැවතත් මෘදුව අත ගාමින්ය.

"හම්... මම සමන්ත අයියගේ බාවා ඕන තරම් දැකලා තියෙනවා. ආහ්... රූපි..." වත්සලා ඒ ඇඟිලි තුඩේ පහසින් කෙදිරි නැගුවේය.

වත්සලා කී එය නම් මුසාවක් නොවන්නට ඇතැයි රූපිකාට මෙවලේ සිතුවාය. ඒ එක් නිවසක වසන බැවින් එවැනි අහුඹුවන් කිසිවිටෙකත් වැලැක්විය නොහැකි නිසාවෙන්ය.

එහෙත් වත්සලා කී ඒ වදන් පෙළෙන්, රූපිකා සමන්තගේ ලිඟුව තබා සමන්තවත් දැක නොතිබුනත්, ඔහුගේ ලිඟුව රූපවාහිණී තිරය මත එකින් එක මාරුවෙන විසල් ලිඟුවන් හා සම ඇතැයි සිතුවාය. එහෙත් වත්සලා කී "ඕන තරම් දැකලා තියෙනවා" යැයි වදන් පෙළ රූපිකාට ගෙන දුන්නේ සිහින් සැකයක්ය.

"ඒ කොහොමද උඹ ඒකව එව්වරටම දකින්නේ...?" වත්සලාගේ යෝනිය මත දඟලමින් සිටි රූපිකාගේ ඇඟිලි තුඩුත්, ඒ සියුම් සැකය නිසාවෙන් මදකට නතරව ගියේය.

"සමන්ත අයියත් ගෙදේට ඉන්නේ දැන් මේ අපි වගේ බාගෙට ඇදලා. වරින් මෙහෙ ආව දවසට එහෙමයි"

"ඒ කියන්නේ..?" රූපිකාට ඔවුන් සිවුදෙනා එලෙස අඬ නිරුවතින් නිවසේ ඉන්නා අයුරු මැවී පෙනුණාය.

"ගොඩක් වෙලාවට ජොකා පිටින්... හිටපං මම ජොකාපෙන්නන්න...?"

වත්සලා විසල් ලිඟුවන් සහිත ඡායාරූප එකින් එක මාරු වෙන්නට දමා තිබුණ, දුරකථනය අතට ගත්තාය. පසුව ඇය අංතර්ජාල ගබඩාවක තම පුද්ගලික ඡායාරූප සුරක්ෂිතව තබා ඇති, සේප්පුව රහස් අංකය යොදා විවර කළේය. ඇය එහි ගොනුවන්

අතරෙන් එක් ගොනුවක් විවර කළේ, එහි සිටු දෙනාගේ රහසි ගත ඡායාරූප නොමැති නිසාවෙන්ය. ඒ ඇය හා සමන්ත මෙන්ම, වජිරහා මේනකාගෙන් ලිංගික සංසර්ග ඇතුළත් නොමැති ඡායාරූප ගොනුවක්ය.

වත්සලා විවර කළ ඡායාරූප ගොනුවේ වූයේ, සිටු දෙනාගේ විනෝදය සපිරි ඡායාරූප පෙළක්ය. ඒ සිටු දෙනා නිවසේ ඉන්නා හා විනෝද වාරිකාවන්ගේ එදිනෙදා ගත් සාමාන්‍ය ඡායාරූප පෙළක්ය. නිවසේ ඉන්නා බොහොමයක් ඡායාරූප පෙළේ, වත්සලා හා මේනකා සැරසි සිටියේ ඉතා කෙටි කලිසම් මෙන්ම කර හා අත් කැපුම් විසල්ව ඇති ස්කිනියන්ය. සැබවින්ම ඒ රූපිකාට අඬ නිරුවක්ය.

එම ඡායාරූප පෙළ දුටු රූපිකාට වත්සලා පෙරදී කීවේ මුසාවක් නොවන වග පැහැදිලි වූවාය. ඒ වත්සලා සමන්ත ඉන්නා වේලාවටත් මෙවැනි ශූංභාරාත්මක ඇඳුම් ඇඳ ඉන්නා වගය. පෙරදී වත්සලා එය කීවත් රූපිකා එය සියට සියයක් නොපිළිගත්තේ, එකළ යෙහෙලිය වත්සලා කිසි ලෙසකින් වත් එලෙස හැසිරෙතැයි නොසිතුව නිසාවෙන්ය. ඇය පෙර සිතුවේ වත්සලා එය අතිශෝක්තියෙන් එය වර්ණා කරනවා යැයි කියාය.

එම ඡායාරූප පෙළ පසුවෙන්ම තීරය මතට ආවේ මේනකා හා වත්සලා බ්‍රෙසියරයෙන් හා පෑන්ටියෙන් පමණක් සැරසි ඉන්නා ඡායාරූප පෙළක්ය. ඒ ඔවුන් දෙදෙනා පමණක් නොව, සමන්ත හා වජිරත් ඉන්නා තැනකදීය. එම රූප පෙළේ වත්සලා හා මේනකා පමණක් නොව සමන්ත හා වජිරද ඇඳ සිටියේ එවැණි කොට කලිසම්ය. ඒ අතර සමහරක් ඡායාරූපවල ඔවුන් දෙදෙනාද ඇඳ සිටියේ වත්සලා කී පරිදිම ලංකට්ටුවන් පමණක්ය.

සිටුදෙන එකතුව ඉන්නා මෙන්ම, විටෙක තනි තනිවද ඉන්නා ඡායාරූප පෙළ දෙස රූපිකා බලා සිටියේ ඇසිපිය නොහෙලාය. ඒ ඔවුන් නිරුවත හංගා නොගත් විවෘතබාවය දෙසය. රූපිකාට සිටුදෙනා කෙරෙහි විමතියක් දැණුනත්, ඇයට විශේෂිතව විමතියක් දැණුනේ වත්සලා ගැනය. ඒ එකළ නිව්විව වත්සලා අද කාම ධෙණුවක් මෙන් හිමියා හමුවේ පමණක් නොව, තවත් පුරුෂයන් හමුවේත් ඉන්නා අපුරුවෙන්ය.

එම ඡායාරූප පෙළ පසුවෙන්ම තීරයට ආවේ, බ්‍රෙසියරයෙන් හා පෑන්ටියෙන් පමණක් ගත වසා ගත් වත්සලා, ලංකට්ටුවන් පමණක් සැරසි ඉන්නා සමන්තේ ගතේ දැවටි ඉන්නා ඡායාරූප පෙළෙන්ය. ඉන් ඇගේ තොලකටත් වියළි ගියේය. ඒ ගැබ්බර වත්සලාගේ දෙපියයුරුවලට පහතෙන් දැන යොමා, සමන්ත ඇයව තුරුළු කරන්

ඉන්නා අපුරුවෙන් නොව, ඔවුන් දෙස සිනහවෙන් බලා සිටිනා වර්තමාන නිසාවන්ය. එහෙත් වර්තමානයේ ගතේ මේනාකත් දැවටී ඉන්නා වග රුපිකාට නොපෙනුණාය.

"වත්සු.. මට ඇත්ත කියපං...? උඹ මේ..., මේ..." රුපිකාගේ වදන් ගොලු වූයේ මුළු බෙටය හිඟ නිසාවෙන් නොවේය.

"උඹ අහන්න හදන්නේ..., මම සමන්ත අයියට දෙනවද කියලද...?" රුපිකා ගොත ගසන්නේ කුමක් අහන්නට දැයි වත්සලාට නොතෙරුනා නොවේය. එබැවින් වත්සලා එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"ඔවු..." රුපිකා එලෙස කීවේ වත්සලා දෙස බලා නොව, තවත් එකින් එක මාරු වෙන සිටි දෙනා සිටින එවැනිම රූප පෙළක් දෙස බලමින්ය.

"උඹට හිතෙන්නේ...?" වත්සලා එක ඡායාරූපයක් තිරය මත නතර කළාය. ඒ යට ඇඳුම් තුලින් පමණක් සැරසී, සිටුවෙනාම යහනේ එකට තුරුව ගත් ඡායාරූපයක් මතය.

"මට හිතෙන්නේ..., මේ..., මේ... උඹලා හතර දෙනා මේ..., මේ..." රුපිකාට හිතට ආදේ කියන්නට නොහිතුවාය.

"නෑ බං..., තවම අපි හතර දෙනාගේ එහෙම සබන්දයක් නෑ... හැබැයි අපි හතර දෙනාට නියුඬ ඉන්න එකනම් ප්‍රශ්නයක් නෙමෙයි. හිටපං මම උඹට පෙන්න්න..." වත්සලා ස්ත්‍රී සභවා ගත්තාය. ඒ වේගයෙන් තවත් ඡායාරූප පෙළක් මාරු කොට, තවත් ඡායාරූප පෙළක් මත නවතිමින්ය.

එහි වූයේ සිටි දෙනාම දිය පහරක නිරුවතින් ඉන්නා ඡායාරූප පෙළක්ය. රුපිකාට එම දිය පහර කොහොදැයි කියා පැණයක් නොවුණාය. ඇය බලා සිටියේ සිටුවෙනා එලිමහනේ නිරුවතින් දිය කෙලිනා දෙසය. ඒ මෙවර සිටි දෙනා ගැනම විමතියෙන්ය.

"මේ හෙම අවුල් නැද්ද බං..., මං අහන්නේ උඹට සමන්ත ලඟ නෙමෙයි, වර්තමාන ඉන්න තැන එහෙම සමන්ත ලඟ ඉන්න..?" රුපිකා එලෙස ඇසුවේ එම ඡායාරූප මතින්, වර්තමානයේ හා සමන්තගේ ලිඟුවන් සොයමින්ය.

"ඉසෙල්ලා ඉසෙල්ලා අමාරුයි... ඒත් හුරු උනාම ඒක මරු ආතල් බං. වර්තමාන මේනකා ඉස්සරහා එහෙම ඉන්නවා බලලා මම මාර හිලින් එකක් ගන්නේ" වත්සලා එලෙස කීවේ සිටුවෙනාණ සැබැඳියාවේ මුල් අදියරේ තම හිතට දැනුණ නුහුරේ මිහිරය.

"මේ... මේ... සමන්ත එතකොට උඹේ එක දිහා බලන්නේ නැද්ද..?"

රුපිකා එලෙස ඇසුවේ නිරුවත් වත්සලාව සමන්ත දියෙන් උඩට උස්සන් ඉන්නා ඡායාරූප තිතරේ මතුවෙන්නට පෙරය. එය මතු වුන පසුව තමා නැගුවේ මෝඩ පැනයක් යැයි රුපිකාට සිතුවාය. ඒ වත්සලාගේ නුරුවත් කය සමන්ත බදාගෙන, ඔසවා සිටින අපුරුවෙන්ය.

"ඒකනේ ආතල් එක" වත්සලා පෑවේ සිනහවක්ය.

"මේ..., මේ..., උඹ සමන්තගේ එක අල්ලලා තියෙනවද...?"

රුපිකා එලෙස ඇසුවේ, සමන්ත වත්සලාව ඔසවා සිටින විට, වත්සලාගේ විසල් නිතඹ සමන්තගේ පසුවට තදව ඇති නිසාවෙන් නොව, එලෙස ඔසවා ගන්නා විට සමන්තගේ ලිඟුව වත්සලාගේ ගතේ දැවටීම නොවැලැක්විය හැකි නිසාවෙන්ය. එලසම මෙතුවක් දුර ගිය ඔවුන් අතර, මෙතුවක් වත්සලා හෙලිනොකලත් එවැන්නකුත් නැතයි කියා හිතන්නට රුපිකාට නොසිතුව බැවිණි.

"ඕය වගේ වෙලාවල් වල ඕන තරම් අත වැදිලා තියෙනවා, ඇහෙත් ඇතිල්ලිලා තියෙනවා. ඒත් ඕන කමකින් එහෙම අල්ලලා නෑ" වත්සලා ඒ කියන්නේ සිවුකොණ බැදීමේ මුල් අවදියේ මතකයෙන්ය.

"මේ..., නැගලා තියන වෙලාවට..?" සමන්තගේ අවදි වූ ලිඟුවට මුහුණ ලා වත්සලා ඉන්න අපුරුව රුපිකාට මැවි පෙනුණාය.

"ඔවු..., මමයි මේනකයි එහෙම හිටියොත්, උන් දෙන්නත් ඉන්නේ කෙලින් කර ගත්ත ගමන්. ඕන තරම් එහෙම ඇහේ වැදිලා තියෙනවා. හිතපං එහෙම ඊල් එකෙන් දවසක්ම ඉන්නකොට කොහොමද කියලා. ඒක වෙන්ම ආතල් එකක් බං. එකට බුදිය ගත්තට වඩා ඒක සැපයි..."

"යකෝ... එහෙම ගැවෙන කරන කොට වරින් දකිනවනේ..." රුපිකාට පැනය වූයේ එකින් එකාගේ නිරුවත දවස පුරා දකිමින්, ඔවුන් විඳගන්නා මිහිර නොව, තම බිරිඳගේ ගතේ වෙනත් පුරුෂයෙකුගේ ලිඟුවක් දැවෙට අපුරුව දෙස හිමියා බලා සිටින්නේ කෙලෙසක දැයි කියාය.

"ඉතින් උන් දෙන්නත් එහෙමනේ..."

"මටනම්.. හිතා ගන්නත් බෑ යෝකෝ උඹලා ගැන... විශේෂයෙන් උඹ ගැන" රුපිකා එලෙස කීවේ එම ඡායාරූප ගොණුවේ වරින් හා මේනකාත් එලෙස

ඉන්නා ඡායාරූපයෙන් අවසන් වෙත්මය.

එම කතා බහා තුලදී රූපිකාට මෙන්ම වත්සලාටත් ඔවුන් දෙදෙනා පෙරසිටි නුරාගී බව අමතකව තිබුණේය. ඒ රූපිකාට පුදුමය හා කුතුහලය නිසාවෙන් වත්සලාගේ පහස අමතකව යමිණය. ඇයට තිබුණේ ඒ ගැන පැනයන් පමණක්ය.

"උඹ දන්නවද... අපි හතර දෙනා ඔහොම ඉදගෙන බුලු ගිල්මුත් බලනවා. සමහර වෙලාවට මේ..., මේ..., සමන්ත අයිසා අපි ඉස්සරහම මේනකාව මේ සෝෆා එකේ පෙරල ගන්නවා"

"සිරාවටම... උඹලා දෙන්නා ඉස්සරහා" රූපිකා ඇසුවේ පුදුමයෙන්ය. ඇයට මෙවලේ නම් වත්සලා කියන්න දේ ගැන සැකක් නොවින.

"හම්.. එහෙම මරු බං..., මේනකා සමන්ත අයිසගේ එක මට ජේන්න උරන කොට, මට නිකම්ම ලීක් වෙන්න ගන්නවා. මට ඉවසන්නම බැරි සමන්ත අයිසා මේනකාගේ එක ලෙවකන විදිය...."

"ඇත්ත කියපං...? උඹලා දෙන්නත් උන් දෙන්නා ඉස්සරහා එහෙම කරනවා නේද...?" වත්සලා මෙවලේ ලැජ්ජාවට කුමක් කීවත්, එය එලෙසම සිදුවන වග රූපිකා වත්සලාගේ වර්ණාවෙන් වටහා ගත්තාය.

"හම්.... මේ..., උඹ මෙවා පුංචිට නම් කියන්න එපා" වත්සලාට බියක් ඇත්තේ ඒ ගැන පමණක්ය. නැත්නම් වත්සලා යෙහෙළිය හමුවේ සියළු රහස් මේවන විටත් වමාරා හමාරය.

"පිස්සුද බං..., එහෙම කියනවද...? ඇත්ත කියපං උඹලා දෙන්නත් උන් දෙන්නට ජේන්න එහෙම සෙට්වෙනවා නේද...?" රූපිකාට වත්සලා දෙපා පළල් කොට සමන්තට පෙන්වන අපුරුව මැවී පෙන්ණුනාය.

"අපි කාටවත් ඒක එහෙම අවුලක් නෑ බං..., මෙනකයි මමයි අරුන් දෙන්නව අවුස්ස ගන්න ඕන උනාම, වැඩියෙම කරන්නේ ඒක තමා... ඒක මාරයි බං, ඒවෙලාවට දෙනවා සැපක් තරු විසිවෙන්නම"

"උඹලා හතර දෙනානම් මරු බං. මේ..., එතකොට වර් නැති දවස් වලටත් අරුන් දෙන්නා උඹට පෙන්නමද සෙට්වෙන්නේ...?"

"හම්.. ඉස්සෙල්ලා උඹ ඇහුවට, මට කියන්න මොකද්ද වගේ හිතන නිසා එවලේ කිවුවේ නැත්තේ. අපි තුන්දෙනාම නිදාගන්නේ එකට, වර් ආවහම

හතර දෙනාම අර ඇදේ" වත්සලා රුපිකාට ඇඳන් දෙකක් යා කොට ඇති පැණයට මෙවලෙ නිසි පිළිතුර දුන්නාය.

"මට නිකන් මැවිලා ජේනවා වගේ බං..., මේ.. එතකොට අරුන් දෙන්නා කරන වෙලාවට උබ...?" රුපිකාට නැගුන පැණය එයය.

"මමත් ඉතින් පොඩි ආතල් එකක් ගන්නවා උන් දෙන්නා දිහා බලන්.." වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහා වෙන්ය.

"ඒ කිවුවේ...?" රුපිකාට නොතෙරුනාම නොවේය.

"ඒ කිවුවේ ඇහිල්ල තමා බං... ආ.. තව පොඩි බඩුවකුත් තියනවා"

"ඒ මොකද්ද..?" රුපිකාට වත්සලා මේනකාගේ හා සමන්තගේ රතිය දෙස බලමින් ස්වාං විදනය ලබන අයුරු මැවී පෙනුණාය.

"ඩිල්ඩෝ එකක්..., උඹටනම් දැක්ක ගමන් ආස හිතෙයි"

"මොකක්...?" රුපිකාට එය නොතෙරුණාය.

"රබර් එකක් යකෝ.." වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"පෙන්නපංකෝ... මම දැකලම නෑ බං" රුපිකාට එය දැක ගන්නට හිතුවේ ආශාවක්ය.

"ඇයි ඉතින් උඹ පොඩි කාලේ ඉඳලම දැක්කෙම බටුනේ.." වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය. ඒ ඇගේ එකල අතීතය සිහිකර දෙමින්ය.

"අප්පවිච්චි හරියට සැලකුවනම්, අම්මා බටු හොයන්නෙත් නෑ, නැන්දා ලඟට යන්නෙත් නෑ. අපේ අම්මා හරි වනවරයි කියලා ඒ කාලේ මට හිතුවත්, දැන් තමා තෙරෙන්නේ ඒ හිතපු විදිය කොච්චර වැරදිද කියලා. එහෙම අඩුවක් ගැණියෙක් කොහොම ඉවසන්නද කියලා කියලා මට හරියටම තේරුනේ බැන්දට පස්සේ " රුපිකා තම මව ගැන එකල අහිතකින් බැලුවත්, විවාහයෙන් පසුව ඇය මව ගැන එලෙස නොසිතුවාය. ඒ ඇය ලිංගික මිහිරේ තරම දැන් දන්නා නිසාවෙන්ය.

"එක එහෙමත් නෑ බං... දැන් උඹයි මමයි මේ පිස්සු කෙලින්නේ එහෙම අඩුවක් නිසාද..? නෑ නේ...? ඒක වෙනම ආතල් එකක් නිසා. අනික බං පිරිමියෙක් ගෙන් එහෙම අඩුවක් නැතුව ලැබුනත්, තිනියම ආතල් එකක්

ගන්නවා කියන්නේ වෙනමම ෆිලීන් එකක්. ඒක වෙනමම ෆැන්ටසියක්. ගැණු අපි විතරක් නෙමෙයි පිරිමිත්. මම නම් හිතන්නේ ඕනම ගැණියෙක්, පිරිමියෙක් ඒ ෆැන්ටසියට ආසයි. ඒ ඇයි උඹ දන්නවද..?”

"කියපංකෝ..?"

"ඒ වෙලාවට අපිට හිතෙන් ඕන පිරිමියෙක් එක්ක, ඕනම සයිස් එකකින්, අපි කැමතිම තැනක ඒ ආතල් එක ගන්න පුළුවන්. ඕන්නම් අපිට පිරිමි දෙන්නෙක් තුණ්දෙනෙක් එක්ක එකට උනත්. ඒක වෙනම ෆිලීන් එකක්"

"ඒකනම් ඇත්ත බං.... මට එහෙම වෙලාවට මතක් වෙන්නෙම බාප්පව. ඇත්තම කිවුවොත් සමහර දාට නිහාල්ගෙන් ලැබෙනවට වඩා වැඩි දෙයක්, මම බාප්පව මතක් කරගෙන තනියම කරගන්නකොට දැණෙනවා"

වත්සලා කී දේ සියට සියක්ම සැබෑවක් වග රූපිකාට සිතූනාය. ඒ හිමියාගෙන් අඩුවක් නැතුව ඒ සැපත කොතරම් සැලකුම් ලැබුවත්, තමාත් දෙසතියකට වරක්වත් ස්වාං වින්දනයේ යෙදෙනවා නොවේ දැයි සිහිකොට ගනිමින්ය. ඒ කිසිවිටෙකත් හිමියාව සිහිකොට ගනිමින් නොවන වගත් සිති ඇයට නැගුණේ සිනහවක්ය.

“අනික බං ඉස්සර අපේ අම්මලට එහෙම ආතල් එකක් ගන්න, ඒ කාලේ ඩිල්ඩෝ නිබා කියලැයි. ඒ කාලේ ඉතින්... පෙටිය කැඩිවිව ඕනම ගැණියෙක්ගේ හුරතලා බටු ගෙඩියම තමා.

හැබැයි මමනම් හිතන්නේ දැන් කාලේ වුනත් බටු ගෙඩියක එක්ස්පිරියන්ස් එක්ක, එකපාරක්වත් නොගත්ත ගැණියෙක් මේ ලංකාවෙම නැතුව ඇති කියලා. අඩුම තරමේ කෙල්ල කාලේ වත් බටු ගෙඩියක් අතුල්ලන් ඇති. බොරුද මම කියන්නේ..?”

"ඒකනම් ඇත්ත බං..., තනි හීන වලට තමාත් මගේ හුරතලා ඉතිං බටු ගෙඩියම තමා" රූපිකාත් එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"හිටපං... මම වූ පාරක් දාලා එන්නම්"

වත්සලා කීවේ සත්‍යක්ම වග රූපිකාට සිතූනාය. ඒ මෙවැණි පුද්ගලික දෑ කතා බහා කරන පිරිස ඇයට අඩු උවත්, ඉන්නා දෙතුන් දෙනාගෙන් හිත මිතුරා බඩු ගෙඩියම නොවේදැයි කියා හිතමින්ය. එයින් රූපිකාට සිනහවකුත් නැගුණේ, ඉරිදා පොලේ දෙතුන් කඩයකම පිරිස්සා, තමාත් බටු පන්සියක් ගන්නෙ ලොකුම ගෙඩි ඇති තැන සොයලා නොවේ දැයි කියා සිහිවුන නිසාවෙන්ය.

"මොකද උඹ තනියම හිනා වෙන්නේ..." කාඹරයට ගොස් පැමිණි වත්සලාට රූපිකාගේ සිනහව පෙනුණාය.

"නෑ.. උඹ කිවුව කතාවට.."

"ඇයි.." වත්සලා නැවත සෝඟාවේ ඉඳගත්තාය. ඒ තම අතේ වූ ඩිල්ඩෝව සහව ගනිමින්, පසුව ඇයව පුදුම කරන අදහසින්ය.

"නෑ බං... මමත් පොළට ගිහාම, කඩ තුන හතරකට ගිහිල්ලම තමා බටු ටික තෝර ගන්නේ... හිතට ඕන සයිස් එකෙන්.." රූපිකාගේ සිනහව තවත් වැඩි වූවාය.

"ගැණු ඔක්කොම එකයි බං.. බට්ටේ රස නැට්ටේ කියලත් කියනවනේ" වත්සලත් ඇයගේ සිනහව හා එක් වූවාය.

"මේ.., උඹත් දැකලා තියනවද උඹලගේ අම්මා බට්ටේ රහා බලනවා" රූපිකා එලෙස ඇසුවේ එකල ඇය වත්සලාගේ මවගේ පෙනුමටත් ලොල්ව සිටි බැවිණි.

"රහා බලනවනම් දැකලා නෑ.. ඒත් තෝරන විදියනම් දැකලා තියෙනවා. ඇයි.. තො ඉස්සර වගෙ අපේ අම්මට තාම ලවුද..?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"ඒක ඒකපාශ්වික ප්‍රෙමයක් බං..., කොහෙද තෝ උදවක් වත් කරයි...?" රූපිකා කලේ විහිළිවක්ය.

"ඇයි යකෝ මම අම්මගෙන් අහන්නද..., මේ රූපිකා එක්ක ආප්පයක් දාන්න ආසයිද කියලා. ඒක තොගේ නොහැකියාව. මම ඕන තරම් ඒකට උදවු කරලා තියනවා..?" වත්සලා එලෙස කීවේ බොරු තරහකින්ය.

"උඹලගේ අම්මා ඒ කාලේ පට්ට බං. දැන් උඹ මේ වගෙම තමා. පට්ට කඳක් තිබ්බේ, නාන වෙලාවට දිය රෙද්ද ඇඟටම ඇලුනම මාර වල් පෙනුමක් තිබ්බේ" රූපිකා එලෙස කීවේ, තමාට එය කරගැන්මට නොහැකි උවත් වත්සලා වත්සලා ඒ සඳහා කළ උදවුවලට ස්තූති පූර්වක සිනහවෙන්ය. ඒ වත්සලා මවගේ නිරුවත දකින්නට ඉඩපාඩු සලසා දුන් අපුරුවත් සිහිපත් කරමින්ය.

"තොට මං වගේ යාළුවෙක් හම්බ වෙයි මේන් කියලා... තව එනවා මම උදවු

කරේ නෑ කියන්නත්. ඇත්ත කියපං තෝ අම්මගෙන් ඇහුවේ නෑද්ද...?" වත්සලා එය ඇසුවේ මෙදිනයි. ඒ එකල එය දැන ගැන්මට උනන්දුවක් නොවූන නිසාවෙන්ය.

තම මව කෙරෙහි රූපිකාගේ සමලිංගික ආශාව නිසාවෙන්, වත්සලා එකල තම මවගේ නිරුවත දැක ගැන්මට රූපිකාට ඉඩ සැලසූ මොහොතවල් අන්තය. ඒ රූපිකාගෙන් ලැබෙන, තම හිත උණුහුම් වන හංසිගේ මවගේ හා පියාගේ රකියේ දෛණික වාර්ථාවට කෘත ගුණ සැලකීමක් ලෙසටම නොවේය. ඒ වත්සලා එකල සමලිංගික ඇසුර අකැමති උවත්, හොඳම මිතුරියගේ ආශාව වෙනුවෙන්ය.

එහෙත් වත්සලා එකල කිසි විටෙකත් රූපිකාට ලිංගිකත්වයෙන් එතරම් විවෘත නොවූනා මෙන්ම, ඇගෙන් තම නිරුවතද හංගා ගන්නට සමත් වූවය. ඒ සමලිංගික සේවනයට එකල වත්සලා දැක්වූව දැඩි අරුචිය හමුවේය.

"කොහොම අහන්නද බං.... දවසක් දෙකක් නිකමට වනයක් දාලා නම් බැලුවා. ඒත් උඹලගේ අම්මා ඒකට හොඳ ප්‍රච්චාරයක් ලැබුණේ නෑ"

"ඒ කිවුවේ..."

"ඔන්න උඹ මේක අහලා බණින්නම් එපා.."

"හරි හරි කියපංකෝ...?"

"උඹ දවසක් මාව ගෙදර තියලා කොහෙටදෝ ගියා එනකම් හිටපං කියලා. එදා තමයි මම අම්මට කිවුවේ උඹව නෙට්බෝල් ටීම් එකෙන් අයිත්තර ගන්න කියලා. අම්මා ඇහුවා ඒ මොකද කියලා..?, මම එවලේ කෙලින්ම කිවුවේ නෑ... මම කිවුවා ස්පොට්ස් වලට ඉන්න ටීව් ටීකක් උඹ ගැන උනන්දුයි කියලා..."

"තොව මරන්න එපැයි..." මෙදින වත්සලා වත්සලා එලෙස කීවේ තරහින්ම නොවේය.

"ඉතින් මම බොරුද කිවුවේ...?"

"තොට තිබ්බේ ඉරිසියාවක්... මම තෝත් එක්ක නැතුව මිස් එක්ක සෙට්ටවෙයි කියලා.."

"ඉරිසියාවක්නම් තිබ්බේ නෑ..., මට සැකනම් හිතූනා මිස් කොහොම හරි උඹව අල්ල ගනියි කියලා"

"පිස්සුද බං... ඒ කාලේ මට ලෙස්බියන් කියන්නේ අප්පිරියම දෙයක්. තෝගෙයි පුංචිගේ එවයික් මම අහගෙන හිටියේ ඒ උවමනාවට නෙමෙයි, උඹ කියන බාප්පගෙයි පුංචිගෙයි දේවල් අහන්න ඕන නිසා.."

"හරි.., මම කැගල්ලට ආවහම, මම කියන්නේ උඹ නෙමෙයි, මිස් උඹේ කර් නගින්න ආවේ නැද්ද...?"

එකොලහා වසර සමත් වෙත්ම රුපිකාට හංසිගේ මව හා පියා සමඟ කැගල්ලේ පදිංචියට එන්නට සිදු වූ නිසාවෙන් ඇය, වත්සලාගේ හා ක්‍රිඩා ගුරුතුමියගේ සැබැඳියාවට කුමක් වෙන්නට ඇති දැයි නොදැන සිටියාය. එහෙත් ඇගේ හිතේ වූයේ ක්‍රිඩා ගුරුතුමිය වත්සලාව සමලිංගික ඇසුරට පෙළඹවා ගන්නට ඇතැයි කියාය. එයට ඉද හිට මිතුරියකගෙන් ලැබුන කේලම් ළිපියද බැල නොපැවැත් නොවේය.

"නෑ.. කවදාවත් මිස් මගෙන් එහෙම දෙයක් ඇහුවේ නෑ. උඹට කවුද ඔය බොරු කිවුවේ"

"එතකොට පැට්‍රිස් ඉවර වෙලා, ඔක්කොමලව යවලා, ඇයි උඹව විතරක් ස්පොට් රූම් එකේ තියා ගත්තේ"

"ඉතින් යකෝ ඒ අපි දෙන්නා එකටමනේ ගෙදර යන්නේ..., මිස් බෝඩ් වෙලා හිටියේ අපේ ගවල් පහු කරලා ගිහාමනේ"

"ඒ කියන්නේ මිස් උඹට එහෙම එකක් අඟවලාවත් නෑ..."

"ඒකටමද කියන්න මම දන්නේ නෑ..., හැබයි මිස් මම ඉස්සරහා ස්පොට් කිට් එකනම් මාරු කරලා ඇති ඕන තරම්. ඕක දෙතුන් දෙනෙක් දැකලා තිබ්බා. මටත් කියලා තියනවා ස්පොට් කිට් එක මාරු කරගෙන යමු කියලා. ඊට එහා දෙයක් නම් උනේ නෑ.."

"ඔක්කොමලා යවලා ඇයි උඹ ඉන්න තැන විතරක් එහෙම...?"

"ඒක මහෙන් අහන්නේ..., ඒක උඹට අහන්න තිබ්බේ මිස්ගෙන්නේ...?"
වත්සලාට නැගුණේ සිනහවක්ය.

"ඉතින් උඹත් මිස් ඉන්න තැන ඇඳුම් මාරු කරා....?"

"ඔවු ඉතින් එහෙම විශේෂයක් තිබ්බේ නෑ නේ..?"

"ඇයි මොඩ්දේ... තෝව එහෙම බලන්න ඕන නිසානේ එයා උඹව එහෙම

තනිකර ගන්නේ. අනික අපි එව්වර කල් හිටියා, කෝ එයා අපි ඉස්සරහා එහෙම ඇඳුම් මාරුකරා ද..? ඇයි උඹ ඉස්සරහා විතරක් විශේෂයක්..?"

"මිස්ට බය ඇති.. තෝ වගේ උන් තවත් හිටිය නිසා..? ඇයි තොපි ඒ දවස්වල ඒ ගැණි දිහා බලං හිටියේ කන්න වගෙනේ. ඒ ගැණිට බය හිතෙන්න ඇති. මොකද උඹලගේ සෙට් එක ගැන මිස් නොදන්නවා කියලැයි"

"අතේ එයාගේ බය... එයා කොහොම හරි ට්‍රෑයි කරේ උඹව අල්ල ගන්න.."

"ඒක කට කතාවක් බං. හිතපං..., මාව බැරි වුනා කියපංකෝ. එයාට ඉස්කුල් එකේ වෙන කෙල්ලෙක් හිටියෙම නැද්ද අල්ල ගන්න..?, එහෙම දෙයක් මාවටු වෙලා තියෙනවද...?"

ක්‍රීඩා බාර ගුරුවරිය ගැන සැබවින්ම පාසලේ වූයේ කට කතා වක්ය. එම කට කතාව ගෙනුවේ හා පතුරුවා හැරියේද, පාසලේම තවත් ගුරුවරියන් පිරිසක්ය. ඒ ඇයගේ පෙනුම නිසාවෙන්, අනෙක් ගුරුවරියන් පරදා ඇයව ඉස්මතු වුන නිසාවෙන්ම නොව, පාසලේ බහුතර ගුරුවරුන්ගේ ඇල්ම, බැල්මත් ඇය වෙත වැටුන නිසාවෙන්ය. ඇයට බැල්ම හෙළි බහුතර ගුරුවරුන් ඊට පෙර සිටියේ, මෙම කට කතා නඩයේ ගුරුවරියන් සමඟ ලෙංගතුවය.

"ඒකෙන් වැඩක් නෑ..... ඉතින් ඊට පස්සේ අම්මා මොකද කිවුවේ..?" වත්සලාට වැදගත් වූයේ එයය.

"අම්මට මම ඒ කියපු එක තෙරුනේ නෑ... අම්මා කිවුවා ඉතින් හොඳයිනේ කියලා. මට ඉතින් කෙලින් කියන්න පුලුවනැයි... මම කිවුවා එහෙම නෙමෙයි.. එයා ටිකක් ගැණු ළමයි ගැන උනන්දුයි කියලා"

"ඉතින්...?"

"මම හිතුවේ අම්මා ඒ ගැන ටිකක් හරලා අවුස්සලා ගනියි කියලා.. ඒත් අම්මා මොකුත් කිවුවේ නෑ..., වෙනසක් පෙන්නුවෙන් නෑ. අම්මා කිවුවේ ටිකක් හොයලා බලන්නම් කියලා විතරයි. ඉතින් මට තේරුනා අම්මගේ එහෙම උනන්දුවක් නෑ කියලා ඒවට. ඉතින් මම වැඩේ අත ඇරලා දැම්මා. මොකද එහෙම උනන්දුවක් තිබ්බනම් අම්මා මාව ඒ ගැන කතාවට අල්ල ගන්නවා"

"උඹ කිවුවට පස්සේ අම්මා ඒ ගැන හොයලා තිබ්බා. අම්මට මිස් ගැන තිබ්බ කට කතාත් ආරංචි වෙලා. අම්මා කිවුවා ඉස්කුල් ටයිම් එකෙන් පස්සේ තියන පැට්ටිවලට ආයේ ඉන්න එපා කියලා. මම ඇයි කියලා ඇහුවත් හේතුව කිවුවේ

නෑ. එහෙනම් තෝ තමයි සෙරම කලා තියෙන්නේ.." වත්සලා එලෙස කීවේ ඒ ගැන රූපිකා කෙරෙහි නැගුන තරහික්කේ නොවේය.

"උඹ මගේ හොඳම යාළුවා උනත්, තෝ මට ඒ දවස්වල වාන්ස් එකක් දුන්නේ නෑ. මට ඉරිසියාවක් නෙමෙයි බයක් හිතුවේ මිස් උඹව අල්ල ගනියි කියලා. සිරාවටම මම ඒ කාලේ උඹට ලවු කරා. ඒත් උඹ මට කිසිම වාන්ස් එකක් දුන්නේ නෑ. ඒත් මට උඹව අමතක වුනේ නෑ. මම අනන්ත වත් හීනෙන් දැක්කා උඹයි මමයි එකට ඉනවා.

අවුරුදු ගාණකට පස්සේ, හිතුවේ වත් නැති විදියට තමයි මට උඹව පස්සේ හංසිලගේ ගෙදෙද්දී හම්බ වෙන්නේ. එතකොට උඹ ඉස්සරටත් වඩා ලස්සන වෙලා.., ඇත්තටම මට පෙනුනේ ලස්සන පෙනුමක් නෙමෙයි, වල් පෙනුමක්. එවලේ මගේ හිතත් එක්ක ගැහුනා. මම පහුවදා යන්න හිටියත්, මට ඕන වුනා උඹත් එක්ක ටිකක් නිදහසේ කතා කරලවත් යන්න. මොකද මම එදත් හිතුවේ නෑ උඹ මට එහෙම ඉඩක් දෙයි කියලා.

හැබැයි අවුරුදු ගාණකට පස්සේ එදා උඹ ගෙදරදී මට ඉඩ දුන්නා. ඒක මට හීනයක් වගේ. ඇත්තම කියනවනම්, මගේ හනිමුත් දවසේ වත්, මම එදා තරම් සංතොස වුනේ නෑ. හැබැයි එදා තමයි මට ඇත්තටම හිතුවේ උඹෙයි මිස් ගෙයි මොකක් හරි දෙයක්ක වෙන්න ඇතිත් කියලා. මොකද උඹ මට කැමත්තකින් ඉඩ දුන්න නිසා..." රූපිකා මෙතුවක් හිතේ වූ සෑම වත්සලා හමුවේ හෙලිකොට හොඳ හුස්මක් ගත්තාය.

"මම අදටත් දන්නේ නෑ එදා ඇයි උඹට එහෙම ඉඩ දුන්නේ කියලා. හැබැයි ඒ දවස්වලම තමා මම ඉස්සර හිටපු වත්සලාව හිතෙන් අයින් කරලා මේ වලත්ත, වනවර, වත්සලාට ආදරය කරන්න ගත්තේ. මේ වලත්ත ජීවිතයට ආපු කාලේ" වත්සලා රූපිකාගේ අත අල්ල ගත්තාය.

ඔවුනගේ වෙලි ගියේ අතල පමණක්ම නොවේය. ඔවුනගේ ශරීරයනුත් වෙලි ගියේ එකම උණුහුමකින්ය. ඒ විටෙක දෙනොල් පහස මෙන්ම, තවත් විටෙක වත්සලාගේ දෙතත් රූපිකාගේ මුවේ හුරතලය ලබමින්ය.

"ආහ්... වත්සු..., උඹේ මේක කැඩෙන්න කලින් මට බලා ගන්න බැරි වුනානේ.." රූපිකා එලෙස කෙඳුරුවේ වත්සලාගේ යෝනිය කලිසම මතින් මෘදුව පිරිමදිමින්ය. ඒ එකල නොලැබුන පහස ගැන දුකෙන්ය.

"මගේ මොකද්ද රුපී උඹට බලා ගන්න බැරි වුනේ.." කලිසමට පිටින් වූ රුපිකාගේ අත්ල, විසල් කලිසම් කකුල් කට ඇතුලෙන් වත්සලා ඇතුලට දමා ගත්තාය.

"උඹේ මේ..., මේ..., විච්චිය. එහා වර්ජිතයේ වංචියා උඹට රිද්දුවද වත්සු" රුපිකා වත්සලාගේ යෝනී දෙනොල් ඇඟිලි තුඩින් මෘදුව පිරිමැද්දාය. ඒ වත්සලා නිසාවෙන් ඇයත් මෙවැනි ශූංභාර මොහොතකට අසැබි වදන් කෙරෙහි නොදැනීම ලොල්වෙමින්ය.

"වර්ජිතයේ මොකද රුපී...?" වත්සලාත් රුපිකාගේ කලිසම් කකුල් වාටිය තුලින් දැන ඉහළට ගෙන ආවේ, රුපිකාගේ දෙකලාවාද මෘදුව තෙරපමින්ය.

"වර්ජිතයේ මේ..., මේ..., බාවා.." රුපිකා වත්සලාගේ යෝනී දෙනොල් ඇත් කරමින් ඇඟිලි තුඩක් ඇතුල් කරේ ගැටිත්ත සොයාය. එහෙත් ඇය මෙවලේ "බාවා" යැයි කීවේ නුහුරු බව නිසාවෙන් තරමක් ගොතගස්මින්ය.

"උඹ ආසද රුපී... මගේ පෙට්ටිය කඩපු වර්ජිතයේ බාවා බලන්න...?" වත්සලාත් එලෙස ඇසුවේ රුපිකාගේ යෝනී දෙනොල් ඇඟිලි තුඩින් හුරතල් කරමින්ය. ඒ කලිසමට යටින්ය.

"ආහ්.... වත්සු..., ඔවු.. මම ආසයි..., මගේ වෙන්න තිබ්බ මෙකිව හිල් කරපු ඒ වංචියාව බලන්න" රුපිකා එලෙස කෙඳුරුවේ වත්සලාගේ ඇඟිලි තුඩේ පහසින්ය.

දෙදෙනාගේ තුරල මතින් තම දුරකථනය අතට ගත් වත්සලා, එහි එක් ඡායාරූප ගොනුවක් විවර කළේය. එහි වූයේ වර්ජිතය හා ඇගේ නිරුවත් මෙන්ම, ඔවුනගේ ලිංගික සංසරගයන් හි රූප පෙලක්ය. එහි වර්ජිතයේ ලිඟුවේ මෙන්ම වත්සලාගේ යෝනියේද සමීප ඡායාරූපද විය. එම රූප අතරින් දෙදෙනා විදද ඉරියවු තුලින් තම ලිංගයන් පෙන්නා ඉන්නා ඡායාරූප අතිශය කාමුක විය.

රුපිකා සිතුවේ වත්සලා එලෙස ඇසුවේ නිකමට කියාය. ඒ ඇය වත්සලා හා වර්ජිතය එවැණි මොහොතවල් ඡායාරූප ගත කොට ඇතැයි නොසිතුව නිසාවෙන්ම නොවේය. ඇය වත්සලා වර්ජිතයේ රහස් පෙදෙස තමාට මෙලස පෙන්වතැයි නොසිතුව නිසාවෙන්ය. ඒ ඇයනම් එලෙස පහසුවෙන් එවැන්නකට නෙපෙලෙබෙන බව හොඳ හැටි දන්නා නිසාවෙන්ය.

"වංචියා නරකම නෑ...? මේ.. මේ.. පොඩ්ක් ඉඳපං.." රූපිකා එලෙස කීවේ වර්ජිත ලිඟුව අල්ලන් සිටිනා රූපය දෙස බලමිනිය.

වර්ජිත ලිඟුව අල්ලන් ඉන්නා සම්ප ඡායාරූපය දෙස රූපිකා බලා සිටියේ විමනියෙන්ය. ඒ වර්ජිතගේ ලිඟුව වට මවිල් නොමැති කම දෙසය. රූපිකාට එය නැවුම් වූයේ මවිල් රහිත වැඩි හිටි ලිඟුවක් දුටු පළමුවර මෙය නිසාවෙන්ය.

"ඒ උඟ මවිල් කපනවද...?"

"හම්... මම ආසයි එහෙම... එතකොට පොඩි එකෙක්ගේ වගේ. ඇයි උඹ ආස නැද්ද රූපි මයිල් නැතුව මල්ලියා ඉන්නවට...?" වත්සලා තම ඇඟිලි තුඩ යන්තමින් රූපිකාගේ යෝනී විවරයට ඇතුල් කළාය.

"මෙහෙම අමුතුයි බං.... පොඩි එකෙක්ගේ වගේම තමා" රූපිකාගේ හිත ඒ පෙණුම කෙරෙහි බැඳුණේය. ඒ ඇයට හිමියාගේ මවිල් ගොමුවෙන් වැසුන යටි කයත් සිහිවෙමිනිය.

"පොඩි උනත් පළවෙනි දවසේ උඟ මට හොඳටම රිද්දුවා..." වත්සලා රූපිකාගේ යෝනී සිදුර මත ඇඟිලි තුඩ හෙමිහිට උස් පහත් කළාය.

"ආහ්..... වත්සු..., වංචි එහෙම තමා..., රිද්දනවම තමා" රූපිකාට වත්සලාගේ ඇඟිලි තුඩේ පහස ඉවසුම් නොදුන්නාය.

"නිහාල්ගේ වංචියත් පළවෙනි දවසේ උඹට රිද්දුවද...?" වත්සලා රූපිකාගේ ගැටිත්ත ඇඟිලි දෙතුඩකින් තරමක් මිරිකුවාය.

"ආහ්.. වත්සු..., නිහාල්ගේ මේ..., මේ..., මොකාද වත්සු..?" රූපිකාටත් වත්සලා මෙන් එවදන් අසැබියෙන් අසන්නට හිතනත්, ගොතගැසුණේ විලිය නුහුරු නිසාවෙන්ය.

"නිහාල්ගේ නාකි පයිය..., උඹේ මේ හුත්ත හිල් කරපු දවසේ.." වත්සලාට රූපිකාගේ එම අසැබි කම ඉවසුම් නොදුන්නාය.

"ආහ්.... වත්සු..... ඒ මේ, මේ, නාකි පයියා..., එදා මට තුන් පාරක්ම රිද්දුවා වත්සු" රූපිකා එලෙස කෙදිරි නැගුවේ, විසල් තිරය මත එකින් එක්ක වෙන්ස වන වර්ජිතගේ ලිඟුවේ රූප පෙළ දෙස බලමිනිය.

අසැබි වදන් තුලින් මෙදින වඩා වැඩි මිහිරක් ලැබුවේ රූපිකාය. ඒ මෙවැණි

මොහොතක අසැබි වදනේ නුහුරු බවේ මිහිරෙන්ය. එහෙත් වත්සලා මෙදිණ මිහිරක් ලැබුවේ දෙමසකින් පසුවය. එබැවින් ඇයට රුපිකාගේ පහස වැඩි වේලාවක් ඉවසා ගැන්මට නොහැකි වූවාය.

"මට තවත් ඉවසන්න බෑ රුපී..... ගලනවා" මෙතුවක් සෝඟාවේ පහසු ලෙස ඉදගෙන, රුපිකාට වැඩි බලතල පවරා සිටි වත්සලා මෙවර රුපිකාව සෝඟාවේ දිගා කොට ගත්තේ, රුපිකාගේ දුහුල් උඩු වතද ගලවා දමමින්ය.

කුඩා විදුළි බුබුළු ගොණුවක එකතුවෙන්, වහලෙන් පහළට එල්ලෙන විසල් විදුළි පහතේ එලිලිය, මහා දවාලක මෙන් ඉහළ විසිත්ත කාඞරය පුරා පැතිර තිබුනේය. එය රුපිකාගේ හිතට වදයක් ගෙන දුන්නේ, මෙම නිවස නුහුරු තැනක් විම නිසාම නොවේය. ඇයගේ හිතට වදක් ගෙන දුන්නේ, හුරුපුරුදු නිවසේ උවත් සාලයේ මෙලෙස උඩු කය නිරුවතින් ඉද නොමැති කමෙන්ය. ඇයට හුරු පුරුදු වූයේ ඇඳුම් මාරුවකදී පවා ජනෙල් දොරවල් වැසි ඇති, බිත්ති හතරකට කොටු වූ කුඩා කඞරය පමණක්ය.

"අනේ වත්සු..., මට මෙතන හෙමෙම ඉන්න මෙතන මොකද්ද වගේ. මේ..., ජනෙල් රෙදින් ඇරලා දාලා..? පාරෙන් එහා ගෙදෙට්ටත් පෙනවද මංදා" රුපිකා ඉහළ මහලේ සිට පහත මහලය දෙස මෙන්ම වට පිටාවද බැලුවේ දැනින් ලැමද වසා ගනිමින්ය.

"ජේනව නම් පෙනිව්වාවේ..., ඔය ගෙදර උඩ කාඞරේ ඉන්නේ පොඩි කොල්ලො දෙණනෙක්. මේ කැල්ලේ ලයිට් එක දැමමොත් උන් අනිවායේත්, උන්ගේ කාඞරේ ලයිට් එක ඕග් කර ගන්නවා. පවුනේ රුපී උන් දෙන්නත් අපි දිහා බලන් පොඩි ආතල් එකක් ගත්තාවේ" වත්සලා සුපුරුදු එය තැකීමක් නොකළාය. ඒ ඇයත් තම උඩු කය වත ගලවා දමා නිරුවත් වෙමින්ය.

"ආහ්... වත්සු.. මේ බලපං උබේ මේ දෙක..., මගේ එවා වගේ දෙකක් ඇති" වත්සලාගේ නිරුවත් උඩු කය දැක්මෙන් රුපිකාට ඒ සෑම නිමේශයෙන් අමතව ගියාය.

"මගේ මොන දෙකද රුපී....?" වත්සලාට තම නිරුවත් දෙතන් වටා මෘදුව දැවටෙන රුපිකාගේ දෙ අත්ලේ පහස ඉවසුම් නොදුන්නාය.

"උබේ මේ කුක්කු දෙක..." රුපිකා වත්සලාගේ පියයුරු, දෙපැත්තෙන් අල්ලා එකට තද කලේය.

"ආහ්... රුපී.., ඒවට කුක්කු කියලා කියන්නෙ පොඩි උන්නේ...?" රුපීකාගේ ඒ සංවර බව වත්සලාගේ හිත නොගත්තාය.

"උඹේ තන් දෙක වත්සු... , මේ බලපන්..., තන්පුඩු ජිල් බෝල තරම් ලොකු වෙලා" රුපීකා වත්සලාගේ පියයුරු යුගලය එකට ලංකොට, දෙතන් පුඩු දිවතෙන් කිනි ලැව්වාය.

"ආ...හ් රුපී.., උඹෙන් එහෙමයි... ඉස්සර මේවා තිබ්බේ ගම්බිරිස් ඇටයක් සයිස් එකට.." වත්සලාත් රුපීකාගේ දෙතන දැනින් පිරි මැද්දේ දෙතන් පුඩුත් ඇඟිලි තුඩෙන් කිනිලමිත්ය.

රුපීකාගේ දිවතේ පහස ඉවසිය නොහැකි නිසාවෙන් වත්සලා නැවතත් සෝෆාවේ දිගා වුනේ, දෙපයක් සෝෆාව මතට ගනිමිත්ය. රුපීකාත් ඇයට ඉඩ දුන්නේ ගැබ්බර ඇයගේ සුවපහසුව හා පරිස්සම මෙවලේ වඩාත් වැදගත් නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඇය සෝෆාවේ දිගා වූ වත්සලාගේ දෙතන් තම සිත් සේ මුවෙන් සුරතල් කලේ, විටෙක ඇගේ කුසත් මෘදුව අතගාමිත්ය.

"ඉන්න බෑ රුපී... උඹේ තන් දෙක මගේ දෙකේ අතුල්ල පං..." වත්සලා කෙදිරි නැගුවේ සිහිත්වය.

"උඹේ මොන දෙකෙද වත්සු..?" රුපීකා එලෙස ඇසුවේ සෝෆාවේ දිගාව ඉන්නා වත්සලාගේ ඇඟ දෙපසට දැන් තබා තම ලැමද වත්සලාගේ ලැමද වෙත පහත් කරමිත්ය.

"උඹේ තන් දෙක, මගේ තන් දෙකේ අතුල්ලපන් රුපී..., මට දැන්නම් ඉන්න බෑ.." වත්සලා කෙදිරියෙන් තම දෙපා පළල් කොට සෝෆා විට්ටමේ රඳව ගත්තාය.

කිරි බරට හැඩ ගැහෙන හා කිරි බරෙන් වැහුණු පියයුරු යුග්මයන් එකින් එකා කෙරෙහි ආදරයෙන් වෙලී ගියේය. ඒ දෙදෙනාගෙම පියයුරු දැඩිව වැලඳ ගනිමින් හා තදින් සිප ගනිමිත්ය.

වයසෙන් සම උවත් වත්සලාගේ පියයුරු යුගලය, රුපීකාගේ පියයුරු යුගලය වෙත පෑවේ ගරු සරු බවක්ය. ඒ වයසෙන් සම උවත්, රුපීකාගේ පියයුරු යුග්මය දෙවරක්ම කිරි බරිත වූ නිසාවෙන් පළපුරුද්දෙන් වැඩි මහළුවය. එබැවින් රුපීකාගේ දෙතන් යුගලය සිතුවේ, කුලුඳුලේ කිරි හලන්නට ඉන්නා වත්සලාගේ දෙතනට, තම

අත්දැකීම් මතින් ඔවදනක් දෙන්නටය.

දෙදෙනාගේ දෙනන් යුගලය එකින් එක වෙලෙමින් මේ කරන්නෙ ලෙංගතු කතා බහක් වග රුපිකාටත් වත්සලාටත් නොදැණුනේය. ඔවුන් දෙදෙනාට දැණුනේ, දෙපියයුරු යුග්මයේ ඇයි හොඳැයිගේ උණුහුම හා එයින් නැගුණ කිතිය පමණක්ය. එහෙත් දෙතුන් මොහොතක ඔවදන් වරුසාවේ අවසන, රුපිකාගේ දෙනන වත්සලාගේ දෙනනට කීවේ "පොඩ්ඩට විතරක් නෙමෙයි..., හැමවෙලාවෙම පොඩ්ඩගේ මහා එකාකත් සිංගක් ඉතුරු කර ගන්න එක අපේ වැඩක්" යැයි කියාය. ඒ වත්සලාගේ තන් යුග්මයට ලැජ්ජා බරිත සිනහවක් ද එක් කරමින්ය.

එම ඔවදන හමුවේ වත්සලාගේ දෙනනට, රුපිකාගේ දෙනන් ගැන දැණුනේ දැඩි විශ්වාසයක්ය. එබැවින් වත්සලා මෙතුවක් රුපිකාට නොකියු රහස, වත්සලාගේ දෙනන් රුපිකාගේ දෙනනට කීවේ "මට මහා උන් එකෙකුට විතරක් නෙමෙයි, මහා උං හතර පස් දෙනෙකුටම කිරි හංගන්න වෙයි" යැයි කියාය. ඒ රුපිකාගේ පියයුරු යුග්මයට වඩා තමා ඒ අතින් ඉදිරියෙන් යැයි අභවමින්ය.

රුපිකාගේ දෙනන් ඒ කවුදැයි කියා ඇසුවත් "ආහ්.... රුපියෝ.. දැන්නම් ඉන්න බෑ..." යැයි කියමින්, වත්සලා කය කෙලින් කොට ගත්තේ ඒ රහස එලිවෙන්නට ප්‍රථමය. ඒ වත්සලාගේ දැතින් රුපිකාගේ කොට කළිසම පහතට වැටෙමින්ය.

සාගරයක් වන් විසල් සාලය මැද රුපිකාගේ කළිසම බිමට වැටුනේ, ඇයව අමුවේ නිරුවත් කරමින්ය. එම නිරුවත් බව රුපිකාට එක් කළේ නුපුරුදු බවේ තිගැස්මය. ඇගේ හද ගැස්මක් ඉන් තිවාර වූයේ උස් "ලබ්.. ඩබ්" හඬින්ය. එබැවින් රුපිකා එක් අතකින් තම ලැමදත්, අනෙක් අතින් රහස් පෙදෙසත් වසාගෙන වට පිට බැළුවේ ලැජ්ජාවෙන්ය.

"මට මෙනන මෙහෙම මොකද්ද වගේ බං..., කාඹරෙට යමුද..?" රුපිකා නෙත් හෙළුවේ වත්සලා පෙර කී නිවසේ, දැන් විදුලි පහන් නිව් ඇති උඩුමහලේ කාඹරය වෙතය.

"බෑ... මට ඕන මෙහෙම" වත්සලා සෝඟාවෙන් නැගිටිටේ නිරුවත් රුපිකාව බදා ගනිමින්ය.

"කවුරු හරි දකී කියලා මට මොකද්ද වගේ බං..." රුපිකා කීවේ තම හිතේ නුහුරු බවය.

"ඉතින් දැකපුවාවේ... දැක්කා කියලා ගෙවෙන වැයි...?" වත්සලා රුපිකාව පිටු පසින් බදා ගත්තේ, රුපිකාගේ දිරිපස විසල් වීදුරු ජනෙල් දිහාවට හරවමින්ය.

"අතේ වත්සු එපා..." එහෙත් රුපිකා එවෙතට පිටුපා හැරුනේ ලැජ්ජාව නිසාවෙන්ය.

"උඹ ආස නැද්ද රුපි..., උන් දෙන්නා අපි දිහා බලන් අතේ ගහනවා බලන්න..?" වත්සලා තම කයට තුරුළු වූන රුපිකාගේ පිටිපස කය ඉහළ සිට පහලට අත ගා ගෙන ආවේ මෘදු ස්පර්ශයන්ය. ඒ රුපිකාගේ නිතඹ වෙතය.

"අතේ වත්සු... මට එහෙම මොකද්ද වගේ..." එම නැවුම් අත්දැකීම රුපිකාගේ යටි හිතට ගුප්තබසා ජනක මිහිරක් එක් කළත්, උඩු හිත විලියෙන් ගැහුණේය. එහෙත් ඇයට, කිසිදා හැබැහින් නොදුටු ඒ කොළඹටයන් දෙදෙනා තමා දෙස බලමින්, ලිංගුවන් පිරිමැද ගන්නා අයුරු මැවී නොපෙනුනාමත් නොවේය.

"උන් දෙන්නගේ අප්පවිටිටි නියෙන්නේ පත සයිස් එකක්, නහරත් ඉලිප්පිලා.. ඉස්සෙලා අපි නෙට් එකේ බලපු එවා වගේ එකක්. ඉතින් උඹ ඒකටත් ආස නැද්ද...?" වත්සලා කොළඹ ගැටයන් දෙදෙනාගේ පියාගේ ලිඟුව එලෙස දැක නොමැති උවත්, එලෙස කීවේ රුපිකාව අවුස්ස ගන්නා අදහසින්ය.

"අපි දෙන්නා බලපු මොකද්ද වත්ත්සු...?" වත්සලා සිතුව ලෙසම රුපිකාගේ හිත ඉන් අසංවර වුණේය.

"අර නහර ඉලිප්පුන..., ලොකු ඔළුවක් නියෙන..., දිග, මහත කළුම කලු තඩ් පයයිකක්. උඹ ආස නැද්ද ඒ මිනිහා උඹේ දිහා බලන් අතේ ගහන විදිය බලන්න...?" රුපිකා දැන් තම අණසකේ වග වත්සලා ඇදින ගත්තාය.

"මම ආසයි වත්සු... ආහ්...." රුපිකා කෙඳුරුවේ වත්සලාව බදා ගනිමින්ය. එහෙත් ඒ පෙර දැණුන විලිය පහව ගොස්ම නොවේය.

"එහෙනම් අනික් පැත්තට හැරියන්..., උඟට පෙන්නපං උඹේ ලස්සන" වත්සලා නැවතත් ඇයව විසල් ජනෙල් පැත්තට හරව ගත්තාය.

වත්සලා කීවේ සැබැවක් නොවන වග රුපිකා නොදැන සිටියා නොවේය. එහෙත් ඇය එම සිහිනයට, එම ආත්මයට ආශා කලාය. ඒ එම සිහිනයේ නුහුරු ඇයට මිහිරක් ගෙනදෙනට වූ නිසාවෙන්ය.

වත්සලාගේ දැනේ මෘදුබවෙන් ඇගේ එම හැඟීම් වඩාත් තීව්‍යව ගියේය. ඒ

කිසිදා දැක නොමැති ඔහු, තමා දෙස ජනෙලයෙන් එබිකම් කරමින්, ඒ විසල් ලිඟුව අත්ගසන අයුරු මැවී පෙනෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. ඒ මොහොතකට දෙකකට පෙර රූප පෙට්ටියේ දුටු හැඩි දැඩි තිරිඟං කාබෙරි රූවය. එහෙත් එම මිහිර මතින් ඇයට නැවතත් සිහි වූයේ ඔහුගේ පුතුන් දෙදෙනාත් ඉහළ මහලේ සිට එලෙස ලිඟුවන් සොලව ගන්න අයුරුවය.

"ආහ්... වත්සු.. දැන්නම් මටත් ඉන්න බෑ. අප්පවිච්චා පුතාලා දෙගොල්ලොම අපි දිහා බලං අතේ හහනවා ඇති ඇති" වත්සලාගේ මුවේ උනුහුමත්, ඇගේ දෙනත් පිරි මැද්මත් රූපිකාට ඉවසුම් නොදුන්නේ, එම මිහිර අසංවර හිතේ මැවුන රූප පෙළ වඩාත් කාමුක කළ නිසාවෙන්ය.

"හම්... මම නම් ආස කොල්ලෝ දෙන්නට.., උන් දෙන්නට ඇත්තේ වූවී දෙකක්..." කොළ ගැටයන් දෙදෙනාගේ ලිඟුවන් වත්සලා දැක නොතිබුනත්, ඔවුනගේ රූපය අනුව, ඔවුනගේ ලිඟුවන්ගේ තරම වත්සලා හිතෙන් සුපුරුදු ලෙස මැන ගත්තාය.

"මොන වූවී දෙකක්ද වත්සු..." රූපිකාටත් එය මැවී පෙනුනාය.

"උන් දෙන්නගේ වූවී පයියවල් දෙක..?" වත්සලා එලෙස කීවේ වත්සලාගේ යොනී විවරය වෙත ඇඟි තුඩක් කිට්ටු කරමින්ය.

"මම උන්ගේ මහා එකාට වගේ, උඹත් ආසද පොඩි උන් දෙන්නට උඹේ මේ නංගියාව පෙන්න්න...?" රූපිකා එලෙස ඇසුවේ වත්සලාගේ පහසුවට දෙපා තරමක් පළල් කරමින්, ඇයත් වත්සලාගේ යොනිය වෙත කළිසම මතින් අත තබමින්ය.

"මගේ මොන නංගියාවද රූපී..." වත්සලා ඇඟිලි තුඩක් රූපිකාගේ යොනී විවරයට ඇතුල් කළේය.

"උඹේ.. මේ.., මේ..., හුතු නංගියාව.." රූපිකාට දැණුන විලිය නිසාවෙන් වදන් පෙළ ගොත ගැසුනාය.

"හම්... උඹ උන්දෙන්නගේ අප්පවිච්චිට පෙන්න්නවා වගේ, මම ආසයි කොල්ලෝ දෙන්නට පෙන්න්න..." වත්සලාට එය සුපුරුදු උවත්, එලෙස කීවේ රූපිකාගේ මිහිර පතාය.

"ඇයි... උඹ ආස නැද්ද ඒ වූවී එකක් මේකට දාගන්න..." රූපිකා එලෙස ඇසුවේ වත්සලාගේ කළිසම පහත් කොට, යොනිය මෘදුව අතගාමින්ය.

"එකක් නෙමෙයි... මට ඕන උන් දෙන්නගේ වූටි පයියවල් දෙකම මේකට දාගන්න.." වත්සලා දෙපා පළල් කලේ සැමදා දකින ඒ සිහිනට ඇති කැමත්ත නිසා නොව, රූපිකාගේ අතේ පහසුව තකාය.

"ඇත්ත තමා.... දැන් මේකේ සයිස් එකට, ඒ දෙකක් නෙමෙයි, තුණ හතරක්ම දැන් ඕන වෙයි" රූපිකා එලෙස කීවේ වත්සලා ලඟ දණ ගසා ගනිමින්, වත්සලාගේ යෝනී දෙතොල් ඇඟිලි තුඩෙන් මැත් කරමිණිය. ඒ නිදහසේ කළකට පසුව වත්සලාගේ යෝනී විවරය දැක ගනිමිණිය.

දෙතුන් මොහොතක් පුරාවට දැණුන රූපිකාගේ නොහික්මුණ ඇඟිලි තුඩු පහසු වත්සලාට ඉවසුම් නොදුන්නාය. ඒ රූපිකා විටෙක ගැටිත්තත්, තවත් විටෙක ඇඟිලි තුඩක් යෝනී විවරයටත් ඇතුල් කරමින් කරනා පර්යේෂණයේ ප්‍රතිඵලයක් ලෙසටය. එබැවින් වත්සලා රූපිකාව නැගිටිටවා ගත්තේ, දිණය පුරාවට ඉවසිල්ලෙන් සිටි ආශාව මෙවලේ නිදහසේ ඉශ්ට කර ගන්නටය.

"උඹ ආස නැද්ද... කර කොල්ලෝ දෙන්නගේ අප්පවිටිට.. මේ කුක්කු ටිකක් බොන්න දෙන්න..? එතකොට උා උඹේ මෙකේ පතුරු යන්න අරියි.." වත්සලා තම මුව, රූපිකාගේ දෙතන් වෙත පහත් කරන්නට ප්‍රථමව, කිරි බරිත බව විඳ ගත්තේ මෘදු වක්‍ර පිරිමැදිල්ලෙන්ය.

"ආහ්... ආසයි වත්සු.. ආසයි.., මේ බලපං මයේ කිරි ඒ ආසාවට බේරෙනවා." රූපිකා එක් තනයක් යටි පැත්තෙන් ඉහළට මිරිකුවාය.

කුඩා නෙල්ලි ගෙඩියක් තරම් වූ රූපිකාගේ කළු පැහැ තන් පුඩුවෙන් සුදු පැහැ කිරි පහරවල් විද්දේ වතුර මලක් ලෙසට මණරම්වය. ඒ වත්සලාගේ මුහුණත් කිරෙන් නහවමිණිය. එහෙත් ඒ සැමට වඩා රූපිකාගේ හිත කාමයෙන් මුසපත් වූයේ, මුහුණ පුරා බේරෙන එම කිරි වත්සලා කාමුක ලෙස රස බලනා අපුරුවෙන්ය. ඇයටත් ඇවැසි හා ආශාව වූයේ නොදන්නා ඒ මිනිහාගේ ප්‍රෙත බව සංසිදීමට නොව, තම මිතුරියගේ ප්‍රෙත කම සංසිදුවන්නටය.

"මරු බං.. මලක් වගේ කිරි විද්දේ..." වත්සලාට එම දැකුම ඉවසුම් නොදුන්නාය. එබැවින් වත්සලා ඇගේ එක් තනයක් අල්ල ගත්තේ තම මුව එම තන් පුඩුව වෙත පහත් කරමිණිය.

නොසිතුව ලෙස පහළ මහලෙන් ඇසුනේ දියණියගේ ඇඬුම් බර හඬය. ඒ රාත්‍රී කිරි වේලට, නියමිත වේලාවට ඇය ඇහැරෙමිණිය. එබැවින් වත්සලා තන් පුඩුවේ

ගැවී නොගැවී තිබුණ තම මුව ඉවතට ගත්තේනම් හිතකින් නොවේය.

"කෙල්ලට බඩගිණි වෙලා...." රූපිකාගේ හිත දරුවාගේ කුස ගින්න වෙනුවෙන් හැඬුවේය.

"යමු... කිරි දිලා එමු..."

වත්සලාගේ ප්‍රේත බවේ තුරුලෙන් මිදුණ රූපිකා, පසෙක බිම වැටී ඇති කලිසම හා උඩු ස්කිණිය අතට ගත්තාය. ඒ නිරුවතින් ගේ හරහා යන්නට හා දරුවන් හමුවට යන්නට ඇගේ හිත ගැහුණ නිසාවෙන්ය.

"ඕන නෑ.... මෙහෙමම යමු..." වත්සලා ඇගේ අත වූ ඇඳුම උදුරා පසෙකට දැමුවාය.

"මට මෙහෙම මොකද්ද වගේ... බං" රූපිකා නැගුවේ මැසිවිල්ලක්ය.

"නෑ.... නෑ.. මෙහෙම යමු..."

රූපිකා පියගැටපෙළ බැස්සා නොව, තම නිරුවත දැතින් වසා ගනිමින් සාලය හරහා කාඹරය වෙත දිවුවීවාය. එහෙත් වත්සලා ගැබ නිසාවෙන් පියගැට පෙළ බැස්සේ පරිස්සමින්ය. ඇය කාඹරය වෙත යන්නට පෙර ඉහළ මහලේ විසල් විදුලි පහණ නිමා දැමුවේ, පහළ මහලේ හා අනෙක් අනවශේෂ විදුලි පහණක් සමඟින්මය.

වත්සලා කාඹරයට යන විට රූපිකා සිටියේ දියණියව තුරුලට ගෙන තන පුඩුව සිහිති මුවට ඇතුල් කොට හමාරවය. එහෙත් මවගේ ප්‍රමාදයවෙනුත් සිහිති දියණියගේ දැසින් නැගුණ කඳුල තවමත් වූයේ තෙත්බරවය. එයින් වත්සලාගේ මුවට නැගුණේ සිනහවක්ය.

"මේකිට කඳුලුත් ඇවිල්ලා.." වත්සලා යහන පාමුල පහත්ව ඇගේ හිස අත ගැවේ ආදරෙන්ය. ඒ තමාට පෙර ඇය, කිරි තමා සතු කරගත් බවට කිසිදු අමනාපයක් නැතුවය.

"පුරුදු නැති නිසා මාව හොයන්න ඇති.. අනික බඩගිණි උනාම මේකී කොහොමත් එහෙමයි, කට්ටි ගහනකම් බෙරිහන් දෙනවා.."

රූපිකාත් එලෙස කීවේ දියණියගේ හිස අතගාමින්ය. එහෙත් දියණිය මෙවලේ හිනා වූයේ, තම කුස පිරෙන සතුටට ද, නැති නම් වත්සලාට ඔලොකුවට දැයි දෙදෙනාටම හඳුනාගත නොහැකි විය.

"කොල්ලනම් හොඳටම නිදි..." වත්සලා එලෙස කීවේ පිටු පා ඇලයට නිදාගෙන සිටින ඔහුගේ ගතට මාදු පොරවනය දමමින්ය.

"රෙද්ද පොරවන්න එපා... කවදාවත් රෙද්දක් පොරවන් නිදා ගන්නේ නෑ" රුපිකා එලෙස කියන විටම ඔහු උඩුබෙලි අතට හැරුණේ නින්දෙන්ම ගත් දැවටුන පොරෝණයක් ඉවත් කොට ගනිමින්ය.

උඩු බෙලි අතට හැරුන පුතුවේ කුඩා ලිහුව, ටී-ෂර්ට් රෙද්දෙන් නිමවුන කලිසම ඔසවමින් නැගිට තිබ්බේ වයසේ වැරැද්දටය. එය දුටු විට වත්සලාට සිනහවක් නැගුනත්, රුපිකාට එම සුපුරුදු දැක්ම අරුමයක් නොවුනාය. එහෙත් වත්සලා එයට සිනහා පෑ නිසාවෙන් ඇයත් එයට පෑවේ සිනහවක්ය.

"ජේනවනේ වංචියාගේ තරම.., උඹ කියන්නේ තවත් නලවන්න කියලා.." රුපිකා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය. ඒ රහසින්ය.

"මට නම් ශුවර් තව අවුරුද්දක් දෙකක් යන්න කලින් මේකා අතේ ගහන්න ගන්නවා කියලා" වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"උඹට පිස්සුද...?" එම කතාවෙන් රුපිකාගේ හිතක් ගැහෙන්නට ගත්තාය. ඒ දරුසෙනහස කැටි වූ මවු සෙනහසින්ය.

"තව අවුරුදු දෙකක් යනකොට කොල්ලට අවුරුදු අටක්, නමයක්" වත්සලා සිනහවෙන් යහන මත ඉඳ ගත්තාය.

"ඉතින්...?"

"ඉතින් අහන්නේ.. උඹ මේක කොනහා ගන්න ගත්තේ මොන වයසේද...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ නිරුවතින් යහනේ දිගාව දියණියට කිරි දෙන රුපිකාගේ දෙපා අතරින් අත දමා යෝනිය මාදුව අතගාමින්ය.

තමාත් මෙම මිහිර සොයන්නට, එම මිහිර අත් විඳින්නට ගත්තේ එම වයසේදීම නොවේ දැයි කියා රුපිකාට සිහි වූවාය. එහෙත් තම ලේ කිරෙන් උස් මහත් වූ පුතුව එලෙස කරාවි යැයි කියා, හෑම මවක් ලෙසම රුපිකාත් මෙවලේ නොසිතුවාය.

"ඇත්තටම එහෙම වෙයිද බං...?" රුපිකාට දැණුණේ ගුප්තඝෝෂා ජනක සිතුවිල්ලක්ය. ඒ තම පුතුව ස්වාං විදනය කරන යුරු ඇයට මැවී පෙනෙමින්ය.

"කොල්ලෝ කෙල්ලන්ට කලින් ඔය එක්ස්ප්‍රියන්ස් එක හොයන්නෙ..

බොරුනම් නිහාල්ගෙන් අහපං...?" වත්සලා ඇලයට ඉඳ දියණියගේ කුස පුරවන රුපිකාගේ නිතඹ අත ගැවේ මාදුව, වටකුරුවය.

"උඹට පිස්සුද...? මේ එහෙම දෙයක් අහන්න...?" රුපිකාගේ හඳ කිති කැවී ගියේය.

"යකෝ... අපේ අම්මලා ඒ කාලෙදී අපි හැරෙද්දීත් ඒ ගැන දන්නේ කොහොමද..? ඒ එයාලට ඒ එක්ස්ප්‍රියන්ස් එක තියන නිසා.., ඒ ඉව තියන නිසා. මොකද අපේ අම්මලා අපේ කොටහළුවට දින ගැන්නේත් ඩොක්ටස්ලගෙන් අහලද...? නෑ නේ.

කොල්ලෙක් ගැනත් එහෙම තමා. අප්පච්චිලා දන්නවා වයස එනකොට මේ වයස නරකයි කියලා. මට උඹලා දෙන්නා ගැන හරි පුදුමයි..., යකෝ අම්මෙක් තාත්තෙක් උනාම දරුවන්ගේ ඒ දේවල් ගැන විමසිල්ලෙන් ඉන්න ඕන, ඒ ගැන කතා බහා කරන්න ඕන. ඒ වයස් වෙද්දී දරුවෝ ගැන ගන්න ඕන තීරණ ගන්න ඕන.

නිකමට හිතපං..., තව අවුරුද්දක් දෙකක් ගිහාමත් කොල්ලව මෙහෙම තුරුලේ ගහන් උඹලා දෙන්නා නිදා ගන්නද...? නෑ නේ..? ඒක උඹලටත් හොඳ නෑ, කොල්ලටත් හොඳ නෑ. ඒක නිසා හරි වයස වෙද්දී එයාලව වෙන් කරන්න ඕන. ඒක මේ අහවල් සෙක්ස් ලබ්බක් නෙමෙයි. දරුවන්ගේ පවෘෂ වර්ධනයට එහෙම වෙන් කරන්නේ.

එහෙම සිද්දාන්තයක් ගැන නොදැන උනත්, අපේ අම්මලා අපි ලොකු ලමයෙක් වෙන්න කිට්ටුව, අපිව වෙන් කරේ නැද්ද...? කරානේ... මොකද ඔය වයස එනකොට එයාලා දන්නවා ළමයින්ටත් පුද්ගලිකත්වයක් තියෙන්න ඕන කියලා.." වත්සලා කීවේ සැබැවක් වග රුපිකාට වැටහුණාය. ඒ තම දෙමවුපින් එකල කළ දේ සිහි විමෙන්ය.

"උඹ කියන්නේ ඇත්ත... ඒත් ඇත්තටම නම් බං.. මට නිහාල් එක්ක එහෙම දෙයක් කතා කරනවා කියන්නේ හීනයක්" රුපිකා කීවේ හිමියා සමඟ ඇති තම දුරස් බවය.

"උඹ ඕපන් වෙලා කතා බහා නොකරනකම් උනත් එහෙමයි. අපේ එකත් ඉස්සර එහෙමයි. නිකමට අහලා බලපං... නිහාල් අතේ ගහන්න ගත්තේ මොන වයසේදී කියලා...? එතකොට උඹට කොල්ලා ගැන ඉහියක් ලැබෙයි" වත්සලා එලෙස කීවේ නැවතත් කොලුපැටියාගේ යටි කය දෙස සිනහවෙන් බලමින්ය.

"උඹ වර්තමාන එහෙම අහලා තියනවද...?" රුපිකා එලෙස ඇසුවේ හිමියාගෙන් ඇසීම කෙසේ වෙතත්, පුරුෂ වර්ධනය ගැන ඉඟියක් වර්තමාන හරහා ලබා ගන්නටම නොවේය.

"නැතුව... උඹ අතේ ගන්න අරගෙන තියෙන්නේ අවුරුදු අටදීලි. එතකොට අර.. මේ.. බඩුත් යන්නේ නැතිලි.. හිරිවැටෙනවා විතරලි.." වත්සලා එලෙස කීවේ දරුවන් ඇහැරෙන නිසාවෙන් රහසෙන් උවත් සිනහවෙන්ය.

"වෙන ...."

"අපි වගේම තමා....., උනුත් ඒ කොටු පැනලා ගානට"

"ඒ කියන්නේ" රුපිකා ආශාවෙන් ඇසුවේ දියනියගේ මුවේ අනෙක් තත් පුඩුව තබමින්ය.

"අපි වගේම තමා... අර ගල් මැරිල්ලයි, සමලිංගික කෙස් එකයි.."

"අම්මට හුඩු.. වර්තමාන උඹත් එක්ක ඒවත් කිවුවද...?" රුපිකා ඇසුවේ පුදුමයෙන්ය.

"මුල් දවස්වල නෑ.. අපි දෙන්නා මෙහෙම සෙට් උනාට පස්සේ සේරම ටික කිවුවා"

"උඹත් ඒකාලේ උඹේ ඒවා කිවුවද...?"

"ඔවු....., ඒවා උඹට මාර ආතල්.." වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"උඹ මං ගැන එහෙම මුකුත් කිවුවේ නෑ නේ...?" රුපිකා එලෙස ඇසුවේ ඔහු තමා ගැන දන්නවානම් ඔහුට මුහුණ දෙන්නේ කෙලසකදැයි කියා දැණුන විලියෙන්ය.

"උඹේ නම කියලා කිවුවමද, නැද්ද කියලා මතක නෑ.. හැබයි කොහෙන් හරි නොකියවි තියෙන්න විදියකුත් නෑ..." රුපිකා ගැන වර්තමාන හමුවේ එලෙස කීවාදැයි කියා හරි මතකයක් වත්සලාට නොවුණාය.

"බලහංකෝ... තෝ එහෙම කියලා තිබ්බනම් ලැජ්ජාවේ බෑ.."

"උඹට ඒවා ගානක් නෑ... අනික යකෝ ඒක සොහොන දහමේ දෙයක් කියලත් උඹ දන්නවා. මොකද ඔනම කොල්ලෙක් කෙල්ලෙක් ඔය වයසට එද්දී එහෙම තමා කියලා නොදන්න බුරුවෙක් ඉන්න වැයි" වත්සලා එය තැකීමක්

නොකලාය.

"මේ.. අපි වගේ වර්ෂයක් ඉස්සර මේ..., මේ..., සම කේස් කරලද..?" රුපිකාට එය නැවුම් විය.

"අපි වගේ කියන්නේ.... මමනම් ඕය කෙස් වලට නෑ හරිද...? හැබැයි බං අපිට වඩා ඒ වයසෙදී උන් ඒකට සෙට්.."

"ඒ කියන්නේ...?"

"මම දන්නේ වර්ෂය සමන්තයි දෙන්නම කියපු නිසා..., උන් පොඩි කාලේ මාරුවට අතේ ත් ගහගන්නවලු, ගලුත් කපනවලු. ඒක ඒ කාලේ නෝමල් දෙයක් ලු. හැබැයි ඒ ගේ සිං එකක් නෙමෙයි ලු"

රුපිකා එය නොදැන සිටියා නොවේය. ඇය වැඩියමක් ඒ ගැන දැන ගත්තේ ගමේ පාසලෙන් ඉවත්ව මිශ්‍ර පාසලට ඇතුළු වීමෙන් පසුවය. ඒ ලිංග බේදයක් නොමැති යහළු ඇසුරෙන්ය.

"මම කෑගල්ලේ ඉස්කොලෙදී තමා ඔය ගැන හරියට දැනගත්තේ. උන් සමහර වෙලාවට අපිත් එක්ක වල් කතා කියව, කියව ඉඳලා අරක නැග්ගම යනවා ටොයිලට එකට.., අතේ පාරක් ගහලා එන්නම් කියලා. උන් මරු බඩු බං. උනුත් කටට ගන්නවලු අනික් එකාගේ එකත්"

"උඹ දන්නවද වර්ෂ වැඩියෙන්ම සෙට්වෙලා තියෙන්නේ කාත් එක්කද කියලා...?"

"නෑ..." රුපිකාට එය දැන ගැන්මට ඇති වූයේ හදිසියක්ය.

"උගේ මල්ලිත් එක්ක.." වත්සලාගේ සිනහව පරයා රුපිකාගේ විෂ්මය මතු වූවාය.

"පලයන්න බොරු නොකියා... මේ..., අපේ. නිමන්තයා එක්ක..?" රුපිකාට පුදුම සිතුවේ ඔවුන් දෙදෙනා අයිසා හා මල්ලී නිසාවෙන්ය.

"ඔවු යකෝ.... උන් දෙන්නා සෙට්වෙලා තමාලු ඉස්සර අම්මාගෙයි අප්පච්චිගෙයි ඒවත් හොරෙන් බලන්නේ, දෙන්නා මාරුවට ගමක් කපලා.." වත්සලා එලෙස කීවේ නැගුන සිනහව දරුවන් නිදි නිසාවෙන් දැකිතින් වසා ගනිමින්ය.

"යකෝ මුද්දෙන් නියන්ත වටින් නෑ නේ... ඉන්නෙ නම් හිමිප්පෝ වගේ" රුපිකා ඒ කිවුවේ නිමන්ත ගැනය.

"උඹ දන්නවද අයියා මල්ලිගේ එක උරලා තියෙන්නේ.... මල්ලිට වයස අට්ටි..."

"පළයන්න බොරු නොකියා...?" රුපිකාට තම පුතු දෙස බැලුනේ ඉබේටමය. ඒ තවත් වසරක් දෙවසරක් යන තැන ඔහුත් එම වයසේම නිසාවෙන්ය.

"පොඩි එකා ඉස්සර ඒකට හරි ආසයි ලූ... වර් කියනවා ඉස්සර මේන් මෙච්චර ඇති කියලා නිමන්තගේ එක" වත්සලා එලෙස කීවේ සුලභිල්ල උලුප්පාය.

"මට බයේ බෑ බං..., මුණුත් එහෙම වෙයිද කියලා" රුපිකාට පුතුවගේ යටි කය දෙස බැලුනේ ඉබේටමය.

"ගහේ කටු උල් කරන්න දෙයක් තියෙවද...? අනිවා ඒක එහෙමම තමා. මම කියන්නේ බොරුද බලපං.... මු තව අවුරුදු දෙකක් යනකොට අතේ ගහන්නේ නැද්ද කියලා...?" වත්සලා එලෙස කීවේ පුතුවගේ යටිකය නෙතගින් ඉඹි කරමින්ය.

"මට එහෙම හිතන්නත් මොකද්ද වගේ බං... හැබැයි ඉතින් එහෙම නොවි තියෙන එකකුත් නෑ. අප්පගේ ගායමනේ පුතාටත් ඇත්තේ.." රුපිකා පුතු දෙස බැලුවේ සිතහවෙන්ය.

"දැන් මුගේ හම පාත් වෙනද බං...?" වත්සලා ඇසුවේ තම හිතය.

"එහෙම බලලා නෑ බං... තෝ අහන්නේ මාර කතානේ..?" රුපිකාගේ හිත ඉන් හිරිවැටි ගියාය.

"යකෝ ටිකක් එහෙම සොදිසියෙන් ඉන්න එපැයි. එහෙම වෙනවනම් ඒක ක්ලීන් කරන්න එපැයි, නැත්නම් පොඩි එකාට කියලා දෙන්න ඕන එතන පිරිසුදුවට තියා ගන්න ඕන කියලා..., උඹත් මාර අම්මෙක්නේ.."

"මම එහෙම හිතුවේ නෑ බං..., ඒත් කොහොමද බං එහෙම බලන්නේ.. කොල්ලා බලයි අම්මා මොකාටද එන්නේ කියලා" රුපිකාගේ හිරිවැටුන හිත තවමත් එහෙමමය.

"උඟට එහෙම තෙරෙන්න නෙමෙයි බං කරන්නේ... මේ වගේ නිදි වෙලාවක

හෙමිහිට බලපං" වත්සලාගේ හිත නොදැණුවත්වම එයින් උණුහුම්ව ගියේය. ඒ කැකැරෙන තම ආශාව නිසාවෙන්ය.

"මේ..., එහෙනම් ඡේප් එකේ බලමුද...?" රූපිකාටත් මෙවලේ ඇවැසි වූයේ එහි පිරිසුදු කම මැන ගන්නට නොව, පුතුවගේ වර්ධනය මැන ගන්නටය.

"නින්ද ගිහාම ඇහැරෙන්නේ නෑ නේ...?" එහෙත් වත්සලාගේ හිත උණුහුම් වූයේ ඒ අසංවර හිතට වැටුණු කොළ එලිය නිසාවෙන්ය.

"නින්ද ගියාම ආයේ මලා වගේ.. එක නින්ද උදේ වෙනකම්" රූපිකා කුස යහමින් පුරවා ගෙන නැවතත් නිදි වැදුන දියණියව පසෙකින් තැබුවාය.

"හිටපං එහෙනම් ලයිට් එක ඔඟ් කරන්නකම්..." වත්සලාට වූයේ හදිසියක්ය.

"ලයිට් ඒක ඔඟ් කරාම කොහොමද බං ජේන්තේ....?" රූපිකා පුතුව අසලින් යහනේ ඉඳ ගත්තාය. ඒ කවදාවත් නොමැති ලෙස ගැහෙන හදින්නය.

"ෆෝන් එකේ ටෝව් එකෙන්..., ඇහැරුනොත් එහෙම ටක් ගාලා ඔඟ් කරගන්න පුලුවන්නේ. නැත්තම් උෟ අපිව දකිනවා. දැක්කොත් ලෙඩේ..." වත්සලාත් විදුලි පහන නිවා ඒ අසලට ආවේ නොහික්මුණ හිතෙන්ය.

"අපි දෙන්නව මෙහෙම දැක්කොත් කොහොමත් ලෙඩේ තමා...?" රූපිකා එලෙස කීවේ තම දෙදෙනා ඉන්නා නිරුවත් කම ගැනයි.

"උඹ ෆෝන් එක්ක අල්ලපංකෝ.." වත්සලා දුරකථනේ විදුලි පහන් එලියෙන් පුතුවගේ කලිසම පහතට කලේය.

දෙතුන් අහලක් තරම් දික්ව මද ප්‍රාණයෙන් අවදි සිටි කොලුපැටියාගේ කුඩා ලිඟුව, වත්සලා හා රූපිකා හමුවේ හිත හුන්නේය. එහෙත් ඒ මව කෙරෙහි ලොංගතු බවෙන් උවත් වත්සලා කෙරෙහි නුහුරු බවෙන්ය. හොඳ නින්දේ සිටි පුතුව ඒ වගක් නොවින.

පියාගේ සමේ වර්ණයට සම වූ පුතුවගේ ලිඟුවත් වූයේ මද කළු පැහැතිවයි. එහෙත් ඒ පියාගෙ මෙන් කොෂ දෙක පහත්ව නොව, ළමා විය නිසාවෙන් කොෂ දෙක ඉහලට එකතුව හැකිලෙමින්ය. ගැටවර වියට පය තබනා ලක්ෂණ ලෙස වූයේ ලිඟු හිස, ලිඟු බඳට වඩා තරමක් විසල්ව තිබීමය.

මෙලස පරික්ෂාකාරීව දරුවෙකුගේ ලිඟුවක් දෙස වත්සලා බැලුවේ වසර ගණනාවකට පසුවයි. ඒ වත්සලා කොටහළුව විරුද්ද ලිංගික හැඟීම් ඇතිවන අවදියේ

ඤාති පුතුවගේ ලිඟු පරිභාවට පසුව මෙදිණය. එකල එම ඤාති පුතුවගේ වයසත් මෙදින රුපිකාගේ පුතුවගේ වයස හා සම විය. "ටිකක් සුදු වුනානම් මරු" වත්සලාට එලෙස සිතුවන් එදින සිහි විමෙන්ය. ඒ මෙදින ඇයගේ හිත මද කළුපැහැය නිසාවෙන් තරමකට සංසුන්වය. එහෙත් ඒ ලිඟුවට වඩා රුපිකාගේ පුතුවගේ ලිඟුව තරමක් විසල් බව වත්සලා පළමු සුපරික්ෂාකාරී බැල්මෙන්ම හැදින ගත්තාය.

"හොඳ පොඩි.. මේ... බලපං අහල් හතරක් විතර ඇති. මේ වයසේ අනික් උන්ගේ මෙව්වර ලොකු නෑ බං..."

"සිරාවටම...?" රුපිකා ඒ ගැන එතරම් සිතා නොතිබුණාය.

"ඔවු බං... මේ..., ඇට දෙකක් ඒ වගේ" වත්සලා රුපිකා අත වූ දුරකථන අතට ගෙන එය පුතුවගේ කොෂ වෙත එලිය එල්ල කළේය. එහෙත් පුතුවෙකු වෙන් වත්සලාගේ මුඛේ නැගෙන ඒ අසැබ් වදන් රුපිකාගේ හිත් නොගත්තාය. ඒ මෙහි සිටින්නේ පුතුව නිසාවෙන්ය.

"උඹ කියනවනම් ආයේ ඒක වරදින්න දෙයක් නෑ.. තෝ ඉතින් එදා ඉදලම කරේ පොඩි උන්ගේ අහවල් එක නිරික්ෂණ, පරික්ෂණ කරපු එකනේ"

"පුතාගේ එක මෙහෙම නම්, මට අප්පගේ එකේ තරම හිතා ගන්න පුළුවන්" වත්සලා දුරකථනේ එලිය පුතුවගේ ලිඟුව පුරාවටම ගෙන ගියේය. ඒ හිත මෙන්ම වත්සලාගේ අත වූ ඒ එලියත් නොසන්සුන්වය.

"ඔවු ඉතින් එහෙම වෙන්න එපැයි බං..., අප්පගෙම පුතානේ" රුපිකාට සිනහවක් නැගුනත්, වත්සලාගේ එම වදන් තුලින්, ඇයට පුතුවගේ ලිඟුව ගැන දැණුවත් ආඩම්බරයක්ය.

"මගේ පරික්ෂණවල නිගමනය හැටියටනම්..., දැන් මේකේ උඩ හම පාත් වෙන්න ඕන කාලේ හරි..." වත්සලා එලෙස කීවේ රුපිකාගේ මුහුණ වෙත දුරකථනයේ එලිය එල්ල කරමින්ය.

"ටිකක් පාත් කරලා බලමුද...?" රුපිකාට දැණුවත් හදිසියක්ය. ඒ වත්සලා දෙස බලමින්ය.

"උඹම කරපං..." වත්සලා තම නොසන්සුන් හිත හංග ගත්තාය.

රුපිකා පුතුවගේ ලිඟු හිසෙන් අල්ලා පෙරසම හෙමිහිට මෘදුව පහතට කළාය. ඒ විටෙන් විට පුතුවගේ හා වත්සලාගේ මුහුණ දෙස බලමින්ය. වත්සලාගේ මුහුණේ වූයේ

සිනහවක් උවත් යටි හිත පත්ල "ඩිගි.., ඩිගි.." ගා ගැහුණේ ඉවසුම් රහිතවය. ඒ පුතුවගේ ලිහිණි හිස මදක් විවරව, කුඩා පැල්මත් මතු වූ විටය.

"ඒ.... මට බයයි බං..." රුපිකා පුතුවගේ ලිහිණි හිස අඩක් විවර වෙන්නටත් ප්‍රථම තම අත ඉවතට ගත්තාය. ඒ පෙරසම ඉන් එහාට පෙර තරම් පහසුවෙන් පහළට පහත් නොවුන නිසාවෙන්ය.

"බය වෙන්න එපා බං... රිදෙනවනම් ඇහැරෙනවනේ..?" වත්සලාගේ හිත වූයේ නොසන් සුචය.

"උඹ කරහං... උඹට පුරුදු වැඩේ නේ...?" රුපිකා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"පිස්සුද බං... එක පාරයි ටුර්යි කරෙ, ඒත් බාගෙට. එදා උඹට ඇහැරුනානේ" වත්සලා තමාට පුදකළ මේ මහඟු අවස්තාව ගැන රුපිකාට හිතෙන් කෘත ගුණ දැක්වූවාය.

වත්සලා පාසල් සමයේ ඤාති පුතුවගෙන් මෙම අත් දැකීම පැතුවත්, එදින ඔහු නින්දෙන් ඇහැරුණේ ලිහිණි හිස අඩක් මතු වන්නටත් පෙරය. එහෙත් එදින දැණුන නොසන් සුන්කම මෙන්ම බියද තිරිහං වත්සලාට මෙදිනත් අඩුවක් නොවුනාය. එබැවින් එදින මෙන් මෙදිනත්, වත්සලාගේ අත ලිහිවට කිට්ටු වන විට ගැහෙන්නට ගත්තේය.

"උඹේ අතත් වෙවුලනවා..." රුපිකාට නැගුණේ සිනහවක්ය.

"ඔවු බං... ඇත්තම කියන්නම්..., හිතට මොකද්ද වගේ බං..." වත්සලා පුතුවගේ ලිහිණි හිස අල්ල ගත්තේ ගැහෙන ඇහිලි දෙකුඩෙන්ය.

"මට තේරුනා.. උඹ ආසයි නේද...?" රුපිකා ඇසුවේ මවක් ලෙස කිසි දින නොඅසනා පැණයක්ය.

"ඇත්තම නම් ඔවු බං..." වත්සලා තම අසංවර බව හෙළි කලේ, තමා අපයෝජනය කරනා නොදරුවාගේ මවටමය.

"උඹ ආසයි ද...?" රුපිකා එලෙස ඇසුවේ ටිකෙන් ටික විවර වෙන පුතුවගේ ලිහිණි හිස දෙස බලා නොව වත්සලාගේ මුහුණ දෙස කෙලින්ම බලමින්ය.

කොතරම් විවෘත හා දිරිමත් උවත් එම පැණයට පිලිතුරක් දීමට වත්සලාට නොහැකි වූවාය. ඒ පුතුවගේ ලිහිණි හිස අඩක් විවර ඇති නිසාවෙන් හිතට දැණෙන

හැඟීම් මතින් තොල කටත් වියළිව ගිය නිසාවෙන් නොව, එම පැණය නැගුවේ දරුවාගෙම මව නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඇය පෑවේ පිළිතුරු සිනහවක් පමණක්ය.

වත්සලාගෙ පෑ සිනහවෙන්ම, ඇගේ හිත අඳුන ගන්නට රූපිකාට අපහසුවක් නොවුණාය. ඒ වත්සලාගේ ආශාවේ තරම ඇයට ඒ සිනහවෙන් හොඳින්ම වැටහුන නිසාවෙන්ය. එබැවින් රූපිකා තම පුතුගේ ලිඟුව මත ඇති වත්සලාගේ අත අල්ල ගත්තෙ, ඇයවත් තුරුලට ගනිමින්ය.

හොඳ නින්දක සිටි පුතුව කිසිදා නොදැණුන මිහිරක් සේම සියුම් වේදනාවක්ද තම යටි කයෙන් දැණුනේය. එහෙත් වේදනාව පරයා ප්‍රථම වරට දැණෙන නුහුරු මිහිර නිසාවෙන්, ඔහුගේ නින්ද නොකැඩුනේය. හුරු පුරුදු උණුහුම හා මුසුව දැණෙන නැවුම් උණුහුම නිසාවෙන් ලිඟුව කිති කැවුනේ ඔහුට සනීපයක් ගෙන දෙමින්ය. ඒ කුඩා ලිඟුව පෙරටත් වඩා මදක් ප්‍රාණවත් වෙමින්ය.

වත්සලාගේ හා රූපිකාගේ අත් එකතුවෙන් පුතුගේ ලිඟුවේ පෙරසම ප්‍රථම වරට අඩකට වඩා පහතට වුනේය. එය රූපිකාගේ හිතට ගුප්තභාවයක උවත්, වත්සලා වින්දේ මිහිරක්ය. ඇය ටිකෙන් ටිකෙන් මතු වන තද රත් පැහැ ලිඟු හිස දෙස බලා සිටියේ ඇසි පිය නොහෙලා ආශාවෙන්ය. එම නිසාවෙන් ඇයට රූපිකාගේ අත කය පුරා දැවටෙන ලෙංගතු උණුහුමත් නොදැණී ගියේය.

පෙරට වඩා ලිඟුව ප්‍රානවත් වූ නිසාවෙන් පුතුව පෙර සම පහත් වීම තරමක නුහුරු බවක් ගෙන දුන්නේය. එබැවින් ඔහුගේ අත නින්දෙන් ඒ වෙත ආවේ ඉබේටමය. ඉන් කළබල වූ වත්සලා දුරකථනයේ එලිය නිවා දැමුවා සේම රූපිකාද ඔහුගේ ගතේ දැවටෙන්නට හිටියේ හුරු පුරුදු බව ඔහුට ඇහෙන්නටය.

පෙරසම විවරව ඇති ලිඟු හිස අත්ලේ දැවටෙත්ම පුතුව දැණුනේ නුහුරු කිතියක්ය. එබැවි ඔහුට ඇහැරුනේ අඩ නින්දෙන්ය. එහෙත් නොදැණුවත්වම වූ තම අතේ ස්පර්ශය නිසාවෙන් ඔහුගේ ලිඟුවේ පෙර සම නැවතත් ඉහළට ආවේය. එබැවින් ඔහු නැවතත් ඇලයට හැරී නින්ද පැතුවේ, වකුටුව දැත දෙපා මුල්ලේ හොවා ගනිමින්ය.

"මම උඹට කිවුවේ බොරුද...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ රූපිකා හා කාඹරයෙන් ඉවතට විත්ය. එහෙත් රූපිකා කාඹරයට යන විට දඟවලක මෙන් එලිය පැතුරන නිවස වූයේ අඩ අඳුරේය.

"තෝ කිවුවා හරි...." රූපිකා වත්සලා කී දේ අනුමත කළේ සිනහවෙන්ය.

"මේ..., නිකන් කෝපි එකක් බිඳුවොත් හොඳයි කියලා හිතෙන්නේ නැද්ද...?"
වත්සලාට අවැසි වූයේ නොහොබිනාවෙන් දැඩිව අවදි වූ තම හිත සංසුන් කරගන්නටය.

"නරකමත් නෑ නේ...?"

රූපිකා වත්සලා සමහින් මුළුතැන් ගෙට ගියේ නිරුවතින්මය. ඇයට මේ නිරුවත් බාවය නැවුම් අත්දැකීමක් වූවාය. ඒ මතක ඇති කළක ඇය මෙතරම් වෙලාවක් නිරුවතින් සිටියේ මෙදින නිසාවෙන්ම නොව, නිරුවතින් කාඞරයකින් පිටත ගෙවනා නුහුර නිසාවෙන්ය. එහෙත් කමේ නුහුරු මිහිර ඇයට, ඇගේ ගතට එක්කලේ නැවුම් ජීවයක්ය.

"මෙහෙම මරු බං....." විදුලි බේතලයට වතුර පුරවන නිරුවත් වත්සලා දෙස බලමින් රූපිකා කීවේ හිත සතුටෙන්ය.

"කොහොමද...?" වත්සලාට රූපිකා කීවේ කුමක්දැයි නොවැහැටුනාය.

"මෙහෙම හෙළවෙන් ඉන්න එක..." එහෙත් රූපිකාගේ තෙත් ඇදුනේ තිර රෙදි හරි හැටි වැසි නොමැති නවින පන්නයේ මුලුතැන් ගෙයි විසල් ජනෙල් කවුලු වෙතය. එබැවින් රූපිකා එම කවුළු මඟ හැර ඉඳ ගත්තේ තවමත් හිතේ ඇති විලිය නිසාවෙන්ය.

"සොහොදහමේ හැටියට අපිත් සත්තු..., කොච්චර පරිනාමය උනත්, හිතේ කොණක පරිණාමය නොවූන කැල්ලක් හැංගිලා තියෙනවා. අපි ඒකට ආසයි. අනික බං මිනිස් සත්වයා හැර වෙන මොන සතාද කියපං තමංගේ ඇඟ හංගන් ඉන්නේ. ඒකෙන් හොඳම දේ මොකද්ද කියලා උඹ දන්නවද...? ඒ නිදහස නැතිවීම, ඒ නිදහස නැති කිරීම ලස්සන වචනයකින් සාදරණීය කරලා තියනවා. ඒ සබ්‍යත්වය කියලා.." වත්සලා විදුලි බේතලය පෙනුණවට සම්බන්ද කොට සිව්වය දැමුවාය.

"යකෝ.. උඹට ගිය කල... උඹ ඒ ගැන ඩිග්‍රියක් කරාද..?" සිනහවෙන් එලස ඇසුවත්, වත්සලාගේ ඒ වදන් තුල වූ ගැඹුර රූපිකාට විහිළුවක් නොවූනාය.

"නෑ බං... මම සොහොදහමට ටිකක් අවනත වූනා. ඒකෙන් පස්සෙ තමා ටිකෙන් ටික අපි මොකටද ඉපදුනේ..., ඇත්තටම අපි මේ ලැබිව්ව ජීවිතේ ඒ මිහිර විදිනවද කියලා හිතන්න ගත්තේ. ඒක මාරම දෙයක් රූපි. අපි අපේ නිදහස, අපේ ආශාවල් සේරම පැත්තකට දලා කොහොචත් නැති සල්ලියක් පස්සේ

දුවනවා. දැන් නැවතීමක් නෑ. මැරෙනකම්ම එහෙමයි. මැරෙන වෙලාවට හිතෙයි මේ ජීවිතේ අපි මොනවද වින්දේ කියලා. අපි විදලා නෑ බං.. හිතලා බැලුවොත් ඒ ජීවිත කාලේම අපි විදවලා.

සොහොදහමට කොයි සතත් එකයි, සලකන්නේ එකම හැන්දකින්. ඒත් හිතපං අපි, අපිම හදාගත්ත කුඩුවල හිරවෙලා නැද්ද කියලා. හැබයි ඒ හිර කුඩු හරි නම්බුයි, ඒවට තියනවා මහා ගරු ගාමිඛිර නම්. සංකෘතිය කියයි සබ්‍යන්වය කියයි, දේශපාලනය කියයි. ඔ අපි තමා බුද්ධිමත්ම සතා කියයි.

කුඩුවලම ඉපදුන අපිට, ඒවා හිර කුඩු කියලා තෙරෙන්නේ නෑ. අපි ඒවා කර ගහන් ජීවත් වෙනවා හරි ආඩම්බරයෙන්. අපි අපිටම කියා ගන්නවා බුද්ධිමත් කියලා. ඒක කොච්චර විහිලුවක්ද...? මම හිතන්නේ සත්වයන්ගෙන් ෆේල්ම සතා මනුස්සයා. අපිට බැරිවුනා සොහොදහමත් එක්ක ජීවත් වෙන්න. අපි ඒක අතික්‍රමණය කරලා අපිටම කෙලව ගත්තා. දැන් අපිට අපිව නැතිවෙලා ඉවරයි.

හිතපං... මම ඒ ටික උඹට නැතුව, සංකෘතිය සබ්‍යන්වය දේවත්වයෙන් සලකන කෙනෙකුට කිවුව නම් කොහොමට තියෙයි ද කියලා. අනිවායේන් මං ඉන්නේ පිස්සුවෙන්, අසහනයෙන් කියලා කියයි. මොකද සංකෘතිය සබ්‍යන්වය දේවත්වයෙන් සලකන එයා, ඒ කුඩුවලින් එලියේ නිදහස දන්නේ නෑ. ඒ අපත ෆීලින් එක මොනවගේද දන්නේ නෑ. ඊතීන් ඒ කුඩුවලින් එලියේ ඉන්න උන්ව, කුඩු ඇතුලේ ඉන්න උන් දක්කිනේ, අපතයෝ විදියට.

අපි සිම්පල් ජීවිතෙකට හුරුවෙන්න ඕන. අපි ඉපදිලා ඉන්නේ තරඟයක් කරලා මැරෙන්න විතරද කියලා හිතන්න ඕන. මේ ජීවිතය හරි කෙටියි. අපි විදවන්න ඕන නෑ, මැරෙන මොහොතේ අපි විදපු දේ ගැන සතුවක් තිබ්බනම් ඇති. අල්පේච්ච ජීවිතයක මිහිර.. උඹට අපිට හීනයක් බං... හැබයි මම එතනට කොහොම හරි යනවා...

මම කිවුවා වැඩි නේද...? හැබැයි මම ඒ කිවුවේ කෙහෙම්මල් සේක්ස් හරි හැමිනෙන එකක් ගැන හරි විතරක් කියලා උඹත් හිතන්න එපා. මම කිවුවේ ජීවිතේ සතුව ගැන. හැබයි සෙක්ස් කියන්නේත් ජීවිතේ ප්‍රභල සතුවක්"

"උඹ හරි දාර්ශනික වෙලානේ දැන්...?" රූපිකාට වත්සලා කෙරෙහි දැණුනේ ගරු බවක්ය.

"නෑ.. බං..., මම හිතන්නේ මම දැන් ඒ කුඩුවලින් ටිකක් නිදහස් වෙලා කියලා..?" වත්සලා කෝප්ප දෙකක් ලංකොට ගත්තාය.

"වෙන මොනවා නැත්තේ මට ඒකනම් ඇත්ත කියලා හිතෙනවා..., උඹ ඉස්සරට වඩා දැන් විවෘතයි" රූපිකාට හැඟුණේ එයය.

"උඹ එහෙම හිතනවද...? නෑ බං..., අඩුම තරමේ මගේ මිණිහා ඉස්සරහාවත් මම සියට සියක් තවම විවෘත නෑ. පුංචිම පුංචි කොනක් මම එයා ලඟත් හංගන් ඉන්නවා.

සමාජයක් ඉදිරියේ තාම මම සියට පණහක්වත් විවෘත වෙලා නෑ. මම ඒ තරමෙන් උනත් විවෘත වෙන්නේ, මට ශුවර් තැන, ශුවර් කෙනා ලඟ විතරයි. මට මුලු සමාජයක් ඉදිරියේ එහෙම විවෘත වෙන්න තාම හැකියාවක් නෑ. මොකද..? කොච්චර පංචිත කම් දෙඩෙවුවත්, ඉපදුන හැදුන වැඩුන සමාජයෙන් මාව හිර කරපු කුඩු, තවමත් මගේ හිතෙ තියෙනවා. මට සමාජයක් ඉස්සරහා ඒ කුඩු බිඳ ගන්න තාම බයයි" වත්සලා කීවේ ඒ තම හිතේ සැබෑවය.

"අනේ මංදා බං..., උඹ කියන එක බොරුවක් නෙමෙයි. ඒත් වෙලාවකට හිතෙනවා උඹ කියන ඒ හිර කුඩු, එහෙම නැත්තම් සමාජ සම්මතයන් නොතිබ්බ නම් අපි තිරිසන්නු වගේ වෙයි කියලා...?" රූපිකා කීවේ තම හිතය.

"අන්න ඒක තමා මම කියන්නේ...? ඒ සමාජ සම්මතයන් උඹව හිර කරලා තියෙනවා, උඹව බය කරලා තියෙනවා, කොහොමද...? ඒ සම්මතයන්ට විරුද්ධව ගියොත් උඹ මිනිසත් ආත්මයක් නෙමෙයි කියලා.

ඉතින් උඹ තරඟ කරනවා.., නොකා නොබි හරි, උඹට වඩා දරුවන්ට උගන්නන්න.. සමාජයට ජේන්න ලොකු ගෙයක් දොරක් හදාගන්න. අත්‍යාවශ්‍ය නැති වුනත් වුනත් වාහනයක් ගන්න. උඹ මුලු ජීවිතෙම ඒ වෙනුවෙන් කැපකරලා ගයිටි කරනවා. මොකද ඒ සම්මතයන් නොසලාකා අරින උන්ව සමාජය මිනිස්සු විදියට දකින්නේ නෑ.

ඒ නිසා උඹ ඒ කුඩුවෙන් නිදහස් වෙලා ඉගිලෙන්න බයයි. ඒත් සොහො දහම අපිට මේ ජීවිතය දුන්නේ එහෙම කොටුවෙන්, හිරවෙන් නෙමෙයි" වත්සලා කෝපි කොප්ප දෙකත් ඇතිව විත් රූපිකා අසලින් ඉඳ ගත්තාය.

"උඹත් එක්ක කතා කරලා මට දින්න බෑ..." රූපිකා කෝපි කෝප්පය අතට ගත්තේ සිනහවෙන්ය.

"අන්න බලපං.... උඹ මගේ එක්ක වාද කරලා තියෙන්නේ දිනුමක් බලං.. එහෙම නැතුව පැටලිල්ලක් තේරුම් බේරුම් කරගන්න නෙමෙයි. අනික නරකම දේ තමයි, මම උඹ කියපු දේට එකඟ නොවුන නිසා මම මෙව්වර වෙලා කියපුවා පැත්තකට විසිකරා.

මිනිස්සු ඔක්කොම ආසයි තමන්ගේ මතේට අනික් මිනිස්සුන් එකඟ වෙනවනම්. හැබැයි මම එහෙම නෑ. මොකද මම කියන්නේ මගේ හිතට එන දේවල්.. ඒවා තව කෙනෙකුට ගැලපෙන්නේ නැති වෙන්න පුළුවන්, වැරදි වෙන්න පුළුවන්. හරියන්නේ නැත්තම් ඒ ගැන නොහිතා ඉන්න පුළුවන්. හැබැයි මම හිතනවා මම වගේ හිතන පතන තව එක්කෙනක් හරි මේ ලොඉකේ ඉදිසි කියලා" වත්සල එලෙස සිනහවෙන් කීවේ රුපිකාගේ හිත හා ඇයගේ සමාජ සම්මතය වත්සලා දන්නා නිසාවෙන්ය.

"උඹට නම් පිස්සු බං...?" රුපිකා එලෙස කීවා නොව ඇයට එලෙස කියවුණාය.

"මම කිවුවා හරි නේද...? උඹට මාව දැන් පෙනුනේ පිස්සියක් විදියට නේද..? හිතපං.. මගේ හොඳම යාළුවාටත් විවාහව කතා බහා කිරීමෙන් පසු මාව පිස්සියක් විදියට පෙනුනම්, සමාජයක් ඉදිරියේ මම විවාහ වුනාමි.... මට ගල් ගහලා මරලත් දායි නේද..?" වත්සලා එලෙස කීවේ රුපිකාගේ උරහිසට පහරක් ගසා මහා හයිසෙන් සිනහවෙන්ය

දෙදෙනා අතර වාදයක් නොවුනත්, රුපිකාට මේ සිටින්නේ එකල සිටි වත්සලාම නොවන වග සක්සුදක් සේ පැහැදිලි වූවාය. ඒ යටි හිත මෙකල වත්සලාට ලෙංගතු වෙමින්ය. එහෙත් රුපිකාගේ උඩු හිත නම් මෙකල වත්සලා කට හැකරව, වාචාලව දෙඩ වූ සැවොම සත්‍යක් ලෙස පිළිගන්නට මැලිවූවාය.

ඇය වත්සලා කී සෑම දෙයම ග්‍රහාණයකොට ගත්තේ වැරදි කෝණයකින්ය. ඒ වත්සලා කී දේ රුපිකා, ලිංගිකත්වය හා කාමය පෙරටුකොට ගනිමින් පටලාගත් නිසාවෙන්ය. එහෙත් වත්සලා එතරම් වේලාවක් කීවේ නම්, ලිංගිකත්වය හා කාමය ගැනම නොවේය. රුපිකා වටහා ගත්තේ නැණ පමණින්ය.

"උඹලා හතර දෙනාම මෙහෙම ඉන්නවා කියන්නේ මරු ඇති බං..." රුපිකා දෙදෙනා බී අහවර කළ කෝප්ප දෙක සෝදා පසෙක තැබුවාය. රුපිකාට ඇවැසි වූයේ කතා බහා නැවත ශුංගාරයට පෙරළ ගන්නටය.

"මුලදි විතරයි බං ඒකෙන් මැජික් එකක් වුනේ. හුරු උනම එකේ ආතල්

එක්කක් නෑ" වත්සලා කීවේ සැබෑවය.

"ඒත් බං තනියම නෙමෙයිනේ... තුණ්දෙනෙක් කියන්නේ..?" රුපිකාට දැණුනේ සාමූහික නිරුවනේ මිහිරය.

"තුන්දෙනෙක් නෙමෙයි බං.. වජීර ආවහම හතර දෙනෙක්. එතකොට මේ ගෙදර නිසර්ණට දේවාලයක් වගේ..?" වත්සලා සිනහවෙන් කීවේ පුටුවෙන් නැගිටිමින්ය.

"උඹලගේ මේ නිදහස ඔක්කොම ඉවරයි දරුවෝ දැණුම් තේරුම් වෙන්න ගත්තම" රුපිකා එලස කියා පෑවේ තම නොහැකියාවය.

"උඹ දන්නවද... පිට රටවල නියුධි කොලණි තියනවා..? ඒවට පවුල් පිටින් යන්නේ. වෙන රටවල ෆැමිලි නියුධිසම් කියන්නේ වෙනම ආටි එකක්, එහෙම නැත්තම් ට්‍රෙන්ඩ් එකක්. එයලා නියුධිසම් පටන් ගන්නේ ගෙදරින්ම"

"උඹත් හදන්නේ එහෙම ට්‍රෙන්ඩ් එකක් මේ ගෙදරින් පටංගන්න ද...? හිතපං අම්මලා, අප්පච්චිලා, දරුවෝ සේරම එකට හෙළවෙන්නේ..?" රුපිකා ඇසුවේ සිනහවෙන්ය. එහෙත් හිත තුල තම පවුලත් එලෙස ඉන්න අපුරුවත් ඇයට මැවී නොපෙනුනාම නොවේය.

"එහෙම ට්‍රෙන්ඩ් එකක් පටං ගන්න මට ඕන කමක් නෑ. අනික මේ ගෙදර අලුතෙන් කියලා එහෙම දෙයක් පටං ගන්න ඕන වෙන්නේත් නෑ. ඒක ඉබේම වෙයි" වත්සලා පිගැට පෙළ අසලදී මදක් නතර වූවාය.

මෙම නිවසේ තවමත් දරුවන් නොමැති උවත්, රුපිකාට මැවී පෙනුනේ ඒ හැම දෙන නිරුවතින් මෙම නිවසේ දුච පැණ ඇවිදින අපුරුවය. එබැවින් රුපිකා අඩ අඳුරේ වූ නිවස පුරාවට නෙත් හෙලුවේ, දැනට සිටු දෙනෙකු ඉන්නා නිවස, තවත් දෙතුන් මසක් ඉක්ම ගිය පසු සය දෙනෙකුගෙන් පිරී ඇති අපුරුව සොයමින් නොව නොව, ඔවුන් හය දෙන නිවසේ තැන් තැන්වල නිරුවතින් ඉන්නා අපුරුව සිත් සේ මවා ගනිමින්ය.

"මේ, කෙල්ල වට්ට කොට්ට තිබ්බා නේද...?" වත්සලා පියගැටපෙළ නගින්නට පෙර ඇසුවේ රුපිකාගෙන්ය.

"හම්..." එය මවකට සිහිකළ දිය යුත්තක් නොවීන.

"එහෙනම් අවුලක් නෑ. මේ.., ඔන්න බොරුද බලපං. අර.., දැන් කාඹර දෙකේම ලයිට් දාලා.." වත්සලා අඬ අඳුරේ වූ ඉහළ විසිත්ත කාඹරයේ ජනෙල් අසලට ගියාය.

"හම්.. අර.., උන් ඉන්නවා.." පාරෙන් එපිට නිවසේ ඉහළ මහලේ කාඹර තුළ කොළ ගැටයන් තම රාජකාරිවල නියෙලෙමින් ඉන්නා අයුරු රූපිකා දුටුවාය.

"උන් දෙන්නා පාඩම් කරනවා.. එකෙක් ඕලෙවල්, අනිකා ඒලෙවල්. තව කෙල්ලෙකුත් ඉන්නවා. ඔන්න බොරුද බලපං... මෙකේ ලයිට් එක දාපු ගමන් උන් දෙන්නා ලයිට් ඔඟ් කර ගන්නවා.." වත්සලා ස්විචය අසලට ගියාය.

"මේ... පොඩ්ඩක් හිටපං...?"

එම නිවසේ පහළ මහලේ කාඹරයක විදුල පහන එක්වරම දැල්වුණේය. කාඹරය තුලට ආවේ දරුවන් තිදෙනාගේ මවය. ඒ නිදන වෙලාව බැවින් නිවස අස්පස්කොට හමාරවය. ඇය යහන සකසා තම ඇඳුම් උනා දැමුවේ නින්දට පෙර දියපහස ලබන්නටය. ඒ ගතට බ්ලෙසියරය හා පෑන්ටිය පමනක් ඉතුරුකොට ගනිමින්ය.

රූපිකා එදෙස බලා සිටියේ සුවිශේෂ හෙතුවක් නැතුවය. ඒ ගැටිස්සි වියෙ හොර බැල්මේ ආශාව වසර ගණනාවකට පසුව මෙදිනත් ඉස්මතු වූ නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇය එලෙස නිරුවතින් ඉන්නා විට, රූපිකා නොසිතුව ලෙස එම කාඹරයට පැමිණියේ එක් පිරිමි දරුවෙක්ය. රූපිකාගේ හිත ත ඒ දසුනෙන් නම් තිගැස්සී ගියේය.

ඔහු දහසය විය කීට්ටුවට ඇතයි රූපිකාට සිතුවේ ඔහුගේ හැඩරුවෙන්ය. එම දැකුමනම් රූපිකාට ගෙන දුන්නේ විශේෂිත බවක්ය. ඒ දරුවන් ඉදිරියේ එලෙස අඬ නිරුවතින් ඉන්නා මව කෙරෙහිය. එහෙත් රූපිකාට පුදුම සිතුවේ ඔවුන් කිසිවෙකු වත් නිරුවත කෙරෙහි අමුත්තක් නොපෙන්වීමය. ඒ පුතු ආ වග මවට තැකීමක් නොවීම හා මව ඉන්නේ නිරුවතින් කියා පුතුවත් වගක් නොවීමය.

"ඒ.. වත්සු මෙහෙ වරෙන්... අර බලපං.." රූපිකා පෑවේ විශ්මයක්ය.

"ඔය ලොකු එකා..., මේ පාර ඒලෙවල් කරනේ" වත්සලාට ඒ සුපුරුදු දැකුම අරුමයක් නොවුණාය.

"ඒ ගැණිට ගානක්වත් නෑ බං... අවිචර ලොකු ලමයි ඉස්සරහා ඔහොම?" රූපිකා එදෙස බලා සිටියේ විමතියෙන්ය.

රූපිකාගේ ඒ වදන් කෙරෙහි වත්සලා පෑවේ සිනහවක්ම පමණක්ය. ඒ

වත්සලාට රුපිකා වෙනුවෙන් තවත් කියයුතු දෙයක් නොමැති නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇය රුපිකාට බාදාවක් නොකළේ, අසනා දේට වඩා දැසින් දකිනා දේ හිතට වඩාත් විශ්වෂණීය වන නිසාවෙන්ය.

මව ඔහුට තරවටු කළේ නැගෙනිය හා වූ සහෝදර රංචුවටය. එහෙත් ඒ ඔහු කෙරෙහි අහිතකින් නොවන බව රුපිකාට ඇගේ අංග වලයෙන් වැටහුණාය. පුතුවට යමක් පැවසූ ඇය උස් හඬින් තවකෙකු වෙත අමතන වගත් රුපිකාට ඇඟුණාය.

දෙතුන් මොහොතක් ගෙවුනත්, කවුරුත් නොපැමිණි නිසාවෙන් ඇය නැවතත් උස් හඬින් ඇමතුවේ, පුතු ඉදිරියේ කියා තැකීමක් නොකොට තම බ්‍රෙසියර ද ගලවා දමමින්ය. එවිට කාඹරයට පැමිණියේ පෙනුමෙන් දාහතර විය නොයික්ම වූ දියණිය වග රුපිකා හඳුනා ගත්තාය. ඇය අත කුමක් හෝ තිබෙන වගත් රුපිකා දුටුවේ, ඇය ඇඳ සිටි කෙටි හා අඩ නුරුවතට සම වූ ඇඳුම දෙස රුපිකා උවමනාවෙන් බැලුව නිසාවෙන්ය. සැබැවින්ම ඒ රුපිකා බැලුවේ ඇගේ ඇඳුම දෙස පමණක්ම නොව ඇයගේ වත දිහාවය.

මව පුතුවට වඩා දරුණු ස්වරයෙන් දියණියට බැන වදින වග රුපිකාට සිතූණාය. ඒ යමක් පහද දෙමින් ඇය තම වත වූ එකම ඇඳුම පෑන්ටියක් ගලවා දමමින්ය.

රුපිකා එදෙස බලා සිටියේ විමතියෙන්ය. ඇයට පුදුමය වූයේ දියණියට කෙසේ වෙතත් පුතුවත්, මවගේ ඒ පූර්ණ නිරුවත වගක් නොවීම ගැනාය. එම නිසාවෙන් පුතු හා දියණිය අතර එවලේ ඇති වූ බහින් බස් විම රුපිකා නොදුටුවාය. ඇය බලා සිටියේ දරුවන් ඉදිරියේ තම නිරුවත තැකීමක් නොකරන ඒ මව දෙසය. එහෙත් දෙතුන් මොහොතක් දීර්ඝ වූ රුපිකාගේ දැහැන බිඳුනේ, එම නිවසේ විසල් රෝල ගෙට්ටුව විවරව කාර් ඊටයක් ඇතුළු වූ නිසාවෙන්ය.

මද වෙලාවකින් ඔහුත් කාඹරය තුලට එනු රුපිකා දුටුවාය. එහෙත් මව තවමත් සිටියේ නිරුවතින්මය. පියා පැමිණි නිසාවෙන් මව දරුවන් දෙදෙනාගේ ගෝරනාඩුව පියා මත පවරනු රුපිකා දුටුවාය.

දරුවෙන් වෙනුවෙන් පියාගේ හඬ උස් උවත්, එහි සංවර හා ඉවසුම් බව රුපිකා ඇඳින්නාය. එහෙත් ඇයට ඔහුගේ අංග වලනයන් මතින් සිතුවේ, පිරිමි දරුවාට වඩා ලොංගතු බවක් ඔහු දියණියට දක්වන බවය. ඒ විටෙක ඔහු මවටත් යමක් තේරුම් බෙරුම් කරමින්ය. එහෙත් මවට එය වගක් නොවන, ඇය කේන්තියෙන් දියණිය අත වූ යමක් උදුරා පුතු අතට දුන්නේ, යහන මත වූ තුවාය අතට ගනිමින් එතනින් ඉවතට යමින්ය.

රුපිකාට එම දසුන් පෙළ නැවුම් වූවා මෙන්ම, ඇය ඒ ගියේ නාන කාඞරයට වගත් පසුව එලිය වුන කුඩා කවුළුවෙන් රුපිකා හැදින ගත්තාය. එහෙත් රුපිකාට සිනහවක් නැගුනේ දියණිය කෙන්තිය පිට කරමින් දෙපා පෝලවේ ගසමින් ඉවතට ගිය අපුරුවෙන්ම නොවේය. ඒ තම ජාග්‍රාහී පිම්මට මව දැක් වූ සහයෝගය වෙනුවෙන් පුතුගේ මුහුනේ ඇඳුන සිනහා රැල්ලටය.

"මරු නඩුවක් බං ඒක...." රුපිකා වත්සලා දෙස බැලුවේ සිනහවෙන්ය.

"තවටිකක් බලන් ඉදපං.. සමහර විට උඹට අරු නඩුව බලවන විදියත් දකින්න පුළුවන් වෙයි" වත්සලා කළේ විහිළුවක්ය. එහෙත් එම විහිළුව කුමක් දැයි කියා රුපිකාට නොතෙරුනා නොවේය. ඒ "නඩුව බලවන"වචන දෙපිට පෙරළා "බඩුව නලවන" වදන් පෙළ රුපිකා සකස ගත් නිසාවෙන්ය.

වත්සලාගේ විහිලුව යථාර්තයක් බවට පත් වෙමින්, පියා තම ටයි පටිය බුරුල් කළේ නාද වුන දුරකථනය අතට ගනිමින්ය. ඔහු ඇමතුමේ සිටියෙදීම එකින් එක තම වත ගලවා දැමුවේ කළිසම පමණක් ගතට ඉතුරු කොට ගනිමින්ය.

රුපිකාගේ හිත නොසන් සුන් වූයේ ඔහු කළිසම පමණක් ගතට ඉතුරුකොට ගත් නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඒ නොසන්සුන් කම පරයා ඉහල මහලේ කාඞර දෙකක විදුලි පහන් දැල් වුනේ දෙවිටකය.

"කොල්ලෝ දෙන්නා ඇවිත්..." මෙනුවක් වේලා පසෙක සිට රුපිකා දෙස බලා සිටි වත්සලන් ඇය අසලට ආවේ සිනහවෙන්ය.

"මේ ලයිට් එක දාමුද...?"

"ටිකක් හිටපංකෝ.... මෙහෙම හිල්ම් එකක් ආයේ බලන්න ලැබෙන්නේ නෑ" රුපිකා එලෙස කීවේ මදක් යහනේ දිගාව ඉන්නා දරුවනගේ පියා වෙතට නෙත් යොමමින්ය. කාඞරයට පැමිණි ගැටවරයන් දෙදෙනාව රුපිකාට වැඩක් නොවුණි.

"උඹත් තාම ගුල් මරන්න ආසද...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ රුපිකාව තුරුලට ගනිමින්ය. ඒ කොළ ගැටයන් දෙදෙනාගේ කාඞර දෙක වෙත විටෙන් විට නෙත් මාරු කරමින්ය.

"ඒ ආසාව කවදාවත් නැතිවෙන එකක් නෑ" රුපිකා තම කය සිත් සේ වැලඳ ගන්නට වත්සලාට ඉඩ දුන්නාය. ඒ බිත්ති මුල්ලෙන් තරමක් ඉවතට එමින්ය.

"උඹ බලං ඉන්නේ අරු කළීසම ගලවනකම්ද..?" වත්සලා රුපිකාගේ හිත ඇදින්නාය.

"හම්.. උඹ වයසයි" රුපිකා තෙපළුවේ ආශාවෙන්ය.

"හැබැයි උගේ එකානම් කළු නැතුව ඇති..." වත්සලා රුපිකාගේ ගෙල සිප ගත්තේ කණ් පෙත්ත උණුහුම් කරමින්ය.

"ආහ්..... වත්සු..., කළු ඕනමත් නෑ. ඇයි උඹ මීට කළින් උගේ දැකලා නැද්ද..?" රුපිකාට ඒ උණුහුම ඉවසුම් නොදුන්නාය.

"නෑ..., උගේ දිහා මම බලලා නෑ.." වත්සලා කීවේ ඇත්තය.

"කොල්ලෝ දෙන්නා දිහා...?" රුපිකා ඇසුවේ තරමක සිනහවකින්ය.

"ඕන තරම්..." ඉන් දෙදෙනාටම ඇති වූයේ දැඩි සිනහවක්ය. එහෙත් දෙදෙනාගෙම නෙත් ඇදුනේ පහළ මහලේ තවත් කාඹරයක් එලිය වූ වෙතටය.

දියණිය කාඹරයට පැමිණ, මෙතුවක් ඇර දමා තිබුණ ජනෙල් පියන් වැසුවත්, තිර රෙදි ගැන තැකීමක් නොකලාය. ඇය තම ඇදිවන එකින් එක ගලවා දමා කණ්නාඩිය අසල සිටගත්තේ දේශික පුරුද්දටය.

"මේකින් පොඩි නෑ..." රුපිකා කෙදිරුවේ වත්සලාගේ කණට කොටය. ඒ බෙලිගෙඩි දෙකක් තරම් ඇගේ උස් ලෑම රුපිකාට පෙනුණ නිසාවෙන්ය.

"වජිරයි සමන්තයි දෙන්නම ඕකීට හරි ආසයි..." වත්සලා රුපිකාගේ දෙතන් මෘදුව ස්පර්ශ්‍ය කලේ පිටුපසින් ඇයව වැලඳ ගනිමින්ය.

"ආස නැතිවෙයි යැයි... බලපංකෝ හමේ පාට.. නිකක් සුද්දියක් වගේ" රුපිකාගේ හිතත් ඇය කෙරෙහි බැඳුනේය.

"උන් මික්ස්.. අම්මා සිංහල තාත්තා බගර්" වත්සලා එලෙස කීවේ දියණිය කණ්නාඩිය ඉදිරියේ තම රුව විදින අපුරුව දෙස බලමින්ය.

"ඉස්සර අපි වගේම තමා බං..., අපිත් ඔහොමනේ.." රුපිකාට ඇගේ කෙළිලොල් බවෙන් සිහි වූයේ තම අතීතයය. ඒ ඇය නොයෙක් ඉරියවු තුලින් කණ්නාඩිය අසල දමන දාන්තගල දැකුමෙන්ය.

"ඕකී ඔහොම හිටියට හෙන වල්... ඕකී ලඟ ටැබ් එකක් තියෙනවා.. සමහර දාට ඕකී ඒකෙන් මොනවා හරි බල බල කන්නාඩිය ලඟ ඉඳන් මේක කොනහා

ගන්නවා" වත්සලා එලෙස කීවේ රුපිකාගේ ගැටිත්ත වෙත ඇහිලි තුඩක් තබමින්ය. ඒ වත්සලා ඇයව එලෙස දැක නැතත්, වර්ජනා සමන්ත දැක ඇති දේය.

"ඉතින් ඉස්සර අපිත් එහෙමනේ... ටැබ් නෑ.., කොහෙන් හරි හම්බ වුන පත්තර කැල්ලේ පිහිට" රුපිකාට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"දියුනුව එක්ක පරිසරය, සමාජය, වෙනස් උනත් හිත්වල ආශාවලේ එහෙම වෙනස් වෙන්නේ නෑ. වෙනස් වෙන්නේ බාවිතයට ගන්න භාන්ඩ පමණයි" වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඔන්න අයෙත් පටංගත්තා.." එය රුපිකාගේ හිත් නොගත්තාය. එහෙත් ඇය එලෙස කියූ වත්සලාගේ ඇහිලි පහස විද ගත්තාය.

විටෙක නර්ථනයෙන්ද, තවත් විටෙක නිරූපනයෙන්ද, තවත් විටෙක ශරීර සුවතා ක්‍රීඩාවකද යෙදීමින් සිටි දියණියදෙස වත්සලා මෙන්ම රුපිකාද බලා සිටියේ සිනහවෙන්ය. ඒ ඇගේ නිරුවත් ක්‍රියාවන් දෙස නොව ඇගේ කොමළ කම හා කෙළිලොල් කම දේසය. ඒ ඔවුන් දෙදෙනාටද තම අතිතය සිහිකර දෙමින්ය.

"මේකින් ලොකු වෙද්දී අම්මා වගේම ඉදියි...?" රුපිකා ඇගේ වත් හැඩරුවෙන් එය අනුමාන කළාය.

"උඹ ආසද එකීට...?" වත්සලා රුපිකාගේ දෙනන මෘදුව අතගැවේය.

"උඹ...?"

"නෑ බං.... එහෙම ලොකු ෆිලින් එකක් නෑ.." වත්සලා කීවේ සැබෑවය.

"මේ... අර බලපංකෝ..., මේකී ජිම්නාස්ටික් කරනවද කොහේද...?" රුපිකා බලා සිටියේ ඇය නිරුවතින් ඉදිමින් දෙපා පලල් කොට තම යටි කය බිමටම පහත්කොට ගත් අපහසු ඉරියවුවෙන්ය.

"ඔකීගේ ඇඟ මාර ෆෙක්සි බල්... බලපං අර අඹරන විදිය. අපි කොරොන් කොණ්දත් ඉවරයි" වත්සලා පෑවේ සිනහවක්ය.

"බැන්ද දාක මිණිහා මේකීව ඕන ඕන පැත්තට අඹරගයි" රුපිකාට සිතුවේ එයය.

"අරුන් දෙන්නා කියන්නෙත් ඕකම තමා... වර්ජ කියන්නේ මේකීව ලැබුනොත්"

වඩාගෙනමළ ගහන්තේ කියලා"

"පවු බං පොඩි එකී...." රුපිකාට සිතුවේ එයය.

"තෝ නිහාලේ එක්ක ඉද්දිත් මිනිස්සු ඒකම කියනවා ඇති. ඇයි තෝ උගේ දුවෙක් වගේතේ.."

"ඒක ඇත්ත... ඒත් මම ඒකට ආසයි" ඇය කරමින් සිටි ක්‍රීඩාව එක් වරම නතර කළේ කවුරුත් හෝ ඇමතුව නිසාවෙන් වග රුපිකාට මෙන්ම වත්සලාටත් ඇඟුණය.

දෙදෙනාගෙම සිතුවිල්ල සපත කරමින් ඇය කාඞරයේ දොර අසලට ගියේ ඒ හිටි උපං ඇඳුමෙන්මය. එහෙත් ඇය දොර මදක් විවර කළේ කාවෙනුවෙන් දැයි දෙදෙනාටම නොපෙනුනේය. එහෙත් ඇය දොර වැසුව "දාඩාස්" වේගයේ තාලෙන් ඒ කේන්තිය පිට කළේ සොහොයුරුට වග දෙදෙනාටම සැකයක් නොවුනේය.

"බලහං..., පොඩි උනාට දැන් ඉන්න උන්ගේ ඇක්ටිං..." වත්සලාට නැගුනේ සිනහවක්ය. ඒ ඇය දොරවසා, එහෙත් කාඞරය තුල සිට ඔහුට බණින කේන්තියේ ඉරිය වු වත්සලාගේ හිත ගත්ත නිසාවෙන්ය.

"මේකී ඇට්ටරයි..." රුපිකාට සිතුවේ එයය.

මද වේලාවක් ඔහුට බැන වැදුන ඇය, කාඞරයේ දොර නැවත විවර කළේ තමා ඉන්නා ඒ උපන් ඇඳුම ගැන තැකීමක් නොකොටමය. එවිට කාඞරය තුලට ආවේ රුපිකා මෙන්ම වත්සලාත් සිතුව ලෙසම වැඩිමහල් සොහොයුරුය.

රුපිකාගේ හිත ඒ නුහුරු දැක්මෙන් සලිතව නගන "ඩික්.., ඩික්..." හඬ වේගය, වත්සලාටත් දැණුනේය. ඒ වත්සලාගේ දැන වූයේ ඇගේ ලැමදේ නිසාවෙන් නොව, වත්සලා මුහුණ හොවා සිටියේ ඇගේ උරහිස් පතුවේ නිසාවෙන්ය. "මුට හෙළුව ගානක් නෑ" රුපිකා ගැහෙන සිතින් සිතුවාය. ඒ තම නිරුවත ගැන වගක් නොකොටම නැගෙණිය අයිසංඩියට බණින අපුරුව රුපිකාගේ හිත සසල කළ නිසාවෙන් නොව, සොහොයුරුටත් නැගෙණියගේ ඒ නිරුවත වගක් නොවිම ගැනය.

"උඞට ඔහොම දකිද්දි අමුතූයි තේද...?" වත්සලාට රුපිකාගේ හද ගැස්ම වැටහුණාය.

"උඞ ඔය ටිකයි දැක්කේ..., උන්ට ඒක ගානක් නෑ" වත්සලා කීවේ ඔවුන් ගැන දන්න නිසාවෙන්ය.

"කොල්ලෝ දෙන්නත් එහෙම ඉන්නවද...?"

"හම්.. උන් දෙන්නටත් අම්මා නංගි කියලා වෙනසක් නෑ" වත්සලා එලස කියන විටම පියා යහනෙන් නැගිටිනු රුපිකා දුටුවාය.

රුපිකා සිතුව දේ නොවුණාය. ඔහු කාඹරයෙන් ඉවතට ගියේය. එහෙත් මද වේලාවකින් ඔහු නැවත මතු වුනේ දියණිය හා පුත්‍රගේ ගෝරනාඩුව මැද්දේය. ඔවුන් කිසිවෙකුටත් නිරුවත ගැන වගක් නොවුනත්, එදෙස බලා සිටි රුපිකා සිටියේ ගුප්තභාවයක සිතුවිලි රැනක පැටලෙමින්ය. ඒ එම නුහුරු දසුන් පෙළ රුපිකාගේ හිතට විටෙක හිරිකිතක් එක්කලත්, තවත් විටෙක නුහුරු මිහිරිකිත් තෙපුල් දුන් නිසාවෙන්ය. වඩාත්ම ඒ නුහුරු මිහිරිකිත්ය.

"අරකිට හෙළුවෙන් ඉන්නේ අප්පව්ව් ඉස්සරහා නේද කියලවත් ගානක් නෑ" රුපිකා කෙඳුරුවේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"උඹට ඕක දැන් ඇතියක් නැද්ද...?" පළමු වරට දකින පවුලක සාමූහික නිරුවත රුපිකාට නැවුම් උවත්, හොඳ හැටි ඔවුන්ව එලෙස දැක ඇති වත්සලාට එය අරුමයක් නොවුණි.

"ටිකක් ඉදපංකෝ... මේක අමුතු ලොකයක් බං.." රුපිකාට ඉන් ඉවතට එන්නට නොසිතුවේ එබැවින්ය.

පියා පුත්‍ර අත වූ යමක් උදුරා දියණිය අතට දුන්නේය. එය දෙතුන් මොහොතකට පෙරදී මව දියණියගෙන් උදුරා පුත්‍රට දුන් දෙයම වග රුපිකා හැඩරුවෙන් ඇඳින ගත්තාය. ඉන් ලොකස්භාවය අනුව, පියා දියණියන් කෙරෙහින්, මව පුත්‍රන් කෙරෙහින් ඇති බැඳීම, කුමන සමාජස්තරයක උවත් පොදුවක් වග රුපිකාට තහවුරු වුණි. ඒ වත්සලා කී දේ ඇයට නැවතත් සිහිවෙමින්ය.

පුත්‍ර කේන්තියෙන් නික්ම ගිය පසු, දියණිය පියාව වැලඳ ගත්තේ ආදරෙන්ය. පියාත් ඇගේ හිස අතගා නළත මත හාදුවක් තැබුවේ ඇගේ නිරුවත ගැන වගක් නොකොටම වීම රුපිකාට එක් කළේ නුහුරකිය. ඒ "උන්ට ඕක ගානක් නෑ" යැයි වත්සලාගේ කියමන රුපිකාට සපත වෙමින්ය.

"අපි යකෝ.. අප්පව්ව් ඉස්සරහා ඔහොම ඉඳලා තියා.., ඇඳුමක් වත් මාරු කරලා නෑ" තමා එය කීවේ ඒ කෙරෙහි අකමැත්තකින්ද, නැති නම් නුහුරු කැමත්තකින්ද යැයි රුපිකාටත් නොතෙරුණාය.

"අපි කවදාවත් එහෙම නොකරපු නිසා, අපේ අප්පච්චිලාට විතරක් නෙමෙයි අම්මලටත්, ටිකක් අපි කොටට ඇන්දත්, එහෙම නැත්තම් යට මුකුත් ඇඳලා නැකියලා දැණුනත් ඇති. ඒ දිහා බැලෙන්නේ නිකම්ම. හැබැයි ඒ වල් කමට නෙමෙයි. දැකලා නැති නුහුරු කමට.

ඉස්සර මම එහෙම හිටිය වෙලාවට, අප්පච්චි මට නෙමෙයි ඒකත් කියන්නේ..., අම්මට. හරියට ඇඳුමක් දාගන්න කියන්න කියලා. මොකද අපිට තාම ඕක මැජික් එකක්" වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය. එහෙත් රුපිකා බලා සිටියේ දියණියව සනසා පියා කාඹරයෙන් ඉවතට යන දෙසය. ඒ දියණියගේ නිරුවත් නිතඹටත් සියුම් ලෙංගතු පහරක් ගසමින්ය.

එහෙත් පියාගෙ ඒ ලෙංගතු පහරේ, වේදනාව දැණුනේ රුපිකාගේ හිතටය. ඒ එකල පියා සමඟ යාන්තමට හෝ තිබුන ලෙංගතුවත්, තම කොටහලුවෙන් පසුව ගරු ගාම්ඹිරව දුරස් වූ අයුරු ඇයට සිහි වෙමින්ය. " කොටහලුවෙන් පස්සේ අප්පච්චි මගේ ඔළුව අත ගැවේත් මගුල් දවසේ පොරුවෙන් බැහැලා වැන්ද වෙලාවේ" ඇය හෙළුවේ දුක් සුසුමක්ය.

එහෙත් තමා හා පියා අතර වූ බැඳීමට වඩා යපහත්, වඩාත් ලෙංගතු බැඳීමක් වත්සලා හා ඇගේ පියා අතර තිබුණු වග රුපිකාට රහසක් නොවුණි. ඒ වත්සලාගේ පියා වත්සලා වැඩි විය ඉක්මවූ පසුවත් හුරතල් කරන අයුරු තමා බලා සිටියේ ආශාවෙන්ම නොවේදැයි කියාත් සිහිපත් වෙමින්ය.

"ඇත්ත කියපං... උඹට දැන් උඹේ අම්මා, අප්පච්චි ඉස්සරහා උනත් මෙහෙම ඉන්න එකත් අවුලක් නැද්ද..?"

"අම්මා අප්පච්චි ඉස්සරහා නෙමෙයි, මට දැන් කාගේ ඉස්සරහා උනත් හෙලුවෙන් ඉන්න එක මහා ලොකු දෙයක් නෙමෙයි. ඒත් එකෙන් අසරන වෙන්නේ එයාලා.. මොකද ඒක එයාලට නුහුරු නිසා" වත්සලා කීවේ තම ස්ත්‍රයය.

"ඇත්ත කියපං... උඹ ඒකෙන් ආතල් එකක් ගන්නවද...?"

"අම්මා අප්පච්චි ගැන වෙනම එකක්. හැබැයි ඔවු..., මම ආසයි මගේ දිහා එහෙම හොර බැල්ම වැටෙනවට. මම ආසයි ඔක්කොමලා එහෙම හෙළුවෙන් ඉන්නවට" වත්සලා රුපිකාව බදා ගත්තාය.

"මේ..., මේ..., අප්....." රුපිකාගේ වදන් ගොත ගැසුනේය.

"උඹ අහන්නේ අප්පච්චිගෙන් උනක් කියලද..?"

"හම්.."

"නෑ... කවදාවත් නෑ. මොකද මම දන්නවා අප්පච්චි එහෙම බැලුවත් බලන්නේ නුහුරු කමට මිසක්, මාත් එක්ක බුදිය ගන්න නෙමෙයි කියලා" වත්සලා එම පැනය තැකීමක් නොකළාය.

"බලපං ඒක කිවුව කැත..." රූපිකාගේ හිතත් වත්සලාගේ පියා කෙරෙහි බැඳුන අසැබි වදන් පෙලෙන් සලිතව ගියේය.

"මොකද්ද මම කිවුව එකේ තියන කැත කම..., මම කිවුවේ ඇත්ත..."

"අන්න අරු ආපහු කාඹරට ආවා..." වත්සලාගේ තුරුල තුලින් රූපිකාට ඉදිරිපස නිවසේ පියා කාඹරයට ඇතුලු වෙනු පෙනුණාය.

සැබවින්ම රූපිකාට එය පෙනුණා නොව, මොන කතා බහක සිටියත් එදෙස විමසිල්ලෙන් සිටිනාවෙන් ඇය එය දුටුවාය. එබැවින් රූපිකා එවෙත හැරුනේ මෙවර වත්සලාගේ තුරුලෙන් නොමිදෙමින්ය.

"උඹට ඕන උගේ වංචියාව බලන්නද...?" වත්සලා එය ඇසුවේ නොදැණ නොවේය.

"මොන වංචියාවද...?" රූපිකා එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන් උවත්, කාඹරයට පැමිණි ඔහු තම කලිසමේ ඉහ පටිය ගලවා දමන විට රූපිකාගේ හද ගැස්ම නැවත තිවාර වුනේය.

"අර ගෑණිට වැඩ පෙන්නලා, ළමයි තුන්දෙනෙකුට පණ දුන්න ඒ වංචියාවද...?" රූපිකාගේ අවැසිය වත්සලා ඉටු නොකළේ හිතා මතාමය.

"මොන වැඩ, මොකෙන් පෙන්නලද...?" රූපිකා ඇසුවේ ඔහු කලිසම ගලවා පසෙකට දමන විටය.

"තොට නිහාල් මොකෙන්, මොන වැඩ පෙන්නලද.. අර පල්ලෙහා දෙන්නෙක් ඉන්නේ..?" වත්සලා එලෙස සුවේ සිනහවෙන්ය.

"මට බෑ... උඹ කියපං..." ඔහු යට කලිසම ගලවන තෙක් රූපිකා බලා සිටියේ නොයිව සිල්ලෙන්ය.

"තොත් දෙකක් බැවේ.. නාකි පයියට මේක අල්ලලා...., අර ගැනින් එහෙමයි.. තුනක් බාලා තියෙන්නේ අර ලංකට එකෙන් වහං ඉන්න දාර පයියෙන් හුකාගෙන ගෙන" වත්සලා එලෙස කීවේ රූපිකාගේ යොනිය මෘදුව අතගාමිණිය.

"වදන් එහෙම සැර වැඩි නැද්ද....?" රූපිකා එහි අසංවර හා අසබ්බන්දයට ආශා කළත් එක් වදනක අසබ්බන්දය හමුවේ මදක් කැලතුනාය. ඒ ඔහු කළිසමෙන් නිදහස් වූ යටිවන ලංකටුවට මතින් මෘදුව අත ගා සුව පහසුව විඳි විඳිගන්නා දෙස බලමිණිය.

"උඹලගේ අම්මයි අප්පච්චියි දාඩිය දාගෙන හුකපු එකේ ප්‍රථිඵලයට තමා උඹව ලැබුනේ..., අපේ අම්මයි අප්පච්චිත් හුකලා තමා මාව උපද්දවලා තියෙන්නේ. මමයි වජිරයි හුකලා තමයි මේ දරුවා බඩට ආවේ. වචනේ විතරයි අසබ්බ වැඩේ අසබ්බ නෑ..." වත්සලා සිනහා වූවාය.

"ඒ උනාට ඒක ටිකක් දරුණු වැඩියි වගේ... පට්ට අසංවරයි. අරුත් මොන මහලක් කරනවද මංදා අරක ගලවන්නේ නැතුව" වත්සලා කී "හුකලා" වදන රූපිකාගේ හිත නොගත්තා සේම, යට කළිසම ගලවන්නට ඔහු ගන්නා වේලාවත් රූපිකාගේ හිත නොගත්තාය.

"ඇත්ත කියපං... උඹ ආසද ඒ මිනිහා එක්ක බුදිය ගන්න..." වත්සලා ඇසුවේ රූපිකාව අවුස්ස ගන්නා අදහසින්ය.

"තාම දැක්කේ නෑ නේ... දැක්කම කියන්නම" රූපිකා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"නෑ මම ඇහුවේ නිහාල් ඇර වෙන කාගේ එක්ක හරි ඇත්තටම...?"

"ඇයි උඹ එහෙම අහන්නේ...?" රූපිකාගේ හද එම පැනය හමුවේ මදක් සලිතව ගියේය. ඒ දෙන පිළිතුර කුමක්ද කියා නොව, තමා හොරහින් එම මිහිර විදින වග සිහිවීමෙන්ය.

"කියපංකෝ...?"

"උඹ...?" රූපිකා කපටි වූවාය.

"මටනම් එහෙම වෙනසක් ඕන කියලා හිතලා තියෙන්නේ..." වත්සලා කපටි වූවාය.

"උඹ කැමති කවුරු හරි ඉන්නවද...?"

"ඉන්නවා... ඒත් බං මම කැමති කවුරු හරි මාව බලෙන් රේජ් කරනවනම්, දෙන්නෙක් උනත් අවුලක් නෑ.." වත්සලා තම හිත කීවේ සිනහවෙන්ය.

"උඹ ඔය කිවුවේ ඇත්තමද...? දිවුරපං..." රුපිකා තම අත වත්සලාගේ කුසේ තැබුවාය.

"සත්තමයි... ඇයි..?" වත්සලා ඇගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"නෑ..., මමත් ආසයි කවුරු හරි මාව රේජ් කරනවනම්. ඉඳලා හිටලා මට හීනෙනුත් ජේනවා" රුපිකාත් තම හිතේ සත්‍ය හෙලිකළාය.

"ඒක හැම ගැණියෙක්ම අකමැති ඒත් පොදු කැමති හැංගිව්ව ආශාවක්. හැම ගැණියෙක්ම වගේ ජීවිතේ එක් වරකට වඩා ඒ හීනය දැකලා තියනවා"

"ඇයි.., උඹ ඒ ගැන සමීක්ෂනයක් කරාද...? රුපිකා සිනහවෙන් ඇසුවේ නැවත කාඹරය වෙත නෙත් හෙලමින්ය.

"මම නෙමෙයි.., ඉන්ටනැෂනලී කරපු රිසව් එකක්"

"සිරාවටම..?" රුපිකාට ඒ ගැන දැණුනේ පුදුමයක්ය.

"වැඩිපුරම රේජ් වෙලා තියෙන්නේ බැඳපු ගැණු ලෑ. ගොඩක් රේජ් කේස්, ලීගලී ආයිල් නොවෙන්නෙත් ඒ හිංදලු. අනික බැඳපු ගැණුන්ගෙන් සියට හැටකට වඩා ජීවිතේ එක් වරක් හරි රේජ්වෙලා තියනවලු. මම කියන්නේ අරක අතුලට දාලම නෙමෙයි.

ඒකේ හොඳම දේ උඹ දන්නවද..? රේජ් වුන ගැණුන්ගෙන් සියට අසුවක් විතර අකමැති උනත් ඒකෙන් මිහිරක් ලබලා තියන එක. ඒක තමා ගැණු අපේ හිතේ ඇත්ත කතාව. අන්න අර ගැනී කාඹරේට ආවා.." වත්සලා ඇය නාන කාඹරේ සිට එන අයුරු දුටුවාය.

"මාර කතාවක්නේ බං ඒක...?" රුපිකාට එම සත්‍ය ගෙනදුන්නේ විමතියක්ය.

ඇය නාන කාඹරයේ සිට, නිදන කාඹරයට ආවේ නිරුවතින්ය. එහෙත් ඇය තුවායද විය. ඇය හිමියා සමඟ කතා බහෙ යෙදෙමින් තම වත පිහිද ගත්තේ දියණිය මෙන් ඇයත් කණ්ණාඩිය මතින් තම රුව විඳිමින්ය. දියණියගේ මෙන් දාන්ගලයක්

ඇය වෙතින් නොපෙනුනත් ඇයත් එලෙස නොහැසිරුනාම නොවේය.

"අන්න අරු ඇදෙන් නැගිට්ටා...?" රූපිකා එලෙස කීවේ තරමක නොසන්සුන් කමෙන්ය.

"දෙයියනේ කියලා දැන් නම් ඌ ජොකා ගලවන්නම ඕන.." වත්සලා එලෙස ජරාඊචනා කලේ රූපිකාටත් ඇසෙන ලෙසටය.

"උඹටත් ආසද....?"

"මට ඔය නාකී පකෙන් ඇති වැඩක් නෑ..., මට ඕන උඹව මෙතනින් අයින් කර ගන්න" වත්සලා කීවේ තම සැබෑ පැතුමය.

යහනෙන් නැගිටි ඔහු වත්සලා පැතුවා සේම යට ඇඳුම ගලවා දැමුවේය. ඒ රූපිකාට මෙන්ම වත්සලාට ද පිටු පාමිණිය. රූපිකාට එය ඉවසුම් නොදුන්නේ, ඔහු එලෙස පිටුපා සිටිමින් බිරිඳ හා කතා බහේ යෙදුනේ, දවස පුරාවට හිර බවෙන් දුක් විඳි ලිඟුව මෘදුව අතගා ගනිමිණිය. ඒ සෑම පුරුෂයෙකුට මෙන්ම ඔහුටත් එම පුරුද්ද පොදු වූ නිසාවෙන්ය.

"විහික්.. ඌ මේ පැත්තට හැරෙන්නේ නෑනේ බං..., ඌ අතින් මොනවා හරි කරනවා වත්ද..?" රූපිකාගේ ඉවසුම හීන වුණේය.

"පිස්සුද බං..., දවස පුරාම හිරකරන් ඉඳලා ඒ ඌ ඒ නිදහස සමරනවා..." වත්සලාට නැගුණේ සිනහවක්ය.

"ඇයි බං ඉතින්... ඌට මේ පැත්තට හැරිලා සමරන්න පුළුවන්නේ.. හැමදාම දකින ගෑණිදිඟාවටම නැතුව" රූපිකා කළේ විහිළුවක්ය.

"කතා කරලා කියපං.. උඹත් මෙහෙ බලං ඉන්නවා කියලා, නැතුව ඌ දන්න වැයි" වත්සලා ගේ කතාවට මිහිර හා නොයිවසුම මතින් උවත් රූපිකාට නැගුණේ සිනහවක්ය.

වත පිසදා හමාර වූ නිසාවෙන්, බිරිඳ තුවාය ඔහු වෙත පෑවාය. ඔහු තුවාය අතට ගත්තත් ඉහවට ට නොඇඳ එය කර මතට දාගත්තේ රූපිකාගේ හිතට සහනයක් ගෙනදෙමිණිය. එහෙත් ඔහු රූපිකා දිඟාවට හැරුන නිසාවෙන්, රූපිකාගේ හිතට දැණුන ඒ සහනය ක්ෂණයෙන් පහව ගියේය. ඒ ගතත් සලිතව යමිණිය.

පතස් අඩියක් පමණ ඔහු දුරින් සිටියත්, රූපිකාගේ දැස ඔහුගේ ලිඟුව සමීප රූපයකට නාඹිගත කොට ගත්තේ ගැහැණු දැසේ ශුක්ෂම බවෙන්ය. ඒ පළමු කොට ඔහුගේ ලිඟුවට ඉහළ මවිල් රොඹුව වෙතය.

"බලපංකෝ ලස්සන... මයිල් පිරිලා..." රූපිකා කීවා නොව ඇයට එලෙස කියවුණාය.

"උඹ ආස එහෙමනේ...?" වත්සලා ඇයව නැවතත් බදා ගත්තේ ඉහ දෙපසින් දැන යොමා ඇගේ යෝනිය ස්පර්ශය කරමින්ය.

"හම්..... මයිල් ටිකක් තිබ්බම නිකන් ගරු ගාමභීරයි වගේ" රූපිකා දැසේ නාඹිය ගෙන ආවේ ඔහුගේ ලිඟුව වෙතටය.

"හිතපු තරම් ලොකු නෑ වගේ බං..." එහෙත් රූපිකා මිමුණුවේ බිඳුනු හඬින්ය.

"දුරට නිසා වෙන්න ඇති..., ලඟට ලොකු ඇති. අනික නැග්ගම කොහොමද කියන්න කවුද දන්නේ?" වත්සලාට නැගුනේ සිනහවක්ය. ඒ ඔහු නාන කාඹරයට යන දෙස බලමින්ය.

"දැක්කම කියන්න පුළුවන්... එහෙම ලොකුවක් ඒකේ නෑ බං..." රූපිකා වත්සලා වෙත හැරුනේ මෙතුවක් මිඩංගු කළ කාලය ගැන හිතේ ඇති වූ දුකෙන්ය.

වත්සලාගේ නිවසේ උඩු මහල ආලෝකමත් වී මොහොතක් ගෙවෙන්නටත් ප්‍රථමව ඉදිරිපස නිවසේ උඩු මහලේ වූ කාඹර දෙක අඳුරු වූයේ, පරතරය තබා දෙවිටකදීය. ඒ රූපිකාගේ මුවට සිනහවක් එක්කරමින්, කොළඹටයන් දෙදෙනා ජනෙල් අසලට එන අපුරුවත් සෙලවෙන ඡායාවත් ඇයට මැනවින් පෙනෙමින්ය.

"ඔවුනේ බං... උඹ කිවුවා හරි..., උං දෙන්නා දැන් ඉන්නේ ජනෙලේ ලඟ.." රූපිකා සිටියේ තිර රෙද්දට මුවාවය.

"දැන් වත් වරෙන් ඉතින්.... ඔය ෆිල්ම් එක බැලුවා මදිද...?" වත්සලා සිටියේ නොසන්සුන් හිතෙන්ය.

"ඇයි..., උන්ට දැන් අපි ෆිල්ම් එක පෙන්නන වෙලාවද...?" රූපිකාට නැගුනේ සිනහවක්ය.

වත්සලා වෙත රූපිකා ඇවිද ආවේ හැගෙන දෙපසින්ය. පුරුෂයන් දෙනෙකු

හමුවේ තම නිරුවත විවර කොට ඇතත්, රූපිකාට මෙවලේ දැණුනේ විලියක්ය. ඒ තම නිරුවත කොළ ගැටයන් දෙදෙනෙකුගේ මිහිර වෙනුවෙන් පුදන බැති බර හිතෙන් නොවේය. ඇයට මිහිර වූයේ එහි අසම්මත කමය.

"රූපී... මට දැන් නම් තවත් ඉවසන්න බෑ" පැටලෙන දෙපයින් ඇවිද එන රූපිකාව වත්සලා බදා ගත්තේ ඉවසුම් රහිතවය. එවිට රූපිකාගේ නෙත් ඉබේම ඇදුනේ කොළ ගැටයන් දෙදෙනා ඉන්නා උඩුමහළ වෙතය.

වත්සලා රූපිකාව බදාගත්තේ කොළගැටන් ඉන්නා දිසාවට රූපිකාගේ මුහුනත හරවමින්, ඇයව විසල් වීදුරු ජනෙල් මතට හේත්තු කොට ගනිමින්ය. ගැබ්බර කයේ බර හා තෙරපුම නිසාවෙන්, රූපිකා දැන් විහිදා විසල් වීදුරුව මතට හේත්තුව ගියේය. ඒ ඇගේ කිරි බරිත තන් යුගලත් වීදුරුවට තෙරපෙමින්ය.

"ආහ්... වත්සු... මට මෙහෙම මොකද්ද වගේ.."

වත්සලාගේ උණුහුම් මිහිර මතින් උවත් රූපිකාට දැණුනේ මෙලස ඉඳ නොමැති, අසම්මත නුහුරේ මිහිරය.

"මම ආස කොල්ලෝ දෙන්නව අවුස්සන" වත්සලා තම දිවතෙන් රූපිකාගේ දෙකම් පෙති උණුහුම් කෙලේ කොළ ගැටයන් ඉන්නා ඉසවුවත් දෙස බලමින්ය.

කිරි බරිත රූපිකාගේ පියයුරු යුග්මය, විසල් වීදුරුව මත තෙරපුමේ මිහිර විඳ ගත්තේ, කිරි බිඳුවෙන් බිඳුව පුඩු අගින් වාස්සමින්ය. බිඳුවෙන් බිඳුව එකතු වූන එම ලේ කිර, වීදුරුව දිග පහතට ගලා ආවේ එක් රැනක් ලෙස තාලයකට.

එය දුටු වත්සලාට තවත් තම ඉවසුම පාලනයකොට ගත නොහැකි වූවය. එබැවින් වත්සලා රැනක් ලෙස පහතට බේරෙන ඒ කිරි බිඳු වැල් දෙක දිවතෙන් ලෙව කෑවේ පහල සිට ඉහළටය. ඒ තම කාමුක බව කොලු ගැටයන්වෙත විහිදාලමින්ය.

වත්සලාගේ ඒ ප්‍රෙරන කාමුක බව රූපිකාටත් ඉවසුම් නොදුන්නාය. එබැවින් රූපිකා වත්සලාව පරිස්සමට තල්ලුකර ගත්තේ සොභාව මතටය. ඒ තම දෙනෙන් පුඩුවක් වත්සලාගේ මුව තුලට ඇතුල් කරමින්ය. මෙවලේ ඒ හුරු පුරුදු දරු සෙනහසිනම් නොවේය.

"ආහ්... වත්සු... උඹට කිරි ටිකක් පොවා ගන්නකම් මම ඉවසන් හිටියේ අමාරුවෙන්" රූපිකා වත්සලාගේ හිස අත ගැවා නොව, වත්සලාගේ මුවේ උණුහුම නිසාවෙන් රූපිකා ඇගේ හිස තනය මතට දැඩිව තෙරප ගත්තාය.

"ආහ්... රුපී... මමත්. ඒත් මම හිතුවේ කෙල්ල මේ දෙක හිස් කරන්න ඇති කියලා" වත්සලාගේ මුවට නොකඩවා කිරි ගලා ආවේය.

"ඒකීට මේ දෙක තිනියම හිස් කරන්න බෑ වත්සු... නිහාල් තමා රූට මේ දෙක හිස් කරන්නේ" රුපීකාත් කෙදිරි නැගුවාය.

"උඹේ මොන දෙක ද රුපී නිහාල් හිස් කරන්නේ...?" වත්සලා තන් පුඬුවෙන් මුව ඉවතට ගෙන, දැනින්ම පියයුරුව මිරිකුවේ රුපීකාගේ ලේ කිරෙන් තම මුහුණ තෙමියන්නටය.

"මගේ තන් දෙක වත්සු..., මගේ තන් දෙක... එතකොට උදේ වෙද්දී කෙල්ලට අලුත් කිරක් උනලා" කිරෙන් තෙමීගිය වත්සලාගේ මුහුණ රුපීකාගේ ඉවසුම හීනකොට දැමුවේය.

"ආහ්... රුපී.. උඹ ආස නැද්ද මේ කිරි ටිකක් අර කොල්ලෝ දෙන්නටත් දෙන්න...?" වත්සලාට තම මුහුණ පුරාවට අවිනීතව ඇදෙන රුපීකාගේ දිවනේ පහස ඉවසුම් නොදුන්නාය.

"නෑ... මට ඕන පට්ට නාකියෙක්ගේ බඩ පුරවන්න. උගේ එක මගේ කිරෙන් හෝදන්න..?" රුපීකා කීවේ තම හිතේ ආශාවය.

"ඊට පස්සේ...?" වත්සලා රුපීකාගේ යෝනිය පිරිමැද්දාය. ඒ ඇයට එම හීනය දකින්නට ඉඩහරිමිත්ය.

"ඊට පස්සේ මම රැළිවැටුන උගේ එක මගේ එක ඇතුලට දාගන්නවා...." රුපීකා තම දෙතනම මිරිකා වත්සලාගේ ලැමද කිරෙන් තෙත් කළාය.

"උගේ රැළි වැටුන මොකද්ද රුපී...?" වත්සලා ඇහිලි තුඩක් රුපීකාගේ යෝනියට ඇතුල් කළාය.

"උගේ නාකී බාවා ව" රුපීකාගේ ඒ සිහිනයේ වාඩුව ගෙවුවේ වත්සලාගේ දෙපියයුරුය. ඒ ඇය වත්සලාගේ ලැමද පුරාවට තම දිවක අසංවරව ගෙන යමිත්ය.

"ආහ්... ඉන්න බෑ රුපී..., ඉන්න බෑ..., උඹට දැන් එහෙම ලොකු පයියක් ඇතුලට දාගන්න ඕනද රුපී.....?"

"ඔවු වත්සු ඔවු.... ආහ්... " රුපීකා විසල් ලිහුවේ ගොරහැඩි බව වත්සලාගේ

මාදු ඇහිලි තුඩෙන් පැතුවාය.

රූපිකා වත්සලාව සෝභාවේ දිගා කොට ගත්තේ, ඇය සෝභාව පාමුල දණ ගසා ගනිමින්ය. එය කුමක් අරඹයාදැයි කියා වැටහුන වත්සලා එක් පයක් සෝභා විට්ටමටත්, අනෙක් පය සෝභාවෙන් පහතටත් දමා ගත්තේ අසංවර ලෙසය. ඒ තම යෝනියේ සෑම දගමයක්ම රූපිකාගේ පහසෙන් අවදි කොට ගන්නටය.

වත්සලාගේ යෝනිය රූපිකා තම දිවතේ අනසකට ගත්තේ, පළමු කොට තම තන කිරෙන් හොඳ හැටි එය නඟවාය. තම කිරි රසය හා මුසු වූ වත්සලාගේ යෝනියෙන් ගලනා සතුටු පැණිය ඇයට ගෙන දුන්නේ නැවුම් රසයක්ය. එතුලින් තම හිත තවත් අවුස්සා ගත් රූපිකා වත්සලාගේ යෝනි දෙනොල ඇත් කොට තන් පුඬුව මිරිකුවේ, කිරි රෙබා යෝනි පතලටම ගලා යන්නටය.

"ආහ්... රූපි.. එහෙම කරද්දී ඉන්න බෑ වස්තුවේ.. උඹ බැල්ලියක් වගේ ලෙවකන්නේ" වත්සලාගේ යෝනි පත්ලේ පිරුණු තම කිරිම රූපිකා තඵමරමින් උරා බිඳුවේ විටෙක බැල්ලක මෙන් ලෙවත් කමිණිය.

"උඹ ආසද වත්සු එහෙම..?" රූපිකා මුව දෙපස තැවරුන කිරි දිවතෙන් පිසද ගත්තේ කාමුක ලෙසින්ය.

"කොහොමද...?" වත්සලාට රූපිකාගේ ඒ වලක්ක පෙණුම ඉවසුම් නොදුන්නාය.

"මම බැල්ලියක් වගේ උඹේ මේ හුත්ත ලෙවකනවට...?" හිත වූයේ උනුහුම්ව නිසාවෙන් රූපිකාට මෙවලේ තම අසැබි වදන් කෙරෙහි විලියක් නොදැණුනාය.

"ආහ්... ඔවු රූපි, ඔවු... ඉන්න බෑ..., ඉන්න බෑ... ඇතුල පුපුරු ගහනවා වගේ...?" යෝනිය ඇතුලත කැලතෙන කිරි, රූපිකාගේ ඉරිල්ලෙන් ඉවතට ඇදී එන මිහිර වත්සලාට ඉවසුම් නොදුන්නාය.

"උඹේ මොකක් ඇතුලද වත්සු පුපුරු ගහන්නේ...?" රූපිකා එලෙස ඇසුවේ වත්සලාගේ යෝනිය නැවතත් තම කිරෙන් පුරවමින්ය.

"මගේ හුත්ත ඇතුල රූපි... මගේ හුත්ත ඇතුල. ආහ්... අම්මේ.. ඉන්න බෑ... උඹ ඇත්තටම බැල්ලියෙක් රූපි..., ඇත්තටම බැල්ලියෙක්" තම දෙතන් මිරිකා, යෝනිය කිරෙන් පුරවා, නැවත නැවතත් රූපිකා ලබාදෙන එම මිහිර වත්සලා විඳ ගත්තේ අපහසුවෙන්ය.

"මම බැල්ලියක් නම් තෝ..., මේ..., මේ..., " අවසන් වදනේ දැඩි අසැබි බව මිතුරියගේ නාමයට එක් කරන්නට රුපිකාට නොසිතුවාය.

"ඔවු.. බැල්ලියේ.. මම වේසියක් තමා..., පට්ට වේසියක්" රුපිකාට ගොත ගැසුන ඒ වදන වත්සලාට එක් කලේ මිහිරක්ය. ඒ පුරුෂයන් තිදෙනෙක් හමුවේ තම ගත පුදා ඇතත් ඒ සැබි වදන ඔවුනගෙන් කිසිදා නැසුන නිසාවෙන්ය.

"තෝ නිකන් වේසියක් නෙමෙයි..., පොඩි උන්ව විනාසකරන කරන දහපදුරා වේසියක්" රුපිකා වත්සලාගේ යෝනී දෙනොල මදක් තදින් විකුවේ, ඒ තම අසැබි වදන් තුලින්ම තම හිත කළත ගනිමින්ය.

"ඔවු... මට පොඩි උන්ව ජේන්න බෑ. ආහ්.... ඒත් රුපියෝ..., මම තෝ වගේ නාකී උන්ට දෙන්න යන්නේ නෑ" මේ අසැබි ලෙංගතු ගෝරනාඩුව වත්සලාටත් එක් කලේ නොසිතුව මිහිරක්ය.

"මම නාකී උන්ගේ මොකෙටද වත්සු දෙන්නේ...?" රුපිකා එලෙස අසන විටම වත්සලා තම කෙළිකොට ගත්තේ, රුපිකාව හිත් පිත් නැතුව සෝභාව මතට තල්ලු කරමින්ය.

සෝභාව මතට ඇද වැටුන රුපිකාගේ දෙපා මෙන්ම දැනත් විහිදී ගියේ තාලයක් නොමැතිවමය. ඒ ඇය දෙතුන් විටක් සෝභාවේ ස්ප්‍රින් මත තුන් හතර විටක් උඩ පහලට පැද්දෙමින්ය. එහෙත් ඇය වත්සලාගේ ඒ දඩබ්බර, හිත් පිත් නැතිකමට කමට ආදරය කළාය.

"පට්ට වේසි..., තෝ මාව මරන්නද යන්නේ..?" රුපිකා එලෙස ඇසුවේ වත්සලාගේ ඒ දඩබ්බර කමට ආදරයෙන්ය.

"ඔවු... මට ජේන්නන්ත බෑ නාකී පකවල් උරන ගැණුන්ව" වත්සලා රුපිකාගේ තනයක් මිරිකමින්ම මුවට ගත්තාය.

"මම නාකී පක උරන්නේ නිකන් නෙමෙයි යකෝ.... කිරෙන් හෝදලා" තම වදන් කෙරෙහි රුපිකාටත් නැගුනේ සිනහවක්ය.

"අර නාකියා ආස එහෙමද රුපි..?" වත්සලා දෙතුන් ඉරිල්ලකින්ම මුව කිරෙන් පුරවා ගත්තාය.

"ආහ්..... ඔවු... වත්සු... ඒ නාකී පකයා ආස එහෙම. උහත් මගේ මේ දෙක උරන්නේ උඹ වගේම වලත්ත කමෙන්" වත්සලාගේ එම තන් ඉරිල්ල

නිහාල්ගේ තත් ඉරිල්ල හා සමයැයි රූපිකාට සිතූනාය. ඒ තම ඇගේ ඇති ලෙයන් ඇදී යන තරමේ ප්‍රෙත කමෙන්ය.

"එහෙනම් උෞ උඹේ මේ හුත්ත උරන්තෙන් මම විදියටමද...?" වත්සලා රූපිකාගේ මුළු යෝනී දෙනොලම තම මුඛට ගෙන තද කොට, එහි ඇතුළත ගලා ඇති රූපිකාගේ සතුටු කඳුල එක හුස්මෙන් ඉහළට ඇද්දේ, මොහොතක් පමණ තම හුස්මත් හිරකොට ගනිමින්ය.

"ආහ්... වත්සු... උෞ උඹ තරම් හුතු උරන්ත දන්නෙ නෑ..., තෝ පට්ට වෙසියක්"

තව හත් අට දිනකින් ඔසප්ව යන්නට ඇති බීජ දෙකක් වත්සලාගේ මුඛට ඇදී එන්නට ඇතැයි රූපිකාට සිතූනාය. ඒ වත්සලා ඉහළට ඇදී වේගයෙන්, යෝනිය තුළ ඇති සතුටු කඳුල පමණක් නොව, හිස් අවකාශය තුළ කැකැරුන වනයත්, ඇගේ යඩි බඩ හකුළවමින් ඉවතට ඇදී ගිය නිසාවෙන්ය.

"ඔවු මම පට්ට වෙසියක්. මට ඕනෙනම් මම තොගේ මිනිහවත් ඇදට ගන්නවා" රූපිකාගේ සතුටු කඳුල වත්සලාට ගෙන දුන්නේ ඇඹුල මුසු නැවුම් රසයක්ය.

හිත මිහිරෙන් කැලැතෙමින් තිබුනත්, වත්සලාගේ ඒ වදන් හමුවේ රූපිකාගේ හිත මොහොතකට නතර වුනේය. ඒ වත්සලා නිහාල්ව යහනට ගෙන ඉන්නා පුරුව රූපිකාගේ හිතේ මැවෙමින්ය. එහෙත් ඇයට ඉන් දැණුනේ යහපත් කමක් නොවේය. තම හිමියා වෙනත් ගැහැනියක් සමඟ ඉන්නා දැකුමෙන් ඇගේ හිත සලිතව ගියෙ ගුප්තඝෝෂාජනක සිතුවිලි රැනකින්ය.

එහෙත් වත්සලාගේ දෙවන යෝනී ඉරිල්ලත් සමඟ රූපිකාට සිතුවේ, තමාත් ඔහුට ද්‍රෝහී වනවා නොවේ දැයි කියාය. ඒ මේ ලබන සමලිංගික ඇසුර නොව, පර පුරුයෙකු සේවනයෙන්ය. ඒ වෙන කවුරුන්වත් නොව හංසිගේ සමඟින්ය.

"මට එහෙම ඉන්න හොඳ නම්..., එයාත් එහෙම හිටියම ඇති වැරද්ද මොකද්ද..? මම වගේ එයත් ආස ඇතිනේ වෙන රහක් බලන්න. මොකද මට විතරැයි යැයි එහෙම හොඳ..?" රූපිකාට එලෙස සිතුවේ ඔහුටත් එලෙස ගැහැණියක් සිටියොතින්, තම වැරද්ද, තම ද්‍රෝහී කම, ඉන් අහොසිව යන නිසාවෙන්ය. එම නිසාවෙන් මෙතුවක් තුන් හිතකවත්, පරස්ත්‍රී ඇසුරකට හීනයකින්වත් ඉඩක් නොදෙන්නට හිටි සැමියාව, රූපිකා නිදහස්කොට දැමුවේය. ඒ මෙවලේ වෙන ස්ත්‍රීයක් වෙනුවෙන් නොව තම මිතුරිය වෙනුවෙන්, ඇය ලඟටය.

"ආහ්... වත්සුවේ.... උඹ ආසද මේ..., මේ..., මගේ මිනිහගේ නාකී පකට.."
එහෙත් එක් වරම රුපිකාගේ හිතෙන් ඔහු නිදහස් නොවුනේ, යටි හිත ඊට
විරුද්ධව නැගී සිටි නිසාවෙන්ය. ඒ මිනිස් කුහක කමය.

"උඹ කියන නාකී පකේ රහත්, වෙලාවකට හිතෙනවා ටිකක් විඳලා බලන්න"
වත්සලා නැවතත් ආවේ රුපිකාගේ දෙතන් මතටය.

"මගේ මිණිහා තෝව එහෙනම් ඉතුරු කරන එකක් නෑ... තොගේ එක පතුරු
හැගිලා, ලෙලි යනකම්ම අරී.." තම හිමියා වත්සලාව අණසකට ගෙන ඉන්න
අයුරු රුපිකාට මැවී පෙනුණාය. ඒ තමා සමඟ රතියෙදී නැති හිමියාගේ
දඩබ්බරකම, රුපිකා වත්සලා හමුවේ ඉන්නා හිමියාගෙන් දකිමින්ය.

"තොගේ මිණිහා මගේ මොකද්ද රුපී පතුරු ගහලා ලෙලි යවන්නේ..?"
වත්සලා එලෙස අසා ලොකු හුස්මක් ඉහළට ඇද තම මුව රුපිකාගේ තන්
කිරෙන් පුරවා ගත්තාය.

"ආහ් වත්ත්සු... තොගේ මේ සුදු හුත්ත..."

මෙවර දෙතන් ඉරිල්ලෙන් නම්, වත්සලා හිමියාවත් පැරද වූ වග රුපිකාට
සිතූණය. එබැවින් රුපිකා වත්සලාගේ යෝනිය මිරික අල්ල ගත්තේ දැණුන එම
මිහිරෙන් ඉවසුම් රහිතවය.

එහෙත් දැණුන එම මිහිර තවත් තිවාර කරමින්, රුපිකාගේ මුලු යෝනියම
උණුහුම් දහරාවකින් පිරී ගියේය. ඉන් රුපිකාට දිවියේ මෙතුවක් විඳ නැති නැවුම්ම
මිහිරක් දැණුණේය. එහෙත් තම යෝනිය මෙලෙස උණුහුමෙන් පිරී ගියේ කුමකින්
දැයි රුපිකාට රහසක් නොවුනේ, වත්සලා යෝනියෙන් ඉවතට මුහුණ ගන්නා විට,
ඇගේ මුව හිස්ව තිබුණ නිසාවෙන්ය.

"මගේ හුත්ත පතුරු ගහන්නේ උගේ මොකෙන්ද රුපී..." වත්සලා නැවතත් මුව
පහත් කළේ රුපිකාගේ අතෙක් තන් පුඩුව වෙතය.

"ආ..අ..හ්..... වත්සු....., උගේ නාකී දාර පයියෙන්. තෝට එතකොට තෙරෙයි
හිමිපත් බිජ්ජකට වඩා මෝල් ගහකින් කනකොට තියෙන සැප මොකද්ද
කියලා" වත්සලාගේ යෝනිය දෙපළ කරමින් හිමියාගේ විසල් ලිහුව නොපෙනී
යන අයුරු රුපිකාට මැවී පෙනුණාය.

"තෝ ආසද බැල්ලියේ... උඹේ මිනිහා එක්ක මම බුදිය ගන්නවා බලන්න...?"

වත්සලා එලෙස ඇසුවේ තවත් වරක් රූපිකාගේ යෝනිය ඇගේ කෙරෙන්ම පුරවා ලමින්ය.

වත්සලා දෙවරක්ම පිරවූ නිසාවෙන්, රූපිකාගේ යෝනිය පහලින් කිරි ඉවතට ගලා එන්නට වූයේ බිඳුවෙන් බිඳුව නොව දිය රෙබාවක් ලෙසටය. එම දැකුම වත්සලාට ඉවසුම් නොදුන්නේ ප්‍රේත කම නිසාවෙන්ය. එබැවින් වත්සලා නැවතත් රූපිකාගේ යෝනී දෙතොල, තම මුවේ දෙතොලෙන් හිරකොට ගත්තේ හොඳ හුස්මකින් ලයක් පුරවා ගනිමින්ය.

"ඔවු වත්සු... ඔවු..., මම ආසයි මගේ මිණිහා වේසියක් එක්ක ඉන්නවා බලන්න.."

වත්සලා මුව සෝදන්නා මෙන් කළ කැලතුමෙන්, රූපිකාගේ යෝනිය තුළ වූ කිරත් රැලි නැගෙමින් කැළඹී ගියේ මහා සයුරේ මෙන් රැලි නැගෙමින්ය. එම මිහිරි නුහුරු නිසාවෙන් රූපිකාගේ හිත මෙන්ම කයත් ගිණියම්ව ගියේ නොසිතුව ලෙසය.

"මමත් ආසයි රූපියේ හැමදාම නාකී පකකින් හුකා ගන්න උඹ පොඩි කොල්ලෙක්ගේ ඇට්ටර පකකිනුත් හුකා ගන්න හැටි බලන්න"

වත්සලා එය තාලයට කීවේ, හතර පස් විටක්ම රූපිකාගේ යෝනිය තුළ ඇති කිර රැලි නන්වා, යෝනිය මුව අතලෙන් වසා ගනිමින්ය. ඒ යෝනිය තුළ උණුහුමෙන් පැහැන කිරි බිඳුවකටවත් අපතේ නොයන්නට ඉඩ තබමින්ය.

"කවි කියන්න එපා බං..." රූපිකාට මිහිරි පරයා, මුවේ නැගුනේ, වත්සලාගේ පද බැඳුම කෙරෙහි සිනහවක්ය.

"ඇයි උඹ ආස නැද්ද එහෙම...?" වත්සලාටත් නැගුනේ සිනහවක්ය.

රූපිකා මොහොතක් දැස අඩවත් කොට ගත්තාය. ඒ වත්සලාගේ හීනය දකින්නටය. එවිට රූපිකාට මැවි පෙනුනේ, තමා සමඟ යහනෙ ඉන්නා ඉදිරිපස නිවසේ ඉන්නා වැඩිමහල් කොළ ගැටයාය. එහෙත් ඔහුගේ ලිඟු පහර රූපිකාට නොදැණුණාය. එහෙත් ඔහුගේ දඩබ්බර කොළ කමට ඇගේ හිත යන්නමින් බැඳී ගියේය.

"එහෙම නෑ බං..."

"නාකී පකේ ලවු එක ඇර, උඹ වෙන මොන එක්ස්ප්‍රියන්ස් එකක් ගන්නද එහෙනම් ආස..?"

"හම්.... නිකන් රේජ එකක් වගේ.." රූපිකා මද වේලාවක් කල්පනාවේ ඉඳ සිනහවෙන් කීවේය.

"එහෙනම් ඒක මගේ වගේ..., උඹේත් ෆැන්ටසියක් විතරක්ම වෙයි..."

"හැබැයි වත්සු.... මේ.. මේ..., නෑ.... හැබැයි මම අරහෙම කිවුවේ පොඩි උන් ගැන..., ලොකු එකෙක් ගැන නම් හිතල බලන්නත් බැරි කමක් නෑ. මොකද මමත් ආසයි ටිකක් වෙනස් රසකුත් ට්‍රයිකරලා බලන්න" තමා නිහාල්ගේ රස හැර තවත් රහක් විදිනා වග වත්සලාට කියන්න සිතුවත්, නැවත් රූපිකා ගොළුව ගියේ හංසි නිසාවෙන්ය.

"ආ.... එහෙමද...? එහෙනම් එහෙනම් හිටපංකෝ...." වත්සලා තම මුව නැවත රූපිකාගේ යෝනිය වෙතට පහත් කළාය.

"ඇයි..." රූපිකා එලෙස ඇසුවේ වත්සලාගෙන් පමණක් විදි ඒ තම ගත ගිණිගන්නා මිහිරට සිත සකස ගනිමින්ය.

"උඹව වර්ජිත අල්ලලා දෙන්න..."

වත්සලා එලෙස කියා රූපිකාගේ යෝනිය නැවත් පෙර ලෙස කළතා දැමුවාය. ඉන් රූපිකාගේ ගත නැවතත් ගිනිගත්තේ පෙරට වඩා දැඩි වූ ලැවූ ගින්නකට සම වූ ගිණි ජාලාවකින්ය. එම ගින්නේ ගිණි පුළුඟු මතින් ඇයට වර්ජිතගේ මුහුණ මැටි නොපෙණි ගියේය. "මේකී විහිළුවට කියන්න ඇත්තේ.." රූපිකාට සිතුවාය.

වත්සලා එලෙස කීවේ මේවලේ විදනය උදෙසා පමණක්ම බව දැණ උවත්, ඇයට එම සිතුවිල්ල එක් කලේ මිහිරක්ය. එහෙත් "ඕකිට එහෙම ඕන්නම් මෙලහකටත් වර්ජිත මේනකාට පුට්ටු කරලා" යැයි රූපිකා සිතුවාය. ඒ මෙතරම් විවෘත බවකින් සිටිනා ඔවුනට එවැන්නකට ඉඩ සලසා ගන්නට ඕනෑ තරම් ඉඩකඩ ඇති නිසාවෙන්ය.

කිසිදා එවැන්නක් සිදු නොවූන වග ඇයට සක්සුදක් සේ සපත උවත්, එම සිතුවිල්ල මතින් රූපිකාගේ ගතේ පමණක් නොව, හිත පත්ලෙන් සියුම් ගිණි පුළුඟු මතු වුනේය. ඒ වර්ජිත කෙරෙහි ඇති කැමැත්තෙන් නොව, මිතුරියගේ හිමියා සමඟ යහන් ගතවන අසම්මත බවේ මිහිරෙන්ය. එම අසම්මත කම ඇයට එක්කලේ වත්සලාගේ යෝනී ඉරිල්ලත් එකතුව නැගුන දැඩි නොහික්මුන මිහිරක්ය.

"තෝ මිණිහවත් පිරිමි වේසාවෙක් කරනවා.." රූපිකාට ඒ නොහික්මුණ කම

මතෙන් එලෙස කියවුනේ ඉබේටමය.

"ඇයි.. උඹ ආස නැද්ද.. වර්ජිගේ පයිසට..?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ රුපිකාගේ යෝනිය පෙර ලෙසම මුවට ගනිමින්ය.

"නෑ... මම වර්ජිට ආස නෑ" රුපිකා එලෙස කියන විටම වත්සලා, මෙනුවක් වෙලා යෝනියේ ඇතුළත උනුහුමෙන් බුබුළු දමමින් පැහැන ඒ කිර උරා බිඳුවේ "සු..රු..ස්...." ගා දීර්ඝ ප්‍රේත භඩක් නැගෙන ලෙසටය. දැණුන එම මිහිරේ දැඩි කමෙන් රුපිකා සලිතව ගියේ දියෙන් ගොඩ දැමූ මත්ස්‍යයෙකු ලෙසින්ය.

"ආ...ඒ..... වත්සු.... ඉන්න බෑ..... ඉන්න බෑ. මම වර්ජිට ආස නැති වුනත්, මම උඹේ මිණිහා එක්ක ඇදට යන්න ආසයි" රුපිකා කෙදිරි නගමින් ලැබුවේ දිගු සුරාන්තයක්ය. ඒ සෝභාවෙන් නැගිට ඉවසුම් රහිතව වත්සලාව පරිස්සමට සෝභාවේ දිගා කොට ගනිමින්ය.

"ඇදට යන්න...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ තම දෙනොල් මත තැවරුන රුපිකාගේ සතුටු කඳුල මුසු කිර දිවතෙන් ලෙවකා ගනිමින්ය.

"ඔවු... උඹ ඇදට අරගෙන..., මේ.. , උගේ හිව්වත් පයිසව උරලම මම උඹට බඩු යවනවා" රුපිකා හිතට ආ දෙයක් සඟවා ගත්තාය. ඒ "මම උඹට පේන්නම..." ඇයි වූ වදන් පෙළය. ඇය ආශා කලේ වර්ජිට නොව වත්සලාට පෙන්නට එම හීනය දකින්නටය.

"එතකොට උඹ ඒක ඇතුළට දාගන්නේ නැද්ද...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ තම දෙපා රුපිකාට පහසු ලෙස පලල් කොට ගන්නට ඉඩ සලසමින්ය. ඒ ඇගේ ඊලඟ පිම්ම වැටහුන නිසාවෙන්ය.

"දාර පොල් කඳන් බැස්ස මගේ එකට, පොල් ඉරටු දැණෙනඑකක් නෑ වත්සුවේ....."රුපිකා එලෙස කීවේ මිහිරෙන් උවත්, ඉන් දෙදෙනාටම ඇති වූයේ සිනහවක්ය. එහෙත් ඒ සිනහව මොහොතෙන් වියකුනේ "ආඒ.... අම්මේ... ඉන්න බෑ..." යැයි දෙදෙනාටම කෙදිරියක් එක් කරමින්, දෙදෙනාගේ යෝනී දෙනොල් ආදරෙන් වෙළන දැඩි බවේ මිහිරෙන්ය.

වත්සලාගේ හා රුපිකාගේ යෝනියන් එකින් එක වෙළී ගියේ දිගු කලකින් දුටුව නිසාවෙන් උතුරා ගලා යන සතුටෙන්ය. ඒ දෙදෙනාගේ යෝනියන් සතුටු කඳුලු වගුරවමින්ය. රුපිකාටත් වත්සලාටත් ඒ සතුටු කඳුලෙන් මිහිරක් දැනුනේ, කඳුලේ

ලිහිසි බවෙන් යෝනී දෙනොල් "විරි.., බිරි.." තෙත් හඬින් තැලි පොඩිවෙන අපුරුවෙන්ය.

"ආහ්... රුපී මට ගලනවා.... තව ටිකක් තද කරලා අතුල්ලපං" රුපිකාගේ යෝනී දෙනොල් තම යෝනී දෙනොල් තෙරපෙන දැඩි බව, පරයා දැණෙන ලිහිසි බව වත්සලාට ඉවසුම් නොදුන්නාය. ඒ ඇගේ ගතම සලිතව යමින්නය.

"ආහ්... උඹ ආසයිද වත්සු සේවල ගොඩේ පාරු පදින්න..." රුපිකාගේ නොයිවසිලීමත්, එහෙත් තාලයකට වන යෝනී ඇතිල්ලීමෙන් වත්සලාගේ යෝනී දෙනොල් ඇබරි ගියේ විටෙක තොල් පිට පොට පනිමින්නය.

"ආහ්.. ඔවු රුපී බටර් දලා වගේ. මට ඉවසන් ඉන්න බෑ රුපී....., උඹ හුතු අතුල්ලන්නම උපං බැල්ලියෙක් " වත්සලාට තම යටි කය අකුණු සැරයකින් දැවෙන මිහිර ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

"ඇහිලක් දාලා ගහන්න ද වත්සු...?" රුපිකා සිතුවේ වත්සලාගේ මිහිර ගැනය.

"එපා රුපී එපා..., තව ටිකක් බර කරලා අතුල්ලපං, හුතු තොල් විරි බිරි ගලා ඇබරිලාම යන්න.." වත්සලාට ඇවැසි වූයේ ඇහිලි පහස නොව, රුපිකාගේ යෝනී දෙනොල් පහසය. එබැවින් වත්සලා තම යටි කය මදක් එසෙවූවේ රුපිකාගේ පහසුවටය.

"මොකද්ද වත්සුවේ බර කරලා අතුල්ලන්න ඕන.."

"ආ.....හ්.... රු.... පි... උඹ... ඔය හුත්ත.... මගේ....හු.....ත්...තේ.." වත්සලා දීර්ඝ කෙදිරියෙන් තම පලමු සුරාත්තය විඳ ගත්තාය.

"උඹට උනාද වත්සු...?" එහෙත් රුපිකා තම යෝනී තෙරපුම මදකද අඩු නොකළාය.

"ආහ්... ඔවු රුපී ඔවු, දැන්නම් ඉන්න බෑ.. මොකක් හරි බස්ස ගන්නම ඕන....." වත්සලා තම දෙපා හිරකරන් සිටි රුපිකාව නිදහස් කරාය.

මෙතුවක් වෙලා සෝෆාවේ කොට්ටය යට සහවා තිබූ කෘතිම ලිඟුව වත්සලා අතට ගත්තේ "මෙන්න බාත්ඬේ" යැයි කියා රුපිකාට පෙන්වමින්නය. මීට පෙර කෘතිම ලිඟුවක රුපයක් දැක තිබූන නිසාවෙන් රුපිකාට එය කුමක් දැයි රහසක් නොවුනාය. "යකෝ.... කෝ දියන් බලන්න..?" යැයි රුපිකා එය උදුර ගත්තේ හැබහින් කෘතිම

ලිඟුවක් දුටු පළමු දවස මෙය නිසාවෙන්, පුදුමයෙන්ය.

"ඒ... මරු බං... මාර සොඟ්ටි නේ.. ෆොටෝ එකකින් දැකලා තිබ්බට ඇත්තටම දැක්කේ අද..?" රුපිකාට එහි මෘදු බව ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

"උඹට... ඔන සයිස් එකද...?" වත්සලා ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"ඔවු යකෝ... බාප්පගෙ එකටත් වඩා දිගයි. කොහෙන්ද බං..?" සැබෑ ලිඟුවක ස්වභාවිකත්වය ඉක්මවා, කෘතිම ලිඟුවේ ඉහළට මතු වූන නහර රේඛා රුපිකා අත ගැවේ ආශාවෙන්ය.

"සමන්ත අයිසා ටුවර් එකක් ගියපු වෙලාවක ගෙනත් තියෙන්නේ"

"ඒක තමා.., නැත්තම් මෙහේ ගන්න තියන වැයි..., මම ෆොටෝ එකක් දැකලා තිබ්බා බාප්පා පුංචිගේ ෆෝන් එකට එවපු"

රුපිකා කීවේ බොරුවක්ය. රුපිකා එම පිංතූරය දුටුවේ වසරකට එකභා මාරකට පෙර හංසිගේ පියා හා එකතුවෙදීය. ඒ ඔහු තම බිරියටත්, රුපිකාටත් එය පෙන්වූයේ බිරියගේ ආශාව හමුවේය.

"දැන් මෙහෙත් ඔන තරම් ගන්න තියෙනවා බං..."

"මෙහෙ ගොප්ස්වල...? පලයන්න..." රුපිකා එය විශ්වස කොකලාය.

"ඔන් ලයින්..., ඇයි උඹටත් එකක් ගන්නද..?" වත්සලා ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"කීයක් විතර වෙයි ද බං...? හැබැයි බං මේ දිගට, මීට වඩා ටිකක් මහත එකක්" රුපිකා කෘතිම ලිඟුවේ අරය සොයන්නට කෘතිම ලිඟුව වට දැහිලි තුඩ යොමුවේය.

"ඔයිටත් වඩා මහතට ඔන නං... උඹ මෝල් ගහක් ඔබා ගනිනින්..." වත්සලාට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"විහිලු නෙමෙයි බං... කීයක් විතර වෙයිද..?"

කෘතිම ලිඟුව වට වටකුරුව වෙලුණු රුපිකාගේ මැදගිලි තුඩත්, මහපට හිලි තුඩත් එකින් එක නොගැ වුනේ අභලක පමණ හිඩක් තබමින්ය. එබැවින් මෙම ලිඟුව හංසිගේ පියාගේ ලිඟුවට වඩා මහත් බව රුපිකා මැණගත්තාය.

"හරියටම දන්නේ නෑ බං.... කොහොමත් හුල් ආන්ෂන් එකක් නං ටෙන් තවුසන්ඩ් විතර වෙයි"

"දහා දාහක්.... බුදු අම්මෝ... මෝල් ගහක් සුද්ද කරලා ගන්න එක තමා එහෙනම් හොඳ" රුපිකා සිතුවේ මුදල ගැනය.

"උඹ හිතුවේ සියට දෙසියට මේ.., බටු කිලොවක් ගන්න ගානට, ගන්න පුළුවන් කියලද..?" වත්සලා ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"නෑ බං... මම හිතුවේ තුන් හාරදාහක් වෙයි කියලා...?" රුපිකා කීවේ බිඳුනු හදින්ය.

"ඒ ගානටත් පුළුවන් වෙයි... හැබැයි හුල් ඔප්ගන් නැති එකක්.."

"ඒ කිවුවේ...?"

"දියන්කෝ...."

වත්සලා කෘතීම ලිඟුව පණගන්වා රුපිකාට පෙන්වීය. එහෙත් වත්සලා මෙම ලිඟුවේ විශේෂිත හැසිරීම, ලිඟු හිස කැරකීම නොපෙන් වූවාය. ඒ වේලාව ආවිට රුපිකාව පුදුම කරන අදහසින්ය.

දුරකථනයේ දෙදරුමට වඩා වැඩි දෙදරුමෙන් ගැහෙන ලිඟුවේ අසංවර කම රුපිකා දැනින් විඳ ගත්තාය. ඒ ලිඟුව තවත් මෙලස අතේ තබා ගන්නට නොව, එහි අසංවර බව නිසි තැන තබා අත්දැක විඳගන්නටය.

"ඕක තන් දෙක මැද තියන් තද කර ගනින්නෝ.... මරු ආතල්" වත්සලාට රුපිකාගේ හිත වැටහුණාය.

තම මුළු ලැමදම දෙදරුම් කන්නේ, පියයුරු ඇතුළත ඇති ලේ නහරත් එකින් එක පැටලෙමින් යැයි රුපිකාට සිතූණාය. ඒ ලැමද මැද සඟව ගන්නා දුරකථනයේ දෙදරුමට වැඩියම් මිහිරක්, වැඩි දෙදරුමක්, කෘතීම ලිඟුවේ දෙදරුමෙන් රුපිකා විඳගනිමින්ය.

"ඒයි.... මේ බලපං...."දෙදරුමේ ප්‍රභල කම හමුවේ රුපිකාගේ දෙතන් පුඬු අගින් ඉබේම කිරි බිඳු වෑස්සෙනට ගත්තේය.

"රුපි..." එම දැකුම ඉවසුම් නොදුන් වත්සලා රුපිකාගේ තන් පුඬු හා ඒ වට

ලෙව කෑවේ උමතු වෙත්ය.

"ආහ්... වත්සුවේ දැන්නම් ඉන්න බෑ.... මේක ඇතුලට දාගන්නමයි හිත" රූපිකාට දෙදරුම එකතුව දැණුන වත්සලාගේ දිවතේ පහස ඉවසුම් නොදුන්නාය.

"කොහෙට දා ගන්නද රූපියේ..." මෙතුවක් වෙලා රූපිකාගේ දෙනත් අතර දහ දැමු කෘතීම ලිඟුව ඉවතට ගෙන වත්සලා එය තම මුවේ දාගත්තේ කාමුක ලෙසින්ය.

"මගේ මේ හුත්ත ඇතුලට වත්සුවේ...." රූපිකා දෙපා පළල් කොට අල්ල ගත්තේ, යෝනී විවරයත් මුව ඇරී, ඇතුලත රත් පැහැයත් පෙනෙන පරිද්දටය.

"දෙන්නෙක් බෑව මේ හුත්තට මේක දැණෙයිද රූපියේ...?" වත්සලා යෝනී මුවට කාරා බේට පිඩක් ගැසුවාය.

"දැණෙනවා හුත්තියේ.... අන්තිම එක බාලා මැහුමකුත් දාගන්නා.." වත්සලා බේට පිඩ ඇහිලි තුඩෙන් අතුල්ලන මිහිර රූපිකාට ඉවසුම් නොදුන්නාය.

"ඇයි බං රූපියේ මැහුමක් දාගත්තේ...?" වත්සලා කෘතීම ලිඟුවේ හිස රූපිකාගේ ගැටිත්ත මත තැබුවාය.

"හිරට තියෙන්න.... වත්සුවේ..... ආහ්..." මෙතුවක් දුරකථනයේ දෙදරුමට හුරුව ඇති රූපිකාගේ ගැටිත්ත කෘතීම ලිඟුවේ දෙදරුමෙන් හිරිවැටී ගියේය.

"අර නාකී පකයට එහෙම හිරට ඕන කිවුවද...?" ලිඟු හිස ගැටිත්ත මත තිබියෙදිම, වත්සලා රූපිකාගේ යෝනී විවරය තුලට දිවත දැමුවාය.

"නෑ... උඟට නෙමෙයි මටයි හිරට ඕන වුනේ. ආහ්... වත්සු... දිව නෙමෙයි ඔය පයියව ඇතුලට දාපං" රූපිකාට එය යෝනිය මතින් අත් විදින තුරු ඉවසුම් නැති වූවාය.

දෙදෙරුම ක්‍රියා විරහිත කළ වත්සලා, කෘතීම ලිඟුව රූපිකාගේ මුවට කිට්ටු කළාය. රූපිකා ලිඟුව මුවට ගත්තේ තම බේටයෙන් ලිඟුව හොඳ හැටි නහවමින්නය. එහෙත් තම බේටය නැහැවුන ලිඟුව වත්සලාත් මුවට ගත් අපුරුව දෙස රූපිකාට බලා සිටිය නොහැකි වූවාය. ඒ වත්සලා කෘතීම ලිඟුවේ කෝෂ දෙකත් දිවතෙන් තෙත් කරමින්, ලිඟු හිස වටට දිවත කාමුක ලෙස ගෙනයමින්නය.

"දාපං වත්සු.... දාපං... දාපං..." රූපිකා කෙදිරි ගෑවේ නොයිවසුමෙන්ය.

දෙදෙනාගේ බේටයෙන් නැහැවුන කෘතීම ලිඟුවේ හිස, යෝනී විවරය මත තෙරපෙත්ම රූපිකා දැස අඩවන් කොට ගත්තාය. ඒ තම දිවියේ ප්‍රථම වරට ලැබ ගන්නට සැරෙසෙන කෘතීම ලිඟුවේ පහස සිත්සේ විදගන්නටය. එහෙත් ලිඟු හිස දෙකක් පත්ලේ සහවා ගත් රූපිකාගේ යෝනියට කෘතීම ලිඟුවේ විසල් හිසෙන් දැනුනේ මිහිඳැති මෘදු වේදනාවක්ය.

"ආහ්.... වත්සුවේ.... ඉරෙන්න වගේ.. ආහ්... හිරයි..." රූපිකාට දැණුනේ මංගල රැයේ නිහාල් ලිඟුවෙන් කුලුදුලේ යෝනිය විදගත් ඒ තෙරපුමේ මිහිරය.

"උඹේ මොකද්ද රූපියේ ඉරෙන්න වගේ....?" වත්සලා කෙමෙන් කෙමෙන් ලිඟු හිස යෝනී දෙතොල් මතින් ඇතුලට තෙරපුවාය.

"මගේ හුත්ත වත්සුවේ... මගේ හුත්ත. නිහාල්ගේ එක බැස්ස පළවෙනි දවසේ වගේ.. ආහ්.... වත්සු... ඉන්න බෑ..."

රූපිකා අඩවන් දැස තවත් තදින් වසා ගත්තේ දත්මිටි කමිත්ය. ඒ කෘතීම ලිඟුවේ හිස යෝනී දෙතොල් දෙබෑ කොට, ඇතුලත යෝනී විවරය මතට කරනා තෙරපුම ඉවසා ගත නොහැකිවය.

"නිහාල්ගේ මොකක්ද රූපියේ පළවෙනි දවසේ බැස්සේ....?" වත්සලා රූපිකාගේ පියයුරුවක්ද මුවට ගත්තාය.

"නිහාල්ගෙ නාකී පයිසා.. මගේ ලපටි හුත්ත හිල්කරපු දවසේ. ආහ්.... වත්සු... දැන්නම් ඉන්න බෑ.. එලියට අරන් ආයිත් දාපං" රූපිකාට ඇවැසි වූයේ ලිඟු හිසේ තෙරපුම නැවත විද ගන්නටය.

කෘතීම ලිඟුව එලියට ගෙන වත්සලා නැවත වරක් එය යෝනිය තුලට ඇතුල් කළාය. ඒ පෙර තරම් මෘදුව නොව තරමක දැඩි වේගයක් ලිඟුවට දෙමිත්ය. එහෙත් වත්සලා පණ පෙවූ එම වේගය ඇතුල් යෝනී විවරය මතදි අඩාල කරගත් ලිඟු හිස, නැවතත් වත්සලාගෙන් එකතු කරගත් ප්‍රාණයෙන්, දැඩි තෙරපුමක් දී, රූපිකාගේ ඇතුල් යෝනී විවර වට ඇති මස් වැදිලි තලා පෙළමින් එක් වරම ඇතුලට රිංගුවේය.

"ආහ්.... වත්...සු... වේ... මගෙ පෙට්ටිය කැඩිවිච දවසේවත් මෙව්වර දැණුනේ නෑ" පැටවූ දෙදෙත්ක් එලිය දුටු යෝනියෙන්, මංගල රැයේදී තරම් වේදනාවක් රූපිකාට නොදැණුනත්, ප්‍රථම සංසර්ගයේ වේදනාව නිසාවෙන් නොවිදී මිහිර මෙදින රූපිකා විද ගත්තාය.

"උඹට එව්වර රිදෙන්වද රුපියෙ...?"

"නෑ හුක්කියේ රිදෙන් නෑ..., වයිබ්ලේන් දාලා ගහපං පතුරු යන්නම" එදින හිමියා මෙන්, මෙදින වත්සලා ද දක්වන අනුකම්පාව රුපිකාට ඉවසුම් නොදුන්නාය.

"උඹේ මොකක් පතුරු යන්නද බැල්ලී...?" වත්සලා ලිඟුව ඉවතට ගත් වේගයෙන් "පුලුබ්බක්" හඬක්ද නැගුණේය.

"මගේ හුක්ක වත්සුවේ..., ආහ්.... ඉන්න බෑ..." වත්සලා ලිඟුව ඉවතට ගත් වේගයෙන් රුපිකාට දැණුණේ සියුම් මිහිඳැති වේදනාවක්ය.

දෙදරමෙන් පණ ගැන්වූ කෘතීම ලිඟුව වත්සලා මෙවලේ යෝනියට ඇතුල් කලේ මදකදු අනුකම්පාවක් රුපිකාට නොදක්වමින්ය. ඒ පිරිමියෙක්ගේ නොසන්ධාල කමේ ප්‍රාණය කෘතීම ලිඟුවට ගෙන දෙමින්ය.

"ආ.....හ්.... වත්සු..... ඒ පාර නම් උඹ මට රිදෙන්නම දුන්නා..." රුපිකාට කෑ ගැසුණාය. ඒ පුරුෂයන් දෙනෙකු හමුවේ මෙතුවක් මුදා නොහළ, උස් වූත් මිහිඳැති වූත් කෑගැසීමකින්ය.

"පට්ට බැල්ලී තොට ඕන එහෙම හුකා ගන්නනේ....., ඉඳා ආහපු පාරක්"

වත්සලා යෝනිය තුල වූ ලිඟුව නැවත ඉවතට ගත්තේද ඒ පුරුෂ නොහික්මුණු කමෙන්මය. එලෙසම නැවත ඇතුල් කළෙන් ඒ නොහික්මුණු කමෙන්මය. එම නොහික්මුණු කම රුපිකාගේ ගත සිතම සලිත කොට දැමුවේය. ඒ වත්සලාගේ වේගවත් සැම "වක්.. වක්" හඬ කැටි වූ ලිඟු සෙලවීම් වාරයකිදීම, රුපිකා "උහුග්..., උහුග්.." කෙටි කෙදිරියෙන් තම කය ගස්සා ගනිමින්ය.

"ඉන්න බෑ වත්සුවේ.....තව හයියෙන් බර කරලා ගහපං...."

"එහෙනම් හිටපං.. උඹට මම හොඳ වැඩක් දෙන්න..."

වත්සලා රුපිකාගේ යෝනිය තුල වූ ලිඟුව එලියට ගත්තාය. ඒ පසෙක ඇති පටිය ගැබට පහළ ඉහේ බැඳ ගනිමින්ය. රුපිකා එදෙස බලා සිටියේ පුදුමයෙන්ය. ඇයට වත්සලා එවැන්නක් ඉහේ බැඳ ගත්තේ ඇයි දැයි කියා නොවැහැටුණාය.

"ඇයි බං ඔය...?" වත්සලා නිකරුණේ වැය කරනා කාලය ගැන රුපිකාට දැණුණේ තරහක්ය.

"උඹට අද උණ ගන්නම දෙන්න..." වත්සලා ඉගේ බැඳගත් පටියේ ලිඟුව රඳවා ගත්තාය.

ගැබ්බර කුසට පහලින් එල්ලෙන ලිඟුව වත්සලාට නැවුම් පෙනුමක් ලබා දුන් වග නම් රූපිකාට සැකයක් නොවින. එලෙසම වත්සලාගේ ඊලඟ පිම්මත් රූපිකාට සැකයක් නොවුන නිසාවෙන්, ඇය තම කය සෝඟාවේ අගටම ගෙන ආවේ ගැබ්නි වත්සලාගේ පහසුව තකාය.

"වත්සුවේ උඹ පරිස්සමින්..." රූපිකාට වත්සලාගේ ගැබ් නිසාවෙන් දැණුනේ බියක්ය.

වත්සලා පිරිමියෙකු මෙන් තම දෙපා දර දඬුව අල්ලාගෙන ලිඟුව යෝනියට කිට්ටු කරන විට රූපිකාට දැණුනේ නැවුම් මිහිරක්ය. එබැවින් රූපිකා, තරමක් තම කය කෙලින් කොට ගත්තේ වත්සලාගේ දෙනත් වෙත දැන තබමින්ය.

වත්සලා කෘතීම ලිඟුවේ මෙතුවක් වූ දෙදරුමට, නැවුම් ප්‍රාණය එක් කලාය. ඒ දෙදරුමත් එකතුව ලිඟු හිසත් කැරකැවෙන ස්විචය ක්‍රියාත්මක කරමින්ය. ඒ ලිඟුව රූපිකාගේ යෝනිය තුළ තුබියෙදීමය.

මෙතුවක් වේලා යොණිය තුළට දැණුන දෙදෙරුම පරයා ලිඟු හිස කැරකීම රූපිකාට ගෙන දුන්නේ නැවුම් මිහිරක්ය. ඒ මෙතුවක් ඇගේ යෝණිය එවැනි පහසක් විඳ නොමැති නිසාවෙන්ය. එහෙත් එම මිහිර වඩාත් තීවාරව රූපිකාට දැණුනේ, වත්සලා ලිඟුව උස් පහත් කරන්නට ගත් විටය.

"ආහ්.... වත්සුවේ... ඇතුළ හැරෙනවා වගේ..." රූපිකාට කෘතීම ලිඟුව යොනී පත්ල සිදුරු කරන්නට තනනා වගක් දැණුනාය.

"මොකක් ඇතුළද රූපියේ...?" වත්සලා හිස කැරකැවෙන ලිඟුව රූපිකාගේ යෝනී මුලටම ගත්තාය. එහෙත් ඒ ඉවතට නොවේය.

"අවුවා..... ව...ත්....සු.... වේ..... ම....ගේ... හු...ත්...ත..." වත්සලාගේ වේගවත් ලිඟු පහත් කිරීම රූපිකාට වේදනාව මුසු මිහිරක් ගෙන දුන්නාය. එබැවින් ඇයට කෑ ගැසුනේ උඩු මහලේ විසල් වීදුරු පියන්ද දෙදෙරුම් දෙන තරමෙන්ය.

"තොට තව සැරට ඕන ද හුත්තියේ...?" වත්සලාටත් රූපිකාගේ ඒ කෑ ගැස්ම ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය.

"තොට හිතක් පපුවක් නැද්ද... වේසියේ..?"

රුපිකාට එක පිට එක වැදෙන වත්සලාගේ වේගවත් ලිඟු පහරවල් ඉවසුම් නොදුන්නාය. ඒ විටෙක යෝනී විවරය ඉස්මත්ත මස් කොටට ලිඟු හිසේ කැරකැවීමෙන් තැලෙන පොඩිව යන මිහිරක් කැට්වය.

"තොටනේ පර බැල්ලී මෙහෙම ඕන වුනේ.... ඉඳා වාටස්....." වත්සලා රුපිකාගේ කෙදිරියෙන් අවුස්සා ගත් තම හිතෙන්, රුපිකාගේ දෙනනට ගැසුවේ වේගවත් පහරක්ය.

දෙනනට වැදුන වේගවත් දෙපහරින් රුපිකාගේ දෙපියයුරු තුඩෙන් කිරි බිඳුන් එලියට පැත්තේය. එහෙත් එම වේදනාව රුපිකාට ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය. ඒ පුරුෂයන් දෙදෙනෙකු හමුවේ නොවිඳී දඩබ්බර දරදඩු පහසක් රුපිකා වත්සලාගෙන් විඳිමින්ය.

"ඉන්න බෑ වත්සුවේ ඉන්න බෑ.... මට පිටිපසෙනෙකුත් ඇරගන්න ඕන.."
රුපිකාට අවැසි වුයේ ඉහ නවා නිතඹ පා ඒතුලින් මිහිර විදගන්නටය.

"උඹට ඕනේ මට කියලා පුකේ ඇරගන්නද... රුපියේ..?" වත්සලා මිහිර ලැබ සිටියේ රුපිකාගේ නොහික්මුන ක්දිරියේ පහසෙන්ය.

"නෑ වත්සුවේ.... පිටිපස්සෙන් හුත්තට ඇරපං.."
රුපිකා සෝඟාවෙන් බැස ඉහ නවා සෝඟාව අල්ල ගත්තාය.

"තෝ ආස නැද්ද හුත්තියේ පුකේ ඇරගන්න..."
වත්සලා කෘතීම ලිඟුව ඇගේ නිතඹේ දපලු අතරින් තැබුවාය.

"මම තෝ වගේ දෙකම දෙන වේසියේක් නෙමෙයි. වටාස් පටාස්... ආහ්.....
පට්ට වේසී" රුපිකාට තම නිතඹ දෙදරවමින් වැදුන වත්සලාගේ වේගවත් අත් පහර ඉවසුම් නොදුන්නාය.

"තමංගේ මිනිහාගෙන් ආතල් ගන්න එක වේස කමක් නෙමෙයි බැල්ලියේ"
වත්සලා රුපිකාගේ කෙහෙ රැල්ල අල්ල ගත්තේ දරදඩුවය. ඉන් රුපිකාගේ හිසත් එසවි ගියේ, කෙහෙරැල්ල ගැලවී යන තරම් වේදනාවක් දැණෙමින්ය.

වත්සලාගේ දරදඩු බව හැඳින ගත් රුපිකා, නිතඹේ දෙපළ අතර දැවෙටන දෙදෙරුම් ලිඟුව යෝනී විවරයේ තබා ගත්තාය. ඒ දෙපාත් තරමක් ඇත් කරමින්ය.

එවිටම තම කෙහෙඳල්ලෙන් ඇද වාරුව ගත් වත්සලා වේගවත් ලිඟු පහරක් එල්ල කළ බව රුපිකාට දැණුණාය. ඒ ගත පමණක් නොව හිතත් ගිණියම් කරමින්ය.

"ඇරපං වත්සුවේ.. ඇරපං.... මාව වේසියෙක් කරපං.." රුපිකා කෑ ගැසුවේ ඒ මිහිර මතින්ය.

"පර බැල්ලී තෝ කොහොමත් වේසියෙක් තමා.... අර ගැණිගේ මිණිහටත් කෙළ හලන.."

"කොයි මිණිහට ද වස්තුවේ.....?"

"තොගේ බාජපට..." වත්සලා නැවතත් පහරක් රුපිකාගේ නිතඹට ගැසුවාය.

ඉහ නමා ගත් පසු වැදුන පහලොස්වන ලිඟු පහරෙන් රුපිකා දෙවන සුරාන්තයත් ලැබ ගත්තාය. ඒ එතරම් ඉක්මණින් ඇය සුරාන්තය ලැබ ගත්තේ, හැබැ ලිඟුවකින් කිසිදා නොලැබෙන, කෘතීම ලිඟු හිස කැරකැවීමෙන් ලැබෙන පහස නිසාවෙන්ය.

රුපිකාට මෙන්ම වත්සලාටත් ගෙවූ කාලය මතරම් විය. ඒ වත්සලාත් රුපිකාගේ ඉහ බැදී ලිඟු පහරෙන් දෙතුන් මසකට පසුව මිහිරක් ලැබ ගනිමින්ය. රුපිකා සැබවින්ම ආශා කළේ තමා ලිඟුව රඳවාගෙන වත්සලාගේ ගුදයට බැට දුන් අපුරුවටය. සැබින්ම රුපිකාට එවලේ සිතුවේ තමා පිරිමියෙක් යැයි කියාය.

"අදනම් මට වැදුණා බං මදි නොකියන්න..." රුපිකා එලෙස කීවේ යහනේ පසෙක වැතිරෙමින්ය.

"ඇත්ත කියපං... නිහාල්ගෙන් ලැබුනටත් වඩා...?" වත්සලාත් යහනේ අනෙක් පස වැතුරුනේ දරුවන් දෙදෙනා මැදි කොට ගනිමින්ය.

"සත්තකින්ම ඔවු... තාම මොකද්ද වෙලා වගේ.." රුපිකාට තම යෝනිය ඇතුලත තවමත් දෙදෙරුම් කන වගක් දැනුණාය. ඒ හංසිගේ පියාගෙන් ලද මිහිරත් පරාද කොට වග නම් රුපිකා වත්සලාට නොකියුවාය.

"උඹේ මොකද්ද...?" වත්සලා දරුවන් අතරෙන් රුපිකා දෙස බැලුවාය.

"මේ..., දැන්නම් එහෙම කියන්න බෑ වගේ බං.." සැබවින්ම රුපිකාට මෙවලේ අසැඹි වදන් තෙපුලන්නට දැණුනේ විලියක්ය.

"තෝ ඒ වෙලාවෙනම් කුණුහරුප කිවුවේ පිස්සුවෙන් වගේ.." අඳුර නිසාවෙන්

රුපිකාගේ මුහුණ නොපෙනුනත් වත්සලාට ඇගේ ලැජ්ජා බරින් බව දැණුණාය.

"අනේ මංදා බං... මම මීට කලින් කවදාවත් එහෙම නෑ..." රුපිකා ඇය සිටින ඇලයට හැරුණාය. ඒ දරුවන් අතරින් කුසක් ඉහළට පුම්බාගෙන ඉන්නා වායාව දෙස බලමින්ය.

"උඹට එහෙම ආතල් එකක් දැණුනද..?"

"හම්... හැබැයි කියවපුවා මතක් වුනාම දැන්නම් ලැජ්ජික් වගේ" රුපිකා කීවේ තම සැබෑ හිතය.

"නිහාල්ටත් දවසක එහෙම අල්ලපං..."

"උඹට පිස්සුද... උඹ බලයි මේ මොකද කියලා... මම හිතන්නේ නෑ නිහාල් එහෙම කැමති වෙයි කියලා. අනික මට බයයි මිනිහා ලඟ එහෙම.." රුපිකා හෙළි කළේ තම හැබෑ හිතය.

"කටින් නොකිවුවට හැම මිණිහෙක්ම ආසයි තමන්ගේ ගැනී වෙසියක් වගේ එයාලා ලඟ ඉන්නවට. එක පාරටම නෙමෙයි හෙමිට ටුර්යි එකක් දාලා බලපං..."

"මට බයයි බං... මම දැන් දරුවෝ දෙන්නෙක් ඉන්න අම්මා කෙනෙක්..., මිනිහා බලයි දරුවෝ ලැබුනටත් පස්සේ මේ ගැණිට ගැහුවේ මොන මදන විසයක්ද කියලා. අනික මිනිහා මං ගැන වැරදියට හිතයි." රුපිකා හෙළුවේ සුසුමක්ය.

"යකෝ... කෙල්ලන්ට වඩා මදනේ ඉහට ගහන්නේ ගැණුන්ට.. ඒ වයස ආවහම තමා ගැනියෙක් හොඳ සැපක් හොයන්නේ.... දරුවෝ හිටියා නැතො අදාල නෑ. ලබා ගන්න ඕන දෙයක්, ලැබිය යුතු දෙයක් තියනවනම් ඒකට පස්ස ගහන්න එපා. මේ ජීවිතේ කෙටියි බං..."

"උඹ ඔය හිතන විදියට තාම මට හිතන්න බෑ..., ඒක කොච්චරද කියනවනම්, මට අද මෙහෙම නිදා ගන්නවා කියන එකක් ගෙදරදී නම් හීනයක්..." රුපිකා කීවේ මෙදින යහනේ වැතිර සිටිනා නිරුවත ගැන.

"ඒක මරු කතාව..." වත්සලාට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මේ..., උඹ අරක කොහෙද තිබ්බේ...." රුපිකා එලෙස ඇසුවේ යමක් මතක් වුන හදිසියෙන්ය.

"උඩ... ඇයි උඹට ඒක ආයෙත් ඕනද...?" වත්සලා ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"අද නම් ආයේ ඕන්න වෙන එකක් නෑ... මට බය හිතුවේ අමතක වෙලා තාම පුටුව උඩද කියලා..?"

"උඹට ඒක හිතට අල්ලලා ගිහින් වගේ...?" වත්සලා තම දුරකථනය අතට ගත්තාය.

"සිරාවටම බං... ඒක මරු.." රුපිකාගේ ඒ වදන් තුල, කෘතීම ලිඟුවට ඇගේ ඇති ආශාව වත්සලාට දැණුනාය.

රාත්‍රී දොලහේ කනිසම පසුවන වගක් දෙදෙනාටම නොදැණුනාය. වත්සලාට නම් ඒ දුරකථනයේ එල්බ සිටි නිසාවෙන්ය. එහෙත් රුපිකා සිටියේ මෙදින තම දිවියේ ලද මිහිඳැකි අත්දැකීම් සිහිපත් කොට ගනිමින්ය. එයින් ඇගේ ගත බියෙන් තිගැස්සි ගියේ එක් සිහි විමක් මතය. ඒ මෙදින තම නිරුවත පිටස්තර මිහිරක් උදේසා නිදහස් කලා නොවේ දැයි කියා සිහිපත් වූ විටය. ඇයට ඉන් විලියක් දැණුනත්, හිත පත්ලෙන් සියුම් මිහිරක් ද වින්දාය.

පුතු උදෙසෙන්ම ඇහැරියේ, සුපුරුදු වේලාවටය. ඒ උදෑසන හත පසුවෙන්මය. ඔහු යහනේ ඉඳ ගත්තේ පරිසරය නුහුරුව දැණුන නිසාවෙන්ය. මොහොතක් ගෙවන්නටත් ප්‍රථම ඔහුට තමා පෙරදා වෙනත් නිවසකට ආ වග සිහි වුනේය. එබැවින් ඔහු යහනේ දෙපසින් ඉන්නා ගැහැණුන් දෙදෙනා අතරින් මව සෙවුවේ නුහුරු හිතෙන්ය.

රාත්‍රී වෙහෙසකර බව හා අළුම වෙනතෙකුත් ඇහැරි සිටිය නිසාවෙන් රූපිකා මෙන්ම වත්සලාද සිටියේ තවමත් නින්දේය. රූපිකානම් අළුයම වන තෙක් ඇහැරි සිටියේ එදින වූ සිදුවීම් පෙළ දිහා පැහැපත් හිතෙන්, හිතා බැලුව නිසාවෙන්ය. ඒ එදින දිවියේ ලද අත්දැකීම තම දිවියට කෙසේ එකතුකොට ගන්නවා දැයි කියා හිතමිත්ය. වත්සලා නම් දුරුකථනයෙන් අංතර්ජාලය හරහා යමක් පිරික්සමිත්ය.

පැත්තට ඇලව නිදා සිටිනා, පොරවනයෙන් විවරව ඇති මවගේ ලැම දෙස පුතු මඳ වේලාවක් බලා සිටියේය. ඒ නැගෙනියට කිරි දීමේදී හැර යහනේ මෙලෙස මවව දැකීමේ නුහුරු බවෙන්ය. එබැවින් ඔහුට මවගේ මේ නුරුවත ගෙන දුන්නේ නැවුම් බවක්ය. එබැවින් ඔහුගේ තෙත් මවගේ හිසේ සිට පහතට ඇදුනේ නිරායාසයෙන්ය.

මවගේ නිරුවත් දෙපා මුල්ලේ කළුපට කෙහේ රැල්ලක් ඇත්තේ ඇයි දැයි කියා පුතාට පුතාට නැගුනේ පැනයක්ය. ඒ ඔහු එවැන්නක් දුටුව පළමු වර මෙය නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඔහු හිස මදක් එවෙතට පහත් කළෙත් ඒ විමසිල්ලටය. එහෙත් එතුලින් ඔහුට සිතුවේ "අපේ අම්මත් සුදුයි" යැයි කියාය. ඒ රූපිකාගේ දෙකළවා හා බඩ වතෙ

පැහැය සිරුරේ අනෙක් පෙදෙසයන් හා සසඳන විට තරමක් පැහැපත් වූ නිසාවෙන්ය. එබැවින් පුතුව අනෙක් පස සිටිනා ගැහැනිය දෙස බැලූනේ ඉබේටමය.

ඇයගේ නිරුවත කිසිවක් නොපෙනුනත්, කුස පමණක් කඳු ගැටයක් සේ ඉහළට එසව ඇති අයිරු ඔහුට පෙනුනාය. ඒ වත්සලා පොරවත් සිටි පොරවනය ගැබ මතදී ඉහළට එසවී ඇති නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඔහු නැවතත් මව වෙතට හැරුනේ හුරු පුරුදු කයේ නොහුරු තැන් සොයන්නට හිතාම නොවේය.

නියමිත වේලාව නිසාවෙන් දියණියත් ඇඟමළු කඩමින් නැට්ටාය. ඒ කුසට දැණුන සියුම් බඩගින්න නිසාවෙන්ය. එහෙත් මවගෙන් කිසි ප්‍රතිඡාරයක් නොමැති කමෙන් ඇය ඉකි ගැසුවේ සිහිත්වය.

වත්සලාටත් රූපිකාටත් ඇහැරුනේ එවිටය. වත්සලාට පෙර රූපිකාටය. ඒ දරුවෙකුගේ සිහිං ඉකි ගැස්ම කොතරම් තද නින්දක සිටියත්, දුරක සිටියත් දරු සෙනහසේ නාමයෙන් ඇයට ඇසෙන හා දැණෙන නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇහැරුන රූපිකා විමතියෙන් බැළුවේ පුතු දිභාවය. ඒ ඔහුගේ නෙත් දිභාවය.

රූපිකාට ප්‍රථමව නාන කාඹරයට වැද වත්සලා මුහුණ කට හෝදා ගත්තාය. ඒ දරුවන් දෙදෙනාත් සේදිය යුතු නිසාවෙන් රූපිකාට වැඩි වේලාවක් යන බැවින්ය. එබැවින් වත්සලා නාන කාඹරයෙන් ඉවතට ආ විගස පුතුවත් ගෙන රූපිකා නාන කාඹරයට ගියේ , කිසිදා නොමැතිව පොරොන්ය ලැමද මතට ඇද සිටි වගමය.

මුළුතැන් ගෙට ගිය වත්සලා විදුලි බේතයලය පණ ගන්වා කොප්ප තුණ ලඟට ගත්තාය. ඒ පෙරදා රැයේ නිවසෙන් එලියට නොදැමූ, කෑම ගෙනා පෙට්ටි හා ඒ ඉටිකොලත් කුණු භාභාලනයට දමමින්ය. එවිටම දෙනන දක්වා පොරවනය ඇදගත් රූපිකා පුතුවත් ගෙන මුළුතැන් ගෙට ආවේය.

"අම්මා මුණ හොදගෙන එනකම්.. ඇන්ටි එක්කම ඉන්න ඕන හරිද...? මුකුත් අදින්න එහෙම එපා" රූපිකා කෑම කාඹරයේ පුටුවක් මතින් පුතුව ඉන්ද්‍රවාය. පුතු සිටියේ නැවුම් ඇඳුමක් ඇද පුයරත් මුහුනේ දවටාය.

"අදිනවනම් ඕන දෙයක් ඇදපුවාවේ..... දරුවන්ට එහෙම සැර වැර කරලා හිර කරන්න එපා බං. මේ.., මම කොල්ලටත් එක්ක තේ හදන්නද...?"

"හා... මම ටක් ගලා එන්නම්.." රූපිකා නැවත දිවුවේ නාන කාඹරය වෙතය.

රෝල ගේට්ටුව ඇරෙන හඬ නිසාවෙන් වත්සලා කෑම කාඹරයේ සිටම එදෙස

බැලුවාය. ඔහුව හඳුනා ගත් වත්සලා, ඔහුගේ මග් කෝප්පයත් සෝදා ලඟට ගත්තේ, ජෝගුවට තවත් පිටි හැඳි දෙකක් හා සිණි හැන්දක් ද වැඩි කරමින්ය.

"තේ එකක් ඕනතේ ද...?" වත්සලා ඇසුවේ සමන්තගෙන්ය.

"හොස්පිටල් එකෙන් දුන්න එක හරි ගියේ නෑ.. මිලක් වැඩි වගේ..?" සමන්ත දැන විහිදා ඇඟ මැලි කැඩුවේ පුතුවගේ මුහුණත් අල්ලා විහිළවක් කරමින්ය.

"අපේ එකී මොකද..?"

"ඔය ඉන්නේ. කනවා බුදියනවා, නැගිටනවා කනවා... අම්මා උදෙමම ආවා. මම ඔබ්ස් එකට ගිහින් එන්නම්.. උඹ එන්නේ කීයටද...?"

"රූපිලාගේ ඩොක්ටර් එපොයිමන්ට් එක තී තර්ටී... මාත් ඒ වෙලාවටම එන්නම්..."

"මොකද්ද බං මේ කොල්ලට අන්දලා තියෙන්නේ...?" දරුවා ඇඳ සිටි ඇඳුම සේදුමෙන් නැවුම් උවත්, එහි තාලය සමන්තගේ හිත නොගත්තාය.

වත්සලාගේ කෙටි පැහැදිලි කිරීම මතින් සමන්තගේ හිතේ නැගුණේ අනුකම්පාවක්ය. ඒබැවින් සමන්ත දරුවාගේ හිස අත ගෑවේ "අද යනවද...?" යැයි අසමින්ය.

"ඊයේ එහෙම තමා කිවුවේ...." වත්සලා සමන්තගේ අතට තේ කෝප්පය දුන්නාය.

"එහෙනම් යන්න කලින් අපේ මේන් බ්‍රාන්ච් එකට එක්කගෙන යන්න... මම එහෙට කෝල් එකක් දෙන්නම්.. ඕන කරන දෙයක් අරගෙන දෙන්න. දරුවන්නට විතරක් නෙමෙයි එයාලටත්"

"ආ.... හොඳ වෙලාවට.. මටත් දෙයක් තියනවා ගන්න.."

"මේ..., ඔන්න මම නරක මිනිහා කියන්න එපා..., ගිය මාසෙන් දෙන්නගේ දඩ බිලක් තිබ්බා. බලනවා තව සතියකින් දෙකකින් අර ගත්ත ඇඳුම් තොගයෙන් වැඩක් තියෙනවද...? මොකද හැම දාම ඔය බඩ ගෙඩි තියෙනවද? අපරාදේ නාස්තිය" සමන්ත ඒ වදන් කීවේ තරමක කේන්තියෙන්ය.

"මොකද බැරි... ඒවා ඊලඟ එකට ආපහු අදින්න පුළුවන්" වත්සලා කීවේ සිනහුවෙන්ය.

"මේ මෙතන හු..... සොරී සොරී... මට පොඩ්ඩෙන් අමතක වෙනවා කොල්ලව. මේ..., බොරු විකාර කරන්න එපා. මම කිවුවේ මේයාලට මිසක් උඹලට නෙමෙයි..." තමා කොතරම් කීවත් මෙදින ඒ බිලත් තමාට වැටෙන වග සමන්ත නොදැන සිටියා නොවේය.

"හරු..., හරි..., අපිට ඕන නෑ.. බලා ගමුකෝ.."

"මේ.. විහිච්චක් නෙමෙයි.. බොරුවට ඕන නෑ"

"කීයක විතරද?"

"මැක්ස් ටුට්ට්ට් තවුසන්ඩ්..., එතකොට මට වැටෙයි එයිට් තවුසන්ඩ් විතර.." සමන්ත කීවේ විසිදාහක විකුණුම් බිල් පතෙන්, තම ලාභාංශය අඩු වූ පසු ආයතනයට ගෙවීමට ඇති මුදලය.

"අපෝ... කැඩිච්ච ගනන් මොකටද..? මම ඒ ගාන රවුම් කරන්නන්. නිකන් මගේ එකක් එක්ක ටෙන් තවුසන්ඩ් වගේ.." වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය. ඒ සමන්ත දිගු කළ හිස් කෝප්පය අතට ගන්න ගමන් ඔහුගේ දෙකොපුලට හාදුවක් තබමින්ය.

"ගනින්, ගනීන්... මේ මට පරක්කු වෙනවා.. වොග් එකක් දාගන්නත් ඕන. මොනවද ඇඳුම් වගයක් දෙයි කිවුවා අරගෙන එන්න" සමන්ත එලෙස කීවේ වත්සලා එය තවමත් ලැහස්ති කොට නැතිනම් ලැහැස්ති කරන්නට වේලාව පැමිණ ඇති වග අඟවමින්ය.

"ඇයි ගෙදර ඇවිත් නෙමෙයිද යන්නේ...?"

"නෑ.. ඔලිස් එකට ගිහින් එහෙමම යනවා..., රුපිකාලා අද ගියොත් උඹත් වරෙන් හොස්පිටල් එක්කට. නැත්නම් මම අපේ නැන්දම්මව එවන්නම් උඹේ තනියට...." සමන්ත කීවේ රාත්‍රියේ සැලසුම ගැනය.

"අපෝ... ඇන්ට්ටනම් එවන්න එපා..., බලමු රුපිකා මොකද කරන්නේ කියලා.. සමහර විට වරින් එන්නත් පුළුවන් හැන්දෑවට. දෙකම නොවුනොත් හොස්පිටල් එකේ ඉමු.."

නාන කාමරයෙන් ඉවතට පැමිණි රුපිකා, වත්සලා පෙරදා රැයේ දුන් ඇගේ දිගැති සාය අතට ගත්තාය. එහෙත් ඇයට එම සාය අදින්නට සිත් නොදුන්නාය. ඒ පෙරදා රැයේ යම් තීරණයකට එල්බ සිටි නිසාවෙන්ය. ඇයට ඒ පිම්මට දිරියක්

දැණුණේ "පුතා කියවන එකක් නෑ" යැයි කියා යටි හිත ඇයට දුන් සහනිය නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඇය පෙරදා රැයේ වත්සලා දුන් කෙටි කළිසමත් ඒ ස්කීණියමත් ඇඳ ගත්තේ, යටි කයට පමණක් පැනිටියක් ඇඳ ගනිමින්ය. ලැමඳ වූයේ නිදහසේය.

දියණියව වඩා ගත් ඇය දොර උලුවස්සෙන් එළියට එන්නට පෙර තම රුව කණ්ණාඩිය මතින් නැවත වරක් බැලුවාය. "මෙහෙම ඇඳමම කොච්චර වුනත් මම තාම කැල්ල වගේ.." රූපිකාට තම රුවම පෙනුණේ කාමුක ලෙසින්ය. එහෙත් කාඞරයෙන් ඉවතට එන විට ඇගේ හද මදක් නොගැහුණාම නොවේය. ඒ වත්සලා හමුවේ නොව පුතු හමුවේ පළමු වරට මෙලස ඉන්නා එක ගැනය.

නොසිතුව ලෙස කෑම කාඞරයේ සිටින පුරුෂයා නිසාවෙන් රූපිකාගේ හිත විලියෙන් සලිතව ගියේය. ඒ රූපිකාට කර කියා ගන්නට දෙයක් නොමැතිවය. ඔහු දුටු නිසාවෙන් කළබලයෙන් ආපසු එන්නටද බැරිය. මෙලෙස ඔහුට මුහුණ දෙන්නටද බැරිය. රූපිකා දියණියව වඩා ගත්තේ තම මුළු ලැඳව ඇගෙන් වැසෙන ලෙසටය.

"වරෙන් වරෙන්... මේ සමන්ත අයියා.., සමන්ත අයියේ මේ රූපිකා..." වත්සලා රූපිකා දෙස බලුවේ පුදුමයෙන්ය. ඒ රූපිකා දහවල මේම ඇඳුම අඳිතැයි වත්සලා නොසිතුව නිසාවෙන්ය.

සමන්ත රූපිකා දෙස මද වේලාවක් බලා සිටියේය. ඒ රූපිකාගේ අඬ නිරුවත දෙස නොව, වත්සලා කියා ඇති ඒ ඇගෙ පරම යෙළිය දෙසය. එහෙත් ඇය මෙවලේ ඇඳ සිටින්නේ නම් වත්සලාගේ ඇඳුමක් වග ඔහුට සැකයක් නොවින.

"කොහොමද රූපිකා... වත්සලා ඔයා ගැන ඕන තරම් කියලා තියෙනවා.." සමන්ත පුටුවෙන් නැගිට රූපිකා අසලට ගියේය.

සමන්ත ලඟට එත්ම රූපිකාගේ හද ගැහෙන්නට ගත්තේ දියෙන් ගොඩ දැමුව මත්සොසකු ලෙසය. "මුට දැන් මගේ සේරම ටික පෙනෙයි.." රූපිකාට පුතුව අමතකව ගියේ සමන්ත ඉදිරියේ දැණ විලියෙන්ය. එබැවින් ඇය දියණියව තවත් ලැමඳට තුරුළු කොට ගත්තේ ඒ විලිය සහව ගන්නට මෙන්ය.

සමන්තගේ මඳ කෙටිකී රැවුල දෙකොපුල් මත දැවටෙත්ම රූපිකාගේ හිත පමණක් නොව ගතත් සලිතව ගියේය. ඒ සමන්ත ඇයව ලොගතුව පිලිගත්තේ ඇගේ උඩුකය පිට වටටත් අතක් යොමමින්ය. එම හුණුම රූපිකාට එක් කලේ විලිය මුසු බියක්ය. ඇයට පුතුදෙස බැලුණේ ඉබේටමය.

පුත්‍ර පුද්ගලයන් බලා සිටියේ මවගේ මේ නැවුම් පෙණුම දෙස නොව, කිසිදා වත් නොමැතිව මවගේ වතේ වෙලන පිරිමි රුව දෙසත් නොව, එලෙස වෙලන ස්ත්‍රී පුරුෂ යුවල දෙසය. ඔහුට එතරම් එය නැවුම් වූයේ, පියා වත් එලෙස මව ව වැලඳ ගන්නා බවක් ඔහු නොදැක හා නොදැන සිටි නිසාවෙන්ය.

"මේ..., මේ..., හොඳ... හොඳයි අයිගේ.." රුපිකා සිටියේ බියෙන්ය.

"මොකද මේ බයවෙලා වගේ...?" සමන්ත ඇසුවේ නැවත පුටුවේ ඉඳ ගන්නා අතරේය.

"නෑ.. අයිගේ මේ.. නෑ..., නෑ... නෑ..." රුපිකා කැම මේසයේ පුටුවේ ඉඳගත්තේ මේසය නිසාවෙන් තම කයේ වැඩියමක් සමන්තට වැසෙන නිසාවෙන්ය.

"ඕකී ඔය ලැජ්ජාවේ..." වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඒ මොකද ..?" සමන්ත ඇසුවේ විමකියෙන්ය.

"පුතා.. ඉස්සරහට ගිහින් ටිකක් සෙල්ලම් කරන්න..., මොනවත් අදින්න එහෙම නෑ.. එහෙම වුනොත් දන්නවනේ ගන්නේ කොට්ට.." රුපිකා වත්සලාගේ කටේ තරම දන්නා නිසාවෙන්, එලෙස සැර කරේ පුතුව නොව වත්සලාටය. එහෙත් ඇය පුතුව එතනින් ඉවත් කොට ගත්තේ කෝකටත් කියාය.

"ළමයි කියන්නේ මහා එවුන්ට නෙමෙයි... ඔහොම සැරකරනවද...? ඔයාට ඕන දෙයක් තියනවනම් ගන්න පුතේ.... අම්මා ඔය බොරුවට සැර කරන්නේ..?" රුපිකාගේ එම සැර කිරීම සමන්තගෙන් හිත නොගත්තාය.

"ඔය මොකද දන්නවද සමන්ත අයිගේ... ඔය ඇඳගෙන ඉන්න එක ගැන ලැජ්ජාවේ. නැත්තම් බලන්න තිබ්බා කටේ තරම..?"

"ඔය ඉන්නේ ලස්සනට.. නිකක් සෙක්සි කැල්ලක් වගේ..."

"මේකීගේ බොරු අයිගේ.." වත්සලා එලෙස කියූ පසුව සමන්තගේ නෙත් තම කයේ ඕනෑවටත් වඩා දැවටුන වග රුපිකාට දැණුනා. ඉන් ඇගේ විලීය තවත් වැඩි විය.

"මම නම් කිවුවේ ඇත්ත. ටු කිඩ්ස්ලා හිටියත්.., තාම හොඳ ෆිගර් එකක්. වෙල් මෙයින්ටෙන්ස්" සමන්ත කීවේ රුපිකාගේ මුහුණ දෙසම බලමින්ය.

"කෝ.... දියන් කෙල්ලව..? මම කොල්ලට නම් තේ එක දුන්නා. උඹට හදා

ගනීන්" වත්සලා ඇය අසලට ආවාය.

රූපිකාගේ ගත සලිතව ගියේ එවලේය. ඒ තමා නැගිට සිටියුතු බව වැටහුන නිසාවෙන්ය. "මුට මගේ ඔක්කොම පෙනෙයි එතකොට.." සමන්තගේ දෑස තම කයේ වෙලෙන වල්ත කම රූපිකාට කළියෙන්ම දැණුණාය.

"ඕන නෑ වත්සු..." රූපිකා කීවේ එබැවින්ය.

"දියන් දියන් කෙල්ලව..., මොනවා හරි උදේට හදන්නත් ඕන, කාලද යන්නේ..?" වත්සලා සමන්තගෙන් ඇසුවේ රූපිකා අත හිටි දියණියව බලෙන්ම තම අතට ගනිමින්ය.

"බෑ..., කන්න හිටියොත් තව පරක්කු වෙනවා.." සමන්ත නැගිට්ටාය, ඒ වත්සලා අත ඉන්නා දියණියව සිප ගනිමින්ය.

වත්සලා සිටින්නේ තමාටත් වඩා නිරුවතින් යැයි රූපිකාට සිතූණාය. ඒ ඇගේ බ්‍රොසියරයකින් නොවැසුන දෙනනත්, විසල් අත් කැපුම් ඇති සිකිනියෙන් වැඩි පුරුම ඇත්තේ එලියෙ නිසාවෙන් නොව, ඇය ඇඳසිටි කෙටි කළිසමෙන් ඇය පෑන්ටියක් පවා ඇඳ නැති වග යහමින් පෙනෙන නිසාවෙන්ය. එහෙත් රූපිකාගේ ගත සලිතව ගියේ සමන්ත දියණියව තුරුලට ගත් අපුරුවෙන්ය. ඒ ඔහුගේ දෑත වත්සලාගේ නිදහස් ලැමදෙත් දැවටෙන පරිද්දෙන්ය.

"එයි... ඔළුවට අත තියා ගන්නවා මොඩයෝ.." වත්සලා තරවටු කළේ සමන්තටය. ඒ ඔහුගේ උරහිසට පහරක් ගසමින්ය.

"දැන් එහෙම ඕන නෑ...." රූපිකාට නැගුනේ සිනහවක්ය. ඒ වත්සලාගේ දැඩි පරිස්සමය.

සමන්ත දියණියගේ මුහුණ සිප ඇයව ලැමදට තුරුකොට ගත්තේ, දැඩි සෙනහසකින්ය. ඒ තවත් දෙතුන් දිනයකින් කැලතෙන්නට ඇති පිය සෙනහස, සමන්තගේ ලැමද තුළ ඊට කළියෙන් කැලතෙමින්ය.

"මේකී ලඟ කිරි සුවදයි..." සමන්ත එලෙස කීවේ රූපිකා දෙස බලමින්ය. එහෙත් ඔහුගේ බැල්ම තම මුහුණ මත සිට පහත් වන විට රූපිකා මෙසය මතින් තම ලැමද දැනින් වසා ගත්තේ සමන්තට නොදැනෙන්නටය. එහෙත් සමන්ත දැකිය යුතු දේ ඒවන විට දැක හමාරය. ඒ දුහුල් ස්කිණිය මතින් රූපිකාගේ තන් පුඩුව වටා ඇති සණ කළුපැහැති රවුමය.

එවිටම දියණියට කිරි ඔක්කාරව ගියේය. ඒ සමන්තගේ උරහිස මතය. එවිට රූපිකාට හදිසියෙන් නැගුටුනේ නොදැණීමය. ඇය සමන්ත අසලට ආවෙන්, දියණියව තුරුලට ගන්නා හදිසියෙන්ය.

සමන්තගේ තෙත් රූපිකාගේ කය පුරාවට මෙවලේ නිදහසේ ගමන් කළාය. දුහුල් සිකිණිය මතින් පෙනුණ රූපිකාගේ ලැමද, පුරුෂයෙකු ලෙස සමන්තගේ හිත ගත්තත්, ඇය ඇඳසිටි දුහුල් කලිසම තුලින් විනිවිද පෙනුණ ඇගේ පෑන්ටිය සමන්තගේ හිත් නොගත්තේය. ඒ එහි පරන පෙනුම නිසාවෙන් නොව, එහි නිපයුමේ පැරණි තාලය නිසාවෙන්ය.

දියණියව තම තුරුලට දීමෙදී සමන්තගේ අත ලැමදේ දැවටෙත්ම රූපිකාගේ හිත ගැස්සී ගියේය. ඒ වෙත කිසිවක් නිසා නොව, තමා මෙතරම් වේලාවක් සභවන් සිටි කය දැන් ඔහු හමුවේ නොදැණීම විවරව ඇති නිසාවෙන්ය. එබැවින් දියණිය තුරුලට ලද විගස රූපිකා නැවත පුටුවේ ඉඳ ගත්තේ ඒ දැවුණ හිතෙන්ය.

"බලපංකෝ... දරුවෝ දෙන්නෙකුට කිරි දුන්නත් මේකී පපුව හරියට පොඩි එකියගේ වගේ... ඒකට මෙන්න රූපී මෙහේ ඒවා.." සමන්ත එලෙස කීවේ වත්සලාගේ මේනකාගේ දෙතන් හී තරම දැතින් පෙන්වමින් සිනහවෙන්ය.

සමන්තගේ ඒ වදන් පෙළෙන් රූපිකාගේ මුහුණත් විලියෙන් රත් පැහැව ගියේය. ඒ ඇගේ හදවතේ ගැස්මත් දෙමොලෙන් පිටි කොටනා සේ "දිග්.. දිග්.." හඬින්ය. ලැමදේ තුරුළුව සිටි දියණියටත් ඒ හඬ හා මවගේ ගැස්ම දැණුණාය. එහෙත් ඒ හැම අතරින් රූපිකාට තම රුව ගැන සිහිං ආඩම්බරයක් දැණුනේ පුරුෂ වර්ණාව හමුවේ කැලෙත ස්වාභාවික ගැහැණු හිත ඇයටත් පොදු වූ නිසාවෙන්ය.

"ආ... ඒවට අද මෙන්න ඡාක්ශී... කියපං රූපී ඉස්සර මගේ පපුව මෙහෙම ලොකුවට තිබ්බද කියලා..? ඔය ඉතින් අයියා සුද්ද සිංහලෙන්ම මගෙන් අභාගන්න හදන්නේ... කවුද මෙහේ ඒවා එව්වරටම ලොකු කරගත්තේ කියලා.." වත්සලා තැකීමක් නොකොටම කියා දැමුණාය.

"ඇයි එවටත් දැන් මම විතරද වග කියන්න ඕන...? යැයි..." කියන විටම වත්සලා රූපිකාට නොදැනෙන්ට ඉහි කළේ සිවුදෙන එකතුව ගැන කිසිවක් නොකියන ලෙසටය. එබැවින් සමන්ත එය සකස ගත්තේ රූපිකාට නොදැනෙන ලෙසට "ඇයි කටක් ඇරලා කියන්න ලේසිම එකතේ... ඒක අපේ අතින් වෙන්තේ කියලා" යැයි පිළිතුර බහු වචනයකට ගොණුකොට ගනිමින්ය.

"නැතුව...? නැත්තම් අපේ ඒවත් ඉතින් ඉස්සර මෙන් තමා.. නැද්ද රූපී...?"
වත්සලාද පාසල් සමයේ තම පියුරුවල තරම පෙන් වූයේ දැන වකුටු කොටය.
එයින් රූපිකාට නැගුනේ මෙතුවක් වූ විලිය පරයා නැගුන සිනහවක්ය.

"මේ..., මෙහෙමයි අයිගේ... ඔය වත්සු පෙන්නපු තරම ඇත්ත කියමුකෝ. ඒත්
අයිගේ අද වගේම, එදත් ඒවා තිබ්බේ, ඒ කෙල්ලට ඔරොත්තු දෙන තරමට නම්
නෙමෙයි..." රූපිකා එලෙස කීවා නොව ඇයට එලෙස කියවුණාය. ඒ
මිතුරියගේ පැත්තට සහයක් ලෙස නොව සමන්තගේ පැත්තට සහයක්
ලෙසයටය.

"පරට්ටි තොට... එහෙනම් මට වඩා උඹට මූව ලොකු වුණා.." වත්සලා එලෙස
කීවේ තරහින් නොවේය.

"මොනවා උනත් ඇත්ත කියන්න එපැයි නේද රූපී..? ඒවා හැදෙන්නේ අපේ
අත් ගුණේටම නෙමෙයි... මවු පසේ උරුමයක් එක්ක. හා නැද්ද...?" සමන්ත
ඇසුවේ රූපිකාගෙන්ය. ඒ දියණිය කිරි වමනය හැලූ ටීෂර්ටුව ගලවා දමමින්ය.

"සහතික ඇත්ත අයිගේ..." වත්සලාට මෙන් ඇගේ මවටත් තිබුණේ පිරිපුන්
දෙතන් යුගලක් වග කියනට රූපිකාට සිතන්න, පළමු හමුවේදීම ඔහුට එතරම්
විවෘත වෙන්නට රූපිකාට දැණුනේ විලියක්ය.

"අන්න දැක්කද.... අත් ගුණේට විතරක් එහෙම වෙනවනම්, දරුවෝ දෙන්නෙක්
ඉන්න මෙයාගේ ඒවා අඹවෙල වැස්සික්ගේ තරම් වෙන්න ඕන. මොකද
මේයාටත් ඒ ලැබෙන්නැතුවයි.

අන්න ඒක තමා කතාවක් තියෙන්නේ, බදින්න කලින් කෙල්ල දිහා
නෙමෙයි, කෙල්ලගේ අම්මා දිහා බලන්න ඕන කියලා. එතකොට හිතා ගන්න
පුළුවන්, ගන්න කෙල්ල අවුරුද්දක් දෙකක් යනකොට කොයිවගේ ඉදිද
කියලා..." සමන්ත එලෙස කීවේ ඇද සිටි කලීසමේ ඉහ පටිය ලිහිල් කරමින්ය.

"එතකොට තමුසේ මේනකාට ඉස්සෙල්ලා බැලුවේ එකිගේ අම්මා දිහාද....?"
වත්සලා ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"බොරු කියන්න ඕන නෑනේ.. කතාවට එහෙම කිවුවට මමත් ඉස්සෙලා
බැලුවේ එකිදිහාව..., පස්සේ තමා නැන්දම්මා දිහා යාන්තමට ඇහූ දාලා හිත
හදා ගත්තේ. ඒ දවස්වල නැන්දම්මා පට්ට කැල්ල වගේ හිටියේ..." සමන්ත ඉහ
පටිය ගලවා අතට ගත්තේය.

"මේ, මේ, අද මේකීන් ඉන්නවා... දරුවොත් ඉන්නවා. ගලවන එකක් කාඞරෙ.." වත්සලා එලෙස කීවේ මේනකාගේ මව ගැන කී තාවෙන් නැගුන සිනහවෙන්මය.

"දරුවෝ හිංදා යන්නේ... නැත්තම් මේකී ඉන්න නිසා නෙමෙයි.. මොකද මේයා පිරිමියෙක්ගේ අහවල් එක දකිනේ නැතුව නෙමෙයිනේ දරුවෝ දෙන්නෙක් බෑවේ.. ඒකට මේයාට උදවු කරපු ඒ එකක්ම තමා මටත් තියෙන්නේ..., හංගන්න දෙයක් නෑනේ.."

එම කතාවට තිදෙනාටම නැගුනේ සිනහවක්ය. එහෙත් එම සිනහවත් රැගෙන සමන්ත ගිය පසු රූපිකා ගත්තේ හොඳ හුස්මක්ය. ඒ මෙතුවක් වෙලා හිතට දැණුන අඩ නිරුවතේ හිර බවෙන් මිදෙමින්ය. එහෙත් ඇයට සමන්ත කෙරෙහි දැණුනේ ලෙංගතු බවක්ය. ඒ මෙවැණි අසැබියක් පාසල් සමයෙන් පසුව පුරුෂයෙකු හමුවේ කතා බහක යෙදුන මිහිරෙන්ය.

"සමන්ත අයියා නම් මරු බං..." රූපිකා නැගිටිවේ දරුවා වත්සලා අතට දෙමින්ය.

"ඇයි උඞට ඌට කියලා ඇරගන්න හිතුවද..?" වත්සලා ඇගේ කණට කොට ඇසුවේ විහිලුවටය.

"කොහෙත්ම නෑ..., ඒත් ඌ කට හැකරයි. හරි විවෘතයි අනික් පිරිමි වගේ නෙමෙයි. කියන්න ඔන එක කෙලින්ම කියනවා" රූපිකා විදුළි බේතලයේ ස්විචය දැමුවාය.

"ඇයි බං පෑන්ටියක් ඇන්දේ ඕකට..." වත්සලාගේ නෙත ගැටුනේ එවිටය.

"සමන්ත අයියා එනවා කියලා දන්නවනම් කියටවත් මම මේකවත් අදින්නේ නෑ.. තෝ තව පෑන්ටියක් ගැන අහනවා.. බලපං ලැජ්ජාවේ බෑ" රූපිකාට මෙවලෙන් දැණුනේ ඒ විලියමය.

"උඞ ඔහොම නෙමෙයි, කොහොම හිටියත් ඌට ගානක් නෑ.... ඕන්නම් විහිළුවක් කරයි.."

"හම්.. මට ඒක හිතුවා. වෙන එකෙක් නම් මෙහෙම ඉන්නකොට බලන්නේ කන්න වගේ.. ඌට දැන් එපා වෙලා ඇති ගැණු කය උඞලා දෙන්නගෙන්" රූපිකා පිටි තේ එකට ඇවැසිය ලඟට ගත්තාය.

"හරි... ඇත්ත කියපං.. උඹට ඒකෙන් මුකුත් මේ.. ආතල් එකක්.."

"තෝ අහංතේ මාර කතාවක්නේ.... මගේ මේ කකුල් දෙකත් පණ නැතුව හිටියේ. උගේ අතත් වැදුනා කෙල්ල දෙනකොට මේකෙන්.." රුපිකා එලෙස කීවත්, ඇය යටි හිතෙන් එම නුහුරේ පහස වින්දාය.

"මගේ බඩේ අත තියලා දිවුරපං... එහෙම නෑ කියලා" වත්සලා රුපිකාගේ අත ගැබ මතින් තබා ගත්තාය.

"මට බෑ..." රුපිකා කෙල්ලක මෙන් ඇඹරුනේ විලියෙන්ය.

"උඹට මට බොරු කරන්න බෑ රුපි. හැම ගැණියෙක්ම ආසයි. ඒත් ලැජ්ජාවයි බයයි නිසා පස්ස ගහනවා. ඒත් ශුවර් තැනක, ශුවර් කෙනෙක් ඉස්සරහා දෙපාරක් හිතන්නේ නෑ. ගැණු අපි කවුරුත් ආසයි, කවුරු හරි අපි ගැන එහෙම වර්ණා කරනවට, එහෙම නැත්තම් ආශාවෙන් අපි දිහා බලනවට. ඒ බලන්නේ ගැණුද පිරිමිද කියලත් ආදල නෑ..."

"හම්... ඒක ඇත්ත. මට ඊයේ රෑ ඒක තේරුනා.., මට කොල්ලෝ දෙන්නා ගැන එහෙම ආසාවක් නැතත්, උන් මගේ දිහා බලන් ඉන්නවා නෙද කියලා හිතනම අහරි අමුත්තක් දැණුනා. උඹ දන්නවද..., අද මේක මම වැඩියෙන්ම ඇන්දේ ඇයි කියලා...?"

"උඹ රෑ ඇන්දත්, උදෙටත් අදියි කියලා මම හිතුවේ නෑ "

"අදින් පස්සෙ මට මෙහෙම ඉන්න වාන්ස් එකක් ආයේ ලැබෙන්නේ නෑ..., ඇත්තම කිවුවොත් මම හරි ආසයි මෙහෙම ඇඳුමක් ඇඳලා ඉන්න.. ඒ කාටවත් ජේන්න නෙමෙයි.. මටම ජේන්න උනත් මට ඒ ඇති. ඒකයි මම කොල්ලා කියවයි කියලා තියන බයත් අමතක කෙරේ" රුපිකා හෙළුවේ දුක් සුසුමක්ය.

"මට තේරෙනවා රුපි. මොකද මමත් ඉස්සෙලා හිටියේ උඹ ඉන්න තැනම තමා. හැබයි මට අනික් උන් හදා ගන්න බැරි වුනත්, මම මගේ මිනිහව මට ඒ ඕන විදියට හදා ගත්තා. මට වර්ජලගේ ගෙදර තිබ්බ අමාරු වතාවරනය උඹට නෑ... උඹලා දෙන්නා විතරක් නිසා උඹට ඒක බැරි නෑ, උඹට පුළුවන් නිහාල්ව හෙමිට හදා ගන්න..."

"බලමු..." රුපිකා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය. ඒ දහසක් මල්ඵල ගැන්වෙන බලාපොරොත්තු සමුදායකින් නොවේය. එයට තම හිමියා නතුකර ගැන්නම තම බෙල්ල කෝච්චියට තියනවා සම යැයි ඇය දැන සිටිය නිසාවෙන්ය.

"මේ... මොනවා හරි ඉක්මණට හදලා ගමු.., ඔය කිවුවට සමන්ත අයියා කඩ කෑමට එව්වර ආස නෑ.. පවුනේ" වත්සලා කඩිනම් වන අපුරුව රූපිකාට ගෙන දුන්නේ සිනහවක්ය.

කෙටි වේලාවක් තුලදී වත්සලා බත මෙන්ම, එලවළු දෙකක්ද එකම භාලුමක තබා ලීප තැබුවාය. රූපිකා එය දෙස බලා සිටියේ නුහුරු හැඟීමකින්ය. ඒ බත හා එලවළු ව්‍යාංජනය එක බහාලුමක පිසෙන්නට හැරීම ගැනය.

"මරු ගැජටි එක... එක පාරෙන් වැඩේ ඉවරයි.." රූපිකා ලීප අසලටම විත් බහාලුම දෙස බැලුවාය.

"හැම එකක්ම බෑ... පුළුවන් ඒවා තියනවා.., මේ.. උඹ පරිප්පුව ටිකක් බලපං.. මම ටක් ගාලා සමන්ත අයියට ෂර්ට් එකක් අයන් කරලා දීලා එන්නම්.." වත්සලා පරිපු ව්‍යාංජනය වෙනම භාජනයක ලීප තැබුවාය.

තම ගැබ ගැනවත් නොසිතා ඉක්මණ ගමණින් වත්සලා කාඹරය වෙත යන අපුරුව දෙස රූපිකා බලා සිටියාය. ඒ වත්සලා ඇගේ හිමියාට මෙන් සමන්ත වෙතත් දක්වන සැලකිල්ල දෙස විමතියෙන්ය. "ඇත්තටම සමන්ත කියන්නේ වෙනම මිනිහෙක්..." රූපිකාට වත්සලා ගැන පුදුමයක් නොදැණුණාය. සමන්ත ගැන රූපිකාගේ හිතෙන් හටගත්තේ පහං සිතුවිල්ලක්ය.

රූපිකාගේ වැඩියක්ම හිත ගත්තේ සමන්තගේ විවෘත බාවය ය. "මේ ටිකට කිවුව වල් කතා ටික විතරක්.. ලෑජ්ජාවේ බෑ. හැබයි මට හිතෙන්නේ ඒ වල් කමටම නෙමෙයි. මට එවලේ සමන්ත අයියා එහෙම වල් කියලා හිතෙන්න ඇත්තේ උගේ කට හැකර කම හිංදා වෙන්න ඇති. අනික මම හිතුවෙන් ඒ පැත්ත විතරනේ. මොකද.. වෙන එකෙක් ඉස්සරහා මම මෙහෙම හිටියනම්, මෙලහකටත් මාව රේජ් කරලා.." රූපිකාගේ හිත ක්‍රමක් ක්‍රමයෙන් සමන්ත ගැන ඉඹේම පැහැදෙන්නට ගත්තාය.

"මම මේ ඉන්න එක ගැන එව්වර හිතුවට සමන්ත අයියට ඒක ගානක්වත් නෑ.. ඔවු ඉතින් එහෙම විශේෂයක් දැණෙයි යැයි.... මරු බඩු දෙකක් එක්කනේ ඉන්නේ. උඟට මෙලහකට අර වැඩෙත් එපා වෙලා ඇති.." රූපිකා මේනකාත් වත්සලා සම යැයි හිතෙන් අනුමාන කළාය.

"ඒත් මගේ දිහා බලපු බැල්මේ එව්වරම සංවර කමකුත් තිබ්බේ නෑ.. පපුව දිහා ඕනෑවටත් වඩා බැලුවා මගේ හිතේ. හැබයි එහෙම බලපු එක වරදකුත් නෙමෙයි. මොකද මොනවා උනත් උගත් පිරිමියෙක්නේ..., අනික මාව දැක්කෙන් අදනේ"

රුපිකාට පහළවෙන සිතුවිලි නිමක් නොවුණේය.

"මොනවා උනත් හොඳ වෙලාවට මම පැන්ටියක් ඇන්දේ.. නැත්නම් මම මිනිහා ඉස්සරහා හෙලුවෙන් හිටියා වගේ තමා. ආසවට මම ඇන්දට, මොකද.. මේක ඇඳුමක් යැයි...." රුපිකාට එම සිතුවිලි මතින් දැණුණේ මිහිරක්ය.

"මමත් ඇඳුම ගැන එව්වර හිතන්න යන්න නරකයි.., මොකද හිතුවා කියලා දැන් වෙන ඇඳුමක් දාගන්න කියලැයි. එහෙම උනොත් හිතයි එයා හිංදා මම ඇඳුම මාරු කරා කියලා.. අනික අරකිත් ඉන්නේ ඔය යස අගේට.., නොපෙන්න්න ඕන දෙවලුත් පෙන්නගෙන" ඒ මිහිරෙන් ගැලවෙන්නට ඉඩක් රුපිකාට නොලැබුණාය. ඒ ඇගේ හිත ඇයටත් නොදැණීම එයට ලොල් වෙමින්ය.

"මොකද මම ඒකී වගේ මේ හිතලා එහෙම ඉන්න වැයි.. මේක වැරදීමක්නේ. මම දන්න වැයි උඟ එනවා කියලා. අනික ඊයේ අර අම්මලා, තාත්තලා, දුවලා, පුතාලා, එකට හෙලුවෙන්ම හිටියේ. එහෙම ගානක්වත් තිබ්බද..? වත්සු කිවුවා වගේ මගේ හිතේ තියෙන්නේ බයක්. මම ඒක ගැන එව්වර හිතන්න ඕන නෑ.., බලනව නම් ඔහෙ බලපුවාවේ මගේ මොකෝ.. ගෙවෙනවා කියලැයි" අවසන රුපිකාගේ යටි හිතේ ආශාව ජය ගත්තේය.

ඇගේ යටි හිත සමන්ත එලෙස ඇය දෙස බලනවාට කැමත්තක් දක්වන වග රුපිකාට නොතෙරුණාය. ඇයට එය යන්නම් දැණුනත් තම හිත එලෙස යැයි රුපිකා විශ්වාස නොකළාය. එහෙත් ඇගේ හිත පැතුවේම ඒ මිහිරමය. ඒ ඇයටත් හොරෙන්, ඇයටත් නොදැනෙන්නටය.

පරිප්පුව සැකසී අහවර නිසාවෙන් ලිප නිවා දැමූ රුපිකා පුටුවේ වාඩී වූවාය. එහෙත් ඇගේ හිත, ඇයට කීවේ මෙතන නොයිද කාඞරයට යන ලෙසටය. ඒ කුමක් සඳහා දැයි කියා රුපිකාට නොතෙරුනත්, යටි හිත ඇයට කීවේ "කෙල්ලට බඩගිණි වෙලා" යැයි කියාය. එහෙත් උඩු හිත ඇයට කීවේ "දැන් පැය භාගයක්වත් නෑනේ එක වෙලක් දිලා.." යැයි කියාය. එහෙත් යටි නැවතත් කීවේ "මතක නැද්ද... ඒ බිපු ටික කිරි වමනේ දැම්මේ" යැයි කියාය. එහෙත් සැබවින්ම රුපිකා කාඞරය වෙත පිය මැන්නේ නම් දියණියගේ කුසගින්න ගැන හිතා නොවේය.

සමන්ත නාන කාඞරයෙන් ඉවතට ආවේ කෙටි තුවාය ඉහ දවට ගෙනය. රුපිකා සිටියේ දියණියට කිරි පොවමින් උවත්, වත්සලා සිටියේ සමන්තගේ කම්සය ඉක්ක කරමින්ය.

"ඇයි.. අයන් කරපු එකක් නැද්ද...?" සමන්ත ඇසුවේ කෙහෙඳුල්ල ගසමින්ය.

"ඔරිස් යයි කියලා හිතුවේ නෑ.... ඒ නිසා අයත් කරලා තිබ්බේ නෑ." වත්සලා ස්ත්‍රීක්ක කල කමිසය යහන මතින් දැමුවේ "කෑමත් හදලා ඉවරයි... කාලම යන්න" යැයි කියමිත්ය.

"බෑ.... බෑ.... කකා හිටියෝත් පරක්කු වෙනවා...."

"නෑ... නෑ... කාලා යන්න. ඉන්න මම බෙදාගෙන එන්නම්.." වත්සලා කඩිනමෙන් කාඹරයෙන් ඉවතට ගියාය.

දියණියට කිරි දෙන අතරේ උවත් රූපිකාගේ නෙත් තිබුනේ සමන්ත වෙතය. ඔහුගේ පෙනුම කෙරෙහි කාමුක සිතුවිල්ලක් රූපිකාගේ හිතේ නොනැගුනත් "හරියට හේමාල් වගේ.." යැයි රූපිකාට සිතූනාය. ඒ සමන්තගේ සමේ පැහැය පමණක් නොව, පපු පෙදෙසෙත් යහමින් මතු ව ඇති මස්පිඬු දෙස හොරහින් බලමිත්ය.

එහෙත් වත්සලා කාඹරයේ නොමැති නිසාවෙන් ඇගේ හිත තරමක් සලිතව නොගියාමත් නොවේය. ඒ හිමියා හැර තවත් පුරුෂයෙකු සමඟ කාඹරයක තනිවීමේ නුහුරු කමෙන්ම නොවේය. ඒ ඇය ඇද සිටිනා ඇඳුමේ ප්‍රමිතිය මෙන්ම සමන්ත ඇදගෙන සිටිනා ඇඳුමේ ප්‍රමිතියත් හිතට බලපෑ නිසාවෙන්ය. ඇයට සිහි වූයේ ඇගේ මදුසමය දිනයය. ඒ ඇගේ හිමියාත් එදින නාන කාඹරයේ සිට එලියට ආවේ මෙවැණිම කෙටි සුදුපැහැති තුවායක් ඉහට ඇද නොවේ දැයි කියා සිහිවෙමිත්ය.

පිටු පා ඇලට හැරි හිටි රූපිකාගේ වත වෙත සමන්තගේ නෙත් ඇදුනේ ඉබේටමය. ඒ ඇය ඇද සිටි කෙටි කලිසමෙන්, විවරව ඇති රූපිකාගේ තලෙලු දෙකලවා හා නිතබ වෙතය. සැමදා දකින සුදුපැහැයට වඩා රූපිකාගේ සමේ තලෙළු පැහැය සමන්තට ගෙන දුන්නේ නැවුම් බවක්ය. "මේකීට තියෙන්නේ වුටි පුකක්..." සමන්තට අසංවර හිතක් නොපහල වූවාමත් නොවේය. ඒ පිරිමි හිතය.

"මේකී කිරි බිලා පැයක් ගියේ නෑ නේද...?" සමන්ත රූපිකාගෙන් එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"හරියකට එක පාරක බඩ පිරෙන්න බොන්නේ නෑ අයිගේ.. විඩෙන් විඩ කට ගහන්න ඕන, මේකීට ඕන සෙල්ලම.."

සමන්තගේ නෙත් නිරුවත් පියයුරුවේ ස්පර්ෂා වූ වග රූපිකාට දැණුනාය. ඊටත් වඩා රූපිකාට බියක් දැණුනේ තමා දරුවාගේ මුවේ තනපුඩුව ගසා මේ කරන්නේ බොරුවක් යැයි කියා සමන්තට දැනෙව් දැයි කියාය.

එහෙත් රුපිකා කීවේ සැබෑවක් සමන්තට සිතුනාය. ඒ දියණිය කිරි බොනවාට වඩා කරන්නේ පියයුරුව සමඟ සෙල්ලම් කරන එක වග සමන්ත දුටුවේ මෙවලේ නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඔහුගේ හිත ගත්තේ දියණියගේ ඒ සෙල්ලම නොව, රුපිකාගේ තන්පුඩුව වට, සණ කළුපැහැයෙන් ඇති වටකුරු රවුමය. සමන්ත වැඩි වෙලාවක් එදෙස නොබලා සිටියේ, දරුවෙකුට කිරිදෙන මවකගේ දෙනන දෙස කාමුක සිතකින් බැලීම සංවර නොවන නිසාවෙන්ය.

"කෝ වත්සු... අංඩර්වේයාර්.. ටික.." අල්මාරියේ සුපුරුදු තැන යට ඇඳුම් නොවුන නිසාවෙන් සමන්ත බැලුවේ, බත් පතක් බෙදාගෙන ආ වත්සලා දෙසය.

"මේකී අතින් ඊයේ උඩ තට්ටුවේ ටික බීමට වැටුනා.. කම්මැලි කමට මමත් එහෙමම ඇතුලට දම්මා... ඒක අස්කරන්නත් ඕන. ඉන්න බලන්න..." වත්සලා යටම තට්ටුවේ අනෙක් රෙදි සමඟ එකතුව ඇති ලංකට්ටුවක් සමන්තට දුන්නාය.

"මේක අදින්න බෑ බං... මේක හිරයි. ඔය අයිත් කරන්න දාපුවනේ..?"

"එක පාරටම කොහොමද හිරවෙන්නේ...? ඇ රුපී.. අඟවල් ඒක වර්ධනය වෙන්න ගන්නේ මේ වයසෙදී ද..?" වත්සලා ඇසුවේ සිනහවෙන්ය. ඒ තවෙකක් සොයමින්ය.

"ඒක වර්ධනය වෙන්නේ කොයි වෙලාවටද කියලා කියන්න ඕන නෑ නේ...? ඇයි.., ආස හිතනද වර්ධනය බලන්න..?" සමන්ත වත්සලා දිගු කෙරුව අනෙක් ලංකට්ටුව අතට ගත්තේය.

"ඒ වර්ධනයේ තරම අලුතෙන් පෙන්න්න දෙයක් නෑ. දැකලා තියෙනවනේ ඒ වර්ධනයේ ඕන තරම්. මට නම් මේ දවස්වල එහෙම බලන්න හිතකුත් නෑ. පවු වැඩේ මේ දවස් ටිකේ කිසි සැලකුමකුත් නැතුව ඇති.." වත්සලාත් කීවේ සිනහවෙන්ය. ඒ බත් කටක් අනා සමන්තගේ මුවට කිට්ටු කරමින්ය.

"හිතං ඉන්නේ එහෙමද... අත ඇරියේ නෑ, ඊයේ රෑ යන්නමෙන් ගොඩ දාගත්තා.." සමන්ත ලංකට්ටුව දෙපයින් උඩට ඔසවා ගත්තාය.

"තමුසෙනම් තියන්න වටින්නේ නෑ අයියේ.., පවු හලෝ අවිවර අමාරුවෙන් ඉන්න ගැණි.." වත්සලා පහරක් ගැසුවේ සමන්තගේ නිරුවත් පිටටය.

"රිදුනා හලෝ... ඒ මගේ ඕනකමටම මෙයෙයි ගැණියේ, ආයේ මාස දෙක තුණකින් බැරිවෙයිනේ කියලා ඒකිටම තමා ඕන වුනේ... මටත් මොකෝ.. මමත් කෙලලා ඇරියා ඇදෙන් බස්සලා නවලම.." සමන්ත තවත් බත් කටක් මුවට ගන්නට පෙර එලෙස කියා දැමුවේ තැකීමක් නොකරමය.

රූපිකාට ඒ ගැන දැණුනේ පුදුමයක්ය. ඒ රෝහලක් තුළ එවැන්නකට ඉඩක් ඇතිදැයි කියා ඇයට සිතූන නිසාවෙන්ය. එහෙත් රූපිකාට සිනහවක් නැගුනේ, ලංකට්ටුව තට්ටම් මත බාගෙට උස්සා ගත් සමන්ත, තුවාය ගලවා දැමුව අපුරුවෙන්ය. එහෙත් රූපිකාගේ හිත කිති කැවී ගියේ සමන්තගේ සුදුපැති නිතඹේ දෙපළු එකතුවන රෙබාව දුටුවිටය. "මේ පැත්තට හැරිලා හිටියනම්.. වංචියාවත් බලා ගන්න තිබ්බා.." රූපිකාට එලෙස සිතුවේ සමන්ත කෙරෙහි කාමුක සිතුවිල්ලකින්නම් නොවේය. ඒ ඕනම ගැහැණියකට පොදු වූ ආශාව නිසාවෙන්ය.

"මොනවද අයියේ.... උස්සගනින් ඕක. අද පිට ගැනියෙකුත් ඉන්නවා මෙනත.." වත්සලා සමන්තගේ නිතඹට සියුම් පහරක් ගැසුවේ, සමන්ත කළ ඒ දේ කෙරෙහි අහිතකින් නොවේය. ඒ ආදරයෙන් තවත් බත් පිඩක් ඔහුට කවමින්ය.

"අයෝ මේ..., ඉසෙල්ලා මම කිවුවේ.. මේයා අපිව පාස් කරලා ඉන්නේ, එකක් නෙමෙයි දෙකක් එලියට දාලා..., ඒ මේවා දැකලා නෙමෙයි... මේවත් එක්ක හොඳට ඔට්ටු වෙලා. නැද්ද රූපි..?" සමන්ත ලංකට්ටුව ඔසවා ගනිමින් යහන මත වූ කළිසම අතට ගත්තේ සිනහවෙන්ය.

සමන්ත හැරුණු පසුව රූපිකාට ඔහුගේ ලංකට්ටුවෙන් පිම්බුන යටි කය මැනවින් පෙනුණාය. ඒ කෙරෙහි ආශාවක් රූපිකාට නොදැණුනත් පෙනුම නැවුම් වූවාය. එහෙත් ඇයට සිනහවක් නැගුනේ සමන්ත කී කතාවටය. රූපිකාට එයට පිළිතුරක් දෙන්නට නොසිතුවේ, සමන්ත හමුවේ විලිය තවම ඇගේ හිත තුළ ඇති නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඇය පෑවේ පිළිතුරු සිනහවක් පමනක්ය.

"මේ ඇත්තට වත්සු.. බබා හම්බ වෙලා මාස තුන හතරක්ම ඉන්න ඕනද අරකට...?" සමන්ත කළිසම ඉහට උස්සා ගත්තේය.

"මොකටද...?" වත්සලා සිනහවෙන් ඇසුවේ තවත් බත් පිඩක් ඔහුගේ මුවට ඇතුල් කරමින්ය.

"මොකටද... මෙහෙවරෙන් කියන්න..." සමන්ත බත් පිඩ මුවේ තිබියෙදීම වත්සලාගේ කණකොට ඒ අසැබිය කීවේ සිනහවෙන්ය.

වත්සලාගේ කණකොට කී ඒ වදන රුපිකාට නැසුනත්, කියන්න ඇති වදනේ උණුහුමෙන් රුපිකාගේ හිත කැලකී ගියේය. ඒ පාසල් සමයෙන් පසු කිසිදු පුරුෂයෙකු සමඟ එවැනි අසංවර කතා බහක් ඇයට නොවුන නිසාවෙන්ය.

"මට නම් ඒක හරියටම තාම කියන්න බෑ.., කියන්නෙ නම් එහෙම තමා. හැබයි මේ ඉන්නේ හොඳ එක්ස්ප්‍රියන්ස් කාරියක්..." වත්සලා සිනහවෙන්ම ඉඟි කලේ රුපිකාවය.

"රුපි... දෙකම බෑවේ නෝමල්ද...?" සමන්ත රුපිකා දෙස බැලුවේය.

"හම්..." රුපිකාගේ මුහුනත් රතුව ගියේ එය ගැන දැනුන විලියෙන් නොව සමන්ත ඇසුව "දෙකම බෑවේ.." වදන් පෙළෙහි අසංවර කමටය.

"මේ... සිරාවටම මාස තුන හතරක් යනනක් මුකුත්ම බැරිද...?" සමන්ත තවත් බත් කටක් මුවට ගත්තේය.

"මේ.., එහෙම දෙයක් මේ.., නෑ අයිගේ.. නෝමල් බබා ලැබුනම ටිකක් අමාරුයි තමා.. ඒත් සතියක් දෙකක් යනකොට ඒක ඇරිලා යනවා. ඊට පස්සේ අමාරුවක් නැත්තම් ඉතින් ඒක අවුලක් නෑ" රුපිකා එය කීවේ ලැජ්ජාව හමුවේ දැණුන ගොතය අපහසුවෙන් මඟ හැර ගනිමින්ය.

"උඹලා දෙන්නා...?" සමන්තට පෙර ඒ පැණය ඇසුවේ වත්සලාය.

"මම පුතාව ලැබිලා අම්මලාගේ ගෙදර ගියානේ, ඒක නිසා මේ.., මේ.., එක වුනේ සති තුනක්, හතරක් විතර ගිහින් වගේ..." වත්සලා ඒ පැණය ඇසීම ගැන තරහක් රුපිකාට ඇති උවත්, පිළිතුර දුන් පසුව රුපිකාට ඉන් මිහිරක් දැණුනාය. ඒ එම පිළිතුර දුන්නේ පුරුෂයෙකු හමුවේ වීමෙන්ය.

"එතොකට රිදෙනවද...?" සමන්ත බැනියම අතට ගත්තේය.

"පළවෙනි පාර ටිකක්... පස්සේ ඇරිලා ගියා.." මෙවලේ රුපිකා එය හෙළිකලේ සැබවින්ම සතුටෙන්ය.

"ඔවු ඉතින් මාසයක් දෙකක් නෑ කියන්නේ ආපහු පරණ තත්වට එන්න පදම් වෙන්න එපැයි.., කෙල්ලව ලැබුනට පසෙත් එහෙමද...?"

"අපෝ නෑ.. මාස එකහා මාරකට වැඩිය ගියා..."

"ඇයි.. කෙල්ල හම්බවෙද්දී අමාරු වුනාද...?"

"හම්.. ටිකක්.. මේ..., මේ..., දාපු මැහුම් වෙලෙනකමුත් ඉන්න උනානේ...?"

"අප්පට සිරි... නංගියාට මැහුමක් දැම්මද..?" සමන්තගේ දැසත් විසල්විය.

"මැහුම් දාගෙන තියෙන්නේ නම් ඒකටම නෙමෙයි අයිගේ.." වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"අනේ වත්සු මේ..." රූපිකාගෙ ගතට දහදියත් ඉණුවාය. ඒ සමන්ත හමුවේ දැණුන විලියෙන්ය.

"එහෙනම්..?" සමන්ත බැලුවේ වත්සලා දෙසය.

"දන්නැද්ද..? ටිකක් ජොලියට... හිරට වගේ..." වත්සලා තවත් බත් කටක් සමන්තගේ මුවට දැමුවේ ටයි පටියත් ඔහු අතට දෙමිත්ය.

"අම්මට සිරි... මරු., මරු., එහෙනම් දැන් අරුට රජ සැප ඇති"

"නිහාල්ට..? නිහාල්ට කෙසේ වෙනත්, කියපු හැටියට නම් මෙයාටනම් සැප කණේලු.." වත්සලා සිනහවෙන් තවත් බත් පිඩක් ඔහුගේ මුවට කීට්ටු කළාය.

"මේ..., මේ..., අනේ දැන්නම් ඇති වත්සු... බඩ හුල්..." " නෑ..., නෑ..., මේකටවල් දෙකත් කන්නම ඕන..." වත්සලාගේ පෙරෙත්තය මත සමන්ත කුඩා දරුවෙකු මෙන් ඒ බත් පිඩවල් දෙක මුවේ දමා ගන්නා අයිරු රූපිකාට සිනහවක් ගෙන දුන්නත්, හිත යටින් ඇයට දැණුනේ වේදනාවක්ය. ඒ සැමියා බිරිඳ යන බැඳීමක් නොමැතිව උවත් මොවුන් දෙදෙනාගේ ආදර ලෙංගතු බව, තමා හා හිමියා අතර නොමැති බව සිහිවෙත්මය.

"ඇත්තද රූපි හිරට මරුද...?" සමන්ත එලෙස ඇසුවේ විහිලුවට.

"මේකිගේ බොරු අයිගේ.." රූපිකා මුහුණට නැගුන දහඩිය පිසද ගත්තේ දියණියව අනෙක් පුඩුව වෙත මාරු කරමිත්ය.

"අනේ උඹේ බොරු ලැජාව.... කොයි ගැනිද අකමැති හිරට.. උඹමනේ කිවුවේ මැහුම් දාපු දවස්වල නිකන් බුන්ඩි නිවු පෙට්ටිය වගේ හිරට තිබ්බේ කියලා...?" වත්සලා වතුර වීදුරුව සමන්තගේ මුවට කීට්ටු කළාය.

"අනේ මේ වත්සු... මගෙන් මොනවත් අහගන්නේ නැතුව ඉදපං..." වත්සලාගේ වදන් පෙළෙන් විලියක් දැණුනත් ඇය එම විලිය වින්දේ මිහිරකිත්ය. සැබවින්ම

රුපිකාගේ හිත වත්සලා කළ අනාවර්ණයෙන් සිටියේ සතුටුවය.

"අරුට දෙවෙනි පාර පෙට්ටිය කැඩුවා වගේ ශීලීන් එකක් ආවද දන්නේ නෑ.."
සමන්ත මේස් දෙකක් අතට ගත්තේ රුපිකා අසලින් යහනේ ඉඳ ගනිමින්ය. ඒ
වත්සලා පෙවූ වතුර වීදුරුව අඩක් පමණ හිස් කොටය.

"ඒකනම් එහෙම නෙමෙයි කියලා මට බොරුවක් කියන්න නම් බෑ.." රුපිකාට
සමන්තගේ දුරස් බව කෙමෙන් කෙමෙන් නොදැණී ගියාය.

"ඇයි.., උඹ එහෙම කිවුවද...?"

"කියයි මේන් කියලා...?"

"එහෙනම්...?"

"එදා මේ.., මේ... දෙපාරක්.." කොතරම් දිරි උවත් රුපිකාගේ වදන් ගොත
ගැසුණාය. එහෙත් වදන් පෙළ මුවෙන් පිටවූ පසුව ඇයට ඒ කීවේ තමාම දැයි
කියා දෙවරක්ම සිතුවාය.

"මරුනේ... දෙවෙනි හනිමුත් එක වගේ එහෙනම්.." සමන්තට නැගුනේ
සිනහවක්ය.

"එහෙම නෑ කියන්නත් බෑ..." තම දෑස රුපිකා සමන්තගේ දැසින් ඉවතට
ගත්තාය.

"ඔය නම් අයිසටත් හිතීලා වගේ අරකිට මැහුමක් දාන්න...?" වත්සලා
සිනහවෙන් වීදුරුවේ ඉතුරු වතුර අඩ නැවතත් සමන්තගේ මුවට කිට්ටු කලාය.

"අනේ ඇති බෑ" "නෑ.., නෑ.., බත් කෑවම හොඳට වතුර බොන්න ඕන"
සමන්තට බලෙන් මෙන් වත්සලා වතුර පෙවන දෙස රුපිකා නැවතත් බලා සිටියේ
පෙර ලෙසම රිදුම් දෙන හිතෙන්ය. එහෙත් සමන්ත.. "තව ටිකෙන් ඡර්ටි එකක්
හැලෙනවා" යැයි කියමින් මුළු වතුර වීදුරුවම හිස් කලේ, වත්සලා හමුවේ පොඩි
එකෙකු ලෙස යැයි කියාත් රුපිකාට සිතුවාය.

"මේ... , ඇත්තටම එහෙම බැරි වෙයිද හලෝ.... එහෙම පුළුවන්නම් මරු...
කොකටත් ඩොකා එක්ක වැටි එකක් දලා බලන්න ඕන.." සමන්ත සපත්තු
දෙක පලඳා යහනෙන් නැගිටිය.

"එහෙම බැරුව ඇති අයියේ..., කෙල්ල ටිකක් හැදිලා හිටිය නිසයි අමාරු වුනේ. නැතුව මේකී කියන විදියට, මම කියලා එහෙම කරගත්තු එකක් නෙමෙයි.." තනපුඩුව මුවේ තිබියෙදිම දියණියට නින්ද ගිය බැවින් රූපිකා, යහන් විට්ටමට හේත්තු වුයේ එලියේ වූ එම පියයුරුව ස්කිණිය ඇතුලට දමා ගනිමින්ය.

"කොකටත් අහලා බලනවා... පුළුවන් උනොත්.. වැඩේ ගොඩ" සමන්ත එලෙස කීවේ රූපිකා වෙත හැරෙමින්ය.

දුහුල් ස්කිණිය මතින් රූපිකාගේ දෙනත් සමන්ත හා හිනහුනේ ලෙංගතුවය. ඒ කිසුදු කාමාශවකින් තොරවමය. එහෙත් ස්කිණියෙ දෙනත් පුඩු දැවටුන දෙනැන වූයේ මද තෙත බරිතවය. එය දැකුම සමන්තට මෙවලේ නම් එක්කලේ සංවර සිතුවිලක් නොවේය.

"බලපං වත්සු.. කාඹරේම කිරි සුවදයි.. මේකී මෙහෙම දැක්කම මටත් පොඩි එකෙක් වෙන්න තිබ්බනම් කියලා හිතෙනවා.." සමන්ත තම හිතේ ඒ සත්‍යම කීවේ රූපිකාගේ මුහුන දෙස එක එල්ලේ බලමින්ය.

"අම්මෝ අයියේ... ඔව්වර ප්‍රෙරත කමක්. මේනාකට දරුවට නම් කිරිදෙන්න වෙන එකක් නෑ....." රූපිකා එලෙස සමන්තට විහිළුවක් කලේ දැතින් ලැමද වසා ගනිමින්ය.

"ඇයි නිහාලුත් ආස එහෙමද...?"

සමන්ත රූපිකාගෙන් එලෙස ඇසුවේ එය එලසම වග නොදැන නොවේය. ඒ විවාහක දරුවන් සිටිනා ඕනෑම පුරුෂයෙකු එම මිහිර එක් වරක් හෝ බිරියගෙන් විද ඇති බවට සහතික නිසාවෙන්ය. එහෙත් රූපිකා පිළිතුරක් නොදුන්නේ ලැජ්ජාව නිසාවෙන්ය.

"කෙල්ල පවු නැද්ද එයාගේ කිරි ටිකෙන්නේ ඔයාලා සෙල්ලම් කරන්නේ...?"

"නෑ..., නෑ..., ඕනෑවට වැඩිය තියෙනවා..." රූපිකා පිළිතුරු දුන්නේ සමන්ත දෙස බලා නොවේය.

"ඕනෑවටත් වඩා තියෙනවා කියලා මටත් ජේනවා... මේ..., තෙමිලත් එක්ක" සමන්ත තෙතින් ඉහි කලේ රූපිකාගේ ලැමදය. ඒ ස්කිනිය තෙමී ඇති පැල්ලම් දෙකය.

"අනේ යන්න අයියේ යන්න..."

රුපිකාගේ දෑස් අගිත් කඳුලු බිඳුන් එලියට පැන්නාය. ඒ ලැජ්ජාබරිත කම නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇය දැනින් ලැමද වසා ගත්තේ ඒ ලැජ්ජාවටම නොවේය. ඒ සමන්තගේ දෑසේ උනුහුම වලකා ගන්නටය.

"අපෝ.. මෙයාගේ ලැජ්ජාව.., දහා අටේ කැල්ලක් වගේ ඇඹරෙන්නේ.. මම විහිලුවට ඇවිස්සුවේ" සමන්ත යහනෙන් නැගිටිටේ රුපිකාගේ උරහිසට පහරක් ගසමින්ය.

"ඒවා හොඳ විහිළු.., වික් විතරක්. වනවරයා.." රුපිකා එලෙස කීවේ තුන් හිතකවත් සමන්ත කෙරෙහි අහිතකින් නොවේය. ඒ වග වත්සලාට මෙන්ම සමන්තට දැණුනේය.

"ඔයා යන්න කියනවනේ... එහෙනම් මම යනවා... මම වනවරයෙක්නේ.."

සමන්ත කලේ විහිළුවක්ය.

"අයියෝ මම විහිළුවට කිවුවේ..." රුපිකා එලෙස කීවේ මෙතුවක් මුහුණ වසාගෙන සිටි දැන පහතට දමින්ය.

"නෑ බබෝ.. මට හොඳටම පරක්කු වෙලා.., මම යන්න ඕන" සමන්ත නැවතත් රුපිකාගේ හිස අතගෑවේ ආදරයෙන්ය.

සමන්ත යහනෙන් නැගිට තම ඇඳුමේ පිළිවෙල නැවත පිරික්සුවේ කණ්ණාඩිය හරහාය. ඉන් පසුව ඔහු වත්සලාව ලෙංගතුව බදාගනිමින් ඇගේ දෙකොපුල් සිප ගත්තේ දැඩි ලෙංගතු සෙනහසෙන්ය. ඒ වත්සලාගේ හිසත් අත ගා "මම යනවා... පරිස්සමින් ඉන්න. රුපිලා ගියොත් අදට විතරක් අපි හොස්පිටල් එකේ ඉමු.." යැයි කියමින්ය.

එහෙත් රුපිකාගේ නෙතට ඉනු කඳුලට කඩා හැලෙන්නට අවසර ලැබුනේ මෙවලේය. ඒ කුස නිසා අපහසුවෙන් උවත්, වත්සලා දෙපා නැමද සමන්තට වෙන් වන්නට අවසර දුන් ආදරණීය බැඳීම හමුවේය.

තම හිමියා නොවුනත්, සමන්ත උදයේ නිවසට ආ වේලේ පටන් වත්සලා ඔහුගේ යුතුකම් ඉටු කලේ බිරිඳක් ලෙසින්ම යැයි රුපිකාට සිතූනාය. ඒ වත්සලා වදෙන් පොරෙන් ඔහුට දරුවෙකුට සේ උදය අහරත් කැවුව අයුරු සිහිකොට ගනිමින්මිනිස.

එහෙත් මෙවලේ වූ සමන්තගේ හා වත්සලාගේ ඒ ලෙංගතු බැඳීම රුපිකාට සැකයක් එක් කළත්, ඇයට එය වගක් නොවුණාය. ඒ නිත්‍යාණුකූල සැමියා හා බිරිඳ වන තම දෙපළ අතර වත් මෙවැනි ලෙංගතු ආදරණීය බැඳීමක් කිසි විටෙකත් එලි බැස නොමැති නිසාවෙන්ය. ඉන් රුපිකාගේ නෙතහින් පහතට කඩා හැළෙන කඳුල කිසිවෙකු ගේ වත් නෙත් නොගැටුණේය.

"එහෙනම් රුපී.... මම යනවා. මම දුවගේ ඩිටෙල්ස් ටික ඔක්කොම වත්සලාගෙන් ගත්තා. දුවව බලන ඩොක්ට මගේ යාළුවෙක්.. සල්ලි ගැන හිතන්න එපා. තව මොනවා හරි ටෙස්ට් තියනවනම් මේ ගමන්ම කරගන්න. බෙහෙත් ටිකක් ඔක්කොම එතනින්ම ගන්න. මම හොස්පිටල් එකට කතා කරන්නම්.

අනික මේ ගෙදර ඔයාලා වෙනුවෙන් ඕන වෙලාවක ඇරිලා. ඕනම දෙයක් ඕනම වෙලාවක වත්සුට කියන්න. අපිට කරන්න පුලුවන් ඕනම දෙයක් අපි ඔයාට කරලා දෙනවා" සමන්ත එලෙස කීවේ යහනේ ඉදගෙන සිටි රුපිකාගේ හිස නැවතත් ලෙංගතු ලෙස අත ගාමිත්ය.

සමන්තගේ ඒ ලෙංගතු වදන් පෙළ රුපිකාගේ හිත් පත්ල කලඹා දැමුවේ කොතරම් සහවං සිටියත් කඳුල රැන් පිටින් කඩා හැලෙමින්ය. ඒ මෙතුවක් තම හිමියාවත් මෙලස තමන් වෙත ආදරයක්, කරුණාවක් පෙන්නා නොමැති බව වැටහෙන්නේය. එබැවින් රුපිකාට යහනෙන් නැගුටුනේ ඉබෙටමය.

"මොකද මේ... අඩන්නේ..?" සමන්ත ඇයව ලැමදට තුරුළුකර ගත්තේය.

එහෙත් රුපිකාගේ මුවෙන් එම පැණයට පිළිතුරක් පිට නොවුණේය. රුපිකා බඳ වටා දැන් යොමා සමන්තව වැලඳ ගත්තේ, තුන් හිතකින්වත් කාමය මුසු හැඟීමකින් නොවේය. ඇය ආදරය කළේ ඔහුගේ ලෙංගතු කමටය. ඔහුගේ ආදරණීය බවටය.

"රුපී.. මට ටිකක් පරක්කු වෙලා.. ඔයා ඕනෑවට වඩා මම කියපු දේවල් හිතලා. ඒක එව්වර හිතන්න දෙයක් නෙමෙයි. අපි ඔක්කොම මිනිස්සු.. මම යන්නම්" දෙනුත් මොහොතක් ගෙවුනත් රුපිකාගේ බැඳීම ලිහිල් නොවුන නිසාවෙන් සමන්ත ඇයගෙන් දුරස් වූයේ හිතකින් නොවේය.

"හම්... මමත් හැන්දෑවට එනවා මේනකාව බලලම ගෙදර යන්න" රුපිකා යහනේ ඉද ගත්තේ සමන්තගේ මුහුණ දෙස නොබලාමය.

"පුළුවන්නම් ආව එකේ තව දවස් දෙක තුණක් ඉඳලම යන්න. යන්න කියනවා

නෙමෙයි, නොයා හිටියත් කමක් නෑ හැමදාටම" සමන්ත නැවතවරක් ඇගේ හිස අතගැවේය.

"රූපී.., ඒ වැඩෙනම් උඹ කරන්න එපා.., එහෙම උනොත් උඹටත් වෙන්නේ මට වගේම හැමදාම මේ ගෙදෙට්ට වෙලා ඉන්න. මොකද මුං දෙන්නත් එක්ක බැඳෙන බැඳීම අති බයංකරයි.. ගැලවීමක් කොතනකවත් නෑ.." වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

රූපීකාට සිතුවේ එම බැඳීම කොතරම් බයංකර උවත්, කොතරම් ලොංගතු හා කරුණාවන්ත දැයි කියාය. එබැවින් ඇයට සිතුවේ එම බැඳීම වත්සලා කී ලෙස බයංකරනම් තමා කිසි ලෙසකින් වත් එම බයංකර බවෙන් මිදීමට උත්සහා නොගන්නා බවක්ය. එයට ආදරය කරනා බවක්ය.

"නිහාල්ගෙන් අහලා බලන්නම්... හැබැයි හැමදාටම නෙමෙයි තව දවසක් දෙකක් වත් ඉන්න" රූපීකාත් කඳුලු පිසදමමින් කීවේ සිනහවෙන්ය.

රථයට නැගී සමන්ත අහස පොළව ගැටළුවේ අවසන් මොහොතේ රූපීකා හැඩුවේ ඇයි දැයි කියාය. ඔහුට සිතුවේ තමා මිල මුදලත් කරන්නට හදනා උදවුව රූපීකා එතරම් උසස් කොට සලකන්නට ඇතැයි කියාය.

එහෙත් රූපීකාට හැඩුම් ආවේ තම ලොංගතු, කරුණාව, දායාව නිසාවෙන් වග යැයි සමන්තට නොසිතුවේය. එහෙත් "වත්සුගෙන් හෙමිට අහලා බලනවා.." යැයි අවසන ඔහුට සිතුවේය.

"උඹට ඇයි ඇඬුවේ...?" සමන්තගේ රථය නොපෙනී ගිය පසුව වත්සලා ඇසුවේය.

"ඉස්සෙල්ලා උඹ මට ඇත්ත කියප...? උඹලගේ තියන මේ බැඳීම මොකද..?" රූපීකාට පැණය වූයේ එයය.

"අනේ මංදා බං..? මමත් තවම ඒකට නමක් හොයනවා. හැබැයි එක දෙයක් කියන්න ඕන.. අපි හතර දෙනා අතරේ තියන ඒ බැඳීම අහවල් සෙක්ගුවල් බැඳීමක්ම නෙමෙයි"

රූපීකාටත් මෙවලේ ඔවුනගේ මෙම බැඳීම තුළ කාමුකත්වය සැඟව තිබෙදැයි කියා හොයන්නට අවැසි නොවුණාය. ඒ මෙවැණි උත්තම බැඳීමක් තුළ ලිංගිකත්වය හා කාමුකත්වය අතදරුවෙකුට සම වන නිසාවෙන්ය. එලෙසම ඔවුන් අතර ඇති මෙම

විවෘතත්වය මත, ලිංගික ආශාවන් ඉස්මතු උවත් එය මිහිරක් මිස අවැඩක් නොවන වගත් රුපිකාට සිතූනාය.

"උඹ ඇයි ඇඬුවේ කියපං....?"

"උඹලා දෙන්නා ගැණියි මිනිහයි නෙමෙයි.."

"ඔවු.. ණිතියෙන්.., ඒත් අපේ මේ බැඳීම ඊට ප්‍රභලයි"

"ඒක තමා... උඹලා දෙන්නා ණිතියෙන් ගැහැණියි මිනිහයි නෙමෙයි. හැබැයි නිහාලයි මමයි ණිතියෙන් ගැනියි මිනිහයි..."

"ඔවු.. කඩදාසි කොලයක ලියවෙව්ව, ඒකත් ශුවර් නැති නිසා සාක්ෂි කාරයෝ දෙන්නෙකුත් අත්සන් කරපු ණිතියකින්.. නැත්තම් කුඩුවකින්.."

"ඔවු.., මේ ටික වෙලාවෙදි සමන්ත උඹට දුන්න ආදරය තරම් ආදරයක්, නිහාල් කවදාවත් මට මේ වෙනකම් පෙන්නලා නෑ.. අහවල් හුකන වෙලාවෙදී ඇර ඌ මාව ආදරයෙන් බදාගෙන නෑ. ලඟට අරගෙන මාව හුරතල් කරලා ඔළුව අතගාලා නෑ. උගෙන් එහෙම දෙයක් උනා නම් ඒ අහවල් හුකන වෙලාවෙදී විතරයි" රුපිකාගේ ඒ වදන් තුල ශෝකය මෙන්ම කේන්ද්‍රියත් ගැබ්ව ඇති වග වත්සලාට සිතූනාය. ඒ නොසිතුව ලෙස ඇගේ මුවෙන් පිටවූ අසැබි වදන් නිසාවෙන්ය.

"සමන්ත උඹට ඒ ආදරය කරන විදිය මට බලං ඉන්න බැරි වුනා. ඒ වගේම උඹ සමන්තට ඒ ආදරය කරන විදිය මට තවත් ඉවසන් ඉන්න බැරි වුනා. උඹ බඩත් උස්සන් අමාරුවෙන් පාත්වෙලා සමන්තට වදිද්දී මගේ සීමාව පැන්නා..."

හැබැයි සමන්ත උඹට විතරක් නෙමෙයි, අද දැකපු මටත් ඒ කරුණාව, ආදරය එහෙමම දුන්නා. ඒ ටික වෙලාවෙදී සමන්ත අයියා මගේ ඔළුවම කීපාරක් අත ගැවද...?

කවුරුවත්ම මාව බදාගෙන, ඔහොම ආදරයෙන් නලල ඉඹලා ඔළුව අතගාලා නෑ. ඒ ආදරය ලඟ මම අසරන වුනා වත්සු. මගේ දණහිස් දෙකත් ඉබේම නැවුනා ඒ ආදර ඉස්සරහා. මට ඒ ආදරය අත අරින්න හිතුවේ නෑ. මතක ඇති කාලෙක අප්පවිත් මගේ ඔලුව අතගැවේ, පෝරුවෙන් බැහැලා මම වැඳපු වෙලාවේ...

හැබැයි උඹ කිවුව එක දෙයක් මම තදින්ම විශ්වාස කරනවා ඒක තමයි..,

උඹලා එක්ක බැඳීමක් ඇති කර ගන්න එක අති බයංකරයි කියලා.. මොකද ඒකට නොදැණීම ඇබැහි වෙනවා..." රූපිකා එය කීවේ සිනහවෙන්ය. ඒ රූපිකා පියාගේ වත්, හිමියාගේ වත් ආදරය හැල්ලු කරමින් නොවේය. ඇය ඔවුන් හා සැසඳුවේ සමන්ත ආදරය පෙන්වූ ඒ ලෙංගතු කමය.

රූපිකාගේ දියණියව පරික්ශා කරනා වෛද්‍ය වරයා, තම යහලුවෙකු වග සමන්ත කීවේ මුසාවක්ය. ඒ තමා මුදලෙන් කරනා පරිත්‍යාගයන් රූපිකා කෙලෙසක බාරගනී දැයි කියා සිතූන සැකය නිසාවෙන්ය.

සමන්තට බියක් දැනුනේ ඇයට කරන එම උදවුව, තමාට කරනා අවතක්සෙරුවක් ලෙස ඇය සලකාපිදැයි කියාය. එබැවින් සමන්ත කාශීලයේ සිට මේනකා සිටන රෝහලට යන්නට පෙර, රූපිකාගේ දියණිය පරික්ශා කරණ රොහලට ගියේ තම සැලසුම සකස ගන්නටය.

සමන්ත සිතුවාටත් වඩා එය පහසු වූයේ රෝහලේ මුදල් අංශ්‍ය බාරව සිටියේ හොඳම මිතුරෙකු නිසාවෙන්ය. සමන්ත ඒ හරහා වෛද්‍ය වරයාත් මුණ ගැසී කෙටි පිළිසඳරකද යෙදුනේය.

සමන්ත ගොස් මද වේලාවක් ගෙවෙන විට රූපිකාට හිමියාගෙන් දුරකථන ඇමතුමක් ආවේය. ඒ තමා දහවල වන විට පැමිණෙන බව කියන්නටය. එහෙත් රූපිකා කීවේ එය අවැසි නැති වගත්, තමා වත්සලා සමඟ නියමිත වේලාවට රෝහලට පැමිණෙන වගත්ය. රූපිකාගේ හිමියා කීවේ "එහෙම මහින්ම යන එක හරි නෑනේ...", ඇවිත් ස්තූයි කරලා හිභාම හොඳයි නේද" යැයි කියාය.

"මොකද නිහාල් කියන්නේ...?"

"දවල් වෙලා එනවලු..."

"අපරාදේ මහංසියක්නේ... කිවුවේ නැද්ද මගෙන් එක්ක කෙලින්ම උඹ හොස්පිටිල් එකට එන්නම් කියලා....?"

"කිවුවා... ඒත් එහෙම මහින්ම යන එක හරි නෑ කියලා, ඇවිත් කියලම යන්න ඕන කිවුවේ"

"ඒ කියන්නේ උඹ අදම යනවද...?"

"උඹලට කරදරක් නැත්තම්, ඇත්තටම යන්න හිතක් නෑ... එනවා කිවුව නිසා මම මුකුත් කියන්න ගියේ නෑ.. ආවහම කියනවා.."

"උඹ කියන්න එපා, මම කියන්නම්. මේතකත් හොස්පිටල් එකේ නිසා, පුළුවන්නම් දවසක් දෙකක් උඹව නවත්ත ගන්නම් කියලා, මම තනියෙන් නිසා.."

"ඔවු.. උඹ කිවුවොත් එයාට කොහොමත් බෑ කියන්න බෑ..?" රූපිකා බැලුවේ ඔරලොසුව දෙසය.

"මොකද වෙලාව බැලුවේ..."

"සුපුරුදු ඇඳුමට මාරූ වෙන්න තව කොච්චර වෙලා තියනවද කියලා. මට විතරක් නෙමෙයි උඹටත්.." රූපිකා ඉඟි කලේ තම ඇඳුම ගැන පමණක්ම නොවේය.

"මෙහෙම ඉවු.., මොකක්ද කියන්නේ බලන්නත් එක්ක...?"

"උඹ හදන්නේ මාව අදම ගෙදර යවන්නද...?" එම කතාවට දෙදෙනාටම සිනහවක් නැගුනේ උස් හඬින්ය.

මවගේ ඒ උස් සිනහව දෙස පුත්‍ර බැලුවේත් සිනහවෙන්ය. ඒ නිවසේ දී නම් මවගේ එම සිනහව නුහුරු නිසාවෙන්ය. කිසිවෙකු නොසිතුවත් පුතුටත් මේ දෙදින තුල මවගේ වෙනස හොඳින් දැකී තිබුනේය. වැඩියක්ම ඒ මවගේ සතුට නොව ඇගේ පෙනුමය.

"අපේ අම්මත් ඇන්ට් වගේම ලස්සනයි.." පොඩි මනසට වැටහුනේ එයය. ඒ ඔහු මවගේ නැවුම් පෙනුම වෙත බැඳෙමින්ය. එලෙසම උදයේ සිට නෙත ගැටුන මවගේ මේ වෙනස් කම ඔහුට, දැන් එය අරුමයක්ද නොවුනේය.

"මේ.. එහෙනම් පොඩි වැඩක් කරපං පුලුවන්නම්.."

"මොකද්ද...?"

"නිහාල් එන වෙලාවට මෙච්චරම නැතුව ටිකක් හොට් එකක් දාගෙන ඉඳපං"

"මම විතරක්.. ඇයි ඒ මොකටද..?"

"බලමු මිනිහා මොකද්ද කියන්නේ කියලා... අද හෙට නැතුව උනත් ගෙදර ගිහාම හරි ඒ ගැන කතාවක් ඇදිලා ආවොත් මට ලේසියි මගේ කතාවට බහින්න.. උඹලා ගැන කියලා..?" රූපිකා සිතුවේ දීර්ඝ සැලසුමක් ගැනය.

"හොඳක් වෙනවනම්.... මට මෙක නැතුව උනත් ඉන්න බැරි කමක් නෑ" වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඔවු.., ඔවු.., මම දන්නවා තොට දැන් ඒක මහා ලොකු දෙයක් නෙමෙයි කියලා" ඉන් දෙදෙනාටම නැවතත් නැගුණේ සිනහවක්ය. පුත්‍ර නැවතත් මව දෙස බැලුවේ ඒ සිනහවට ඇති ආදරයෙන්ය.

"ඒකෙන් වෙන මඟුලක් පත්තු වෙයිද දන්නේ නෑ..."

"මොකද්ද...?"

"බැරි වෙලාවක් උෟච්ච මට අනිත්ත හිතනොත් එහෙම.., ඕන්න මම වැරදී කියලනම් කියන්න එපා. මොකද මමත් ඉතින් ඔයවගේ දේකට බෑ.. කියන්න පුරුද්වෙලා නෑ නේ" වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"තෝව ඔය විදියට දැක්කම මගේ මිනිහගේ විතරක් නෙමෙයි, මැරීව්ව එකෙක්ගේ උනත් අහවල් එක කෙලින් වෙයිඒ උවමනාවට" නැවතත් දෙදෙනා අතර නැගුණේ සිනහවක්ය. පුත්‍ර නැවත් එදෙස බැලුවේ පෙර ලෙසම ආශාවෙන්ය.

නිහාල්ගේ පැමිණීම කිට්ටු වෙන්ම, රූපිකා වත්සලාව හැඩ ගැන්වූයේ තමාට අවැසි පරිද්දෙන්ය. ඒ දණහිස් මතට තරමක් කෙටි සායකින් හා කුස, ඇගේ ලැමද ඉස්මත්ත මනාව මතුවන ටීෂර්ට්ටුවකින්ය. ඒ යටි වතට පෑන්ටියක් මෙන්ම උඩුවතට බ්‍රෙසියරක් ද නැතුවය. ඒ රූපිකාගේ සැලසුම වඩාත් ඕපවත් කරන, වත්සලාගේ තාත්වික සැලසුමත් එකතුවෙන්ය.

රූපිකා පුත්‍ර හා දියණිය සමඟ සිටියේ මිදුලේය. ඒ සැලසුමේ කොටසක්ය. නිහාල් ගේට්ටුව අසලට එන විටම පුත්‍ර ඒවෙත දිවුවේ, නිහාල්ට නිවසේ සිණුව නාද කරන්නට ඉඩක් නොතබාමය "ඒ අප්පව්වි ඇවිත්" යැයි කියා කෑ ගසමින්ය. රූපිකා කුඩා ගේට්ටුව හැර ඔහුව පිළිගත්තේ අඩුත් නැති වැඩිත් නැති සුපුරුදු සිනහවෙන්ය.

නිවසේ දොරකඩින් ඔහු ඇතුලුවෙන්ම, වත්සලා ඉහළ මහලේ සිට පරිස්සමට පහතට බැස්සේ මවා ගත් විලියෙන්ය. ඒ තම සාය දැඩිව අල්ලා ගනිමින් හා ටීෂර්ට්ටුවද විටෙන් විට සකස ගනිමින්ය.

"ආ.. නිහාල් අයිසා ඇවිල්ලත් එක්ක..., මම හිතුවේ තව පරක්කු වෙයි කියලා. ඉන්න මම ටක් ගාලා එන්නම්..., මම උඩට ගියා ඇඳුමක් හොයන්න. රූපී..

හිටරේ ගහනවද මම එනකම්" වත්සලා එලෙස කීවේ මවා ගත් විලිය ඔහු ඉදිරිපිටදී තවත් ඔපමට්ටම් කර ගනිමින්ය.

ඇඳ සිටි සාය කෙටි නිසාවෙන්, ඉහළ පියගැට මතදී වත්සලාගේ විසල් කලවා යුග්මය පහත මහලට පෙනුනේ මුළුමනින්ම නිරුවතින්ය. එලසම බ්‍රෙසියරක් නොමැති ඇගේ දෙනනත් පය තබනා විලාසයට නැටවුනේ තාලයකටය. ගැබ ගැන වූ පරිස්සම නිසාවෙන් වත්සලා පියගැට බැස්සෙත් හෙමිහිට පරිස්සමටය. ඒ වෙනදාට වඩා කාලයක් පිය ගැට පෙළ බසින්නට, සුපුරුදු පියගැටපෙල මත වැයකරමින්ය.

"හරි.. වත්සු..." රූපිකා කීවේ සහවා ගත් සිනහවෙන්ය. ඒ පහත මහලේ සිටිය ඇයට වත්සලාව පෙනුන අපුරුවටය.

නිහාලේගේ තෙත් ක්ෂණිකයෙන් ඇදී ගියේ ඉහළ මහලේ සිට පහතට බසින වත්සලා දෙසටය. එහෙත් හිත ඇදුනේ, පහළ සිටින ඔහුට පෙනුන ඉහළ සිටින වත්සලාගේ විටෙන් විට විවර වන ඇත් දැළ පැහැති විසල් දෙකලවා යුග්මය වෙතටය. ඒ තාලයකට නටන වත්සලාගේ ලැමද වෙතත් හිත ඇදෙමින්ය. ඔහු තම දෑස සහවා ගන්නට උත්සහා කළේ, රූපිකාගේ තෙත් තිබුනේ ඔහුගේ දෑස වෙත නිසාවෙන්ය.

"මේකී ජංගියක්වත් ඇඳලා නෑ..." වත්සලා ඉහළ සිට පහළ බැසි හත්වන පියගැට මතදී නිහාල් ඒ බව තහවුරුකොට ගත්තේය. ඒ වත්සලා පයක් ඔසවා පහත පියගැටය මත තබද්දී දුරස් වූ කෙටි සාය ඇතුලතින් ඔහුට ඇගේ දෙකලවා පමණක් නොව, වත්සලාගේ සුදු පැහැති විසල් නිතඹෙහුත් අඩක් පමණ පැහැදිලිව විර වූ නිසාවෙන්ය. ඉන් ඔහුගේ හිත පමණක් නොව ලංකට්ටුව තුළ නිදි වැදී සිටි දහයාත් අවදි වුනේය. "මේකීගේ ගල් දෙක පතුරු ගහපු කෙහෙල් කඳන් දෙකක් වගේ.., සුදුම සුදුයි.., පුකත් නිකත් බෝලයක් වගේ...." ඔහුට තවත් පිගැට තුන හතරකිදිම වත්සලාගේ ඒ නිරුවත නැවත නැවතත් පෙනුනේය.

හිමියාගේ හිතේ ඒ නොසන්සුන් කම රූපිකා මැනවින් ග්‍රහනය කොට ගත්තාය. ඒ නැගුන සිනහව, ඇය බ්‍රිහතකුදු එලියට නොපෙන්වමින්ය. ඉන් රූපිකාට සිතුවේ "කොයි පිරිමියන් එකයි... වැඩේ හිතුව තරම් අමාරුවක් වෙන එකක් නෑ" යැයි කියාය.

පියගැට පෙළ බැස වත්සලා ලඟට නාවත් "මේකී ජංගිය විතරක් නෙමෙයි.. බ්‍රෙසියර් එකක් ඇඳලා නෑ" නිහාල්ට සිතුවේය. ඒ වත්සලාගේ දෙනන් පුඬු ටිෂර්ටුවෙන් මතුව ඇති අපුරුව දුරට උවත්, ඔහුට යහමින් පෙනුන නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇඟට හිර වූ වත්සලාගේ ටිෂර්ටුවෙන් "ආයේ තන් දෙකක් කොස් ගෙඩි දෙකක් වගේ..., අපේ එකිගේ වගේ දෙකක් ඇති.." යැයි ඔහුගේ හිත කිතිකවා

දැමීමේය. ඒ විසල් දෙනත් ඉස්මත්තේ සුදු පැහැයත් ඔහුට මිහිරක් ගෙන දෙමින්ය.

"ඇයිමේ හිටගෙන... ඉඳගන්න. මම ටක් ගාලා එන්නම්" වත්සලාටත් නිහල්ගේ හිතේ ඒ නොසන්සුං කම දැණුණේය.

වත්සලා කාඹරය වෙතත්, රූපිකා මුළුතැන් ගෙටත් ගිය නිසාවෙන්, ඔහු ඒ දසුන් පෙල නැවත නැවතත් ආවර්ජනය කලේ නිමිතිම නැති සතුටෙන්ය. "මම දැමීම එයි කියලා හිතන්න නැතුව ඇති.. ඒක තමා නිදහසේ ඉන්න ඇත්තේ.." ඔහුට සිතුවේය. එහෙත් ඔහුගේ එම දැහැන බිඳුනේ මුළුතැන් ගේ දෙසින් රූපිකාගේ "මේ ඇහුනද...? ටිකක් එනවද..?" යැයි වූ උස් හඬින්ය.

එදෙසට පය තැබුවත්, වත්සලා ඇතුලට ගිය කාඹරය අසලදී ඔහුගේ පයේ වේගය ආඩාල වූයේ ඔහුටත් නොදැනීමය. ඒ හොර බැල්ම වත්සලා ගිය කාඹරය වෙත නොදැනීම ඇදෙමින්ය.

සිතුව ලෙසම බාගෙට වැසුන දොරෙන් ඔහුගේ පැතුම සපළ වූවේය. ඒ වත්සලා සාය ඔසවා පැන්ටිය ඉහලට ඔසවා ගන්න අයුරු ඔහුට මැනවින් පෙනුන නිසාවෙන්ය. "අම්මට හුඬු.... දාර පුකක්තේ තියෙන්නේ. තට්ටන් පළදෙක කොස් බෑ දෙකක් වගේ. ශුවර් එකටම පුක් ගැට්ට නම් ගන්න දෙයක් නැතුව ඇති.., මොකද..? මොන පිරිමියද මෙහෙවු එකක් අපතේ අරින්නේ. බලෙන් හරි ඇරලා දානවා මිසක්කා..." එහෙත් හිතේ බිය නිසාවෙන් ඔහු නොනැවතී ඉදිරියට ගියේ "ඔය මම ආව නිසා වෙන්න ඇති ජංගියක් ඇද ගත්තේ" යැයි කියා හිතමින්ය.

"ඔයා කුල් එකක් බොනවද..? නැත්තම් තේ එකක් හදන්නද..?" හිමියාගේ හොර කම දෙස බලාසිටි රූපිකා සිනහව සහවත් සිටියේ අපහසුවෙන්ය.

"තේ එකක් කියලා තේද කිවුවේ...?" ඔහු සිතුවේ වත්සලා කී දේ ගැනය.

"අයියෝ... එහෙම එක් නෑ.. එහෙනම් කුල් එකක් දෙන්නද... රස්තෙන් ඇතිතේ..?" රූපිකා කල සමච්චලය ඔහුට නොදැණුණේය.

"ඕන එකක්..." ඔහුට ඇවැසි වූයේ නැවතත් වත්සලාව දකින්නය. එහෙත් ඔහු බලා සිටියේ තමාගේ නිවසේ මෙන් රූපිකා එම නවීන ගෘහ බාත්ඛි හසුරුවන අයුරුය.

"වත්සු....., කුල් ඩිරින්ක්ස් හදපුවා තියෙනවද... නැත්තම් හදන්න ඕනද... ? " රූපිකා ඇසුවේ උස් හඬින්ය.

"පොඩක් ඉන්න මම එන්නම්.... හදන්න වෙයි" වත්සලා එලෙස කීවේ බ්‍රෙසියර යන් ඇඟට දමා ගනිමින්ය.

වත්සලා යටි කයට ඇදගත් රත් පැහැ බ්‍රෙසියරයත්, පෑන්ටියත් උඩු ඇඳුමේ මද දුහුලෙන් විනිවිදව පෙනුණේය. සිතුව ලෙසම එය රූපිකාගේ සැමියාගේ හිත නොසසුන් කළේය. ඒ ඔහු පෙරටත් වාඩා වත්සලාගේ මේ පෙනුමට වගි වෙමින්ය. "මම හිතුවා හරි.... ඔය මම ආව හිංදා තමා යටට ඇද ගත්තේ... නැත්තම් නිකම්ම ඉන්න ඇත්තේ.." ඔහුට එය මෙවලේ සපත වුණේය.

"මේකී ගෙදෙටට ඉන්නේම මෙහෙමද කොහෙද....?" ඔහුට වත්සලා පියගැට පෙල බසින විට, ඇගේ දෙනන නිදහසේ වැනුන හා ඇගේ තට්ටම් යුගලය එකින් එක ඇතිල්ලුන අයුරු මැවී පෙනුණේය. "කොයි ගෑණිත් එකයි... ආස හෙලුවෙන් ඉන්නම තමා.." ඔහුට රූපිකා කෙරෙහි තමා බැඳී වැට කඩොලු සිහි වුණේය. එහෙත් "මමත් බුරුලක් දුන්නම් අපේ එකින් ඉතින් ආයේ වෙනසක් නෑ.." ඔහුට ඒ ගැන දැණුණේ සිහිං ආඩම්බරයක්ය. ඒ මෙදින තමා වත්සලා දෙස බැලුව අයුරෙන්, වෙන එකෙකුත් රූපිකා දෙස එසේ බලන බැල්ම, තමා වලකා ගත්තා නොවේ දැයි කියා සතුටෙන්ය.

වත්සලා ශීතකරණයෙන් බීම බෝතලට අතට ගත්තේ මදක් ඉහ නවමින්ය. එවිට ඇගේ කෙටි සාය තරමක් ඉහළට එසවුණේ ඇගේ දෙකලවා නැග්මේ රෙබාවන් නිහාල්ට මැනවින් පෙනෙමින්ය. එහෙත් ඔහුගේ හිත සලිතව ගියේ, ඇද සිටි සාය නිතඹට හිරව, වත්සලා ඇද සිටි රත්පැහැ පෑන්ටිය යහමින් මතු වීම නිසාවෙන්ම නොව, එම පෑන්ටියෙන් වැසී තිබුණේ වත්සලාගේ තට්ටම් යුගලෙන් අඩක් පමණ වීම නිසාවෙන්ය. එහෙත් වත්සලා ඇද සිටියේ නම් ජී-ස්ටීරින් පෑන්ටියක් නොවේය.

"ජංගියක් ඇන්දත් මේකිගේ පුකෙන් බාගයක්ම එලියෙන්" වත්සලා ඇද සිටි සාය හරහා යන්තමෙන් විනිවිද පෙනුන, පෑන්ටියේ දාරත් ඔහුට නැවුම් විය. ඒ ඔහු රූපිකා තුලින් දැක ඇති සාම්ප්‍රදායක යටි කලිසමෙන් වෙනස්වය. "යට අදින ජංගියට ආයේ මොන හැඩක්ද..?" ඔහුට එලෙස හිතූනත්, හිත ඒ කෙරෙහි නොබැඳුනාමත් නොවේය.

දැඩි සලකිලෙන් හිමියා දෙස බලා සිටි රූපිකාට, ඔහුගේ හිත ඇදින ගැන්මට අපහසුවක් නොවුණාය. ඒ "කොයි පිරිමියත් එකයි.., ඩිංගක් පෙනුණා නම් ඇති.. ඉන්නේ නං උපාසකයා වගේ. ආයේ දෙකක් නෑ.. අහවලා දැනටත් නැගිටලා ඇත්තේ" යැයි කියා රූපිකාට සිතෙමින්ය.

එහෙත් රූපිකාට සිනහවක් නැගුණේ වත්සලා කෙරෙහිය. ඒ "මෙකිට නම්

මොකද...? මයේ මිණිහා කියලා නිකන් ඉන්න එකක් නෑ.. දුන්නොතින් එහෙම.." ඇය තම සිනහව හංග ගත්තේ වත්සලා කෙරෙහි සතුටෙන්ය.

"ආ... අයියේ.." වත්සලා බන්දේසියක තබා බීම විදුරුව ඔහුට පෑවේ මදක් පහත් වෙමින්ය.

"ආ.. මේ..., මේ... බොහොම ස්තුයි..." වත්සලාගේ කර පලල් ටී-ෂර්ටුව තුලින්, වත්සලාගේ විසල් පියයුරු යුග්මයේ අඩක් පමණ ඔහුට හිනහුනේය. ඔහුගේ හිත වඩාත් සලිතව ගියේ දෙතන් මැද විසල් කාණුව නිසාවෙන්ය.

වත්සලා පහත් වෙන විට ඇය ඇඳ සිටි කර පලල් ටී-ෂර්ටුව තුලින් නිහාල්ට ඇගේ දෙතනේ හැඩය පූර්ණව පෙනුනේය. ඒ රත් පැහැ බ්ලෙසියරයෙන් දෙතන් පුඩු අසල පමණක් නොපෙනෙමින්ය. ඉන් ඔහුගේ හිත ගැස්සී ගියේ, අතට ගත් විදුරුවේ තුල ඇති බීමත් කැලෙනමින්ය.

"ඇස්වහක් කටවහක් නෑ... කිරි සිසුදට" ඔහු වත්සලාගේ දෙතන් ඉස්මත්තේ පැහැය විඳ ගත්තේය. "බ්ලෙසියර් එක තව ඩිංගක් පාත් වුනානා නම්..., තන්ගෙඩි දෙකම එලියේ වගේ.." වත්සලාගේ දෙතන් පුඩු නෙපෙනීම ඔහුගේ හිතට එක් කලේ දුකක්ය. එහෙත් එතුලෙන් ඔහුට සිතුවේ "හොඳ වෙලාවට මම අපේ එකිට මෙහෙම අදින්න දෙන්නේ නැත්තේ..., නැත්තම් කී දෙනෙක් මෙහෙම අපේ එකිටත් කෙල හලයිද..?" යැයි කියාය. ඒ නිවසට වැඩියෙන් යන එන පුරුෂ පක්ෂයේ දෙතුන් දෙනෙකු ඔහුට සිහිවෙමින්ය.

"රූපී... ආ පුතාට.. පොවන්න වෙයි නේද..?" වත්සලා ඇහැක් ඉඟි කලාය.

"ඔවු.., ඔවු.. අතට දුන්නොත් විදුරුවේ කැලී අහුලන්න වෙන්නේ...." වත්සලා කී දේ රූපීකාට වැටහුණාය. ලඟට ගෙන පෙවීමක් පුතුව ඇවැසි නැති උවත්, ඒ නිහාල්ට වෙනසක් නොදැනෙන්නටය.

රූපීකා ඉවතට ගිය නිසාවෙන් වත්සලා නිහාල්ට ඉදිරි පස පුටුවේ ඉඳ ගත්තේ, තම බීම විදුරුවත් අතට ගෙනය. ඒ කකුලක් පිට කකුලක් දමා ගනිමින්ය. එවිට නිහාල්ගේ නෙත් තම දෙකලාවා වෙත වැටෙන අපුරුවෙන් වත්සලාට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"කොහොම අයියේ වැඩ කටයුතු....? රූපීකානම් කිවුවා තව ගේයි වැඩ ටිකක් කියනවා කියලා.." වත්සලා ඒ සිනහව සඟව ගත්තාය.

"ආ... ඔවු... මේ... මේ..., කපාරාදුවයි, සිවිලිමයි.. තව නාන කාඹරේ වැඩ ටිකකුයි" ඔහුගේ වදන් ගොත ගැසුණේය. ඒ තම දෙනෙත් පාලනය කොට ගැන්මේ අපහසුවෙන්ය.

"ලේසි පාසු නෑ.. දැන් ගෙයක් හදනවා කියන්නේ නේද...?" වත්සලාට ඔහුගේ අපහසුව දැණුනත්, එය තැකීමක් නොකලේ සභවා ගත් සිනහවෙන්ය.

"ඔවු.. මේ... සල්ලි තමා සේරටම..." පැත්තකින් පහතට වැටුන සායේ හිඩසෙන් ඔහුට වත්සලාගේ යටි කලිසමක් යාන්තමට පෙනුණේය.

"ඒකනේ අයියේ... කොච්චර හම්බ කරත් මදි.. මේ ගන්නවා මේ ඉවරයි.." වත්සලා තම පය මාරු කොට ගත්තේ ඔහුට සැකක් නොසිතන්නටය.

"ආ.. ඔවු... මේ..., මේ..., ඒක ඇත්ත. කාලා බිලා ඉවර උනාම අනික් දේකට අතේ සතයක් නැති තරම්.." පය මාරුකර ගන්නා විට පෙනේ නොපෙනී ගිය වත්සලාගේ යටි කය ඔහුට ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය.

"ඒ වුනත් අයියේ... ජීවිතේ කියන්නේ සල්ලිම නෙමෙයි..., අපි සල්ලි මත්තෙම නහින්න ගත්තම අපිට ජීවිතයක් නැති වෙනවා.. මේ මට පේන්නැද්ද වෙලා තියන එක.." වත්සලා එලෙස කීවේ දුක් හිතව නොව සිනහවෙන්ය.

"මේ.. මේ..., නංගිලට මොනවයිත් අඩුවක්ද..., අපිට වගේ යැයි.."

"මොනවා තිබ්බත් වැඩක් යැයි අයියේ..., හස්බන්ඩ් ඉන්නේ තව දිභාවක..., මම ඉන්නේ තවත් දිභාවක. දැන්නම් අයියේ.. මට මේක ඇතිවෙලා තියෙන්නේ" වදන් පෙළ හැඟීම් බර උවත්, වත්සලාගේ මුහුණේ වුයේ සිනහවක්ය.

"ඒකෙනම් පොඩි දෙයක් තියෙනවා තමා..." ඔහුගේ නෙත් ඇදුනේම වත්සලාගේ විසල් දෙකලවා වෙතය.

"මට නම් දැන් ඇතිවෙලා..., ඇයි අයියේ අපි තවම නාකී වෙලා යැයි... දෙන්නා දෙපැත්තක මොන ජීවිතද අයියේ..?" වත්සලා එලෙස කීවේ පයක් පිට පයක් තිබූ ඉරියවුව වෙනස් කොට, දෙපා යහමින් තබා ගනිමින්ය. එහෙත් ඒ ලංකොට ගනිමින්ම නොවේය.

නිහාල්ගේ හිත සලිතව ගියේ වත්සලාගේ දෙපා අතර බොක්කුව යහමින් පෙන නිසාවෙන් නොව, ගැණියක් එලෙස විවාතව ඔහු සමඟ කතා බහා කළ පළමු වර මෙය නිසාවෙන්ය. "මේකිට තියෙන්නේ ඒ ඇම්ම" ඔහුට සිතුවේය. ඔහුට ඒ කතා

බහා ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය.

"මේ... මේ.. ඒකනම් ඉතින් ඇත්ත තමා..." ඔහුගේ වදන් ඒ නුහුරු කමෙන් ගොත ගැසුණේය.

"අයිියලාටනම් මොකද ඉතින්... එහෙම අඩුවක් තියන එකක් යැයි. ඕන නම් නයිට් ශිෆ්ට් එක දවස මිසක් නේද..?" වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

වත්සලාගේ එම පැණය හමුවේ ඔහුගේ හිත හිරිවැටී ගියේය. පැණය වෙනුවෙන් දහසක් පිළිතුරු හිතට නැගුනත්, දැණුන නුහුර හා විලිය නිසාවෙන් ඒ සෑම පිළිතුරක්ම ඔහුගේ මුවෙන් එලියට නොපැමිනියේය. එයට පිළිතුර ලෙස ඔහුගේ මුවට නැගුනේ සිනහවය. එහෙත් එම සිනහවේ ගැබ්වුන විලිය වත්සලා නොදුටුවාම නොවේය.

"අයිියටනම් හිනා..."

"නෑ... මේ..., මේ..., මට හිනා ගියා ඒ කතාවට"

"ඒකේ හිනාවෙන්න දෙයක් තිබ්බැයි... මම කීව්වේ බොරුවක් නෙමෙයිනේ නේද..?" වත්සලා පුටුවෙන් නැගීටියාය. ඒ ඔහු අසලට ගොස් ඔහුගේ හිස් වීදුරුවත් අතට ගනිමින්ය.

"නෑ.. බොරුවක්ම නෙමෙයි.." ඔහුටත් නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මොකද්ද මේ.. දෙන්නගේ හිනාව...?" එහෙත් රූපිකා ඒ අසලට පැමිනියාය.

මෙතුවක් හිමියාගෙ මුහුණෙන් නොදුටු ඒ සිනහව රූපිකාට ගෙන දුන්නේ නැවුම් බවක්ය. ඒ ඔහු එතරම් පිවිතුරු ලෙස සිනහා වෙනු රූපිකා මෙතුවක් දැක නොතිබුන නිසාවෙන්ය.

"ඒක අපි දෙන්නගේ කතාවක්.. උඹට ඒකෙන් වැඩක් නෑ නේ...?" වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන් උවත්, රූපිකාගේ ඉක්මණ පැමිණීම ඇගේ හිත නොගත්තාය.

වත්සලාගේ "ඒක අපි දෙන්නගේ කතාවක්.., ඒක උඹට වැඩක් නෑ නේ..?" වදන් පෙළෙන් නිහාල්ගේ හද ගැස්ම තීවාර කළේය. ඒ ඇය තමා සමඟ කළේ පුද්ගලික කතා බහක් ඇයි ඔහුට හැඟෙමින්ය. එහෙත් ඔහුගේ හිත සලිතව ගියේ "අපේ එකී ඒ කතාවට මොකුවත් හිතුවද දන්නෙ නෑ" යැයි කියා සිතන විටය.

"ආ.... ඒකත් එහෙමද...? දියත්.. මම ඔය ටික හොඳලා දාන්න..?" රුපිකාත් විහිලුවෙන් ඇය අසලට ගියාය.

මෙවලේ ඇසුන රුපිකාගේ හා වත්සලාගේ "උඹ.. බං..., බොලං" කතා බහා නිහාල්ට නැවුම් උවත් ගෙන දුන්නේ ගුප්තබසා ජනක බවක්ය. එහෙත් ඔහුට සිතුවේ "ඉස්කොලේ යන කාලේ ඉඳලම යාළුවෝනේ" යැයි කියාය. එබැවින් වත්සලා රුපිකාට ඉහත කී වදන් පෙළ ගැනද ඔහුට බියක් නොදැණුණේය. ඒ "යාළුවෝ යාළුවෝ බේරගන්න එකක් නැතැයි" යැයි කියාය.

"අයියේ.., තව දවසක් දෙකක් රුපිකා මෙහේ හිටියට කමක් නෑ නේද.., මේතකාත් හොස්පිටල්, වර්ජිට් එන්න නිවාඩුවක් නෑ..." වත්සලා විදුරු සේදීම රුපිකාට බාර දුන්නාය.

"ඒකට මොකද වෙන්නේ... අපිට මේ කරේ පොඩි උදවුවක්ද..?" ඔහුගේ හිත එයට අකමැති උවත්, මෙවලේ කීමට ඔහුට වෙන කිසිවකුත් නොවුණේය.

"මේකී තමා ඉස්සර ඉදම්ම මගේ හොඳම යාළුවා. අයියේ... ඒක උදවුවක් කියලා හිතන්න එපා" වත්සලා එලෙස කීවේ නැවතත් නිහාල් ඉදිරිපිට අසුනේ ඉඳ ගනිමින්ය.

"නෑ... මේ..., මේ..., මෙහෙම කවුරුත් මෙහේ නොහොටියනම් තමා අපිට පුශ්නේ.." බිරිය ලඟ පාතක සිටියේදී වත්සලාගේ මේ හැසිරීම ඔහුට ගෙන දුන්නේ අපහසුවක්ය.

"ඕන වෙලාවක ඔයාලා වෙනුවෙන් මේ ගෙදර ඇරිලා.." වත්සලා එලෙස කීවේ අමුත්තක් නොදැනෙන්නට, තම නොසැලිකිලිමත් බව නිහාල්ට හැඟෙන්නට දෙපා මදක් පලල් කරමින්ය.

"ආ... මේ.. ඔවු.., රුපිකා මට කියලා තියෙනවා නංගි ගැන" ඔහුට බිරිය තමා දෙස බලන වග දැණුණාය.

"ඉස්සර ඉඳලා මගෙන් එක්ක හිටියේ මේකී..., මේකී තමා මට සමහර කාල වලදී ඉස්කොලේ යන්න පොත් පත් පවා දුන්නේ" රුපිකා එලෙස කීවේ වත්සලා දෙසත්, තම හිමියා දෙසත් බලමින්ය. එහෙත් තම හිමියාගේ අපහසුව වැටහුන ඇයට නැගුණේ සිනහවක්ය.

"ඒවා දැන් වැඩක් නෑ... මේ..., අද හොස්පිටල් ගිහින් එන ගමන්. අපි සමත්ත

අයිසලගේ ෂොපින් කම්ප්ලෙක් එකට ගිහින් එමු. මේ දවස්වල සේල් යනවා..."

"අනේ මේ..., තිබ්බ ටික සතෙට හිදිලා තියෙන්නේ. උඹ මහලක් කතා කරනවා.." රුපිකාගේ එම වදන් පෙළෙන් නිහාල්ගේ හිත සලිතව ගියේය. ඒ ඔහු කෙදිනකවත් රුපිකා එලෙස කතා කරනු අසා නොමැති කමෙන්ය. ඔහුට මෙවලේ ඇයව පෙනුනේ සුපුරුදු රුපිකා ලෙස නොවේය. ඒ ඇගේ කෙලිලොල් බවය.

"සල්ලි ඕන නෑ බං...." වත්සලා ක්‍රමවේදය සැකවින් පහද දුන්නාය. එහෙත් සමන්ත ඔවුන් වෙනුවෙන් වියදම් කරන වග නොකියුවාය. ඒ සමන්තගේ ඉල්ලීම පරිදිය.

"අනේ මංදා....?" රුපිකා බැලුවේ නිහාල් දෙසය. ඒ ඔහුගේ අනුමැතිය වෙනය. එහෙත් ඇය දුටුවේ හිමියාගේ අසරන කමය.

"මොකද්ද බං.... නිකන් හම්බවෙන වාන්ස් එක... අයිසේ යමුකෝ..?" වත්සලා පයක් පිට පයක් නැවත දමා ගත්තාය.

"මට නම්... බැරි වෙයි.. 7.30 ට්‍රෙන් එකට මම ඉන්න ඕන.." නොමිලේ ලැබෙන දේ ගැන ඔහුට ලෝබ නොසිතූනාම නොවේය. ඒ ඔවුනගේ මුදලේ අසරණ කමය.

"මම හිතුවේ අයිසත් අද මෙහෙ ඉදි කියලා.."

"ගෙදර යන්න හිතන්නේ ආවේ.. ඒකයි ඩියුටි දාගත්තේ. බලමු වේලාව එක්කලා, ඉන්න බැරි උනත් ගමන වත් යන්න"

ඔහුටත් මෙදින සේවයට නොයා ඉන්නට ඇත්තම් කියා නොසිතූනාම නොවේය. "ඉන්න තිබ්බා නම් මරු... මේකීගේ තව ටිකක් බලන්න තිබ්බා.., විහික් අපරාදේ අද ඩියුටි දාගත්තේ.." එහෙත් මෙදින එම රාජකාරිය තමාට නැතත්, එය තමා වෙත පවර ගත්තේ කොතරම් අපහසුවෙන්, කී දෙනෙකු හමුවේ වැඳ වැටෙමින්ද කියාත් සිතුවේය.

"අපෝ වෙලාව ඇති.., අපි ටිකක් කලින් යමු.., මේනකාව බලලා කෙල්ලව ඩොක්ට ලඟට පෙන්නමු. සමන්ත අයිසා ඩෝක්කට කතා කරා කියලත් කිවුවා. ඒක නිසා ඉක්මණට ඇතුලට ගනී.."

"මම ගියා කියලා වැඩක් තියෙයි යැයි..., ආයේ මම මොකටද දෙන්නට බැරි යැයි..?" ඔහු බැලුවේ රූපිකා දෙසය.

බිරිය ඉදිරි පිට, වත්සලා මෙලෙස අඩ නිරුවත තමා වෙත පාමින් සිටීම නිහාල්ට ගෙන දුන්නේ අසරන බවක්ය. "මේකිගේ ජංගියට යනකම්ම මට ජේනවා කියලා.. අපේ එකීට තේරෙනවා ඇති. මම මොනවා කරන්නද.. නැගිටින්න කියලැයි?" ඔහුට සිතුවේය. ඉන් ඔහුගේ ගතට දහඩියත් ඉනුවේය. "මම බලන වැයි... එකිගෙම යාළුවනේ මට පෙන්න්න ඉන්නේ. මම මොනවා කරන්නද..?" ඔහු මුහුණේ ඇති දහදිය බිඳු පිසද ගත්තේය.

"මේකිගේ ඉන්න විදියට නිහාල්ට පැන්ටියත් ජේනවා ඇති. ඒක තමා ඔය අපේ එකා ඇඹරෙන්නේ. මෙලහකටත් අරක පුපුරන්න වගේ ඇති. සමහර විට මෙලහකට ගිල්ලද දන්නෙත් නෑ. මේ වගේ එකියක්, මෙහෙම දැක්කම නොයා ඉදියැයි" කියාත් රූපිකාට සිතුවාය.

එහෙත් ඇය "මේ වගේ එකියක් මෙහෙම දැක්කම නොයා ඉදියැයි" කියා සිතුවේ අතිශෝක්තියෙන්ය. ඒ හිමියා එක් සුතියක් සඳහා වැය කරනා කාලය ඇයට සැකක් නොවුණු නිසාවෙන්ය.

"ටිකක් මුණ කට හොඳ ගත්ත නම් හොඳයි වගේ... තව මහා ලොකු වෙලාවකුත් නෑ නේ..." ඔහු පුටුවෙන් නැගිටිටේ රූපිකා නිසාවෙන් හිත අපහසුවෙන්ය.

"උඩට ගියානම් හරි රූපි..., මමත් රෙදි ටිකක් තියනවා හොඳලා දාලා ලැස්තිවෙන්නම්" වත්සලත් පුටුවෙන් නැගිටිටාය. ඒ රූපිකාට "දැන් මගේ වැඩේ ඉවරයි... ඉතුරු ටික උඹ අතේ" යැයි අඟවමින්ය.

නිහාල් නැගිටි විලස රූපිකාගේ නෙත් ඇඳුනේ ඔහුගේ යටි කය වෙතය. හොඳ හැටි හුරු පුරුදු, කලිසම් පොට්ටනියේ හැඩයෙන් මෙවලේ ඔහුගේ යටි කය ඇත්තේ අවදිව වග රූපිකාට රහසක් නොවින. "දැන්නම් හොඳ ගානට ඇවිස්සිලා ඇත්තේ.." ඇය තම සැකය මෙවලේ සපත කොට ගත්තාය.

"ඔයාට සරමක් තමා නැත්තේ...?" රූපිකා උඩු මහලේ නාන කාඹරය ඔහුට විවර කොට දුන්නාය. ඒ රැගෙන ආ තුවායත් අසලින් දමමින්ය. ඇය සිතුවේ ඔහු සුපුරුදු ලෙස කාඹරය තුලදී කලිසම ගලවා තුවාය ඇඳ ගනිවියැයි කියාය.

"මේකම ඇඳගෙන යන එක ආයේ සරමක් මොකටද...?" ඔහු තුවාය අතට

ගෙන නාන කාඞරට ගියේ කළිසම නොලවාමය.

නානකාඞරයේ පෙණුම ඔහුගේ හිත ගත්තේය. ඒ පිරිසුදු කම පමණක් නොව, පහල මහලේ තරම් නොමැති උවත්, මේහි ඇති නවින තාලයටය. ඔහු මැනවින් විපරම් කලේ තම නාන කාඞරයට ඉන් අදහසක් ගන්නට හිතාගෙනම නොවේය.

"ලස්සනයි නේද....?" පොදු බිරිඳකගේ ආශාව රූපිකාගේ මුවෙන් එලිබැස්සාය.

"හම්... පිළිවෙලයි. හැබැයි බොරු සල්ලියක් යට කරලා තියෙන්නේ... වතුර ටිකක් ඔලුවට දාගන්න මෙව්වර වියදමක් කරන්නේ පිස්සුවකට යැයි" ඒ එලියට ආවේ ඔහුගේ මුදලේ අගහිඟ කමය.

"පල්ලෙහා එක මිටත් වඩා ලොකුයි... අනික බැහැලා නාන්නත් තියෙනවා.."

"සල්ලි තියෙනවනම් කොහොම බැරිද..?" ඔහුට ඉරිසියාවක් නොදැණුනේය.

"කෙල්ල නිදි එකේ මාත් ඔය එක්කම ඇඟ පත හෝද ගෙන ඇඳගත්ත නම් ඉවරයි..." ඇය පිරික්සුවේ හිමියාගේ හිතය.

"හම්... එහෙනම් මට පස්සේ බැරි යැයි.." ඔහු නාන කාඞරයෙන් ඉවතට ආවේය.

"මේ.., ඉතින්.. ඔයත් එන්නකෝ...?" රූපිකා සුපුරුදු ලෙස තම ඇවැසිය ඔහුට ඇඟවුවේ ඉහියෙන්ය. මෙදින ඇයට එම ඇවැසියක් නොවුනත් පිරික්සුවේ හිමියාගේ හිතය.

"ඔයා හෝදගෙන එන්න.."

ඔහුටත් එම ඇවැසිය නොවුනාම නොවේය. එහෙත් ඒ සුපුරුදු ලෙස බිරිඳ සමඟ නොවේය. ඔහුට ඇවැසි වූයේ මෙදින වත්සලාව සිහිකොට ගනිමින් ස්වාං වින්දනයේ යෙදෙන්නටය.

"මම හිතුවේ.. මේ..., දවස් හතර පහකින් මේ..." රූපිකා නැවතත් පෑවේ දිවියේ සුපුරුදු ඉහිය මය.

"උඩහට ආවොත් එහෙම, බලයි කෝ දෙන්නා කියලා..? අනුන්ගේ ගෙවල්" ඔහු කීවේ වත්සලා ගේ පැමිණීම ගැනය.

"එයා එන්නේ නෑ... අනික මෙහෙම තැනක, මේ.. අපි හනිමුත් ගිය කාලිරවත් මෙව්වර හොඳට නෑ..." රූපිකා ඇහෙවුවේ තම ආශාවය. ඒ කාලිරයේ දොරගුළු දමමින්ය. එහෙත් ඇයට ආශාවක් නොවීන.

"අනේ මංදා..?"

රූපිකා තම ඇඳුම එකින් එක උනා දැමුවේ නාන කාලිරය තුල සිටිය. ඒ හිමියාට පෙනෙන්නටය. "මේකිගේ කඳ වගේ දෙගුනයක් ඇති අරකිගේ..." නිහාල්ට එලෙස සිතුවේ රූපිකාගේ දෙකළවා දැකුමෙන්ය. එහෙත් රූපිකා ගතට පැන්ටිය හා බ්ලෙසියර පමණක් ඉතුරුකොට ගත් විට ඔහුට සිතුවේ "මේකී ආවිච් කෙනෙක් වගේ" යැයි කියාය. ඒ රූපිකා ඇඳ සිටි පරණ පෙනුමැති, හැඩරුවෙන් හෙබි බ්ලෙසියරය හා පැන්ටිය දැකුමෙන්ය. ඔහුට මැවී පෙනුනේ වත්සලා ඇඳ සිටි නවීන පන්නයේ යට ඇඳුමේ පෙනුමය.

"ඔයත් එන්නකෝ..." රූපිකා ගතට එම වත ඉතුරුකොට ගත්තේ හිතා මතාමය.

"අනේ මංදා... අනුන්ගේ තැන්වල හිතට මොකද්දත් වගේ.." ඔහුට සිතුවේ හතර පස් දවසක නිසාවෙන් රූපිකාට ඒ අවැසිය අතැයි කියාය.

"අනේ එන්න අනේ.."

ඔහු තම වත උනා දැමුවේ නාන කාලිරය තුලට විත්ය. එහෙත් ඒ හිතේ දෙගිඩියාවෙන්ය. ඔහුට සිතුවේ කාලිරයේ ඇති යහනට වත් ගියානම් හොඳ යැයි කියාය. ඔහුට යහනෙන් පිටත එවැන්නකට දැණුනේ ගුප්තභාවය ජනක හිතක්ය.

"උඩට එන එකක් නෑ නේ...?" නිහාල් බැනියම ගලවා දැමුවේය.

"ආවා කියලා මොකද...? හොරවැඩක් යැයි.." රූපිකා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"දොරවහන් දෙන්නා ඇතුලේ මොකද කියලා බලයි..." නිහාල් යට කළිසමද පහතට කළේය.

"අයියෝ... ඒකීට මේවා ගානක් නෑ. දැක්කේ නැද්ද හිටිය විදිය විතරක්.." රූපිකා නියම තැනදී මෙතුවක් ඉවසුමෙන් බලා සිටි කතා බහට මුල පිරුවාය. ඒ වත්සලා ගැන නිහාල් සිතන්නේ කුමක් දැයි දැන ගැන්මටය.

"ඒකනම් ඇත්ත... දරුවෙක් හම්බවෙන්න ඉන්න අම්මා කෙනෙක් නේද...?"

කිසිම සංවරයක් නෑ.." නිහාල් බිරිඳ හමුවේ වත්සලාගේ හැසිරීම හෙලා දැක්කේ හිතකින් නොවේය.

"ඒ එයාගේ හැටි. ඒක වල් කමට නොමෙයි..., අපිව පිට අය කියලා හිතෙන්නේ නැති කම නිසා.." රූපිකා මෙදින නිහාල්ගේ කිසියම් විවෘත බාවයක් දුටුවාය.

"ඒත් ඔහොම..." ඔහුට වත්සලා පියගැට පෙළ බැසි අපුරුව සිහි වුනේය.

"ඔය හිටියා හොඳයි... අනික් වෙලාවට ඔහොමවත් නෑ.... ඒ ඉතින් මෙහෙ හැටිනේ" රූපිකා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මේ.. ඒ කියන්නේ..?" නිහාල් මෙතරම් උනන්දුවෙන් රූපිකා සමඟ කතා බහක යෙදුනේ මෙදිනයි.

නිහාල්ගේ මුවෙන් ඒ නැගුන පැනය රූපිකාට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය. ඒ හිමියාගේ මුවෙන් මෙතුවක් නැගී ඇති "හම්..., හා..., බෑ..., " යන සුපුරුදු වදන් අහිබවා, මෙවලේ උන්දුවෙන් ඔහු නැගුව පැනය නිසාවෙන්ය. එහෙත් එම සතුට පරයා ඇයට සිනහවක් නැගුනේ "ඔය එන්නේ මල්ලෙන් එලියට... හිත වැඩකරන්නේ අරකි ගැන.. හිටපංකෝ අද මම කරන්නම් හොඳ වැඩක්" යැයි සිතුවිල්ලෙන්ය.

"ඔයාට කියන්නත් ලැජ්ජයි අනේ..., මේන්න මෙවිවර කොට කලිසන් කෑලී අදින්නේ..., මේක තරම් ඇති. අනික එයා අදින මේ..., මේ..., මේවත්.. අනේ ලැජ්ජයි අනේ..." රූපිකා පෙන්වූයේ තම බ්ලොග්පිටිය හා පෑන්ටියයි. ඒ ලැජ්ජාබරිත සිනහවක් මුවට නන්වාගෙනය.

"මම හිතුවා හරි.... අරකි ඉන්නේම එහෙම තමා. විහික් අපරාදේ රූ ඩියුටිය දාගත්තේ.. හිටියනම් රූට හොඳ ශෝ එකක් බලන්න තිබ්බා..." නිහාල්ට රූපිකා මතින් මැවී පෙනුනේ වත්සලාවය. ඒ වත්සලා කුඩා කලිසමකින් සැරසී, විසල් දෙකලවා යුග්මයක් නිරුවත් කරන් ඉන්නා අපුරුවය. ඉන් මදක් හැකිලී තිබුන ඔහුගේ ලිඟුව ටිකෙන් ටික හිස ඔසවන්නට ගත්තේය.

"අපේ ගෙවල්වලට වගේ මෙහෙට මිනිස්සු යන්නේ එන්නේ නැති නිසා හොඳයි. ඒත් ගැනියෙක්ට හැදියාවක් තියෙන්න ඕන..." ඔහු මෙවලෙන් වත්සලා ගැන එලෙස කීවේ අහිතකින් නොවේය.

"එහෙම හැදියාවක් නැතුව නොමෙයි.. එදා අර ඉස්පිරිතාලෙට ඇවිත් හිටිය උන් ඔයා දැක්කනේ..? මේකී හොඳයි තව. හැබැයි මේකී ඒ විදියට විදියට පාරට

බහින්නෙ නෑ. ඔය නිදහසේ ගෙදර ඉන්නවෙලාට හිටියොත් මිසක්" රුපිකාට හිමියාගෙ හිතේ සැහවුන ආශාව නොදැණුනාය.

"මොනවා උනත් ඒ ඇඳුම් නම් කිසි වාරයක් නෑ..." ඔහුට මත්ක් වූයේ වත්සලා උඩු කයට ඇඳ සිටි මද දුහුල් වත හරහා යටි කය ඇඳුම් පෙනුන අපුරුවය.

"ඒ ගෙදෙටට නිසා.. " රුපිකාට සිනහවක් නැගුනාය. ඒ සිතුව ලෙසම ඔහු ඒ ගැන හිතා ඇති නිසාවෙන්ය.

"ගෙදෙටට තියා කොහෙට උනත් වැඩක් තියෙන වැයි... මේ..., මේ.. බාගෙට බාගයක්ම හෙලුවෙන් වගේ..., නිකන් හිටියනම් ඔයට වඩා හොඳයි.." බිරිඳ හමුවේ කලකට පසුව නිහාල් නැගුනේ සිනහවක්ය.

රුපිකාගේ හිත සතුටෙන් ඉපිල ගියේය. "ඔය බලලා තියෙන්නේ යස අගේට... කොහෙද තව ඉතුරු ටිකක් දැක්කනම් එහෙම" ඇයට සිතුවනාය. එහෙත් ඇයට සතුටක් දැනුනේ, වෙනදාට වඩා හිමියා ලෙංගතුව කතා බහේ යෙදෙන නිසාවෙන්ය. "තව ටිකක් අවුස්සගත නම් හරි...." එබැවි ඇය මෙදින ඔහු කියන්නටත් ප්‍රථමව, ඔහුගේ ලිඟුව මත අත තැබුවාය.

"ඔයාටත් පෙනුනද..? මම හිතුවේ ඔයා දකින්න නැතුව ඇති කියලා. මටත් ලැජ්ජාවේ බැරුව හිටියේ එවලේ. දැක්කද ඇඳලා හිටිය මේකෙන්..., මෙවා ඔක්කොම එලියේ. මේවත් එහෙමයි" රුපිකා එලෙස කීවේ මවා ගත් ලැජ්ජා බරිත සිනහවෙන්ය. ඒ ඇය ඇඳගෙන සිටින පෑන්ටිය හා බ්‍රෙසියරය මතින්, වත්සලා එවලේ ඇඳ සිටි පෑන්ටිය හා බ්‍රෙසියරයේ හැඩරුව පෙන්වමින්ය.

රුපිකාගේ මෙතුවක් වූ සතුට දෙගොඩ තලා ගියේය. ඒ දිවියේ ප්‍රථම වරට හිමියා මෙලෙස විවෘතව, ලෙංගතුවීම ගැන. සැබවින්ම රුපිකාටත් එය එක්කලේ මිහිරක්ය. සැබවින්ම ඔවුන් දෙදෙනා අනෙක්වා කෙසේ වෙතත්, යට ඇඳුමක් ගැනත් කතා කලේ මෙදින.

"පේන් නැතුව තියෙයි යැයි.. අඩුම තරමේ මෙහෙම එකක් වත් තව ඇඳලා හිටියැයි.." නිහාල් පෙන්වූයේ රුපිකා ගලවා දමා ඇති යට සායය.

"ඔවු..., මටත් එවලේ මොකද්ද වගේ හිතුවා... ඔයත් ඉස්සරහා එහෙම ඉද්දී. මොනවත් කියන්න යැයි" රුපිකා සිනහවෙන් හෙමිහිට ඔහුගේ ලිඟුවේ පෙරසම පහත් කළාය. ඒ මෙදින ඔහු කියන්නට ප්‍රථම තම කාරිය අරඹමින්ය.

"ඒක ඇත්ත... එයාලගේ තැන් වෙච්ච කොට එයාලට කොහොමෙයි අපි එහෙම කියන්නෙ.." ඔහුගේ ගත හිරි වැටි ගියේ, ලිඟුවේ පෙරසම පහත්වීමේ මිහිරෙන් නොව, වත්සලාගේ ඒ රුව සිහිවීමෙන්ය.

"හැබැයි ඒ අද ඇඳලා හිටිය ඒවා තව හොඳයි. සමහරක් මේවා තියෙනවා.. මේ..., මේ.. අනේ බෑ.. මට ඔයාට කියන්නත් ලැජ්ජයි..."

රුපිකා ඒ ලැජ්ජාවෙන් සභව ගත්තේ, ඔහුව තවත් අවුස්සා ගන්න අදහසින්ය. එහෙත් ඇයටත් එම විලිය නොවුනාම නොවේය. ඒ හිමියා සමඟ මෙවැනි කතා බහා කර නොමැති නුහුරු බවෙන්ය.

"මට හිතනා..." ඔහුට එය දැන ගැන්මට ආශාවක් ඇති උවත්, එය සභව ගත්තේ එම කතා බහා තුරු නිසාවෙන්ය.

"ඔවු අනේ... ඔයාට කියන්න හිනි පටි විතරයි.., මේ..., මේ..., මෙන්න මේ ටික විතරයි ඕන්න වැහිලා තියෙන්නේ. ලැජ්ජාවේ බෑ. මොකට ඒවා අදිනවද දන්නේ නෑ..?" රුපිකාට ඔහුගේ සැඟවුණ හිත දැණුණාය. එබැවින් ඇය එලෙස කීවේ ජී-ස්ටීව්න් පැන්ටියකින් වැසෙන තරම තම යටි කයෙන් පෙන්වමින්ය.

"ඒකත් එහෙමද...?" ඔහු එලෙස ඇසුවේ කලකට පසුව ඉබේම මුහුණේ නැගුණ සිනහවෙන්ය. ඉන් ඔහුගේ හිත කිලිපොලා ගියේය. ඒ වත්සලා එලෙස ඉන්නා අයුරු මැවී පෙනෙමින්ය.

"මේ..., ඉන්නකෝ මම පෙන්න්න.. ඒක දැක්කොත් ඔයාට හිතත් යයි, මේ මොකද්ද මේ කියලා..." රුපිකා නාන කාඔරයෙන් ඉවතට ආවේ ලැජ්ජා බරිත සිනහවෙන්ය.

රුපිකා නිරුවතින් කාඔරය තුලට යන අයුරු නිහාල් බලා සිටියේය. ඒ කලකට පසුව දහවලක පෙනුණ ඇයගේ නිරුවත් කය දෙසය. "මේකීත් තවම නරක නෑ.. දරුවෝ දෙන්නෙක් වැදුවා කියලා කියන්නටත් බෑ.." ඔහුට තම බිරිඳ ගැනත් එලෙස සිතුවේය. එහෙත් ඔහු පුදුමයෙන් බලා සිටියේ තම නිවස මේන් ඇය වත්සලාගේ අල්මාරිය ඇර එය අවුස්සන දෙසය. එය ඔහුගේ හිත් නොගත්තේය.

"අනුන්ගේ දේවල් ඔහොම හොඳ යැයි...? වටිනා කියන දෙයක් එහෙ මෙහේ උනොත් හරි නෑ නේද..?"

"ඇඳුම් විතරයි මේකේ තියෙන්නේ, අනික මට හරිය ඕන එකක් අරගන්න කියලා කිවුවා. මේකේ තියෙන ඇඳුම් එකීට දැන් අදින්න බෑ" රුපිකා "ඇඳුම්

විතරයි තියෙන්තේ" යැයි කීවේ, තම අල්මාරියේ මෙන් වටිනා කියන දෑ මෙහි නැති වග නිහාල්ට අභවන්නටය.

"මේ..., ලැජ්ජාවේ බෑ අතේ. මුකුත්ම නෑ .." රූපිකා පෙන්වූයේ වත්සලාගේ පැරනි ජී-ස්ටීරින් පෑන්ටියක්ය.

"හපොයි... මෙකෙන් මොනවා වැහෙනවා කියලද...?" ඔහුට එය අතට ගැන්මට සිතුවත්, එම ආශාව මැඩ ගත්තේය.

"ඒක තමා කිවුවේ.. ලැජ්ජාවේ බෑ.. මේ" ඇය එම පෑන්ටිය ඉහට අල්ලා පෙන්වූයේ දහසකුත් බලාපොරොත්තු හමුවේය.

රූපිකාගේ එම පෙන්වීමෙන් නිහාල්ට මැවුණේ වත්සලාවය. ඒ වත්සලාගේ යටි කය එම පෑන්ටියෙන් වැසී තියෙන අයුරුය. "අභවල් එකත් බාගෙට වැහෙනවා ඇත්තේ.." ඔහුට එලෙස සිතුවේ වත්සලාගේ පිරිපුන් කය නිසාවෙන්ය. එය රූපිකාගේ අත්විඳ බලන්නට හිතුවත්, එම ආශාව රූපිකාට හෙලිකරන්නට ඔහුට නොසිතුවේය.

"විකාර ඇඳුම්.. "ඔහු එලෙස කීවේ එම ආශාව සභව ගනිමින්ය.

"මේ..., මේ..., මම මේ.. ටිකක් ඇඳලා පෙන්න්නද..?" රූපිකා එලෙස ඇසුවේ තරමක් ගොත ගසමින්ය. ඒ හිමියා හමුවේ ඇයටත් එලෙස නුහුරු බවෙන්ය.

"අනුන්ගේ ඒවා...? එහෙම හරි යැයි" ඔහුගේ හිත කිළිපොලා ගියේය.

"කමක් නෑ ඉන්නකෝ..., හැබැයි ඔන්න හිනා වෙන්න නම් එපා." රූපිකා තම ගතේ මේතුවක් වූ පැරණි තාලයේ, පැරනි යට කලිසම ගලවා දමා, වත්සලාගේ ජී-ස්ටීරින් පෑන්ටිය ඉහළට ඔසව ගත්තාය.

මවිල් ගොමුව යහමින් ඇති රූපිකාගේ කයට ජී-ස්ටීරින් පෑන්ටිය නොගැලපුනේය. ඒ වත්සලාගේ යටි කට ගැලපුන පෑන්ටියේ විසල් බව නිසාවෙන්, රූපිකාගේ මවිල් ගොමුව මතදී ඉදිරිපසින් එය පිම්බෙමින්ය. එහෙත් නිහාල්ට ඒ පෙනුම ගෙන දුන්නේ නැවුම් පිරිපුන් බවක්ය. ඒ ඉඳ හිට මිතුරෙකුගේ දුරකථයෙන් දකිනා නිරූපිකාවක් තරම් කාමුකව නොවුනත්, මෙදින රූපිකාගේ වෙනස් පෙනුමක්ය. "මේකීත් මෙහෙම ඉද්දී ඇරපු අතක් නෑ.. අර ගැනියෙක් වගේම තමා" ඔහු රූපිකාගේ පෙනුම එම නිරූපිකාවන් හා සම කළේය.

"මෙකේත් මොනවා කියලා වැහෙනවද... ටිකක් හැරෙන්න..?" ඔහුට අවැසි

වූයේ රූපිකාගේ නිතඹ දෙස බැලීමටය.

"අනේ මට ලැජ්ජයි අනේ... මම ගලවනවා.." රූපිකාට තම සැලසුම සාර්ථක වූ වගක් දැණුණාය.

"ඉන්න..., ටිකක් හැරෙන්නකෝ..?"

එම ඉල්ලීමෙන් රූපිකාගේ හිත සලිතව ගියේය. ඒ හිමියා එවැන්නක් මෙතුවක් ආශාවෙන් ඉල්ලා නොමැති කමෙන්ය. එබැවින් ඇයට ඉබේම බැලුනේ ඔහුගේ ලිඟුව දෙසය. "ඔය බිංදු දෙක තුනකුත් ඇවිත් තියෙන්නේ..." ඇයට පෙරෙසම යාන්තමට විවරව ඇති නිහාල්ගේ ලිඟු හිසේ ඇති ආශාවේ කඳුලු බිඳු කිහිපය දුටුවාය. ඒ ඔහුගේ මෙදින උන්දුවේ තරම ඇයට වැටහෙමින්ය.

"පිටි පස්සා පැත්තේ මුකුවත්ම නෑ නේ..." ඔහුට මැවුනේ වත්සලාවය. ඒ ඇගේ විසල් තට්ටම් මැදින් කලිසම් පටිය සැඟව ඇති අපුරුවය.

"ඒක තමා අනේ... ලැජ්ජාවේ බෑ.. මම ගලවනවා.. නිකන් කිතිත් වගේ" රූපිකා මවා ගත් ලැජ්ජාවෙන් කලිසම පහතට කලාය.

"මේ..., මේ..., ඔහොම ටිකක් මේ.. ඉන්නකෝ" ඔහු රූපිකාගේ අත අල්ල ගත්තේ ගැහෙන හිතෙන්ය. ඒ රූපිකා හමුවේ දණ බිමට නමා පහත් වෙමින්ය.

"අනේ එහෙම එපා අනේ මට ලැජ්ජයිත් එක්ක.." සැබවින්ම රූපිකාට සිහින් විලියක් මෙවලේ ගෙනදුනේය.

"මේ..., දෙපැත්තෙන් මේවත් එලියට ඇවිත්.." ඔහු යටිකය වැස්මේ කුඩා රෙදි කඩ දෙපසින් එලිට පැන ඇති මවිල් රොඹුව යාන්තමට ඇල්වූයේ, පෑන්ටිය ඇල්ලිය නොහැකි කමෙන්ය. ඒ පෑන්ටිය වත්සලාගේ නිසාවෙන්ය.

"හම්... මෙවා අදින අය වැවෙන්න දෙන්නේ නෑ... කපනවා. එතකොට මේ..., මේ..., මේ හරියත් මතුවෙලා ජේනවා..., මේ පැල්මත් එක්කම" රූපිකා එලෙස කීවේ පෑන්ටිය තරමක් හිරට අල්ලා ගනිමින්ය. ඒ තම යෝනී දෙතොලත් තරමක් පතුව පෙනෙන ලෙසටය.

"එහෙමද...?" ඔහු යාන්තමට ඇඟිලි තුඩක් පෑන්ටි දාරයේ වැදුවේය.

"හම්... අරකිගේ නම් එලියෙම වගේ..., ඇයි මේ..., මේ..., ඒකිගේ මේවා දෙක උඩට මතුවෙලානේ තියෙන්නේ. අයියෝ... මට ලැජ්ජයි අනේ... මමත්

කියවනවා" රුපිකා දැනින් පෙනවූ එම පෙදෙස වසා ගත්තේ සැබවින්ම ලැජ්ජාවෙන්ය.

"මේ..., මේ..., ඔයා දැක්කද..?" නිහාල්ට ඒ වදන් පෙල ගොත ගැසුණේය. ඒ ඔහුට රුපිකාගේ වදන් පෙළෙන් වත්සලාගේ යටි කය පෙනුම මැවූන නිසාවෙන්ය.

"හම්.. ඔවු..., මේ..., මේ..., හරියට මේ අපේ කටේ තෝල් දෙක වගේ" රුපිකා එලෙස කීවේ දැනින් මුහුන වසා ගනිමින්ය.

ඔහුගේ හිත පමණක් නොව ලිඟුවත් දෙතුන් විටක් ගැස්සී ගියේය. ඒ රුපිකාගේ වදන් පෙළෙන් වත්සලාගේ යෝනියේ තරම ඔහුගේ හිතේ ඇදී ගිය නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඔහු රුපිකාට නොදැනෙන්නට පෙරට වඩා තරමක් ඇහිලි තුඩු පැන්ටිය මතට ගෙනාවේය. ඒ ගැහෙන හිතෙන්ය.

"අනේ මට මෙහෙම ඉන්න ලැජ්ජයි අනේ... ඉන්න.. මේවා විකාර ඇඳුම්.." ඒ වග තේරුන රුපිකා එම පැන්ටිය ගලවා දැමුවේ, ඔහුව තවත් නොසන්සුන් කරන අධිටනින්ය.

"ඒක ඇත්ත.. ඔය ඉඳලා හිටලා මේ..., මේ..., මේවගේ වෙලාවක මිසක් නිකක් නැත්තම් වෙලාවට අදින්න පුලුවනැයි. වැඩේ කියන්නේ ඒකත් කමක් නෑ... අනුන්ටත් පෙනේන එක්ක.." ඔහු එලෙස වත්සලා ගැන කීවේ අහිතකින් නොවේය. ඒ රුපිකා හමුවේ මවා ගත් නොසතුටෙන්ය.

රුපිකාට තම සැලසුම සාර්ථක වූ බව දැණුණාය. ඒ නිහාල්ගේ "ඔය ඉඳලා හිටලා මේ..., මේ..., මේවගේ වෙලාවක මිසක් නිකක් නැත්තම් නිකත් වෙලාවට අදින්න පුලුවනැයි " වදන් පෙළෙන්ය. ඉන් ඇයට දැණුන සතුට සුලුපටු නොවුණාය. ඒ දැස් අගට සතුටේ කඳුලු බිඳුවකුත් නොදැනීම උනමින්ය. එහෙත් ඇය ඒ සතුටු කඳුලු සඟව ගත්තාය.

"ඒකී පිට අය ඉස්සරහා එහෙම නෑ අනේ... ඒකීට ඔයා ගැන එහෙම හිතෙන්නේ නැතුව ඇති. මම කවදාවත් දැකලා වත්සු අද ඔයා එක්ක වගේ පිට කෙනෙක් එක්ක ඔහොම කතා කරනවා. මම බයේ හිටියේ... ඒකී කතා නොකොරොත් ඔයා වැරදියට හිතයි කියලා" නිහාල්ගේ ලිඟු හිස දැන් හොඳින්ම තෙත්ව ඇති බව රුපිකාට දැණුණාය. ඒ එලෙස තෙත්වන්නට වෙනදා ගන්න කාලය රුපිකාට රහසක් නොවූන නිසාවෙන්ය.

"ඒ කිවුවේ..?"

"ඒ කිවුවේ.. එකිට අපිව පිට අය කියලා හිතෙන්නේ නැතුව ඇති, මගේ යාළකමම ඔයා එක්කත් හිතෙන්න ඇති" රුපිකා එලෙස කීවේ හිත සත්ටෙන්ය. ඒ ලිඟ හිසේ තෙත් බව නැවතත් ඇඟිලි තුඩෙන් සැකහැර ගනිමින්ය.

"ඒකනම් ඇත්ත.." නිහාල්ට නැගුණේ සිනහවක්ය. ඒ හොඳම මිතුරිය වන රුපිකාට ඇගේ ඇති ඇඟැලුම් හිතවත් කම තමාටත් නොවෙන්නස් වීම ගැනය.

"ඇයි... මොනවද ඉස්සෙලා කියෙවුවේ..?" රුපිකා එලෙස ඇසුවේ තම අත ඇති ජී-ස්ට්‍රිං පෑන්ටිය නාන කාඹරයේ තුවායන් දැමීම සඳහා සවිකොට ඇති හරස් පොල්ලේ එල්ලමින්ය.

"ඔය දනේ නැද්ද..?" ඔහුට එය රුපිකාට කියන්නට නොසිතුවේය. ඒ වත්සලා ඔහුට කීවේ පුද්ගලික රහසක් යැයි කියා ඔහුට සිතුවන බැවින්ය.

"යාලුවෙක් වගේ එකතු එනාම නම්, ආයේ ඒ කටේ ගන්න දෙයක් නෑ. මට බයත් හිතුවා ඔයාට කේන්ති යන මොනවා හරි විහිලුවට වත් කියවෙයි කියලා.. වත්සු කොහොමත් එහෙමයි. හිතට අල්ලපු කෙනෙක් නම් කියන එක කියලා දානවා.." රුපිකා එලෙස කීවේ නිහාල්ට වත්සලාව කිට්ටු කරන අදහසින්ය.

"නෑ... එහෙම මුකුත් කිවුවේ නෑ.. ඒක මටත් තේරුනා.." ඔහුට ඉන් දැණුණේ සතුටක්ය. ඒ වත්සලා තමාව දුරස් කෙනෙකු ලෙස නොසිතීම ගැනය.

"මොකද්ද...?" රුපිකා එලෙස ඇසුවේ බ්‍රෙසියරයේ පිටුපස හක් එක ගලවා දමමින්ය.

"ටිකක් විවෘතයි කියලා.." ඔහු එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය. ඒ වත්සලා එවලේ කී "මට නම් දැන් ඇතිවෙලා..., ඇයි අයියේ අපි තවම නාකී වෙලා යැයි... දෙන්නා දෙපැත්තක මොන ජීවිතද අයියේ..?" වදන් පෙල නැවතත් ඔහුගේ හිතේ දෝන් කාර දෙමින්ය.

ඉන් ඔහුට සිතුවේ "හිතට විශ්වාසයක් නැත්තම් ගැනියෙක් කවදාවත් ඔහොම දෙයක් පිරිමියෙක් එක්ක කියන්නේ නෑ" යැයි කියාය. ඒ ඇගේ විවෘත බාවය තමා වෙත පමණක් යැයි හිතමින් හිත සතුටෙන්ය. එබැවින් මෙතුවක් වෙලා වත්සලා හා ඔහු අතර තිබුණ දුරස්ත බව කෙමෙන් මඟ හැරෙනට ගත්තේය.

"හැමෝම එක්ක එහෙම නෑ. නැත්තම් ඉන්නේ සිල් ගත්තාවගේ.. ඔයත් මම වගේ කියලා හිතෙන්න ඇති.." රූපිකා නිදහස් ලැමද මාදුව අත ගා ගත්තේ බ්‍රෙසියරයට හිරව රත් පැහැ වුනු සලකුනු මාදුව ස්පර්ශා කරමින්ය. ඒ නිහාල්ට පෙනෙන්නටය.

"හොඳ සිල් එයාගේ.." නිහාල්ට මෙවලෙන් නැගුණේ සිනහවක්ය.

"ඇයි..." රූපිකා දෙනන පහළ එක් තද රත්පැහැ පැල්ලමක් දෙස, පියයුරුව ඔසවා බැලුවාය.

"මේ..., මේ..., ටිකක් අනික් පැත්තට බරයි වගේ..." ඔහු පිට ගැහැනියකගේ පුද්ගලික වගකුගක්, තම බිරිඳ සමඟ කතිකා කලේ මෙවලේය. ඒ රූපිකාගේ බ්‍රෙසියරයට තදව නැගුන ලේ පැල්ලම දෙසත් බලමින්ය.

"හම්... වෙන්න ඇති. සමහර විට දෙන්නා දෙපැත්තක නිසා ලැබෙන්න ඕන දේවල් මේ..., මේ..., අඩු ඇති" රූපිකාත් ඔහු සමඟ මෙවැනි කතිකාවතක යෙදුණේ මෙදිනාය.

"ඔවු ඒක තමා... මට කිවුව විදියෙන් තේරුනා" ඔහුට රූපිකාගේ ගනේ මතුව ඇතිඒ පැල්ලම ගෙන දුනේ දුකක්ය.

"මේකී මේ ටිකට ඔයා එක්ක ඒවත් කියෙවුවද..?" රූපිකා එලෙස ඇසුවේ මවා ගත් පුදුමයෙන්ය. ඒ අතකින් මුවත් වසා ගනිමින්ය.

"ඒවගෙන් වැඩක් නෑ... ඇයි දැන් ඇඳුම් හිරයිද..?" බිරිඳ හමුවේ උවත් තමා හෙලිකලේ නුවමනා කරුනක් වග නිහාල්ට සිතුවේය. ඒ වත්සලා එය කියන්නට ඇත්තේ තමාට පමණක් වග සිති දැණුන සතුටෙන්ය.

"හම්.. හොඳටම.. අනික දවස තිස්සෙම ඇදගෙනමනේ... මේ පාරවලුත්.." රූපිකා බ්‍රෙසියරයෙන් වැසුන පෙදෙසේ පැහැයන් හා සමේ අනෙක් පැහැයන් ඔහුට දැක ගන්නට සැලස්වීය.

"ඉස්පිරිතාලෙට සල්ලි ගෙවුවම ලොකු ගානක් ඉතුරු වෙන්නේ නෑ.. තුන්හාර දාහක් දෙන්නම්, අද ගිහාම ඕන දෙයක් තියනවනම් බලලා ගන්න.." ඔහු එලෙස කීවේ ඒ ගැන අනුකම්පාවෙන්ය.

"බොරු වියදම් කරන්න ඕන නෑ... ගෙදේට අදින ඒවනේ.. ලිහලා බුරුල් කරලා මැහුමක් දාගත්තා නම් හරි.. පාට ගිහිල්ලා තිබ්බට තව කාලයක් අදින්න

පුලුවන්.." රූපිකා අවපැහැගැන් වුන, යාන්තමෙන් සිදුරු දෙක තුනක්ද මතුව ඇති බිම ඇති පැන්ටිය අතට ගත්තාය. ඒ නිහාල්ට පැන්ටියේ පැරණි බව පෙනෙන්නටය.

"මේවා ගොඩක් පරණ වෙලානේ... මේ ඉරිලත් එක්ක හිල්." ඔහු එවැන්නක් ගැන කතා කළේ මෙදිනාය. ඒ ඔහු එලෙස ඔහු උවමනාවෙන් බැලුවේ මෙදින නිසාවෙන්ය.

"ඒ උනාට තව ඇඳතැහැකි... එවගේ මොකට ලස්සනක් හොයනවද...?" රූපිකා සිටියේ සතුටෙන් ඉපිලය.

"කමක් නෑ... අද ගන්න. මම තව කීයක් හරිත් දෙන්න බලන්නම්. මේවා පරණ වෙලා." ඔහු එලෙස කීවේ රෝහලේ ගාස්තු අඩු උවහොත් යැයි සිතමින්ය. එහෙත් ඒ රූපිකා ගැලවූ පැන්ටියේ, යෝනිය දැවටෙන පෙදෙසේ ඇති දුර්වර්ණ පැහැය හා තැනින් තැන නුල් ගැලවී ඇති අයුරු දෙසත් බලමින්ය.

"ඇයි.. මේ..., ඔයාට අප්පිරියා හිතුවද මම අදින ඒවා ගැන..?"

"එහෙම නෙමෙයි... ගත්ත නම් හොඳයි.. මේවා දැන් අදින්න බෑ" ඔහුට වත්සලා ඇඳ සිටි යට ඇඳුම්වල නැවුම් බව සිහිවුනේය. එහෙත් ඒ රූපිකාට ගැලපෙන ලෙස මොස්තරය නොවේය.

"ඔයා කියනවනම් මම ගන්නම්...." රූපිකාගේ දෑසට කඳුලක් ඉනුවේ ඉබේමය. ඒ ඇයටත් නොදැනීමය. ඒ ඇගේ සැබෑ කඳුලක්ය.

"ඇයි...?" ඔහු රූපිකාගේ උරහිස් මතින් අල්ල ගත්තාය. ඒ රතියෙන් පිට ප්‍රථම වරටය.

"නිකන්.." රූපිකා දෙකොපුල් දිග බේරුන කඳුලු බිඳු පිසද ගත්තේ සිනහව අතරින්ය. ඒ රූපිකාට මෙතුවක් රතියෙදී පමණක් දැණී ඇති හිමියාගේ දැනේ උනුහුම, මෙදින ලෙංගතු හා ආදරණිය බවෙන් ඇයට දැනුන නිසාවෙන්ය.

"නිකන් වෙන්න බෑ..."

"මම ඔය කාලෙකට පස්සේ ඇඳුමක් ගන්නවමයි.. නැත්නම් හැමදාම ඇන්දේ පුවි දුන්න ඒවා හරි ගස්සගෙන. අපි කොහොම හරි ටිකෙන් ටික ගොඩ යමු.."

රූපිකාත් කෙදිනකවත් නොමැතිව, මෙදින හිමියාව බදා ගත්තේ ලෙංගතු ආදරයෙන්ය. ඒ වෙනදා මෙන් රතියෙදී පමණක් වන බැඳීමේ කඩොල්ල බිඳ

ගනිමිත්ය. සැබවින්ම ඇය ඔහුගේ ලය මත හිස තබා ගත්තේ රතියකදී හැර ආදරයකදී ප්‍රථම වරටය.

රූපිකා කී කතාව නිහාල්ගේ හද පතුලටම කිඳා බැස්සේ හීයක් මෙන්ය. ඒ ඔහු තම අඩු වැඩිය ගත්තත්, තමා එවැනි මොහොතක බිරිඳගේ ඒ අවැසියන් සොයා නොබැලුවා නොවේ දැයි කියා හිතමිත්ය. ඉන් ප්‍රථම වරට රූපිකා කෙරෙහි ලොංගතු බවක් ඔහුගේ හිතේ උපන්නේය.

"ඔයා මට කියන්න එපැයි..." රතියෙදී රූපිකාගේ කෙහෙඳුල්ල ඕනෑ තරම් දරදඩු ලෙස ග්‍රහණය කරගෙන ඇතත්, ඔහුට මෙදින ඒ කෙහෙඳුල්ලෙන් දැණුනේ මෘදු බවක්ය. ඒ ඔහු ලොංගතුව ඇගේ හිස අතගැවේ මෙදිනම නිසාවෙන්ය.

"අපි ලඟ එහෙම නිකරුනේ වියදම් කරන්න සල්ලි නෑනේ.. මම ගෙදරට වෙලා ඉන්න ගැනියෙක්..., ඒත් ඔයා පාරට බහින මිනිහෙක්. ඔයා තමා පිළිවෙලකට ඉන්න ඕන"

රූපිකා හා නිහාල් විවාහයෙන් පසුව නිවසෙන් පිටස්තර තැනක රතියේ යෙදුනේ මෙදිනයි. ඒ වත්සලාගේ නිවසේ නාන කාඞරය තුලය. මෙදින රූපිකා රතියෙන් ලද මිහිරට වඩා සතුටක් වින්දාය. ඒ විවාහ දිවියේ එතෙක් මෙතෙක් නොලද ආදරණීය ලොංගතු බවක් හිමියාගෙන් විදිමිත්ය. ඔවුන් දෙදෙනා මෙතරම් වෙලාවක් එක දිගට කතා බහක යෙදුනේද මෙදිණය.

නිහාල්ටත් මෙදින මණරම් විය. ඒ ඔහු මෙදින රූපිකා හා සංසර්ගයේ යෙදුනේ වත්සලාගේ සිහියෙන් නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඔහු මෙදින ඉක්මණු සුරාන්තයක්ද ලැබුවේය. ඒ වෙනදා ගත කරනා කාලයෙන් අඩකටත් වඩා අඩු කාලයකින්ය. එහෙත් ඔහු සිටියේ වෙනදට වඩා පෘෂ්ඨමත් සංසර්ගයක නිමාවෙන්ය.

"ඔයාට.. මේ.., මේ..., අද වෙනද වඩා ඉක්මණුට වුනා..." රූපිකා සිනහවෙන් කීවේ රතියෙන් පසුව හෝදාගත් කය පිසද ගන්න අතරේය. ඒ වෙනදා රතියෙන් පසුව ගෙවනා නිහඬ බව මෙදින බිඳ ගනිමිත්ය. ඒ විවාහව හිමියා සමඟ පිළිසඳරක යෙදෙමිත්ය.

"හම්...." ඔහුට එයින් දැණුනේ සියුම් විලියක්ය. ඒ වෙනදා වූ නිහඬ බව රූපිකා මෙදින බිඳ දැමුව නිසාවෙන්ය.

"මේ.., මම පොඩි දෙයක් කියන්නද...?" රූපිකා එලෙස ඇසුවේ බිම බලාගත්

වගමය.

"හම්..." ඔහු පැවේ සුපුරුදු ඉභිය පමණක්ය.

"හැබැයි.. මට මේ.., මේ.. වෙනදට වඩා හොඳට දැණුනා.." සැබවින්ම රුපිකාට එය කියන්නට දැණුණේ විලියක්ය. ඒ එවැන්නක් හිමියා සමඟ විවෘතව කතා බහා කල පලමු වර මෙය නිසාවෙන්ය. එබැවින් රුපිකාගේ මුහුණත් වූයේ රත්පැහැවය.

"හම්..." රුපිකාගේ එම විලිබරිත හැසිරීම ඔහුගේ හිත ගත්තේය. ඒ මෙතුවක් නොදුටුව කෝළ බවක් ඔහු මෙදිණ බිරිඳගෙන් දකිමින්ය.

"ඔන්න ආපහු... හම්.., හම්.. විතරක් කියන්න නියා ගත්තා.., ඇයි ඔයාට අද මේ.., හොඳ නැද්ද..?" එම පැනය මුවෙන් පිට කළේ රුපිකා තරමක් ගැහෙන හදින්ය. ඒ එවැනි පැණයක් ඇය කිසි දිනක ඔහුගෙන් අසා නොමැති නුහුරෙන්ය.

"හම්... හොඳයි" ඔහුට යන්නමට නැගුණේ සිනහවක්ය.

"හොඳයි කිවුවේ..., මේ... වෙනදට වාඩාද..?" රුපිකා ගලවා දැමුව යට කළිසම නැවතත් අතට ගත්තාය.

"ආයෙත් ඕකමද අදින්තේ...?" ඔහු එයට පිළිතුරක් නොදුන්නාය. ඒ වෙනයම් පැණක් නගමින්ය.

"හම්.." රුපිකා සිනහා වූවාය.

"ඕක ආයේ අදින්ත එපා.. අයින් කරලා දාන්න. හොඳටම පරණයි." ඔහු නාන කාඞරයේ වතුර මල යටට ගියේය.

"එහෙනම් මට ඉන්න වෙන්තේ මුකුත්ම නැතුව... අනික්වා මිටත් වඩා පරණයි. එහෙම කමක් නැද්ද..?" රුපිකා එය දෙපා මතින් ඉහළට ඔසව ගත්තාය. ඒ සිනහවෙන් පැණයක් නගමින්ය.

"මේ.., එලියට පහලියට නොයනවනම් ඉතින් මොකද..? මෙහෙට එහෙම කවුරුත් යනවා එනවා කියලැයි.." මෙදින ඒ වගක් ඇයට කීවේ ඇයි දැයි ඔහුටත් නොතේරුනෙය.

"දැන් අපි යන්න එපැයි... එහෙම යතහැකි යැයි.."රුපිකාට හිමියාගේ ඒ පිළිතුර ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය. ඒ මෙතුවක් වූ හිර කුඩුවෙන් මිදෙන්නට කාලය පැමිණ ඇති වග ඇයට වැටහෙමින්ය.

"අද.. වෙන කාටවත් මුකුත් ගත්තේ නැති වුනාට කමක් නෑ... මේ..., පුළුවන් තරම් ඔයාට විතරක් ගන්න බලන්න.." ඔහු වතුර මල විවර කළේය.

රුපිකා පැරණි වනෙන්ම ගත සරසා ගත්තාය. ඒ පහළ මහලට බැසීමට අවැසි තරමෙන්ය. ඇය තෙත හිඳෙන්නන්ට කෙහෙඳුල්ලේ පටලන් සිටි තුවාය ලිහා දමුවේ ඉන් පසුවය. තුවාය නාන කාඹරයේ හරහට ඇති පොල්ල මත දිග හැර දැමුවේ තෙත හිඳෙන්නටය. පසුව ඇය එහි කොනක වූ වත්සලාගේ ජී-ස්ට්‍රීං පෑන්ටිය අතට ගත්තේ නිසි තැන තබන්නටය. එහෙත් ඇයට පහළවූයේ වෙනයම් අදහසක්ය. එබැවින් ඇය එම යට කලිසම තුවාය එල්ලූ රැක් එකෙන් පිට ඇති වෙනම ඇඳුම් එල්ලන කොක්ක මත රැඳෙවුවාය. ඒ යට කලිසම කොක්කෙ රැඳවුන අයුරුද මතකයේ තබා ගනිමින්ය.

"මම යනවා පල්ලෙහට.., ඔයා නාගෙන එන්න. හැබැයි අර ඉස්සෙල්ලා මම ඇහුව දේට ඔයා උත්තරක් දුන්නේ නෑ..?"

"හම්... මටත් එහෙම තමා..." ඔහු එලෙස කීවේ රුපිකා දෙස නොබලාමය.

රුපිකා කාඹරයෙන් ඉවතට ආවේ ඉවවහා ගිය ප්‍රීතියකින්ය. ඒ මේ තතු වත්සලා හමුවේ හෙලිකරනා හදිසියෙන්ය. එම හදිසිය නිසාවෙන් රුපිකාගේ දෙපා පියගැට මත දෙවරක්ම පැටලීද ගියේය.

"මුණෙන්ම ජේනවා පැලෑන වැඩකරලා වගේ කියලා..?" වත්සලාට එය රුපිකාගේ මුහුණෙන් පෙනුණාය.

"කියලා වැඩක් නෑ... කිරි ගහට ඇන්නා වගේ.." රුපිකා යහන මත ඉඳ ගත්තේ සිනහවෙන්ය.

"කිරි ගහටද ඇන්නේ..., මම හිතුවේ උඹේ මේ කිරි මුටටියට අනින්න ඇති කියලා.." වත්සලා එලෙස විහිළුවක් කළේ රුපිකාගේ දෙපා මුල්ල අතින් තද කරමින්ය.

රුපිකා සියළු තතු වත්සලා හමුවේ නොසහවා හෙලිකලාය. ඒ විටෙක සිනහවෙන්ය. තවත් විටෙක පුදුමයෙන්ය. වත්සලා ඒ හැමටම වඩා ආශා කළේ නිහාල් තමා ගැන හෙලිකල දේ දැනගැන්මටය. ඒ ගැහැණු ආශාවය. "යමංකෝ....

මම එහෙදීන් හොඳ වැඩක් කරන්නම්.." වත්සලා කීවේ ඒ හිත සතුටෙන්ය. එහෙත් රුපිකා කීවේ "ඕනෑවට වඩා එපා යකෝ..." කියාය. ඒ නිහල්ගේ හිතේ වත්සලා කෙරෙහි අහිතක් ඇතිවෙනැයි සැකයෙන්ය.

පළමුව මේනකාව බැහැදැකී රුපිකා හා නිහල් දෙවණුව ගියේ දියණිය පෙන්විය යුතු වෛද්‍යවරයා වෙත, එම රෝහලටය. ගිය විගසම ඔවුනට රෝහලෙන් ලැබුණේ වෙන්දාට වඩා වැඩි සැලකිල්ලක්ය. ඒ "Mr. සමන්ත අපිට කිවුවා ඔයලා එයි කියලා" යැයි කියමින්ය.

ඔවුන් නොසිතුව ලෙස වෛද්‍ය වරයා දියණියගේ තවත් පරීක්ෂන දෙකක් කළයුතු යැයි කීවේ, සමන්ත කී පරිදි කල් ඇර අවදානමක් නොගෙනමය. එහෙත් එම තුන්ඩුව අයකැමි වෙත ඉදිරිපත් කලවිට රුපිකාටත් නිහල්ටත් දැණුණේ දැඩි අසරණ කමක්ය. එබැවින් රුපිකා ඔවුනගෙන් ඇසුවේ "තව මාස දෙක තුණකින් විතර ටෙස්ට් එක කරාට කමක් නැද්ද.." යැයි කියාය. එවිට රෝහල් අධිකාරිය කීවේ මුදලේ ප්‍රශ්ණයක් ඇති කොට නොගන්නා ලෙසත්, මෙදින එක් පරීක්ෂණයකටද, අනෙක් පරීක්ෂණය පසුදාට ද කල හැකි බවය. එය රුපිකාට හා නිහල්ට නව ජීවයක් ගෙන දුන්නා මෙන්ම, හිතෙන් සමන්තටද පිං දුන්නේ රෝහලේ සිටමය.

"වත්සු... ටෙස්ට් එක ඉවරයි..." රුපිකා වත්සලාට ඇමතූමක් ගත්තේ සැහැල්ලු හිතෙන්ය.

"විනාඩි දහයක් ඉදපං.... මම ඕනනට එන්නම්" වත්සලා මේනකාව සිප සමුගත්තාය.

දුරකථනය ඕස්සේ ගෙන්වා ගත් කාර් රථයට වත්සලා ඔවුන වත් නන්වා ගත්තේය. ඒ වෙනදා ලෙස නොව, නිහල්ට ඉදිරි අසුන පිරිනමමින් ඇය පසුපස අසුනට පැමිනෙමින්ය. එහෙත් නිහල්ටත් පෙරම පුතු ඉදිරි අසුනට නැග්ගේ කාටත් සිනහවක් එක්කරමින්ය.

"අනේ වත්සු... කොහොම ස්තූතී කරන්නද මංදා බං..., ටෙස්ට් දෙකේ ගාන දැක්කම අපි දෙන්නගෙම ඇඟන් සිතල වෙලා ගියා. තිස්දාහක් කියන්නේ පොඩි ගාණක්ද..?" රුපිකාට මෙන්ම නිහල්ටත් එය මහා මෙරක් තරම් වටිනා උදවුවක් විය.

"උඹට පිස්සුද බං... සමන්ත අයියා අතින් ගෙවන්නේ නෑ..., එයාගේ ඉන්ශුවරන්ස් එකෙන්නේ..."

වත්සලා එලෙස කියා රූපිකාගේ හා නිහාල්ගේ හිත සැනසුවත්, පුද්ගලික රක්ෂණ ආවරනයකින් එලෙස කළ නොහැකි වග නිහාල්ට නොතෙරුනාමත් නොවේය. එහෙත් ඔහු සිතුවේ "මොනවා හරි තව අලුත් ක්‍රම තියෙන රක්ෂනයක් වෙන්න ඇති" යැයි කියාය. එහෙත් තවමත් නොදුටුව සමන්තට කෙලෙසක හෝ ස්තූතිය පුද කළ යුතු වග නිහාල් සපතකොට ගත්තේය.

රථයෙන් බැසී රූපිකා වේලද ගොඩ නැගිල්ල දෙස පහත සිට ඉහළට බැලුවේ මහල් කීයක් ඇති දැයි හිතෙන් ගණනය කරමින්ය. එහෙත් මහල් ප්‍රමානය කොතරම් දැයි පිටතින් බලා ගණනය කිරීමට රූපිකා අපොහොසත් වූවාය.

"යකෝ..මේක මංදිරයක් වගේ නේ..." රූපිකා වත්සලාගේ කණට කොට කීවේ එයට ඇතුලුවෙත්මය.

"මේකේම එකක් තමා අපි අරහෙත් පටංගන්නේ" වත්සලා එයනම් කීවේ තරමක ආඩම්බරයෙන්ය.

වෙළඳ සංකීරණයට ඇතුලුවෙත්ම, සේවක සේවිකාවන්ගෙන් ලැබුණ උනුහුම් ප්‍රථිචාරය නිසාවෙන් වත්සලාට මෙය නුහුරු තැනක් නොවන වග රූපිකාට මෙන්ම නිහාල්ටත් වැටහුනේය. රූපිකාට සතුටක් දැණුනේ ඒ සේවක සේවිකාවන්ගේ ගරු පක්ෂපාතීත්වය ඇයටද නොවඩුව ලැබුණ නිසාවෙන්ය.

දරුවන් ගේ ඇඳුම් පැළඳුම් හා සෙල්ලම් හාන්ඩ් ඇති මහලේදී ඔවුන්ගේ එක් බැගයක් පිරි ගියේ වත්සලාගේ පෙරෙත්තය හමුවේය. ඒ රූපිකා හා නිහාල් වරකදි ගත් වැඩිම ඇඳුම් ප්‍රමානය මෙදින විමෙන්ය. ඉන් පසුව ඔවුන් ගියේ කාන්තා ඇඟලුම් මහලටය. ඒ ගෘහ බාන්ඩ් හා අනෙකුත් අඩු වැඩිය ඇති මහල් කිහිපයක් විදුලි සෝපානය මතින් මහ හරිමින්ය.

"මේ.. උඹට ඕන එකක් ගනිත් හරිද..? මේවගේ වාන්ස් එකක් ආයේ ලැබෙන්නේ නෑ.." වත්සලා එලෙස කීවේ රූපිකාටම නොවේය ඒ නිහාල්ටත් ඇසෙන ලෙසටය.

"මේ සාය හොඳයිද බං...?"

"ටිකක් චීප් වගේ බං... මේක නම් මරු.." වත්සලා පෙන්වූයේ තරමක් ඇඟට හිරවෙන නවීන තාලයේ සායක්ය.

"මෙහෙත් හිරවෙයිද බං..." රූපිකා ඇසුවේ නිතඹ ගැනය.

"පංසල් අදින්න නෙමෙයිනේ බං... පංසල් අදින්න ගන්නවනම් කමක් නෑ..."
වත්සලා ඒ විහිළුව කළේ මද දුරකින් සිටි නිහාල්ටත් ඇසෙන ලෙසටය.

"හරි.. ඇඳලා බලමුකෝ.." රූපිකා එය බැගයේ දමා ගත්තාය.

හෝරාවක් ගෙවෙන කල වත්සලාගේ ප්‍රෙරත්තය නිසාවෙන් රූපිකාගේ දෙවන බැගයේ අඩක්ම පිරි ගියේ, වැඩියමක් සායවල් හා බලවුසන් ගෙන්ය. ඒ ඔවුන් කෙමෙන් කෙමෙන් කාන්තා යට ඇඳුම් ඇති කොටසට කිට්ටු වෙමින්ය. " ජංගි ටිකක් වැඩියෙන් ගන්න ඕන බං..." රූපිකා "ජංගි" වදන කීවේ විහිලුවටය.

කාන්තා යට ඇඳුම් ඇති කොටස වෙත කිට්ටු වෙත්ම නිහාල් ගේ පය තරමක් පසු බෑවේය. ඒ එම කොටසේ ප්‍රදර්ශනය කොට ඇති නානාවිද යට ඇඳුම් මතින් සැරසුන කාන්තා රූප රාමු නිසා නොව, එම යට ඇඳුම් අන්දවා ඇති හදවත සලකුණට සමාන පාලාස්ටික් නිතඹවල් එක පෙළට ප්‍රදර්ශනය කොට ඇති නිසාවෙන්ය. සුපුරුදු වෙලද සැල් තුලදීත් එවැනි රූප රාමු දැක ඇතත්, මෙලෙස එම ඇඳුම් අන්දවා ඇති පිළිරූ නිහාල් දුටුවේ මෙදිනාය.

"අන්න අරු පස්ස ගැහුවා..." වත්සලා නිහාල්ගේ පසු බැස්ම දුටුවාය.

"පිරිමියෙක් එක්ක එන්නේ කොහොමද බං.. මේවා මෙහෙම අන්දලා තියෙදී..?" රූපිකාටත් දැණුනේ එම හිතමය.

"එහෙනම් ඔය අනික් ගැණු එක්ක ඇවිත් ඉන්න උන් පිරිමි නෙමෙයිද..?"
වත්සලා පෑවේ සිනහවක්ය. ඒ වට පිටාව රූපිකාට පෙන්වමින්ය.

රූපිකාගේ හා නිහාල්ගේ හිතට විලියක් ගෙන දුන්නත්, එහි ගැහැණු පිරිමි බේදයක් නොවින. උවුන්ගේ වයස් බේදයක්ද නැත. පවුල් පිටින්ය. එහෙත් මෙලෙස විලියක් වූයේ රූපිකාට හා නිහාල්ට පමණක්ය.

"මොකක් ගන්නද කියලා හිතා ගන්න බෑ බං... ටිකක් ගානත් වැඩියි වගේ.."
රූපිකාට නම් සිතුවේ හිමියා ලඟට නොයෙන තරමට හොඳ යැයි කියාය. ඒ කොතරම් දිරි උවත් හිත විලිය හමුවේ ගැහෙමින්ය.

"උඹ හොයන්නේ සියට තුනේ කැලීද...?" වත්සලා ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"නෑ බං.. විහිළුවක් නෙමෙයි. එලියෙන් මේව නම් අඩුවට ගන්න තැන් තියනවා.
ලොකු ගානක් දිලා අරගෙන, ගෙදරට අදින එක බොරු වැඩක් බං..." රූපිකා කී කතාවේ සත්‍යක් ඇති වගක් වත්සලාටත් හිතුවාය.

"හදිසියකට අදින්න දෙක තුනක්වත් ගනින්න.." වත්සලා රුපිකා කැටුව රවුමක්ම ඇවිද ගියේය.

"හිතා ගන්න බෑ බං... අනික මම අදින අරවා වගෙන් නෙමෙයි. මොනවා කියයිද දන්නෙන් නෑ ගත්තට පස්සේ...?" රුපිකා ඉඟි කළේ නිහාල් ගැනය.

"උඹ ටිකක් බලපං... මම පොඩක් අතනට ගිහින් එන්නම්.." වත්සලා ඇයව මඟ හැරියාය.

රුපිකාව මඟ හැරී වත්සලා වටයෙන් පැමිණියේ නිහාල් වෙතටය. ඒ මුඛේ නත්වාගත් සිනහවෙන්ය. ඔහු අත දියණිය ද සිටියේ සෙල්ලම් බඩුවක් අතැතිවය.

"අන්න අරකිට තෝරගන්න බැරිව දඟලනවා.." වත්සලා අත දිගු කළේ දියණිය වෙතය. එහෙත් ඔහු පෑවේ සිනහවක් පමණක්ය.

"ගිහිල්ලා පොඩි උදවුවක් දෙන්නකෝ.." වත්සලා දියණිය අතට ගත්තාය.

"මේ..., අපියැයි ඕවා ගැන දන්නේ..." වත්සලාගේ වදන් හමුවේ ඔහුට දැණුනේ විලියක්ය.

"අනික් ඒවා දන්නවා... ඒක තෝරලා දෙන්න දන්නේ නෑ.." වත්සලා කළේ විහිලුවක්ය.

"ඕන එවා එයාම ගන්නේ නැතයි.." ඔහුට ඒ වත්සලාගේ වදන් පෙළෙන් ගත කිළිපොලා ගියේය.

"එහෙම කියලා හරියන වැයි.. අනික් ගෑණු එක්ක ආව පිරිමිත් මෙහෙම පැත්තකට වෙලා ඉන්නවද..?" වත්සලා ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"අනෙ මංදා.." ඔහු හිස කැසුවේ වත්සලාට නොපෙනෙන්නටය.

"අනේ මංදා නෙමෙයි... පිරිමියෙක්ට තමා හරියටම කියන්න පුළුවන් ගෑණියෙක්ට ගැලපෙන්නේ මොකද්ද කියලා. ඇයි ආස නැද්ද ලස්සන එකක් තෝරලා දෙන්න.."

"ඔහේ ගත්තාවේ.."

"අනේ එන්න..., එන්න.." වත්සලා ඔහුගේ අත අල්ල ගත්තාය.

වත්සලාගේ අත්ලේ උණුහුම නිහාල්ගේ හිතේ විලිය පරයා හීයක වෙගයෙන්

උණුම්ව ගියේය. ඒ ඔහුගේ ගතට දහඩිය බිඳුන් උනමිත්ය. එහෙත් වත්සලා අත නොහැරිය නිසාවෙන් නිහාල්ට වෙන කරන්නට දෙයක් නොවුනේය.

නිහාල්ගේ අතින් අල්ලාගෙන වත්සලා එන අයුරු රුපිකාට ඇත නියා පෙනුණාය. ඇයට වට පිට බැලුනේ පුරුද්දටය. ඒ "කවුරු හරි දැක්කොත්..." යැයි සුපුරුදු සැකයෙන්ය. එහෙත් තම හිමියාගේ අතේ එල්ලී එන්නේ තවත් ගැහැණියක් නිසාවෙන් ඇගේ හිතත් නොගැස්සුනාම නොවේය. ඒ හිමියාගේ එවැනි දසුනක් දුටු පළමු වර නිසාවෙන් ඇයට නුහුරු බවෙන්ය.

"ඔන්න එක්ක ආවා... දැන් අහලා බලලා තෝර ගන්න එකයි ඇත්තේ" වත්සලා ගතට දැණුන අපහසුව නිසාවෙන් දියණියව නැවත නිහාල් අතට දුන්නාය.

නිහාල්ගේ මුහුණට දහඩියත් ඉනුවේ ලැජ්ජාව නිසාවෙන්ය. රුපිකාත් නිහාලුත් මුහුණට මුහුණ බලා ගත්තේ විලියෙන්ය.

"අයිගේ මේක ලස්සනයි නේද..?" වත්සලා පෙන්වුයේ රත්පැහැති ලෙස මතින් හැඩ දැමුව යට කලිසමක් අන්දා ඇති පිළිරුවක්ය.

"නෑ.. නෑ.. මේවා ඕන නෑ.. යං..." රුපිකාට බියක් දැණුනේ හිමියා ගැනය.

"අයිගා මොකද කියන්නේ..., මේකිට ලස්සනට තියෙයි..?" වත්සලා පිළිරුවට පහතින් තබා ඇති එම යටකලිසම බහාලුව පෙට්ටියක් නිහාල් වෙත දිගු කළාය.

නිහාල්ට මැවී පෙනුනේ, එම යට කලිසමෙන් රුපිකා සැරසී සිටින අයුරු නොව, වත්සලා ඒ යට කලිසමෙන් සැරසී සිටින අයුරුවය. "තට්ටං දෙකම එලියේ තියෙයි.." ඔහුට වත්සලාගේ සුදුපැහැති විසල් තට්ටම් මතින් රත් පැහැ ලෙස් රටාව මැවී පෙනුනේය. ඔහුට සිතුවේ "තව ඩිංගක් පෙන්නට තිබත් කමක් නෑ" යැයි කියාය. ඒ ඔහුගේ හිතේ රුපිකා මතින් දුටුව ජී-ස්ටීර්ට් පැන්ටිය හිත් ගත් නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඔහුගේ හිත කැලතුවෙන් පිළිතුරක් දිය නොහැකි විලියෙන්ය.

"මේ..., මේ..., මම මේ.. ඔවා දන්නේ නෑ.." ඒ විලිය මතින් ඔහුගේ මුහුණේ සිනහා රැල්ලක් යාන්තමට මතුව ගියේය.

"මගේ හිතට නත් මේක ඇල්ලුවා.. මොකද රුපි කියන්නේ..?"

"ඔවා අදින්න පුලුවනැයි බං..." රුපිකා කීවේ යටසින් හිමියා දෙස බලමිත්ය.

"මොකද බැරි... උඹට ලස්සනට තියෙයි. අනික මේ ස්පෙෂෙල් දවසකට, වෙනසකටත් එක්ක මේක මරු.. නේද අයියේ...?"

"ඒක් මොනවද බං ඔය කියවන්නේ..." රුපිකාට බියක් දැණුනේ හිමියා ගැනය.

"මේක විකාරයක් නේ... හිටපං එහෙනම් මම හොඳ වැඩක් කරන්න...?"

වත්සලා පිළිවෙලට තබා ඇති එක් එක් හැඩරුවෙන් යුතු යටකලිසම් අසුරා ඇති පෙට්ටි තුන හතරක්ම රුපිකාගේ බැගයට දැමුවාය. ඒ ඇයට රුපිකාගේ ඉහේ තරම සැකයක් නොවුන නිසාවෙන්ය.

"දැන් හරිනේ... තවත් ඕන එකක් තියනවනම් දෙන්නා බලලා ගන්න එකයි ඇත්තේ...?" වත්සලා ඔවුන් දෙදෙනාව තනිකොට පුතුවේ අත අල්ල ගත්තේ තනපට වල් ඇති පෙදෙස වෙත පියමනිමිත්ය.

රුපිකා හා නිහාල් අතර වූයේ විලිය මුසු දෙතුන් මොහොතක නිහැඬියාවක්ය. ඒ රුපිකාටත් නිහාල්ටත් තම හඬ අවදිකරගත නොහැකිවය.

"අරකිට පිස්සු... අපරාදේ සල්ලි... මම මේවා ආපහු තියනවා.." රුපිකා අවසන තම හඬ අවදි කළේ හිමියාගේ හිත පිරික්සන්නටය.

"මේ..., මේ..., මොනවත් හිතයිද මංදා..?" ඔහු එම පැනය නැගුවේ යටි හිතේ ඇති කැමත්ත නිසාවෙන්ය.

"මේවා අදිනේ කොහොමද අනේ.. ලැජ්ජාවේ බැ..." රුපිකා එලෙස කීවේ බිම බලාගත් වගමය. එහෙත් ඇයට සතුටක් දැණුනේ ඔහු පෙරකී කතාව නිසාවෙන්ය.

"මේ..., අර කිවුවා වගේ ඔවුවා එහෙමට අදින්න ඕන ඒවැයි. අනික මොකට නිකන් හිත් නොහොඳ කර ගන්නවද..?"

රුපිකාගේ හිත සතුටෙන් පිරී ගියේය. ඒ ඔහුගේ හිතේ ඊට ඇති කැමත්ත, එම පිළිතුරෙන් රුපිකාට වැටහුන නිසාවෙන්ය. "කියන්න ලැජ්ජා ඇති.." රුපිකාට සිතුවේ එයය. එහෙත් ඇයට සිතුවේ ඔහු වැඩි කැමත්තක් දක්වන්නේ කුමකට දැයි කියා දැනගැනීමටය.

"එහෙනම් දෙකක් විතර ගමු.... කාගේ උනත් සල්ලිනේ... වැඩක ඇති ඒවැයි" රුපිකා වත්සලා බැගයට දැමූ පෙට්ටි හතරම අතට ගත්තාය.

ඒ පෙට්ටි හතරෙම ඇති රූප දෙස රූපිකා බැලුවේ, එය ඒ මෙන කරකවමින්ය. ඒ නිහාල්ටත් මැනවින් පෙනෙන ලෙසයට.

"මේ... අරක නේද..?" රූපිකා හිමියාට පෙට්ටි හතරෙම ඇති යටි කළිසම් පිළිරූ මතින් පෙන්වීය. ඒ ඇගේ හිතත් ඇති තරමක විලියෙන්ය. එහෙත් පසුව ඇය කීවේ "අනේ මංදා මොකක් ගන්නද කියලා..?" යැයි කියාය. ඒ හිමියා දෙස බලමින්ය.

"ඕන එකක්... කොක උනත් මොකද..?" ඔහු එලෙස කීවේ හිතකින් නොවේය. ඒ වත්සලා තේරූ යටකළිසම් වලට වඩා ඔහුගේ හිත ගත්, කිහිපයකුත් ඇති නිසාවෙන්ය.

"එහෙනම් මේ දෙක ගන්නද..?" අවසන රූපිකා ඇසුරුම් දෙකක් ඔහුට පෙන්වීය.

"හම්... මේ..., " ඔහු යමක් කියන්නට ගොස් නතර කොට ගත්තේය.

"ඇයි... එපාද..?"

"නෑ... මේ..., මේ..., අරින් එකකුත් ඔය ගන්න එක්කේ ඔහේ... මේ.. මේ..." ඔහුගේ වදන් නැවතත් ගොළුව ගියේය. ඒ විලි බරිත කමෙන් මුහුණ දහඩියෙන් බේරෙමින්ය.

රූපිකාට දැණුන සතුට සුළුපටු නොවුණාය. ඒ හිමියා ප්‍රථම වරට මෙවැන්නකට දුන් අනුමැතිය නිසාවෙන් නොව, ඔහුගේ කැමත්ත කුමකට දැයි කී නිසාවෙන්ය. එබැවින් රූපිකා ඔහු මඟ නැවතුව වදන් පෙළ අවසන් කළේ "කෝකද...?" යැයි අසමින්ය.

"අර.. මේ..., කොණේම එකට අන්දලා මේ... මේ.." ඔහු නැවතත් ගොත ගැසුවේය. ඒ ඔහු පෙන්වූයේ ජී-ස්ටීර් පෑන්ටියක්ය.

"ඒක අයියෝ... අනේ මටනම් ලැජ්ජාවේ බෑ...?" රූපිකාගේ මුහුණත් රතුව ගියේ හිමියා හමුවේ දැණුන සැබෑ විලියෙන්ය. ඒ හිමියා එවැනි ඉල්ලීමක් කල ප්‍රථම වර මෙය නිසාවෙන්ය.

"ආ.... එහෙනම් ඕන නෑ. මමත් මේ..., මේ..., නිකමට කිව්වුවේ.." නිහාල් තම මුහුණ හංග ගත්තේ අනෙක් පසට හැරෙමින්ය.

"නෑ... කමක් නෑ... ඔයා ආසයිනේ...?" රූපිකා එම පිළිරුවට පහලින් ඇති එම යට කළිසම් පෙට්ටිය බෑගයට දමා ගත්තේ, අතේ ඇති ඇසුරුම් හතරෙන් එකක් පමණක් නැවත තබමින්ය. ඒ හිතේ ඇති සැබෑ සතුටෙන්ය.

"දෙකයි කිවුවට ඔය සේරම..?" රූපිකා ඇසුරුම් හතරම බෑගයට දමා ගන්නා අයුරු නිහාල් දුටුවේය.

"හම්.. ආයේ හිත් නරක් කරන්න ඕන නෑයි කියලා හිතූනා..." රූපිකා එලෙස කීවේ මුහුණ බිමට නවාගත් වගමය.

"මේකින් ආස නැතුව නෙමෙයි, ඔය ලැජ්ජාව නිසා ඇඹරන්නේ.., ඒකනේ සේරම ආයේ බෑග් එකට දාගත්තේ" නිහාල්ට සිතුවේය. ඒ රූපිකා මෙදින ගත් ඇඳුම් තුලින් හැඩව, තමාවට පෙනෙන්නට වටයක් කරකෙන අයුරු මැවී පෙනෙමින්ය. එහෙත් ඒ නිවසේ කාඞරය තුලය.

"රූපී.. මගේ මේ දෙක තුනත් ඔය බෑග් එකටම දාගනීන්..." වත්සලා රූපිකා අතට දුන්නේ තනපටවල් තුනක්ය. ඒ තන් පුඩුව ලෙහෙසියෙන් විවර කරගන්නට හැකි කිරී දෙන මවුවරුන් උදේසා විශේෂයෙන් සකසන ලද ඒවාය.

"මේ.., මේ..., ලොකු වැඩි නැද්ද..?" රූපිකා ඇසුවේ සැකයෙන්ය. ඒ හිමියා නිසාවෙන් ඇගේ කණට කොටය.

"ටිකක් බුරුලට තමා ගත්තේ... කවුද දන්නේ පිරෙන්න ගත්තම..?" එහෙත් වත්සලා පිළිතුරු දුන්නේ රහසෙන් නම් නොවේය. ඒ නිහාල්ටත් ඇසෙන ලෙසටය.

දියණිය අතැතිව සිටි නිහාල්ට මැවී පෙනුනේ වත්සලාගේ දෙනන, ඒ තනපටවල් තුලින් වැසි ඇති අපුරුවය. ඒ නිකම්ම නොවේය. ගලනා කිරෙන් තන් පුඩු අසලත් තෙත්වය. "මෙකීට නම් වැසියෙකුට වගේ කිරි උණයි...." ඔහුට බැලුනේ වත්සලාගේ ලැමද දෙසය. ඉන් ඔහුගේ ගතත් සලිතව ගියේය. ඒ දරුවෙකු කිරි උරන හුරතලය ඔහුට මැවී පෙනුන නිසාවෙන් නොව, පුරුෂයෙකු තළ මරමින් ඇගේ දෙනන හිස් කරන අයුරු මැවී පෙනුන නිසාවෙන්ය.

"උඹේ සයිස් එක කීයද...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ රූපිකාගෙන් උවත් දෑස වූයේ නිහාල් වෙතය. ඒ වත්සලා විවිද මෝස්තරයෙන් යුතු තනපටවල් අන්දා ඇති පිළිරු පෙලක් ලඟ නතර වෙමින්ය.

"32 වගේ..." රුපීකා කීවේ හිස පහත් කොට ගත් වගමය.

"යකෝ.. මගෙන් බාගෙයක් වත් නෑ නේ...." වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය. ඒ නිහාල් දෙසත් බලමින්ය.

"කෑ ගහන්න එපා බං..." රුපීකාට හිමියා නිසාවෙන් දැණුනේ ලැජ්ජාවක්ය.

"මම බොරුවක්ද අයිගේ කිවුවේ... මේ., මේකිගේ වගේ දෙගුනයක් ඇති නේද..?" වත්සලා තම ලැමද උරහිස් පතු මතින් එසෙවුවේ නිහාල්ට පෙනෙන්නටය.

"ඒකනම් ඇත්ත.. අපේ එකිගේ වගේ දෙකක් විතර ඇති..." නිහාල්ගේ හිතත් සලිතව ගියේය. ඒ ගැහැණියක් තම ලැමදේ තරම ඔහු හමුවේ හෙළිකල පළමු වර නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඔහු වට පිටට නෙත් හෙළුවේ රුපීකාගේ ලැමදට සරිලන තනපටක් සොයන්නට නොව, වත්සලාට සරිලන තනපටක් හොයන්නටය. ඔහුට මැවී පෙනුනේ, තනපටක් නොමැති වත්සලාගේ ලැමද උදගේ පිය ගැට පෙළ බසින විට හෙලවුන අපුරුවය. "මේ දෙක ආම්බාම් කරන්න පොඩි පහහේ බ්ලොසියරකට නම් බැරි වෙයි.." ඔහුට එලෙස සිතුවේ හිතෙන් ඇයගේ ලැමද වැසි ඇති වන ඔහු විවර කළ නිසාවෙන්ය.

"උඹට පිස්සුද බං.....?" රුපීකාට බියක්ද දැණුනාය. ඒ වත්සලා ඕනෑවට වඩා නිහාල් හමුවේ විවර වීම ගැනයි. ඒ හිමියාගේ හිත ගැනයි. එබැවින් රුපීකා වහා අනෙක් පසට හැරුනේ වත්සලාවත් හරවා ගනිමින්ය.

"මේකිට ලැජ්ජාවේ අයිගේ...." වත්සලාට එය වගක් නොවුනාය.

ඔහුගේ හිත ඒ වන විටත් විදුළී වේගයෙන් බිරියගේ හා වත්සලාගේ ලැමද මැණ හමාර කොට තිබුනේය. ඒ රුපීකාගේ ලැමද මෙන් දෙගුණයක් වග සැක හැර ගනිමින්ය. එහෙත් ඔහුට මිහිරක් දැණුනේ වත්සලාගේ ලැමදේ ඒ විසල් බවෙන් නොව, වත්සලාගේ නොහොබිනා හැසිරීමෙන්ය. එම නිසාවෙන් ඔහුට සිතුවේ "මේකිට කිසි ලැජ්ජාවක් නෑ.." කියාය. එහෙත් හිත කීවේ "අපේ එකී කිවුවා හරි.. එයාට අපිව පිට කෙනෙක් කියලා හිතෙන්නේ නැතුව ඇති" කියාය.

රුපීකාගේ හිතට සහනයක් දැණුනේ, වත්සලාගේ ඒ නොමනා ක්‍රියාවෙන් නිහාල්ගේ මුහුණේ නැගුන සිනහව නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඇයට හිතුවේ "උපාසකයා වගේ හිටියට... විහික් වලත්ත කම. අරකිගේ පපුව පිවිටිලා යන්න ඇති ඒ බලපු

බැල්මට" යැයි කියාය. ඒ මෙතුවක් හිමියාගෙ මුහුනෙන් නොපෙනෙන වනවර කමක් රූපිකා මෙදින දැක ගනිමින්ය.

"මේක ලස්සනයි බං. මේකෙන් ටිකක් ඉස්සිලත් ජේනවා....." වත්සලා පෙන්වූයේ දෙතන් ඉහළට එසවෙන්නට නිමවා ඇති (පුශ් ඩ්‍රා) බ්‍රෙසියරයක්ය.

"අපෝ..... මේකේ උඩ හරියෙ බාගයක්ම එලියෙන්... මේක හොඳයි.." රූපිකා "මේකේ උඩ හරියෙ බාගයක්ම එලියෙන්" යැයි කීවේ රහසෙන්ය.

"මොකද්ද බං... තේරුවොත් තෝරන්නේ නාකී ඒවා..., ඇදපංකෝ ටිකක් හොට්, හොට් එකක්. මෙයාටත් දැන් උඹව එහෙම දැකලා ඇතිවෙලා ඇත්තේ. ඔයාවත් කියන්නකෝ අයියේ..?" වත්සලා කීවේ නිහාල්ටය.

"මේ.., තමංට ගැලපෙන ඒවා දන්නේ තමාම තමා.. අනික ඉතින් මේ..., මේ..., අපි ඔවා දන්න එකක් යැයි.." නිහාල්ට පෙර තරම් විලියක් මෙවලේ නොදැණුණේය.

රූපිකාට බැලුණේ හිමියාගේ මුහුණ දෙසය. එහෙත් රූපිකා වෙනදා හිමියාගේ මුහුණේ දකින ගොඳහැඩි බව මෙවලේ නොදැක්කාය.

"එහෙනම් ගන්න එකක් දෙන්නා ගන්න එකයි ඇත්තේ... මම යනවා උඩට. වර්ට් ජර්ට් එකක් ගන්න ඕන.." වත්සලා පුතුවේ අත අල්ල ගත්තාය.

වත්සලා ගිය නිසාවෙන් නැවතත් රූපිකා හා නිහාල් තනපටවල් ගොඩ තනි වූහ. එහෙත් නිහාල්ගේ මුහුණේ වූයේ තවමත් නොවියකුනු සිනහවක්ය. එම සිනහව රූපිකාට එක්කලේ සතුටක්ය.

"ඒකීට නං පිස්සු... මට බයෙ බෑ ඒ කියන දේවල් වලට ඔයාට තරහත් යයිද කියලා..." රූපිකා කලේ ඔහුගේ හිත පිරික්සීමය.

"මම මොකට අනුන්ගේ කතා වලට කේන්ති ගන්නද...?"

"නෑ... මම මේ.. කීවුවේ කියපු කැත විතරක්.."

"ඒක එයාගේ හැටියක් කියලා මට වඩා දන්නේ ඔයානේ..." ඔහුගේ හිත වත්සලාගේ ඒ කට හැකර කමට සිටියේ වගීවය.

"ඉස්සර ඔව්වරම නෑ... මේ මොකද්ද ගන්නේ කියලා බැලුවේ...?" ඇය පෙර

ලෙසම පිරික්සුවේ ඔහුගේ කැමත්තය.

"ගමනකට බිමනකට හරි යන ඒවා තමා වටින්නේ.., මේ.., මේ.., අර ඉස්සෙල්ලා අරයා පෙනේනුව එකත් නරක නෑ.." ඔහු එලෙස කීවේ තරමක් ගෞත ගසමිත්තය.

"ඒක එහෙම ගමනකට බිමනකට ඇඳ තැහැකි යැයි... මේ..., මේ..., බාගයක්ම එලියේ වගේ නේ..?" රූපිකා එලෙස කීවේ සතුටෙන්ය.

"මම මේ ඒක ගැන කිවුවේ එහෙමම හිතලා නෙමෙයි.., මේ.., මේ.., කොයිකටත් එහෙම එකකුත් තිබ්බනම් වැඩික් නැති නිසා..." ඔහු ඒ වදන් පෙළ කීවේ රූපිකා දෙස නොබලාමය.

"ඔයා ඒකට ආසයි නේද.....?" රූපිකා හිමියාගෙන් එවැන්ක් ගැන එලෙස ඇසුවේ ප්‍රථම වරටය.

බිරිඳගේ එම පැනයෙන් ඔහුගේ හිත සලිතව ගියේය. ඒ තම හිත ඇය ඇදින්න වග දැණී, දැණුන විලියෙන්ය. ඔහුට එම පැණය තුළ මහා මෙරක් තරමට කාමුකත්වය ගැබ්ව ඇතයි සිතුවේය.

"නිකමට කිවුවේ..." ඔහු එලෙස කීවේ බිම බලාගත් වගමය.

"ඔයා දැන් හොඳයිනේ...., ඔයාට දැන් මගේ ලස්සන බලන්නත් හිතීලා.." රූපිකා ඔහුගේ අත අල්ල ගත්තේ ඒ දැණුන ආදරණීය ලෙංගතු බව නිසාවෙන්ය.

"මේ.. මේ..." ඔහුට වට පිට බැලුනේ ඒ විලියෙන්ය. ඒ කී දෙනෙකුගේ නෙත් තමා වෙත වැටී ඇත්දැයි සැක හැර ගන්නටය. ඒ දෙනො දහක් මැද ඔහුට ඒ ලෙංගතු බව පෑම නුහුරු නිසාවෙන්ය.

"ඔයා දැන් හොඳ වෙලා. මම ආසයි ඔයා මට එහෙම තෝරලා දෙනවනම්" රූපිකා එලෙස කීවේ දෑස අඟට ඉනු සතුටු කඳුල ලේන්සුවෙන් පිසද ගනිමිත්තය.

"මොකද මේ... වට පිට අයත් බලයි.." ඔහු වට පිට බැලුවේය.

"ඔයා වෙනද වඩා ගොඩක් වෙනස්.., මම හැමදාම හිතුවේ ඔයාගේ මේ වගේ ආදරක්" රූපිකා මෙවලේ තම සැබෑ හිත දෙවරක් නොසිතා හෙලිකළාය. ඒ නැවතත් ලේන්සු පටෙන් සැබිත් නැගුන සතුටු කඳුල පිසගනිමිත්තය.

"මම... මේ.., මේ.., ඔයාට මෙව්වර කල් වෙනස් කමක් කරා යැයි" ඔහුට රුපිකාගේ ඒ හැඬුම් බර ඉවසුම් නොදන්නාය. එලෙස එවැන්ක් හැඟීම්බරව ඔහු ඇසුවේ මෙදිනමය.

"නෑ... කවදාවත් නෑ.. ඒත් ඔයා අද තමා ඔයා ඒ ආදරය පෙන්නුවේ" රුපිකා නැවතත් ඔහුගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"ටිකක් පරක්කු වෙනවා..." ඔහු කීවේ එපමණක්ය. එහෙත් ඒ රුපිකා කෙරෙහි වූ ආදර තවත් වැඩි වැඩි දියුණු වෙමින්ය.

වත්සලාගේ බලහත් කාරය නිසාවෙන් දෙවන බෑගයත් පිරි ගියේ නිහාල්ගේ අඩුවැඩියත් එකතු වෙන්නේය. ඒ නිහාල් වරකදී තමා වෙනුවෙන් ගත් වැඩිම ඇඳුම් ප්‍රමාණයද මෙදින වෙමින්ය. ඒ කළිසම් හතරක් මෙන්ම කමිස හා බැනියම් පහකින් සමගින්ය.

"අයිගේ.. ඇයි මේවා ගන්නේ නැද්ද...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ පිරිමි යට ඇඳුම පෙන්වමින්ය. එවිට රුපිකාට ඉබේම බැලූබේ හිමියා දෙසය.

"මේ.., මේ..." ඔහුට වදන් ගොතත් ගැසුණේය.

"එවා තියනවා බං...." රුපිකා ඔහුගේ ගොතය හමුවේ පිළිතුරු දුන්නාය. එහෙත් ඒ තමාවත් කිසි දිනක හිමියා හමුවේ නගා නැති පැනයක් වත්සලා ඇසුවේ කෙලසක දැයි කියා හිතමින්ය.

"මංගානෙත් දෙන්න එපැයි... උවමනාම එකෙන්. මිඩියම්ද... ලාජ් ද..?" වත්සලා බැලූවේ ඔහුගේ යටි කය දෙසය.

වත්සලාගේ නෙත් තම යටි කය වෙත වැටත්ම නිහාල්ගේ ගත සලිතව ගියේය. ඒ ගැහැණියගේ නොසැහවුන බැල්ම හමුවේය. ඔහු පිටස්තර ගැහැණියකගේ එ බැල්ම වින්දේ මෙදිනය. එබැවින් ඔහුට දැණුන විලිය සුලුපටු නොවුණේය.

"ලාජ්...?" ඔහුගේ නිහඬ බව හමුවේ පිළිතුරු දුන්නේ රුපිකාය.

"මම හිතුවේ XL කියලා..." වත්සලා සිනහා වූයේ රුපිකාට නොව නිහාල්ටය.

"පිස්සු...?" නිහාල්ගේ විලිබරිත මුවෙන් පිට වූයේ නොදැනීමය.

"අයිගේ අදින්තේ මේවද..?, නැත්තම් මේවද...?" වත්සලා පෙන්වූයේ බොක්සර්

පන්නයේ යට කලිසමක් හා හුරුපුරුදු පෙනුමේ යට කලිසමක්ය.

රුපිකාවත් එලෙස අසා නොමැති පැනයක් පිටස්තර ගැහැණියක් ඇසුව නිසාවෙන් නිහාල් තවත් අසරනව ගියේය. වැඩි යමක්ම ඒ වත්සලා ඒවා දැනින් දිග හැර පෙන්නුව නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඔහුට වට පිට බැලුණේ කවුරුත් වත් බලා සිටින වාදැයි කියාය.

"ඔය ජාතියේ..." මෙවරත් එයට පිළිතුරු දුනේ රුපිකාය.

"උඹ මෙතනින් යනවද කරුණාකරලා..?" වත්සලා කණට කොට මදක් කේන්ද්‍රියෙන් ඇසුවේ රුපිකාගෙන්ය. ඒ නිහාල්ට නොඇසෙන්නට හා නොදැනෙන්නටය.

හිමියාව මෙවලේ වත්සලා සමඟ තිනි කොට යන්නට රුපිකාට දැණුණේ බියක්ය. ඒ වත්සලාගේ කටේ තරම දන්නා නිසාවෙන්ය. "මේකී මෙව්වර හොඳට කෙරුන වැඩේ, වැඩි වැඩි දාන්න ගිහින් කෙලවයිද දන්නේ නෑ" ඇයට සිතුවාය. එහෙත් වත්සලා කල ඉල්ලීම නිසාවෙන් "මේකී කට්ටයි... ගානට අල්ල ගනී...." අවසන ඇයට සිතුවාය. ඒ මෙම සැලසුමත් මෙතරම් අපූරුවට ගෙතුවේ ඇයම නොවේ දැයි කියා හිතමින්ය. "ආ... මට බඩ්ඩක් අමතක වුනා.., මම ටක් ගාලා පල්ලෙහාට ගිහින් අරගෙන එන්නම්. ඔයා බලලා ගන්න.." එබැවින් රුපිකා කීවේ හිමියාටය.

වත්සලා හමුවේ තමාව තනිකර යෑම, නිහාල්ගේ හිතේ වූ විලිය තවත් වැඩි කළේය. ඒ වෙන කිසිවක් නිසා නොව ඉන්නා තැන නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඔහුට ඉන් සියුම් සතුටක්ද නොදැණුනාම නොවේය. ඒ පිට ගැහැනියක් ඔහුට ඇවසි යට ඇඳුමක් තෝරා දීමේ ගුප්තවස්සා ජනක හැඟීමෙන්ය. එහෙත් ඔහු බලා සිටියේ වත්සලා හදිසියේ දුරකථනය අතට ගෙන ඔබන්නේ මොනවාදැයි කියාය. එහෙත් ඔහුට එය නොපෙනුණේ වත්සලා සිටියේ මුහුණට මුහුණලා නිසාවෙන් දුරකතනය ඔහුට පිටුපාලාය.

"වර්තමා අදින්තේ මේවා..." වත්සලා පෙන්වූයේ බොක්සර් යටි කලිසමක්ය. ඒ මෙතුවක් අතේ වූ දුරකථනය අත් බැගයේ එලියේ සාක්කුවේ දමා ගනිමින්ය.

"හම්..." ඔහු හද ගැහෙන්නට ගත්තේය. වැඩියක්ම වෙනත් ගැහැනියක් හා මෙලස තීනිවී නොමැති නුහුරු කමෙන්ය.

"හැබැයි වර්ෂයට වඩා අයියට තමා බොක්සර් අන්ඩවෙයාස් හරියටම හරියන්නේ.." වත්සලා කිසි තැකීමක් නොකොටම කියා දැමුවාය.

"මේ..., මේ..., ඒ මොකද...?" ඔහුගේ වදන් පැටලිලිසහිත විය.

"නිකන් එහෙම වෙන්න ඇති කියලා හිතුවා" වත්සලා කීවේ සිනහුවෙන්ය.

"මොකක්...?" නිහාල්ට ඒ ව්‍යංගය වැටහුනත්, වත්සලා කීවේ එවැන්නක් ගැනය යැයි ඔහු නොසිතුවේය.

"මම කිවුවේ මේ..., පෙනුමෙන්. ඒවගේ අයට තමා මේක හරියටම හරි.." වත්සලා එලෙස කීවේ ඉඟියෙන් නිහාල්ගේ යටි කය පෙන්වමින් හා ඔහුගේ කණට රහසෙන් මෙන්ය. ඒ වටපිටද බලමින්ය.

වත්සලාගේ ඒ වදන් පෙලෙන් නිහාල්ගේ ලිඟුව ලංකට්ටුව තුළ දඟලන්නට ගත්තේය. ඒ ඔහුගේ යටි කයම අකුණු පහරකින් හිරිවැටී යමින්ය. එහෙත් ඔහුට දැණුන ලැජ්ජාවද සුලුපටු නොවුනේය. ඒ පිට ගැහැණියක් ඔහුට එලෙස කී ප්‍රථම වතාව නිසාවෙන්ම නොව, රූපිකා වත් එලෙස කියා නොමැති කම නිසාවෙන්ය.

"නංගිට නම් පිස්සු..." ඔහු වට පිට බැලුවේ සැකයෙන්ය. ඒ රූපිකා එයිදැයි කීයාය.

"පිස්සු නෙමෙයි ඇත්ත කිවුවේ... දැක්කම කියන්න පුළුවන්. මේ..., මේ පාට අවුලක් නෑ නේ.." වත්සලා යටි කලිසම් හතරක් ඇති පෙට්ටියක් බෑගයට දැමුවාය.

"ඇයි මේ..., මේ...", ඔහුගේ වදන් ගොත ගැසුනේය. ඒ ඔහුගේ හිතට ආ " ඇයි වර්ෂයේ එක්ක එව්වර ලොකු නැද්ද..?" පැනය ගිල ගනිමින්ය.

"මොකද ලැජ්ජ හිතුවද..? අහන්න ගිය එක ආපහු ගිල ගත්තේ..?" වත්සලා ඇසුවේ සිනහුවෙන්ය.

"නෑ... නෑ..., නිකන්.."

"නෑ.. නිකන් නෙමෙයි මොකක් හරි අහන්න ගිහින් නවත්ත ගත්තා.... විහික් ලැජ්ජයි පිරිමිකමටත්. හරි නම් අපියි ලැජ්ජා වෙන්න ඕන ඔයාලා ලඟ.." වත්සලා තවත් පෙට්ටියක් අතට ගත්තාය.

"නෑ... මම මේ අහන්න හැදුවේ මේ..., මේ..., එහෙම හරියටම කියන්නේ"

කොහොමද කියලා" ඔහු එලෙස ඇසුවේ වට පිට බලමින්ය. ඒ ඔහු ගැහැනියකගෙන් එවැනි පැනයක් නැගුව ප්‍රථම අවස්තාවද මෙය නිසාවෙන්ය.

"අයියෝ... ඕක අහන්නද මෙව්වර වෙලා තෙපර බෑවේ..., අපිට දැක්ක ගමන් කියන්න පුළුවන්" වත්සලාට දැණුනේ සතුටක්ය. ඒ ඔහුගේ විවෘත බාවය ගැනය.

"මේ..., මේ..., එහෙමද..?" ඔහු දියණියව අනෙක් අතට මාරු කොට ගත්තේය.

"දැකලා හුරුපුරුදු එකක් එක්ක කම්පෙයා කරාම ලොකු වෙනසක් පෙනවා. ඒකයි කිවුවේ" වත්සලා එලෙස රහසින් කීවේ ඔහුගේ කණට කොටය. එවිට නිහාල්ට ඇගේ විලවුන් සුවඳත් ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය.

"ඒක්... මේ..., කියපු කැත විතරක්" ඔහුට දැණුන මිහිර පුළුපටු නොවුනේය. ඉන් ඔහුගේ ලිඟුව තවත් අවදී වුයේ, ඔහුගේ අනුදැණුමෙන් තොරවමය.

"ඒකේ කැත මොකක්ද..? හංගන් කතා කරන්න ඕන එකක් යැයි. මම කෝකටත් කියලා බොක්සර් පැක් දෙක තුනකුත් දාන්නම්. සමහර විට තෝරලා දුන්නේ මමනේ කියලා, අදිද්දී මතක් වෙයිනේ..?" වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය. ඒ බොක්සර් පන්නයේ යටි කලිසම් පැකට් දෙකක් බෑගයට දමමින්ය.

"රූපිකා කියලා තිබ්බත්, මම නම් හිතුවේ නෑ නංගී මෙව්වර පිස්සියක් කියලා..." ඔහුට වත්සලා හමුවේ වූ විලිය කෙමෙන් කෙමෙන් පහව ගියේය.

"පිස්සියක් කියලද..? නැත්තම් මම වලත්තියක් කියලද...?" වත්සලා නැවතත් එලෙස ඇසුවේ ඔහුගේ කණට කොටය ඒ මෙවර නම් ඔහුගේ ගතේ දැවටෙන නොදැවටෙන තරමෙන් ලංවය.

"අපෝ එහෙම හිතුවේ නෑ.." ඔහුට එය ගෙනදුන්නේ සතුටක්ය.

"එහෙනම් කමක් නෑ. එක වල් කම නෙමෙයි... රූපී මගේ හොඳම යාළුවා. ඔයත් අයියේ මට එහෙම වෙනසක් නෑ..."

"මට හිතනා... අරහෙම කතාවක් කියද්දීම. මොකද මේ..., මේ..., වෙන කිසිම ගැණියෙක් එහෙම කතාවක් කියන්නේ නෑ විශ්වාසයක් නැත්තම්" ඔහුට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

"මොන කතාවක්ද...?"

"අර... මේ..,මේ.., ඔයාගේ එක්කෙනාගේ එකට වඩා.. මේ.., මේ..." නිහාල්ට එය කියන්නට තරම් දිරියක් තවමත් නොවුණාය.

"දැකලා හුරුපුරුදු පුරුදු එකට වඩා, මේ.. අයියගේ එක ලොකුයි වගේ කියපු එකද..?" වත්සලාගේ සතුව උතුරා ගියේය. ඒ ඔහු දැන් තම අණසක යටතේ වග වැටහුණ නිසාවෙන්ය.

"හම්...."

වත්සලාගේ ඒ විවෘත බාවයේ පිළිතුර නිහාල්ට ගෙන දුන්නේ සතුවක්ය. ඒ "මේකීට මාව අල්ලලා ගිහින්... රූපී ඉන්න තැනදි වඩා රූපී නැති තැන මගෙන් එක්ක ටිකක් සෙට්වෙන බලවා වැඩි " යැයි කියාය. ඒ රූපීකා නොමැති වේලාවේ පමණක් වූ වත්සලාගේ මෙම හැසිරීම නිසාවෙන්ය. එම වත්සලාගේ හැසිරීමෙන් ඔහුගේ හිතෙ වත්සලා කෙරෙහි දහසක් සිතුවිලි උපන්නේය.

"අයියෝ.... ඒක මොකද්ද..? ඒ මගේ හැටි. තව පොඩි දෙයක් කියන්නද...?" වත්සලා ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"මොකද්ද...?"

"ඕන්න බොරු කියන්න නම් බෑ..... "

"හරි අහන්නකෝ..." ඔහුගේ සතුව ඉහවහා ගියේ අසනා පැණය නොදැනම. ඒ වත්සලාගෙන් දැණුණ දැඩි ලෙංගතු කමය. සැමටම වඩා වත්සලා ඒ පැණය අහන්නට කිට්ටු වූයේ රහසෙන් නිසාවෙන්ය.

"මේ.. මේ... අනේ මොකද්ද වගේ" ඇය තොදෝල් වූයේ හිතා මතාමය

"ඉස්සෙලා මට කිවුවේ.., නංගිනේ දැන් ලැජ්ජවේන" ඔහු වත්සලාගේ ඒ කොමළ බවට වගි වූනේය.

"මේ.. මේ... අයියගේ අරයා, මේ... මේ... දැන් ඉන්නේ හොඳටම නැගිටලා නේද..?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ ඔහුගේ කණට කොටය. ඒ තරමක් ඔහුගේ ඇගේ දැවටෙන තරමෙන්ය. ඒ තම වදන් තුලටත් හිතා මතාම විලිබවක් එක්කොටය.

"ඔයා නම් පිස්සු ගැණියෙක්..." ඔහුට දැණුණ විලිය සුලුපටු නොවූනේය. ඒ මුහුණට දහඩියත් උනම්නේය. ඔහුට විලිය ඉවසුම් නොදුන්නේ, වත්සලා එලෙස

කීවේ ඔහුගේ යටිකය දෙස බලමින්ම නිසාවෙන්ය.

"බොරු නෙමෙයි නේද.....?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ පෙරට වඩා තම මුඛේ උණුහුම ඔහුගේ දෙකම් පෙතිමතට දැනෙන තරමෙන් ලංව රහසෙන්ය.

"මේ..., මේ..., එහෙමයයි කියලා හිතා ගන්නකෝ..?" ඔහු එලෙස කීවේ රූපිකා එනවා දැයි කියා වටයක් කැරකැවී සැක හැරය.

ඔහුට දැනුන මිහිර සුලුපටු නොවූනෙය. ඒ කොෂ දෙකේ ශුක්‍ර කවදාවත් නොමැති ඉක්මණෙන් නලියමින්ය. රූපිකාවත් මෙතුවක් නොඇසුව පැනයක් වෙනත් හැගැණියක් නැගීමම ඔහුට ගෙන දුනේ මිහිරක්ය. ඒ වත්සලා කෙරෙහි නොදැණීම හිත බැඳෙමින්ය. එහෙත් ඔහු නැවතත් වට පිට බැලුවේ "දැමීම ආවේ නැත්තම් හොඳයි" යැයි කියා සිතමින්ය. ඒ රූපිකාය. ඒ ඔහුගෙ හිත එතරම් වත්සලා හා කතාබහට ලොල්ව ඇති නිසාවෙන්ය.

"ඒකනේ මම කිවුවේ... මට තේරුනා. මේ..., ඒක නෙමෙයි.. හොඳ ඇඳුම් ටිකක් අරකිට තෝරලා දුන්නද..?" වත්සලා එය ඇසුවේ හිස දෙපසට වනමින්ය.

"මට තේරෙන වැයි.. එයා තමා තෝර ගත්තේ"

"අයියෝ... ඔයා නම් මාරයි අයියෝ... මට නම් වර්ජිත තමා එහෙම ඒවා තෝරලා දෙන්නේ.."

"ලැජ්ජාවක් නැතුව අදින්න පුළුවන් හරි හමන් එකක් එතන තිබ්බැයි" ඔහුට වත්සලා කෙරෙහි දුරස් බවක් නොදැණුනෙය.

"ඒවා අදින්නේ ඉතින් නිකන් වෙලාවට යැයි... ඇයි..., ආස නැද්ද රූපිව ටිකක් සෙක්සි විදියට අන්දලා බලන්න...?" වත්සලා වට පිට බලා එය ඇසුවේ, මෙම කතා බහා තමා හා ඔහු අතර පමණක් බව ඔහුට ඇහෙන්නටය.

"අයියෝ... මොනවද මේ අහන්නේ.."

ඔහුට වත්සලාගේ වදන් පෙළේ "සෙක්සි" යන වදන මහා මෙරක් තරමට වනවරව දැණුනේය. ඒ අසබ්බා කාමුක වදනක් ලෙසටය. ඉන් ඔහුගේ හිත වූයේ මත්වය.

"වර්ජිත නම් එහෙමයි..., මට ඒවා අරගෙන දුන්න දවසට බේරුමක් නෑ.. එයාට ඕන මම ඒවා ඇඳගෙන නිකම්ම ඉන්නවා බලන්න" වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"නිකම්ම කිවුවේ..?" නිහාල්ට එය නොවැහැටුනාම නොවේය. එහෙත් නිහාල් එය ඇසුවේ නැවතත් රුපිකා අසලකදැයි සැක හැර ගනිමින්ය.

"අයියෝ... ඔයා බබෙක් වගෙන් අයියෝ... නිකම්ම කියන්නේ වෙන ඇඳුම් මුකුත් නැතුව.. ඒවා විතරක් විතරක් ඇඳලා.." වත්සලා වට පිට බලමින් ඔහු අසලට විත් එය කීවේ ඔහුගේ කණට කොට රහසෙන්ය.

"ඒක මාර ආසවක්නේ..? මරුවට ඇති එහෙම..?" ඔහුට වත්සලා එලෙස සිටින අයුරු මැවී පෙනුනේය.

"එකම විදියට නැතුව එහෙම වෙනසකට මරු... අයියා එහෙම ආස නැද්ද..?" වත්සලා නිසි තැනට පිය මැත්තාය.

"අපේ ගෙවල් වල එහෙම පුළුවනැයි... මෙහෙ වගේ යැයි. කොයි වෙලෙන් කවුරු හරි යනවා එනවා " ඔහු පිළිතුරු දුන්නේ සිනහවෙන්ය.

"ඉතින් දෙන්නට රැට අරවෙලාවට පුළුවන්නේ. මට මැවිලා ජේන්නේ අරකී එහෙම ඇඳගෙන ඉන්න විදිය. මොඩල් කෙනෙක් වගේ ඉදි" වත්සලා ඔගේ හිතේ එම විත්‍රය මවා පෑවේය.

"එයා එහෙම උනන්දුවක් නෑ වගේ..." ඔහුට එලෙස මැවී නොපෙනුනා නොමෙය. එහෙත් ඒ වත්සලා තරම් කාමුකත්වයෙන් සේම සෙල්ලක්කාරව නොවේය. ඒ නෝනප්ප්ලේවය. එබැවින් ඔහු කීවේ ඒ රුපිකා කෙරෙහි තම සැබෑ සිතුවිල්ලය.

"උනන්දුවක් නැත්තම් ඔයා එපැයි උනන්දු කරවලා ගන්න..., ඕන ගැනියෙක් එහෙමයි., පාර කපන කම් යන්න කම්මැලියි, හැබැයි... පාර කපලා දුන්නම, ආයේ ගමනෙම තමා" වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මේ..., ඔයත් එහෙමද..?" ඔහුට නැගුන පැනය එයය.

"හම්.. ඉස්සර මමත් එහෙමයි. ඒත් වජීර මාව අවුස්සලා ගත්තා... අපෝ දැන්නම් මම තමයි දැන් ඒවට මුල් තැන" වත්සලා සිනහා වූයේ තරමක උස් හඬෙන්ය.

"ඒකනම් මේ..., මේ..., ජේනවා.." ඔහුට දහසකුත් කියන්නට හිතට ආවේය.

"මොකද්ද..?"

"නෑ.. මේ.., මුකුත් නෑ..." ඔහුට එය කියන්නට තරම් සවියක් නොවුණේය.

"රූපී තවම හරියට අයිගේ හිරි ඇරලා නෑ වගේ.. ඒක තමා මේ ලැජ්ජාව. බයවෙන්න එපා... මම රූපීට මෙවා කියන්නේ නෑ" වත්සලාට ඇවැසි වූයේ ඔහුව තමා කෙරෙහි හිත් බැඳ ගන්නටය. ඒ ඇයගේ අවැසි තාවයට නොව, රූපීකාගේ යහපත උදේසාය.

"බයවෙන්න එපා... මම රූපීට මෙවා කියන්නේ නෑ" වත්සලාගේ එම වදන් පෙළෙන් සිතේ නැගුන සැකය නිහාල්ට තහවුරු වුණේය. ඒ "මේකී මේ මගෙන් එක්ක විතරයි" යැයි වූ විශ්වාසයය. බිරියට හොරෙන්, බිරියගේ මිතුරිය සමඟ ඇති මේ ඇඟලුම ඔහුගේ හිත අවුලවා දැමුවේය. ඒ "මේකී මගෙන් මොනවා හරි ඉල්ලනවා නොවෙන්නත් බෑ" යැයි කියාය. ඒ ඔහුගේ හිත ඉන් තරමක් දිරිමත් වෙමින්ය.

"නෑ..., මේ.., මම කියන්න හැදුවේ.. නංගිට ඒවනම් හොඳට ඕන කියලා ඡේනවා කියලා" එහෙත් ඔහු අවසන වත්සලා හමුවේ එය හෙලිකලේ ගොතගසමින්ය. ඒ එවැනි බැඳුණු යමක් කියන්නට ඔහු තවත් දෙනුත් විටක් සිතුව නිසාවෙන්ය.

"ඔයා නම් අයිගේ... අපෝ... ඕක කියා ගන්නද මෙව්වර තැටුමුවේ"

වත්සලා පෑවේ සිනහවක්ය. එම සිනහව නිසාවෙන් ඔහුගේ හිතේ මෙතුවක් වත්සලා කෙරෙහි වූ ඒ දුරස්ථව ක්ෂණිකව පලාගියේය. ඒ දැඩි විශ්වාසයක් ගොඩ නැගෙමින්ය.

"ඇයි එහෙම නෙවෙයි ද..?"

"නැතුව මොකද... ඕනවටත් වඩා. හැබැයි මම විතරක් නෙමෙයි ඕනම ගැණියෙක් එහෙම තමා. වැඩේ තියෙන්නේ පිරිමියා අතේ. අවුස්සලා ගන්නකම් උපාසකම තමා. ටිකක් අවුස්සලා ගත්තම කොයි ගැනින් එහෙමයි. ඒ රහට පුරුදු වෙනවා. පස්සේ ඒක නැතුවම බැරි වෙනවා. පස්සේ ඉතින් අයිගලට ක්‍රම හොයන්න ඕන නෑ. අපිම අලුත් ක්‍රම හොයාගන්නවා. ඒක නරක නෑනේ..?" වත්සලා සිටියේ ඔහු අසලමය ඒ හුස්මක දුරින්ය. ඒ තම මේ පුද්ගලික කතා බහා කාටත් නැසෙන තරමෙන් ඔහුට කොඳුරමින්ය."

"එහෙමනම් කොච්චර දෙයක්ද..? ඔයාලා දෙන්නා මරුනේ" ඔහුගේ හිතේ වත්සලාගේ කාම ජවණිකා පෙලහැරක් ඔහුගේ හිතේ මැවී ගියේය. එහෙත් ඒ එකක වත් වර්තන නොසිටියේය.

"ඇයි... ඔයාලා දෙන්නා එහෙම නෙමෙයිද?, නිකන් මේ.., මේ.., සාම්ප්‍රදායකයි වගේද..?" වත්සලා නිසි තැනට ඔහුව ගෙන ආවේය. ඒ වදන් පෙළෙන් සේම ගතිනුත් ඔහුට දැවටෙන නොදැවටෙන තරමේ කිට්ටුවටය.

"ඒ කිවුවේ.." ඔහුට එය නොතේරුණේය.

"නෑ මම ඇහුවේ අපි වගේ, ඔයාලා දෙන්නා ඒ සෙල්ලමේ වෙන්සක් හොයන්නේ නැද්ද කියලා. අර හැමදාම එකම විදියට වගේද කියලා...?"

"හම්... ඒ වගේ තමා.." ඔහු ඒ කීවේ වත්සලා මතින් දුටුව කාම රූප පෙළහරෙන් රූපිකාව පමණක් දකිමින්ය.

"එහෙනම් ඉතින් අරකින් සිල් ගත්තා වගේ ඉන්න එක අහන්නත් දෙයක්ද..? ඒකී එහෙනම් ඒ රහා මොකද්ද කියලවත් තවම දන්නෙ නැතුව ඇති. ඔය එකම විදියට ඇදෙම විතරක් නැතුව, අයියන් ටිකක් එහෙන් මෙහෙන් වෙනසක් හෙවුවොත්, ඒකීත් පණ ගහලා එයි නිකම්ම. මොකද්ද අයියේ ඔයානේ පිරිමියා?" වත්සලා කියන්නට ඇති සැමදේ ඒ වදන් පෙළට ගොනු කෙරුවාය.

"එහෙම පුළුවනැයි.. නංගි වගේ නෙමෙයි එයා. එයා ඔයාට වඩා ගොඩක් වෙනස්. ඒ නිසා මම විතරක් එහෙම කරන්න ගත්තොත් එයා වැරදියට දකී. මම අසහන කාරයෙක් කියලා හිතයි" ඔහු අවසන් වදන් පෙළ කීවේ තරමක සිනහවෙන්ය.

"තමන්ගේ ගෑණි එක්ක තමන්ට ඕන විදියට ඉන්න එක අසහනයක් යැයි. අයියා තමා එයාව බබා කරන් කියෙන්නේ. ඒකට අපේ එක්කෙනා.. තැනක් නොතනක් නෑ. පහුවදාට මට හිටිය ඉරියවුත් මතක නෑ. මම කියනවට අයියා බය නැතුව ටිකක් ට්‍රයි කරලා බලන්නකෝ. මමත් ඉස්සර රූපිවගේ තමා.. දෙනදේ කාලා ඇදලා හිටියේ" අවසන් වදන්පෙළ වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මම මොකට බය වෙන්නද..?" වත්සලා වර්ගේ හැකියාව ගැන කීම හා "අයියා බය නැතුව" කියන වදන් පෙළ ඔහුට ගෙන දුන්නේ විලියක්ය.

"අයියා බයයි කිවුවේ රූපිකාට නෙමෙයි. අයියා රූපිකාට ගොඩක් ආදරෙයි. අනික අයියා බය ඒ වැඩෙන් අයියගේ ගරු ගාමිඛිරත්වය නැතිවෙයි කියලා" වත්සලා නිසි තැනදී ඔහුව කපා බීම හෙලුවාය.

"හම්..." ඔහුට වත්සලා කීවේ මුසාවක් යැයි කියන්නට තරම් සවියක් මෙවලේ

නොවුනේය.

"ඒ වුනාට ගැණියෙක් ආස ආදරය කරනවට, වඩා ඒ ආදරය එයාට පෙන්නවට. යාළුවෙක් වගේ ලභින් ඉන්නවට. තාත්තා කෙනෙක් වගේ එයාව බලාගන්නවට" වත්සලා එය කීවේ ඔහුගේ මුහුණ දෙස එක එල්ලේ බලමින්ය.

"හම්...." ඔහු ඒ එක් වදනින්ම එය පිළිගත්තේය. ඒ තමා ආදරය කළත් ඇයට එය පෙන්වීමේ අඩුව ගැන හිතමින්ය. එලසම ඔහුට සිහිවුයේ දහවල නිවසේ නාන කාඞරයේ හා මොහොතකට පෙර මෙහෙදි රුපිකාගේ නෙතින් ඒ ආදර ඉල්ලා කඳුළු ඉනු ඒ උණු කඳුලය.

"හැබැයි අර වැඩෙදි නම් අයියේ, ගැණු අපි ආස වෙන දේකට" වත්සලා " හැබැයි අර වැඩෙදි නම් අයියේ, ගැණු අපි ආස වෙන දේකට" යැයි කීවේ ඔහුගෙ කණට කොට කෝල බව මුසු කරගත් මවාගත් විලියෙන්ය.

" ඒ මොනවටද..?" ඔහු වත්සලාගේ ඒ කොමලත්වය මුසු විලියට ආශා කලේය.

"ටිකක් දරුණු කමට..., වංචි කමට, හිතක් පපුවක් නැතුව ටිකක් සැරට සලකවට" වත්සලා කීවේ පෙර ලෙසම මවා ගත් විලියෙන්ය.

"ඒකත් එහෙමද..? මම හිතං හිටියේ වෙන දෙයක්" ඔහු එලෙස ඇසුවත් හැම ගැහැනියෙක්ම වත්සලා ලෙස යැයි සිතන්න මැලිවුනේය. එහෙත් ඒ ඇය කිවු තරම් දරුණුවට නොවුනත් මදක් වූ දරුණු බවට රුපිකාගේ ප්‍රථිචාරයත් ඔහු දැනසිටියේය.

"වෙන දෙයක් කිවුවේ..?" වත්සලා ඔහුගේ මෙම විවෘත බාවය ගැන සිටියේ සතුටෙන්ය.

"මම හිතුවේ ඔයාලා එහෙම කැමති නැහැයි කියලා"

"එහෙම අපි පෙන්න්නේ බොරුවට අයියේ... අනික ඉතින් ඔයලා ලඟ උනත් ටිකක් ලැජ්ජා වෙන්න එපැයි, බොරුවට බෑ කියලා, එපා කියලා, එහෙම බෑ කියලා, දන්නැද්ද එහෙම ටිකක් අගේ කරාමනේ වටිනාකම.

හැබැයි අපි ඒ එපා කියන්නේම ඒක ඕන කමට. අපිව බලෙන් ඒකට ඇදලා ගන්නවට ආසාවේ. දන්නේ නැද්ද... ටිකක් අර බලෙන්ම වගේ, ඒක මරු... අපි එවලට ආස ටිකක් දරදඩු මිනිහෙක්ට. මේ.., මේ.., කියන දේ

ටිකක්වත් අහන්නේ නැති, වනවරයෙකුට" වත්සලා රූපිකාට ඇති අවැසිය නිහාල් හමුවේ හෙළිකලාය.

"ඔයානම් මරු... ඒත් ඔක්කොමලා ඔයාවගේ නෑ" ඔහුගේ හිතේ එහෙත් මැවුණේ වත්සලා එලිමහනේ නිරුවතින් ඉන්නා අපුරුවය. ඒ රූපිකාගේ එදින වතුර ටැංකියේ බලවත් ඉලීමත් සිහිවෙමින්ය.

"මම වගෙද නැද්ද බලන්න අයියා ටිකක් රූපිව අවුස්සලා ගන්නකෝ. මට හිතෙන්නේ රූපිත් ටිකක් මම වගේ කියලා..? ඔයා තමා එයාව බබා කරගෙන තියෙන්නේ" වත්සලා නියම දේ කියා දැමීමාය.

"ඒ වුනාට හිතට නිකන් මොකද්දෝ වගේ.., දරුවෝ දෙන්නෙක් ඉන්න අම්මා කෙනෙක් නේද කියලා..?" ඔහු කීවේ තම හිතේ සැබෑවය.

"දරුවෝ දෙනෙක් හිටියා කියලා, එකී මහා එකියක් යැයි? තවම පොඩි කෙල්ලෙක්නේ? අයියට බැරි යැයි ඕන ඕන හැටියට.. එහෙම හිතලා ඕකීට අනුකම්පා කරන්න එපා.." වත්සලා ඔහුගේ හිත වෙනත් මානයක් කරා යොමුකරන්නට ගත්තාය.

"මම හිතන්නේ නෑ...." ඔහුට රූපිකා ගැන එලෙස නොහිතුවේය. ඔහුට සිහිවුණේ ඇගේ සංවර කමය.

"මම දන්නේ නැද්ද ගැණු හිත් ගැන. ඕන ගැනියෙක් ආසයි එයා ඉස්සරහා තමන්ගේ මිනිහා වනවරයෙක් වෙනවට. ඔයා එහෙම නොවෙන්න නොවෙන්න එයා පස්ස ගහනවා. අනික මේ.. මේ.., එකම විදියට නැතුව වෙනස් දේවලින් ටිකක් අත්හදා බලන්න"

"ඒ මොන වගෙද දන්නේ නෑ නේද..?" ඔහුට දැණුණේ සතුටක්ය.

"ඇත්තම කියන්නමද..?"

"හා..."

"බැඳලා ටික දවසක් යනකොට ඕන ගැනියෙකුට ඒක එපා වෙනවා.., ඒ ඒකට ආස නැති නිසා නෙමෙයි, ගැණු ආසයි වෙනස්, වෙනස් විදියට ඒක විදින්න. ඔය මේ.., ගේ ඇතුලෙම නැතුව වෙන, වෙන තැන්වල වගේ. මේ..., හිතා වෙන්නේ නැත්තම් අයියට මම මගේ පොඩි දෙයක් කියන්නද..?" වත්සලා

ඔහුව තවත් අවුස්සා ගත්තාය.

"හම්..." ඔහු පෑවේ සිනහවක්ය.

"ඕන්න අයියට විතරයි හරිද මම මේක කියන්නේ.., රුපීකාට එහෙම කියනවා නෙමෙයි ඔන්න.. "

"පිස්සුද...? එයාට මේවා කියන්න පුලුවන්ද?"

"මම හරි ආසයි කාර් එකක් ඇතුලේ එහෙම කරන්න. වෙලාවකට අපි දෙන්නා එහෙම කරනවා.., මරු අයියේ ඒක" වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

වත්සලාගේ එම හෙලිකිරීම ඔහුගේ හිත හිරිවට්ටා දැමුවේය. වඩාත්ම ඒ "ඕන්න අයියට විතරයි හරිද මම මේක කියන්නේ.., රුපීකාට එහෙම කියනවා නෙමෙයි ඔන්න.." යැයි වූ වත්සලාගේ වදන් පෙළෙන්ය. ඒ ඔහුට වත්සලා කෙරෙහි දැඩි විශ්වාසයක් ගොඩ නැගෙමින්ය. ඔහුට සිතුවේ "මේකිට මම ඇරෙන්න විශ්වාස වෙන කවුරුත් නැතුව ඇති.. නැත්නම් එහෙම දෙයක් කියයි යැයි" කියාය. ඉන් ඔහුට මැවී පෙනුනේ තවමත් නොදුටුව වර් වත්සලාව කාර් රථයක් තුළ නිරුවත් කරන් සිටිනා අපුරුවය.

එහෙත් එතුලි ඔහුට සිතුවේ "ඒක තමා අපෙ එකීන් අද අර නාන කාඹරෙදී එහෙම ඕන කිවුවේ. අනික ගෙදර ටැංකියෙන්.." ඔහුට එයත් සිහිපත් වුනේය. "විහික්... මම හිතුවේ නෑ නේ.. ඒක එව්වර ආසවක් කියලා" ඔහු අවසන තමා ඒ පෙන්වූ අකමැත්ත ගැන හිත කළකිරවා ගත්තේය. "ඒත් එහෙමම නෙමෙයි වෙන්න ඇති.., එහෙනම් අර ටැංකියේ සිද්දියෙන් පස්සේ ආයේ එහෙම ඕන කියනවනේ.." ඔහුට රුපීකා ගැන එලෙසත් සිතුවේය. ඒ වත්සලා මෙන් රුපීකා එයට ඇල්මක් නැතයි කියා ඔහුට සිතෙමින්ය.

"අපේ එක්කෙනානම් එහෙම වෙන්න බෑ මගේ හිතේ.."

"ඇයි ඒකී ගැනියෙක් නෙමෙයිද....? සමහර විට ලැජ්ජා ඇති අයියට කියන්න. මොකද ඔයාගෙනෙන් ඉතින් ශපෙට්ටි එකක් නෑ නේ. ඔය මරුමුස් පෙණුම අයින් කරලා ටිකක් රොමෑන්ටික් වෙන්න. අනික ඒ වෙලාවෙදී මේ ඉන්නේ ඒ ඉන්නේ දරුවන්ගේ අම්මා කියලත් අමතක කරන්න. මම කියනවට එක දවසක් ටිකක් සැරට සලකලා බලන්නකෝ" වත්සලා නිසි තැනට එලඹීයාය.

"මම නම් හිතන්නේ නෑ"

"බැරි නෑ.... අයිියට පුළුවන්. ඉන්නකෝ.. මමත් පොඩි ලෙක්වර් එකක් දෙන්නම් හෙමිට. ඉස්සෙලම්ම අරින්න ඕන ඒකිගේ ඔය උපාසක කම..."

"ඒ කිවුවේ...?" ඔහුට බියක් නොදැණුනාම නොවේය. ඒ රූපිකාගේ වෙන්ස් වීම ගැනය.

"ඇයි අයිියේ බලන්නකෝ අදින ඇඳුම...?, නිකන් පංසල් යන්න වගෙනේ..., ටිකක් හොට් විදියට ඉන්න එපැයි"

"මෙහෙ වගේ යැයි එහෙ? ඒකනම් එව්වර හොඳ දෙයක් නෙමෙයි..." ඔහුට එය කියන්නට තරම් සිහියක් තිබුනේය.

"මම කියන්නේ ඔය දෙන්නා විතරක් ඉන්න වෙලාවට. ගෙදරට අනේ... නැතුව ගම්වල පුළුවන්ද මෙහේ වගේ. ඉන්නකෝ මම හොඳ වැඩක් කරන්න... ගෙදර ගිය ගමන් ඒ ඇඳුම් ටික හංගලා දානවා.. දෙනවා මගේ ඇඳුම් ටිකක්.." හිතේ ඇති සැලැස්මට ඔහුව කෙමෙන් නම්මා ගන්නට වත්සලා සිතුවාය.

"නියමෙට ඉදී..." ඔහුට නැගුනේ සිනහවක්ය. ඒ ගම්පියසේදී එවැන්නකට රූපිකාට ඉඩක් දෙන්න ඔහු ඔහුගේ තුන් හිතකවත් නොමැති උවත්, මෙහේ ඉන්නා මේ දෙදිනට එසෙ සිටියාට කම්ක නැතැයි ඔහුටත් සිතුවේය. ඒ ඇය එලෙස ඉදිමට වඩා, ඇයත් සමඟ වත්සලාත් එලෙස සිටිනියැයි ඔහුට සිතන නිසාවෙන්ය.

"ඔන්න අයිියා ඒකට මොකුත් කියන්න එපා හරිද..., පුලුවන් කමක් තියනවනම් ඔයත් හෙට රූට ඉන්න බලාගෙන එන්න. අපි හොඳ වැඩක් කරමු. හැබැයි ඔයා හෙට එනවා කියලා එයාට කියන්න එපා" වත්සලා සැකසුවේ වෙනයම්ම සැලැස්මක්ය.

"අනේ මංදා මෙහෙනම් ඕන දෙයක්.. ඔන්න එනවා, එනවා..." ඔහුට දුරතියා පෙනුනේ රූපිකා එන වගය. ඇය මෙතරම් ඉක්මණින් ඒම ඔහුගේ හිත නොගත්තේය. ඒ ඔහුගේ මෙතුවක් සතුට යටත්පත් වෙමින්ය.

රූපිකා එලෙස මෙහි සිටීම ගැන පැනයක් ඔහුට නොවුනත්, ගමේ නිවසේ එලෙස සිටීම හිත නොගත්තේය. එහෙත් ඒ වග ඔහු මෙවලේ වත්සලාටත් කියන්නට නොගියේ, එයින් වත්සලාගෙ හිත රිදෙව් යැයි හිතා නොව, මෙතරම් කුළුපග වූ ඇය දුරස්වේයැයි බියෙන්ය.

"මේ..., ඕන්න අපි දෙන්නා කතා කරපුවා මුකුත් කියන්න එපා හරිද..? ඒ රහස් ඔයයි මමයි අතරයි විතරයි" වත්සලා තරමක කළබලෙන් කීවේ ඇය කිට්ටු වූ නිසාවෙන්ය.

"පිස්සුද...? ඔයත් කියන්න එපා. වැරදියට හිතයිද දන්නේ නෑ නේ...?" ඔහුගේ හිතේත් වූයේ එයමය.

"ඇයි අපි දෙන්නා වරදක් නෙමෙයිද කරේ...? මෙව්වර වෙලා කතා කරේ වනවර දේවල්නේ" වත්සලා පෑවේ තරමක කාමුක සිනහවක්ය. ඒ ඔහුට වඩාත් විශ්වාසනීය වෙන්නටය.

ඔහුට “ඕන්න අපි දෙන්නා කතා කරපුවා මුකුත් කියන්න එපා හරිද..? ඒ රහස් ඔයයි මමයි අතරයි විතරයි” වූ වත්සලාගේ ඒ වදන් පෙළේ ගැඹුර මහා මෙරක් තරමට දැණුණේය. ඊට වඩා ඔහුගේ හිත කැලතී ගියේ "ඇයි අපි දෙන්නා මේ කරේ වරදක් නෙමෙයිද...? මෙව්වර වෙලා කතා කරේ වනවර දේවල්නේ..?" යැයි වූ වදන් පෙලෙන් ඔහුට, වත්සලා සමඟ අනියම් සබඳතාවක් ගොඩනගන්නවාගත් හැඟීමක් පහල වූ නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඔහු රූපිකා එන්නට පෙරම වත්සලාගේ දුරකථන අංකය ඉල්ලා ගත්තේ, තවමත් හිතේ තරමක ඇති විලිය නිසාවෙන් දෙතුන් වරක් ගොත ගසමින්ය.

"උඹට කෝල් එකක් ද..?" අත් බෑගයේ වූ වත්සලාගේ දුරකථනය එලිය විහිදුවන වග රූපිකා දුටුවාය.

"ආහ්.... නෑ..., ලොක් වෙලා නෑ" වත්සලා එය අතට ගෙන වසා දැමීමේය. ඒ සහවාගත් සිනහාවෙන්ය.

එවිටම වත්සලාගේ දුරකථනයට වරින්ගෙන් ඇමතුමක් ආවේය. ඇය දුර කථනය අතට ගෙන රූපිකාගෙන් හා නිහාල්ගේ තරමක් දුරස් වූයේ සිනහ වෙන්ය. ඒ වරින් හා ලෙංගතු කතා බහෙන්ය. රූපිකා මෙන්ම නිහාලුන් බලා සිටියේ ඇය දෙසය. ඒ කෙල්ලක මෙන් වත්සලා හිමියා හමුවේ වදන් මතින් කොමළ පාන අපුරුවය.

මෙදින සමු ගැන්ම නිහාල්ට ගෙන දුන්නේ දැඩි දුක්බිත බවක්ය. ඒ තම බිරිදගෙන් වෙන්වීම නොව වත්සලාගෙන් වෙන්වීමය. "වික්... අපරාදේ අද බලෙන්ම ඩියුටි දාගත්තේ" ඔහුට සිතූන වාර අනන්තය. එහෙත් දැන් වෙන කළ හැක්කක් නොමැති නිසාවෙන් ඔහු දරුවන් දෙදෙනාගේ හිස අත ගෑවේ, වත්සලා දුරකථනය ඔස්සේ ගෙන්වාගත් කුලී කාර් රථයත් පැමිණි විටය.

"එහෙනම් මම යනවා...." ඔහු රූපිකාට කීවේ, පලමු කොට වත්සලාට එය කිය නොහැකි කම නිසාවෙන්ය.

"හා... එහෙනම් හෙට තුනට හොස්පිටල් එකට කෙලින්ම එන්න. බොරුවට රස්තියාදු වෙන්න ඕන නෑ නේ..?" වත්සලා හා හිමියා අතර ඇයි හොඳැයි රූපිකා හරි හැටි නොදැන සිටියාය.

"එහෙනම් මම යනවා නංගී... ලොකු උදවුවක් ඔයාලා අපිට මේ කරන්නේ" ඔහුට වත්සලාගේ මුහුණ දෙස බලන්නට තරම් සවියක් නොවින.

"ඔක මොකද්ද අයිගේ... ඔයාලා මට පිට අය නෙමෙයි"

වත්සලා ලෙංගතු සිනහවක් පෑවේ, කිසිවෙකුත් නොසිතුව ලෙස නිහාල්ව වැලඳ ගනිමින්ය. ඒ තම කුස සේම හැකි තරම් ලැමදත් ඔහුගේ ගතේ දැවටෙන පරිද්දෙන් උනුහුම්වය. එවිට නිහාල්ව බැලුණේ රූපිකා දෙසය. රූපිකා සිනහවෙන් බිම බලාගත් නිසාවෙන් ඔහුට දැණුණේ සුලුපටු විලියක් නොවේය.

පුත්‍ර පියා දෙස බලා සිටියේ විමනියෙන්ය. ඒ ඔහු මව්ව වත් එලෙස පියාව වැලඳගෙන සිටිනු දැක නොමැති නුහුරුවෙන්ය. එබැවින් ඔහුත් කුඩා කමට පියාගේ ගතේ වෙළුණේ වත්සලාව අනුකරණය කරමින්ය. ඉන් තිදෙනාටම නැගුණේ සිනහවක්ය. එහෙත් රූපිකාට සිතුවේ "ළමයින් ඉගෙන ගන්නේ අපෙන්" යැයි කියාය.

"පුතා... අප්පච්චිට වදින්න එපැයි..." වත්සලා තම තුරුල බුරුල් කරන විට ඔහුට දැණුණේ දැඩි සීතලක්ය. ඒ නුහුරු උනුහුමේ වෙන්ම යාමේ සීත බවය.

"හා..." ඔහු දණ බිමට නොනැමුවත් හිටගෙන පියාට වැන්දේ සිනහවෙන් සේම, ලෙංගතු කමෙන්ය.

නිවසට ගිය විගස වත්සලා හා රූපිකා අතර වූයේ සිනහවෙන් පිරුණු කතා බහක්ය. ඒ පුතුට එය වගක් නොවුණේ, සෙල්ලම් බඩු තොගය සමඟ සාලය මැද තනි වූන නිසාවෙන්ය. වත්සලා කියන්නේ සත්‍යක් යැයි කියා රූපිකාට නොසිතුවේ, තමා සමඟ වත් නොමැති ලෙංගතු බවක් හිමියා මේ දෙනුත් හෝරාවට වත්සලා සමඟ ගොඩනගා ගනිවියැයි හිතෙකින්වත් නොසිතුව නිසාවෙන්ය.

"තෝ බොරු කියන්නේ...?" රූපිකා බලවුසය ගලවා දැමුවාය. ඒ කුස ගින්නේ හඬන දියණිය අසලින් යහනේ ඇලවෙමින්ය.

"මම හිතුවා තෝ විශ්වාස කරන එකක් නෑ කියලා" වත්සලාත් තම බලවූසය ගලවා දැමුවාය. ඒ බෑගයේ වූ දුරකථනය අතට ගනිමින්ය.

නිහාල් හා වූ එම කතා බහා වත්සලා රහසේ පටිගත කර තිබුනේ ඒ නිසාවෙන්ය. එබැවින් වත්සලා එම හඬ පටය පණ ගන්වා රූපිකා අසල තබමින් සායත් ගලවා දැමුවේ කයට පැන්ටිය හා බ්ලෙසියරය පමණක් ඉතුරුකොට ගනිමින්ය.

රූපිකාට පුදුම හිතුවේ වත්සලා ගැන නොවේය. ඒ තම හිමියා ගැනය. "උපාසකයා වගේ හිටියට මුගේ තරම..., තව කොහෙද මේකී රෙද්ද උස්සලා පෙන්නුවනම් එහෙම.." රූපිකාට හිමියා කෙරෙහි දැණුවේ තරහක් නොවේය. තමා කෙරෙහි නොමැති වුවත් වත්සලා කෙරෙහි වූ විවෘත බාවය කෙරෙහි සතුටක්ය.

"අම්මේ... මේක වැඩ කරන්නේ නෑ..." පුත්‍ර කාඞරයට ආවේ සෙල්ලම් කාර් රථයත් අතතිවය. රූපිකාට බැලුනේ වත්සලා දෙසය.

"කෝ දෙන්න බලන්න..." වත්සලා ඒ සිටි ඇඳුමෙන්ම පහත් වී පුත්‍ර අත වූ සෙල්ලම් කාර් රථය අතට ගත්තේ සිනහාවෙන්ය.

පුත්‍රගේ දෑස වූයේ නුහුරු ගැහැණු රුව වෙතය. ඒ මව වත් එලෙස සිටිනු දැක නොමැති නුහුරු කමෙන්ය. එහෙත් ඔහු වඩාත් ආශා කලේ වත්සලාගේ දෙනනටත්, ගැබ්බර විසල් කුසටත්. ඒ මවගේ හුරුවෙන්.. "නැන්දී නංගියෙක් ගෙන්න යන්නේ" යැයි ඔහුට සිතෙමින්ය.

"අම්මේ.. නැන්දී ගේන්නේ නංගියෙක්ද මල්ලියෙක්ද...?" ඔහු උඩු කය නිරුවතින් සිටිනා, එහෙත් ලැමද නොපෙනෙන මව අසලට ගියේය. ඒ රූපිකා දියණිය වෙතට ඇලයට හැරී හිටි නිසාවෙන්ය.

"ඒක ඉතින් නැන්දීගෙන්ම තමා අහන ඔන.." රූපිකා පැවේ සිනහවක්ය. ඒ මෙදින වත්සලා පුත්‍ර හමුවේ එලෙස සිටිම රූපිකා පැනයක් නොකර ගනිමින්ය.

"පුතා ආස නගියෙක්ටද මල්ලියෙක්ටද...?" වත්සලා සෙල්ලම් කාරයෙ සුවිචය දැමුවාය.

"මල්ලියෙකුට..." ඔහුට එයින් වැඩක් නොවුනේ සෙල්ලම් කාර් රථය නැවත පණ නැගුන නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඔහු එලෙස කීවේ නැවතත් සාලය වෙත පියමනිමින්ය.

"මම කිවුවේ බොරුවක්ද...?" හඬ පටය නැවතුන විගිස වත්සලා රූපිකා අසලින් ඉඳගත්තාය.

"මම හිතුවේ තෝ බොරුවක් කියන්නේ කියලා ..." රූපිකා සිටියේ සතුටෙන්ය.

"දැන් හරිතෝ.. ඔන්න මගේ වැඩේ කරා.. දැන් ඉතුරු ටික උඹ අතේ.." වත්සලා නැගිටිවේ නාන කාඞරය වෙත යන්නටය.

"ඒත් උඹේ උදවු ඔන වෙයි..." රූපිකා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඔයිට වඩා උදවුවට ගියොත් මට වෙන්තේ උගත් එක්ක බුදිය ගන්න... මොකද කියන්නේ..?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ නාන කාඞරයේ දොර අසලදීය.

"ඔය යන විදියටනම් ඒකත් නොවෙයිම කියලා මට ශුවර් එකකුත් නෑ" රූපිකා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මම නම් නාකී ලබ්බවල් වලට ආස නෑ... උගතම් එහෙම හිතෙන්න ඇති ශුවර් එකටම" වත්සලා නාන කාඞරය තුලට ගියාය.

"ඔවු ඉතින් තෝත් දෙන්න වගෙනෙ කතා කරලා තියෙන්නේ. මගේ මිනිහා උනත් ඇත්ත කියන්න එපැයි, එහෙම නොහිතනා නම් තමා පුදුමේ" රූපිකා යහනෙන් නැගිට්ටාය.

"මේ... පොඩි එකක් කියන්නද..?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ නාන කාඞරයෙන් හිස එලියට යොමාය.

"කියපං ඉතින්..?" රූපිකා උඩු සාය හා යට සාය එකටම ගලවා දැම්මාය.

"ශුවර් එකටම මිනිහා අද මාව මතක් කරගෙන අතේ පාරක් ගහනවා..." වත්සලා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"අද එහෙම නොකෙරුවොතින් තමා පුදුමේ.." රූපිකා බ්‍රෙසියරයේ හක් එක පන්නා දමා බ්‍රෙසියර ගලවා දැමුවාය.

එවිටම පුතු කාඞරයට ආවේ, නැවතත් සෙල්ලම් කාර් රථයෙ හට ගත් දෝෂය නිසාවෙන්ය. මව එලෙස ඉන්න යුරු දුටු විගස, ඔහු මදක් පය බාල කොට ගත්තේ නැවතත් සාලය වෙතට හැරෙමින්ය. ඒ වත්සලා හමුවේ ඔහුට අමුත්තක් නොදණුනත්, මව හමුවේ දැණුන නුහුර නිසාවෙන්ය.

"ඇයි... ආපහු මොකද පුත්...?" රුපීකාට එය දැනුණාය.

"වැඩ නෑ..." ඔහු කීවේ ඇය දෙස නොබලාමය.

"කෝ... ගේන්න බලන්න..." රුපීකා වෙනසක් නොපෙන්වාම යහනේ ඉඳ ගත්තේ පුතු අත වූ සෙල්ලම් කාර් රථය අතට ගනිමින්ය.

දෙතුන් විටක් උත්සහා කළත් ඇයට රථය නැවත පන ගන්වා ගැන්මට නොහැකි වූනේය. එහෙත් ඇය ඉක්මණින්ම රථය පුතු අතට නොදුන්නේ ඔහුගේ නෙත් සියුම්ව ග්‍රහණය කරමින් සිටි නිසාවෙන්ය. ඉන් ඇයට සිතුවේ පුතුවේ බැල්ම පෙර තරම් විශේෂිත නොවන වගය.

"නැන්දී ආවහම කියන්න.. අම්මට දන්නේ නෑ..." රුපීකා සත්‍යම කීවාය.

"හා..." පුතු සැරසුනේ නැවත සාලයට යන්නටය.

"එන්න රැවෙන නිලින් ඇඟ හොදන්න. පස්සේ සෙල්ලම් කරන්න"

රුපීකා ඔහුගේ ටී-ෂර්ටුවත් කලිසමත් ගලවා දැමුවත්, ඔහු ඇඳ සිටි කුඩා ලංකට්ටුව නොගැලුවාය. ඒ ඔහුව යහන මතට ගනිමින්, කළකට පසුව පුතුව හුරතල් කරන්නට ඇයට හිතූන නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇගේ හිතේ දෝන් කාර දුන්නේ වත්සලාගේ හා හිමියාගේ ඒ කතා බහය. "දැන්නම් මට බය වෙන්න දෙයක් නෑ... නිහඬත් මම වගේ ඒ දේවල් හිතේ හංගන් ඉඳලා තියෙන්නේ" යැයි කියා ඇයට හිතෙමින්ය. එම සිතුවිලි තුලින් ඇයට මැවී පෙනුනේ තමා නිවසේ අඛනිච්චිත් ඉන්නා අපුරුවය. ඒ හිමියාත් එලෙස නිච්චිත්ය. එහෙත් ඇගේ එම දැහැන බිඳුනේ වත්සලාගේ දුරකථනයට ආ හංසිගේ ඇමතුවේ හඬින්ය.

හංසි වත්සලාට ඇමතුමක් ගත්තේ රූපිකාගේ දියණියගේ සුවදුක් හා මෙදිණ කළ පරීක්ෂනයන්ගේ නිගමනයන් දැනගන්නටම නොවේය. ඇය සිතුවේ නිමන්ත රැයක් තම නිවසේ පහන්කළ වග දැණුවත් කරන්නටය. ඒ වෙනයම් අයුරකින් වත්සලාට එය දැනගතහොත්, එය මිතුරු කමට අවැඩක් නිසාවෙන්ය.

හංසිගේ හා වත්සලාගේ කතා බහා නිමවෙත්ම, හංසිගේ මව දොඩමළු වූයේ රූපිකා සමඟින්ය. ඒ දියණියගේ තතු විමසමින්ය. එහෙත් රූපිකා එය පසෙක තබා උදම් ඇණුවේ වත්සලා හා සමන්ත කළ මෙහෙය ගැනය. එයින් හංසිගේ මවගේ හිතෙත් වෙනදාට වඩා කුළුපගහ හා ගවාරාවින්න බවක් වත්සලා කෙරෙහි හටගත්තේය. ඇයට සතුට වූයේ එවැනි පවලක් තම පවුල හා එක්වීම කෙරෙහිය.

එහෙත් දෙදෙනාගේ කතා බහේ වැඩි හරියක් ගෙවුනේ කලකට පසුව ගිය ශෝපින් සවාරිය ගැනය. ඒ මවත් මෙදින හංසි සමඟ සවාරියක මිහිර විදි නිසාවෙන්ය. එහෙත් අඩ හෝරාවකට වඩා හෙවුන ඒ කතා බහා නිම වූයේ "මම කෝල් එකක් ගන්නම්.... මේකට තව කෝල් එකක් එනවා" හංසිගේ දුරකථනයට ආ නිමන්තගේ ඇමතුම නිසාවෙන්ය.

නිමන්ත හංසිගෙන් ඇසුවේ "අද රැට ඉන්න බලාගෙන එන්නද..?" යැයි කියාය. ඒ ඔහුට හංසිගේ නිවස එතරම් හිතට අල්ලා ඇති නිසාවෙන්ය. වැඩියමක්ම ඔහුට අවැසි වූයේ හංසි සමඟ ගැවසෙන්නට නොව ඇගෙ මව හා ගැවසෙන්නටය. ඒ කෙමෙන් කෙමෙන් දළලන අසම්මතය නිසාවෙන් ඔහු සිටින්නේ ඒ උමතුවෙන් නිසාවෙන්ය.

නිමන්තගේ පැමිණීම හංසිට මෙන්ම මවගේ හිතටත් එක්කලේ සතුටක්ය. ඒ හංසි සේම මවත් නිමන්තගේ පැමිණීම අපෙක්ෂාවෙන් සිටි නිසාවෙන්ය. ඒ නොදැණීම මවගේ හිතත් ඒ අසම්මතයට දැඩිව බැඳෙමින්ය.

එහෙත් මව සිතුවේ තවත් මේ අසම්මතය දුර දිග යන්නට ප්‍රථමව හිමියාගේ හිත පිරික්සා බලන්නටය. ඒ පෙර දිණ ආ ඇමතුමෙන් ඔහුට එය ඇඟවුවත්, එයට ඔහුගෙන් නිසි පිළිතුරක් නොගෙන මේ අසම්මතය තවත් ඉදිරියට ගෙනන්නට ඇයට බියක් දැණුන නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඇය කාඞරයට ගියේ තවමත් නොවියළුනු, තෙත බරිත කෙහේඳුල්ලත් තුවා පොටෙන් ඔතාගනිමින්ය. ඒ දිවියේ දෙවෙනි පිම්මක් පණින්නට හිත සංසුන්කර ගනිමින්ය.

"අප්පච්චි කෝල් එකක් අරගෙන..?" දුරකථනය අතට ගන්නා විටම ඇය හිමියා ඇමතුමක් ගෙන ඇති වග දුටුවාය. එහෙත් ඒ බොහෝ වෙලාවකට පෙර ආ ඇමතුමක්ය.

"අපි බාත් රූම් එකේ ඉන්න වෙලාවේ වෙන්න ඇති..." හංසි ඒ වන විටත් සිටියේ ලැමද මතට ඇඳි තුවායෙන්ය. ඒ ඇයත් මව සමඟින්ම වත දෝවනය කළ නිසාවෙන්ය.

"ඔය.., ඊයේ ගත්ත වෙලාවේ මම අරක ගැන කියනම් කිවුවනේ.. ඒ හදිස්සියට වෙන්න ඇති.." මවගේ මුහුණේ වූයේ සිනහවක්ය.

"අප්පච්චිට කිවුවවා කියලා, මට කිවුවෙන් නෑ..?" හංසි නැගුවේ බොරු නෝක්කාඩුවක්ය. ඒ යට ඇඳුම් කිසිවක් නැතුව ඉතා කෙටි කළිසමකින් හා ස්කිනියකින් සැරසෙමින්ය.

"ඉතින් මම කිවුවැයි..., මම කිවුවේ නිමන්ත පුතා පෙරේදා රූ හිටියා, මරු වැඩක් වුනා කියලා විතරයි. අප්පච්චිත් වැඩක හිටිය නිසා එතනින් එහාට කිවුවේ නෑ.."

"එහෙනම් ඒක තමා, මොකද්ද කියලා දැනගන්න හදිස්සියෙන් වෙන්න ඇති." හංසිට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"අද සිකුරාදනේ.. නිවාඩුත් නිසා ටිකක් අරගෙනත් ඇත්තේ.." මවත් සැහැල්ලු ඇඳුමක් ගතට දාගත්තාය.

"එහෙනම් ගන්නකෝ..? අදත් නවතින්න එනවා කියලා කියන්න" හංසිට වූයේ හදිස්සියක්ය.

"තේ එකක් හදාගෙනම ඉමුද..?"

තේ කෝප්ප දෙකක් හදන්නට හංසිට වැඩි වේලාවක් ගියේ නැත. හංසි තේ දෙකක් රැගෙන එන විට මව ගෙනා අඩුවැඩිය පිළිවෙලකට සකසා අහවරවද තිබුණේය. එබැවින් ඔවුන් දෙදෙනාම ගියේ කාඞරය වෙතය. ඒ මවගේ කාඞරයටය.

"හලෝ.... ඔයා ගත්ත වෙලාවේ මම හිටියේ බාත් රූමි එකේ.." මව කොට්ටයක් යහන් විට්ටමට තබා හේත්තු වූවාය. ඒ ඔහුගේ හඬ හංසිටත් ඇසෙන ලෙසට, දුරකතනයේ හඬ වැඩිවෙන, ස්පීක ෆෝන් පහසුකම ක්‍රියා කරවමින්ය.

"ටවුන් එකට ගිහින් දැන්ද ආවේ.." ඔහුත් කාඞරයේ පුටුවක ඉද ගත්තේ ජනෙල් කවුලුවෙන් නගරය දෙස බලමින්ය.

"ඔවු... ඇවිත් ඇඟපත හෝද ගත්තා විතරයි.."

"කෝ හංසි..?"

"මේ.., මේ.. එයා නැවතුනා. තව බඩු වගයක් ඇවිත් එයාලගේ ශෝප් එකට. තවටිකකින් පුතා එක්කම එයි" ඇය එලෙස කීවේ, තමා මෙවලේ නිදහසෙන් වග ඔහුට ඇඟහන්නටය.

"ඔයා ගියාද ඒ පැත්තේ..?"

"ඔවු. අම්මේ ඒකේ ලස්සන. දැන්මී ගොඩක් වැඩ ඉවරයි"

"නිමන්ත පුතත් මට දවස් දෙක තුනකට ඉස්සර කතා කරා. ෆොටොස් වගයකුත් එවලා තිබ්බා. දැන්නම් හිතත් නිදහස් වගේ.." ඔහු මත් පැන් බිඳක් තොල ගැවේය.

"තාම කොහේ නිදහසක්ද...? දැන් තමා බය. මම අර එදා කියන්නම් කිවුවේ දෙයක්...?" ඇය වැඩිවේලාවක් නොගෙන නියම කතා බහට එන්නට සිතුවාය.

"කියන්නකෝ එදා මොකද්ද කියන්න ගියේ කියලා...?"

"ඔයා හිතාවෙයි. හැබැයි ඒක එව්වර හොඳ දෙයකුත් නොමෙයි. මම හිතාගෙන ඉන්නේ ආයේ නිමන්ත පුතාට මෙහෙ නවතින්න නොදී ඉන්න" ඇය එම මිහිරට ගැඹුරක් එක් කරන්නට හිතුවේ හිතා මතාමය.

"වෙච්ච දේ කියන්නකෝ.. පස්සේ තිරණයක් ගන්න බැරි යැයි.." ඔහුට වූයේ

එය දැනගැන්මේ හදිසියක්ය.

"මට මොකද්දත් වගේ අනේ..." මව එලෙස කීවේ හංසි දෙස බලමින්ය.

"ඔයා පොඩි ළමයෙක් වගෙන්.....? කියන්නකෝ."

"මේ..., එදා රැ මම පුතාට කෙල්ලගේ කාඹරේ නිදා ගන්න දෙන්න හිටියේ, කේල්ලව මගේ ලඟට අරගෙන. ඒත් පුතා සාලේ නිදාගන්නම් කිවුව නිසා මම එතන ලැස්ති කරලා දුන්නා" ඇය එලෙස කීවේ හංසි වෙත සිනහවක් පාමින්ය.

"ඉතින්.."

"ඉතින්.., මේ.., රැ මට කසු කුසුවක් ඇහුනා. ටිකක් වෙලා අහං හිටියා නැවතිල්ලක් නෑ. මගේ හිතටත් මොකද්ද වගේ රැ ජාමේ. දන්නවනේ අද කාලේ හැටි. ඉතින් මම ටිකක් සැකෙට බැලුවා. මම හිතුවා හරි, අපේ එකී එතන" මව පෑවේ සිනහවක්ය.

"ඔක එව්වර හිතන්න දෙයක්ද..? කළබල වෙන්න දෙයක් යැයි" ඔහුටත් ඉන් නැගුනේ සිනහවක්ය.

"කළබල....? ඔයා දැක්කනම් ඒ හිටිය විදිය, ටික ලැජ්ජාවේ බෑ..."

"ඇයි කියන්නකෝ...?" ඔගේ හිනාව තවත් වැඩි වුනේය.

"ඔයාට නම් හිනා... කොහොමද අනේ ඔයාට උනත් එහෙම කටක් ඇරලා කියන්නේ...? දෙන්නගෙ ඇගේ එක නූල් පොටක් නෑ ඔන්න. අපිත් විශ්වාසෙන් ඇගේ තියන් වගේ හැදුවේ" ඇය හංසි කෙරෙහි සියුම් කෝපයක් වදන් තුලට ගැබ් කරේ හිනා මතාමය. එහෙත් ඒ හංසි දෙස සිනහවෙන් බලමින්ය.

"අයියෝ අනේ... ඔයා ඒක කලින් නොදැන හිටියා නෙමෙයිනේ.." ඔහු ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"ඒක තමා..., අපි තමා වැරද්ද කෙර ඕනවට වඩා නිදහසක් දීලා. මට බය... පොරුව උඩ කලන්තයක් දාන වැඩ සිද්දවෙලා තිබුනොත් කියලා. එතකොට ඔය කොයි කවුරුත් ඇහිල්ල දික් කරන්නේ මට.." මව හංසිට ඇහැක් ඉහිමැරුවාය.

"ඒවා බොරු කතා. ඇයි.., ඔයාට එහෙම දෙයක් වෙලා ඇති කියලා සැකයිද..?"
ඔහු එලෙස ඇසුවේ බැරෑරුම් බවකින් නොවේය.

"මේ, මේ, ඇත්තටම ඔවු. ඒ හිටපු විදියෙන් මට පුදුම තරහක් ආවේ.."

"ඇත්ත කියන්න, ඔයා එහෙම හරියටම දැක්කද..?" ඔහුගේ හිත හිරිවැටි ගියේ
නොදැනීමය. ඒ හිතට ගුප්තභාවයක් හැඟීමක් ඇතිවෙමින්ය.

"කොහොමද අනේ එහෙම කියන්නේ..? මම අහවල් එකට එබ්ලා බැලුවේ නෑ.
දෙනගේ ඒ වැඩේ උන විදියෙන්නම් එහෙම කියලා තමා හිතුවේ..". ඇය එලෙස
කීවේ සිහිං කෝපයකින්ය.

"ඔයා හරියටම දැක්කේ නෑනේ..? ඔය නිකන් වෙන මොනවා හරි ටිකක්
වෙන්න ඇති. මම නම් හිතන්නේ නෑ අපේ කෙල්ල එව්වර මෝඩයි කියලා"
පියාගේ ඒ හඬින් හංසිට නැගුණේ සිනහවක්ය.

"මට නම් ඒක විශ්වාස නෑ. මගේ බඩෙන් වැදුව එකියද්ද කියලා මට දැන් හිතා
ගන්න බෑ. එව්වර වනවර කමක්..?" ඇය එලෙස කියා සිනහවක් පෑවේ හංසිටය.

"ඔයා කළබල වෙලානේ. ඉස්සර අපි දෙන්නා වගේ, එයාලත් මේ.. නිකන් ඔය
ගලේවෙල පැත්තේ යන්න ඇති. දැන් කෙල්ලට කෑ ඇහුවත් ඔයත් ඉස්සර
එහෙමනේ. අම්මගේ ඒ ගතිය දුටත් නැතිවෙන්න විදියක් නෑනේ..". ඔහුට
නැගුණේ සිනහවක්ය. ඒ කිසිදු කළබලයක් නොමැතිව, සහාදහමේ නියමය
මතින්, තම දිවියේ ලද අත්දැකීම් තුලින් එය සැහැලුවෙන් හිතමින්ය.

"මට හිතුවා ඔය කතාවම කියයි කියලා. ඒකයි මම නොකියා ඉන්නත් හිතුවේ.
හැබැයි ඒ පිහිටලා තියෙන්නෙ මගේ ජාන නම් නෙමෙයි.., තමුන්ගේ ජාන.
අප්පගේ ඒ විසෙයි.., වනවර කමයි ඒකිට එහෙමම පිහිටලා. එනවා මට
ඇනුම්පද කියන්න..". ඇය බොරු තරහක් මවා ගත්තාය.

"මගේ ජාන වෙන්න ඇති.. හැබැයි, අද දුට වගේම තමා, එදා අම්මත් හොරෙන්
කාඹරෙන් එලියට පැත්තේ..". ඔහුට ඒ මතකය ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය.
එබැවින් ඔහු කළේ විහිළුවක්ය.

"ඒ කාගේ උවමනාවටද දන්නේ නෑ.? පිරිමි ඔක්කොම එකයි, වැඩේ කරගෙන
ඒ වැඩේ පටවන්නෙත් අපිටමයි. මට මතක නැතුව නෙමෙයි ඒ දන්න වදේ..?"
ඇයත් මෙවර එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"හරි, හරි ඒකාලේ හැටි දන්නේ නැද්ද..? ටිකක් මුරණ්ඩු වයසනේ. ටිකක් දඟ කරා තමයි.. හැබැයි ඒ වද දුන්නෙ නම් මංගැනම හිතලා නෙමෙයි කියලා දන්නවනේ" ඔහු සිනහවක් පෑවේ, ඒ ඵලසම තම අවැසිතාවයට නොවන වගත් ඇයට සිහිකරමින්ය.

"පිරිමි ඔක්කොම එකයිද කොහෙද..? මාමගෙයි බැනගෙයි ඒ ගායනම් තකට තක. අරකිට දුන්න වදයක්" ඇය ඵලෙස කීවේ හංසිට සිනහවක් පාමින්ය.

"අහන්න දෙයක් නෑ එහෙනම්.., ඒ කාලේ අම්මා මාව නරක් කරා වගේ, දැන් දුවක් අර අහිංසකයව නරක් කරලා ඇති.." ඔහුගේ සිනහා හඬට, හංසිටත් නැගුනේ සිනහවක්ය.

"හොඳ අහිංසකයෝ...? ඉන්නෙනම් දෙකට ගනින්න බැරි උපාසකයෝ වගේ. මට ඉවසන්න බැරි කෙල්ලට දුන්න වදේ ගැන..?" ඇය නැවත වරක් එය උලුප්පමින් කියාවේ, ඇයට ඇවැසි පැනය ඔහු නොනැගුව නිසාවෙන්ය.

"මම නම් හිතන්නේ නෑ වදයක් වෙන්න ඇති කියලා. කවුද දන්නේ එදා අම්මා වගේ.., දුවක් ඒ වදේට කැමතිද කියලා..?" එතර සිටි ඔහුට නැගුන සිනා හඬ දෝංකාර දුන්නේ මෙතෙර හංසිගේ නිවසේය.

"අනේ මේ.. මගෙන් මුකුත් අහගන්න එපා.., ඒකීට මාව සමකරන්න එපා.." ඇය ඵලෙස කීවේ සතුටෙන්ය. ඒ ඔහු නිසිමඟට වැටුන වග ඇයට වැටහුන නිසාවෙන්ය.

"ඒ ඇයි..."

"විහික් විතරක් තිබ්බ දැහලිල්ල..., මටනම් ලැජ්ජාවේ බෑ" ඇය ඵලෙස කීවේ හංසිට ඉහිමරමින්ය.

"කියන විදියටනම් ඔයා ඒක ටිකක් උවමනාවෙන් බලලා වගේ..?"

හිමියාගේ ඒ පැණයෙන් ඔහු සහතිකෙන්ම නිසි මඟට ආ වග මවට තහවුරු වූවාය. එබැවින් ඇය සිතුවේ තවත් වේලා නොගෙන ඔහුගේ හිත පිරික්සන්නටය.

"නැතුව..? උවමනාවෙන් බැලුවා තමා.. මට ඕන වුනේ සැකේ ඇරගන්න"

"ඇත්ත කියන්න.. ඒ සැකේ හිංදාමද..?" ඔහුට ඒ වදන් තුල සැඟව ඇති සැඟව ඇති දේ වැටහුනේය. ඒ ඔහුට බිරියගේ හිත කිවීමට අපහසුවක් නොවුන නිසාවෙන්ය.

"නැතුව...? විහික් ඔයා ඒක අහපු කැත විතරක්.." එම පැණය සතුවක් ගෙන දුන්නේ ඇයට පමණක්ම නොවේය. හංසිටක් ඒ පැණය ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය.

"මටනම් සැකයි..." බිරිය එක් වරම යමක් පිළිනොගන්නා වග ඔහු අත්දැකීමෙන් දැන සිටියේය.

"සැකනම් ඔන එකක් හිතා ගන්න.." ඇය එලෙස කීවේ තම හඬට නෝක්කාඩු බවක් එක්කරමින්ය.

"මම පල්ලා කියලා දිවුවරන්න..?" ඇයගේ හිත, සත්‍ය හෙලිකරගන්නා ක්‍රමය ඔහු දැන සිටියේය.

"මට බෑ.."

"ඒකනේ මම කිවුවේ...?" ඔහුට එය තහවුරු වුනේය. එබැවින් ඔහුට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මම විතරක් නෙමෙයි.., ඒක ඔය කවුරු දැක්කත් එහෙමයි" ඇය කේක්කියෙන් එලෙස කීවත්, මුහුණේ සිනහව පෑවේ හංසිටය.

"ඒක ඇත්ත. බොරු කියන්න ඔන නෑනේ.., එහෙනම් මම බලනවා..?" ඔහුගේ හිතට නොදැණීම දැණුනේ උණුහුමක්ය.

"තමුසෙව නම් තියන්න වටිනේ නෑ... මහා ලැප්පා නැති අප්පව්වියෙක්.." මවට වඩා ඔහුගේ පිළිතුරෙන් සතුවක් දැණුනේ හංසිටය.

"එතකොට ඔය මහා ලොකු අම්මා කරලා තියෙන්නෙත් ඒ දේම නෙමෙයිද..?" ඔහුට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මම එහෙම හිතන් බැලුවයි..? දැක්කට පස්සේ වෙච්ච දේට මට කරන්න දෙයක් නෑ"

"ඉතින් මටත් එහෙම වෙයි.. මමත් මොකක් හරි හොරයක් අල්ලන්න බලයි.. පස්සේ බලන්නම හිතෙයි" ඔහුට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"හරි...හරි... ඒවගෙන් වැඩක් නෑ.. මම ආයේ අරුට නවතින්න දෙන්නේ නෑ.." ඇය එම කතා බහා මදකට වෙන්ස් කොට ගන්න හිතුවේ හිතා මතාමය. ඒ ගැණු නුවනය.

"එහෙම කරන්න එපා.. හිතන්න අපේ කාලේ ගැන. අනික එයාලට දැන් අයිතියක් තියනවා. අපිට බෑ ඒවට ඇහිලි ගහන්න. උපදෙසක් දුන්නොත් මිසක්..." ඇයකී කිසිවක් ඔහු තැකීමක් නොකළේය.

"දෙන්න තියන හොඳම විදියෙන් මම උපදෙස දීලා තියෙන්නෙ..?" එහෙත් ඇගේ හඬ නෝක්කාඩුව අඩුවක් නොවුණේය.

"ඒ.., දැම්ම පෙට්ටිය කඩා ගන්න එපා කියලද...?" ඔහු ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"මොනවද අනේ ඔය කියවන්නේ... තමන්ගේ දුව වනේද විහිලුවක් කරන් ඉන්නේ" ඇයට ඉන් දැණුණේ සතුටක්ය.

"මම ඉතින් ගැඹුරු වචන නැතුව සිම්පල් විදියට ඇහුවේ.. ඒක වරදක් නෑනේ.."

"වරදක් නෑ තමයි... විහික් කුපාඩියා. ඔය ගති ගුණමයි දැන් අරකින් පිහිටලා තියෙන්නේ. දැන් ඇඳුමක පැලඳුමක කිසි පිළිවෙලක් නෑ. ගෙදර හිටියොත් වැඩිපුරම ඉන්නේම හෙලුවෙන්. සමහර අදින අයට ඇඳුම් වැලක දාන්නත් බෑ.., ලැජ්ජයි. අරු ආවහම ඊටත් වඩා. බාගෙට ඇදගෙන මම ඉස්සරහා කියලා ගානක් නෑ. මම දෙතුන් දවසක් කිවුවට තුට්ටුවකට මායිම් කරන්නේ නෑ ඒවා"

"ඇඳුම් පැලඳුම් අමතක කරලා දාන්නකෝ... ඔයගේ ඒ කාලෙයි, කෙල්ලගෙ මේ කාලෙයි එහෙනම් කිසිම වෙන්සක් නෑ..."

"ඇයි.., මම එහෙම හිටියද..?"

"ඒ කාලේ අමතක එක තමා පුශ්නේ..? ඇයි මතක නැද්ද මම ආව දවසට අර... මේ.., ජංගියකුත් නැතුව හිටපු විදිය" ඔහුගේ සිනා හඬ රැවු දුන්නේය.

"කවුද දන්නේ නෑ ඒවා පුරුදු කරේ...?"

"කාටද දන්නේ නෑ ඒවා ඔන වුනේ..? හිතන්න.., ඒ අපේ දුව තමා. ඒත් එයා දැන් ඉන්නේ ඔයා ඉස්සර ඒ හිටිය වයසේ. ඔයාට වගේම එයාටත් ඒ අවශ්‍ය දේවල් තියනවා, ආස දේවල් තියනවා. අපේ ඒ කාලේ ගැන හිතලා ඒක තේරුම් ගන්න"

ඔහු උත්සහා කළේ ඇයට එය තේරුම් කොට දෙන්නටය. එහෙත් ඔහු සිතුවේ හැමදේ තමාටත් තේරුම් බේරුම් කරන ඇය මේ සුලුව මෙතරම් ගනන් ගන්නේ ඇයි දැයි කියාය. එබැවින් බිරිය ගැන දන්නා ඔහුට, ඇය එකම දේ දෙතුවරක් කීම ගැන සිතුවේ ගුප්තභාෂනක සිතුවිල්ලක්ය.

"ඔයා කියන විදියට ඒවට ඉඩ දෙන්න ගියොත්, මම ඉස්සරහා කියලා බලන එකක් නෑ, දෙන්නා සාලේ මැද්දේ බුදියයි" ඇය එලෙස කීවේ, කියන්නට ඇවැසි දේ කියා දමන්නට "දැන් වෙලාව හරි..." යැයි හංසිට ඉඟි කරමිණිය.

"ඒකේ වැරද්ද මොකද්ද..? ඒ දෙන්නා ගැනියි මිනිහයි. ගැනියෙක්ගෙයි මිනිහෙක්ගෙයි අතර එහෙම දේවල් වෙනවා කියලා ඔයා නොදන්නවා නෙමෙයිනේ. එතන හංගන්න දෙයක් නෑ..." ඔහුත් එලෙස කීවේ එබැවින්ය. එහෙත් ඔහුට නොදැනීම ඔහුගේ හිත කුමක්දෝ උනුහුමකින් නලියනවග ඔහුටත් සිතුවේය.

"මේ.., මේ.., ඔයත් එහෙනම් එහෙම ඕන කියයි..?" ඇය ඔහුගේ හිත පිරික්සුවාය.

"මොකද්ද..?" ඇය ඇසුවේ කුමක්දැයි ඔහුට නොවැහැටුනාම නොවේය. එහෙත් ඔහු සිතුවේ ඇය කීවේ එයම දැයි කියා සැක හැර ගන්නටය.

"එයාලා ඉන්න තැන උනත් එහෙම දේකට..?" මව එලෙස ඇසුවේ හංසි දෙස බලමිණිය. ඒ දැන් ඔහු නිසිතැනට දැන් ආ වග අඟවමිණිය.

"ඒක එයාලට ප්‍රඡේණයක් නැත්තම්, මට කොහොමත් ප්‍රශ්නයක් නෑ. එයාලා බබාලා නෙමෙයිනේ..? එයාලා දන්නවනේ එහෙම දේවල් අපි අතරත් වෙනවා කියලා" ඔහුගේ හිත ඒ සිතුවිලෙන්ම සලිතව ගියේය. ඒ මත් වතුරේ මත පරයා, තම හිත මෙලෙස නලියන්නේ ඇයි දැයි කියා ඔහුට වැටහුන නිසාවෙන්, ගතට සිහි බිඳුණේ උනමිණිය.

ඔහුට මැව් පෙණුනේ බිරිය හා වන තම රතිය දෙස දියණිය ආශාවෙන් බලා සිටින අපුරුවය. ඒ මැවුන වනවර රූප පෙළෙන් ඔහුගේ යටි හිතේ සැඟව ඇති අසම්මතය ඇවිස්සුනේය. ඉන් ඔහුට පිය පදවිය නිමේශයෙන් අමතකව ගියේ, හංසිගේ නිරුවතත් නොසිතුව ලෙස මැව් පෙනෙමිණිය. ඒ මව හා පියාගේ රතිය දෙස බලමින් හංසිත්, හිමියා එකතුව මිහිරක් සොයන අපුරුවය.

පියාගේ පිළිතුර හමුවේ හංසිගේ හිත සතුවෙන් ඉපිළ ගියේය. ඒ මෙතුවක් බියෙන්, සැකයෙන් බලා සිටි හීනය, දැන් යථාර්තයක් වෙන වගට සැකයක් නොවුන නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඒ පියා දුටු අසම්මත රූපපෙළම හංසිගේ හිතෙත් ඇඳුනේය. ඇය දැණුන සතුවෙන් මවගේ දෙකොපුල් සිප ගත්තේ බලෙන්මය. එහෙත් මව හංසිට කීවේ "පොඩ්ඩක් ඉන්නවා තවම ඉවර නෑ.." යැයි කියාය.

"ඒක හොඳට හිටි... අම්මලා අප්පච්චිලා දුවලා බැනලා එකට.. අයේ අහන්න දෙයක් නෑ දෙයක් නෑ.. ඔය වනවර ජානමයි අරකිටත් තියෙන්නෙ...?"

"එහෙම වෙන්න එපැයි... මේ ඒවගෙන් වැඩක් නෑ ඔයාට ඊරිසියා හිතුනා නේද..?" ඔහුත් සිතුවේ ඊට ඇති බිරියගේ හිතත් අඳුන ගන්නටය. ඒ දැණුන මිහිර නිසාවෙන් මදක් ඉකි ගසනා ලිඟුව කලිසමට පිටින් ඔහුට අතගැවුනේ ඉබේටමය.

"මොකටද...?" ඇය ඇසුවේ නොදන්නා සේය.

"මේ.., එයාලා දෙන්නව එහෙම දැක්කම..?" ඔහුගේ වදන් පෙළෙන්ම ඔහුගේ හිතම සලිතව ගියේය.

"වැඩේ මයි..." ඇය සත්‍ය කියන්න ඉකමණේ නොවුණාය. ඒ එක්වරම තම හිත කීම ඔහුගේ සැකට තුඩුදේයැයි සිතන නිසාවෙන්ය.

"ඇත්ත කියන්න..."

"මොකද්ද අනේ... එහෙම කියන්නේ කොහොමද ඔයාට උනත්, එකී අපේ දුවනේ.." ඇය නිසි පිළිතුරක් නොදී ගැහැණු මායමක් පෑවාය.

"මට විතරනේ.... කියන්නකෝ..?" ඔහු වඩාත් ආදරණීය වුනේය.

"හම් ටිකක්..." ඇයත් එලෙස කීවේ වඩාත් ලෙංගතු බවෙන්ය.

"ඒ දෙන්නව දැක්කම ඔයාට මාව මතක් වුනාද..?" ඔහුට ඒ ලෙංගතු බව දැණුනේය.

"හම්... ගොඩ සැරයක්" ඇය එලෙස කීවේ කොළ බවෙන්ය.

"ඇයි ඒ..." ඔහුගේ හිත ඊට බැඳුනේය.

"අනේ ඒවා කියන්න බෑ අනේ..., ඔයා මාව අසරණ කරනවා" ඇය පෑවේ කොමලයක්ය.

"කියන්නකෝ...?"

"මේ.., එවලේ තිබ්බ දහකාර කම ඔයාගේ වගේමයි.." ඇය එලෙස කීවේ හිතා මතාම විලි බවක් වදන් තුලට ගැබ් කරමින්ය.

"කාගේද..?" ඇයගේ විලි බව ඔහුගේ හිත ගත්තේය.

"මේ.., මේ.., නිමන්ත පුතාගේ" ඇය ඇහැක් ඉහි මැරුවේ හංසිටය.

එම වදන් පෙළ ඔහුගේ හිත කිතිකවා දැමීමේය. ඒ ඔහුට දියණියගේ හා බැණුණුවන්ගේ රතිය හොරහින් රස විදින අපුරුව මැව්පෙනෙමින්ය. ඒ බිරිය බැණුණුවන්ගේ දඩබ්බර කමට වශිවෙමින්ය. "කොයි ගැණිද අකමැති කොල්ලෙක් දිහා එහෙම බලන්න" එම සිතුවිල්ලෙන් ඔහුගේ ලිඟුව පූර්ණ ලෙස අවදි වුනේය.

"මිනිහා මම වගේම වැඩ කාරයෙක්ද..?" මෙවැනි මොහොතක පොදුවේ පුරුෂයන්ට නැගෙන පැනය, ඔහුටත් පොදු විය.

"හම්.. ටිකක්. මේ.., ඇත්තම කියන්නමිද... තරහා වෙන්තේ නැද්ද..?" ඇය කෝල බවක් වදන් තුලට එක්කලේ මෙවර හිතා මතාම නොවේය.

"පිස්සුද පැටියෝ.., මම තරහාවෙනවද...?" ඇය කියන්නට යන්නේ කුමක්දැයි කියා ඔහුට පැණයක් නොවින.

"මේ.., මේ.., මට ආස හිතනා" සැබැවින්ම මෙවලේ ඇගේ හිතත් වූයේ විලියෙන්ය. ඇය හංසි වෙත පැවෙත් ලැජ්ජා බරිත සිනහවක්ය.

"එහෙනම් ඉස්සෙලා කේන්තියෙන් කතා කරේ..?" ඔහු සිතුවේ සියුම්ව ඇයව තම අණසකට ගන්නටය.

"ඒ මේ.., මේ.., අපේ එකිගේ තියෙන වල්කම ගැන තරහෙන්තේ.." ඇය එලෙස කීවේ හංසි දෙස සිනහවෙන් බලමින්ය.

"ගැනියෙක් තමන්ගේ මිනිහා ලඟ වනවර වෙන්තේ නැතුව කාගේ ලඟ වනවර වෙන්තද... ඔයත් එහෙමතේ?" ඒ නැගුන මිහිරෙන් ඔහු අවදි වූන ලිඟුව කලිසම මතින් මිරික ගත්තේය.

"ඒක ඇත්ත තමා..., ඒත් ඒ අපේ දුවනේද කියලා හිතනම ටිකක් අප්සෙට් වුනා.." ඇය විලිබව පරයා හංසිට ඉහිකළාය. ඒ දැන් වැඩේ හරියයි කියාය.

"කෙල්ලත් දහයිද..?" ඔහුට තම දියණියගේ දහකාර බව මැව් පෙනෙන්නට ගත්තේය.

"දහයිද අහනවා...? පුතාට වඩා ඒකීට තමා ඒ උවමනාව" ඇය එලෙස කීවේ හංසි දෙස බලමින්ය.

"ඔයාගෙම දුවනේ ඉතින්... එහෙනම් ඉතින් ඔයාට වගේම, එයාටත් ඒ

උවමනාකමුත් අඩු නැතුව පිහිටලා ඇති....?" ඔහුට රතියෙදී බිරිඳගේ ඇති නොහික්මුණු කම මතින් දියණියව මැවී පෙනුණේය. ඒ නිමන්ත සමඟ හංසිගේ දඟකාර කමය.

"ඕකනේ ඉතින්.., හැම දේටම මාව අල්ල ගන්නවා" ඇය පෑවේ බොරු නොක්කාඩුවක්ය.

"හරි හරි.. එවගෙන් වැඩක් නෑ. මේ... කියන්නකෝ.., ඔයා ශුවර් එකටම අරක අරහෙම වෙලා කියලා දැක්කේ නෑ නේද...?" ඔහුට අවැසි වූයේ එය දැනගන්නටය. එහෙත් ඒ එසේ උවත් හංසි කෙරෙහි අතිතකින් නොවේය. ඒ ඔහුගේ හිතේ මිහිර පතාය.

"නෑ.. එකී කපටී..." ඇය එලෙස කීවේ හංසි දෙස සිතහවෙන් බලමින්ය.

"ඒකනේ මම ඉසෙල්ලා කිව්වුවේ.., එහෙම වෙන්න නැතුව ඇති කියලා. හැබැයි එහෙනම් අහන්න දෙයක් නෑ අම්මා වගේම තමා" ඔහුට නැවතත් බිරියව එයට ඇඳුනේ නොදැණීමය.

"ඔන්න ඉතින් ආයෙත් මාව අල්ලගන්නා.." ඇය නවත් පෑවේ ලොංගතු නොක්කාඩුවක්ය.

"ඔයත් එහෙමනේ... කාසාද බදිනකම්ම ඒක දුන්නේ නෑ නේ. මේ.., ඒවගේ වැඩක් නෑ.., කියන්නකෝ.. නිමන්ත පුතා මගේ කෙල්ලට හොඳට සැලකුවද..?" ඔහු නැවැත් එම පැනයටම ආවේ මෙවර නම් මිහිරක් සොයාය. ඒ ඔහුට නිමන්තව යටකොට සිටිනා දියණියව මැවී පෙනුණේය.

"ඒකනේ කිවුවේ ඔයාව මතක් වුනා කියලා..." ඇය නැවත පෑවේ කොමල බවක්ය.

"මේ.., පොඩි දෙයක් අහන්නද..?" හිතේ මැවුන රූප පෙළ ඔහුගේ හිත ඇවිස්සුවේය.

"අහන්න..?"

"මේ.., මේ.., ඔයා පුතාගේ එකත් දැක්කද..?" ඔහුගේ වදන් තරමකට ගොත ගැසුණේය.

"හම්...." ඇය බැලුවේ හංසි දෙසය.

"ලොකුයිද..?" ඔහු හැඳුවේ තම මිහිරට වඩා ඇයව අවුස්ස ගන්නය. ඒ ඔහුගේ හිතේ සැලසුම උදෙසාය.

"ඔයාගේ තරම් නෑ.." ඇය එලෙස කීවෙන් හංසි දෙස බලමින්ය.

"ඇත්ත කියන්න.., ආස හිතූනා නේද ඔයාට..?" ඔහු බිරිඳගේ හිත දැන සිටියේය.

"අනේ මට බෑ... ඕවට උත්තර දෙන්න. මම තියනවා.." ඇය තවත් කොල වූවාය.

"එහෙනම් මම තරහයි.." ඔහු තම බිරිඳව පොලබවා ගන්නා අයුරු දැන සිටියේය.

"කමක් නෑ තරහාවෙන්න" මව පියා සමඟ හුරතල් වෙන්නේ කෙල්ලක මෙන් යැයි හංසිට සිතූනාය.

"මොකද්ද පැටියෝ..?" ඔහු තවත් ලයාන්විත විය.

"එහෙනම් හිතා වෙන්නේ නෑ කියන්න...?"

"නෑ..., සත්තයි.. ඉතින් කියන්නකෝ" ඔහුගේ හිත ඉපිල ගියේය.

"හම්... එහෙම හිතූනා..." ඇය එලෙස කීවේ හංසි දෙස සිනහවෙන් බලා උවත්, හිමියාට පෑවේ කෝල බවක්ය.

"එහෙම හිතූනා කිවුවේ..., ආස හිතූනද..?" ඔහුට අවැසි වූයේ එය දැනගන්නටය.

"හම්... ඔවු.." සැබවින්ම දැණුන ඒ ලැජ්ජා බරිත බවෙන් ඇගේ මුහුණක් වූයේ රතුවය.

"මමත් ඉන්න තිබ්බේ නේද..?" ඔහුගේ ගතම ඉන් අවදිව ගියේය. ඒ බිරිය දියණියගේ හිමියාට වගිව ඇති අසම්මත බවේ මිහිරෙන්ය.

"ඒ මොකටද..?" ඇය ඇසුවේ නොදන්නා ලෙසය. ඒ හංසි දෙස බලමින්ය.

"ඒ මොකටද අහන්නේ...? එහෙනම් මටත් බලන්න තිබ්බා අපේ කෙල්ලගේ දැහලිල්ල"

පියාගේ එම වදන් පෙලෙන් හංසිගේ ගත ගැස්සී ගියේ සිහින් හීතලක මෙන්

ගතේ හිරි ගඩුත් මතු වෙමින්ය. ඇයට මැවි පෙනුනේ පියා තමන් දෙස හොරහින් බලා සිටින අපුරුවය. ඒ අසම්මත කමෙන් ඇගේ යටි කයත්, බිඳුවෙන් බිඳුව සතුටු කඳුලු වගුරන්නට ගත්තේ ඇයටත් නොදැනීමය. එබැවින් ඇය මවගේ කණට කොට කීවේ "අම්මේ දැන්නම් මට ඉන්න බැ.. ගලනවා වගේ" යැයි කියාය.

එහෙත් මවට සිනහවක් නැගුනේ හංසිගේ ඒ කාතවට නොවේය. ඒ හිමියා දැන් ඇයගේ අණසකේ බව සැකයක් නොවූන නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇයටත් හිමියා දියණිය දෙස එලෙස කාමුක ලෙස බලා සිටින අසම්මත කමත් මැවි නොපෙනුනා නොවේය. ඒ ඇයටත් ඉන් මිහිරක් දැනෙමින්ය. එබැවින් ඇය සිතුවේ ඔහුව ඒ අසම්මත කාමුකත්වයෙන් තවත් අවුස්සා ගන්නටය.

"ඉතින් මට වගේ බලන්න දෙයක් ඒකේ ඔයාට ඒකේ තියෙන වැයි...?" ඇය ඇසුවේ හංසි දෙස බලමින්ය.

"නැත්තේ මොකද...?" ඔහු ඇඳ සිටි කෙටි කලිසමේ කකුල් විවරයෙන් ලිඟුව එලියට පන්නා ගත්තේ යහනේ ඇලවෙමින්ය.

"මොනවද...?" ඇගේ හිත හිමියාගේ ඒ අසම්මත කමෙන් අවදිව ගියේය.

"දෙන්නගේ සෙල්ලම් නේ..." ඔහු ලිඟුවේ පෙරසම හෙමිහිට පහත් කළේය. එහෙත් දෙනගේ කියා කීවේ, එක් වරම හංසි දෙස යැයි කිය නොහැකි කමෙන්ය.

"විහික්... වනවරයා.." ඇය එලෙස කීවේ එහි මිහිර තමාත් විදින වග ඇගෙන ලෙස කෝලබවෙන්ය.

"එහෙනම් ඔයත් වනවරයින්..."

"මම බැලුවේ අපේ දරුවා දිහා නෙමෙයිනේ...?" ඇය ඇසක් ඇඟිමැරුවේ හංසිවෙතය. ඒ ඔහුගේ පිළිතුර හංසිගේ මිහිර වග ඇය දන්නා නිසාවෙන්ය.

"අනේ මංදා මටනම් ඒක ආස හිතූනා.." ඔහුට මැවුනේ හංසිගේ නිරුවතය.

"අයියෝ අප්පව්වි.... ලැජ්ජා නැද්ද.. විහික්.." ඇය එලෙස කීවේ ඔහුව තවත් අවුස්ස ගන්නටය.

"මම ඇත්තමයි කිවුවේ. ආසයි කෙල්ලව එහෙම බලන්න.." ඔහු දැණුන ඒ මිහිරෙන් ලිඟු හිස දැඩිව මිරික ගත්තේය.

"කොහොමද..?" ඇය ඇසුවේ නොදන්නා ලෙසය. ඒ ඔහුගේ පිළිතුරෙන් ඔහුම ඇවිස්සෙන වග දන්නා නිසාවෙන්ය.

"මේ..., මේ..., ඇඳුම් නැතුව. හෙලුවෙන්" ඔහුට දැණුන මිහිරේ දැඩිබව නිසාවෙන් ලිඟ හිස දැඩිව මිරික ගත්තේය.

හංසිගේ දැසත් විසල්ව ගියේ, පියාගේ ඒ වදන් පෙලට දැණුන සතුටෙන්ය. ඇයට මැවි පෙණුනේ පියා තම නිරුවත දෙස බලා සිටින අපුරුවය. දැණුන ඒ අසම්මත කමේ මිහිරෙන් ඇගේ යටි කයත් කැලතෙන්නට ගත්තේය. එබැවින් හංසි මවගේ කණට කොට කීවේ පියාගේ ඒ කැමත්තට විරුද්දව විහුලුවක්වත් නොකරන ලෙසය.

"බලන්න විතරක් නම්..., එහෙම මේ.. නිකන් කමකුත් නෑ වගේ.." කෝල බවෙන්ය. ඒ ඇගේ හිතේ කැමත්තත් ඔහුට ඇහෙන්නටය.

"ඔයා ඉස්සෙල්ලා හිතුවේ වෙන දෙයක් නේද.. එහෙම දෙයක් කොහොමත් වෙන්නේ නෑ" එහෙත් ඔහුගේ හිත එම සිතුවිල්ලෙන් සලිතව ගියේය.

"ඇත්තටම නම් මට බය හිතූනා.. ඔයා ඒ සීම හිතෙන්නවත් පැනලා ඇතිද කියලා?" මව ඔහුගෙන් එලෙස ඇසුවේ හංසි දෙස බලමිණි. එහෙත් හංසි කීවේ එලෙසවත් පියාගේ හිත නොකඩන ලෙසය.

"ඔයාට පිස්සුද...? එහෙම දෙයක් හිතන්න වත් මම තිරිසනෙක් නෙමෙයි. මම හිතුවේ අපි අතරේ වෙන අමුතු බැඳීමක් ගැන විතරයි"

"හැබැයි එදා උන දේට, දැන්නම් මගේ හිතටත් මොකද්ද වගේ. මට හිතෙනවා එදා මම කරේ නරක වැඩක් නේද කියලා. පහුවදා මට එයාලගේ මුණ බලන්නත් ලැජ්ජා හිතූනා" ඇය කීවේ මුසාවක්ය. ඒ නියම තැනට එන්නට දැන් වේලාව පැමිණ ඇතිවග වටහා ගනිමිණි.

"අයිගෝ ඒක හිතන්න එපා.. ඒක මරු වැඩක්නේ.."

"ඒ උනත්.. අනේ මංදා... එයාලා ඒක දැනගත්තොත්, ඔයා ඉස්සෙල්ලා කිවුවා වගේ එයලා හිතයි ඔයයි මමයි තිරිසන්නු දෙන්නෙක් කියලා. මොකද..., ඔයා හිතනවද එහෙම දේවල් කිසිම පවුලක වෙනවා කියලා..?"

"අපිට එහෙම වෙනවා කියලා කියන්නත් බෑ, නොවෙනවා කියලා කියන්නත් බෑ... මොකද අපි අනික් අයගේ හිත් දන්නේ නෑ නේ. අපිට අනුන්ගේ හිත්

කියවන්නත් බෑ.

ඔයාට, මට වගේම තවත් කෙනෙකුට එහෙම නොහොතෙයි කියලා කියන්න බෑ. වෙනස තියෙන්නේ අපි දන්නා ඒ ගැන, අපි දන්නට එලි කරගත්ත එක. කොච්චර දේවල් හිත්වල එහෙම එහෙම හැංගිලා ඇතිද..?" ඔහු කලේ දීර්ඝ විග්‍රයක්කය. ඒ තම බිරිඳ ඉන් මිදෙවී යැයි සැකයෙන්ය.

"හම්... මම ඊයේ පත්තරෙන් දැක්කා ඉංදියාවේ එහෙම එකක්. පුතාගේ වයිල් එක්ක තාත්තා ඉඳලා. කොහොම හරි කෙල්ලක් ඒ තාත්තා එක්ක කැමත්තෙන් හිටියා කියලා තමයි තිබ්බේ" ඇයට සතුටක් දැනුණේ හිමියාගේ ඊට ඇති උන්දුව කෙරෙහිය.

"ඒකනේ.. ලැජ්ජාවයි බයයි නිසා එහෙම එලිනොවිච්ච තව කොච්චර ඇත්ද..? ඔයාට මතකද මෙහේ මගෙන් එක්ක ඉන්න රත්තේ...?"

"එක පාරක් අපේ ගෙදර ආවේ.., අර අනුරාධපුර පැත්තේ කෙනාද..?"

"ඔවු., ඔවු., ඌ තමා. ඌම තමා මගෙන් එක්ක කිවුවේ.., ඌ වයිල්ගේ අම්මා එක්කත් ඉන්නවලු" ඔහු කීවේ සැබෑවක්ය.

"හිතන්නවත් බෑනේ එයා එයා එහෙමයි කියලා.., ඉන්නේ නම් උපාසකයා වගේ. හැබැයි කොයි සෙල්ලමත් හොඳ, අහුනොවෙන කම් විතරයි. හිතන්න ඒ වයිල් දැනගතොත් මුළු පවුලම විනාසයි නේද..?" ඇයට අහම්බෙන් සිතුවේ එයය.

"හොඳම දේ ඒක නෙමෙයි... අම්මා එක්ක මු ඉන්නවා කියලා වයිල් දන්නවලු. දවසක් වයිල් මුගෙන් අහලා..., මු ඉතිං ඇත්ත කියලා. පස්සේ කිවුවලු එයා දන්නවා කියලා අම්මට කියන්න එපා කියලා. හැබැයි අම්මා දන්නවලු දුවත් ඒක දන්නවා කියලා. වැඩේ කියන්නේ දෙන්නා එක ගෙදර, දෙන්නට දෙන්නා එහෙම දෙයක් නොදන්න ගානට ඉන්නවලු" ඔහු කීවේ සිනහවෙන්ය.

"එහෙම දැනුවත්ව වෙනවා නම් ඉතින් වරදක් කියන්නත් බෑ. ඒත් එව්වර ගැඹුරටම යන්න නරකයි" ඇය සිතුවේ එයය.

"එයාගේ හස්බන්ඩ් නැතිවෙලා තියෙන්නේ බැඳපු අලුතම. ඒ කලේ ඉදන්ම මේ වෙනකම් එයාගේ වෙන සම්බන්දක් තිබ්බේ නෑ. ඉතින් ඒක නිසා යාළුවගේ

වයිල් උනත් මුකුත් කියලා නෑ. උෟ නම් කීවේ වයිල් ඒක ගැන සතුටු වුනා කියලා.."

"මොනවා උනත් ඒ වයිල් හරි හොඳයි.. නැත්නම් අම්මා එක්ක උනත් තමංගේ මිනිහා බේදා ගනිද..? හැබයි අපේ මේක ඒක එක්ක ගලපන්න බෑ"

ඇය එලෙස කියන විට හංසි නැවතත් කීවේ එවැන්නක් කියන්නට එපාය කියලාය. ඒ පියාගේ හිත බිඳේතැයි බියෙන්ය. එහෙත් මව ඔහුගේ හිත හොඳින් දැනසිටියේය. එබැවින් පරිණත ගැහැණු මොළයෙන් ඇය සිතුවේ එක්වරම අවනත වීම, ඔහුට සැකක් ඉපදෙන්නට ඇති ඉඩකඩ වැඩියැයි කියාය.

"මාත් කියන්නේ ඒක තමා. කවදාවත් අපි එව්වර ගැඹුරු තැනකට යන්න හිතෙන් වත් හිතන්න නරකයි. අපේ අතින් එහෙම දෙයක් කවදාවත් වෙන්නේ නෑ. මට ඕන අරවගේ දේවල් උනත් රහසක් නොවෙන විදියට අපේ බැඳීම ඇති කර ගන්න" ඔහු සැබෑ හිත කීවේය.

"ඒක නම් හිතන තරම් ලේසි වෙන එකක් නෑ. කවුද දන්නේ කෙල්ල කෙසේ වෙතත් පුතා කොහොම ඒ ගැන හිතයිද කියලා..?" ඇය එලෙස කීවේ, එහි අමාරු බව අභවන්නට සේම, දැනටත් ඒ අධිතාලම අරඹා ඇති වගක් ඔහුට නොහැගෙන්නටය.

"ඔයා අතේ තමා ඉතින් ඒ වැඩේ තියෙන්නේ.., කොහොමත් ඉතින් කෙල්ල ඔයා එක්ක ඊටිනේ?" බිරිඳගේ ඊට ඇති කැමත්ත ඔහුට වැටහුණේය. එබැවින් ඔහුට දැණුණේ සතුටක්ය.

"කෙල්ලනම් අමාරුවක් වෙන එකක් නෑ.., එකිගේ තියෙන වල්කමේ තරම. මම නම් හිතන්නේ එකී සමහර විට උඩින්ම කැමතිවෙයි.." ඇය එලෙස කීවේ හංසි වෙත සිනහවක් පාමින්නේය.

"එහෙනම් වැඩේ ලේසියි. ඔයා අතේ තමා අතික් ලොකුම වැඩේ, කෙල්ලගේ පාණියෙන්ම තමා කරගන්න ලෙසි වෙන්නේ "

ඔහුට දැනුන සතුට නිහිම් නැති විය. ඒ ඔහුගේ හිතේ සිවුදෙන එකතුවේ අසම්මතයන් රූපපෙළක් ලෙස මැවෙමින්ය. එහි මුල් තැන ගත්තේ හංසිගේ නිරුවතය. ඉන් ඔහුගේ කොෂ දෙකත් මද පමණ රත්වෙනු ඔහුට දැණුණේය.

"ඔයා ඇත්තටම එහෙම ආසයිද..?" ඇය අවසන් නිගමනය දෙන්නට සිතුවාය.

"ඔවු.. එකතේ මම කිවුවේ..?"

"එහෙනම් එයාලට ඉස්සෙල්ලා අපිට ඒකට හැදෙන්න වෙයි.." ඇය එලෙස කීවේ හංසි දෙස බලමිත්ය. ඒ තම ඊලඟ පිම්ම ඔහුට ඉහිකරන්නට වේලාව පැමිණ ඇති වග වටහා ගනිමිත්ය.

"ඒ කිවුවේ...?" ඔහුට එය නොවැහැටුණේය.

"මෙහෙමයි.., කෙල්ලව පැත්තකින් තියමුකෝ. හැබැයි පුතාට නොදැනෙන්න අපි එතනට එන්න ඕන. ඒකට අපිත් කැපවීමක් කරන්න වෙයි"

"ඔවු අපිට ඒක බැරිකමක් නෑනේ. අපි.. මේ.." ඔහුට දහසක් දෑ හිතුවේය. එහෙත් ඊට පෙරම මව කතාව අවදි කල නිසාවෙන් ඔහු ඇයට මුල්තැන දෙන්නට සිතුවේය.

"ඔයාට නම් මොකද..? මම තමා එතනත් බිල්ලට අහුවෙන්නේ" ඇය ඒ වදන් පෙළට බොහෝ දේ එකතු කොට ඉහියෙන් කීවේ, අමුවෙන්ම පැවසිය නොහැකි නිසාය.

"හම්.. ඒකනම් ඇත්ත. ඔයා අතේ තමා සේරම. මට තේරෙනවා ඔයා කියන දේ...?" ඇයට මුල් දෙන්න සිතුව එක හොඳ යැයි ඔහුට සිතුවේය.

"එහෙම කමක් නැද්ද..?"

"කොහොමද...?" ඔහුට ඇගේ සැලසුම දැනගැන්මට වූයේ හදිසියක්ය.

"මේ.., මම.. මේ... ටිකක් ඕනවට වඩා නිමන්ත පුතාට.. මේ... තෙරෙන නැද්ද අතේ ඔයාට..?" ඇය පෑවේ විලිබරිත කොමලයක්ය.

මවගේ හා පියාගේ දුරකථන සංවාදය නිමවෙන විට හංසි සිටියේ සතුටෙන් ඉපිලවය. ඒ පියාගේ එයට ඇති උන්දුව, හංසිට රහසක් නොවූන නිසාවෙන්ය. ඇයට ඒ බොහෝ දෑත් මැවී පෙනුණේ හිත ගිනියම් වෙමිත්ය. එබැවින් ඇය එවලේම නිමන්තට ඇමතුමක් ගත්තේ පරක්කු නොවී එන්නට යැයි කියන්නට හිතාය.

එහෙත් මව හා කතිකා කොටගත් ගත් පරිදි හංසි නිමන්තට කීවේ පෙරදින මෙන් හදිසියෙන් ලෙසය. ඒ ඔහුට සැකක් නොසිතෙන ලෙසට මවට සැහැල්ලු ඇඳුමකින් මෙදින සැරසී ඔහු හමුවේ ඉන්නට ඉඩ කඩ සකසා ගන්නටය.

මෙදින මිලදීගත් දණහිසෙන් මදක් ඉහලට වූ කෙටි කලීසමෙන් හා සැහැල්ලු ටීෂර්ටුවකින් මව සැරසුනේ හංසිගේ බලකිරීම මතම නොවේය. එහෙත් එවැනි ඇඳුම් කට්ටලයක නුහුරු බවත් ඇයට නොදැනුනා නොවේය. ඒ හිතට සිහිං විලියකුත් කැට්වය.

රාත්‍රී හත වන විට නිමන්ත ආවේ, දහසකුත් පැතුමන් මැද්දේය. ඔහුගේ හිතේ දහසක් පැතුමන් දළුලෑවේය. ඒ බොහොමයක් හංසි හා නොවුනේය. ඔහිගේ හිත ඉපිළ නිබුනේ මවගේ ඇසුරේ උන්දුවෙන්ය. එහෙත් මව ව දුටු විට ඔහුට හීං දාඩියක් දැමුවේ, ඇයව මෙලස කිසි දිණ දැක නොමැති නිසාවෙන්ය.

එහෙත් ඔහුගේ හිත බිඳුනේ, ඔහුව දුටු විගස මව ලැජ්ජාවෙන් කාඞරයට ගිය නිසාවෙන්ය. "අම්මා මෙහෙම ඇඳලා ඉන්නවා මම දැක්කමයි..., විහික් අපරාදේ ඔය ඇඳුම මාරු කරන් ආවෝත්" ඔහුට සිතුවේ එපමණය. ඒ ඔහු හංසිගේ හා මවගේ සැලස්ම නොදන්නා නිසාවෙන්ය.

"අම්මා මොකද ලැජ්ජාවේ දිවුවේ..." එබැවින් ඔහු හංසිගෙන් ඇසුවේ බිඳුන හිතෙන්ය.

"ඔයා එනවා කියලා මම අදත් කිවුවේ නෑ..., ඇඳගෙන හිටපු එකට ලැජ්ජා හිතෙන්න ඇති" හංසිට සතුටක් දැනුවේ ඔහු ගැටයට අහුවුන නිසාවෙන්ය.

"ඒක මරුනේ..., සෙක්සි කලටියක් වගේ...." ඒ කීවේ ඔහුගේ හැබෑ හිතය.

"දැන් මෙයාට කුරුම්බා එපාවෙලා වගේ...? " හංසි පෑවේ බොරු නෝක්කාඩුවක්ය.

"එහෙම නෙමෙයි පැටියෝ... කුරුම්බයි, කලටියි එක වල්ලේ දැක්කම පිස්සු වැටුනා. මේ..., අම්මා ඇඳුම මාරු කරයිද" ඔහු බියවූයේ එයටය.

"මම හිතන්නේ නෑ අද එහෙම කරයි කියලා..., ඕනනම් බ්‍රා එකක් විතරක් අදි. එයාටත් දැන් ඔයාව එව්වර ගානක් නෑ" ඇය කීවේ සැලස්මේ පරිදිය.

" මරුනේ එහෙනම්... "ඔහුට කියවුනේ ඉබේටමය.

"ඒක තමා කියන්නෙ..., ටිකක් එයා එක්ක සෙට්වෙන්න කියලා. කොහෙද ඉතින් ඔයා එයා ඉස්සරහා ඇඞරෙනවනේ..." හංසි කීවේ සිනහවෙන්ය. "හරි.. හරි.. ඉන්නකෝ අද.." ඔහුට ඉන් දිරියක් දැණුනේය.

"මේ.., මමත් අද ශපෙට් දෙන්නම්... බලන්නකෝ මම අද කරන වැඩේ. මේක හැමදාම හංගන් කරන පුළුවන් දෙයක් යැයි" හංසි ඔහුව තවත් දිරිමත් කළේ යටි හිතෙන් ඔහුට සිනහා වෙමින්ය.

ගෙතුලට ගිය මව බ්ලෙසියරයක් ඇඳ ගත්තේ, මෙදින ඒ නිමන්ත හමුවේ දැණුන විලිය නිසාවෙන් නොවේය. ඒ ඔහු නිසාවෙන් තමා ඒ යට ඇඳුම ඇඳගත් වග ඔහුට දන්වන්නටය. එහෙත් හිත කීවේම "ආයේ බොරුවට රහපාන්නේ මොකටද...? උහන් දැන් අහුවෙලා ඉවරනේ" යැයි කියාය. එහෙත් පරිනත බුද්ධියෙන් ඇය සිතුවේ ඉදිරිය ගැනය. ඒ බිඳුවක්වත් ඔහුට මෙය සැලසුමක් වග නොහැගෙන්නට, සභාවික හඬුවක් ලෙස මේ සැලසුම කරලියට ගන්නටය.

"පුතාට අද මහන්සි පාටයි.." ඇය නිමන්ත හා හංසි අසලට ආවේ තේ එකකුත් අතැතිවය.

"ඔවු අම්මේ.., මේ දවස් ටිකේ එපා වෙලා තියෙන්නේ" එහෙත් ඔහුට එයට වඩා සතුටක් දැණුනේ මව ඇඳුම මාරුනොකර සිටීම ගැනය.

හංසි කී විලසම ඇගේ වෙනසකට වූයේ බ්ලෙසියරක් ඇඳ සිටීම පමණක් වග නිමන්ත දුටුවේ, ඇඳසි ටිෂර්ටුව මතින් විනිවිද පෙනුන ඇගේ බ්ලෙසියරය නිසාවෙන්ය. හෙත් නිමන්තට සිතුවේ "ඔය හංග ගත්තට එදා මම දැක්කේ නැතුවයි.." ඔහුට එදින මව දෙතන තුවායෙන් විවරකොට නැවත ඇඳගත් අයුරු මැවී පෙනුනේය. එහෙත් ඔහු සතුටු වූයේ වෙනදා අදින දිගැති සායට වඩා මෙදින ඇය ඇඳසිටින කලිසමෙන් ඇගේ දෙකලවා වැඩියමක් වූයේ නිරුවතින් නිසාවෙන්ය.

"මේ.., මම ටක්ගාලා වොෂ් එකක් දාගෙන එන්නද..?" නිමන්තට එය ඇදුනේ ඔහු හා හංසි එය සැලසුම් කළ පරිදෙන්ය. එහෙත් මව හා දියණිය ඒ සැලසුම ඊට පෙරම සකසා තිබුනේය.

"ඉක්මණට එනවා... මොනවා හරි හදන්නත් ඕන. මට බෑ හැමදාම මහංසි වෙන්න" මව කළේ සියුම් තරවටුවක්ය. ඒ නිමන්තට එය සැලසුමක් වග නොදැනෙන්නටය.

හංසි මවා ගත් කෝපයෙන් නිතඹ ගස්සා යන යුරු මවටත් නිමන්තටත් ගෙන දුන්නේ සිනහවක්ය. එහෙත් ඇය කාඹරයෙන් ඉවට ආ අපුරුව දුටු විට නිමන්තට මවගේ මුහුණ දෙස බැලුනේ ඉබේටමය. ඒ ඇය උඩුකයට බ්ලෙසියරය පමණක් ඉතුරු කොට ඇති නිසාවෙන් නොව, යටි කය ඇය වසාගෙන සිටියෙන් කෙටි තුවායෙන් වීමය.

"ඒක ලැජ්ජාවක් නැති එකියක්..." මව කීවේ හංසිට නොව නිමන්තටය.

"ඇයි.. මොකට ලැජ්ජා වෙන්නද..? ඔයා අම්මා.., මෙයා හස්බන්ඩ් ඉතින් හංගන්න දෙයක් තියෙනවැයි" හංසිට එය වගක් නොවින.

"ඒකත් ඇත්ත... මම දැන් මොනවා කියන්නද.." ඇයත් පෑවේ සිනහවක්ය.

හංසිගේ සැලසුම ඔහුට වැටහුනේ මෙවලේය. ඔහුට ඉන් සියුම් ලැජ්ජාවක් නොදැණුනාමත් නොවේය. එබැවින් ඔහු දෙතුන් විටක් මව දෙසත් හංසි දෙසත් මාරුවට හොරහින් බැලුවේ මුණිවත රකිමින්ය. එහෙත් හංසි මෙලස කරන්නේ හිතා මතාම වග ඔහුට සැකයක් නොවුනේය.

"අම්මේ මගේ කොල්ලව හොදට බලාගන්න? මම ටික් ගාලා එන්නම්" හංසි හැරුනේ මුළුතැන් ගේ දිහාවටය.

"දැන් ඉතින් අපි මොනවා බලාගන්නද..? ඇවිත් බලාගන්න එකයි ඇත්තේ" මව එලෙස කීවේ නිමන්ත දෙසත් හොරහින් බලමින්ය.

නිමන්තට පුදුමය වූයේ හංසි කී පරිද්දෙන්ම මව දැන් ඒ කෙරෙහි දක්වන ලිහිල් බව කෙරෙහිය. "හංසි කිවුවා හරි.. දවසක් දෙකක් යනකොට හරි යයි කියලා" ඔහුට සිහි වුනේය. ඒ එදින හංසි කී "පිස්සුද අනේ...? ඔයා තව දවසක් දෙකක් රැට මෙහෙ නවතින්න ගත්තම ඒක ඉබේම මහ ඇරිලා යයි. දැන් ඔය ඔයා ඉඳලා හිටලා එන නිසානේ ඔහොම. මම නොදන්න වැයි එයාගෙ තරමත්" ඔහුට නැවතත් එය සිහි වුනේය. ඒ මව හමුවේ මෙදින ඔහුගේ හිතටත් දිරියක් දැනෙමින්ය. ඔහුගේ දිරිය වඩාත් දිරිමත් වුනේ හංසි කී "ඒක තමා කියන්නේ..., ටිකක් එයා එක්ක සෙට්ටවන්න කියලා. කොහෙද ඉතින් ඔයා එයා ඉස්සරහා ඇඹරෙනවනේ..." යැයි කී වදන් පෙළෙන්නේය.

"මේකී දැන් හැදිලා ඉවරයි.. ඉස්සර හිටියේ හිමිජ්ජී වගේ" මව නිමන්තට පෑවේ සිනහවක්ය.

"ඒකනේ අම්මේ.." ඔහුට වෙන කියන්නට කිසිවක් නොවුනේය.

"ඒකනේ අම්මේ නෙමෙයි.., ඉස්සර ඔහොම නෑ. ඕනවට වඩා නිදහස දීලා ඔයා තමා නරක් කරලා තියෙන්නේ" හංසි එලෙස කාමුක වී ඇත්තේ ඔහු නිසාවෙන් වග ඇය නොකියා කීවා. ඒ ඔහුට ආත්මාහිමානයක් දැනෙන්නට හා ඔහුව තවත් කුළුපහ කරගන්නටය.

"අනේ එහෙම නෑ අම්මේ..." ඔහුට මවගේ ඒ වදන් පෙළ සිහින් ආඩම්බරයක් ගෙන දුන්නේය.

"පුතා ආයේ දැන් මේ ගෙදරට පිට මිනිහෙක් කියලැයි. අනික අපි කියලා දැන් නීතී දාන්න යැයි. අපි ඔයාවල පාලනය කරපු කාලේ දැන් ඉවරයි. දැන් ඉතින් දෙන්නගේ කැමත්තක් තමා.

මම හිතාන ඉන්නේ අප්පවිච්චි ආවහම කතා බහා කරලා. අපි ටිකක් වෙනම ඉන්න කියලා. මොකද මම කැමති නෑ ඔය දෙන්නගේ නිදහසට අපි බාදාවක් වෙනවට. බොරුවක් ඕන නෑනේ.., ඔයාලා දැන් පොඩි ළමයි නෙමෙයිනේ මේවා හංගන් කතා කරන්න. දෙන්නා දෙමහල්ලෝ උනාම කොයි කවුරුත් ආසයි ටිකක් නිදහසේ ඉන්න" මව හීනියට තම සැලසුමට බැස්සාය.

"ඒක නම් එව්වර හොඳ අදහසක් නෙමෙයි අම්මේ..., අපි දෙන්නම ඒකට කැමති නෑ" හංසි පෙරදා මැවු සිහින් නිමන්තගෙ හිතෙන් බිඳ වැටුණේය.

හංසි කී සිවු දෙනාගේ එකමුතුව නිමන්තගේ හිතේ පැලපදියම්ව තිබුණේය. ඔහු සිහින් මැවුවේ එදින එනතුරුය. මවගේ මෙම කතාවෙන් ඔහුගේ හිත නොසන්සුන්ව ගියේ ඒ සිහින් පොකුරු බිඳ වැටෙමින්ය. එතුලින් නිමන්තට හංසි කෙරෙහි තරහක් උපන්නේ "මේකී හදිසි වෙලා සේරම වක බිලාස්ටි කරලා දායි වගේ" යැයි කියාය. ඒ හංසි මෙදින කළ රහපෑමෙන් මවගේ හිතට එම සිතුවිල්ල එන්නට ඇතැයි කියාය.

"ඔයාලා එහෙම කිවුවත් අපි දැනගන්න ඕන ඔයාලට ඒ නිදහස දෙන්න. දැන් උනත් මට කියන්න පුලුවන්ද අපේ එකීට අර ඉස්සෙලා වගේ එහෙම එපා කියලා. මොකද ඕන ගැනියෙක් ආසයි තමන්ගේ නිදහසට. ඔය දැහලිල්ල තියෙන්නෙත් ටික කාලයයි. දරුවෙක් ලැබුනට පස්සේ ඒ නිදහස සේරම ඉවරයි. දෙන්නා එකලාසයක් උනාම ඒ නිසා තමා අපි දෙන්නා ටිකක් අයිත් වෙන්න කියලා හිතුවේ"

මවගේ මෙදින එම විවෘත කතා බහා නිමන්තගේ හිතට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය. ඒ හංසි කී පරිදෙන් මව දැන් තමාට පෙරට වඩා හිතවත් බවක් ඇති වග ඇහෙමින්ය.

"අම්මලා එහෙම අයිත් වෙන එක ඒකට විසඳුමක් නෙමෙයි. අනික අපේ අම්මලා කැමති අපි එහේ ඉන්නවනම්. ඒත් කොහෙද මෙයා කැමති නෑනේ ඒකට. එයාට අම්මයි අප්පවිච්චි දාලා වෙනම ඉන්න බැරිලෑ. මට බය මම

ආවහම අම්මලගේ නිදහස නැති වෙයිද කියලා...?" නිමන්ත මේ ඇය සමඟ මෙලස වැඩියමක් කතා කලාමය.

"මේකී එහේ ගිහින් මේ විදියට හැසිරුනොත්, පුතාලගේ අම්මලා එක දවසෙන් මේකිව එලියට දායි. අපිම හිංදා හොඳයි. අනික පුතේ අම්මා අප්පව්විලා දාලා යන්න බෑ කියන කතා තියෙන්නේ ටික කාලයයි. අපි නිසා ඔයාලගේ නිදහස ඇහිරෙනකොට එහෙම හිතෙන්නේ නෑ.

අනික පුතා ආවා කියලා අපේ නිදහසට කොහේ බාදාවක් වෙන්නද? අපෙන් ඔය දෙන්නට මිසක්. මම දැන් නොදන්නවැයි දෙන්නගේ ඒ උවමනා එපා කමුත්" ඇය එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය. ඒ නිමන්තට තමා සියළු දේ දන්නා වගට ඉඟියක් දෙමින්නය.

"අයිගෝ... අම්මා කියන දේවල්.." අවැසි මාතෘකාව මෙයම උවත්, හිතට කොතරම් දිරි ඇතත් නිමන්ත මෙවලේ දැණුනේ විලියක්ය. ඒ මව සමඟ මෙවැනි කතාබහක් වෙන ප්‍රථම අවස්තාව මෙය නිසාවෙන්ය.

"මම ලැජ්ජා වෙන්න දෙයක් කිවුවැයි? ආයේ බොරුවක් මොකටද..? අපිත් ඔය කාලේ ඔහොම තමා. හැබැයි ඔයාලට වගේ නිදහසක් අපේ අම්මලා අපිට දුන්නේ නෑ. ඒත් දැන් කාලේ වෙනස්. ඔවුවට වැට කඩොළු බැඳලා තියන්න දැන් බෑ. අපිත් ඒක තේරුම් ගන්න ඕන. දැන් උනත් දැක්කනේ..? මම මෙතන නිසා ඔය ඇඳුම් කෑලී දෙකවත් ඇඟේ ඉතුරු කරන් හිටියේ. මම නොහිටියනම් මෙතන...? ඒවා කියන්න ඕන නෑනේ...?" ඇය පෑවේ සිනහවක්ය.

"අම්මත් මරු ඒවා කියන්නේ...?" ඔහුට මෙවර පෙර තරම් විලියක් නොදැණුනේය.

"ඒවා හංගන් කතා කරන්න ඕන දේවල් යැයි..? අනික පුතා දැන් අපිට පිටකෙනෙක් යැයි..? අපි හිතන්න ඕන ඔයාලා ගැන. ඔයාලා අපි නිසා හිරවෙනවා. අප්පව්විටයි මටයි නම් ප්‍රශ්නයක් නෑ.. ඒත් ඔයාලට එහෙම බැරිවෙයි" ඇය වඩාත් පැහැදිලි ලෙස එය කීවේ නිමන්තගේ හිත පිරික්සන්නටය.

"නෑ අම්මේ හංසි ටිකෙන් ටික හැදෙයි. ඔය තාම පොඩි එකියක් වගේ නිසා" ඔහු එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය. ඒ මව එවැන්නක් කියාවියැයි ඔහු නොසිතුව බැවින්, මව ඒ ව්‍යාංගයෙන් කී දේ හරි හැටි වටහා නොගත් නිසාවෙන්ය.

"ඒක තමා කිවුවේ..., අපි නිසා එයාවත්, ඔයාවත් එහෙම නිදහස නැති කර ගන්නවට මම කැමති නෑ කියලා. එහෙම හැදෙන එක නෙමෙයි නේද ඒකට විසඳුම..? ඔයාලා ඔයාලගේ විනෝදේ, නිදහස බුක්ති විදින්න ඕන. බැන්ද අලුත කියන්නේ ජීවිතේ හොඳම කාලේ.."

"අනේ මංදා... මමනම් හිතන්නේ කාලයක් යනකොට අපි ඒකට හුරුවෙයි. අම්මලා කළබල වෙන්න එපා. අම්මලාට වෙනම ඉන්න අපි කොහොමත් ඉඩ දෙන්නේ නෑ" ඔහුට මෙවරත් එය නොවැහැටුනේ මව කීවේ එය යැයි නොසිතුව නිසාවෙන්ය.

"ආයේ කෙල්ලට නීතියක් දාන්න මට හිතක් නෑ. දැන් මේ ඔයාලගේ කාලේ. ඔයාලා කැමති විදියකට හිටියා කියලා, මගේ නම් අකමැත්තක් නෑ. මට කියන්න පුලුවන් මෙව්වරයි..., පුතා දැන් මේ ගෙදේට පිට මිනිහෙක් නෙමෙයි. මේක දැන් ඔයාගේ ගෙදර, ඔයාලට කැමති විදිකට ඉන්න පුළුවන්. මාව උනත් බාදාවක් කරගන්න ඕන නෑ"

මවට නිමන්ත කෙරෙහි සියුම් කේන්තියක් ද දැනුණේය. ඒ එතරම් සරල ලෙස, දෙතුන් වතාවක් කීවත් නිමන්ත අවැසි දේ වටහා නොගැන්ම ගැනය. එබැවින් ඇයට සිතුවේ "පිරිමි ඔක්කොම එකයි. ඔලුවට ඇතලම කියන්න කියන ඕන දෙයක් තේරුම් ගන්න" යැයි කියාය.

නිමන්තට යන්නමෙන් මව කී දේ මෙවලේ වැටහුණේය. ඒ මව කී "මේක දැන් ඔයාගේ ගෙදර, ඔයාලට කැමති විදිකට ඉන්න පුළුවන්. මාව උනත් බාදාවක් කරගන්න ඕන නෑ" යැයි වදන් පෙළෙන්නේය. ඉන් ඔහුට සතුටක් නැගුනත්, ඇය කීවේ එයමදැයි ඔහුට නැවතත් තහවුරු කරගන්නට සිතුවේ, මවක් මෙතරම් විවෘතව එලෙස කියාවියැයි ඔහුගේ තුංහිතකවත් නොවුන නිසාවෙන්ය.

"අම්මා ඒ ගැන හිතන්න එපා. හුරුවෙනකොට හරි යයි. මේ..., මේ..., අම්මටම දැන් තේරෙනවනේ හංසිත් දැන් ඉස්සර වගේ නෙමෙයි කියලා" ඔහු ඒ වදන් පෙළ ගැටගසා ගත්තේ අපහසුවෙන්ය.

"ඒක හරි. දැක්කනේ කෙල්ල ඉස්සෙල්ලා කියපු කතාව..? ඒක තමා ඇත්ත. මොකට බොරුවට ලැජ්ජා වෙනවද දැන්..? මට ඕන අන්න ඒ වගේ දෙන්නා දෙමහල්ලෝ විතරක් නෙමෙයි, අපි හැමෝම මේ ගෙදර සතුටෙන් ඉන්නවට" නිමන්ත එය වටහා ගැන්ම ඇයට ගෙනදුන්නේ සතුටක්ය.

නිමන්තගේ සතුට ඉහවහා ගියේය. ඒ ඔහු නොසිතුව ලෙස මව හංසිගේ පෙර වරියාව සිනහවෙන් අනුමත කිරීම පමණක් නිසාවෙන් නොව, ඇය අවසන කී "මොකට බොරුවට ලැජ්ජා වෙනවද දැන්..? මට ඕන අන්න ඒ වගේ දෙන්නා දෙමහල්ලෝ විතරක් නෙමෙයි, අපි හැමෝම මේ ගෙදර සතුටෙන් ඉන්නවට " වදන් පෙළෙන්නිය. ඉන් ඔහුට දැණුනේ දිරියක්ය.

"ටිකෙන් ටික හරියයි, අම්මා බය වෙන්න එපා. මේ.., අම්මා උනත් මම නිසා, අම්මගේ නිදහස නැතිකරගන්න එපා. අම්මලා පුරුදු විදියටම ඉන්න. මට මේ... ඒවා එහෙම ගානක් නෑ" හිතේ කොතරම් දිරියක් ඇත්ත්, නිමන්ත ඒ වදන් පෙළක් ගැටගසා ගත්තේ දැනෙන විලිය හමුවේ වදන් පටලා ගනිමින්ය.

"මම නම් කවුරු නිසාවත් මගේ නිදහස නැති කර ගන්නේ නෑ. ඒත් මම ටිකක් ඉඩ දීලා බලාගෙන හිටියේ, පුතා අපි ගැන තේරුම් ගන්නකම්. දැන් බයක් නෑ.. පුතා දැන් අපිව තේරුම් අරගෙන ඉන්නේ. ඒක තේරුණ නිසා තමයි, අද මටත් පුතා එක්ක මෙහෙම විවෘතව කතා කරන්න පුළුවන් වුනේ. නැත්නම් මමත් වෙනදට පුතා එක්ක වචන දෙක තුනකට වඩා වෙනදා කතා කරලා තියෙනවැයි" ඇයට නිමන්තගේ ඒ එකතු බවේ ඉහිය ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

"ඒකනම් ඇත්ත... අම්මා දැන් වෙනදා වගේ නෙමෙයි.." ඔහු සත්‍යම කීවේය.

"පුතා වැරදියට හිතන්න එපා. මම හංසිව ඒ කාලෙදී ටිකක් පාලනය කරා තමයි. නැතම් මේ තියන දාංගලේට මෙකිව කොහේ හදා ගන්නද..? ඒත් දැන් ඒ කාලේ දැන් ඉවරයි.

මම දැන් එයාට අම්මා කෙනෙක්ට වඩා හොඳ යාලුවෙක්. කිසිම රහසක් අපි දෙන්නා අතරෙ තියාගන්න දැන් මට ඕන නෑ. ඇත්තටම අපි දෙන්නා අතර දැන් එහෙම රහසකුත් නෑ. එකී දැන් පොඩි ළමයෙක් නෙමෙයිනේ, ඔය මේ... ඕන දෙයක් අපි දෙනට දැන් කතා කරන්න පුළුවන්. මට ඕන පුතත් ඒවගේ අපිත් එක්ක ඉන්නවට. මම හිතන්නේ පුතාලගේ අම්මලා තාත්තලා මෙහෙම නැතුව ඇති..?" ඇයට ඒ ගැනත් බියක් නොවුනාම නොවේය.

"ඔවු අම්මේ... ඒක ඇත්ත. එයාලා මෙහෙම නෑ. මමත් ආසයි මෙහෙම. අම්මා දැන් හරියට යාළුවෙක් වගේ.." ඔහුගේ හිත ප්‍රීතියෙන් ඉපිල ගියේය.

"එකට ඉන්නකොට යාළුවෝ වගේ තමා ඉන්න ඕන. එතකොට ප්‍රශ්න අඩුයි, පවුලේ බැඳීමත් වැඩියි. ඕන දෙයක් නිදහසේ වගේම, ඒ ඕන දෙයක් නිදහසේ

කතා බහා කරලා විසඳගන්නත් පුළුවන්.." ඇය පැවේ සිනහවක්ය. ඒ ඔහුදෙස මෙතුවක් නොබැලූ මුහුණකින් හා හොර බැල්මකින් ඔහුදෙස හිතා මතාම බලමින්ය. ඒ ඔහුට ඒ වාංගයෙන් යමක් වැටහෙන්නටය.

"හංසිත් මට කියලා තියනවා, අම්මා එයත් එක්ක දැන් ඉන්නේ යාළුවෙක් වගේ කියලා. වෙලාවකට එයා හිතා වෙනවා අම්මා කියපුවා මගෙන් එක්ක කියලා. එයා දැන් වත්සු අක්කා එක්ක වඩා, අම්මා එක්ක එකතුයි.." නිමන්ත සිටියේ සතුටෙන්ය. ඔහුට දැන් ඇය හමුවේ විලියක් නොමැති තරම්ය.

"අම්මගෙයි දුවගෙයි බැඳීම කාලයත් එක්ක එහෙම තමා වෙනස් වෙන්න ඕන. මම අම්මා කියලා දැන් ඒකිටත් ගානක් නෑ. ලැජ්ජා වෙන ඕන දේවල් නෙමෙයි දැන් මේවා පුතා එක්ක උනත් කතා කරන්න. මම ඕය මේ.. මේ.. සමහර දේවල් ගැන මගේ ජීවිතෙන්ම කියලා දීලා තියෙනවා..." ඇය එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය. එහෙත් මෙවලේ එක්වරම එතරම් ගැඹුරට ගිය නිසාවෙන් ඇයටත් සියුම් විලියක් නොදැණුනාම නොවේය.

"හංසි කියලා තියෙනවා මේ.., මේ..., අම්මගෙයි අප්පච්චිගෙයි ඒ කාලේ උන අර.. මේ.. මේ.. දේවලුත් දැන් අම්මා එයා එක්ක කියනවා කියලා..." ඔහුට ඒ වදන් පෙළ ගැට ගසා ගැන්මට නම් වෙහසක් ගන්නට සිදු විය.

"ඔවු.. ඒවා කියන්න දැන් එයාගේ කාලේ හරි. මම හිතනවා ඒ සමහර දේවල් ඔයාලගේ ජීවිතයට වැදගත් වෙයි කියලා. එයත් එහෙමයි. ඔය දෙන්නා අතර මේ.. මේ.. වෙන ගොඩක් දේවලුත් එයා මගෙන් එක්ක කියනවා. අපි දෙන්නා ඒවා ගැන කතා බහා කරනවා. සමහර වෙලාවට ඒවගේත් අපේ ඒ කාලේ ඒවත් මතක් වෙනවා.

ඒ කියපුවගෙන් තමා මමත් ඉතින් මේ.. මම මගේ බැණන්ඩියාගේ ඒ තරමත් හොඳට දන්නේ...? ඒකෙන් බයක් නැතුව මම අද මෙහෙම කතා කෙරෙත්. දැන් ඉතින් මොනවා හංගන්නද..?" ඇය කලේ විහිලුවක්ය.

"අයියෝ... අම්මේ..." නිමන්තට දැණුනේ සතුට මුසු විලියක්ය. ඉන් ඔහුගේ මුහුණත් රතුව ගියේය.

"ඕකට ලැජ්ජා වෙන්න ඕන යැයි. එහෙම තමා දෙන්නා ඉන්න ඕන. මම පොඩි දෙයක් කියන්නද..? මම මේ ඉක්මණුවෙලා මේක කියනවා නෙමෙයි. මගේ කෙල්ලට හැම අතින්ම හරියන, හොඳම කෙනා තමයි මේ හම්බ වෙලා තියෙන්නේ.

මම මගේ එකී ගැන උනත් කියන්න එපැයි. අනික්වගෙන් කොහොම උනත්... ඒකීව මේ.. මේ.., අර.. දේවල් වලින් ආම්බාම් කරන එක වෙන මිනිහෙකුට නම් ලේසි නෑ. ඕකීගෙ කේන්දරෙත් ඕක කියලා තියෙනවා" මව එලෙස කීවේ හඬ තරමක් අඩු කොට මුළුතැන් ගේ දිහාව සැකයෙන් බලමින්ය. ඒ තමා කීවේ රහසක් යැයි ඔහුට ඇහෙන පරිද්දෙන්ය.

මවගේ ඒ වද පෙළෙන් නිමන්තගේ සතුට ඉහ වහා ගියේය. ඒ මවගේ “මගේ කෙල්ලට හැම අතින්ම හරියන, හොඳම කෙනා තමයි මේ හම්බ වෙලා තියෙන්නේ” යැයි මව කළ ඒ වර්ණාව හමුවේ නොව, “අනික්වගෙන් කොහොම උනත්... ඒකීව මේ.. මේ.., අර.. දේවල් වලින් ආම්බාම් කරන එක වෙන මිනිහෙකුට නම් ලේසි නෑ” යැයි කී වදන් පෙළෙන්ය. ඒ අහිමාණය ඔහුට වඩාත් දැණුනේ හංසි එය කීවාට වඩා, ඇයව බිහි කළ මවගේ මුඛෙන්ම මෙවලේ එය ඇසුන නිසාවෙන්ය.

"මේ.., ඒකනම් එහෙම තමා අම්මේ" එම සතුට අස්සේ උවත් ඔහුට ඉන් දැනුන විලිය සුලුපටු නොවුනේය.

"ඒක වරදක් නෙමෙයි.., ගැනියෙක් උනාම එහෙම තමා ඉන්න ඕන. ඔය මොන බන කිවුවත් පිරිමි ආස ඒකට. ඇදේ දාංගලය තියෙන ගැණියෙක්ට. ආ.. එහෙම නෙමෙයිද..?" ඇය පැණය නැගුවේ නිමන්තව තවත් ලොංගතු කරගන්නා අදහසින්ය.

"හම්... ඒක ඇත්ත.. " ඔහු වත්සලාගෙන් පසුව මෙවැනි කතා බහක යෙදුනේ මෙදින මව සමගින්ය.

"බොරුවක් මොකටද.., අපිට දැන් හංගන් කතාකරන්න දේයක් තියෙන වැයි..? අපි ටිකක් වයසට ගිහිල්ලා තමා.. හැබැයි අප්පච්චි හෙට ආවත්.., මමත් එයාට ඒ අතින් සලකන්නේ එහෙමම තමයි ඕ... ඔන්න එදාට නම් කියන්න එපා අම්මලා පරිස්සමක් නැතුව එහෙම හරි නෑ නේද කියලා..?" මව නියම තැනදී ඇනය ගැසුවාය. ඒ ඔහුව තවත් හිතවත් කරගන්නා අදහසින් උස් කෝමල සිනහාවකුත් පාමින්ය.

"අයියෝ.., අම්මා කියන ඒවා. අපි මොකටද එහෙම හිතන්නේ..? කොච්චර සතුටුද ඔයාලා දෙන්නා තවමත් එහෙම ජොලියෙන් ඉන්න එක ගැන. අනික ඒවා රහසක් කරගන්න ඕනැයි, මොකද අපි පොඩි ළමයි නෙමෙයිනේ ඒවා හංගන් කරන්න. අපිත් ඉතින් මේ.., ආස එහෙම නිදහසේ ඉන්න තමා.."

නිමන්තගේ හද ගැහෙන්නට ගත්තේ සතුටේ වැඩි කමටය.

"ඔයාලත් එහෙම ආසනම් කොච්චර එකද්ද..? මොකට ඕකට විතරක් බොරුවට හැංගෙනවද..? කවුරුත් නොදන්න වැයී ගැණි මිනිහා අතර එහෙම දේවල් නොවෙනවා කියලා" ඇයත් සිටියෙන් සතුටෙන්ය. ඒ හිතුව තරම් අපහසුවකින් තොරවම නිමන්ත එයට නතු වූ නිසාවෙන්ය.

"ඇත්තටම අම්මලා යන්න හැදුවේ මේ.. මේ.. අපි ගැන හිතලද, නැත්තම් මේ.., අම්මලාගේ නිදහස ගැන හිතලද..." ඔහුට නැගුණේ පැනයක්ය.

" ඒ දෙකම නිසා කියලා කිවුවත් වරදක් නෑ. පුතාට දැන් මොකට හංගනවද..? අප්පච්චිට ඒවා ටිකක් හොඳට ඕන. වෙලාවකට තැනක් නොතැනක් බලන්නෙත් නෑ. පුතාට කියන්න හංසි පොඩි කාලේ මම බයෙන් හිටියේ කොයිවෙලාවේ කෙල්ලගෙ ඇහැට අහුවෙයිද කියලා..." ඇය එලෙස කීවේ තරමක උස් සිනහවෙන්ය.

කොතරම් පරිස්සම් උවත්, එය ඕනෑ තරම් හංසිගේ නෙත ගැටි වග නිමන්ත මෙවලේ කියන්නට නොගියාය. ඒ තමා එය හෙලිකිරීම නොසුදු යැයි හිතන නිසාවෙන්ය. එහෙත් "ඒ කාලේ ඒ දැකපු ටිකට මගේ එකී මෙච්චර වල් වෙලානම්..., අම්මා ඒ ටික ඇත්තටම පෙන්න්න ගත්තම එකිගේ වල්කම කොහොම ඉහට ගහයිද..?" යැයි කියාත් නිමන්තට සිතුවේය. ඒ සිවුදෙන එකතුව ඔහු මෙදින නිදහසේ දකිමින්ය.

"අප්පච්චිත් ඉතින් මේ.. අවුරුදු ගාණකින්තේ එන්නේ. ඉතින්.., එහෙම වෙන එක අහන්නත් දෙයක්ද..? හැබැයි මම නම් හිතුවේ මේ.., ආ..මම මේ.." හිතට නැගුන එය අසන්නට ඇය හමුවේ තවමත් පූර්ණ දිරියක් නිමන්තට නොමැති විය.

"අයියෝ... ඔයා හරි ලැජ්ජා කාරයෙක්නේ...? දැන් ආයේ මොන ලැජ්ජාවක්ද..? හරි නම් ඔයවගේ දේකට මමනේ ලැජාවෙන්න ඕන..?" ඔහුගේ ලැජ්ජාව මවට ගෙන දුන්නේ සතුටක්ය.

"නෑ මම මේ.. හිතන් හිටියේ මේ.., අම්මට තමා ඒ ගැන වැඩි උවමනාවක් අත්තේ කියලා..?" ඔහු අවසන ඒ වදන් පෙළ ගැට ගසා ගත්තේය. එහෙත් ඒ මදක් බිය මුසුවෙන්ය.

"ඒක අහන්ද මේ මෙව්වර තෙපර බැවේ..? එහෙම හිතුව එකත් වරදක් නෑ. ඇයි මම තව නාකිවෙලා කියලැයි..?" ඇය පෑවේ කෝළ සිනහවක්ය. ඒ ගැටිසි ඉහියක් නොදැනීම ඇගෙන් එලියට පණිමිත්ය.

"අම්මා වයසයි කියලා හිතලා එහෙම කිවුවේ නෑ.., හංසි කියලා තියෙනවා මේ.., අම්මටත් ඒවා ටිකක් හොඳට ඕන කියලා" ඔහු මේ වදන් පෙළ ගැටගසා ගන්නට පෙර තරම් වෙහෙසක් නොදැරුවේය.

"ඒකී ඒවත් පුතා එක්ක කිවුවද..?" ඇයට නැගුණේ සිනහවක්ය. එහෙත් ඇය එලෙස ඇසුවේ තමා එවැන්නක් නොදන්නා බව අභවමිත්ය.

"නෑ.., මේ.., මේ.., දවසක් එයාට කියවුනා.." හංසි ඒ කී දේ, තමා මව හමුවේ හෙලිකොට කලේ නොමනා වැඩක් යැයි නිමන්තට සිතුවේය.

"නෑ.., නෑ.. ඒ කිවුව එකේ වරදක් නෑ. දෙන්නා දෙමහල්ලෝ උනාම එහෙම තමා ඉන්න ඕන. දෙන්නා අතරේ අම්මා අප්පව්වි ගැන ඒවගේ දෙයක් ගැන උනත් කිසිම රහසක් ඕන නෑ. අනික කියලා තියෙන්නෙත් බොරුවක් නෙමෙයි. ටිකක් නෙමෙයි.., මටත් ඒක එවලෙට හොඳට දැනෙන්නම ඕන. නැතුව ඒ වැඩෙන් වැඩක් තියෙන වැයි...?" ඇය කීවේ සිනහවත්ය.

මවගේ ඒ පිළිතුරෙන් මෙතුවක් ලංකට්ටුව තුළ යන්තමින් හිස ඔසවා සිටි නිමන්තගේ ලිඟුව පූර්ණව අවදි වුණේය. ඔහුට මවගේ මුහුණ දෙස බලා සිටින්නටත් සවියක් ඉන් නැති වුණේය. ඒ ඇය පියා සමඟ රතියේ යෙදෙන අයුරු ඔහුගේ හිත තුළ හොල්මන් කරන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. "හංසි කිවුව හරි... මෙකී සෙට් වුනාම නොකියන එකක් නෑ" ඔහුට දැන ඒ ලෙංගතු කම හමුවේ මවට "මේකී" කියා කියවුණේ නොදැනීමය. ඒ ගරුත්වය බිඳුවකුද අඩුවක් නොවෙමිත්ය.

"අම්මා වගේ මයි හංසිත්. එයාටත් ඒක හොඳට දැනෙන්නම ඕන. එයාටත් වෙලාවකට තැනක් නොතනැක් නෑ" නිමන්තත් කීවේ සතුටෙන්ය. එහෙත් තම ලංකට්ටුව ඔසවා කෙලින් වු ලිඟුව කලිසම මතෙන් පෙනෙව් යැයි නිමන්තට සැක හිතුවේය.

"ගෑණියෙක්ගේ ඒ වනවර කමේ හොඳ ඔයාලටම තමා ඉතින්. ගෑණු එහෙම නොවිච්ච තැන්වල තියෙන ප්‍රශ්ණ පුතා දන්නවා ඇතිනේ. වෙලාවකට ඒවා ජීවිතද කියලත් හිතෙනවා. ඔහේ කරන්නන් වලේ කරනවා මිසක් රහකට නෙමෙයි" මව එලෙස කීවේ හංසි කියා ඇති පරිද්දෙන්, නිමන්තගේ මව හා

පියාගේ නොමැති ඒ එකතුව ඉඟියක් කරමින්ය. එහෙත් නිමන්ත කොට්ටය උකුල මතට ගත්ත යුරු දුටු විට ඇයට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"ඒක ඇත්ත..." නිමන්ත මුව පුරා සිනහා වූයේ මෙවර බියක් සැකක් නැතුවමය. ඒ පුටුවෙන් නැගිටි මව දෙස බලමින්ය.

"මොනවා හරි රූට හදන්නත් ඕන. පුතා එයි කියලා හිතුවේ නැති නිසා විශේෂ දෙයක් මුකුත් හැඳුවේ නෑ. අරයා දැන් ඇවිත් කොහේ ඔවා හදන්නද...?"

" තියෙන දෙයක් කමු අම්මේ, මොනද විශේෂද දැන්..?"

මව කුස්සියට ආවේ සතුටු හිතෙන්ය. එහෙත් ඇයට සිනහවක් නැගුනේ "ඒ කතා කරපු ටිකට අරකත් කෙලින් උනාද කොහෙද...? නැත්තම් මොකට කොට්ටයක් තියා ගන්නේ" යැයි කියා සිහි වෙත්මය.

කෑම මේසය වෙනදාට වඩා සතුටෙන් නිදහස් වූනේය. ඒ පෙරට වඩා නිදහස් බැඳීමක් තිදෙනා අතරේ බිහි වෙමින්ය. මව මෙදින මින් එහාට යන්නට නොසිතුවත් හංසිගේ ඉල්ලීම මත ඇය තවත් පිම්මක් මෙදිනම තබන්නට සිතුවාය. ඒ ඇගේ යටි හිතෙන් ඊට ඇති ආශාව නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඇය නාන කාඞරයට ගියේ හංසි කෑම මේසය අස්පස් කොට දමන අතරේය.

ඇඟපත හෝදා කාඞරය ගිය ඇය, මෙදින හංසි මිලදි ගෙන දුන් ඇඳුම් අතරින්, රෝස පැහති නිදන ඇඳුම අතට ගත්තේ හිතේ දෙහිඩියාවෙන්ය. ඒ හිත ඊට ආශාවෙන් ගැහුනත්, සැලසුමේ පරිදි මෙවැන්නක් පළමු වරට නිසාවෙන් පොදුවේ දැණෙන නුහුරු බව නිසාවෙන්ය. "කියෙවුවට මොකද මගේ හිතත් එක්ක ගැහෙනවා. අදම බෑ කිවුවට කොහෙද මේකී අහන එකක් යැයි" ඇය ගැහෙන විලි හිතේ වරද හංසි මත තැබුවාය. එහෙත් ඇය නැවුම් නිදන ඇඳුම දිග හැර බැලුවේ ආශාවෙන්ය. ඒ දිගු කලකට පසුව, ඇය රාත්‍රී නිදන ඇඳුමක් මිලයට ගත්තේ මෙදිනම නිසාවෙන්ය.

දෙනන දක්වා ඇඳ සිටි තුවාය ගලවා පසෙක දැමුවේ, දොර වසා ඇත් දැයි කියා ඇය පුරුද්දට මෙන් බලමින්ය. ඒ වදනෙන් පෙළහැර පෑවත්, නිමන්ත හමුවේ ඇගේ හිතේ ඊට තවමත් ඇති විලිය නිසාවෙන්ය. ඇය උදම් ඇනුවත් ඇගේ හිතට නිමන්ත තවමත් පිට කෙනෙකුම විය.

මව සාලයට යන විට නිමන්ත හා හංසි සිටියේ සොඟාවේය. ඒ නිමන්ත හංසිගේ කරවට අතක් දමාගෙනය. හංසි සිටියේ එක් පයක් නිමන්තගේ කකුලක පටලවා

ගෙනය. එහෙත් මව එන අයුරු දුටු නිමන්ත හංසිගෙන් දුරස් වුනේය. ඒ මෙදින වූ මවගේ නැවුම් පෙණුම දෙස නිමන්ත උවචමානාවෙන් බලමිත්ය.

"මම ආව ඒක කරදරයක්ද මංදා..?" මව නිමන්තට පැවේ සිනහවක්ය. ඒ විලියෙන් ගැහෙන තම හිතත් අපහසුවෙන් හංගා ගනිමිත්ය.

"නෑ අම්මේ මේ..., මේ..., අපි නිකන් කතාවක හිටියේ.." මවගේ එම පැනයෙන් නිමන්තටත් විලියක් දැණුනත්, ඔහුගේ නෙත් නොහික්මුණ කමෙන් මවගේ ගත පුරා ඇදී ගියේය.

මව ඇඳ සිටියේ සාම්ප්‍රදායක, කට්ටල දෙකකින් සමන්විත නිදන ඇඳුමක්ය. අත් රහිත යටි ඇඳුම දණහිසෙන් මදක් ඉහළට නැවති තිබුනේ සැහැල්ලු සේම, තරමක් දුහුල් නිසාවෙන් ඇගේ වත මනාව බේරා කඩා හැලෙමිත්ය. වැඩියමක්ම ඇගේ දෙනන රවුම්ව වටකුරුව උප්පා පෙන්වමිත්ය.

"නිකම්මත් නෙමෙයි අපි මේ...මේ.." හංසි සිනහා වුවේ නිමන්ත දෙස බලමිත්ය.

"මේකීට පිස්සු අම්මේ.." නිමන්තට මෙවලේ පෙර තරම් විලියක් නොදැණුනේය. එහෙත් ඔහු මව දෙස බැලුවේ තරමක අපහසුවෙන්ය. ඒ ගැහැණියගේ නිදන ඇඳුම අත් පිරිමිත්ට සේම, ඔහුගේ හිතටත් ගෙනාවේ දැඩි කාමුක බවක් නිසාවෙන්ය.

"දෙන්තටම පිස්සු කියලනම් දැන් මම හොඳට දන්නවා.."

ඇය ඔවුන් දෙදෙනාට ඉදිරි පස පුටුවේ ඉදගත්තේ නිදන ඇඳුමේ ඕවර් කොටය පිලිබඳ තැකීමක් නොකොටමය. එහෙත් නිමන්තගේ බැල්ම නිසාවෙන් ඇගේ හිත වූයේ තරමක විලියෙන්ය. ඒ දැන් ඤාතිත්වයේ නාමයෙන් බැදී සියළු යදම් බිඳී ඇති නිසාවෙන්ය.

"දෙන්තටමත් නෙමෙයි... මට හිතෙන්නේ අපි තුන්දෙනාටම" හංසි එලෙස කීවේ තිදෙනාගෙම සිනහව උච්ච කරමිත්ය.

හංසිගේ එම වදන් පෙළෙන් විලියක් දැණුනේ නිමන්තට නොව මවටය. "මේකී මටමයි ඒක කිවුවේ" හංසිගේ එම වදන් පෙළට ඇය දැක්වූයේ ඉමහත් ආදරයක්ය. එහෙත් ඇගේ මුහුණත් රතුව ගියේ ලැජ්ජාවෙන්ය.

ඇඳ සිටි නිදන ඇඳුම් කට්ටලයේ උඩු ඇඳුම, මව ඉඳ ගන්නා විට ඉදිරි පසෙන්

විවර විවර වෙන අපුරුව දෙස නිමන්ත බලා සිටියේය. එයින් යටි දුහුල් නිදන ඇඳුම හරහා ඇගේ දෙනනක් වටකුරුව නිමන්තට හිනාහුනේ මෙදින විලියක් නොමැතිවය. නිමන්තගේ හිතට දෙනනේ ඒ සිනහව එක්කලේ නොහික්මුන කමක්ය. එබැවින් නිමන්තට හංසි දෙස බැලුනේ ඉබේටමය.

"මේ නාකී මාව ඔවට ගාව ගන්න එපා. හැබැයි උඹලා දෙන්තට නම් දැන් හැදිලා තියෙන්නේ එසේ මෙසේ පිස්සුවක් නම් නෙමෙයි. ඇත්තට පිස්සුවක්ම නෙමෙයි ඒක, මේ... වෙන අමාරුවක්" මව උඹලා යැයි කියා ඔවුන්ව ඇමතුවේ ආදරය නිසාම නොවේය. ඒ එවැනි වදන් තුලින් නිමන්තව යහලුවෙක් ලෙස තවත් කිට්ටු කර ගැන්මටය.

"ඒ ගායේ වැරද්ද අපේ නෙමෙයි නේද අයිගේ...? ඒක වයසේ වැරද්ද.." හංසි එලෙස කීවේ නිමන්තගේ අත අල්ල ගනිමින්, ඔහුගේ උරහිස මත හිස හොවමින්නය.

නිමන්ත බලා සිටියේ කොහොදැයි කියා හංසිට සැකක් නොවුනාය. එබැවින් ඇයටත් බැලුනේ මවගේ ලැමද දෙසය. එවිට හංසිගේ යටි හිතට සිනහවක් නැගුනේ "මේ නම් අම්මා ඉන්නේ හිතලමයි..." යැයි කියාය. ඉන් ඇගේ හිත ගිණියම් වෙන්තට ගත්තේ නොදැණීමය.

"එහෙනම් මම මොකට මෙතන කාටවත් කරදරක් වෙනවද..?" ඇය යන්නට නැගිටිටේ විහිලුවටය.

"අයෝ අම්මේ.., මේකිකිට පිස්සු... අම්මා ඉන්න.." මව නැගිටින විට නිමන්තගේ හිත හැහුනේය. ඒ ඇය සැබවින්ම යාවියැයි කියා සැකයෙන්ය. එබැවින් ඔහු හංසිව තරමක් දුරස් කළේය.

මව නැවත ඉඳ ගත්තේ නිදන ඇඳුමේ උඩු වත පෙරට වඩා දෙපසට වෙන්තට ඉඩ හරිමින්නය. එතුලින් නිමන්තට ඇගේ යටි ඇඳුමේ සිහින් උර පටිත් පෙනුනේය. ඒ පෙරට වඩා ඇගේ ලැමදත් විවර වෙමින්නය. "ගෙඩි දෙක උඩින් රෙද්ද වැක්කෙරිලා...." ඔහුගේ හිත සේම දෙනෙත් ද මුරණ්ඩු වුනේය.

දුහුල් හා සැහැල්ලු බව නිසාවෙන් උරහිසෙ හීනී පටි මතින් පහලට කඩා හැලුනු, යටි නිදන වතෙන් ඇගේ පියයුරු යුගලයේ වටකුරු බව හොදින් මතු වුනේය. ඒ තත් පුඩුත් යහමින් ඉස්සි පෙනෙමින්නය. ඒ හිතේ වූ අසම්මත කම නිසාවෙන් තත් පුඩු යහමෙන් අවදිව ඇති නිසාවෙන්ය. එලසම රෙද්දේ දුහුල නිසාවෙන් යාන්තමට

මෙන් තත් පුඬු වටා කළුපැහැති රවුමක් විනිවිදව නිමන්තට පෙනුනේ අසංවර නොහික්මුණ බැල්මේ තිවාර බව නිසාවෙන්ය.

"අරගෙන දුන්න එකේ, මීටත් වඩා ටිකක් දුහුල්ම එකක් අරගෙන දුන්නම් ඉවරයි" ඔහු හිතෙන් බැන වැදුනේ හංසිටය. ඒ නිදන ඇඳුම යටි කය අසලත් ගුලිව එකතුව ඇති අයුරු දෙස බලමින්ය. "සෙක්සි එකක් වුනානම් මරු.. මේ පාර ලොටි එකේ ගෝප් එකට ආව එකක් වගේ" ඔහුගේ හිතේ මැවුනේ මදුරු දැල් රෙද්දක් මෙන් රෙද්දකින්, සාරාගී කම ඉස්මතුවන්නට නිමවා ඇති නිදන ඇඳුමකින් ඇය සැරසී සිටින අපුරුවය. ඒ ඔවුනගේ ව්‍යාපරයට පැමිණ ඇති නිදන ඇඳුමක්ය.

නිමන්තගේ දැස කය පුරා ඇදෙන උනුහුමෙන් මවගේ ගත හිත දෙකම ගිණියම්ව ගියේය. "බලන්නේම පපුව දිහා" ඉන් ඇගේ දෙතන් පුඬු තවත් අවදිව ගියේය. එහෙත් දෙතන් පුඬු වඩා කළුපැහැති රවුමේ හිරිගඩු බුබුළු මතුවන මිහිරෙන් ඇයගේ හිත නොසන්සුන්ව ගියේය. එබැවින් මව බැලුවේ හංසි දෙසය.

මව තමා දෙස බැලුවේ ඇයි දැයි කියා හංසිට සැකයක් නොවින. ඒ ඇගේ නෙත් වූයේම නිමන්ත වෙත හොර බැල්මෙන් නිසාවෙන්ය. "අම්මා දිහා කන්න වගේ බලන් ඉන්නේ. මුට අද මාව මතකත් නෑ වගේ.., කොහෙද තව ටිකක් අවුස්සලා ගන්න තිබ්බා අම්මගෙත් කට විතරයි.., දැන් ඇඹරෙනවා මෙතන" හංසි එලෙස සිතුවේ දෙදෙනාගෙන් කිසිවෙකු ගැනවත් අහිතකින් නොවේය. ඇයට වූයේ ඉවසුම් රහිත බවය.

"මෙයාට වඩා අම්මටනේ ලැජ්ජාව..?" හංසි එසේ කීවේ නිමන්තගේ කයේ නැවත වෙලෙමින්ය.

හංසි ඇඳ සිටි ලිහිල් කෙටි කලිසමෙන් ඇගේ දෙකලවා වඩාත් විවර ගියා මෙන්ම, සැහැල්ලු ඉස්කිනියේ අත් වට කැපුම තුලින් ඇගේ කුඩා දෙනනුත් මවට පෙනී නොපෙනී ගියේය. එහෙත් ඇගේ හිත උණුහුම්ව ගැහෙන්නට ගත්තේ හංසි නැවත් නිමන්තගේ පය පටලා ගත් විටය. ඒ එවිට නිමන්ත ලංකටුවක් නොඇඳ ඇඳ සිටි කෙටි කලිසමෙන් ලිඟුව මනාව මතුව ඇයට පෙනුන නිසාවෙන්ය.

"දැන් ඉතින් මොකට ලැජ්ජා වෙන්නද...? දෙන්නා දෙමහල්ලෝ ඔහොම විනොන්දෙන් තමා ඉන්න ඕන. කාගේ තහනමක්ද දැන්..?" එහෙත් ඇයට සිතහවක් නැගුනේ නිමන්ත, අවදිව ඇති ලිඟුව වසාගන්නට දරනා උත්සහය නිසාවෙන්ය.

"අන්න දැක්කනේ අම්මත් කියනවා දැන් කිසිම තහනමක් නෑ කියලා" හංසි බලෙන්ම ඔහුගේ කොපුලක් සිපගත්තාය.

මව ඉදිරි පිට හංසි ඒ කල නොමනා ක්‍රියාවෙන් නිමන්තගේ හිතේ වූ ඒ විලිය තවත් වැඩි වූනේය. එහෙත් ඔහුට ඉන් දැණුන මිහිර ඉමහත්ය. "මේකී එහෙම ඉම්බේ අම්මට ජේන්නම තමා" ඔහුගේ හිතට ඉන් දැණුනේ දිරියක්ය.

"මේකීට තියෙන්නේ පුදුම ගායක්නේ..., ලෑජ්ජාවක් නැති එකියක්" මව නිකට අත තබා ගනිමින් සිනහා වූයේ ඒ දැණුන සතුට මුසු මිහිරෙන්ය.

"අම්මා විතරනේ ඉතින් මෙතන ඉන්නේ. ඔක මොකද්ද?" හංසි නැවැත්වී නිමන්තව වැලඳ ගත්තේ කාමුක ලෙසින්ය.

එවිට නිමන්තට බැලුනේ මව දෙසය. එහෙත් ඔහුට මවගේ මුහුණුවේ වූ සිනහව මෙවලේ නොපෙනුනේය. ඔහුට පෙනුනේ මව තමන් දෙදෙනා දෙස ආශාවෙන් බලා සිටිනා වගක්ය. එබැවින් කයේ වෙලුන හංසිගේ පිටවතට ඔහුගේ අතත් ඇදුනේය. එහෙත් ඒ ගැහෙන හිතෙන්ය.

ඔවුන් දෙදෙනාගේ එම කාමුක තුරුලුව මවගේ හිත උණුහුම් කලේය. ඇය බැලුවේ නිමන්ත දෙස නොව, තමාට පෙනෙන්නට එලෙස ඉන්නා දියණිය ගේ කාමුකත්වය දෙසය. එහෙත් ඇයට වැඩියක්ම සතුට මිහිරක් දැණුනේ මෙහි ඇති අසම්මත කමමෙන්ය. එබැවින් ඇය මෙතුවක් එකට අල්ලාගෙන සිටි නිදන ඇඳුමේ උඩු වත නිදහස් කලේ නොදැනෙන්නට උවත් හිතා මතාමය. ඒ දැනින් මුහුණ වසාගනිමින් බොරු කොමල ලෑජ්ජා බරිත සිනහවක් හංසිගේ ඒ කාමුක ඉරියවුවට පාමින්ය.

"මේයාගේ තියෙන ලෑජ්ජාව.... මෙයත් ඉස්සර මෙහෙම නෙමෙයි වගේ නේ" මෙවලේ මව විලියෙන් සිටින්නේ මාවා පෑමකට නොවන වග දැණී හංසිගේ හිත සතුටෙන් ඉපිල ගියේය.

"අපිත් හිටියා හැබැයි මෙහෙම එලිපිට නෙමෙයි. ඉතින් ලෑජ්ජාවක් නැතුව තියෙයිද..." ඇය නැවත් සිනහා වූයේ මුහුණ වසා ගනිමින්ය.

"අම්මා අද වෙනදට වඩා සතුටෙන්..." නිමන්ත එලෙස කීවේ හංසිගේ තුරුල තරමක් ලිහිල් කරමින්ය. ඒ උඩුවත නිදහස් වූ නිසාවෙන් යහමින් මතුව පෙනුන ඇගේ ලැමද දෙසත්, කෙටි යටි නිදන ඇඳුමෙන් විවර ඇති ඇගේ කලවා දෙසත් ආශාවෙන් බලමින්ය.

"හම්... ඇත්තටම ඔවු. අම්මා ඔහොම හිනා වුනේ කාලෙකින්.., අද වෙනදට වඩා ලස්සනත් එක්ක නේද අයිගේ..?" හංසිටත් එය සැකයක් නොවුනාය. එහෙත් ඇය මවගේ රූපය වර්ණා කලේ වෙනයම් කරුනක් උදෙසාය.

හංසිගේ ඒ වදන් පෙළක් සමඟින් නිමන්තගේ දැස තම වත පුරා ඇදෙන අපුරුව මව දුටුවාය. ඉන් ඇගේ හද ගැස්මත් තීවාර වුනේය. ඇය බිම බලාගත්තේ ඒ නුහුරු බවෙන්ය.

"මේ.., නාකී මගේ මොන ලස්සනක්ද..?" ඇය එලෙස කීවේ සැබවින්ම දැණුන විලියෙන්ය.

"ඔය නයිටිය මම අද අරගෙන දුන්නේ.... ලස්සනයි නේද..?" හංසි එලෙස ඇසුවේ නිමන්තගෙන්ය.

"ඔවු.., මේ.., මේ.., ලස්සනයි..." එවලේ ඔහුගේ නෙත් වූයේ නිදන ඇඳුමෙන් මතු ව පෙනෙනා ඇගේ දෙපියරු තුඩු වෙතය.

"මොන ලස්සනක්ද..? මේ.., මේ.., සේරම ටික නිකන් ඉලියේ වගේ" ඇය එලෙස කීවේ නිමන්ත දෙස හොරහින් බලමින්ය.

"ඉතින් ඔයා කොහොමත් වැඩි පුර ඉන්නේ එහෙමනේ.., මෙතන දැන් විතරක් බොරුවට. අයිගා දන්නවද අයිගේ..? මේයා දැන් ගොඩක් වෙලාවට ගෙදෙටට ඉන්නේ පැන්ටියයි බ්‍රා එකයි පිටින්.., බලන්න එපැයි එතකොට මෙයාගේ සෙක්සි ලුක් එක" හංසි කී කාතාවෙන් වැඩි සතුටක් දැණුනේ නිමන්තටය. ඒ ඔහුට ඇය එලෙස ඉන්නා අයුරු මැවී පෙනෙමින්ය.

හංසිගේ ඒ වදන් පෙලෙන් මැවුන රූප පෙළෙන් නිමන්තගේ හිත කිති කැවිගියේය. ඉන් ඔහුගේ ලිඟුවත් සැහැල්ලු කලිසම තුල හිස ඔසවන්නට ගත්තේය. ඒ ඔහුගේ හිත මෙන්ම දැසත් නොසන්සුන් කරමින්ය. "අම්මගේ වල් ගතිය තමා එහෙනම් මෙකීටත් ඇවිත් තියෙන්නේ" නිමන්ත සතුටු හිතුවේ හංසි ගැන නොව මෙවලේ මව කෙරෙහිය.

"මම ඔය ඉඳලා හිටියොත් මිසක් පුනේ මම එහෙම ඉන්නේ නෑ.., ඕකී තමා පුනේ හැම වෙලාවෙම එහෙම ඉන්නේ" මවටත් විලියක් නොදැණුනාම නොවේය.

"මේ.., මේ...., කොච්චර හොඳද එහෙම නිදහසේ ඉන්න එක. අනික තමන්ගේ

ගෙදර කොහොම ඉන්න බැරිද...?" නිමන්තගේ වදන් පෙළ මෙවලේ පැටලෙන්නට ගත්තේ විලිය නිසාවෙන් නොවේය. ඒ ඔහුගේ හිතේ මවගේ නිරුවත රජ කරන්නට ගත් නිසාවෙන්ය.

"මෙයා ආවට පස්සේ නම් අම්මේ.. අපිට එහෙම නිදහසේ ඉන්න වෙන්තේ නෑ නේද...?..." හංසිට නිමන්තගේ ලිඟුව අවදිව වග දැණුණාය.

"ඒ මොකද..? මං හිටියා කියලා මොකද..?" නිමන්ත දෙපා ලංකොට ගත්තේ ලිඟුව අවදිව වග මවගෙන් පමණක් නොව හංසිගෙනුත් වසාගන්නට හිතාය.

"මම නොදන්න වැයි ඔයාගෙන් හැටි..., බේරුමක් වෙන එකක් නෑ මට" හංසි පෑවේ සිනහවක්ය.

"මෙයා එහෙම එපාම කියයි නේද පුතේ..? මමත් නොදන්නවා නෙමෙයිනේ මෙයාට ඒ තියෙන ගායත්" මවගේ හිතක් වූයේ උණුහුම්වය. ඒ නිමන්ත ලිඟුව වසා ගත් අයුරු දුටුව නිසාවෙන්ය. ඉන් හංසි ඉහි කළදේ මවට නොවැහැටුණේය.

මවගේ ඒ විවෘත බාවය නිසාවෙන් නිමන්තගේ හිත පමණක් නොව ගතත් සලිතව ගියේය. ඒ මවක් තම දියණියගේ කාමුකත්වයේ අසැබි බව හෙළිකල ඒ අසම්මත මිහිරෙන්ය. එතුලින් ඔහුට මැවි පෙණුනේ ඇයට පෙනෙන්නටම ඇගේ දියණියව තමා යහනේ සතුටු කරන අපුරුවය. එහෙත් ඔහුගේ හිත නොසිතව ලෙස උණුහුම් වූයේ ඒ සිහිනය තවත් බොහෝ දුරක් නොවන නිසාවෙන්ය.

"ඒකනේ අම්මේ.. මෙයත් එපාම කියයි.. මෙතන දැන් හොඳ ගැණි වෙන්න හදනවා" නිමන්තගේ හිත ඒ මිහිරෙන් උමතුව ගියේය.

"අම්මා දන්නේ නෑ නේ මෙයාගේ හැටි.. දන්නවනම් එයාගේ පැත්ත ගන්නේ නෑ බයවෙනවා මිසක්. මේයාට නෝට් ටෝට් පැණපු අයව පෙන්න බෑ... හරි සෙවලයා" හංසි ඔහුගේ හිත නියම තැනදී හෙළිකලාය.

"ඉතින්... ඔක මහලොකු දෙයක්ද...? ඔය කොයි කාගෙන් හිත් මම නොදන්නවා කියලැයි " මව ඒ නොකියා කීවේ හංසිගේ හිත ගැනාය. එහෙත් ඇය කීවේ කුමක්දැයි ඇයට හරිහැටි නොවැහැටුණාය.

"ඉතින් කියන්නේ..., අම්මා එහෙම ඉන්නවා මෙයා දැක්කම, මම එපැයි ඒකටත් වන්දි ගෙවන්න.. මෙයාට ඔයාව එහෙම... මේ.. මේ.." ඇය කියන්නට යන්නේ කුමක්දැයි කියා වැටහුන නිමන්ත ඇගේ මුව වහන්නට දැරුවේ උත්සහයක්ය.

"මේකීට පිස්සු අම්මේ.., විකාර කියවනවා..?"

හංසි කීවේ කුමක්දැයි වැටහුන නිමන්තගේ හිත සලිතව ගියේ බියෙන්ය. ඒ හංසි දැන් හදන්නේ තම හිත මව හමුවේ විවර කරන්නට යැයි සිතූන නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඉන් ඔහුට දැණුනේ බියක් නොව දැඩි විලියක්කය.

දියණිය කියන්නට හැදුව දේ මවට නොවැහැටුනාම නොවේය. එහෙත් ඇය ඔවුන් දෙදෙනාගේ ලොංගතු රංචුව දෙස බලා සිටියේ ආශාවෙන්ය. ඒ දෙදෙනාගේ පොරබැදිල්ල නිසාවෙන්, විටෙක හංසිගේ දෙතන් කුඩා ස්කීනියෙන් ඉවතට පනින නිසාවෙන් නොව, ඇයගේ මුව වසන්නට දරනා උත්සහය නිසාවෙන් නිමන්තගේ දෙපා ඇත්ව, ඔහුගේ අවදි වූ ලිඟුව කළිසම ඔසවමින් මනාව මතුව පෙනුන නිසාවෙන්ය. "දැන්නම් මුට හොදටම නැගලා වගේ" ඇයගේ හිත් ගත්තේ එයය.

"විකාර නෙමෙයි අම්මේ..., අම්මා අර විදියට ඉන්නවා දැක්කොත් මේයාගෙන් මට ගැලවිලක් නැතිවෙයි.. මේයාට ඒ ඉන්නේ ඔයා කියලා වෙනසක් නෑ." අවසන හංසි සටනෙන් දිනුවේ නිමන්තගේ කය මතට නැග ඔහුව තම අනසකට ගනිමින්ය.

දියණියගේ ඒ වදන් හමුවේ මවගේ හිත කැලතී ගියේ විලිය මුසු මිහිරෙන්ය. එහෙත් නිමන්තට විලිය නිසාවෙන් දැණුනේ අපහසුවක්ය. "අම්මා මොනවා හිතයිද දන්නේ නෑ.. විහික්.. මේකීගේ ඕන දෙයි එපා දේයි සේරම කියවනවනේ.." නිමන්තට සිතුවේ එයය. ඒ හංසි ඉක්මන් වූවායැයි හිතමින්ය.

එහෙත් මවට සිතුවේ "මේකී අදම සේරම ටික වමාරලා වැඩේ අවුල් කරයිද දන්නේ නෑ?" කියාය. එහෙත් හංසි ඒ කී දෙයින් ඇයටත් දැණුන විලිය සුළුපටු නොවුනාය.

"ආ... ඒකත් එහෙමද...? මම එහෙම දෙයක් දැනගෙන හිටියේ නෑ නේ..?" මවටත් එම කතා බහෙන් මිදෙන්නට නොසිතූනාය.

"දන්නවද අම්මේ මෙයා ආසයි ඔයා එහෙම ඉන්නවට" හංසි එය කීවේ නිමන්තගේ නැවතත් නැගුන වැලකුම මහහැර ගනිමින්ය.

"අයෝ... ඒත් නාකී මගේ මොනවා බලන්නද...?" මව එය නොදැනසිටියා නොවේය ඇය කළේ ඒ රහ පෑමක්ය. එහෙත් ඔහුගේ මුහුණ ඉදිරිපිටම එය හෙලි වූ නිසාවෙන් ඇයත් දැණුන විලියෙන් මිහිරක් ලබමින්ය.

"මේකිගේ බොරු අම්මේ..." නිමන්තගේ ගත දහඩියෙන් පෙනී ගියේය. ඒ තම හැබෑ හිත හංසි මෙවලේ හෙළිකල නිසාවෙන්ය. එය ඔහු මෙතරම් ඉක්මණින් වෙයියැයි නොසිතා හිටිය නිසාවෙන්ය.

"බොරු නෙමෙයි අම්මේ... මේයාම මට ඒක කිවුවා, අම්මට ආසයි කියලා" මෙවරත් ඇගේ මුව වහන්තට නිමන්තට නොහැකි වුනේය.

"අයොයෝ..." මවගේ ගත් කෙටි විදුලි සැරයකින් කිතිකැවී ගියේය.

නිමන්තගේ ඒ අසම්මතය මව නොදැන සිටියා නොවේය. එහෙත් ඔහු ඉදිරිපිටම දියණියගේ මුවෙන්ම එම අසැබිය හෙළිවුන නිසාවෙන් ඇයගේ හිතට දැණුනේ විලිය මුසු දැඩි මිහිරක්ය. ඉන් ඇගේ හිත පත්ල කැලතුවේ, යෝනී පත්ලත් උනුහුම් කරමින්ය. ඒ හෙළිවුන රහස ඔස්සේ ඉදිරියේ බිහිවෙන අසම්මතයේ නිදහස ඇයට මෙදිණ කලියෙන්ම දැණුන නිසාවෙන්ය.

මවගේ ඒ සිනහව නිසාවෙන් නිමන්තගේ හිතට දැණුනේ සතුටක්ය. ඒ මව එයට දැක්වූව සැහැල්ලු ප්‍රථිචාරය නිසාවෙන්ය. එබැවින් ඔහුට හංසිගේ එම ක්‍රියාව කෙරෙහි වූ නොපහත් සිතුවිල්ල ක්ෂණිකයෙන් පහව ගියේය. එහෙත් දැනුන විලිය පහව නොගියේය.

"අනේ අම්මේ මෙකී කියන දේවල් ගනන්ගන්න එපා... මේකීට පිස්සු" ඔහු එලෙස කීවේ මුහුණ මවගෙන් සහව ගනිමින්ය.

"අයියෝ... ඔක මොකද්ද පුත්...? එක ගේක ඉද්දි ඒවා එහෙම නොවුනොත් තමා පුදුමේ" මවටත් මෙවලේ ඔහුගේ මුහුණ දෙස බලන්නට දැණුනේ දැඩි විලියක්කය.

මවගේ දැක්වූව යහපත් ප්‍රථිචාරය නිමන්තගේ හිත මෙන්ම, යටි කයත් මිහිරෙන් මුසපත් කරේය. "ඒ කියනේ මේකී ඒකට අකමැතක් නෑ..?" ඔහුගේ ලිඟුවත් එම සිතුවිල්ලෙන් පූර්තව අවදි වුනේය. ඒ ඔහුගේ හිත මෙවලේම ඇගේ නිදන ඇඳුමේ උඩු ඇඳුම දෙපසට කරමින්ය.

ඔහුට මවගේ දෙතත් පුඩු අවදිව ඇති අපුරුව නිදන ඇඳුමේ දුහල මතින් මතුව පෙනුනේ සිහිනෙන් මෙන්ය. එහෙත් වැඩි විලාවක් යන්නට මත්තෙන් නිමන්ත ඇගේ ඒ ඇඳුමත් ගතෙන් විවර කළේ නොයිවසිලි මත් ලෙසය. ඒ බිරිය හා ඇගේ මවව නිරුවතින් එකට ඉන්නා අපුරුව හිතට නන්වා ගනිමින්ය. ඉන් ඔහුගේ හිත වූයේ

නොසන් සුන්වය. ඒම මිහිරෙන් ඔහුට තම ලිඟුව කලිසම ඔසවමින් මතුව ඇති වගක් පවා නොදැණුනේය.

නිමන්තගේ හිතේ නැගුන මිහිර හංසි දුටුවේ නිමන්තගේ කලිසම ඔසවා නැගී ලිඟුවෙන්ය. "මුට දැන් මැව්ලා ජේනවා ඇති අපේ අම්මා හෙලුවෙන් ඉන්නවා" හංසිගේ හිතත් ඒ මිහිරෙන් කිති කැවී ගියේය. එතුලින් ඇයට සිතුවේ තම හිමියාගේ ඒ නොහික්මුණ බව මවට පෙන්වනටය.

"මම කිවුවේ මේ බොරුද... මේ බලන්න අම්මේ..? දැනටමත් වංචියා නැගීටලා" කිසිවෙකුත් නොසිතුව ලෙස හංසි නිමන්තගේ කලිසම ඔසවා අවදිව ඇති ලිඟුව අල්ල ගත්තේ කලිසමට පිටින්ය.

මවගේ හිත ගැහෙන්නට ගත්තේ නිමන්තගේ ලිඟුවේ හැඩරුවෙන් නොවේය. ඇගේ හිත ගැහෙන්නට ගත්තේ හංසි එය තමාට පෙන්වුව අසම්මත කමේ මිහිරෙන්ය. ඒ වෙන එකියක නොව තම කුසෙන් බිහිකළ දියණියගේ අසම්මත කම කෙරෙහිය. ඉන් ඇගේ යෝනී පත්ලත් කැලෙතෙන්නට ගත්තේ "මේකී මම ඉස්සරහම, ඔහොම්ම ඕක කටට ගත්තනම්" යැයි කියාය. එහෙත් ඇගේ දැස සෙවුවේ නිමන්තගේ දැසය.

"අයියෝ.... උඹලා දෙන්නටම පිස්සු" නිමන්තගේ ඒ විලිබර දැස ඇගේ යෝනී පත්ලේ කැලතුව තවත් උච්ච කලේය.

"මේකීට පිස්සු අම්මේ.." නිමන්ත ඇගේ අත ගසා දැමුවේ දැණුන විලිය නිසාවෙන් ගැහෙන හිතෙන්ය.

නිමන්තගේ ගත දියෙන් ගොඩ දැමුව මත්සයෙකු මෙන් ගැහුනේය. ඒ මවගේ බැල්ම හංසිගේ ඒ අසැබිය කෙරෙහි වැටුන වග සැකයක් නොවුන නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇගේ දෙනෙත තම දෙනෙත මත නතරවෙන විට, ඔහුට ඒ විලිය තවත් ඉවසා ගත නොහැකි වුනේය. එබැවින් වහා හංසිගේ අත ඉවත් කොට, කොට්ටයක් උකුල මත තබා ගත්තේ මවගේ දෙනෙතෙන් තම දැස ගලවා ගනිමින්ය.

දියණිය පුරුෂයාගේ ලිඟුව පෙන්වුව අසම්මත අසැබියෙන් මව ලැබුවේ ඉක්මණි සුරාන්තයක්ය. ඒ දැස වසා ගත් පසුවත්, ඇයට හංසි කළ ඒ අසම්මතය නැවතත් මැවී පෙනෙමින්ය. ඉන් දිවියේ මෙතුවක් නොදැණුන නැවුම් මිහිරකින්, නොසිතුව ලෙස ඇය ඉක්මණි සුරාන්තයක් ලැබුවේය.

"ඉතින් අම්මා මනේ කිවුවේ.. අපි අතරේ තවත් හැංගිව්ව දේවල් ඕන නැ කියලා" හංසිගේ හිතත් වූයේ ඒ අසම්මත කමෙන් අවදිවය. ඇයත් තමා ඒ කල

අසම්මත කමේ මිහිර ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"මේ.. මම යනවා නිදාගන්න. මෙතන හිටියොත් මටත් පිස්සු හැදෙනවා" මව පුටුවෙන් නැගිටිටේ, ලැබුව ඒ සුතියේ පසුව දැණුන පුණ්‍ය කාලය නිසාවෙන්, තවත් එහි රැඳෙන්නට හිත් නොවුන නිසාවෙන්ය.

කොතරම් දහලෑවත් මවව නවතා ගන්නට හංසිට නොහැකි වූවාය. ඒ තම සුරාන්තයෙන් පසුව ඇයට තවත් එතන ඉදින්නට දැණුන දැඩි විලිය නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇගේ හිත වූයේ ඒ සිදුවීම් පෙලේ අසම්මත කමෙන් නැගුණු මිහිරෙන් මුසපත්වය. ඇය මෙතරම් කෙටි වෙලාවකදී, යෝනී ස්පර්ශ්‍ය පවා නොලැබ, සුරාන්තයක් ලද ප්‍රථම වර මෙය වූවාය. ඒ හිතේ ඇති අසම්මත මිහිරෙන්ය.

"ඇයි අම්මේ මේ එක පාරටම..?" හංසි මව යහනේ ඉදගත් විට ඇය අසලින් ඉඳ ගත්තේ බිඳුණු හිතෙන්ය.

"නිකන්...?" ඇයට ඒ වග හංසිට කියන්නට දැණුනේ විලියක්ය.

"ඇයි.. අම්මට අප්පෙට් ගියාද..?" ඇය මවගේ උරහිස වටා අතක් දැමුවාය.

"නෑ.." ඇය එලෙස කීවේ මුහුණ බිමට පහත් කොටය.

"එහෙනම්..., කියන්නකෝ" හංසි ඇගේ මුහුණට එබුනාය.

"මේ..., මට ඉබේම උනා.." ඇයගේ මුහුණේ වූයේ ලැජ්ජාබරිත සතුටු සිනහවක්ය.

"මොනවා....? වෙන්න බෑ..." හංසිට දැණුනේ පුදුමයක්ය.

"ඇත්තමයි..." ඇය හංසිගේ දෑසෙන් තම දෑස ගලවා ගත්තේය.

"ඒ මොකද අම්මේ එව්වර ඉක්මණට?" හංසි ඇසුවේ පුදුමය මුසු සිනහවෙන්ය.

"අනේ මංදා... මගේ හිත මොකද්ද වෙලා ගියා එක පාරටම. මටත් පුදුමයි" ඇය සත්‍යම කීවාය.

"මාරයිනේ අම්මේ.... ඇත්තමද..?" හංසි එය විශ්වාස කරන්නට පැකිලුනාය.

"සත්තයි... ඔයා අරහෙම පුතාගේ එක අල්ලලා පෙන්නද්දී, මගේ ඇඟම ගැහිලා ගියා.. කවදාවත් එහෙම වෙලා නෑ. මටත් හිතාගන්න බෑ.." මව එලෙස කීවේ හංසිගේ අත අල්ල ගනිමින්ය.

"ඒ අම්මා කාලෙකින් වංචියෙක් දැක්ක නිසා වෙන්න ඇති..?" හංසි මවගේ අත තදින් අල්ල ගත්තේ ඒ උණුහුම විදිමින්ය.

"නෑ... ඒක නෙමෙයි.."

"එහෙනම්...?"

"දුවෙක් අම්මට ජේන එහෙම කරපු වනවර කමට" ඇය හංසිගේ නහය මිරිකුවේ ආදරයෙන්ය.

දෙදෙනා දෙදෙනාට තුරුලුව මද වෙලාවක් සිටියේ නැගුන ඒ සතුටු සිනහුවෙන්ය. විටෙක ඒ දෙදෙනාගේ සිනහා හඬ සාලයේ සිටි නිමන්තටත් ඇසි නැසි මෙන් ගියේය. "අම්මා අප්පෙටි එකෙන් නෙමෙයි" ඔහුටත් ඒ සිනහා හඬින් සතුටක් දැනුණේය.

"යන්න... දැන් අරයත් ඇත්තේ අමාරුවෙන්..?" මව දියණියගේ තුරුල ලිහිල් කළාය.

"මේ.., අම්මට බැරිද එන්න ටිකක්..?" හංසිට අවැසි වූයේ එයය.

"බෑ... ඒක හොඳටම උනා. ආයේ හිතක් නෑ.." ඇය කීවේ තම සත්‍ය හිතය.

"අපි දෙන්නා එහෙනම් කාඹරට යන්නම්ද.., අම්මා එන්නෙ නැත්තම්..?"

"දැන් මගෙන් අහන්න දෙයක් තියෙන වැයි.. බොරුවට මෙනන" මව පෑවේ සිනහාවක්ය.

කාඹරයට වැදි විගස නිමන්ත හංසිව බිත්තියට හේත්තු කොට ගත්තේ ඇගේ දෙනොල්, තම දෙනොලේ අනසකට ගනිමිණිය. ඒ ඔහුගේ හිත වූයේ උමතුවෙන් නිසාවෙන්ය. ඉන් ඔහු මෙදින පෙටර වඩා දඩබ්බර යැයි හංසිට සිතුවේය.

"අම්මා අප්පෙටි වෙලාද..?" දෙනුන් මොහොතක තොල් සිප ගැන්මෙන් පසුව නිමන්ත යහනේ ඉඳ ගත්තේය.

"නෑ..." හංසි පෑවේ සිනහුවක්ය. ඇගේ සිනහුවේ ගැබ්ව ඇති සතුට නිමන්තට දැණුණේය.

"එහෙනම්...?" ඔහු හංසිවත් යහනේ ඉන්දවා ගත්තේය.

"අර වෙලාවේ මේ..., එයාට වෙලා" හංසි එය හෙලි කළේ සතුටු සිනහවෙන්ය.

"බොරු කියන්න එපා..." නිමන්තගේ හිත සතුටෙන් ඉපිළ ගියත් එය විශ්වාස කරන්නට මැලි වුනේය.

"ඒක තමා මටත් හිතා ගන්න බැරි... හැබැයි ඒක බොරුවක් නම් නොමෙයි. අම්මා ඔය වගේ දේකට දැන් මට බොරුවක් කියන්නේ නෑ" හංසි තම ස්කීනිය ගලවා දැම්මාය.

"මාරයිනේ, සමහර විට අප්පව්වි ලඟ නැති නිසාවෙන්න ඇති..?" නිමන්ත දෙතන් මෘදුව පිරිමැද්දේ ඇයව තුරුලට ගනිමින්ය.

"නෑ.. ඒකට නොමෙයි" හංසි නිමන්තගේ ලිඟුව කලිසමට පිටින් අල්ල ගත්තාය.

"එහෙනම්..?" නිමන්ත ඇගේ අත කලිසම් ඉහ පටියෙන් ඇතුලට දැමුවේය.

"ඒ වැඩේ තිබ්බ වනවර කමට. අම්මට ඒක තමා ඉවසන්න බැරි වෙලා තියෙන්නේ. ඇයි අප්පා.. මොන අම්මටද ඉවසන් ඉන්න පුළුවන්, එයාගේ දුවගෙයි බැනෑ පොඩ්ඩගෙයි එව්වර වනවරකමක්" හංසි ඔහුගේ ලිඟුව කලිසම ඇතුලෙදී පෙර සම ගැසුවේ, දෙතන ඔහුගේ දෑතෙන් තැලී පොඩ්වෙන මිහිරි විඳ ගනමින්ය.

"ඇත්තමයි..., මමත් ඒ වෙලාවේ ඉසවන් හිටියේ අමාරුවෙන්. මට හිතුවනම අම්මට ජේන්න ඔයාව සොඟාවේ පෙරල ගන්න" නිමන්ත කීවේ තන සත්‍ය හිතය.

"ඉතින්... ඔයාට ඒක කරන්න තිබ්බේ..?" හංසි පෑවේ සිනහවක්ය.

"ඔයා කිවුවත්, ඇත්තටම මම හිතුවේ නෑ මේක මෙහෙම වෙයි කියලා. අම්මා මරු හලෝ මාර ඔපන්" නිමන්තගේ හිත ඒ මිහිරෙන් නැවත කැලෙතෙන්නට ගත්තේය.

"ඒකෙන් මම කිවුවේ, එයාව යාළුවෙක් විදියට සෙට්කර ගන්න කියලා. දැන් ඉතින් ඔයා එයාගේ හොඳ යාලුවෙක් වෙලා ඉවරයි..." හංසි නිමන්තගේ ලිඟු හිස අතලෙන් වසා ගත්තාය.

"මෙහෙම දෙයක් දන්නවනම් කලින්මනේ සෙට්කර ගන්නේ" ඔහුට ලිඟු හිසට දැණෙන මිහිරි පරයා, මවගේ ඇසුර මිහිරක් ගෙන දුන්නේය.

"පිරිමින්ට ඇහිලෙන් ඇනලම කියන්න ඕන. ගැනියෙක්ගේ හිතේ තියෙන දෙයක් කවදාවත් තේරුම් ගන්නම බෑ" හංසි හත් අට විටක් ලිඟුව කලිසම ඇතුලදී අත් ගැසුවේ වේගයෙන්ය.

"කවුද පැටියෝ හිතන්නේ.., දුව එක්ක නැන්දම්මත් ලැබෙයි කියලා" ඔහුට ලිඟුව අත් ගැසෙන මිහිර පරයා දැණුනේ ඒ අසම්මත කමය. එබැවින් ඔහු දෙනනට මද නිදහසක් දී ඇහිලි තුඩක් තැබුවේ ඇගේ බගමණ්නිය වෙනටය.

"ආ.....හ්.. ඔයා ආසද සුදු අයියේ අපේ අම්මට..?"

හංසිගේ කෙදිරිල්ලේ උණුහුම, මෙදිණ දොරගුලු දමා නැති මවගේ කාඞරයටත් රිංගුවේය. ඒ හංසි නැගු සිපුරුදු පැනය පැහැදිලිව නොවුනත්, ඇයට තේරුම් ගත හැකි පැහැදිලි හඬවත්ය. ඉන් මවගේ පහන් වූ හිත නැවතත් නොසන්සුන් වූයේ ඇයටත් නොදැණීමය. "දෙන්නා වැඩ පටංගෙන වගේ" මට ඉන් නැගුනේ සිනහවක්ය.

"ඔවු සුදු පැටියෝ.. මට එවලේ නයිටියෙන් මතු වෙලා අම්මගේ කුක්කු දෙක්ක පේද්දී ඉවසන් ඉන්න බැරි වුනා" ඔහු හංසිගේ ගැටිත්ත කළතන වේගය තරමක් දැඩි කළේ ඒ මිහිරෙන් මත්වය.

"ඒක විතරද සුදු අයියේ....? ආහ්...." ගැටිත්තෙන් නැගෙන මිහිර පරයා ඇයට අසම්මත කමේ මිහිර දැණුනාය. එබැවින් ඇය අත් ගසන වේගය තවත් දැඩි කළේය.

"පෙනුනේ එව්වරයිනේ පැටියෝ... ආහ්.." එහෙත් ඔහුගේ හිත මවගේ එම නිදන ඇඳුමේ උඩුවත හෙමිහිට විවට කළේය.

ඔවුනගේ කතාබහෙන් මවට සතුටු සිනහවක් නැගුනත්, ඇගේ හිත නැවතත් උණුහුම් වෙන්නට ගත්තේ නොදැණීමය. "ඔය ටිකට බලලා තියෙන දේවල්" ඇයගේ දෙනත් පුඩුත් ඒ මිහිරෙන් නැවත අවදි වුනේය. "අදනම් කෙල්ලට විසුමක් වෙන්නේ නෑ.. ලැබෙයි තරු විසිවෙන්නම" ඉන් ඇයට එම දසුන් පෙළ මැවි පෙනුනෙය.

"ආහ්.... ඔයා ආසද සුදු අයියේ අම්මා ඒ ඇඳුමත් නැතුව ඉන්නවා බලන්න" හංසිට දැණුන ඒ මිහිර පුලුපුලු නොවුනාය.

"ඔවු මයේ මයේ පැටියෝ..." නිමන්තගේ ගත ඒ සුපුරුදු මිහිරෙන් සලිතව ගියේය.

"එහෙනම් ඔයත් අම්මට මෙයාව පෙන්නවද... අයියේ..?" හංසි කලිසම් ඉහ

පටිය පහත් කොට, දරදඬුව අවදිව ඇති නිමන්තගේ ලිඟුව ඉවතට ගත්තාය.

"ආහ්.... ඔවු පැටියෝ.."

"අපේ අම්මා ආස වෙයි ඔයාගේ මේ වන්ඩියා බලන්න" හංසි ලිඟු හිස මතට බෙට පිඩක් දැමුවාය.

"ඔයා මාව පිස්සු වට්ටනවා පැටියෝ" හංසි බෙට පිඩ මෘදුව ලිඟු හිස මත දවටන මිහිර නිමන්තට ඉවසා ගත නොහැකි වුනේය.

"නෑ සුදු අයියේ..., අද ඉඳන් ඒක තවත් හිනයක් නෙමෙයි. ඉස්සරහට ඔය දෙන්නට ඒක පුළුවන් වෙයි" ඒ දැණුන ලිහිසිය මතින් හංසි වේගයෙන් ඔහුගේ ලිඟුව අත් ගැසුවාය.

"අම්මා එහෙම ආසයි කිවුවද..?" ඔහුට හත් අට විටක් ලිඟුව අත් ගැසෙන විට ඒ මිහිර ඉවසා ගත නොහැකි වුනේය. ඒ කොෂ දෙක තුලත් ශුක්‍ර නලියන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එබැවින් නිමන්ත හංසිගේ අත අල්ල ගත්තේ තදින්ය.

"අම්මා මට යැයි ඒක කිවුවේ..? ඔයාටනේ.." හංසි ඔහුගේ අත ඉවත් කර මිහිර මිහිර විය.

"ඒත් පැටියෝ මේ..." ඔහුගේ හිත යමක් සිහි විමෙන් සලිතව ගියේය.

"ඇයි... ඔයාට බැරිද එහෙම..?" හංසි හෙමිහිට ඔහුගේ ලිඟු හිස වට ඇහිලි තුඩු ගෙන ගියාය.

"නෑ.. පැටියෝ..., මේ..., අප්පව්වි ආවහම..?" ඔහුට ලිඟුව වට මෘදුව දිවෙන හංසිගේ ඇහිලි තුඩු පහසු මෙවලේ නොදැණුනේය.

"අප්පව්වි ආව කියලා ඒක වෙනස් වෙන්නේ නෑ සුදු අයියේ" හංසිගේ හිත තුලට පියා රිංගුවේ ඇයටත් නොදැනීමය.

"ශුවර් ද..?" ඔහුගේ හිත නැවත උණුහුම් වෙන්නට ගත්තේය.

"ඔවු සුදු අයියේ.. අපිට බැරිවෙන එකක් නෑ එයාවත් අපිට එකතුකර ගන්න. එයත් අපි වගේම වනවරයි. එයත් ආස වෙයි එයාගේ දුවව එහෙම දකින්න" හංසි මෙවලේ කීවේ ඇගේ හිතේම නැගුන මිහිරය.

ඒ වදන් පෙළ ඇසෙත්ම මවට යහනේ ඉඳ ගැණුනේ ඉබේටමය. ඒ දහවල ඔහු සමඟ වූ දුරකත සන්වාදයේ දී ඔහු කී "මම ඇත්තමයි කිවුවේ.. මට ආසයි කෙල්ලව

එහෙම බලන්න" වදන් පෙළ නැවැත්වී සිහිවෙමින්ය. ඉන් ඇගේ ගත සලකව ගියේ එහි ඇති නපුරට නොව, එම අසැබියෙන් දැණුන මිහිරටය. ඉන් ඇගේ දැසත් පියවුනේ දැණුන ඒ මිහිරේ මත් බවටය.

"ඔයත් ආසද සුදු පැටියෝ..., අප්පවිට ඔයාගේ මේ ලස්සන පෙන්නන්න...?" නිමන්තට ඇගේ හිතත් වැටහුනේය.

"ඔවු සුදු අයිගේ ඔවු... ආහ්... මට ආසයි අප්පවිට පේන්න ඔයත් එක්ක මෙහෙම ඉන්න" හංසිට ඒ සුපුරුදු අසැබිය මැවී පෙනුණාය.

"එහෙම විතරද මගේ පැටියෝ..?" එම පිළිතුරෙන් හිතම අවුලවා ගත් නිමන්ත ඇගේ යෝනී දෙතොළ මතට හෙමිහිට ඇහිලි තුඩ ගෙන ගියේය.

"නෑ... සුදු අයිගේ..., මම ආසයි අප්පවි අර ලොකු වන්ඩියා, මම නිසා කෙලින් වෙනවා බලන්න" හංසිට පියාගේ ලිඟුව සරම ඔසවමින් පණ ගහන අයුරු මැවී පෙනුණාය.

"ඔයා ආසද අප්පවිගේ වන්ඩියාට...?"

"ආහ්... ඔවු අයිගේ ඔවු..., දැන්නම් ඉන්න බෑ.." හංසි වහා නිමන්තගේ කලිසම පහතට ඇද, ඔහුගේ ලිඟුව මුට්ට ගත්තේ ඉවසුම් රහිතවය.

සැබවින්ම හංසිට මෙවලේ අවැසි වූයේ නිමන්තගේ ලිඟුවේ පහස නොවේය. ඇය හිතෙන් නිමන්තගේ ලිඟුව මුට්ට ගත්තේ ඒ අසම්මත හීනය මවා ගනිමින්ය. එම නිසාවෙන් ඇගේ මුට්ට දැණුන් නිමන්තගේ ලිඟුවෙන් වෙනදා දැනෙන පුරුදු රසය නොවේය. එම රසය ඇගේ හිත පමණක් නොව මුට්ටත් දඩබ්බර කළේ දරදඬු පහසක් නිමන්තගේ ලිඟුවට ගෙන දෙමින්ය.

එහෙත් හංසිගේ ඒ දඩබ්බර බව ඇයි දැයි කියා නිමන්තට නොවැහැටුනේය. ඔහු සිතුවේ තම ලිඟුවේ පහස හංසිට අවැසි යැයි කියාය. ඒ තුන් හිතකින් වත් හංසිගේ හිතේ එවැනි සිතුවිල්ලක් පහළව ඇතැයි කියා නිමන්තට හිතන්නටවත් බැරි නිසාවෙන්ය.

"ආහ්... මටත් ආසයි ඔයා දිහා බලන් අප්පවි අතින් අරහෙම කරනවා බලන්න.." ඔහුගේ ගත තිගැස්සී ගියේ හංසිගේ මුට්ටේ පහසින් නොවේය. ඒ දියණියගේ නිරුවත රසවිඳිමින් පියෙක් ලිඟුව සතප ගන්න අසම්මත කම නිසාවෙන්ය.

"අප්පච්චි කොහොම කරනවා බලන්නද සුදු අයිගේ...?" හංසි ඔහුගේ කොෂ දෙක මැද්දේ සිට දිවක ඔහුගේ ලිඟු හිස මත්ට ගෙන ආවේ බෙටයෙන් ලිඟුව උණුහුම් කරමින්ය.

"අප්පච්චි අතේ ගහනවා බලන්න.. ආහ්.. සුදු පැටියෝ" ඔහු වදන් පෙළ හෙමිහිට කීවත් කෙදුරුම පිට කළේ කාඹරයම උණුහුම් වන්නටය.

"ඔයා ආස නැද්ද සුදු අයිගේ.., අපි හතර දෙනාම එකට මෙහෙම කරනවා බලන්න" හංසිගේ යෝනිය ඒ උණුහුමෙන් කදුලු වක්කරන්නට ගත්තේය. ඒ මව පියාගේ ලිඟුවත් ඇය නිමන්තගේ ලිඟුවත්, එක් කාඹරයක්, එක් යහනක් මත මුවට ගන්න අයුරු හිතෙන් දකිමින්ය.

"ආසයි සුදු මැණිකේ ආසයි... මම ඔයාට කරන කොට, අප්පච්චිත් අම්මට කරනවා බලන්න" හිතේ මැවුන එම රූප පෙලෙන් ඔහුගේ ඉවසුමේ සීමාව පැන්නේය.

මාමණ්ඩිය හා එකතුව, මවත් දියණියත් එකම යහනක රතියෙන් සතපවන හීනය නිමන්තගේ හිත නොසන්සුන් කළේය. එබැවින් නිමන්ත හංසිව යහනේ පෙරළ ගත්තේ ඉවසුම රහිතවය. ඒ ඇගේ කෙටි කළිසම ගලවා දෙපා පළල් කොට අල්ල ගනිමින්ය.

එවිට තම බිරියගේ යෝණිය, ඇගේ පියාට හිනහෙන අපුරුව නිමන්තට මැවි පෙනුනේ, බිරියගේ මවගේ යෝනියත් මාමණ්ඩිය එලෙස ඔහුට පෙන්වන අපුරුවත් මැවි පෙනෙමින්ය. එබැවින් ඔහු හංසිගේ කුඩා යෝණිය මත දිවක තැබුවේ නැන්දනියවත් එලෙස සනසා ලන්නටයැයි මාමණ්ඩියට හිතෙන් ඉඟියක් කරමින්ය.

දියණියගේ හා ඇගේ සැමියාගේ ශූංඟාර අසැබි කතා බහා මවගේ හිත මෙවලේ කොතරම් නොසන්සුන් කළත්, ඇයට යහනෙන් නැගිටින්නට තරම් හිතේ සවියක් නොවුණාය. ඒ ඇගේ හිත පළමු දැඩි මිහිරේ පහසෙන් තවමත් ගෙවන්නේ පුණ්‍ය කාලය නිසාවෙන්ය.

එහෙත් ඔවුනේ කතා බහා ඇගේ හිතට මිහිරක් එක්නොකලා නොවේය. එහෙත් ඇයට නැවැත සුනියක් ලබන්නට තරම් අවැසියක් නොදැණුණාය. එබැවින් ඇය නැවතත් යහනේ වැතුරුනේ "අදම සේරම ටික කරන්න යන්න තරකයි" යැයි හිතේ අධිටන් කර ගනිමින්ය.

පුත්‍රුවන්, දියණියවන් ඇඟපත හෝදා අභවරක් කළ රූපිකා, තම ඇඟ පතද හෝද ගත්තාය. ඉන් පසුව ඇය ඇඳ ගත්තේ වත්සලා දුන්, ඇගේ කොට කලිසමක් හා ස්කිණියක්ය. ඒ නිවසේ නොමැති සැහැල්ලුව, මෙහෙදී විඳ ගනිමින් යට ඇඳුම් කිසිවක්ම නොමැතිවය.

"පුංචි හිතාගෙන හිටියේ මම යන ගමන් එහෙ ඇවිත් යයි කියලා..." රූපිකා මුළුතැන් ගෙට ආවාය.

"ගින්න පලය..... පවු අමාරුවෙන් ඇත්තේ...?" වත්සලා කළේ විහිලුවක්ය. ඒ ශීතකරනයේ දොර අරිමින්ය.

"දැන්නම් මගේ අමාරුවට ඇතිවෙන්න ලැබිලා තියෙන්නේ..." රූපිකා පෑවේ සිනහවක්ය.

"නෑ.... තවම නෑ..., තව ටිකක් ඉවසපංකෝ..?" වත්සලා ශීතකරනේ දොර වසා ඇයවෙත හැරුනේ සිනහවෙන්ය.

"ඒකත් එහෙමද.... බලමුකෝ එහෙනම්..?" රූපිකාත් එයට පෑවේ සිනහවක්ය.

"මේ..., ඒක නෙමෙයි බං... මොනවද බං රැට හදන්නේ..?"

"තියෙන දෙයක් කමු බං..., මම හදන්නම්"

"ඔන්න ඔහේ අදත් කඩෙන්ම කමු බං.... මේ., තොඉසේ කමුද...?" වත්සලාට

දැනුනේ ආශාවක්ය.

"බොරු විශදමක් බං... මම ටක් ගලා මොනවා හරි හදන්නම්..." රුපිකාට තෝසේ කන්නට ආසවක් ඇතත් මුදල ගැන හිතුවේ දුකක්ය.

"හැම දේටම සල්ලී ගැන හිතන්න එපා බං. තෝසේ නම් ගෙන්න ගන්න විදියක් නෑ..., ගේන්න යන්න වෙනවා" වත්සලාට බැලුනේ ඔරලොසුව දෙසය.

"ඒකනේ බං... ඔන නෑ බං.... මම මොනවා හරි හදන්නම්"

"එපා., එපා., මම ගිහින් ගේන්නම්" වේලාව දුටු වත්සලාට ඇති වූයේ හදිසියක්ය. ඒ කුමක් හෝ අතපසුව වූ හදිසියක්ය.

වත්සලා හදිසියෙන් මෙන් ඇඳ පැලඳ ගත්තත්, ඉන් පසුව ඇයට හදිසියක් නොවුණාය. ඒ යමක් වෙනුවෙන් ලතවෙමින්ය. එහෙත් ඒ අතර වත්සලා පුතුවගෙන් ඇසුවේ "අපි දෙන්නා කාර් එකෙන් රවුමක් ගිහින් එමුද...?" යැයි කියාය. ඔහුගෙන් ඊට වූයේ දැඩි උනන්දුවක්ය. රුපිකා පුතුව ලැහැස්ති කොට අවසන් වෙන්ම වත්සලාගේ දුරකථනයට ආවේ SMS පණිවිඩක්ය.

ගේට්ටුවෙන් එලියේ නවතා ඇති කුලී කාර් රථයට පුතුව වත්සලාත් නැගී විලස, රුපිකා ගෙයි දොර වසා දැමුවාය. එහෙත් නිවසට ඇතුලුවන ගේට්ටුව වසා දැමුවේ වත්සලාය. ඒ රිමෝටයෙන්ය.

නිවසේ වූ නිහඬ බව නිසාවෙන් හා වෙලඳ සාවාරිය නිසාවෙන් වූ තෙහෙට්ටුවෙන් දියණියට දැණුනේ නිදිමතක්ය. රුපිකා ඇයව නිදි කොට යහනෙන් නැගීටවේ මුළුතැන් ගෙට යන්නටය. එහෙත් වත්සලා පිටත්ව ගොස් මින්තු දහයක් යන්නටත් ප්‍රථමව ඉදිරිපස ගේට්ටුව විවවරව ඇතුලු වූයේ මෝට සයිකලයක්ය.

ජනෙල් කවුලුවෙන් ඔහුව හඳුනා ගන්නට රුපිකාට හැකි වූවාය. ඒ නිසාවෙන් රුපිකා ඉදිරිපස දොර හැරියේ "ආ... එන්න..., එන්න අයියේ.." යැයි කියමින්ය. ඒ වර් වෙත සිනහවක් පාමින්ය. එහෙත් වර්ගේ නෙත් තම ගත පුරාවටම වැටෙන වග දුටු රුපිකාට, තම වත ගැන සිහි වූයේ එවිටය. "වික්... ලැජ්ජාවේ බෑ" ඇයට වර්ග හමුවේ, තම ඇඳුම ගැන දැණුනේ ලජ්ජාවක්ය.

"වත්සු ගියා කන්න මොනවා හරි ගේන්න කියලා..., අයියා එනවා කියලා දන්නේ නැද්ද...?" රුපිකා එලෙස ඇසුවේ එම ලැජ්ජාව වසාගනිමින්ය.

"නෑ.... මම එනවා කියලා කිවුවේ නෑ..." වජිරට රූපිකාගේ පෙනුම නැවුම් විය. ඒ "මේකී මෙහෙම ඇන්දහම පට්ට කැල්ලක්නේ" කියා හිතෙමිත්ය. ඒ ඔහුගේ හිතගත්තේ ගැමි ගැහැණියකගේ නුහුරු නාගරික පෙනුමය.

"එහෙනම් මම කෝල් එකක් දෙන්නම්..." රූපිකාට ඇවැසි වූයේ වජිරගේ නෙත් මහහැර කාඹරය වෙත යන්නටය.

"නෑ... ඕන් නෑ.. ගිය වැඩේ කරගෙන එයිනේ" වජිර ඡැකැට්ටුව ගලවා දැමුවේය.

"නෑ.. අයියටත් එක්ක කෑම මොනවා හරි ගේන්න කියන්න.." ඇය වජිරගේ අසංවර නෙත් හමුවේ සිටියේ අසරනවය.

"අම්මා බත් දෙකක් ඕතලා දුන්නා. එකක් මේනකාට දිලා ආවේ...." වජිර සපත්තු දෙකක් ගලවා දැමුවේය.

"එහෙනම් අයියට තේ එකක් හදන්නම්..?" රූපිකා උත්සහා දැරුවේ ඔහුගේ නෙත් තුලින් ගැලවෙන්නටය.

"ඒකනම් හොඳයි.." වජිර එලෙස කීවේ කාඹරයට ඇතුලු වෙමින් සිනහවෙන්ය.

වජිරට මැවි පෙනුමෙන් රූපිකාගේ ඒ කයය. ඒ ඇඳ සිටි ස්කීනිය තුලින් ඇගේ පියයුරුත් විනිවිද පෙනුන අපුරුවය. ඉන් ඔහුගේ ලිඟුවත් වූයේ අවදිවය. "ටිකක් කළු වුනාට පට්ට කැල්ල" වජිරට එලෙස හිතුවේ තළෙලු බව මුසු වූ ඇගේ දෙකළවා දැකීමෙන්ය. වජිර නාන කාඹරයට ගොස් මුත්‍රා බර සැහල්ලු කොට කලිසම ගලවා දැමුවේ ඉහට තුවාය පටලගෙනය.

"වික්.... මාර වැඩේ වුනේ" රූපිකා කොප්පයකට සීනි හා පිටි එකතුකොට කළවම් කරමින් සිතුවාය. ඒ වජිර හමුවේ දැණුන විලියෙන්ය. "ඌත් බැලුවේ නිකන් කන්න වගේ.." රූපිකාගේ හිත වජිරගේ එම බැල්ම සිහි වී හිරිවැටි ගියේය. "සමත්ත අයියා කොයිවෙලාවක වත් එහෙම නෑ" ඒ "මේකී ගිය තැනකින් ඉක්මණට ආවොත් හොඳයි" යැයි හිතමිත්ය. ඒ තවත් පුරුෂයෙකු සමඟ විසල් නිදහස් තැනක මෙලෙස තනිවුන නුහුරු කමේ තිගැස්මෙන්ය.

"ඔයාට හොඳට තේ හද්දන්න පුළුවනේ...? හැබැයි කිරි තේඑකක් උනා නම් තමා තවත් මරු.." වජිර ඇය පිළිගැන් වූ තේ එක රස බැලුවේ ගැහෙන හිතෙන්ය.

"ආ.... මම හිතුවේ නෑ ඒක" රුපීකාට ඒ ගැන දැනුණේ පසුතැවිල්ලක්ය. එහෙත් ඇයගේ හිත ගැහුණේ වරින් මෙවලේ තුවායෙන් පමණක් සැරසී සිටීම ගැනයි.

"අවුලක් නෑ... කෝක උනත් දැන් මොකද..?" වරින් දෙතැන් හුස්මකින් තේ එක හිස් කළේය.

"වත්සු ගිහින් දැන් සෑහෙන වෙලා. කෝල් එකක් දෙන්න ඕන.." රුපීකාට අවැසි වූයේ වරින් මහ හැර ගන්නටය.

"ඇයි.. බයද මගේ එක්ක ඉන්න..?" වරින් සැහැල්ලුවෙන් ඇසුවත්, ඔහුගේ හිතත් වූයේ දෙගිඩියාවෙන්ය.

"ඒ මොකටද..?" රුපීකාට සැබවින්ම දැනුණේ බියක්ය. ඒ ඔහුගේ නෙත් වෙනස්ව ඇති අයුරු දුටු නිසාවෙන්ය.

"මම.. මේ..., මොනවහරි කරයි කියලා..." වරින් හිස් කෝප්පය මේසය මතින් තැබුවේ රුපීකාගේ ගත් ගුවෙන නොගුවෙන තරමෙන් ලංවය.

"ආහ්.. මේ, මේ... අපෝ නෑ.." රුපීකාගේ හිතත් බියෙන් ගැහෙන්නට ගත්තේය. ඒ ඔහු හිතා මතාම කිට්ටු වූ වග දැනුණ නිසාවෙන්ය.

"හැබැයි මේ..., ඔය ඉන්න විදිය දැක්කම නම් මට එහෙම නොහිතන්නෙත් නෑ.." වරින් එලෙස කීවේ තරමක් ගොත ගසමින්ය.

රුපීකාගේ හිත පමණක් නොව ගතත්, වරින්ගේ ඒ වදන් පෙළෙන් හා ඔහුගේ බැල්මෙන් සලිතව ගියේය. ඒ හද ගැස්මක් තිවාර වෙමින්ය. "චික්... අරකී මොන මහලක් කරනවද මංදා ගිය තැනකින් එන්නේ නැතුව" රුපීකාට දැනුණේ දැඩි බියක්ය. ඒ වරින්ගේ වෙනදා නොදකින අසංවර කමක් මෙදින රුපීකා දකිමින්ය.

"කෝල් එකක් අරගෙන බලමු... වත්සු කොහෙද කියලා...?" රුපීකා වරින්ගේ ඒ වදන් පෙළට උත්තරයක් නොබැන්දාය. ඒ මුළුතැන් ගෙයින් සාලය වෙත එන්නට හැරෙමින්ය.

"ඕන නෑ.... මොකටද..?" වරින් ඇගේ අතින් අල්ල ගත්තේ ගැහෙන හදින්ය.

"අනේ.. මේ..., මේ..., මොකද අයිගේ..?" රුපීකා වරින්ගේ අත ගසා දැමුවාය. ඒ දියෙන් ගොඩ දැමුව මත්සයෙකු සේ බියෙන් ගැහෙමින්ය.

"මට ඔයාවච ඕන..." වරින් තුවාය ගලවා පසෙකට දැමුවාය.

"මේ මොන විකාරයක්ද..? චික්... තමසේ මහා වනවරයෙක්" රුපිකා වර්ජිත තල්ලු කොට දැමුවේ සාලයට දුව එන්නටය. ඒ ඇය තම මිතුරියගේ හිමියා මෙලසක යැයි කියා හිනෙකින්වත් නොසිතුව බියෙන්ය.

"මෙහෙ වර පට්ට බැල්ලි..." එහෙත් වර්ජිත ඇගේ අත අල්ල ගත්තේ දරදඬුවය.

"අනේ අයිගේ... එපා.., එපා..." රුපිකා ඔහුගේ ලැමදට දැන ගලිකොට දෙනුත් විටක් ගැසුවේ ගතේ මුළු විරියම දැනට ගෙන දෙමින්නය.

"වත්සු දැම්ම එන්නේ නෑ... ඔයා බයවෙන්න එපා... අපි පොඩි ආතල් එකක් ගමු..?" වර්ජිත බලෙන්ම ඇගේ දෙපියයුරු මිරිකුවේය.

"අනේ බෑ.. අයිගේ බෑ..." රුපිකා දැහ ලැවේ ඔහුගෙන් මිදෙන්නටය.

"රුපි... පිලිස්... මට ඕන ඔයාව" වර්ජිත ඇගේ නිතඹත් මිරිකුවේ ඇයව දැඩිව ග්‍රහණය කර ගනිමින්නය.

"තෝ තිරිසන් බල්ලෙක්.." රුපිකා වැරෙන් පහරක් ගැසුවේ වර්ජිතගේ කම්බුල වෙතටය.

"බයවෙන්න එපා... වත්සු මේක දැනගනේ නෑ" වර්ජිත ඒ කම්බුල් පහර වගක් නොවින.

"මාව බේර ගන්න.... අනේ.. මාව බේර ගන්න..." රුපිකාගේ කෑ ගැස්මෙන් මුළු නිවසම දෙදරුම් කෑවේය. එබැවින් වර්ජිත ඇගේ මුව වැසුවේ බැරිම තැන ඇයගේ කම්බුලටත් වැරෙන් පහරක් ගසමින්නය.

"වැඩිය කෑ ගැහුවොත් මම උඹව මෙතනම ඉවරයක් කරනවා...?" වර්ජිත ඇය ඇද සිටි ස්කීනිය ඔසවන්නට හැදුවත්, රුපිකාගේ දැහලිල්ල නිසාවෙන් එය පහසු නොවුණාය. එබැවින් වර්ජිත ඇගේ ගෙලෙන් තදකොට අල්ල ගත්තේ ඇයව බිත්තියට හේතුවකොට ගනිමින්නය.

"අනේ අයිගේ.. එපා.., එපා..." රුපිකා කෑ ගැසුවේ අපහසුවෙන්ය. ඒ හිරවුන ගෙල නිසාවෙන් හුස්මත් හිරවය.

"එහෙනම් තෝ දහලන්නේ නැතුව හිටපිය..." වර්ජිත ඇගේ අනෙක් කම්බුලටත් පහරක් ගැසුවේය. ඒ බිමට ඇද වැටුන රුපිකාට ගහන්න පයක් ඔසවමින්නය. එහෙත් වර්ජිත කලේ ඒ ඇයව බිය ගැන්වීම පමණක්ය.

"අනේ අයියේ වදින්නම්.... මම දරුවෝ දෙන්නෙක්ගේ අම්මා කෙනෙක්" රුපිකාට නැගිට ගැන්මටත් දැනුනේ අපහසුවක්ය.

"දරුවෝ ලැබුණා කියලා තොගේ හිල වැහිලා නෑනේ...? ගනින් කටට" වජීර ඇගේ මුවට ලිඟුව කිට්ටු කලේය. ඒ ඇගේ කෙහෙඳල්ලෙන් දැඩිව අල්ල ගනිමින්ය.

"අනේ.. අයියේ.. බෑ..., බෑ..., එපා..., එපා" රුපිකාගේ දෙකපුල් මතින් කඳුලු බේරුනේ දීය ඇල්ලක් ලෙසටය.

"තොට එහෙනම් බෑ... මම තෝව මෙනනම ඉවරක් කරනවා.." වජීර ගිගුරුවේ කෙහෙඳල්ල කරකවා දැඩිව අල්ල ගනිමින්, ඇගේ මුහුණ වෙත තම රළු මුහුණ පාමින්ය.

"ආයි.. අම්මේ... එපා..., එපා..., " රුපිකාට තම කෙහේ ඳල්ල හිසෙන් වෙන්වන තරමේ වේදනාවක් දැණුණාය.

"එහෙනම් කට ඇරපිය පට්ට බැල්ලී..." වජීර ඇහිලි තුඩු මතින් නිකටට ඉහල තද කළේ ඇගේ මුව විවර වෙන්නටය.

දැණුණ වේදනාව නිසාවෙන් රුපිකාගේ මුව විවර වුනේ ඉබේමය. එවිට වජීර ඇගේ හිස තදින් අල්ල ගනිමින් ලිඟුව ඇගේ මුවට ඇතුල් කලේ, ලිඟුව ඇගේ උගුර පත්ලෙම දැවටෙන්නට හින්පින් නැතුව වැරෙන් ඉහ සොලවමින්ය. එවිට රුපිකාගේ මුවෙන් නැගෙන හඬ වජීරට ගෙන දුන්නෙ සතුටක්ය. එහෙත් ඇගේ දත් ලිඟුවේ වැදීම ඔහුට ගෙන දුන්නේ වේදනාවක්ය.

"පර බැල්ලී තෝ කටට ගන්න දන්නේ නැද්ද...? දත් වදිනවා පට්ට බැල්ලී" වජීර අතක් එස වූයේ ඇගේ කම්බුල මතට පහත් කරන්නටය.

"අනේ එපා අයියේ.. අනේ එපා... මගේ හුස්ම හිරවෙනවා.." රුපිකාට නැගුණ කැස්ස නිසාවෙන් වමනේ බිඳකුත් පිට වූවාය.

"එහෙනම් හරියට කටට ගනින්, තොට අර නාකි පකයගේ එක්ක උරන්න විතරද පුළුවන්" වජීර නැවතත් ලිඟුව ඇගේ මුවට එබුවේ පෙරලෙසම උගුර පත්ල දක්වාමය.

ලිඟුවන් දෙකක් මුවෙන් හුරතල් කොට ඇතත්, රුපිකාට මෙය ඉවසුම් නොදුන්නාය. ඒ ඔහුගේ දරදඩු බවය. වෙන කරන්නට ද කිසිවක් නොමැති නොමැති

නිසාවෙන්, ඇයට සිදු වූයේ ඔහුට අවනත වෙන්නටය. එබැවින් ඇය තම දරඬු බව මදක් ලිහිල් කළේ, වර්ජිත මිහිරක් දෙන්නට නොවෙ, තම පහසුව තකාය.

රූපිකාගෙන් දැණුන ලිහිල නිසාවෙන් වර්ජිත දැණුනේ මිහිරක්ය. ඒ ඇගේ මුව දෙපසෙන් වැක්කෙරෙන බෙට රැනේ දසුනේ මිහිරක් කැට්වය. ඉන් වර්ජිතගේ කොෂ දෙක තුල ශුක්‍රත් කැලතෙන්නට ගත්තේ මෙවැනි බලහත් කාර කමක නුහුරත් නිසාවෙන්ය. එබැවින් මිනිත්තු හත අටකට පසුව ඔහු රූපිකාව නැගිටුවා ගත්තේ, බලහත් කාරයෙන්ම ඇයව ඉහෙන් නවා ගනිමින්ය.

"අනේ... එපා අයියේ එපා... වදින්නම්.." එහෙත් රූපිකාකා තම ගතේ විරිය ගෙන කය කෙලින්කොට ගත්තාය.

"තොට දැන් මම දෙතුන් සැරයක්ම කිවුවා... ආයේ කියන්නේ නෑ... ඔහොම හිටපිය.." වර්ජිත නැවතත් ඇයව ඉහෙන් නවා ගත්තේ බලෙන්මය.

"තොට ලැජ්ජාවක් නැද්ද පරයෝ..? මම තොගේ ගැණිගේ යාලුවෙක්" රූපිකාගෙ හඬ මෙවලේ තරමක් උච්ච උනේය.

"ඒක නිසා තමයි මට තොටම හුකන්න ඕන වුනේ" වර්ජිත ඇගේ කලිසම මදක් පහත් කළේය.

"අනේ... බේරගන්න කවුරුත්...." රූපිකාට කියන්නට ලැබුනේ එපමණක්ය. ඒ වර්ජිත නැවත ඇගේ මුව මිරිකා අල්ල ගත්ත නිසාවෙන්ය.

ඇයගේ මුව මිරිකා අල්ල ගත් වර්ජිත, ඇය ඇඳසිටි ස්කිනිය එක් වරම ඇද්දේය. ස්කිනිය ඔහුගේ අතට ආවේ දෙපසෙන් ඉරෙමින්ය. ඒ ඇගේ දෙනනත් නිදහසේ පැදෙමින්ය. එයින් හිත ඇවිස්සුන වර්ජිත, බිම පෙරලාගත් ඇගේ කොඳු ඇට පෙළ මතට පයක් තැබුවේ ඇයව හොඳින් හිර කර ගන්නටය.

රූපිකාට ඒ දැණුන වේදනාව සුළුපටු නොවුනාය. ඒ කිරි බරිත දෙනනත් ටයිල් පොළව මතට තදව, තැලි යමින්ය. එවිට දෙනනෙන් කිරි වැස්සෙන්නටත් ගත්තේ රූපිකාට මර බියක් දැනෙමින්ය. ඒ වර්ජිත ස්කිනිය දෙපළ කරන "බරාස්" හඬින් මුලුතැන් ගේ දෙදරුම් කෑ නිසාවෙන් නොව, ඔහුගේ රවුදු තිරිසං පෙණුම නිසාවෙන්ය.

කැලි දෙකකට වෙන්වුන ස්කිනී රෙදිකඩෙන් මත මුව වැසි යත්ම රූපිකාට දැනුනේ සුලුපටු බියක් නොවේය. ඒ ඇයට මුත්‍රා පහවෙන තරමෙන්ය. ඇයට මැවී

පෙනුනේ දරුවන් දෙදෙනාවය. එබැවින් ඇය දැන ටයිල් පොළව මත ගැසුවේ, දියෙන් ගොඩ දැමුව මත්සයෙකුගේ මර බිය මෙවලේ ඇයටත් පොදු වූ නිසාවෙන්ය.

වර් ඇගේ මුවත්, දැනත් ගැට ගැසුවේ හිත් පිත් නැති තිරිසනෙක් ලෙසටය. එහෙත් ඔහුගේ මුහුණේ වූයේ ජයග්‍රාහී සිනහවක්ය. එහෙත් රූපිකගේ මර බිය තවත් වැඩි වුනේ ඒ තිරිසන් සිනහවෙන්ම නොවේය. ඒ වර් මුළුතැන්ගේ වූ උල්, දිගැති පිහියත් අතට ගත් නිසාවෙන්ය.

"තෝ තවත් දහලන්න ගත්තොත්, මේක බස්සනවා අනික් පැත්තෙන් මතුවෙන" වර් එලෙස කීවේ පිහි තුඩ ඇගේ නාඹියට තබා තද කරමින්ය. එවිට රූපිකා "නැහැ" යැයි කියා හිසෙන් ඉහි කලේ, මුව විර කර ගත නොහැකි නිසාවෙන්ය.

වර් ඇයව පෙරළ ගත්තේ උඩුබෙලි අතටය. ටයිල් පොළවේ සිත බව දැණුනේ ඇගේ ඇගේ කොඳු ඇට පෙළටය. හෙත් සිත ටයිල් පොළවට ඇගෙන් දැණුනේ උණුහුමක්ය. ඒ ඇගේ බිය මුසු කඳුලේ උණුහුමය. "තිරිසං බල්ලා..." ඇයගේ මුවෙන් එය පිටතට නොපැමිණියේය.

වර් ඇගේ කලිසම වාටියෙන් අල්ල ගත් විට රූපිකා හිස සැලුවේ "එපා.., එපා" යැයි හිස දෙපසට සොලවමින්ය. ඒ මුවෙන් හඬක් පිටවෙන්නට ඉඩක් නොමැති වග වැටහුන නිසාවෙන්ය.

ඇගේ බිය මුසු බායාදු කම වර්ට ගෙනදුන්නේ සතුටක්ය. වර් එක පිට එක පටලා ගත් දෙපා ඇත් කොට, කලිසම ගලවා දැමුවේ ඇයව පූර්ණ ලෙස නිරුවත් කරමින්ය.

යහමින් මවිලෙන් සපිරුන යටි කයක් වර් දුටුවේ කළකින්ය. යටිකය මවිල් රොබුවන්ට ඔහුගේ හිතක් නැතත්, තද දුඹුරු පැහැති කයේ යහමින් වැවී ඇති කළු පැහැති මවිල් රෝබුව රූපිකාට ගෙන දෙන්නේ කාමුක පෙනුමක් යැයි වර්ට හිතුවේය. එම කාමුක පෙනුමෙන් ඔහුගේ ඉවසුමත් හීන වූනේය.

කොතරම් උසභා කළත් වර්ගෙන් වූ දෙපා පලල් කිරීම වලකා ගන්නට රූපිකාට නොහැකි වූයාය. ඇය වත්සලාටත් හිතෙන් දෙස් දොවොල් තැබුවේ වෙන කර ගත කිසිවක් නොමැති කමෙන්ය. එබැවින් ඇය හිත සනස ගත්තේ වර්ගේ නොහික්මුණ තිරිසන් කම හමුවේ තම යෝනිය පුදා හෝ ගැලවෙන්නටය. ඒ දරුවන් වෙනුවෙන් ජීවත් විය යුතුයැයි ඇගේ හිත මොරදෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එම

නිසාවෙන් වරින් දෙපා අතරට එන විට රූපිකා දත්මිටි කා ගත්තේ ඒ වේදනාව උහුලා ගන්නටය.

එහෙත් එක් වරම ලිඟුව යෝනියට ඇතුළු කරන්නට වරින් නොසිතුවේය. එබැවින් වරින් ඇගේ මවිලි රොබුව අතරින් යෝනී දෙතොල පාද ගත්තේ, ඇගේ බගමණිය වෙත දිවතත් තබමින්ය. ඒ ඇඟිලි තුඩකුත් යෝනී විවරයට යාත්තමෙන් ඇතුළු කරමින්ය.

කිසිදු තෙත් බවක් නොමැති යෝනී විවරයට ඇඟිලිතුඩ ඇතුළු වීම රූපිකාට ගෙන දුන්නේ රිදුමක්ය. එබැවින් ඇය තම ගත ඇඹරුවේ වේදවෙන්නේය. ඒ බව වරින්ටත් දැනුනේය. එබැවින් වරින් ඇඟිලි තුඩ යෝනී විවරයෙන් එලියට ගත්තත්, බගමණියේ වූ දිවත ඉවතට නොගත්තේය. ඒ රූපිකාගේ බගමණිය විටෙක දෙතොල් මතිනුත්, තවත් විටෙක සියුම් දත් පහරෙනුත් රිදවමින් හා දිවතෙන් එම රිදුමේ වේදනාව මෘදුව පහා කොට දමමින්ය.

"මු නම් තිරිසන් බල්ලෙක්..." තම බගමනිය හා යෝනිය වරින් ලෙව කන්නේ, මස් වැදල්ලක් ලෙව කන බල්ලෙක්ගේ පෙරෙන කමෙන් යැයි රූපිකාට සිතුවාය. එහෙත් වරින්ගේ ඒ ප්‍රේත කම දෙතුන් මොහොතක් පුරාවට නොකඩවා ළැබෙන විට, රූපිකාට දැණුනේ සියුම් මිහිරක්ය. ඒ බිඳුවකද හිතේ කැමත්තක් නැතුවමය.

හතර මොහොතක් ගතවෙන විට රූපිකාගේ යටි කය තෙත්වෙන්නට ගත්තේ ඇයටත් නොදැණීමය. ඒ බිඳුවකද කැමත්තකින් තොරව උනත්, ඇයට එමහින් සියුම් මිහිරක් දැණෙමින්ය. ඒ මෙතුවක් දිවතකින් නොදැණුන මිහිරක්, මේ කළබගැනියේ උවත් වරින්ගේ දිවතෙන් රූපිකාට දැනෙමින්ය. රූපිකාට මෙවලේ නම් බියක් දැනුනේ "මුට ඒක තෙරෙයිද දන්නේ නෑ" යැයි කියා සිතන නිසාවෙන්ය.

ටිකෙන් ටිකට දිවට දැණුන ඇඹුල වැඩි වූන නිසාවෙන්, රූපිකා සිටින්නේ තරමක උනුහුම්ව වග වරින්ට සැකයක් නොවුනේය. එබැවින් වරින් ඇඟිලි තුඩක් ඇගේ යෝනියට ඇතුළු කළේ, එය සැක හැර ගන්නටම නොවේය. එහෙත් ඇඟිලි තුඩට මෙවලේ දැණුන ලිහිසි බව නිසාවෙන් වරින් තවත් ඇඟිල්ලක් ඇගේ යෝනිය තුලට එබුවේ, යෝනිය ඉහළ මස් කොට්ටාත් ඇඟිලි තුඩෙන් කිනි කවමින්ය. ඒ බගමනියට දෙන දිවතේ පහස බිඳුවකු ද අඩුවක් නොකරමින්ය.

දිවතේ පහස හා "වක., චක.." හඬින් ඇඟිලි දෙතුඩෙන් වැදෙන පහරවල් රූපිකාට ඉවසුම් නොදුන්නාය. ඇය මස්පිඩු හකුලුවා යෝනිය තද කර ගත්තේ වෙන කළ කිසිවක් නොමැති කමෙන්ය. එහෙත් දැනෙන මිහිර අඩුවක් නොවූන නිසාවෙන්,

හා නුහුරු පහස නිසාවෙන්, තුන් හිතක වත් කැමත්තක් නැති මේ බලහත් කාර කමෙන් ඇය ඉක්මණ සුරාන්තයකට කිට්ටු වුනේය. ඒ "විහික්.. මේ රෙද්ද අස්සේ ඒකත් දැනෙන ගත්තෙන්" ඇයි කියා ඇයට හිතෙමිනිය.

තම මුව ගැට ගසා ඇත්තේ හොඳ වේලාවට යැයි රූපිකාට සිතූනාය. ඒ පෙර දැණුන පහස තවත් උච්චව වර්ගයෙන් දැණෙන්නට ගත්විටය. ඒ වර්ග ඇඟිලි තුඩු තුනක්ම රූපිකාගේ යෝනිය ඇතුළේ කළ නිසාවෙන්ම නොව, කිසිදා නොදැනුන මිහිරක් මෙදින වර්ගයේ දිවනෙන් ඇයට දැණෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. "බාස්පත් පරදායි... මුනම් බල්ලෙක්ම තමා.." රූපිකාට ඒ මිහිර ඉවසුම් නොදුන්නාය. ඒ හංසිගේ පියාගෙ දිවනෙන් වත් ඇය මෙතරම මිහිරක් ලබා නොතිබුන නිසාවෙන්ය. ඉන් රූපිකාගේ සුරාන්තය උච්චතමයට ආවේය. ඒ ඇගේ ගතත් ගැහෙමිනිය.

බලහත් කාර කම හමුවේ උච්ච රූපිකා පලමු සුරාන්තය විඳ ගත්තාය. ඒ කැමත්තකින් නොවුනත්, වර්ගයේ ක්‍රියා කාලපය හමුවේ ඇයටත් නොදැනීමය. හෙත් සුරාන්තයෙන් පසුවත් වර්ග නොකඩවා දෙන සැපත රූපිකාට ඉවසුම් නොදුන්නාය. එබැවින් ඇය ඇය සුරාන්තයේ මිහිරෙන් ලද පූර්ණ ශක්තිය දෙපයට ගෙන වර්ගව පසෙකට තල්ලු කලාය.

වර්ග විසිව ගොස් බිමට වැටුනේය. එහෙත් වර්ග නැවතත් පැන රූපිකාව අල්ල ගත්තේ ඇය නැගිටි විගසමය. වර්ග ඇගේ ගෙලෙන් නැවත අල්ලා ගනිමින්, ඇගේ හිස මේසයට තබා තදකොට ගත්තේ, ඇගේ ඉහත් හොඳින් නැවෙන්නටය.

වර්ගයේ ඊලඟ පිම්ම වැටහුන රූපිකාකා කෑ ගැසුවත් මුව ගැට ගසා ඇති නිසාවෙන් පිට වූයේ "හම්... හම්ම්..." හඬ පමණක්ය. වර්ගට ඒ හඬ වගක් නොවුනේය. වර්ග ඇගේ දෙපා පළල් කොට ලිඟුව යෝනිය තුලට එබුවේ හින් පින් නැතුවය. ඒ රූපිකාගෙ නිතඹෙන් ද දැඩිව අල්ල ගනිමිනිය.

වර්ග එක පිට එක ලිඟු පහර දුන්නේ හින් පින් නැතුවය. ඒ රූපිකාගේ තටම් දෙකටත් වැරෙන් ගසමිනිය. ඒ පහරවල් හී වේදනාව මුවෙන් පිට කළ නොහැකි කමෙන් ඇය වේදනාව පිට කළේ කඳුලෙන්ය. "තිරිසන් බල්ලා... තොට හෙනම ගහන්න ඔන.." රූපිකා ඒ වේදනාව වින්දේ අපහසුවෙන්ය. ඒ මෙසයට තද වුන යටි බඩෙන් නැගෙන වේදනාව ඇයට ඉවසිය නොහැකි කමෙන්ය.

හත් අට මොහොතක් පුරාවට එක දිගට ලිඟු පහර වැදෙන විට, රූපිකාගේ යෝනිය නැවතත් පුපුරු ගසන්නට ගත්තේ මිහිරකට අරදිමිනිය. එහෙත් ඒ මිහිර අවැසි නොවන නිසාවෙන් ඇය දඟලෑවේ වර්ගයෙන් මිදෙන්නටය. එහෙත් වර්ග

ඇයට බුරුලක් නොදුන්නේ, මෙවර පෙරටත් වඩා ඇයව දැඩිලෙස ග්‍රහණය කර ගනිමින්ය.

කොතරම් අකමැති උවත් යෝනියෙන් නැගෙන මිහිර වලකා ගන්නට, මෙවරත් රූපිකා අපොහොසත් වූයාය. ඒ ඇගේ යටි හිත ඇයට නොදැනීම ඒ මිහිරට බැඳෙමින්ය. එබැවින් එකලොස්වන මොහොතේ දී ඇයට සිතුවේ "අර ඉස්සෙල්ලා වගේ තවත් දෙනුත් පාරක් ගැහුවනම්" කියාය. ඒ රූපිකාට පෙර දැණුන වේදනාවේ මිහිර මෙවලේ ඇවිසි වූ නිසාවෙන්ය. එහෙත් වර්ජිතයෙන් නොකඩවා ලිඟු පහර එල්ලවන දෙලොස්වන මිනිත්තුවේ දී ඇයට සිතුවේ "මේ ගහන ගැහිල්ලට මගේ එකේ ආයේ ගන්න දෙයක් නැතිවෙයි.. මු ගහනේ හනුමා දර පලනවා වගේ නේ..." යැයි කියාය. ඒ ඇය මෙතුවක් පුරුෂයන් දෙදෙනෙකු හමුවේ නොලද වේගවත් ලිඟු පහරවල් මෙදින වර්ජිතයෙන් විඳ ගනිමින්ය. එබැවින් රූපිකාගෙ දෙවන සුරාන්තයක් කෙටි වෙලාවකදී උච්චතමයට පැමිනියේ ඇයත් නොසිතුව ඉක්මණින්ය.

"මු දැන් ගහගෙන ගහගෙන යනවා මිසක්... කිසි වදයක් දෙන්නේ නෑ නේ.." රූපිකාට ඒ අඩුව මෙවලේ ඉවසුම් නොදුන්නාය. එබැවින් ඇය සිතුවේ "ටිකක් මම බේරෙන්න වගේ දැහලුවනම් හරි.." යැයි කියාය. එබැවින් රූපිකා දැනෙන් මෙසයට ගසමින්, කොන්ද කෙලින් කරගන්නට දැරුවේ උත්සහයක්ය.

"දහලන්නේ නැතුව හිටපිය පට්ට බැල්ලී...." වර්ජිත අඹරා අල්ලා ගත් ඇගේ කෙහෙඳල්ලෙන් ඇද, ඇගේ නිතඹට දෙනුත් පහරක් ගැසුවේ වැරෙන්ය. ඒ දෙන ලිඟු පහර නොනවත්වාමය.

"මුනම් හිතක් පපුවක් නැති තිරිසන් බල්ලෙක්..." රූපිකා තම හිතට මුමුණ ගත්තේ නිතඹට වැදුන දැඩි අත්පහරවල් හී වේදනාවෙන් මිහිරක් විඳ ගනිමින්ය. ඉන් ඇගේ මිහිර තවත් උච්ච විය. "තව ගහපිය මට... පර බල්ලා.." එම නිසාවෙන් ඇය නැවතත් දැහලුවේ ඒ වේදනාවේ මිහිර සොයමින්ය.

"තෝ දැහලලා මාව නරක මිනිහෙක් කරන්න එපා..." වර්ජිත බේරිහන් දුන්නේ උමතුවෙන්ය. ඒ නැවතත් ඇගේ නිතඹට වැරෙන් පහරවල් කිහිපයක් එල්ල කරමින්ය.

වර්ජිත දරදඩු කර ගන්නා ක්‍රමය මෙවලේ රූපිකාට වැටහුනාය. එබැවින් රූපිකා පෙරටත් වඩා දැහලුවේ හිතා මතාමය. සැබවින්ම ඒ රූපිකා දැහලුවේ දැණෙන මිහිර ඉවසා ගත නොහැකිවය. ඊට ප්‍රථිචාර ලෙස වර්ජිතයෙන් දැණුන දැඩි පීඩනය හමුවේ රූපිකා මෙතුවක් ලද මිහිරිතම සුරාන්තය විඳ ගත්තේ දෙනුත් මොහොතක්ම දියෙන්

ගොඩ දැමුව මත්සයෙකු සේ දඟලමින්ය.

රූපිකාගේ එම දැඟලිල නිසාවෙන් වජීරගේ ලිඟ හිස අද්දරටම උනා තිබුණ ගුක්ක දැලි නැවතත් කොෂ දෙක වෙනම ගලා ගියේය. ඒ වජීරගේ ඉවසුම ඉක්මවමින්ය. එබැවින් වජීර රූපිකාව නැවත බිම පෙරළ ගත්තේ කපා හෙළව කෙසෙල් කඳක් මෙන්ය.

සුනිය අහවර නිසාවෙන් රූපිකාට එය දැඩි වේදනාවක් ගෙන දුන්නාය. එහෙත් වජීර කොස්ස අතට ගත් විට එම වේදනාව පරයා රූපිකාට දැණුනේ මර බියක්ය. ඇය හිස දෙපසට වනමින් කෑ ගැසුවේ ගහන්නට එපා කියාය. එහෙත් වජීර කළේ ඇය ඇඳ සිටි කලිසම දෙපළ කොට, රූපිකාගේ දෙපා හැකි තරම් පලල් කොට, හරහට කොස්ස ගැටගැසීමය.

දෙපා මුල්ල ඉරි යන තරමෙන් දැණුන වේදනාවෙන් රූපිකා කෑ ගැසුවේය. එහෙත් මුවේ බැඳී රෙදිකඩ නිසාවෙන් නික්මුණේ බොල් හඩක්ය. ඇයට ඒ වේදනාව පිට කරලන්නට මෙවර දැඟලිමටත් නොහැකි වුයේ දෙපාත් බැඳ ඇති නිසාවෙන්ය. "තිරිසන් බල්ලා... තොට හෙනම ගහනවා..." රූපිකා දෙස් දෙවොල් තැබුවේ දැසෙන් කඳුලු වගුරුවමින්ය. "අර පට්ට බැල්ලින් ගිය තැනකින් එන්නේ නෑ නේ" යැයි හිතමින්ය.

ශීතකරණය විවර කල වජීර අයිස් කැට කිහිපයක් හා සීත වතුර බෝතලයක් අතට ගත්තේ සිනහවෙන්ය. ඒ රූපිකාගේ කඳුලෙන් පිරී මුහුණ දෙස ආශාවෙන් බලමින්ය. එහෙත් රූපිකා ඒ රවෘදු මිහුණ දෙස බලා සිටියේ ඔහුගේ ඊලඟ පිම්ම ගැන අදහසක් ගන්නටය. ඒ ඔහු අතට පිහියත් ගත් නිසාවෙන් පෙරටත් වඩා බියෙන් සලිතවය.

"තොට වතුර ඔනද...." වජීර ඇසුවේ දෙතුන් උගුරක් තම මුවට හලා ගනිමින්ය.

"ඔවු..." රූපිකා හිස වනා කීවේ සැබවින්ම ඇගේ මුවත් පිපාසය නිසාවෙන් නොව බිය නිසාවෙන් වියලිව ඇති නිසාවෙන්ය.

"හැබයි තෝ කෑ ගැහුවොත්.... මේ පාර දෙකක් නෑ කපනවා තොගේ උගුරු දන්ඩ.." වජීර පිහි තුඩ ඇගේ උගුරු දංඩට තබා තද කොට මුවේ ගැට ගසා ඇති රෙදිකට බුරුල් කළේය.

මුවට වැටෙන සීත බිඳු රූපිකාට සහනයක් ගෙන දුන්නේය. එහෙත් උගුරු දංඬු සෙලවෙන වාරයක් පසා පිහි තුඩු දැවටීම ඇයට එක් කළේ සිහින් රිදුමක්ය. ඇය වතුර බොතලයේ අඩක්ම හිස් කරේ එක හුස්මටය.

"අනේ වදින්නම් අයිගේ.. ඇයි මෙහෙම වද දෙන්නෙ...." රූපිකා කීවේ හැඬුම් බරවය.

"කෝ තොගේ මුලින් තිබ්බ වංචි පාට...?" වර් ඇසුවේ සිනහවෙන්ය. ඒ පිහිතුඩ තරමක් ඇගේ ගෙලට සිරකරමින්ය.

"අනේ අයිගේ මගේ දරුවෝ දෙන්නා...." පිහිගේ කැපුම ටිකෙන් ටික තද වෙන විට රූපිකා කෙඳුරුවේය.

"එහෙනම් තෝ කෑ නොගහා හිටපිය..." වර් ඇයට කම්බුල් පහරක් ගැසුවේය. ඒ වියරු සිනහවෙන්ය.

"මාව මරන් කාපිය තිරිසනා..." රූපිකා බෙරිහන් දුන්නේ ඒ වේදනාවෙන්ය.

"මම දැන් තොට කී සැරයක් කිවුවද බැල්ලියේ කෑ ගහන්න එපා කියලා..." වර් තවත් පහරක් ඇයට ගැසුවේ නැවතත් මුව රෙදි කඩෙන් වසා දමමින්ය.

හීස් සීත වතුර බෝතලයේ ඉතුරු අඩ, වර් ඇගේ ලැමදේ සිටිට පහතට හැලුවේය. රූපිකාට එය ඉවසුම් නොදුන්නේ සීත බව නිසාවෙන්ය. එහෙත් වර් අයිස් කැටයක් ගෙන ඇගේ ලැමද පුරාවට රටා අදින්නට ගත්තේ එය වගක් නොකොටමය.

පියයුරුවේ පහල සිට ඉහලට වර් අයිස් කැටය ගෙන ආවේ, පියයුරුව වට සීත රෙබා අදිමින්ය. ඉන් රූපිකාගේ ගතම හිරිවැටි ගියේය. ඒ සියුම් වෙවුලිල්ක්ද ඇයට ගෙනදෙමින්ය. එහෙත් අයිස් කැටය තන්පුඩුව මත නතර වෙත්ම රූපිකාගේ හිතක් හිරිවැටි ගියේ නුහුරු මිහිරිකන්ය. ඒ මිහිර රූපිකා විඳ ගත්තේ දත්මිටි කා දෑසත් තදින් පියා ගනිමින්ය.

වර්ගේ අයිස් කැට හා වූ සෙල්ලම නතර වූයේ, සීතබවේ උණුහුම රූපිකාගේ ගතටම උරුම කොට දෙමින්ය. ඇයට ඒ කිතිය වඩාත් ඉවසුම් නොදුන්නේ නාඹිය මතදීය. එහෙත් රූපිකා වඩාත් ආස කළේ අයිස් කැටය බගමනිය මත කරනා සෙල්ලමටය. ඒ ඇයගේ හැඟීම් නැවතත් අවදී වෙමින්ය. එහෙත් එම හැඟීම් අවදිවීම රූපිකාට නැවතත් ගෙනදුන්නේ අපහසුවක්ය.

වර් රූපිකාගේ තන් පුඩුවක් මුවට ගත්තේ අයිස් කැටයකුත් මුවට ගෙනය. ඒ

විටෙන් විට රුපීකාගේ තන් පුඩුවේ අයිස් කැටය මුව ඇතුළෙදී දවටිමින්ය. රුපීකාට දැඩි මිහිරක් දැණුනේ වර්ෂ කිරි උරන අපුරුවෙන් නොව, ඔහු මුව තුළ ඇති අයිස් කැටයෙන් කරනා සෙල්ලමෙන්ය. ඒ මුවට ගන්නා කිරෙන් විටෙක වර්ෂ ලිඟුවක් නහව ගන්නා අපුරුවෙනුත් ඇය මිහිරක් ලබමින්ය.

එවිට රුපීකාට සිතුවේ "ආපහු කට දුන්නොත් තමා මරු..." යැයි කියාය ඒ ලිඟුවේ තැවරී ඇති තම කිරි රහා බලනා ප්‍රේතකමෙන් නොව, මෙවලේ වර්ෂගේ ලිඟුව කෙරෙහි ඇයට දැණුන ලෝබ කමෙන්ය. ඒ "වත්සු කියපු තරම් නරකමක් නෑ.... ඔය නහරක් මතුවෙලා තියෙන්නේ යසට" ඇයි කියා ඇයට සිතෙමින්ය.

එහෙත් වර්ෂ අයිස් කැටයක් නොසිතුව ලෙස ඇතුළේ කලේ ඇගේ යෝනිය තුළටය. එවිට රුපීකා ගැස්සී ගියේ, යෝනී බිත්තී මතට ඒ සිත බව දරා ගත නොහැකිව හැකිලෙන්නට ගත් නිසාවෙන්ය. එහෙත් වර්ෂ යෝනියේ අඩක් රිංගා ඇති එම අයිස් කැටය ඇතුළටම තල්ලු කලේ ලිඟුවෙන්ය. එවිට නම් රුපීකාට දැනුවත් මෙතුවක් විඳ නැති නැවුම් මිහිරක්ය. ඒ අයිස් කැට යෝනිය තුළ තිබියෙදී ලිඟු පහර විඳ ගැන්මේ හදිසියක් ද ඇයට බිහිවෙමින්ය.

වර්ෂ රුපීකාගේ දෙපා උස්සා, හරට බැඳී කොස්සෙන් අල්ල ගත්තේය. ඒ වේගවත් ලිඟු පහරවල් ඇගේ යෝනියට මුදා හරිමින්ය. ඔහුටත් යෝනිය තුළ ඇති අයිස් කැටය ලිඟු හිසේ දැවටීම ගෙන දුන්නේ නැවුම් මිහිරක්ය. එබැවින් වර්ෂ එල්ල කලේ කෙටි, වේගවත් ලිඟු පහරවල්ය.

රුපීකා නැවතත් කෙදිරි ගෑවේ ඒ මිහිර උහුලා ගත නොහැකි තැනය. ඇයට මෙවලෙ දෙපා ඇත් කොට බැඳී බවෙන් දැනුන වෙදනාවත් පහව ගියේය. එබැවින් ඇයට සිතුවේ "ඉස්සෙල්ලා වගේ ටිකක් දැහලුවා නම් හරි" යැයි කියාය. ඇයට ඒ නොදැණීම නැවතත් දරඩු පහසක් අවැසි වූ නිසාවෙන්ය.

"දහලන්නේ නැතුව හිටපිය පර බැල්ලී...." වර්ෂ වේගවත් පහරවල් දෙකක් ගැසුවේ ඇගේ දෙපියරු මතටය. ඉන් විසිව ගිය කිරි බිඳු සතුවක් එක්කලේ රුපීකාටය.

"පර බල්ලා තව ගහපං" රුපීකා කෙදිරි ගෑවේ හිතෙන්ය. ඒ තම දැහලිල්ල තවත් වැඩිකොට ගනිමින්ය.

දෙතුන් මොහොතක් පුරාවට වර්ෂ ඇගේ ගතේ අසුවන සෑම තැනකටම පහර දුන්නේ හිත්පිත් නැතුවය. ඒ රුපීකාගේ දැහලිල්ල නිසාවෙන් නැගුන කේන්තියෙන්ය. ඔහු දැනීන් කේන්තිය පිටකර ගත්තාට වඩා, කේන්තිය පිටකර ගත්තේ ලිඟුවෙන්ය. ඒ

වේගවත් ලිඟු පහරෙහුත් ඇයට බැට දෙමින්ය. විටෙක ඒ පියයුරුත් හපමින්, ඇයව දැඩිව ග්‍රහණය කොට ගනී මිනිස.

දැණුන ඒ මිහිර මතින්, රූපිකා තෙවන සුරාන්තයත් ලැබුවාය. ඒ පෙරටත් වඩා දැඩි මිහිරක නිසාවෙන්, මිනිතුටකටත් වඩා ඇගේ ගත ගැහෙමින්, මුලු කයම පණ නැතුව කඩා හැලෙමින්ය. එබැවින් වර්ෂරගෙන් නොකඩවා ලැබෙන ලිඟු පහර මෙවලේ ඇයට ගෙනදුන්නේ අපහසුවක්ය. ඇය දැහලුවේ ඔහුගෙන් මිදෙන්නටය. ඒ තම සියළු ශක්තිය මෙවලේ යොදවමින්ය.

සුරාන්තයේ අබිමුව සිටි වර්ෂරට ඇගේ මෙම දැහලිල්ල මෙවලෙත් ගෙන දුන්නේ අපහසුවක්ය. ඒ නිසි ලෙස ලිඟු පහර දිය නිහැකි කම නිසාවෙන්ය. එබැවින් වර්ෂර ඇයව දණ ගස්සවා ගත්තේ බලෙන්මය. ඒ හිතේ ඇති දැඩි තරඟව නිසාවෙන් තම ගතේ සුයළු ශක්තිය දැනට ගෙන රූපිකාගේ නිතඹට නිදහස් කරමින්ය.

සුනියක් අහවරව අවැසි නිසල කාලයට ඉඩක් නොතබාම නැවතත් වැදෙන ලිඟු පහරවල් රූපිකාට ඉවසුම් නොදුන්නාය. ඒ ඇගේ ගත, හිත මෙතුවක් එක් විටක නොලද සිවුවන සුරාන්තයක මිහිර, මෙදින අත්දැකුමට මාන බලමින්ය. එම දැඩි ආශාව නිසාවෙන් තුවන්න සුරාන්තය හමුවේ වියකුන ශක්තිය, රූපිකාට නැවත ලැබුනේය. ඒ පෙරටත් වඩා නැවුම් ප්‍රාණයකින්යක් ඇගේ ගත සිත පුබුදු කරමින්ය.

ලැබුන නැවුම් ප්‍රාණයෙ පිහිටෙන් රූපිකා තම දැන ගලවා ගත්තේ දැඩි වෙහෙසක් නොගෙනමය. ඉන් ඇයට දැනුනේ පහසුවක්ය. ඒ වර්ෂරගේ දැඩි නොහික්මුණ පහරවල් දරා ගැනීමේ හැකියාවය. එබැවින් ඇය දැන බිමට බර කොට වෙර ගත්තේ "දැන් ගහපිය තොට ඕන හැටියට" යැයි හිතෙන් කොඳුරමින්ය. ඒ වර්ෂරගේ සෑම ලිඟු පහරකම වේගය දැඩි කොට ගන්නට නිතඹත් පසුපසට හා ඉදිරියට වනමින්ය.

රූපිකාගේ එම හැසිරීම "මේකී අත් දෙකත් ගලවා ගත්තා... ඔය පැන ගන්න හදන්නේ.." යැයි කියා වර්ෂරට සිතුවේය. එබැවින් වර්ෂර දෙවරක් නොසිතා පිහිය ඇගේ ගෙලට හිර කලේ "දැහලුවොත් බාවනවා මෙතනම" යැයි කියමින්, ඇයව දැඩි ග්‍රහණයකට නතු කොට ගනිමින්, වේගවත් කෙටි ලිඟු පහර එල්ල කරමින්ය. ඒ වර්ෂරගේ දිවියේ, ඔහුත් මෙතුවක් එල්ල කල දරුණුතම ලිඟු පහරවල් රූපිකාගේ යෝනිය තුලට මුදා හරිමින්ය.

ගතේ සෑම නහර කූපයකින්ම තැනින් තැන, තාලයක් නොමැතිව ගිණි පුලුඟු පිටවෙන වගක් රූපිකාට දැණුනාය. එය රූපිකාට නුහුරු වේදනාවක් සේම මිහිරක්ද

විය. ඇය දත්මිටි කා, දැස තදකොට ගත්තත් තැනින් තැන නැගුන මිහිර එක් රෙබාවට එක්වන මිහිර ඇයට තවත් ඉවසා ගත නොහැකි වූවාය. "දැන්නම් ඉන්න බෑ... මාව මැරිලා යයි..." ඇය මුළු වෙරම ගත්තේ ඒ මිහිර ගතට හිතට නුහුරු නිසාවෙන්, ඉන් ගැලවෙන්නටය.

එහෙත් ඊට පෙරම රූපිකාගේ මුළු ගතම එක් අකුණු හීයකින් වෙලී ගියේය. ඒ දේදුණු පැහැයෙන් රටා ඇති වාලාකුළු රැනක් අතරට පාව යන මිහිරැති, නිදහස්, සැහැල්ලුවක් ඇයට දැණෙමින්ය. ඉන් ඇගේ දැසත් නිලහන්කාරව ගියේය.

දිවියේ මෙතුවක් ලද උච්චතම මිහිරෙන් රූපිකා සිහිසුව ගියාය. ඒ යෝනියෙන් පිට වූ මුත්‍රා තුලින් වර්ෂගේ ලිඟුවත් නැහැවෙමින්ය. ඒ වන විට වර්ෂගේ ශුක්‍රත් ඇගේ යෝනී පත්ල සිප හමාරව තිබුණේය.

දැස නිලන්කාර බවෙන් කෙමෙන් කෙමෙන් දුරස් වන විට රූපිකාට පෙනුණේ, මුළුතැන් ගේ වහලය නොවේය. ඇයට හැරෙන්නට පවා සවියක් නොවූන නිසාවෙන් දැන දෙපසට විහිදා බැලුවේය. වම් අතේ දැවටුන සුපුරුදු උණුහුම නිසාවෙන් ඇයට දැණුණේ සතුටක්ය. "මම දැන් ඉන්නෙ ඇදේ..." ඇයට දැණුණේ සැහැල්ලුවක්ය. ඇය දියණියගේ අත අල්ල ගත්තේ ඒ සතුටෙන්ය.

මොහොතක් දෙකක් ගෙවෙන විට ඇයට පූර්ණ සිහිය ආවේය. ඇය යහන් විට්ටමට කොට්ටය තබා හේත්තු වූයේ සිදුවූයේ කුමක් දැයි හිතමින්ය. ඇයට ඒ සිදුවීම් පෙළ මුළු සිට සිහිවෙන්නට වැඩි වේලාවක් නොගියාය. එහෙත් එවිටම නාන කාඞරයෙන් එලියට ආවේ වර්ෂය. ඒ නිරුවතින්මය.

ඔහු ලඟට එන විට රූපිකාගේ හිත නැවතත් ගැහෙන්නට ගත්තේය. ඒ බියෙන් සලිතව නොවේය. ඇයගේ ගතම නැවතත් ඇඳුම් දෙන්නටද ගත්තේ ඇයටත් නොදැනීමය. ඇය පොරොන්යෙන් ගත වසා ගත්තේ ලැප්පාවෙන්ය.

"නැගිට්ටද...?" වර්ෂ ඇගේ හිස අත ගැවේ සිනහවෙන්ය. එහෙත් රූපිකා වට පිට බැලුවේ පැනයන්තට හිතමින්ය. එහෙත් වර්ෂ නැවත ඇගේ ගෙලෙන් අල්ල ගත්තේ හිස නැවතත් බිත්තියට හේත්තු කොට තද කරමින්ය.

"තෝ උන දේවල් එකක් වත් වත්සුට කිවුවොත්.. මම තොපි තුන්දෙනාවම මරලා දානවා" වර්ෂගේ බැල්ම දියණිය වෙත වැටෙන විට රූපිකාගේ හිත සිතලව ගියේය.

"මුකුත් උනේ නැති විදියට ඉඳලා..., යන දවසක පලයල්ලා. ඒ ගියත් මේ ගැන කට හොල්ලලා තිබ්බොත් ගෙදරටම ඇවිල්ලා තොපිව ඉවර කරන්නේ" වජීර ඇගේ ගෙල නිදහස් කලේය.

"තේරුනාද..?"

"ඔවු... කාටවත් කියන්නේ නෑ..." ඇයට බිය සිතුවේ තමා ගැන නොව දරුවන් දෙදෙනා ගැනයි.

"එහෙනම්..... මෙන්න මේ තේඵක බීලා.. හොඳ කෙල්ල වගේ ඇඳුමක් දාගන්න. තව ටිකකින් වත්සු එයි. වෙනසක් පෙන්නුවොත් වෙන දේ දන්නවනේ..." වජීර පිරිසියෙන් වසා තිබුන කිරි තේ ඵක රූපීකාට දුන්නේය.

රූපීකා යහනෙන් නැගිටිටේ තෙහෙට්ටුව යන්නට ඇඟපත හෝදා ගන්නටය. එහෙත් තම ගත හෝදා ඇති වග රූපීකාට දැනුවේ ගතෙන් හමනය වන සබත් සුවදෙන්ය. එම නිසාවෙන් ඇය වතට ඇඳුමක් පමණක් දා ගත්තාය.

මදවෙලාවල් ගෙවෙන විට වෙනදාට වඩා ප්‍රණයක් තම ගතට ලැබී ඇතයි රූපීකාට සිතුවාය. ඒ ඇයටම නොදැනුන නැවුම් ප්‍රබෝදයකින්ය. "කවදාවත් මෙහෙම සැපක් දැණීලා නෑ.. මොකට කාගෙන් එක්කවත් කියනවද...?" රූපීකාට නැගුවේ සිහින් සිනහවක්ය. ඒ බලහත් කාරයට අකැමැත්තෙන් උවත් දැණුන ඒ මිහිරට කැමත්තෙන්ය.

"ආ... ඔයා ආවද..? නිකමටවත් කිවුවේ නෑ..." වත්සලා වජීරව බදා ගත්තේ ගෙනා කෑම ටිකත් මේසය මත තබන්නට පෙරමය. ඒ හඬ කාඹරයේ සිටින රූපීකාටත් ඇසුනාය.

"සප්‍රයිස් කරන්න හිතුනා..." වජීර වත්සලාගේ දෙකොපුල් සිපගත්තේ ඇයව බදා ගනිමින්ය.

එවිට කාඹරයෙන් ඉවතට ආ රූපීකාට සිතුවේ "වල් බල්ලා ඇවිත් දුන්න සප්‍රයිස් එක උඹ දන්නේ නෑ.." යැයි කියාය. එහෙත් ඇයට පුදුම සිතුවේ කිසිවක් නොවුන ලෙස වජීර කරනා රහ පෑම කෙරෙහිය.

"මොකද මේ... උඹේ මුණත් එක්ක තඬිස්සි වෙලා...." වත්සලා කෑම ටික මේසය උඩින් තැබුවේ රූපීකාගේ මුහුණ දෙස බලමින්ය.

"මට නින්ද ගියා...." රුපීකා කීවේ බීම බලාගත් වගමය.

"හොඳ නින්දක් නේ...? උඹ වරින්ම තේ එකක් වත් හදලා දුන්නද..?"

"හම්.... ඇවිත් ගොඩක් වෙලා..., මොනවද බං උඹ මෙව්වර වෙලා කරේ...?"

"පොඩි එකාව දියන උයන පැත්තේ රවුමක් අරගෙන ගියා" වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

එවිටම වරින් මුළුතැන් ගෙට විත්, විදුරුවක් හා ශීතකරනයෙන් බීම බොනලයක්ද අතට ගත්තේ සිනහවෙන්ය. ඔහු අත මත්පැන් බොනලයක්ද ඇති වග රුපීකාට පෙනුණාය. රුපීකා අහක බලා ගත්තේ ඔහු දෙස බැලිය නොහැකි ලැජ්ජාව මුසු තරහවෙන්ය.

"උඩට යමුද...?" වත්සලා රුපීකාගෙන් ඇසුවේ පුතුවට කවා නිදිකල පසුවය.

"උඹ පලයන්... මම මේ., මේ., හෙට යන්න හිතාගෙන ඉන්නේ.." රුපීකා කීවේ ගොත ගසමිත්ය.

"ඒ මොකද බං හදිසියෙන්ම...?"

"හදිසියෙන්ම නෙමෙයි... වරින් ඇවිත් ඉන්න එකේ උඹට දැන් අවුලක් නෑනේ" රුපීකා ඒ වදන් කීවේ අපහසුවෙන්ය. ඒ මෙතුවක් කල උදවු උපකාර හමුවේ වත්සලාගේ හිත රිදේවි දැයි සැකයෙන්ය.

"පිස්සු කෙලින් නැතුව ඉඳ පං.... වරෙන් උඩට යමු. අරු තනියම ෂොට් එකක් දාන්නේ" වත්සලා එය තැකීමක් නොකලාය.

"උඹ පලයං.... මට ඇඟට හරි නෑ වගේ.." රුපීකාට වරින් මුහුණ දෙන්නට නොසිතුවාය.

"මෙන්න මෙහේ වරෙන් යන්න.." වත්සලා රුපීකාගේ අත අල්ල ගත්තාය. ඒ මුවේ නැගුන සිනහව සඟව ගනිමිත්ය.

බැල්කොනියේ සිටි වරින් අසලින් වත්සලා ඉඳ ගත්තත් රුපීකා ඔවුනට ඇත්ව සිටියේ කොළඹ රූ අහස දෙස බලමිත්ය. ඒ හේතුවක් නැතුවමය. ඇයට අවැසි වූයේ කෙසේ හෝ හෙට මෙහෙන් පැන ගන්නටය. ඇය සිතුවේ හිමියා ලවා එය නැවතත් කියවීමෙන් වත්සලාගේ හිත නොරිදේවියැයි කියාය.

"රුපී මොකද බං මේ එකපාරටම...." වත්සලා ඇය අසලට ආවාය.

"එහෙම එකක් නෑ බං..."

"නැතිවෙන්න බෑ... කියපං මොකද්ද වුනේ..? මම යන වෙලාවේ උඹේ මෙහෙම අවුලක් තිබ්බේ නෑ..." වත්සලා ඇයගේ අත අල්ල ගත්තාය.

"නෑ බං.... එහෙම එකක් නෑ..." වර්ජිත තමා දෙස බලා ඉන්නා වක් රූපිකා දුටුවාය.

"වර්ජිත ඉන්න එක උඹට අවුලක්ද...?"

"අවුල් උනා කියලා ඇයි උඹ උච ආපහු යවන්නද..?" රූපිකා ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"කියපංකෝ.. වර්ජිත උඹට හිත රිදෙන මොනවා හරි කිවුවද...?"

රූපිකාගේ දෑසෙන් කඳුලු බිඳුවක් එලියට පැන්නේ සිදු වූන අතවරය ගැන දුකට නොවේය. ඇයට දුකක් සිතුවේ යෙහෙලියට එය හෙලිකරගත නොහැකි කම නිසාවෙන් දුකක්ය. ඇය වත්සලාගේ උරහිසට හිස තබා ගත්තේ ඉකි ගසමිනි.

රූපිකාගේ හිස අත ගෑ වත්සලාගේ හිතත්, ඒ ඉකි බිඳුම හමුවේ උණුව ගියේය. ඒ රූපිකාට සෑම දේම හෙලිකල යුතු වෙලාව පැමිණ ඇතැයි හිතමිනි. එබැවින් වත්සලා රූපිකාව බදා ගත්තේ "ඒ හැම දෙයක්ම කරේ මම..., මට ඔන උනේ උඹේ ආසාව ඉෂ්ට කරන්න." කියමිනි.

එහෙත් නොසිතුව ලෙස වත්සලාගේ දුරස් වූන රූපිකා, පහරක් ගැසුවේ වත්සලාගේ කම්ඹුලටය "පර බැල්ලී.... තෝ මාව මැරුවනම් ඊට වඩා හොඳයි" යැයි කියමිනි. එවිටම වර්ජිත ඔවුන් අතරට පැන්නේ රූපිකාගේ අනෙක් පහරෙන් වත්සලාව බේර ගන්නටය. ඒ රූපිකාව දැඩිව බදා ගනිමිනි.

"ඇයි අයිගේ මට එහෙම කරේ...." රූපිකා හඬන්නට ගත්තේ වර්ජිත බදා ගත් වගමය.

වර්ජිත හෙමින් සිරුවේ ඇගේ හිස අත ගෑවේ තම නෙතට ඉනු කඳුලද පිසද ගනිමිනි. ඒ ඔහුත් එලෙස රූපිකාට වදයක් දුන්නේ හිතකින් නොවන නිසාවෙන්ය. දෙතුන් මොහොතක් වර්ජිත තුරුළුව සිටි රූපිකා වත්සලාව බදා ගත්තේ අපමණ සෙනහසකින්ය.

"ඇත්තටම මම හොඳටම බය වුනා... මම හිතුවේ මු මාව මරලා දායි කියලා..."

රුපීකා වත්සලාගේ තුරුල ලිහිල් කලේ සිනහවෙන්ය. ඒ දැසින් නැගුන කඳුලු කැට පිසද ගනිමින්ය.

"ඇත්ත කියපං.... උඹ ඒකෙන් සතුටක් ලැබුවා නේද..?" වත්සලා පුටුවේ ඉඳ ගත්තේ රුපීකාත් සමඟින්ය.

"උඹ විකාර කියවනවා... මම හිටියේ මරු විකල්ලෙන්.." රුපීකාට සැබෑ හිත හෙලිකරන්නට නොසිතුවාය. ඒ වැඩියමක්ම වර්ජිත ඉදිරිපිට නිසාවෙන්ය.

"මගේ බඩේ අත තියලා දිවුරපං..." වත්සලා ඇගේ අතගෙන කුසේ තබා ගත්තාය.

"මට බෑ..." රුපීකාගේ මුහුණ විලියෙන් රත්පැහැ ගත්තේය.

"උඹ කියන්න ඕන නෑ... ඕනම ගැණියෙක් එහෙමයි.. ඒකයි ඇත්ත" වත්සලා සිනහා විය.

"නෑ... මට කිසි කැමත්තක් තිබ්බේ නෑ..." රුපීකා කීවේ වර්ජිත දෙස යටසින් බලමින්ය.

"ඒක ඇත්ත... ඒත් උඹට ඒකෙන් ආතල් එකක් නොදැණුවා කියන්න නම් බෑ.." වත්සලා ඇගේ හිස එසෙවුවේ නිකටින් අල්ලාය.

"හම්..." රුපීකාට දැණුනේ ලැජ්ජාවක්ය.

"දැන් ලැජ්ජා වෙන්න දෙයක් නෑ... උඹ සතුටු වුණානම් එව්වරයි" වත්සලා නැවතත් ඇයව බදා ගත්තේ සතුටෙන්ය.

"ඔවු... මට කවදාවත් අද තරම් දැණිලා නෑ.. අන්තිම මොහොතේ මට මොනවා උනාද කියලා මට මතකත් නෑ..." රුපීකා එය කීවේ වර්ජිත දෙස යටසින් බලමින්ය. ඒ වර්ජිත දෙස කෙලින් බැලිය නොහැකි විලියෙන්ය.

"මොනවා වෙන්නද..? ආත්ල් එක වැඩි කමට වුත් ගියා... සිහියක් තිබ්බා කියලැයි. අන්තිමට මම ඇහත් හෝදලා ඇඳට දැම්මේ" මෙතුවක් වෙලා නිහඬව සිටි වර්ජිත එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"එහෙම නොවුණානම් තමා පුදුමේ..., කිසිම හිතක් පපුවක් නැති තිරිසනෙක් විදියටනේ මාව මරන් කෑවේ. තව එනවා මෙතන වගපලත් කියන්න..." රුපීකා එලෙස කීවේ මවා ගත් තරහෙන්ය.

එහෙත් ඇයට මැවී පෙනුනේ වර්ෂ ඒ දුන් දඬුවම් පෙළය. එයින් ඇයට දැණුන ලැජ්ජාව සුලුපටු නොවුණාය. වැඩියමක්ම ඒ වර්ෂ ඇගේ දෙපා කොස්සට තබා ගැට ගසා තිබුණ අයුරු සිහිවීමෙන්ය.

"සත්තමයි රුපී.... මම එහෙම කරේ හිතකින් නෙමෙයි..." වර්ෂ ඇගේ අත අල්ල ගත්තේය.

"යනවා යන්න.... තවම මට හරියට ඇවිද ගන්නත් බෑ..., තව එනවා මෙතන" ඇය වර්ෂගේ අත ගසා දැමීමේ ලැජ්ජාවෙන්ය.

"ඔය අමාරුව යන්නත් එක්ක තව එක පාරක් මට ඇල්ලුවනම් හරි" වර්ෂ කීවේ සිනහවෙන්ය.

රුපීකාගේ හිත ඉන් හිරිවැටි ගියේ නොසිතුව ලෙසය. ඒ වර්ෂ දඩබ්බර ලෙස හැසුරුන අයිරු යලිත් ඇයට මැවී පෙනෙමින්ය. එහෙත් ඇයට ඉන් දැණුනේ ලැජ්ජාවක්ය. ඒ ආශාවක් නොමැති කම නිසාවෙන්ම නොවේය.

"හිතේ ඇති...." රුපීකා කීවේ ඒ ආශාව මුසු ලැජ්ජාව මුහුණෙන් සහව ගනිමින්ය.

"හිතේ විතරක් නෙමෙයි... මේ..." වර්ෂ පුටුවෙන් නැගිටිට්ටිය.

ඇදගෙන සිටි කොට කලිසම ඔසවමින් වර්ෂගේ ලිඟුව වූයේ අවදිවය. "අයියෝ..." කියමින් රුපීකා දැනින් මුහුණ වසාගත්තේ ලැජ්ජාවෙන්ය. එහෙත් ඇය ඇහිලි හිඬැස් අතරින් එදෙස හොරහින් නොබැලුවාමත් නොවේය. එහෙත් වර්ෂ කලිසම පහත් කරන විටනම් රුපීකාගේ හිතත් ගැහෙන්නට ගත්තේ විලිය පමණක්ම නිසාවෙන් නොවේය.

"හරි.., හරි.. ඔය ඇති.., ඇති..." වත්සලා වර්ෂට තරවටු කලේ සිනහවෙන්ය.

"කොහෙන්ද බං උඹ මේ වලත්තයාව හොයා ගත්තේ...?" රුපීකාගේ මුහුණේ වූයේ සිනහවක්ය.

"රෝස කැලෙන් ගෙනාවේ..." වත්සලාගේ වදන් පෙළට තිදෙනාටම නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මේ... ඒවගේත් වැඩක් නෑ..., දැන් උඹ හෙට යනවද...?"

"හ...ම්...." රුපීකා කළේ බොරු කල්පණාවක්ය.

"මම නම් හෙට උදෙමම යනවා..." වජීර විදුරුව හිස් කළේය.

"එහෙනම් ඉතින් මම හිහින් බැනේ.."

"මම දන්නවා උඹ යන්නේ නෑ කියලා..." වත්සලාට නැගුණේ සිනහවක්ය.

"ඒ මොකද...." රුපීකාත් ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"උඹ ආසයි මේ නිදහසට, ඊටත් වඩා උඹ ආසයි මේ ගෙදර වෙත වල් වැඩ වලට"

"හම්...." වජීර නිසාවෙන් ඇය දුන්නේ කෙටි පිලිතුරක්ය.

"උඹ වජීර නිසා ඉන්නේ ලැජ්ජාවෙන්..." වත්සලාට ඒ වග වැටහුණාය.

"නෑ... මේ.., මේ.. උඹට පිස්සු.." වත්සලා තම හිත ඇදින ගත් වග රුපීකාට වැටහුණාය.

"නෑ නෙමෙයි... මට උඹේ වෙනස තේරෙනවා"

"ඇත්තම නම් ඔවු... හැබයි ටිකක්.." රුපීකා සත්‍යම කීවේ වත්සලාට බොරුවක් කළ නොහැකි කමෙන්ය. ඒ වජීර සඳලුතලයයේ වැට අයිනට අසලට යන යුරු බලමින්ය.

"අපි තුන්දෙනාගේ දැන් කිසිම වෙනසක් නෑ... කිසිම රහසකුත් නෑ. අපිට හංගන්න දේකුත් නෑ.."

"හම්...." රුපීකා එය අනුමත කළේ සඳළුතලයේ වැටට හේත්තුව සිටින වජීර දෙස බලමින්ය.

"ඇත්තම කියපං.... උඹට වජීර ගැන ආස හිතූනා නේද...?"

"මොනවද බං උඹ අහන්නේ.....?" රුපීකාගේ මුහුණත් රතුව ගියේ විලියෙන්ය.

"ඉස්සෙල්ලත් මම කිවුවා.. අපි අතරේ දැන් රහස් තියෙන්න බෑ.."

"ඔවු... මම හිතාගෙන හිටියට වඩා මිනිහා වැඩ කාරයා" රුපීකා නැවත් බැලුවේ වජීර දෙසය.

"නිහාල්ටත් වඩා...?"

"ඔවු.... අද තමා මම නියම සතුට විඳි ගත්තේ.." භංසිගේ පියාටත් වඩා වර්ජිත ඉදිරියෙන් සිටින වග කියන්නට රුපීකාට සවියක් නොවින. ඒ එය තවමත් වත්සලා නොදන්න රහසක් නිසාවෙන්ය.

"වරෙන් යන්න..." වත්සලා පුටුවෙන් නැගීටිටිය.

"කොහෙද...?"

"වර්ජිත ලඟට..."

"මට බෑ...." රුපීකාට නැවතත් දැණුනේ ලැජ්ජාවක්ය.

"මෙන්න මෙහේ වරෙන් යන්න..." වත්සලා රුපීකාව නැගීටිටව ගත්තේ බලෙන්මය.

මත් පැත් වීදුරුවක් අතැතිව වර්ජිත බලා සිටියේ ඉදිරි පස නිවස දෙසය. ඒ එම නිවසේ සිටිනා කෙල්ල ව්‍යායාම කරනා අපුරුවය. ඔහුට වත්සලාත්, රුපීකාත් ලඟට ආ වගක් නොදැනුවත් ඒ කෙල්ලගේ ගතේ ඇති නමා ශීලී බවට වර්ජිත ආශා කළ නිසාවෙන්ය.

"අරකිගේ ඇඟනම් කියලා වැඩක් නෑ...." වර්ජිත කීවේ ආශාවෙන්ය.

"ආසයිනේ... ඕන, ඕන විදියට නමලා ගන්න පුළුවන්තේ..?" වත්සලා ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"චාන්ස් එකක් ලැබුනොත් වඩාගෙනම ගහන්නේ..." වර්ජිත කීවේ ලිඟුව මිරික ගනිමින්ය.

"පවු අනේ පොඩි කෙල්ලෙක් නේ...?" වර්ජිතගේ කතාවට රුපීකාට නැගුනේ සිනහවක්ය. එහෙත් වර්ජිතගේ හා වත්සලාගේ එම ඇසැබ් වදන් කෙරෙහි රුපීකාට දැණුනේ ආශාවක්ය. ඇය ආශා කළේ එවැන්නක් හෙලිකර ගත හැකි අඹුසැමි විවෘත බාවය කෙරෙහිය.

"මම උඹට එදා කිවුවේ...? ඕකිගේ වැඩ පොඩි නෑ. මාස්ටබ්ලිට් කරන වෙලාවට බලන්න ඕන ඕකිගේ ඇක්ශන් ටික.."

වත්සලාත් ආශාවෙන් බලා සිටියේ ඇය දෙසය. ඒ ඇය ක්‍රීඩා සඳහා අදින තද කෙටි කළිසමෙන් හා ස්කිනියෙන් සැරසී ගත නමා ශීලී ලෙස හසුරුවන අපුරුවය.

"මට නම් දැන් හොඳටම නැගලා තියෙන්නේ වත්සු..." වජිර වත්සලාගේ අතගෙන ඉලස්ටික් ඉහපටියෙන් ඇතුලට දැමුවේය.

"අද එහෙම බෑ...." වත්සලා අත ඉවතට ගත්තේ ලිඟුව ආදරයෙන් මිරිකාය.

"එහෙනම්..."

"අපි ආසයි ඔයා නියුඩ් ඉන්නවට.." වත්සලා එලෙස කීවේ රූපිකාට නොපෙන්නට වජිරට ඇහැක් ඉහිමරමිත්ය.

"අනේ මේ.... මම ඔවට නෑ.." රූපිකාට දැණුනේ විලියක්ය.

"අයියෝ... සිම්පල්නේ..." වජිර වහා කලිසම පහත කළේ රූපිකා දෙස බලමිත්ය.

"අයියෝ.... අනේ.. මේ.. වටපිටටත් ජේනවා ඇති.." රූපිකා වට පිට නිවෙස් හී කවුරුන්වත් සිටිනවාදැයි බැලුවේ විලියෙන්ය.

"ටිකක් පෙනෙව්වාවේ... මොකද ගෙවෙනවා කියලැයි.." වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

වජිරගේ ලිඟුව වූයේ හොඳ හැටි පණ ගසා නැගිටය. ඒ යන්තමින් ලිඟු හිසත් පෙරසමෙන් මතු වය. දහවලේ වූ බලහත් කාරය නිසාවෙන් හොඳ හැටි නොබැලුව ලිඟුව දෙස රූපිකා බැලුවේ මෙවරය. "අපේ එක්කෙනාගේ තරම් ලොකුවක් නැති වුනත් නරකම නෑ.. අර ගහපු ගැහිල්ලම මදෑ.." රූපිකාට සිතූනාය. ඒ වජිරට ශුක්‍ර පහා නොකරගෙන සිටිය හැකි වේලාව ගැන සතුටෙන්ය.

"මේ.. අපි තුන්දෙනාම මෙහෙම ඉමුකෝ...?" වජිරට ආශාවක් දැනුනේ වත්සලා හෙරෙහි නොව රූපිකා ගැන ය.

"අනේ මේ... මටනම් ඔය විකාර බෑ..." වත්සලාට පෙර රූපිකා හඬ අවදි කළේ හිතේ තිගැස්මෙන්ය.

"උඹට බැරිනම් උඹ නිකන් හිටපං...." වත්සලා එලෙස කීවේ තම උඩු ටී-ෂර්ටුව ගලවා දමමිත්ය. ඒ රූපිකාව මෙයට ඇදැගැන්ම අපහසු නොවන වග වත්සලා දැනසිටි නිසාවෙන්ය.

වත්සලාත් සියළු ඇඳුම් උනා නිරුවත් වෙන දෙස රූපිකා බලා සිටියේ පුදුමයෙන් නොවේය. ඒ ඇය වත්සලා ගැන දන්නා නිසාවෙන්ය. එහෙත් රූපිකා පුදුම

වූයේ වත්සලා හා වජීරගේ ඇති යහපත්, විවෘත සබඳතාවය ගැනය. "දෙන්නට දෙන්නා තකට තක" රුපීකාට ඔවනගේ ඒ සැබැඳියාව ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය. ඒ ඇයත් ගැහැණියක් හා මිනිහෙක් එකට නිරුවතින්නා අපූරුව දුටුවේ කලකින් නිසාවෙන්ය.

"මම හරි ආසයි බං මෙහෙම හෙලුවෙන් දවසක් දෙකක් කැලෑවක ඉන්න.." වත්සලා එලෙස කීවේ නිරුවත් බවේ සැහැල්ලුව දැන විහිදා විඳ ගනිමින්ය.

"ඉතින් පලයංකෝ දෙන්නා එක්ක..." රුපීකා එලෙස කීවේ වට පිටට නෙත් හෙලමින්ය. ඒ කවුරුවත් මොවුන් දෙදෙනා දෙස බලා සිටින වාදැයි කියා සැකයෙන්ය.

"උඹ ආස නැද්ද..." වත්සලා තම නිරුවත් පිටුපස උඩු කය පාර දෙසට යොමා හැරුණේ රුපීකා වෙතටය.

"කවුද බං එහෙම ආස නැත්තේ..." රුපීකාට තම සැබෑ හිත විවර කරන්නට මෙවලේ විලියක් නොදැණුණාය.

"එහෙනම් අපි තුන්දෙනා දවසක යමුද රවුමක්..." වජීරත් හැරුණේ රුපීකා දෙසටය. ඒ ඉදිරිපස නිවසේ ව්‍යායාම කරමින් සිටි දැරිවිය කාඹරයෙන් ඉවතට ගිය නිසාවෙන්ය.

"තුන්දෙනා නෙමෙයි හතර දෙනාම..." වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"අපෝ... අපේ එක්කෙනා එයි මේන් කියලා.." රුපීකාට නැගුණේ සිනහවක්ය. එහෙත් වජීරගේ හොඳින් අවදිව තිබුණු ලිඟුව දැන් තරමක් අඬකුනුව වග ඇයට පෙනුණාය.

"අපෝ... උඹට වඩා ලේසියෙන් මට ඒ මිනිහව මගේ පැත්තට ගන්න පුළුවන්. එක දවසට දැක්කෙන්..?" වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

වත්සලාගේ ඒ වදන් පෙළෙන් රුපීකාගේ හිත සලිතව ගියේය. ඒ හිමියා වත්සලාට නතු ව ඇති නිසාවෙන් නොව, ඇය ඒ රහස හෙළිකලේ වජීර හමුවේ නිසාවෙන්ය. එම නිසාවෙන් රුපීකාට ඉබේම බැලුණේ වජීර දෙසය.

"ඇ.., රුපී.. අද එහෙම මොනවා හරි දෙයක් චුනාද..?" වජීර රුපීකාගෙන් ඇසුවේ සිනහවෙන් නොවේය. ඒ පැනයක් ලෙසටය.

"මේ..., නැ..., නෑ.." රූපිකාගේ ගතටත් දහඩිය ඉනුවේය.

"ඇයි බං බොරු කියන්නේ... මම උච්ච ගානට මගේ ට්‍රැක් එකට දා ගත්තා.." වත්සලා කීවේ තැකීමක් නොකරමය.

එහෙත් රූපිකා වරින් දෙස බැලුවේ ඔහුගේ ඊට ඇති පිළිතුර ගැන තරමක බියෙන්ය "මේකී වන කරයි වගේ සේරම..." රූපිකාට සිතුවාය. ඒ තම බිරිය එලෙස යැයි කිසිම සැමියෙක් හිතන්නටත් අකමැති නිසාවෙන් නොව, බිය නිසාවෙන්ය.

"මේකී එක්ක පැටලුනා කියන්නේ රූපී, ඒ මිනිහාගෙන් ආයේ ගන්න දෙයක් නෑ කියන එක..." වරින්ට නැගුණේ සිනහවක්ය.

වරින්ගේ සිනහව නිසාවෙන් රූපිකාගේ හිතේ බිය කෂණිකව පහව ගියේය. ඇයට පුදුමයක් දැනුණේ වත්සලා එය හිමියා හමුවේ සඟවා නොගැන්ම හා වරින් එය තැකීමක් නොකිරීම ගැනයි. "අපේ එකා මගේ එහෙම දෙයක් දැනගත්තනම් එහෙම... මම මෙලහකටත් රියන් හතරක් මැද.." රූපිකාට සිතුවන එයයි.

"මේ.... නිහාල්ගේ නම්බර් කියපංකෝ..., පොඩි ආතල් එකක් ගමු...?" වත්සලා බැල්කෙනි වැට අසලින් විත් පුටුවේ ඉඳ ගත්තේ දුරකථනය අතට ගනිමින්ය.

"උඹලා දෙන්නා නම්බර් මාරු කරගන්නා කිව්වේ" රූපිකාට එය මතකයේ තිබුණාය.

"උච්ච මගේ නම්බර් එක ගත්තා මිසක් මම උගේ එක ගත්තේ නෑ"

"උඹ මොකද්ද කරන්න යන්නේ...?" රූපිකාට දැණුණේ බියක්ය.

"දියන්කෝ ඉස්සෙල්ලා..."

වත්සලාගේ බල කිරීම මත රූපිකාට එය ප්‍රවීක්ෂේප කිරීමට නොහැකි වූවාය. "මේකී මේව්වර ලස්සනට තියෙන වැඩේ කා ගනිද දන්නේ නෑ..?" රූපිකාට දැනුණේ බියක්ය. එහෙත් "මේකී එව්වර මෝඩ නෑ.... " රූපිකාට සිතුවේ, නිහාල්ව මේ තවයටත් ගෙනාවේ ඇයම නොවේ දැයි කියා හිතමින්ය.

"ආ... නිහාල් අයිගේ.... මම වත්සලා.." වත්සලා දුරකථනයේ හඬ සැමටම ඇසෙන්නට හැකි ස්පීක මෝඩ් පහසුකම ක්‍රියාත්මක කළාය.

"කොහොමද...? මම ට්‍රෙන් එකේ..." ඔහුගේ හිතේ සතුට රුපිකාට දැණුණේ ඔහුගේ වදන් තුළ ඇති පිබිදීමෙන්ය. ඒ සුපුරුදු ගාමිඛිර බවක් වෙනුවට මෙදින වත්සලා වෙන් නැගුන ඔහුගේ ලයාන්විත හඬ නිසාවෙන්ය.

"දැන් කොයි හරියෙද අයියේ...?"

"නුවරින් බදුල්ලට පිටත් වුනා.. ඉතින්..?" ඔහුගේ වදන් හී ලොංගතු බව රුපිකාට එක්කලේ පුදුමයක්ය.

"කම්මැලි හිතනා.. ඒ නිසා කතාකරේ..." වත්සලා පෑවේ කොමලයක්ය.

"කෝ අපේ එක්කෙනා...." ඔහුට දැන ගැන්මට අවැසි වූයේ එයය.

"එයා බාත් රූම් එකේ.. ඒ නිසා මම ගත්තේ.." මේ කතා කරන්නේ රුපිකාට හොරහින් වග ඔහුට දැනෙන්නට වත්සලා සැලසුවාය. ඒ තමා හා ඔහුට පුද්ගලිකත්වයක් ගොඩ නගා ගැන්මට එය පහසු නිසාවෙන්ය.

"ආ එහෙමද..?"

"අයියා බිසි ඇති නේද..? මම කරදරක් කරනවා වැඩ වෙලාවේ" වත්සලා ඇසුවේ කොමල හඬින්ය.

"අනේ නෑ... මොන කරදරයක් ද...? ටිකක් ඉන්න මම බොක්ස් එකකට යනකම්, ඇහෙනවා අඩුයි. ඉතින්...?" එදින සෙනගක් නොමැති නිසාවෙන් හිස්ව ඇති නිදන කුටියක් තුළට ගොස් නිහාල් දොර වසා ගත්තේ හිත සතුටෙන්ය.

"ඉතින් අහන්නෙ... ආස හිතනා අයියා එක්ක කතා කරන්න. අරකී ඉන්න වෙලාවට නිදහසේ කතා කරන්න බෑනේ..?" වත්සලා පෑවේ වාටුවක්ය. ඒ රුපිකාට ඇහැක් ඉහිමරමින්ය.

"කොච්චර දෙයක්ද අපිව එහෙම මතක් වෙන එකත්.." ඔහුගේ එම සතුට කොතරම් දැයි රුපිකාට ඔහුගේ පිළිතුරු වදන් පෙළෙන් දැණුණාය.

"මේ..., මේ..., මට අද අමතක කරන්නම බැරි වුනා ඒකයි.." වත්සලා එලෙස කීවේ දැඩි කොමල බවෙන් හා හිතා මතා පටලවා ගත් සියුම් ගොතයෙන්ය.

"මාවද..?"

"හම්... හැබැයි මේ..., මේ..., අයිියව විතරක්ම නෙමෙයි.." වත්සලා එලෙස කීවේ දැඩි ලැජ්ජාශීලී බවක් වදන් තුලට කැටි කරමින්ය.

"ඇ.... අනිත් කෙනා කවුද..?" සැබිවින්ම නිහාල්ට නැගුනේ පැනයක්ය.

"මේ..., මේ.. අර.. ඔයාගේ මේ, අනේ මට බෑ ලැජ්ජයි..." වත්සලාගේ ඒ වදන් පෙළ, පෙළ ගැසෙත්ම රූපිකාගේ මුඛේ බේටයක් හිඳි ගියේය.

"මට තෙරුනේ නෑ... ඇයි ලැජ්ජාවෙන් වගේ..?" වත්සලා කියන්නේ එවැනක් යැයි ඔහුත් හිතෙකෙන් වත් නොසිතුවේය.

"අර අනේ.... මේ... ඔයාගේ අර.. මල්ලියා" කෝළ හා ලැජ්ජා බරිතව නිහාල්ට එලෙස කියා, මුව වසාගත් වත්සලා හයියෙන් හිත හුනේ රූපිකා හා වජීර දෙස බලමින්ය.

"මොන...?" වත්සලා කීවේ එවැන්නක් යැයි ඔහුට නොසිතුවේය. ඒ වත්සලා පලමු දිනයෙම එතරම් කුලුපග වේවියැයි හා ගැහැණියක් එලෙස තම හිත හෙලිකරාවී යැයි ඔහු නොසිතුව බැවින්ය.

"ඇයි අනේ... අර, දවල් මම ඇහුවේ.. මේ..., මේ..., නැගිටලා නේද කියලා? අන්න එයා.." වත්සලා මෙවරත් පෑවේ පෙර ලැජ්ජා ශීලිත්වමය.

"අයිියෝ... ඔයා කියන දේවල්.." ඒ නිමෙෂයෙන් ඔහුගේ ලිඟුව ප්‍රාණවත් වූවේය. ඒ ගැහැණියකගේ මුඛෙන් එවැන්නක් මෙතුවක් අසා නොමැති නුහුරු බවේ මිහිරෙන්ය.

"මේ..., එයා තාම එහෙමද...?" වත්සලා නැගුව ඒ පැනය රූපිකාටත් වැදගත් වූවාය.

"මොනවද අනේ ඔය අහන්නේ..?" ඔහුට දැණුනේ විලියක්ය.

"එයා තවම එහෙමමද කියලා දැන ගන්න ආස හිතූනා. ඇයි අපිට කියන්න ලැජ්ජයිද..?"

"අපෝ එහෙම ලැජ්ජාවක් නෑ..." එහෙත් සැබෑවනම් ඔහු සිටියේ දැඩි විලියෙන්ය

"එහෙනම් කියන්නකෝ..?" වත්සලා එලෙස කෝළ බවෙන් කීවේ රූපිකා හා වජීර දෙස සිතහවෙන් බලමින්ය.

"මේ.., මේ... දැන් නම් එහෙම මොනවද වෙලා වගේ තමා.." ඔහු එලෙස කීවේ කලිසම මතින් ලිඟුව මිරික ගනිමින්ය.

ඔහුගේ එම පිළිතුර රුපිකාට ගෙන දුන්නේ විමනියක්ය. ඇය සිතුවේ කිසි විටෙක ඔහු එවැන් නක් හෙලි නොකරනු ඇතැයි කියාය. ඒ ඇය හිමියාගේ තරම දන්න නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඇය නොසිතුව ලෙස නිහාල් වත්සලා වෙත පැවේ දැඩි විවෘත බවක්ය. එහෙත් ඔහුගේ පිළිතුර නිසාවෙන් වර්ජිත හා වත්සලාට නැගුන සිනහවට ඇයත් එක් වූයේ, එක්ව නොසිටීමට නොහැකි නිසාවෙන්ය.

"ඒ මොකද ඒ දැන්... මම ඇහුවේ අරවෙලාව උන දේ එක ගැන.."

"දැන් නම් මේ.., ඔයා අහන දේවල් වලට නේ..?"

"දවල් වගේ දැණුත් එයා වද කරනවද..?" වත්සලා සිනහව යටපත් කොට ගනිමින් ඇසුවේ තරමක රහසින්ය.

"එකනේ..." ඔහුට වත්සලා එය රහසින් ඇසීම එක් කලේ මිහිරක්ය.

"එහෙනම් ඔයා දවල් එයාට හරියට සලකන්න නැතුව ඇති.."

"මේ.., මේ.., ඒ කිවුවේ.." ඔහුට එය නොතේරුනාම නොවේය. එහෙත් වත්සලා කීවේ එවැන් නක් යැයි හිතන්නට ඔහු බිය වූවාය.

"අයොයෝ අයියේ... ඔයා බබෙක් වගේ නේ..., එයාට එහෙම වෙලාවට සලකන හැටි දන්නේ නැද්ද..?" වත්සලා ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"ආ... ඒකද..."

"හම්..."

"එහෙනම් ඒ විදියට මම සලකලා තිබ්බේ..." ඔහුගේ පිළිතුරෙන් රුපිකාගේ දෑසත් විසල්ව ගියේ පුදුමයෙන්ය.

"ඔහෙට ඇවිත්ද...?"

"ඔවු... ස්ටෙෂන් එකට ඇවිත්.."

වත්සලා "මම කිවුවේ බොරුවක් දැයි ඉඟියෙන් ඇසුවේ රුපිකාගෙන්ය. රුපිකා එය එලෙසක වන බව දැන සිටියත්, හිමියා එය හෙලිකරා වි යැයි නොසිතුවාය.

"මිනිහා මේකීට අහුවෙලා ඉවරයි.." රුපීකාට සිතුවේ එබැවින්ය.

"මම හිතන්නේ ඉස්ට්ටෙන් එකට ගිය ගමන්ම සලකන්න ඇති.."

"හම් එහෙම තමා..."

"කාවද මතක් වුනේ... රුපීකාවද..?"

"මොනවද අනේ ඔය හන්නේ...?"

"කියන්නකෝ.. එහෙම කරේ රුපීකාව මතක් කරන්ද නැත්තම් මේ..., මේ..., මාව මතක් කරන්නද..?"

"අයියෝ ඔයානම් නංගී මාව අමාරුවේමයි දාන්නේ.."

"ඇත්ත කියන්නකෝ.."

"තරහා වෙන්නෙ නැද්ද ඇත්තම කිව්වොක්..?"

"කවදාවත් නෑ..."

"එහෙනම් මේ..., මේ..., ඔයා කිවුව දෙවෙණි එක්කෙනා මතක් කරන්"

"හපොයි.... මාව මතක් කරන්..., අයියට පිස්සු... ඔයාට මාව එහෙම මතක් කරගන්න තරම් දෙයක් නෑ නේ..?"

"මේකව නම් කියන්න වටින්නේ නෑ..." රුපීකාට එලෙස සිතුවේ තරහකින් නොවේය. ඒ ඇයට ඔහු මෙදින වත්සලාව සිහිකොට ස්වාං වින්දනයේ යෙදෙන බවට සැකයක් නොවුන නිසාවෙන්ය. එහෙත් රුපීකාට හිමියා ගැන වූයේ පුදුමයක්ය.

"නැතුව මොකෝ... මේ..., අද උන ටිකම මැදැයි..?" ඔහු කීවේ ගොත ගසමින්ය.

"අද...? අද මාව එහෙම මතක් කරගන්න තරම් දෙයක් වුනැයි.."

"අපෝ කොච්චර තියෙනවද..?"

"ඒ මොනවද..."

"අනේ මේ... එවනම් කියන්න බෑ.."

"මොකද්ද අයියේ... පිලිස් කියන්නකෝ. අඩුම තරමේ ඔයා ආසම එක වත්"

"අන් බැ...."

"එහෙනම් මම කරහයි... මම තියනවා..."

"එපා.., එපා.."

"එහෙනම් කියන්න...?"

"අර මේ.., මම උදේ ආව වෙලාවේ ඔයා පඩිපෙල බැස්සේ.."

ඔහුගේ එම පිළිතුරෙන් වත්සලාටත් රූපිකාටත් නැගුණේ සිනහවක්ය. ඒ තම සැලසුම සාර්ථක බාවය කෙරෙහි සතුටක්ය. එබැවින් වත්සලා සිතුවේ තවත් ඔහුව අවුස්ස ගනටය. ඒ ඔහුගේ හිත ඇඳින ගන්නටය.

"එවලේ එහෙම බලන්න තරම් දෙයක් වුනැයි...?"

"නැතුව මොකෝ...."

ඔහු තම හිත ගත් හැම දේම වත්සලා හමුවේ හෙළිකල්ලේය. ඒ ඔහුත් එම මතකයන් තුළින් නැවතත් මිහිරක් ලබමින්ය. ඔහු වඩාත් ආස කලේ ඒ හැම වත්සලා හමුවේ හෙළිකරන්නට ලැබුන නිසාවෙන්ය. ඔහුට සිතුවේ "මේකී මගෙන් එක්ක එකතුයි.... වෙන ගැණියෙක් පිට මිනිහෙක් එක්ක මෙහෙම දේවල් කතා කරන වැයි.." කියාය.

ඔහු හෙළිකරනා දේ වත්සලාටත් වජිරටත් සිනහවක් ගෙන දුන්නත්, රූපිකාට දැණුණේ විලියක්ය. ඒ හිමියා හෙළිකරනා දේ ගැන නොව, එයට වත්සලා හා වජිර දක්වන ප්‍රථිචාරට ගැනය. එහෙත් ඇයට සතුටක් දැනුණේ හිමියාගෙ වෙනස් වීම කෙරෙහිය.

"අම්මෝ... ඔයානම් හරි වලත්තයෙක් අයිගේ. ඒ ටිකට බලලා තියන දේවල්..."
වත්සලා කීවේ කෝළ ලෙසින්ය.

"පෙනුනට මම මොනවා කරන්නද...? ඔයා දැනගන්න එපැයි පිට කෙනෙක් ඉද්දී පරිස්සම් වෙන්න.." ඔහුත් එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මට ඔයාව පිට කෙනෙක් කියලා හිතනම් මම පරිස්සම් වෙයි..."

"ඇයි මම පිට කෙනෙක් මෙයිද...?" ඔහුගේ සතුට ඉහවහා ගියේය.

"දැන්නම් කොහෙත්ම නෑ..."

"ඒ ඇයි..."

"රූපිකා කියලා තිබ්බේ අයියා හරි සැරයි... වැඩිය කතා බහක් නැති මිනිහෙක් කියලා. දැන් තමා හිතුවේ අයියා එහෙම නෙමෙයි කියලා"

"ඒ ඔයා එක්ක..." නිහාල් තම සැබෑහිත හෙළිකලේය.

"එහෙම බෑ... අපි දෙන්නා එක්කම එහෙම වෙන්න ඕන.." වත්සලා නිසි තැන ගැහැණු ගැටය තද කලාය.

"අපෝ... අපේ එක්කෙනා ඔයා වගේ නෙමෙයි"

"ඉතින්... ඔයා දැන ගන්න එපැයි එයාව හදලා ගන්න"

"මම හිතන්නේ නෑ එයා ඔයාවගේ වෙයි කියලා..."

"ඉන්නකෝ... මම මේ ටිකේ එයාව හදලා ගන්නම්. දැනුත් මේ මම බලන් ඉන්නේ ඒකී බාත් රූම් එකෙන් එනකම්..."

"ඒ මොකටද..?"

"අර මේ.., මම ඇදගෙන හිටියා වගේ ටිකක් සෙක්සී ඇඳුමක් එයාටත් අන්දන්න.."

"අපෝ.. එයා අදියි මේන් කියලා..." ඔහුට රූපිකා එයට කැමතී වේවියැයි නොසිතුවේය.

"ඔයා ඉන්නකෝ.. මම එයාව හදලා දෙන්නම් මං විදියටම. කමක් නෑ නේ එහෙම..?"

"හම්...." ඔහු නිසිපිළිතුරක් නොදුන්නේය.

"අර දවල් කිවුව වැඩේ අපි හෙට කරමු. මම අරවගේ ඇඳුමක් එයාට අන්දලා තියන්නම්. අයියා එනවා කියලා එයාට කියන්න එපා. ඔයා එනවා කියලා දැනගත්තොත් ඒකී ලැජ්ජාවට කැමතිවෙන එකක් නෑ..."

"එක පාරටම මම ආවහම අප්පෙට් යයිද..?"

"ඒ මං ගැන දන්න තරම තමා. වරෙන්කෝ හෙට මම පෙන්නන විදිය බලන්න.." රූපිකා එලෙස සිතුවේ තරහින් නොවේය. එහෙත් ඇයට සියුම් ඊරිසියාවක් නොදැණුනාමත් නොවේය. ඒ හිමියා වෙනත් ගැහැණියක් කෙරෙහි දක්වන විවෘත බාවය කෙරෙහිය.

"නෑ.. එහෙම වෙන එකක් නෑ.. මමත් එහෙම ඉන්නම්.."

"ඔයත් එහෙමද හෙට ඉන්නේ..?" ඔහුට අන් සැම අමතකව එයින් දැණුනේ සතුටක්ය.

"මේ..., අයියා ආසද එහෙම..?"

"නැතුව.. දැණුත් මට මතක් වෙන්නේ දවල් අර හිටිය විදිය.."

"එහෙනම් ශුවර් එකටම අරයා ආයෙත් සැලකිල්ලක් බලාපොරොත්තුවෙන් ඇත්තේ..?" වත්සලාට ඇවැසි වූයේ එයය.

"හම්... එහෙම තමා.."

"එහෙනම් ඉතින් ටිකක් සලකන්නම වෙයි නේද..?"

"එහෙම වෙයි තමා.." ඔහුගේ ගත කිලිපොලා ගියේ වත්සලාගේ ඒ වදන් ඉල්ලීමෙන්ය.

"ඔතන එහෙම පුළුවනැයි..?"

"මොකද බැරි...? බුක් එක ලොක් කරලා තියෙන්නේ" ඔහු කළිසමට පිටින් ලිඟුව මීරික ගත්තේ ඒ දැණුන මිහිරෙන්ය.

"එහෙනම් මටත් ඇවිත් යන්න හිතෙනවා.." වත්සලා රූපිකාට ඇහැක් ඉහිමැරුවාය.

"කොහෙටද..?"

"මේ..., මේ..., ඔයා ඉන්න ඔය සිලීපින් බුක් එකට. ඒකේ ලොක් එකක් තියෙනවද..? වත්සලාගේ මුව සිනහවෙන් පිරී ඇතත් වදන් තුල වූයේ කාමුකත්වය මුසු රහස් බවක්ය"

"ඔවු..., ඔවු... ලොක් එකක් තියෙනවා. එනවද එහෙනම්...?" ඔහු නැගිට ගොස්

දොරහි අගුල දැමීමේ නොහික්මුන කමෙන්ය.

"ආස උනාට බයයි..."

"ඒ මොකද...?"

"අම්මෝ... මම දැක්කනේ දවල් ඒකේ සයිස් එක.." වත්සලා එය කී අපුරුවෙන් වර්ජිත මෙන්ම රූපිකාටත් නැගුනේ සිනහවක්ය.

"ඇයි මේ..., මේ..., ඔයාගේ එක්කෙනාගේ එහෙම ලොකු නැද්ද..?"

"හිතෙන්නේ නම් අයියගේ එක තරම් නැතුව ඇති කියලා... මොකද මේ..., මම හරියටම තවම ඔයාගේ එක්ක දැක්කේ නෑ නේ..?" වත්සලා එලෙස කීවේ වර්ජිත දෙස බලා සිනහවෙන්ය.

"එහෙම බලන්න ඕන කමක් මේ..., මේ..., නිහාල් ගෙන ගැසුවේ එය වත්සලාගෙන් ඇසිය නොහැකි කමෙන්ය.

"හම්.. අනේ මට ලැජ්ජයි අනේ..." වත්සලා පෑවේ බොරු මුකුලුවක්ය.

"ඔයා මගෙන් එක්ක ලැජ්ජා වෙන්න ඕන යැයි.." වත්සලා සිතුව ලෙසම ඔහු ඒ පැනය නැගුවේය.

"එහෙම කමක් නැද්ද..? ඒත් ඒක එව්වර හොඳ නෑ නේද..? අපි වරදක් කරන්නේ. අනික රූපි මගේ හොඳම යාළුවෙක්" වත්සලා එලෙස කීවේ රූපිකාට ඇහැක් ඉහිමරමින්ය.

"අයියෝ... ඔයා එහෙම හිතන්න එපා"

"එහෙම කමක් නැද්ද...?"

"කිසි ප්‍රඡේශයක් නෑ... ඒක දන්නේ අපි දෙන්නා විතරයිනේ.."

"හම්... එහෙනම් කමක් නෑ.."

"කියන්නකෝ... ඔයා ආසයිද..?"

"අයියා හදන්නේ මගේ ඒ අගාව ඉෂට කරන්නද..?" වත්සලා සිනහවෙන් එලෙස ඇසුවේ වර්ජිත හා රූපිකා දෙස සිනහවෙන් බලමින්ය.

"බැරි කමක් නෑ... මේ..., මේ... නංගිට ඕන නම්.."

"ඉවර්ද...?"

"ඔවු... මේ..., ඊටත් වඩා දෙයක් උනත්..." ඔහුට මැවි පෙනුණේ තම ගතට යටව වත්සලා සිටින අපුරුවය.

හිමියාගේ ඒ වදන් පෙළ ඇසෙත්ම රුපීකාගේ දැසත් උඩ ගියේ පුදුමයෙන්ය. වත්සලා පෙර දිනයේ කී කතාව සැබෑවක් යැයි මෙවලේ රුපීකාට සිතූනය. ඒ ඉඩක් ඇත්තම් වරදේ නොබැඳෙන්නෙක් නොමැති යැයි කියාය. "ඉන්නේ නම් හිමිප්පා වගේ.." ඒ රුපීකා මෙතුවක් හිමියාගෙන් එවැන්නක් වෙතැයි සිතා නොසිටිය නිසාවෙන්ය. එහෙත් ඒ තරහකින් නම් නොවේය.

"එව්වර ලොකු දෙයක් මං වෙනුවෙන්..?"

"නංගි වෙනුවෙන් ඒක මට පොඩි දෙයක්..."

"එහෙනම් මම බඩුවක් අහන්න ඇත්ත කියනවද..?"

"හා... ඔයාට බොරුවක් කියන්නේ නෑ..."

"ඒ මම වෙනුනෙමද..? නැත්තම් අයියත් ඒ මේ..., මට ආස නිසාද..?"

"දෙකම..."

"එහෙනම් මට දැන් ඔතනට එන්නම වෙනවා...?"

"එන්නකෝ..." ඔහු කලීසමේ සිපරය පහත් කල "වීරිස්..." හත්ඩින්ය.

"මේ..., මේ..., පොඩ්ඩක් ඉන්න.. ඔයා ඔයා අරයට සලකන්න වගේ යන්නේ..?"

"හම්.. හිතුනා.. අනිවාර්යෙන්ම දැන්නම් එන්නම වෙනවා..."

"මේ...., ඔයා දැන්.. කලීසම.. මේ.. අනේ මට බෑ ලැප්පයි අනේ.." වත්සලා බොරු කොමලයක් පෑවාය.

"අහන්නකෝ...."

"ලැප්පයි අයියේ එහෙම...."

"මොකද්ද නංගියේ.... අනේ.." ඔහුගේ තොදොල් වෙන්නේ කොලුගැටයෙක් ලෙසයට යැයි රුපීකාට සිතූනය.

"මේ... ඔයා කලිසම ගලවලද ඉන්නේ...?"

"තවම නෑ... ගලවන්නද මම..?"

"කවුරු හරි එයි අනේ.... බය නැද්ද..?"

"නෑ.... කවුරුත් එන්නේ නෑ... කැබිත් එක ලොක් කරලා තියෙන්නේ.."

"එහෙනම් කමක් නෑ... මේ..., කලිසම ගැලවුවද..?"

"හම්..."

"අනිත් එක්ක... මේ..., ලංකට එක..?"

"ඒකත් ගලවන්නද..?" ඔහු ලංකටටුවත් ගලවා දැමුවේය.

"හම්...අම්මෝ අයිගේ මේකේ ලොකු..." ඇය එම රංගනය පෑවේ හඬින්ය.

"ඔයාට පෙනුනැයි..." නිහාල්ගේ සතුව ඉහවහා ගියේය.

"මම දැන් ඔතනට ඇවිල්ලනේ ඉන්නේ.."

"ආ.... ඔවුනේ...." නිහාල් ලිඟුවේ පෙරසම පහත් කොට ලිඟු හිස තදින් මිරික ගත්තේය.

"අනේ එහෙම එපා අයිගේ.... මට ලැජ්ජයි.."

"ආ... ඒ මොකද..?" ඔහුගේ හිත එක්වරම අසරණව ගියේය.

"ඔයා මේ..., මේ..., මට ඉන්න දෙන්නේ නෑ නේ..., ඔයා මගේ මේ... ඒවා මේවා මිරිකනවනේ.." වත්සලා විලියෙන් කෙඳුරුවාය.

"හරි..., හරි..., දැන්තමා මට තේරුනේ.. ලැජ්ජා වෙන්න එපා.. මම මේ..., මේ..., ඔයාගේ කුක්කු දෙක බලන්න හැදුවේ.." වත්සලාගෙන් ලැබෙන ඒ උසිගැන්වීම නිසාවෙන් ඔහු සිටියේ උමතුවෙන්ය.

"ඔන්න බලන්න විතරයි හරිද...?"

"බෑ..., බෑ... මට බොන්නත් ඕන..." ඔහුගේ උමතුව නිසාවෙන් වදන් දරදඬුව ගියේය.

"අනේ එපා අයිගේ... මට කිනිවගේ... මේ.., ඔයාගේ එක මගේ කකුල් දෙක මැදත් ගැවෙනවා. මගේ ඇඳුමත් පොඩිවෙනවා.." වත්සලා කෙදිරි ගැවාය. ඒ වර්ජිත හා රූපිකාට සිනහවක් පාමිණිය.

"එහෙනම් මම ඔයාගේ ඇඳුම් ටික ගලවන්නද...?" ඇය කීවේ කුමක් දැයි කියා නිහාලිට වැටහුණේය.

"හම්... හැබැයි ඔන්න දහ වැඩනම් බෑ..."

"ඔයා යට ඇඳලා ඉන්න ඒවා හරි ලස්සනයි නංගී..." ඔහු වේගයෙන් ලිහුවේ පෙරසම උස් පහත් කළේය.

"අරවා කිවුවේ.. මේ.., පැන්ටියයි.. බ්ලූසියර් එකයිද...?"

"හම්... රතුපාට එකක්.." ඔහු කීවේ දහවල් මතකය.

"ඔයානම් මාරයි අයිගේ... හරියටම එහෙම කිවුවේ කොහොමද..?"

"ඇයි.. දැන් ඔයා ඇඳලා ඉන්නේ රතුපාට එකක්ද...?"

"ඔවු... ඔයා අයිගේ මාරයි හරියටම ඒක කිවුවා.."

"මට මැවිලා පෙනුණා..."

"ඔන්න ඒකනම් ගලවන්න දෙන්නේ නෑ..." වත්සලා ඔහුව තවත් පියවරක් ඔසවා තබන්නට හිතුවාය.

"බෑ... මට ඒක ගලවන්න ඕන..." වත්සලා සිතුව ලෙසම ඔහු පියවරක් ඉදිරියට තැබුවේය.

"අනේ එපා අයිගේ.. අනේ එපා.. ඒක ගැලොවුවොත් ඔයාට ලොකුම දේත් ඕන වෙනවා..." වත්සලා ඔහුව තවත් ඇවිස්සුවේය.

"හම්... ඒකත් මට ඕන..." ඔහු අත්ගසන වේගය වැඩිකළේය.

"මේ දවස්වලනම් බැරි වෙයි අයිගේ.."

"ඒ මොකද...?"

"ඉස්සෙල්ලා බඩ නිදහස් කර ගන්න ඕන... නැත්නම් හිතට නිදහසක් නෑ"

"එහෙනම් අර මේ..., බලන්න ආසයි කිවුවේ...?"

"ඔවු එහෙමනම් ආසයි... ඒත් අර වැඩේ දැනට බෑ..."

"ඔයා ඇත්තටමද කිවුවේ..." කවදා හෝ වත්සලාගෙන් එවැන්නට ඉඩක් ලැබීමේ බලාපොරොත්වම ඔහුට උන්හිටි තැන් අමතක කොට දැමුවේය. ඔහු වේගයෙන් ලිඟුව අත් ගසන්නට ගත්තේ ඒ සිහිනයෙන්ය.

"හම්..."

"මේ.. එහෙනම් මම මේ... හෙට පෙන්නම්ද..?" ඔහුට තමා ලිඟුව වත්සලාට පෙන්වන යුරු මැවී පෙනුණේය. එතුලින් ලිඟුවට ඇගේ දෑතේ උනුහුමක් ඔහුට දැණුණේය.

"හම්.... අරකීට හොරෙන් තමා..."

"ඔයා හිතලා බලන්න විදියක්..." ඔහුට ඒ හොර කමත් ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය.

"හා... මේ... ඔයා දැන් මොකද කරන්නේ..?"

"මේ, මේ..., ඔයාගේ එක ඇතුලට දාන්න හැදුවේ, මේ පුංචි ඇදේ ඔයාව නිදි කරලා.." ඔහු නිදන මැදිරියේ කුඩා යහන මත දිගා වූයේ දෙපාත් පළල්කොට ගනිමින්ය.

"හම්... ආ...යි... අයියේ රිදෙනවා...." වත්සලා කෙදිරි නැගුවේ රහසෙන්ය. වත්සලාගේ ඒ කෙදිරියට වර්ජිත රූපිකාටත් නැගුණේ සිනහවක්ය.

"ටිකක් ඉවසන්න.... දෙතුන් පාරක් කරාම හරි යයි.."

නිහාල් ලිඟුව අත් ගසන්නට ගත්තේ දෑස පියාන, වත්සලාගේ යෝනිය තුලින් ලිඟුවට දැණෙන මිහිර හිතෙන් විදිමින්ය. ඔහුට ඒ සතුව ඉහවහා ගියේ වත්සලාගේ වේදනා බරිත කෙදිරියෙන්ය. ඉන් ඔහුට සිතුවේ "අරුට තියෙන්නේ හිච්චන් එකක්නේ... මගේ එක ලොකු වැඩි ඇති.. ඒක තමා රිදෙන්න ඇත්තේ" යැයි කියාය. එබැවින් ඔහුගේ ලිඟුවටත් වත්සලාගේ යෝනියේ ඒ හිර බව දැනුණේය.

"ඔයා නම් හරි නරකයි.... එපා කියද්දීම. මගේ එකෙන් ලේත් එනවද කොහෙද...?"

"හම්... ආහ්... නංගි... ඔයාට පළවෙනි දවසේ උනා වගේද..?" නිහාල්ට වත්සලාගේ ඒ වදන් පෙළ ඉවසුම් නොදුන්නේය.

"ආහ්... ඔවු අයියේ.. අද තමා මම හිතන්නේ හරියටම ඒක කැඩුණේ..." වත්සලා එලෙස කීවේ වජීර දෙස බලමින්ය.

"ඔයාට රිදෙනවද පැටියෝ...."

"දැන්නම් සනිපයි අයියේ...., මේ..., මම ඇදෙන් බැහැලා නැමෙන්නද..? මට මේ.. ටිකක් හයියෙන් ඕන වගේ...." වත්සලා කෙඳුරුවාය.

ඔහු දැස පියා ගත්තේ වත්සලාගේ ඉහෙන් දැඩිව අල්ලා ගන්න අයුරු සිහියට ගනිමින්ය. ඒ ඇහිලි තුඩු මතින් නිදන මැදිරියේ හීනී මෙට්ටය මිරික ගනිමින්, අනෙක් අතින් වේගයෙන් ලිඟුව සොලවමින්ය. ඔහුට මැවි පෙණුනේ වත්සලාගේ සුදුපැහති විසල් නිතඹ හරහා තම ලිඟුව ඇගේ යෝනියට වේගයෙන් රිංගන අපුරුවය.

"ආහ්.... නංගී... ට්‍රෙන් එකත් පැද්දෙනවා..." ඔහුට නොසිතුව ලෙස එයත් ගෙන දුන්නේ මිහිරක්ය.

"ආහ්.... මම ආසයි අයියේ එහෙම පැද්දෙනවට.... එතකොට හොඳට වෙනවා.."

"ආහ්... මේ..., ඇතුලටම මේ.. වදිනවා වගේද..?" රූපිකාට ඔහුගේ ඒ වදන් කෙරෙහි දැණුනේ පුදුමයක්ය.

"නැතුව අයියේ... ඔයාගේ එක දිගත් එක්කනේ... අම්මේ... ඉන්න බෑ..." වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය. එහෙත් නිහාල්ට කෙදිරියෙන්ය.

"ආහ් නංගී... මටත් දැන්නම් ඉන්න බෑ..." ඔහු දුම්රියේ පැද්දීම තම වාසියට ගත්තේ කුඩා යහනේ ඒ මේ අතට නිදහසේ පෙරෙලෙමින්ය.

"අයියේ.. මේ, මේ, මම තියනවා රූපී ආවා..." වත්සලා දුරකථනය හනික විසන්දී කළේ, මෙවර නම් මුඛේ නැගුන සිනහවේ හඬට නිදහසේ ගලා යන්නට ඉඩ දෙමින්ය.

වත්සලාගේ සිනහව හා අනෙක් දෙදෙනත් එකතු වූවත්, වජීරට නිහාල් කෙරෙහි දැණුනේ දුකක්ය. ඒ මිහිර අවැසි මොහොතේ දීම වත්සලා එය නැවත්වීම කෙරෙහිය. එහෙත් රූපිකා සිතුවේ වත්සලා එලෙස කෙලේ ඇයි දැයි කියාය.

"විහික්... අපේ එකිත් වෙලාවටම ආවනේ..." නිහාල්ට සිතුවේ එයය. එහෙත් ඔහු එලෙස සිතුවේ ස්වාං වින්දනයෙන් ශුක්‍ර පහාකොට හමාරවය. ඔහුගේ හිත වූයේ උණුහුම්වය. ඒ ඔහු දිවියේ මෙලස මිහිරක් විඳි පළමු වතාව මෙය නිසාවෙන්ය. මෙදින

ඔහුට සංසර්ගයකින් ලැබුණ මිහිරට වඩා මිහිරක් දැනුණේය.

ඒ සැමට වඩා ඔහුගේ සතුට වූයේ, වත්සලා සමඟ කුළුපග වීම ගැනයි. "මේකී මට කැමතී.... ශුවර් එකටම දෙකක් ඇනගන්න පුළුවන්" ඔහු ලංකට්ටුව ඇඳ ගත්තේ එලෙස හිතමිණිය. "අරුට මේකිව ආම්බාම් කරගන්න බැරුව ඇති.. ඒක තමා මේකී මට කැමතී. කොහොමත් මේ වගේ ගැනියෙකුට අරවගේ හිච්චන් එකකින් දන්නන්න පුළුවනැයි.." ඔහු එලෙස සිතුවේ වත්සලාගේ පෙනුමෙන්ය. "තව දෙතුන් මාසයක් ගියාව දෙන්කෝ... එතකොට මම මගේ තරම පෙන්න්නම්" ඒ වත්සලා සමඟ යහන් ගත වීමට ඉඩක් හෙට නැතත්, ඇයව දැක ගැන්මට හෙට වෙලාව පැමිණෙන තෙක් වූ දැඩි නොයිවසිල්ලෙන්ය.

"පවු වත්සු.... හොඳම ටිකේ නැවත්තුවේ..." වජිරගේ ලිඟුවන් වූයේ අවදිවය.

"පවු නෑ... හොඳම ටික දුන්නා නම් වැඩක් නෑ..." වත්සලා පෑවේ සිනහවක්ය.

"උඹ නම් මාරයි බං.... මම නම් කවදා වත් හිතුවේ නෑ නිහාල්ව ඔහොම නම්ම ගන්න පුළුවන් වෙයි කියලා..." රූපිකා සිටියේ සතුටෙන්ය.

"යකෝ... ගැනියෙක්ගේ මේකෙන් කරන්න බැරි දෙයක් නෑ... ඕන දළ හස්තියෙක් උනත් මේක ඉස්සරහා ඇඹරෙනවා..." වත්සලා කීවේ තම යෝනිය අතභා පෙන්වමිණිය.

"ඇ... රූපි නිහාල්ට තියෙන්නේ ලොකු එකක්ද..?" වජිර සිනහවෙන් රූපිකාගෙන් ඇසුවේය.

"මොනවද අනේ මේ අහන්නේ..? දෙන්නටම පිස්සු.." රූපිකාට විලියක් දැනුණේ වජිර නිසාවෙන්ය.

"කියනවකෝ.... මෙතන බොරුවට ඇඹරෙන්නේ...." වජිර ලිඟුව අතභා ගත්තේ රූපිකාට ජේන්නටමය.

"හම්... " රූපිකා පිළිතුරු දුන්නේ විලියෙන්ය. එහෙත් හංසිගේ පියාගේ තරම් නැතයි කියන්නට ඇයට සවියක් නොවින.

"මේකට වඩා... කොච්චරක් විතරද...?" වජිර එලෙස ඇසුවේ වත්සලා හා රූපිකා දෙස මාරුවට බලමිණිය.

"අයියෝ අයියෝ... මට බෑ.." රූපිකාගේ මුහුණත් විලියෙන් රතුව ගියේය.

"මේකී කියලා තියන විදියට නම් ඕකා වගේ දෙගුණයක් විතර ඇති.." වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"දිගෙන්ද පළලින්ද..?" එහෙත් වර්ජිත ඇසුවේ රුපීකාගෙන්ය.

"මම හිතන්නේ මේ.., වැඩියක්ම මහත.." රුපීකා එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"එහෙනම් දවල් දැණෙන්නත් නැතුව ඇති. හරියට කැලණි පාලමෙන් පොල් ලෙල්ලක් ගියාවගේ.." වර්ජිත එලෙස කීවේ විහිළුවටය. ඒ දකුණු පසෙන් ඉදගෙන සිටි රුපීකාගේ දෙකළවා මැදින්, යටි කය මුල්ලට අතක් තබමින්ය. ඒ දිගැති සායට උඩින්ය.

"එන්න එපා ඕවට හරිද....?" රුපීකා වර්ජිතගේ අතට පහරක් ගැසුවේ හිතකින් නොවේය. ඒ වර්ජිතගේ ස්පර්ශයත් ඇගේ ගතත් හිරි වැටි ගිය නිසාවෙන්ය.

"කියනවකෝ...?" වර්ජිත අත ඉවට ගත්තේ සිනහවෙන්ය.

"එහෙමම නෑ..." රුපීකාගේ මුහුණත් රතුව තිබුණේය.

"ඒ කිවුවේ...?" වර්ජිත ඇසුවේ සතුටෙන්ය.

"මේ.., එයාට වඩා ටයිමින් හොඳයි..." රුපීකා කීවේ බිම බලා ගත් වගමය.

"එහෙනම් මෙයාට කළගුණ සලකන්න වෙයි.." වර්ජිත ඇයගේ අත අල්ලා ලිඟුව මතින් තබා ගත්තේ, රුපීකා නොසිතුව ලෙසය.

"අනේ මේ.... නිකන් ඉන්නවා... දීපු වදයට කළගුණ සලකන්න නෙමෙයි., කපලා දාන්න වටින්නේ" රුපීකා වර්ජිතගේ ලිඟුවෙන් අත ඉවතට ගත්තේ හිතකින් නොවේය.

"මෙයා පවුනේ එතකොට...?" වර්ජිත කීවේ වත්සලා ගැනය.

"ඔය හොයන් තියෙන්නේ එකක්...?" රුපීකා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඔයා ආසද රුපී, නිහාල් වත්සලාට සලකනවා බලන්න..?" වර්ජිත එලෙස ඇසුවේ ලිඟුවේ පෙරසමත් පහත් කරමින්ය.

"අනේ... මොනවද මේ අහන්නේ... මම යනවා පල්ලෙහාට. දෙන්නම එකයි... වනවරයෝ" රුපීකා පුටුවෙන් නැගිටිටේ යන්නම නොවේය.

රුපීකාගේ අතින් අල්ලා ගත් වර්ජිත ඇයව තම උකුලේ ඉඳවා ගත්තේ තරමක බලහත්කාර කමෙන්ය. ඒ රුපීකාගේ දෙනනත් ඇඳිවතට උඩින් මිරිකමින් "කියන්නකෝ.... ඔයා ආසද කියලා" යැයි අසමිත්ය.

වර්ජිතගේ ස්පර්ශය දැනෙන්නේ රුපීකාගේ ගත උණුහුම්ව ගියේ නොසිතුව ලෙසය. ඇය වර්ජිතගෙන් මිදෙන්නට හැදූවේ හිතකින්ද නොවේය. ඇයටත් ඇවැසිව තිබුණේ ඒ උණුසුමය.

හිත පත්ලෙන් රුපීකා ඔහුට අවනතව හිටියත් ගැලවෙන්නට දැමුවේ බොරු දාන්ගලක්ය. "මම දන්නේ නෑ... අනේ එපා අයිගේ..." රුපීකා එලෙස කීවේ ඒ නිසාවෙන්ය.

"කියන්නකෝ..." වර්ජිත ඇගේ අකමැත්ත නොතකාම අතක් ඉහළට ගෙන ආවේ ඇගේ සායට යටිත්ය. ඒ ඇගේ දෙකළවා මෘදුව අත ගාමිත්ය.

"අනේ එපා කියපංකෝ... වත්සු..." රුපීකාට නැගිට යන්නට අවසර ඇතත් ඇය පෑවේ කොමලයක්ය.

"අනේ බොරු නොකර නිකන් ඉදපං..... උඹත් ආසම නැතුව ඇති.." වත්සලා පෑවේ සිනහවක්ය. ඒ වත්සලාට ගැහැණු බොරු මායම් අරුමයක් නොවූන නිසාවෙන්ය.

"කියන්නකෝ...?" වර්ජිත අත ඉහලටම ගෙන ආවේය. ඒ රුපීකාගේ යෝනිය වෙතටය.

"මම දන්නේ නෑ ඒවා..." රුපීකා මෙවරත් පෑවේ කොමලයක්ය. ඒ පෑන්ටියට පිටින් යෝනිය මත දැවටුන වර්ජිතගේ අත අල්ල ගනිමිත්ය.

"අපි මේක ගලවමුද...?" වර්ජිත ඇසුවේ රුපීකාගේ කණ් පෙත්තක් ද දෙනොලකින් උණුහුම් කරමින්, ඇගේ පෑන්ටියේ ඉහ පටියෙන් අල්ල ගනිමිත්ය. ඒ ඇය ඇඳ සිටි සායට යටිත්ය.

"අනේ එපා අයිගේ.... මට බෑ.." රුපීකාගේ දෙපාත් වර්ජිතගේ පහසුව තකා කිට්ටු වුනේ ඇයටත් නොදැණීමය.

"මට ආසයි වත්සුට ජේන්න ඔයාව හුරතල් කරන්න..." වර්ජිත ඒ අවසරයෙන් රුපීකාගේ පෑන්ටිය දණහිස අසලටම පහත් කළේය.

"අනේ වත්සු... එපා කියපංකෝ..." රුපීකා බොරු කොමලයක් පෑවත්, දණහිස් අසලට පහත් වූ පෑන්ටිය පහතට වැටෙන්නට ඉඩ සැලසුවේ හිතා මතාමය.

"මම මොකටද එපා කියන්නේ...?" වත්සලා ඔවුන් වෙතට ආවේ සිනහාවෙන්ය.

"අනේ වත්සු...." වත්සලා ආවේ ඇයි දැයි කියා රුපීකාට පැනයක් නොවුණාය. එහෙත් ඇයට විලියක් දැණුනේ වත්සලා ඉදිරිපිට, ඇයගේ හිමියා සමඟම මෙලෙස නොදොල් වන්නටය.

වත්සලාගේ දැනින් රුපීකාගේ බලවූසය ගැලවී ගියේ, රුපීකාගේ බොරු කොමලය මැද්දේය. එහෙත් වත්සලාගේ උණුහුම් දැන යටි බඩේ දැවටෙමින් දෙනත් දක්වා ඉහළට ඇදෙන විට රුපීකාට ඉවසුම් නොදුන්නාය. එහෙත් ඇගේ හිත ගිණි ගත්තේ වර්ෂ ඇගේ බ්ලොග්ගේ පිටු පස හක් එක ගැලවූව විටදීය. ඒ රුපීකා කලබලයෙන් වට පිට බලමින්ය.

"අනේ... අනේ... එපා අයිගේ..." රුපීකා දෙනන දැනින් වසා ගත්තේ අසල්වැසියන් හට පෙනෙවි යැයි කියා බියෙන්ය.

එහෙත් වර්ෂ ඇයව ඔසවා ගත්තේ, ඇගේ දෙනොල් පෙනී තම දෙනොලකින් තෙත් කරමින්ය. රුපීකාට ඒ මත් පැන් සුවද එක්කලේ මිහිරක්ය. ඇය "අනේ වැටෙයි.., වැටෙයි.." කියමින් වර්ෂගේ ගෙලවට දැන දමා බදාගත්තේ වත්සලා හමුවේ නිසාවෙන් දැඩි විලියෙන්ය

වර්ෂ ඇයව රැගෙන ගියේ බැල්කනී වැට අසලටය. එවිට රුපීකාගේ ගතම හීතලව ගියේය. ඒ ඇය පෙරටත් වඩා බියෙන් වට පිට බලමින්ය. "අනේ මට මෙහෙම බෑ. කවුරු හරි දකියි.." ඇය වර්ෂගේ උරහිස් පතුවේ මුහුණ හොවා ගත්තේ ඒ දැණුන දැඩි විලියෙන්ය. එහෙත් ඒ අසලට ආ වත්සලා කළේ ඇගේ සාය බලෙන්ම පහතට කිරීමය.

"අනේ වත්සු මට බෑ... ලැජ්ජයි" රුපීකාගේ ගත වෙවුලුවේ දියෙන් ගොඩ දැමුව මත්යෙකු ලෙසටය.

"ටිකක් වෙලා යනකොට හරි යයි..." ඇය රුපීකාගේ බ්ලොග්ගේ, ගැලවූව සායත් අතට ගෙන නැවත ගියේ පෙර ඉදගෙන සිටි පුටුව වෙතටය.

බැල්කනී වැටට රුපීකාව හේත්තු කොටගත් වර්ෂ ඇගේ දෙනත් වෙත හිස

පහත් කළේ රුපීකාගේ දැහලිල්ල මැද්දේය. එවිට රුපීකාට බැලුණේ වත්සලා දෙසය. ඇය සිනහවෙන් බලා සිටින අයුරු දුටු විට රුපීකාගේ විලිය තවත් වැඩි විය.

"අනේ බෑ අයිගේ... අරකිට යන්න කියන්නකෝ..." රුපීකාට ඒ විලිය මැද්දේ ඉන් සියුම් මිහිරක් ද ඉන් දැණුණාය.

"වත්සු ආසයි ඔයා මට සලකන විදිය බලන්න..." වජිරට කිරි රසය නැවුම් විය.

"ආහ්... අයිගේ... ඒත් මට බෑ ලැජ්ජයි" රුපීකාට එය මිහිරක් සේම සිහින් විලියක්ද ගෙන දුන්නාය. ඒ අභල පභලට තම නිරුවත පෙනීම ඇයට වගක් නොවෙමින්, වත්සලා බලාසිටීම පැනයක් වෙමින්ය..

රුපීකාට දෙතුන් මොහොතක් ගෙවෙන විට, වජිරගෙන් දැනුන උණුහුම හමුවේ ඒ විලිය පහව ගියේ නොදැකීමය. ඒ වත්සලාට පෙනෙන්නටම, ඇගේ හිමියා සමඟ වෙන මෙම අසම්මත එක්වීම ඇයට මිහිරක් ගෙන දෙන්නට වූ නිසාවෙන්ය. එබැවින් රුපීකා සිතුවේ "හිටපංකෝ... මම උඹට හොඳ වැඩක් කරන්න" යැයි කියාය. ඒ වත්සලා දෙස බලමින් රුපීකා වජිරගේ දෙපා මුල දණගසා ගනිමින්ය.

"මට ආසයි අයිගේ අරකිට ජේන්න... මේකව හුරතල් කරන්න..." රුපීකා වජිරගේ ලිඟුව අල්ල ගත්තේ වත්සලාට පෙනෙන්නටය.

"මේකව කිවුවේ...?" වජිර ඇසුවේ නොදන්නා ලෙසය.

"මේ..., මේ..., එහෙම බෑ ඕන්න හරිද..?" ඇයට වත්සලා හමුවේ එලෙස අසැඹි වදන් කෙරෙහි විලියක් නොවුනත්, පුරුෂයෙකු හමුවේ එලෙස අසැඹි වදන් කියන්නට දැනුණේ විලියක්කය.

"හරි එහෙනම් කමක් නෑ.... ඔයා මගේ මේ පයිසව කටට ගන්නකෝ..." වජිර එලෙස කීවේ සිනහවෙන්ය.

"අනේ එහෙම එපා අයිගේ..." එහෙත් වජිරගෙන් එලෙස අසැඹි වදන් පිටවෙන විට රුපීකාට දැනුණේ මිහිරක්ය. ඒ මිහිරෙන් වත්සලා වජිරගේ ලිඟුවේ පෙරසම පහත් කළේ ආශාවෙන්ය.

"ඒ වුනාට මම නම් ආසයි... වත්සුයි මමයි එහෙමයි..." වජිර සිතුවේ ඇයට බලනොකිරීමටය.

"මම කිවුවේ මට බෑ කියලනේ... අයිගා ඕන එකක්.." රුපීකාට එවැන්නක් කියන්නට මෙවලේ විලියක් නොදැණුණාය.

"එහෙනම් අරකිට ඊරිසියා හිතෙන්නම මගේ ඇට දෙකත් ලෙවකාලා අරක කටට ගන්නකෝ..." වජිර කීවේ හිත සතුටෙන්ය.

"අරක කිවුවේ...?" රූපිකා එලෙස ඇසුවේ සිනහවෙන්ය.

"උඹත් දැන් වත්සු වගේම වනවරියක් වෙලා..." වජිර ඇගේ හිසෙන් අල්ල ගත්තේය.

"කවුද දන්නේ නෑ මාව වනවරියක් කරේ...?" රූපිකා වජිරගේ නිතලේ දෙපළු තදින් අල්ල ගත්තේ, ලිඟු හිස පමණක් මුවට ගෙනය. එහෙත් ඊට පෙරම ඇය වජිරගේ දෙපා අතරින් බැලුවේ වත්සලා දෙසය. ඒ ඇගේ සිනහව දෙසය.

වජිර ඇගේ හිසෙන් අල්ල ගත්තේ බලහත්කාර කමේදී මෙන් නොවේය. මෙවලේ ආදරයකුත් කැටිවය. ඒ රිසි කැමත්තකට තම ලිඟුව ඇයට බාර දෙමින්ය. මෙවර වජිර සිතුවේ ඇයගේ කැමත්තට ඉඩ දෙන්නටය.

හත් අට මොහොතක් ගෙවෙන විට වජිර හා රූපිකා සිටියේ සඳළු තලයේ ටයිල් පොළව මත උරගයන් දෙදෙනෙකු මෙන් වෙලිගෙනය. ඒ දෙපැත්ත මාරුවෙන් හැට නමයේ ඉරියවුවෙන්, දෙදෙනා දෙදෙනාගේ ලිඟුවන් දිවතෙන් සතප ගනිමින්ය. රූපිකා වඩාත් ආස කළේ යටව ඉන්නට නොව වජිරගේ ගත උඩට එන්නටය. එහෙත් වජිරට ඇවැසි වූයේ රූපිකාව යට කර ගන්නටය. එම නිසාවෙන් දෙදෙනා සඳලු තලය තම වේදිකාව කර ගත්තේ, දඩබ්බර ලෙස ඒ මේ අත පෙරෙලෙමින්ය.

"මෙකීටත් මොල් වුනාම සේරම අමතකයි" වත්සලා ඔවුන් දෙස බලා සිටියේ ආශාවෙන්ය. ඇය වඩාත් ආශා කළේ වජිරගේ ඇඟ උඩ රූපිකා සිටිනවා දැකුමටය. ඒ රූපිකාගේ දඟ කාර බව දැකුමටය. ඒ වෙනදා මෙන් කාමුකත්වය පිරි ආශාවකින් නම් නොවේය.

"ආහ්... අයියේ... දැන්නම් ඇති වගේ...?" රූපිකා එක් සුනියක් වජිරගේ දිවතෙන් විඳ ගත්තේ, ඒ මිහිරෙන් ඔහුගේ ලිඟුව මදක් හපමින්ය.

"එහෙනම් පොල් ලෙල්ලක් ගහනවද..?" වජිර හිටියේ ඇයට හති අරින්නට කෙටි නිදහසක් දෙමින්ය. ඒ ඔහුගේ ඇඟ මතය.

"ඒ මොකද්ද ඒ..." රූපිකා නොදන්නා සේ ඇසුවේ සිනහා වෙන්ය.

"ඇයි ඔයා නිහාල් එක්ක පොල් ලෙලි ගහන්නේ නැද්ද..?" වජිර ඇසුවේ

සිනහවෙන්ය.

"අපෝ... ඕන තරම්.. වත්තේ පොල් කඩපු දවසට. එයා ලෙලි ගහලා දෙන්නේ..?" රුපීකාත් කීවේ සිනහවෙන්ය.

"මම කිවුවේ ඒ පොල් නෙමෙයි..."

"එහෙනම්..?"

"නිහාල්ගේ අලවංගුව උඩ ඔයා..."

"අයියෝ.... වනවරයා... විහික්.., ඒකද ඇහුවේ..." රුපීකා බොරු කොමළයක් පෑවාය.

"හම්.."

"ඒකත් අර විදියම තමා... එයා තමා ලෙලි ගහලා දෙන්නේ..? මට වාන්ස් එකක් නෑ" රුපීකා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"නිහාල් දෙන්නේ ලෙලි ගහලද..? නැත්තම් ලෙලි යන්නද...?"

"කැමති එකක් හිතා ගන්න.." රුපීකා බොරු විලියක් මවා ගත්තාය. එහෙත් හිත ආශාවෙන් පිරි තිබුනේ වජිරගේ ගත මත තම අනසක පතුරු වන්නටය.

"එහෙනම් හිණියට අද වත් පොල් ලෙල්ලක් ගහන්නකෝ...?"

"මට ලැජ්ජයි අනේ අරකී බලං ඉද්දී" රුපීකා බැලුවේ වත්සලා දෙසය.

වත්සලා එහි නොසිටියාය. දෙදෙනාට මහ පාදා දුන් වත්සලා සිටියේ පහළ මහලට විත් ගෙනා අහර නැවත රත්කොට කෑම මේසය සකසමින්ය. ඒ වත්සලාට කිසිදු කාමුක හැඟීමක් මෙදින ඉස්මතු නොවුන නිසාවෙන්ය.

වජිර හා රුපීකා පහළට බැස්සේ අඩ හෝරාවකටත් පසුවය. ඒ රුපීකා මෙවරත් හොඳ මිහිරක් වජිරගෙන් ලැබගෙනය. ඇය වැඩි මිහිරක් වින්දේ දෙවරක්ම තම අණසක වජිරගේ ඇඟ මත නැග නිදහස් කරගත් සතුටෙන්ය. ඒ ඇය හංසිගේ පියාගෙන් පසුව මෙදිණය.

"දැන්ද දෙන්නට පල්ලෙහට බහින්න මතක් වුනේ...?" වත්සලා එලෙස ඇසුවේ විලිබරිතව සිටිනා රුපීකාගෙන්ය. ඒ ඇයගෙ ගතේ නූල් පොටක්වත් නැතුවය.

"කෝ බං මගේ ඇඳුම් ටික..." රුපීකා සිටියේ විලියෙන්ය.

"දැන් මොකටද ඇඳුම්... මෙන්න මෙහේ වරෙන්. මම කන්නේ කොයිවෙලාවෙද කියලා හිටියේ.." සැබවින්ම වත්සලා සිටියේ කුස ගින්නේය.

කැම මේසයේ තුන් දෙනාම ඉඳ ගත්තේ නිරුවතින්මය. එහෙත් රූපිකාගේ නෙත් සැම විටම වූයේ කාඞරය වෙනය. ඒ පුතු හදිසියෙවත් නැගිට ඒවිදැයි කියා සැකයෙන්ය. ඒ හැර ඇගේ හිතේ නිරුවතින් ඉදිම ගැන මෙවලේ බියක්, අසතුටක් නොවුණාය. ඇය සිටියේ නව ජීවයකින් පිබිදී ගැහැනියක් ලෙසය. මෙලෙස නිරුවතින් ඉන්නට හිතට සවියක් ලැබීම ගැනම ඇය සිටියේ සතුටෙන්ය.

කැම මේසය එකම සතුටු සයුරක් විය. ඒ තිදෙනාගෙම සිනහා දෝරේ ගලමින්නේය. වැඩියමක් ඔවුනගේ කතා බහා වූයේ සැඳෑ වරුවේ වූ බලහත්කාරකම හා මෙවලේ වූ රූපිකාගේ පිබිදීම ගැනය. එය විටෙක රූපිකාට සියුම් විලියක් ගෙන දුන්නත්, එයින්දුත් ඇය ලැබුවේ මිහිරක්ය.

"ඇත්තටම කොහෙන්ද බං මේකව හොයා ගත්තේ... මුට යන්නේ නෑනේ බං ලේසියකට. උඹ පුදුමයි නොමැරි ඉන්නවා.." රූපිකා එලෙස කීවේ තිදෙනාගෙම ඉඳුල් පිහන් එක්කාසු කොට ගනිමින්නේය. ඒ වත්සලාට අයිස් ක්‍රීම් බෙදන්නට ඉඩ හැරය.

"මුට ඉස්සර ඔව්වර වෙලා අල්ලන් ඉන්න බෑ.. මට දැණෙන්නත් කලින් මුට ගිහින්.." වත්සලා ඒ අතීතය මතක් කලේ සතුටෙන්ය.

"අර එක, එක පෙනි තියනවා කියන්නේ, මු එහෙනම් ඒවවත් ගහනවද දන්නේ නෑ..?" රූපිකා පිහන්ටික සෝදනට ගත්තාය.

"මම ඔය මල ජරාව බොන්නේ නෑ.." වර්ජිට සියුම් විලියක් නොදැණුනාම නොවේය.

"මම අප්පවිවිගේ පොතක තිබ්බ බෙහෙතක් හදලා දුන්නා.."

"එහෙනම් අහන්න දෙයක් නෑ... අයිසා දන්නවද..? මේකී ඉස්සර කියනවා මාමා පැය බාගයක් විතර එක දිගට අල්ලං ඉන්නවා කියලා.." රූපිකා කීවේ වත්සලාගේ පියා ගැනය.

"ඉස්සර මිනිස්සුන්ට ඒක සුළු දෙයක්.. එයාලගේ කැම බිම පිළිවෙලයි. අපි දැන් මේ කන්නේ වහා... ඉතින් එහෙම වෙන එක අහන්න දෙයක්ද..?" වර්ජි එම කතාව ගෙන ගියේ ගැබුරු පැත්තකටය.

"ඒක ඇත්ත.. අපේ ගෙදර ඉස්සර දවස් දෙකකට සැරයක් කැඳක් වර දින්නේ නෑ. එලවඑවක් උනත් වැඩි පුරුම ගෙවත්තෙන්. අනික මෙයාලා වගේ නෙමෙයි අප්පව්වත් හරි පරිස්සම්. සිගරට් එකක්වත් බොනවා කියලැයි.." වත්සලා නොක්කාඩු නැගුවේ වර්ජිනගේ දුම පානයටය.

"ඒකනම් ඇත්ත අයිගේ... කොච්චර නම් පත්තර වල ටිට් එකේ වැඩසටහන් යනවද සිගරට් බොන්න එපා කියලා.. පිරිමින්ට එකෙන් වෙන ලොකුම භානිය තමා අරක පන නැතිවෙන එක. මොන දේ තිබ්ලත් වැඩක්ද අයිගේ හතලිස් පහා පනහා වෙනකොට ඒක පන නැතුව ගිහින්. පිරිමියෙකුට ඒක නැතිවුනා කියන්නේ, ජීවිතේ නැතුවුනා වගේ.." රූපිකාත් කීවේ ඒ ගැන අසතුටෙන්ය.

"ඔවු බං... මම කොච්චරවත් කියනවා.. ඉඳලා හිටලා අරක්කු ටිකක් වගේ නෙමෙයි සිගරට් එක. ඕන්න මම දැම්ම කියලා තියෙන්නේ, මට ඒ කාලෙදී එහෙම අඩුවක් උනොත් බනින්න එපා, මම වෙන මිනිහෙක්ව ගෙදෙට්ටම ගෙන්න ගන්නවා.."

"දැනුත් ඉතින් වෙනසක් තියෙන වැයි...?" වර්ජින ඇසුවේ සිනහවෙන්ය. එහෙත් වත්සලා ඇහැක් ඉඟි මැරුවේ ඒ කිසිවක් රූපිකා නොදන්න වගය.

"තවම එහෙමම උනේ නෑ නේද වත්සු..." රූපිකා ඇසුවේ සේදුව පිහන් ටික පිළිවෙලකට තබමින්ය.

"ඒ මොකද්ද අප්පේ ඒ...?" වර්ජිනට නැගුනේ සිනහවක්ය.

"මෙ..., මේ... තාම ඒක ෆෝන් එකෙන් විතරනේ.." රූපිකා කීවේ නැවතත් ඔවුන් අසලින් ඉඳ ගනිමින්ය.

"ආ.... ඒකනේ" වර්ජින සතුටු වූයේ රූපිකා එය තේරුම් ගත් අපුරුවයටය.

"මට මේ දවස් වල එහෙම හිතක් නෑ බං... නැත්තම් මම හෙටම නිහාල්ව ඇදට ගන්නවා" වත්සලාත් එලෙස කීවේ රූපිකා එය තේරුම් ගත් අපුරුව ගැන සතුටෙන්ය.

"ඒ උනාට හෙට ඔයාට මොනවා හරි කරන්නම වෙනවා.. උෞ ඉන්නෙ දැන් මෝල තද කරගෙන" වර්ජින කීවේ සත්‍යය.

"ටිකක් අවුස්සලා මේකිගේ පිටින්ම ඒ මෝල යවනවා.." වත්සලා කීවේ තම හිතය.

"මේ... සිරාවටම වත්සු... නිහාල් එහෙම එකෙක් කියලා මම හිතෙකින් වත් හිතුවේ නෑ. බලපංකෝ එක දවසට. අනික නිකන් වයස පහලවක දාසයක කොල්ලෙක් වගේනේ උගේ කතාව" රුපීකා සිටියේ සැබවින්ම හිමියා ගැන පුදුමයෙන්ය.

"කොයි පිරිමියන් ගැනී ලඟ උපාසකයා.. ඉඩක් ලැබුණොත් ඔය කවුරුත් වසලයෙක් වෙන්න වැඩිවෙලාවක් යන්නේ නෑ" වත්සලා කීවේ සිනහවෙන්ය.

"ඕකට කතාවක් තියනවා.. අපේ ගත සංවර උනත් හිත සංවර නෑ... කියලා. අපි හැමෝවම මනින්නේ ගතේ සංවර කමෙන්, වචනයේ සංවර කමෙන්. ඒත් හිත් පට්ට වලක්කයි. ගැනු පිරිමි බේදයක් නෑ.." වජිර පිරිමි පිටම වැරද්ද පටව ගන්නට කැමති නොවුනේය.

"ඒක මරු ලයිත් එකක්.. අපේ ගත සංවරයි.., ඒත් හිත සංවර නෑ.." වත්සලා සිතුවේ වජිර කී කතාවේ බරපතල ගැඹුර ගැනය. ඒ කෙනෙකුට පෙනෙන්නේ ගතේ හා වචනයේ සංවර කම උවත්, හිත් ඇතුල කොතරම් අසංවරද කියාය. එහෙත් විය යුත්තේ එයද...? හිත සංවර වුවානම් ඉබේම ගතත් සංවර නොවේද..? වත්සලා සැහැල්ලු සුසුමක් හෙලුවේ ලෝ දහම ගැන සිතමින්ය. ඒ "දැන් නිදා ගත්තනම් හොදයි.." යැයි හිතමින්ය.

"අනික තවදෙයක් රුපී.. නිහාල් විතරක් නෙමෙයි, කොයි පිරිමියන් ආසයි ගැනියෙක් එක්ක තොදෝල් වෙන. ළමයෙක් දෙන්නේ බාපු ගමන් අපිත් ඒ ජේරම අමතක කරනවා. ඇත්තට අපි ඇදගන්නවා. පස්සේ උන්ට දොස් කියනවා. ගැනු උනු අපිත් දැනගන්න ඕන උන්ව අවුස්සලා තියා ගන්න" වත්සලා කීවේ සිනහවෙන් උවත් ගැඹුරු කතාවක්ය.

"ඒකනම් ඇත්ත" රුපීකා සිතුවේ පළමු දරුවාගෙන් පසුව හිමියා කෙරෙහි වූ ලංගතු බව කෙමෙන් අඩු වූ හැටිය.

"ඔයා උදෙමම යනවද..?" වත්සලා පුටුවෙන් නැගිට්ටාය.

"ඔවු... පාන්දරින්ම. කොහොමත් අනිද්දා වෙද්දී මේනූ නිදහසස් වෙයිනෙ. මම සතියක නිවාඩුවක් දැම්මා.." ඔහුගේ මුහුනේ ඇඳුනේ පිය සෙනහසක ජරිතිය වග ඇදීන්තේ වත්සලා පමණක්ය.

"ඒක හොදයි... ඊලඟට ඉන්නේ මෙයානේ.. පෙරහුරුවක් තියෙන්නත් එපැයි.." රුපීකාට නැගුනේ සිනහවක්ය. එහෙත් වජිර හෙටින් පසුව නොමැති බව සිතන

විට ඇයට දැනුණේ දුකක්ය.

"මම උඩ නිදා ගන්නම්... ඔයලා මේකේ නිදා ගන්න.." වත්සලා කීවේ පියගැට පෙළ අසලදීය.

"උඹට පිස්සුද...?" ඒ වර් ර තමා සමඟ නිදාගැන්මේ අසතුටෙන් නොව, වත්සලා තනිව නිදා ගැන්ම ගැනය. ඒ කාමුකත්වයෙන් තොරව උවත් මෙවලෙ වත්සලාට හිමියාගේ සෙනහස ඇවැසි වග ඇය දන්නා නිසාවෙන්ය.

"මම දන්නවා උඹත් ආසයි කියලා.. වර් රට තුරුල්වෙලා නිදා ගන්න. උඹට ආයේ කවදා එහෙම වත්ස් එකක් ලැබෙයිද දන්නේ නෑ නේ.." වත්සලා එලෙස කීවේ සැබැවටම වර් ර හා රුපීකාකෙරෙහි දැණුන ලොගතු බවෙන්ය.

"ඒත් බං...." රුපීකාට කියන්නට ලැබුණේ එපමණක්ය.

"අදට විතරක් මට එපා... උඹ මුව තියා ගනිනින්. මම දන්නවනේ මුගෙත් හැටි" වත්සලා උඩුමහලට පියමැන්නේ වර් රට ඇහැක් ඉඟි මරමින්ය.

රුපීකා කාඹරයට ගියේ පළමුව විදුලි පහණ නිවා දමමින්ය. ඒ වැඩියමක්ම පුතු ඇහැරෙතයි සැකයෙන්ය. ඒ මෙවලේ තම නිරුවත ගැන හිතා නොව, වෙනත් පුරුෂයෙකුගේ නිරුවත් කය හා තම නිරුවත් කය පුතු දැකීම එතරම් යහපත් නොවන නිසාවෙන්ය.

එහෙත් ඇගේ හිතේ රැවු පිළි රැවු දුන්නේ වත්සලා මෙදින කළ පරිත්‍යාගය ගැනය. ඒ තමාත් ගැහැණියක් නිසාවෙන් එවැනි පරිත්‍යාගයක් තමාටත් කළ හැකිදැයි කියා හිතමින්ය. එහෙත් අඳුරෙම වර් ර කාඹරයට එන වග දැණුන විට රුපීකාගේ හිත ගැහුණේ නුහුරු කමෙන්ය. ඒ වෙනත් පුරුෂයෙකුට තුරුල්ව රැයක් පහංකරනා නුහුරු බවෙන්ය. එහෙත් ඇය ආශා කළේ ඒ නුහුරු උණුහුමට තුරුළු වන්නටය.

සැමගේ හිතට සතුටක් එක්කරමින් වත්සලා පුතෙකු බිහිකළාය. ඒ සිවුදෙනගේ නිවස කිරිසුවදෙන් පුරවමින්ය. එහෙත් නිවසේ හැමවිටම වූයේ කාල ගෝට්ටියක්ය. ඒ මේනකාගේ දියණිය හා වත්සලාගේ පුතුගේ හැඩිම තුලින්ය. එය ඔවුනට සතුටු සාගරයක්ම විය.

මේනකාටත්, වත්සලාටත් බඩගින්නෙන් ඒ හඬන්නේ කොයි දරුවාද වගක් නොවූනේය. දරුවා ලඟ ඉන්නේ කවුද ? ඇය ඒ දරුවාගේ මුවේ තනය තැබුවේ වෙනසක් නොකරමය. මවුන් දෙදෙනාට පමණක් නොව පියවුරුන් දෙදෙනාටද ඒ හිත වෙනසක් නොවින. එහෙත් දරුවන්ගේ වැඩි බරක් අදින්නට වූයේ සමන්තටය. ඒ වර්ෂ බොහෝවිට රැකියාව නිසාවෙන් සිටියේ කැගල්ලේ නිසාවෙන්ය. එහෙත් සමන්ත ඒ හැම ඉටු කලේ තුන් හිතකවත් අකමැත්තකින් නොවේය. ඒ හිතේ සතුටෙන්ය.

වත්සලගේ පුතුට හයමසක් පිරෙන විට, මෙතුවක් සැමදෙන නොයිවසිල්ලෙන් බලා සිටිය දිණය උදා වූනේය. ඒ තම ව්‍යාපරය සුභ මොහොතින් විවෘත වීමය. එදින නගරය නේක වර්ණ කොඩිවලින් සේම, ශබ්ද විකාශණ යන්ත්‍රවලින් ප්‍රීති හඬද විසිරුනේය. ඒ සුභ මොහොතට අඩුව සිටියේ හංසිගේ පියා පමණක්ය.

එහෙත් මව හා හංසි පමණක් නොව, දන්නා කියන සැවෝම පුදුමයට පත්කරමින් දහවල හංසිගේ පියාත් පැමිනියේ උත්ව ශ්‍රිය තවත් වර්ණවත් කරමින්ය. ඒ නොසුතුව අහඹුවෙන් අන් අයට වඩා, සතුට තිවෘර වූයේ, හංසිගෙ හා මවගේ මෙන්ම නිමන්තගේත්ය. ඒ තම වෙලද ව්‍යාපරයේ ඇරැඹුමේ සතුට පරයා තිදෙනාගේ හිතේ පමණක් නොව පියාගේ හිතෙන් සතුට දළුලෑවේ, බිඳුන යදමෙන් බිහිවන නැවුම් ජීවයක ඇරැඹුමේ අරමුණෙන්ය. එහෙත් අසම්මත කෙරෙහි තිදෙනෙක් ගැටගසා ගනිමින් නොඕයව පය තැබුව හංසිගේ හිතට, පියා දැකුමෙන් මදක් සලිතව ගියේ විලියෙන්ය. ඒ ඔහුදෙස එක එල්ලේ බැලිය නොහැකි සිහිං විලියකින්ය.

...නිමි...

යදම් කතා මාලාවේ දෙවන කොටස බිඳුනු යදම් ගෙන එන්නට සිදුවූයේ බොහෝ බාදක මැද්දේය. එය වරක් දෙවරක් නොව දෙතුන් වරක්ම මහ නැවතුනේ, මාහට නොසිතුව ලෙස මුහුණ දෙන්නට සිදුවූන කරදර සමුදායක් නිසාවෙන්ය. මා මේ කතාවේ අවසානය සනිටුහන් කරන්නෙන් මා ඉන්නා රටේ දරුණුවට පැතිර ගිය කෝරොනාවෙන් බැට කා, ජීවිතයක් මරණයක් අතර සටනක් කොට යාන්තමෙන් ජීවිතය ගලවාගෙන, පූර්ණ සුවයක් අපෙක්ශාවෙන්ය.

බිඳුනු යදම් කතා මාලාවේ බොහෝ ශූංඟාර සිදුවීම්, අසම්මතයන්, හැමදා මගෙන් එක්ක සිටින හිතමිතුරු පාඨකයන්ගේ උන්ටසියන්ය. ඔවුනගේ මිහිඳුනි සිහිනය. මා හිතනවා ඔබගේ බොහෝ ඉලීම් බිඳුනු යදම් කතාමාලාවෙන් මා හැකිපමණ ඉටුකොට ඇතයි සිතා. ඒ ඔබගේ සතුව මගේ සතුව වන නිසාවෙන්ය.

එහෙත් කියන්නට එකක් ඇත... ඒ සමහර පාඨකයන් මේ අවසානය අකමැති බවය. ඒ ඔබ වත්සලාව අමතක කොට, වත්සලාවත් අහිබවා යදම් බිඳගත් හංසි කෙරෙහි දක්වන ආදරය නිසාවෙන්ය. ඒ ඇයගේ පවුලේ අසම්මතයේ ඇරඹුම නොලියවී ඇති නිසාවෙන්ය. හිතන්න... ඔබ ඒ අසම්මතය හිතෙන් දැන් විඳි හමාරය. ඒ උන්ටසිය දැක හමාරය. ඉතින් තව මොනවා මම ලියන්නද...?

අවසාන වශයෙන් මම පුංචිම පුංචි ඉල්ලීමක් කරමි. ඒ මේම බිඳුනු යදම් කතා මාලාව ගැන යම් අදහසක්, විවේචනයක්, ගුණ දොසක්, මාගේ acid.fun4@gmail.com ගිණුමට හැකිනම් එවන්නට යැයි කියාය. ඒ තවත් කතාවක ඇරඹුමකට, වැරදි අඩුපාඩු ඇත්නම් නිවැරදි කොට ගන්නට එය මහත් උපකාරයක් වන නිසාවෙන්ය.

....සමාව....

බොහෝ පාඨකයන් ඊමේල් පත් මගින්, මාගේ අනෙක් කෘතීන් ඉල්ලා සිටියත්, මා සතුව ඒ කිසිම කෘතියක් නැත. එම කෘතීන් සොයාගන්නට වන්නේ අංතර්ජාලයෙන්මය. මා රචනාකොට අවසන් කළ පසු කිසිම කෘතියක් ලඟ තබා ගන්නේ නැත.